

Giới thiệu Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha! ? Convert

Thanh niên nghiêm túc Satomi Koutarou vì không muốn ăn bám bố, quyết định ra ngoài tự lập cánh sinh. Tưởng rằng may mắn khi vớ được căn phòng 106 với rẻ như bèo 5k ¥ ~ 975k VND/tháng, nhưng số đời ầu như mơ, các rắc rối liên tiếp này sinh xung quanh căn phòng 6 tấm.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha! ? Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Review các nhân vật trong RokuShin (SPOILER)

I. Satomi Koutarou

* Thông tin chung:

- Tên khác: Reios Fatra Bertorion, Thanh kị sĩ, Thường dân/Dân đen/Người tối cổ, Onii-chan, Master
- Tuổi: 16 tuổi đầu truyện, 17 tuổi hiện tại (không chắc bởi không nhắc tới thời gian ở quá khứ)
- Chủng tộc: con người
- Chức vụ: học sinh, chủ căn phòng 106, thành viên hội đàn len, cựu thủ lĩnh của FA đồng minh hội, chỉ huy của Satomi hiệp sĩ đoàn, chư hầu của Theia, hiệp sĩ tạm thời của Alaia, cựu tướng quân của quân đội Forthorthe 2000 năm trước
- Người thân: Satomi Yuuichiro (cha)
- Sở thích: Bóng chày, săn bọ cánh cứng, siêu nhân và những cỗ máy rô bốt khổng lồ

* Bối cảnh nhân vật: Koutarou từng là thành viên của CLB bóng chày khi còn là học cấp hai. Hồi nhỏ, có vẻ từng tham gia các vụ ẩu đả đường phố trước khi gặp được Kenji nên khả năng đánh đấm không phải không có.

* Tính cách:

Trong phần đầu của câu truyện (từ vol 1 cho đến vol 7), tính cách của Koutarou không được tác giả đào sâu, chỉ mới dừng ở mức khắc họa một nam nhân vật chính thường thấy ở những bộ typical harem. Các 'kĩ năng' đó là: tốt bụng, nhiệt tình, tha thính vô thức, nguy hiểm đúng lúc-đầu đất đúng thời điểm.

Nhưng đến phần sau của câu truyện, Koutarou được khai thác rõ ràng và thực tế hơn. Có gì đó trưởng thành, hiểu biết và tâm tối hơn trước. Xé đi vẻ bọc một nam sinh bình thường, Koutarou là một người luôn cô độc, luôn sợ hãi trước các mối quan hệ với người khác giới và lo lắng sẽ làm người khác tổn thương. Hi sinh vì người khác không chút câu nệ, không chút mưu cầu sự đền đáp hay giúp đỡ của những người xung quanh, đó là con người thật của Koutarou. Cái chết của mẹ đã làm lệch lạc sự phát triển của Koutarou, khiến cậu có những nhận thức méo mó về quan hệ nhân sinh.

Theo ý kiến chủ quan của mình, nếu không tính đến sự méo mó trong nhận thức kia thì Koutarou là một mẫu đàn ông điển hình của Nhật Bản, có gì đó cứng nhắc, thô lỗ nhưng lại tận tâm, biết suy nghĩ tới người khác. Ngoài ra, cũng rất gia trưởng và bạo lực, xin lỗi chứ, thô lỗ mấy đi nữa thì có ai đòi toàn dùng nắm đấm để động viên người khác đâu, đặc biệt lại toàn nhắm vào bé Yurika, nàng mơ 2D của cả đám fanboy ngoài đời thực. Nhưng trái ngược với sự vũ phu với người nhà là sự nhân từ với kẻ địch (có mùi gì đó sai ở đây nè) trong những trận chiến, cậu thường tha mạng cho kẻ thù mặc dù biết rằng sẽ chuốc họa vào thân.

* Đánh giá chủ quan:

Nếu các bạn mong muốn một bộ truyện có một hero bá đạo, ngẫu nhiên có sức mạnh kinh thiên động địa, ngang thần ngang thánh như Ainz (Overlord), Tatsuya (Mahouka) hay Izayoi (Mondaiji)... thì xin lỗi, RokuShin không phải một light novel sẽ mang lại điều đó cho các bạn. Nói chính xác hơn, Satomi Koutarou có thể là một đấng nam nhi đầu đội trời, chân đạp đất, nhưng chắc chắn không bao giờ là một đại trượng phu có khả năng đơn thân độc mã cân cả thiên hạ. Koutarou chỉ là một nam sinh cao trung bình thường, chút bạo lực nhưng vẫn chuộng hòa bình, ghét chiến tranh và sẵn sàng ra tay trượng nghĩa.

Sau tất cả, cuộc đời Koutarou cho đến giờ chỉ có thể miêu tả bằng hai từ 'Định mệnh'. Cậu đâu có ngờ căn phòng giá rẻ cậu thuê nhằm giảm gánh nặng cho người cha của mình lại thu hút biết bao 'quái nhân' và vô số phiền phức. Cậu đâu có biết cái ngày cậu bước lên sân diễn thế vai cho người bạn chí cốt của mình lại cũng chính là thời điểm rên lên tấm màn của 'vở kịch' chính cuộc đời cậu. Và cậu cũng đâu có hay rằng những 'quái nhân' kia không chỉ đang dần dần xâm lược căn phòng 106 mà còn cả trái tim của cậu...

* Vũ khí và năng lực: (Phân chia theo người trao tặng)

- Bản thân Koutarou: thể trạng tốt nhờ chơi thể thao, kỹ năng đánh lộn, sau khi về Forthorthe 2000 năm trước thì cậu có thêm kỹ năng chiến đấu, khả năng chỉ huy và kinh nghiệm của một chiến binh.
- Sanae: Linh năng - khả năng sử dụng linh lực. Bằng cách dùng linh lực cường hóa giác quan và thể chất, thêm khả năng thấu thị - nhìn thấy được aura (hào quang) để đoán trước đòn đánh của kẻ địch. Sau này khi Sanae trở lại làm người, cô đảm nhận chức năng cường hóa Saguratin bằng linh lực.
- Kirih: Chiếc bao tay xanh dương. Có khả năng chuyển hóa linh lực thành lửa hoặc điện để tấn công tầm xa.
- Yurika: Lá chắn ma pháp. Cái này thụ động nên tính cho có thôi.
- Theia và Ruth, Elfaria: Thanh kiếm Saguratin, bộ giáp thiên thanh, Garb of Lord và Blue Knight. Trong đó, bộ giáp giúp Koutarou gia tăng sức mạnh và tốc độ; có thêm khả năng bay nhảy, lá chắn và các tác vụ thực hiện bởi AI. Ngoài ra, bộ giáp giúp Koutarou điều khiển Blue Knight.
- Clan: Chiếc vòng tay. Giúp giao tiếp, triệu hồi vũ khí và giáp.
- Alaia/Harumi: Thanh Signaltin và khả năng điều khiển ma lực cho nó. Thanh kiếm có sức mạnh xóa bỏ ma thuật và nhiều khả năng diệu kì khác.
- Nữ thần Akatsuki: khả năng thấy được ma.
- * Trivia: Koutarou là nguồn gốc, là trung tâm của mọi rắc rối của RokuShin (theo nhiều nghĩa).
- * Bài viết giới thiệu Satomi Koutarou khác của MrKaze

<http://hako.re/forum/57-guest-room/7948-satomi-koutarou-rokujouma-no-shinryakusha.html>

Review các nhân vật trong RokuShin (SPOILER)

2. Higashihongan Sanae

* Thông tin chung:

- Tên gọi: Sanae, Sanae-chan (hồn ma); Sanae-san (người)
- Tuổi: 16 (17), dạng hồn ma thì chắc tầm 12-13 gì đó
- Chủng tộc: Hồn ma, Con người
- Vai trò: hồn ma ám căn phòng 106, con gái gia tộc Higashihongan, 'osin' của Satomi hiệp sĩ đoàn
- Sở thích: bám lưng Koutarou, anime về mahou shoujo...
- Số đo: cao 1m45, ba vòng B74/W58/H74
- Người thân: Higashihongan Kanae (Mẹ); Higashihongan Soutarou (Cha)
- Thân với: Yurika
- Quà tặng từ Koutarou: Tấm bùa [Gia đình bình an]

* Bối cảnh nhân vật:

Gia tộc Higashihongan có lịch sử lâu đời trên vùng đất Harukaze, họ là những thần quan phục vụ cho ngôi đền thờ đặt trên mảnh đất này. Như những người hầu cận của thần linh, chảy trong huyết quản gia tộc này là một dòng linh lực vô cùng dồi dào. Nhưng đã từ lâu lắm rồi, cách thức sử dụng nguồn linh lực đã bị lãng quên trong chính gia tộc và con cháu của họ lớn lên tiếp nối cơ nghiệp như một người bình thường không hơn không kém.

Higashihongan Soutarou, người con trai thừa tự của dòng họ Higashihongan là bạn thuở nhỏ của Kanae, thường đến bãi trống của khu đền nhà anh để tham gia một lớp tập bắn cung. Tình yêu này nở giữa hai người nhưng bị gia đình Kanae ngăn cấm. Kanae là con gái của một gia đình giàu có, bố mẹ cô muốn dùng cô như một nước cờ chính trị, nhưng trước khi điều đó xảy ra, Soutarou và Kanae đã chạy trốn cùng nhau và thuê căn phòng 106 nhà trọ Corona để cùng chung sống. Kết quả mỗi tình của họ chính là Higashihongan Sanae.

Mang trong mình dòng máu Higashihongan, Sanae cũng sở hữu cho mình một nguồn linh lực khủng khiếp nhưng cũng chính vì nó đã đẩy cô vào tai ương kiếp nạn. Cô bị bắt Darkness Rainbow bắt cóc khi lên 6 tuổi, bọn chúng nhắm vào nguồn linh lực có thể chuyển hóa thành nguồn ma lực dồi dào kia. Dù may mắn được Nana và Kanae cứu kịp thời, mạch linh lực của Sanae vẫn không hoàn toàn hồi phục. Một vài năm trước khi gặp gỡ Koutarou, cơ thể Sanae trở nên suy nhược và đổ bệnh. Vì sức khỏe con gái, Soutarou và Kanae đã đưa Sanae về nhà Higashihongan để tiện việc đi lại nhưng họ đâu có

ngờ rằng một nguồn linh lực thoát ra từ Sanae đã hình thành một phiên bản hồn ma của chính cô, ám vào chính căn phòng 106, đợi chờ ngày họ trở về.

* Tính cách:

- Sanae-chan: Sanae là một cô nhóc ngây thơ, nhí nhảnh và hoạt bát. Như một cô bé, Sanae dễ yêu quý nhưng cũng dễ hờn dỗi trước những thứ tưởng chừng chẳng đáng bận tâm, ví dụ như cô tỏ ra khó chịu mỗi khi Kiriha là lời với Koutarou. Cách thể hiện cảm xúc của cô cũng rất trong sáng, và trực diện, Sanae sẵn sàng thổ lộ bằng lời nói lẫn bằng hành động như lúc cô thể hiện tình yêu của mình với Koutarou.

Trong quá trình chống lại Koutarou và các nữ xâm lược khác, cô thể hiện mình cũng là một người hiểu chiến, không ngại bất kì một ai, những người dám động vào những thứ thuộc về cô. Tuy vậy, cô cũng là một cô bé sống rất tình cảm, dễ tổn thương, dễ bị cô đơn trước những lời nói vô tâm hay cử chỉ lơ đãng dù chỉ nhỏ nhất. Cô chạnh lòng khi nghĩ về mối quan hệ quá đối diện giữa cô với Koutarou: kẻ xâm lược và kẻ bị xâm lược; cô ghen tị với những cô gái khác những người đang dần chiếm được chỗ đứng bên trái tim Koutarou và cô đau đớn khi nhận ra rằng bản thân không thể đem lại hơi ấm, sự hạnh phúc cho Koutarou như những người con gái bình thường khác.

- Sanae-san: Ở phần nhân cách này, Sanae nhu mì và e dè với môi trường xung quanh hơn. Cô như một người con gái mong manh dễ vỡ cần một nơi nương tựa, cần một người con trai đứng ra bảo vệ. Hay nói cách khác, tính cách của Sanae-san khá giống với Harumi thuở ban đầu.

* Đánh giá chủ quan:

Thực ra thì lúc đầu đọc RokuShin, mình cảm giác có chút annoy nhân vật của Sanae, bởi vì tính cách trẻ con đến ương ngạnh cũng như phần đất diễn của cô bé, làm mình nhiều khi bị ngập trong bức bối. Nhưng ngay sau khi giải quyết được rắc rối với cô (vol 3), điểm nhân này mau chóng biến mất và vai trò của cô trong câu truyện cũng giảm dần đi. Sanae vẫn liên tục xuất hiện nhưng tầm ảnh hưởng và sự nổi bật không còn được như ban đầu.

Dù phần mở nút cho vấn đề của Sanae được coi là một trong những twist lớn nhất truyện, đồng thời khai mở ra hướng phát triển mới cho nhân vật nhưng vẫn không thể xóa nhòa đi sự lạc lõng của nhân vật. Nhân vật của Sanae không hề nhạt nhẽo, nếu phải nói thì tính cách đa nhân cách sau này của Sanae để lại ấn tượng khá lớn trong người đọc nhưng vị thế của Sanae trong RokuShin lại không được như thế. Có thể dễ dàng nhận ra nguyên do là bởi chính hoàn cảnh/vấn đề của Sanae. Nếu coi các vấn đề của Yurika, Kiriha và Theia như một đường thẳng liền mạch thì vấn đề của Sanae như một đoạn thẳng phát sinh ra từ đường thẳng ấy. Nói cách khác, trong 4 nữ chính đầu tiên, câu truyện về Sanae là yếu nhất, có sức ảnh hưởng đến mạch truyện kém nhất. Nói là vậy, mặc không tạo được ảnh hưởng tới cốt truyện, phần truyện của Sanae vẫn tác động đáng kể đến sự phát triển của các nhân vật cũng như mối quan hệ giữa họ.

Sức mạnh: Không nói cũng biết, linh năng nha, khỏi nói nhiều, Koutarou làm được gì thì Sanae cô nương làm giỏi hơn vạn lần, chưa kể nguồn linh lực dồi dào như hào quang cạp trắng (chém đó). Cụ thể thì Sanae có khả năng như thấu thị, phán đoán, chia sẻ giác quan... Ngoài ra, do từng là một hồn ma, cô có thêm những khả năng như dịch chuyển, ma trơi, chiếm hữu... Sau khi hợp nhất làm một, Sanae còn có thêm những khả năng như xuất hồn có liên kết (Sanae-san và Sanae-chan đồng thời hiện hữu) và tạo cung và tên từ linh năng.

* Trivia:

- Được Koutarou công có thể coi là đặc quyền của Sanae. Cô là người được Koutarou công nhiều nhất.

- Ở vol 1, mái tóc Sanae có màu tím nhưng từ vol 2 trở đi có màu nâu cam

- Sanae là nữ chính nhận ra tình cảm của mình sớm nhất.

Bài viết giới thiệu Higashihongan Sanae của MrKazeHigashihongan Sanae - Rokujouma no Shinryakusha!?

<http://hako.re/forum/37-moe-arena-2014/8175-higashihongan-sanae-rokujouma-no-shinryakusha.html>

3. Nijino Yurika

* Thông tin chung:

- Tuổi: 16 (17)

- Vai trò: Thượng cấp ma pháp sư của Folsaria, Pháp sư Thiếu nữ của Rainbow Heart, cosplayer của clb Cosclub, kẻ ăn bám của phòng 106, học trò của Rainbow Nana

- Chủng tộc: Người Folsaria!?, Pháp sư

- Sở thích: ăn và ngủ; shoujo manga, xem anime, chơi game

- Số đo: cao 1m59, ba vòng B84 / W60 / H83

- Người thân: bố và mẹ vẫn còn sống nhưng không rõ tên

- Thân với: Harumi, Sanae

-Quả nhận từ Koutarou: Cây trượng ma thuật Encyclopedia

* Bối cảnh nhân vật:

Nijino Yurika, một nữ sinh trung học vô tự lự trải qua cuộc sống hàng ngày yên ả như bao cô gái cùng lứa tuổi. Tuy nhiên, cô lại sở hữu một nguồn ma lực dồi dào, thu hút lũ quái yêu từ không gian khác. Trong lúc nguy hiểm nhất, cô đã được Rainbow Nana cứu giúp. Ngưỡng mộ người đã cứu mình, Yurika muốn được giúp đỡ và trợ lực Nana. Sau một thời gian, cuối cùng, cô cũng được Nana nhận làm học trò.

Thế nhưng, những ngày tháng yên ả ấy cũng chẳng duy trì được lâu. Trước đợt tấn công tổng lực từ Darkness Rainbow, vì bảo vệ cô, Nana đã dùng hết mọi ma lực của bản thân và trở thành phế nhân. Cảm thấy có trách nhiệm trước sự hi sinh của người thầy của mình, Yurika đã đứng ra lãnh lấy công việc của Nana. Rồi bỏ cuộc sống bình yên, rời bỏ gia đình của mình, cô đã trở thành một trong 7 thượng cấp ma pháp sư của Folsaria và là mahou shoujo của tình yêu và sự dũng cảm, Rainbow Yurika. Và nhiệm vụ cấp thiết hiện tại của cô là bảo vệ nguồn ma lực không lồ bên trong căn phòng 106 trước những thế lực lắm le, đặc biệt là từ Darkness Rainbow. Nói oai thế thôi, chứ thực chất là đi ăn bám nhà người ta đó.

*Tính cách:

Ở ngoài mặt, Yurika sở hữu vô số mặt xấu, từ lười biếng, tham ăn tục uống, nhát gan, hay khóc nhe. Chính bởi những mặt xấu ấy, ban đầu Yurika gây biết bao phiền toái cho Koutarou. Không bức mình sao được khi động tí những nhẽo, động tí kêu người kia xấu xa, ác độc, thế mà chỉ cần ‘nặng’ cô nằng bằng cách đả một bữa tối thôi là cô quay sang ca ngợi ‘Mình đã biết cậu là người tốt ngay từ lần đầu gặp mặt mà’... Ủ, đã biết rồi, sao còn cứ làm phiền con người ta làm gì vậy, cô ngốc ơi- Vâng, xin thưa, Yurika chính là một nằng airhead chính hiệu.

Nhưng dần dà, theo thời gian, khi đã thân thiết với nhau hơn, Yurika lại để lại cho Koutarou một cảm giác không thể bỏ rơi, một phần vì sự thương hại nhưng phần lớn là bởi Koutarou hiểu rõ bản chất con người Yurika. Trong những hoàn cảnh nghiêm trọng, Yurika luôn tỏ ra nghiêm túc, dù sợ phải chiến đấu, mặc cho bản tính nhát gan, cô vẫn kiên cường đứng lên bảo vệ lẽ phải và luôn một mình gánh vác trách nhiệm mà không san sẻ hay nhờ vả người khác.

Mặc dù tính cách có đối lập như thế, Yurika vẫn là cô gái ‘bình thường’ nhất trong các nữ nhân của phòng 106 và điều đó giúp cô trở thành một trong số ít người mà Koutarou có thể thực sự tin tưởng để nhờ vả.

*Đánh giá chủ quan:

Cũng như cảm nhận của đa phần những người xem, người đọc khác, người viết cảm thấy Yurika là mẫu nhân vật đáng thương, đáng nể chứ không hề annoy, càng thương em nó bao nhiêu, càng thù thằng thẳng Koutarou bấy nhiêu. Nói thật chứ, con người ta là gái nhà lành mà nó cứ đụng tí động tay động chân, lấy thân em nó ra tẩm quất rồi hành hạ. Dù càng về sau, thằng main tỏ ra nhẹ nhàng hơn chút nhưng vẫn ghét cái thái độ đối xử bất công của thằng cha đó. Mặc cho tác giả biện hộ đó là cách thể hiện tình cảm của nó thì ta đây vẫn hận nha!!

*Khả năng và vũ khí:

- Vũ khí: cây trượng Angel Halo và trang phục mahou shoujo nhận từ Nana, cây trượng Encyclopedia – vũ khí của ma pháp trường hoàng gia Forthorthe, Grevanas, có khả năng tự ra phép không cần niệm. Sau này khi trả lại đồ mượn cho Nana, Yurika có trang phục mới trông trưởng thành và ‘tươi mát’ hơn.

- Sức mạnh: khác với Maki, Yurika có thể dùng mọi loại ma thuật (trừ ma thuật trắng) từ căn bản cho đến thượng cấp ma pháp. Nhờ vậy, khả năng thích ứng trong những loại địa hình khác nhau cũng cao hơn. Dù chưa thể mạnh bằng sự phụ của mình, Nana, nhưng sức mạnh của Yurika vẫn thuộc loại cao cường, đạt tới danh hiệu thượng cấp ma pháp sư. Nói cụ thể hơn về 7 loại ma thuật mà Yurika có thể sử dụng:

+ Ma thuật đỏ: Năng lượng, thường dùng để cường hóa thể chất.

+ Ma thuật cam: Biến đổi, nhằm thay đổi trạng thái vật chất, có thể dùng để dung hợp.

+ Ma thuật vàng: Lá chắn, để bảo vệ.

+ Ma thuật xanh lá: Thông tin, như quét thông tin khu vực hay tiên tri.

+ Ma thuật xanh dương: Triệu hồi thuật.

+ Ma thuật chàm: Thao túng tâm trí, ví dụ như tẩy não.

+ Ma thuật tím: Triệu hồn thuật.

(Ngoài ra, ma thuật trắng chỉ có Haruni sử dụng là ma thuật thời gian)

*Trivia:

- Trong 4 nữ chính ban đầu thì Yurika là chậm tiêu nhất, cô là người cuối cùng nhận ra tình cảm của mình.

- 322 là số điểm dành cho Yurika khi tính trên thang: 50 là bạn, 75 là người yêu, 100 là vợ mà Kenji đưa ra để Koutarou chấm điểm các cô gái. Số điểm đủ để Koutarou phải cưới Yurika tới ba lần. (vol 14)

- Yurika và Shizuka là hai heroine vào tròng sau khi lên kế hoạch support cho 2 nữ chính khác là: Harumi và Maki.

- Yurika là một trong 3,5 người mà Koutarou có thể thực sự nhờ vả. (vol 11)

Bài viết giới thiệu Nijino Yurika của MrKazeNijino Yurika - Rokujouma no Shinryakusha!?

<http://hako.re/forum/37-moe-arena-2014/7797-nijino-yurika-rokujouma-no-shinryakusha.html>

4. Kurano Kiriha

Tên gọi: Kii, Kii-chan, Nee-san

* Thông tin chung:

Tên gọi: Kii, Kii-chan, Nee-san

Tuổi: 16 (17), trong quá khứ là 6 tuổi

Chủng tộc: Người lòng đất

Vai trò: Con gái Trưởng tộc Người lòng đất, Chỉ huy Lực lượng xâm lược mặt đất, hôn thê/vợ không chính thức của

Koutarou, chiến lược gia phòng 106

Sở thích: tàu trượt siêu tốc, siêu anh hùng bộ cánh cứng (thời nhỏ)

Số đo: cao 1m68, ba vòng B90/W58/H88

Người thân: Mẹ (đã mất); Kurano Daiha (Cha)

Thân với: Clan

Nhận từ Koutarou: Tấm thẻ bài Siêu nhân bộ cánh cứng vật đính hôn :3

* Bối cảnh nhân vật:

10 năm trước, một cô bé tên Kii, vì dối cha mà bỏ nhà ra đi, cô trốn lên mặt đất, một chốn phồn hoa đô thị so với quê nhà dưới mặt đất của cô. Mẹ cô vừa mới mất, cái chết của bà đã để lại trong cô sự trống vắng vô hạn. Ở cái tuổi lên 6 ấy, Kii không biết nên làm gì để khuấy khỏa sự cô đơn kia bằng cách dựa dẫm vào người cha. Nhưng cha cô, Daiha, cũng đang đau khổ trước sự ra đi của người vợ, đã không đủ bình tĩnh để nhận ra điều mà đứa con gái ông muốn. Thiếu đi sự ấm áp của người mẹ, giờ lại còn bị cha hờ hững, Kii rời bỏ lòng đất, không phải vì bộ phim siêu anh hùng sắp chiếu mà cô muốn tìm vì tình tử thiên thanh chiếu mệnh của mẹ mình, tìm một nơi cô thuộc về, một thứ sẽ an ủi nỗi lòng cho cô. Trong lúc tuyệt vọng giữa muôn trùng vì sao, ngôi sao xanh dương kia cuối cùng cũng đáp lại tiếng khóc tha thiết của cô bé, Kii đã chạy tới nơi vì sao kia đáp xuống với mong ước được gặp lại mẹ lần nữa. Trong suy nghĩ trẻ thơ của cô, chết không nghĩa là hết, mẹ của cô chỉ đang đi tới một nơi xa xôi, thi thoảng bà sẽ về thăm cô. Nhưng thất vọng thay, người đứng ở đó chỉ là một cặp đôi nam nữ thanh niên, nhưng Kii vẫn không từ bỏ, cô tính đi tìm vì sao kia lần nữa. Nhưng nam thanh niên đã nhanh chóng ngăn cô bé lại, sau một hồi nói chuyện, anh ta đã hứa đi tìm mẹ với cô. Mặc dù tìm mãi vẫn không thể tìm ra được điều cô muốn, người thanh niên đó vẫn ân cần chăm sóc cho Kii, thậm chí còn đãi cô bé ăn tối bằng món tự anh nấu. Căng da bụng, chùng da mắt, cô bé mới 6 tuổi ấy nhanh chóng thiếp đi, nhưng với nỗi lòng nặng trĩu vì không tìm được mẹ, con ác mộng đã đến với cô. Và rồi điều kì diệu đã xảy ra, trong màn đêm đen tối rợn người và cô độc ấy, mẹ cô đã xuất hiện giữa luồng sáng, điều ước của Kii đã đạt được, hai người cùng nhau hàn huyên tâm sự, cô kể cho mẹ nghe về onii-chan mà cô bé mới gặp. Không chỉ thực hiện điều ước giúp cô gặp được mẹ, onii-chan còn dẫn Kii đi chơi công viên, đi xem phim để đổi lại việc Kii sẽ quay trở về nhà. Trước lòng tốt bụng của onii-chan, Kii muốn báo đáp lại cho anh và cơ hội của cô bé đã tới, onii-chan của cô đang do dự trước việc phải chọn giữa mẹ và bạn bè của anh. Cô bé động viên anh nên đi cứu mẹ của chính anh bởi vì người bạn của anh chắc chắn cũng có cùng suy nghĩ như thế. Tuy nhiên, 6 tuổi đầu, Kii đâu có biết rằng mình đã bị nhắm tới như một nước cờ chính trị. Cô bé bị một à phù thủy bắt đi, mặc dù được onii-chan cứu thoát nhưng chính vì điều này, Kii từ nguồn động viên đã vô tình trở thành gánh nặng của anh. Anh đã không kịp cứu được mẹ của mình, anh tuyệt vọng trong cơn thống khổ. Kii đau đớn nhận ra rằng cô đã gián tiếp góp phần gây ra thảm kịch kia, nhưng giờ không phải là lúc cô mặc cảm tội lỗi, cô cần phải can trường lên và an ủi onii-chan. Kii sẽ không để onii-chan bị cô đơn, Kii sẽ ở bên onii-chan, Kii đang ở ngay đây, Kii sẽ bảo vệ lấy onii-chan, vậy nên, xin onii-chan đừng có khóc... Dù rằng đã hứa sẽ ở bên anh nhưng số mệnh đã ép buộc Kii và onii-chan chia cách nhau. Kii cần phải trở về mặt đất còn onii-chan cần trở về nơi anh thuộc về, một nơi cách xa trăm vạn năm tháng, ngàn vạn lý trình. Trước khi chia tay, Kii trao cho onii-chan chiếc chuỗi hạt, kỷ vật của mẹ cô như một tín vật, như một món quà đáp lại tấm thẻ bài mà anh đã tặng cô lúc đi xem phim, hay như theo truyền thống của người lòng đất, một vật đính ước. Như một lời hứa rằng cô sẽ đi tìm anh, sẽ gặp lại anh, mỗi tình đầu của cô, một ngày nào đó và rồi... 10 năm sau, dưới chức vụ Chỉ huy lực lượng xâm lược mặt đất thuộc phe Bảo thủ, Kiriha bước vào căn phòng 106 với mối tình vẫn chưa hề phai, với niềm tin sắt đá rằng cô nhất định sẽ gặp lại được người con trai năm xưa.

* Tính cách:

Kirihaold

[Kiriha]: Một tính cách trưởng thành, lãnh đạm như một người lớn. Từ đối nhân xử thế, xoay chuyển tình hình, Kiriha tỏ ra xứng đáng với trọng trách dẫn

đất dân tộc mình thoát khỏi họa diệt vong. Tuy nhiên, ẩn sau thái độ điềm tĩnh đó là sự nhẹ nhàng, quan tâm tới những người khác, không chỉ người dân của cô mà còn cả những người đáng ra là kẻ địch của cô. Ngoài ra, cũng như những nhân vật khác trong phòng 106, cô cũng mang trong lòng một nỗi cô đơn riêng tư của mình. Dưới ánh trăng sáng rọi vào căn phòng trọ, ngồi trên thành cửa sổ, đôi mắt chăm chăm nhìn vào tấm thẻ bài cũ kỹ, một biểu cảm hoài niệm, nhớ nhung hiện ra trên mặt cô. Hình bóng của onii-chan, của tình yêu đầu đời thốn thức nỗi lòng cô thông qua chiếc thẻ bài kia. Một mối tình mà cô đã đợi chờ đến tận 10 năm trời...

Kirihayoung

[Kii]: Nếu chủ đề xuyên suốt của RokuShin là định mệnh, mối liên kết, nỗi cô đơn và nơi thuộc về thì cách xây dựng nhân vật của Takehaya có lẽ là sự đối lập trong tính cách. Giống những nhân vật khác trong câu truyện, Kiriha cũng chứa một tính cách trái ngược bên trong mình, hiện hữu dưới hình thái cô bé Kii – Kiriha 10 năm trước. Khác với Kiriha chừng mực và nghiêm túc, Kii không nề hà và đòi hỏi sự chú ý của onii-chan, người cô yêu. ‘Cô bé’ có sự ích kỷ và cách bộc lộ tình cảm rất riêng của bản thân. Sự tồn tại của ‘cô’ khiến tình yêu mà Kiriha dành cho Koutarou mang đậm sự hỗn nhiên, ngây thơ và trong sáng của một mối tình đầu đời.

* Đánh giá chủ quan:

Twist của Kiriha là một trong những điểm nhấn của bộ truyện nhưng bởi vì có quá nhiều hint, easter egg được tác giả gài trước đó nên phần lớn người đọc đã mừng tưng tưng ra được nội dung và cách thức dẫn tới đoạn truyện. Dĩ nhiên là tác giả vẫn thể hiện ngòi bút tài tình của mình, bằng cách đánh vào được cảm xúc của người đọc nhưng việc biết trước cái kết trước khi đọc phần nào đó vẫn khiến người viết vẫn cảm thấy hụt hẫng. Ngoài điểm đó ra thì trường đoạn kể về quá khứ của Kiriha có thể coi là đoạn hay thứ hai chỉ sau thiên tình sử Ngân sắc công chúa và Thanh hiệp sĩ. Có một điểm đáng tiếc rằng, cũng như thiên tình sử nói trên kia, câu truyện đã không có được một cái kết trọn vẹn. Dĩ nhiên rằng cái kết này sẽ mở ra một tương lai sáng lạn hơn, một cái kết còn vẹn toàn hơn nhưng đầu đó, nó vẫn ngáu nghiêng tâm cam người đọc về một cái kết dở dang...

*Vũ khí và sức mạnh:

- Có hint rằng Kiriha đã hôn Koutarou ở vol 16, nhưng sự thật thì không dám chắc.

- Người lòng đất có tục rằng khi một cặp trai gái trao nhau vật quan trọng của mình cho người kia, đó được coi như là sự đính ước. Kiriha từng trao chuỗi hạt của mẹ mình cho Koutarou như quà đáp lại chiếc thẻ bài mà cậu tặng cô khi trước (đính ước một phía). Nhưng cô đã trả lại chiếc thẻ bài trước khi nội chiến người lòng đất xảy ra. Tuy vậy, sau khi mọi chuyện ổn thỏa, Koutarou đã tặng lại chiếc thẻ bài cho Kiriha. Điều này có thể coi là đính ước được thông qua từ hai bên, dù Koutarou vẫn chưa biết gì về tục lệ này. (Koutarou, chú vào trông rồi, chấp nhận đề~)

Bài giới thiệu Kiriha của NonKurano Kiriha - Rokujouma no Shinryakusha!?

<http://hako.re/forum/56-training-area/8109-kurano-kiriha-rokujouma-no-shinryakusha.html>

5. Theiamillis Gre Fortorthe

Tên gọi: Theiamillis Gre Mastir Sagurada von

*Thông tin chung

-Danh xưng đầy đủ: Theiamillis Gre Mastir Sagurada von Fortorthe

-Tên gọi: Theiamillis Gre Fortorthe, Theia, Tulip (đã hết date sử dụng)

-Tuổi: 16 (17)

-Chủng tộc: Người ngoài hành tinh - người Fortorthe

-Vai trò: Đế thất công chúa của Fortorthe, Lãnh chúa của Koutarou và Satomi hiệp sĩ đoàn đồng thời là lãnh chúa trên danh nghĩa của phòng 106, con gái của Nữ hoàng đương nhiệm, bạn thuở nhỏ của Ruth

-Sở thích: chơi game cổ, viết kịch, Thanh kị sĩ

-Số đo: cao 1m50, ba vòng B76/W59/H76

-Người thân: Elfaria Dana Fortorthe (Mẹ), Charldrissa Daora Fortorthe (Cụ tổ)

-Thân với: Ruth

-Nhận từ Koutarou: biệt danh Tulip và quà Valentin trắng cũng là Tulip, sự trung thành của chính Koutarou

*Bối cảnh nhân vật:

Sinh ra từ ống nghiệm thụ tinh, cha cô thậm chí còn chết trong một vụ tai nạn đầy ám muội trước đó, Theiamillis được nuôi dưỡng và lớn lên như một nàng công chúa của Đế quốc Ngân hà Thần thánh Fortorthe. Cô là con gái duy nhất của Nữ hoàng đương nhiệm và là con cháu của nhà Mastir, dòng họ đã sinh ra Alaia, nàng công chúa huyền thoại. Chính vì lẽ đó, Theiamillis ngưỡng mộ Thanh kị sĩ, người hiệp sĩ có sức mạnh có thể bảo vệ cô và mẹ

của cô trước âm mưu thủ đoạn của kẻ thù địch. Với người bạn thuở nhỏ, Ruthkhanha, đến từ dòng họ Pardomshiha đã phục vụ lâu đời cho dòng họ Mastir, Theiamillis thực hiện trọng trách của một công chúa cũng như phận làm con, cô phải giành lấy quyền kế vị để đảm bảo quyền lực cho mẹ mình, để đứng lên chống lại phe phái quân đội đang ngày càng lộng quyền, thao túng triều chính. Và để đạt được điều đó, xâm lược căn phòng 106 là điều kiện tiên quyết. Nhưng Theiamillis đâu có ngờ rằng, ở nơi đó, cô... bị bóp ngực.

*Tính cách:

Dưới áp lực dòng họ, dưới sự gò bó của bộ máy chính trị, tính cách của Theia đã phần nào bị méo mó, cô trở nên kiêu ngạo, hợm hĩnh bởi địa vị của bản thân cô, công chúa của một đế quốc ngân hà. Dù rằng, những tính cách này được dựng nên để bảo vệ chính cô trong cuộc sống chính trị nhưng bởi nó đã ăn bám vào cư xử hành vi hằng ngày nên ‘tật xấu khó bỏ’. Tính cách này chỉ dần dần biến mất đi khi cô gặp Koutarou và những nữ nhân khác.

Ngược với tính cách bề mặt kia, Theia thực ra là một cô gái sống rất tình cảm và biết quan tâm tới người khác, chỉ là cô hiếm khi có được cơ hội để thể hiện những phẩm chất đó ngoài những lúc riêng tư ở bên người bạn thời ấu thơ của mình, Ruth và mẹ của cô, Elfaria. Ngoài ra, những trải nghiệm kể từ khi tới căn phòng 106 đã làm Theia trưởng thành hơn và chín chắn hơn rất nhiều. Theia đã biết cân nhắc, suy nghĩ về những hành động của mình, đồng thời, những phần tính cách tự nhiên Theia chưa bao giờ có cơ hội thể hiện cũng dần được biểu lộ ra bên ngoài.

*Đánh giá chủ quan:

Nếu đầu truyện, người viết có chút annoy với Sanae thì phần sau lại có cảm giác annoy Theia. Không phải mình không thích nhân vật của Theia, thực sự thì trong số các nhân vật nữ từng được giới thiệu, Theia là nữ heroine có sự thay đổi, phát triển vượt bậc nhất. Cô từ một tsundere trở thành một thiếu nữ đang yêu, từ một công chúa ngang ngược trở thành một nàng công chúa đáng kính, từ một kẻ chẳng coi ai ra gì trở thành một người biết quan tâm tới người khác, những thay đổi đó là điểm cộng lớn cho nhân vật của cô. Tuy nhiên, đổi lại cho sự phát triển đó là phần đất diễn của các nữ chính khác bị xén bớt đi, đặc biệt những nữ nhân vật chính được đôn lên từ dàn nữ phụ, thậm chí, Sanae – một nữ chính đầu tiên cũng hụt hơi trong giai đoạn nửa sau. Nguyên do dẫn tới điều này một phần cũng là bởi vấn đề của Theia có thể coi là gắn chặt với nguồn cơn đã gây ra mọi chuyện xảy ra từ trước tới nay trong RokuShin, Forthorthe và trường đoạn của cô dường như sẽ là sân khấu cuối cùng để câu chuyện đi tới hồi kết. Thế nên người viết cảm thấy có chút bất công cho những nữ nhân vật khác, nhưng may là sự khác biệt giữa Theia và những người còn lại không thực sự quá lớn nên có thể du di được.

Vũ khí:

Vũ khí từ giáp hạm hoàng gia Blue Knight cũng như chính bản thân nó. Hỏa lực của cô có thể nói là mạnh nhất và đa dạng nhất trong căn phòng 106. Sau này cô tích hợp thêm Combat dress (Đầm chiến) và Assault Red (Xích nô) – tổ hợp trang bị vũ khí cá nhân, gia tăng hỏa lực và tốc lực cho bản thân Theia trong chiến đấu. Riêng về Blue Knight, nếu nó cùng lúc được Koutarou, Ruth và Theia cùng điều khiển, các khớp giới hạn sẽ được dỡ bỏ, Blue Knight sẽ phát huy hết mọi tiềm năng của nó.

*Trivia:

'Sagurada' trong tên của cô có nghĩa là 'đóa hoa hoàng kim' trong tiếng Forthorthe. Thanh bảo kiếm được trao vào ngày sinh của cô, Saguratin được lấy từ cái tên đó.

Bài giới thiệu Theia của Ok!HelloTheiamillis Gre Fortorthe - Rokujouma no Shinryakusha!?

<http://hako.re/forum/37-moe-arena-2014/8202-theiamillis-gre-fortorthe-rokujouma-no-shinryakusha.html>

6. Ruthkhanha Nye Pardomshiha

Tên gọi: Ruth

* Thông tin chung:

- Tên đầy đủ: Ruthkhanha Rye Pardomshiha

- Tên gọi: Ruth

- Tuổi: 16 (17)

- Chung tộc: Người ngoài hành tinh, người Forthorthe

- Vai trò: Tước vị Thủ Hộ hiệp sĩ, bạn thuở nhỏ của Theia, Phó chỉ huy của Satomi hiệp sĩ đoàn, Gái nội trợ của phòng 106, Bạn tập thể dục và là môn đồ của Koutarou

- Ghét: bộ cánh cứng

- Số đo: cao 1m55, ba vòng B79/W56/H83

- Người thân: Flairhan Pardomshiha (Cụ tổ)

- Thân với: Theia, Clan, Kiriha và Shizuka

-Nhận từ Koutarou: hoa Tulip, Vai trò Phó thủ lĩnh

*Bối cảnh nhân vật:

Phò trợ người bạn thuở nhỏ, và cũng là nàng công chúa của mình, Ruthkhanía rong ruổi trên chiến hạm hoàng gia Blue Knight tén Trái Đất xa xôi, nằm ở phía rìa của vũ trụ để hỗ trợ, giúp đỡ Theiamillis trong thử thách kế vị được giao phó. Nhưng cô đâu có ngờ, định mệnh đang dẫn lối cô tới với người định mệnh của đời cô và trở trêu thay, nó còn mang tới cô thiên địch của mình, BỌ CÁNH CỨNG, DESU!!!

*Tính cách:

B main19 (1)

Đối nghịch với cụ tổ của mình, Flair, Ruth tỏ ra là một cô gái nhẹ nhàng, ân cần và biết quan tâm tới người khác. Dù là con cháu của một gia tộc chiến binh nhưng căn bếp lại phù hợp với Ruth hơn, cùng với Kiriha, cô mang hình tượng của một nàng dâu đảm đang, hiền thực nết na. Điều đó được chứng tỏ thông qua việc căn bếp của phòng 106 luôn được cô cùng với Kiriha quản lý. Ngoài ra, vì sinh ra trong gia tộc phụng sự hoàng gia, cô có một thái độ chín chu, chừng mực, lịch sự và hiểu rõ phép tắc. Nếu không phải vì 6tatami ‘đắt chặt người đông’ theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng, thì em nó đã trở thành best waifu rồi. Và bên cạnh đó, thật ra thì vẫn còn một kiểu tính cách nữa, và đó là...

*Đánh giá chủ quan:

...Một yandere ngầm, chắc thế. Dù không thực sự thể hiện ra ngoài mặt nhưng việc đánh ghen, ý lộn, hành hung con bọ cứng đến mức muốn tuyệt nòi tuyệt giống cả họ hàng tổ tông của con bọ đáng thương là đủ hiểu rồi nha. Khi em nó mà đã nổi điên thì đến cả Shizuka còn chùn bước chứ đừng nói tới Koutarou. Nếu phải so sánh thì hình mẫu Ruth khá na ná giống Rem trong Re:Zero. (Ý kiến cá nhân thôi, đừng ném gạch nha) May thay là phần yandere này thuộc... gen lặn nên thông thường, em nó hòa đồng, vui vẻ lắm. Thậm chí còn cô vũ cái kết 3some, ấy lộn, cái kết chàng ở giữa hai nàng ở hai bên với Theia kia mà nên chắc harem end vẫn sáng cửa, có lẽ là vậy...

*Vũ khí và sức mạnh:

- Vũ khí: kho vũ khí trên Blue Knight; thanh kiếm ánh sáng mà Flair từng sử dụng và VĨ ĐẬP RUỒI!!

- Sức mạnh: Khả năng thao tác, phân tích thông tin và số liệu. Kiểm pháp của cụ tổ, nữ hiệp sĩ huyền thoại Flairhan Pardomshiha. Và hơn tất thảy chính là Berserker mode (cái này, thẳng người viết tự ý chém đó), cùng với thanh ‘VĨ ĐẬP RUỒI’ trong tay, cô thoát khỏi sự kìm kẹp của lý trí, chiến đấu theo bản năng của một chiến binh thiện chiến nhà Pardomshiha với một mục đích duy nhất: truy sát toàn bộ dòng họ nhà bọ cánh cứng!!! Trong trạng thái này, cô có thể tay đôi với Shizuka hay hạ một đám rô bốt trong vòng vốn vẹn ba phút chỉ với một thanh kiếm ánh sáng.

*Trivia:

- Ruth ghét bọ cánh cứng trước khi biết chúng là gì. Người gây cho cô trauma này chính là Koutarou. Khi ở chế độ berserker (chém đó), tính cách của cô trở nên rất giống Flair.

- Ruth là người đầu tiên, không tính Clan, biết được chân tướng của Koutarou.

Bài giới thiệu Ruth của NonRuthkhanía Nye Pardomshiha - Rokujouma no Shinryakusha!/?

<http://hako.re/forum/37-moe-arena-2014/8209-ruthkhanía-nye-pardomshiha-rokujouma-no-shinryakusha.html%7CRuthkhanía>

7. Sakuraba Harumi/Alaia Kua Forthorthe

* Thông tin chung:

Tên đầy đủ: Sakuraba Harumi -==||=- Alaia Kua Mastir Signalia Tio Forthorthe

Danh xưng: Senpai [Harumi] -==||=- Điện hạ, Bệ hạ [Alaia]

Tuổi: 17 (18)

Vai trò: Senpai của Koutarou, Hội trưởng hội đàn len,

Nữ diễn viên chính của vở kịch ‘Ngân sắc công chúa và Thanh lam hiệp sĩ’, kiếp sau của Alaia [Harumi] -==||=- Đệ nhất công chúa Đế quốc Forthorthe, chị gái Charl, lãnh chúa (tạm thời) của Thanh kị sĩ, kiếp trước của Harumi [Alaia]

Sở thích: Đàn len [cả hai]

Số đo: cao 1m61, ba vòng B80/W55/H79

*Bối cảnh nhân vật:

[Harumi] Sinh ra trong một gia đình giàu có, đáng ra phải có phúc phận được hưởng thụ nhưng Harumi thì không. Với thể trạng yếu đuối của mình, 17 năm trời cô sống trong đau ốm bệnh tật. Bệnh tình đã ngăn cô cởi mở kiếm tìm bạn bè, nam giới cô càng hiếm khi tiếp xúc. Kim chi và sọi len trở thành bạn tâm tình của cô. Nhưng sống trên đời, va chạm là điều không tránh khỏi, kể cả một tiểu thư được bao bọc như Harumi. Để ngăn việc hội đàn len của mình bị giải thể, cô cũng tham gia tuyển thành viên trong cái ngày công bố kết quả học sinh mới trúng tuyển, nhưng điều đó dẫn tới một tên mặt dày tới gạ gẫm cô. Trong lúc cô độc không biết làm gì trước tình huống khó xử, người đó đã xuất hiện trước Harumi...

[Alaia] Là đệ nhất công chúa của Forthorthe 2000 năm về trước, cũng là người sẽ kế vị ngôi đế vương trong tương lai, đáng ra Alaia sẽ có một cuộc sống trong nhung lụa. Nhưng chính trị khó lường, chỉ trong một ngày, phụ mẫu cô bị sát hại, cô cùng em gái nhờ có được sự giúp đỡ của những người hầu cận nên mới có thể thoát thân, Alaia đã mất tất cả. Tuy nhiên, vận hạn vẫn đeo bám cô, quân truy đuổi vẫn lùng sục và thậm chí còn dồn cô vào bước đường cùng. Và trong lúc trở trời đứng ở bên mép bờ vực, người đó đã xuất hiện trước Alaia...

*Tính cách:

B main06

B main10 (1)

Cũng giống như Sanae, bệnh tình đã khiến Harumi có một tính cách e lệ và nhút nhát, cô e dè trước người lạ, đặc biệt là đối với con trai. Chính vì lẽ đó nên Koutarou thời gian đầu đã đối xử với cô như một công chúa. Tuy vậy, theo thời gian, sau khi được Yurika giúp đỡ và nhờ tham gia vở kịch, Harumi đã trở nên thành thật với cảm xúc của mình nhiều hơn, mặc dù vẫn còn nhiều hạn chế. Thế nhưng, phải kể đến sau cuộc tấn công dạo đầu của Darkness Rainbow, tính cách của Harumi chuyển biến rõ ràng và đậm nét nhất. Tính cách cô hướng ngoại và mạnh bạo hơn trong cả cách cư xử lẫn cách truyền tải. Sự cầu nệ và gò bó không còn kim hãm cô nữa. Và cũng giống như điều mà Koutarou hay linh cảm thấy, Harumi ngày càng trở nên giống Alaia. Nói cách khác, Harumi đã trở nên tự tin và kiên định hơn.

*Cảm nhận:

Alaia

Khi nói về RokuShin thì trường đoạn về 'Ngân sắc công chúa và Thanh kỳ sĩ' có thể coi là đoạn truyện hay nhất, twist lớn nhất và là nút thắt của mọi vấn đề xảy ra sau này trong series. Nó đánh dấu sự khởi đầu của một kết thúc, kết thúc cuộc sống bình yên của Koutarou và những cô gái xâm lược để mở ra sự phát triển không chỉ trong cốt truyện mà cả tính cách lẫn các mối quan hệ giữa các nhân vật, đặc biệt là nhân vật chính, Koutarou. Tuy nhiên, có lẽ một điểm đáng tiếc này là câu truyện chỉ gói gọn trong 2 tập ngoại truyện khi mà cốt truyện của nó có thể phát triển thêm nhiều hơn thế. Nhưng nói đi thì cũng nói lại, dù vẫn còn nhiều điều vẫn chưa được thể hiện cụ thể, tác giả đã thành công trong việc xây dựng mối lương duyên giữa Reios-sama, một hiệp sĩ hảo đạo mạo nhưng mang dáng dấp một nam sinh bình thường với Alaia, một công chúa sống trong nhung lụa nhưng lại mang khí chất một thiếu nữ thôn quê. Dù khác biệt địa vị, cách trở bởi thời gian và không gian, nhưng trong khoảng thời gian không quá ngắn cũng chẳng đủ dài, hai người họ đã tương ngộ nhau trong một cuộc gặp gỡ định mệnh. Chẳng không một chút do dự lao vào cứu nàng trước con hiểm nguy, đồng hành cùng nàng vượt qua biết bao gian khó. Nàng tin tưởng vào chàng và chỉ sau một vài tháng chẳng tày gang nhanh chóng thấu hiểu con người chàng. Trải qua biết bao chông gai, người con gái trao lòng mình của người con trai, nàng yêu chàng là điều dễ hiểu, tình yêu của cô đã được tôi luyện nên không hề có sự mù quáng. Còn về phần chàng, tình cảm của anh chưa đến mức sâu đậm để gọi là yêu nhưng quá đủ để gọi là lòng trung thành, không phải bởi chàng không có cảm tình với nàng mà bởi những lời hứa chưa thực hiện, bởi những mối lo dờ dang và phần nào đó cũng bởi quá khứ u tối ám ảnh anh. Cảm xúc giữa họ chắc chắn không một phải tình yêu sét đánh, càng không phải một cơn cảm nắng lướt qua của tuổi trẻ, chính bởi vì tình cảm của họ không phải phù du mà được trui rèn qua bao cơn bão tố, cuộc chia tay của họ càng thêm xót xa, càng thêm nuối tiếc bội phần. Người con trai kia cuối cùng cũng phải trở về nơi anh thuộc về, một nơi 'cách xa trăm vạn năm tháng, ngàn vạn lý trình' và người con gái, vì vương quốc, vì người dân của mình, cô đứng ở đó, ở giữa cánh đồng cỏ dập dờn trong ánh nắng vàng kim của chiều tà dưới những bông tuyết ánh bạc bắt đầu rơi, tiễn biệt chàng. Nhưng không may làm sao, những lời của cô bị nuốt vào âm thanh ồn ã của động cơ tên lửa và chàng đã không thể nghe thấy những lời cuối cùng ấy. Tình chỉ đẹp khi còn dang dở... nhưng câu chuyện giữa họ có thực sự dở dang? 2000 năm sau, trên một sân diễn, trên nền những cánh vật dựng nên cho vở kịch gọi nhớ lại khung cảnh khi xưa, chàng và 'nàng' lại đứng đối diện với nhau, nhưng lần này đã không có tiếng động cơ xen vào nữa và những lời của nàng cuối cùng đã tới được bên chàng. Lốp màn của vở kịch được kéo xuống, sự thi về người anh hùng và nàng công chúa huyền thoại đã khép lại nhưng từ đó cũng mở ra một lớp màn mới, một trang truyện mới. Câu chuyện về Koutarou và những cô gái xâm lược của căn phòng 106.

*Sức mạnh:

Khả năng điều khiển ma lực, ma thuật trắng từ thanh Signaltin. Ngoài ra, cô còn có khả năng dùng Forthorthe cổ ngữ để niệm cổ thuật như tinh linh thuật, ma thuật chuyển hóa các nguyên tố thành đòn tấn công.

*Trivia:

Sau khi chia tay Koutarou, Alaia ở vậy cho đến già. Nghĩa là nhà Mastir là con cháu của Charl, điều đó giải thích tại sao Elfaria và Theia có mái tóc vàng kim (vol 14)

Harumi sinh ra với sức khỏe yếu đuối là do ảnh hưởng từ kiếp trước, Alaia đã nguyện trao một nửa sinh mạng của mình vào thanh kiếm Signaltin.

Phần 'Signalia' trong tên của Alaia có nghĩa là 'Bông tuyết ánh bạc', thanh bảo kiếm hoàng gia sẽ mang tên người giải phong ấn cho nó, chính vì vậy mới có tên là Signaltin (Ngân kiếm).

Bài viết giới thiệu Harumi của Non và Alaia của Ok!HelloSakuraba Harumi - Rokujouma no Shinryakusha!?! Araia Kur Fortorthe - Rokujouma no Shinryakusha!?

<http://hako.re/forum/37-moe-arena-2014/8210-sakuraba-harumi-rokujouma-no-shinryakusha.html>

<http://hako.re/forum/37-moe-arena-2014/8217-araia-kur-fortothe-rokujouma-no-shinryakusha.html>

8. Kasagi Shizuka

*Thông tin chung

Tên gọi: bạn chủ nhà

Tuổi: 16 (17)

Chủng tộc: Con người, Bán nhân (chỉ lúc biến hình), Rồng (chỉ lúc biến hình)

Vai trò: Chủ nhà Corona, chủ phòng 206, người chủ trì nghị định Corona,

chủ thể của Alunaya

Sở thích: bà tám

Số đo: cao 1m65, B82/W60/H86

Người thân: không còn

Thân với: Maki, Ruth, Kenji

Nhận từ Koutarou: 5000 yên mỗi tháng (lol), Alunaya (hàng tặng kèm hồng bán, lol ver 2)

*Bối cảnh nhân vật:

Học võ thuật từ nhỏ, Shizuka những tưởng rằng bản thân mình mạnh mẽ hơn người. Và sự thật, thân pháp cô thậm chí còn mạnh hơn những bạn nam cùng lứa tuổi. Thế nhưng, cô sớm nhận ra rằng mình vô dụng biết bao trước cơn hỏa hoạn đã cướp đi sinh mệnh của hai đáng sinh thành. Sự tuyệt vọng, sự thống khổ vì sự yếu đuối của bản thân được che đi dưới vẻ mặt tươi cười rạng rỡ. Nụ cười của cô không hề giả tạo, nụ cười đó là sự động viên chính mình của một cô gái đương tuổi xuân đã phải một mình đơn độc bước trải cuộc đời. Nhưng dù vậy, ở đâu đó, sự cô đơn và buồn bã vẫn còn đây, chờ đợi bộc phát ra. Ngoài điều đó ra, Shizuka cũng không biết rằng, 10 năm trước, một mảnh linh hồn của một con rồng từ quá khứ đã nhập vào người cô. Nó gia tăng sức mạnh thể chất cho cô, đồng thời, giúp cô có khả năng nhìn thấy ma, thấy được Sanae. Và cũng nhờ con rồng này làm cầu nối, Shizuka sẽ có được một mối ràng buộc, một sức mạnh mà cô mưu cầu để cô đạt tới hạnh phúc, để thoát ra khỏi sự cô đơn...

*Tính cách:

Ooya-san

Bạn chủ nhà~ Cô bạn cùng lớp nhiều chuyện

Có 2 tính cách rõ ràng nhất được thể hiện ở Shizuka, một là tính cách vui vẻ hòa đồng và cũng như một thiếu nữ dễ tuổi tò mò, cô nàng thích buôn dưa lê bán dưa chuột, thích tám về đời sống tình cảm của người. Hai là tính cách nghiêm túc, hi sinh vì người khác, vì bạn bè, như lúc cứu Sanae hay lúc cô bé gái trong căn nhà hỏa hoạn. Ngoài những tính cách nổi bật trên thì cô cũng tỏ ra nhu mì, yếu đuối như lúc đi tảo mộ cha mẹ. Từ những tính cách trên, Shizuka tỏ ra mình là người nhạy bén trước tâm trạng của những người khác, đặc biệt là những cư dân phòng 106, và cô cũng đóng vai trò người hòa giải 'theo nhiều cách thức' cho những rắc rối nảy sinh bên trong căn phòng. Nói thêm một chút, Shizuka cũng có chút máu berserker trong người, điển hình những lúc có người dám đập phá thứ gì đó thuộc về tòa nhà Corona dù vô tình hay cố tình thì cô cũng xử đẹp hết.

*Đánh giá chủ quan:

Thực sự khi nói tới Shizuka thì ban đầu, mình liên tưởng tới hai kiểu nhân vật: Một nữ nhân vật phụ support sẽ yêu thầm thằng main nhưng thiếu hụt động lực để áp sát lại người mình thích hoặc nảy nở tình cảm quá muộn để rồi nhường người đó cho nữ 'first girl' và viện cớ chuyện đã rồi, thậm chí cuối truyện còn có thể cặp với một thằng cha nào khác, trong trường hợp này thì mình cho là Kenji (Ví dụ như Erika trong Mahouka, như Tamao trong Haiyore! Nyaruko-san...). Hai là một nữ nhân vật chuyên đi song kiếm hợp bích – support đôi cùng thằng support main, ở đây vẫn là thằng Kenji (như Ruri trong Nisekoi). Nói chung là lúc đầu đọc, thì mình chỉ nghĩ tới một cái end không mấy phần thích thú cho lắm, Shizuka và Kenji thành một cặp, nếu điều này xảy ra thì gần như 96,69% là chúng ta nên quên đi vụ harem end – thứ xa xỉ ngay cả trong giới A-M, đi nha. Nhưng on trời là diễn biến như thế đã không xảy ra trong RokuShin, (dù có hơi tội cho mày, Kenji à, nhưng thôi, chấp nhận đê, mày chỉ là nhân vật phụ - no plot mà thôi~ kaka) vai trò của Shizuka đã trở nên quan trọng hơn ở nửa sau của RokuShin và cũng được buff quan hệ khá khá với Koutarou, chưa kể tương tác với Kenji cũng giảm dần dần, ta có thể an tâm lau mồ hôi trán đợi chờ cái kết đẹp nhất có thể rồi. Nói chung là sau cái vụ 'Có cách rẽ hơn để trả tiền trọ' của Shizuka là người viết đã đồ em này rồi, thậm chí còn hơn cái vụ 'Đã vậy, sao cậu không cưới ta đi' của Clan nữa kia, thằng Koutarou không liệu cơm gắp mắm mà nước em nó về, không là người viết xin thề... drop không dịch nữa!!!

*Sức mạnh:

Chunha

- Võ thuật, với thể chất hơn người và luyện võ từ nhỏ, cô dễ dàng hạ gục cả nhóm Koutarou nếu đánh bằng tay không.
- Sức mạnh của Hòa long đế Alunaya, khả năng biến hình và vô số sức mạnh đi kèm như hét ra lửa (nghĩa đen ấy, không phải chỉ bà chằn đầu, chòr đã, nghĩa bóng nghe cũng có vẻ hợp lý đó ta), và xung chấn, mọc cánh để bay.

Trivia:

- Shizuka là heroine có tình yêu đầu không phải là Koutarou, nhưng cụ thể thì không biết là ai.
- Yurika và Shizuka là hai heroine vào trông sau khi lên kế hoạch support cho 2 nữ chính khác là: Harumi và Maki.

9. Clariossa Daora Forthorthe

*Thông tin chung

Danh xưng đầy đủ: Clariossa Daora Schweiger Meltsfen Foa Forthorthe

Tên thường gọi: Clan

Tuổi: 16 (17)

Chủng tộc: người Forthorthe, người ngoài hành tinh

Vai trò: Đệ nhị công chúa Ngân hà Đế quốc Thần thánh Forthorthe, khoa học gia,

shut-in, ‘người hầu’ của Thanh kị sĩ, ‘bác sĩ’ cho Harumi

Sở thích: nghiên cứu

Số đo: 1m57, B75/W55/H81

Chơi thân: Ruth, Kiriha, Elfaria và Harumi

Nhận từ Koutarou: công việc nhà như lau dọn nhà cửa, chuẩn bị bữa ăn :v

*Bối cảnh nhân vật:

Đệ nhị công chúa Đế quốc Ngân hà Thần thánh Forthorthe - Clariossa

So với gia tộc Mastir, một hoàng tộc lâu đời sinh ra phần lớn những vị vua nổi danh nhất của Forthorthe, đặc biệt trong số đó chính là Alaia – nữ hoàng trong truyền thuyết, hoàng tộc Schweiger có tuổi đời ít hơn nhưng lại là nơi sinh ra nhiều vị vua cho đế quốc nhất. Nhà Schweiger tự hào là nơi sản sinh những thiên tài ưu tú, những người thay đổi diện mạo nền khoa học, góp phần đưa đế quốc Forthorthe vượt ra ngoài thống trị không gian. Nếu nhà Mastir có công dựng nước, thì nhà Schweiger có vai trò phát triển nó, vì thế hai nhà ghen ghét nhau ra mặt. Sinh ra trong gia tộc Schweiger, Clariossa bị tiêm nhiễm vào đầu sự thù địch với nhà Mastir, với đứa con gái bên phía đối thủ, Theiamillis. Không chỉ thế, tính cách giữa hai nàng công chúa trái ngược nhau càng khiến mối quan hệ giữa hai như nước với lửa. Với sự thông minh đến mức xảo quyệt, Clariossa dễ dàng hoàn thành 2/3 thử thách của mình, và nhân lúc trước khi đạt được điều kiện cuối cùng, cô đã tóit trái đất để phá đám thử thách của Theiamillis. Nhưng cô đâu có ngờ hành động của cô đã có một người biết và mong đợi từ 20 năm trước và cũng chẳng ngờ được cuộc hành trình của cô không chỉ dừng lại ở trái đất. Chuyến đi ấy của Clariossa đã khiến bánh răng định mệnh bắt đầu quay, như hiệu ứng domino, nó sẽ dẫn tới một kết quả mà toàn bộ những người trong cuộc không thể ngờ tới.

*Tính cách:

Để nói rõ tính cách của Clan, ta phải đem lên bàn cân với Theia. Về điểm giống, cả hai đều là công chúa sống trong sự gò bó nghi thức, chính vì lẽ đó, lần đầu tiên xuất hiện, Clan cũng giống Theia, tỏ ra rất kiêu ngạo, tự hào địa vị quý tộc của mình và nhìn những người khác với ánh nhìn khinh thường. Hai người đều sẵn sàng dùng tới vũ lực, hòa lực để giải quyết những kẻ chống đối không một chút do dự. Cũng giống như Theia và các cô gái sinh ra ở Forthorthe, Clan có một sự tôn trọng đáng kể dành cho Thanh hiệp sĩ, vì lý do này nên cô vô cùng tức giận khi Koutarou dám giả danh người anh hùng truyền thuyết, và càng phẫn nộ khi chính cậu đã nhiều lần đập tan đi mưu đồ của cô. Ngoài những điểm bề ngoài nói trên, thì tính cách bên trong giữa Clan và Theia lại hoàn toàn trái ngược nhau. Trên chiến trường, Clan là một nữ nhân mưu mô thủ đoạn nhưng ở trên giường, ấy nằm, trong những hoàn cảnh đời thường, cô lại tỏ ra đoan trang, đứng đắn với chút gì đó bền lên với người lạ và ngại ngùng trước những lời khen ngợi. Cụ thể thì Clan thuộc kiểu người con gái tiết hạnh, gì chứ, em nó cứ nhất quyết một mực cái gì cũng để dành cho chồng tương lai còn chê gì nữa. Ngoài những tính cách đó ra, cô nàng cũng là một người không tự biết chăm sóc bản thân, nhưng không như Yurika, Clan quá chú tâm vào nghiên cứu và việc giam mình quá lâu ngày trong phòng nghiên cứu cũng góp phần gây ra sự thiếu hụt cảm quan thường thức trong cô. Mặc dù vậy, kể từ khi trở về từ quá khứ, tính tình Clan trở nên trưởng thành hơn như một con người và như một công chúa. Cô biết quan tâm hơn tới hạnh phúc và sự an nguy của người dân cũng như người thân của cô. Cô cũng dần trở nên hòa đồng dịu dàng hơn, dù vẫn tỏ ra lúng túng trước người lạ và những người mà cô từng chia sẻ vào. Và cho dù vẫn còn nóng tính như trước nhưng Clan dần trở thành một nàng công chúa đáng kính trong mắt Koutarou cũng như những người khác.

*Đánh giá chủ quan: t

Ở góc độ nào đó, Clan như một nhân vật thay thế cho tính cách mất đi của Theia sau khi đã trưởng thành lên, hay nói cách khác, một tsundere (keke). Nếu Theia là kiểu tsun classic, nghĩa là khi đã yêu thì chỉ còn có dere mà thôi; thì hiện tại, Clan dù năm lần bảy lượt tỏ tình với Koutarou, cô nàng vẫn tỏ ra tsun như thường (đã nghiệm lại còn ngại). Xin lỗi chứ, bé đã là nữ phụ được đôn lên thì biết điều chút xíu đi, cứ tsun hoài thì thằng Koutarou ngổ đó còn cho ăn bơ hoài, thỉnh thoảng lại còn bị nó thỉnh ngược lại mới đau chứ.

B main17

Nói thế thôi, qua những mẫu hội thoại cũng như những lần hờ lởi của Clan, em nó tỏ ra sẽ chiều chồng tương lai lắm đó chứ bộ. Chỉ tiếc là dẫu rằng em nó thậm chí còn khích Koutarou rước mình về dinh, Koutarou nhà ta cũng chỉ mới dừng ở bước rước em nó... vào dàn harem phòng 106 thôi.

Trưởng thành thì có đó nhưng ngực vẫn mãi lép thoi~

*Sức mạnh và vũ khí:

- Sở hữu những công nghệ tiên tiến, thậm chí vượt xa mặt bằng chung cả nền công nghệ Forthorthe. Đặc biệt là công nghệ ẩn thân và công nghệ siêu thời-không/siêu thứ nguyên.

- Khả năng trốn thoát/thoát chết siêu hạng.

- Khả năng dùng các loại súng bắn tia.

*Trivia:

- Clan là heroine có thời gian ở bên Koutarou lâu nhất, với hơn 2000 năm ngủ đông.

- Một phần trong tên của Clan theo tiếng Forthorthe có nghĩa là Vàng Trắng.

Bài viết giới thiệu Clan của MrKazeClariosa Daora Fortorthe - Rokujouma no Shinryakusha!?

<http://hako.re/forum/37-moe-arena-2014/8040-clariosa-daora-fortorthe-rokujouma-no-shinryakusha.html#%7CClariosa>

10. Aika Maki

*Thông tin chung

Họ tên: Aika Maki

Tên gọi: Dark Navy

Tuổi: 16 (17)

Chủng tộc: Người Folsaria, Pháp sư

Vai trò: Cựu Pháp sư thiếu nữ của Darkness Rainbow, Thủ quỹ của Satomi hiệp sĩ đoàn, Cựu thiên địch của Yurika, Học trò của Maya, Cựu nô lệ

Sở thích: Tiền (không phải dưới dạng tài sản mà dưới dạng một thước đo giá trị)

Ghét: Sự giả dối

Số đo: 1m63, B81/W59/H84

Thân với: Shizuka

Nhận từ Koutarou: khế ước (đã không còn), việc làm (thù quỷ)

*Bối cảnh nhân vật:

Trong căn hầm ngục, cô gái bé nhỏ nằm co ro trước sự giá rét của mùa đông, cô bị nhốt vào đó bởi sự phản bội. Xuất thân từ một khu phố ổ chuột ở Folsaria, cô bị chính cha mẹ mình bán làm nô lệ ở cái độ tuổi còn chưa nhớ được nhà mình nằm ở đâu. Đó cũng chính là lần đầu tiên cô bị phản bội. Lần thứ hai, khi cô muốn chạy trốn khỏi sự xiềng xích, người bạn mà cô ngỡ là thân đã tố giác cô lên ông chủ. Chính vì thế nên cô bé mới bị đánh đập và bị tống giam trong căn hầm ngục lạnh lẽo kia. Căn hầm ngục lạnh lẽo và cô độc ấy khắc vào trái tim nhỏ bé của cô như biểu tượng của nỗi cô đơn, không ai ở bên cô, chẳng một ai có thể tin cậy. Những người đáng ra là người thân của cô lại lần lượt bội phản, nhắm chìm cô vào sự chai sạn và nỗi căm phẫn. Chính vì thế, khi được Maya cứu thoát và dạy dỗ, Maki lầm đường lạc lối. Cô căm ghét sự bất trung, bất tín và dối trá. Cô tin vào đồng tiền thứ chẳng phản bội lại một ai. Vì thế, Maki trừng phạt những kẻ đã phản bội lại cô. Vì thế, Maki mới căm ghét Yurika, một người quá vô tự lự, được bao bọc quá nhiều mà không biết sự xảo trá trên đường đời. Chính vì bị phản bội quá nhiều, Maki trở nên đa nghi, dè chừng với xung quanh, thế nên, khi

người con trai mà Yurika tin tưởng xuất hiện, cô quả quyết rằng ắt hẳn đây là một tên lừa đảo, một tên dối trá, một kẻ thù không đội trời chung với cô.

Muốn một cô gái trở nên xinh đẹp, hãy cho cô ấy biết đến tình yêu!

*Tính cách + Đánh giá chủ quan:

‘Càng học càng ngu, càng tính toán lại càng đa đoan’ (tự ngôn của thằng người viết, kaka), Maki khi xuất hiện lần đầu tiên là kiểu người như thế. Với sự sắc bén và cẩn trọng trong tính toán, bất cứ địch thủ nào cô cũng đều có kế sách ứng phó, chỉ đáng tiếc, đối phương lần này của cô chỉ là một nam sinh cù lần, tay chân nhanh hơn não, Koutarou. Vì lẽ đó nên những hành động đáng ra rất chân chất của Koutarou đều bị Maki âm mưu hóa làm quá vấn đề lên. Chính điểm này càng khiến người viết nổi máu muốn chinh phục, xin lỗi chứ, nếu đây là Visual novel chứ không phải là Light novel thì route của em completed trong nguyên một ngày rồi (chém đó). Mặt khác, Maki ban đầu khá là tàn nhẫn và thực dụng, việc lấy Harumi ra làm con tin đã chứng tỏ bộ mặt đó. Dầu vậy, ẩn sâu sau những hành động táo bạo, liều lĩnh của cô lại là một con người yếu đuối, mưu cầu hạnh phúc và sợ hãi sự cô độc cũng như đánh mất đi những thứ đáng giá đối với bản thân cô. Khác với Clan, dù cùng xuất thân đều là kẻ địch nhưng ngay sau khi bị Koutarou chinh phục, Maki tỏ ra dere hơn rất nhiều. Nhưng bởi vì sự thiếu hụt hiểu biết về thương thức, Maki tỏ ra khá gượng gạo trong việc thích ứng với cuộc sống thường ngày của căn phòng 106 cũng như bày tỏ tình yêu đối với Koutarou. Hãy nhìn xem, cách cô nằng nặt đồ ăn diện để đi chơi với Koutarou dù bản thân cô trước đây luôn cho rằng việc trang điểm là thứ giả tạo che đi khuôn mặt thật bản thân, chỉ vì cô muốn được trở nên xinh đẹp trong mắt người cô yêu. Hay như lúc cô lấy cái cờ che mắt Darkness Rainbow để có một mối ràng buộc với Koutarou, bởi vì cô đã quen với việc lấy đồng tiền ra làm sự đảm bảo nên mối quan hệ cho không bên trong căn phòng 106 khiến cô ngột ngạt và lạc lõng.

*Sức mạnh:

- Các ma pháp hệ màu Chàm, loại ma pháp này có khả năng thao túng tâm thức của kẻ địch như xóa bỏ chẳng hạn. Sau này, cô còn có thêm khả năng tạo nên một thanh kiếm trên đầu cây trượng của mình.

- Cận chiến, không thực sự là chuyên gia võ thuật như Shizuka nhưng Maki biết nhắm vào yếu điểm của kẻ địch.

- Khả năng chiến đấu ăn ý với Koutarou, giảm thiểu độ trễ trong phối hợp .v. Khi anh chị mà đã song kiếm hợp bích thì kẻ địch chỉ có nước đi ngấm gà khỏa thân. (chém thôi, cũng chưa đến mức đó đâu)

*Trivia:

- Maki là heroine có khả năng tâm đầu ý hợp nhất với Koutarou. Điều này vẫn đúng sau khi đã phá khế ước.

- Cùng Yurika, Maki từng hôn má Koutarou. - Maki hiện giờ đang sống trong phòng 206 cùng với Shizuka.

11. Elfaria Dana Forthorthe

*Thông tin chung:

Họ tên: Elfaria Dana Forthorthe (trước khi lên ngôi: Elfaria Kua Forthorthe)

Họ tên đầy đủ (6 chữ): Không rõ

Tên thường gọi: Elle

Tuổi: tầm 15-16 khi gặp trong quá khứ và 35-36 khi gặp lại

Chủng tộc: Người ngoài hành tinh, người Forthorthe

Vai trò: Nữ hoàng đương nhiệm của Forthorthe, Khảo cổ gia, dân IT chính hiệu :3

Nhận từ Koutarou: là trà Rubustori

Thân với: Theia, Clan

*Bối cảnh nhân vật:

Sở hữu trong tay quyền kế vị ngai vàng, ai mà chả ham nhưng điều đó không hề đúng với cô gái mang tên Elle. Khảo cổ học, đặc biệt là những bí ẩn đằng sau truyền thuyết về người anh hùng huyền thoại trừ danh lưu truyền trong dân gian lẫn lịch sử, Reios, thu hút sự quan tâm của cô hơn là quyền lực một bậc đế vương. Và rồi, như được định mệnh dẫn lối, trước ngày kỉ niệm 2000 năm Alaia đăng cơ, điều ước của cô đã trở thành hiện thực, người mà cô cũng như toàn thể người dân Forthorthe ngưỡng mộ đang đứng trước mặt cô, câu chuyện lịch sử không được kể đột nhiên xuất hiện ngay trong lòng bàn tay của nàng công chúa kế vị. Cô sung sướng, vui mừng rồi hân hoan, cảm xúc cô là không kể xiết. Biết sao được, Thanh kị sĩ là một tượng đài không một khảo cổ gia lẫn cô gái nào khác ngoại trừ nàng công chúa huyền thoại Alaia có thể dụng tới, nhưng giờ lại đang hiện diện ngay chỗ mà Elle có thể với tới. Cô muốn yêu người đó, kết hôn với người đó và chạy trốn cùng người đó, để trốn thoát khỏi số phận định sẵn, để tránh phải trở thành một phần của hệ thống chính trị gò bó với biết bao mưu đồ và toan tính của bản thân. Thậm chí, khi biết được rằng người anh hùng lý tưởng của cô không hề hoàn hảo, anh cũng chẳng khác gì cô, cũng chỉ là một số phận bị định mệnh trêu đùa, không thể thoát được con đường đã có sẵn, Elle càng thêm yêu Reios nhiều hơn nữa. Thế nhưng, trớ trêu thay, định mệnh đưa con người ấy tới bên cô nhưng nhanh chóng tước anh khỏi cuộc đời cô chỉ trong khoảng

thời gian ngắn ngủi. Càng đau đớn hơn, khi cô biết được rằng tương lai không hề có chỗ để hai người kết duyên với nhau. Tình yêu đầu đời của Elle chấm dứt tại đó. Không phải cô hết yêu anh hay cô từ bỏ anh, chỉ đơn giản là mối tình của cô dành cho Reios sẽ chẳng bao giờ đơm hoa kết trái.

Nàng công chúa Elle cuồng Thanh kị sĩ

Tiến biệt mối tình đầu đời, Elle lao vào luồng xoáy chính trị, bước lên ngai vàng và trở thành Nữ hoàng của Đế quốc Ngân hà Thần thánh Forthorthe, Elfaria, với mục tiêu kiến thiết lại bộ máy, đặc biệt là giải trừ quân đội, bộ phận đang ngày càng chuyên quyền và lộng hành. Mặc cho những chống đối, những đe dọa, thậm chí cả cái chết của vị hôn phu chính trị, Elfaria vẫn tiếp tục con đường định sẵn ấy theo cách riêng của mình, đúng như lòng quyết tâm của cô khi tiễn biệt người ấy. Sự ra đời của Theiamillis càng chứng thực hơn cho sự quyết trí của cô. Để rồi 20 năm sau, một lần nữa,...

*Tính cách:

Dù là Elle hay Elfaria thì tính cách của cô vẫn không hề khác là bao. Ngoài mặt vô tự lự nhưng cô vô cùng nghiêm túc trước tình huống khẩn cấp, đòi hỏi sự nghiêm chỉnh. Elfaria là một người phụ nữ cứng rắn, không chùn bước trước chông gai của thực tế lẫn số phận. Sự cương quyết của cô thậm chí còn lớn hơn nếu đem so với Alaia, cô thậm chí còn tự lấy bản thân như một con cờ để sắp đặt một cuộc hôn nhân chính trị nhằm đạt được sự ủng hộ của giới tài chính, phục vụ cho mục đích lật đổ sự chuyên quyền của quân đội. Cô là một nữ hoàng một mực vì dân nhưng cũng là một người mẹ biết lo toan cho đứa con gái của mình. Dù không thể dành nhiều thời gian ở bên và chăm sóc Theia nhưng Elfaria luôn biết cách đặt Theia vào vùng an toàn trước những âm mưu của kẻ thù cũng như lo lắng cho mối quan hệ tình cảm của con gái. Thí dụ như việc hack vào hệ thống máy tính để đẩy Theia tới trái đất để cô được sự bảo hộ từ Koutarou, hay như lo lắng khi nghĩ về việc Harumi có thể là kiếp sau của Alaia.

*Đánh giá chủ quan:

YUtiYfz

Nay đã trở thành 1 nữ hoàng, 1 người mẹ và là... 1 MILF

Nói thẳng ra là MILF của bộ truyện RokuShin, và như biết bao con cháu dòng dõi hoàng tộc Forthorthe, ngực thẳng cánh cò bay luôn. Nhưng theo quan điểm cá nhân thì Elfaria cùng với Kiriha là hai người sở hữu sắc nước hương trời nhất bộ truyện. Ở góc độ nào đó thì Elfaria cũng giống Ruth, hàng tặng kèm không bán của Theia (lol). Đùa vậy thôi chứ hoàn cảnh của Elfaria khá là giống Alaia, cô cũng đợi chờ người thương suốt khoảng thời gian dài (chỉ kém 100 lần so với Alaia thôi mà :v) và cũng đặt việc công lên trên tình riêng. Nếu có khác thì cách thức tiếp cận người yêu 'lần thứ hai' của Elfaria có phần 'cao siêu' và 'thâm độc' hơn của Alaia. Nếu Alaia chỉ là chuyển kiếp thì Elfaria dưới danh nghĩa 'sự phục thù', cô nàng còn tính trở thành 'mẹ' Koutarou thông qua Theia nhằm 'khỏa lấp' sự thiếu hụt tình thương của người mẹ trong lòng Koutarou. Vãi cả âm mưu~ Dù thế nào thì âm mưu của Elfaria quá thâm và sâu để người thường mắt thịt có thể hiểu được. Ai mà biết, làm mẹ vợ chỉ là cái cớ trên danh nghĩa thôi chứ thực chất là... Nói thế thôi, đây chỉ là thuyết âm mưu của thằng người viết, chứ ý của tác giả trong sáng hơn nhiều, chắc thế.

*Trivia:

- Có hint rằng ý tưởng tạo ra Blue Knight là do Koutarou từng nói với Elfaria rằng cậu thích những con rô bốt khổng lồ (vol 14)
- Elfaria có thể coi là một trinh nữ, cô chưa từng ngủ với một người đàn ông nào. Theia được sinh ra là nhờ thụ tinh nhân tạo (vol 14)
- Thử thách xâm lược phòng 106 là do Elfaria sắp đặt từ trước.
- Sau cuộc đảo chính ở Forthorthe, Elfaria sinh sống tại Blue Knight và phòng 106.

12. Kenji Matsudaira

Tên gọi: Mackenzie

Tuổi: 16 (17)

Vai trò: Thằng bạn nổi khổ của Koutarou, nhân vật support main-char, kẻ thù của FA đồng minh hội, tên sở Khanh chính hiệu 3

Bối cảnh nhân vật:

Kenji là bạn thuở nhỏ của Koutarou. Do RokuShin không đào sâu vào quá khứ của Koutarou nên những chuyện giữa Koutarou và Kenji không được kể chi tiết. Nhưng có thể lờ mờ đoán được rằng chính Kenji đã giúp Koutarou phân nào hàn gắn vết thương mất mẹ và làm lành với cha. Ngoài ra, Kenji còn giúp Koutarou đi theo con đường đúng đắn, rời bỏ bạo lực, đến với bóng chày (phần này là do mình đoán dựa trên những hint trong truyện nên không dám chắc).

Đánh giá chủ quan:

Kenji là một trong những tuýp nhân vật supporter điển hình trong những bộ harem. Một tên điển trai, trêu cô nào đó cô ấy trừu những bé bị dính aura mainchar thần chưởng của thằng nhân vật chính, chẳng hiểu vì duyên cớ nào lại bị dính vào một thằng cù lùn, tay chân còn nhanh hơn cả não như Koutarou. Và như một supporter, Kenji hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của mình là thúc đẩy cơ duyên cho thằng bạn nhân vật chính trong phần đầu của câu truyện.

Nhưng dù RokuShin theo motif harem thuần túy thông thường nhưng bối cảnh và cách phát triển lại quá bất thường nên vai trò của một supporter như

Kenji ngày càng hạn hẹp. Những cảnh chiến trường thay thế dần cho những cảnh trường học, thẳng nhân vật chính Koutarou thì ngày càng ‘thông minh’ hơn, vì thế, để kích thích câu truyện, một villain bánh bao và đạo mạo hơn, Elexis sẽ cần thiết hơn là một thằng support không còn đất thể hiện. Nói chung là chán com thêm phở, ấy chết, nhầm, phải là để tạo làn gió mới cho mối quan hệ giữa các nhân vật, Kenji bị nerf là điều dễ hiểu. (lol)

Trivia:

- Kenji có một cô em gái là Kotori chỉ xuất hiện ở vol Shunkashuutou, được nhắc tới trong vol 14 có vẻ là brother-complex. Có hint rằng Kenji tính mai mối cô bé với Koutarou (vol 14)
- Kenji là một trong 3,5 người mà Koutarou có thể thực sự nhờ vả. (vol 11)
- Dù hẹn hò với rất nhiều người, Kenji chưa từng có một bạn gái ưng ý, bởi vì những cô gái đạt chuẩn của Kenji đều thường phải lòng Koutarou.

13. Nana

Tuổi: 20 khi gặp lại, 10 trong quá khứ

Chủng tộc: người Folsaria, pháp sư

Vai trò: sư phụ của Yurika, mahou shoujo của Rainbow Heart, Thượng cấp pháp sư mạnh nhất Folsaria, thiên tài ma thuật, cộng sự của Kanae

Tóm tắt tiểu sử:

- 10 năm trước, nhằm Koutarou là pháp sư xấu xa.
- Từng cộng tác với Kanae để tìm ra hang ổ và đánh bại Maya, giữ mạng sống cho Sanae thêm một vài năm trước khi được nhóm Koutarou cứu khỏi hẳn.
- Đánh Maya thân tàn ma dại, biến ả trở thành phế nhân không còn dùng ma thuật được nữa.
- Cứu Yurika khỏi một con quái vật. Sau hồi đấn đo, chấp nhận cô làm học trò.
- Bị Darkness Rainbow hội đồng, dùng hết ma lực trong cơ thể, trở thành phế nhân, trao trọng trách của mình cho Yurika.

14. Akatsuki Megami

Tên khác: Nữ thần Rạng đông/Bình minh, Goddess of Dawn

Tuổi: lớn hơn tuổi của vũ trụ (lol)

Vai trò: Nữ thần của Forthorthe, Folsaria và người lòng đất; Kẻ xâm lược đầu tiên và là cuối cùng

Bối cảnh nhân vật: Cô là nữ thần đã tạo nên vũ trụ. Được người Forthorthe lẫn người lòng đất tôn thờ. Cho đến vol 19, cô xuất hiện 5 lần.

- Lần 1: Vol 1, cô gặp Koutarou trong một ngôi đền cổ bị lấp dưới lòng đất. Tại đây, cô trao cho Koutarou khả năng nhìn thấy ma và khóa đi trí nhớ của cậu về cuộc gặp gỡ.
- Lần 2: Vol 7.5, cô gặp Koutarou và Clan tại khởi điểm của vũ trụ. Chính Koutarou đã cho cô sự tự nhận thức về bản thân, biết được khái niệm thời gian, không gian và ngôn ngữ. Và cô tìm ra được rằng cô từng gặp Koutarou trước đây (theo góc nhìn thời gian của Koutarou) khiến cô sung sướng khi biết được mình sẽ không mãi cô đơn. Sau đó, cô gửi Koutarou và Clan tới Forthorthe 2000 năm trước và rời đàn thời gian và không gian lại với nhau, tạo nên vũ trụ.
- Lần 3: Vol 11, khi hồn ma Sanae nhập vào cơ thể. Cô đã xuất hiện và trấn an Sanae rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn và rằng ‘Tình yêu là tất cả’.
- Lần 4: Vol 12, khi Harumi bị trọng thương sau đòn đánh của Maya, Yurika đã cố gắng cứu chữa cô bằng cách hợp thể và vô tình triệu hồi ra Akatsuki. Cô cảm thấy bối rối trước khi an lòng khi biết được rằng Koutarou đang tới ứng cứu, và thế là tách ra lại làm Harumi và Yurika.
- Lần 5: Vol 19, trong cuộc chiến giữa nhóm Koutarou và Darkness Purple. Yurika, Maki, Kiriha và Clan đã hợp thể tạo hình thành cô một lần nữa.

Cô từng tuyên bố rằng cô là ‘Kẻ xâm lược đầu tiên và cũng là cuối cùng’. Ngoài ra, có vài ngụ ý cho rằng cô thực chất là dung hợp của tất cả các nữ chính. Mỗi tình cầu quay xung quanh cô dường như tượng trưng cho mỗi nữ chính. Khi hiện trước Sanae, số lượng quả cầu được nhắc tới là ít hơn con số 12; còn khi xuất hiện sau màn hợp thể của Yurika và Harumi thì con số là 2; ở vol 19 thì cô có 4 quả cầu tương ứng với 4 nữ chính đã hợp thể nên cô; và trong hình minh họa, con số là 9 hoặc 10 quả. Hiện tại đã xác định được 5 nữ chính có liên hệ với Akatsuki là: Harumi, Yurika, Kiriha, Clan và Maki.

Tính cách:

Thực sự thì với số lần ít ỏi xuất hiện ra thì khó lòng nhận xét về tính cách của nhân vật này. Theo quan điểm cá nhân, cô trông như một đứa trẻ mới sinh, thích thú với những điều mới mẻ, nhưng đồng thời lại giống người con gái đang yêu mong ngóng đến ngày đoàn tụ với người thương của mình. Nhiều lúc

cô nhí nhánh như Sanae, lơ đãng như Yurika, nhưng khi cần, cô có thể nghiêm túc như Kirika, kiên định như Theia; đôi khi lại nhu mì như Harumi... chung quy, cô biết bồn chồn, lo lắng, cũng biết vui mừng, nhẹ nhõm như một con người bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha! ? Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Tập 1 - Tiến hành Xâm lược

Chương 1: Dừng trại nào

12605512_578510512296488_5935070793691887880_o12646785_578510362296503_981733903127355186_o 1-1

"Hiệp ước CORONA

Trích dẫn)

Điều khoản một:

Các quyền và nghĩa vụ liệt kê sau sẽ áp dụng đến các cá nhân và tổ chức

mang đầy đủ những yêu cầu dưới đây:

*Những chủ thể đã kí hiệp định CORONA.

*Những chủ thể muốn chiếm quyền sở hữu phòng 106, hiện chủ quản là Satomi Koutarou."

5000 yên, đó là giá thuê phòng 106 của nhà ký túc Corona.

Ký túc Corona là một căn nhà bằng gỗ hai tầng xây từ 25 năm trước.

Do nằm xa trung tâm thị trấn nên giá rẻ hơn mặt bằng chung.

Nhưng phòng 6 tấm chiếu tatami đầy đủ bếp, phòng tắm mà chỉ tốn 5000 yên một tháng thì thật sự là quá rẻ.

*(Tatami: loại chiếu dùng để trải sàn nhà ở Nhật, dài tầm 0.9 đến 1.8 m, dày 5 cm)

Thực tế thì các phòng khác ngoài phòng 106 đều có giá gấp 10 lần như thế.

Trên hết là không cần đặt cọc nhưng dĩ nhiên có lý do đằng sau nên giá phòng 106 mới mềm như thế.

Mọi người từng ở đây thường nhanh chóng rời đi ngay sau đó.

Nhanh nhất là 3h còn muộn nhất 3 tháng còn bình thường thì tầm 3 ngày.

Thế là giá phòng rớt theo năm tháng.

Năm nay từ 10k đã phải giảm xuống giá một nửa trước khi xuân về.

***

"Đừng có mà bắt cấn, Mackenzie. Đồ trong hộp ấy còn đáng giá hơn cái mạng quên của mày đó."

Tên đang đi vào căn phòng giá rẻ nói.

"Mày nói gì thế, Kou? Đừng so sánh người cần thận như anh với chú mày chứ."

"Miễn là để ý chút là được, làm việc tiếp đi, Mackenzie-kun"

“Rồi rồi... chẳng biết thằng nào đang giúp thằng nào nữa?!”

Tên đang di chuyển ấy là Satomi Koutarou, 15 tuổi.

Bạn thuở nhỏ cùng tuổi kia là Matsudaira Kenji, người hay gọi cậu là Kou.

Đổi lại, Koutarou gọi thân mật cậu bạn là Mackenzie.

Sau lễ khai giảng vào ngày kia sẽ là bọn họ sẽ trở thành những tân nam sinh cao trung.

Hôm nay là thứ 7, ngày 4 tháng 4.

Bởi bố cậu phải chuyển công tác đột xuất nên Koutarou phải tự lập từ xuân này.

Cậu đến nơi môi giới bất động sản và được giới thiệu tới nhà kí túc Corona này.

Lớn lên trong cái cảnh bố cậu gà trống nuôi con nên Koutarou không muốn làm phiền bố thêm nữa và đồng ý thuê nhà ngay mà không thèm tìm hiểu lý do tại sao giá phòng lại rẻ.

“Này Kou, thời điểm này mà mày còn kiếm được phòng trống đúng là may mắn thật đấy nhỉ?!”

“Đúng là may thật, lúc bố tao nói ông phải chuyển công tác, tao hải lắm cơ.”

Bố Koutarou bị quyết định chuyển chuyển tầm giữa tháng hai.

Đúng lúc cậu đang chờ kết quả thi cao trung.

“Cũng chả trách được, đồng nghiệp của bác ấy tự dung bị thương nên không đi được mà.”

“Ừ”

Ban đầu bố Koutarou không phải là người bị chuyển chuyển nhưng do người đồng nghiệp gặp tai nạn và bị thương nặng nên bố cậu phải đi thay.

“Mà đây cũng là cơ hội tốt cho một chàng trai tự lập, dù sao ta cũng là dân cao trung rồi mà.”

“Tự sướng quá nhỉ!”

“Cách mày tán dương bước khởi đầu trở thành người đàn ông như thế đó hả?!”

“Tại sao tao phải tán dương mày chứ?!”

Koutarou và Kenji đang cố vác cái vali nước quần áo.

Hai đứa mang vác hành lý từ xe vận tải lên phòng từ nãy đến giờ.

“Tôi đặt tủ lạnh ở gần bồn rửa chén nhé?”

Người đàn ông luống tuổi trong bộ quần áo công nhân lớ mạt khỏi căn phòng hỏi. Ông bác là người bên công ty vận chuyển và đang giúp hai đứa chuyển đồ.

“Vâng ạ.”

“Vậy à”

Sau khi nghe Koutarou trả lời, ông ta quay trở lại phòng.

Koutarou và Kenji theo sau bước vào.

“Nghĩ lại thì 5k mỗi tháng đúng là... rẻ mạt quá”

Kenji thờ dãi khi 2 đứa bước qua cửa.

“Ghen hà mày?”

“Thì thuê phòng chỉ có 5k thì tau cũng sẽ thuê liền ấy chứ”

Căn phòng mang phong cách kiểu cũ của Nhật.

Theo lối hành lang là đi vào phòng chính với 6 tấm tatami.

Cánh trái hành lang là bếp còn phải là bồn tắm và phòng vệ sinh.

Dù mang màu sắc xưa cũ nhưng căn phòng được bảo quản khá tốt và sạch sẽ.

“Cẩn thận Kou, va li đập vào tường giờ.”

“Biết rồi, biết rồi”

“Cho chúng cháu đi qua cái bác ơ”

“Ồ, xin lỗi nhé, Bốn mắt-kun”

Lách qua người đàn ông đang cố đặt cái tủ lạnh, Koutarou và Kenji hướng tới phòng 6 tấm tatami.

Hai đứa cố tránh vấp ngã trong căn phòng đầy hộp giấy và đồ đạc.

“Ồn rồi, làm gì với cái va li này đây.”

“Để coi nào, đặt nó vào tủ âm tường vậy”

“Rồi”

Koutarou và Kenji cùng nhau đẩy va li vào tủ.

Khi hai đứa đứng dậy cũng là lúc người đàn ông bước vào.

“Đó là hành lý cuối cùng rồi hả?”

“Dạ cảm ơn bác ạ!”

Koutarou với dáng người thể thao cúi người cảm tạ ông bác lớn tuổi.

“Tôi mới là người cảm ơn vì cậu đã dùng dịch vụ chúng tôi mới phải”

Ông mỉm cười cúi đầu chào, và rời đi sau khi làm hết mấy thủ tục giấy tờ.

***

“Coi như việc ban đầu coi như xong”

“Này, Mackenzie”

Koutarou ném lon trà cho Kenji, người đang chỉnh lại kính.

“Ồ, cảm ơn nhé”

Quen nhau đã lâu, theo thói quen, Kenji dễ dàng chụp lấy lon nước.

“Nó hơi ẩm tí nhưng mà tủ lạnh mới bật nên chịu thiệt đi”

Koutarou vừa nói vừa lấy cho mình từ túi ni lông một lon trà cậu mua từ tạp hóa gần đó.

“Biết rồi”

Hai đứa bật nắp và tu.

“Oa,... cứ như mới sống dậy vậy”

Koutarou ngồi lên một hộp cát tông còn Kenji dựa vào thành lối vào.

Kenji nhìn lên tấm lịch treo trên tường.

“Thời gian trôi nhanh thật... ngày kia khai giảng rồi”

“Đúng thật, hôm nay chắc phải khai mấy đồ cần thiết ra thôi”

Koutarou cũng nhìn lên tấm lịch mà cậu đã treo cùng chiếc đồng hồ ngày đầu đến phòng.

“Hử? Mai làm không được sao?”

“Mai phải làm thêm rồi”

“Sao phải vội thế? Mới chuyển nhà, nghỉ buổi có sao đâu?”

Kenji ngạc nhiên nhìn Koutarou

“Đầu xuân nên cần chi nhiều thứ, đừng có đánh đồng anh với mấy người sống bám cha mẹ như chú”

“Không phải bỏ mày để lại cho mày ít tiền rồi sao?”

“Từ khi bắt buộc chứ tao không muốn dùng đến chúng, sống ở đời phải như thế”

“... Tao chẳng biết đời khi mớ gì nhưng không may mà mày gục ra đó thì đừng có mà trách tao”

“Đầu giống mấy người có não, anh đây tuyệt đối tin vào sức chịu đựng của mình”

“Rồi rồi”

Kenji nhún vai thờ dãi trong khi Koutarou đang cố ưỡn ngực tự hào.

“Vậy mai mày làm mấy giờ, Kou?”

“Thì vẫn như mọi khi thôi”

“Vậy thì tao sẽ qua gọi mi như thường lệ vậy”

“Nhờ chú đó”

Thực ra là hai đứa làm chung một chỗ làm.

Khi qua được kì thi đầu vào, chúng cùng đi xin làm cùng một công việc.

May là cả hai đều được nhận và đã bắt đầu làm việc.

“Này, Kou, khi bắt đầu học kì thì mày tự thức được không đó?”

“Không vấn đề”

“Một thằng bắt tao phải đánh thức nó mỗi cuối tuần để đi làm lấy đầu ra lắm tự tin vậy...”

“Khỏi cần mày xoắn”

Công việc thường bắt đầu vào sáng cuối tuần nên mỗi lần như vậy là Kenji phải đến đánh thức thằng bạn dậy.

“Tao giờ sống trên đôi chân của mình, đã bước chân vào thế người lớn thì sao còn hành động như trẻ con mãi được”

“Ý mày là tao không cần phải đánh thức mày nữa hả?”

“Chuyện đó với chuyện này hòa toàn khác nhau, Mackenzie. Vậy nên mai nhớ đến gọi tau đó”

“Biết ngay mà...”

Kenji nhún vai.

“Cảm ơn như mọi khi nhé, lão già”

“... Tự dung tao mất hết động lực nè”

“Đừng làm bộ thế chứ, mày còn trẻ khỏe mà”

Chuông cửa phòng chọt reo.

“Hử?”

“Khách à?”

Trước khi Koutarou trả lời thì cửa đã mở và vị khách bước vào.

“Xin chào! Bạn Satomi có nhà không ạ?”

Một giọng con gái cất lên.

Giọng nói Koutarou nghe rất quen.

“À, bạn chủ nhà”

“Chủ nhà?”

“À, vâng... là tôi đây”

Koutarou bật dậy khỏi hộp cát tông và trả lời.

Kenji cũng thôi dựa lưng vào cửa phòng.

“Giọng nghe ngọt nhỉ?”

“Lại đây, Mackenzie. Mày sẽ ngạc nhiên đấy”

“Ừ”

Hai đứa hướng ra cửa phòng.

***

img014

“Xin chào bạn chủ nhà”

“Xin chào anh* Satomi.”

* {ở đây, Shizuka dùng hậu tố “san” thể hiện lịch sự đối người xa lạ, sau này cô thay bằng “kun” thì người dịch sẽ thay sau}

Trước cửa là một cô gái đeo chiếc tạp dề trước bộ quần áo bình thường của cô.

Vừa nói cô vừa cúi chào.

Cô ấy tầm tuổi Koutarou và Kenji, vẫn còn chút điểm trẻ con.

Mái tóc dài được buộc bởi một dải duy băng lớn, cho ta thấy một ấn tượng về một cô gái tươi trẻ giàu sức sống.

“Ế? Chủ nhà? Đây á”

“Đúng rồi, đây là chủ nhà khu kí túc Corona này. Ngạc nhiên chứ Mackenzie”

“À, ừ...”

Kenji ngơ ngạc ngạc nhiên gật đầu.

Mackenzie cứ định ninh một “bà” chủ nhà chứ đâu có nghĩ rằng lại là một cô gái dễ thương thế này chứ.

“Lần đầu gặp tau cũng ngạc nhiên lắm cơ.”

“Ai lần đầu cũng ngạc nhiên như vậy cả, fufu...”

Cô gái mỉm cười nhẹ nhàng và hướng tới Kenji.

“Chào anh, tôi là chủ nhà khu kí túc Corona, Kasagi Shizuka”

“Rất- hân hạnh, tôi là Matsudaira Kenji”

“Mong ta có thể làm bạn tốt, Matsudaira-san”

“Tôi cũng vậy”

Kenji và Shizuka cúi chào nhau.

“Bạn chủ nhà, tên này là bạn thuở nhỏ của mình.”

“Ồ, vậy sao?”

“Sau này chắc cậu sẽ gặp hẳn thường xuyên nên cứ gọi hẳn là Mackenzie thôi.”

Shizuka chớp mắt một hồi rồi nhìn Kenji.

“Anh là người Nhật nhì? Tên là Matsudaira...”

“À, vâng, dĩ nhiên là người Nhật rồi. Tên đầy đủ là Matsudaira Kenji nên cứ gọi tắt là Mackenzie.”

“Hiểu rồi, chữ Ma với chữ Kenji là thành Mackenzie”

Khá thỏa mãn, Shizuka đặt tay lên môi và cười.

“Chỉ có tên Kou gọi tôi như thế thôi”

“Vậy chắc tôi phải gọi anh là Matsudaira-san rồi?”

“À, Mackenzie là được rồi. Dù sao cũng quen bị gọi thế rồi.”

“Hiểu rồi, Mackenzie-san”

Nhìn Kenji nhún vai, Shizuka lại nở nụ cười.

“Phải rồi, bạn chủ nhà cũng bắt đầu nhập học Kitsushouharukaze năm nay đấy”

“Trùng hợp vậy sao!”

“Nếu may mắn có thể ta sẽ chung cùng một lớp đó”

“Fufu, ở trường có gì giúp đỡ nhau”

Shizuka cúi đầu lịch sự lần nữa.

“Mà, bạn chủ nhà có chuyện gì với mình à?”

“A, tôi quên khuấy mất”

Shizuka vỗ tay và chỉ tay vào cửa sổ đằng sau Koutarou và Kenji.

“Thực ra vừa nãy là tôi nhìn qua cửa sổ thấy một chiếc xe vận tải rồi đi nên thiết nghĩ mình nên qua giúp một tay”

“Từ cửa sổ?”

“Đúng vậy, Mackenzie-san, tôi sống ở trên tầng trên mà.”

“Thấy thế nào, tao sống chung dưới một mái nhà cùng một chủ nhà dễ thương thế này cơ mà”

“Ồi...”

Shizuka cười trừ.

“Anh tăng bốc tôi rồi, Satomi-san”

“... Ồ thì cùng một mái, dù sao cũng là khu kí túc mà”

“Vấn đề nằm ở chỗ cảm nhận cơ.”

“Fufu, hai người đúng là thân nhau thật đó... À đúng rồi, tôi đến giúp mà. Có vẻ là mấy việc khuôn vác nặng nhọc xong rồi nên giờ chắc tôi có thể giúp được gì đó.”

“Thế thì giúp đỡ bọn mình quá, bạn chủ nhà. Thăng Kou chỉ giỏi phá hoại chứ mấy thứ dọn dẹp kém tẩm lăm”

“Này Mackenzie! Đừng có mà bôi tro trát trấu nhau thế chứ!”

“Sự thật mất lòng mà, ai bảo mày toàn làm phiền tao.”

Kenji thở dài đẩy cộng kính lên.

“VẬY Mackenzie luôn phải...?”

“Vâng, thiệt tình là khó khăn lắm cơ.”

“Tao luôn biết ơn mày rồi mà.”

“Chỉ biết ơn thôi á... à mà bạn chủ nhà, nếu được tôi có vài điều muốn hỏi được không?”

“Vâng, chuyện gì cơ?”

Shizuka mỉm cười gật đầu.

“Về giá thuê phòng chỉ 5k yên?”

“Này, Mackenzie! Đừng tự dưng lại hỏi thế chứ”

Koutarou nhận thức được sự việc, bắt đầu hoang mang.

“Bối tao muốn xác thực. Một căn phòng tốt thế này với chủ nhà đáng tin cậy như vậy không tìm được điểm chê nào cả.”

“Này mày nên biết căn hộ này do bố mẹ bạn chủ nhà để lại và...”

“Tôi không để ý đâu, Satomi-san”

Koutarou lo lắng sợ chọc giận Shizuka nhưng cô chỉ mỉm cười lắc đầu.

“Mackenzie lo lắng cũng phải đạo. Fufu, hơn nữa, anh ấy cũng chỉ vì lo lắng cho cậu bạn là anh Satomi không phải sao?”

“Bạn chủ nhà...”

“Với lại vấn đề này tôi cũng không thể tránh được”

“Ha ha...”

Koutarou cúi đầu với vẻ mặt đầy tội lỗi, Shizuka quay sang Kenji.

“Thực ra thì... căn phòng này... nó xuất hiện”

“Xuất hiện? Cái gì cơ?”

“Người ta đồn rằng trong có u linh xuất hiện trong căn phòng này”

“U-linh?!”

Kenji ngạc nhiên vội nhìn lướt qua căn phòng.

“Tôi thì chưa tận mắt chứng kiến nhưng khách thuê thì... và họ không ở đây lâu”

“U linh... chuyện này thật là khó tin...”

“Tôi cũng nghĩ vậy nhưng các khách thuê đều nói như vậy trước khi rời đi nên chắc là nó có thật!”

Kenji vai thông xuống, bối rối gượng cười với Shizu.

“Cứ để đó cho mình, bạn chủ nhà! U linh chẳng làm được gì mình đâu!”

“Thật đáng tin cậy. Nếu được thì anh ở lâu lâu chút để xóa hết tin đồn cũng được.”

“Dĩ nhiên!”

“Nhưng nghĩ rằng trong căn phòng này có một con ma...”

Kenji hoài nghi nhìn lướt căn phòng thêm lần nữa.

“Nghĩ lắm một đầu ra, Mackenzie. Bạn chủ nhà đã mất công đến giúp thì bắt đầu dỡ đồ ra thôi.”

“À, cũng phải.”

Bị Koutarou thúc giục, Kenji trở lại bình thường.

“Kou đầu teo nên chắc mấy chuyện ma mãnh không ám được nó đâu”

“Nghe đau đấy...”

“Thì cố tình mà.”

“Biết mà... thôi ta dỡ đồ chứ bạn chủ nhà?”

“Dĩ nhiên rồi Satomi-san, nhưng đúng là hai người hợp nhau thật”

Nhìn Koutarou và Kenji đôi co, Shizu bắt đầu cười.

“Vậy sao?”

“Bạn chủ nhà, đừng nói mấy thứ nghe kinh vậy chứ”

“Mackenzie, còn mày thì đừng “bói sâu” thêm nữa đi”

Koutarou và hai người còn lại bắt đầu dỡ hành lý.

Nhờ Kenji và Shizu giúp mà đồ đạc được dỡ xong trước bữa tối.

“Tao giờ về đây, đừng quên mai phải làm việc đó, dỡ mấy đồ nhỏ nhỏ còn lại rồi mà đi ngủ đi”

“Rời rồi... không ngủ nướng là được chứ gì?!”

“Ít nhất thì cái “rời rồi” của mày đáng tin tưởng chút đi...”

Kenji thờ dài lần nữa và đi giày vào để ở ngoài cửa.

“Vậy tôi cũng xin phép về luôn đây, anh Satomi.”

“Bạn chủ nhà không cần phải lịch sự quá đâu, chúng ta ngày kia sẽ thành bạn cùng khối rồi mà”

“Hừm, vậy thì... Bạn Satomi.”

“Ừm, thế dễ nghe hơn”

“Vậy thì từ sau mình sẽ gọi cậu như thế”

Shizuka nở nụ cười rạng rỡ và đi đến chỗ đôi giày đang để ngay ngắn của cô.

Cùng lúc Kenji vừa mở cánh cửa trước.

“Hôm nay cảm ơn nhiều bạn chủ nhà”

Nghe Koutarou cảm ơn khi hai người kia vừa bước ra khỏi cửa

“Không cần khách khí, mình vui đã giúp được cậu”

“...Mình có làm gì đâu mà cảm ơn?”

“Cậu đúng là người có đi có lại”

“Đâu dám...”

“Tạm biệt bạn chủ nhà”

“Nhanh mà đi ngủ đi”

“Biết rồi, khổ lắm nói mãi”

Cánh cửa đóng lại Shizuka và Kenji mất dạng.

***

Koutarou bắt đầu mở đông đồ còn lại sau khi ăn bento mua từ cửa hàng tạp hóa.

*(bento: hộp đựng thức ăn na ná giống cái cặp lồng ở Việt Nam)

“Hừm, làm gì với cây gậy này bây giờ... nó cũng chưa phải cũ lắm... cũng không thể bỏ vào chỗ đựng ô được...”

Koutarou đang suy tính nên để cây gậy ở chỗ nào. Cây gậy được kí tên và từng được dùng bởi “Vị thần trận đấu”, một tay đánh huyền thoại.

Nó là kho báu Koutarou trân trọng nhất.

“Rồi, tao sẽ tìm chỗ trang hoàng mày nhưng giờ thì tạm thời nằm xó vậy nhé.”

Koutarou đặt cây gậy xuống và mở thùng cát tông mới.

“Giờ là cái gì nào...”

Xé băng dán và nhìn vào trong.

“Lại là hàng quý...”

Bằng khen, giấy chứng nhận, khiên kỷ niệm. Và găng tay yêu quý của hấn.

Chúng là lưu vật thời trung học của Koutarou.

“Ồ đây được không nhỉ?”

Trong đám đồ lưu vật có thứ không vừa chỗ.

“Cần tìm nơi khác để đặt vậy...”

Đó là một chiếc áo len dệt kim. Koutarou lượm tờ giấy gần đó quăn lại và để sau tủ đồ với vali.

“Và cái kia”

Koutarou vỗ tay phát và bước ra xa tủ đồ.

Đột nhiên chiếc điện thoại cậu vút lăn lóc góc nhà bắt đầu đổ chuông.

“Hừm? Ông già à?”

Chỉ có một người trong danh sách liên lạc của cậu là có điệu nhạc đó.

Satomi Yuichirou.

Cái tên xuất hiện trên màn hình điện thoại là tên bố của Koutarou.

Koutarou nhặt điện thoại đưa lại gần tai.

“Bố hả?”

“Ồ, Koutarou.”

Giọng bên đầu máy là bố của Koutarou, Yuichirou.

“Mọi chuyện thế nào rồi? Đã gỡ hết đồ đạc chưa?”

“Khá vất vả nhưng có Mackenzie và bạn chủ nhà Shizuka giúp một tay nên cũng tạm ổn.”

“Vậy à, thế đã cảm ơn người ta chưa?”

“Dĩ nhiên rồi, thế bên bố thế nào rồi?”

“Bố sống khu tập thể nên đồ ăn đến miệng, bồn tắm đến thân mà chẳng cần làm gì cả. Họ mà giặt giũ luôn quần áo thì chẳng còn gì để phàn nàn.”

“Thế thì tốt rồi, bố gì mà kém việc nhà cửa nên con cái mới lo lắng thế này đây.”

“Haha, phải nhì.”

Nhà Satomi chỉ có hai bố con Koutarou và Yuichirou nhưng mọi việc trong nhà đều đến tay của Koutarou.

Dĩ nhiên là chẳng ai ép buộc gì cậu cả.

Nhưng nếu Koutarou mà không làm mà cứ để cho ông bố lo thì mọi chuyện cứ rối hết cả lên.

Yuichirou không phải mẫu người nội trợ.

“Môi trường mới khéo đâu bố lại kiếm được cô bồ mới thì sao.”

Koutarou mong ông bố tái hôn càng sớm càng tốt.

Cậu luôn lo lắng một viễn cảnh ông sẽ chết đói trong một căn phòng ngập rác nếu không có cậu ở bên.

“Haha, có lẽ vậy...”

Tuy nhiên chuyện đó không phải một sớm một chiều.

Lý do là Yuichirou vẫn còn quyến luyến người vợ quá cố.

Koutarou hiểu nên thường không phàn nàn gì cả.

“Hừm, có vẻ mọi chuyện bên ấy đều ổn.”

“Bố cũng vậy, nhớ đồ rác đi đấy!”

“Rời rồi.”

Koutarou chợt đồng cảm với cảm giác lo lắng của Kenji dành cho cậu.

“Vậy bố cúp máy nhé, còn vài món đồ cần phải dọn.”

“Bên này cũng vậy, có gì sau nói tiếp, chào bố.”

“Ừ, ngủ ngon, Koutarou.”

“Bố cũng vậy.”

Koutarou cúp máy.

“Minh hơi lo khi ông ấy đột nhiên phải chuyển công tác nhưng...”

Koutarou cắm nạp điện thoại.

“... có vẻ mọi chuyện vẫn suôn sẻ.”

Cậu mỉm cười và sau khi thở dài một cái, cậu bắt đầu sắp xếp lại phòng.

“Đã 11h rồi sao?!”

Koutarou dừng tay khi ngược lên đồng hồ chỉ 11 giờ đêm.

“Có lẽ nên dừng tay mà đi ngủ thôi, mai mà nướng khéo lại nghe bài ca muôn thuở của Mackenzie mắt.”

Koutarou đã bận rộn chuyển đồ mấy ngày nay mà sáng ra phải đi làm thêm nữa.

Nên anh chàng quyết định đi ngủ sớm.

“Tốt, đi ngủ thôi.”

Koutarou mở tủ âm tường và vác tấm đệm hoa do Shizuka chuẩn bị từ trước.

Ném một vài câu lảm bảm, cậu đẩy thùng các tông sang bên và ném tấm đệm xuống.

Nhìn xuống tấm đệm.

“Chắc nên trải nó ra...”

Đổi ý, Koutarou trải tấm đệm.

Nếu cầu thả mà cứ ném chiếc đệm ra để đó thì thật áy náy với sự ân cần của chủ nhà.

“Thế là xong.”

Trải đệm xong, Koutarou tắt đèn và trườn vào trong.

“Chúc ngủ ngon!”

Chào vu vơ, Koutarou nhắm mắt lại. Cậu nhanh chóng thiếp đi và hơi thở bắt đầu êm ả và đều đều.

“Zzz...”

Hơi thở của cậu là âm thanh duy nhất có thể nghe trong căn phòng 106, nó lớn như tiếng chiếc đồng hồ báo thức.

Âm thanh đó thì thoảng bị át bởi tiếng TV trong phòng 105 hay lúc Shizuka đóng, mở phòng 206 nằm ngay trên phòng cậu.

Tuy nhiên, chỉ cho đến lúc nửa đêm. Sau 2 giờ sáng, tiếng thở thoải mái của Koutarou lại vang lên lần nữa.

Và sau đó, một âm thanh nhỏ khác có thể nghe thấy trong phòng 106.

Nó không bắt nguồn từ Koutarou, người đang chìm trong giấc nồng và không chút di dịch nào.

Tiếng ồn đó đến từ chiếc cửa sổ. Nó không phải do kết cấu thanh cửa kém hay bị gió bạt.

Dù thế nhưng cửa sổ vẫn lạch cạch, to dần lên. Sau một hồi, nó trở nên âm ỉ.

“Zzz...”

Nhưng rồi đi tiếng ồn, Koutarou không có vẻ gì là sẽ thức giấc.

“Hừm, Mackenzie, dừng lại đi...”

Thực tế là cậu bắt đầu nói mơ.

Như đáp lại lời Koutarou, âm thanh từ cửa sổ dừng lại.

“Guehefuefuefue”

Tuy nhiên, đúng lúc Koutarou nói mơ lần nữa, cửa sổ lại rung lên, có vẻ như giật mình.

Sau đó, sự im lặng kéo dài một hồi lâu. Koutarou cũng dừng nói nhảm, vài phút trôi qua. Mặc dù vậy, sự cố không dừng lại.

Một âm thanh chói tai vang lên, như là một thủy tinh nhỏ rơi vỡ.

Dù vậy, âm thanh đó không thể phát giác thấy trong phòng.

Tiếng ồn tiếp tục và cùng lúc một quả bóng rổ lăn qua tấm chiếu tatami.

Nhưng không thấy nguồn gốc gây ra tiếng động.

Những âm thanh cứ nối tiếp nhau, tăng cả âm lượng, lớn hơn nhiều so với tiếng ồn từ khung cửa sổ.

“Hehe, Mackenzie, cậu không biết đối đáp với bạn chủ nhà thế nào hả? Cô ấy dễ thương thế cơ mà ~”

Bất chấp những chấn động, Koutarou không một dấu hiệu tỉnh giấc, mà còn nói mơ lần nữa.

“Mày chỉ được cái vẻ ngoài, chẳng có tí can đảm gì cả.”

Như để át tiếng nói nhảm của cậu, tiếng ồn bí ẩn còn lớn hơn nữa, và những thứ khác trong phòng bắt đầu rung lên.

Căn phòng trở nên hỗn loạn, nội thất và những hộp bất đầu lạch cạch, âm thanh lớn dần.

Nhưng ngay với âm thanh ngay trước mặt, Koutarou vẫn không tỉnh.

Thằng bạn thiếu thời đang còn khó khăn khi đánh thức cậu thì mấy âm thanh này có xá gì.

“Uehhehehe...”

Tiếng ồn lại bị gián đoạn bởi tiếng nói mơ của Koutarou lần nữa.

Và nếu những tiếng ồn này gây ra bởi “ai đó”...

“Đừng có mà huyền não nữa, Mackenzie!”

...Thì “người đó” chắc hẳn đang sững sốt trước sự náo nhãng của Koutarou.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha! ? Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Công việc làm thêm

1-2

"Hiệp định CORONA, chỉnh sửa 5/1/2009

(Trích dẫn)

Điều khoản 2:

Những quy định này sẽ bị bãi bỏ nếu một trong các bên là cá nhân hoặc tổ chức không phê chuẩn hiệp định CORONA.

Tuy nhiên, điều đó không áp dụng đối với các cá nhân hoặc tổ chức đang chấp hành Hiệp định CORONA.

Trong trường hợp, các cá thể hay tổ chức tham chiến thì phải nhanh chóng thông báo cho Kasagi Shizuka (Gia chủ Corona House, đang cư trú tại phòng 206)

Tuy nhiên, tùy vào trường hợp cụ thể thì phải mất đến 3 ngày mới được thông qua.

Xin nhắc lại lần nữa, nếu chủ thể nào muốn tách khỏi hiệp định trước hết phải thông qua Kasagi Shizuka (Gia chủ Corona House, đang cư trú tại phòng 206), và sẽ mất một tuần để bắt đầu có hiệu lực."

Chương 2: Công việc làm thêm

“Haa~h...”

“Bật ngờ thật đấy, Kou. Hạng này lại có thể tự thức dậy...”

“Tao đi ngủ sớm mà.”

Koutarou và Kenji với bộ đồ làm thêm đang cùng sánh bước đi.

Vì nay là sáng thứ bảy nên chỉ có hai đứa chúng nó đi trên vỉa hè.

“Như tao đã nói, tao giờ đã là một người lớn tự bươn trải cuộc sống rồi, Mackenzie.”

“Tao mong là mày không chỉ một hai bữa đầu...”

“Dĩ nhiên là không rồi.”

“Để rồi xem... Mà chuyện đó thế nào rồi?”

“Chuyện gì cơ?”

Kenji đeo cái mặt nghiêm túc và hạ giọng.

“Thì việc chúng xuất hiện trong phòng mây đó..”

“Xuất hiện? À... Mây nói về con ma ấy hả?!”

Hiểu lý do mà Kenji lo lắng, Koutarou vỗ tay và cười.

“Chẳng thấy con nào xuất hiện cả!”

“Không á?”

“Phải, chẳng có gì xảy ra cho đến lúc tao ngủ và cả đêm cũng yên tĩnh à. Vói lại, nếu nó có xuất hiện, mây có nghĩ rằng tao còn có thể tự dậy được không?”

“Phải thật. Nếu mây không ngủ đủ thì còn lâu có chuyện mây tự vác thân dậy như thế này.”

Cảm giác bớt căng thẳng, Kenji thả lỏng cơ thể.

“Fuhahaha, Mackenzie, tao không ngờ là mây lại đi tin mấy chuyện ma mĩnh đó nha.”

“Gi chứ?”

“Thì mây lo về đám ma trong khi mồm suốt ngày nói về khoa học..”

Koutarou chọc Kenji.

Kenji phồng má và nói.

“Thì sao? Một người thành thị trong thế giới khoa học không được quyền ghét ma sao?”

“Sợ thì nói ra, bao biện làm gì!”

“Vâng, tao sợ đấy, sợ quá đi. Dù ma có tồn tại hay không thì mấy thứ quái dị vẫn xảy ra hàng ngày.”

“Mây làm quá mấy vấn đề đó rồi.”

Koutarou nhún vai, họ hướng đến trước cổng trường.

Kitsushouharukaze: tên của ngôi trường mà hai sẽ nhập học vào ngày mai.

***

Kitsushouharukaze mất khoảng 20 phút đi từ ga gần nhất, và cũng mất chừng nấy đi từ Coronoa House.

Coronoa House, trường cao trung Kitsushou và trạm ga tạo thành một tam giác đều, và mọi nhu cầu thiết yếu đều có thể kiếm được trong tam giác đó.

Kitsushouharukaze được thành lập vài năm trước đây sau khi hai địa phương sát nhập vào nhau là Kitsushou và Harukaze.

Và sau đó, một trường cao trung là điều cần thiết dành cho bọn trẻ của cả hai bên.

Kế hoạch xây dựng một ngôi trường đã được thông qua trước khi sát nhập, và Kitsushouharukaze cố nhiên trở thành một ngôi trường có quy mô lớn.

Nó không lớn như một ngôi trường ở thành phố, nhưng đối với một trường ở ngoại thành thì nó khá là to.

“Fight, fight, fight! Harukaze Fight!”

Do vậy nên có rất nhiều học sinh tham gia các hoạt động clb, thậm chí trong kì nghỉ xuân.

“Clb bóng chày à... Giải đấu mùa xuân vừa kết thúc và năm ba cũng đã tốt nghiệp.”

“Họ năng nổ thật, tao có tưởng tượng nó còn hơn nữa khi năm nhất nhập trường.”

Nhìn theo những bộ đồ đồng phục học sinh, cả hai đi qua cổng trước. Chỗ làm của cả hai cách đây một đoạn đường nữa.

“...”

Qua cánh cổng, Koutarou đưa mắt đến chỗ sân trường.

Ném, đánh, chạy và bắt... Những điều mà Koutarou đã từng có thời trải qua.

“Này, Kou... mày chắc là không muốn tham gia CLB bóng chày à?” Kenji hỏi Koutarou với giọng nghiêm túc.

“Mọi thứ sẽ ổn ấy mà. Tự bươn trải, đi làm thêm và chơi bóng chày cùng lúc thì hơi quá sức với tao.”

Koutarou rời con mắt khỏi sân trường, nhìn Kenji và ném cho hắn một nụ cười.

“Kou...”

Một cái cười hìu quạnh.

“Với lại tao sẽ tham gia hội đàn len, bị quan làm gì.”

“Hội đàn len á?”

“Ừm.”

“Mày đã chắc chưa?”

“Dĩ nhiên rồi!”

Koutarou đã quyết định tham gia hội đàn len kể từ khi hôm công bố kết quả đầu vào.

“Đùa nhau hả? Nó chẳng hợp với mày gì cả.”

Kenji nhìn toàn thân thằng bạn mà phán.

Cơ thể to lớn, vóc dáng khênh khặng với bàn tay thô ráp.

Kenji không nghĩ rằng mấy chuyện như đàn len hay mấy chuyện đòi hỏi khéo léo hợp với Koutarou.

Xé đồ còn hợp với cu cậu hơn ấy chứ.

“Cứ chờ xem. Không sớm thì muộn tao sẽ đàn một chiếc khăn quàng cổ cho mày.”

“Dừng lại đi, mày làm tao phát ốm đó... Mới nghĩ đến thôi đủ lạnh xương sống rồi.”

“Phải rồi, tao cũng thấy sờn gai ốc đây này, vậy tao đàn tự sướng vậy.”

Cả hai đưa khúc khích nhìn nhau cười.

“Thừa nhận đi mày, mày vào đó chủ yếu vì cô nàng hội tượng xinh đẹp đó chứ gì.”

“Chẳng có gì cả đâu.”

“Ồ? Không ngờ đấy... Cứ tưởng mày theo đuổi cô nàng ấy chứ... Tao nhầm à?”

Là bạn nói khó, Kenji có thể nhìn thấu tâm can thằng bạn.

“Dù gì thì tao vẫn sẽ dành trọn tuổi trẻ với chị Sakuraba trong hội đàn len.”

“Hừm, nghe có vẻ vui... Hay tao tham gia luôn nhì...”

“Không có được. Một tên sát gái như mày mà lại gần sẽ làm ô uế chị Sakuraba mà thôi.”

“Mày nói thế là có ý gì hả? Đừng coi tao như vi khuẩn thế chứ!”

“Nghĩ lại mà coi, chẳng phải Valentine trước, mày đọc quyền toàn bộ số sổ cô la của cả lớp còn gì. Đám con trai ức khóc ra máu.”

“Đó đâu có phải lỗi của tao!”

Kenji thờ dài khi nghe đi nghe lại chuyện cũ.

“Là lỗi hoàn toàn của mày nhá. Đừng có nghĩ mỗi thù thức ăn này có thể dễ dàng cho qua!”

“Chẳng phải cuối cùng thằng ăn gần hết là mày sao! Hòn nữa, nó chẳng phải lỗi của tao. Sô cô la đưa cho tao nhưng gián tiếp đưa cho m-”

Kenji dừng lại giữa câu.

“Hử? Có chuyện gì à?”

“Không, không có gì cả. Mà có thì tao cũng không nói cho mày.”

“Ý gì đó?”

“Chúng ta sẽ muộn đó nên nhanh chân lên đi.”

“Chờ đã, sao tự dừng lại vội thế?”

Cả hai đến địa điểm làm ngay sau đó.

***

“HAA!”

Với tiếng hét lên của Koutarou, một tảng đá lớn bắt đầu lăn.

“Nhóc Koutarou khỏe ra phết.”

Người người phụ nữ già lên tiếng bắt chuyện với Koutarou.

Bà ta mặc bộ đồ nông dân và bàn tay nhỏ con của bà đang cầm chiếc bay kim loại.

“Cháu còn trẻ mà. Nhưng sau cùng cháu lại không được cẩn thận như bà.”

“Hohoho, cũng đúng. Cháu giúp ta nhiều lắm, Koutarou.”

“Bà hay cho cháu kẹo ngọt nên nãy đây có là gì.”

“Cái này người ta gọi là gì nhỉ? Có đi có lại à?”

“Hahaha, đúng rồi... Thôi, cháu quay lại làm việc đây. Có gì ta nói chuyện sau, bà nhé.”

“Cảm ơn cháu lần nữa nhé!”

Koutarou chào lão bà và hướng đến phần đất được giao cách đó vài chục mét.

“Giờ thì...”

Koutarou quay lại nhìn người phụ nữ già đang ngồi xổm và đào đất với chiếc bay.

“Haha... mình cũng nên làm thôi. Không thể để thua một cụ bà được.”

Koutarou cuộn ống tay áo lên, lấy một chiếc bay và bắt đầu đào đất ngay dưới chân.

Koutarou làm việc ở một khu khai quật, người phụ nữ già khi trước là đồng nghiệp của cậu.

Bà ta đã giúp cậu khá nhiều khi cậu mới bắt đầu công việc.

Kenji cũng làm công việc giống Koutarou. Tuy nhiên, hẳn ta đã được giao ở khu đất khác. Do vùng khai quật rất lớn nên tên đó không có trong tầm mắt của Koutarou.

Di tích mà nhóm Koutarou đang đào lên thường được gọi là di tích Kitsushouharukaze.

Di tích này được phát hiện tình cờ khi kế hoạch mở rộng trường cao trung Kitsushouharukaze được tiến hành.

Và do hoàn cảnh khám phá đó nên dễ dàng đoán được là di tích này nằm gần trường Kitsushouharukaze.

Ngôi trường nằm cách vào phút đi bộ ở lưng chừng dốc. Còn di tích này nằm trên đỉnh dốc.

Do đó, tiếp tục leo lên con dốc đi qua ngôi trường sẽ đến được khu vực khai quật.

***

Khi di tích được phát hiện thì chúng được cho là có từ thời kì cuối Yayoi*, và không dự kiến là sẽ tìm được vật giá trị gì.

* {Thời kì đồ sắt của Nhật kéo dài từ 300 TCN đến 300 SCN}

Và thực sự là đúng như vậy, các món đồ phần lớn chỉ tìm thấy ở phần đầu cuộc khai quật.

Tuy nhiên, sau khi kiểm định thì những di vật cổ này được xác định là vô giá với niên đại đến 10000 tuổi!

Thậm chí những vật được tìm thấy trông bình thường nhưng giá trị nó cũng lên ngút trời nếu có tuổi đời 10000 năm.

10000 năm trước là khởi nguyên của kì Joumon*.

* {Thời kì tiền sử của Nhật, bắt đầu từ khoảng 12000 TCN đến 300 TCN}

Đất nung và đồ đồng là những đồ chỉ phổ biến thời kì Yayoi mà lại có niên đại đến 10000 năm quá đủ để cho một dự án đầu tư lớn vào đây.

Khám phá này có thể hoàn toàn phản bác toàn bộ thành tựu của khảo cổ học.

Để tăng tốc độ khai quật, đòi hỏi một lượng lớn lao động, và áp phích tuyển dụng đã được đăng đàn.

Koutarou và Kenji là những tên đang kiếm việc ngoài giờ, với công việc nằm sát trường thể này thì bọn chúng nhảy vào là chuyện hiển nhiên.

***

Ngồi xổm trong khi cạo từng miếng đất nhỏ đúng là mệt.

Tuy nhiên, Koutarou, một catcher* suốt năm trung học thì vị trí này khá quen thuộc.

* {vị trí bắt bóng trong bóng chày, vị trí chuyên ngồi xổm bắt bóng ấy.}

Mặc dù lúc đầu hơi bất tiện, nhưng sau một tháng làm việc thì giờ cậu đã quen hẳn nó.

“Mọi thứ tìm được đều là bụi bẩn, dù có đào bao nhiêu chẳng nữa...”

Theo các nhà khảo cổ thì khu vực Koutarou phụ trách đủ chứa một kiến trúc từng dùng cho nghi lễ tôn giáo. Tuy nhiên, bất chấp nỗ lực của hơn mấy chục công nhân, chẳng tìm ra được gì cả.

“Không có lẽ chúng ta đang đào nhầm chỗ?”

Kể từ khi bắt đầu làm việc, Koutarou chẳng thấy gì ngoài cát với bụi.

“Bên khu Mackenzie còn vui hơn, tên đó đào được cả mớ...”

Công việc tẻ nhạt và không đổi này khiến cậu thấy nhàm chán.

“Koutarou...”

“Hử?”

Trong giây lát, dường như Koutarou nghe tiếng ai đó gọi mình.

“Cháu nghĩ mình nghe thấy tiếng gì đó... Là bà gọi mình à?”

Koutarou đứng lên và nhìn quanh tìm nguồn gốc của âm thanh; tuy nhiên cậu không thể tìm thấy ai có thể gọi cậu cả.

Cậu là người duy nhất ở vùng này, và người phụ nữ già đang quay lưng về phía cậu.

“Mình tưởng tượng chẳng...”

“Không phải giọng của bà... Nhưng lại cảm giác rất thân quen... dù có lẽ đây là lần đầu mình nghe nó?”

“Đằng này...”

“Đằng này? Ở phía bên kia?”

Sau khi nghe âm thanh lần thứ ba, Koutarou có thể xác định nguồn gốc của nó. Nó đến từ rừng cây cách cậu khoảng 10 mét.

“Được rồi..”

Koutarou bỏ chiếc bay xuống chân và hướng chỗ rừng.

“Là trò đùa của Mackenzie hay ai đó chẳng?”

Cậu gần như chắc đó là trò đùa của Mackenzie nên không có cảm giác bất an gì.

Tuy nhiên, trong trường hợp không phải, thì có lẽ ai đó đang gặp rắc rối nên cậu quyết định đi xem thử để cho chắc chắn.

“Thật là.. Chúng ta mai là học sinh cao trung rồi mà hần còn phí thời gian chơi mấy trò này chứ... Nếu tóm được hần, mình sẽ ép nó khai cái giọng nó ghi âm đó là của ai!”

Do cậu không nhớ từng nghe âm giọng đó nên Koutarou đoán là Kenji đã ghi âm từ một cô gái nào đó mà hần quen.

“Hừm, rậm rạp thật...”

Koutarou khua tay đi qua đám cây cối rậm rạp và làm xáo xạc bụi cây.

Bởi những cây cao và cỏ dại um tùm che khuất tầm nhìn của cậu.

Cỏ dại chọc vào Koutarou mỗi khi đi qua làm cậu cảm thấy đau khi di chuyển.

“Oi, Mackenzie! Mày ở đó hả? Ra đây đi coi nào!”

Cậu phát cáu với đám cỏ dại và bắt đầu gọi Kenji để có thể nhanh rời khỏi đó.

“Ra đây và nói coi mày vừa kiếm được em nào đó hả?!”

Đột nhiên cảm giác như mặt đất dưới chân cậu biến mất.

“Hề?”

(Chết, một cái hố?!)

Khi chú ý thì cậu bị nuốt chửng vào trong lòng đất.

“Oi!”

Va mạnh xuống đất khiến Koutarou thót lên, và cơn đau nhói đằng sau gáy cậu.

Rơi xuống đây có hai tin một tốt một xấu dành cho cậu.

Tin tốt là cái hố không quá sâu.

Tin xấu là đầu cậu đã va vào đá khi rơi.

“Ôi, đau quá... Tên Mackenzie chết giẫm...”

Koutarou dùng tay ôm vết thương ở đầu và đứng lên. May nhờ cơ thể cường tráng khác thường nên cậu không bị dính vết thương nghiêm trọng ngoài cục u trên đầu.

“Ế? Mình đang ở đâu đây?”

Mọi thứ xung quanh đưa vào tầm nhìn của cậu khi đứng lên.

Mặc dù ở đáy hố nhưng nó không đen ngòm, mà thay vào đó là có chút ánh sáng.

Nó quá sáng so với ánh sáng mặt trời lọt vào trong hố. Nó sáng như bảng đèn thoát hiểm trong hành lang tối.

“Có gì đó ở đây.. Có một cái bệ và vài cái cột trụ... sàn nhà thậm chí còn được lát.”

Một quang cảnh huyền bí, xấp xỉ đến 10 mét ở mỗi cạnh.

Được lấp đầy bằng những phiến đá phẳng, tạo nên một sàn nhà chắc chắn.

Vài cái cột trụ cao như người đứng dựng trên sàn nhà, và trên mỗi trụ là một quả cầu phát sáng.

Ánh sáng của căn phòng đến từ ánh sáng yếu ớt phát ra từ quả cầu.

Bao quanh bởi những cột trụ là một bệ đài.

Trên đó là một bức tượng hình người nhìn xuống Koutarou.

Phải chăng đây là di tích kiến trúc tôn giáo được cho là chôn quanh đây?”

Bức tượng trên bệ nhìn như thần thánh bởi những ánh sáng từ những cây cột xung quanh.

Nếu nói đây là một ngôi đền thì ai cũng sẽ tin bởi nó rất là huyền bí.

“Koutarou...”

Âm thanh mà cậu nghe thấy lúc trước vang khắp căn phòng.

“Lại là giọng này.. Đây, có ai ở đây không? Sao lại gọi tên tôi?”

Koutarou ngạc nhiên đưa mắt khắp căn phòng. Tuy nhiên cậu không thể thấy cái gì chuyển động.

Chuyển động duy nhất ở đây chính là bản thân cậu.

“Koutarou, em đã chờ chàng ở đây lâu lắm rồi...”

“Chờ ư? Cô đang ở đâu? Cô là ai?”

Koutarou không thể chắc đây có phải trò đùa của Kenji hay không.

Cậu cảm giác nghi ngờ về âm thanh bí ẩn, song không dám nói lên.

“À ừ, gì cơ!?”

Đột nhiên, bức tượng trên bệ sáng lên. Ánh sáng đó không phải do những chùm sáng từ các cột trụ.

Nó phát ra từ chính bản thân bức tượng.

Ban đầu yếu ớt, không đáng kể, nhưng sớm trở nên rực sáng.

“Biết bao ngày và đêm, biết bao chu kì không hồi kết giữa nhật và nguyệt. Là bấy nhiêu lần em mơ về khoảnh khắc này...”

“Bức tượng? Là người nói hả?”

Ánh sáng khác bùng lên từ bức tượng. Lúc đầu nó chỉ bình thường nhưng từ từ ánh sáng như tạo thành hình dáng của thứ gì đó.

“Bức tượng này không phải là em. Đây chỉ một trong những tế phẩm dành cho em. Tùy độ thuần khiết của nó cho phép em có thể dùng nó như điểm tập kết sức mạnh của mình, nhưng chung quy không phải là em.”

Cuối cùng hào quang phát ra định hình dáng vẻ một con người. Dường như là bức tượng đã biến về hình dạng con người.

“...Koutarou, cuối cùng ta lại gặp nhau...”

“Một cô gái...?”

Ánh sáng hình người hiện hữu dần lên bức tượng, cho thấy một cô gái trẻ với đôi mắt điềm tĩnh và nhẹ nhàng.

Chương 3: Cuộc xâm lược bắt đầu!

1-3

"Hiệp định CORONA, chỉnh sửa 5/1/2009

(Trích dẫn)

Điều khoản 3:

Các phương pháp tấn công dưới đây cấm được sử dụng:

*Vũ khí nguyên tử, vũ khí sinh học, vũ khí hóa học (ABC weapons) và các quân trang tương tự.

*Vũ khí hủy diệt hàng loạt và các loại quân trang tương tự.

*Những phương pháp tấn công gây tổn hại đến phòng 106.

*Những phương pháp tấn công tạo tiếng ồn lớn ảnh hưởng đến các phòng bên cạnh.

*Và các phương pháp tấn công đã bị Kasagi Shizuka (Gia chủ Corona House, đang cư trú tại phòng 206) đã cấm từ trước.

Chương 3: Cuộc xâm lược bắt đầu!

Ánh sáng trắng rọi xuống.

“...G-ì thế?”

Bất chợt tỉnh dậy, Koutarou nhận ra mình đang nằm trên giường và nhìn lên ánh đèn huỳnh quang trên trần nhà.

“Sao mình lại nằm thế này? Và đây là đâu?”

“Mày tỉnh rồi à cu?”

Koutarou chớp mắt vài lần điều chỉnh ánh sáng cho mắt và nhận ra khuôn mặt của Kenji trước mặt.

“Mackenzie?”

“Đừng có mà bất tỉnh linh thế chứ. Nghe mày đột nhiên bị ngã khi đang làm việc, làm tao hú hồn một phen.”

“Tao ngã á?”

“Phải, mày trượt chân ngã. Nên mới u hấn một cục sau gáy thế chứ.”

“Au, đúng có cục u thật...”

Trong khi xoa đầu, Koutarou nhìn xung quanh và nhận ra rằng cậu đang ở nằm trên giường bệnh trong phòng y tế.

“Nếu nhớ không nhầm thì có một tảng đá to đã được đào lên chỗ bà bác...”

Koutaro cố nhớ lại chuyện gì đã xảy ra trước khi cậu tỉnh lại.

“Bà ấy cũng lo cho mày lắm đó.”

“Vậy sau phải báo cho bà biết là tao ổn mới được... Ừm, sau khi tao giúp di rời hòn đá, tao quay lại chỗ phân công của mình...”

Koutarou dừng lại và trầm tư một hồi lâu, rồi tiếp tục.

“...Rồi chuyện gì đã xảy ra?”

“Như tao biết ấy?! Mày có lẽ trượt chân rồi ngã chứ gì, mày tìm thấy ở ngay giữa vùng khai quật mà.”

“Hừm...”

Koutarou nghiêng đầu và nghiền ngẫm.

“Còn bắn khoản gì nữa?”

“Hừm... Tao ngờ ngờ là hình như có gì đó đã xảy ra, nhưng...”

Có thứ gì đó mà Koutarou bỏ qua mất.

Cục u trên đầu cậu và việc cậu được tìm thấy ở giữa khu khai quật đã dẫn Kenji đến kết luận rằng cậu bị trượt ngã. Tuy nhiên, cách giải thích đó không thỏa mãn Koutarou.

“Đừng có mà ngốc. Chắc là mày nằm mơ giữa ban ngày chẳng?”

“Hừm...”

Khi Koutarou khoanh tay và cố nhớ lại, ý tá phụ trách cậu bước vào với một chiếc xe đẩy.

“Ồ, em tỉnh lại rồi à.”

“Cảm ơn chị nhiều lắm.”

Kenji, đã gặp cô y tá từ trước, cúi đầu chào.

“Fufu, em nên cảm ơn người bạn của mình thì hơn?”

Cô y tá nở nụ cười khi ngược nhìn Koutarou.

“Cảm ơn?”

“Đúng thế, Kenji đã ngồi lo lắng bên em suốt từ đó đến giờ.”

“Ồ- chị!?”

“Em đâu cần phải xấu hổ thế, Kenji, dễ thương thật đó. Hay chẳng hai đứa đang hẹn hò?”

“Không có đâu...”

Kenji lạnh lùng khước từ.

“Vâng, đúng vậy. Hai đứa chúng em là đôi chim uyên ương đó.”

Còn Koutarou thì nhanh chóng xác nhận.

“Thật vậy sao! V-à, đứa nào ở ‘dưới’?”

“Hừm, để coi...”

“Tên ngốc này!”

Kenji nắm Koutarou để làm thẳng bạn ngậm mồm lại.

“AU!”

“Dừng lại đi, Kenji! Sao em nỡ đánh vào đầu người yêu mình như thế!”

“Chị thôi nói những thứ nổi cả da gà đó nữa đi!”

Thỏa mãn trước phản ứng của Kenji, y tá chỉ vào băng quấn trên đầu Koutarou.

“Fufu, chị xin lỗi. Nhưng mà Koutarou đang bị thương nên đừng có đánh cậu ấy như thế.”

“A, xin lỗi nhé, Kou.”

“Không có sao.”

“Thôi bỏ qua chuyện đó nhé... Giờ đến lượt em nào, Satomi.”

Cô y tá tiến đến chiếc xe đẩy, lấy một chiếc nhiệt kế và đưa cho Koutarou.

“Em có thể đo giúp chị thân nhiệt của em được chứ? Chỉ đề phòng thôi.”

“Vâng ạ.”

“Khi đo xong thì hôm nay em có thể ra về, nhưng nếu thấy cơ thể có gì lạ thì phải quay lại đó, nghe chưa?”

“Đã rõ.”

“Tốt, mọi chuyện còn lại, chị nhờ Kenji nhé. Gửi tập hồ sơ này ở quầy thu ngân khi ra về nhé.”

“Đã rõ, cảm ơn chị.”

“Tạm biệt, hai đứa.”

Cô y tá mỉm cười vẫy tay chào hai đứa và quay lưng đi đến chỗ bệnh nhân tiếp theo.

“Này, Mackenzie.”

“Gi?”

Kenji, búng cái tập giấy tờ, nhìn Koutarou.

““Mục tiêu” mới của mày là bà chị đó hả?”

“Tên ngố này!”

Kenji giờ quả đắm trước mặt Koutarou, nhưng nhớ lời nữ y tá mà cậu ngừng lại trước khi gõ đầu thẳng bạn lần nữa.

“Thật là, chịu với mày luôn...”

Thay vào đó, Kenji thờ dài.

“Xin lỗi, xin lỗi.”

Koutarou đặt cặp nhiệt độ vào nách.

***

Rời khỏi phòng bệnh, Koutarou bỏ Kenji ở quầy thanh toán, đi đến nhà thuốc.

Koutarou chỉ bị thương với cục u trên đầu thôi, nhưng để an toàn nên cậu đi kiểm một vài thuốc điều trị.

“Đường này à...”

Koutarou đi theo tấm bảng chỉ dẫn treo trên góc hành lang.

Nhà thuốc nằm cuối hành lang. Tuy nhiên đôi chân cậu đã dừng trước đi đến nơi.

Bởi cậu nhận thấy một khuôn mặt thân quen bên kia cửa sổ.

“Chị Sakuraba... Chị ấy làm gì ở đây nhỉ?”

Koutarou nhìn bóng dáng của hội trưởng hội đan len.

Cô ấy ngồi trên chiếc ghế dài trong sân bệnh viện, và đang làm cái gì đó.

“Hừ...”

Quyết định sẽ đến nhà thuốc sau, cậu nhảy qua cửa kính và hướng vào sân bệnh xá.

***

Mặt trời đầu xuân tỏa sáng xuống, thấp sáng mặt sân lên.

Bao quanh bởi các bức tường nên trong sân không có tí gió nào.

Do vậy nên chiếc sân này thoải mái hơn cái hành lang bệnh viện nhiều, tạo chỗ chơi hàng ngày cho lũ trẻ phải nhập viện.

Tuy là thế nhưng khi Koutarou đến, đám trẻ hoàn toàn im lặng và đang ngồi xuống nền đất, chăm chú nhìn người con gái đang ngồi trên chiếc ghế dài.

Và trên chiếc ghế đó là một cô gái trẻ với một chiếc áo len mặc ngoài bộ đồ ngủ của cô.

Cô gái ấy trên Koutarou một lớp, nhưng làn da trắng tựa như tuyết và dáng người mảnh mai khiến cô trẻ hơn thế.

Người con gái đó tên là Sakuraba Harumi.

Cô là hội trưởng hội đan len mà Koutarou đã tham gia.

“Và con gió Phuong Bắc nói:”Với sức mạnh của mình, ta có thể thổi bay hết quần áo của những kẻ du hành! Ta sẽ chứng minh ta mạnh mẽ hơn mặt trời nhường nào.””

Cô hiện tại đang kể chuyện cho đám nhóc xung quanh.

Cuốn sách trải rộng trên đùi, cô điềm tĩnh và nhẹ nhàng đọc nó.

img037

“Tuy nhiên, Mặt trời không thể bị đánh bại. Ông ấy nói với ngọn gió Phuong Bắc –“Ồ? Ai đã vẽ bậy lên trang này rồi?”

“Hiromi, chắc là cậu ấy rồi?!”

“Không phải em!”

“Là Saya, em đã thấy cậu ấy vẽ!”

“Thật sao, Saya?”

“...D-ạ...”

“Chị hiểu rồi... Em không được làm thế nhé, Saya. Cuốn sách là của chung tất cả mọi người.”

“Vâng... em xin lỗi.”

“Em biết lỗi là tốt rồi. Chị sẽ không nổi giận nếu em biết và hối lỗi.”

Harumi cùng đám trẻ khác rạng rỡ hẳn lên.

Koutarou cảm thấy sự khoan khoái trước khung cảnh Harumi ân cần và tươi cười nói chuyện với đám trẻ.

Tốt nhất là không nên làm phiền cô ấy...

Koutarou quyết định không gọi cô mà thay vào đó, ngồi xuống hàng cuối cùng đám trẻ.

May mắn là cô gái không nhận ra.

“Chị ơi, đọc tiếp đi!”

“Được rồi, coi nào.”

“Tớ đoán là Mặt trời sẽ đánh lại cho mà xem!”

“Giống cái gì chiếu trên TV mấy hôm trước ấy nhỉ?”

“À, có ngon thì vào chiến đi!”

“Chính là nó!”

“Các em, không được xem nhưng kênh như thế! Phải đủ tuổi mới được xem!”

“Và các em, không nên bắt chước họ, nghe chưa?”

“Vâng.”

***

(Hề... Không ngờ senpai có những biểu cảm như thế đấy...)

Nhìn đám trẻ vây lấy cô, Koutarou nhớ lại lần đầu gặp cô gái.

Koutarou và Harumi gặp nhau lần đầu một tháng trước vào ngày đầu tháng ba.

Hôm đó, Koutarou đến trường để xem kết quả kì thi đầu vào cao trung.

Không may là đó là ngày trời nhiều mây, và dù đã tháng ba song thời tiết vẫn còn se lạnh.

“CLB bóng đá tuyển thành viên, “thịt” càng “tươi” càng tốt!”

“CLB hợp xưởng tuyển quân! Năm ngoái chúng tôi về nhì giải toàn quốc và năm nay hướng đến giải quán quân! Hãy chung sức cùng chúng tôi!”

“Bọn này không phải những người béo, mà là những anh chàng mập biết di chuyển! Chúng tôi quan tâm những người lo âu vì cân nặng! Hãy đến CLB vật su mô! Hãy ghé thăm!”

“Cút đi! Bọn tao là những người đàn ông mạnh mẽ thực sự, CLB karate! Biến đi với cái bụng của bọn mày đi!”

“Cái gì? Mày nói lại lần nữa!”

Tuy nhiên, sân trường Kitsushouharukaze trở nên ảm đạm đều bởi những “nhà” tuyển dụng máu nóng.

Một cuộc chiến tuyển thành viên mới.

Ở Kitsushouharukaze, phải tích cực tham gia hoạt động CLB.

Hơn nữa, ở đây có nhiều sự kiện CLB hơn bất kì trường bình thường nào khác. Sự thật là những hoạt động đó đã trở thành thường nhật với cuộc đời học sinh của họ.

Càng đông thành viên là nắm được càng lắm quyền lực. Do đó, mọi CLB tuyệt vọng tuyển mộ càng nhiều càng tốt.

Kết quả là kì tuyển mộ bắt đầu khá sớm và sớm hơn những năm trước, giờ thậm chí nó nổ ra ngay ngày đăng kết quả kì thi đầu vào.

CLB nào mà cứ nhàn nhả mà chờ đợi lễ khai giảng thì chỉ có nước cạp đất mà ăn.

Sân trường cứ như thế bị lấp đầy bởi các “nhà” tuyển dụng, mấy bác đang cố lợi dụng đương lúc các tân học sinh đang sung sướng sau khi biết được đã đạt nguyện vọng để thu hút thành viên.

“H-Hội đàn len tuyển người... Ai có muốn tham gia không?”

Harumi cũng là một trong những người đi tuyển mộ.

“A.. Làm ơn, nghe mình nói, ư...”

Tuy nhiên, công việc không được suôn sẻ lắm.

Hội đàn len nguyên đã khá nhỏ, và giờ người tuyển mộ, Harumi lại là người bẽn lèn và nhút nhát.

Giọng cô nhỏ và yếu, bị nuốt chửng trong âm thanh hỗn loạn xung quanh.

“Nè, nếu anh gia nhập thì cô em hẹn hò với anh chứ?”

“Ừ, cái đó... Khó cho mình quá...”

Người mà cô có thể thu hút được lại là một tên chỉ hứng thú với vẻ ngoài của cô.

Cô không đủ khả năng kiếm được cho hội những thành viên mà cô mong muốn.

“...Hử?”

Koutarou chú ý đến cô một cách tình cờ.

Cậu lại gần khi tiếng khóc nhỏ cầu cứu đến tai cậu.

Nếu mà cô cứ tuyển mộ như thông thường chắc hẳn cậu thậm chí còn chẳng để ý sự tồn tại của cô.

“Dừng lại đi! Thả mình ra!”

“Cô em muốn có thành viên, còn anh muốn hẹn hò với cô em. Hai bên cùng có lợi, tốt thế còn gì?”

“Hội của mình không có làm những điều như thế này!”

“Cô thiếu thành viên, đúng chứ? Nhìn thẳng vào thực tế đi!”

“Không! Thả mình ra!”

Một tên nhếch nhác, cố chấp với một cô gái mỏng manh, yếu đuối đang cố thoát khỏi hần ta.

Cô gái dường như đang tuyển thành viên cho hội và tên kia đang tấn công cô gái.

Koutarou nhận ra độ nghiêm trọng của tình hình chỉ trong chớp mắt, hướng tới chỗ hai người đang giằng co.

(Mày của gái kiểu gì thế hả, tên khốn?!)

Nghe những lời ích kỉ của tên kia làm Koutarou ức tiết.

“Xin chào ~ Ô trời, có một anh “đập trai” chưa này ~”

Koutarou cao giọng ẻo lả và ôm lấy tên đó.

“C-Cái gì?”

“Anh sẽ vào CLB chúng em chứ? Em vui lắm cơ, anh đúng người em thích lun~”

“T-Thả tao ra! Mày là thằng nào chứ?”

Giật mình bởi cái ôm đột ngột của Koutarou, tên kia thả tay khỏi cô gái.

Nhận thấy thế, Koutarou được đà kéo hần ra xa khỏi cô.

“Ồ, em nghĩ anh muốn hẹn hò với em?”

“A-i thêm hẹn hò với thằng đực rựa như mày chứ!?”

“Anh muốn được hẹn hò, em cũng muốn một “anh zai”. Đôi bên cùng có lợi thế còn gì?”

“Có mà lợi bất cập hại thì có! Thả tao ra, tên khốn!”

“Đừng có lạnh lùng dữ vậy chứ ♪”

Kotaro lắc tên kia rồi thả ra.

“VẬY, anh zai sẽ tham gia hội chứ?”

“Có thằng điên mới tham gia cái hội rách rưới, nhằm chán lại có tên biến thái như người ở trong đó!”

“Ồi, đau lòng làm sao~”

“Eo, tao bắt đầu thấy bệnh rồi...”

Ném những từ đó vào Koutarou, tên kia quay đi và chạy.

Hần ta chỉ bắt chuyện bởi vì thấy một cô gái đẹp, vậy nên hần cũng dễ dàng bỏ chạy cũng như khi đến.

“Mới xuân mà chưa chi động dục rồi... Minh mong là hần không có chung lớp mình.”

Koutarou thở dài nói, sau khi giải quyết vụ việc một cách êm đẹp.

Dù tên kia đã chạy khỏi tầm mắt nhưng cậu vẫn canh chừng một lúc.

“Ừ, cảm ơn bạn rất nhiều.”

“D-Dạ?!”

Giọng nói bất thành lĩnh vang lên khiến Koutarou giật mình, làm cậu phát ra âm thanh kì quặc.

“A, xin lỗi đã làm bạn giật mình!”

Chủ nhân của giọng nói ấy là cô gái khi nãy. Cô cúi đầu xin lỗi vì lỡ làm Koutarou giật mình.

“À, không. Em mới là người xin lỗi vì đã hoảng hốt quá. Phải rồi, senpai ở đây này giờ à...”

Úc chế tên kia quá làm Koutarou quên bằng cô nàng luôn.

“...Cậu ta thật ngoan cố, may mà có cậu. Cậu đã giúp mình lắm”

“Thực sự là em rất xin lỗi. Em làm hơi quá nên đuổi mất thành viên tiềm năng cho hội mà chị đã mất công đi tuyển.”

“Không, không sao đâu. Cậu ta cũng không phải dạng người hứng thú với đan len.”

Cô gái cuối cùng cũng có thể thư giãn.

(Đôi mắt chị ấy trông thật dịu dàng.)

Một ấn tượng về một cô gái điềm tĩnh và ân cần, chỉ nhìn cô thôi cũng làm Koutarou thấy thanh thoát.

“Đan len?”

“Vâng... mình là hội trưởng hội đan len.”

“Hội đan len...”

Cô gái đang ngồi ở bàn tiếp tân, nơi có bảng đề “Hội đan len” treo phía trên.

“...Mình chắc nó không hấp dẫn lắm với đám con trai...”

Cô khẽ cúi đầu với khuôn mặt tỏ ra u ám.

Koutarou cảm nhận rằng CLB này thiếu thành viên trầm trọng.

“Đúng thật, em cũng-”

Koutarou gật đầu đồng ý nhưng chợt nhớ đến chiếc áo len đan được nửa mà cậu gói ghém cẩn thận ở nhà.

(Nếu mình gia nhập, có lẽ mình có thể...)

“Xin lỗi, senpai.”

“Vâng?”

“Nếu em gia nhập hội thì em có thể đan len tốt hơn không?”

“Dĩ nhiên rồi, đó là tiêu chí của hội mà.”

Cô gái gật đầu.

“Nó có thể làm một tên nghiệp dư hoàn chỉnh một chiếc áo len?”

“Lúc đầu có thể bất khả thi nhưng nếu cố gắng thì có thể.”

“Thậm chí một tên vụng về như em?”

Koutarou giơ hai bàn tay, giờ từng ngón tay trước mặt cô gái. Nhìn vào bàn tay cậu, cô gái gật đầu.

“Bạn có thể. Rèn luyện và nỗ lực vẫn quan trọng hơn kĩ năng nhiều.”

“Thế đó là chuyên môn của em rồi. Em là dân thể thao mà.”

Sau khi nói chuyện một hồi, Koutarou đã hạ quyết tâm.

Do cha cậu đột ngột chuyển công tác nên cậu không thể tiếp tục chơi bóng chày nữa, nên không cần phải lo lắng gì nữa.

“Ừm, thế bạn sẽ tham gia chứ?”

Cô gái tỏ ra rạng rỡ. Từ những gì trao đổi với nhau, cô đoán Koutarou có hứng thú tham gia.

“Vâng, nhưng chị không thấy phiền với một thằng như em chứ?”

“Dĩ nhiên không rồi! R-Rất chào đón là đằng khác!”

Cô thực sự vui sướng, vồn vã chào đón Koutarou.

“Đây, bạn hãy điền vào đơn đăng kí!”

“Dĩ nhiên rồi!”

Koutarou nghe theo chỉ dẫn của cô gái.

“Em là Satomi Koutarou! Rất vui được quen chị.”

“À phải rồi, quên mất...”

Cô gái nhút nhát cổ nờ nụ cười bẽn lễn, e thẹn.

Tuy nhiên nó nhanh chóng thành nụ cười rạng rỡ.

“Minh là Harumi. Sakuraba Harumi, hội trưởng hội đan len.”

Đó là cuộc gặp gỡ đầu tiên giữa Koutarou và Harumi.

***

“Satomi, nếu bạn đã ở đây thì nên nói với mình chứ...”

“Hahaha, senpai trông có vẻ đang vui với đám con nít nên em thấy không nên làm phiền.”

Koutarou và Harumi đang ngồi trên chiếc ghế dài, họ đưa mắt nhìn những đứa trẻ hiếu động đang chia ra từng nhóm, chạy khắp sân.

“Chị thường tới đây à, Sakuraba-senpai?”

“Ừ. Từ nhỏ, thể trạng mình yếu ớt, nên mình thường phải ghé qua bệnh viện để kiểm tra. Do mai trường bắt đầu khai giảng nên mình muốn chắc chắn sẽ không có bất trắc gì.”

“Và chị luôn chơi với đám trẻ mỗi khi ghé qua đây?”

“...Ừ.”

Harumi điềm tĩnh nhìn nhưng mặt hơi ửng đỏ.

“Onee-chan!”

“Anh ấy bắt nạt chị à? Chúng ta nên đuổi anh ấy đi?!”

Đám trẻ yêu quý Harumi. Chỉ cần chút tương tác đây thôi cũng đủ để Koutarou nhận ra.

Vậy nên cậu đoán được rằng Harumi đã quen biết đám trẻ từ lâu.

“Không sao đâu! Cậu ấy là bạn của chị!”

“Ồ, vậy thì ổn.”

“Nhìn kìa!”

“Là một người lớn...”

“Người lớn! Người lớn!”

Thỏa mãn rồi, đám trẻ lại bắt đầu tản ra chơi.

“Xin lỗi nhé, Satomi; chúng không hay gặp những thanh niên cho lắm.”

“Không sao. Em là bạn của chị mà, đúng chứ?”

“...Ừ, một người bạn quý giá.”

Gật đầu với Koutarou, Harumi bắt đầu nhìn đám trẻ đang vui đùa lần nữa.

Đôi mắt cô trông rất hiền dịu, có vẻ cô rất yêu quý đám trẻ.

“Mà sao bạn lại ở đây, Satomi?”

“Chị không ngờ tới ạ?”

“Ừ, thần thái bạn trông vẫn tươi lắm.”

“Thì em đâu có ốm đâu, chỉ bị thương ngoài da thôi. Ở đây này...”

Koutarou quay người lại, trưng cục u trên đầu sau gáy.

Dù băng quấn đầu đã được tháo ra nhưng cục u và băng bóng vẫn còn đó.

“Bạn ổn chứ?”

Khi Koutarou quay lại nhìn Harumi, cô tỏ vẻ lo lắng.

“Chỉ một cục u và một vết cắt nhỏ thôi. Không có gì đâu.”

“Thật sao... nhưng có đau không?”

Harumi thở phào nhẹ nhõm, sau đó hơi nghiêng đầu.

“Thật ra thì em trượt chân ngã khi làm việc. Haha, chắc là làm hăng quá mà.”

Koutarou nói cười sáng khoái nhún vai, nhưng Harumi vẫn lo lắng cho cái đầu của cậu.

“...Bạn chắc là ổn chứ?”

“Ồn thật mà. Có chút chuyện còn con này không làm em bị ngốc đi đâu.”

“Dù bạn có nói vậy thì...”

“Fufu, đừng lo nghĩ nhiều quá, Sakuraba-senpai.”

“Nhưng bị thương ở đầu nguy hiểm lắm. Hơn nữa, bạn là một thành viên của hội.”

“A, thì ra chị lo lắng vì hội?”

“Hội á? Không! Ý mình không...”

Harumi đỏ mặt lần nữa trong khi Koutarou cười khoái chí.

“Kukuku, ahahah!”

“Satomi, bạn thật là...”

Trong khi Harumi tỏ ra hờn dỗi, một đứa bé chen vào giữa Koutarou và Harumi.

“A!”

“Kyaa!”

Đứa bé ấy là một trong những đứa bé gái lớn tuổi nhất. Con bé trèo từ phía lưng ghế, làm Koutarou và Harumi giật mình.

“Em làm anh đứng tim hả? Anh có phải là bạn trai của onee-chan?”

“B-Bạn trai?!”

Harumi, người không quen với những chủ đề như thế này, chết lặng sững sờ.

“Ahaha! Thế thì tuyệt quá nhưng tiếc là không phải. Anh chỉ là thợ học việc của chị ấy thôi.”

“Học việc cái gì?”

“Đan len. Từ ngày kia anh bắt đầu thợ giáo chị ấy.”

Hoạt động của hội đan len sẽ bắt đầu sau ngày khai giảng. Hay chính là thứ ba, ngày kia tính từ bây giờ.

“Em hiểu rồi... Onee-chan đan giỏi lắm.”

Con bé cười hài lòng.

Có vẻ kỹ năng đan len của Harumi khá nổi tiếng ở đây.

***

“Này! Kou! Mày ở đâu!?”

Theo sau tiếng gọi, Kenji xuất hiện từ lối vào sân.

“A...”

Harumi đột nhiên thấy chút bối rối.

“Mackenzie! Tao ở đây!”

Không để ý sắc thái của cô gái, Koutarou vẫy tay gọi Kenji.

“Tên ngốc kia, thuốc thang thế nào rồi!?”

“Ôi chết, quên đi lấy mắt rồi!”

Koutarou nhảy khỏi chiếc ghế, chạy lại hướng Kenji.

“Nè, onee-chan.”

Cô bé nhìn theo Koutarou, thì thầm với Harumi.

“Hử?”

“Có thật là anh ấy không phải bạn trai chị ạ?”

“Đĩ nhiên rồi! Cậu ấy chỉ là bạn cùng trường và chị hứa sẽ dạy cậu ấy cách đan len thôi.”

“Chị nói dối! Anh ấy là con trai duy nhất mà chị không bối rối khi lại gần.”

“K-không phải...”

Harumi nhanh chóng phủ nhận, nhưng cô nhóc nói trúng phóc.

Harumi chỉ gặp Koutarou vài lần sau ngày báo điểm, nên hai người chưa thực sự thân thiết.

Thông thường thì khó để cô nói chuyện với một người con trai với tầm thời gian như thế.

“Không phải gì cơ?”

“..Um...”

Nhưng thật lạ là Harumi không có chút ngại ngùng khi ở bên Koutarou.

Điều đó làm bản thân Harumi bối rối.

“Bạn Satomi...”

Khi Harumi thì thầm tên Koutarou thì cậu cùng Kenji quay lại phía cô.

“Senpai! Giờ em phải đi rồi, nên có chi gặp chị lại vào ngày kia nhé!”

“À-ừ! Hẹn ngày kia gặp lại, bạn Satomi.”

“Tạm biệt!”

Kotarou cúi đầu chào thấp và rời khỏi sân cùng Kenji.

“...”

Harumi giữ đôi bàn tay trước ngực và dõi theo tấm lưng của Koutarou.

“... Vậy hai người chưa phải người yêu, nhưng chị thích anh ấy đúng không?”

Quan sát phản ứng của Harumi, cô bé đưa ra kết luận.

“Ế hhh!?”

Mặt Harumi đỏ bừng và môi mấp máy. Cô cuống cuống tìm ngôn từ để thoái thác, nhưng đầu cô không nghĩ được gì để có thể từ chối cái xúc cảm cô dành cho Koutarou.

“Ồn mà, đây sẽ là bí mật của chị em mình nhé!”

“...”

Cuối cùng, Harumi không thể nói được gì với cô bé đang nở nụ cười đầy tinh ranh. Con nín lặng vẫn tiếp tục kéo dài.

***

“Chị ấy ghét tao hả mà?”

“Hả?”

“Khi tao gọi mày, chị ấy đột nhiên tỏ ra hoảng sợ, nhớ chứ?”

“Thật sao?”

“...Ừà, ít nhất để ý mấy thứ rõ ràng như thế chứ.”

Kenji chỉ biết cười trừ với Koutarou, trong khi lấy chiếc xe đạp của mình.

Kenji để xe của mình ở Corona House.

Như thường lệ, cậu bắt tàu điện đến trạm gần nhất, và từ đó cậu có thể đạp xe đạp đến chỗ Koutarou.

“Tao chẳng biết chị ấy có ghét mày hay không, nhưng kẻ thù của phụ nữ như mày lại gần chị làm ô uế senpai mà thôi. Đừng có mà lại gần chị ấy nữa, Xùy xùy!”

“Thôi trò đó đi...”

Koutarou cười trước phản ứng của Kenji, nhưng cậu nhanh chóng trở lại thái độ nghiêm túc.

“Thành thực mà nói thì có vẻ senpai có đôi chút xấu hổ...”

Dù chỉ nói chuyện dăm ba lần nhưng Koutarou có thể nhận ra điều đó.

“Hừm, dù chị ấy khá ổn khi ở với mi...”

“Thì có nhiều chuyện xảy ra khi bọn tao lần đầu gặp.”

“À, cái lần với kẻ thù thực sự của phụ nữ ấy hả?”

“Chính nó. Đường như chị ấy có chút biết ơn, và sau đó cũng tình cờ gặp nhau mấy lần, nên thân nhau chẳng?!”

Một cô gái trầm tính và nhút nhát như Harumi có thể sẽ đối xử với Koutarou như những người khác nếu không có vụ tuyển mộ ấy khi hai người lần đầu gặp nhau.

Ít nhất thì Koutarou cho là vậy.

“Vậy nên cho đến khi senpai quen dần thì mày cố mà giữ khoảng cách với chị ấy, quý ngài Kề-Thù-Của-Mọi-Phụ-Nữ ạ.”

“Mày không thôi gọi tao như thế được à?!”

Kenji luôn là người được đám con gái yêu mến.

“Chỉ cần hiểu là mày sẽ bị từ chối thôi, Mackenzie.”

“Rồi rồi.”

Kenji biết Koutarou chỉ cợt nhả nên cậu cũng chỉ cười trừ, trong khi quay chiếc xe một vòng.

“Rồi nhé, Kou. Mai khai giảng rồi, nhớ mà lên giường sớm vào.”

“Hiểu rồi, hiểu. Khỏi phải lo! Hôm nay anh dậy sớm thế còn gì.”

“Cố gắng mà phát huy. Mai gấp lại nhé.”

“Ừ, gấp sau nhé.”

Kenji hướng xe đến nhà ga, trong khi Koutarou quay bước về Corona House.

***

Với một tiếng lách cách, khóa phòng 106 đã được mở.

Dù cánh cửa khá cũ nhưng Shizuka dường như đã thay thế ổ khóa khi có khách mới thuê phòng.

Cánh cửa mở ra không chút tiếng ồn như thể nó được bảo trì đầy đủ.

“Về nhà rồi...”

Koutarou nó trong khi bước vào căn phòng trống.

(Về cái nhà không bóng người đúng là buồn tẻ thật.)

Thấp thoáng, ý nghĩ về mẹ òa về tâm trí Koutarou.

Một khung cảnh mà cậu luôn gặp mỗi khi về nhà cho đến một vài năm trước.

“Cuối cùng người cũng về, tên bại não kia!”

Tuy nhiên, có một giọng nói vang lên từ trong phòng, đứt đoạn hồi tưởng của cậu.

“Hôm qua anh không thèm để ý nhưng hôm nay tôi nhất quyết sẽ tổng cổ được anh!”

Trong căn phòng trọ, Koutarou nhìn thấy một cô gái nhỏ con diện một bộ đồ mùa hè.

Cô có vẻ ít hơn Koutarou vài tuổi, từ dáng người nhỏ bé thì nhận dạng của cô là một nữ sinh trung học.

Với cặp lông mày rộng với đôi mắt to làm cô bé khá nổi bật.

“Kế hoạch một! Bắt đầu làm ồn dù cả đêm lẫn ngày!”

Koutarou không chắc cô gái có chú ý đến cậu hay không, nhưng cô đập đồ đạc với cả hai bàn tay ở ngay giữa phòng.

“Cái?..”

Chạy tới chạy lui, cô gái đập đồ đạc và các thùng giấy, mặc Koutarou đứng đơ ra đó.

(Con bé này đang làm quái gì thế?)

Koutarou sững sờ về việc cô gái đang làm mà quên bẵng không tính tới việc cô từ đâu chui ra.

“Đúng là sai lầm khi dọa tên đầu đất này nửa đêm mà! Giờ mình sẽ náo loạn khi hấn con thóc, đang sung sức đây!”

Cô chạy khắp phòng, đập mọi thứ mà cô có thể.

“Đã biết sợ chưa, tên đầu đất? Hiện tượng siêu linh đó!”

Và cuối cùng, cô quay lại nhìn Koutarou đang sững sờ đứng nhìn, ánh mắt hai người chạm vào nhau.

“...”

“Còn chần chờ gì nữa mà anh không cuốn xéo khỏi đây!”

“...Hó?”

Cô gái dùng đập đồ đạc.

Hai người nhìn nhau hồi lâu.

“...”

“...”

“... Nhóc làm gì ở đây thế?”

Koutarou là người phá vỡ sự yên lặng.

Koutarou hướng về cô gái đang nắm chặt bàn tay lại với nhau, và chết điếng..

Một môi về đến nhà thì thấy một con bé nhảy như điên cũng khiến ai cũng cảm thấy như vậy thôi.

“Ê!?????”

Cô gái tròn mắt thất kinh.

“A-Anh nhìn thấy tôi!”

Cô gái tiến về phía trước, lại gần Koutarou.

“Dĩ nhiên rồi. Nhóc đang nói gì vậy?”

“Anh không chỉ thấy mà còn nghe thấy giọng tôi sao!?”

“Đừng có mà nói mấy thứ vô nghĩa đó đi và...”

Không hiểu cô gái đang nói gì, Koutarou nghiêng đầu thắc mắc.

“Bởi anh đâu có thấy cũng như nghe thấy tôi hôm qua đâu!”

“Hả?”

Lời cô gái làm Koutarou mơ hồ.

“Thì như tôi đã nói! Dù hôm qua tôi làm gì với anh, anh có chú ý gì đâu! Thế giờ sao anh lại có thể nhìn và nghe thấy tôi chứ!?”

“Chờ, chờ đã, giải thích rõ ràng vào! Anh đây chẳng hiểu nhóc đang nói gì cả. Mà trước hết thì em là ai? Và làm sao mò vào đây được!?”

“Tôi là Higashihongan Sanae, chủ căn phòng này! Tôi chẳng có mò vào đây, với tôi thì chính anh mới là người tự ý mò đến!”

“A, thì ra là chủ phòng à?... Chờ đã...”

“Gi- nữa?”

Koutarou mặc cô gái bồi rồi đằng sau và bước ra cửa nhìn tấm biển phòng.

Phòng 106, Satomi Koutarou.

“Mình vào đúng phòng mà...”

Xác nhận xong, Koutarou quay vào phòng. Cậu có chút lo lắng khi tưởng bản thân vào lộn phòng.

“Đây là phòng anh. Anh thuê từ chủ nhà!”

“Đây là phòng tôi! Tôi đã luôn sống ở đây, nên anh rời khỏi đây đi”

“Tôi bỏ tiền thuê thì sao lại phải rời khỏi đây chứ!”

“Im đi, im đi, im đi! Nếu tôi không ở đây thì cha và mẹ sẽ gặp rắc rối!”

Cuộc thảo luận chẳng đi đến đâu.

“...Hừm...”

Koutarou cố xác nhận tình hình. Cậu khoanh tay lại và ghép nối những sự kiện xảy ra trong đầu lại với nhau.

(Ngay khi mình về tới nhà, thì thấy một con bé chưa từng gặp trước đây. Nó bảo là căn phòng là của nó từ lâu rồi. Nhưng cả ngày hôm qua chẳng thấy mặt mũi nó đâu cả. Cũng không thể có chuyện bạn chủ nhà cho hai người cùng lúc thuê chung một phòng cả...)

“Thế có nghĩa là con bé này...”

“G-Gì, sao lại nhìn tôi như thế?”

Với Koutarou, cô gái chỉ là con nhóc lên vào phòng cậu mà không xin phép.

Thêm nữa, lý do của cô không tí xác thực nào cả. Cả ngày hôm qua không gặp mặt nên cậu nghĩ cô bé chỉ cố dựng chuyện lên.

Cô chắc là con nhà hàng xóm, thấy cửa không khóa nên lên vào chơi.

Đó là kết luận của Koutarou.

“Rồi!”

Và Koutarou chuyển kết luận của mình sang hành động.

“Không có gì, không có gì.”

Koutarou túm lấy cổ bộ đồ mùa hè sau gáy của cô gái và nhấc cô lên, sau đó hướng ra cửa với cô gái đang đưa trong không khí.

“Đến giờ đi ngủ rồi, nhanh đi về nhà đi!”

“Thả ra! Không phải tôi là con nít mà anh có thể...! Chờ đã, anh có thể chạm vào tôi! Làm sao có thể?!”

Cô gái cố chống lại, nhưng chênh lệch sức lực nên chẳng có gì xảy ra.

“Thôi “Làm sao” với “cái gì” nhé! Nhóc đi về nhà!”

“Nhưng anh đâu có thể chạm vào tôi hôm qua! Anh chỉ đi xuyên qua thôi mà!”

“Nói vớ va vớ vẩn, đi về. Hôm nay gặp nhiều chuyện nên anh đây mệt lắm.”

Koutarou ném cô bé ra ngoài và đóng cửa lại.

“Hừ, để người khác nghỉ ngơi nữa chứ... Giờ phải đóng cửa cẩn thận thôi.”

Sau khi chốt lại, Koutarou chắc chắn cửa đã khóa. Cậu thở dài bước vào phòng.

“Tụ đọng đang yên đang lành, anh làm gì thế!?”

“Ế?”

Tuy nhiên, trong căn phòng là cô gái mà cậu vừa quăng ra ngoài.

Mặt cô đỏ lên vì tức giận, con cằm phẫn hướng về Koutarou.

Nhưng do dáng người nhỏ với khuôn mặt khá dễ thương nên cô chẳng thể dọa được cậu.

“Lại là nhóc à? Sao nhóc có thể lên vào được chứ?”

Koutarou nhanh chóng nhìn cửa sổ, nó vẫn còn đóng.

Hơn nữa, thời gian quá ngắn để cô gái có thể chạy vòng quanh nhà.

“Đĩ nhiên là đi xuyên qua tường rồi.”

“Đĩ xuyên qua tường?”

Koutarou nhìn bức tường phía sau cô nhưng thứ cậu thấy là tấm thảm trắng mới được thay thế.

“Anh chẳng thấy cái lỗ nào cả...”

“Đĩ nhiên rồi! Tôi là m...”

“Hiểu rồi! Một trò ảo thuật chứ gì?”

Mất Koutarou lấp lánh. Cậu từng thấy ảo thuật gia đi xuyên tường trên TV, nên cậu hoàn toàn đánh đồng cô bé như là một ảo thuật gia.

“Ế?”

“Làm lại lần nữa đi! Lần nữa coi!”

“Kyaa!? L-Lại nữa?! Sao anh có thể chạm vào tôi?! Chưa từng có ai có thể làm thế trước đây!”

“Coi nào, đừng có bủn xỉn. Làm thêm lần nữa thôi!”

Cô gái lại bị ném ra ngoài lần nữa.

“Kyaa! Nghe người ta nói hết chứ?!”

“Làm đi, làm đi!”

Tuy nhiên, koutarou không nghe thấy cô gái nói gì cả, cậu tin chắc cô là một thiên tài ảo thuật gia trẻ tuổi rồi.

“Này!”

“Thôi mà, biểu diễn đi!”

Koutarou đã ném cô bé ra ngoài và khóa cửa lại lần nữa, hứng khởi đợi cô gái quay vào trong.

Tuy nhiên, một điều không ngờ đã xảy đến.

“Tha cho tôi đi!”

“Woa!”

Đột nhiên, khuôn mặt cô nhô ra từ chiếc cửa. Gần như thể một chiếc lỗ vừa khít khuôn mặt cô được mở ra.

“Anh chắc luôn là kẻ không biết nghe người khác nói, đúng không!”

“Là-m sao mà, sao có th-ế!?”

Và Koutarou chứng kiến cơ thể cô gái đi xuyên cánh cửa.

“Tránh ra nào!”

“Kyaa! Lại nữa!?”

Koutarou đẩy cô gái ra và kiểm tra cánh cửa.

Tuy nhiên, không có chút xây xát nào trên đó. Không có gì để cô gái có thể đi qua cánh cửa được.

img053

“Làm sao mà em lại có thể!?”

“Thì chỉ đi qua thôi! Sừng sốt à! Đó đúng là thứ tôi mong đợi!”

Koutarou cuối cùng cũng biểu lộ thứ mà cô gái mong muốn.

Nó làm cô khá thỏa mãn, nụ cười nở trên khuôn mặt.

“..Chết, giờ không phải lúc nổi hứng được.”

“Em là ai? Sao lại vào đây được?”

Cô gái nhăn nhó cười.

“Tôi đã bảo rồi mà. Tôi đi qua tường, và tôi là Sanae. Higashihongan Sanae”

“Sanae...?”

“Tôi là con ma ám căn phòng này!”

Nghe cô gái tự xưng như thế còn khiến Koutarou sững sốt hơn cả việc cô đi xuyên qua tường.

“Giiiiiiii!? Ma á!?”

“Anh không tin chứ gì?! Nhưng người thường đâu có thể đi xuyên tường đâu!”

“E-Em đang lơ lửng!?”

“Dĩ nhiên, ma mà lị.”

Sanae lơ lửng lên trần nhà và nhìn xuống Koutarou đang sững sờ mà cười.

Bị lơ bời Koutarou suốt bấy lâu nên giờ cô thỏa mãn lắm.

“Ma ư... Minh có nghe từ bạn chủ nhà, nhưng không ngờ là có thật...”

Koutarou đã nghe chuyện từ chủ nhà của cậu là Shizuka, nhưng cậu không nghĩ sẽ tận mắt chứng kiến nó.

Tuy nhiên, Sanae giờ đang trước mặt cậu, và cậu không có lựa chọn ngoài việc tin nó.

Người thường không thể đi xuyên tường hay lơ lửng trong không khí được.

“Vậy ý em là con ma xuất hiện trong căn phòng này?”

“Cuối cùng cũng nhận ra à! Phải, tôi là chủ nhân thực sự của căn phòng!”

“Vậy em cũng là đứa đuổi hết người thuê trọ trước đây?”

“Phải! Đây là nhà tôi cơ mà.”

Sanae đáp xuống sàn.

“..Em là ma, nhưng sao lại có chân?”

* {trong truyền thuyết của Nhật và các nước châu Á, ma không có chân}

“Thì sao chứ? Cái đó có gì mà phải ngạc nhiên!”

“Dù có nói thế thì... anh có thể nhìn, nghe và còn có thể chạm vào em cơ mà? Trước khi em đi xuyên qua tường thì anh nghĩ em chỉ là cô bé nhà hàng xóm.”

Vì cô trông chẳng khác một cô gái bình thường nên Koutarou đã không tỏ ra hoang mang tí nào.

“C-Cái đó thì tôi cũng muốn biết! Tại sao tự dưng anh lại có thể cảm nhận được sự hiện hữu của tôi cơ chứ?”

“Ý em là sao?”

“Hôm qua, dù tôi có đứng trước mặt hay hét ngay bên tai, anh có chú ý gì đâu! Anh còn đi xuyên qua tôi khi tôi có cản anh nữa cơ mà.”

“Dù em có nói thế thì...”

Nói cách khác là Sanae đã ở trong phòng với Koutarou kể từ hôm qua, và luôn quan sát cậu.

“Anh cũng không rõ. Việc bất-bình-thường duy nhất xảy ra hôm nay là anh trượt ngã bị u đầu thôi.”

Koutarou quay đầu trung cái bóng sau ột.

“Anh đập đầu và thấy được ma? Thôi đừng có nói mấy chuyện phi lí đó đi!”

“Nhóc là thứ duy nhất không có quyền phán! Đồ hiện tượng siêu nhiên kia!”

“Ư...”

Nhận ra cô mới là thứ kì lạ nhất ở đây, Sanae có chút giật lùi.

“M-Mà bỏ qua chuyện đó đi! Giờ anh đã nghe thấy tôi, chúng ta sẽ đi vào chuyện chính!”

“Dù rằng em là người khơi mào trước sao...”

“Im đi! Im đi!”

“Thế, chuyện chính là chuyện gì?”

Sanae lấy lại bình tĩnh sau lời châm chọc của Koutarou, rồi cất tiếng nói.

“Thì rõ ràng rồi! Đây là nhà tôi nên mời anh rời khỏi đây!”

“Hiểu rồi... một phút biểu trơ trên làm sao.”

“Không có trơ trên tí nào cả, đây là một yêu cầu.”

Cùng lúc khi cô nói, vài ánh sáng nhỏ kì lạ bắt đầu xuất hiện quanh cô, như thể cô gái phóng ra nó.

“Nếu anh từ chối thì sao?”

“Thì tôi sẽ làm theo cách thông thường...”

Nói rồi, Sanae hướng cánh tay thẳng Koutarou, thứ năng lực khả nghi lập lòe trên đầu ngón tay cô.

Cái này là thứ người ta hay gọi là ma trơi; tuy nhiên, Koutarou không có rõ về nó.

(Con bé muốn chiến à...)

Koutarou cảm nhận sát khí từ Sanae, cậu hạ thấp trọng tâm cơ thể, thủ thế.

“Hôm nay tôi đang ở trạng thái sung mãn, nên có mà chống đỡ đi!”

Đồng năng lượng trên đầu ngón tay của Sanae to dần ra, cho đến khi quả cầu lửa to bằng quả bóng chày.

(Bị đánh bởi đòn đó chắc sẽ tệ lắm...)

Koutarou không biết thứ ánh sáng đó là gì nhưng bản năng mách bảo sự nguy hiểm, cậu nuốt nước bọt.

(Dù con bé có là ma nhưng mình có thể chạm vào nó nên không phải là mình không có cơ hội.)

Koutarou, người thường nhanh chóng quen các cuộc đánh đấm, siết chặt nắm đấm.

“...Tinh cò là hôm nay, anh đây cũng đang ở trạng thái sung sức nhất.”

“Tinh cò đến thế sao... Fufufu, hahaha!”

“Wahhahah!”

Tiếng cười và sự căng thẳng tràn ngập căn phòng.

Cuộc chiến bắt đầu.

***

Âm thanh một chiếc xe chở hàng đi ngang qua như một hồi chiêng, hai người bắt đầu di chuyển.

“Nhận lấy~!”

Sanae ném quả cầu phát sáng về phía Koutarou.

“Uwa!?”

Tuy nhiên, Koutarou nhanh chóng cúi người, quả cầu lao qua vị trí mặt cậu khi này.

Quả cầu đập vào tường và biến mất, để lại tiếng động như tiếng vỡ lớn.

“Tên khốn nhanh thật!”

“Không chỉ có thể thôi đâu!”

Koutarou lao về phía Sanae, do căn phòng khá nhỏ nên cậu nhanh chóng áp sát cô.

Cậu vung tay phải.

“Kyaaa!?”

Tuy nhiên, Sanae đã xuyên qua bức tường đằng sau và tránh được đòn tấn công, đòn né chuẩn mực đến từ một con ma.

Do đó, thứ mà Koutarou chạm được là đuôi tóc của cô.

“Đúng vậy, dù nhóc có là ma nhưng anh đây vẫn đánh được nhóc!”

Koutarou xác nhận khi cảm nhận được đuôi tóc cô bé, Sanae chui vào phòng lần nữa.

“Nguy hiểm lắm đó!”

“Nhóc không có quyền nói!”

“Ma thì tất nhiên phải tấn công dân thường rồi! Phản công là phạm luật!”

“Như anh mày quan tâm ấy!”

“Dù sao anh chỉ có hai lựa chọn là bị đánh hay cuốn gói khỏi đây!”

“Không cả hai nhé! Khó khăn lắm mới kiếm được chỗ để ở đây!”

Koutarou không muốn trở thành gánh nặng cho cha cậu, người đã gà trống nuôi con thêm nữa.

Và bởi cái giá chỉ 5000 yên mà cậu có thể tự chi trả bằng tiền làm thêm ngoài của mình.

Vấn đề duy nhất là con ma đang hăm dọa trước mặt cậu.

Koutarou không có ý định rời đi.

“Như thế anh đây rồi đi chỉ vì một con ma ấy! Anh mày cần căn phòng này để sống cuộc sống nam sinh cao trung nhá!”

“Tôi không cần biết! Đi đi! Đây là nhà của tôi!”

Cả hai bàn tay của Sanae bắt đầu rực sáng, và mỗi tay phát ra một quả cầu ánh sáng. Rõ ràng là cô có ý muốn ném cả hai về phía cậu cùng lúc.

“Cuối cùng cũng nghiêm túc à...”

Koutarou thủ thế.

“Giờ không có chuyện dễ ăn như trước đâu!”

Hai quả cầu vật chất hóa trong lòng bàn tay của Sanae, lần này chúng lớn hơn trước nhiều.

Để tránh nó sẽ khó khăn hơn bởi kích cỡ và sức mạnh của chúng.

Như Sanae đã cảnh báo, sự nguy hiểm đang tăng dần.

“Như là anh để nhóc tự tung tự tác ấy!”

(Nếu thế thì mình sẽ chặn đòn tấn công từ trong trứng nước!)

Koutarou nhanh chóng quyết định và áp sát Sanae với đôi tay của cậu.

“Kyaa!?”

“Bắt được cô em rồi!”

Tay phải của Koutarou nắm lấy tay trái của Sanae, làm ma trôi trên tay trái cô rơi xuống đất.

Và như lúc trước, quả cầu chạm đất và biến mất, tạo tiếng bộp một cái.

“Chúng không chỉ dùng để ném thôi đâu!”

“Uwa!”

Nhân lúc Koutarou đang chú ý đến quả cầu rơi, Sanae đẩy quả cầu tay phải về phía Koutarou.

Cậu cố tránh nhưng không kịp.

“U!?”

Quả cầu chạm Koutarou rồi biến mất như hai quả kia. Tuy nhiên, lần này nó gây chấn động mạnh đến Koutarou.

Như một luồng điện giật vậy.

“Làm được rồi! Dù không hiểu tại sao nhưng hôm nay, mình đang rất sung sức!”

“Hự!”

Koutarou bị đẩy ra sau vì cú va chấn, khụy gối xuống.

“Và giờ là đòn kết thúc!”

Đứng trước Koutarou đã gục, Sanae định hình hai quả cầu rực sáng khác.

“Tôi sẽ gửi anh đến bệnh viện với chữ thất bại in trên mặt, còn căn phòng lại thuộc về tôi!”

“C-on nhóc ịch ki...!”

Cơ thể Koutarou vẫn bị cứng đờ vì chấn động, cậu không thể di chuyển.

Trong khi Sanae đang gộp hai quả cầu thành một quả to lớn hơn.

Mọi thứ mà Koutarou có thể làm là chứng kiến.

“Nếu anh cứ lảng lạng mà đi thì đâu đến cơ sự thế này ♪”

Quả cầu mà Sanae giữ trên đầu ngày càng to ra, và giờ to ngang quả bóng né.

Chỉ quả khi này đã đủ làm Koutarou đến nông nỗi này, thì quả này khỏi dám nghĩ tới.

“Chết tiệt! Mình sẽ bị giết mất!”

Koutarou gồng mình, đó là tất cả thứ mà cậu có thể làm trước cơn nguy hiểm sắp tới.

“Nyahahaha!”

Tuy nhiên, nụ cười đắc thắng của Sanae bị gián đoạn bởi vụ nổ nhỏ dưới chân cô.

“Kyaaa!”

Bị thổi bay bởi vụ nổ, Sanae ngã xuống, phần đầu cô đâm xuyên qua tường.

Cùng lúc, cái quả ma trôi to tướng của cô chạm vào tường, gây ra tiếng nổ lớn.

Nhìn thấy thế thôi cũng làm Koutarou thấy ớn lạnh xương sống rồi.

“Auuaaua...”

Sanae kéo đầu cô trở lại và lắc nhẹ. Lần này đến lượt Sanae là người choáng váng.

“Con bé giẫm phải cái gì vậy?”

Koutarou thấy có cái gì đó nổ khi Sanae bước lên. Cố tìm kiếm, cậu hướng đến nơi mà cô đứng lúc nãy...

“Thì ra là cô nhóc giẫm phải cái này!”

“Bùa an sinh”, “Bùa đồ đạc” và “Bùa đi đường”

Một đám bùa hộ thân mà cậu nhận từ bà mình.

Chúng bị văng ra khỏi thùng giấy và lăn lóc trên sàn nhà, và Sanae đã giẫm phải chúng.

“Đừng ròi! Con bé là ma nên những tấm bùa trị được nó!”

Koutarou nhặt những tấm bùa lên.

“Wahahah, với cái này thì cục diện trận đấu đã đảo chiều!”

“Ừ!”

Sanae đứng dậy và lườm đám bùa trên tay Koutarou.

“Không ngờ là anh lại có mấy thứ này...”

“Anh mày có cả đồng! Mũi tên bảo hộ, Maneki Neko* nè, không thiếu bùa hộ mệnh trong căn phòng này đâu!”

* {Là con mèo vẫy tay ấy, dùng cầu tiền tài với bình an thì phải}

Koutarou không chỉ có đám bùa không.

Khi cậu đỗ được kì thi cao trung, bà cậu đã gửi cả đồng đồ tâm linh thế này cho cậu.

“Ừ, tên xấu xa!?”

“Hahaha! Đó là quả báo cho nhóc đó! Ác giả ác báo mà lị!”

Koutarou ném những chiếc bùa về phía Sanae và từ từ tiếp cận.

Sanae, người nắm thế chủ động phần lớn thời gian, giờ đang từ từ bị ép ra khỏi cửa phòng với khuôn mặt nhăn nhó.

“Ây!”

Sanae ném ba quả ma rơi vào Koutarou.

“Vô ích thôi!”

Tuy nhiên, khi chúng chạm phải đám bùa của Koutarou, nó tan biến mất.

“Không có tác dụng sao!?”

“Ngốc à, dĩ nhiên một tấm bùa không thể chống được đòn tấn công của ma quái nhưng.. Đừng có mà coi thường sức mạnh của bùa An Gia (bùa cầu an lành cho gia đình)! ”

Koutarou nhe răng hầm hờ tiến lên phía trước.

“Đến lượt nhóc ròi khỏi đây rồi, bé ma ạ!”

“Tôi không ròi đi đâu! Tôi phải đợi ở đây dù có chuyện gì chẳng nữa!”

“Tuy nhiên, anh mới là người chiến thắng!”

“Không!”

Với tiếng kêu của Sanae, những đồ vật xung quanh lơ lửng trên không khí.

Thùng giấy, từ điển và một chiếc hòm chứa giấy tờ linh tinh.

Những thứ thể lượn lơ trong không khí, xoay quanh cô bé.

“Còn món này thì sao! Poltergeist Attack!”

“Ga!”

Đám đồ trôi nổi quanh cô bé bắt đầu trút xuống Koutarou.

Bùa hộ mệnh không có tác dụng với những đồ bị ném.

Koutarou ôm đầu và cố trốn thoát, nhưng vẫn có vài món đập vào cậu.

“Au! Nhóc làm gì thế hả!?”

“Nyahahah! Xem ra nó được việc đó!”

“Nếu nhóc ném thẳng thế thì anh chết thật đó!”

“Tên ngốc, dĩ nhiên đó là điều tôi đang cố làm mà!”

“Chết tiệt!”

“Lần nữa này!”

Sanae nâng đám hành lí gần đó lên không lần nữa.

“Như là anh mày để nhóc muốn làm gì thì làm á!”

Koutarou nắm lấy cái gậy bóng chày yêu quý nằm ngay dưới chân cậu, chuẩn bị cho đòn tấn công.

“Trong căn phòng chật hẹp này, anh nghĩ có thể chống lại đòn tấn công của tôi với cái gậy đó!?”

Sanae ném hai đồ vật về phía Koutarou.

“Hừm!”

Koutarou vung gậy khóa đòn tấn công lại.

“Quá chậm, con mả kia! Chẳng khác gì đang xem hiệu ứng quay chậm (slow-motion)!?”

“Chết dẫm!”

Sanae nâng vài món khác lên không trung.

(Lại thêm 5 cái nữa...)

Tổng chỉ có 5 vật thể được nâng lên, bằng số lượng tấn công trước đó của Sanae.

(Có vẻ con bé chỉ có thể nâng giới hạn được 5 cái trong một lần thôi...)

Koutarou, không chút lơ là, chuẩn bị cho đòn tấn công tiếp theo.

“Hừ?”

Đúng lúc, cuốn từ điển trôi bên phải Sanae đột nhiên rơi xuống tấm tatami.

“Đó là...”

Bên cạnh cuốn từ điển là con Maneki Neko lặn lội trên sàn.

Có vẻ cuốn từ điển rơi là do nó bay quá gần bức tượng mèo.

(Phải thử vậy.)

Koutarou quyết định, cậu xé một tấm bùa rồi giữ cùng chiếc gậy.

Chiếc bùa mà cậu xé là bùa Cầu An Sinh.

“Ây!”

Sau đó cậu ném nó về Sanae.

“Oa!?”

Sanae dùng đám đồ vật lơ lửng để phòng vệ.

Tầm bùa chạm vào làm bức tường đồ vật đó rơi xuống tầm thâm.

“Đừng có mà bất thành linh như thế chứ!”

“Nhóc còn sẽ bất ngờ hơn nữa cơ!”

Koutarou nhanh chóng nhặt được Maneki Neko.

“C-cái gì?!”

“Cái này nè!”

Koutarou đưa Maneki Neko ra trước mặt Sanae, đôi mắt chúng chạm nhau.

“Một con mèo?”

“Nhìn xung quanh nhóc đi!”

“Ah!?”

Đồ vật bao quanh cô bé rơi xuống từng cái một.

“Có vẻ em không thể làm đồ vật bay quanh “anh chàng“ này rồi.”

“Vật tâm linh!?”

Sanae nghiêng răng trong thất bại và vội vã chạy ra cửa, và đám đồ vật lại lơ lửng lần nữa.

“Thế nếu tôi tấn công từ khoảng này thì sao!?”

Sanae ném chiếc hộp khăn giấy bằng nhựa vào Koutarou.

Cô chỉ ném một cái nhưng nó di chuyển rất nhanh.

“Vô dụng thôi!”

Tuy nhiên, khi chiếc hộp đến được chỗ Koutarou, nó bị kìm lại và rơi xuống đất.

“Tại sao!?”

Chiếc hộp khi tiến tới chỗ Maneki Neko sẽ bị triệt tiêu sức mạnh.

Đồng nghĩa rằng khi chiếc hộp đến được chỗ Koutarou thì đã mất hết động năng và không gây chút tổn hại nào tới cậu.

“Thế trận lại xoay lần nữa, bé ma à!”

Koutarou cười đầy tự tin.

“C-Cái gì!? Không có chuyện tôi thua đâu!”

“Đòn tấn công của em không với được anh, còn anh lại vẫn có thể tấn công được nhóc!”

Koutarou giữ cả Maneki Neko và cả đồng bùa.

“Hừ! Chỉ cần tôi không lại gần thì chẳng sao cả!”

“Thế thì em không bao giờ có thể đuổi được anh dù cố bao nhiêu chăng nữa. Chiến thắng là của anh đây, cô em ma quỷ ạ!”

Koutarou đắc thắng tuyên bố.

“..Giờ thì em hết cơ hội rồi nhé, vậy nên từ bỏ mà rời khỏi đây đi. Hay tốt hơn là từ bỏ đi.”

“Còn lâu! Sao tôi phải nghe lời anh chứ? Anh mới là người phải đi!”

Koutarou phòng thủ chặt với Maneki Neko nên cả hai rơi vào bế tắc.

Cả hai người thiếu đòn quyết định.

Mọi đòn tấn công của Sanae đều bị Maneki Neko hóa giải.

Với đòn Poltergeist Attack, cô có thể tấn công cậu bằng những vật thể nhỏ nhưng lại không gây tổn hại gì.

Đồ to lớn thì lại bị Maneki Neko chặn mất trước khi nó có thể chạm vào Koutarou.

Bản thân Sanae cũng không lại gần Maneki Neko được, vậy nên đòn tấn công trực tiếp cũng bất khả thi.

Ở chiều ngược lại, Koutarou cũng không thể đánh bại Sanae.

Cậu có thể chạm và túm lấy cô bé, và ném đồng bùa để thổi bay cô.

Tuy nhiên, Sanae có thể lẩn vào trong những bức tường nên những đòn đó vô tác dụng.

Và bởi Sanae tạo khoảng cách với Maneki Neko và tấm bùa nên cô nhóc càng nhanh hơn.

Quan trọng là cậu không biết cách ép cô gái từ bỏ được.

Dù có ném cô ra khỏi phòng bao nhiêu lần với đồng bùa thì rồi cô cũng quay trở lại.

“Sao mà nhóc cứ cố chấp ám căn phòng này vậy!?”

“Có vấn đề gì sao! Hơn nữa tôi không có ý muốn rời đi! Đây là nhà của tôi!”

Sanae ném những cục giấy vò nát về phía Koutarou, nhưng cậu bắt nó không có chút khó khăn và trả lại Sanae.

“Hừ, em đúng là một con bé ranh.”

“Anh không thể làm mà nếu thiếu ranh mãnh được!”

“...Lý lẽ gớm”

“Đừng có coi tôi như con ngốc!”

“Tự em nói ra đấy chứ!”

Và như thế, căn phòng chia nửa và cuộc tranh chấp vẫn tiếp tục.

Người này ném người kia cục giấy vò nát nhưng cuộc chiến thực sự thì đã dừng lại từ lâu.

“Đã vậy thì cuộc chiến sẽ trở thành cuộc chiến về tinh thần! Tôi sẽ ám anh cho đến khi anh từ bỏ thì thôi, và tôi sẽ không để anh ngủ yên qua đêm nay đâu!”

“Thích thì chiều! Anh đây được tôi luyện bởi bóng chày, tinh thần anh này không thể đánh bại! Với lại, để xem đêm nay ai mất ngủ!”

“Anh chẳng dễ thương chút nào!”

“Em cũng thế thôi!”

Cả hai nhìn nhau chăm chăm qua mấy giờ liền. Đêm đã xuống từ lâu.

***

Và trước khi họ nhận ra thì chuông cửa vang lên.

“Hử?”

“Ai giờ này, đương lúc đang bận!”

Tiếp tục là tiếng gõ cửa ầm ầm theo sau tiếng chuông cửa.

“Dậy đi Kou! Máy sẽ muộn lễ khai giảng đó!”

Giọng đến từ bên kia cánh cửa là bạn thuở nhỏ của Koutarou, tên bạn Kenji.

“Là Mackenzie!”

“Mackenzie? Ồ, tên đeo kính đó hả?!”

“A! Sáng rồi sao!?”

Nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, đôi mắt Koutarou mở to.

Đã 7:30 sáng.

Mất 20 phút đến trường nên Koutarou phải đi từ khoảng 8:00 giờ thì mới vừa kịp.

Và hôm nay là ngày khai giảng, nên cần phải đi sớm hơn.

“Minh không thể ngồi đây mãi được!”

“Này!”

“Có gì thì đợi anh về rồi tính sau! Giờ phải đến trường cái đã!”

Koutarou mở tủ âm tường và lôi bộ đồng phục và cặp ra.

“Này, Kou. Dậy chưa đó?”

“Dậy rồi, dậy rồi! Tao đang chuẩn bị!”

“Ồ, dậy rồi cơ à.”

Koutarou nhét Maneki Neko và đám bùa vào cặp, rồi bắt đầu thay đồ.

“Chờ đã, trước khi anh đến trường thì ta phải giải quyết xong chuyện này đã chứ?”

“Không có thời gian đâu, bọn này muộn mất! Anh mày chỉ sống ở đây để đi học! Hơn nữa, lấy lý do đi muộn vì một con ma có mà bị người ta cười thúi mũi à!”

“Eeeeeee!?”

Hoàn toàn bị lơ đi, Sanae phồng má và lườm Kotarou.

“Đừng có mà quậy khi anh không có ở nhà đó, được chứ? Có gì thì khi về sẽ giải quyết sau!”

“Hiểu rồi, tôi không muốn dính vào mấy cái phiền phức ở đây nữa.”

“...Dù chính nhóc là đứa phiền phức nhất...”

“Anh mới là kẻ phiền phức! Tôi sống yên ổn từ đó đến đây có việc gì đâu!”

“Hiểu, hiểu rồi. Vậy nên cho đến khi thẳng này về thì nhớ mà ngồi yên ở nhà, nghe chưa?”

Sanae miễn cưỡng gật đầu.

“Rồi, đừng có mà la cà mà nhớ quay về sớm đó.”

“Biết rồi!”

Và như thế, thỏa thuận ngừng bắn tạm thời giữa hai bên được kéo dài cho đến tối.

Chương 4: Hử... Xâm lược hả?

1-4

"Hiệp định CORONA, chính sửa 5/1/2009

(Trích dẫn)

Điều khoản 4:

Những cuộc chiến diễn ra ở bên ngoài căn phòng 106 của CORONA HOUSE hoàn toàn bị cấm, trừ khi có sự cho phép từ Kasagi Shizuka (Gia chủ Corona House, đang cư trú tại phòng 206)"

Chương 4: Hử... xâm lược hả?

Koutarou ngoác mồm ngáp.

“Cậu vẫn còn buồn ngủ à, bạn Satomi.”

“Tôi qua mình không ngủ được tí nào cả.”

“Hiếm khi à nha, Kou.”

Koutarou, Kenji và Shizuka cùng nhau đi tới trường.

Cả ba người đều đang mặc bộ đồng phục mới.

Và họ đang hướng đến buổi khai giảng trường cao trung Kītsushouharukaze.

“À thì hôm qua có chút chuyện.”

“Đã có chuyện gì à, Satomi?”

Shizuka nói với âm điệu của một người bạn thay vì giọng điệu của một chủ nhà.

Cách nói của cô đã thay đổi khi cô gọi Koutarou là Satomi-kun từ hôm qua.

Koutarou, người không hợp với mấy thứ hình thức, rất chào đón sự thay đổi này.

“À, bạn chủ nhà à, thứ đó đã xuất hiện.”

“Xuất hiện? Ý cậu là...”

“Con ma đó xuất hiện rồi á!”

“Phải, lúc đầu mình có chút nghi ngờ, nhưng nó chắc chắn là một con ma.”

Shizuka và Kenji bàng hoàng trước câu trả lời của Koutarou.

“Thế nên mới có tiếng ồn tối qua...”

“VẬY... MÀY CÓ SAO KHÔNG, KOU!?”

“Khỏi phải lo, Mackenzie. Cũng chẳng có gì to tát đâu. Nó xuất hiện và chọc phá tí thôi.”

“Ồ-ồ, vậy sao...”

Kenji thở dài nhẹ nhõm sau khi thấy Koutarou vẫn hành xử như không có gì.

Kenji là người không hạp với mấy truyện ma.

“Satomi thấy ổn chứ? Cậu có ý định chuyển nhà không?”

Là chủ nhà của Corona House, ngoài nỗi lo tương tự Kenji thì Shizuka còn những nỗi lo khác.

Nếu Koutarou mà rời đi thì danh tiếng của Corana sẽ giảm sút thê thảm.

“Đừng lo, bạn chủ nhà; không nghiêm trọng đến thế đâu. Vài ngày nữa là mọi chuyện sẽ đâu vào đấy thôi.”

“Ừm, cậu thật là đáng tin cậy, Satomi.”

“Cứ để mọi chuyện mình lo. Qua tay mình gạo cũng say thành cám hết!”

Koutarou đâm vào ngực như cam kết, còn Shizuka nở nụ cười nhẹ nhõm.

Nụ cười ấy càng khiến Koutarou hạ quyết tâm không rời bỏ khỏi căn phòng đó.

“Nhưng không ngờ nơi đó có ma thật...”

“Tao cũng ngạc nh- hử?”

Trong khi Koutarou cười nhạt với thằng bạn thì cậu chú ý bóng người đang lên nhìn họ từ chiếc cột điện phía trước.

“Chuyện gì thế?”

“Nhìn kia. Có một cô gái đang rình chúng ta...”

“Mày nói phải, bộ đồ lộ ra hết chỗ trốn rồi...”

“Mình không chắc lắm, nhưng... cậu ấy không thấy xấu hổ khi mặc bộ đồ như thế sao?”

Một cô gái trạc tuổi Koutarou.

Dù cô đã ẩn mình sau cây cột điện nhưng bộ đồ hào nhoáng đã tố cáo cô nàng.

Bộ đồ ấy đầy diêm dúa, sắc sỡ như của một heroine (nữ chính) nào đó trong anime.

“A.”

Dù giọng cô không với tới được chỗ Koutarou nhưng hình miệng cho biết cô vừa nói gì.

Cô gái ngay lập tức quay đầu chạy trốn, biến mất sau góc quẹo gần đó.

“Gì vậy?”

“Ai biết...”

Koutarou và Kenji chỉ biết trơ mắt nhìn, họ có thể nghe thấy tiếng va chạm từ phía góc rẽ mà cô gái chạy vào.

“Kyaa!?”

“Điên à! Tự dưng lao ra trước xe đạp!”

“Xin lỗi! Xin lỗi! Cháu không cố ý!”

“Mà bộ đồ gì thế kia!? Nếu muốn chơi thì đi ra chỗ khác!”

“Xin lỗi! Xin lỗi! Cháu không có chơi đâu, đây là một phần công việc thôi!”

***

Cuộc cãi vã có thể nghe từ góc phía bên này..

“Chuyện gì thế nhỉ?”

“Trời biết...”

“Có lẽ bạn gái lúc này chẳng?”

Cả ba tiến đến đoạn rẽ, thứ họ thấy chỉ là một ông chú trung niên đang nhấc lại chiếc xe của mình.

Không thấy cô gái lúc này.

“Cô ta chắc chạy vội nên đâm xầm vào chiếc xe...”

Kenji đưa ra giả thiết.

“Chắc thật vậy. Không biết cô ta có sao không...”

Koutarou nhìn lại đoạn rẽ trong khi cả ba đi xa dần nó.

“Chắc cậu ấy sẽ ổn thôi, Satomi. Nếu không thì cậu ta đã phải nằm tại đó rồi.”

“Bạn nói phải.”

Koutarou có chút lo lắng cười đáp lại Shizuka.

“Đúng là một cô gái kì lạ...”

“Đang xuân mà...”

“Ừ, xuân đến người hâm cũng nhiều.”

Và thế là cả ba hướng đến trường như chẳng có chuyện gì xảy ra.

***

Sau khi dự buổi khai giảng và tiết chủ nhiệm, Koutarou hướng đến chỗ làm.

Cậu cật lực làm việc suốt bảy tiếng cho đến khuya.

Vì thế nên cả Koutarou và Kenji một lúc về đến được Corona House.

“Tao phải nhanh về, cái giường đang đợi tao.”

“Tao cũng mong được thế...”

Koutarou thờ dài bên cạnh Kenji, thằng bạn đã yên vị trên yên xe.

“Nhớ ngủ sớm đó! Mày ngủ gật trong buổi khai giảng, và chẳng làm được gì trong lớp cả!”

“Vâng, đã rõ. Gặp lại sau nhé, Mackenzie.”

“Ừ.”

Koutarou và Kenji vẫy tay chào nhau và ai nấy một ngả về nhà. Koutarou hướng tới phòng còn Kenji thì đến ga.

“...Ừm, đến lúc bạn rộn rồi.”

Koutarou nhìn lại coi Kenji rồi dùng hai tay vỗ má để vực lại bản thân.

***

“Cái?”

Ngay khi bước vào cửa, trước mắt Koutarou là núi đồ đạc chặn trước lối vào.

“Tui dựng thành lũy chống xâm lược, nhân tiện giúp anh dọn đồ luôn!”

Sanae châm chọc khi thò đầu từ đám đồ đạc.

“Giữ chứ, tránh ra!”

“Hừ!”

Tuy nhiên, Koutarou giờ chiếc cặp của mình ra trước Sanae và cô biến vào trong phòng. Maneki Neko và đám bùa ở ngay trong đó.

“Đúng là con ranh... mà dù nó là con nít thật.”

Koutarou cởi giày và lăm bắm treo qua đám đồ.

Dù gì thì là đồ dùng cho căn phòng 6 tấm chiếu tatami nên cũng chẳng có bao nhiêu.

“Nếu không muốn phiền phức thì sao không về sớm đi! Chỉ ngồi chờ không thì chán chết! Không phải anh nói chỉ đi dự lễ khai giảng thôi, sao mà về muộn thế!?”

“Xin lỗi, anh đây còn phải đi làm thêm nữa. Không giống nhóc, anh phải trang trải cuộc sống của mình để khỏi phiền ông già nữa.”

Koutarou bắt đầu đem chiếc TV vào lại phòng.

“Hừ... Ra là anh cũng có chút khó khăn.”

“Vậy nên không có chuyện anh rời khỏi phòng giá rẻ này đâu!”

“Tui sẽ bắt anh phải chuyển đi!”

Căn phòng giờ hoàn toàn trống vắng.

Koutarou thờ dãi đặt chiếc TV cạnh ổ ăng ten.

“Rồi, tiếp là...”

Sau chiếc TV, Koutarou đi qua chỗ Sanae đang nằm chờ và hướng ra cửa để chuyển món đồ tiếp theo.

“Dừng lại đi! Anh làm sau cũng được mà. Còn tui thì sao!? Hơn nữa, dù gì anh chả phải chuyển đi.”

“Con ma kia, thay vì ngồi đó lăm nhảm thì phụ một tay cái coi. Không đưa hết đám này về chỗ cũ thì đừng hòng anh nói chuyện với mày.”

“Rồi, giúp là được chứ gì...”

Sanae miễn cưỡng làm theo Koutarou.

(Con bé cũng biết vâng lời đó chứ...)

Nhìn Sanae miễn cưỡng giúp mình, lần đầu tiên Koutarou có chút thiện cảm về cô.

***

“Còn gì nữa không?”

“Không, đây là cái cuối rồi.”

Sanae lắc đầu và đáp lại Koutarou trong khi di chuyển chiếc hộp giấy trong không khí.

“Tốt.”

Koutarou nghe thế thì dừng lại không bước ra cửa nữa.

“Rồi, đưa chiếc hộp đây, Sanae.”

“Sanae..?”

Koutarou giờ tay ra lấy chiếc hộp nhưng Sanae nhìn Koutarou đầy kinh ngạc.

Có chút nước mắt ứa từ đôi mắt cô.

“Sao thế?”

Koutarou thấy thế hỏi, còn Sanae nhanh chóng dụi mắt.

“Không có gì! Bụi bay vào mắt thôi.”

“Ra thế.”

Đĩ nhiên Sanae là một con ma nên không có chuyện bụi bay vào mắt được, nhưng đầu óc của Koutarou lại không ngay đến thế.

“Coi nào, đưa đây, Sanae.”

“Đ-đây!”

Sanae lơ lửng chiếc hộp giấy đến bàn tay của Koutarou, cậu đem nó cất vào tủ.

“Anh ta gọi mình là Sanae...”

Sanae thì thầm trong khi nhìn tấm lưng Koutarou.

Chưa có ai gọi Sanae bằng tên kể từ lúc cô trở thành ma vài năm trước.

Bởi thế nên Sanae đã không tấn công Koutarou, người đang bận cả hai tay bê chiếc thùng giấy và đang quay lưng lại với cô. Thay vào đó, cô nhìn cậu với cảm xúc kì lạ dâng trào.

***

“Coi như thế là ổn.”

Đóng chiếc tủ lại, Koutarou quay lại hướng Sanae.

“Hử, có chuyện gì à?”

Koutarou chú ý thấy Sanae đang bất động.

“Kh-ông có gì! Phải rồi, còn phải giải quyết đám này nữa!”

“À, ừ. Phải rồi!”

Koutarou gần như quên khuấy với đám đồ đạc.

“Mình không có định để nguyên như-”

Koutarou nói đến nửa câu thì một âm thanh vang lên như cửa sổ vỡ.

“Kyaa!?”

“Gì thế?”

Koutarou và Sanae giật mình nhìn ra cửa sổ, cùng lúc đó, “vật thể” làm vỡ cửa sổ bay vèo vào trong phòng.

“Kyaaaaaaaa!”

“Nó” rơi áp mặt xuống nền nhà và kêu thất thanh lẫn lộn trên tấm chiếu.

Và rồi mặt “nó” đập thẳng vào tường mới dừng lại.

“Chuyện quái gì thế!?”

“K-Không rõ...”

Koutarou và Sanae nhìn nhau rồi nhìn cái “vật thể” vừa hạ cánh vào trong phòng.

“Hình như là một ai đó...”

“Ừ...”

Đó là một cô gái trạc tuổi Koutarou. Một cục u lồi lên trên đầu cô.

“Nhưng cái bộ đồ lòe loẹt gì đây?”

“Chị ta không thấy xấu hổ khi mặc bộ đó ra ngoài đường sao? Đứng ở đây cũng thấy trọn gói bộ ngực của chị ta rồi.”

Koutarou và Sanae bình phẩm về bộ trang phục kì quái.

Đó là một bộ đồ diêm dúa với những viền xếp nếp cùng các đường ren. Màu sắc chủ đạo là màu hồng và các màu sắc căn bản, và bộ đồ này khá là thiếu vải.

Và như Sanae đã nói, bộ ngực cô khá đẹp, căng mọng trái cảm chỉ chực trào ra. J

Và một thứ đáng ngờ hơn là một cây chổi kẹp giữa cặp đùi của cô.

Chính xác là một cây chổi, không nhằm đi đâu được, nhưng nó được thiết kế không dành cho việc lau dọn.

Cây chổi cũng khá màu mè và kiểu cách, có vẻ giá trị nó nằm ở dáng vẻ của nó hơn là chức năng.

“Chị ta trông như bước ra từ câu chuyện cổ tích ấy, một mụ phù thủy cùng với quả táo tẩm độc... Chỉ tội ở đây là một cô gái dễ thương hơn nhiều.”

“Cô ta có khí chất phù thủy lắm, nhưng cái bộ đồ này anh lại thấy giống của một heroine nào đó từ anime bước ra cơ.”

“Vậy đây là cosplay...”

“Chắc thế!”

Hai người đi đến kết luận, dù nghĩ thế nào thì đây chắc hẳn là cosplay rồi.

“Nhưng sao một cosplayer lại bay vèo qua cửa sổ?”

“Trời biết... có lẽ tại đang xuân sao?”

“Xuân à... Á!”

Ngay tức thì Koutarou nhớ lại vụ lúc ban sáng.

“Anh nghĩ là từng thấy cô ta vào sáng nay!”

“Sáng?”

“Phải, trên đường tới trường! Cô ta trốn sau cây cột điện nên anh không có chắc, nhưng người thường chẳng ai mặc bộ đồ dị thế này đi ra ngoài đường cả. Nên đích thị là cô ta!”

“Nghĩa là chị ta tung tăng ngoài đường với bộ đồ này từ sáng sớm hả?”

“... Chuẩn mọ một đũa lập dị rồi...”

“Phải...”

Với cô nàng kì quặc nằm dài trước mặt, đôi mắt kính ngạc của cả hai chạm nhau.

“Thế tính sao đây trời?”

Sanae dùng chân chọc cô gái nằm bất tỉnh nhân sự vài lần. Nhưng cô ta không phản ứng lại.

Với cục u to tổ bố trên đầu và cái mồm ngoác ra khiến cô gái cực kì trông thảm hại.

“Không thể mặc thế này được. Anh sẽ trải futon còn em kiểm ít nước đi.”

“À, ừ.”

Hai người quên mất tình trạng của cả hai và bắt đầu chăm sóc cô nàng đang bất tỉnh.

Đến lần thứ tư, Koutarou thay khăn ướt trên trán thì cô gái bí ỉn mới hồi tỉnh.

Phải mất tận 3 tiếng đã trôi qua, giờ đã 11 giờ khuya.

“Ư-ừ...”

“Có vẻ cô ấy tỉnh rồi.”

“Thật sao?”

Sanae vội vã lại chỗ tắm futon, nơi cô gái đang chớp mắt liên tục.

“Ê-?”

Khi lấy lại được tầm nhìn, đập vào mắt cô là khuôn mặt của Koutarou và Sanae.

“Này”

“Chào buổi sáng.”

Cô gái lại chớp mắt lần nữa.

“Ê? Ừm... ừ?”

Cô gái ngơ ngác.

“Nghe nè. Vài giờ trước, cậu bay qua cửa sổ nhà tôi, huých đầu vào tường và nằm lăn quay ra đó.”

Koutarou chỉ khung cửa sổ giờ được che bằng tấm báo và sau đó chỉ bức tường.

“Hai chúng tôi phải chăm sóc cô và dọn dẹp đám kính vỡ đó.”

Nghe lời giải thích của Sanae, cô gái tròn mắt khi đã rõ tình hình.

Ahhh! M-Mình xin lỗi! Mình rất xin lỗi!”

Cô gái nhanh chóng bật dậy và cúi lạy xin lỗi.

“Mình không cố ý!”

Nghe lời bào chữa, Koutarou càng tin chắc cô nàng này là cô gái sáng nay. Giọng nói không lẫn vào đâu được.

“Nếu có tình thì chúng tôi đã bay cậu ra ngoài rồi... Mà cũng chẳng có gì to tát. Nhớ bồi thường chi phí sửa chữa là được.”

“Xin lỗi, thành thật xin lỗi! Nhưng mình không có tiền!”

“Thế sao không vào bằng cửa chính mà lại phi qua đằng cửa sổ là sao!?”

“Thành thật xin lỗi, mình vội quá nên...”

Bị Sanae uy hiếp ngay khi mới tỉnh lại, cô gái như sắp phát khóc.

Thấy thế, Koutarou quyết định nói đỡ cho cô.

“Đừng ép cô ấy quá, Sanae. Chắc cô ấy có lí do của mình mà.”

“Nhưng cô ấy phá cửa sổ đấy!?”

“Giận dữ gì thì để sau. Cứ nghe chuyện của cậu ấy cái đã.”

“Anh thậm chí có thèm nghe chuyện của tui đâu.”

Sanae như có vẻ muốn phản pháo.

“Mà.. mà, cứ nghe cô ấy cái đã!”

“Rồi, nhưng đừng có nghĩ tui cho qua chuyện này...”

Sanae cuối cùng cũng nhượng bộ sau khi được Koutarou thuyết phục, giờ thì cả hai nhìn vào cô gái.

“Vậy, cậu đến căn phòng này làm gì? Hay do gặp tai nạn hay gì đó?”

“Ừ- ừm...”

Cô gái ngần ngại trước ánh nhìn từ hai người.

“... Chắc là do sở thích của chị ta rồi?!”

“Yên lặng đi, Sanae.”

“Hử!”

Sanae quay bộ mặt hờn dỗi tránh khỏi Koutaou, còn cô gái kia vỗ má lấy tinh thần.

“Fight! Yurika Fight!”

***

“Thực ra thì căn phòng này đang gặp nguy hiểm.”

Giọng với cái nhìn của cô trở nên nghiêm túc hẳn so lúc trước, chưa nói là rất sắc nhọn.

“Nguy hiểm? Từ cái gì cơ?”

“Giải thích cụ thể đi!”

“Có kẻ muốn chiếm đoạt căn phòng này cho bản thân chúng!”

“Chiếm đoạt?”

“Phải chăng là...”

Koutarou và Sanae nhìn lẫn nhau và đồng thanh phán:

“Là em hả, Sanae?”

“Là anh hả, Koutarou?”

“Sao phải thế?! Đây là nhà tui kia mà!”

“Nói gì cơ!? Anh mới là người đang sống ở đây!”

Cả hai người bắt đầu cãi nhau, cô gái lắc đầu nguây nguẩy.

“Không, không phải các bạn.”

“Không phải sao?”

“Ế? Không phải là Koutarou thì là ai?”

“Phải. Chúng là một nhóm người khác hẳn.”

Cô gái gật đầu xác nhận.

“Chúng là ai? Đám người săn phòng giá rẻ hả?!”

“H-Hay lũ người muốn có một cô nàng mà xinh đẹp!?”

“... Không bao giờ có chuyện đó đâu!”

“Sao không chứ!? Anh khiếm nhã quá đi!”

“Cả hai đều không phải. Chúng theo đuổi năng lượng dị thường tập trung ở căn phòng này, nên hai người phải nhanh rời khỏi đây ngay! Căn phòng này giờ rất nguy hiểm! Chúng chắc chắn sẽ sớm xuất hiện!”

“Năng lượng? Nguy hiểm?”

“Là sao cơ?”

Hai người ngạc nhiên trước lời giải thích của cô gái. Với họ thì chúng nghe thật là phi lý.

“Giải thích cặn kẽ hơn đi. Có bảo chúng tôi rời đi đâu có nghĩa là chúng tôi cứ thế mà làm theo chứ.”

“Phải đó. Trước hết, chị giải thích về năng lượng gì đó đi?”

“Tui cũng muốn biết!”

Nghe hai người liên tục hỏi làm cô gái hoa cả mắt.

“Ừ- ừm... nó là... dòng chảy năng lượng tự nhiên, ờ ừm... một sức mạnh siêu nhiên...”

Điều bộ đáng tin cậy của cô gái bắt đầu biến mất và cô nói lắp.

Mồ hôi bắt đầu rơi trên trán trong khi cô cố gượng cười.

“Aha, aha,ahaha...”

(Gì thế? Có gì mà không thể trả lời được à?)

Koutarou cảm thấy sự hơi hợt qua nụ cười giả tạo của cô gái.

“Giải thích như vậy chẳng làm ai hiểu được đâu! Đừng có mà nói mơ hồ mà tập trung vào trọng tâm coi!”

“M-Mình phải giải thích thật à?”

“Phải. Có chút khó dễ cho cậu nhưng hiện tại dù là chuyện điên rồ cỡ nào đi chăng nữa thì tôi cũng sẽ tin!”

“Dù anh có nghe tui nói đâu...”

“Anh tin sẽ tồn tại của em nên giờ mới muốn nghe chuyện từ cô gái này.”

“Các-cậu không được nghĩ là mình điên rồ hay lừa phỉnh gì đâu đấy!?”

Cô gái bứt rứt nhìn lên Koutarou và Sanae vài lần.

“Cứ thoải mái đi.”

“Được rồi, tôi hứa...”

“Và-y mình sẽ nói...”

Cô gái gạt đầu rồi nuốt nước bọt.

Sau khi nhìn một lượt khuôn mặt của Koutarou và Sanae, cô cuối cùng cũng cất tiếng.

“... Thực ra, năng lượng của căn phòng này là...”

Dù cô bắt đầu giải thích nhưng giọng cô ngày càng nhỏ hơn, và những phần quan trọng đến mức không thể nghe thấy.

“Năng lượng đó là gì cơ!?”

“Không nghe thấy gì cả!”

“N-Năng lượng chảy lấp đầy trong căn phòng này là m...”

Cô thực sự không muốn nói.

Lời nói của cô biến mất lần nữa.

Khuôn mặt cô trở nên đỏ hơn.

“Đừng có lo. Chúng tôi sẽ không có cười đâu.”

“Phải. Nếu chị không nói ra thì chẳng có gì giải quyết được.”

Nghe lời động viên từ Koutarou và Sanae, cô gái vực lại lần nữa.

“Yurika Fight! Yurika Fight!”

Cô nhìn thẳng vào Koutarou và Sanae.

Và bắt đầu giải thích với những cử chỉ cường điệu.

“Cả hai người, nghe đây! Thực sự là có một nguồn lớn ma lực tập trung trong căn phòng này!”

“Ế?”

“M-Ma lực!?”

“Nếu cứ để ma lực quy tụ như hiện tại thì các evil mahou shoujo, những kẻ muốn chiếm đoạt chúng sẽ xuất hiện! Và nơi này sẽ thành bãi chiến trường! Vậy nên hãy rời đi càng xa càng tốt!”

* {mahou shoujo: nữ pháp sư, thêm evil thì là “nữ pháp sư xấu xa” }

Cô gái lớn tiếng công khai trong khi tay xoay chiếc chổi.

“Minh là công chúa của tình yêu và sự can đảm☆ Mahou shoujo Yurika! Minh sẽ bảo vệ sự bình yên của thành phố này!”

Với một tư thế kì lạ đến hoàn hảo, cùng chất giọng đáng yêu cao vút, Koutarou và Sanae để mê ra một lúc.

“A, cái này gọi là... ừ, Sanae?”

“Tui biết chính xác thứ chị muốn nói rồi. Đây đúng là diễn biến tệ nhất có thể.”

“Dù gì cũng đang xuân mà...”

“Nói chí phải.”

Koutarou và Sanae hồi phục sau một hồi bay bổng trong sự sững sốt, điều đầu tiên họ làm là nhìn nhau mà thở dài.

“Ế? Ế? Gì cơ? Hai người nói gì vậy?”

“Không, không có gì. Chỉ đang nói là xuân này sao mà “ấm” thế.”

“Phải rồi.”

Nói rồi, Koutarou chộp giữ lấy cô gái, Yurika, người mặc trên mình bộ đồ sặc sỡ.

“Gì thế? Sao cậu lại giữ chặt mình vậy?”

“Không có gì, không có gì.”

Koutarou cười với Yurika và nắm lấy cô đưa về phía cửa phòng.

“Phải đó, không có gì cả.”

Sanae cũng mỉm cười, dùng Poltergeist của mình nhắc chiếc chổi của Yurika đi theo.

“Ế? Gì thế? Ta đang đi đâu vậy?”

“Cô thích đi đâu thì tùyyyyyyyyyy!”

Mở cánh cửa trước, Koutarou ném Yurika ra ngoài.

“Kyaaaaa!?”

Yurika ngã ra đất và bắt đầu lăn lộn đến khi đâm phải bức tường bê tông ngoài hành lang của Corona House.

““Chị” quên đồ này.”

Sanae ném chiếc chổi theo Yurika.

“Kya.”

Chiếc chổi đập trúng đầu Yurika. Tuy nhiên Koutarou lẫn Sanae chẳng màng quan tâm.

***

“Phù...”

“Chán chết.”

Nhanh chóng đóng cửa phòng, Koutarou và Sanae thở dài.

“Xuân mà ỉ... ”

“Chứ không phải đông qua lạnh quá sao?”

“Phải nhỉ. Tự nhiên trời nó ấm đột ngột nên...”

Koutarou và Sanae bị thuyết phục rằng Yurika là một cosplayer với trí tưởng tượng đến mức bá đạo.

Dù có thừa nhận sự tồn tại của hiện tượng tâm linh như Sanae, nhưng ma thuật với Mahou shoujo lại ở trình độ khác hẳn.

Phải có giới hạn thì người ta mới thể tin được.

“Xin lỗi, hai người mở cửa ra đi! Nghe mình nói đã chứ! Sao tự dưng ném mình ra ngoài thế này!?”

Sự phản kháng mạnh mẽ có thể nghe từ phía bên này cánh cửa cùng với tiếng đập cửa lớn.

Yurika không rời đi như Koutarou và Sanae đã hi vọng.

“Thôi đi, cô nàng cosplayer! Muốn tổ chức tiệc cosplay thì kiếm chỗ khác nhé!”

“Nghe anh ta nói chưa! Do những người chẳng nề nang mà cứ đi làm phiền người khác như bà chị nên danh tiếng cosplayer mới thể thâm thế đó! Sao không ngồi suy ngẫm về hành động của mình đi!”

Tiếng gõ cửa ngày càng nhỏ dần và sớm im bật. Thay vào đó là tiếng sục sục của Yurika.

“U...a, sao các câ-ụ nữ nói thế! Chính các cậu muốn mình nói, rồi còn bảo tin mình, nên mình mới nói dù có muốn đâu! Hãy tin mình với chứ!”

“Ai mà tin cho được khi mà cô mặc bộ đồ đó đi loay quanh rồi nói về ma thuật được chứ!”

“M-mình biết chứ! Nhưng có phải do mình muốn đâu! Khi mình transform (biến thân), mọi đàn ông con trai đều nhìn mình! Bộ đồ này có đủ che ngực với hông mình đâu!”

Tiếng sột soạt giờ phát lên thay vì tiếng gõ cửa.

“Nhưng vùng đất ma thuật bắt mình phải mặc thế này và diễn tảo bạo như thế kia, chứ không thì mình sẽ không được đón nhận bởi cư dân ở đây nên đâu còn cách nào khác!”

Tiếng thút thít ngày càng to hơn.

“Mình cũng biết chứ bộ! Mình không hợp với công việc này và sẽ chẳng ai tin mình! Mình không có điên! Huhuuuu!”

Tiếng thút thít to đến mức bật thành tiếng khóc.

“Uwaaaaa! Thế này thật ác nghiệt! Uwaaaa! Mở cửa ra đi! Thật không công bằng! Huhuhu!”

Dù có một cánh cửa ngăn cách nhưng tiếng khóc có thể nghe như bên tai.

“Hà...”

Và Koutarou cuối cùng bỏ cuộc, đưa tay lên chiếc đám cửa.

“Koutarou, anh thực sự tin câu chuyện ngu ngốc đó sao?”

“Không phải tin hay không. Cứ để thế này sẽ làm phiền hàng xóm mất.”

Koutarou có thể nghe rõ ràng thế này thì mọi người trong khu cũng thế. Hơn nữa, giờ đã nửa đêm. Nếu bỏ mặc thế này, chắc cậu sẽ bị đuổi đi mất.

“Em không muốn dính vào chuyện này đâu.”

“Còn cách nào khác...”

Và Koutarou thở dài lần nữa và mở cánh cửa.

“M-Mình không có nói dối, mình thực sự là mahou shoujo mà!”

“Hiểu rồi, vậy nên đừng khóc được chưa?”

“Phải đó, Yurika. “Lòng tin” của chị đúng là quá to lớn. Không ai đạt cảnh giới như chị đâu.”

Dù Yurika đã vào phòng nhưng vẫn tiếp tục khóc.

Koutarou và Sanae cố dỗ cô nhưng không có tác dụng.

“T-hể hai người sẽ tin mình? Rằng nơi này rất nguy hiểm? Và ma thuật là có thật?”

“Chuyện đó thì...”

“Biết ngay là hai người chỉ nói miệng mà không tin mà! Huhuu! Các cậu chỉ nghĩ mình là con dỏ người thôi!”

“Ngốc thế, Sanae! Những lúc thế này, dù có nói dối cũng bảo là tin chứ!”

“Nhưng chị ta nói về ma thuật đó! Dù điên rồ thế nào thì nó là điều không thể!”

“Uwaaa! Các cậu đâu có thực sự tin mình! Máy người chỉ cố trêu chọc mình thôi!”

“Nhìn xem anh đã làm gì với câu bình phẩm không cần thiết đó kia!”

“Đâu có phải lỗi tại anh!”

Ở giữa căn phòng, Yurika đang oang oang khóc. Koutarou và Sanae bối rối, trong khi tình hình ngày càng tệ.

“Nè, Yurika, dùng cái này lau nước mắt này. Được chứ?”

Sanae dùng Poltergeist đưa khăn lau lại chỗ Yurika.

Nhìn thấy khăn giấy bay đến, Yurika đột ngột ngừng khóc và mở to mắt.

“M-Ma thuật!? Cậu cũng dùng được nó!?”

“Hể? Tui á?”

“Phải! Chính nó này, không phải sao!? Sao cậu lại không tin mình khi cậu cũng có thể dùng được nó chứ!?”

Yurika rạng rỡ trong chớp lát. Cô sung sướng khi thấy người khác có thể dùng ma thuật.

“A, đây á? Đây không phải ma thuật.”

Tuy nhiên, Sanae phủ nhận nó.

“Không phải... ma thuật?”

Yurika ngạc nhiên, chớp mắt liên tục, nước mắt lại ứa ra.

“Đây chỉ là hiện tượng tâm linh thôi.”

“Hiện tượng... tâm linh?”

“Phải. Tui là ma mà lị. Nhìn nè.”

Sanae trải khăn lau ra giữa không khí và đi xuyên qua nó.

“Ể eeeee!?”

Yurika bất động.

“Cậu thực sự là một con m-a!?”

“Phải, như chị đã thấy đó. Khăn lau nè.”

Sanae hạ lưng xuống chỗ Yurika và chìa chiếc khăn ra.

Chiếc khăn lơ lửng qua cơ thể cô và trôi nổi trước mặt Yurika.

“...”

“Sao thế?”

Sanae nhìn Yurika, người đang tròn con mắt, bất động.

“A-aa, auuu...”

Yurika nháy mắt hai lần.

“Cậu không sao chứ?”

Koutarou lo lắng bắt đầu hướng tới chỗ Yurika, cô cũng bắt đầu di chuyển.

“Kyaaaaaaaa! Khônggggggggg! M-Ma! Có ma!”

Yurika đột nhiên đứng bật lên, nhặt chiếc chổi, và quan sát khắp phòng. Cô sau đó chạy tới chiếc tủ âm tường.

“G-Gì thế!?”

“Này, có chuyện gì vậy?”

“Đừng có ám mình! Đừng có ám mình! Mình không đáng để giết đâu! Làm ơn hút sinh lực từ cái cậu lực lưỡng đằng kia kia!”

Tiếng cầu xin sợ sệt có thể nghe thấy từ bên kia cánh tủ.

“Chuyện gì thế?”

“Ai- biết... có vẻ cô ấy sợ em đó.”

Koutarou và Sanae, những người bị bỏ lại phía sau, chết lặng nhìn chiếc tủ.

“C-ũng phải. Người thường khi gặp ma hành động vậy là phải đạo chứ. Do ở cạnh anh quá nên tui quên khuấy luôn mất.”

“Mấy người thuê trước cũng vậy à?”

“Ừ, thỉnh thoảng cũng được bữa như vậy.”

Cô gật đầu đáp lại Koutarou.

“Nhưng thế có ổn không khi một mahou shoujo của tình yêu và “sự dũng cảm” lại chạy trốn như thế? Cô ta còn bỏ mặc mình cứ như cô ấy là nạn nhân không bằng.”

“Mà, dù gì cũng chỉ là một cosplayer. Đâu phải muốn diễn là được như thật đâu.”

“Nói chuẩn.”

Hai người ném cái nhìn lạnh lùng về phía chiếc tủ.

“Xin lỗi! Mình thực sự xin lỗi! Cậu không cần tin ma thuật cũng được! Chỉ cần đừng có ám mình!”

Không thèm hay biết đến Koutarou với Sanae, Yurika cứ thế cầu xin tha mạng.

“Thế tính sao đây? Chúng ta phải lôi cô ta ra chứ.”

“...Ừm”

Koutarou và Sanae nhìn nhau và thở dài lần nữa.

Chương 5: Khởi đầu Cuộc xâm lược ♥

1-5

"Hiệp định CORONA, chỉnh sửa 5/1/2009

(Trích dẫn)

Điều khoản 5:

Cosplay bị cấm hoàn toàn ở ngoài căn phòng 106 của CORONA HOUSE"

Chương 5: Khởi đầu cuộc xâm lược ♥

Thứ 3, mùng 7 tháng 4, lúc 7:30 sáng.

“... Cuối cùng, cô ả cũng không chịu ra...”

“Nếu anh mà để chị ấy ở với tui thì còn lâu chị ta mới lộ mặt ra.”

Koutarou với đôi giày trên tay nói hướng về phía căn phòng.

Yurika không chịu ra khỏi chiếc tủ âm tường sau vụ cô nàng nhảy dựng từ tối qua.

Cô hoảng sợ từ chối ra ngoài dù hai người kia đã cố gắng thuyết phục cô.

Koutarou chỉ có thể để mặc như vậy để còn đến trường.

“Nếu đối thì cậu ta sẽ ra ngoài thôi.”

“Mong là thế. Nhưng cứ thế này thì ta chẳng thể đi đến đâu được...”

“Chắc là thế”

Koutarou đi xong giày, gặng cười và đứng dậy.

“Anh sớm quay về đó!”

“Rồi, hôm nay cũng không đi làm nên chắc sẽ về sớm hơn hôm qua.”

“Ừm, đi cẩn thận.”

(Minh được đưa tiễn...)

“Rồi, gặp lại sau.”

(Và nói lời tạm biệt...)

Thật kì lạ khi hai kẻ đang tranh nhau cái căn phòng lại có thể trao nhau những lời như vậy, nhưng nó lại không hề có chút sự giả tạo.

Khi Koutarou bước ra khỏi phòng thì thấy Kenji, cậu bạn đang đưa xe vào chỗ bike rack (giá để xe) trước căn hộ.

“Nè, Mackenzie.”

“Chào buổi sáng, Kou.”

Sau khi đã khóa xe cẩn thận, Kenji hướng lại chỗ Koutarou đang ngáp ngắn ngáp dài.

“Uga...”

“Sao, lại thiếu ngủ nữa à?”

“À, ừm. Có chút khó ngủ...”

“Lại con ma à?”

“Cũng một phần như thế.”

Koutarou cảm thấy sự rung lắc đột ngột.

“Ê?”

Lúc đầu cậu tưởng là do cậu đang di chuyển, nhưng cậu vẫn thấy rung dù đã dừng lại.

“Sao thế?”

“Mặt đất hình như đang rung thì phải?”

“Mày nói mới đề ý, đúng là có chút rung lắc.”

“Động đất?”

“Có thể lắm. Gần đây có khu vực công trường gì đâu.”

Hai đứa nhìn xuống mặt đất, sau vài giây thì rung chấn dừng lại.

“Nó dừng rồi.”

“Ừ.”

Cùng lúc đó, Koutarou và Kenji nghe thấy giọng của Shizuka từ bên trên.

“Chào buổi sáng, bạn Satomi và bạn Mackenzie!”

Koutarou và Kenji nhìn lên chỗ Shizuka, người đang khóa cửa phòng mình ở hành lang lầu hai.

“Chào buổi sáng, bạn chủ nhà!”

“Chào buổi, Kasagi-san.”

“Thời tiết hôm nay đẹp ghê.”

Shizuka bước xuống cầu thang dẫn từ tầng hai.

“Xin lỗi đã bắt các cậu phải đợi.”

“Không có gì đâu, bạn chủ nhà.”

“Minh cũng mới đến.”

Hôm nay là buổi học đầu tiên của trường cao trung Kitsushouharukaze.

May mắn là cả ba người đều vào chung một lớp, nên họ quyết định đi đến trường cùng nhau.

“Vậy thì tốt quá, chúng ta cũng nên đi thôi chứ?”

“Ừm!”

“Rồi. Nhưng mà này Kou, sao mày tỏ ra câu nệ thái quá với Kasagi vậy.”

“Mackenzie nói phải đó. Dù mình đã gọi cậu ấy là Satomi rồi, nhưng cậu ấy vẫn cứ gọi mình là bạn chủ nhà thôi.”

“Thể hiện sự kính trọng với chủ đất của mình là lẽ thường tình rồi.”

“Tên này quen làm việc nguyên tắc nên giờ toàn làm quá mọi việc lên.”

“Minh hiểu rồi... uufufu.”

Cả ba cùng bước tới trường.

***

Ngày thứ hai ở trường tính cả buổi khai giảng, lớp học khá là yên tĩnh.

Có một vài nhóm quây lại với nhau, nhưng phần đa là các nhóm học sinh học chung trường trung học cấp hai.

Phải mất một vài ngày để cho các học sinh hòa đồng được với nhau.

“Satomi!”

Trong cái lớp đang yên ắng, có thể nghe rất rõ giọng của Shizuka.

Cô đem theo một chiếc hộp giấy và hướng tới chỗ ngồi của Koutarou và Kenji.

“Có chuyện gì sao, bạn chủ nhà?”

“Fuffu, làm ơn đừng có gọi mình là bạn chủ nhà khi đang ở trường, Satomi. Phải rồi, của cậu này.”

“Gì thế?”

Koutarou nhận một chiếc hộp giấy nhỏ từ Shizuka.

“Mình có con nhỏ bạn từ trung học hiểu biết khá nhiều, sau khi mình có hỏi về tình huống của cậu thì cậu ấy đưa mình những thứ này.”

Khi Koutarou mở chiếc hộp ra, trong đó bao gồm rất nhiều ghi chú, nhãn tiền, dây thừng và những cây gậy được trang trí.

“Đồ trừ tà...”

Kenji, người ngồi ngay phía trước Koutarou, nói khi nhìn vào đồng hồ trong hộp.

“Đồ trừ từ?”

Koutarou ngơ ngác không hiểu, hỏi lại Kenji.

“Thì còn gì, nhìn đi. Nó viết “trừ ma diệt quỷ” ở trên này.”

“Đúng thật.”

“Nhưng để kiểm được mớ này không phải dễ đâu. Đạo Shinto, đạo phật, đạo Cơ đốc, đạo Hồi... Uow, cả tà giáo Voodoo nữa kia.”

“Sao cậu lại đưa mình những thứ như thế này, bạn chủ nhà?”

“Thì bạn bảo là con ma xuất hiện trong phòng cậu nên mình nghĩ chúng sẽ giúp ích được cho bạn.”

“A..”

Koutarou cuối cùng mới nhớ rằng cậu đang tranh giành căn phòng với Sanae.

(Đúng rồi nhỉ, mình với nhỏ đang giành quyền sở hữu căn phòng cơ mà.)

Do hôm qua, Yurika xuất hiện nên đã không có thời gian giải quyết chuyện đó.

“Không phải chúng khá mắc sao, bạn Kasagi?”

“À, đám này á, Mackenzie. Do hạn sử dụng của nó nên mình được miễn phí đó.”

“Hạn sử dụng!? Đám đồ trừ tà này á!?”

Bất ngờ trước câu trả lời của Shizuka, Kenji sững sờ.

“Nghe chưa. Cô ấy bảo đám này sắp hết hạn rồi, nên sớm dùng chúng đi.” – Shizuka nói.

“... Ai ngờ đám đồ như thế này cũng “hiện đại hóa”, có cả hạn sử dụng nữa chứ.”

Cậu nhặt lấy một thứ nho nhỏ, khô như một tấm bùa, và nhìn vào nhãn dính vào nó.

“Hạn sử dụng: 6 tháng sau khi sản xuất. Xem ngày sản xuất trên bao bì sản phẩm” {LOL}

“Không đỡ nổi cái thế giới này rồi...”

Kenji thành thật cảm thán.

“Bạn giúp mình nhiều lắm, bạn chủ nhà.”

“Mình mong chúng hữu dụng.”

“Mình chắc chắn sẽ dùng chúng.”

“Cố lên, Kou; tau ở sau cổ vũ cho mày!”

“Vây thà giúp tau một tay luôn chứ!”

“Còn lâu. Tao không muốn dính vào mấy thứ đấy.”

“Mày nói tao mới nhớ...”

Kenji cực ghét mấy thứ kì bí.

Dù anh chàng khá là biết tuốt nhưng lại sợ chúng còn hơn cả Koutarou.

Nói chung cũng do cu cậu hiểu biết nhiều đâm ra sinh ra nỗi sợ mấy thứ như thế.

“Rồi, với những thứ như thế này...”

Koutarou đứng ở giữa cầu, chợt nhớ ở nhà còn một thứ rắc rối hơn.

Nàng Công chúa của tình yêu và sự dũng cảm: Mahou shoujo – tự xưng Yurika.

Một cô gái hay xấu hổ cuồng cosplay.

“Này, Mackenzie.”

“Dù mày có nhờ bao lần thì tao cũng không có giúp đâu đó!”

“Không phải cái đó. Tao có điều muốn hỏi.”

“Hử? Cái gì cơ?”

Kenji cúi đầu nhìn Koutarou đang giơ chiếc hộp giấy ra trước mặt mình.

“Có thể trực xuất ma bằng đám này phải không?”

“À, phải.”

“Thế làm sao để trực xuất một cosplayer.”

Koutarou nhìn cậu bạn với ánh nhìn nghiêm nghị.

“Hỏi ngược thế, làm gì có mấy thứ đó chứ!”

“Đừng có thế mà, tao hỏi nghiêm túc chứ bộ.”

Hôm đầu cậu chỉ dính vào một con ma, nhưng hôm qua lại vác thêm của nợ tên là cosplayer.

Và Koutarou thực sự nghiêm túc.

“Này nhé, cosplayer chỉ là người thường thôi. Đừng có mà ngược như thế.”

“Thế chỉ có cách ép buộc thôi phỏng?”

“Muốn làm gì thì làm!”

Kenji chỉnh lại gọng kính tỏ thái độ chán ngấy.

“Hừm...”

Koutarou khoanh tay lại ngẫm nghĩ. Shizuka, người nhìn hai người từ nãy để giờ, bắt đầu cười.

“Fufufu, đúng là hai người thân thật đó.”

“Thì quen nhau lâu lắm rồi mà...”

“Đừng tỏ ra khó chịu thế chứ, Mackenzie!”

“Fufu, cậu cũng đâu ghét thế, đúng chứ, Mackenzie?”

“Bạn chủ nhà, tên đó chỉ chuyên làm cao làm bộ thôi.”

“Kou! Mày muốn ăn đấm đấy hả!?”

“Ahahaha!”

Nụ cười Shizuka lan khắp căn phòng. Trong khi đó, Koutarou bộn bề suy nghĩ.

(Mình có thực sự nên đuổi Sanae đi?)

Chuyện này quá đột ngột, gây hoang mang cho Koutarou.

***

Sau khi tan học và buổi dọn vệ sinh cuối ngày, Koutarou hướng đến tòa nhà dành cho CLB.

Đây là nơi đặt của các CLB và các hội.

Sự thật thì gọi đây là một khu căn hộ dành cho các câu lạc bộ cũng chẳng sai.

“Cơ bản như là một đoàn thể...”

Koutarou hướng về phía nam lầu hai, nơi các hội tụ tập.

CLB thể thao thường tập trung quanh cổng của khu nhà.

Tuy nhiên, đi sâu vào bên trong gần như không thấy bóng dáng ai cả.

Koutarou bước trên hành lang vắng lặng. Có thể nghe rõ tiếng chân cậu.

“Đây rồi.”

Koutarou dừng lại trước một căn phòng ở xa nhất.

Hội đàn len.

Đây là hội mà cậu đã gia nhập vào ngày thông cáo điểm thi.

***

“Xin chào?”

Koutarou gõ cửa.

Do cánh cửa làm bằng nhựa với khung nhôm nên âm thanh dội lại vang khắp hành lang.

“...V-Vâng!”

Và một giọng có phần sợ sệt vang lên.

Ngay sau đó, các ổ khóa được mở và một khuôn mặt một cô gái lộ ra.

“Ai đó – A...”

Cô gái ban đầu có chút bất ngờ, nhưng bình tĩnh lại sau khi nhận ra Koutarou.

“Xin chào, senpai.”

“Chào bạn, Satomi-kun.”

Cô gái đó là Sakuraba Harumi, hội trưởng và thành viên duy nhất ngoài Koutarou ở đây.

***

Với Koutarou, một người mới vào nghề, khó mà thuần thục cho dù là những kỹ năng cơ bản.

“Bạn phải quay lên trên các ngón tay xung quanh chiếc kim đan, và ở đầu kim bạn làm một thắt nút lỏng.”

Dù từng làm một lần rồi, nhưng do sự vụng về và trí nhớ ngắn hạn nên Koutarou gặp khá nhiều rắc rối.

“Senpai, ở đây em phải làm thế nào?”

“Bạn kéo về bên phải và sau đó lặp lại ở quanh đây.”

“Ồ, ra là thế. Giờ em nhớ rồi...”

Thi thoảng, Koutarou lại dừng lại nhìn Harumi rồi tiếp tục làm tiếp.

Dù đôi lúc bất cẩn thiếu sót nữa đâm kim vào đầu ngón tay, Koutarou vẫn miệt mài cố hết sức.

“Không cần vội, Satomi. Bạn làm từ từ cũng không sao đâu; hôm nay chỉ là luyện tập thôi.”

“V-Vâng, em xin lỗi, em vụng về quá.”

“Không sao cả. Ai lúc đầu cũng như thế cả.”

Harumi có vẻ thấy vui khi quan sát Koutarou.

Thông thường thì cô là một người xấu hổ và rụt rè, nhưng bây giờ cô rất năng nổ và hoạt bát, có lẽ là do cô đang được làm thứ cô yêu thích.

“Senpai lúc đầu cũng vậy sao?”

“Ừm, lúc đầu mình toàn đâm kim vào ngón tay thôi.”

Harumi hồi tưởng lại. Tuy vậy, Koutarou lại không nhìn mặt cô lúc đó. Nếu cậu có nhìn thì suốt cả ngày sẽ không làm việc được vì nụ cười đó mất.

“Có chuyện như thế sao... Haha, nghe chị nói thế, em cảm thấy có chút động lực rồi.”

“Bạn nói thế như có vẻ chọc mình ấy. Fufu, nhưng bạn vẫn chưa bị kim đâm lần nào nên có thể sau này bạn còn vượt cả mình đấy.”

“Ahahah, em sẽ cố.”

Dù vẫn cười đáp lại nhưng Koutarou vẫn miễn cưỡng, mắt không rời tay.

(Thật không ngờ, người như Satomi lại chăm chú vào một việc như thế này...)

Harumi, đang ngồi kế bên Koutarou, cảm thấy khó hiểu.

Dù cô thích đan len nhưng cô biết đây không phải thứ nhiều người ưa chuộng.

Cô không nghĩ rằng một người đáng dấn thân thể thao như Koutarou lại có hứng thú với nó.

Cô từng băn khoăn là cậu phải chăng cũng có mưu đồ nào đó như tên con trai trong buổi hôm nọ.

“Senpai, khi kéo cái nút này thì Ồn không nếu em dùng nhiều lực vào nó?”

“À, ừ, cũng được. Nhưng đừng có mạnh tay quá, không thì sẽ làm nó bật ra và các bên mất cân xứng đấy. Vậy nên hãy cẩn thận.”

“Vâng, em hiểu rồi”

“Tốt”

(Sao cậu ấy lại cố gắng đến vậy?)

Nhưng thực tế đã chứng minh ngược lại. Koutarou rất chuyên tâm vào công việc và cố gắng học đan len.

Điều đó càng làm Harumi càng thêm thắc mắc.

“Satomi...”

“Dạ, vâng, có chuyện gì ạ?”

Nghe Harumi gọi, Koutarou dừng tay và ngẩng mặt lên.

Bỗng đối mặt với cái nhìn của Koutarou, tính cách nhút nhát bình thường của cô có phần quay lại.

“Bạn có phiền không nếu mình hỏi bạn chút thắc mắc?”

“Vâng, chị cứ tự nhiên.”

“V-Vậy..”

Dừng lại tâm trí, nuốt nước bọt, Harumi đưa ra câu hỏi của mình.

“Satomi, điều gì làm bạn muốn học đan len?”

“Điều gì ấy ạ?”

Koutarou cười xấu hổ và đưa tay gãi đầu.

“Đúng là món này không hợp với em nhỉ? Ahahaha...”

Bản thân Koutarou còn thấy thế chứ là.

“Ý- mình không phải như vậy! Chỉ là, ừm, không phải con trai thường chán làm những thứ này sao?... Nên mình mới hỏi...”

Nghe giọng cười của Koutarou, Harumi mặt đỏ bừng và mắt nhìn xuống đất.

Nhìn cô như vậy, Koutarou quyết định kể sự tình của mình ra.

Cậu cảm giác là cô sẽ hiểu, và do hiện giờ cô là người dạy của cậu nên cô có quyền được biết.

“Nếu chị đã nhận thấy thế thì em sẽ nói cho chị biết.”

“Satomi?...”

Harumi ngẩng mặt lên nhìn Koutarou, và cô bất ngờ trước sự nghiêm nghị đến không ngờ trên khuôn mặt của cậu.

“Thực ra thì có bộ áo len đan dở trong phòng của em.”

“Áo len...a...”

Harumi nhớ lại những lời nói của Koutarou khi hai người lần đầu nói chuyện với nhau.

(“Có thể để một kẻ gà mờ như em hoàn thành một chiếc áo len chứ?”)

“Em muốn tự tay hoàn thành nó. Haha, không biết phải mất bao lâu để em có thể làm được..”

(Chiếc áo len đó chắc là kỉ vật đáng giá từ một người đặc biệt của cậu ấy.)

Đó là điều mà Harumi nghĩ khi trông nụ cười của Koutarou. Nụ cười ấy có chút xấu hổ và hòa nhã đến kì quặc.

(Vậy nên cậu ấy mới chăm chỉ đến vậy... Cậu ấy muốn hoàn thành chiếc áo len... Thì ra chuyện là vậy...)

Lấp đầy bởi sự khuấy khỏa, Harumi cảm thấy vui từ đáy lòng.

“Mình hiểu rồi, Satomi. Mình sẽ chắc chắn giúp bạn có thể hoàn thành chiếc áo đó!”

“Thật vậy sao!?”

“Ừm!”

Harumi thật sự hạnh phúc khi biết rằng Koutarou nghiêm túc với đan len và rằng cô có thể có một người bạn thực sự.

“Cùng cố gắng nhé, Satomi!”

“Vâng!”

Việc Koutarou chưa hoàn thiện được các kỹ năng không phải vấn đề đối với Harumi.

(Nhưng không biết ai đã đan dở chiếc áo đó...)

Harumi tự hỏi bản thân, nhưng nó nhanh chóng trôi khỏi tâm trí của cô.

(Nó cũng chẳng quan trọng gì! Cố gắng lên nhé, Satomi!)

Harumi cảm giác thỏa lòng khi kiếm được một người bạn thực sự. Đây là sự kiện đáng mừng đối với cô.

***

“Làm thế này rồi...”

Koutarou nhớ lại những gì được học trong khi trên đường về Corona house.

Cảnh một tên con trai vừa đi trên đường vừa múa máy tay dưới ánh mặt trời trông thật kì quái.

Tuy nhiên, Koutarou rất nghiêm túc.

Cậu di chuyển đôi bàn tay không, tiếp tục luyện tập trong tưởng tượng.

“Hừm?”

Khi về đến Corona house thì cậu nghe tiếng động từ trong vườn.

“Gì thế nhỉ?”

Qua bức tường bê tông, Koutarou có thể nhìn thấy Shizuka với chiếc tạp dề khoác bên ngoài bộ đồng phục đang giữ một chiếc chổi tre lớn.

Cô đang quét sân.

“Cậu đã về, Satomi.”

“Minh về rồi đây, bạn chủ nhà.”

Shizuka chào đón cậu bằng một nụ cười.

“Minh đang quét dở cái sân.”

“Minh thấy rồi.”

Có một đồng cỏ dại đã bật rễ dưới chân cô. Sau khi dọn đám cỏ dại, cô dùng chổi gom lại thành đồng.

“Minh muốn nó sạch nhất có thể.”

Shizuka cười và híp mắt nhìn lên Corona house nhuộm bởi ánh mặt trời.

Corona house trông thật tuyệt đẹp.

Dù mang phong cách cổ, ngôi nhà 25 tuổi không mang chút ảnh hưởng của thời gian.

Bởi Shizuka không bao giờ bỏ bê việc chăm lo cho nó.

“Bạn chủ nhà, cậu nói là căn nhà này cậu thừa hưởng từ bố mẹ.”

Koutarou cũng nhìn lên Corona house.

“Phải, nên mình muốn nó được giữ như thế này càng lâu càng tốt, dù sau này có thể bị phá hủy chẳng nữa.”

“Mình chắc chắn sẽ sống cẩn thận khi ở đây.”

Cảm xúc của cô tương tự cảm xúc muốn hoàn thành chiếc áo len của Koutarou nên cậu có thể hiểu.

“Cảm ơn, Satomi.”

“Mà, đôi khi mình cũng phải ra về chút chứ.”

“Nó chắc sẽ ngẫu lắm nếu cậu không nói ra như thế. Fufuf.”

“Hahaha!”

Khi hai người trao nhau nụ cười, một ánh sáng xanh nhỏ rơi xuống trong bầu trời đỏ thẫm.

“A, một sao băng.”

“Đúng đó.”

Ngôi sao chổi bay qua Corona house và đi vào tầm mắt hai người họ.

“...Cầu cho Satomi không thua con ma.”

Shizuka chấp tay cầu nguyện.

Ngôi sao biến mất cũng là lúc cô kết thúc điều ước của mình.

“Minh không có thua đâu. Hơn nữa, mình có đám đồ của cậu đưa nữa cơ mà.”

“Chắc là thế, Satomi. Uufufu.”

“Cậu hoàn toàn không có tí tin tưởng mình gì cả..”

“Minh tin cậu mà.”

“Cậu chỉ giả bộ thôi!”

“Ara ara. Ahahaha!”

“Wahahaha!”

Cả hai trò chuyện vui vẻ cùng nhau, nhưng lý do mà hai người còn có thể tiếp tục cười đùa như vậy bởi họ đâu hay biết chuyện gì sắp xảy ra.

***

Đứng trước căn phòng 106, Koutarou lần tay vào túi lấy chìa khóa. Cậu có thể nghe thấy tiếng từ bên trong phát ra.

“Không!!!! Đừng có lại gần đây!!”

“Fueheheheh, sao thế, sao zậy?”

“Minh ghét ma!”

“Sao phải xoắn, mahou shoujo Yurika?”

Cậu có thể nghe giọng sợ hãi của Yurika và tiếng trêu chọc của Sanae.

“Hai đứa đang làm gì vậy trời?”

Koutarou mở chốt, cất khóa vào trong ví, và mở cánh cửa ra.

“Cứ-u mình!!!!”

“Hề!?”

Ngay lập tức, Yurika nhảy từ trong phòng ra khỏi hành lang và bắt đầu run lẩy bẩy sau khi trốn sau lưng Koutarou.

“B-bạn mà gì đó ời, đừng có ám mình, có ám thì ám thẳng cha này này!”

“Thôi nào, cô là nữ pháp sư của tình ái và đừng cảm cơ mà...”

Koutarou bị bán đứng nghe mà thất kinh.

(Mà cũng phải thôi, cô ta cũng chỉ là một cosplayer bình thường thôi mà.)

Khi cậu đang thương hại cho Yurika thì một người khác đi ra cửa chính.

“Anh đã về.”

“À ừ, anh về rồi đây.”

Koutarou đáp sự tiếp đón của Sanae, cời giấy và đi vào phòng. Yurika run như cây sậy bước theo cậu.

“Sanae, đừng có bắt nạt cô ấy nữa. Cậu ta đâu có đáng gì với căn phòng này.”

“Minh có liên quan!”

“Không có liên quan nhưng cứ thế thì chị ta sẽ tổ chức tiệc cosplay tại đây mất.”

“Minh không đến đây để làm mấy trò đó! Các Mohou shoujo bóng tối đang... kẻ địch đang tới!”

“... Có vẻ buổi tiệc sẽ phải được tổ chức sớm.”

“Thật sao?”

“Nghe mình nói với chứ!”

“Rồi rồi”

“Hiểu mà, nguy hiểm đang đến gần chứ gì?”

“Tuyệt nhỉ, suốt ngày chỉ lo việc ăn chơi đàn đúm...”

“Đồng ý...”

“Mấy cậu chẳng có nghe gì cả!”

Khi bước vào phòng chính, Koutarou ném chiếc cặp vào trong góc phòng và quay lại nói với Sanae.

“Sanae, cứ kệ cô ta như thế đi.”

“Đã hiểu.”

“Đừng có mà lơ mình! Chuyện này rất chi là quan trọng!”

“Giờ là lúc giải quyết chuyện giữa giữa chúng ta.”

“Phải rồi...”

Nụ cười trên môi Sanae trở nên dữ tợn.

“...tôi phải tống cổ anh ra khỏi đây!”

“Anh đây không có ý định rời đi nên chỉ còn nước là diệt trừ em vậy.”

“Phải, chính xác là như vậy.”

Đây chính là mục đích của cả hai từ hôm qua. Tuy nhiên, nó đã có phần hạ nhiệt.

“Nghe mình nói đi chứ!”

“Yên lặng đi! Giờ không phải giờ chơi!”

“Xin lỗi nhé, có gì thì tui sẽ chơi với chị sau!”

“Khôngggggg, mình không muốn chơi với ma!”

“...Cô muốn tôi nghe chuyện nữa hay không? Muốn thì ngoan ngoãn im lặng đi!”

“Này, Koutarou...”

Sanae nói với giọng trầm lắng khác với sự ồn ào thông thường. Nó thu hút sự chú ý của Koutarou.

“Hử?”

“...Anh có ghét tui không?...”

“Ế?”

“Nếu có thể anh...”

***

Một tiếng kêu lớn cắt ngang câu nói của Sanae.

“Kyaaaaa!?”

Đó là tiếng kêu của Yurika và ngay lúc đó tấm tatami ngay lối vào phòng bị thổi bay lên.

Yurika, người đứng ngay trên tấm chiếu, cũng bị thổi bay mặt đập xuống đất.

“Sao lúc nào cũng là mình chứ!?”

Yurika bắt đầu lăn vòng đến khi đập vào tường mới dừng lại.

“Gyafu”

“Cái? Chuyện gì xảy ra vậy!?”

“Koutarou, dưới tấm tatami kia! Ai đó đang trôi lên!”

“Hề!?”

Koutarou đang mãi nhìn tấm tatami bị thổi bay lúc nãy, đưa mắt lại vị trí cũ của nó và thấy một người đang bò lên.

Có một chiếc hố tròn dưới ván sàn, đủ rộng cho một người chui qua.

“Hận hận lần đầu được gặp các bạn. Xin thứ lỗi vì đã làm các bạn bị bất ngờ.”

Bước ra từ chiếc hố là một cô gái. Trông cô lớn tuổi hơn chút so với Koutarou.

Dáng người cao với bề ngoài đoan trang cùng con mắt cá tính, cô tỏa ra sự điềm tĩnh quanh mình.

“Tôi tên là Kiriha. Con cháu của người trái đất, thuộc nhà Kurano, gia tộc cai quản những lời sấm truyền và bùa chú.”

Tuy nhiên, bộ đồ của cô khá kì lạ.

Nó có hình dáng khá cổ với nhiều họa tiết.

Nếu nhớ không nhầm từ một cuốn sách lịch sử, bộ đồ đó như là trang phục của miko* thời Nhật cổ.

* {gái canh đền, chùa của nhật}

“Kiriha?”

“Có chuyện gì với cô gái này vậy...?”

Và giờ có bốn người tụ tập trong căn phòng nhỏ: Koutarou, Sanae, Yurika và Kiriha.

(Sao ai cũng tụ hết về căn phòng này vậy..?)

Koutarou cũng khá quan tâm tới sự xuất hiện của Kiriha nhưng sự gia tăng dân số trong căn phòng làm cậu bận tâm hơn nhiều.

Koutarou, Sanae và Koutarou ngồi xuống chiếc bàn trà ở giữa nhà

Yurika thì vẫn đang nằm bên chiếc tường dưới chân cửa sổ bất tỉnh nhân sự.

“Để tôi giới thiệu lại bản thân. Tên tôi là Kurano Kiriha. Kurano là họ của thị tộc tôi, nếu được thì các bạn cứ gọi tôi là Kiriha.”

“Tôi là Satomi Koutarou.”

“Tôi là Sanae.”

“Koutarou và Sanae. Dù chỉ cho đến khi tôi xong công chuyện nhưng mong là ta có thể thân thiết với nhau.”

Nghe lời giới thiệu từ hai người kia, Kiriha lịch sử cúi đầu đáp lại.

“Khách khí quá.”

“Ừm, cùng làm thân với nhau.”

Koutarou và Sanae cúi đầu đáp lại.

“Trước hết, tôi thực sự xin lỗi vì đã xuất hiện từ nơi như thế nên đã tạo nhiều rắc rối không đang có.”

“Không có gì đâu nên xin hãy ngẩng đầu lên, Kiriha-san.”

Kiriha biết ơn trước Koutarou, cô lại tiếp tục cúi đầu.

“Chúng tôi rất biết ơn sự khoan hồng của cậu. Cảm tạ rất nhiều, Koutarou.”

Kiriha ngẩng mặt lên với nụ cười trên môi. Thái độ chân thành và nhã nhặn của cô xua tan sự nghi ngại của Koutarou.

Bỏ đồ kỉ lạ với âm điệu cứng nhắc, nhưng thay vào đó, cô lại rất biết cách nói chuyện.

Cuộc gặp gỡ với Yurika hôm qua và Sanae từ trước đúng là thảm họa, nhưng sự xuất hiện của Kiriha để lại ấn tượng tốt với Koutarou.

“Vậy, chị Kiriha, chị có chuyện gì ở đây? Và sao chị lại đến từ bên dưới?”

“Này, Koutarou!”

“Uwa! G-ì thế, Sanae?”

Sanae tự dưng chèn mặt vào giữa hai người và cắt ngang câu hỏi của Koutarou.

“Thái độ của anh khác hoàn toàn khi gặp tui và Kiriha!”

“Đĩ nhiên rồi. Do thái độ của mấy người chứ bộ.”

“...Aha~ Hiểu rồi à nha~”

“C-cái nhìn đó là sao chứ?”

“Bởi vì chị ta có bộ ngực bự phải không? Đồ biến thái!”

“Ế? Ngực Kiriha to lắm sao!?”

“Dù anh chưa để ý thì anh cũng không được nhìn!”

Cuốn từ điển Anh-Nhật tương thẳng vào đầu cậu bằng Poltergeist của Sanae.

“...Đ-ừng có mà vô lí thế chứ!”

“Chẳng phải đó cách chúng ta hay làm sao!”

“Nếu còn muốn nói chuyện sau thì đừng có mà tức giận vô cớ!”

“Gừ... Thật không công bằng gì cả! Hừ, tui không quan tâm nữa!

Không nói lại được Koutarou, Sanae ủ rũ quay đi chỗ khác.

“... Vậy ta tiếp tục được chứ?”

Kiriha, người chứng kiến toàn bộ cuộc cãi vã, ho khan vài lần và chỉnh tư thế.

“Xin lỗi, Kiriha-san.”

“Đừng nói thế, tôi đã không phải khi đã căn nhằm thời gian cũng như địa điểm để đến đây. Nên người xin lỗi đáng ra phải là tôi mới đúng.”

“Cảm ơn chị đã thông cảm, Kiriha. Giờ tôi xin hỏi lại lần nữa: lý do tại sao chị tới đây, và sao chị lại đi từ dưới đất đi lên?”

“Trước khi giải thích những chuyện đó, để tôi bắt đầu từ thân phận của tôi.”

Kiriha nhìn thẳng vào Koutarou và trang trọng nói.

“Tôi là một con người “của” trái đất, và cũng như cái tên, chúng tôi sinh sống trên hành tinh này.”

“Ha... nhưng thế không phải chúng ta cũng như nhau sao?”

Koutarou không hiểu ý của Kiriha là gì nên bối rối hỏi lại.

Việc con người sống trên trái đất là chuyện đương nhiên rồi.

“Ý tôi không phải thế. Chúng tôi không sống “trên” hành tinh này mà là sống “trong” nó theo đúng nghĩa đen.”

“Ê!? Nghĩa là bọn chị sống ở dưới lòng đất à hả?”

“Chính xác. Để dễ hiểu thì cậu có thể gọi chúng tôi là người lòng đất. Chúng tôi sinh sống hoàn toàn ở dưới mặt đất.”

“Không thể nào...”

“N-người dưới lòng đất á!?”

Không chỉ Koutarou mà cả Sanae đang quay mặt sang chỗ khác, cũng ngạc nhiên quay lại.

“Thế mấy người các chị muốn gì ở chúng tôi!?”

Sanae đập bàn và chống tay hướng về phía Kiriha.

“Bình tĩnh, Sanae. Anh chưa sắp xếp xong hành lý nên phòng bề bộn. Đừng có di chuyển lung tung.”

“A, xin lỗi...”

Bị Koutarou nói, Sanae quay lại vị trí ngồi cũ.

“Mục đích của tôi đến đây không phải vì các bạn hay căn phòng này.”

“Ý chị là sao?”

“Bộ tộc của chúng tôi nguyên từng sống ở trên những ngọn núi vùng đất này. Tuy nhiên, khi tổ tiên các cậu bắt đầu đến vùng núi của chúng tôi để khai khoáng, tổ tiên chúng tôi buộc phải di dời xuống sinh sống ở dưới lòng đất,”

“Vậy nên bọn chị mới trở thành người lòng đất?”

“Có thể coi là như vậy. Bị đẩy xuống sống ở dưới lòng đất, bộ tộc chúng tôi đã có ý định sớm quay lên mặt đất. Tuy nhiên bất ngờ thay, họ cảm thấy thoải mái khi sinh sống ở dưới đó. Do đó đã có phân nửa đã ở lại dưới lòng đất và trở thành tổ tiên của chúng tôi bây giờ.”

“Hhee...”

Lời nói của Kiriha khá là thuyết phục.

Cái hố ở ngay trên sân nhà dường như dẫn sâu xuống lòng đất.

“Và gần đây, chúng tôi đã có một phát hiện chút thông tin về lịch sử.”

“Phát hiện về lịch sử? Là về chuyện gì?”

“Đó là một cuốn sách cổ ghi chép về vị trí bệ thờ của tổ tiên được cất giấu, mà chúng tôi đã mất biết bao nhiêu năm trời để tìm kiếm”

“Vậy chị lên đây để tìm kiếm bệ thờ?”

Kiriha gật đầu đáp lại câu hỏi của Koutarou.

“Chính xác là thế. Tuy nhiên vị trí của nó đã được xác định rõ ràng trong cuốn sách nên không còn phải tốn công tìm kiếm làm gì nữa.”

“Thế công việc của chị gần như là hoàn thành rồi.”

“Tốt quá rồi, Kiriha.”

“Chuyện không chỉ đơn giản như vậy.”

Kiriha buồn bã trông lông mày và lắc đầu.

“Điều chúng tôi mong muốn không có gì khác là dựng lại được bệ thờ tổ tiên. Nhưng vị trí của nó mới là vấn đề.”

“Vị trí...”

“Tôi có cảm giác xấu về nó...”

Sanae biểu hiện sự khó chịu.

“Thực ra thì bệ thờ của chúng tôi nằm ngay giữa căn phòng này.”

Những gì mà Kiriha nói đúng như những gì mà Sanae lo sợ.

“Chuyện này...”

“Phải, Koutarou. Cậu có thể vui lòng nhường căn phòng này lại cho chúng tôi được không? Bệ thờ nhất định phải được đặt tại đây.”

“Biết ngay mà!”

Sanae nhanh chóng đứng dậy.

“Dĩ nhiên là bọn này không có giao nó cho bà chị rồi! Tôi không có để mấy người đặt cái vệ thờ quái đản đó ở đây đâu!”

Sanae từ chối để ai đó xây bệ thờ trong ngôi nhà của cô.

“Chúng tôi không ép buộc các bạn. Bộ tộc của chúng tôi có phẩm giá và những truyền thống riêng. Nên sẽ không có chuyện đùn đẩy vấn đề của mình sang các bạn. Mà sẽ bồi thường công bằng để các bạn có thể tìm một nơi khác để ở. Karama, Korama, mang ra đây.”

“Rõ ạ ~ ho.”

“Tuân lệnh ~ho, Ane-san!”

Hai cái bóng xuất hiện từ chiếc hố.

“C-Cái gì thế?”

“Ha-haniwa*?”

* {Hình nhân đất sét thường dùng trong các nghi lễ và chôn cất người chết, với ý nghĩa dùng để đựng linh hồn. Ví dụ như mấy con haniwa trong visual Rance}

“Ho~”

“Hoho~”

Đó là hai con haniwa cao khoảng 30 cm. Với bề ngoài mịn và khuôn mặt khá đáng yêu, bọn chúng đang hợp sức để nâng một tảng kim loại vàng rực.

“Hey!”

“Ho~”

“Hey!”

“Ho~”

Bọn chúng vừa vác tảng kim loại vừa phát ra âm thanh kì lạ đến trước mặt Koutarou và Sanae, đang sửng sốt.

“Đễ thương quá!”

“C-Chúng là con gì vậy!?”

“Các bạn không cần ngạc nhiên. Chúng là hộ vệ của tôi, cũng như các búp bê máy của các bạn vậy.”

“Ho-! Em là Karama-ho!”

“Xin chào-ho! Còn em là Korama!”

Đặt tảng kim loại trước mặt Koutarou, chúng vui vẻ vẫy tay.

“Ai mà nghĩ chúng là rô bốt chứ...”

“Xin chào, nhóc Karama và Korama!”

Koutarou và Sanae vẫn chưa hết sốc.

Nếu đúng như lời của Kiriha thì họ có thể tin tưởng rằng chúng là rô bốt.

Nhưng chúng chẳng có vẻ gì như là máy móc cả.

Mặc dù cơ thể nhìn như gốm sứ, chúng có thể tự do di chuyển các chi của chúng.

Trái với vẻ ngoài ưa nhìn, chắc chắn chúng được tạo nên từ nền khoa học tiên tiến.

Sanae bị hút hồn bởi đám rô bốt dễ thương.

“Nếu Mackenzie mà ở đây, chắc hẳn sẽ phát khóc mất.”

“Koutarou, Sanae. Miếng kim loại này là vàng nguyên khối. Tuy rằng trong quá trình đúc có trộn lẫn chút bạch kim, có thể làm giá trị nó giảm đi đôi chút. Nếu bạn không chê mà rời khỏi đây, chúng tôi sẽ tặng nó cho các bạn như một khoản bồi thường.”

“Thế này thì thật là quá nhiều, chị Kiriha!”

Khi biết rằng tảng kim loại trước mặt là vàng, Koutarou không khỏi sùng sốt lần nữa.

Vàng có giá trị đến vài ngàn yên cho một gam, mà ở đây chắc phải đến 10 kí lô chứ không ít. Nghĩa là giá trị của cả tảng này lên đến vài chục triệu yên.

Một số lượng lớn vàng đó chỉ đổi lấy một căn phòng.

“Nó thể hiện sự nghiêm túc của chúng tôi trong vấn đề này. Nếu các bạn thấy bất tiện thì tôi có thể quy đổi về đồng yên Nhật. Các bạn thấy thế nào, có thể nhường căn phòng này cho chúng tôi chứ?”

“Số lượng vàng thế này... Tính sao đây!? Không được! Dĩ nhiên là không được! Đây là nhà mình! Koutarou, nói gì đi chứ!”

“Hừm...”

Sanae thẳng thừng từ chối, nhưng Koutarou thì khoanh tay đắm chiêu suy ngẫm.

“Này! Anh còn do dự gì chứ!?”

“Mà, nghe hoàn cảnh của chị ấy thì anh nghĩ ta hợp tác với chị ta cũng chẳng sao đâu.”

“Koutarou!? Anh nói thật đó hả!?”

Nghe thấy sự đồng tình của Koutarou, Kiriha rạng rỡ và đứng lên. Những đồ trang trí trên trang phục cô xáo động rung lên. Cũng như tảng kim loại kia, đám phụ kiện đó có vẻ cũng làm từ vàng.

“Không chỉ bộ ngực, giờ anh còn bị đồng tiền chị ta làm mờ mắt rồi hả!?”

“Không có đâu! Số lượng lớn đó sao mà anh có thể chấp nhận được ... Nhưng dù sao cũng cần một chút tiền để có thể chuyển đi nơi khác đủ để sinh hoạt.”

“Dĩ nhiên rồi, đó là quyền lợi của hai vị mà.”

“Sao lúc tui nói anh chuyển đi thì anh từ chối, giờ lại nghe lời bà chị ngực bự rầm rập thế hả? Anh thích ngực bự đến thế sao?”

“Đừng có biến anh thành tên biến thái vậy chứ! Anh mày hợp tác với chị ta vì chị ta có thái độ thành khẩn cũng như lý do hợp lý...”

“Thì sao chứ!?”

Theo Koutarou thì nên hợp tác với Kiriha.

Kiriha là một người lịch sự, và cũng đã giải thích lý do đằng hoàng.

Ngoài ra cô cũng chuẩn bị đền bù thỏa đáng cho những người bên liên quan.

Với nguyên do chính đáng là xây dựng lại bệ thờ tổ tiên, nó cũng tương tự với việc xây mộ hay bàn thờ bên phật giáo.

Koutarou đâu có lý do nào để từ chối với người chỉ mong muốn được thờ cúng tổ tiên mình.

“Sanae, dù có thể là em muốn ở trong căn phòng này, nhưng em cũng có thể nhượng bộ chút ít mà? Dù có ở lại thì một cái bệ thờ có là gì to tát đâu, đúng chứ?”

“C-Cái đó... Ừm, đúng là không bất tiện nhưng...”

Sanae lên nhìn khuôn mặt của Kiriha.

Trừ bộ ngực ra thì Sanae chẳng có lý do gì để ghét cô ấy.

Vì vậy, ý chí của Sanae bắt đầu bị xao động dần bởi sự thuyết phục từ phía Koutarou.

“Vậy nên hãy chấp nhận thành ý của cô ấy nhé? Cô ấy đâu có như Yurika, muốn dùng nơi này để tổ chức tiệc cosplay đâu.”

“Hiểu rồi... Tui chấp nhận là được chứ gì.”

Cuối cùng, Sanae cũng bỏ cuộc.

“Ồ! Vậy là hai người đã đồng ý, Koutarou và Sanae!”

Kiriha rạng rỡ hẳn lên.

“Đúng vậy.”

“Dù không muốn nhưng đành vậy. Hoàn cảnh cũng chẳng thay đổi là bao.”

Sanae chấp nhận chung sống cùng cái bệ thờ.

“Cảm ơn cả hai người! Và giờ, chúng ta đã có thể bước vào giai đoạn hai!”

“Giai đoạn hai?”

“Là cái gì thế?”

Koutarou lẫn Sanae bối rối nghiêng đầu trước những lời nói của Kiriha.

“Chiến dịch xâm lược mặt đất. Một khi đã kích khởi được bệ thờ thì chúng tôi có thể tập hợp được lượng lớn linh lực! Đủ để cung cấp sản xuất vũ khí tâm linh hàng loạt như Karama và Korama!”

“CÁI GÌ!?”

“XÂM LƯỢC MẶT ĐẤT Á!?”

“Đúng vậy. Nhưng hai người không cần lo lắng, chúng tôi sẽ đối đãi các vị như những vị khách. Nên cứ ân tâm.”

Kiriha giải thích trước sự sững sốt của cả Koutarou và Sanae để trấn an rằng họ không cần phải lo. Nhưng đó không phải nguyên do khiến họ bị sốc đến vậy.

“Chờ đã! Cái gì cơ? Cô muốn dựng lại bệ thờ tổ tiên để phục vụ việc xâm lược mặt đất sao!?”

“Đúng vậy... Có chuyện gì sao, Koutarou?”

Bất ngờ trước phản ứng không mong đợi của Koutarou, Kiriha ngạc nhiên chớp mắt.

“Không có ‘chuyện gì’ với ‘tại sao’ nữa! Tôi rút lại lời khi nãy! Tôi không chuyển đi đâu nữa hết!”

“Nói hay lắm, Koutarou!”

“Koutarou, sao cậu lại đột nhiên thay đổi vậy? Mới ban nãy, cậu còn đồng ý hợp tác mà!”

“Tôi kịch liệt từ chối! Vai tôi không đủ để nhận trách nhiệm nếu để cuộc xâm lược này xảy ra đâu!”

Chỉ nhìn Karama và Korama thôi thì một tên gà mờ công nghệ như Koutarou cũng có thể hiểu.

Đề tạo ra chúng đòi hỏi công nghệ cao đến mức nào.

Nếu để mấy người họ lên xâm lược mặt đất thì có trời mới biết họ sẽ làm những gì nữa.

Thậm chí, Koutarou còn chẳng dám tưởng tượng ra ấy chứ.

“Tuồng cô có lí do thích đáng chứ! Nhưng có ai ngờ cô có thể nói đến mấy chuyện nực cười đến vậy!”

“...Hiểu rồi. Nếu cậu đã chống lại như vậy... thì tôi cũng có kế hoạch khác.”

“Gi cơ!? Cô định dùng vũ lực!?”

“Mà, ai biết chứ...”

Kiriha không chút nao núng trước sự tức giận của Koutarou. Thay vào đó, môi cô nở một nụ cười gian.

“Koutarou, chiếc lọ màu đỏ trong đám hộp gia vị là muối phải không?”

“Phải...”

“Nếu đã vậy thì...”

***

Koutarou đang thái bắp cải cho bữa tối. Bên cạnh cậu là Kiriha đang đeo chiếc tạp dề. Cô đang khéo léo đảo chiếc chảo rán trong khi rắc muối vào.

“Koutarou, cậu thích ăn mặn hay nhạt?”

“.. Tôi thích mặn hơn.”

“Ăn mặn hại thận lắm. Nhớ giảm lượng muối dần bắt đầu từ ngày mai. Cậu sống một mình nên phải biết cách ăn uống đúng cách để giữ sức khỏe.”

Kiriha nhẹ nhàng mỉm cười trong khi tiếp tục đảo chiếc chảo.

Cô hiện đang xào rau. Đám bắp cải mà Koutarou đang thái cũng sẽ được thêm vào sau.

Nồi cơm cũng đã được cắm ở trong phòng.

Kiriha đã vo gạo từ lúc nãy.

Buổi tối hôm nay của Koutarou gồm cơm, chút thịt và rau xào.

“Koutarou, cậu làm xong đám bắp cải chưa?”

“À- rồi.”

“Vậy đổ vào luôn đi”

Kiriha hạ nhỏ lửa và ra hiệu cho Koutarou.

“Tôi không biết cậu có thể nấu ăn đó, Koutarou.”

“Cha tôi không biết làm mấy việc nhà như thế này nên...”

Koutarou đổ đám bắp cải vào chảo rán, nước ầm ầm vào chúng khi chạm với lớp dầu tạo nên những tiếng xèo xèo. Nghe những âm thanh như thế làm Koutarou có chút hoài niệm

(Đã bao lâu kể từ lần cuối mình đứng với ai đó trong một căn bếp?)

Nó làm Koutarou nhớ đến khi còn đứng cạnh mẹ mình đang nấu ăn.

Bà luôn trìu mến nở nụ cười trên mặt, như Kiriha vậy.

“Koutarou, lần tới có thái bắp cải thì cậu nên thái mỏng hơn nữa. Chứ để dày thế sẽ khó ăn lắm”

“... Vâng.”

Với hình ảnh mỉm cười của người mẹ hiện trong đầu, nụ cười của Kiriha như thôi miên, Koutarou ngoan ngoãn gật đầu.

“Koutarou, chuẩn bị đĩa đi. Sắp xong rồi.”

“À ừ.”

Koutarou gật đầu lần nữa và tiến đến chỗ kệ.

Âm thanh từ chiếc chảo rán và bát đĩa lấp đầy căn phòng.

Chúng tiếp tục cho đến khi Kiriha tắt gas.

Và cô nhoen cười gọi Koutarou.

“Koutarou, đĩa đâu?”

“Đến đây.”

“Com sôi chưa?”

“Tầm hai phút nữa.”

“Thế à, thế cậu nhượng căn phòng này cho tôi nhá?”

“Tất nhi-“

Kiriha hỏi cậu một cách rất chi là tự nhiên và bất chợt. Suýt chút nữa thì Koutarou gật đầu đồng ý theo bản năng rồi.

“-ên là không rồi!”

“Vậy sao, tiếc thật đấy!”

Cô đề cập nó ngẫu nhiên như một cuộc nói chuyện thông thường.

Với sự khéo léo và rồi tình cờ đề cập vấn đề đúng thời điểm làm Koutarou suýt mấy lần đồng ý.

“Mấy trò đó không có tác dụng với tôi nữa đâu!”

“Cậu đúng là một đối thủ khó chịu, Koutarou.”

Dù thất bại kha khá nhưng Kiriha không nhụt chí.

“Fufu, có vẻ cuộc chiến này sẽ tốn thời gian đây.”

“Cô tính làm gì nữa?”

Koutarou bối rối trước những lời nói của Kiriha.

Không như Sanae, đơn giản là một cô bé không biết điều, hay Yurika, chỉ biết lặp đi lặp lại một lý do vớ vẩn, những đòn tấn công của Kiriha đánh thẳng vào ý chí của Koutarou nhằm bắt cậu đồng ý. Nên khó nhằn hơn nhiều.

“Tôi cũng đã nói, đúng chứ? Chúng tôi có phẩm giá và truyền thống riêng. Dùng bạo lực là đi ngược lại cách làm của chúng tôi.”

“Vậy sao các cô lại không từ bỏ việc xâm lược mặt đất đi?”

“Chúng tôi chỉ lấy lại những thứ đáng lý ra là của chúng tôi. Như đã nói, chúng tôi có những phẩm giá và truyền thống của mình. Việc chúng tôi muốn dành lại mảnh đất thuộc này không có nghĩa là căm ghét gì những người ở nơi đây. Chúng tôi hiểu nỗi đau bị chiếm đoạt nên chúng tôi sẽ không tấn công họ. Kẻ địch của chúng tôi lớn hơn nhiều.”

“Rồi sao, cô nghĩ tôi sẽ hợp tác với các cô sao?”

Rắc rối hơn cả là thông qua hành vi cũng như sự tin tưởng của mình, Kiriha càng chứng minh sự đúng đắn của cô.

Nếu nó chỉ đơn giản là bị ép buộc thì Koutarou dễ phản pháo lại hơn nhiều.

“Tôi sẽ làm cậu phải đồng ý. Chúng ta còn nhiều thời gian mà.”

Kiriha ép bộ ngực hùng vĩ của mình vào Koutarou và ngược mắt nhìn lên khiêu khích.

“C-cái gì chứ!?”

Cái nhìn ám muội và cảm giác mềm mại và màu mỡ nơi bộ ngực của Kiriha làm Koutarou giật mình lùi lại. Tim cu cậu bắt đầu thịnh thịch.

“Chúng tôi đã chịu đựng suốt cả ngàn năm.”

“Th-ì sao?”

“Fufu, nghĩa là suốt 1000 năm chúng tôi đã đợi chờ. Còn cậu thì sao? Nửa năm? Một năm? Tôi sẽ làm mọi chuyện để nhận được cái gật đầu của cậu.”

Kiriha ném một nụ hôn gió về phía Koutarou.

“Ư...”

Kurano Kiriha. Cô gái bí ẩn đến từ dưới lòng đất.

Một đối thủ khó nhằn đã xuất hiện.

Đối với Koutarou, cô là một địch thủ nguy hiểm nhất từ trước tới nay.

“Gi vậy! Cô ta khoe cặp búi à!? Còn Koutarou nữa, đồ mặt gì chứ, bị à ta hút hồn rồi phòng!?”

Sanae thò đầu vào hành lang quan sát tình hình, cô tỏ ra tức tối.

Sanae muốn đuổi Koutarou đi.

Nhưng cô còn ghét cách làm của Kiriha hơn, cái cách mà một cô nhóc như cô không thể làm được.

“Nếu anh mà nhường phòng này cho cô ta thì đừng hòng tui tha cho anh!”

Do vậy, Sanae không muốn Koutarou bị Kiriha đuổi đi. Cô đã quên mất mục tiêu ban đầu của mình.

***

“X-xin lỗi...”

Một người bắt đầu nói với Sanae.

“Gi!?”

Người vừa nói là Yurika, mới vừa tỉnh dậy.

Bị Sanae dọa làm cô như sắp phát khóc.

“Minh không có ý gì đâu! Chỉ là không biết chuyện gì đã xảy ra?”

“..À, thì ra chị vẫn ở đây à?!”

“Ế!!! Sự tồn tại của mình bị lãng quên?!”

“Chị toàn gây phiền phức những lúc quan trọng thôi... Đừng có khóc nữa.. Gừ.”

Sanae đang lơ lửng trên không khí đáp xuống trước Yurika, tỏ ra mệt mỏi. Bất đặc dĩ, cô bắt đầu giải thích.

“Người phụ nữ kia đến từ bên dưới tấm tatami, à ta đang cô kiểm soát căn phòng này. Cô ta nói gì đó về người dưới lòng đất muốn xâm lược lên bề mặt và định dùng căn phòng như là căn cứ.”

“Ng-ười dưới lòng đất!? Thật sao!?”

“Sao phải ngạc nhiên dữ vậy? So với chị thì cô ta, người dưới lòng đất còn đáng tin hơn đó.”

“Sao lại định kiến vậy!? Sao không tin mình trong khi đi tin người dưới lòng đất xâm chiếm lên mặt đất chứ!?”

“Sao chị không thử đặt tay lên ngực và tự hỏi bản thân đi!”

“Ngực...? Ý cậu là do bộ ngực hả?”

Sau khi nhìn ngực của mình, Yurika nhìn của Kiriha và của Sanae và nở nụ cười nhẹ nhõm.

Cô vui vì nó không đến nỗi nào. (LoL)

“..Còn dám nhắc đến ngực lần nữa thì tui không cho chị thấy được ánh sáng mặt trời vào ngày mai luôn.”

“Kyaa! X-in lỗi! Mình xin lỗi! Mình không cố ý!”

Nghe Sanae đe dọa, Yurika sợ hãi chạy vào chiếc tủ âm tường và đóng sập lại.

“..Càng ngày càng rồi.”

Ban đầu, cô chỉ có phải đuổi mỗi Koutarou.

Thế những, tình hình bắt đầu vượt tầm kiểm soát.

“Còn nữa, Koutarou, anh mà rơi vào bẫy ả ta thì đừng có mà trách!”

Có chút cảm xúc kì lạ nhen nhóm trong bộ ngực bé nhỏ của cô

Không nhận ra điều đó, Sanae nghiêng răng ken két nhìn Koutarou và Kiriha đang trò chuyện.

***

Sau khi xếp đồ ăn cho bữa tối ra, bụng Koutarou bắt đầu cồn cào.

“Cuối cùng cũng được ăn...”

Đã gần 10 giờ tối, dĩ nhiên là bụng cậu réo lên rồi.

“Xin lỗi, Koutarou. Vì tôi mà...”

Một trong những lý do trì trệ bữa tối, Kiriha, ngồi xuống phía bên phải Koutarou.

“Nếu cô nghĩ thế thì sao không rời khỏi đây đi.”

“Tôi không thể... Nhưng, Koutarou, sao cậu lại cho tôi ăn tối cùng?”

Trước mặt Kiriha là rau xào trộn, thịt, cơm và miso.

“Tôi không muốn mắc nợ, đặc biệt không thể bắt cần trước cô được.”

“Fufu, cậu nghiêm túc thật đấy. Dường như tôi cũng phải nghiêm túc từ giờ mới được.”

Koutarou chia sẻ bữa tối với Kiriha vì cô đã góp sức làm nó.

“Cô ta giúp cũng chỉ để đuổi anh ra khỏi phòng. Cần gì phải mang nợ chứ, nếu có thì ngược lại mới đúng.”

Ngồi trước Koutarou là Sanae đang tỏ ra không hài lòng. Cô không muốn Koutarou và Kiriha thân thiết với nhau.

“Không phải đâu. Tôi thực sự muốn thân các cậu hơn thôi mà-”

“Hừ, ai biết chứ.”

Không có phần ăn* trước Sanae. Mà dĩ nhiên là không thể ăn được.

* {ở nhật, gia đình ăn theo bàn nhưng chia phần ăn cho mỗi người}

“Trông có vẻ ngon hơn món mì cốc...”

Vừa nói, Yurika vừa đổ nước nóng từ ấm nước vào cốc mì của mình.

Dù chi phí sinh hoạt ngày càng cao nhưng nếu mặc cả có thể được cốc mì 98 yên. Trông bộ dạng Yurika làm người khác đến mùi lòng.

“...Cô muốn ăn chút chứ?”

“Ế!?”

Bởi thế nên Koutarou có chút thương hại.

“Thật chứ!?”

“Yu-rika! Nước! Nước! Nước tràn kia!”

“Kyaa! Xin lỗi! Minh vô cùng xin lỗi!”

Bị phân tâm bởi lời đề nghị của Koutarou mà Yurika đã không chú ý đến nước nóng đã đổ tràn ra khỏi cốc mì.

Yurika đặt chiếc ấm nước lên bàn trà và vội vã dùng khăn rửa chén thấm số nước tràn ra.

“...Cô đúng thật là vụng về mà...”

“Xin lỗi! Minh xin lỗi! Minh thật là vô dụng và ngu dốt quá!”

“Thôi, không có gì.. Thế, cô có ăn không, bữa tối ấy?”

“Cậu vẫn cho mình ăn dù mình đã làm chuyện tệ hại đến thế sao?”

Yurika đang rung nước mất bỗng rạng rỡ lên, cô nhanh tay lau đám nước trên sàn.

“Ừ, cô có thể ăn một chút.”

“Cảm ơn cậu nhiều lắm!”

“Khỏi phải cảm ơn. Nhưng cô phải rời khỏi đây khi ăn xong.”

Nghe thế, nụ cười trên Yurika bị đông cứng và tay cô dừng lại.

“M-Mình không thể rời khỏi đây được, vậy nên mình sẽ ăn mì cốc...”

Vai Yurika trùng xuống thất vọng.

Tuy nhiên, như một đứa trẻ, cô không thể rời mắt khỏi bữa ăn trước mặt Koutarou.

“... Có vẻ chị ta không nỡ từ chối.”

“Không cần kìm chế. Cứ ăn cho đầy bụng rồi rời khỏi đây là được.”

“Aaaaaa...”

Yurika nuốt nước bọt.

“Không, Yurika! Mày không thể thua sự cám dỗ này được! Yurika Fight!”

Yurika tuyệt vọng thuyết phục bản thân, nhưng mùi thức ăn thơm ngon không chịu buông tha cô.

Cô chỉ có mì để ăn trong khi sức cuốn hút từ bữa ăn khó có thể chống lại.

Do đó, cô chăm chăm vào bữa ăn của Koutarou mà miệng như chảy nước dãi.

“Đừng cố làm gì, Yurika. Chỉ cần ăn rồi rời khỏi phòng thôi mà.”

“Aaaaa! Com với súp miso đang mời gọi mình! Mân tra tấn này tàn nhẫn lắm sao!”

Dạ dày Yurika réo ngày càng to. Cơ thể cô dường như đã bỏ cuộc trước cám dỗ.

“... Bữa tối...”

Trong khi Koutarou và Yurika đưa đẩy, Sanae nhìn vào ba phần thức ăn.

“Tui cũng chưa ăn mấy năm rồi...”

“Sao thế, Sanae?”

Koutarou cảm thấy có gì lạ ở Sanae nhưng cô không trả lời cậu ngay. Phải mất một lúc cô mới đáp.

“... Nè, Koutarou, Yurika... ai cũng được...”

“Gì cơ?”

“D-Dạ, chuyện gì ạ?”

Koutarou lãnh đạm đáp lại thì Yurika sợ hãi trả lời.

“Có thể cho tui ám tí được không?”

Sanae trả lời ngoài mong đợi.

“Ám á?”

Tuy nhiên, bất ngờ hơn là thái độ nghiêm túc của Sanae. Vậy nên Koutarou không tỏ ra sững sốt mà muốn lắng nghe cô giải thích cụ thể.

“Khônggggggg!”

Tuy nhiên là Yurika lại không nghĩ vậy.

“Minh không muốn bị một con ma ám đâu! Nếu muốn ám thì cậu ám Satomi ấy!”

Yurika bỏ mặc chiếc cốc mì, nhảy vào trốn trong chiếc tủ và đóng cửa trượt lại.

“Thì “em” là một con ma mà, anh cũng biết đấy?”

“Ừ.”

Không còn mong đợi gì từ Yurika nên Koutarou và Sanae tiếp tục cuộc nói chuyện như chẳng có gì xảy ra.

“Nên thế, em không thể ăn được...”

“Hiểu rồi, đợi đồ cứng chắc còn lâu lắm.”

“Nhưng nếu nhập vào ai đó, em có thể cảm nhận vị mà họ ăn.”

“Sanae, cách đó hữu hiệu hơn nếu em nhập vào ai đó cùng bước sóng với mình. Không phải Yurika hay tôi tốt hơn sao?”

Kiriha, người quan sát nãy tới giờ, lên tiếng.

“Đúng là vậy, nhưng Yurika đã thế, còn Kiriha thì tui từ chối!”

“Tại sao?”

“Tui mà mắc nợ người như cô thì hối cũng chẳng kịp!”

“... A, có vẻ mình bị ghét rồi...”

Kiriha cười cay đắng trước Sanae.

“Vậy nên nhé, Koutarou!”

“Chuyện này có lợi gì cho anh không? Hơn nữa, không may nhóc lại chiếm hữu anh và tổng anh ra khỏi thân xác thì sao?”

Sanae chấp tay và cúi đầu cầu xin.

“Không có đâu! Em chỉ muốn cảm nhận vị thức ăn thôi! Nên làm ơn đi!”

“Thật sao?”

“Vâng!”

Sanae nhìn lên và gật đầu liên tục.

“Chỉ có chút “nặng” vai thôi.”

“Nặng vai?... Đừng có mà nói như thế với người nhóc định ám chứ.”

“Thì nếu anh chịu cho em ám thì em sẽ chấp nhận ngừng chiến! Thế là được chứ gì!? Còn không thì để sau em bóp vai cho!”

“Ngừng chiến...?”

Đó là lời đề nghị hấp dẫn đối với Koutarou. Nó đồng nghĩa với việc số người cậu cần đối đầu giảm còn hai. Trong khi, kẻ hung hăng nhất là Sanae đã đình chiến.

(Chỉ cần nặng vai chút thôi sao?... Vậy thì được.)

“Được, anh chấp nhận lời đề nghị đó.”

“Thật sao!?”

“Phải, tới coi, anh mày chuẩn bị xong xuôi rồi!”

Koutarou đập vào vai và nói.

“Rồi!”

Sanae đột nhiên nhảy lên Koutarou.

“Uwa!?”

“Cảm ơn, Koutarou!”

(Dù là ma nhưng con nhỏ vẫn là con nít... Mà, nó là con nhóc thật.)

Nhìn Sanae, Koutarou cảm giác như vậy.

Ngay lúc đó, cửa tủ âm tường bật mở, Yurika đỏ mặt bước ra từ bên trong.

“...”

Yurika lặng lẽ quay lại bàn trà.

Dù thấy tình hình lắng xuống nhưng cô cảm thấy xấu hổ về hành vi của mình.

“Vậy, Sanae, anh cứ ăn như bình thường hả!?”

“Phải! Chờ một chút, giờ em sẽ nhập vào anh!”

Tuy nhiên, cả Koutarou lẫn Sanae không thèm quan tâm đến Yurika.

Cũng như để ý đến Kirika đang chăm chú nhìn hai người.

Những lúc như thế này, Yurika thường hay phàn nàn; nhưng bây giờ không phải lúc.

“Ei!”

Sanae xoay người trên lưng Koutarou, vòng tay quấn quanh cổ cậu.

“Được rồi đấy, koutarou.”

“Đã ám rồi à? Hơi khác với những gì anh tưởng ...”

Koutarou có thể cảm nhận cơ thể mảnh mai của Sanae. Nó thật ấm áp.

Cậu còn nghe được tiếng thở của cô ngay bên tai.

Một cô gái yếu ớt trước những đồ hộ mệnh, có khả năng xuyên tường và có thể dùng Poltergeist Attacks (đòn tấn công tâm linh).

Cô chính xác là một con ma.

Tuy nhiên, Koutarou dần dần không còn coi cô chỉ đơn thuần như vậy.

“Rồi! Ăn đi, Koutarou!”

Trong khi đó, Sanae đang khá là phấn khởi.

“Được, khỏi khách khí nha.”

“Oke, cứ tự nhiên đi... à, dù em nói câu đó cũng không hợp lắm.”

“Haha, quan tâm làm gì!”

Koutarou bắt đầu ăn trong khi mang Sanae trên lưng.

(Không hiểu sao...)

Kì lạ thay là khoảnh khắc đó, Koutarou không còn thấy khó chịu về Sanae nữa.

“A, Koutarou, món này thật là ngon!”

“Tôi rất vinh dự.”

“Kiriha làm nó đấy.”

“Hee~ dù quần áo cô ta có chút kì quặc nhưng đúng là có chút tài nấu nướng... Dù vị hơi mặn chút.”

“Vậy sao?”

“Ăn thế này hại sức khỏe lắm.”

“Thấy chưa, Koutarou. Ngay cả Sanae cũng nói thế. Vậy nên mai nhớ bỏ ít thôi.”

“Ừ...”

Kiriha tham gia vào cuộc trò chuyện, bữa ăn sôi nổi hẳn lên.

“... Trông ngon thế...”

Yurika tỏ vẻ tiếc nuối.

“Còn mình thì chỉ mì với nước...”

Yurika rũ rượi khẽ mở nắp cốc mì.

Mùi gia vị tổng hợp bốc ra từ chiếc cốc.

“A...”

Cái mùi đáng thất vọng đó làm tay cô chợt xé rách chiếc nắp giấy giữa chừng.

Chỉ còn nửa cái nắp, trông tổng thể cốc mì thật thảm. Cô cố bóc phần nắp còn lại.

“... Hôm nay đúng là ngày càng tệ hại...”

Vừa nói xong, cô bẻ hông đôi đũa, hai bên nó trở nên bất cân xứng.

“Koutarou! Súp Miso! Súp Miso!”

“Biết rồi, bình tĩnh nào!”

“Nóng đấy, cẩn thận, Koutarou.”

Trong khi ba người kia vui vẻ, Yurika chỉ biết chọc đôi đũa hông vào cốc mì.

“Sao lúc nào cũng là mình...”

Ngồi than cho số phận của mình, Yurika bắt đầu xì xụp cốc mì.

“Nở quá mất rồi...”

Chiếc cốc mì 98 yên mặn hơn thường ngày.

***

“Rồi, giờ cơm nước đã xong xuôi, chúng ta nên quay về chủ đề chính chứ.”

“Chủ đề chính?”

Kiriha hỏi trong khi rót trà sau bữa ăn.

“Việc tổng bà chị ra khỏi đây chứ gì!”

Sanae cười trong khi dựa cằm trên vai Koutarou.

“Sanae, em muốn sống ở đây nên đuổi hết những người khác ra khỏi đây đúng không?”

“Phải. Nhưng giờ em với anh đang đình chiến.”

“Đúng vậy. Kiriha muốn căn phòng để dựng lại bộ thờ tổ tiên.”

“Chính xác.”

“Còn Yurika muốn tổ chức cosplay party ở đây cùng đám bạn bè.”

“Không phải!”

“Và tôi là người sống ở đây nên không muốn chuyển đi đâu cả. Cũng như không thể kiếm đâu ra một căn phòng giá chỉ có 5000 yên. Chưa kể những bất tiện khác nếu tôi nhượng lại căn phòng này.”

Nếu Koutarou mà rời khỏi đây, những tin đồn về u linh còn lan xa hơn.

Hay một cuộc xâm lược cũng như một bữa tiệc thường niên sẽ khởi phát tại đây.

Như một người bạn của Shizuka, Koutarou muốn ngăn những chuyện đó bằng mọi giá.

(Minh hiểu sự quý giá của nơi này đối với cô ấy.)

“Nghe mình đi! Nguy hiểm đang cận kề nơi này!”

“Có ai muốn chiến đấu đâu... Dù mấy khoản đó tôi cũng chẳng ngần.”

“Em cũng đâu có ý hại người khác.”

“Chỉ là do chúng ta đang tạm đình chiến thôi...”

“Minh không có tổ chức tiệc cosplay gì cả!”

“Cũng không có ai có ý định khoan nhượng cả.”

“Đĩ nhiên.”

“Đây là nhà tui!”

“Ở đây rất nguy hiểm! Nên mọi người nên nhanh chóng rời khỏi đây!”

“Cũng như đã nói, Koutarou, chúng ta nên tìm ra giải pháp cho chuyện này. Ngoài việc điều đình với cậu có thể kéo dài, còn hai người nữa trong căn phòng này. Cứ mặc như vậy thì chỉ có nước giẫm chân tại chỗ. Rõ ràng là ta không thể đi đến một thống nhất, cần có một giải pháp để thỏa mãn toàn bộ.”

“Đúng là vậy... nhưng giải pháp đó là gì...”

Koutarou đồng ý với Kiriha, cậu nhìn quanh.

(Nếu tên Mackenzie ở đây lúc này chắc hẳn nghĩ ra được cách.)

Koutarou là người chỉ biết làm mà không biết nghĩ, nên những lúc thế này, cậu mong mỏi có được cái đầu mưu mẹo của thằng bạn Kenji.

Ngoài ra, cũng chẳng thể nhờ cảnh sát phân giải hộ được.

Chỉ cần cậu mở miệng về ma, người lòng đất rồi một cosplayer thì ai cũng sẽ nghĩ cậu là tên mất trí mất.

Do đó, không thể mong chờ sự trợ giúp từ bên ngoài.

“Nghe mình đi! Không thể chấp nhận được, sao mọi người không tin mình chứ? Ma lực tập trung ở đây rất nguy hiểm!”

“Có ai có ý tưởng hay hơn không? Một giải pháp để mọi người...”

“Đúng là khó nhằn...”

“Hừ... một cách công bằng... Này, Koutarou, cách này thì sao? Chúng ta sẽ chơi vài trò chơi, người thua phải rời khỏi đây.”

“Mình đã nói rồi, mình không chấp nhận! Nghe mình đi!”

“Giải quyết công bằng bằng một trò chơi đúng là ý hay. Nhìn lại trong lịch sử, cũng có nhiều minh chứng về việc sử dụng trò chơi để giải quyết tranh chấp lãnh thổ.”

“Chờ chút đã! Tôi không muốn việc quan trọng thế này quyết định bởi một trò chơi được!”

Kiriha cũng chung ý tưởng với Sanae, nhưng Koutarou thì không.

Đơn giản vì Kiriha rất thông minh còn Koutarou thì không.

“Koutarou, thế cậu muốn chúng ta phải chiến đấu chống lại lẫn nhau hay tiếp tục cuộc cãi vã không hồi kết thế này sao?”

“Một cuộc chiến... thảo luận...”

Koutarou từ bỏ ngay ý định dùng bạo lực sau khi nhìn Sanae và Kiriha.

Còn khi nhìn sang Yurika, cậu từ bỏ nốt việc thảo luận.

“Ừ, có vẻ chẳng còn cách nào khác...”

Dù hai người đã có chút ẩu đả khi mới gặp nhau nhưng giờ Koutarou không muốn động tay chân với Sanae.

Những món đồ tôn giáo mà cậu nhận từ Shizuka vẫn còn trong hộp.

Về Kiriha, chắc chắn Koutarou sẽ thua trong một cuộc cãi lý.

Còn Yurika, thì có lý lẽ cũng như lập luận bao nhiêu chẳng nữa cũng chẳng đi về đâu hết.

“Game... game à...”

Koutarou trùng vai xuống, nhưng sớm lấy lại khí thế và nhìn Sanae.

“Vây, Sanae. Ví dụ một trò chơi coi nào?”

“Thì đơn giản như oẳn tù tì thôi chẳng hạn?”

Sanae đưa một ngón tay lên và hơi nghiêng đầu.

Nhưng Kiriha lắc đầu với lời đề nghị này.

“Không được. Trò này phụ thuộc may mắn quá nhiều. Nếu mọi người đồng ý thì ta nên chơi một trò chơi thể hiện được khả năng của người chơi.”

“Như vậy thì không thể chơi trò cờ vua và shougi đúng chứ? Có người giỏi, có người không.”

“Mình còn chưa chơi trò nào trong số đó cả.”

“Một trò mà cả người mới chơi cũng chơi được, có yếu tố may mắn, nhưng khả năng người chơi mới là thứ quyết định... Hơi cổ một chút, nhưng chơi bài thì sao?”

“Bài... như Trump* ấy hả?”

* {GG nhé, trò này trong A-M chơi nhiều lắm, còn cả yếu tố lộn... à mà thôi}

“Dĩ nhiên là không chỉ giới hạn chỉ mỗi Trump.”

“Em thì ổn, em cũng chơi khá nhiều với cha và mẹ.”

“Rồi... gọi mình là cosplay hay gì cũng được... chỉ cần mọi người đi khỏi đây là ổn...”

Koutarou nhìn cả ba người còn lại rồi thở dài.

“Rồi, dường như ai cũng tán thành với cách giải quyết trên. Phòng này đáng lý là của tôi, nên tôi muốn giải quyết chuyện này càng nhanh càng tốt.”

Koutarou có thể không chạm được một Sanae khoái chí, người vẫn còn bám trên lưng cậu.

Cậu cũng không đủ tự tin để chống chọi trước những kế hoạch của Kiriha lâu hơn nữa.

Còn việc thuyết phục Yurika là vô ích.

Vậy nên Koutarou không còn giải pháp nào khác.

“Thế cũng được, nhưng Koutarou, chúng ta sẽ chơi bài gì đây?”

“Coi nào...”

“Koutarou, hay bốn chúng ta lần lượt chọn game? Như thế sẽ công bằng hơn.”

“Nếu vậy, ta cần xét điểm để xếp hạng nữa.”

“Đúng thế. Ít nhất thì chuyện này sẽ tiếp diễn cho đến khi tất cả đều đã có lượt của mình.”

“Uwaaaa! Dù gì cũng chẳng có ai nghe ý kiến của tôi đâu.”

“Koutarou, em với anh đang đình chiến nên chúng ta sẽ hợp tác cùng nhau. Nó sẽ dễ dàng hơn nhiều. Còn việc của chúng ta sẽ giải quyết sau.”

“Được đó, chơi bình thường thì dễ thua Kiriha lắm.”

“Chị Kiriha, hai người kia lập nhóm kia...”

“Đó là chuyện thường tình khi tranh chấp lãnh thổ. Fufu, có vẻ tôi không thể lơ là cảnh giác được. Sao ta không cùng nhau hợp tác chống lại hai người họ?”

“V-vâng, thế thì tốt quá!”

Và như thế, những trò chơi xác định chủ nhân của căn phòng bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Tiến hành Xâm lược ☠

1-6

"Hiệp định CORONA, chỉnh sửa 5/1/2009

(Trích dẫn)

Điều khoản 6:

Các cuộc chiến sẽ bị cấm trong các thời điểm như sau:

18h đến 9h theo giờ Nhật Bản (GMT+9)

Thứ bảy, chủ nhật và các ngày nghỉ"

Chương 6: Tiến hành xâm lược 罽

Tiếng chim liu lo bên ngoài sau chiếc rèm cửa hình hoa.

Chiếc rèm đó thuộc về Shizuka. Cùng với tấm futon, cô đã chuẩn bị kha khá thứ trước khi Koutarou chuyển tới.

“Uwa, sáng rồi, Koutarou.”

Sanae, người thức dậy đầu tiên, mở cánh rèm. Bên ngoài cửa sổ là một bầu trời trong xanh. Ánh sáng mặt trời rọi xuống, thấp sáng cả căn phòng.

Trên một chiếc cột điện là một đôi chim nhỏ đang liu lo.

Một buổi sáng bình thường như bao ngày khác.

“Đã 7 giờ sáng rồi sao...”

Koutarou dụi đôi mắt mệt mỏi và nhìn ra khung cửa sổ, bầu trời xanh và ánh sáng trắng len lỏi vào mắt cậu.

Ánh sáng phát ra từ mặt trời đó đi xuyên qua Sanae và đập xuống tấm tatami đằng sau cô.

Koutarou vẫn hay tin rằng Sanae có một cơ thể thực sự, nhưng những khi thế này lại nhắc nhở cậu rằng cô chính xác là một con ma.

“Lại thêm một đêm mất ngủ...”

Hôm nay là thứ 4, ngày 8 tháng 4. Và Koutarou đã liền 3 đêm liền thức thâu.

“Xin lỗi nhé, Koutarou, với lá này tôi về nhì rồi.”

“Hả, thật sao!?”

Kiriha lấy một lá bài trên tay của Koutarou và cô hạ hai lá cuối trên tay xuống bàn trà.

Trò chơi mà họ đang chơi hiện giờ là món tù của Sanae, Old Maid.

“Ồ ~ Koutarou, cố đừng có hét đó!”

“Biết rồi.”

Trong khi đáp trả Sanae, Koutarou giơ tay ra trước những lá bài của Yurika.

“A, auuu...”

Yurika, người mà mọi thứ hiện lên mặt, đang nhắm nghiền con mắt. Nếu cô mà không làm thế thì Koutarou dễ dàng nhìn thấu cô.

Nếu không nhờ Kiriha thì cô đã mất hết điểm lâu rồi.

“U ra!”

“...U...”

Nghe giọng Koutarou và cảm giác một lá bài bị rút đi khỏi bàn tay. Yurika dần mở mắt ra.

“Hauuuul!”

Tuy nhiên, lá cuối còn lại trên tay cô lại là con bài Joker đáng ghét, như đang cười nhạo cô.

“Tốt! Về ba!”

Koutarou hết bài, hạ bài xuống bàn.

“Thua mất rồi!”

Một Koutarou rạng rỡ với một Yurika đầy chán nản, hai sắc thái trái ngược.

“Vậy là tui về nhất, Kiriha nhì, Koutarou là ba và Yurika về bét.”

“Đúng vậy. Với kết quả này thì điểm của chúng ta lại quay lại như ban đầu.”

Vừa nói, Kirihara cộng thêm điểm vào bảng thành tích treo trên tường. Và đúng như cô đã nói, toàn bộ điểm của mỗi người đều lên 20.

Theo luật đã ra thì về nhất được ba điểm, về nhì được một điểm.

Người về ba mất một điểm và người về cuối mất ba điểm.

Vị trí trước cách vị trí sau là 2 điểm.

Và ban đầu, mỗi người được nhận số điểm là 20.

Ai mà bị mất toàn bộ 20 điểm sẽ coi là kẻ thua cuộc chính thức và bị đuổi khỏi phòng.

“Chúng ta còn chẳng có một ai dẫn đầu luôn...”

“Đường như là ngang sức ngang tài.”

Kirihara hơi tròng vai xuống, bên cạnh là Koutarou ngáp ngắn ngáp dài.

Trò đánh bài này tiêu tốn nguyên cả đêm mà chẳng đi đến đâu cả.

Họ không thể ngăn người khác chiến thắng, và kết quả chẳng có ai bị xuống 0 điểm.

Có thời điểm, Yurika gần như mất hết số điểm, nhưng lại may mắn ăn lại toàn bộ.

Cứ như thế, điểm số cứ rỗng co.

“Giờ anh tính sao, Koutarou? Đến giờ tới trường rồi.”

Sanae chỉ lên chiếc đồng hồ treo trên tường.

Hai chiếc kim đã chỉ đến 7:30 sáng, nghĩa là Kenji sẽ sớm đến đây.

“Mọi người... đợi tôi về rồi tiếp tục được chứ?”

Koutarou lờ chiếc cặp trong khi tiếp tục ngáp.

“Thực tế là thời gian chẳng còn là bao... nhưng có vẻ hôm nay không có nguy hiểm gì.”

“Cũng được thôi. Tôi cũng muốn đi nghỉ một tí.”

Kirihara và Yurika đồng ý, chuông cửa đúng lúc rung lên.

“Này, Kou. Dậy chưa vậy?”

Kenji đã đến.

“Tao tới ngay đây!”

Koutarou nói với ra, đáp lại thằng bạn, rồi thì thầm với những người khác.

“... Tất cả, đừng để tên Mackenzie nhìn thấy mọi người khi tôi rời đi đó.”

“Để tránh phiền phức hả? Hiểu rồi.”

Sanae tắt đèn trong phòng trong khi trả lời.

Thế này sẽ làm người ngoài nhìn vào không biết có những ai trong phòng.

“Yurika, dịch ra đây một tí. Chỗ đó có thể bị bên ngoài nhìn thấy đấy.”

“A-a, v-vâng, chị Kirihara.”

Và cả ba đã chắc chắn đã trốn kỹ để không bị bên ngoài nhìn thấy.

Koutarou thực sự cảm thấy tội tệ nếu mà ai đó tìm thấy họ.

Hôm kia thì là Sanae, hôm kia là Sanae và Yurika, còn tối qua lại thêm Kiriha, cả thầy là ba.

(Thật là... đừng có nói là hôm nay lên số bốn đấy nhá!?...)

“... Chắc hông có đâu.”

Koutarou lắc đầu và gượng cười, và cậu bỏ ba người kia đằng sau, cố chặn con ngáp và đi ra cửa.

Cậu không thể bắt Kenji ở bên kia cánh cửa đợi lâu được.

“Không ngủ đủ à, Koutarou?”

“Không sao, tôi sẽ ngủ bù ở trường.”

“Nếu được thế thì tốt. Đừng có ép bản thân quá nhé.”

“Tạm biệt, Koutarou.”

“Gặp lại sau, Koutarou. Nhớ về sớm nhé. Chúng mình đợi đó.”

“Ừ... tôi đi đây.”

“Nếu được thì em cũng muốn đến trường... Suốt ngày ở nhà, buồn lắm.”

***

Bao quanh bởi sự không khí dịu nhẹ đầu xuân và ánh nắng ấm áp của mặt trời, thời gian cứ trôi trong phòng hội sau giờ học.

Ở ngay đây, chỉ lúc này, Koutarou có thể cảm thấy thoải mái khi được đến trường.

So với ở nhà với ba cô gái đang cố gắng chiếm lấy phòng cậu thì thời gian ở căn phòng hội chẳng khác nào thiên đường.

“Em mong luôn được mãi như thế này... Fuaaa.”

Koutarou thoải mái ngáp.

Sau mấy đêm liên thức thâu, Koutarou không thấy còn tí sức nào nữa.

Dù có gà gât chút trong tiết học, nhưng không đủ để cậu lấy lại sinh khí.

“Không được, phải tiếp tục đan thôi...”

“Bạn ổn chứ, Satomi?”

Harumi ngồi bên cạnh nghỉ ngơi trước sự mệt mỏi của Koutarou.

Cô tỏ vẻ lo âu.

“Em ổn mà, Sakuraha-senpai.”

“Nhưng, bạn trông có vẻ... Bạn có chắc chắn ngủ đủ giấc chưa đó?”

Koutarou cố giả bộ như không có gì, nhưng không có tác dụng. Nó còn làm cho Harumi tỏ vẻ lo âu hơn, cô hơi hướng về phía cậu.

Do thể trạng yếu đuối nên cô rất coi trọng sức khỏe của mình cũng như người khác.

“Haha, em mới chuyển nhà nên còn hơi lạ nước lạ cái đâm ra khó ngủ. Em sẽ quen sớm thôi, Sakuraha-senpai.”

“... Minh mong là vậy...”

“À mà, senpai, chỉ lại cho em cái kĩ năng đan kia lần nữa đi.”

Sử dụng những kĩ năng đã được học bữa trước, nay Koutarou đã bắt đầu áp dụng vào đan một món đồ cụ thể, dưới sự quan sát chỉ dẫn của Harumi.

“...Ừm, lần này mình sẽ làm chậm hơn, nên chú ý quan sát nhé.”

“Vâng.”

Harumi vẫn còn chút bần khoản, song cô chiều ý Koutarou, bắt đầu đưa tay.

(Satomi có vẻ còn hăng hái lắm, nhưng thực sự là cậu ấy có ổn không?)

Lo lắng cho Koutarou nên Harumi vừa đan len vừa nghĩ xem có cách nào để cậu có thể nghỉ ngơi.

Và sau khi đã chỉ cho Koutarou cách đan len nữa, cô chợt nảy ra ý tưởng.

(Phải rồi, nếu mình để cậu ấy một mình thì...)

Harumi nghĩ thế và thực hiện luôn.

“...Và như thế. Bạn đã hiểu chưa, Satomi?”

“Rồi ạ, chị giúp em nhiều lắm, em sẽ cố làm theo cho đúng.”

Koutarou bắt đầu đan.

Dù còn vụng về, cậu tỏ ra rất quyết tâm.

(Bởi cậu ấy làm việc chăm quá mà...)

Harumi đặt chiếc kim đan và cuộn len lên bàn rồi đứng lên.

“Satomi, mình đi có chút việc, bạn trông chừng hội một chút nhé?”

“V- Vâng... không có vấn đề, nhưng chị đi đâu mà đột ngột thế?”

Koutarou dừng tay và nhìn lên Harumi.

“Hội học sinh lúc này có gọi mình nhưng mình quên khuấy đi mất. Mình sẽ quay lại sớm thôi.”

“Vâng, em hiểu rồi. Em sẽ trông phòng cho đến khi chị về.”

“Xin lỗi đã làm phiền bạn nhé.”

Harumi hơi cúi đầu rồi hướng tới cánh cửa.

“...Satomi, nếu được thì bạn có thể nằm nghỉ đi một tí...”

“Senpai, chị vừa nói gì ạ?”

“À, không có gì, mình sẽ sớm quay lại.”

“Vâng, gặp chị sau.”

Harumi nở nụ cười nhỏ trước khi rời đi.

(Hử?... Ồ...)

***

Khi Koutarou chợt tỉnh thì căn phòng đã nhuộm đỏ bởi ánh hoàng hôn.

“Chết, mình ngủ quên mất...”

Chiếc kim đan trên tay cậu giờ đã để ngay ngắn trên bàn, và người cậu được khoác lên bởi một áo khoác đồng phục nữ.

“Bạn ngủ ngon giấc chứ?”

Koutarou ngẩng đầu lên, trước mặt cậu là nụ cười dịu dàng của Harumi.

Đã trút bỏ chiếc áo khoác ngoài, cô đang đan len trong bộ áo cánh.

“Senpai, em...”

“Mình đang định đánh thức bạn dậy. Cũng gần 6 giờ chiều rồi.”

Harumi dùng đũa len và báo giờ cho Koutarou.

Bây giờ chính xác là 5:45 chiều, gần đến lúc trường đóng cửa.

“Em xin lỗi vì đã ngủ quên trong giờ hoạt động của hội, senpai!”

Với Koutarou, người được một đàn chị đáng kính chỉ dạy tận tình, thì đây đúng là một vấn đề lớn.

Cậu cúi đầu thấp xin lỗi.

“Không sao mà Satomi. Đây... ừm... cũng là Hội của cả hai ta mà.”

Cô vừa nói, má cô vừa ửng đỏ vì xấu hổ, nhưng Koutarou, người đang cúi đầu không nhận ra điều đó.

“Nhưng chính vì thế nên không thể chấp nhận được, senpai!”

“Không, không phải đâu. Nó là hội của chúng ta, nên miễn là cả hai đều chấp nhận thì chúng ta có thể làm những thứ mà chúng ta muốn.”

“Sakuraha-senpai...”

“Satomi, cậu cũng nên chăm sóc lấy bản thân mình.”

(Ồ, ra là thế, vậy nên...)

Nhìn ánh nhìn nghiêm túc của Harumi, Koutarou mới chợt nhớ thể trạng yếu ớt của cô.

(... Senpai lo lắng cho mình.)

Koutarou vừa cảm giác biết ơn vừa cảm giác bứt rứt khi khiến cô đã lo âu.

“Em đã hiểu, em sẽ để ý bản thân hơn.”

“Ừ... cảm ơn bạn, Satomi.”

Nghe lời đáp của Koutarou, Harumi vui vẻ đáp lại.

(Mình nên là người lo cho chị ấy mới phải. Mình cần phải hồi phục nhanh mới được...)

Đã ba ngày rắc rối liên tục với ba con người xa lạ.

Nhưng nhờ sự ân cần của Harumi mà Koutarou mới có thể lấy lại chút khí thế.

***

“Tôi về rồi đây.”

Khi Koutarou mở cánh cửa, bên trong căn phòng tối om, và Sanae, người ra chào đón cậu hôm qua, nay chẳng thấy đâu.

“Hử?”

Trong khi đang nghĩ vẩn vơ thì Sanae lộ mặt ra từ trong phòng.

“Koutarou, lối này, lại đây nhanh lên.”

“Gì thế?”

“Anh phải tận mắt nhìn nó mới được. Nhanh lên, Koutarou!”

“Có cái này lạ lắm!”

Sau Sanae đến lượt Kiriha và Yurika gọi cậu.

Giọng cả ba tỏ ra khá là sừng sốt, cậu nhanh chóng cởi giày ném ở lối ra vào rồi vội đi vào trong phòng.

“Có chuyện gì với cả ba vậy, sao không bật đèn lên... Ế!!!!?”

Vừa nhảy vào trong phòng, Koutarou tròn mắt ngạc nhiên.

“C-Cái gì thế!?”

Có một thứ dị thường xuất hiện trong căn phòng.

Trong căn phòng tối, trên bức tường xa nhất là một thứ ánh sáng mập mờ.

Cái hiện tượng mập mờ ấy cao gần 2 mét và rộng tầm 1 mét.

“Cái tường nó bị sao vậy!?”

“... Cái đó thì tôi cũng muốn biết.”

Kiriha bật đèn lên, thứ ánh sáng trên tường trở nên nhạt màu hơn.

“Sanae, em gây ra nó phỏng?”

“Khiêm nhã thật! Dĩ nhiên là không rồi! Đừng có đổ thừa hết lên em chứ! Hơn nữa, làm bức tường phát sáng thì được gì chứ!?”

“Cũng phải...”

Koutarou nghi ngờ Sanae sau khi chứng kiến vô số kẻ hiện tượng tâm linh gây ra bởi cô nhóc, nhưng khi nghe cô biện hộ thì đúng là nó chẳng có lý gì cả.

Cũng như Sanae đã nói, cô chẳng có chút ích lợi gì làm bức tường phát sáng cả.

“Đừng có mà đổ trách nhiệm lung tung thế chứ, gừ!”

Bất bình, Sanae phồng má và trôi nổi giữa không khí.

“Thì đâu có nghĩ được gì khác, dù gì thì em là một con ma cơ mà.”

“Hừ! Ai thèm quan tâm anh nghĩ gì chứ!”

Và thế là Sanae nhìn tránh ra chỗ khác.

“Thôi mà, đừng có dối chỉ vì anh có nghi ngờ chút xíu thế chứ...”

Koutarou đang cố làm lành với Sanae, thì có ai đó giật tay áo cậu.

“Xin lỗi, Satomi.”

“Hừ? Gì thế, Yurika?”

Người kéo ống tay cậu là Yurika. Cô thả tay áo và hơi cong môi cười e lệ.

Bức tường, nó sáng phải không?”

“Phải.”

“Có điều kì lạ xảy ra, đúng chứ?”

“À ừ...”

“Thế cậu không nghĩ nó là ma thuật hay sao?”

“...Cũng có thể.”

Khi gạt đầu lần thứ ba thì Koutarou quay lại chỗ Kiriha.

“Kiriha, bức tường đã như vậy trong bao lâu rồi?”

Koutarou hoàn toàn lơ đi Yurika.

“Tại sao!? Cậu còn chẳng chút nghi ngờ mình tí nào!! Nó là siêu hiện tượng tâm linh luôn đó, cậu biết chứ!? Nó hoàn toàn bí ẩn! Nó có thể là ma thuật đó!”

“Cũng được một lúc rồi, khoảng 10 phút trước khi cậu về tới nhà.”

“10 phút...”

“Thật không công bằng! Làm sao lại tin ma nhưng lại không tin có ma thuật! Mình yêu cầu một lời xin lỗi!”

“Karama, Korama, hãy báo cáo kết quả đo đạc cho Koutarou.”

“Vâng-ho.”

“Cứ để cho bọn em, Ane-san ~ ho”

Hai con haniwa bay tới chỗ Koutarou.

“Không đo được sóng bức xạ, sóng điện từ, nhiệt năng, rung chấn cũng như sức mạnh tâm linh ~ ho. Dữ liệu duy nhất nhận dạng được là một chút chùm photon ~ho!”

“Nhưng bọn tui không thể đo lường ở bên kia ánh sáng ~ ho. Dường như có một bức tường vô hình ~ho. Cũng như không chắc chắn là chùm photon đến từ đâu ~ ho.”

Dù hai con haniwa dùng đến cả cử chỉ để giải thích tường tận nhưng không thông nổi Koutarou.

“Tôi vẫn không hiểu, mấy thứ đó nghĩa là gì?”

“Nghĩa là phần không thấy được ở bên kia đám ánh sáng không chỉ là bức tường bình thường... Và với trình độ công nghệ của tôi cũng không thể với tới được.”

“Nói cách khác là ta chẳng biết tí gì về cái luồng ánh sáng này.”

Koutarou chậm rãi bước tới bức tường.

“Aaa, sao cậu không thể nghỉ ngơi chút gì về mình...”

Yurika bắt đầu thôn thức đằng sau Koutarou.

“Nếu cậu có thể tin mấy cô gái với sức mạnh bí ẩn đó thì tại sao!?... Mình cũng có thể làm cậu tin mình cơ mà!”

Tuy nhiên, Koutarou vẫn hướng về chiếc tường, lời oán trách của Yurika chẳng khác nào nước đổ lá khoai.

“Koutarou, đừng có bất cẩn mà chạm vào nó.”

“... Nó nghe có vẻ thuyết phục khi phát ra từ em đó.”

Lời cảnh báo cho Koutarou là từ Sanae.

Sanae lượn lờ quanh Koutarou trong khi cả hai hướng đến bức tường phát sáng cùng nhau.

“Đừng có mà coi em như một vật trôi nổi chết người chứ!”

“Chính xác thì đúng như vậy đấy!”

“Ý anh là sao chứ!? Hiểu rồi! Tui đang định bảo vệ anh nếu không may có chuyện gì, thế mà anh lại vô tâm đến thế! Anh đúng là đồ tệ hại!”

Sanae lại hờn dỗi và quay lại phía Kiriha và Yurika đang đứng.

“...Anh không được chết yên lành đâu, Koutarou!”

“Cậu ấy còn chẳng tin về ma thuật!”

“Đó là chuyện thường tình ở độ tuổi chúng ta. Một người phụ nữ tốt sẽ bỏ qua những chuyện như thế.”

“Nhưng tui chỉ mới con nít thôi nên tui không có quan tâm!”

(Họ không có chút căng thẳng nào sao trời...)

Koutarou nghĩ vậy khi nghe đám con gái nói chuyện ngay đằng sau.

Dừng lại trước 30cm trước nó, Koutarou quan sát bức tường phát sáng.

“Ngoài vụ phát sáng ra thì nó trông chẳng khác nào bức tường bình thường.”

Ánh sáng phát ra yếu ớt và có thể nhìn thấy cả bức tường đằng sau. Thậm chí giấy dán tường mới gần đây cũng thấy rõ ràng.

“Thế nó là cái gì chứ...”

Koutarou đưa tay ra lại gần thứ ánh sáng, nhưng nó không nóng, đúng như Kirihia đã nói.

Tuy nhiên, không có chắc là chạm vào bức tường sẽ an toàn.

“Giờ tính sao đây...”

Trong khi Koutarou còn cân nhắc có nên chạm vào tường hay không, có một sự thay đổi diễn ra.

“Ồ?”

Ở trung tâm bức tường phát sáng, khoảng một mét từ sàn nhà, một chiếc đĩa tròn màu xanh bán kính 30cm xuất hiện.

***

Từ giữa chiếc đĩa, phát ra ánh sáng định hình ra như một bức tranh.

Nó trông như một người đàn ông mặc giáp trụ và đang chiến đấu với một con bò sát khổng lồ.

“Một hiệp sĩ và một con rồng... Nó giống như một huy hiệu!”

Koutarou đưa mặt lại gần xem xét hình ảnh bí ẩn.

Và cậu thấy rằng nó không chỉ là một bức hình mà là một bức chạm trổ 3 chiều.

Nó càng làm tăng ấn tượng của cậu về một chiếc huy hiệu.

“Nhưng sao cái huy hiệu này lại xuất hiện trên bức tường phát sáng?”

Koutarou đưa mặt lại gần hơn tám huy hiệu thì đột ngột tầm nhìn của cậu bị che khuất.

“Ế? Gì thế!?”

Trước mắt cậu hoàn toàn tối mịt, và mặt cậu chạm phải thứ gì đó mềm mại và ấm áp.

Bị bắt ngờ, cơ thể cậu chột cứng đờ.

“Hanya!?”

Một giọng con gái phát ra ngay bên cạnh cậu.

Mọi người trong phòng đều ngạc nhiên, nhưng người bị bắt ngờ nhất trong đám lại là người làm cho Koutarou và những người khác bị kinh ngạc.

“Thật khiêm nhã! Người thật to gan khi chúi mặt vào ngực của một công chúa! Thật không đáng được tha thứ, một tên Neanderthal* hèn mọn!”

* {một giống người cổ đại}

“Ế? Cái gì? Chuyện gì đang xảy ra?”

Có ai đó hét lên ngay bên tai làm Koutarou cố gắng đẩy mặt mình ra khỏi thứ mà cậu đang ấn đầu vào bằng cách dùng tay chạm vào để lấy đà đẩy mặt cậu ra.

“Aaaa!? Người chạm vào ngực một công chúa!? Chộp lấy nó rồi lại còn bóp lấy nó!”

“Ế!?”

Trước mặt Koutarou đang loạng choạng là một cô gái đứng bên bức tường mờ ảo ở phía sau.

Cô khá thấp, nhưng cao hơn Sanae một chút.

Mái tóc vàng với đôi mắt xanh, cô nhìn như một người nước ngoài.

Cô diện trên người một bộ đồ trắng rạng rỡ. Phía dưới là bộ váy trùm bao một không gian lớn của căn phòng.

Ở trên mái tóc hoàng kim là một tiara (đồ đội của nữ hình lưỡi liềm) bạc được trang hoàng bằng đá quý.

“...Ai vậy ta?”

“Ai gì mà ai! Bỏ tay ra khỏi ta ngay lập tức, tên Neanderthal kia!”

“Tay?”

Khi cảm nhận được bàn tay mình, cậu cựa cựa đầu ngón tay.

“Waaaa, đừng có mà chọc nó, tên ngốc!”

“Wa, waaaa!?”

Koutarou cuối cùng cũng nhận ra là bàn tay cậu đang đặt dính lên bộ ngực của một cô gái.

“X-in lỗi!”

“Xin lỗi là xong chắc! Người tự dưng dúi mặt vào ngực ta, sau đó lại liên tục dùng tay bóp nó!”

Mặt cô gái đỏ như gấc vì tức giận và xấu hổ. Cô vừa quát tháo Koutarou vừa lấy tay ôm lấy ngực.

“Bộ ngực quý tộc của ta không phải thứ mà kẻ tầm thường như ngươi được phép chạm vào, thế mà ngươi dám đùa giỡn để thỏa dục vọng! Người nên cảm ơn trời là đầu ngươi vẫn còn đi!”

“Dục vọng!? Tôi đâu có chủ ý đâu, chỉ là hiểu nhầm thôi mà! Tất cả chỉ là tai nạn thôi!”

Koutarou hoang mang lắc đầu.

“Tên tội phạm nào chả nói như vậy chứ!”

“Không có đâu! Ai lại muốn chạm vào bộ ngực phẳng như cái thớt chứ! Tôi cũng có quyền được chọn bộ ngực mình muốn chạm chứ bộ!”

“Ph-ẳng!?”

Cô gái như bị đông cứng.

“Cô nghĩ sao tôi lại tốn công chạm cái thớt để làm gì!? Đừng có chọc cười nhau chứ!”

“Thớt...?”

Cô gái choáng váng nhìn lên Koutarou. Đôi mắt cô trừng to và mặt cô biến sắc.

“Phải đó ~ Koutaou ngày hôm qua được chạm bộ ngực đầy đà của Kiriha rồi nên giờ anh ta chẳng thiết mấy cái khác nữa đâu.”

Sanae chen vào, cô vẫn còn ức Koutarou vụ lúc nãy.

“Đừng có nói như anh mày là thằng biến thái thế chứ!”

“Anh khỏi chối làm gì. Muốn chạm ngực người ta thì cứ nhận đi, đồ biến thái ~”

“Koutarou, cậu muốn chạm vào ngực tôi đến thế sao?”

Kiriha hơi đẩy bộ ngực mình về phía Koutarou, bộ ngực căng tròn ấy nảy lên.

“Không có! Tôi không muốn chạm vào ngực ai hết!”

“Tôi cũng không để ý đâu, cậu biết đấy?”

“Muốn bóp ngực thì đổi lại mình sẽ không phải rời khỏi phòng này à!”

Yurika, người đang lặng lẽ quan sát, bỗng vùng nắm đấm lên trời.

“Ngực mình cũng thuộc hàng cao cấp! Làm tốt lắm, Yurika! Fight!”

Để xếp hạng các cô gái đang ở trong căn phòng từ to đến nhỏ nhất thì là: Kiriha, Yurika, Sanae và cuối cùng là cô gái bí ẩn mới xuất hiện. Yurika vui

sống vì cô ở vị trí thứ hai.

“... Mà, em hiểu sao anh không muốn chạm vào chúng mà...”

Sanae ném cái nhìn thương hại đến bộ lực lép kia.

“Đã bảo là tai nạn rồi mà! Ai lại vứt bỏ nhân phẩm của mình chỉ để chạm chúng chứ!?”

“C-Chúng... người dám gọi chúng... là phẳng, là thót...”

Cô gái ngằm mặt xuống.

“Cậu không nên nói thế. Em ấy đang còn nhỏ, vẫn còn nhiều thời gian để phát triển mà.”

“Uwa~ Thâm độc làm sao, Kiriha~ Người “giàu” nói gì chả được!”

“Tôi không có ý đó.”

“Nhưng, cô ấy còn thua cả Sanae... Chúng không có phát triển tí nào..”

Yurika nói với đầy sự thương hại, vai cô gái kia bắt đầu run lên.

Koutarou nghĩ có thể là cô ta sắp phát khóc, nhưng giọng cô còn hơn cả khóc.

“Fu, fufu, fufufu, hahaha...”

Nó là một nụ cười đầy đau đớn và khô khan.

“Các người thương hại ta. Thương hại một công chúa!”

Ngay lúc đó, Koutarou cứ nghĩ rằng cậu có thể nghe thấy sự chịu đựng của cô gái đang bị bóp nát.

“Ta sẽ giết các người! Giết hết các người! Ta chắc chắn không còn ai trong số các người có thể há mồm ra được nữa!”

Cô gái gằm lên, vung cả hai tay và giậm chân xuống sàn.

Cô gái hoàn toàn đã mất bình tĩnh.

“...Có vẻ cô ấy giận thật rồi, Koutarou. Anh nên xin lỗi đi.”

“Phải đó, Koutarou. Cậu nên xin lỗi trước khi quá muộn.”

“Lỗi do cậu bắt nạt cô ấy, Satomi. Có phải ai cũng như tôi có thể chống lại được sự bắt nạt từ cậu đâu chứ.”

“Đừng có đổ thừa hết lên mình tôi chứ! Mà chẳng phải cô mới là người “dứt điểm” cô ta đó sao?! Hơn nữa, chỉ nhìn qua là biết cô ả không còn muốn nghe gì nữa rồi!”

“Fuhaha, lũ Neanderthal! Trước khi các người nhận ra tội lỗi của mình thì cơ thể các người đã tan thành mây khói! Các người sẽ phải hối hận khi đã chống lại ta!”

Cô gái cười điên dại trước Koutarou và những người khác.

Với con giận dữ thế này, chẳng còn ai có thể thuyết phục được nổi cô.

“Blue Knight! Kích hoạt hệ thống vũ khí sát thương!”

Trong tiếng cười hoang dại, cô hét lên với chiếc vòng cổ trên cánh tay phải.

“TUÂN MỆNH LỆNH, THƯA CÔNG CHÚA!”

Chiếc vòng phát sáng và đáp trả cô gái.

“Cô ta định làm gì thế?”

“Ai biết... Cô ta giận quá mất khôn, giờ đang nói chuyện với cái vòng tay của mình. Giờ cô ta có vẻ khá đáng sợ.”

Hai chiếc đĩa tròn màu đen đường kính 20cm xuất hiện, một cái trên vai trái cô, cái còn lại bên vai phải.

Chúng không quá dày, trông rất lạ lùng.

“XIN CHỌN VŨ KHÍ.”

“Xung la-de sắt thương, Sonic Impact Cannon! Chôn chúng, giã chúng thành bột và thổi bay chúng đi!”

“TUÂN LỆNH, THƯA CÔNG CHÚA.”

Ngay sau lời cô gái, thứ gì đó như là kim loại hiện ra từ những chiếc đĩa đen.

Dù chiếc đĩa không dày nhưng vật thể kim loại lại trông rất thật.

Có vẻ như những chiếc đĩa có chức năng như là chiếc cửa sổ.

“Cái gì vậy?”

Vật thể kim loại với hình dáng của một nòng súng quay hướng về phía Koutarou.

Từ vật thể hiện từ lỗ bên trái phát ra ánh sáng màu trắng xanh.

Cùng lúc, bên phải phát ra một âm tần làm rung lắc căn phòng.

“Minh có cảm giác xấu về vụ này...”

Koutarou cảm nhận thấy sự nguy hiểm đến từ những chiếc đĩa, hoang mang không biết nên làm gì. Cậu hạ thân người và cảnh giác quan sát.

“Báo động khẩn cấp ~ho! Những thứ xuất hiện từ những chiếc đĩa đen là vũ khí ~ho!”

“Phản ứng năng lượng ~ho! Căn cứ hiện trạng thì bên trái là vũ khí năng lượng, còn bên phải là pháo xung kích ~ho! Chúng sẽ tấn công trong vài giây nữa ~ho!!”

“Nằm xuống, Koutarou! Cô ta chuẩn bị bắn đấy!”

Kirika cảnh báo Koutarou.

“Gi cơ?”

“Trễ rồi! Xóa sổ chúng đi, Blue Knight!”

“TUÂN LỆNH, THƯA CÔNG CHÚA!”

Koutarou kinh hãi đưa mắt nhìn cô gái đang ra lệnh qua chiếc vòng tay của cô.

“Koutarou!!”

“Uwaa!?”

Trong khoảng khắc, Koutarou ngã lăn ra sàn. Sanae đã kịp đẩy cậu xuống.

Cùng lúc đó, vài chùm beam màu xanh bay xuyên qua chỗ Koutarou đứng khi nãy.

Theo ngay sau chùm beam là những viên đạn trắng bắn qua.

“Kyaa!?”

Chùm beam đã suýt ngang qua tai Yurika, đốt cháy vài lọn tóc của cô và ngay khi cô khụy chân xuống vì sững sốt thì những viên đạn trắng đi đến.

Chúng chạm phải chiếc chổi của Yurika và phát nổ, phát ra một âm thanh lớn.

Chấn động kèm theo xô ngã Yurika.

“Tại sao luôn là mình chứ!!”

Yurika bị mất cân bằng, ngã chúi húi trên nền chiếu tatami.

“Gyau!”

Yurika đâm thẳng vào tường, bất tỉnh nhân sự.

“Nguy hiểm quá! Đó là vũ khí sao!?”

Nhìn tình trạng Yurika, Koutarou cuối cùng cũng nhận ra được sự nguy hiểm vừa qua, một con ón lạnh chạy dọc xương sống cậu.

Chẳng biết vũ khí mà cô gái kia dùng là gì nhưng chỉ cần nhìn Yurika thê thảm thế nào đủ để Koutarou hiểu chuyện gì sẽ xảy ra nếu cậu lãnh nguyên chúng vào người.

“Ồn chứ, Koutarou!? Dậy nhanh lên! Đòn kế tiếp sắp tới đó!”

“À, ừ!”

“Hừ, có vẻ một trong số các người cũng có tí đầu óc.”

Cô gái tắc lưỡi thốt lên cay đắng rồi lườm Koutarou.

Những họng súng từ những chiếc lỗ trên vai cô gái hướng về phía Koutarou.

“Nhưng trong căn phòng chật hẹp này thì đừng hòng thoát lần thứ hai! Blue Knight, tiếp tục bắn ở chế độ đồng bộ!”

“TUÂN LỆNH, THƯA CÔNG CHÚA.”

“Dừng lại đi, con lùn kia!”

“Tên Neanderthal kia, người không chỉ xúc phạm bộ ngực mà cả chiều cao của ta nữa sao?”

“Cô bị ngốc à!”

“Aaa, thậm chí còn dám lăng mạ ta!?”

“Phải đó! Cô là đồ tự cao ngực mọc ngược vào trong!”

Bị Koutarou xúc phạm, cô gái chuẩn bị tấn công lần nữa.

Ánh sáng trắng hơi xanh và âm thanh âm tần lại xuất hiện.

“Koutarou, đừng có cãi cò với cô ta nữa! Mau đứng lên đi!”

“Waaaa!! Chết tiệt!”

Koutarou vẫn chưa kịp đứng dậy, dù có sự giúp sức từ Sanae nhưng không đủ thời gian trước đợt tấn công thứ hai.

“Ahahaha! Đã trễ rồi! Súng đã lên nòng! Hãy ăn năn vì dám phạm thượng ta trong đám tro bụi đi!”

“Karama, Korama, Spiritual Energy Field (Lá chắn năng lượng tâm linh) mức cực đại!”

“Đã rõ ~ho!”

Sắc bén đáp lại, hai con haniwa bay tới chắn trước Koutarou và cô gái.

“Nhưng chúng ta thua thiệt về sức mạnh ~ho! Bọn em không có giới chống đòn tấn công vật lý ~ho!”

“Chỉ cần đỡ một đòn thôi! Phải chặn nó dù có phải làm gì chẳng nữa!”

“Đã rõ ~ho!”

Chùm beam xanh và viên đạn trắng bắn ra.

Ngay lập tức, một quả cầu ánh sáng màu vàng bao lấy Koutarou và những người còn lại.

Đó là chiếc khiên do hai con haniwa tạo ra.

Chùm beam phát nổ khi tiếp xúc với quả cầu làm ánh sáng lá chắn tan vỡ như kính và bị thổi bay.

Lá chắn của hai con haniwa chỉ có thể chặn được đòn beam - Pulse Laser.

Còn viên đạn trắng chậm hơn - Shock Wave Cannonball – thì đi qua dễ dàng và hướng về phía Koutarou và những người khác.

“Waa, thế là hết!”

“Hissatsu! Sanae-chan Bomber!”

Tuy nhiên, trước khi viên đạn có thể chạm vào Koutarou thì Sanae đã dùng Poltergeist ném chiếc gối chặn nó lại.

Viên đạn chạm vào chiếc gối ngay giữa không trung tạo nên một tiếng nổ lớn, bông từ chiếc gối bị thổi khắp căn phòng.

“Hừ!”

“Ho~”

“Hoho~”

Ngoài Sanae thì tất cả đám đều bị ném dính vào bức tường vì sóng xung kích. Nó đủ làm Corona House rung lắc.

“Mọi người ổn cả chứ!? Tôi thì không bị gì, còn cậu?”

“Tôi cũng vậy! Tạm thời là thế!”

Koutarou đứng lên trong khi xoa đầu, cậu tóm lấy cái gậy đang dựa bên tường gần kề.

“Cậu tính làm gì vậy!?”

“Muốn sống thì phải hạ cô trước khi cô hồi phục chứ sao nữa!”

Cô gái mới đến đang được nhắc đến đang bị mất cân bằng bởi dư chấn.

Do chiếc gối đã va chạm với viên đạn ngay tại gần kề cô ta nên shock wave đã phản ngược vào cả cô nàng.

“Tsk, bởi một vật hèn mọn như thế... Blue Knight, chuyển sang Sonic Impact Cannon và Ion Blaster! Căn phòng này chật chội quá!”

Cân nhắc trước việc Koutarou đang áp sát, cô ra lệnh với chiếc vòng tay chuyển đổi vũ khí.

“TUÂN LỆNH, THƯA CÔNG CHÚA.”

“Quá muộn rồi!”

Trước khi vũ khí cô nàng có thể thay đổi thì Koutarou đã vung chiếc gậy.

Mục tiêu của cậu là chỗ xung laser phát ra trên vai phải của cô gái.

“Vô ích thôi, tên Neanderthal!”

Tuy nhiên, chiếc gậy không đến được nơi cần đến.

Ngay lập tức nó đã bị chặn lại bởi thứ gì đó bán trong suốt và bật lại.

“Cái gì!?”

“Các người nghĩ chỉ mình các người mới có lá chắn phòng vệ chắc!? Lũ ngu dân!”

Cô gái đứng đó, nở nụ cười ngạo mạn.

Cô đang bao bọc bởi các hình lập phương màu trắng.

Giống khiên ánh sáng của đám haniwa, đó cũng là một chiếc khiên chống lại các đòn tấn công.

“Ồi ệt~ho! Sức mạnh của lá chắn đó quá khác biệt~ho!”

“Một lá chắn ghê gớm lun~ho! Nó còn bá hơn của anh em mình, nó chống lại được mọi thứ người sức mạnh tâm linh ra thui~ho”

“Cô nàng là ai vậy!?”

Kirihara sững sờ trước sự khác biệt đẳng cấp sức mạnh.

Đòn tấn công từ Kirihara và các đòn đánh vật lý khác đều không có tác dụng, nhưng nó không cản trở đòn tấn công của đối phương.

“Chết tiệt, cái khiến chết tiệt gì thế? Ta nếu không làm gì được nó thì chẳng thể làm ăn được gì cả!”

“Dừng lại, Koutarou! Chúng ta không có cách nào phá được nó đâu!”

“Cái gì? Thật á!?”

“Phải đó, tên Neanderthal! Chênh lệch sức mạnh giữa ta và các người như thiên đường và mặt đất vậy! Các người còn không thể chạm nổi ta dù chỉ một ngón tay!”

Cô gái ngừng tấn công và đắc thắng.

“...Tui không có chắc vụ đó đâu nha.”

Sanae lơ lửng trước cô nàng ngạo mạn và chọc một phát.

“C-cái gì!? N-người làm trò gì thế!?”

Thấy Sanae đột nhiên xuất hiện trước mặt, mặt cô gái thất kinh.

“Gì á? Thì tui chỉ chọc cô phát chơi thôi mà.”

Sanae dễ dàng đi xuyên qua lá chắn mà cô gái kia đang ba hoa tự hào.

Có vẻ như nó có thể chống lại được mọi đòn công kích nhưng ma quỷ thì không.

“Giời lắm Sanae! Giờ thì bắt ả lại đi!”

“Rời rời, nói như sếp ấy...”

Tận dụng lúc cô gái kia con đang lúng túng.

Sanae dùng Poltergeist túm lấy vạt váy cô nàng.

“Người làm gì thế!?”

“Để cô chạy rong thế này trời mới biết cô sẽ làm gì nữa. Vậy nên, Hissatsu Sanae-chan Tulip!”

Sanae lật vạt váy của cô gái lên.

“Uwawa, cái- gì thế!?”

“Cứ thư giãn đi~”

Sanae kéo chiếc váy quá đầu cô gái kia và bọc nó quanh thân làm cô ta như nằm trong một chiếc túi dây rút vậy.

Với chiếc quần lót bị phô bày, giờ cô nàng chẳng khác nào một bông tulip, y như cái tên mà Sanae đã đặt.

“Dừng lại ngay, con bé lưu manh kia! Ta không nhìn thấy cái gì cả!”

“Mơ đi nha~ Thả để cô đánh tui ả.”

Cô gái cố chống cự nhưng Sanae mạnh hơn nên cô cũng không thể thoát ra được.

“Kiriha-san”

“Gì vậy, Koutarou?”

“Tôi biết giờ không phải lúc nhưng mà cô ả giờ chẳng khác nào con ngốc vậy...”

“...Uhm, ai mà ngờ tôi có thể thấy “gấu” ở đây được cơ chứ...”

Việc cô nàng tulip vẫn cố gắng thoát ra trong vô vọng.

Càng khiến người khác muốn bật cười.

Đặc biệt hơn là in trên chiếc quần lót cô nàng là một gấu cực kì dễ thương. Hời coi ai trên đời này có thể nhin cười trong tình huống này được cơ chứ.

“Nếu cô đầu hàng thì tôi sẽ thả cô ra.”

“Không bao giờ có chuyện công chúa của Holy Forthorthe Galactic Empire lại hạ đầu trước đám người nguyên thủy như các người!”

***

“Thôi thì ta cứ để mặc như vậy đi.”

“Gừ, các người chỉ là đám Neanderthal!”

Sanae và cô gái kia tiếp tục cạnh cựa nhau nhưng hiện tại Sanae vẫn thắng thế.

Trong khi đó, Koutarou cảm thấy khuây khỏa một chút.

“Ít ra giờ ta cũng có thời gian để thờ rồi.”

“Có lẽ vậy.”

Kiriha mỉm cười đáp Koutarou.

Tuy nhiên, mọi chuyện không dừng lại như hai người mong đợi.

“Tốt thôi! Nếu người đã chơi thế thì ta cũng có cách của ta!”

“Hà? Cô vẫn còn định bày trò nữa à?”

“Blue Knight! Chuyển battle mode sang final attack mode! Dùng Genesis Buster giới hạn! Biến toàn bộ vùng quanh ta thành bình địa hết coi!”

“YÊU CẦU XÁC NHẬN KÍCH HOẠT FINAL ATTACK MODE VÀ SỬ DỤNG GENESIS BUSTER!”

“Tên ta là Theiamillis Gre Masteil Sagurada von Forthorthe!!”

“XÁC NHẬN HOÀN THÀNH. ĐÃ NHẬN DẠNG CÔNG CHÚA THEIAMILLIS. MỆNH LỆNH ĐƯỢC THÔNG QUA. THỪA CÔNG CHÚA.”

Cô gái đưa ra một mệnh lệnh phức tạp không như lúc trước nữa.

Thấy thế, Koutarou lần nữa cảm thấy lạnh xương sống.

“Cô định làm gì thế hả?”

“Hỏi thừa, tên Neanderthal. Dĩ nhiên là một đòn công kích rồi.”

Tulip tự tin đáp trả.

Dù Koutarou không thể thấy mặt nhưng cậu chắc cô ta đang cười.

“Đòn công kích.”

Tuy nhiên, không có gì bất thường trong căn phòng cả. Lỗ đen trôi nổi trên vai cô gái không có chút động tĩnh gì cả.

“Đâu có gì xảy ra đâu...”

“Fufu! Wahaaahahaha, thế nên các người mới là lũ Neanderthal! Đừng nghĩ những thứ trước mặt người là tất cả những gì mà ta có!”

Tulip sung sướng lắc qua lắc lại.

“Nguy cấp! Một siêu năng lượng phát ra từ 50m từ trên không~ho!”

“Cái gì?”

Nhận cảnh báo từ Karama, Kiriha nhảy tới cửa sổ.

Cô vội vàng mở nó và nhurón thân ra ngoài.

Koutarou cũng làm theo.

“Là nó sao!”

“Cái quái gì thế!?”

Bầu trời trên Corona House, một lỗ đen y như cái trời nổi trên vai cô gái đang hiện hữu.

Dù nay là một đêm nhiều sao nhưng trên bầu trời có một khoảng hoàn toàn không một bóng ngôi sao nào.

Một thứ hình trụ lớn nhô ra từ chiếc hố.

“Xác nhận sự sản sinh của phản vật chất~ho! Đang gia tăng nhanh chóng về khối lượng~ho!”

“Phản vật chất ư!? Cụ thể là bao nhiêu!?”

“Hiện tại là 58 gram~ho! Vẫn tiếp tục tăng~ho!”

“Là pháo phản vật chất sao!? Không thể tin được! Cô có hiểu sự nguy hiểm của thứ đó không vậy!?”

Kiriha quay lại hét lên với Tulip.

Chỉ qua phản ứng như thế của một Kiriha bình thường điềm tĩnh cũng đủ làm Koutarou thấy sự trầm trọng của sự việc.

“Dĩ nhiên là biết rồi! Nó sẽ biến đám Neanderthals thành photon hết!”

Tulip bật cười trước một Kiriha đang hoảng sợ.

“Koutarou, phản vật chất là cái gì thế?”

“Đừng có hỏi anh. Cái này là lĩnh vực của tên Mackenzie cơ.”

Koutarou và Sanae không thể hiểu được những thuật ngữ này.

Vậy nên cả hai chỉ biết nghiêng đầu tự hỏi.

“Nói một cách đơn giản thì nó là một bom nguyên tử vô cùng khủng khiếp.”

Còn nói chính xác thì sự phân hạch hạt nhân sử dụng trong bom nguyên tử hoàn toàn khác so với phản vật chất.

Tuy nhiên cả hai đều giải phóng ra mức năng lượng ở mức độ nguyên tử, nên nó phù hợp để giải thích cho hai kẻ không có chút hiểu biết gì.

“Bom-nguyên tử!?”

“Mấy quả hay xuất hiện trong movie với anime, thứ kinh khủng thổi bay mọi thứ và đè cột khói cây nấm đo á!?”

Nhờ thế mà Koutarou và Sanae dễ dàng hiểu tình hình và bắt đầu hoảng loạn.

“C-chạy thôi, Koutarou.”

“Ừ-!”

“Vô ích thôi! Phản vật chất đã tích tụ lên đến 100g! Dù chạy nhanh đến đâu cũng không kịp nữa rồi!”

“...Vậy là hết...”

Kiriha thờ dãi và đôi vai rũ xuống.

Cô hiểu sự tàn phá của 100g phản vật chất nó như thế nào.

“Đừng có từ bỏ! Làm gì đó đi, Kiriha!”

“Chúng ta phải làm sao? Tui phải làm gì bây giờ!?”

Nhận thức nó là một vũ khí ghê gớm, cả Koutarou lẫn Sanae hoang mang chạy quanh Kiriha.

“Một chút mảnh khõe còn con chẳng thể dùng nó được đâu! Chiến thắng đã gọi tên ta!”

Tulip thì đang ngây ngất. Như giải phóng mọi phần uất trong lòng, ả cười to thành tiếng.

Thậm chí con gấu trên chiếc quần chip kia cũng như đang cười vào mặt Koutarou vậy.

“Chúng ta không thể là gì hơn được đâu. Từ bỏ đi, Koutarou, Sanae.”

“Không! Em không muốn chết!”

“Em chết rồi còn đâu nữa! Bom hạt nhân hay phản vật chất làm sao hại em được nữa chứ!”

“Ồ ỳ~”

Nhận ra vũ khí bình thường không có tác dụng với ma, Sanae bình tâm trở lại.

“Thôi xin lỗi vì sự mất mát của anh~”

“Nghe lời đó từ em thực sự khiến anh mảy mai ứa nước mắt!”

“Đặc quyền của ma mà ỉ!”

Sanae giơ tay tạo hình chữ V chiến thắng đưa ra trước mặt Koutarou.

“Không thể đoán trước phản vật chất có thể làm được những gì đâu. Với khối lượng như thế, nó có sức mạnh bóp méo cả không gian. Thậm chí cả ma quỷ cũng khó lòng mà thoát.”

“Nghe thấy chưa, Sanae!? Ma cũng có thể chết kia!”

“Đừng có mà ăn mừng như thế chứ, tên ngốc!”

Đám Koutarou bắt đầu rơi vào hoảng loạn, thì chiếc vòng trên tay Tulip lạnh lùng thông báo.

“TRAU DÒI PHẢN VẬT CHẤT HOÀN THÀNH.”

“Tốt lắm! Chuyển sang bước khai hỏa! Và đừng quên đưa ta quay về ngay khi nguoi khai hỏa!”

“TUÂN LỆNH. KHỞI TẠO QUY TRÌNH KHAI HỎA.”

“Waaaa, nó bắn kia! Nó đang bắn kia!”

“Khônggggggg! Tui không muốn chết trê!”

“Một cái kết không ngờ cho việc xâm lăng mặt đất... Dù vậy không có nghĩa là Nhật Bản thoát khỏi sự xâm lược...”

Một cô gái đang hả hê, một Koutarou đang tán loạn, một Sanae đang bám dính vào Koutarou, một Kiriha đang u sầu và một Yurika vẫn còn bất tỉnh không biết tí gì sự đời.

Năm người thể hiện năm sắc thái khác nhau khi thời khắc cuối cùng đang gần kề.

“PHẢN VẬT KẾT THÚC TÍCH LŨY. AN TOÀN ĐỂ GIẢI PHÓNG. ĐANG CHỜ LỆNH KHAI HỎA, THƯA CÔNG CHÚA.”

“Kuku, và thế là mọi chuyện đã an bài! Genesis Buster, Bắ-“

***

Tuy nhiên, ngay khi cô gái định ra lệnh thì một giọng nói khác cất lên trong phòng cắt ngang lời cô.

“Chờ đã, thưa công chúa Theiamillis!”

“Ruth!?”

Cô gái cất giọng ngạc nhiên, một người khác bước ra từ bức tường phát sáng.

Nhìn như Sanae đi xuyên tường vậy.

Người bước ra là một cô gái với bộ đồ quân nhân với một chiếc váy ngắn.

Cô cao hơn Tulip, có vẻ cao bằng Yurika.

“N-è, có người mới đi xuyên qua tường kia!”

“Cậu ngạc nhiên gì chứ? Tulip cũng đi ra từ đó mà.”

“Thật à, Kirih-san?”

Koutarou không để ý lúc Tulip đi ra.

Thì do lúc đang kiểm tra đám gọn phát sáng thì tầm nhìn của cậu bị che khuất còn đâu.

“À, cô nàng đầu đi ra khỏi tường cùng một kiểu và va vào cậu còn đâu.”

Kirih đã tuyệt vọng nhưng sự xuất hiện của cô gái khác đã giúp cô hồi phục lại.

“Thưa điện hạ! Tại sao người lại ra lệnh bắn Genesis Buster về phía hành tinh này!?”

Cô gái mới ngay lập tức chất vấn Tulip.

“N-Nhưng chúng trên người ta!”

Tulip phản đối nhưng giọng điệu khác hoàn toàn khi trước.

“Có vẻ như cô gái kia đến để dừng Tulip lại.”

“Thật sao?”

Koutarou và Sanae nhìn về phía hai người đang tranh cãi.

Cả đám vẫn chưa hiểu chuyện quái gì đang diễn ra nữa.

“Nó không có nghĩa là người có thể hủy diệt cả một hành tinh được! Như thế là vi phạm Hiệp ước ngân hà!”

“Sanae, hình như cái vũ khí trên đầu chúng ta có thể phá hủy cả hành tinh đó.”

“Thế ra trái đất suýt có cái chết đầy ngẫu hứng à.”

“Mong cho tai qua nạn khỏi...”

“Nhưng chúng nói ta phăng, lùn và ngốc nữa! Làm sao ta có thể tha thứ lũ phạm thượng đó chứ!”

“Không có ai trên đời lại mang vũ khí hủy diệt diện rộng dùng trong cuộc chiến không gian ra dùng chỉ vì lý do trẻ con đó cả!”

“Nh-ưng mà Ruth!”

“Không nhưng nhị gì cả!”

Cuộc tranh luận dường như nghiêng về phía cô gái mới.

Tulip chống trả giảm dần rồi ngậm hẳn.

“Fufufu, có vẻ mọi thứ trở lại bình thường...Hà.”

Kirih thở dài và thả lỏng đôi vai.

“Công chúa Theia, xin hãy rút lại lệnh. Nếu người giết cư dân trong căn phòng này thì người không thể qua được thử thách được giao cho. Người muốn trở thành kẻ thất bại nhanh nhất trong lịch sử Forthorthe và bôi tro trát trấu vào mặt mẫu thân của người sao?”

“...”

Ngay khi nhắc đến mẹ, Tulip dừng tranh cãi.

“Điện hạ, xin người hãy hiểu cho. Tầm ảnh hưởng của Forthorthe không bao trùm đến hành tinh này. Chúng ta mới phải là người phải tuân theo luật lệ của họ.”

(Cô gái này giờ toàn nói điều có lý...)

Mấy ngày qua, có cả đám con người vô lý cũng phải ép bản thân vào căn phòng này.

Nên những lời cô gái mới kia như mật ngọt trong tai Koutarou.

“Hiểu rồi... Blue Knight, giải phóng attack mode và chuyển sang guard mode. Hủy bỏ Genesis Buster.”

“TUÂN LỆNH, THƯA CÔNG CHÚA.”

“Cảm ơn sự hiểu biết của người.”

Cô gái mới nở nụ cười thanh thản, sự náo loạn trong căn phòng cũng kết thúc.

Một vài cái hồ trên tường do laser, giấy dán tường bị rách toác khắp nơi bởi shock waves.

Tấm thảm tatami đẹp là thế giờ đã cháy xém. Căn phòng thành đồng hồ lớn.

“Bạn chủ nhà mà thấy cảnh này chắc khóc quá...”

Koutarou nhìn quanh phòng.

Corona house là thứ mà chủ nhà Shizuka rất trân trọng.

Là kỉ vật để lại từ cha mẹ cô.

Vậy nên tình trạng này chắc hẳn sẽ tổn thương cô ấy ghê gớm.

Koutarou đau đớn nhận thức nó.

“Koutarou, ngồi xuống đi để chúng ta còn bắt đầu.”

“À, xin lỗi, tôi ngay.”

Ngay khi Kiriha gọi, cậu quay lại nhìn năm cô gái đã ngồi quanh chiếc bàn trà,

Theo chiều kim đồng hồ, họ ngồi lần lượt là: Sanae, Kiriha, Yurika, Tulip và cô gái mới đến cũng cô.

Còn một chỗ trống giữa Sanae và Kiriha cho Koutarou.

“... Tôi ngồi đây.”

Koutarou ngồi xuống khoảng trống.

“Có vẻ hơi đông đủ nhì...”

“Thì chúng ta có đến 6 người cơ mà.”

Kiriha nhún vai trước những lời Sanae. Chiếc bàn trà và căn phòng không thiết kế cho 6 người.

Vậy nên không khó hiểu khi nó quá chật chội đối với họ.

“Chúng ta cần giải quyết vấn đề lớn trước mắt. Chúng ta không cần tăng tình hữu nghị...”

“Đúng là vậy, nhưng...”

Sanae tỏ ra chút buồn bã.

“Vậy trước hết, các cô là ai?”

“Hừ!”

Tulip – Cô gái trong bộ đồ quý phái, người bước ra đầu tiên từ bức tường- từ chối trả lời.

Cô bực tức quay mặt ra chỗ khác phía cậu.

“Thật sự xin lỗi, tâm trạng điện hạ không được tốt, nên hãy để em được giải thích.”

Thay vào đó, cô nàng mặc quân phục bắt đầu lên tiếng.

So với cô nàng trong bộ đồ dạ hội, cô này dịu tính và tỏ vẻ hợp tác hơn.

Cô cúi đầu lịch sự và điềm tĩnh trước Koutarou, nó để lại ấn tượng lớn với cậu.

Tuy nhiên, cô nàng có thể giống kiểu người như Kiria, vậy nên Koutarou quyết định nghe cô nói thay vì thử giằng đánh để khỏi mất cảnh giác.

“Xin phép được giới thiệu. Đầu tiên là chủ nhân của em, Điện hạ Theiamillis.”

Và cô chỉ và hướng về cô gái đang ngồi kế bên mình.

“Điện hạ?”

Có một từ cô dùng đi dùng lại từ khi đến đây.

Koutarou biết đó là chức danh cung kính dành cho quý tộc, nhưng cậu không nghĩ nó phù hợp với cô nàng ngồi trước mặt cậu.

“Vâng, Tên đầy đủ của người là Theiamillis Gre Forthorthe. Một công chúa của Holy Forthorthe Galactic Empire.”

“Công chúa!? Nhóc con đó á!?”

Nghe Koutarou nói thế, cô gái trong dạ phục, Theia lườm cậu.

Tuy vậy, giờ cô có vẻ tỏ ra thận trọng nên không nói gì.

“Vâng, người là Đế thất công chúa, nhưng là con một của đương kim hoàng đế.”

“Vâng là công chúa thật à?”

Cô gái đang giải thích gật đầu trước một Sanae đang sùng sốt.

“Dù giờ hơi khó để chứng minh thân phận của người nhưng đó là sự thật không cần bàn cãi.”

“Không cần thiết. Tôi cũng hiểu là cô ta có địa vị rất cao.”

“Ế? Chị tin chúng em sao!?”

“Phải, trong chừng mực nhất định.”

Không mong đợi, người ủng hộ lời nói của cô gái kia lại là Kiria.

“Ý của cô là sao, Kiria-san?”

“Koutarou, hãy nghĩ về sức mạnh vũ khí của cô ta ấy.”

“Vũ khí thì sao chứ? Ừ thì nó nguy hiểm nhưng...”

“Cậu nghĩ người bình thường có thể đi loanh quanh với loại vũ khí như thế sao? Trên hết lại là loại phản vật chất nữa?”

“A, thì ra là thế.”

Nhờ thế mà Koutarou hiểu được ý của Kiria.

“Sanae, em thấy với loại vũ khí ấy, người nào hợp hơn? Một người bình thường hay là một người chức cao vọng trọng?”

“À, em nghĩ chắc phải một tên tay to mặt lớn rồi. Họ có cả quả bom nã mìn nữa cơ mà.”

“Có lẽ vậy. Nói cách khác thì thật là vô lý nếu hai người họ chỉ là những người bình thường.”

“Hiểu rồi, anh nói chí phải.”

Sanae thỏa mãn gật đầu và cô bé quay sang châm chọc Yurika.

“Yurika, không như ai đó tự nhận là công chúa, cô ta là hàng chính hãng đó.”

“Minh cũng là hàng thật mà!”

“Rồi rồi, một cosplayer chân chính luôn chứ gì!”

“Không phải mù! Sao mà một người lại cứ bắt nạt mình thế!?”

Yurika cắn răng tuyệt vọng nhưng chẳng ai thèm nghe cô.

“Dùng vũ lực để chứng tỏ địa vị, một cách cũ nhưng lại hiệu quả.”

“Về việc đột nhiên sử dụng vũ lực khi này thực sự là em rất lấy làm tiếc.”

Cô gái cúi đầu thành khẩn.

“Cậu không cần phải lo lắng thái quá, lỗi cũng xuất phát từ hai bên mà.”

“Cảm ơn anh nhiều.”

“Koutarou, anh tha thứ cho họ dễ dàng quá đó.”

“Em quên những gì đã xúc phạm người ta à.”

Sanae nao núng trước ánh nhìn sắc lạnh từ Koutarou.

Cô cũng thấy mình có phần nói hơi quá.

Koutarou cũng vậy, ngoài vụ chạm ngực lúc đầu ra thì cu cậu cũng nói nhiều thứ không hay sau đó.

Vậy nên hai người họ cũng đều có lỗi.

“Vậy còn cậu thì sao? Cậu chắc cũng là một người có địa vị cao nhỉ?”

“À không, em chỉ là một quân nhân thôi. Chính xác là cận vệ cũng như là người hầu của Theia bệ hạ. Tên đầy đủ là Ruthkania Nye Pardomshiha.”

“...Ruth là bạn thuở nhỏ của ta.”

Theia, người đang ngồi im, lên tiếng.

“Cô ấy là một cận vệ tài năng và đáng tin cậy.”

“Người quá khen rồi, thưa bệ hạ.”

Ruth đáp nụ cười với Theia, làm Theia dần đỏ mặt trước khi bắt đầu hờn dỗi lần nữa.

“Nên... em chỉ là lính thôi ạ.”

“Ruth-san... À phải rồi, quên khuấy đi mất. Tên mình là Koutarou, Satomi Koutarou, cư dân của căn phòng này.”

“Còn em là Higashihongan Sanae, Người hộc hoẹt bên cạnh là Yurika. Nhưng ngoài cái diện mạo có phần màu sắc ấy ra thì không cần để ý chị ta đâu.”

“Mình là Nijino Yurika, một mahou sh-“

Yurika cố giới thiệu bản thân thì...

“Kurano Kiriha. Cậu cứ gọi tên Kiriha là được.”

Quá nhỏ, đã bị chặn họng bởi Kiriha.

“Mấy người ghét mahou..., không, ghét mình đến thế à?!”

Yurika vừa nói vừa khóc. Vai cô rũ xuống và nước mắt thấm đẫm khăn tay.

Ruth bất ngờ khi thấy Yurika bật khóc.

“Có chuyện gì vậy, Yurika-sama.”

“Không có gì đâu. Đừng bận tâm, Ruth-san.”

“Dạ vâng, Satomi-sama.”

Yurika vẫn tiếp tục khóc.

“...?”

Ruth vẫn chưa thể hiểu được hoàn cảnh, nên cô quyết định không quan tâm đến làm gì.

“Nhân tiện thì Ruth, cậu có nhắc tới một đế chế ngân hà trước đó. Ý cậu là sao?”

“Chị ta nói thế thật à, Koutarou?”

Sanae, người không chú tâm vào câu chuyện, kéo tay áo Koutarou và hỏi.

“Ừ, cái gì mà Đế chế ngân hà rồi Thần thánh ấy. Nơi mà Theia làm công chúa đó.”

“À, em có biết một Đế chế ở Ginza đó!”

* {Sanae nhầm “Ginga”= ngân hà với “Ginza”=một quận mua sắm sầm uất nổi tiếng ở Tokyo của Nhật}

Đó là một khách sạn nổi tiếng tên là Khách sạn Hoàng gia.

“Hai cái đó hông có liên quan à nha...”

“Em biết rồi!”

“Như mọi người cũng đã nói.”

Ruth gật đầu.

“Chúng em đến từ Holy Forthorthe Galactic Empire.”

“Holy Forthorthe Galactic Empire... Em chưa từng nghe cái tên đó trước đây.”

“Chị nghe đến nó bao giờ chưa, Yurika?”

“Sao cậu lại nghĩ mình biết chứ?”

Yurika ngờ ngàng trước câu hỏi từ Sanae.

“Thì nó nghe như tên một bộ anime mà.”

Yurika bắt đầu sụt sịt.

“Đừng có mà chọc cô ấy nữa, Sanae.”

“Em xin lỗi, tại thói quen rồi.”

“Vậy Ruth-san, đất nước đó nằm ở đâu vậy? Trung Á? Hay là ở châu Âu?”

“Không.”

Ruth lắc đầu.

“Nó cách đây 10 triệu năm ánh sáng, ở một ngân hà khác.”

“Thực sự là vậy sao?”

Kiriha đứng lên theo bản năng.

Vũ khí phản vật chất mà Theia và Ruth sở hữu đã làm Kiriha nghi ngờ rồi nhưng cô vẫn bất ngờ.

“Koutarou, có một Ginza khác nữa à, ngoài cái ở Tokyo ra á?”

“Không phải, ở một ngân hà khác luôn!”

Koutarou rói bời. Cậu chàng hiểu Ruth đang nói gì, nhưng mà nó viễn tưởng như cốt truyện một bộ phim mà cậu hay xem cũng chẳng bạn, Kenji.

“Không thể nào. Nếu đến từ ngân hà khác nghĩa là—

“Vâng, chính xác. Chúng em đến từ hành tinh khác; hay có nghĩa bọn em là aliens.”

Theia và Ruth, hai cô gái này giờ còn hơn cả là “khách” nữa rồi.

“N-người ngoài hành tinh...”

Quai hàm của Koutarou như rớt ra.

“Hết quý, cosplayer rời ngoài dưới mặt đất, tưởng chẳng bắt ngờ nào dọa được mình nữa, nhưng mà đến mức aliens ghé thăm thì..”

“Không phải cosplayer! Mahou shoujo ya~”

“Em nghĩ ngạc nhiên cũng là chuyện thường. Dù gì chuyện tương tác giữa các nền văn minh cũng khá là hiếm.”

Ruth nở nụ cười thông cảm.

“Nhưng, giờ cậu nói thế thì mọi chuyện giờ đã trở nên rõ ràng hơn.”

Laser, lá chắn, pháo phản vật chất. Khó mà tin mấy vũ khí viễn tưởng đó có thể tìm được trên Trái đất.

Nếu con người có công nghệ tiên tiến như vậy thì trái đất không biết đã tiến xa đến mức nào.

Hai con haniwa của Kiriha cũng đã đủ ngạc nhiên rồi nhưng thứ công nghệ này còn bất ngờ đối với Kiriha.

“Đúng là không nghi ngờ gì được nữa.”

Cô đổ mồ hôi ướt hết lông mày.

“Karama, Korama, chuẩn bị đi.”

“Đã rõ~ho!”

“Chúng em làm ngay~ho!”

Nghe lệnh, hai con haniwa bay đi.

Chúng lật tấm tatami gần cửa ra vào nhất và chui vào trong chiếc hố ngay bên dưới.

“Anh tính làm gì bây giờ, Koutarou?”

“Trước hết, cứ coi điều họ nói là sự thật đi.”

“Anh tin họ là alien à?”

“Họ trông có vẻ không nói dối.”

Koutarou thì thầm vào tai Sanae.

“... Hòn nữa, dù có nói dối chẳng nữa thì vũ khí họ vẫn là hàng thật.”

“...Anh nói đúng. Ít ra họ không phải dạng vừa như Yurika.”

Sanae thì thầm lại và quay sang nhìn Theia và Ruth. Đột nhiên một lý do khác vụt qua đầu cô.

“Này, Koutarou.”

“Hử?”

“Hay anh tin họ bởi cô gái tên Ruth kia đúng loại con gái anh thích hả?”

“Dĩ nhiên là không!”

“Thật sao?”

“Dĩ nhiên!... Dù đúng là cô ấy dễ thương thật.”

“... Em rất cảm kích... khi anh nói em là dễ- thương...”

Cô gái người cổ giữ khuôn mặt nghiêm túc đỏ mặt sau khi nghe Koutarou gọi cô như thế.

Khuôn mặt ấy trông cô như một cô gái đúng tuổi.

“Thì cô ấy đứng đắn và không nói gì vớ vẩn. Thì làm sao mà nghi ngờ cho được, đúng chứ?”

“Anh nghe khá nghi vồn~ Anh chắc đó không phải dạng gái ngoan vợ hảo mà anh thích chứ? Đúng là con trai~ Chỉ vì nàng xinh lại nghe lời nên anh đội cô nàng lên thờ luôn rồi~”

“Hừ, so với em thì bé nào cũng dễ bảo hết.”

“...Thật sao.”

Sanae, Yurika, Kiriha và Theia. Bốn người khác hơi xa vời vời từ “dễ bảo”.

“Em rất vinh hạnh khi anh đã tin bọn em, Satomi-sama. Em thực sự lo lắng làm cách nào để anh tin được chuyện này cơ.”

“Luôn? Không phải hai người vừa mới tới sao, Ruth-san?”

“Vâng.”

Ruth gật đầu.

“Thực ra chính xác là bọn em đến hành tinh này từ đêm hôm qua.”

“Vậy, các cậu làm gì từ đó đến giờ?”

“Chúng em thu nhập dữ liệu cho thiết bị phiên dịch từ những cuộc trao đổi trong phòng anh Satomi ạ.”

Vừa giải thích, Ruth mang ra trưng một chiếc hộp nhỏ.

Đó là thiết bị phiên dịch mà hai người họ đã dùng.

“Nhắc mới nhớ là hai người đang nói tiếng Nhật.”

“Cứ nghĩ chiếc hộp bé con này có thể...”

Koutarou và Sanae tập trung vào chiếc hộp. Để hai người có thể thấy rõ ràng hơn, Ruth đưa chiếc hộp cho họ.

“Nhờ thế mà chúng em có thể hiểu chút về tình hình của mọi người. Nhưng nói gì thì nói, bọn em cũng đã nghe trộm, nên em thực sự rất là xin lỗi.”

“Chúng ta không hiểu nhau thì khó mà đi đến được, vậy nên đừng quá lo lắng, Ruth-san.”

“Cảm ơn anh nhiều, Satomi-sama.”

Ruth đã chuẩn bị để bị oán trách nên giờ cô cảm thấy nhẹ nhõm.

“Thế lý do hai người đến trái đất để làm gì?”

“Đó là do vấn đề của bọn em...”

Ruth thẳng người lên, đã hết thời gian thư giãn. Đến lúc vào công chuyện chính.

“Bệ hạ Theia đến đây để thực hiện một nghi thức truyền đời của gia đình đế quốc.”

“Nghi thức?”

Kiriha ngẩng đầu lên, Ruth gật đầu và tiếp tục giải thích.

“Vâng, một thử thách đề ra cho người nối ngôi khi người bước vào tuổi 16.”

“Thử thách? Đó là loại thử thách gì?”

“Thử thách khác nhau phụ thuộc vào từng người. Đó có thể là kiếm item, thám hiểm những vùng đất chưa khai phá, chiến đấu với một kẻ địch định sẵn, đại loại là như thế. Ngay khi vượt qua được thử thách, họ sẽ chứng tỏ bản thân thích đáng kế tọng ngai vàng.”

“Kiểu như nghi thức trở thành người lớn ấy hả?”

“Chính xác là vậy, Kiriha-sama. Nếu một thành viên trong gia đình hoàng gia không thể chứng minh khả năng của mình thì họ không được thừa tự khai vàng, thậm chí là con cái của hoàng đế chăng nữa.”

“Nói cách khác là cô nàng mà vượt qua được thì sẽ trở thành nữ hoàng?”

“Không, vẫn chưa hẳn. Người vượt qua thử thách được ghi theo thứ tự hoàn thành trên danh sách những ứng cử viên có quyền thừa tự. Người đứng

đầu danh sách sẽ trở thành tân đế vương“

“Theo thứ tự vượt qua... Đó là cách chứng tỏ khả năng của ứng cử viên à.”

“Đúng như vậy. Satomi-sama.”

Ruth gật đầu.

“Vậy có nghĩa là hai người, đúng hơn là cô nàng công chúa đăng kia phải đến đây để clear thử thách ấy hả?”

“Ừ đó.”

Theia mở miệng.

“Ta sẽ chứng thực khả năng của ta. Vậy nên ta cũng Ruth tới đây.”

“Chỉ với hai người thôi sao?”

Koutarou hơi ngạc nhiên. Trong đầu cậu, một hoàng gia đi tới đâu thì tùy tùng lũ lượt đi theo tới đó.

Tuy nhiên, theo lời cô gái xác minh thì chỉ có Ruth là người đồng hành duy nhất.

“Phải, để ta có thể chứng minh được ta tự mình vượt qua được thử thách. Nên không được mang theo nhiều người.”

“Hiểu rồi, tự thân vận động chứ gì.”

“Chính xác.”

“Vậy thử thách là gì vậy? Cô đến từ xa, chắc là đi khai phá nhĩ?”

“Không, thử thách đề ra cho điện hạ là xâm lược ạ.”

“Xâm lược!?”

“Điện hạ Theia phải xâm lược được căn phòng này và nắm quyền được nó trên cả danh nghĩa và thực tế.”

“C-chờ đã nào! Tại sao lại là phòng tui chứ!?”

Bị Koutarou phản biện, Ruth tiếp tục giải thích.

“Em tin giờ mọi người đã hiểu rằng thử thách đặt ra nhằm kiểm tra khả năng tiếp nhận ngôi báu. Do đó không đòi hỏi một cuộc xâm lược thực sự. Điện hạ sẽ được gửi một tọa độ random của một vùng đất nhỏ để phải chiếm giữ và biến nó thành lãnh hạt của mình. Nó đơn thuần là làm một cách hình thức.”

“Và cái vùng đất nho nhỏ đó tự dưng lại là phòng tui hử!?”

“Em biết điều đó thật khó tin, nhưng tọa độ mà máy tính chọn trùng khít với căn phòng này.”

“Chuyện gì mà ngẫu nhiên vậy trời!?”

“Bọn em cũng ngạc nhiên lắm. Bình thường thì tọa độ được chọn cho thử thách thường là vùng không gian trống. Và tất cả điều cần làm là cắm chiếc cờ ở đó, thế là xong. Thử thách đặt ra nhằm thử thách lòng cam đảm; bởi trong thử thách, họ sẽ đối mặt với những chuyến đi đến những địa điểm không xác định trong vũ trụ mênh mông.”

Bộ mặt tỏ rõ sự nghiêm trọng.

Tọa độ mà máy tính đưa ra gần như 100% là vùng không gian trống. Vũ trụ gần như và rỗng cơ mà.

Đó là tại sao đây là lần tiên có chuyện tọa độ điểm được chọn lại đúng vào một hành tinh có sự sống thông minh.

“Vậy chuyện gì sẽ xảy ra trong trường hợp này?”

“Nếu sự sống có trí tuệ được tìm thấy tại điểm xâm lược, công chúa không chỉ xâm lược mà còn phải khiến sự sống ở đó thề nguyện trung thành với mình. Đây là thử thách chứng minh khả năng của người đứng đầu. Và dĩ nhiên là không được quyền tước đoạt sinh mệnh của họ.”

“...Thế có nghĩa là...”

Sau một hồi giải thích, ngay cả người như Koutarou cũng hiểu chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

“Gờ thậm chí một kẻ có đầu như người cũng hiểu rồi chứ! Nên hãy thể trung thành với ta ngay tại đây và trao quyền thống trị căn phòng này lại cho ta! Nếu người ngoan ngoãn làm theo thì người sẽ trở thành công dân của đế chế và hưởng một cuộc sống vinh quang phú quý.”

Thất công chúa của Holy Forthorthe Galactic Empire, Theiamillis Gre Forthorthe.

Cô nàng giờ không chỉ cố xâm lược căn phòng mà ngay cả chính Koutarou.

“Tôi từ chối!”

Koutarou đáp trả Theia, người yêu cầu quyền sở hữu căn phòng và sự trung thành từ cậu, như mọi khi.

“Ai thèm thể trung thành với cô chứ!? Định chọc cười nhau à!”

Do đã biến căn phòng cậu thành bãi chiến trường nên Koutarou không có mấy thiện cảm đối với Theia.

Chứ đừng nói là thể trung thành với cô ả.

“Chết tiệt, tên Neanderthal! Ta đã nhẹ nhàng mà người lại lần tới à!?”

“Hả, cô nhẹ nhàng lúc nào vậy!? Người từ nãy cúi đầu lễ phép chỉ có Ruth thôi kia!”

(Au...)

Con đau chạy qua đầu Koutarou khi cậu la lên với Theia.

(Mình bị kích động quá chẳng.)

Koutarou lắc chiếc đầu để giam con đau, nhưng con đau không thuyên giảm mà cậu lại bắt đầu cảm giác nặng đầu.

Cậu nghĩ là do mình quá kích động, nhưng thực tế là do mấy ngày nay cậu đã quá ép bản thân.

“Ta thừa sức biến người thành bãi tro đó!”

“Tôi đã biết cô không thể hoàn thành thử thách nếu sử dụng bạo lực rồi, nên đe dọa vô ích!”

Tuy nhiên, cậu nhanh chóng quên đi con đau đầu. Theia, người trước mặt cậu mới là con đau nhức nhối hiện giờ.

“Chết tiệt, tự dừng lại để cho tên Neanderthal đó biết mấy thông tin dư thừa...”

“Nếu cô mà đi cùng Ruth thì tôi đã đuổi cô ra ngoài từ đầu rồi!”

“Hỗn xược! Sao người dám nói thể với chủ nhân của người thể hả!”

“Ai là chủ nhân cơ chứ!?”

“Dĩ nhiên là ta rồi, tên hạ lưu! Ta còn phải nhắc người đến bao giờ nữa chứ!?”

“Như là tôi phải nhớ ấy, Tulip!”

Cả Koutarou lẫn Theia chẳng ai chịu nhường ai, họ lờm nhau dữ dội.

Hai người giáp mặt lại gần nhau, gần nữa, đến mức mà chỉ cần thêm tí nữa là được một nụ hôn rồi.

“Bệ hạ, Satomi-sama, xin bình tĩnh lại. Đánh nhau không có lợi gì cho cả hai bên cả.”

“Dù Ruth-san có nói thế, nhưng mình không thể nghe con lùn này được!”

“Nghe thấy chưa, Ruth! Tên hạ lưu này không thể thương lượng trừ khi dùng vũ lực! Một tên Neanderthal làm sao hiểu được sự vinh hạnh lớn lao khi trở thành cư dân của Forthorthe chứ!”

Sự thuyết phục của Ruth không tác dụng với Koutarou và Theia, nhưng cô không từ bỏ.

“Em xin hai người! Hãy nghe lời ích kỉ của em! Dù thế nào chẳng nữa thì hai người đừng bao giờ đánh lẫn nhau!”

Ruth đặt hết sự lo lắng của mình vào lời nói.

“...Ta hiểu rồi, Ruth. Ta xin lỗi.”

”Lần này thôi đấy, do Ruth-san đã nói vậy.”

Nhờ trời mà lần cô gắng thứ hai của cô đã cho kết quả.

Dù hai người lùi bước nhưng vẫn ném vào nhau cái nhìn không cam lòng.

”Cảm ơn hai người, cảm ơn đã nghe em nói.“

Và Ruth thăm khoe mắt và cảm thấy nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha! ? Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chẳng có Tinh thần hợp tác gì cả!

1-7

“Hiệp ước CORONA

Sửa đổi ngày 5/1/2009

(Trích dẫn)

Điều bảy

Các cuộc chiến giữa lúc Kasagi Shizuka (Gia chủ Corona House, đang cư trú tại phòng 206) đang nghỉ ngơi ăn đồ ngọt phải dừng ngay lập tức.”

Chương 7: Chẳng có tinh thần hợp tác gì cả!

“Phù..”

Koutarou đã có thể bình tĩnh sau khi tu ừng ực cốc trà mà Kirika đã rót cho cậu.

“Rắc rối liên miên, và giờ thấy kiệt quệ quá...”

“Những lúc này nên dùng thêm cốc trà nữa. Không may là em không thể tìm thấy còn chút trà nào...”

Sanae đang bám trên lưng Koutarou và nghịch cốc trà rỗng bằng Poltergeist.

(Giờ mới để ý, mình cũng cãi cọ với Sanae suốt khi mới lần đầu gặp nhau.)

Koutarou nhìn Theia, người ngồi ngay trước mặt cậu, trong khi suy nghĩ.

Cô nàng Theia ương bướng, tuy nhiên đã đảo mắt ra chỗ khác, tránh cái nhìn của cậu.

Koutarou cảm giác tình hình hiện tại y như lúc cậu giáp mặt lần đầu với Sanae.

“Này, Tulip.”

“... Đừng có mà gọi ta bằng cái tên kì lạ đó! Ta có một cái tên đầy khả ái, Theia!”

Theia lườm Koutarou.

Dù có phần hung hăng và ích kỉ hơn Sanae, khuôn mặt phồng mang trợn má của cô vẫn đầy trẻ con.

(Dù không có ý định nhượng lại căn phòng, nhưng chắc là mình cũng làm hơi quá. Cô ta dù sao cũng chỉ là một con nhóc.)

“Được rồi, Theia.”

“Gọi là Theia-sama hoặc Bệ hạ Theia!”

“Tôi không phải cư dân của đất nước cô, và tôi cũng chẳng có ý định đó. Và trên hết, giờ chúng ta đang là kẻ địch.”

“...Rồi rồi, thế nhà ngươi muốn gì?”

“Dù chúng ta hiện là kẻ địch, nhưng tốt nhất là nên dừng làm những chuyện gây thiệt hại cho cả hai.”

“Là sao, cụ thể coi?”

“Đám đá, bắn beam, hay đại loại như thế. Nếu như tôi chết thì cô cũng thất bại. Để chế sẽ không công nhận cô nếu dùng vũ lực để giải quyết vấn đề, đúng chứ?”

“...”

Theia im lặng. Cô biết là Koutarou nói đúng nhưng bản thân cô không muốn chấp nhận.

“Tôi cũng sẽ kiềm chế và tránh tấn công cô. Chỉ ít thì chúng ta cũng nên thể hiện chút hòa hoãn đó.”

“..”

“Bệ hạ, thương lượng đòi hỏi có thời gian.”

“...Ta hiểu rồi. Sự thật là đấu với nhà ngươi chẳng mang lại lợi lộc gì cho ta cả.”

Ruth đã thuyết phục được Theia.

“Nếu cô đã chấp nhận đàm phán thì ta có thể dừng dùng bạo lực.”

Theia ra vẻ miễn cưỡng đồng ý, nhưng thực tế là cô giờ cũng có suy nghĩ như Koutarou.

“Ta chấp thuận.”

(Hừm. ... Miễn là cô ta không bị cảm xúc lấn át thì cũng là người biết điều đó chứ.)

Theia có thể sử dụng đồng vũ khí của mình bắt cả hành tinh này làm con tin để đe dọa Koutarou.

Nhưng cô đã không làm thế. Khi cô nài giữ được bình tĩnh thì cô dường như nhận ra đó là cách làm trái lẽ thường.

“Vậy, mọi chuyện đã được giải quyết. Giờ tôi muốn mọi người ngồi lại và thảo luận tình hình của chúng ta một lần nữa.”

Với Koutarou và Theia đã bình tĩnh, Kiriha thở phào nhẹ nhõm.

“Không phản đối.”

“Đã rõ.”

Sanae và Yurika đồng ý ngay lập tức.

“Cùng làm nào. Giờ tôi như đi trật đường ray ấy.”

Chỉ nội trong bốn ngày mà dân số căn phòng đã lên con số sáu.

“Ta cũng chẳng vấn đề gì. Ta cũng muốn nghe kế hoạch các ngươi một lần nữa.”

Theia ngoan ngoãn đồng ý.

Tuy nhiên, ngươi cuối cùng, Ruth không nói gì.

Cô ấy chỉ là người đi kèm theo Theia.

“Vậy ta bắt đầu từ Koutarou. Cậu ta là chủ nhân chính thức của căn phòng này.”

“Tôi mới là người ở đây trước anh cơ mà...”

“Koutarou đã kí hợp đồng với chủ nhà. Nên lý do của em không được chấp nhận, Sanae, và trước hết nghe Koutarou nói đã.”

“...Hiểu rồi...”

Sanae không thỏa mãn, nhưng cô tạm kìm chế lúc này.

Cảm xúc của cô đối với Koutarou đã thay đổi, nhưng tự bản thân cô lại không nhận ra.

Sanae mà lần đầu Koutarou gặp sẽ không bao giờ có chuyện nhường nhịn.

“Nói đi, Koutarou.”

“Rồi.. trường hợp của tôi rất đơn giản. Trong khi học cấp 3 thì tôi sẽ sống ở đây. Đó là lý do sao tôi từ chối rời đi. 5k một tháng đỡ đần cho tôi rất nhiều.”

“Thường dân, học trường cao trung mất bao lâu?”

“...Ba năm.”

Dù không ưa khi bị gọi là thường dân, Koutarou vẫn trung thực trả lời.

“Ta không chờ lâu được đến vậy!”

“Nhưng tôi cũng sẽ không rời đi. Tôi là bạn của chủ nhà, việc giao căn phòng này lại cho các cô chỉ mang lại rắc rối cho cô ấy thôi.”

Koutarou có hai lý do để không dời đi.

“Phần tôi chỉ có thể.”

“...Nếu chỉ là nơi để sống thì cậu sẽ dễ dàng nhượng bộ, nhỉ?”

“Nếu mà cậu không rời khỏi đây thì rắc rối sẽ...”

“Yurika, đến lượt cậu hãy nói. Giờ là đến Sanae.”

“Tui á?”

“Chúng ta làm theo thứ tự xuất hiện trong căn phòng này.”

“Hiểu rồi. Lý do tui cũng đơn giản thôi. Tui đã sống ở đây lâu lắm rồi, nên tôi không muốn bị đuổi đi, thế thôi.”

Sanae công khai và nở nụ cười có phần lãnh đạm.

“Hiện tại tui đang ngừng chiến với Koutarou, nhưng dù gì tui cũng sẽ tổng hết mấy người ra ngoài.”

“B-bằng cách ám... rồi giết á?!”

“Nếu việc đó là cần thiết... Fufu, tui sẽ nguyện rửa ch^ị”

“Hii!”

Sanae cười ranh ma, mặc Yurika cứng đờ người vì lo sợ.

Cô bé từ từ tiến lại cô.

“K-hônggggggggggg!”

“Đừng, đừng có chạy, Yurika!”

Yurika cố trốn vào chiếc tủ quần áo, nhưng Koutarou đã tóm được cái chân của cô.

“T-hà ra, xin cậu đó! Satomi-san mới nên là người bị ám mới phải!”

“Đừng có giỡn! Đừng chạy trốn đi! Ít nhất thì kể câu chuyện của cô đi đã!”

“Nhưng mà ma! Ma đang đến!”

“Tui ăn ch^ị nè ♪”

“Kyaaaaaaaa! Khôngggggggggg!”

“Sanae! Thôi đi! Em mà cứ làm thế thì chúng ta không thể tiếp tục được đâu!”

“Tehehe, xin lỗi mù~”

Sanae lè lưỡi và quay lại chỗ ngồi.

“Khôngggggggg!”

“Yurika, bình tĩnh đi! Sanae không đuổi theo cô nữa đâu!”

“Thả ra!”

Tuy nhiên Yurika không còn để ý xung quanh nữa, và tiếp tục giấy giữa.

Koutarou bị đá vài lần, cơn giận của cậu bắt đầu sục sôi.

“A! Vậy nên tôi mới ghét đám cosplayer, toàn lũ tâm trí trên mây mà.”

“Nếu cô mà không dừng ngay thái độ đó thì chỗ đứng trong xã hội của cosplayer còn rơi rớt nữa. Dù cho họ đều là người tốt chăng nữa.”

“Minh không phải là cosplayer!”

Phản pháo lại, Yurika cuối cùng cũng có thể nhận thức được tình hình.

Và khuôn mặt cô trắng toát khi để ý thấy những cái lườm từ mọi người.

“Ehh...”

“...Bình tĩnh chưa...”

Koutarou thở dài trong khi thả chân của Yurika ra và quay lại chỗ ngồi,

“Anh làm tốt lắm, Koutarou.”

“Anh không muốn nghe câu đó đến từ nhóc, Sanae!”

“Mà mà, cứ thư giãn đi.”

“Đúng là...”

“Tehehe~”

Sanae không chút nao núng trước cơn giận của Koutarou.

“Xin lỗi vì đã gây rắc rối...”

Yurika tỏ ra hối lỗi và quay lại chỗ ngồi.

“Vậy giờ đến lượt cô, Yurika. Lý do cô đến đây là gì?”

“Yurika đến đây để tổ chức tiệc cosplay với đám bạn của chị ta, đúng chứ?”

“Phải, chuẩn rồi. Giả rả bắt mắt mà.”

“Sai rồi! Sẽ có nhiều người sẽ đến vì nguồn ma lực dồi dào từ căn phòng này. Và trước khi chuyện đó xảy ra thì tôi muốn mọi người nên rời khỏi đây!”

“Ra đó là cốt truyện cho bữa tiệc à?”

“Tôi tán thưởng vì những gì cậu đã làm, nhưng tôi không thể nhượng lại căn phòng bởi lý do như thế.”

“Thành thật mà nói, em cũng đang đau đầu nhức óc để giải quyết với Yurika đây...”

“Không phải mà! Sao chẳng ai chịu nghe mình hết trơn vậy!?”

Yurika tuyệt vọng cố gắng thuyết phục song chẳng có ai tin cô.

“Dù có hỏi tại sao... thì...”

“Ừ, ngày nay còn ai tin vào ma thuật nữa đâu. Nó là điều không tưởng.”

“Thì sau khi tự mình xưng là chiến binh tình yêu và công lý thì chị toàn bỏ Koutarou lại mà chạy còn gì. Thế đâu ra đáng mahou shoujo chứ.”

Lẽ thường tình, thực tế và chính lòng nhất gan. Quá nhiều thứ chống lại Yurika để họ có thể tin cô là mahou shoujo.

“Auu, mình không có nói dối...”

“Đừng lo, Yurika.”

Theia vỗ vai Yurika.

“Ta tin câu chuyện của nhà ngươi.”

“Thật sao?!”

Yurika ngay lập tức tỏ ra mừng rỡ.

“Bạn tin vào ma thuật!?”

“Dĩ nhiên!”

“Và tin mình là mahou shoujo!? Và tin rằng kẻ địch đang đến!?”

“Tất nhiên rồi!”

“Cảm ơn nhiều! Mình luôn mong chờ có người sẽ tin mình xuất hiện mà!”

Yurika nắm bàn tay Theia và lắc lư trong khi đầm đìa nước mắt hạnh phúc.

“Không cần phải cảm ơn. Chỉ cần ngươi rời đi như là đối lại là được.”

Tuy nhiên lời nói tiếp theo của Theia làm Yurika đứng hình tại chỗ.

“Ế?”

“Ý- bạn là sao?”

“Không có gì cả, ta tin nhà ngươi. Vậy nên giờ ngươi có thể rời đi trong thanh thản. Ta sẽ diệt đám kẻ địch đó, nên khỏi phải lo lắng.”

“Chờ đã! Ý bạn là-“

“Cô cố dùng lời lẽ chính trị gia để đuổi khéo cô ấy đi chứ gì. Dù không tin đến nửa lời của cô ấy nhưng cô vẫn giả đồ ủng hộ câu chuyện rồi từng bước chèn ép... Cô quả là một cô gái thông minh, cô công chúa alien ạ!”

Kiriha xen vào trước câu Yurika bỏ dở.

“Kukuku, vũ lực không phải sức mạnh duy nhất mà hoàng gia có đâu.”

“Thật quá đáng! Mấy người toàn cứ châm chọc mình vậy!? Tại sao!? Dù mấy bạn tin vào ma, người dưới lòng đất và cả alien nữa cơ mà!”

Yurika bắt đầu khóc.

“Phân biệt đối xử! Bất công! Mình yêu cầu sự công bằng!”

Yurika nhảy vào tủ, hết sức bình sinh đóng sập cửa lại, và tiếng nức nở của cô bắt đầu vọng ra.

“Rồi, tôi là người tiếp theo.”

“Kiriha, tại sao cô lại tới đây?”

Mọi người nhanh chóng lơ đi tiếng thút thít sau cánh tủ.

“Híc, mình đang ở ngay đây mà, híc.”

Yurika bắt đầu càng khóc to.

“Mục đích tôi đến đây là dựng lại bệ thờ tổ tiên.”

“Hiểu rồi, vậy đây là nơi quý giá với nhà ngươi?”

“Nhưng cô định dùng nó làm bàn đạp để xâm lược mặt đất nữa đúng chứ?”

“Chính xác, Ngay khi tái lập được bệ thờ, chúng tôi có thể tập trung nguồn sức mạnh tâm linh. Từ đó để sản xuất vũ khí năng lượng tâm linh hàng loạt để lấy lại thời huy hoàng đã mất.”

“Dựa theo quan điểm, thì mục đích của cô cũng như ta.”

Theia nở nụ cười sung sướng.

(Vậy đây mới là kẻ địch thực sự của mình. Cô ta cũng là người giỏi ứng biến... thật là hứng thú.)

Theia có chút vui mừng khi gặp được một kẻ địch tương xứng.

“Và cuối cùng là Theia-dono, là cô đấy.”

“Rồi, mục đích thì ta vừa nói lúc nãy. Ta đến để chứng tỏ bản thân xứng đáng trở thành hoàng đế của Forthorthe thông qua một nghi lễ. Ta sẽ áp đặt luật lệ lên căn phòng và thu được sự trung thành của tên thường dân nơi đây.”

Trong khi nói, Theia chỉ về hướng Koutarou.

Koutarou có nhiều thứ muốn nói nhưng cậu kìm lại.

“Thế có nghĩa là tất cả chúng ta đều mong muốn sở hữu căn phòng này.”

“Chính xác.”

Koutarou và Sanae muốn sống ở đây.

Yurika muốn tổ chức tiệc cosplay.

Kiriha muốn dựng lại đền thờ tổ tiên.

Còn Theia muốn thống trị căn phòng.

“Nói cách khác là các cô đến đây xâm lược căn phòng của tôi?”

“Đơn giản thì đúng là vậy.”

Sau khi im lặng hồi lâu, Ruth chen vào.

Năm cô gái theo đuổi căn phòng của Koutarou.

Mỗi người có lý do riêng của họ, nhưng đều có mục tiêu là tước căn phòng khỏi cậu.

“Thế giờ ta phải làm gì? Không ai muốn đánh nhau hay rời đi. Hay là ta chơi thêm vài game nữa?”

Tất cả mọi người đều đồng tình không dùng bạo lực với Koutarou.

Bởi vậy, tất cả trừ Theia đã quyết định giải quyết bằng các trò chơi.

“Fufu, game cũng không phải ý kiến tồi. Chiến tranh xưa kia căn bản cũng như thế.”

“Vậy Theia-dono, nói thế nghĩa là cô đồng ý sử dụng game để giải quyết?”

“Với một điều kiện.”

Theia đếm tính gật đầu.

“Điều kiện? Là gì?”

“Fufu, ta chỉ chơi với tên thường dân thôi.”

Theia quay về phía Kiriha.

“Ý cô là sao, Theia-dono?”

Kiriha tỏ ra cứng nhắc.

“Cũng đơn giản thôi. Nếu ta chấp nhận chơi một trò ngay bây giờ, ta có 1/5 cơ hội chiến thắng. Tuy nhiên, nếu loại bỏ được các cô thì tôi sẽ tăng lên 1/2 cơ hội chiến thắng. Hơn nữa là ngoài tên thường dân ra thì những người còn lại, ta không cần thiết phải chơi cùng!”

“Vậy đó là kế hoạch của cô!”

“Cô nghĩ cô có thể hạ được tôi sao!?”

Không khí căn phòng nặng nề hơn, Theia đứng lên với nụ cười táo bạo.

“Đĩ nhiên rồi! Chẳng mấy chốc là chiến thắng sẽ trong tay ta!”

“Vậy để xem. Tôi cũng đã chuẩn bị vũ khí để chống lại cô rồi. Karama, Korama!”

“Ho!”

“Vâng~ho!”

Đáp trả lời Kiriha, 2 con haniwa lơ lửng ra trước mặt cô.

Thiết kế của chúng có chút thay đổi.

Một con thì đeo kiếm bên hông, con kia thì thêm một cái như bộ râu trên mồm.

“Spiritual Energy Katana và Spiritual Wave Cannon đã chuẩn bị xong -ho!”

“Ane-san, cứ để bọn em lo-ho!”

“Giờ thì chẳng ai trong chúng ta có thể đỡ được đòn tấn công của đôi phương được nữa.”

Kiriha tuyên bố và đứng lên nở nụ cười như Theia.

“Spiritual Energy Katana và Spiritual Wave Cannon tương tự như sức mạnh của Sanae. Vậy nên nó dễ dàng xuyên qua lá chắn của cô.”

“Đồ tráo tráo...!”

“Có nghĩa đây là chiến thắng của ta và Kiriha. Cô không thể làm gì được ta khi ta là một con ma!”

Sanae đứng lên nở nụ cười và bắt đầu tạo ma trôi.

Với luồng điện được trau dồi, quả ma trôi lớn dần lên.

“Blue Knight, kích hoạt hệ thống vũ khí sát thương. Vũ khí ta cần là Mind Pulse và Motor Cannon!”

Theo lệnh của Theia, 2 chiếc đĩa đen tái xuất hiện trên vai cô.

“Chúng không có tác dụng với tui đâu!”

“Để rồi xem!”

Tuy nhiên, Theia tự tin ra mặt.

“Dù là ghost thì ngươi vẫn có suy nghĩ. Nên ta chỉ cần đập nát tâm trí của ngươi là thắng rồi.”

“Chết tiệt, lũ alien còn làm được trò đó à!?”

Sanae chùn chân do dự.

Koutarou và Ruth không thể tiếp tục giữ im lặng, lên tiếng.

“C-hờ đã mấy người! Các cô định chiến luôn tại đây à!?”

“Xin hãy dừng lại, bệ hạ!”

“Đừng đến gần, Koutarou! Có vẻ chúng ta không còn lựa chọn nào ngoài việc loại bỏ cô công chúa alien này đi!”

“Cậu mà lại gần sẽ bị thương đó!”

“Chỉ cần đứng mà xem thôi, thường dân! Ta sẽ cho ngươi chiêm ngưỡng sức mạnh của chủ nhân ngươi!”

“Dừng lại! Mấy người mà đánh nhau thật thì ai biết chuyện gì sẽ xảy ra chứ!”

“Bệ hạ! Xin hãy dừng lại!”

Tuy nhiên, họ bỏ ngoài tai lời thuyết phục của cả Koutarou và Ruth.

Cả ba lờm nhau trong khi căng thẳng tăng lên.

“C-chuyện gì thế!?”

Yurika, người không nhận thức được tình hình, mở cánh cửa trượt, ngó ra. Cuộc chiến bắt đầu.

“Chiến thắng thuộc về người tấn công trước!”

“Lênnn!”

“Korama, Spiritual Wave Cannon!”

Những gì xảy ra sau đó chỉ có thể gọi là thảm họa.

“Coi chừng, Ruth-san!”

“E-h!?”

Viên đạn bắn ra từ chiếc đĩa trên vai Theia hướng đến Ruth trong khi cô không để ý.

Koutarou ngay lập tức nhảy đến và đẩy cô ra hành lang hướng ra cửa chính.

“Kyaaa!”

Dù hơi ê ẩm do bị ngã ra sàn nhưng may là viên đạn chỉ sượt trên đầu hai người.

“C-ảm ơn, Satomi-sama.”

“Đừng có đứng đờ thế chứ, Ruth-san!”

“Em xin lỗi. Dù là cận vệ nhưng em không giỏi khoản đánh đấm...”

Trong khi Koutarou cố giúp Ruth đứng lên thì Yurika cũng lần ra đứng hành lang.

“Chu-yện gì vậy!? Tấm futon trong tủ bị nướng thành than mất rồi!”

“Tulip tính giảm lượng người chơi trong phòng trước khi giải quyết tôi sau!”

“Eh? Chúng ta không chơi game nữa à!?”

“Cơ hội thắng của ả sẽ cao hơn nếu chỉ chơi với mình tôi.”

“Cô ấy nghiêm túc à!? Ý mình là mình cũng bị cô ấy ngắm tới sao!?”

“Đừng lo, cô ấy chắc chẳng coi cô là gì đâu.”

“Fueeee, dù là kiểu nào thì mình cũng chẳng muốn đâu~!”

Đã được một lúc khi ba người lao vào đấu nhau.

“Fuhahaha! Gì thế hả!? Các cô nghĩ có thể đánh tôi bằng mấy trò như thế sao!?”

“Chúng ta nên làm gì đây, Kiriha!? Cô ta khó xoi quá!”

“Đừng từ bỏ! Bình tĩnh và đợi cô ta sơ hở!”

Dù cả Sanae và Kirika hợp lực lại chống Theia, nhưng hỏa lực của Theia quá mạnh, đó là tình hình cuộc chiến hiện tại.

“Tĩnh sao đây? Cứ thế này, căn phòng đi tong mất!”

Koutarou vừa quan sát vừa lo sợ.

Nếu không sớm tìm được người chiến thắng thì căn phòng sẽ bị tàn phá nghiêm trọng.

Lỗ đạn và đồ cháy xém ở căn phòng do đạn lạc, thế mà bí ẩn làm sao chẳng có gì bắt lửa cả.

“Coi chừng, Satomi-sama!”

“Eh!?”

Trong khi Koutarou đang ngó xem tình hình, một quả fireball từ một con haniwa bay lạc tới chỗ cậu.

“Waa! Mình sắp chết!”

“Quick Cast – Fireball! Targeting Option – Auto Homing!”

(Luyện phép nhanh-Quả cầu lửa! Xác định đối tượng-Tự hành!)

Trong khi Koutarou ôm lấy đầu để tránh quả cầu lửa đang hướng tới, giọng Yurika vang lên.

“Cái gì!?”

Chối của Yurika bắt đầu đỏ rực, và quả cầu lửa thứ hai xuất hiện ở giữa đuôi chối.

“Wa!”

Hai quả cầu va vào nhau giữa không khí và nổ tung.

Dù tránh được đòn trực diện nhưng ngọn lửa từ vụ nổ tạt vào Koutarou.

“Tôi sắp chết! Sắp chết thui nè!”

“Flame Protect!”

Tuy nhiên, ngọn lửa lại không chút tổn hại tới cậu.

“Ế? Không nóng nè?”

Lạ lùng thay, ngọn lửa biến mất khi tới trước cậu 10cm.

Ánh sáng vàng bao quanh cơ thể Koutarou, và khi ngọn lửa chạm vào thì bị tan biến.

“Cái gì vậy...?”

“Satomi-sama!”

“Cậu ổn chứ, Satomi-san!?”

Ruth và Yurika kéo Koutarou lại về phía cửa ra vào.

“Thật nguy hiểm, Satomi-san! Đừng ló mặt vào cuộc chiến như thế chứ! Nếu mình không niệm ma pháp kịp thì ai biết chuyện gì sẽ xảy ra!”

“Cái gì thế? Yurika, có phải do cô làm không!?”

Koutarou tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn Yurika.

“Phải, quả cầu lửa và ánh sáng bảo vệ Satomi-san là do ma thuật của mình đó!”

Yurika nhìn Koutarou và mỉm cười.

“Cô, cô thật là...”

“Phải, mình là mahou shoujo!”

Yurika đầy mong đợi, không chờ hết câu của Koutarou, cô nói nối vào.

“Cô thật là con ngốc à!?”

“...Ế?”

Yurika đứng hình. Những lời nói từ Koutarou trái ngược hoàn toàn với những gì mà cô mong đợi.

“Có nhiều thứ dễ bắt lửa ở đây! Thế quái nào cô lại dùng lửa đấu với lửa chứ!?”

“Eeeeeeeeeeh!? Vấn đề nằm ở chỗ đó sao!?”

Yurika thất vọng trầm trọng.

Cô đã tràn ngập mong chờ, nhưng giờ tối xầm mặt mũi và nước mắt dàn dụa.

“Híc, tại sao lúc nào cũng thế chứ...”

Yurika đã mong Koutarou sẽ ngạc nhiên mà thừa nhận cô là mahou shoujo.

(Lần này chắc chắn, chắc sẽ...)

Nhưng đời phủ đùng hời.

“Giỡn đây, cô ngốc!”

“Auu, ít nhất cũng ngạc nhiên rằng mình thực sự là mahou shoujo chứ!”

“Ai quan tâm!? Cái mạng tôi đang còn khó giữ mà cô còn tính thiếu tôi luôn hả!?”

“Nhưng mình đã dùng ma thuật bảo vệ cậu khỏi ngọn lửa trước khi nó xảy ra còn gì nữa!?”

“Phải rồi, tôi không nên tốn thời gian ở đây!”

Koutarou dùng tranh luận với Yurika, và chạy về phía cửa trước.

“...Aaaa... mình bắt đầu ghét mọi thứ rồi đó!”

Nhìn theo sau lưng Koutarou, Yurika ủ rũ ngồi bệt lên sàn nhà.

“Đám đồ của mình cũng cháy rồi.. Có lẽ mình thôi khỏi phải bảo vệ căn phòng và mọi người nữa.”

Lý do duy nhất mà cả ba cô gái đánh từ nãy giờ mà không bị thương chút nào là do phép bảo vệ của Yurika.

Chứ không thì cả ba giờ đã dính đòn chí mạng trong một căn phòng chật hẹp này rồi.

Trên hết là có thể đã cháy cả phòng.

“Đau khổ quá~~ Mình cứ nghĩ làm mahou shoujo sẽ hào nhoáng hơn thế này chứ~!!”

Tuy vậy, nỗ lực của cô lại không được công nhận, mà còn bị bỏ rơi lại phía sau.

Thành tựu đáng kể cho giải pháp hòa bình là tỏ ra hờn dỗi.

“Ruth-san, trông nom Yurika hộ mình.”

Koutarou túm lấy cây gậy gần chỗ để ô ngay bên Yurika đang hờn dỗi và lao vào trận chiến trong phòng.

“Satomi-sama, ngài làm gì vậy!?”

“Tôi sẽ ngăn Theia lại!”

“Dừng lại, Satomi-sama, anh sẽ mất mạng nếu lao vào đó bây giờ!”

“Sẽ quá muộn nếu tôi không làm gì! Cứ thế này chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu cuộc chiến lan rộng ra khỏi căn phòng nữa!”

Koutarou nhận rõ sự nguy hiểm khi lao vào cuộc chiến, nhưng cậu không thể dừng lại bởi nếu mọi chuyện cứ vượt ngoài kiểm soát thì cuối cùng sẽ cũng lan ra ngoài.

Nếu chuyện đó xảy ra thì cậu chẳng thể làm được gì nữa.

Bây giờ, họ còn kìm tay để tránh tự làm thương bản thân, chứ ra ngoài lại là một chuyện khác.

Lúc đó họ sẽ đánh thả phanh luôn.

“Muốn dừng họ thì chính là ngay lúc này đây! Không có nhiều thời gian!”

Koutarou không tự tin rằng cậu có thể dừng họ khi họ ra ngoài căn phòng.

“Satomi-sama...”

“Đừng có lo, cô ấy không thể làm hại mình, đúng chứ?”

“Đúng là vậy nhưng...”

Ruth lo lắng nhìn căn phòng ngay sau lưng. Từ đó, cô nghe thấy ba giọng nói và những ánh sáng lấp lóe đáp trả lẫn nhau.

“Miễn là tôi có thể kìm chế cô ấy, thì hai người kia cũng vậy. Ruth-san, đây là cách tốt nhất để bảo vệ cô công chúa của cậu đó.”

“Satomi-sama... anh...”

Ruth ngạc nhiên nhìn Koutarou và cuối cùng cũng gật đầu.

“Em hiểu rồi. Em sẽ ủng hộ anh.”

“Cậu chắc chưa?”

“Vâng, nếu đó là điều tốt nhất cho điện hạ.”

Ruth mỉm cười đầy ẩn ý thể hiện chấp nhận.

“Tôi sẽ chạy thẳng ra vào tóm lấy cô ấy!”

“Trong lúc đó, em sẽ xâm nhập vào hệ thống chính của Blue Knight và giảm lá chắn của điện hạ. Hãy xông vào ngay lúc nó hạ xuống.”

“Minh trông cậy vào cậu đấy. Vậy vào việc nhanh, ta không có nhiều thời gian!”

Họ nhanh chóng quyết định, và Koutarou nhanh chóng hướng tới vào phòng.

“Vâng.”

Ruth theo sau cậu.

“Minh đi đây, Ruth-san!”

“Mọi chuyện nhờ vả cả vào anh, Satomi-sama!”

Koutarou nhảy vào phòng, vào giữa làn đạn từ ba phía.

***

Hỏa lực của Theia quá vượt trội, hai người kia đang bị đẩy lùi.

“Vô dụng thôi! Ta có thể nhìn thấu hết đòn tấn công của hai người!”

“Thế của tôi thì sao!?”

Koutarou nhanh chóng áp sát vào cô gái đang cười lớn.

“Cái gì!?”

“Koutarou!? Tại sao!?”

“Lùi lại, Koutarou! Anh sẽ bị giết đó!”

“Mấy người! Dừng ngay cuộc chiến vô nghĩa này ngay!”

Koutarou tóm lấy cổ tay phải của Theia trong khi hét lên.

“Tôi bắt được cô rồi nhé!”

“Cái gì!? Lá chắn không hoạt động!?”

Lá chắn lúc đầu bảo vệ cô gái đã không hoạt động và cho phép Koutarou tiến vào.

Đó là thỏa thuận Koutarou và Ruth đồng ý từ trước, nhưng Theia không hề biết nên bất ngờ.

“Tôi không để cô muốn làm gì thì làm đâu!”

Koutarou giữ chặt tay Theia và lườm cô.

“Đồ ngu ngốc! Ta đã nói là ta sẽ không tấn công người rồi cơ mà!”

“Nếu tôi để các cô đâm dĩa lẫn nhau thế này thì sẽ thành mớ hồ lớn mất!”

“Gì chứ!? Blue Knight, sử dụng vũ khí không sát thương! Ta không thể giết tên thường dân được!”

“TUÂN LỆNH, THƯA CÔNG CHÚA.”

Ngay khi cô ra lệnh, vũ khí trên vai cô chuyển đổi.

Theia không thể giết Koutarou được, nên cô thay đổi vũ khí không sát thương nhưng vẫn tấn công được.

“Không được!”

Theia cho thấy cô vẫn còn muốn gây chiến.

Koutarou nhận thấy và ném chiếc gậy đi, dùng cả hai bàn tay giữ cô thật chặt.

“T-hả ta ra, tên ngốc này! Đừng có mà tự ý chạm vào ta!”

“Tại sao phải thả cơ chứ? Để cô tấn công tiếp à!?”

“Đừng vậy!”

Theia cố gắng thoát ra nhưng Koutarou không dễ dàng gì mà bỏ tay.

“Tốt lắm, Koutarou! Cứ giữ lấy tay cô ta!”

“Sanae!?”

Koutarou quay lại thấy Sanae đang nâng cái TV trên không.

“Dừng lại, Sanae!”

Sanae đang có ý ném chiếc TV về phía Theia, và Koutarou tuyệt vọng cố ngăn cô lại.

Chiếc TV mà gia đình Satomi đã dùng trước khi cậu chuyển ra ngoài, nên nó khá là lớn.

Không chỉ Theia mà cả Koutarou cũng sẽ bị dính đòn.

“Eiii! Hissatsu Sanae-chan Drop!”

Tuy vậy, Sanae đã lừa Koutarou và ném chiếc TV.

“Ahhhh!”

“Uwaaaaaaa!?”

Koutarou ngã nhào ra chiếc tatami, trong khi vẫn giữ tay Theia.

Chiếc TV vụt qua chỗ đứng khi nảy của hai người trước khi lăn lóc trên sàn.

Nó va vào tường rồi dừng lại.

TV vỡ thành từng mảnh vì va chạm.

“Con ngốc! Em định xù cả anh luôn đó hả!?”

“Xin lỗi, em hơi quá đà.”

“Phải cảm ơn người đó, ghost. Nhờ người mà thể cò đã lật!”

Khi ngã ra sàn chiếu, Theia đã thoát ra và cô hướng vũ khí về phía Koutarou.

Phần thân chính của khẩu súng xuyên qua đĩa đen có thể thấy ánh sáng phát ra.

“Ồi không!”

“Karama, Korama, bịt lỗ súng đó lại.

“Đề đó cho bọn em-ho!”

“Đã rõ-ho!”

“Bánnnnnnnnnnnn!”

Ngay khi khẩu súng bắn ra, hai con haniwa đã khóa nòng chúng.

Đòn tấn công trúng trực diện hai con haniwa.

Tuy nhiên do vũ khí đã chuyển sang không sát thương nên không làm hại được chúng.

“Lại là người! Người đúng là kẻ phiền phức nhất mà!”

Theia nắm chặt tay trái trong khi sôi sục vì giận.

Chiếc găng tay bằng kim loại của cô đủ sức thôi bay kẻ địch nhưng hai con haniwa đã tránh được nó và trở về bên Kiriha.

“Cảm ơn nhiều, Kiriha-san!”

Koutarou cảm ơn Kiriha trong khi tạo khoảng cách với Theia.

“Không cần cảm ơn.”

“Ế?”

Kiriha mỉm cười và tóm lấy Koutarou; bộ ngực hùng vĩ của cô áp sát vào lưng Koutarou.

“Vói “cái này” thì tôi sẽ không thể thua!”

“C-ô tính làm gì vậy!?”

Koutarou kêu lên trước khi cu cậu có thời gian tận hưởng cảm giác bộ ngực đang áp vào mình.

“Koutarou, với cậu trong tay thì cô ả kia sẽ không thể tấn công tôi được, nhưng tôi thì có thể.”

“Ho!”

“Hoho!”

Hai con haniwa trôi nổi trước mặt Koutarou và Kiriha.

“Kiriha-san, thả ra! Chúng ta không có lý do để chiến đấu!”

“Thế là chiến thắng thuộc về tôi, cô nàng công chúa alien,”

“Đồ ranh ma, người lòng đất!”

Theia nghiêng răng và đứng im.

Tình hình hiện tại là Theia không thể tấn công Koutarou.

Kiriha sử dụng Koutarou như là một lá chắn, nên cô không thể dùng bất cứ vũ khí sát thương nào.

Trong khi vũ khí không sát thương lại chẳng ăn nhằm với 2 con haniwa.

“Này Kiriha, tránh xa Koutarou ra ngay!”

“Sanae!?”

Nhưng diễn biến lại không như Kiriha mong đợi.

“Cô lại tính cám dỗ anh ta bằng cơ thể nhục dục đó lần nữa à!”

“Cô nhầm rồi! Đợi đã Sanae! Em hiểu nhầm rồi-“

“Nhầm là nhầm thế nào được!?”

Không may là cố gắng của Kiriha không có tác dụng, và Sanae giận dữ lao vào kéo Kiriha ra khỏi Koutarou.

“Cơ hội!”

Theia không bỏ lỡ cơ hội đó.

“Blue Knight, tiêu diệt đám địch trừ tên thường dân ra!”

“TUÂN LỆNH, THƯA CÔNG CHÚA!”

“Wa, dừng lại! Cô sẽ phá hủy căn phòng này mất!”

Koutarou nhảy vào giữa ngăn cả ba, nhưng tình hình có vẻ còn tệ hơn.

***

“Eh...?”

Khi Yurika nhận thức lại thì cô đang một mình ở trước cửa.

Sự hỗn loạn từ căn phòng ngày càng tăng lên.

Mùi cháy khét và tiếng ồn tràn ngập khắp phòng.

“Ôi không, ma thuật của mình mất tác dụng rồi!”

Yurika nhanh chóng đứng lên và nâng cây chổi lên quá đầu.

“Mình cần dùng một ma pháp mạnh không thì căn phòng hết trụ được mất! Quay về trạng thái ban đầu, Angel Halo!”

Chiếc chổi bao bọc bởi luồng khí màu trắng.

Và khi luồng khí bao phủ hoàn toàn, trên tay cô giờ là một chiếc gậy ba toong lớn thay vì cây chổi ban đầu.

Như cây chổi, cây gậy này cũng được trang trí bắt mắt. Dù nhìn thế nào thì nó cũng chẳng giúp được ai trong việc đi lại cả.

“Với cái này thì một lần nữa nào!”

Yurika cầm cây gậy bằng cả hai tay và nhắm mắt lại tập trung.

“Force Field – Mode: Fiery Effect – End – Effective Time Twice!”

(Kết giới- phương thức: Hiệu lực bốc lửa-Kết thúc-Thời gian hiệu lực gấp đôi)

Dứt lời, một ánh sáng màu vàng bay ra từ chiếc gậy.

Ánh sáng từ tỏa ra, lan khắp và dựng nên một bức tường quanh phòng.

Nó là một ma pháp dùng để bảo vệ Koutarou và những người khác, cũng như căn phòng.

Yurika trút hơi nhẹ nhõm.

“Tốt rồi... Mọi người sẽ tạm ổn thêm một lúc nữa.”

Ngay khi ánh sáng bao khắp căn phòng, Yurika dụi con mắt.

“Minh có nên lập Kết giới nguyên tố để phòng hờ không nhỉ...?”

Yurika nhìn vào căn phòng nơi cuộc chiến vẫn đang tiếp diễn và nghiêng đầu tự hỏi.

“Eh!?”

Ngay lúc đó, cánh cửa đằng sau cô bật mở.

“Có chuyện gì mà ồn thế, Satomi-kun!?”

Người bước vào không ai khác là chủ nhà của Corona House –Kasagi Shizuka.

Vụ lộn xộn đã kéo dài đến quá nửa đêm, và cô ấy đến để kiểm tra chuyện gì đang xảy ra tại phòng 106.

“C-ăn phòng sao lộn xộn thế này! Đang có chuyện gì vậy!?”

Ai cũng có thể nhìn thấy tình trạng tồi tệ của căn phòng từ cửa trước.

Và ngay khi bước vào cửa, quanh cảnh đó đập vào mắt cô.

“Cậu đang làm gì vậy, Satomi-kun!?”

Shizuka cời chiếc xăng đan của cô ra và nhanh chóng đi vào phòng.

“Bạn đừng vào nguy hiểm lắm!”

“Người ngoài thì im lặng đi!”

“Kyaaa!?”

Shizuka đẩy Yurika, người đang can ngăn cô ra và nhảy vào trong phòng.

“Kya!”

Bị xô ngã, Yurika lăn vòng rồi đụng tường và dừng lại.

Dù vậy thì Shizuka cũng không có thời gian quan tâm tới chuyện đó.

“Chính xác thì mấy người đang làm gì vậy!?”

Căn phòng lổ chỗ đầy vết cháy xém và lỗ đạn.

Ở giữa là Koutarou và những người khác đang oánh lẫn nhau.

Đối với Shizuka thì tình trạng này rõ ràng là do đám người họ gây ra.

“Nguy hiểm lắm, bạn chủ nhà, đừng có lại gần!”

“Đ-Đây là Corona House yêu quý của “tôi”, là kỉ vật của cha và mẹ!”

Tuy nhiên, những lời can ngăn của Koutarou không đến được cô nàng Shizuka đang cáu tiết.

Và không một ai nhìn thấy được đòn tấn công của Shizuka.

“Haaaaaaa!”

Khoảng khắc cô bước vào phòng, Shizuka thấy Sanae và cô dùng hết sức bình sinh đâm cô bé.

“Kyaaa! Tại sao chứ!?”

Cú đâm nhanh như điện hất bay Sanae, dù đòn tấn công thông thường không thể tác dụng đối với ghost.

Sanae, không đề phòng, thậm chí chẳng kịp thủ thế.

12647392_578510845629788_6442300685062845215_n

“Hya!”

Shizuka vẫn chưa dừng lại.

Theo quán tính từ cú đâm, cô dùng lực ly tâm để ra một cú đá.

“Gua!”

“Daaa!”

Cú đá thổi bay Kiriha ra xa.

Koutarou, người đang đứng gần Kiriha, cũng bị liên lụy.

Sức mạnh từ đòn tấn công không đủ để giết họ, nhưng đủ cho hai người họ dính vào tường.

“C-Cô là ai vậy!?”

Theia chôn chân khi thấy Shizuka, người hạ cả Kiriha và Sanae chỉ trong khoảng khắc.

“Là chủ của căn nhà này. “Tôi” sẽ không cho các cô làm phiền hàng xóm thêm nữa!”

Giọng nói lạnh lùng với bộ dạng kiên quyết không có gì giống với dáng vẻ ân cần hàng ngày.

Đây là Shizuka khi nổi giận.

“T-a không chấp nhận mệnh lệnh của ai hết! Tấn công cô ta, Blue Kni-“

“Quá chậm!”

Shizuka, nhận ra ý định tấn công từ Theia, không chút ngần ngại từ dùng lòng bàn tay đập phát vào Theia.

“Gyah!?”

Theia không kịp ra hết câu lệnh bởi đòn tấn công quá nhanh và quá hiểm, cô nằm sấp ra sàn cùng đám Koutarou, Sanae và Kiriha.

“Bạn chủ nhà...?”

Koutarou không thể tin vào những gì mình mới chứng kiến.

Shizuka có thể đánh bại những cô gái xâm lược đã khiến Koutarou lao đao chỉ trong nốt nhạc.

Với bàn tay không.

“K-hông thể tin nổi...”

“Cô ta là ai? Có thật là người không vậy!?”

“Chị ta chạm vào mình!? Dù không phải Koutarou, nhưng vẫn có thể chạm vào mình!”

Cũng như các cô gái kia, chẳng thể ai tin nổi chuyện vừa xảy ra.

Dù có tin hay không thì giờ tất cả đám Koutarou đã đo sàn bất động.

Shizuka dừng lại và tỏa sát khí đằng đằng, cô quay lại với Koutarou và đồng bọn như chẳng có gì xảy ra.

Bị lờ mờ bởi ánh nhìn gai nhọn từ Shizuka, cả 4 người đông băng tại chỗ.

Bọn họ đều nghĩ rằng thế là hết.

“Satomi-kun.”

“V-vâng!”

Shizuka nhìn xuống Koutarou.

(May quá đi...)

Ba người còn lại thờ phào vì không rơi vào tầm ngắm của Shizuka.

“C-Có chuyện gì sao, bạn chủ nhà –san?”

Koutarou, không như những người khác, tỏ ra lo sợ.

Chứng kiến kỹ năng bá đạo của Shizuka khiến cậu chàng vã mồ hôi.

“Nếu chuyện này còn tái diễn, ‘tôi’ sẽ tổng ‘anh’ ra ngoài đường mà ở.”

“D-ạ, đã rõ.”

Cái nhìn sắc nhọn và giọng nói lạnh lùng.

Shizuka trước mặt Koutarou bây giờ là một hiện diện đầy quyền năng.

Koutarou cảm giác như sức sống của mình đang bị rút dần.

“Và cả ba cô nữa!”

“Waa!”

Khi ánh nhìn của Shizuka đá sang ba cô gái, họ run như cây sậy ôm lấy lẫn nhau.

“Em xin lỗi!”

“Mình xin lỗi!”

“Tui xin lỗi”

Cả ba đồng thanh xin lỗi. Danh dự hay phẩm giá bị vứt bỏ hết.

“Lần sau mà gây chuyện... các cô biết chuyện gì sẽ đến rồi chứ?”

“Vâng ạ!”

“Nếu các cô còn tổn hại căn nhà cũng như làm phiền hàng xóm ở đây...”

Shizuka dừng lại giữa câu và bẻ đốt tay.

“... ‘Tôi’ sẽ chắc chắn là làm cho các cô sẽ hối tiếc rằng mình đã sinh ra đời, rõ chưa!?”

Shizuka kết câu bằng một nụ cười.

Một nụ cười làm ba cô nàng kia phải phát thét.

Shizuka đơn giản chỉ cười và cười, nhưng nó vang vọng căn phòng với sự hiện diện áp đảo và đầy sát khí.

So với lúc này thì thái độ mà cô hướng tới Koutarou khi nãy chẳng là cái thá gì.

(Ác quỷ. Là ác quỷ trong lớp người... Mình không thể nào chống lại được ả ta...!)

Đó là những gì ba cô gái tự thốt lên theo bản năng.

Và ngay khi đó cả ba cô cùng nhớ đến Yurika, người đang bất tỉnh đương sự.

(Tại sao cô ta bất tỉnh đúng lúc vậy trời!)

Yurika thoát được cảnh địa ngục này làm cả ba ghen tị.

“Câu trả lời là gì!?”

Nụ cười của Shizuka ngày càng lớn hơn làm các cô hốt hải trả lời.

Nhiều thằng con trai sẽ thấy nó cuốn hút nhưng đối với các cô gái lúc này nó đầy sự hăm dọa.

“Em chưa rồi! Em sẽ không tái phạm lần nữa đâu!”

“Mình ngay từ đầu tính giải quyết mọi chuyện trong yên bình rồi. Nên không- có phản đối gì. Tuyệt đối không!”

“Tui là nhà quý tộc. Tui đặc biệt ghét mấy thứ man rợ như đánh nhau. N-ên cũng đồng ý thôi!”

Câu trả lời mỗi người khác nhau.

Nhưng chung quy là họ đều phủ phục trước Shizuka.

“Tốt lắm.”

Và thế, lần đầu tiên căn phòng 106 của Corona House trở nên yên tĩnh.

Trong căn phòng đồ đạc gần như bị đốt cháy, thì chiếc bàn trà là thứ duy nhất còn nguyên vẹn.

Shizuka nhập vào, giờ có 7 người quay quần quanh chiếc bàn. Căn phòng nhỏ và chật chội giờ đã tới hạn; tuy nhiên, không ai dám nửa câu phản nản.

Ngoài Shizuka ra thì ai nấy đều trang nghiêm ngồi ngay ngắn.

“Một con ma, một cosplayer, một người dưới lòng đất, và một alien. Thật khó mà tin nhưng cũng khó mà phủ nhận.”

Shizuka nói với giọng điệu rất chuyên nghiệp, nhưng không chút ân cần dịu dàng như thời Koutarou mới đến.

“Xin lỗi... nhưng mình không phải cosplayer, mình thực ra là...”

Yurika có phản đối.

“...Gì cơ?”

“K-hông, không có gì. Mình là cosplayer, vâng.”

Tuy nhiên bất gặp cái nhìn như dao cạo của Shizuka làm cô chùn bước.

“...Dù gì như tư cách là chủ nhà, “mình” không thể quản hết mọi chuyện được. Mấy “bạn” phải tự giải quyết trong yên bình.”

Shizuka nói với vị thế người chủ nhà.

“Chúng ta không có ý định chống lại Koutarou. Nhưng...”

“Chúng mình không thể đi đến hòa hoãn! Dù cậu có nói thế thì chuyện này không phải dễ.”

“Phải đó! Ngoài Koutarou ra, em không muốn kết thân với mấy bà cô này!”

Nhưng không phải thế mà các cô gái chỉ biết dùng vũ lực giải quyết vấn đề có thể đơn giản mà nghe đề nghị từ phía Shizuka.

“Thế các “bạn” muốn “bình yên” mãi mãi không? “Mình” thấy cách đó cũng ổn đấy.”

“Đúng rồi, đánh nhau không giải quyết được chuyện gì cả!”

“P-hải đó. Chúng ta nên bắt tay hòa giải.”

“Em là người yêu hòa bình.”

Và chỉ cần Shizuka bẻ ngón tay lần nữa với nụ cười nở trên môi, thế là các nàng thay đổi thái độ liền.

Ba cô gái đỏ mồm hôi và đồng ý với ý kiến mà Shizuka đưa ra.

“Mình” vui vì ta đã đi đến được thống nhất. Thế còn “bạn”, Nijino Yurika-san?”

“...”

Yurika không trả lời.

“Nijino-san?”

“...”

“Nếu ‘cậu’ không nói gì nghĩa là muốn tiếp tục đấu nhau?”

“Này, cô sao vậy?”

Cảm giác nguy hiểm từ Shizuka, Koutarou quay lại nói với Yurika.

“... Yurika, chỉ cần nói là cô không muốn đánh nhau. Cô không nên liều mạng chỉ vì để cosplay như thế.”

Vừa lắng, Koutarou vừa thì thầm với cô nàng.

“...”

Nhưng Yurika vẫn không đáp trả.

“Waa~Yurika!?”

Thay vào đó, do bị Koutarou lắng, Yurika ngã vật ra sàn nhà.

“Cô ấy bất tỉnh à...?”

“Tội quá, chắc cô ấy đã rất hoảng sợ...”

***

Dưới sự chỉ đạo của Shizuka, Koutarou và đồng bọn cuối cùng cũng đi đến được một hiệp ước.

Và nó nhanh chóng được đóng thành tệp.

Nội dung chủ yếu là giải quyết quyền sở hữu căn phòng trong bình yên.

Ngoài ra còn cấm không được phá hủy Corona House, không làm phiền hàng xóm hay gây gổ ở ngoài căn phòng, và tuyệt đối im lặng khi về đêm.

Cuối cùng, văn kiện được đặt tên là Hiệp ước CORONA.

“Tui xong rồi đó, tới lượt cô, Theia.”

“Thật là bề mặt... nghĩ rằng ta phải kí vào thứ văn bản này... Còn gì nhục hơn thế...”

Theia nhận văn kiện từ Sanae và miễn cưỡng đặt bút kí.

“Xin hãy chịu đựng, thừa diện hạ.”

Ruth nhăn nhó cười bên cạnh cô.

“‘Bạn’ không cần kí cũng được.”

“Thật sao!?”

Theia tỏ ra bừng sáng trước lời đề nghị không ngờ từ Shizuka.

“Thay vào đó ‘mình’ sẽ cho bạn trải nghiệm sự ‘yên bình’ ngàn thu.”

“T-hôi khỏi... Cảm ơn nhiều nhưng tui muốn kí vào văn kiện hơn!”

Theia nhanh chóng đi bút.

Nhân tiện thì cô ta kí bằng chữ mẹ đẻ, nên ngoài cô ta và Ruth thì chẳng ai có thể đọc được.

“Như con cháu hoàng gia, ta có trách nhiệm mang đến hòa bình! Vậy nên ta sẽ vứt bỏ đi lòng kiêu hãnh của mình!”

Dù vẫn rên rỉ nhưng cuối cùng cô cũng chịu kí.

“Bạn chủ nhà, mình nữa hả?”

“Dĩ nhiên, Satomi-san. Cậu hiện là người thuê chính thức của căn phòng. Nếu cậu không kí thì làm sao nó có thể thực thi?”

“Dù mình đã có hợp đồng với cậu rồi mà...”

Ngay sau Theia là Koutarou kí.

“Satomi-san, sau cậu thì đến lượt mình nhé.”

Yurika chờ đợi đúng lúc Koutarou kí xong thì giờ tay.

“...”

Tuy nhiên, Koutarou chỉ nhìn Yurika thay vì đưa bút và văn kiện cho cô.

“G-ì thế?”

“Bạn chủ nhà, Yurika có cần phải kí không?”

“Trong trường hợp của chị ta thì chắc thôi khỏi nhỉ?”

Sanae xen vào.

“À, đúng là nghĩ lại thì Nijino-san chắc không... Ừ, thôi khỏi đi.”

“Vây, cuối cùng là-“

“Minh sẽ kí! Cho mình kí đi! Làm ơn đó!”

Yurika giật lấy văn kiện và bút từ Koutarou ngay khi cậu định đưa cho Kiriha.

Cô kí tên vào trong khi nước mắt cứ ứa ra.

“Xong rồi.”

Sau khi ai nấy kí xong cả thì văn kiện trả về tay Shizuka.

Có 5 cái tên tất cả:

Koutarou, Sanae, Yurika, Kiriha và Theia.

“... Tốt lắm. Thế là quyết định chính thức có hiệu lực. Nếu ai dùng vũ lực... thì biết chuyện gì rồi đó, nhỉ?”

Shizuka nhìn vào văn kiện và sau đó lướt quanh phòng. Cả sáu người còn lại gật đầu lia lịa.

Nỗi sợ họ từng trải đã bám rễ sâu vào thâm tâm họ.

“Vây thì tốt, mọi người, tôi hi vọng là các bạn tìm được phương thức mà ai cũng đồng tình và giải quyết vấn đề một cách tốt đẹp.”

(Ế?)

Nụ cười của Shizuka bỗng méo mó với Koutarou.

Nhanh chóng, quang cảnh xung quanh cũng bóp méo tương tự.

Cậu bắt đầu choáng, và mất thăng bằng.

(Không hay rồi...)

Và Koutarou bắt đầu mất ý thức.

“Satomi-kun!”

“Waa!? Koutarou bất tỉnh rồi!?”

“Này, giờ đâu có phải giờ ngủ! Dậy đi!”

“Đừng chạm vào cậu ta! Cậu ấy sốt nặng lắm rồi! Lấy futon và đá lại đây!”

“Minh sẽ đi lấy bộ đồ sơ cứu!”

“Minh- sẽ dùng ma pháp trị liệu!”

“Đừng có làm mấy thứ thừa thãi nữa đi, lấy futon ra đây coi!”

“Auuuuu!”

Ý thức của Koutarou dần dần chìm vào bóng tối.

***

Koutarou mở mắt khi cậu nghe thấy tiếng nước chảy.

“C-ái gì...?”

Điều đầu tiên là cậu ngạc nhiên khi thấy mình đang nằm trong tấm nệm, và nhanh chóng nhớ chuyện đã xảy ra.

(Phải rồi, sau khi kí hiệp ước, mình đã lịm đi mất...)

Đồng hồ trên tường cho biết đã 5h, nghĩa là Koutarou đã thiếp đi trong vài giờ.

“Anh đã tỉnh rồi à, Satomi-sama.”

Bóng người cúi xuống nhìn Koutarou.

“... Ruth-san?”

“Chào buổi sáng, Satomi-sama.”

Cô nở nụ cười dịu dàng và thay chiếc khăn ướt lên trán cậu.

Âm thanh nước chảy khi nẩy cậu nghe là do cô giặt khăn.

“Cảm ơn nhiều, Ruth-san.”

Tấm khăn mới làm mát đầu Koutarou, giúp cậu thoải mái hơn.

“Không cần phải cảm ơn em vì những chuyện nhỏ nhặt như thế. Hơn nữa, nếu cảm ơn thì anh làm ơn nói với tất cả mọi người. Khi anh bất tỉnh thì mọi người đã lo lắng lắm.”

“Ừm...”

Koutarou gật đầu với Ruth và nhìn quanh, cậu có thể thấy các cô gái ở xung quanh cậu.

Họ đang ở bên cạnh tấm đệm của cậu, một mõi tỏ ra trên khuôn mặt đang ngủ của họ.

“Mọi người đã thay nhau chăm sóc tôi à...?”

“Vâng, khi này còn có cả Kasagi-sama, nhưng...”

“Thậm chí cả bạn chủ nhà?”

“Vâng, nhưng chị ấy bảo phải đến trường nên đã xin phép rời đi.”

“Hiểu rồi. Thật đã làm phiền cô ấy quá...”

Koutarou nhìn xung quanh lần nữa.

Sanae đang nằm ngủ ngay cạnh chiếc gối của cậu.

Kế bên cậu là Kiriha.

Yurika vừa ngủ vừa ôm một cái đệm vuông.

Theia trông có vẻ khó ngủ trong dạ phục vương vùi của mình.

Koutarou đã coi họ như đám rắc rối mấy ngày qua, nhưng nhìn họ thế này cậu đã nghĩ.

(Họ có vẻ cũng không phải là người xấu...)

Cậu cảm thấy có chút biết ơn với lòng tốt của các cô gái.

“Satomi-sama, xin hãy nằm nghỉ thêm chút nữa.”

Ruth nhẹ nhàng mỉm cười.

“Satomi-sama, anh đã quá mệt mỏi. Chắc do anh đã gắng gượng quá nhiều trong mấy ngày qua, đúng chứ?”

“...Uh, có lẽ là vậy.”

Koutarou ngoan ngoãn nhắm mắt.

“Chúc ngủ ngon, Satomi-sama.”

Koutarou vừa nhắm mắt vừa nói thêm lần nữa.

“Cảm ơn...”

Lời cảm ơn đó cậu không chỉ dành cho mình Ruth.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha! ? Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 8: Tinh thần của Sự hợp tác.

1-8

“Hiệp ước Corona

Chỉnh sửa ngày 5/1/2009

Điều ba bổ sung

*Dù sự phá hủy và tiếng ồn được ngăn bởi trường năng lượng, không có nghĩa là việc sử dụng các vũ khí hủy diệt được cho phép.”

“Nói cách khác, đừng đưa nào quậy nhà anh.

Kí tên: Koutarou.”

Chương 8: Tinh thần của sự hợp tác.

“Ồ?”

Harumi cố nhìn vào phòng lớp 1-A qua cửa sổ nhỏ nằm trên cửa ra vào.

“Satomi-kun đang...”

Không khí ồn ào trước giờ chủ nhiệm đứng là tương tự nhau dù thuộc năm nào chẳng nữa.

Học sinh dành thời gian buổi sáng để làm nhiều chuyện khác nhau, đưa thì tán phét cùng bạn bè, đưa thì làm bài tập về nhà, vài đưa khác thì đọc sách.

“...A, cậu ấy kia rồi!”

Người mà Harumi đang cố tìm đang ngồi ở đằng cuối lớp.

“May quá, Satomi-kun trông đã khỏe hơn...”

Koutarou đã nghỉ học vào ngày hôm qua.

Vì vậy hôm nay Harumi đến xem cậu có sao không.

“Cậu ấy đang cười... Trông có vẻ ổn rồi...”

Khi đã xác nhận được điều mình cần, Harumi thôi nhìn và rào bước đến dãy lớp năm hai.

Vì tình hình xấu hổ nên ý định gọi Koutarou không hề thoáng qua tâm trí cô.

“Ồn thôi... Hôm nay mình phải cố gắng mới được.”

Harumi thỏa mãn khi được thấy Koutarou khỏe mạnh đã trở lại.

Cô không cần gọi cậu bởi cô biết, Koutarou sẽ đến phòng hội ngay sau giờ học.

Trong khi đó, thì Koutarou lại không nhận ra sự hiện diện của Harumi, vẫn đang tán phét cùng Kenji như bình thường.

“Nhưng đúng là ở trường thoải mái thật... Không quá ồn ào, không quá..”

Koutarou vừa nói vừa lướt nhìn quanh lớp.

“Nhưng mà đúng là hiếm khi thấy mày nghỉ học đó, Kou.”

“... Vì vài chuyện vô bổ ấy mà...”

***

Sau tất cả mọi chuyện thì Koutarou đã phải nghỉ học mất một ngày.

Chủ nhật là Sanae bắt đầu xuất hiện. Thứ hai là Yurika, thứ ba là Kiriha, và thứ tư là Theia và Ruth.

Các rắc rối cứ đến rút hết sức lực của Koutarou.

Thậm chí một giấc ngủ đến sáng cũng chẳng đủ hồi cho cậu.

Do đó, Koutarou đã nghỉ thứ năm, và hôm nay đã là thứ sáu.

“Không ngờ chuyển nhà và nhập học thậm chí đủ sức hạ gục Kou mạnh mẽ của chúng ta sao.”

“Dạng như thế đó.”

Koutarou không thể nói thật cho thẳng bạn bởi Kenji không thích mấy chuyện tâm linh huyền bí cho lắm.

“...Haha, nhưng thấy cậu đã khỏe hơn nhiều là mừng rồi, bạn Satomi! Ahaha!”

Shizuka, người đang đứng trước Koutarou và Kenji, cười có phần ngượng ngịu.

Cô là duy nhất hiểu rõ hoàn cảnh của Koutarou, nên có chút thông cảm.

Đó là lí do tại sao cô nở nụ cười ngượng ngịu xem chút cảm thông, nhưng...

“Haha, HA!?”

Tuy nhiên, nó đột nhiên trở nên lạnh giá.

“Được rồi, các em về chỗ ngồi!”

“Cô giáo chủ nhiệm bước vào phòng.”

Tuy nhiên, mình cô giáo không đủ để khiến Shizuka ngạc nhiên đến vậy.

“Mọi người, nghe nè~! Hơi bất thường nhưng cô xin được giới thiệu các bạn học sinh chuyển trường~♪”

Bốn học sinh chuyển trường.

Và không ai khác, lần lượt là Yurika, Kiriha, Theia, Ruth trong bộ đồng phục trường.

Họ theo sau cô giáo và xếp thành hàng trước bảng đen.

“...Em đã cố ngăn họ lại rồi đó.”

Sanae xuất hiện trước Koutarou với khuôn mặt nghiêm túc.

Kì lạ ở chỗ là con bé cũng đang trong bộ đồng phục học sinh, lơ lửng giữa không khí như dạt về phía Koutarou.

“Các cậu ấy định làm gì vậy...”

Shizuka cũng có thể thấy Sanae, nhưng cô không chú ý đến cô bé.

Thay vào đó là tập trung vào bốn người đứng trên bục bảng.

Tương tự Shizuka, chẳng ai để ý đến Sanae cả.

Bởi người nghe và thấy Sanae chỉ có Koutarou và các cô gái kia.

“Thật quá đáng... Thậm chí họ cố đến thế này chỉ để đuổi cậu ra khỏi phòng...”

“T-ói mức này nữa... Mấy người chơi hơi quá rồi đấy!...”

Tay Koutarou bắt đầu run rẩy.

“Ồ. Là Koutarou kia!”

Theia gọi Koutarou một cách không tự nhiên, như thể cô ả mới bất chợt nhận ra sự tồn tại của cậu vậy.

“Tôi vui là ta lại gặp nhau, Satomi Koutarou.”

“Satomi-san! May quá... chúng ta cùng lớp nè~~!”

Kiriha và Yurika tiếp theo lời Theia.

Chỉ có Ruth là không nói gì, chỉ biết mỉm cười tỏ vẻ tội lỗi.

“...Đám ngốc này... công khai luôn à...”

Dĩ nhiên là họ đều biết Koutarou ở trong lớp này; và sự thật, lý do tại sao chuyển trường tới đây cũng là nhằm vào lớp cậu.

Và họ đều biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu họ gọi cậu như thế.

“Koutarou?”

“Lại gặp nhau?”

“Satomi-san?”

“Cậu biết họ rồi à, Satomi-kun?”

Tất nhiên là cả lớp quay ra lườm Koutarou.

Xen lẫn tò mò và ghen tị.

Một ít trong số đó còn tỏ ra thù hằn đối với cậu.

Dù gì 4 người cô nàng kia đều thuộc hàng mỹ nhân.

“Phải rồi, tôi có phần hơi chủ quan... Nên thành ra các cô xâm lược cả... Ôn thôi, nếu các cô đã thích thì anh đây cũng sẽ nhích đến cùng...”

“Satomi-kun, không phải ở đây! Bình tĩnh lại đi!”

Lời thuyết phục của Shizuka không đến được bên tai của Koutarou.

Cảm xúc cậu đã bật lên thành tiếng.

“Đến đây coi! Anh hạ cả đám hết luôn!”

“Cậu” nói gì thế, Koutarou?”

Theia nghiêng đầu ra vẻ dễ thương, giả dò ngơ ngác.

Yurika thì sợ hãi trước thái độ của Koutarou.

Còn Kirihara bình tĩnh quan sát tình hình.

Và Sanae thì lơ lửng, ném nụ cười hạnh phúc về phía Koutarou.

“Tôi sẽ bảo vệ cuộc sống mình bằng chính bàn tay này! Đừng nghĩ muốn làm gì là được đâu!”

Còn 2 năm 11 tháng cho đến khi cậu chàng tốt nghiệp.

Bức màn cho cuộc chiến đằng đẳng ba năm của Koutarou đã được kéo lên.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujoukan Sha! ? Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Tập 2 - Xâm lược Hội thao trường

Chương 1: Một ngày của Phòng 106

rokujouma_v2_cover rokujouma_v2_004rokujouma_v2_005

Phần 1

Thứ 6, 24 tháng 4

Satomi Koutarou rất “kém tầm” trong việc vực bản thân dậy.

Hôm nay cũng không phải ngoại lệ; mặc cho ánh sáng gay gắt ở bên ngoài chiếu vào cũng không thể đánh thức cu cậu.

Mồm cậu ngoác ra còn tiếng gáy như bò rống.

Ánh sáng buổi sớm làm cậu chuyển mình. Tuy nhiên, cậu đang ở ngay bên cạnh tường, chỉ cần lặn nửa người nữa là chạm vào nó.

Koutarou ban đầu nằm trên tấm đệm trải ở giữa phòng, nhưng cậu chàng ngủ hỗn nên đã lăn ra góc phòng.

Tuy nhiên, cũng do đó ánh sáng ban mai không với tới nên cậu càng chìm vào giấc ngủ sâu.

Và giờ đang là 6 giờ sáng.

Mặt trời chiếu rọi xuyên cửa sổ, bầu trời xanh căng rộng tới cuối chân trời.

Hiện tại đang là giữa tháng 4, nhiệt độ bắt đầu ấm hơn.

Bên kia cửa sổ chắc hẳn là một bầu không khí trong lành.

Tuy nhiên thứ đầu tiên được mở lại không phải cánh cửa sổ ấy.

Cùng một âm thanh nhỏ, tấm chiếu gần cửa ra vào từ từ được nâng lên, chiếc túi bóng trên đó khẽ rung.

Trong chiếc túi có thể thấy vài hộp mì tôm.

Dù rằng nó nhanh chóng ngừng lại.

Trong khoảnh khắc, chiếc chiếu được nâng lên khỏi mặt đất, và một cô gái xuất hiện từ lòng đất.

“... Mình phải bảo cậu ta (Yurika) để nó chỗ khác vậy...”

Do cô gái nâng tấm chiếu lên nên những chiếc hộp mì lăn lóc ra khỏi chiếc túi.

Cô gái kia chỉ biết nhìn và thở dài. Cô cùng mái tóc dài và đen mượt cổ trườn vào phòng 106.

Tên cô là Kiriha.

Trong bộ đồ nà giống với kimono lai với trang phục của các miko, với đôi mắt hẹp khiến cô trông thật nổi bật. Cô là một trong những cô gái có ý đồ xâm lược căn phòng 106.

“Hey ho, hey ho~”

“Ho, ho, hohoho!”

Theo Kiriha từ bên dưới tấm chiếu là 2 con haniwa cao khoảng 30 cm.

Cùng lúc khi Kiriha đặt lại tấm chiếu, một chiếc tường trong căn phòng phát sáng, và bóng dáng của một cô gái khác xuất hiện trong phòng 106.

Cô có mái tóc ngắn và cái nhìn tháo vát, trong bộ đồ như trang phục quân đội.

Tên cô là Ruth.

Cô nàng là một alien vượt 10 triệu năm ánh sáng đến đây.

“Kyaaa!?”

Ruth bước vào phòng và hét lên.

Không phải là do cô ngã mà do là nơi cô đặt chân vào phòng.

“Em xin lỗi, Satomi-sama! Em di chuyển ngay đây!”

Ruth không may đập phải Koutarou.

Bàn chân bao bởi chiếc tất đã hạ cánh ngay xuống mặt của cậu chàng.

Bức tường bùng sáng kia là cầu nối giữa phi thuyền của cô gái với căn phòng 106.

Chỉ cần bước qua đó là ta ngay lập tức có thể dịch chuyển đến phi thuyền đang bay quanh quỹ đạo trái đất.

Tuy vậy nó không giống với những chiếc cửa thông thường, bạn không thể nhìn thấy bên kia cánh cổng có gì cho đến khi bước chân qua.

Bởi vậy nên mới có chuyện Ruth vô ý giẫm phải mặt Koutarou.

“Em thành thật xin lỗi vì sáng nào cũng giẫm vào anh như thế này!”

Ruth nhanh chóng rút chân lại và xin lỗi.

rokujouma_v2_011

“...”

Nhưng Koutarou không hề đáp lại.

“Sa-toni-sama!?”

“Cậu khá là ra dáng đàn ông đó, Satomi Koutarou.”

Hai cô gái cùng nhiên Koutarou, Ruth vẫn ngạc nhiên trong khi Kiriha tỏ vẻ thán phục.

Koutarou vẫn ngủ và gáy đều đều.

Mặc cho bị giẫm, Koutarou không hề thức giấc, cứ như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Với sự xuất hiện của Kiriha và Ruth, căn phòng trống vắng trở nên có sinh khí hẳn.

Bỏ qua nguồn gốc xuất xứ, thì khi hai cô nàng mang trên mình chiếc tạp dề chẳng khác nào những cô gái bình thường cùng trang lứa.

“Chị Kiriha, em nên làm gì với giống thực vật vừa dài vừa mảnh khảnh này đây?”

“Tôi nghĩ đây sẽ được thêm vào món súp miso nên bạn nên thái nó thành từng mảnh.”

Em đã hiểu.”

Kiriha cầm chiếc môi trước bếp còn Ruth đang nhặt con dao bên chậu rửa bát.

Cả hai cùng làm bữa sáng cùng nhau.

Do Ruth không quen làm những món trái đất nên cô chỉ có thể phụ giúp Kiriha.

Cách họ hợp tác làm việc có cảm giác như họ là những người bạn thân thiết.

Không nhiều người biết rằng hai người họ thực ra là kẻ địch của nhau.

“Chào~~~~~ buổi sớm~~~~~!”

Và đó, một trong những người biết về mối quan hệ giữa hai người đã xuất hiện.

Đó là một cô nhóc trung học với bộ đồ mùa hè.

“Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng, Sanae.”

“uhm..”

Cô bé đang rụi mắt ngái ngủ hiện ra từ trần nhà. Không phải là từ dưới chiếc chiếu hay chiếc tường phát sáng, mà là hiện ra từ trần nhà theo nghĩa đen.

Cô nàng là Sanae.

Một con ma cư trú trong căn phòng 106.

“Sáng nay có món gì vậy!?”

“Com và súp miso, cùng với giống cá mà chúng ta mua hôm qua... chị Kiriha, con cá này gọi là gì vậy?”

“Cá hồi, và vài miếng xúc xích dư ra từ những hộp bento hôm nay.”

Dù thế nhưng cả Kiriha lẫn Ruth không tỏ vẻ là ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Sanae.

Họ cư xử như đang nói chuyện với bạn bè của mình vậy.

Hai người thực sự đã quen với sự tồn tại của Sanae.

“Có phải những thứ nhìn như mấy con mực không?”

“Phải, đó là thứ tuyệt vời nhất mà con gái tầm tuổi chúng ta có thể làm được đó.”

“Thật sao!?”

“Chị ta nói dối đấy. Kiriha là người nói dối không thèm chớp mắt à... À, xuyết quên. Tui có thể thử chút được không?”

“Không sao. Chị cũng đang định nhờ Koutarou ném thử mà.”

“Rê!”

Được Kiriha cho phép, Sanae tỏ vẻ vui sướng.

Sanae vui mừng như một đứa trẻ, dù đúng là cô mới chỉ là một cô nhóc.

Tuy nhiên cô hướng vào phòng trong thay vì đám xúc xích.

“Dậy đi! Koutarou!”

“Hừ...”

Trong phòng trong, Sanae đang cố lời cổ Koutarou dậy.

Cô cần Koutarou giúp mới có thể ném được thức ăn do bản thân là một con ma nên không thể làm được.

Thế nên mỗi khi muốn ném thứ gì thì cô bé phải nhập vào một ai đó để chia sẻ các giác quan.

Và người cô nhập không ai khác là Koutarou.

“Nhanh lên, dậy đi nào! Không dám bạch tuộc nguội mắt!”

“Hừ... tau không ăn nổi nữa rồi... ừm...”

“Em không cho phép anh ăn mảnh đồ ngon một mình đâu!”

Tuy nhiên, Koutarou không hề hồi đáp sau tiếng nói mơ.

Dường như cu cậu đang mơ ăn cái gì đó, và nó càng chọc giận Sanae.

“Kuku, Mackenzie, mày chủ chi nha... ừm...” “Sao anh thích lơ sự tồn tại của ma quỷ thế! Em không cần anh bắt ngờ hay gì đó nữa nhưng chí ít cũng nên nghe thấy tiếng em chứ! Khi bị lay dậy thì phải mở mắt ra và nói “Chào buổi sáng, thiên thần bé nhỏ của anh” với Sanae để thương trước mặt nè!”

“Đừng có khóc mà... trông mày thảm hại quá...”

“Ai vào trường hợp giờ cũng khóc thôi!”

Koutarou, vẫn nói mơ, làm Sanae sững sốt và khiến cô bé tức chế.

“Nếu đã vậy...”

Sanae, với nước mắt nếu khóe mắt, dùng Poltergeist nâng cuốn bách khoa toàn thư gần kề.

“Chống mắt mà xem! Đừng có mà coi thường con này!”

Cô nở nụ cười nham hiểm.

Làm nghiêng cuốn sách, rõ ràng là cô đang muốn cho bìa sách rơi thẳng xuống đầu Koutarou.

“... hừ?”

Nhưng trước khi cô kịp thực hiện ý đồ của mình thì bức tường mà Ruth bước ra khi nãy bắt đầu phát sáng.

Chỉ có điều đây là một người khác.

Cô gái nhảy ra từ bức tường trông lớn tuổi hơn Sanae chút xíu.

Mái tóc vàng óng ả, trong bộ đầm trắng, cùng đôi mắt sâu màu xanh.

Tên cô nàng là Theia.

Một nàng công chúa alien, người mà Ruth hộ tống.

“Guaaaaaaaaa!?”

“Ta không biết là ngươi ở đây, thường dân.”

Và tương tự như Ruth, cô cũng giẫm phải mặt Koutarou.

Nhưng có điều là cô không có ý định tránh đạp vào cậu.

Thêm nữa là cô đi giày.

Cái cao gót ấy rập thẳng vào trán Koutarou.

“Owwowowwo!?”

“Ngươi không biết rút kinh nghiệm à? Sao cứ ngủ ở chỗ này vậy?... Ngươi đúng là một tên dân đen đó.”

Theia vừa nói vừa rút chân khỏi mặt Koutarou và đáp xuống chiếu.

Ria váy cô phấp phới kiểu cách. Nhưng Koutarou không quan tâm đến nó.

“Tulip ngổ nãnh cô! Bao nhiêu lần tôi bảo cô rồi hả!? Đừng có mà giẫm lên người khác! Và đừng có mà đi giày vào phòng người khác!”

Một vết thâm nằm ngay giữa trán Koutarou.

Do toàn bộ lực Theia dồn hết lên để giầy nên dù Koutarou muốn cũng chẳng ngủ thêm được.

“Sao ngươi dám gọi ta là ngốc hả, tên dân đen kia!?”

“Nói bao lần không nghe, cô không ngốc thì là gì nữa!”

“Ngươi dám mạo phạm chủ nhân của ngươi như thế à!”

Koutarou và Theia áp đầu vào nhau và cãi lộn.

“Hơn nữa, sao nhà ngươi chỉ nhắm vào ta thôi vậy!? Đâu phải chỉ mình ta giẫm lên ngươi chứ!”

Ruth vội vã vào phòng cúi đầu xin lỗi Koutarou.

“Không sao cả, Ruth không có lỗi. Nên hãy ngẩng đầu lên.”

Koutarou không có ý định phán xét Ruth.

“Tulip mới là người sai!” “Nhưng...”

“Thường dân! Sao ngươi chỉ bỏ qua cho Ruth? Bất công thế! Sao ngươi lại thiên vị thế hả?”

Mặt Theia đỏ bừng và cô giậm chân xuống sàn nhà.

Gót chân cô giập vào tấm chiếu liên hồi. “Không phải nó quá rõ ràng quá rồi sao, cô công chúa ngổ kia! Sao cô không tự để tay lên ngực mà tự hỏi bản thân ấy!?”

“Ngực...!?”

Theia mất vô hồn nhìn vào ngực mình rồi nhìn sang ngực của Ruth.

“B-Bệ hạ!?”

Bên kia, Ruth đang đỏ mặt và lấy tay che ngực.

“...Ngực...”

Con giận đã biến mất với cái nhìn trống vắng khi nãy bùng cháy trở lại.

“Ý ngươi là ngươi bỏ qua cho nhỏ vì ngực nhỏ to á!?”

Theia không còn quan tâm đến xung quanh hét lên với Koutarou.

“Không phải như vậy!”

“Koutarou, quan tâm ngực cô ta làm gì? Thậm chí ta còn chẳng biết cô ta có hay không nữa mà. Quan trọng hơn là thức ăn đang đợi chúng ta kia.”

“Các ngươi muốn khiêu chiến với ta đó hả!?”

“Người không thể làm thế, bệ hạ!”

Và như thế, trận chiến khởi đầu ngày mới nổ ra trong căn phòng.

“...Mừ, ngon phết.”

Tuy nhiên, Kirika vẫn đang trong bếp, mặc chuyện xảy ra bên trong, cô nếm món súp miso và nở nụ cười mãn nguyện.

“Lần này, ta chắc chắn sẽ dạy cho ngươi biết ai là chủ nhân của mình.”

“Tôi coi, Tulip! Chỗ cho cô là vườn hoa ngoài kia kia!”

“Người còn xem thường chủ nhân của người đến khi nào nữa! Tên dân đen vô lễ kia!”

“Cả hai dừng lại đi!”

“Thức ăn ngon! Thức ăn ngon!”

“Hôm nay lại là một ngày bình yên nữa... hay có vẻ là thế...”

Kiriha không tỏ ra lo lắng; bởi đây là chuyện thường ngày trong căn phòng 106.

“Nào, ăn thôi.”

“Cảm ơn về bữa ăn.”

Khi bữa ăn được bày biện ra, Sanae nhảy lên lưng Koutarou và vòng tay quanh cổ cậu.

Theo Sanae thì đó là cách cô ám một ai đó, nhưng nhìn bên ngoài cứ như một cô bé đang bám dính vào lưng cha của mình.

“Ăn nhanh lên nào, Koutarou.”

“...”

Dù Sanae giục Koutarou ăn nhưng cậu chàng đang bận đưa mắt nhìn “thứ” ngay trước mặt cậu.

“...”

Đối diện bên kia là Theia.

Cô nàng cũng ném ánh nhìn vào lại Koutarou. Hai người lườm nhau một hồi.

Ngoài vết thâm trên trán ban đầu, Koutarou giờ đầy các vết sạo và vết cắn.

Theia thì ăn miếng bằm ngay cạnh con mắt. *{Koutarou nhà ta vũ lực cũng chẳng kém thánh Touma :v}

Hai người bị thương từ cuộc chiến khi nãy.

“Bệ hạ, nếu ngài không ăn mau thì thức ăn sẽ nguội mất.”

“Sao không nói tên dân đen ấy! Có gì sai khi dạy bảo một tên ngốc dám chống lại chủ nhân của hắn chứ!?”

Ruth ngồi giữa, tuyệt vọng cố làm lạnh hai người còn lại.

“Ha, xem “a” đang gọi ai là ngốc kia.”

“Hừ, đồ thứ dân.”

Tuy nhiên, hai người họ không có ý định dừng lại mà còn đấu khẩu nhau.

Dù không thể thân nhau nhưng tính ương bướng cả hai lại y chang như nhau.

“Nhưng bệ hạ, chúng ta là người gây chuyện trước!”

“Ta không quan tâm. Một người hầu dù bất cứ hoàn cảnh nào cũng phải tôn trọng ta.”

“Cô gọi ai là người hầu hả!?”

“Hai người đừng có trẻ con thế nữa chứ...”

“Minh là người lớn rồi. Tulip mới là người sai!”

Hai người quay mặt đi và găm gù lẫn nhau.

Bởi cả hai đều thừa nhận kẻ kia như là đối thủ của mình.

“Koutarou, cậu nên thôi đi.”

Koutarou đưa mắt nhìn sang Kiriha đang cười gượng.

Kiriha ngồi đối diện với Ruth và ở giữa Koutarou và Theia.

Họ ngồi quanh chiếc bàn trà theo thứ tự từ Koutarou, Sanae, Ruth, Theia rồi tới Kiriha.

Vị trí đó như thành thói quen đối với họ.

Nên Koutarou phải quay đầu để hướng mặt với Kiriha.

rokujouma_v2_extra1

“Kenji và Shizuka sẽ lo lắng nếu cậu cứ giữ khuôn mặt đáng sợ như thế đó!”

“Nhưng Tulip mới là người sai-“

“Được rồi.”

Koutarou cố phàn nàn nhưng Kiriha đã đưa ngón tay đặt trước mồm cậu.

Kiriha mỉm cười như thể đồng cảm với cậu.

“Tôi không thích Koutarou như thế này. Tôi thích cậu lúc nở nụ cười hơn.”

“Eh..”

Đỉnh ngón tay mềm và ấm áp của cô chạm vào môi cậu có cảm giác như một nụ hôn vậy.

Nụ cười tỏa nắng với ánh mắt điềm đạm hút hồn Koutarou.

“Nghe này, Koutarou. Thể hiện bức xúc là chuyện bình thường, nhưng không có nghĩa cậu thể hiện nó trước những người không liên quan. Kenji, Shizuka, thậm chí cả tôi cũng sẽ rất buồn. Cậu không thể ném con giận dữ của mình vào những người cậu yêu quý được.”

“Ah..”

“Hãy giải tỏa con giận dữ ấy đi. Vì tôi và cũng là vì cậu nữa.”

Kiriha nhẹ nhàng khuyên bảo Koutarou, con giận của cậu dần dần biến mất.

Koutarou tức giận với Theia bởi tính ích kỉ của cô nàng.

Nên nó sẽ là sự ích kỉ nếu cậu lại ném con giận dữ của mình lên những người khác ngoài Theia ra.

Nhìn nụ cười của Kiriha làm Koutarou hiểu ra chuyện đó.

“Chờ chút đã! Chỉ vì thấy tôi im lặng mà mấy người nói cái quái gì thế!?”

“H-hà!?”

Thấy Koutarou gật đầu với Kiriha, Sanae, người đang quàng quàng cổ Koutarou, hét lên với hai người.

Sanae ôm chặt cổ Koutarou như thể muốn làm nghẹt thở cậu.

“Kiriha, đừng có mà ra vẻ như cô không phải là kẻ địch của Koutarou! Anh ấy lớn tiếng với cô là chuyện thường khi mà cô cũng là người muốn chiếm căn phòng này cho riêng mình! Đừng có giả đồ như cô vô tội!”

“Fufufu, em đúng là nhậy bén, Sanae.”

“Koutarou nữa! Chuyện gì với anh thế hả? Cô ta chỉ nhân lúc anh lơ là để có thể đoạt căn phòng từ anh như bao lần trước thôi mà!”

“X-xin lỗi, chỉ là phản xạ tự nhiên thôi...”

“Đừng có mà bảo chữa! Tha cho em đi, Koutarou! Biết bao lần anh suýt rơi vào bẫy của chị ta mấy ngày qua rồi hả!? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu không có em ở đây chứ!?”

“Anh biết sai rồi, nên bình tĩnh đi nhé?”

“...Anh đã biết sai lầm của mình chưa?”

Thấy Koutarou xin lỗi, cô bé hạ giọng xuống và lỏng tay ra.

“Đĩ nhiên rồi.”

“Anh không có lời cảm ơn nào cho cô nàng ma xinh đẹp đã giúp đỡ anh à?”

“Cảm ơn em đã luôn coi sóc anh...”

Koutarou thực sự thể hiện sự biết ơn đối với Sanae.

Lý do mà cậu chưa bị dắt mũi bởi Kiriha và vẫn có nơi để ở, công lớn thuộc về Sanae cả.

Nếu cậu mà không bắt tay với Sanae thì cậu rơi vào bẫy từ lâu rồi.

“Tốt, giờ thì ăn thôi. Em đói lắm rồi.”

Thỏa mãn trước câu trả lời của Koutarou, Sanae chỉ vào căn bàn.

Trên bàn là súp miso, cơm, cá hồi và xúc xích tạo hình con mực.

Đó là bữa ăn mà Sanae đang đợi chờ.

“Được rồi, ăn thôi.”

“Koutarou, ăn từ miếng xúc xích trước.”

Ngay khi Koutarou cầm đôi đũa lên, thái độ Sanae quay lại như bình thường.

Giọng nói cũng như ánh nhìn cô bé, ngây thơ và đầy sống động.

“...Nhìn nè, Sanae.”

Đầu đũa của Koutarou dừng ngay trước khi đến với miếng xúc xích.

“Giữ nũa!?”

“À, không có gì.”

(Em bị mấy món ăn của Kiriha thuần hóa rồi còn...)

Koutarou cố gắng giữ không thốt ra những suy nghĩ trong đầu.

“Ồ? Vậy thì ăn nhanh lên.”

“Ừ, ừ”

(Nhưng sao mình lại không muốn nói ra nhỉ?)

Koutarou bản thân không chắc tại sao cậu lại kìm chế bản thân.

“Bệ hạ, đến giờ rồi.”

“Tốt, ta đi thôi.”

Ruth, người vừa rửa xong đồng bát đĩa, quay vào phòng trong và nói.

Theia đang ngồi chơi với chiếc cốc không của mình, đặt nó lên bàn và đứng lên.

Ngay khi đó, chiếc váy của cô xòe ra bao trùm một phần của căn phòng.

Trong căn phòng chật hẹp thì chiếc váy đầy chiếm quá nhiều diện tích.

“Vậy thì mọi người, chúng ta gặp nhau sau.”

“Đừng có mà đi muộn đó, thường dân.”

“Dĩ nhiên là không rồi.”

“Vậy thì tốt. Thất bại của thuộc hạ là thất bại của chính ta. Dường như người nhận ra nghĩa vụ của mình rồi. Tốt lắm.”

Theia và Ruth quay về bên kia bức tường phát sáng.

Họ quay về phi thuyền để thay đồ và từ đó họ đi đến trường bằng con đường của họ.

“...Cô ta thốt lên toàn thứ ích kỉ...”

“Cô ta dùng như muốn biến anh thành tay chân ả thật đó.”

Kiriha và Sanae uống trà bên chiếc bàn, nhìn vào bức tường và thở dài.

Kiriha, người cũng đang uống trà cạnh họ, nở nụ cười ngược ngạo và thả lỏng vai xuống.

“Do đó là điều cô nàng cần phải làm để được nối ngôi mà. Cô ta không thể từ bỏ được. Dĩ nhiên là tôi cũng vậy...”

Kiriha đợi Koutarou uống xong thì mang cả đám cốc rỗng ra bồn rửa.

“Ho!”

“Hey-ho!”

Cùng lúc, hai con haniwa bật tám chiều gần cửa ra vào.

Bên dưới là căn cứ bí mật của Kiriha.

Ban đầu đó chỉ là một chiếc hố trên mặt đất. Nhưng trước khi bị để ý thì nó đã được phết bê tông và lát gạch.

Tất cả đều nhờ hai con haniwa mà ra.

“Tôi cũng đi đây. Gặp lại nhau tại lớp học sau, Koutarou, Sanae.”

Như Theia và Ruth, Kiriha đến trường Harukaze theo con đường khác.

Cả Kiriha và Theia không muốn gây dị nghị không cần thiết.

“Ừ, gặp lại-“

“Dừnggggggg!”

Sanae dúi đầu Koutarou trước khi cậu có thể đáp Kiriha.

“Anh lại bị lừa nữa rồi! Anh không cần chào hỏi cô ta!”

“P-hải rồi nhỉ.”

(Chết thật, mình lại bị Kiriha cuốn theo.)

Koutarou cảnh cáo bản thân.

Koutarou đã quen với thái độ bình thường của Kiriha. Tuy nhiên, mọi thứ cô ấy nói như chiếc bẫy dẫn Koutarou vào nguy hiểm.

Nếu Koutarou bị đưa đây bởi lòng tốt của Kiriha, có thể sáng mai khi cậu thức dậy thì căn phòng của cậu đã thành bàn đạp xâm lược mặt đất rồi.

“Fufufu, em không tin là chị thực sự có cảm tình với Koutarou à?”

“Không phải rõ ràng rồi sao!? Có chút lãng mạn nào phát ra từ cô chứ!?”

“... Koutarou, cậu cũng nghĩ vậy sao?”

Kiriha nở nụ cười thất vọng, trong khi hơi khép con mắt đượm buồn.

Cô khoanh tay trước ngực và thì thầm với cậu bằng âm thanh ngọt lịm.

“Ừ...”

Trước đôi mắt ươn ướt với giọng nói đê mê ấy, Koutarou vô thức nuốt nước bọt.

Dù cậu biết cô là kẻ địch nhưng Koutarou vẫn là tên trai đương tuổi dậy thì.

Nhìn cô nàng như thế, hỏi coi có ai mà chịu được.

“Koutarou! Cố kìm chế đi!”

“A-ừ, x-in lỗi, Sanae.”

(Không hay rồi, dù nhận thức được nhưng mình vẫn bị đất mũi...)

Đòn tấn công từ Kiriha ngày càng thâm và hiểm.

Cũng nhờ Kiriha dần dần hiểu về Koutarou nên cô đã có những thay đổi về chiến lược.

“Fufu, lại thất bại rồi... vậy gặp lại cậu sau, Koutarou.”

Kiriha thất vọng chui xuống hố, để lại phía sau một nụ cười.

Hai con haniwa theo sau, và cuối cùng chiếc chiếu quay lại vị trí cũ.

“... Thế này hại tim mạch quá.”

Tìm Koutarou đập thành thịch thì đổi theo chiếc chiếu mà Kiriha để lại.

“Cô ta đúng là kẻ khó xoi...”

Cùng lúc, Sanae đang phồng má hờn rồi và thở dài nặng nhọc.

“Sanae, ta cũng đi thôi.”

“Đợi chút đã.”

Koutarou đã thay đồng phục và chuẩn bị đến trường. Còn Sanae vẫn đang cố mặc đồng phục của cô.

Chiếc khăn trước ngực cô bé bất chèo, một phần chiếc áo bị lồng vào trong váy, và có thể thấy một phần quần lót của cô lộ ra ngoài.

Sanae cũng mới chỉ đi một bên tất chân.

Bộ dạng của cô trong thật tệ hại. Thậm chí đến Koutarou, một tên con trai cũng chẳng khác hơn khi dính đến vấn đề quần áo cũng phải thở dài.

“Em không thể làm tốt hơn được à...?”

“X-xin lỗi... Tehehe!”

Sanae nở nụ cười xấu hổ khi đang mặc chiếc tất còn lại.

Koutarou kéo lại chiếc khăn quàng cổ và lôi vạt áo ra khỏi váy cho cô bé.

“Cảm ơn, Koutarou.”

“Không sao cả, mà sao em lại mặc áo đồng phục làm chi vậy?”

“Không phải nó dễ thương sao?”

Ngay khi cô mặc xong đồ, Sanae quay một vòng trước mặt Koutarou.

Bộ đồng phục không hợp cỡ với cô bé, nó rộng thùng thình.

Tuy nhiên đó lại tăng thêm độ dễ thương của nhỏ, Koutarou cũng phải đồng ý là như vậy.

rokujouna_v2_033

“Ừ, nhưng anh hứng thú được biết sao một con ma lại đang thay quần áo kia. Quan trọng hơn là em kiếm bộ đồ này đâu ra để mặc chứ? Anh đang tò mò muốn chết đây.”

“Em là con gái nên em có quyền mà. Anh cứ để ý tiểu tiết thì sẽ bị hói đó.”

“Vấn đề ấy mà nhỏ á?”

Koutarou vô thức nhìn vào bộ đồ của Sanae.

Sanae thì nắm lấy rìa váy và nhún chân trước cậu chàng.

“Thì chẳng phải những con ma trong phim thay đồ theo từng cảnh phim đó à. Đó chỉ là công việc của một con ma! A, một nữ nhân vật chính đào hoa bạc mệnh, Sanae-chan!”

“Nhắc mới nhớ, cái tên bí ẩn trong bộ đồ khúc gôn cầu thay vũ khí theo từng cảnh phim. Từ cửa máy đến dao rìu... Không biết hần lòi chúng từ đâu ra nữa?”

“Đừng có so sánh em với thứ đó chứ! Anh đúng thật là!”

“Uwa!?”

Sanae tức giận kẹp cổ Koutarou.

Chuông cửa kêu, và Sanae buông cổ Koutarou ra và nhảy ra sau lưng của cậu.

“Hey, Koutarou, tỉnh chưa?”

“Satomi-kunnnnn!”

Giọng những người bạn của Koutarou vang ngoài cửa.

“Mình dậy rồi! Ra ngay đó!”

Koutarou hướng ra cửa, túm lấy chiếc cặp ngay gần kề.

“Sanae, em còn quên cái gì nữa không đó?”

“Không có gì.”

Sanae tắt đèn và hướng ra cửa trước cùng với Koutarou.

“Còn anh thì sao, Koutarou?”

“Anh à...”

Koutarou đang đi giày, dừng lại suy nghĩ.

“Hừm, cảm giác như anh quên cái gì đó...”

“Hả? Quên cái gì cơ?”

“Anh không chắc. Mà anh không thể nhớ ra ngay thì chắc nó cũng chẳng quan trọng gì.”

“Vậy thì đi thôi, Koutarou.”

“Ừm.”

Koutarou gật đầu với Sanae và đi nốt chiếc giày.

“Em nhớ tránh đừng để bạn chủ nhà thấy em đó, nghe chưa?”

“Dạ rồi rồi.”

Phần 2

Koutarou và các bạn của cậu rời khỏi phòng 106, âm thanh còn lại bên trong chỉ còn tiếng kêu của chiếc đồng hồ trên tường và của chiếc tủ lạnh.

Những âm thanh bên ngoài cũng bắt đầu len lỏi vào trong, những tiếng chim ríu rít cho đến tiếng ô tô đằng xa vọng lại.

Dần dần, âm thanh bên ngoài bắt đầu ồn ào.

Giờ cao điểm đã bắt đầu, một đám đông lớn tụ tập lại trước nhà ga. Xe đạp rồi ô tô bắt đầu di chuyển đến trường và nơi làm việc.

Khi đến giờ vào học, tiếng sáo từ những bé mầm non tinh nghịch vọng vào.

Tuy nhiên, sao 30 phút, tất cả âm thanh đều dừng lại. Sự im lặng quay lại với căn phòng.

Cùng lúc, một âm thanh khả nghi sột soạt trong căn phòng 106.

Nó khởi phát từ chiếc tủ âm tường.

Một khoảng lặng trôi qua, và cánh cửa trượt đẩy sang một bên.

“Minh muộn mất rồi!”

Một cô gái đang ngồi trên nửa trên của chiếc tủ.

Nửa dưới là nơi chứa đồ đạc của Koutarou, nhưng vì một vài lý do mà phần trên lại là một cô gái rung rung nước mắt ngồi trên một tấm đệm trải rộng.

“T-à sao không có ai đánh thức mình dậy!? Sao mọi người lại bỏ mặc mình như thế chứ!”

Cô gái ấy mang tên Yurika.

Là một cosplayer mà Koutarou và những cô gái kia đều biết.

“Thứ” mà Koutarou ngờ ngợ quên khi nãy chính là Yurika.

“Hôm nay là ngày thứ 10 mình bị muộn rồi! Kiểu này bị giáo viên mắng mất! Bọn họ đúng là xấu xa! Họ biết mà vẫn cứ bỏ mặc mình!”

Yurika nhanh chóng thay bộ đồ ngủ sang bộ đồng phục ngay trong chiếc tủ.

Nửa trên của chiếc tủ có nhiều ngăn nhỏ được Yurika dùng để cất đồ.

Dù bên trong tủ âm tường rất chật chội nhưng Yurika vẫn dễ dàng thay đồ.

Sự thật là Yurika dùng phân nửa trên này như căn phòng của nhỏ.

“Thay xong đồ! Mình phải nhanh thôi không lỡ mất tiết đầu!”

Thay xong bộ đồ, Yurika túm lấy chiếc cặp và nhảy ra khỏi chiếc tủ.

Một âm thanh kì dị phát lên khi cô tiếp đất.

“...Hử?”

Đề ý đến tiếng vang, Yurika nhìn xuống và thấy một túi ni lông trắng ngay dưới chân.

“K-hông có nhẽ...”

Chiếc túi khiến cô rùng mình.

Dù đang rất vội nhưng cô vẫn từ từ nhấc bàn chân lên.

Bởi nếu chiếc túi chứa thứ mà Yurika đang nghĩ tới thì vụ này còn nghiêm trọng hơn cả việc muộn học.

“K-hôngggggggg!!”

Và không may là nó chính là thứ mà cô lo sợ, những hộp mỳ ăn liền của cô.

Khi tiếp đất, Yurika đã làm nát lượng lớn cốc mì.

“Tại sao chúng lại nằm ở đây? Mình nhớ để chúng ở nơi khác cơ mà! Tại sao lại thế chứ!?”

Yurika hoàn toàn bị hoảng loạn.

Bởi kinh tế ế ẩm mà giá cốc mì giờ cũng đắt đỏ theo.

Giá ưu đãi giờ là 98 yên nhân đợt giảm giá.

Và Yurika vừa hủy diệt phần lớn số đó rồi.

Chính xác là 6 chiếc cốc đã đi tong.

Thức ăn hai ngày đánh đổi chỉ bởi một bước chân.

“A, mình vẫn có thể ăn được nếu lượm lại chúng đúng không nhỉ?”

Tinh thần của cô bị tổn thương nghiêm trọng, cô ngừng di chuyển, ngồi phục xuống đất và nhìn đám thức ăn vờ vụn.

“...Không được Yurika, Lượm rồi ăn nó... nó quá hại cho sức khỏe!”

Ngay giây lát cô nghĩ đến việc ăn nó thì phẩm giá đã ngăn cô lại.

Tuy nhiên, với cái tình hình tài chính bèo bọt và sự hấp dẫn đến từ những cốc mì thì cái phẩm giá đó là thứ gì.

“Nhưng dù gì mình cũng phải dọn nó! Nếu mình không ăn gì trong 2 ngày... nhưng... nếu mình ăn thì phẩm hạnh như một con người sẽ... nhưng... không ăn trong 2 ngày... HAI ngày!”

Yurika bối rối.

Sau khi dọn xong đám cốc mì trên sàn, cô phân vân không biết nên vứt hay ăn nó.

Một câu hỏi chỉ hai lựa chọn, nhưng đủ khiến Yurika đắn đo suy nghĩ.

Bên trong đầu của cô giờ đang xung đột sâu sắc.

Vứt thức ăn để tồn tại như một con người hay là vứt nhân phẩm để tiếp tục sống?

Cô đang đối mặt trước lựa chọn quyết định nhân phẩm của cô.

“... Nhưng nhân phẩm ấy có đây bụng được đâu! Phải rồi, Yurika, mày đâu sống được chỉ với nhân phẩm chứ! Cái bụng mày cần được lấp đầy thì mới sống được, mới bảo vệ cái nhân phẩm của mày được!”

Vâng, và Yurika đã ném cái gọi là nhân phẩm của cô đi.

Đơn giản là mấy cốc mì ấy đối với cô đáng giá hơn mà thôi.

Cô không thể từ bỏ mùi vị tổng hợp với hình dáng của những sợi mì đi được.

“Mày phải trân trọng cuộc sống của mày! Phải sống để hoàn thành trọng trách như một pháp sư thiếu nữ! Mày còn phải làm gương cho đám trẻ em toàn thế giới!”

Yurika nghĩ sao làm vậy, cô nhanh chóng hốt đám mì vụn vào trong chiếc túi bóng.

Hôm nay chắc cô cũng chẳng đến kịp tiết hai rồi.

Cứ như vậy, kiểu này cô khôi lên lớp luôn.

“Yurika Fight! Yurika Fight!”

Tuy nhiên, chỉ có một vấn đề to lớn trước mặt cô bây giờ.

Yurika cần thu dọn lại đám đồ ăn; đó là ưu tiên thứ hai trong cuộc đời của cô.

Giờ cô chẳng bận tâm đến chuyện gì khác nữa.

“Đây là trách nhiệm của mahou thiếu nữ! Một trách nhiệm quan trọng! Không còn cách nào khác được!”

Cô nàng tự nhận mình là mahou shoujo của tình yêu và lòng dũng cảm, Rainbow Yurika.

Ai cũng cho rằng cô đơn thuần chỉ là một cosplayer.

Cuối cùng Yurika cũng đi tới trường, căn phòng lần nữa quay lại im ắng.

Một không khí bình yên bao quanh căn phòng 106.

Dần dà, những âm thanh nhưng cô vợ nội trợ đi chợ vang vọng tới, thi thoảng lại có chiếc xe tải vọt qua.

Nhưng nhìn chung, Corona house yên tĩnh cho đến tận chiều.

Lúc 2 giờ chiều, một lũ nhỏ đi qua căn nhà.

Trong lúc đang đi về nhà của mình, chúng đùa nghịch lung tung, chém gió về chương trình tv tối qua, thi thoảng là món pudding chúng có trong món tráng miệng; những mẫu đàm thoại ấy lần lượt chui vào căn phòng.

Thời gian trôi qua, số người đi ngang qua Corona house tăng dần, âm thanh những đứa trẻ đùa nghịch ở công viên gần đó cũng có thể nghe thấy.

Đó cũng là lúc mà mọi người bắt đầu trở về căn phòng 106.

“Minh về rồi.”

Người đầu tiên bước vào phòng là Ruth.

Giọng cô vang lên khắp phòng.

Cô đứng trước cửa trước với chiếc túi đồ lớn.

Khác với 4 cô nàng kia, Koutarou tin tưởng trao trọng trách đi chợ cho cô.

Trong chiếc đồ là những tạp phẩm để nấu bữa tối cho cả phòng.

“Ồ? Gì thế này?”

Khi bỏ đồ vào tủ lạnh, cô để ý đến chiếc túi bóng trắng cạnh bồn rửa bát.

Cô ngó thấy đám cốc vỡ cùng vụn mì.

“...Có vẻ là rác.”

Do bên trong đó có khá nhiều là bụi.

Ruth đã nhận thức được mì là đồ ăn nhưng chẳng ai lại đi ăn nó khi nó đã lấm bẩn.

Dù Ruth thấy lãng phí nhưng cô vẫn ném chúng vào thùng rác.

Cô cẩn thận phân loại rác.

* {sống Nhật thì phải phân loại rác trước khi đổ}

“Giờ thì...”

Dọn đám rác xong, cô rửa tay và cất nốt đồ vào trong tủ lạnh.

Dù trước đây cô không quen nhưng giờ cô đã thân thuộc với lối sống ở trái đất.

Bởi cô cũng đã ở đây được nửa tháng trời, ngoài ra cũng nhwof tính cách của cô nữa.

Ruth dù nhiệm vụ chính là cận vệ, nhưng cô khá thông thạo những chuyện nữ công gia chánh như thế này.

Ngay khi cô cất xong đồ thì cũng là lúc hai người nữa bước vào phòng 106.

Phần 3

“Cứ chơi bài thế này cũng chán. Sao ta không dùng hội thao trường tháng tới đây đề so tài nhỉ?”

“Theia-dono, biết là chán, nhưng chẳng phải hội thao trường thiên về sức khỏe thể chất sao.”

Hai bóng dáng người đó là Theia và Kiriha.

Họ đang đàm thoại về hội thao trường sẽ tổ chức vào tháng 5.

“Ví dụ như marathon vượt chướng ngại vật dành cho các câu lạc bộ thì sao? Chúng ta có thể có cuộc chiến công bằng qua môn đó, cô nghĩ sao?”

“Ừm, có vẻ cũng đúng...”

“Hai người đã về, điện hạ và chị Kiriha.”

“Ta về rồi đây.”

“Minh cũng về rồi.”

Ruth vừa đóng cánh tủ lạnh vừa chào đón đương lúc hai người bước vào phòng.

“Bệ hạ, giày, giày của người.”

“Rồi rồi.”

Theia giẫm lên chiếc chiếu gần cổng dù vẫn đi giày.

Cô nhanh chóng quay lại và tháo đôi giày ra.

“... Đất nước này có những phong tục thật quái đản.”

“Đúng thật là vậy.”

“Tên thường dân là lính của ra, đứng ra hẳn phải tuân theo phong tục của đất nước ta mới phải đạo.”

“Ta cũng nên tôn trọng phong tục của họ mà.”

Theia lên tiếng phản nản về việc phải cởi giày.

Koutarou luôn giận dữ mỗi khi cô quên cởi nó ra.

Theia bướng bỉnh nhưng cô vẫn sẵn sàng cởi giày ra trừ khi Koutarou dùng dùng nỗi giận.

“Mà bỏ qua nó đi. Kiriha, ta nghĩ là sẽ nói chuyện này với Koutarou, cô nghĩ sao?”

“Tôi không có ý kiến. Ý kiến đó cũng không tồi, Theia-dono.”

Kiriha ngoan ngoãn tuân theo Theia, bởi cô đã có sẵn một kế hoạch.

Nếu là cạnh tranh ở một hội thao trường thì rõ ràng là một người nhỏ con như Theia sẽ gặp bất lợi.

Theia thậm chí chưa quen với những môn thể thao ở trái đất.

Thêm nữa, Sanae chỉ là một con ma nên bản chất cuộc cạnh tranh chỉ còn là song phương giữa Koutarou và Kiriha.

(Dù lý thuyết là thế nhưng ai mà biết cô công chúa này nghĩ gì trong đầu nên không thể lờ là được...)

Bên cạnh Kiriha là một Theia đang nở nụ cười đắc thắng.

Nụ cười ấy làm Kiriha cảm giác bất an.

Một kế hoạch đã định hình trong đầu Kiriha. Cô phải chuẩn bị, nhằm phòng trừ trước.

Trong khi Kiriha và cả đám đang bàn chuyện thì cánh cửa bật mở. Một người khác bước vào.

“Minh về rồi đây.”

“Chào bạn, Yurika-sama.”

“Ừ, chào Ruth-san.”

Yurika đáp lại.

Vì vài lý do, trông Yurika có vẻ khá nặng nề.

“...Có chuyện gì sao, Yurika-sama?”

“Bởi... bị giáo viên hành do tội đến muộn thường xuyên.”

“Ra là vậy.”

Yurika thở dài bởi những lời khiển trách từ giáo viên.

Sau giờ học, cô bị thuyết trình nên giờ đang xuống sắc.

“Cố gắng lên, Yurika-sama.”

“Cảm ơn, Ruth. Cậu nói đúng, mình không thể mãi như thế được! Yurika Fight!”

Được Ruth động viên, Yurika hồi phục dần và nở nụ cười nhẹ.

Tuy nhiên, cô nhanh chóng tỏ ra sốc khi nhìn vào chậu rửa bát.

“Ế!?”

“Có chuyện gì sao?”

“R-ruth-san, cậu có thấy chiếc túi bóng trắng ở đây đâu không? Chiếc túi bóng từ siêu thị ấy!”

Yurika bắt đầu hoảng loạn.

Cô đã để nó ở đó lúc sáng cơ mà.

Và cô còn định sẽ ăn nó khi trở về, nhưng giờ nó không cánh mà bay.

“À, nếu bạn hỏi về túi rác thì mình đã đem đi đổ rồi.”

“Đ-ồ? Cậu đổ rồi á!?”

“Vâng... có chuyện gì sao?”

“Kyaaa!”

Yurika không trả lời Ruth, bởi cô không còn có thời gian nữa rồi.

Yurika nhanh chóng tháo giày và nhảy lại chỗ thùng rác cạnh chậu rửa bát.

“Cầu trời cho nó không sao!”

Cô cầu nguyện đầy thành tâm khi cô mở nắp thùng rác.

“Yurika-sama?”

“Ahhh...”

Nhưng đời đâu như mơ.

Ruth đã xếp đầu vào đó hết rồi.

Những chiếc cốc nát đặt vào đồng cháy được, còn đám mì thì đã ra đi cùng đồng rác.

“T-ại sao lại thành ra như vậy hả trời...”

“Có chuyện gì sao, Yurika-sama?”

Đám mì đã trộn với đám rác thải khác cả rồi.

Đến lúc này thì đến Yurika cũng phải từ bỏ việc ăn chúng.

“Aaaaaaaa!”

Yurika tỏ ra chán nản cùng cực.

Cùng lúc con đói hùng hục tấn công cô.

Mất thứ để ăn, cái bụng của cô giờ càng biểu tình hơn.

“Còn đâu hi vọng hồi sức nữa...”

Nước mắt chảy dài trên má cũng như tiếng kêu dạ dày của cô.

Nó lớn đến mức cả Ruth cũng nghe thấy.

“Tại sao... sao lúc nào cũng là mình?... Mình đã luôn cố gắng vậy mà...”

“Yurika-sama, chuyện gì thế? Yurika-sama!?”

Yurika hết còn nghe thấy tiếng Ruth nữa.

Cô vừa khóc vừa nhìn xuống sàn nhà.

Nước mắt chảy xuống từ má động thành vũng thấm vào chiếu.

Trên đó có một phần mì sót lại nổi lên.

Yurika chú ý đến và nhanh chóng nhặt nó lên

“Bệ hạ! Kiriha-sama! Yurika-sama đang...”

“Có chuyện gì vậy?”

“Yurika?”

Nghe Ruth gọi với từ phòng bếp, Theia và Kiriha ngó ra, nhưng Yurika vẫn đang nhìn xuống sàn nhà.

“Chỉ còn vậy thôi sao...? Một mẩu mì cho hai ngày sống tiếp theo?”

Bụng dạ của Yurika tiếp tục kêu trong khi cô nàng giữ mẩu mì trên tay.

Phần 4

Trong căn phòng 106, việc đánh bài sau bữa tối đã trở thành một thói quen.

Nhưng nó lại không phải là thú vui tao nhã gắn kết tình bạn, mà là một trận chiến phân chia quyền sở hữu của căn phòng.

Căn phòng 106 chỉ với 6 tấm chiếu tatami.

Một chiếc để nội thất đồ đạc, còn lại là năm.

Số lượng người nhắm nhe căn phòng cũng là năm.

Như vậy chia đều mỗi người sở hữu một chiếc chiếu.

Cửa Koutarou là chiếc ở giữa; khi mà chiếc bàn trà không có ở đó thì đây là nơi cậu thường ngồi.

Nó cũng là nơi cậu trái độn ngủ ra.

Chiếc phái nam gần cửa sổ là của Sanae.

Đó là chỗ của cô, nhưng do cô hay bám víu lấy lưng Koutarou nên ít khi có thể thấy cô bé ở đó.

Tuy nhiên, khi chiếc bàn được đưa ra thì Koutarou buộc phải rời vào chiếc chiếu cạnh cửa sổ đấy, và khi đó ta có thể thấy Sanae ở chiếc chiếu của mình.

Cửa Kiriha là chiếc chiếu gần căn bếp.

Cái hồ dẫn xuống lòng đất nằm ngay dưới chiếc chiếu này.

Sống ở trong một chiếc chiếu thật bất tiện, nhưng khi đã chui vào chiếc hồ cô sẽ đến với căn cứ bí mật của mình nên nó chẳng còn là vấn đề đối với cô.

Phần chiếu của Yurika là ngay cạnh của Kiriha, và nằm trước tủ âm tường.

Yurika bắt đầu sống trong chiếc tủ ấy trước khi mọi người để ý nên chiếc chiếu cũng tự nhiên thuộc quyền sở hữu của cô.

Tuy nhưng sự hiện diện của cô không có sức nặng nên cô phải chịu đựng sự “xâm lược” từ những người khác.

Cuối cùng là chiếc ở xa nhất thuộc về Theia, trước bức tường phát sáng.

Cô thường đặt một chiếc bàn nhỏ và ghế uống trà ở đó.

Nhưng do bộ đầm quá lớn nên nó thường xâm phạm đến lãnh địa của những người khác.

Và người chịu đựng sự xâm chiếm của Theia nhiều nhất dĩ nhiên là Yurika.

Mỗi tấm được quy là 180 điểm, quyền sở hữu được tính toán dựa trên nó.

Mỗi điểm tương ứng một cm, 180 điểm tương đương 180 cm, chiều dài một chiếc chiếu.

Các trận đấu bài sẽ quyết định số điểm từng người.

Đồng nghĩa với việc muốn tăng lãnh địa thì chỉ cần đánh bại những người khác là được.

Bình thường một ngày có 5 trận, mỗi trận là một thẻ loại trò do từng người trong phòng chọn.

Nó sẽ lặp lại liên tục cho đến khi một người sở hữu toàn bộ 5 chiếc chiếu với tổng giá trị là 900 điểm. Hay nói cách khác là đạt được quyền sở hữu căn phòng.

Đó là cách bọn họ chiến đấu sau khi đã kí hiệp định Corona.

Tình hình hiện tại là Yurika đang thất thế, điểm số của cô chỉ còn 160.

4 người còn lại vẫn duy trì số điểm quanh mức 180.

Cũng nhờ thế mà Theia được xâm phạm lãnh thổ của Yurika.

Cứ thế này, không sớm thì muộn Yurika sẽ bị loại khỏi cuộc chơi.

rokujouma_v2_053

Dĩ nhiên là hôm nay sẽ lại 5 ván bài mới. Tuy nhiên, cuộc chơi vẫn chưa có dấu hiệu bắt đầu, mặc dù mọi người đã tập trung hết trước chiếc bàn.

“Kiriha-san, chuyện gì xảy ra với Yurika thế?”

“À ừm, hình như cô ấy mất khẩu phần ăn trogn hai ngày liền.”

“Thì ra là vậy...”

Koutarou và cả đám chưa bắt đầu bởi vì Yurika.

"Ahahaha♪ Ufufufu♪ Fight~♪ Yurika Fight~♪ Em yêu mỳ♪ Em quý mỳ♪"

Yurika với bộ mặt vô hồn, vừa cười vừa hát xàm.

Khi Koutarou và Sanae quay về từ chỗ làm của Koutarou thì Yurika đã như vậy rồi.

Do không thể bắt Yurika chơi game trong tình trạng như hiện tại nên họ đành từ bỏ kế hoạch ngày hôm nay.

“Thế cô ấy đang nắm cái gì thế?”

“Một mảnh của mì cốc. Dường như đám còn lại trong thùng rác hết rồi.”

“Fight~♪ Yurika Fight~♪ Em là mahou thiếu nữ~♪”

“Satomi-san, thực ra thì em nhầm thức ăn của Yurika là đồ bỏ đi nên đem vứt nó đi mất.”

Ruth trông u ám khi thấy Yurika suy sụp như vậy trong khi giải thích tình hình với Koutarou.

“Do chúng chứa cả thức ăn lẫn bụi bẩn nên em cứ nghĩ nó là rác chứ...”

Ruth cảm giác cô chịu trách nhiệm trước sự việc nên tỏ ra rất hối lỗi.

“Đã hiểu...”

Sau khi đã rõ sự tình, Koutarou nhanh chóng hành động.

Nếu chỉ là Yurika thì Koutarou còn do dự, nhưng do Ruth cũng dính dáng vào thì đó lại là chuyện khác.

Cậu quyết định giải quyết vụ việc ngay lập tức.

“Anh định làm gì vậy?”

“Mà, cứ chờ mà xem... Đây, Yurika.”

“Em tin vào tình yêu và lòng dũng cảm~♪ Điều quan trọng là cuộc sống và sự liên kết~♪ Em yêu mọi người~♪ Thật nhiều thức ăn~♪ T-hật là nhiều thức ăn...”

“Đây!?”

“Huhuhu...”

Tuy nhiên Yurika không thèm nghe Koutarou tí nào mà bắt đầu khóc.

Cô tuyệt vọng khi nghe chính lời cô hát.

(Thật nhiều thức ăn.)

Với cô, lời nhạc như sát muối vào vết đau.

“Nếu đã vậy...”

Dù Koutarou hơi hoảng khi Yurika tự dưng khóc rống lên nhưng cậu không có ý định bỏ mặc cô như thế.

Cậu tiến lại gần cô nàng và giật lấy mảnh mỳ còn lại trên tay cô.

“Aaaa!? Trả lại đây! Xin cậu đấy! Đó là phần thức ăn để mình trụ hết ngày mai!”

Nhờ thế mà giờ Yurika đã chú ý đến Koutarou.

Mảnh thức ăn cuối cùng cũng đã bị tước khỏi cô, Yurika giờ thực sự hoảng loạn.

“Đây Yurika, cô không muốn ăn cái gì đó bình thường thay vì gặm nhấm món này à?”

“Eh..?”

Nghe Koutarou nói như vậy, Yurika chững lại và bụng bắt đầu réo.

Vâng, bụng cô nàng rất thành thật.

“N-hư giấc mơ trở thành hiện thực, n-nhưng cậu không có ý định bắt mình nhượng một phần số điểm mình có đó chứ!?”

“Nếu được thì tốt, nhưng tôi làm không phải vì cô, nên coi như tôi làm ngo đi hai ngày tiếp vậy.” “T-hật sự như vậy ờn sao!?”

“Satomi-sama, cảm ơn anh rất nhiều!”

Yurika và Ruth cùng mỉm cười.

“Ooooo, Satomi-san, mình biết cậu là người tốt ngay lần đầu gặp mặt mà~”

“Đừng có mà tăng bốc...”

Yurika khóc trong sung sướng, vừa nắm lấy tay Koutarou mà lắc liên hồi.

Nhìn thái độ của Yurika mà Sanae, người đang quảng người trên lưng Koutarou cũng phải ngán ngẩm.

Nhớ lại ngày đầu gặp gỡ, chẳng phải cô ta gọi Koutarou là một tên xấu xa hay đi bắt nạt sao.

(Mà, mình cũng không ngờ mọi chuyện lại thành ra như bây giờ...)

Vừa nghĩ, Sanae hơi thêm chút lực vào tay đang túm lấy Koutarou.

“Cảm ơn anh đã giải quyết mọi chuyện cho bọn em, Satomi-sama.”

“Ahaha, mình thà đút cho Yurika ăn hai ngày hơn là nhìn mặt mày bạn ủ rũ như thế.”

Không ăn hai ngày cũng chẳng chết ai, cứ coi như là một lần giảm cân loại nặng thôi.

Nhưng cứ để Ruth đeo bộ mặt đưa đám đó thì Koutarou lại không nỡ lòng.

“Ồ... cảm ơn anh nhiều, Satomi-sama...”

Ruth ngượng ngịu cười và cúi đầu cảm tạ.

Trước sự chân thành của cô khiến Koutarou động lòng mà tỏ ra hạnh phúc.

“Xin hãy ngẩng mặt lên, Ruth-san. Nó cũng chẳng phải chuyện lớn lao gì đâu.”

“Chuyện không phải lớn lao hay không, vấn đề là hành động của anh đã cứu mang được một người, Satomi-sama.”

“...Hey, thường dân.”

Ngay trong khoảnh khắc, ánh nhìn sắc nhọn từ Theia chĩa vào Koutarou.

“C-Có chuyện gì vậy?”

“Y như sáng nay, nhưng có chuyện gì với thái độ phân biệt đối xử của người đối với ta và Ruth thế hả? Cứ như là người nói rằng người ôn với việc ‘vấy đuôi’ với cô ấy thế!”

Theia, hoang mang, cắn môi và phồng má khi đang lườm Koutarou.

Đối với người lạ thì hành động của cô quả thật là dễ thương, nhưng sự thực là cô đang rất nổi giận.

“Hà, tôi không biết cô đang ám chỉ gì nhưng...”

“Cái gì cơ!? Hãy đưa ra cho ta lời giải thích thỏa mãn nhất coi!”

Theia tiếp tục giận dữ còn Koutarou thì thờ dãi.

Cậu lơ đi và chỉ vào Sanae, Theia, Yurika và Kiriha theo thứ tự.

“Một người kì lạ, một người kì lạ nữa, một người cực kì quái lạ và một người lạ khác. Có tất cả 4 người quái đản trong căn phòng. Thì rõ ràng phải đối xử ưu tiên với người bình thường duy nhất còn lại trong căn phòng chứ!”

“Người bị lẩm à!? Ai là người lạ!? Ta là chủ nhân của người!”

“Chủ nhân cái gì chứ!? Cô không hiểu Ruth đã phải cam chịu biết bao khổ cực vì cô hả!?”

“C-chúng cũng không phải vất vả mấy...”

“Nghe chưa, thường dân! Ruth bảo nó không có vất vả kia!”

“Dĩ nhiên là một người từ tế như Ruth đâu thể nói rằng cô ấy khổ sở trước người khiến cô ấy khôn đốn được chứ!”

“Em không có như thế thật mà!”

Koutarou và Theia bắt đầu khẩu chiến mặc kệ Ruth, người đang bắt đầu hoảng loạn.

Cô đã nói nhưng điều mà cô cảm thấy, nhưng Koutarou và Theia mãi chọi nhau mà lơ đi chúng.

“Hừ, cũng chẳng quan trọng. Dù người nghĩa ra sao miễn là ta chiếm được căn phòng này thì ta cũng sở hữu cả người luôn!”

“Nghe như đơn giản lắm đó!”

“Ta sẽ làm nó trở nên đơn giản! Đó là sức mạnh hoàng gia!”

“Còn tôi sẽ ngăn cô trước khi cô đạt được điều đó!”

Trong khi Koutarou và Theia bận lườm nhau thì Kiriha, người giữ im lặng nãy giờ, cuối cùng cũng mở miệng.

“Về chuyện đó thì Koutarou, Chúng tôi cũng có một đề bạt.”

“... Đề bạt?”

Khi đã làm nguội được cái đầu, Koutarou quay đầu sang phía Kiriha.

“Phải, cậu và tôi đều tràn đầy ý chí chiến đấu; tuy nhiên, chỉ chơi bài mỗi ngày chỉ tổ chùn bước chúng ta. Vậy nên tôi đề xuất ra một loại hình khác. Dĩ nhiên, điểm số đạt được cũng sẽ cao hơn.”

“Cụ thể là sao?”

“Thì có một môn marathon vượt chướng ngại vật ở lễ hội thao sắp tới phải không? Chúng ta sẽ cùng tham gia và dùng nó để thi thố. Chẳng phải chơi bài suốt ngày cũng nản rồi sao?”

Kiriha bắt đầu giải thích và Theia chen vào. Theia đã bình tĩnh và trở lại như bình thường.

(Ta sẽ giành chiến thắng và chứng tỏ cho tên thường dân sự vượt trội của ta.)

Đó là ý định mà Theia nung nấu.

“Nghe có vẻ thú vị. Tôi cũng thấy nóng người với trận đấu đặc biệt này rồi đó. Nên tôi cũng đồng ý.”

Koutarou nhanh chóng đồng tình.

Koutarou, người từng là một ngôi sao trong những hội thao trước đây, không lý do gì để thoái thác cả.

(Fufufu, tôi sẽ khiến cô phải hối hận khi dám thách thức tôi một trận đấu thể thao, Tulip ạ.)

Koutarou tỏ ra tự tin và nở nụ cười đầy tà khí.

“Tớ cũng tán thành.”

Yurika, người cứ phàn nàn là tại sao mọi vấn đề đều không thông qua cô, ngoan ngoãn đồng ý.

Với vụ thức ăn trong hai ngày, cô dĩ nhiên thuận theo Koutarou rồi.

“Chờ tí đã. Còn tui thì sao chứ? Tui đâu thể tham gia hội thao đó được.”

Tuy nhiên, đó là khi một con ma, Sanae lên tiếng: cô không thể tham gia trận đấu được.

“Chuyện đó ổn thôi. Chúng tôi cũng tính cả rồi. Em chỉ cần chọn một trong chúng tôi ngay từ trước và sẽ được nhận cùng bằng người mình chọn.”

“Chọn trước? Nghĩa là sao?”

“Thì ví dụ như là em chọn chị.”

“Tui kịch liệt từ chối!”

“Từ đã nào, Sanae, chỉ là ví dụ thôi. Giả sử chị về đứng thứ 2. Trong trường hợp đó, em cũng được coi là về thứ 2. Hay cùng lúc có hai người đạt vị trí thứ 2.”

Đồng nghĩa với việc người về thứ 3 là người hạng 4, về 5 là hạng 6.

Đơn giản là Sanae sẽ đồng hạng với người cô bé chọn.

“Hiểu rồi, dạng ‘chung thuyền’ đó hả!?”

“Phải. Dù với cách này, em phải phụ thuộc vào người khác, đó là chút bất lợi cho em. Nên nếu em không chọn ai thì coi như em về thứ 3. Cứ tự nhiên mà chọn cách mà em muốn.”

Bởi có năm người, người về thứ 3 coi như không mất điểm. Nói cách khác, Sanae có thể chọn là không tham gia giải đấu.

“hừm...”

Trong khi vẫn nín lấy lưng Koutarou, Sanae đặt một tay lên má và cân nhắc.

“Nếu không tham gia thì chán chết đi được..”

Sanae nhìn Kiriha, Theia và Yurika theo thứ tự rồi nhìn Koutarou trước mặt cô.

Và sau khi ngấm nhìn bên mặt của Koutarou, cô bé cười rạng rỡ.

“Tốt, tui sẽ quyết định ‘chung xuống’ với Koutarou!”

“Hử? Em chắc đi với anh chứ?”

“Dù có thêm chương ngại vật thì sau cùng cũng là chạy mà thôi, đúng chứ? Mà trông anh là người sung sức nhất. Hơn nữa hiện tại ta đang hoàn hảo nữa mà.”

“Hiểu rồi, anh sẽ không làm em thất vọng đâu, Sanae!”

“Nyahaaha, em trông cậy cả vào anh đó.”

Sanae cười và gật đầu với Koutarou, và quàng tay quanh cổ cậu.

“Vậy là tất cả đã quyết định hết! Chúng ta sẽ tham gia cuộc thi chạy vượt chương ngại vật dành cho các CLB!”

Và như vậy, đám Koutarou sẽ có một trận đấu đặc biệt vào ngày hội thao trường.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha! ? Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Một ngày của Những kẻ xâm lược

Phần 1

Thứ hai, ngày 27 tháng tư

Hơn nửa tháng đã trôi qua kể từ khi 4 kẻ xâm lược tới căn phòng 106.

Trong khoảng thời gian này, họ đã đối đầu bằng cách đánh bài tính điểm. Tuy nhiên, Koutarou không nghĩ những trò đó đủ để giải quyết vấn đề của cậu. Bằng cách vận dụng hết tế bào trong cái đầu chẳng mấy thông minh của mình, cậu đang cố vắn ra những cách đối phó.

Đó là lý do tại sao giờ cậu đang đến CLB cosplay của trường cao trung Kitsushouharukaze.

Dĩ nhiên, mục đích của cậu là đối phó với những kẻ xâm lược.

“... Cô ấy toàn cosplay mà chẳng nể nang tình hình hay là địa điểm. Thế nên mình mới đến đây nhờ mọi người dạy cho cô ấy thể nào mới đúng là cosplay.”

Koutarou đang ngồi bên một bàn nghị trước 6 cô gái.

Sáu cô gái đó là hội trưởng CLB Hội Cosplay và 5 thành viên của hội.

Thành viên của hội đều là con gái, cũng như hội đan len, họ đều là CLB nhỏ.

Và mục đích mà cậu đến thăm hội này đang được cậu giải trình.

Cậu có một người quen là một cosplayer.

Và người ấy cosplay mà chẳng để ý thời gian và địa điểm.

“Và đây là hình của cô ấy.”

Vừa giải thích, Koutarou rút ra một tấm ảnh và đặt lên bàn.

Chủ CLB, người đang ngồi đối diện, cầm tấm ảnh lên.

“Vậy ra là cô gái này...”

Bức ảnh là hình Yurika đang trong bộ đồ mahou shoujo.

“Cô ấy dễ thương quá. Có phải bộ đồ mahou shojo là hàng nguyên bản?”

* {hàng nguyên bản: là hàng tự sáng tạo mà không theo một mẫu gốc cụ thể nào}

“Bộ đồ có vẻ khá là cầu kì.”

“Là hàng may tay à? Nếu không thì trông khá là mắc đó...”

“Trông cây gậy kia! Nó đúng là hàng thượng hạng!”

“Ít nhất thì cô gái này khá là tinh tường đó.”

Các thành viên của hội đang nhìn vào tấm hình và phát biểu ý kiến của mình.

“Nếu chúng ta cứ để cô ấy như thế thì cô ấy cũng sẽ gây rắc rối cho cả các cậu đấy. Chỉ cần đi lảng tránh với bộ đồ đó thì mọi người rồi cũng nghĩ là cô ta là một người trong số các cậu.”

“Ừ, đúng là thật vậy...”

Cô nàng hội trưởng đáp lại Koutarou trong khi cúi xuống.

Koutarou đề ý rằng vai cô hơi run nhẹ.

(Không hay rồi, mình làm chị ta bức mình sao?)

Thì sự thật đúng là không sớm thì muộn, Yurika sẽ gây rắc rối cho chính clb này.

“Mọi người tính làm gì?”

“Hội trưởng!”

Các thành viên khác chú ý đến thái độ của vị hội trưởng và tỏ ra bồn chồn.

“Thế nào, mọi người sẽ làm chứ?”

Và khi Koutarou nói, dòng nước mắt chảy trên khuôn mặt của hội trưởng và rơi xuống.

Giọt nước mắt rơi xuống bức hình của Yurika, tạo hình phản chiếu méo mó.

Nhìn vậy, Koutarou đoán rằng cuộc thương lượng đã kết thúc trong thất bại.

“Fu, fufu, fufufufufu...”

Vai của cô nàng hội trưởng rung lên trong khi cô bật ra tiếng cười nhỏ.

Và tiếng cười ấy ngày càng to lên.

“Chuyện gì thế!?”

“...?”

Cô ấy đang vừa khóc vừa cười.

Koutarou không thể hiểu ẩn ý sau cái hành động ấy và cậu tỏ ra bối rối trước tràng cười của cô.

“Chị hội trưởng, về lời đề nghị ấy!?”

“Phi điệu! Thật là phi điệu! Hôm nay đúng là một ngày phi điệu làm sao!”

Hội trưởng xúc động đập tay lên bàn và hát vang chiếc ghế cô ngồi khi bật dậy.

“Vậy chị sẽ nhận hả!?”

“Dĩ nhiên rồi! Đây chính là tình yêu, một tình yêu đầy sâu đậm! Satomi-kun không thể nào đưa ra lời đề nghị phi điệu đến như vậy nếu không hiểu cách hành xử của một cosplayer và có một tình yêu sâu đậm dành cho nó!”

“Ra là vậy sao, thưa hội trưởng!”

“Mọi người đều hiểu cả rồi chứ!? Nếu chúng ta không đáp lại tình yêu sâu đậm này của Satomi thì chúng ta sao có thể gọi mình là những cosplayer được! Hãy đoàn kết sức mạnh của chúng ta và đưa cô gái này, Yurika-san, vào con đường chính đạo của một cosplayer nhất phẩm!”

“Yes!”

“Cosclub!!”

*{Cosclub: viết tắt của cosplay club}

“Fight!”

Cả năm thành viên đồng thanh đáp lại lời hiệu triệu của cô nàng hội trưởng.

Toàn bộ thành viên hội cosplay tỏ ra hoàn toàn phấn khích.

“Uhhh...”

Trước diễn biến không ngờ, Koutarou cuối cùng cũng định thần lại.

“... Nghĩa là mọi người đã đồng ý?”

“A, xin lỗi nha Satomi, chúng tôi có phần hơi quá khích tí...”

Má chị hội trưởng bùng đỏ vì xấu hổ.

“Tôi không biết nó chỉ là nhất thời hay không, nhưng gần đây giới cosplay có phần u ám... Chúng tôi phải cam chịu trước những lời đàm tiếu và quấy rầy bởi những kẻ vô tâm... Đó là tại sao mà chúng tôi quá ư hạnh phúc khi một người bình thường như cậu lại có thể hiểu biết như thế...”

Mặt của hội trưởng đỏ bừng.

Những thành viên khác cũng tương tự, một vài người gãi mũi còn lại thì gãi đầu; họ đang thể hiện sự xấu hổ của mình theo nhiều cách khác nhau.

Tất cả họ đang hướng nhìn tới Koutarou một cách đầy thân thiện.

(Ra là vậy, họ cũng đã trải qua khoảng thời gian khó khăn...)

Koutarou tỏ vẻ đồng cảm với các cô gái.

Hội đàn len và hội cosplay đều giống nhau ở điểm là họ đều bị cô lập.

“Cảm ơn rất nhiều, mọi người. Mình sẽ không quên món nợ này. Nếu mọi người có gặp phải chuyện gì, cứ nói với mình.”

Cậu đến đây nhằm đối phó với những kẻ xâm lược nhưng giờ mục đích lợi dụng họ đã biến mất.

Giờ cậu chỉ nghĩ rằng thật may là cậu đã sớm đến xin ý kiến của họ trước khi Yurika gây rắc rối cho hội cosplay.

“À này, chị có thể nhờ cậu chút chuyện được không, Satomi-kun?”

“Vâng, em có thể giúp được gì ạ?”

“Ừm... em có thể thỉnh thoảng tạt qua đây chơi không?”

Cô nàng hội trưởng đan hai tay vào nhau, tỏ cái nhìn đầy biện giải trên khuôn mặt.

“Không thành vấn đề, nhưng... tại sao ạ?”

“À-ừm, em thấy đó... câu lạc bộ này toàn con gái không à, nhỉ?”

Hội trưởng dang hai tay về hai phía đến các thành viên clb.

“Bọn này muốn nghe lắng nghe suy nghĩ của con trai về các thiết kế... Nhưng khá là khó để hỏi một cậu con trai bình thường... Và cũng dễ hơn khi hỏi một ai đó không định kiến như Satomi...”

Giọng cô nàng hội trưởng ngày càng nhỏ dần.

Và khi những lời lí nhí biến mất hoàn toàn, cô hướng tới Koutarou với cái nhìn đầy lo lắng.

“Em hiểu rồi. Chị đã lắng nghe yêu cầu của em nên chẳng có lý do gì để em từ chối cả. Em rất vui khi cộng tác với mọi người.”

Nghe lời giải thích, Koutarou gật đầu cái rụp.

Do cậu đã nhờ họ giúp Yurika nên đó chẳng là vấn đề to tát gì cho lắm.

“Cảm ơn Satomi nhiều!”

“Vậy thì làm luôn cho nó nóng, hội trường!”

“Ê, luôn ấy à!?”

“Đĩ nhiên rồi, Satomi! Cũng không tốn thời gian lắm đâu mà!”

Nghe lời đáp của Koutarou, các cô gái hành động ngay lập tức.

Họ lấy các bộ đồ ra khỏi giá treo và chạy khắp phòng.

Trông họ có vẻ khá là vui.

(Mà cũng chả sao cả.)

Koutarou, người có phần sững sốt trong giây lát đã nhanh chóng định thần và xả hơi chinh thế trên ghế ngồi.

Phần 2

“Vậy nhé, em đi đây.”

< “Cảm ơn nha, Satomi. Cứ để Yurika-san cho bọn này!”

“Nhớ đến thăm bọn này nữa nha, Satomi!”

“Sai rồi!”

“À, quên mất!”

“Đồng thanh nào...”

“Chủ nhân đi ạ! Chúng em sẽ đợi ngài quay về!”

“Ahaha, vậy nha, gặp mọi người sau.”

Được đưa tiễn bởi những nụ cười từ Hội cosplay, Koutarou rời khỏi đó.

“Nhưng đúng là họ tuyệt thật. Cosplay đúng là phải có kỉ luật như vậy chứ.”

Các cô gái trong hội cosplay sẽ không đi lung tung mà không xin phép khi đang cosplay.

Họ cũng không vào hành lang khi vẫn còn mặc những bộ đồ ấy.

Dù có đi “hái hoa” thì những cô gái đó sẽ chắc chắn đã thay đồ ra.

“Em tán thành tuyệt đối.”

Đột nhiên, Sanae, người im lặng nãy giờ để không làm phiền Koutarou, giờ mới lên tiếng.

Cô bé bám trên vai của Koutarou với cái tay quàng qua cổ cậu, cô chọc má của cậu.

“Nhưng anh đúng là ranh mãnh mà, cố ném Yurika vào hội cosplay đó.”

“Kế hoạch ban đầu là vậy. Nhưng sau khi nói chuyện với họ, anh thấy thật tốt khi đã đến nhờ họ.”

“Cho và nhận hả?”

“Kiểu như thế.”

“... Chứ không phải là do anh cuồng bộ đồ người hầu sao?”

“Không phải!... Mà, anh cũng không ghét gì chúng cả.”

“Chỉ được cái mồm... Nhưng nhờ thế mà ta sẽ bắt được một đối thủ, đúng chứ?”

“Kukuku, chính xác là vậy đó...”

Koutarou nhún nhát cười.

Nếu Yurika gia nhập hội cosplay, cô nàng sẽ chẳng cần phòng 106 để thể hiện bản thân nữa.

Đó là mục đích của Koutarou.

Dù bỏ qua hội cosplay sang một bên thì việc bắt một đối thủ cũng đáng ăn mừng rồi.

“... Anh quả thật ranh mãnh mà.”

“Thật vậy sao?”

Koutarou và Sanae rời khỏi tòa nhà trong khi trò chuyện.

Và như vậy, vụ đàm phán giữa Koutarou và hội cosplay đã kết thúc êm đẹp.

Rời khỏi tòa nhà, họ hướng tới lớp học cùng lúc bữa trưa kết thúc.

Cần phải nhắc rằng dù Sanae đang trôi nổi nhưng không có một học sinh nào tỏ ra hoảng loạn cả.

Chỉ có những thành viên phòng 106 mới có thể thấy được Sanae trong ngôi trường này.

Trường hợp đặc biệt là Shizuka, cô có thể thấy Sanae trong khi cô ở Corona House và nếu Sanae không ẩn sự hiện diện của mình.

Vậy nên đối với Kenji và Shizuka thì chỉ có Koutarou là quay trở lại lớp khi mà Sanae đã giấu sự hiện diện.

“Cậu đã về, Satomi.”

“Mày đi đâu thế. Kou?”

“Tao có việc ở tòa nhà CLB ấy mà.”

“Việc á?”

“Ừ, tao đến một CLB để nói chuyện về Yurika.”

“Về Nijino? CLB gì vậy?”

Nghe nhắc tới Yurika, Kenji chỉnh lại kính và cúi xuống.

Kenji gần đây hay trò chuyện với Yurika do cô nàng ngồi bên cạnh cậu.

Do bản thân cũng là người hay chăm sóc người khác nên Kenji không thể nào đơn giản mà ngó lơ. Cậu ta cảm giác thật nguy hiểm nếu cứ mặc Yurika tự lo lấy, còn hơn cả Koutarou.

“Không nói được, dù là mày chẳng nữa. Nó là sở thích cá nhân của Yurika mà.”

“Hừm... vậy thì tốt. Mà quan trọng hơn, Kou, mày gặp 4 cô nàng kia ở đâu vậy?”

“4 cô nàng nào cơ?”

“Đừng có giả ngố. Tao đang nói về Nijino-san, Kurano-san, Ruth và cả Theia nữa.”

“A, ra ý mày là vậy.”

Kou không có giả ngố. Bao gồm cả Ruth, thì có đến 5 kẻ xâm lược, nên nhắc tới 4 người thì cậu chưa đoán ra là ai cả.

Kenji không biết sự tồn tại của Sanae; nên đơn giản đó là sự hiểu nhầm.

“Mày quen họ trước khi họ chuyển tới đây đúng không?”

“Ừ, tao gặp họ trong một lần đi chợ.”

“Đi chợ...?”

Kenji nghiêng đầu. Cậu chàng hay ở bên Koutarou, nhưng lại chẳng nhớ đã từng gặp bốn cô gái kia khi đi chợ cùng nó.

Đó là tại sao mà Kenji cảm giác có gì đó không ổn từ lời giải thích của Koutarou.

“Đó là lần nào-?”

“Dù vậy thì họ đúng là nổi bật nhỉ, Mackenzie?”

“Ế? À, đúng vậy. Có thể nói là họ được trời phú ở nhiều khía cạnh...”

Cảm thấy cuộc nói chuyện đang lệch hướng nên Shizuka, người hiểu rõ vấn đề đã hướng Kenji sang chuyện khác.

Kenji không có ý định theo đuổi nó đến cùng nên ngoan ngoãn đáp lại sự đổi chủ đề của Shizuka.

“Phew...”

(Nguy hiểm quá. Cảm ơn cậu nhiều, bạn chủ nhà.)

Do sự chú ý của Kenji đã hướng tới Shizuka nên Koutarou có thể thở dài nhẹ nhõm.

Shizuka cười khi mặt mắt cô và Koutarou gặp nhau.

Ở thời điểm hiện tại thì Shizuka là một trong số ít đồng minh của Koutarou, nên cô sẽ giúp cậu trong một số trường hợp.

“Mackenzie-kun, ai trong số họ là kiểu người cậu thích?”

“Tớ á!”

“Ừ, tớ thấy hơi tò mò nha.”

“Mackenzie ấy hả, nó thích con bé bên CLB kịch phải không? Mấy gia nhập CLB kịch để theo đuổi cô à mà.”

“Không phải. Tao được người quen đề nghị nên mới vào để đủ quân số thôi.”

Kenji thở dài trước nhận xét của Koutarou.

Đây cũng là chuyện cậu từng nói biết bao nhiêu lần trước đây rồi.

“Vậy, Mackenzie, cậu thích hình tượng con gái như thế nào. Bạn của mình toàn hỏi về cậu đó!”

“Hừm... trong bốn cô gái kia à...”

Kenji nhìn về 4 cô gái.

Koutarou bắt gặp nhìn theo.

Ngoài Sanae thì 4 cô nàng xâm lược đang nhóm lại và trò chuyện cùng nhau.

Ngoài ra cũng có một vài học sinh khác ngoài họ cũng tham gia và các kẻ xâm lược cũng tích cực trò chuyện với họ.

Dù khá là nổi bật khi mới đến nhưng giờ họ đã hòa nhập như một phần của lớp học.

“Kurano-san, cậu không có hẹn hò với ai chứ?”

“Để bạn ấy yên. Mấy đứa con trai toàn chỉ mấy chuyện như thế thôi à...”

“Thế con gái thì không chắc?”

“C-ái đó...”

“Fufu, mình không để tâm đâu. Mình hiện tại thì chưa, mình vẫn đang xem xét.”

“Vậy thì tốt quá! Để mình tình nguyện.”

“Tên ngốc này...”

“Nhưng mình đã chọn được một người rồi.”

“Thật sao!? Ai cơ!?”

“Ahaha, bí mật quân sự.”

Kirihara nổi tiếng trong lớp như một học sinh gương mẫu.

Cô năng động, nhanh trí và tốt bụng với tất cả mọi người. Bởi thế mà có nhiều người bị cuốn hút bởi cô.

Thực tế, phần lớn học sinh bao quanh các xâm lược gia là bạn hoặc người quen của Kirihara. Hành động của cô khá ấn tượng, nhưng với Koutarou, người biết rõ về bản chất thật của cô năng thì không khỏi thương hại đám người ấy.

rokujouna_v2_081

“A, chỉ còn 5 phút nữa thôi! Mình còn 6 bài nữa, không kịp mất! Ừm... Ế! Fueeee!”

“Yurika-san, bạn muốn xem bài tập về nhà của mình lần nữa không?”

“Được sao!?”

“Nếu cậu đãi mình nước ép.”

“... Thế thôi, mình tự làm vậy...”

So với Kirihara thì Yurika được biết đến như sự vô dụng của cô nàng.

Cô không thể giữ bình tĩnh và hay đa nghi. Cô làm sai nhiều, đồng thời thường đi học muộn.

Quên làm bài tập là chuyện thường ngày của cô, và thậm chí hiện tại cô đang phải chật vật với môn toán.

Yurika và Kirihara lại thường hay ở cạnh nhau nên nó càng làm cô trong có vẻ vô dụng hơn nữa.

Tuy nhiên, cô gái ấy lại chẳng nhận ra điều đó.

“Ta không thích nhạc rock.”

“Vậy cậu nghe nhạc gì, Theia-chan.”

“Thường thì nhạc cổ điển. Mặc dù ta khá hứng thú với enka. Lễ hội Trống lư năm ngoái cũng rất ấn tượng.”

* {enka: một loại nhạc của Nhật, kiểu na ná nhạc vàng Việt Nam}

“Chẳng phải đó là sự kiện lớn về enka sao?”

“Quá tuyệt... đúng là đáng mong đợi từ một công chúa...”

Nổi bật trong cả bốn là Theia.

Không như Kirihara, Theia đơn giản là cứ hành động như thường ngày.

Tuy nhiên, cô nàng không tự nhận mình là công chúa ngoài hành tinh mà thay đổi lý lịch là du học sinh từ châu Âu.

Cô tự xưng mình là một công chúa của một quốc gia nơi mà nền quân chủ vẫn còn tồn tại.

Máy dịch thuật của cô nàng có khả năng hỗ trợ các chủ đề nên cũng chẳng có vấn đề gì khi cô giao tiếp cả.

Nhờ đó mà cô nàng được cả lớp tiếp nhận như một cô công chúa.

“Vậy Ruth cũng tự làm bữa trưa à?”

“Vâng, mình vẫn còn phải học hỏi nhiều về thức ăn của đất nước này.”

“Tuyệt thật, ước gì mình cũng có thể nấu...”

“Ghen tị hả? Ruth là bạn thuở nhỏ của ta đó. Đúng chứ?”

“Vâng.”

So với sự nổi bật của 3 cô nàng kia thì Ruth trông giản dị hơn.

Cô cũng không hay tham gia nói chuyện trừ những chuyện phù hợp với cô.

Cô luôn làm nền và đứng cười bên cạnh Theia.

Tuy nhiên, tính cách có phần vừa phải ấy lại khá thu hút và được nhiều người bí mật để ý.

Dù không thể so với 4 người còn lại nhưng thực sự cô vẫn rất nổi bật.

“Hừm...”

“Đừng có mà dùng dằng nữa, Mackenzie. Trong bốn người thì mày chọn Yurika chứ gì.”

Koutarou cười và nói với Kenji trong khi cậu chàng vẫn còn suy nghĩ.

“Đừng có mà tự tiện quyết định hộ tao!”

“Không, tao nói chuẩn mà. Mày luôn là vậy. Luôn bị cuốn theo mấy cô nàng có vẻ nguy hiểm nếu bị bỏ mặc còn gì.”

“Ahaha, ra Mackenzie-kun là vậy sao?”

“Không phải đâu, Kasagi-san. Tên Kou nó toàn nói bậy à.”

Kenji nhanh chóng chữa lại.

“Vậy thì ài?”

“...”

Tuy nhiên, Koutarou càng giục thì Kenji càng im lặng hơn.

Yurika có vẻ giống hình tượng con gái của cậu ta nhất.

“Đó, đúng là Yurika mà!”

“Đừng có phán! Chỉ là mấy chuyện xảy ra với cô ấy mà thôi!”

“Mà nói mới để ý, chẳng phải Satomi cũng là người khá là nguy hiểm nếu để một mình sao. Đó là loại cậu thích nhỉ?”

“Đừng có nói mấy thứ nguy hiểm vậy chứ, Kasagi-san!”

“Đừng có xấu hổ mà~“

“Mày thì im đi! Không có chuyện như vậy đâu, Kasagi-san...”

Sau khi la mắng Koutarou, Kenji tuyệt vọng giải trình bản thân với Shizuka.

Vào lúc đó, Sanae, người lơ lửng trên không gần đó, bắt đầu bám vào lưng Koutarou.

“Này Koutarou, còn anh thì sao?”

“Hả?”

“Trong 5 người bọn em thì anh thích kiểu người nào?”

Sanae bám vào Koutarou và thì thầm vào tai cậu.

Và Koutarou cũng thì thầm lại.

“... Thế mà cũng phải hỏi nữa à.”

“Ý anh là em sao!? Người đã luôn bên anh, một cô gái thuần khiết, đầy sức sống và can đảm. Cô bé mà xinh đẹp Sanae-chan này sao!?”

Đôi mắt Sanae lấp lánh trong sự mong chờ.

Tuy nhiên, Koutarou lắc đầu.

“ Dĩ nhiên là không rồi. Trong năm người thì đó chắc là Ruth-san, khỏi phải thi cử gì hết.”

Với Koutarou, người suốt ngày dính vào rắc rối thì Ruth chính là sự lựa chọn, cô là người sẽ không tham gia vào những cuộc đánh nhau.

“Đừng đùa nữa! Em rõ ràng dễ thương nhất cơ mà!”

“Gue!”

Sanae bóp chặt tay quanh cổ Koutarou và làm cậu nghẹt thở.

“Chẳng phải em toàn ở bên cạnh anh sao! Anh không thể bông đùa rằng tim anh luôn đập thình thịch và tâm trí anh chỉ toàn nghĩ rằng em dễ thương sao!?”

“K-không có đâu, không tí nào luôn...”

“Em thậm chí còn cổ vũ anh trong hội thao trường lần này nữa!!”

Trong sự kích thích, Sanae càng bóp chặt vòng tay quanh cổ Koutarou.

“K-iểu gì chả phải cuối cùng em cũng sẽ đuổi anh bằng mọi giá sao...”

“Dù thế thì em vẫn thấy bất công!”

Với sức ép quanh cổ, Koutarou cảm giác như sắp ngất đi, nhưng những người khác thì chỉ nghĩ rằng cậu chỉ đang ngồi trên ghế mà thôi.

Không chỉ 4 kẻ xâm lược kia, mối quan hệ kì lạ giữa Koutarou và Sanae cũng đã là một phần của lớp học.

Phần 3

Sau giờ học, Kiriha đã tự đến khu nhà CLB.

“Để tham gia cuộc chạy thi vượt chướng ngại vật cho các CLB thì mình cũng cần phải tham gia CLB trước đã, nhưng...”

Mục tiêu của cô dĩ nhiên là tham gia hội thao trường vào tháng tới.

Sự kiện mà họ sẽ tham gia được gọi là chạy marathon vượt chướng ngại vật dành cho các câu lạc bộ.

Và như cái tên, hai đại diện của một CLB sẽ tham gia và cạnh tranh với phần còn lại của cả trường.

Bởi thế, cô cần tham gia CLB và được chọn làm một trong những đại diện.

“Và giờ... mình nên tham gia CLB nào đây...”

Kiriha đang đứng trước cổng vào tòa nhà và nhìn bản thông cáo.

Trên đó là danh sách các CLB.

Kiriha nhìn vào danh sách và nghĩ về các chiến lược cho cuộc chạy đua.

(Do chỉ có hai người được tham gia, nếu chẳng may mình gặp vấn đề gì thì người đồng hành phải có chút thực lực. Trong trường hợp đó, quan trọng là có đôi chân nhanh nhẹn một chút. Đây là chạy marathon nên chọn một CLB thể thao sẽ tốt nhất. Chỉ có họa mới dựa vào đôi chân của mấy thành viên CLB văn học. Hơn nữa, đây là cuộc đua vượt chướng ngại vật nên có một cơ thể nhỏ nhắn sẽ dễ dàng hơn. CLB hợp lý nhất là...)

Sau một hồi suy nghĩ, một cái tên CLB duy nhất nổi bật trong tầm nhìn của cô.

“Đội điền kinh nữ.”

Một nụ cười nở trên khuôn mặt của Kiriha khi cô thốt lên cái tên.

(Đội điền kinh nữ... không tồi. Tất cả còn lại là làm sao để được chọn làm một trong những đại diện. Mình sẽ thử trình bày hoàn cảnh của mình. Nếu không được thì mình sẽ đến CLB khác. Vẫn còn thời gian mà...)

“Karama, Korama, các em đang ở đây, đúng chứ?”

“Vâng, bọn em đây~ho!”

“Đĩ nhiên rồi~ho!”

Kiriha hiện đang ở một mình nhưng tiếng của những haniwa hộ vệ của cô có thể nghe thấy từ trong không khí. Chúng đã bí mật đi theo Kiriha và sử dụng thiết bị phòng thủ gắn liền để ẩn cơ thể chúng đi.

“Hãy ghi âm lại cuộc hội thoại ở nơi mà chị sắp tới. Chị cần phân tích tính cách từng người và quan hệ giữa họ, nên ghi âm được càng nhiều càng tốt.”

“Đã rõ~ho!”

“Bọn em sẽ cố hết sức~ho!”

Kiriha đã lên kế hoạch để cô có thể nhập bọn với hội điện kinh bằng cách như đã làm với Koutarou.

Cô sẽ nghiên cứu tính cách của các thành viên clb để hướng họ chọn cô như là một người đại diện cho cuộc chạy đua vượt chướng ngại vật.

“Được rồi.”

Kiriha gạt đầu với hai con haniwa và hướng vào tòa nhà.

“Không!! Em không gia nhập clb cosplay đâu!! Em đã bảo nó không phải là cosplay mà!!”

“Cô gái này rắc rối hơn mình nghĩ...”

“Vi lợi ích của Koutarou. Đừng để ý mà kéo cô ta vào đi!”

“Rõ!”

“Khôngggggggg!”

Khi Kiriha đi vào cổng, cô có đi qua một đám người kì lạ. Tuy nhiên, cô không để tâm đến họ.

Ưu tiên hiện tại của cô là cố gắng gia nhập hội điện kinh nữ và được chọn làm một người đại diện của họ.

“Fuffuff, không biết những người khác đã chuẩn bị gì rồi...”

Kiriha mỉm cười tự tin và hướng tới clb điện kinh nữ cùng hai con haniwa của mình.

Trong khi Kiriha đang cố gắng gia nhập clb điện kinh thì một xâm lược gia khác cũng đang cố gắng gia nhập một clb.

“Ra là cô ta gia nhập clb điện kinh...”

“Vâng, chị ta được xác nhận là đã đi vào phòng clb.”

“Tốt lắm, Ruth. Cứ tiếp tục quan sát.”

“Đã rõ.”

Với một tiếng bíp, giọng của Ruth cất ra từ chiếc vòng tay của Theia đã bị cắt đứt.

Chiếc vòng tay của Theia, cái được cô đeo bên tay phải, có nhiều chức năng bên cạnh việc triệu hồi vũ khí.

Liên lạc là một trong những tính năng ấy; cô có thể liên lạc với vòng tay của Ruth mọi lúc mà cô muốn.

Sau khi nhận báo cáo của Ruth, Theia hai tay chống hông.

“Kukuku, vậy ra Kiriha đã gia nhập clb điện kinh... Đó đúng là cách thích đáng cho chuyện này... tuy nhiên!”

Theia mở mắt và nhìn lên tòa nhà trước mặt cô.

Cách cô đứng làm tòa nhà có vẻ to lớn hơn. Tuy nhiên, sự thật là đơn giản do cỡ người cô nhỏ quá.

“Một cuộc thi đòi hỏi tổ chức sức mạnh và kết hợp các tố chất! Vậy nên ta cần sức mạnh của những người đàn ông! Người chọn nhầm clb rồi, người lòng đất! Kukuku!”

Tòa nhà trước cô cũng là một tòa nhà clb, nhưng khác với tòa nhà clb bình thường.

Nó là tòa nhà gỗ được thiết kế tạm cho đội cổ động nam sử dụng.

Bởi họ tạo ra nhiều tiếng ồn nên khi họ luyện tập, họ được phân ra một tòa nhà riêng.

“Cái ta cần là sẽ đồng nhất hoàn toàn và sự trung thành tuyệt đối! Ta sẽ cho phép các ngươi chết vì ta, đội cổ vũ nam ạ!”

“Go! Go! Ha-ru-ka-ze!”

“Go, Go, Harukaze! Go, Go, Harukaze!”

Cũng như tiếng cười lớn của Theia, những giọng to lớn của đàn ông và tiếng trống thoát ra ngoài từ tòa nhà tạm, rung cả mặt đất.

“Tốt, tốt lắm! Chinh đội hình đội ngũ! Chuẩn bị tinh thần!”

"Go, Go, Harukaze! Go, Go, Harukaze!"

Những tiếng hét cùng những tiếng trống vang lên; nó dường như đủ để thổi bay cả cơ thể bé nhỏ của Theia.

Tuy nhiên, nó chẳng là gì đối với Theia, và cô gõ cánh cửa và cái nhìn quả quyết.

“Xin chào!”

“Chuyện gì thế? Chúng tôi đang bận luyện tập. Nếu có công chuyện gì thì hãy quay lại sau.”

Ngay sau tiếng gõ của Theia, cánh cửa bật mở và một người đàn ông mặt vuông chữ điền xuất hiện.

Đồng phục mà anh ta mặc có phần hơi cổ điển.

Chân áo khoác và chiếc quần dài hơn và có nhiều đồ phụ kiện.

Anh ta đeo một băng tay quanh tay trái với từ “Trưởng” viết trên đó. Anh ta là chỉ huy của CLB này.

Đáng nói là thân hình không lồ của anh ta,

Cứ như đầu anh ta đã chạm vào trần cửa, và khi so với Theia, anh ta như một tên khổng lồ.

“Không có chuyện đó đâu. Từ nay ta sẽ là người chỉ huy của CLB này!”

Dù vậy nhưng nụ cười của Theia không chút dao động.

Và Theia chỉ tay vào người đàn ông to lớn trước mặt.

“Hãy trao quyền chỉ huy của đội cổ vũ này cho ta ngay và toàn bộ thành viên phải tuân mọi lệnh của ta!”

“Cái gì!? Cô nghĩ mình có thể phá hoại danh tiếng của đội chúng tôi bằng cái thân hình kém ăn đó hả!?”

“Tinh thần khá lắm! Tuy nhiên, kẻ đứng đầu hiện tại kia, ta sẽ không cho qua chuyện này dễ dàng đâu! Ta sẽ kỷ luật ngươi và khiến ngươi hối hận vì đã dám chê bai chủ nhân mình là ốm yếu!”

“Đừng bố láo, con nhãi ranh! Anh em, lên! Chẳng cần ngần ngại dù nó chỉ là con bé lợt lợt vì nó đã dám xúc phạm tổ đội chúng ta!”

Được gọi bởi trưởng nhóm, các thành viên bên trong tràn ra khỏi phòng CLB.

Họ đều to lớn và đang bao vây Theia, cô giờ thậm chí không thể nhìn thấy bên ngoài.

“Tốt lắm! Đó là thái độ mà ta mong đợi từ những kẻ nô bộc của mình!”

“Đừng có móc tụi tao!”

“Đừng có mong mà còn đường sống mà quay về!”

Các thành viên hăm hè giận dữ và đe dọa Theia.

Cứ như một đàn động vật hung dữ đang vây quanh một con thỏ.

“Dĩ nhiên là ta sẽ sống mà ra khỏi đây rồi! Đó là cái mà các ngươi gọi là chiến thắng đó!... Chuẩn bị đi trước đệ thất công chúa của Holy Galactic Forthorthe Empire, Theiamillis Gre Forthorthe!!”

Tuy nhiên, con động vật đáng sợ nhất trên tất cả lại chính là con thỏ con kia.

Phần 4

Sau khoảng một giờ sau.

Cơ thể nhỏ bé của Theia có thể thấy bên trong tòa nhà tạm.

rokujouma_v2_095

Cô bình tĩnh ngồi đó trên chiếc ghế đầy tao nhã ở phía sau tòa nhà.

Tay trái cô đặt trên tay ghế.

Thêm đó, chỗ mà từng đặt trường kì cao trung Kitsushouharukaze, giờ đã được thay bằng chiếc cờ có cùng biểu tượng với chiếc vòng tay của cô.

Biểu tượng của đế quốc Forthorthe.

Đội cổ vũ đã xếp hàng trước mặt Theia.

Lạ lùng thay, họ lộ chỗ đầy vết thương có kích cỡ khác nhau.

Bỏ qua sự thâm tím và bong gân là những vết bóng, những vết thâm xanh và mái tóc cháy xém.

Tuy nhiên, những người đàn ông với ý chí sắt đá sẽ không rơi nước mắt vì chúng, họ đứng hiên ngang đầy tự tin.

10 người đàn ông trong bộ đồng phục đen trông khá là ấn tượng.

Họ xếp hàng theo phong cách quân đội.

Chỉ trừ một người, người từng là chỉ huy một giờ trước; anh ta giờ đã bị bạo hành và nằm ở góc phòng.

“Không, em không muốn mặc cái này và tham gia hội thao trường! Hãy tha cho em đi!”

“Từ bỏ đi, Yurika-chan!”

Những giọng nói vang vào từ bên ngoài, nhưng những người đàn ông chẳng mấy may để ý.

Theia cũng vậy và nở nụ cười thỏa mãn lướt nhìn các thành viên của đội xếp thành hàng theo phong cách cổ khi cô đứng lên.

Hai tay cô chống hông và cô tuyên bố một cách trịnh trọng.

“Nghe đây, đội cổ vũ từ giây phút này đã được tái sinh! Các người không còn phải cổ vũ cái thứ trừu tượng như trường học nữa, mà giờ là đội cổ vũ hoàng gia, các người sẽ cổ vũ cho ta! Đây là lần đầu tiên trong lịch sử trường kì của đế chế Forthorthe có một đội cổ vũ trực tiếp như thế này! Ta muốn các người phải nhận thức được rằng sự quan trọng ấy và dùng hết trái tim lẫn linh hồn vào nó!”

“Hail to the princess! Hail to the princess!” *{Vâng thưa công chúa!}

Đáp lại lời tuyên bố của Theia, 10 người đàn ông gào lên. Giọng nói đầy năng lượng đó đã cất lên trong những buổi tập hàng ngày trong tòa nhà gỗ xây tạm.

Tuy nhiên, chúng không phải là những lời cổ vũ nữa mà là bằng chứng cho sự trung thành trước Theia.

“Hãy kiêu hãnh và ca ngợi trước tên gọi cao quý của ta! Thất bại là điều không được phép đối với Forthorthe! Đừng có mà quên, Forthorthe đồng nghĩa với chiến thắng!”

“Chiến thắng cho điện hạ Theiamillis! Vinh quang cho hoàng tộc Forthorthe!”

Theia đã chinh đốn đội cổ vũ bằng sức mạnh quân sự.

Cách từ từ thăm lâu của Kiriha không hợp với Theia.

Khi Theia nắm quyền đội trưởng đội cổ vũ, cô nhanh chóng thay đổi cấu trúc của nó; cô tạo một đội ngũ cổ vũ tồn tại chỉ vì lợi ích của cô.

Cô sẽ tham gia hội thao trường với lực lượng cổ vũ cải cách này.

“Chiến đấu với kẻ địch của hoàng gia! Đổ máu vì ta! Hãy kỷ luật và tin tưởng vào đồng đội của các người, và cuối cùng trung thành tuyệt đối với ta sẽ đưa các người đến với chiến thắng!”

“Vâng thưa công chúa! Vâng thưa công chúa!”

“Giờ thì sao dân thường!? Giờ trong tay ta là một lực lượng tinh nhuệ!”

Theia phấn khích khi nghĩ về Koutarou.

(Hãy đợi mà xem, dân thường. Ta sẽ cho người thấy sức mạnh của sự trung thành và hợp nhất là như thế nào!)

Theia vẫn chưa để ý.

Một phần lý do mà cô chiếm đoạt cổ vũ là để đáp trả lại Koutarou, người đã không thể lòng trung thành của mình đối với cô.

Phần 5

Koutarou đang trong phòng của hội đàn len.

Cậu không hề hay biết tiến trình của sự xâm lược từ Theia lẫn Kiriha.

Sự thật là cậu đã hoàn toàn quên về cuộc đời bình thường đầy hỗn loạn của mình.

Khi cùng đàn len với Harumi sau giờ học, cậu có cảm giác kì lạ về sự trơn vẹn, cũng như lúc cậu đang ngủ.

“Satomi, bạn đàn tốt hơn rồi.”

“Thật sao?”

“Ừ. Bạn không còn ngần ngại khi đàn nữa.”

“Hahaha, em chỉ dùng đúng một phương thức từ lúc bắt đầu mà. Em chắc mình đã bớt lóng ngóng hơn.”

Koutarou, người không nhận ra sự tiến bộ của mình, chỉ nhận ra khi Harumi nhắc đến.

Như cô đã nói, cậu không còn ngần ngại khi đang giữa quá trình đàn nữa.

(Nó đang dần dần dài ra...)

Kou dùng cây kim và nhìn thành quả của cả ngày.

Nó đã dài được 30cm, và cứ như thế cậu có thể hoàn thành chiếc khăn quàng cổ sớm thôi.

(Phần này có vẻ hơi xoàng xĩnh...)

Phần bắt đầu là một mớ lộn tuộn.

Chỗ uốn không đều và chỗ kết thúc gấp ghe.

Và cứ 10 đến 20 cm thì chất lượng của nó dần dần được cải thiện.

Cậu vẫn chưa thể được như Harumi, nhưng đây là bước tiến lớn so với khi mới vào nghề.

(Giờ nhìn lại, đúng là mình đang khá lên.)

Chỉ cần một cái nhìn là đủ đánh giá kĩ năng đàn như thế nào nên Koutarou cũng có thể nhận ra sự tiến bộ của mình.

“... Bạn đúng là đã cố gắng hết mình nhỉ, Satomi.”

“Ế?”

Harumi đang nhìn sản phẩm của Koutarou khi cậu ngược lên nhìn.

“Nhìn vào cách bạn đàn len là mình biết.”

Harumi nhẹ nhàng và chậm rãi chạm vào sản phẩm của Koutarou.

“Chị thực sự yêu thích đàn len nhỉ, senpai.”

Harumi dịu dàng chạm vào đồ đàn len bằng đầu ngón tay.

Nhìn thế là đủ để Koutarou hiểu Harumi yêu thích đan len như thế nào.

Harumi hơi bối rối, cô cúi đầu khi Koutarou chỉ ra điều đó.

“Ừ, mình thích lắm. Đó là tại sao... bạn biết đấy... khi Satomi làm việc cần mẫn như thế, thực sự làm mình rất vui...”

“Nếu vậy, chắc em phải cố đạt được như mong đợi của chị rồi.”

Koutarou mỉm cười với Harumi và cậu tiếp tục đan len.

Cậu cũng bắt đầu có hứng thú với việc đan len, thậm chí cậu cũng quên khuấy lý do mà bản thân đang theo học nó.

Dù vậy thì giờ cậu cũng đã biết mình đang có những cải thiện tốt.

“K-hông, không nhất thiết phải vội thế đâu... Sao không nói chuyện một-“

“Vâng?”

“À – không có gì đâu!”

Khi Koutarou ngẩng đầu lên lần nữa, mặt Harumi bỗng nhuộm đỏ và cô bắt đầu lúng túng di chuyển cái kim.

Các phần đan của cô bắt đầu xù xì và Koutarou không còn có thể nhận ra sự bình tĩnh thường ngày khi đan len của cô nữa.

(Sao vậy nhi...)

Dừng việc đan của mình lại, Koutarou nghiêng đầu tự hỏi khi nhìn Harumi.

Và như thế càng làm mặt Harumi đã đỏ còn đỏ hơn và sản phẩm của cô càng xù xì dữ hơn nữa.

“Đừng có mà coi quần áo của em ra! Em tự thay được mà!”

“Không có gì đâu, cứ thư giãn đi!”

“Đừng có chống đối và nghiêm túc đi. Tớ không lấy được số đo của cậu để làm trang phục dự cuộc thi chạy vượt chướng ngại vật trong hội thao trường bây giờ!”

“Mình có muốn đâu chứ!!”

(A, mình quên khuấy đi mất!)

Nghe tiếng vọng từ bên ngoài, Koutarou chợt nhớ điều gì đó và cậu cất tiếng gọi Harumi.

“Nhân tiện, senpai, em có một yêu cầu.”

“V-âng!?”

Harumi giật mình chính lại tư thế ngồi.

Dù thấy có gì đó hơi kì lạ song Koutarou vẫn tiếp tục.

“Chị có thể cùng em tham gia cuộc thi chạy vượt chướng ngại vật dành cho các CLB sắp tới không?”

“Chạy vượt chướng ngại vật...?”

Cô trở lại trạng thái bình thường và nhắc lại lời của Koutarou.

Những nhanh chóng sau đó, lòng mảy cô cau lại và nỗi buồn đọng trên khuôn mặt cô.

“Nhưng mình không giỏi những môn thể thao... Mình có thể sẽ ngáng đường của bạn mất...”

“Chuyện đó không thành vấn đề!”

Koutarou lắc đầu.

“Em có cá cược với một vài người bạn về cuộc đua. Người về nhất sẽ có quyền ra lệnh cho những người khác. Nhưng yêu cầu đòi hỏi phải có hai người một nhóm tham gia nên em không thể một mình tham gia được.”

“Với những người bạn...”

“Hơn nữa, dù bắt đầu là một nhóm nhưng chỉ tính kết quả tốt nhất trong cả hai người mà thôi. Nên nếu chị dừng cuộc chơi ngay khi cuộc đua bắt đầu cũng chẳng sao đâu. Em chỉ cần chị tham gia cho đủ người thôi.”

Cuộc chạy đua này đòi hỏi có hai người đại diện cho mỗi CLB.

Tuy nhiên, trong hai người, chỉ thành tích tốt nhất sẽ được ghi nhận mà thôi.

Nói cách khác thì dù Koutarou có tham gia một mình sẽ bị từ chối ngay nhưng nếu có thêm Harumi dù cô có bỏ cuộc khi mới bắt đầu thì chẳng làm sao cả.

“Đúng là có luật như vậy... mình hiểu rồi. Nếu vậy mình rất vui tham gia cùng cậu.”

“Cảm ơn chị nhiều, senpai!”

“Không có gì đâu.”

Cuối cùng, Harumi đã chấp nhận thỉnh cầu của Koutarou với một nụ cười.

Harumi chỉ do dự là do cô lo sợ sẽ cản đường của Koutarou nhưng không thành vấn đề nữa khi cô có thể bỏ cuộc.

Koutarou và Sanae không rời trường cho tới lúc 4 rưỡi chiều.

“Nhưng mà các thành viên và hoạt động của hội đàn len sao mà nhàm quá~”

“Thì sao chứ.”

Tuy nhiên, thế là hơi sớm so với một hoạt động CLB.

Bởi vì hôm nay Harumi phải tới bệnh viện.

Mỗi khi mà Harumi có lịch đi khám thì hoạt động CLB sẽ kết thúc sớm hoặc có thể bị hủy bỏ.

“Nhưng có ổn không khi hợp tác với người yếu đuối như chị ta? Nếu chẳng may có chuyện gì thì chúng ta sẽ về bết bết đó.”

“Thì chỉ cần anh thắng là được chứ gì. Fuffufu. May mắn thay là anh đây từng là ngôi sao của những hội thao trường đấy.”

“Em bắt đầu có cảm giác bất an rồi đó...”

Cả hai người trêu chọc nhau khi đi qua cổng chính.

Do những người khác không thể thấy Sanae nên mỗi khi Koutarou đi vào đám đông thì cậu sẽ giữ im lặng.

Vậy nên khi đi qua cổng trường, cậu chẳng nói thêm lời nào nữa.

Sanae cũng hiểu nên cô bé cũng chẳng để tâm, và họ sẽ bắt đầu nói chuyện khi rời khỏi đám đông ấy.

“...Đừng có mà đùa, Koutarou. Giờ em với anh đang cùng hội cùng thuyền đó.”

“Thì cứ để hết anh lo!”

“Em thực sự thấy lo lắng đây..”

“Cứ chờ đó. Anh sẽ bắt đầu luyện tập từ ngày mai, nên đừng có mà ngạc nhiên trước khả năng của anh mày đó, Sanae!”

“Mong là được như vậy...”

“...”

Bất chợt Koutarou dừng nói chuyện.

Không phải là do có ai khác gần đó.

Koutarou chỉ là đang bước dọc theo những hàng rào bao quanh sân trường.

“Anh đang nhìn gì vậy?”

“Hử? Ừm, chỉ là vài thứ thôi.”

Koutarou đang nhìn CLB bóng chày đang giữa buổi luyện tập.

Sân bóng có lấp đặt ánh sáng dành cho ban đêm nên họ có thể tiếp tục luyện tập.

Buổi luyện tập của họ có vẻ mới vừa bắt đầu.

“CLB bóng chày à... anh từng trong một CLB như thế phải không?”

“Hử? À ừ, anh từng trong một CLB bóng chày cho đến khi tốt nghiệp cấp hai.”

“Hình như anh cũng có mấy thứ như thế trong phòng nhỉ?!”

Sanae nhớ ngày đầu mới gặp Koutarou.

Lúc ấy, quả bóng chày, gậy đánh bóng và găng tay bừa bãi khắp phòng.

Cô cũng từng bị Koutarou cầm gậy lừa theo mấy lần.

“Giờ thì anh chỉ trung thành với hội đàn len thôi.”

“Bởi senpai trong đó đúng là kiểu anh thích chứ gì!”

“Ít ra thì hơn mấy người.”

“Gi cơ~ Sao anh nhất thiết phải chêm nó vào chứ~”

Sanae phồng má khi nhận lời đáp trả từ Koutarou.

Koutarou cười xòa khi nhìn cô bé, và trước khi cậu có thể nói điều gì đó thì cậu nhanh chóng quay ngoắt người lại.

“Ế?”

“Cái gì? Chuyện gì vậy?”

Do Koutarou đột ngột phản xạ nên Sanae bối rối, má cô đã trở lại như bình thường.

“Anh có cảm giác có người theo dõi mình...”

“Làm gì có ai đâu.”

“Chẳng nhẽ là do mình tưởng tượng ra...”

“Mà, chắc là do anh cảnh giác quá đó. Thế là không được, cái này người ta gọi là bắt đầu trở thành kẻ ‘tự kỷ’ đó!”

* {narcissist: kẻ tự yêu mình, ở đây mình dùng từ ‘tự kỷ’ theo nghĩa bóng nhưng không chắc có đúng không nữa}

“Đừng có mà nhóm anh với Mackenzie.”

“Ế? Cái ông anh bốn mắt là một tên tự kỉ sao?”

“Đúng đó. Đủ để tham gia CLB kịch.”

“Hừm... vậy ra anh ta là loại mặt thế nào thì người thế đó hả.”

“Chính xác đó!”

Dù gì chẳng nữa thì Sanae đã quên mất sự bất mãn khi nãy của mình.

Và chẳng có ai trong hai người họ nhận ra khi cuộc nói chuyện thanh bình lại được tiếp diễn.

“Chẳng nhẽ lại có ai đó muốn được chuyện trò tâm tình cùng anh thì sao?”

“... Mơ đi nha.”

“Hử? Cái thái độ gì thế?!”

“Chẳng gì cả~ Anh đừng có mà để ý lung tung nữa mà nhìn đường để đi đi.”

“Rồi, rồi”

Và sau khi băng qua một vài giao lộ, một cái bóng lão đảo đi ra từ con ngõ gần kề.

“S-atomi-san...”

Người đó không ai khác là Yurika.

“Yurika!?”

“Chuyện gì với chị vậy!?”

Diện mạo của Yurika có phần hơi kì lạ.

Cô tỏ vẻ mệt mỏi, mắt cô có vết như thể mới khóc gần đây.

Quần áo cô xộc xệch, khăn quàng cổ tuột ra, khuy áo bị cài lệch và quần lót của cô hơi lộ ra; chúng đang trong tình trạng rất tệ hại.

“Giúp mình với, Satomi. Một CLB kì lạ cứ đuổi theo và làm phiền mình thôi.”

Yurika tóm lấy Koutarou và nhìn cậu với dân nước mắt khi cô tuyệt vọng khẩn cầu cậu.

“Họ lột đồ của mình, đo cơ thể mình và bắt mình mặc những trang phục kì lạ nữa; mình không chịu được nổi nữa rồi!”

“N-ghe có vẻ tệ quá ha.”

“Tôi chắc là do các CLB đang tuyệt vọng tìm người ấy mà, aha, ahahaha...”

CLB đuổi theo Yurika dĩ nhiên là hội cosplay mà Koutarou đã bàn chuyện khi trước. Nhưng Koutarou và Sanae đâu cứ thế mà nói ra với Yurika được nên họ chỉ còn cách cười trừ cho qua.

“Họ còn nói sẽ đo quần lót của mình vào ngày mai! Mình không muốn để lộ hết như thế trừ người mình yêu đâu!”

“Aha, ahahaha!”

“Nyaha, nyahahaha!”

Trong khi Yurika chỉ biết tuyệt vọng giải thích tình hình của mình thì Koutarou và Sanae cũng chỉ biết tuyệt vọng mà giả ngu mà thôi.

(VẬY RA NGƯỜI KHI NÀY LÀ CÔ TA À...)

Nhìn bộ dạng của Yurika, Koutarou đã hiểu ánh nhìn mà cậu cảm nhận khi này.

Tuy nhiên, không như Koutarou, Yurika đang trong hoàn cảnh mà cô không thể hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Buổi luyện tập và Cảm nhận sự cách biệt

Phần 1

Thứ 6, mùng 1 tháng 5

Đã sang tháng 5, một lượng lớn các CLB của cao trung Kitsushouharukaze đã bắt đầu luyện tập cho cuộc thi chạy vượt chướng ngại vật.

Có khá nhiều CLB trong trường, CLB nào càng hùng mạnh thì càng có nhiều sức ảnh hưởng trong ngôi trường.

Đó là lý do mà những sự kiện nơi các CLB cạnh tranh lẫn nhau sẽ thu hút khá sự quan tâm.

Nhờ vậy mà rất nhiều người đang ở trên sân trường và các CLB khác đang luyện tập ở đây.

CLB điền kinh nữ mà Kiriha gia nhập cũng đang ở đây.

Họ đang tiến hành đo đạc thời gian họ chạy trên đường chạy 5km, để chọn người đại diện cho cuộc đua.

“Ha, ha, ha...”

Kiriha đang thở khi chạy trên đường chạy với phong cách chuẩn mực.

Hình thể tuyệt đẹp của cô cùng những bước chân vững chắc nổi trội lên thậm chí trong đội điền kinh; cô đã chạy từ vạch xuất phát về đích mà không chút nao núng.

Tuy vậy, hiện Kiriha chỉ đang ở vị trí thứ 3.

Có hai cô gái khác đang chạy trước cô.

Kiriha rất khéo léo nhưng do sự luyện tập khác nhau nên cô thiếu sức bền cũng như kinh nghiệm, và cơ thể đầy nữ tính của cô cũng không hợp với cuộc đua đường dài.

Hiểu điều đó nên Kiriha đang cố hết sức.

“Kiri-chan, cố lên~!”

“Ha, ha, ha...”

Được cổ vũ bởi cô gái đã chạy về vạch đích trước cô, Kiriha chạy qua vạch đích nhưng vẫn ở vị trí thứ 3.

Theo cô là những thành viên khác của đội điền kinh nữ.

“Em nhanh thật, Kurano-san. Khó mà tin được là em chỉ mới là năm nhất thiếu kinh nghiệm đó.”

“Fufu, đừng có mà so sánh Kiri-chan của mình với những đứa năm nhất bình thường chứ!”

“C-ảm ơn chị nhiều, fufuff...”

Sau khi đã về đích, Kiriha đang bắt lại nhịp thở thì hai chị năm ba, những người về đích trước tiến tới chỗ cô.

“Tại sao cậu lại là người khoe khoang vậy?”

“Kiri-chan và mình được kết nối bằng định mệnh, thế là được rồi!”

Trong khi Kiriha vẫn còn đang khó thở thì hai người kia lại chẳng tỏ ra chút khó khăn gì.

Hai người này đã quen với những cuộc marathon nên 5 km chẳng là gì đối với họ cả.

“Nhưng vẫn không công bằng, Kiri-chan... Em đã xinh đẹp, ngực bự lại còn thông minh với nhanh nhẹn nữa!”

“N-hưng em đâu thể bằng hai chị đâu, senpai.”

“Kyann, không những đẹp người mà em còn đẹp nét nữa!”

“Kya??”

“Cậu dừng lại đi, chúng ta đang nghiêm túc mà...”

“Xin lỗi nha, Kiri-chan.”

“À-không, không sao đâu nà...”

Cô gái năm ba đầy khí thế kia là Takahashi còn bà chị nghiêm túc là Kawashima.

Tên của hai người được ghi trên ngực của bộ đồng phục thể dục.

Nhân tiện thì cô nàng Kawashima là hội trưởng của đội điền kinh nữ.

“Nhưng như vậy là chúng ta đã có những người đại diện cho cuộc đua rồi.”

“Bé Kiri và mình chứ gì!”

“Đúng vậy.”

“Ồ, là em sao?”

Dù tất cả đi theo kế hoạch của cô nhưng Kiriha vẫn có chút bất ngờ.

“Phải. Theo truyền thống thì chúng ta sẽ chọn một người thông minh nhất và một người phù hợp nhất cho 2 vị trí đại diện.”

“Nghĩa là đó là chị và bé Kiri đó. Dù nào chị phải không à.”

“Đừng có mà khoe khoang điều đó chứ, gừ...”

Kawashima ngạc nhiên trước sự vô lo của Takahashi, còn Kiriha hỏi hai người.

“Nhân tiện thì những chướng ngại vật trong cuộc đua là gì vậy, senpai?”

“Kawa-chan, giải thích kia.”

“Gừ, cậu lúc nào cũng vậy...”

Kawashima trùng vai khi Takahashi từ bỏ việc giải thích.

Sau khi thở dài thì cô bắt đầu nói.

“Kurano-san, có tất cả là 10 chướng ngại vật. Trong quá khứ thì có thể là mọi thứ từ thi ăn cà ri nhanh nhất cho đến đọc kanji nhanh nhất, rồi những chướng ngại vật thể thao bình thường khác. Chướng ngại vật thay đổi mỗi năm nên bọn chị cũng không biết năm nay là gì nữa. Đó là tại sao—”

“Nên một mình kẻ ngốc như chị sẽ không thể qua được. Nếu là đọc tiếng anh hay kanji thì chị chịu chết luôn đó.”

* {kanji: hán nhật, tương tự giống hán việt của mình}

“Tớ đã nói đừng có mà tự hào mấy cái vớ vẩn đó đi!”

“Tehehe, xin lỗi mù~”

Cuộc đua sẽ là đường trường dài 5km với 10 chướng ngại vật.

Nghĩa cứ chạy 400-500 m là sẽ gặp mặt với chướng ngại vật mới.

Chướng ngại vật sẽ có hình dạng và đặc thù khác nhau: một vài đòi hỏi sức, một số đòi hỏi sự khéo léo và cả đòi hỏi sự động não nữa.

Ném tạ, đua muông, giải đồ, và những vật cản chuyên dùng khác.

Và phụ thuộc vào sự thành công hay thất bại trước vật cản nên tốc độ không còn là yếu tố tiên quyết nữa, điều đó càng khiến cuộc đua trở nên khó khăn hơn.

Các CLB có nhiều phương án khác nhau cho sự kiện này, như việc cử một người toàn diện đi cùng người nhanh nhất để bù đắp sự thiếu hụt chất xám.

Chiến lược của đội điền kinh nữ là dùng một người thông minh nhất cặp với một người phù hợp nhất.

“Em đã hiểu.”

“Vậy hãy cùng cố gắng nha, bé Kiri!”

“Vâng thưa Takahashi-senpai!”

“Trông cậy vào hai người đó!”

Với nụ cười bùng sáng ngoài mặt, Kiriha bí mật cảm thấy hài lòng bên trong.

(Mọi thứ đang đi đúng hướng mình muốn...)

Takahashi là người nhanh nhất và cũng khá nhỏ con.

Cô phù hợp hoàn toàn với những gì mà Kiriha mong đợi từ người bạn đồng hành.

(Mọi việc còn lại là...)

Kiriha ra dấu bằng tay một cách kín đáo.

“Ho, chị gọi bọn em, đại tí?”

“CHuyện gì vậy~ho?”

Hai con haniwa, Karama và Korama, đáp ngay lập tức.

Chúng dùng hệ thống ẩn thân cao cấp gắn liền để theo Kiriha.

“Chị đã được chọn làm đại diện như kế hoạch. Giờ chị muốn hai đứa tập trung vào việc tìm kiếm thông tin về những chương ngại vật.

“Đã rõ~ho!”

“Bọn em đi ngay~ho!”

“Nhớ ghi lại tất cả những người trên sân có năng lực phù hợp hơn chị nữa. Và đừng có quên thu nhập dữ liệu liên quan sức khỏe vật lý của họ nữa.”

“Ho, cứ để bọn em lo~ho.”

“Đại tí cứ thư thả mà luyện tập!”

“Tốt. Sau đó hai đứa chuẩn bị quỹ tiền cho chị. Chúng ta vẫn còn vàng định trao đổi với Koutarou trước đây đúng chứ?”

“Hoho! Đã rõ~ho!”

“Vâng ạ! Bọn em sẽ mang tới ~ho!”

Nhanh chóng sau đó, sự hiện diện của một con haniwa đã biến mất.

Và Kiriha cười khinh khinh.

“Nếu cô nghĩ tôi chơi một cách công bằng thì cô bị hồ to rồi, Theia-dono.”

Nụ cười của Kiriha đầy ma quái và sự tự tin.

Cô tự tin rằng mình không thể thua Theia được.

“Bé Kiri đang làm gì thế? Buổi luyện tập bắt đầu rồi.”

“Vâng, em xin lỗi, em tới ngay!”

Kiriha quay lại với hình ảnh cô học sinh gương mẫu và hướng tới nhóm bạn tập.

Phần 2

Trong khi đó, Theia cũng đang nhanh chóng chuẩn bị cho hội thao trường.

Sau khi hoàn tất chiếm quyền đội cổ vũ, cô đang la hét họ ngày hôm nay.

“Lũ giòi kia, chuyên môn của các ngươi là gì?!”

“Đoàn kết! Cổ vũ! Chiến thắng!”

“Ai là chủ nhân của các ngươi?!”

“Hail to the princess! Hail to the princess!”

“Ta không nghe thấy lời các ngươi!”

“Hail to the princess! Hail to the princess!”

Trong khi đáp lại lời Theia, đội cổ vũ đang điều hành theo đội ngũ quanh tòa nhà lớp học.

Theia đứng ở phía sau và vung vẩy chiếc gậy gỗ và thúc họ tiến về phía trước.

“Các ngươi sẵn sàng chết vì ta chứ!?”

“Như mong muốn của người, thưa công chúa!”

“Hãy đổ máu của ngươi và những người bạn của ngươi cho ta! Hãy dâng cái mạng quèn nhà ngươi cho chiến thắng!”

“Gung Ho! Gung Ho! Gung Ho!”

Hình ảnh mà đám đàn ông hùng mạnh dưới bộ đồng phục áo choàng đen dài bị điều khiển bởi một cô gái trẻ trong bộ đồ thể dục trông khá là kỳ dị; nhưng họ nhìn rất là quả quyết.

Kẻ nào dám chống đối lại sẽ bị Theia thanh trừng ngay lập tức.

“Tốt! Hãy hát lên lũ giòi bọ! Hãy theo ta!”

“Hail to the princess! Hail to the princess!”

“1, 2, 3, lên! Chúng ta là đội cổ vũ tuyệt vời ♪”

“Chúng ta là đội cổ vũ tuyệt vời ♪”

Theo sau giọng cao vút của Theia là giọng trầm của những người đàn ông.

Giọng hát theo gió lan khắp sân trường.

“Tin vào đồng đội và bảo vệ công chúa của chúng ta ♪”

“Tin vào đồng đội và bảo vệ công chúa của chúng ta ♪”

“Thật tuyệt vời làm sao!”

“Thật tuyệt vời làm sao!”

“Thật tuyệt vời làm sao!”

“Thật tuyệt vời làm sao!”

“Chúng ta sẽ làm việc cho đến khi nghỉ hưu ♪”

“Chúng ta sẽ làm việc cho đến khi nghỉ hưu ♪”

Ngay khi Theia và đội cổ vũ kết thúc bài hát thứ nhất thì vòng tay của Theia phát ra một tiếng bíp.

Là liên lạc từ Ruth.

“...Ồ, là Ruth à... Đúng lúc đang cao hứng... Các ngươi tiếp tục điều hành đi!”

“Hail to the princess! Hail to the princess!”

Theia vói từ sau lưng những người đàn ông để họ tiếp tục hành quân và hò hét.

Và khi đội cổ vũ biến mất sau góc tòa nhà, Theia tỏ ra có chút phiền nhiễu khi ra lệnh cho vòng tay kết nối với Ruth.

“Blue Knight, mở kênh liên lạc với Ruth.”

“VÀNG, THƯA CÔNG CHÚA.”

“Ruth, là ta đây.”

“Điện hạ!”

“Chuyện gì thế? Đã có chuyện gì à?”

Giọng đầy nghiêm trọng của Ruth phát ra từ vòng tay.

Đó không phải âm điệu bình tĩnh thường thấy ở cô.

Theia nhanh chóng nhận ra điều đó và thái độ khó chịu của cô biến mất.

“Em tìm thấy hai vật thể bay không xác định trên trường học.”

“Vật thể bay không xác định?”

“Vâng, chúng ẩn thân bằng thiết bị nguy trang điện tử quang nhiệt, nên phải mất một lúc em mới phát hiện ra chúng. Chúng dường như đang thu nhập thông tin trong sân trường từ độ cao 100m trên không trung.”

“Thu nhập thông tin... người có ý tưởng đó là ai không?”

“Có.”

“Nói thử xem”

“Blue Knight phân tích năng lượng thoát ra từ sự nguy trang của chúng thì đến 63 % khả năng đó là hai con haniwa.”

“Haniwa à... ta không biết à ta đang điều tra chuyện gì, nhưng... Người đang âm mưu chuyện gì thế hả, Kiriha?...”

Buổi luyện tập đầu tiên bị làm phiền, một Theia đang bức bối, người biết hành động của đối thủ, nhìn lên bầu trời với một nụ cười.

Nụ cười của một con thú hung tợn.

“Ta không để Kiriha muốn làm gì thì làm đâu... Blue Knight, làm nhiều khu vực sân trường và gửi một thuyền tấn công không người lái. Tấn công vật thể bay nếu người tìm thấy chúng!”

“VÂNG, THƯA CÔNG CHÚA.”

“Điện hạ, tấn công Kiriha-sama là vi phạm hiệp ước!”

Ruth đang nói về hiệp ước Corana mà Theia và những người còn lại đã ký.

Trong đó, một điều khoản nói rõ rằng cấm chiến đấu ngoài căn phòng 106.

Và trong khi Ruth còn lo sợ sự can thiệp đến từ Shizuka thì Theia nở nụ cười không chút nao núng.

“kukuku, nếu chúng thực sự là của Kiriha, thì đúng là vậy.”

“Điện hạ?”

“Tuy nhiên, chúng là vật thể bay không xác định. Đâu có gì đảm bảo nó là của Kiriha. Chỉ là đuổi mấy tên nhìn trộm thì đâu gọi là khiêu chiến với Kiriha đâu!”

“Người đang định giả bộ là không biết sao?”

“Thì chỉ có 63% thôi mà nhĩ Kurano Kiriha! Wahaha!”

Do danh tính của vật thể bay là không chắc chắn, Theia đang lên kế hoạch giả ngây.

Nếu cô chống lại Kiriha thì là việc vi phạm nghiêm trọng đến hiệp ước nhưng nó chẳng vấn đề gì khi chống lại những kẻ nhìn trộm.

Cô chỉ cần giả đồ là không biết đó là của Kiriha mà từ những kẻ rình mò nào đó.

“Đừng làm thế, điện hạ! Nếu người làm như vậy thì chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra đâu-“

“Có vẻ người đang âm mưu gì đó, nhưng nó sẽ dừng ngay tại đây, Kurano Kiriha! Ta không để người được cái người muốn đâu!”

Tuy nhiên, giọng nói của Ruth không đến được tai của Theia đang phấn khích.

Theia nhìn thuyền tấn công không người lái xuất hiện từ lỗ đen trên nền trời và nở nụ cười sung sướng.

Chiếc thuyền tấn công dài 1m và có hình dạng như một chiếc máy bay.

Tuy nhiên, con thuyền có tốc độ đáng kinh ngạc, nó né được những đòn tấn công điện từ từ Korama.

“Nhanh vãi ra~ho!”

Trong khi Korama còn bất ngờ thì chiếc phi thuyền đã bắn tia laze về phía nó.

Nhận ra đòn tấn công, Karama xông vào giữa.

Đòn tấn công dữ dội đã bị chặn bởi kết giới phòng thủ màu vàng trong suốt của Karama.

“Em giải, có sao không!?”

“Karama! Anh đã cứu em rồi~ho!”

“Cẩn thận nha~ho! Đừng có mà lơ là~ho!”

Chiếc phi thuyền chỉ tấn công bằng laze do không thể dùng tên lửa hay gì khác có thể để lại bằng chứng về sau.

Và nó cũng không được gây tổn hại cho vùng xung quanh nên nó chỉ bắn theo chiều song song mặt đất hoặc hướng lên trời mà thôi.

Nếu Theia không ra lệnh như vậy thì hai con haniwa còn gặp rắc rối hơn nữa.

“Chúng ta không thể thua một cỗ máy vô tri như nó được~ho!”

“Chúng ta sẽ cho nó thấy lòng quyết tâm của anh em ta~ho!”

Hai con haniwa dùng điện và lửa để đối đầu với chiếc phi thuyền tấn công.

Cuộc chiến trên bầu trời trường cao trung Kitsushouharukaze đang lên đỉnh điểm.

Tuy nhiên, chẳng một học sinh nào nhận ra điều đó.

Chỉ có hai người đang ngược lên bầu trời là hai đương sự, Kiriha và Theia.

Phần 3

Các học sinh đang hướng ánh nhìn đến một vụ lộn xộn trên sân trường.

“Dừngggggg! Em sẽ không còi đâu, em chắc chắn sẽ không còi mà!”

“Không sao đâu mừ, cứ thư giãn đi~”

“Yurika, cậu không còn nơi để chạy nữa đâu, nên từ bỏ đi!”

Trung tâm sự chú ý là một cô gái sắp khóc trong bộ đồng phục và sáu cô gái khác đang đuổi theo cô trong bộ đồ lòe loẹt.

“Chúng mình đã xin phép được mặc những bộ đồ này rồi nên cậu không thể một mình mặc đồng phục được, Yurika!”

“Khỏi đi! Bộ đồ đó khác nào không mặc đâu! Em từ chối! Với lại, em không có nhớ là đã gia nhập hội cosplay!”

7 cô gái là Nijino Yurika và các thành viên trong hội cosplay.

Bình thường thì mỗi CLB sẽ có đồng phục riêng cho cuộc đua.

Đối với hội cosplay, thì dĩ nhiên nó là trang phục cosplay. Tuy nhiên, cơ bản mà nói chúng không được coi là một loại đồng phục nên phải đi xem phép trước.

Đó là tại sao mà hôm nay là ngày đầu tiên họ luyện tập với trang phục như thế.

“Biết điều tí đi Yurika. Nếu em không thích cái này thì dùng cái của em cũng được.”

“Nhưng đó là đồng phục, không phải là bộ đồ cosplay...”

“Thật sao? Đồng phục của quán cà phê cosplay sao? Đồ may thực sự là rất tinh xảo.”

“Ừ, chất liệu không phải từ vải nhân tạo hay ni lông, mình ghen tị với bạn quá đi~”

“Đã bảo mấy người sai rồi mà!”

Hội cosplay đang cố ép Yurika mặc bộ đồ của mình.

Bộ đồ mà các cô gái đã may riêng cho cô.

Tuy nhiên Yurika không muốn và đã chạy trốn.

“T-ha cho em đi! Em không muốn mặc nó đâu!”

Một mối bời cứ liên tục chạy, Yurika bị dồn vào hàng rào trường.

6 cô gái đang hướng về phía cô trong khi cô cố tìm đường thoái lui; tuy nhiên đó là điều không thể.

“Tại sao những chuyện này luôn xảy ra với mình! Nó đâu phải cosplay! Mình đã cố hết sức mà sao chẳng ai chịu hiểu mình!”

“Không sao đâu, đừng lo lắng, Yurika. Chỉ cần em chịu mở rộng tâm trí và cứ để mọi việc cho bọn này là được!”

“K-hôngggggggg!”

“Tóm lấy cô ấy!”

Tuy nhiên, chẳng một ai thèm nghe cô nói.

Theo lệnh của hội trưởng, 5 thành viên còn lại cùng lúc tóm lấy Yurika.

“Th-à em ra!”

“Mơ đi nha!”

“Cuối cùng cũng bắt được cậu, ngu gì mà thả!”

Bộ đồ mà cô bị bắt mặc trông khá lêu lẹt, và dù cô ra sức chạy trốn nhưng hôm nay cô đã bị bắt, một lần nữa.

“Đưa cô ấy vào phòng thay đồ và thay đồ ngay và luôn!”

“Đã rõ, thưa hội trưởng!”

“Đã nói là mình không muốn mà!”

“Chân của Yurika dài quá, mình nghĩ bộ váy xê Trung Hoa rất hợp với cô ấy đó!”

“Không, sao vứt bộ mahou shoujo đi được. Đặc biệt hơn nó biến giấc mơ của cô ấy thành hiện thực.”

“C-hờ đã!”

4 cô gái bỏ hội trưởng và phó hội trưởng ở phía sau khi vác Yurika đi.

“Hừm... mahou shoujo... bộ đồ trung hoa...”

Hội trưởng đi theo 5 cô gái kia với bộ mặt lạnh lùng.

Phó hội trưởng bên cạnh cô tỏ vẻ lo lắng.

“Có chuyện gì sao. Hội trưởng?”

“À, chị nghĩ ta nên mặc bộ đồ gì cho Yurika để làm Satomi cảm thấy vui sướng nhất...”

Hội trưởng đỏ mặt và cơ thể cô lắc lư.

“Đó là tình yêu!”

Khi hội trưởng nhắc tới Satomi, mặt phó hội trưởng cũng bắt đầu lấp lánh.

“Bởi tình yêu mà cậu ấy đã thể hiện!”

“Đúng vậy. Giờ chúng ta không chỉ cosplay vì ta muốn thể nữa mà còn vì đáp ứng những ý kiến dân dã nữa. Chúng ta phải tìm kiếm những người có thể thấu hiểu chúng ta như Satomi vậy.”

“Vậy ta phải đi từ căn bản?”

“Đừng... Vậy nhé, quyết định vậy đi! Cho Yurika mặc bộ gái hầu vào!”

“Đã rõ!!!!”

“Khônggggg!”

Yurika giãy giụa điên cuồng. Tuy nhiên, cô không đủ sức để chống cả 4 cô gái cùng lúc được, nên cô chẳng thể làm gì ngoài việc giãy nảy.

Hội trưởng và phó hội trưởng đi theo sau.

Hội cosplay đang hùng hực khí thế sau khi bắt được Yurika.

“Hử? Mọi người cũng đang luyện tập à?”

Koutarou và Harumi đi ngang qua. Họ đang mặc bộ đồ thể dục và đang có ý định tập luyện cho cuộc đua.

“A, là Satomi!”

“Xin chào, Koutarou!”

Các qua gái đi ngang qua Koutarou đều chào cậu với một nụ cười.

Thường thì các cô sẽ vây quanh cậu nhưng hôm nay Yurika được ưu tiên hơn.

“Hehe, bọn này đang tính đi thay đồ cho Yurika rồi sẽ luyện tập sau đó.”

“Vậy hả, chúc may mắn nha!”

“C-ứu mình với, Satomi! Mình sẽ bị họ lột đồ và bị bắt mặc mấy bộ đồ quái dị!”

Yurika đang trong thế bí chỉ còn nước cầu cạnh Koutarou.

Cô gái hội trưởng với nụ cười cũng đi qua, chần tằm nhìn của Koutarou đang có chút bất ngờ.

“Đừng thế chứ, Yurika, dù là Satomi cũng không nên tỏ ra xấu hổ thế làm gì.”

“Có phải là Yurika lúc nào cũng thế không?”

“Ừ, cô ấy đúng là một cô gái hay xấu hổ mà.”

Chị hội trưởng nở nụ cười như chẳng có chuyện gì cả.

Nhìn nụ cười ấy làm Koutarou lo lắng về rắc rối mà cậu đã gây ra cho hội cosplay hơn là về Yurika.

“Xin lỗi mọi người, mình đã gây rắc rối cho các cậu rồi.”

“Ồn mà. Vì Satomi thì có xá gì... Cứ chờ đó, Satomi, cậu sẽ sốc sau khi bọn này thay đồ xong cho Yurika.”

Hội trưởng nháy mắt với cậu rồi bỏ đi theo các thành viên khác.

“Không, đợi đã. Cứu mình, Satomi!!”

Dĩ nhiên là họ mang theo Yurika đi cùng.

Yurika kêu cứu, nhưng Koutarou không tỏ ra là sẽ ra tay giúp đỡ, và như thế, cô bị hội cosplay vác đi.

Phần 4

“Hài, cô ấy đúng là chúa rắc rối... Xấu hổ chỉ vì mấy thứ lạ lẫm...”

Koutarou thở dài.

Harumi, người chứng kiến toàn bộ cuộc gặp gỡ, kéo áo của cậu.

“Satomi, cô gái kia nhờ sự giúp đỡ. Có sao không nếu để mặc cô ấy như thế?”

“Vâng, cô ấy chỉ đang cố che sự xấu hổ của mình thôi.”

“Che sợ xấu hổ?”

Harumi ngạc nhiên.

“Cô ấy thích cosplay, nhưng lại không thể thành thật với bản thân mình. Cô ấy rồi sẽ thích nó cho mà xem, senpai.”

“Minh hiểu rồi...”

Harumi gật đầu với Koutarou rồi quay sang nhìn về phía Yurika.

(Che giấu sợ xấu hổ... cũng như mình vậy...)

Harumi có chút không an tâm khi Koutarou tham gia hội đàn len nhưng khi biết cậu thực lòng đến với nó.

(Dù hơi xấu hổ, nhưng tìm được tri kỉ cùng chia sẻ sở thích đúng là còn gì hạnh phúc hơn.)

Harumi nở nụ cười khi nhìn theo cái bóng của hội cosplay.

Và khi các cô gái đã khuất vào trong tòa nhà, cô thì thầm

“Nhưng cô ấy có sở thích kì lạ thật...”

Harumi hiểu cảm xúc với Yurika nhưng sở thích thì không.

Koutarou nhìn cô và hơi trùng vai.

“Em cũng chẳng hiểu luôn...”

“... Chị vui khi nghe em nói vậy.”

Harumi nở nụ cười và tỏ ra nhẹ nhõm.

“Em không có sở thích đến mức như thế.”

“Fufuff, mình có chút lo lắng: nếu Satomi bảo thích những kiểu đồ như thế thì mình chẳng biết nên làm gì nữa?”

“Nếu em nói thế thì chị tính làm sao?”

“Mình sẽ gặp rắc rối mất...”

“Ahhaha, đừng có lo, em không nói những điều như thế đâu!”

Koutarou nhìn về phía sân trường và cười lớn.

Cậu thấy nhiều học sinh đang luyện tập cho hội thao trường.

(Mình cũng nên chăm chỉ vào. Các cô gái kia cũng chuẩn bị luyện tập cơ mà.)

“Chúng ta đi chứ, senpai? Chúng ta cũng cần luyện tập mà.”

“... Nhưng nếu chỉ có hai chúng ta thì mình không quan tâm nếu bạn mặc chúng...”

Koutarou đang đề nghị rằng họ nên luyện tập nhưng vì lý do nào đó mà má Harumi bắt đầu ửng đỏ và cô thì thầm điều gì đó.

rokujouma_v2_135

“Có chuyện gì sao, senpai?”

“À- không, không có gì!”

Khi Koutarou nhìn cô, mặt Harumi càng đỏ dữ và cô bắt đầu bước chân nhanh hơn như sắp chạy đến nơi vậy.

“Nào- cùng đi tập nào...”

“Vâng...”

(Không biết có chuyện gì với chị ấy vậy...)

Koutarou cảm thấy có gì đó không ổn và đuổi theo Harumi.

Cậu ngồi xuống dang rộng chân ra và với người ra phía trước. Harumi, người ngồi bên, nhìn cậu kinh ngạc.

Cô bắt chước theo nhưng cô thậm chí không đẩy được bằng một nửa Koutarou.

“Satomi, bạn dẻo người thật.”

“Bởi em từng chơi bóng chày thời trung học mà.”

“Bóng chày ư?”

Bóng chày và dẻo dai chẳng có tí liên quan gì trong tâm trí Harumi, cô nghiêng đầu thắc mắc.

Và khi Koutarou ngả lưng lại thì cậu nói tiếp.

“Em là catcher. Catcher là người bắt bóng nên đòi hỏi có sự dẻo dai.”

Koutarou vào thế bắt bóng như một catcher để cho Harumi dễ hiểu.

Với tay bắt bóng, khóa home base và chuyển bóng cho second base-

* {thuật ngữ bóng chày không biết dịch, ai xem bóng chày thì chắc biết}

Catcher dùng toàn bộ cơ thể và luôn phải di chuyển lên xuống.

Harumi gật đầu sau khi nhìn mình họa từ Koutarou.

“Bóng chày có vài phần tương tự thể dục nhịp điệu vậy nhỉ?”

“Lần đầu em nghe có người nói như vậy đó.”

“Chị hiếm khi di chuyển cơ thể nên người cứng đơ à.”

“Vậy thử xem sao.”

“Như thế này á?..”

Harumi thốt lên một giọng dễ thương khi cô với người về phía trước và cô duỗi tay xa nhất có thể.

Tuy nhiên, như cô nói, cơ thể cô dừng ở ngưỡng 45 độ.

“Chị chỉ có thể làm đến thế thôi sao?”

“Ừ...”

“...Em có ý này. Để em đẩy lưng chị nha?”

“Ê?”

Koutarou nhanh nhẩu chạy ra phía sau Harumi mà không để ý sự ngần ngại của cô.

“Không sao... bạn không cần phải làm thế đâu...”

“Ồn mà, nó không có đau đâu...”

Harumi bắt đầu hoảng, nhưng Koutarou không để ý đến mà đặt tay lên lưng cô.

“...”

Ngay lúc đó, Harumi vẫn đang cố rướn người bỗng dừng lại đột ngột.

Thay vào là khuôn mặt cô đỏ như gấc.

“Em đây đây.”

“Ừ-m!”

Harumi hoàn toàn bối rối.

Cô là một cô gái hay lẻ bóng một mình suốt gần nấy thời gian, nên giờ đây lo sợ khi luyện tập với người khác.

Hơn hết, đó là là một người con trai.

(Tại sao mình lại lo sợ chứ?... Nhưng...)

Dù lo lắng là thế nhưng cô lại không cảm thấy chút khó chịu khi được chạm bởi Koutarou.

Thông thường, cô sẽ phát hoảng khi có một người khác giới chạm vào.

Tuy vậy, cô lại không cảm thấy thế dù bàn tay Koutarou có phần thô ráp đang đẩy lưng cô.

(... Vậy bọn chị không phải người yêu nhưng chị có thích anh ta chứ gì?)

A...

Harumi chợt nhớ lời một cô bé cô quen nói với cô khi ở bệnh viện.

(Bọn- mình không phải người yêu, nhưng mình... thích...)

Khi cô nhớ những lời đó, cô càng lo sợ và làm cứng người hơn nữa.

“Ahhaa, cơ thể chị vẫn cứng quá, senpai. Có vẻ đây là giới hạn của chị rồi.”

Tuy vậy Koutarou chỉ cười khích lệ mà chẳng mấy may để ý cảm xúc lẩn lộn của Harumi.

Và khi họ chuyển sang chạy thì vấn đề thiếu sức bền của cô còn nghiêm trọng hơn vụ người cứng đơ.

Harumi đã cố hết sức nhưng do thể trạng yếu cộng thêm thiếu luyện tập dẫn đến thể tích phổi nhỏ, cô không thể nhanh dù chỉ bằng một nửa Koutarou.

Bởi vậy nên cô bị Koutarou bỏ rơi ngay khi bắt đầu.

Koutarou có thể chạy hai vòng sân 400m đối với mỗi vòng Harumi chạy được.

Koutarou bám sát Harumi, người đang chạy trước cậu và cậu nhanh chóng lại vượt qua cô.

“Koutarou, anh ổn với chị ta à?!”

Lẽ dĩ nhiên là Sanae sẽ cảm thấy bất an.

“Ồn mà, chỉ cần anh cố gắng cho cả hai là được!”

“Anh sẽ thua đấy, chắc chắn luôn...”

Sanae bay cạnh cậu tỏ vẻ lo lắng.

Cô đã bám theo cậu từ lúc xuất phát.

Sanae đã chọn Koutarou nên quyền lực của cô trong phòng sẽ phụ thuộc vào hội đàn len. Cô cần hội đàn len thắng cuộc đua bằng mọi giá.

“Chúng ta sẽ thắng. Hơn thế, anh cũng muốn senpai giành được chiến thắng.”

“Tại sao?”

“Không có lý do cụ thể. Anh nghĩ là nó như một lời cảm ơn chăng.”

Ban đầu, Koutarou chỉ muốn Harumi tham gia, nhưng giờ cậu còn muốn cô đứng lên bực nhận giải nữa.

Koutarou cảm thấy mình có trách nhiệm nhìn Harumi cố gắng hết mình mặc cho tình trạng của cô.

“Hừm... vậy thì anh cố mà thắng đấy.”

“Cứ để cho anh lo!”

Sanae không biết Koutarou đang nghĩ gì nhưng cô có thể cảm nhận sự hăm hở trong cậu nên cô quyết định không hỏi thêm nữa.

“Hừm?”

Koutarou đột nhiên dừng lại và Sanae cũng dừng theo.

“Sao thế?”

Một vài học sinh chạy qua họ khi họ dừng lại.

“Không, chỉ là anh lại có cảm giác như có ai đó đang nhìn chúng ta...”

Koutarou nhìn xung quanh, nhưng cậu không thấy chủ nhân của ánh nhìn.

“Thế họ thì sao?”

“Hử?”

Koutarou nhìn theo hướng Sanae chỉ và thấy Theia, Ruth và Kiria.

Họ đang thấm mồ hôi bằng khăn và tu nước trong bình của họ.

Khi cả ba để ý Koutarou đang nhìn mình, Ruth cúi đầu nhẹ, Kiria mỉm cười, còn Theia hờn dỗi quay mặt đi.

“Ra là họ à...”

Thỏa mãn, Koutarou thả lỏng vai.

“Em sẽ ra đó thám thính.”

“Ừ.”

Sanae rời Koutarou và tiến đến chỗ bộ ba.

Cùng lúc, Harumi chạy tới, thay chỗ Sanae.

“Ha, ha, ha... Satomi, bạn đang nói chuyện với ai vậy?”

Có vẻ cô đã nghe thấy cuộc nói chuyện của cậu với Sanae.

“Ế? À- em chỉ đang lầm nhầm một mình thôi. Em đang nghĩ chiến lược cho hội thao trường sắp tới.”

“Ha... ha... mình xin lỗi. Mình không được khỏe mạnh nên toàn ngáng đường bạn thôi...”

Nghe lời giải thích của Koutarou, Harumi tỏ vẻ u ám.

Dù khó để nghe bởi cô đang thờ dốc, nhưng cô đang nói với vẻ xin lỗi.

“Không có đâu, senpai. Chị đã tham gia rồi thì nên hãy tận hưởng khi băng băng về đích. Đó mới là điều quan trọng.”

“ha, ha... phải rồi.”

Harumi mỉm cười khi được Koutarou khích lệ.

“Chị cuối cùng cũng đã tham gia rồi nên cứ vui vẻ đi. Hơn nữa, em cũng đã nói là chị có thể bỏ cuộc sau khi bắt đầu mà.”

“Dù thế, mình.. không muốn cản trở bạn...”

Harumi nở nụ cười xấu hổ trong khi thở khó khăn.

Điều đó càng tăng khát vọng đưa cô lên bục nhận giải trong cậu.

May mắn là giải đua này là sự kiện cho các đội, nên người về nhất coi như cả đội thắng.

Đó là tại sao mà cô chỉ cần hoàn thành chặng đua còn Koutarou cố gắng giành vị trí cao.

(Mình chắc chắn sẽ giúp cô ấy chiến thắng!)

Ở một vài điểm thì việc đưa Harumi lên bục nhận giải còn quan trọng hơn việc đối phó với những kẻ xâm lược khác.

Phần 5

“À ta là ai vậy?”

Trong khi Koutarou bắt đầu chạy với Harumi, Theia cắn môi cái kinh.

Nhìn Koutarou đang cố giảm tốc độ bằng Harumi và cười nói với cô làm cho Theia cảm giác khó chịu.

“Chị ấy là hội trưởng clb của Koutarou. Tên là Sakuraba Harumi lớp 2-A.”

Kiriha, người đứng cạnh Theia, lên tiếng.

Kiriha đã điều tra những người xung quanh Koutarou.

(Cô gái đó có thể ngăn bước Koutarou chiếm quyền toàn căn phòng...)

Kiriha tỏ ra có chút hứng thú với Harumi.

Dựa vào thái độ của Koutarou, thì lý do mà những đòn quyền rũ của Kiriha không tác động tới cậu chắc chắn có liên quan tới Harumi.

Cô cũng là lý do mà Kiriha tránh sử dụng những trò quyền rũ và chiến đấu công bằng.

“Nói cách khác thì cô gái tên Harumi kia chính là công chúa của Koutarou.”

Sanae nói khi bay tới đám Theia, lời cô có phần công kích hơn bình thường, có thể là do hội thao trường sắp tới.

Cô bé đang âm mưu tạo áp lực cho họ.

“Thì sao?! Ý người là Koutarou sẽ trung thành với con ả ấy hả?!”

“À, ừ... dạng như vậy.”

“Sao có thể!?”

Lời nói của Sanae chọc tức Theia, và Sanae có vẻ thỏa mãn trong lòng bởi mọi thứ theo đúng như kế hoạch của cô.

Theia không tỏ ra là nhận thấy ý định của Sanae và lòng lộn lên.

“Phần nào của ả ta tốt hơn ta chứ!? Đồ ngu ngốc, người đặt lời sẽ trung thành nhằm người rồi!”

Theia không còn kiềm chế nổi.

Người đứng ra phải sẽ trung thành với cô lại đi sẽ nguyên với cô gái quê mùa kia.

Trên hết, đó lại là một cô ả yếu đuối chẳng chút quyền lực.

Nó làm tổn thương phẩm giá của Theia.

Theia tuyệt đối tự tin vào bản thân mình.

Cô tự tin về cơ thể, vào vị trí đệ thất công chúa, và thậm chí sức mạnh tinh thần.

Theia tin rằng cô vượt trội hơn Harumi về mọi mặt.

Dù vậy, Koutarou lại đi chọn kẻ yếu nhường như Harumi thay vì cô.

Việc cậu không có chút nào kính trọng Theia càng khiến cô không thể chấp nhận nổi.

“Lý luận đâu có nghĩa lý gì trong chuyện này đâu~”

“Ý người là sao chứ!?”

(Lý luận không có nghĩa lý gì trong chuyện này!?)

Những lời đó càng làm Theia điên tiết.

(Dù tên mặt dân biết khoảng cách giữa ta và ả đó một trời một vực nhưng hấn vẫn trân trọng cô ta ư!?)

“Không thể nào! Điều này thật là không thể nào!”

Theia không thể chấp nhận nó.

Kiến thức, quyền lực, sự cam đảm đứng trên tất cả.

Hoàng tộc Forthorthe đã phồn vinh suốt ngàn năm với những lý luận đó.

Bởi thế nên Theia không thể thừa nhận, dù thế nào chăng nữa.

Ruth mỉm cười và nhìn Theia.

“Điện hạ, em theo người cũng không phải bởi những lý luận như thế.”

Ruth đặt tay lên ngực và cười nhẹ nhàng.

Cô luôn nhìn Theia như một người chị cả.

Kiến thức, quyền lực, hay sự cam đảm chẳng là gì với cô cả.

“Ruth là trường hợp đặc biệt! Gia tộc Pardomshiha đã phục vụ hoàng tộc Forthorthe kể từ khi thành lập vương quốc!”

“Điện hạ...”

Nghe lời đáp của Theia, Ruth vừa cảm thấy vui vừa thấy buồn.

Cô gái trẻ Theia vẫn chưa thể hiểu trọn cảm xúc của Ruth.

Ruth thậm chí sẽ thề trung thành với Theia dù cho không sinh trong gia tộc Pardomshiha chăng nữa.

Tuy nhiên, nếu Theia thừa nhận điều đó cũng đồng nghĩa việc thừa nhận Koutarou không chấp nhận cô.

Trẻ người và quá tự cao như Theia không thể chấp nhận điều đó.

“... Tên thường dân chết tiệt. Người luôn tìm cách kích động ta!”

Và Theia tiếp tục cắn môi khi lờm Koutarou lẫn Harumi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Hội thao trường của Những kẻ xâm lược!?

Phần 1

Chủ nhật, mừng 10 tháng 5

Ngày hội thao trường đã đến. Bầu trời quang đãng không gợn mây và ánh nắng mặt trời bừng sáng xuống sân trong.

“Chúng ta đã chính xác khi đến đây.”

“Sân trong vắng vẻ quá, và cũng ít bụi nữa...”

Koutarou và Harumi đang ở sân trong.

Các trò chơi buổi sáng đã kết thúc, và họ đến đây để ăn trưa.

Sân trường bên ngoài hiện đã đầy ắp người và gió thổi đầy bụi.

Thế nên họ mới tránh sân trường mà đi vào sân trong.

“Nhưng mình thấy ngược khi cho người khác thấy bữa trưa của mình...”

“Chị không cần phải xấu hổ làm gì. Chúng trông ngon lành đến thế cơ mà!”

“Thật sao!?”

Harumi đang che mặt bằng tấm vải mà cô dùng để bọc hộp bento – thứ đang khiến Koutarou ấn tượng không thể rời mắt.

Harumi đã chuẩn bị bữa trưa cho cả hai người.

Cô thường để mẹ mình chuẩn bị bữa trưa nhưng trong hội thao trường lần này cô đã tự làm lấy.

“Vâng, đó không phải là thứ mà người nghiệp dư có thể nấu được.”

“May quá... mình có hơi chút lo lắng.”

Nghe Koutarou đáp như thế, Harumi mới bẽn lèn bỏ tấm vải và thở phào nhẹ nhõm.

Cô lo lắng rằng mình có thể làm Koutarou thất vọng.

“Chị không cần phải tự ti, nó được làm khéo lắm.”

“Nhưng... mình không nghĩ mình có thể giúp được gì cho cuộc đua sắp tới, nên mình muốn làm cái gì đó để bồi bổ bạn...”

“Sensei, chị lo lắng nhiều quá rồi. Đàn ông đơn giản lắm, được một cô con gái làm thức ăn cho đủ khiến họ phát điên rồi chẳng quan trọng chất lượng thế nào đâu!”

“Dù thế mình vẫn lo bữa ăn không được ngon cho lắm...”

“Làm con gái cũng khổ nhì... Dù sao thì em cảm ơn vì bữa ăn!”

Koutarou thôi nói chuyện và cho thức ăn vào mồm.

Do cậu năng nổ cả buổi sáng nên giờ bụng đói meo.

5 dải duy băng xanh đeo trên áo thể dục cậu.

Dải băng thể hiện vị trí mà bạn đang được và màu xanh nghĩa là giải nhất.

Koutarou đã thắng trong 5 cuộc đua mà cậu đã tham gia.

Bởi dùng quá nhiều sức nên giờ mới chết đói.

“Nó... ngon thật!”

“A...”

Harumi nở nụ cười bừng sáng trước những lời khen ngợi từ Koutarou.

Bữa trưa cô làm hơi khó nhìn nhưng vị lại rất ngon. Cô vô cùng sung sướng.

Thực tế thì món ăn của cô làm khá là ấn tượng.

Trứng trắng, thịt băm và cà xức xích cùng với mấy món cơ bản có vẻ đơn giản nhưng lại được làm trau chuốt.

Vị của chúng cũng đáng chú ý, quá giỏi đối với một người mới tập làm.

Koutarou, người lớn lên trong gia đình không có người mẹ và tự tay nấu ăn hiểu rõ điều đó.

(Nói sao nhì?... Được một người làm cơm cho mình mà không một động cơ gì cả đúng là tuyệt thật...)

Koutarou nghĩ như vậy khi xoi từ đĩa này sang đĩa khác.

Vì mất mẹ từ sớm nên Koutarou hiếm khi được người khác nấu cho ăn mà có ý định tốt.

Kirihada đạo gần đây là người chuẩn bị bữa ăn nhưng bởi cô nhắm tới chủ quyền căn phòng 106.

“Có món gì bạn không thích không?”

“Không có đâu... Nhưng cũng không phải là không có.”

Ban đầu cậu chưa nghĩ ra nhưng nhanh chóng cậu chữa lại lời.

Và Harumi tỏ ra lo lắng.

“Có chuyện gì sao?”

“Nó không đủ!”

“K-hông đủ gì cơ?”

(Đủ mùi? Đủ thời gian nấu? Hay là chưa đủ kinh nghiệm?)

Harumi bàng hoàng không biết phải làm sao.

“Số lượng. Ngon như thế này thì em có thể ăn gấp 3 lần số này!”

“S-ố lượng...?”

Nhận được câu trả lời không ngờ tới làm Harumi đứng hình một lúc.

“Nhưng do còn hoạt động buổi chiều nữa nên thế này là vừa rồi. Nếu ăn nhiều quá thì sẽ khó di chuyển mất.”

“...”

“Lần tới mà không phải di chuyển nhiều thì chị làm nhiều lên nhé.”

“Lần tới...”

Koutarou vừa cười vừa lia đầu.

Nhìn thế, Harumi cũng phì cười.

(Lần tới... lần tới, cậu ấy muốn ăn... n

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Kẻ thắng, Người thua và Phút bù giờ

Phần 1

Chủ nhật, ngày 10 tháng 5

“Ể...?”

Koutarou tỉnh lại khi lễ trao giải chuẩn bị bắt đầu.

Cậu đã bất tỉnh khá lâu nên giờ quang cảnh đã nhuộm màu mặt trời lặn.

“Cuối cùng anh cũng đã tỉnh lại...”

Trước mặt cậu là Sanae, người đang tỏ ra ủ rũ.

Cô đang chán chường do phải chờ Koutarou thức dậy kể từ lúc cậu bất tỉnh.

“Sanae... ế, hả, chuyện gì xảy ra với cuộc đua rồi!? Anh đang ở đâu vậy!?”

Koutarou lờn lộn lên và nhìn xung quanh.

Cậu đang trong lều trạm xá cạnh tổng bộ hội thao trường.

Dù lều chẳng có những thiết bị y tế thường có.

Bên trong chỉ có chiếc túi ngủ màu xanh cho những thí sinh bị thương.

Ngoài Koutarou ra thì còn hai người nằm đó là Theia và Kiriha.

Các nhân viên của lều cũng không có ở đây; họ đã đi đến vật cản số 8 hết rồi.

“Nó kết thúc từ lâu rồi. Anh ngất xỉu và bỏ cuộc trước chướng ngại vật thứ 10!”

“V-ây ai đã thắng?!! Theia? Kiriha? Là ai vậy?”

Koutarou chỉ vào hai người ở bên, hỏi kết quả.

Cậu không chỉ hỏi kết quả cuộc đua mà còn kết quả bảng xếp hạng của phòng 106.

“Không ai trong số họ cả. Là chúng ta và Yurika.”

“Cái...?”

Nghे Sanae đáp, Koutarou cứng lưỡi; cậu không thể tưởng tượng ra được kết quả như thế.

(Mình, Sanae và Yurika đã thắng...? Nhưng mình đã bỏ cuộc cơ mà!)

“Nghĩa là sao!? Làm sao mà anh và Yurika có thể thắng được chứ?”

Bàng hoàng, Koutarou lắc vai Sanae.

“Bình tĩnh!”

“Làm sao mà anh bình tĩnh nổi!?”

Koutarou tiếp tục lắc Sanae.

Không thể thoát được nên Sanae cố gắng trả lời Koutarou.

“Theia và Kiriha hạ gục lẫn nhau trong cuộc đấu tay bo. Dù họ nhận được một giải thưởng đặc biệt nhưng họ cũng bỏ cuộc như anh vậy. Sau đó, Harumi và Yurika đến, và thế là anh, em và Yurika đánh điểm từ Theia và Kiriha.”

“C-hờ đã, Sanae! Nghĩa là Sakuraba-senpai và Yurika đã chiến thắng!?”

Ngạc nhiên, Koutarou dừng lắc Sanae một lúc rồi lại lắc cô bé còn mạnh hơn nữa.

Cậu không thể tin là Harumi và Yurika đã chiến thắng.

“Nàyyyyyyyyy, K-Koutarou, dừnggggggg!!...”

“Nghĩa là sao!? Giải thích coi!”

“Nếu anh muốn nghe giải thích thì đừng có là lắc người ta, đồ ngốc!” Một hộp cấp cứu rơi xuống đầu Koutarou.

Đó là do năng lực của Sanae.

“A-ư!”

Cạnh của chiếc hộp đã va vào đầu cậu.

“Phù phwuf...”

“Đúng có mà vô lý...”

“Anh là cái đồ vô lý thì có! Thật là...”

Cuối cùng cũng thoát khỏi Koutarou, Sanae lơ lửng trên không, chống hông và tỏ ra bất mãn khi phòng má lên.

Dù thế, Sanae vẫn giải thích cẩn thận.

“Thì phần lớn nhóm dẫn đầu đều bị kìm chân bởi vụ mìn, nhớ chứ? Nên nhiều người đã phải bỏ cuộc!”

“A...”

“Do đó, Harumi và Yurika bắt kịp và giành chiến thắng.”

Nhờ bãi mìn ở vật cản thứ 8 mà phần lớn thí sinh đã chậm chân.

Nhiều người cố nhanh chóng đi qua, nhưng đa phần chuốc thất bại và bỏ cuộc.

Nhưng đến khi Harumi và Yurika đến đó thì phần lớn địa lôi đã phát nổ hết nên họ có thể dễ dàng vượt qua.

Và như vậy, cuối cùng đám mìn lại là cứu cánh của hai người đó.

“N-hung dù vậy, nghĩ hai người từ phía cuối bắt kịp và chiến thắng có phần...”

“Thay vì hỏi em, sao anh không tự mất xác nhận đi?”

Sanae chỉ ra lối ra của căn lều.

Bên ngoài lối ra là bậc trao giải với đám đông người tụ tập xung quanh.

Để có tầm nhìn, Koutarou nhảy ra khỏi lều.

“Ồ...”

Như Sanae đã nói, trên đỉnh là Harumi và Yurika.

“Và người chiến thắng năm nay là hội đan len và hội cosplay! Dù có lợi thế do thuộc nhưng CLB văn hóa! Nhưng xin được chúc mừng hai người!”

Giọng phấn khích của hiệu trưởng có thể nghe qua tiếng loa.

Harumi và Yurika đỏ mặt vì được tung hô bởi những người xung quanh.

Là những người thu mình nên những chuyện như thế này không hợp với hai người cho lắm.

Nhưng khi nhận giải thưởng thì hai người nhìn nhau và cười.

“Họ- thực sự đã thắng...”

“Đó, em đã nói rồi mà.”

“Không thể tin được...”

“Ai cũng nghĩ vậy hết.”

Sanae nhún vai.

Với việc hiệu trưởng đang trao kỷ niệm chương cho hai người thắng cuộc, chuyện tin hay không cũng chẳng quan trọng nữa.

Cả hai thực sự đã giành chiến thắng.

“... Vậy, cuối cùng mọi việc đều tốt đẹp cả.”

“Có thể nói là vậy.”

Harumi đứng trên bục và Koutarou chiến thắng trước kẻ xâm lược.

(Phải chăng thần linh đã chứng giám nỗ lực của Sakuraba-senpai...)

Với ý nghĩ như vậy, cậu cảm giác thuyết phục vì vài lý do.

Nở một nụ cười, cậu nhìn hai người con gái đang đứng trên bục vinh quang.

Họ nở nụ cười rạng rỡ với kỉ niệm chương trên tay.

Phần 2

“...K-hông có tốt đẹp gì hết nha...”

“Bạn chủ nhà!?”

Shizuka đột nhiên ngắt Koutarou, người đang nhìn lên bục nhận giải.

Người cô đen như mực, tóc cô xoắn tít.

“Tên ngốc đặt địa lời ở thử thách thứ 8 ở đâu rồi!?”

Lý do mà cô có bộ dạng như thế dĩ nhiên là do cô bị dính vào một vài vụn ở vật cản số 8 rồi.

“Satomi! Cậu không có lợi gì nếu bao che hấn ta đâu!”

Cơ thể Shizuka run lên, đôi mắt cô bùng bùng sát khí.

Cô đang điên tiết.

“Ồ- đằng kia! Cô ta đang nằm ngủ trong lều ấy!”

Bị sự hiện diện của Shizuka làm áp đảo, Koutarou khai cho cô chỗ Theia đang ở.

Cậu không dám chắc mình có khả năng bao che nó khỏi Shizuka, dù cậu chẳng có lý do gì để giấu diếm cả.

“Ra là á ở trong này à!?”

Shizuka bẻ đốt tay.

(Cô ta sẽ chết. Theia chắc chắn sẽ chết.)

Koutarou cảm nhận cuộc sống của Theia đang ngăn dần mỗi tiếng bẻ tay của Shizuka.

Shizuka mặc Koutarou ở đằng sau và tiến tới căn lều.

“Tha thứ cho tôi nha, Tulip...”

Dù biết Theia đang gặp nguy hiểm nhưng cậu không thể cử động nổi.

Cậu đang quá sợ Shizuka, và bản thân cậu cũng vẫn còn giận Theia.

“Không, tao không có tha cho mày đâu!”

Khi Koutarou đang xin lỗi về phía căn lều, thì một người khác hướng tới cậu.

“Mackenzie!?”

“Không chỉ có tao thôi đâu.”

Kenji xuất hiện trước mặt Koutarou cùng ba tên nam sinh lực lưỡng.

Kenji nhìn y hệt như Shizuka. Bộ tuxedo trắng xóa và mặt đen như mực, tóc tai thì rối bù.

“Này, tên khốn năm nhất.”

“Tao chờ mãi để gặp mày.”

“Gottsan desu.”

Ba người đi cùng Kenji là thành viên rugby, judo và sumo club.

Mặt họ cũng đen như mực nhưng có thể nhận ra nhờ bộ đồng phục khác biệt họ mặc.

“Mày thấy đấy, Kou. Các senpai này muốn nói chuyện với mày nè.”

Kenji nhếch mép cười vừa lấy khăn lau kính.

“Ừ... em có thể giúp được gì cho các anh ạ, senpai?”

(Chẳng có nhẽ...)

Một cơn lạnh chạy khắp xương sống cậu.

Việc Kenji xuất hiện cùng ba người kia thì việc duy nhất mà họ muốn.

“Bọn này muốn cảm ơn mày vụ lúc xuất phát đó mà.”

“Do bọn này đã cảm ơn bốn mắt dù chẳng liên quan gì, thì thật bất công nếu không cảm ơn mày luôn thể, nhỉ?”

“Gottsan desu!”

“Biết ngay mà!”

Bối diễn biến bất ngờ nên Koutarou tỏ ra hoảng loạn.

(Ai ngờ Mackenzie bắt tay với đám này chứ...)

Lý do mà Kenji và đám kia bắt tay là do bãi mìn.

Để trốn thoát, họ không còn lựa chọn nào ngoài việc bắt tay nhau, nên ở họ hình thành sự đoàn kết.

“C-ừu ta, tên thường dân! Dùng hết sức của người để bảo vệ ta với!”

“Tulip!?”

Ngay lúc đó, Theia nước mắt ngắn dài nhảy lên người Koutarou.

Dù bất ngờ nhưng Koutarou quản lý tóm được cơ thể nhỏ bé của cô.

Theia đang sợ, và khi Koutarou đặt cô xuống thì cô nhanh chóng lẩn ra sau cậu.

“C-ô ta đang đến! Shizuka đang đến! Hãy sẵn sàng chiến đấu, Koutarou! Cuộc sống ta đang bị đe dọa!”

“Cái gì!?”

Shizuka đi ra khỏi căn lều ngay lúc Koutarou nhìn về nó.

Mất cô vẫn còn rực ánh lửa giận dữ và cô đang hướng về Koutarou và Theia, từng bước một.

“Hiểu rồi... Satomi, cuối cùng, cậu cũng muốn bao che cô ta hả...”

“C-cái sức ép gì đây!?”

Cái nhìn của Shizuka sắc dần lên. Sự thù địch dồn lên Koutarou.

Theia đang trốn sau Koutarou, nhưng bởi thế nên Shizuka coi Koutarou như là kẻ địch của mình.

“Lên và chiến đấu đi, thường dân! Ta phong người lên làm quý tộc! Nên chết vì ta đi!”

“Tôi từ chối! Đừng có mà lôi tôi vào chuyện này!”

“Không! Ta từ chối bị ăn hành một mình! Lẽ dĩ nhiên là kẻ hầu phải sống chết cùng chủ nhân của hân!”

“Tôi không phải người hầu của cô!”

“Cứ thế này thì việc người có là người hầu của ta cũng quan trọng! Vậy nên hãy chịu chết với ta đi!”

“N-guyên rủa nhà cô, Tulip!”

“Ohohoho”

Koutarou và Theia đang tuyệt vọng.

Họ biết sự đáng sợ của Shizuka khi mà cô tức giận.

Họ còn nhiều cơ hội chiến thắng hơn khi đấu lại với một chiếc xe tăng.

Nên Koutarou không muốn dính líu vào, còn Theia không muốn chết một mình.

Phần 3

“... Thì ra là thế.”

“Anh đã hiểu rồi, bốn mắt. Cho bọn anh xin lỗi chú.”

“Chết tiệt, sao tên đó dám giả làm kẻ kém nổi tiếng chứ!? Như thế còn xúc phạm hơn phẩm giá của chúng ta!”

“Gottsan desu!”

Nhìn Koutarou và Theia đang cãi nhau, cả ba tên cho là họ có một mối quan hệ đặc biệt và thù thế.

Họ cũng thừa nhận rằng Koutarou và Theia như kẻ địch và tiếp cận, từng bước một.

“Bọn này đã không phải với chú, bốn mắt. Bọn này sẽ để chú muốn làm gì thì làm sau. Nhưng giờ, bọn này có công chuyện với tên lão xược kia trước đây.”

“Em sẽ giúp các anh!”

“Hay lắm, bốn mắt! Cứ nghĩ có một người đập trai như chú trong đám bọn anh thật là quá tuyệt!”

“Giờ chúng ta chỉ là lũ đen hôi, đẹp hay xấu xá gì đâu!”

“Gottsan desu!”

“Nói hay lắm, bốn mắt. Anh thích chú rồi đó!”

“Chuẩn bị đi, Satomi-kun, Theia-san! Chúng tôi sẽ bắt mấy người trả giá cho những gì đã làm!”

Kenji, Shizuka và ba tên lực lưỡng kia tiến lại chỗ Koutarou và Theia.

Giải thích hay lý do lý trấu giờ chẳng còn tác dụng.

(Nếu đã vậy... không còn cách nào khác!)

Ở trước có năm người, Koutarou cuối cùng đã xác định.

“Chúng ta chạy thôi, Tulip!”

“À- ừ!”

Koutarou kéo tay Theia và bắt đầu chạy.

“Kou! Chờ đã!”

“Đuổi theo! Dừng cho chúng thoát!”

“Gottsan desu!”

“Mackenzie-kun, chặn đường thoát của chúng!”

Dĩ nhiên là cả năm đang đuổi theo cậu.

“Dân thường, làm mọi thứ cho ta! Đổi lại, ngày mai ta sẽ không giẫm lên người nữa!”

“Còn lâu! Tôi không quan tâm có bị cô giẫm hay không! Cô đi mà làm mọi thứ!”

Với việc hai người chạy, năm người đuổi, cuộc đua vượt chướng ngại vật bước vào hiệp phụ.

“Đám ngốc này...”

“Đừng nói thế. Dù có như vậy thì Theia-dono đã cố gắng cân nhắc rồi.”

Sanae và Kiria đứng trước trạm xá, và quan sát Koutarou và cả đám đang lừa bắt.

“Cố gắng cân nhắc? Đừng nói điều...”

“Không ai bị thương hay bị chết, đúng chứ?”

“Đúng là thế, nhưng... rõ ràng là Shizuka sẽ phát điên nếu cô ta dùng mấy thứ như vậy. Tại sao cô ta không hiểu chứ?...”

“Nàng công chúa ghét thua cuộc. Cô ấy làm thế dù biết chuyện này sẽ xảy ra.”

Đám mìn được thiết kế để dùng ánh sáng và chấn động để làm tê liệt nạn nhân, nên bị thương hiếm khi xảy ra.

Cùng lắm bị cháy xém hoặc tóc rối như tổ quạ thôi.

Và khi Yurika đi qua thử thách thứ 8 cũng đã sử dụng ma thuật chữa thương để giảm vết thương cho tất cả rồi.

Dĩ nhiên là chẳng ai để ý đến sự giúp đỡ đó của Yurika.

“Đừng có mà giả ngây. Tui cũng đã biết rồi. Mọi người bị ngã khi xuất phát cũng là trò của chị chứ gì?”

“Tôi không hiểu em đang nói gì...”

Dựa vào tình huống thì Sanae cho rằng Kiria là người khả nghi hơn cả.

Tuy nhiên, Kiria chỉ đáp trả bằng một nụ cười.

Không có bằng chứng nào buộc tội cô cả.

“... Như tui nghĩ, chị là người rắc rối nhất.”

“Bất lịch sự à, tôi chỉ muốn trở thành người yêu của Koutarou thôi mà. Cùng với nhau, ta có thể trở thành một gia đình hạnh phúc.”

“Nói dối, chắc chắn đó chẳng phải thứ chị nghĩ... Gừ, hôm nay mọi người bị sao vậy nè...”

Hôm nay, cứ như Sanae là người bình thường nhất. Còn tất cả đều hành động kì lạ.

“Fuffu, đến giờ về rồi.”

“Tui ước là chị hiểu mối lo của tui... gừ.”

Khi Sanae đang phàn nàn thì Koutarou và Sanae chạy qua chỗ cô.“”

“Này, dân thường! Ta vẫn dư một quả mìn!”

“Dừng lại, Tulip! Nếu cô dùng nó thì ta chắc chắn sẽ bị giết đó!”

“Nhưng giờ bị bắt thì cũng đâu thoát được!”

“Dừng lại!!! Dừng cái đầu cô đi!!”

(Tại sao mấy chuyện vui Koutarou hường hết vậy!?)

Sanae bắt mìn vì bị cho ra rìa.

“Nhìn kia! Không thể tin được! Anh chưa thấy con ma nào dày đặc và ổn định đến thế!

“Anh nghĩ ta có thể bán cô ta với giá cao nếu bắt được không?!”

Chúng đang ở góc sân trường, chỉ thiết bị kỳ lạ như súng bắn tốc độ về phía Sanae và đo đạc số liệu.

Và chúng nhảy lên sung sướng bởi kết quả của việc đo lường.

“Phải, ta sẽ thành triệu phú! Chúng ta sẽ thoát khỏi sự nghèo hèn!”

“Chúng ta đã làm được, aniki!

Bọn chúng đang theo đuôi Sanae kể từ khi chúng nhận ra sự tồn tại của cô một vài ngày trước.

Koutarou cảm nhận có người theo dõi mình suốt mấy ngày hôm nay nhưng chúng không theo cậu mà đang dõi theo Sanae.

2-5

"Hiệp định Corona (NEW)

1/6/2009

Toàn bộ các loại địa lôi sát thương đều bị cấm sử dụng."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha! ? Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Tập 3 - Nỗi phiền muộn của Sanae

Chương 1: Trò chơi điện tử và Bức thăm trúng thưởng

rokujouma_v3_cover

Phần 1

Thứ 6, ngày 10 tháng 7

Bước sang tháng 7, Koutarou và những thành viên phòng 106 đã có thể cảm nhận mùi vị của mùa hạ.

Tiếng ve sầu vang vọng ngoài trời cùng với con nắng gắt hắt vào nung nóng căn phòng.

Con nóng còn nực hơn khi căn phòng chỉ sáu tấm phải chứa đến tận 7 mạng người.

“Aaaaaa! Blue Knight chết toi mất rồi!”

“Nói rồi mà không chịu nghe, chui sâu vào dungeon làm gì cho nên nổi...”

* {dungeon: ngục tối – chơi nhiều RPG thì sẽ biết rõ}

“Nói cho ta nghe, thường dân. Làm sao để cứu Blue Knight bây giờ?”

“Lập một đội giải cứu và đến chỗ Blue Knight chết thôi.”

“Vậy thì làm ngay thôi! Thường dân, người ngồi đó và cho ta lời khuyên!”

“Rồi rồi, đừng có nóng. Chỉ là game thôi mà!”

“Làm sao mà dễ yên được! Blue Knight của ta bị chết đấy!? Đừng có mà nhủ nhẩy nữa và đưa phù thủy Yurika lên phản công đi!”

“Đúng là hết nói nổi!”

Nhiệt độ căn phòng còn cao hơn khi chiếc máy chơi game (console) cắm vào TV cả ngày.

Dàn máy chơi game hai nút này bố mẹ mua cho Koutarou hồi còn nhỏ cho bằng bạn bằng bè, chúng cũng được Koutarou mang về phòng 106 khi chuyển nhà.

Và sau khi Ruth dọn dẹp tủ đồ đã tìm ra nó nên giờ mới ra tình cảnh này.

“Cần dùng những tên khả dụng nhất cho nhiệm vụ giải cứu, mấy thằng gà đẽ ở nhà. Mấy tên trộm cũng vô dụng nên khỏi cần.”

“Thế trang bị thì sao?”

“Thông thường đội giải cứu sẽ gặp nhiều khó khăn nên dùng hết trang bị tốt nhất có thể.”

“Ta hiểu rồi!”

Đến từ một hành tinh khác, Theia nhanh chóng có hứng thú với điện tử hai nút.

Lúc đầu có chút bỡ ngỡ nhưng khi cầm điều khiển trên tay cô như một đứa trẻ lần đầu được chơi game.

Và kể từ lúc đó, Koutarou phải đồng hành cùng cô trên con đường trở thành mạo hiểm giả.

rokujouna_v3_009

“Nhưng nghĩ đến chuyện Theia thích mấy loại game thời thượng cổ thế này...”

Thái độ của Theia làm Sanae ngạc nhiên.

Cô bé ném cái lườm lạnh lùng đến cô công chúa với tay cầm trên tay.

“Fufu, bệ hạ thường thích những thứ như thi thố. Và sự thật là người rất thích chơi game, nhưng lần này đặc biệt hơn cả.”

“Ý là sao cơ?”

Trong khi đó thì Ruth và Kiria đang nhìn Theia một cách đầy ám áp.

Cả hai đang ngồi bên chiếc bàn trong khi tận hưởng cốc trà vừa xem Koutarou và Theia chơi game.

“Hồi còn đi học, bệ hạ đã có công trình nghiên cứu về lịch sử máy tính. Do đó người sớm đặc biệt hứng thú với game.”

“Công trình nghiên cứu... ở tuổi đó ư?”

Shizuka tỏ vẻ ngạc nhiên.

Do không có việc để làm nên cô cũng tham gia bàn trà với Ruth và Kiria.

“Hoàng gia Forthorthe luôn khuyến khích học tập về văn học và kỹ năng quân sự, nên theo truyền thống phải kết thúc đồ án đại học trước khi bắt đầu thử thách.”

“Nghĩa là nó là một phong tục ở Forthorthe... Vậy ra dù ở đâu thì phong tục luôn là thứ rắc rối, huh.”

Kiria đưa tách trà lên miệng và cười khẩy.

Kiria có chút định kiến về phong tục, nhưng cô ra về làm ngơ nó, và Ruth không nhận ra có sự thay đổi nhỏ đó của cô.

“Làm công chúa cũng có cái khổ của nó à...”

Shizuka húp tách trà trong khi tán dương Theia.

Trong căn phòng bức bối, tách trà làm dịu cơn khát của Shizuka.

“Và trong lịch sử của máy tính, điện hạ chọn chủ đề về game.”

Là cách thức dùng máy tính để chơi trò chơi.

Sau quá trình hình thành và phát triển ban đầu, cô công chúa tập trung vào phân tích tình hình hiện tại và dự đoán sự phát triển của nó trong tương lai.

Nghiên cứu của cô ban đầu chỉ giải thích về game nhưng kết thúc là đưa ra về học thuyết truyền thống.

Đồ án của cô sau nhiều lần chỉnh sửa đã được cả vũ trụ đánh giá cao.

“Lịch sử Forthorthe kéo dài hơn 2000 năm, nên game cổ nhất còn tồn tại vẫn tân tiến hơn rất nhiều so với game của trái đất. Vậy nên những game cũ của hành tinh này chẳng khác nào là kho báu trong truyền thuyết đối với điện hạ.”

“Ra là vậy. Theia không chỉ thích game đơn thuần vì sở thích mà còn đến từ công trình nghiên cứu của cô ấy à.”

“Chính xác là vậy.”

“Haha... may mình sinh không phải là cô công chúa.”

Trong khi Ruth, Kiria và Shizuka nói chuyện. Cuộc phiêu lưu của Theia và Koutarou vẫn tiếp diễn.

“Này Tulip, Yurika B sắp tử rồi.”

“Không quan tâm. Kệ cô ta. Ta không thừa bình hồi máu.”

“Vậy mặc cô ta nha.”

“Không được! Cứu lấy cô ấy đi chứ!”

“Ta từ chối!”

“Tại saooooooooo!?”

Yurika đã nhập bọn với Theia và Koutarou trước khi mọi người kịp để ý.

Cả ba đang chúi húi trước màn hình TV.

“Koutarou, anh đã là học sinh cao trung rồi mà còn làm trò nhí nhố gì nữa đó?...”

Bỏ qua sự ngạc nhiên, Sanae không cam lòng khi trở thành kẻ bị ngó lơ.

Nhưng cô cũng chưa đủ lớn đến mức tỏ ra thành khẩn và nhập bọn với cả đám.

“Em rất vui khi thấy bệ hạ và Satomi-sama thân thiết như vậy.”

“Do là họ đều trẻ con như nhau thôi, gừ.”

Cô không thể tham gia dù rất muốn, nên thế, Sanae cứ lờ mờ ngắm Koutarou này giờ.

Dù cứ tỏ vẻ, nhưng tính tình cô nâng lại trẻ con nhất trong đám.

“Pháp sư mà không có ma lực thì khác nào thịt chó không có mắm tôm, y như cậu vậy.”

“Cô ấy sẽ hữu dụng mà! Chỉ đợi trong nhà nghỉ để cô ấy phục hồi ma lực là được! Mà tớ không có vô dụng! Tớ là một mahou shoujo!”

“Mahou shoujo cơ à. Nhì...”

Yurika tuyệt vọng bào chữa cho hoàn cảnh của mình.

“G-Gì cơ-“

“Làm sao để cậu đối mặt với thực tế đây?”

Koutarou rời mắt khỏi TV và quay sang Yurika.

Yurika nao núng khi Koutarou ném cô cái nhìn sắc lạnh.

“Thực tế!? Mình là mahou shoujo thật mà!”

“Đã là tháng 7, và những kẻ địch mà cậu nhắc tới vẫn chẳng thấy đâu.”

“Họ sẽ đến! Chắc chắn sẽ sớm xuất hiện mà!”

Cảm thấy sự thật thà trong lời cầu xin khẩn thiết của cô nàng, Koutarou nhớ đến một điều.

“... Có phải cậu có công chuyện ở ComiHa sắp tới hả?”

Comic Heart Network, gọi tắt là ComiHa.

Nó là sự kiện manga được tổ chức vào tháng tới, đây cũng là sự kiện lớn nhất thế giới dành cho cosplayer.

Koutarou cho là tình trạng tuyệt vọng Yurika là do cô và đám bạn cosplay của cô sẽ phải tham gia một cuộc thi trong sự kiện đó.

“Nó chẳng liên quan gì cả! Sao chuyện gì cậu cũng lái sang vấn đề cosplay thế!?”

“Thì trông thế nào thì chị cũng như đang cosplay còn gì.”

Sanae chêm vào với một ánh nhìn đồng cảm.

“Đ-Đừng có mà nhìn mình với vẻ mặt thương hại như thế chứ!”

“Thì tui đang thương hại chị thật mà!”

“Chờ chút đã, Sanae.”

“Koutarou?”

“Yurika, chúng ta không thể giải quyết được gì nếu cậu không chịu thừa nhận nó. Chẳng phải đến lúc cậu nên hiểu điều đó rồi chứ.”

Vừa nói, Koutarou vừa rút tay vào túi tìm thứ gì đó.

“Gi? Có chuyện gì hót?”

Tò mò, Theia ném cái tay cầm và hướng về chiếc bàn trà.

“A, thấy rồi...”

Koutarou lấy ra hai bức ảnh trong túi ra và đặt chúng lên bàn.

Sáu người còn lại – Yurika, Sanae, Ruth, Theia, Shizuka và Kiriha nhìn vào những bức hình cùng một lúc.

“A, là bức hình của mình!”

“Và cô gái này – tên là gì vậy ta?”

“Là Sakuraba-sama, người thắng hội thao trường.”

“Hội thao trường á... ta chỉ nhớ những thứ nhục nhã ta phải trải qua khi đó thôi...”

“Bức này được chụp khá nè.”

“Vậy, có chuyện gì với hai tấm hình này, Koutarou?”

Koutarou đưa ra hai tấm hình của Yurika và Harumi.

Cậu chỉ vào cả hai tấm và nói.

“Giả sử như một trong hai người này là mahou shoujo!”

“Ừ thì sao?”

“Sao phải giả sử! Mình thực sự là mahou shoujo rồi mà!”

“Bình tĩnh, cứ thoải mái đầu óc một lúc đi.”

“Ừ, nhưng mình vẫn không thể chấp nhận...”

Yurika không thể đồng ý với Koutarou, nhưng cô vẫn miễn cưỡng thoái lui.

Khi Yurika đã nhượng bộ, Koutarou lại tiếp tục.

“Tương tượng một trong hai là mahou shoujo còn người kia chỉ là một người bình thường. Câu hỏi đặt ra là: ai là người bạn nghĩ là mahou shoujo?”

Trừ Yurika ra thì 5 cô gái còn lại cùng chỉ về một tấm.

“Cô này có vẻ giống hơn.”

“Theo dữ liệu cá nhân thì sức mạnh tinh thần của cô này rất mạnh.”

“Có hơi khó chịu khi phải thừa nhận, nhưng nếu phải chọn thì cô gái này hợp lý hơn cả.”

“Tôi thấy cô gái này toát ra vẻ bí ẩn.”

“Xin lỗi nha, Nijino-san...”

Cả năm người chỉ về bức hình của Harumi mà không tí gì ngần ngại.

“Ừ!”

Thay vào đó, Yurika mới là người thấy hoảng.

“T-Thế thật bất công!”

Nếu không phải là Harumi thì cô đã chọn hình của mình ngay lập tức.

Tuy nhiên, cô lại ngưỡng mộ Harumi.

Nên khi phải chọn, Yurika không quyết định được.

“Mình – cũng nghĩ chị ấy hợp làm mahou shoujo...”

Ngón tay Yurika run rẩy chỉ về tấm của Harumi.

Giọng cô méo đi như những ngón tay của mình.

Và sắc thái không bằng lòng của cô cũng vặn vẹo theo.

Yurika cũng nghĩ rằng Harumi hợp với hình tượng mahou shoujo hơn nên dù đáng lòng cô vẫn chỉ về tấm Harumi thay vì tấm của mình.

“Đã hiểu chưa, Yurika? Dù cậu dùng được ma thuật hay không cũng chẳng quan trọng.”

“Mình biết chứ... Mình biết là mình không hợp với công việc này mà... Nhưng chỉ cần kẻ địch xuất hiện... chỉ cần mọi người thấy mình chiến đấu... thì các cậu sẽ tin mình... Nhanh lên và tấn công đi. Darkness Rainbow... Nhanh lên và náo loạn sự bình yên và cứu tui với...”

Dòng nước mắt chảy dài trên má của Yurika.

“... Em tin vào tình yêu và sự dũng cảm ~♪ Quan trọng là mối ràng buộc nói đôi ta ~♪”

Yurika lẩm nhẩm hát và lưng thường quay về tủ.

Shizuka không biết làm gì ngoài cảm thấy tội nghiệp cô bạn.

“Chẳng phải tệ khi giờ cậu ấy mong kẻ địch đến và phá nát sự bình yên sao?”

“Sau tất cả thì cậu ấy gọi mình là nữ pháp sư của tình yêu và lòng dũng cảm cơ mà...”

Nếu là Harumi thì chẳng bao giờ mong kẻ địch xuất hiện.

Vấn đề ở đây là tính cách của Yurika cơ.

Cô nàng chẳng hợp hình tượng của một nữ chính bên chính nghĩa gì cả.

“Nhân tiện, Koutarou...”

“Hử?”

Bị gọi bởi Sanae, Koutarou dừng tay khi đang nhặt lại hai tấm hình.

“Anh lấy đâu ra những bức ảnh đó thế hả?”

“N-nó có quan trọng gì đâu!?”

Koutarou nhanh chóng cất 2 tấm vào túi.

“Quan trọng đó! Ảnh của Yurika thì anh có thể lấy từ club cosplay nhưng tấm của chị Harumi thì anh lấy đâu ra vậy!? Đồ hentai!”

“Đó- không phải ý định của anh!”

“Thế thì nói ra đi! Anh chụp bức đó khi nào vậy?! Anh còn chẳng chụp em lấy một bức!”

Kích động, Sanae bóp cổ Koutarou như thường lệ.

“D-Dù có chụp em thì nó cũng ra ảnh ma mà thôi!”

“Dù thế thì thật không công bằng! Đây là sự khiếm nhã!”

“D-dừng lại đi, Sanae!”

“Chụp em một tấm chết tiệt! Mà đứng ra anh nên phải thành thật với bản thân và nói ‘Em đẹp lắm, Sanae, tạo vài dáng khiêu khích coi nào!’”

“Đ-ùng có mà tự phụ!”

Đề đầu lại Sanae, Koutarou nắm tay phải và hướng về mặt cô nhóc.

Trong tay cậu vẫn là bùa “Trừ yêu” như thường lệ.

“Hừ, tưởng em chịu trận cùng một trò ấy!”

Tuy nhiên, đầu cô bé lắc qua lắc lại như một vận động viên boxing, tránh cú đấm của Koutarou.

“C-hết tiệt!”

Do bị nắm chặt cổ nên Koutarou khó di chuyển như thường lệ.

Trong khi do cậu từng dùng bùa để thổi bay Sanae nhiều lần rồi nên con bé đã biết cách chống trả lại.

“Hai người đứng thân nhau thật, Satomi-kun, Sanae-chan.”

“Hai người như hai anh em vậy. Mình chỉ là con một nên có đôi chút ghen tị.”

Shizuka và Ruth quan sát hai người với nụ cười trên môi.

Dù Shizuka khá khắc nghiệt với khoản đánh nhau trong phòng nhưng cô mặc kệ hai người như thế.

Cô không tính đó như là cuộc đánh nhau.

“Hừ, tuổi tâm hôn của hai kẻ đó y như nhau. Toàn lũ con nít.”

Theia tỏ ra bất mãn.

Thốt ra sự bức tức, Theia quay lại với chiếc tay cầm của mình. Tuy nhiên, cô tỏ ra không vui vẻ như trước.

“... Hiểu rồi, vụ này rắc rối rồi đây.”

Kirihara mỉm cười vừa ném cái nhìn vào Theia và Sanae.

Mặc cho Koutarou ở giữa, mong muốn của Theia và Sanae đập nhau chan chất.

Kirihara rõ ràng có thể cảm nhận chúng.

“Nyahahaha! Chơi đùa với con tim thiếu nữ là tội lỗi! Anh cần phải nhận hình phạt, em cho anh nằm sàn luôn!”

“D-ễ mà ăn ấy!”

Một tiếng nổ phát lên.

rokujouma_v3_extra1

“Gya!?”

Và Koutarou đã nhận được lợi thế.

Koutarou không chỉ giữ bùa tay phải mà cả tay trái.

Bị phân tâm bởi tay phải của cậu, Sanae dễ dàng bị thổi bay.

“An gia”

Chiếc bùa khiến Sanae bị thổi bay đựng trong túi vải có dây buộc vàng.

“Fufu, đừng mong anh giờ cùng một trò hai lần với cô em, ngốc à!”

“C-hết tiết, chơi hai tay là bất công... ư...”

Vội khỏi nghi ngút trên đầu, Sanae bất tỉnh giữa sàn nhà.

“Cảm ơn bà lắm!”

Koutarou không màng tới Sanae, mà thay vào đó nhìn vào tấm bùa trong khi thầm cảm ơn người bà ở quê của mình.

Phần 2

“Well, đến giờ mua sắm rồi.”

Nhìn Koutarou và Sanae chơi đùa xong, Shizuka húp nốt chén trà và đứng lên.

Do đây là chuyện hằng ngày ở huyện nên cô cũng chẳng chút bận tâm về Sanae.

“A, vậy thì mình sẽ đi cùng.”

Ruth cũng đứng lên, cô nhanh chóng lấy chiếc ví của Koutarou để cạnh bên điện thoại.

Cô được giao nhiệm vụ thủ quỹ cho phòng 106.

Do Koutarou tin tưởng cô nhất.

“Hai người đi chợ sao?”

“Ừ, đến giờ giảm giá ở siêu thị cạnh nhà ga rồi.”

“Mình sẽ cố gắng để không bị các bà nội trợ hàng xóm đánh bại!”

Thấy hai cô gái đứng lên, Koutarou cũng đứng dậy theo.

“Vậy thì mình sẽ đi theo xách đồ, dù gì cũng đang rảnh.”

“C-hờ chút đã, thường dân. Người nữ nào để chủ nhân người phiêu lưu một mình hả?!”

Bối rối, Theia lắc tay cầm và ngăn Koutarou lại.

Tuy nhiên, Koutarou đơn giản chỉ lắc đầu.

“Xin lỗi nha Tulip. Chúng ta sẽ chơi tiếp khi tôi quay về. Chơi game có làm ta no được bụng đâu.”

“...U”

Theia nhìn Koutarou với vẻ mặt không hài lòng.

Đó không phải là cái nhìn sắc nhọn khi thường mà mang một sắc thái khác hẳn.

“Anh chắc chứ, Satomi? Em có thể tự xách về được mà...”

Ruth đề ý về mặt của chủ nhân mình.

Cô cố thuyết phục Koutarou ở nhà.

“Không được đâu. Nếu ông già mà biết tở bỏ bê hết việc cho một cô gái thì thể nào cũng la tở tời bời à.”

Tuy nhiên, Koutarou không chấp nhận để hết mọi việc nhà cho Ruth.

“...”

Nhận ra là Koutarou sẽ không thay đổi ý định, Theia quay lại màn hình.

“Ý em không phải là vậy...”

“Koutarou, anh định đi mua sắm à!?”

“Ừ.”

“Em đi với! Em muốn ăn takoyaki.”

* {takoyaki: bánh bột mỳ nướng nhân bạch tuộc}

Ruth vẫn cố thuyết phục Koutarou nhưng từ bỏ sau khi Sanae tham gia vào cuộc nói chuyện.

“Được thôi.”

“...Dạ.”

“Takoyaki, Takoyaki” “Em suốt ngày chỉ nghĩ tới ăn thôi à, Sanae?”

“Em vẫn đang trong tuổi lớn mà!”

“Không có đâu, em đã chết rồi.”

Với Shizuka dẫn đầu, Koutarou và Sanae rời khỏi phòng 106.

Ruth gọi với Theia – đang lúi thủi chơi game một mình.

“Em xin phép đi ra ngoài, điện hạ.”

“...Ừ...”

Theia trả lời cụt lùn.

Ruth tự hỏi không biết trông Theia lúc này ra sao do cô quay lưng lại hướng cửa.

(Điện hạ...)

Ruth quay đi và bước ra khỏi phòng 106.

Chỉ còn hai người ở lại phòng là Theia và Kiriha.

Trong một khoảng, âm thanh duy nhất ngập căn phòng là tiếng từ trò chơi mà Theia đang chơi.

10 phút sau khi cả đám Koutarou rời đi, Kiriha mới mở lời.

“... Cô không tính đi theo à, Theia?”

Theia dừng tay khi nghe câu hỏi.

“Hừ, sao ta lại phải hạ mình làm mấy trò vớ vẩn đó chứ? Ta bận chơi game rồi!”

“Nếu đã vậy thì tốt...”

“Ngươi đừng có mà lo chuyện bao đồng!”

Theia quát lên với Kiriha và tiếp tục chơi game.

Và như cô nàng đã nói, ngón tay cô đang bận di chuyển để điều khiển nhân vật của mình.

(Dù nói vậy nhưng...)

Nhưng Theia không tỏ vẻ gì là tận hưởng trò chơi cả.

“Không ngờ Tulip lại cuồng game đến như vậy...”

“Cô ta chỉ là đứa con nít mà thôi!”

“Nào nào, Sanae.”

Koutarou và cả đám đang bước trên con phố mưa sấm vừa tán chuyện về Theia.

Họ đã mua sấm xong và giờ trên tay Koutarou là linh kinh túi đồ.

Giờ, họ đang tính dùng mấy tấm vé xổ số lấy được từ những gian hàng và hướng về đầu phố.

Con phố này nối hai thành phố Kitsushou và Harukaze, và những người dân ở quanh đây cũng đã nhận được khá nhiều lợi lộc từ con đường cái mới xây này.

Đề thu hút những khách hàng mới, con phố đang trong chiến dịch xổ số trúng thưởng.

“Điện hạ yêu thích game nhiều đến vậy ầu do là thừa hưởng từ mẫu hầu.”

“Mẹ của Theia á...”

“Vâng, mẹ của điện hạ hiện là đương kim nữ hoàng, Elfaria, đương thời khi còn là học sinh, người đã có công trình nghiên cứu về khảo cổ học. Bởi ảnh hưởng từ bà nên Theia-sama có hứng thú về những máy tính trong quá khứ và bắt đầu nghiên cứu của mình.”

Học tập theo những nghiên cứu của mẹ ngay từ sớm nên Theia dành khá nhiều thời gian khi còn nhỏ bên những chiếc máy tính và đồ án của cô về lịch sử máy tính như là kết quả tất yếu.

Công nghệ máy tính qua các thời kì được nhắc tới nhiều trong công trình của nữ hoàng và bản thân Theia cũng tỏ ra xuất sắc trong lĩnh vực này.

“Nhưng Theia chọn chủ đề game là do sở thích đúng chứ?”

“Dạ, đúng ạ!”

“Cô ta thích mấy thứ cạnh tranh mà...”

Và trong lịch sử rộng lớn của máy tính, Theia hứng thú với phần mềm game.

Với máu nóng chảy trong huyết quản, chuyện đó như là một lẽ thường.

Koutarou cũng giống vậy nên cậu có thể hiểu cô nàng.

“Nhưng đó cũng là lý do tại sao người lại cứ nhắc đến vậy. Thực sự thì Theia là người hay xấu hổ nhưng vô cùng nhẹ nhàng.” {tsun~dere}

“...Eh?”

Lời vừa rồi làm cho Koutarou cảm thấy bất ngờ.

(Xấu hổ nhưng vô cùng nhẹ nhàng...)

Từ góc nhìn của Koutarou thì cô công chúa trông chưa ngoa và đánh đá cơ.

Nhưng Ruth lại nhận định hoàn toàn khác.

“... Với hệ thống chọn người nối ngôi của Forthorthe nên cuộc chiến quyền lực trong gia đình hoàng gia đã kéo dài từ xa xưa. Truyền thuyết Blue Knight cũng chỉ là kết quả trong một lần tranh giành ngôi báu như vậy.”

Ruth tiếp tục với bộ mặt căm phẫn.

Nhìn cô, Koutarou có thể nói được rằng cô hoàn toàn nghiêm túc.

“Bệ hạ là con một của nữ hoàng hiện tại nhưng chỉ là đệ thất công chúa, do đó kẻ thù của cô là rất nhiều.”

Là con của nữ hoàng không có nghĩa là sẽ nối ngôi, nhưng lại có nghĩa là ai mang trong mình dòng máu hoàng gia đều có cơ hội làm vua.

Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ xong trước tất cả.

Bởi vậy nên tinh thần đối kháng luôn cháy trong mỗi ứng cử viên.

“Hơn nữa, do điện hạ không thể có vị trí ngang cơ với địch thủ cũng như không thể thỏa hiệp với quân đội, nên luôn có những lời rèm pha nghi ngờ xoay quanh nữ hoàng Elfaria.”

“Mẹ của cô ta á...”

“Đó là lý do tại sao điện hạ luôn phải cố gắng hết mình để nâng cao kỹ năng ngay từ nhỏ, để có thể bảo vệ bản thân mình và cả người mẹ của mình.

Người không thể thua, dù là trong một trò chơi hay là một cuộc chiến.”

Do là người quan sát Theia hàng ngày nên lời nói của Ruth có nhiều trọng lượng.

(Nếu đúng là vậy, chắc cô bé đã dùng hết sức để bảo vệ mẹ của mình...)

Koutarou cảm thấy mình đã hiểu hơn về Theia qua lời kể của Ruth.

“Điện hạ đặt tên chiến hạm cá nhân của mình là Blue Knight chắc hẳn ngụ ý mong muốn bảo vệ mẹ mình như Blue Knight huyền thoại khi xưa.”

“Blue Knight à...”

Đó là cái tên mà Theia luôn thốt lên mỗi lần kêu vũ khí.

Vậy đây là lý do cho điều đó.

(Có khi mình nên ở nhà chơi game với nhỏ thay vì đi mua sắm thế này...)

Ý nghĩ đột nhiên lóe lên trong đầu Koutarou.

Cậu chợt nhớ rằng Theia cũng đặt tên hero của mình trong game là Blue Knight.

Tuy nhiên, cậu nhanh chóng lắc đầu.

(Không, không, bình tĩnh nào mày ơi! Mình cần phải đuổi cô ta! Đừng có mà đồng cảm với à! Nếu thân thiết quá với cô ta thì chết rồi!”)

Trong khi Koutarou đang sắp xếp lại cảm xúc, Ruth mỉm cười về hướng cậu, và khi ánh sáng hoàng hôn trải xuống gương mặt, vẻ mặt cô đầy ảm áp và nhẹ nhàng.

“Nhưng điện hạ đã thay đổi kể từ khi đến hành tinh này. Và trải qua thời gian, giờ người đã trông ra dáng như một cô gái đồng trang lứa. Tất cả đều nhờ có anh Satomi cả.”

“T-tớ á?”

“Vâng.”

Koutarou thắc mắc trong khi Ruth mỉm cười gật đầu.

“Satomi không liên quan tới Forthorthe. Hơn nữa, bình thường anh cũng chẳng có lý do để chiến đấu nên không cần phải lo lắng về chuyện ám sát. Vậy nên anh là người đầu tiên mà điện hạ mới gặp đã có thể tin tưởng.”

“Tớ cũng chẳng quan tâm địa vị hay danh phận của cô ta nhưng về vấn đề phòng 106 thì tớ không thể nhượng bộ đâu.”

“...Kiriha, Theia có thể muốn có một đối thủ mà cô ta có thể chiến đấu cùng.”

Sanae, người im lặng nãy giờ lên tiếng.

Nhưng cùng lúc, cô bé tỏ ra đầy tâm trạng.

“Như Sanae đã nói. Bộ hạ chưa từng có một ai vừa vai phải lứa cô có thể sát cánh cùng trước đây.”

“... Có một người cô ấy có thể chiến đấu cùng. Tớ nghĩ mình có thể hiểu được.”

Đối với Koutarou, nó giống như việc có hay không có Kenji trong cuộc đời cậu vậy. {gay detected}

Có một thằng bạn có thể cùng cậu vào sinh ra tử nó đã làm thay đổi cuộc đời cậu biết bao.

“Vậy nên em muốn anh Satomi hãy tiếp tục bảo vệ căn phòng 106.”

“Ế!?”

“Tại sao!?”

Koutarou đã bị bất ngờ bởi những lời Ruth khi nãy nhưng lần này sốc đến mức cậu câm luôn.

Những lời ấy không thích hợp đối với một người được cho là đồng minh của Theia.

Không chỉ Koutarou, Sanae mà cả Shizuka.

“Tại sao lại thế, Ruth-san?”

Quai hàm của Koutarou và Sanae cứng đờ nên Shizuka hỏi thay.

Ruth nở nụ cười nhẹ nhàng và từ tốn giải thích.

“Nếu hoàn thành việc chiếm quyền điều khiển phòng 106 đồng nghĩa người phải quay về chính quốc, quay về cuộc sống luôn phải đề phòng. Vậy nên em muốn người có thể sống cuộc sống như một cô gái bình thường trong một khoảng thời gian.”

Những lời ấy không phải từ một cận vệ của Theia mà là từ một người bạn nổi khổ của cô.

Những lời nói chân thật từ tận trái tim của Ruth.

Ruth muốn Theia được hạnh phúc hơn là muốn cô lên ngai vàng.

“Trách nhiệm hơi bị nặng nề đó nha, bạn Satomi.”

Shizuka cười và vỗ lưng Koutarou.

“Nếu cậu thua thì Theia phải trở về đó, nên cố lên đi!”

“Minh không có ý thua ngay từ đầu rồi. Phòng đó là của mình cơ mà.”

Sau khi nghe tình trạng của Theia, một ý nghĩ chấp nhận thua lóe trong cậu, nhưng khi lắng nghe mong muốn của Ruth thì cậu từ bỏ nó ngay.

(Như bây giờ là ồ! Căn phòng là của mình mà!)

Như Ruth đã nói, cậu không để thua là cách tốt nhất cho Theia, nên cậu chẳng có gì để phải ngần ngại.

Mọi chuyện như hiện tại là ổn nhất, là cách tốt nhất mang lại lợi ích cho tất cả mọi người.

“Nói hay lắm, Satomi! Minh sẽ cổ vũ cậu từ sau lưng!”

“Fufufufu, nyahahahaha! Đúng vậy, mình bị sao vậy trời! Nghĩ gì mà tự dưng muốn giờ cò trắng chứ!”

Koutarou đã quyết định chuyện phải làm nên cậu hoàn toàn hồi phục được động lực.

“...Xin hãy đối đãi với điện hạ như thường ngày, anh Satomi.”

Ruth cúi đầu từ tốn trước Koutarou.

Và khi ngước đầu lên, dấu vết nước mắt có thể thấy trong con ngươi của cô.

Giọt nước mắt ánh lên màu cam, nhuộm bởi tia sáng buổi chiều tà, nó in đậm vào tâm trí của Koutarou.

Nó là biểu tượng của sự cảm kích của cô đối với cậu và sự khuấy khỏa khi biết người bạn thuở nhỏ của mình có thể sống bình yên thêm được ít lâu.

“Dù mình sẽ già cô ta thành cám luôn đó!”

“Vâng, làm ơn ạ.”

(Cô ấy đúng thật là rất xinh đẹp...)

Koutarou vô thức ngưỡng mộ cô.

Và bởi thấy cô nở một nụ cười như thế, cậu nghĩ mình đã quyết định đúng đắn.

“Koutarou... anh...”

Sanae là người duy nhất tỏ ra u ám.

Bởi cô có thể cảm nhận sự thay đổi của Koutarou.

Sanae đã thấy lạ được khoảng thời gian rồi.

Koutarou và Theia khi mới gặp mặt sẽ không bao giờ chơi game cùng nhau.

Nhưng sau vụ thao trường, khi hai người họ chạy khỏi Shizuka và Kenji, họ đã thân nhau hơn.

Và nhìn hai người như vậy, khiến cho Sanae bất an.

“Minh bị sao thế này?... Cái gì đây,,,”

Tìm Sanae đập trong đau đớn.

Ban đầu khó nhận ra, nhưng cơn đau mạnh hơn từng ngày.

Và khi nhận ra sự thay đổi của Koutarou, cô như bị một nhát dao đâm thẳng vào tim.

Từ cái ngày cô cảm nhận được cơn đau đớn này, Sanae ghét bị thổi bay bởi chiếc bùa của Koutarou.

Cô cảm giác như mình bị từ chối khi bị thổi bay như thế.

Nó như nhắc nhở cô rằng Koutarou chỉ luôn nghĩ cô như một con ác ma ám căn phòng của anh ta.

Dù sự thật thì đúng là như vậy.

“... Koutarou nghĩ mình là ác ma thì đã sao chứ? Chẳng phải từ trước tới giờ, mình đều cố gắng đuổi tất cả mọi người ra khỏi phòng như vậy sao!”

Sanae tự an ủi mình nhưng dù nói bao nhiêu lần chẳng nữa, cô chẳng thể thấy vui lòng là bao.

Phần 3

“Đằng này, Ruth.”

“Dạ vâng, Satomi-sama.”

Khi Koutarou và mọi người đến quầy quay xổ số thì thấy không có ai ngoài một nhân viên.

May nhờ vậy mà họ đỡ phải xếp hàng.

“Hừ, ra không phải loại cạo mà là loại xoay à.” {Koutarou đang nói về hình thức quay xổ số}

“Phần thưởng được chia làm 5 loại kia.”

Xổ số ở đây là một bánh quay sử dụng một tay quay làm sao để rút viên bi ra.

Có 5 loại bi có thể rút ra là: vàng, bạc, đồng, trắng và đỏ. Chúng tương ứng với 5 giải thưởng khác nhau.

Vàng là giải nhất: vé đi suối nước nóng.

Bạc là giải nhì: TV LCD.

Bạc là giải ba: chiếc xe đạp.

Trắng là giải tư: giỏ hoa quả.

Và đỏ là giải khuyến khích: túi vải.

“Giải thưởng có vẻ lớn so với một khu phố mua sắm...”

“Chào mừng! Cậu đến quay xổ số đúng không?”

Người tiếp tân là một người đàn ông dễ gần.

Bộ happi đồ sặc sỡ của ông ta khiến người ta ấn tượng về sự phù phiếm.

* {happi: chiếc áo mà mấy nhân viên tổ chức lễ hội của Nhật hay mặc với chiếc tay phồng phình cùng với cái vành áo khác màu}

“Phải, nhưng không phải cháu mà là cô gái này... Làm đi, Ruth.”

“Kya!?”

Koutarou túm lấy tay của Ruth khi cô đang ngó quanh cái quầy và đẩy cô lên phía trước chiếc bánh quay.

“A-nh Satomi?”

“Cậu đã ở đây rồi, sao không thử một lần cho biết? Cậu không như chúng mình, đâu có nhiều cơ hội như vậy đâu.”

“...U-ừm...”

Ruth đã bối rối khi bị đẩy đột ngột lên trước quầy xổ số, nhưng bối rối hơn nữa khi Koutarou nắm lấy tay.

Vì mới nãy không may để lộ sự sụt sút của mình nên Ruth giờ càng cân nhắc trước Koutarou, má cô đỏ bừng lên.

“Cô gái này là bạn gái của cậu hả? Có bạn gái dễ thương thế này làm ta phát ghen với cậu à nha!”

“Cháu biết chứ. Cô ấy mà là bạn gái cháu thật thì còn gì phúc hơn.”

“Ta đoán là không dễ mà ăn hả nhóc!”

“Nyahahaha, đúng là vậy đấy!”

“Đời đúng là đen chó mực, đúng chứ nhóc!? Wahahaha!”

Koutarou và lão tiếp tân cười hô hô còn Ruth thì trong trạng thái khô cười nổi loạn.

Ruth sinh ra trong một gia đình quý tộc và dành phần lớn thời gian trong các trường nữ sinh nên cô không mấy khi va chạm với con trai.

Và dĩ nhiên đây là lần đầu một chàng trai nắm lấy tay cô.

“...Em...”

Ruth với khuôn mặt đỏ như gấc, cứng đờ lại và chỉ biết trân trân nhìn Koutarou phía trước cô.

“Ruth, có chuyện gì không ổn sao?”

Koutarou quay lại nhìn Ruth.

Bởi giờ hai người đang nhìn nhau với khoảng cách rất gần nên Ruth càng hoảng.

(Gần quá... chỉ cần mình di chuyển một chút... thì... h-hôn...)

Trước khi Ruth phát nổ lần hai, người mà não bộ đang bắt đầu tuôn ra những suy nghĩ kì quặc, thì Shizuka, đã đỡ tay cô khỏi Koutarou.

“Satomi, cậu không thấy mình đang gây rắc rối cho Ruth à!?”

(Ah...)

Nhờ vậy mà Ruth mới lấy lại được sự bình tĩnh.

“Cậu không thể tự tiện nắm lấy tay một cô gái như vậy được!”

“A, xin- lỗi. Mình lỡ tay phản xạ như khi đi cùng với tên Mackenzie...” {gay detected ver 2}

“X-xổ số, đúng rồi. Em vẫn chưa quay xổ số!”

Dù làm nguội cái đầu xong, Ruth không thể quên được sự xấu hổ vừa rồi.

Nên thế, cô lái sang chuyện khác.

“Này, cô gái. Cô có ba tấm vé nên được quay ba lần.”

“V-vâng!”

Do không nghĩ được gì nên Ruth dùng hết sức để quay.

Bình thường thì viên bi sẽ rớt sau một vòng quay, nhưng bởi giờ nó quay nhanh quá nên có 3 viên rớt ra đồng thời.

Màu của chúng là vàng, bạc và đồng.

“Xin chúc mừngggggggggg! Giải nhất, giải nhì và giải ba! Triple Kill!”

Giọng người đàn ông cùng chiếc chuông vang lảnh lảnh khắp khu phố.

Ăn ba thế này đúng là cú hit.

“Quá- tuyệt vời! Có phải cái này gọi là vận may của lính mới!?”

“Ăn trọn từ giải ba lên giải nhất luôn!?”

“Ruth, chị thật là bá đạo!”

Bởi chẳng ai có thể nghĩ tới chuyện này nên Koutarou, Shizuka và Sanae khen ngợi Ruth không tiếc lời.

“E-m làm lần nữa nhé! Phải quay ba lần cơ mà!”

Tuy nhiên, Ruth tiếp tục quay, dù rõ ràng là vụ quay xổ số đã kết thúc.

Sau khi vụ chấn động lắng xuống, Koutarou và cả đám rời khỏi khu mua sắm, một người thu ngân ở siêu thị chạy đến vì vài lý do.

“Đại ca, mọi chuyện ra sao rồi?”

Người thu ngân béo lấm lét mồ hôi và thở không ra hơi dù chỉ phải chạy từ siêu thị.

“Hachi! Ngon rồi, mọi chuyện đều như kế hoạch!”

Lão tiếp tân chào đón tên thu ngân với một nụ cười.

Với tên thu ngân béo trước lão tiếp tân gầy, hai kẻ tương phản nhau làm lão tiếp tân nhìn như một que củi.

“Vây những tấm vé sẽ dẫn chúng vào tay chúng ta?”

“Đúng rồi! Giờ ta chỉ cần chờ để cả lũ chúng chui vào rọ nữa thôi!”

“Như mong đợi từ anh, đại ca!”

Hai kẻ này có vẻ quen biết từ trước.

Và chúng đang ăn mừng như vừa thành công trong chuyện gì đó.

“Dù chúng ăn cả cái TV LCD lẫn chiếc xe đạp nằm ngoài dự tính...”

“Ehhhhh!? Chúng lấy hết rồi à!?”

“Thật sai lầm. Ai ngờ chỉ số luck con nhỏ đó bá đạo quá.”

“Em không thể tin nổi... đúng ra cái TV với xe đạp sẽ là của chúng ta sau khi vụ xổ số giả này xong chứ... Mà đã làm giả thì chẳng phải chỉ cần bỏ vào giải nhất với đồng bi đồ vào thôi là được rồi sao...”

“Làm thế nó mới chân thực! Nếu không có nhiều phần thưởng thì có đứa nào chịu nghiêm túc chứ!”

“Chân thực thì đâu có được xem TV đâu! Cũng chẳng được cưỡi xe đạp lun!”

“Thánh cũng chẳng ngờ chúng ăn cả giải nhì lẫn ba trong 100 viên bi chứ...”

“Em đoán là chúng được Chúa phù hộ..”

Hai tên nhìn nhau rồi rũ cả đầu lẫn vai.

Tuy nhiên, lão tiếp tân nhanh chóng sốc lại tinh thần và ngẩng đầu lên.

Lão vỗ vào vai tên mập.

“Đừng ủ rũ nữa, Hachi! Chúng chẳng đáng là bao!”

“Nhưng đại ca! Là cái TV tinh thể lỏng cùng chiếc xe đạp đóa!”

“Chú mày quên à? Một khi chiến dịch “Bãi biển, yahoo! Bắt ma” thành công, ta có thể mua bao nhiêu LCD cùng xe đạp cũng được mòi!”

“P-hải rồi nhì! Đó là lý do tại sao ta bày trò này mà!”

“Cứ cho chúng tận hưởng chút đi, Hachi! Cái chết đã được báo trước rồi!”

“Phải rồi! Không còn thời gian để thất vọng nữa!”

Vụ xô số được dựng lên nhằm đưa những tấm vé tắm suối nước nóng đến tay Koutarou và những người bạn. Đây hoàn toàn là vụ giả mạo.

Quan sát thái độ của bọn chúng, có vẻ chúng đã nhận một công việc ngoài giờ ở siêu thị.

Chúng đã chờ Koutarou cùng những người khác đến mua sắm để trao họ những tấm vé giả đó.

Và cuối cùng, khi vòng quay xô số quay sẽ cho ngay họ giải nhất.

Tất cả kế hoạch lập ra để họ đến với buổi du lịch suối nước nóng.

“Kukuku, và nếu nó bị giới hạn chỉ phạm vi ngôi nhà, nó sẽ bị bỏ rơi một mình ở đó. Còn cho dù nó đi theo, ta vẫn có nhiều thời gian để bắt nó trong nhà trọ!”

“Anh thật là xấu xa, đại ca à!”

Mục tiêu của bọn chúng là Sanae.

Nếu Sanae theo cả bọn đến suối nước nóng, chúng sẽ chuẩn bị sẵn bẫy ở đó để bắt cô bé.

Còn nếu không, chúng chỉ cần ra tay khi cả nhà đi vắng. {home alone parody}

Hơn nữa, việc sắp xếp thời gian và địa điểm sẽ mang lại chúng nhiều cơ hội hơn là ra tay bắt cô bé mà không dự trù gì.

“Chúng ta sẽ bắt con ma có sự ổn định đậm đặc cao đó và goodbye cảnh nghèo đói!”

“Chúng ta sẽ tốt nghiệp mấy vụ diệt ma vớ vẩn và trở nên nổi tiếng!”

Và sau khi bắt được Sanae, chúng sẽ bán cô để nhận được khoản tiền lớn.

"Hip hip hooray!"

Chúng là những tên ghost hunter (thợ săn ma) – những chuyên gia diệt ma.

Phần 4

“Xin lỗi vì đã phải dùng sự sung sướng của mọi người tại đây, nhưng tôi có vài tin xấu cần thông báo.”

Khi cả đám Koutarou đang ăn mừng vụ xô số thì Kiriha xuất hiện với bộ mặt nghiêm túc.

“Kiriha-san?”

“Yurika bất tỉnh rồi.”

Khi họ bước vào phòng 106, họ thấy Yurika đang nằm rũ rượi giữa gian phòng.

“Waaa, Yurikaaaaaa!”

Thấy Yurika như vậy, Koutarou nhanh chóng chạy lại với cô.

“Cô ấy chui vào trong tủ đồ giữa nhiệt độ thể này nên mới thành ra thế.”

Yurika đã ngất đi bởi cô tự nhốt mình trong tủ đương lúc trời nóng như thiêu.

Dù mới đầu tháng 7, những cơn nắng gắt đã biến căn phòng thành một nhà tắm hơi.

“Chị ta bị ngốc à?! Chị ta không suy nghĩ gì à...”

“Không biết tại sao bạn Nijino lại không ra ngoài cho dù nóng đến vậy...”

Sanae chết lặng còn Shizuka lắc đầu ngán ngẩm.

Cả hai đều quên mất là Yurika đã nhốt mình trong tủ bởi cô quá tuyệt vọng.

“Cố gắng lên, Yurika!”

“S-hatomi-shan...”

Khi Koutarou lắc vai cô, Yurika mở con mắt.

Yurika lẩm bẩm mờ mờ, mái tóc cô rũ rượi che mất khuôn mặt và chần tằm nhìn của cô.

Koutarou đưa tay gạt những mái tóc che đó.

“X-in nổi...”

“Tại sao mà cậu luôn vô dụng thế này!?”

“Minh khôn seo mà. Cứu kệ mình đi. Minh sẽ nhan ổn thôi...”

“Như tớ có thể ấy!”

Koutarou đặt Yurika nằm xuống và bắt đầu chuẩn bị để chăm sóc cô.

Cậu kéo vài tấm khăn ra khỏi tủ, đổ nước và đá vào chậu, và túm lấy chai nước mát trong tủ lạnh.

Yurika nhìn theo Koutarou.

“Yurika, cậu có thấy đau đầu hay gì đó không?”

Koutarou lau mặt cho Yurika bằng chiếc khăn ướt lạnh trong khi lo lắng nhìn cô.

“Khôn, mìn ổn.”

“Thế còn nước? Cậu có khát không?”

“Minh sẽ uống sau...”

“Hiểu rồi... vậy cứ nghỉ đi, Yurika.”

“Ừm...”

Yurika khô họng nhưng câu trả lời vẫn rõ ràng.

Thấy thế, Koutarou cảm thấy an tâm hơn.

(Không hiểu sao mà Satomi-san trông thật là tốt bụng...)

Yurika chợt có ý nghĩ đó khi nhìn Koutarou mỉm cười.

(Minh không thể làm cậu ấy tin vào ma thuật nhưng cảm giác như cậu ấy đối xử với mình tốt hơn trước đây... hay là mình đang hiểu nhầm.)

Thực tế thì đó không phải sự hiểu nhầm của Yurika.

Sự thật là Koutarou đã đối tốt với Yurika hơn ngày trước.

“Đừng có mà làm mấy chuyện ngốc nghếch khiến Sakuraba-senpai phải lo lắng chứ.”

“À... đúng rồi nhĩ...”

Koutarou đã thay đổi cách đối xử đối với Yurika kể từ hội thao trường.

Bởi việc Yurika bắt ngờ kết bạn được với Harumi.

Nếu cô chỉ là một cosplayer ồn ào thì cậu đã mặc cô ta nhưng kể từ khi cô là một người bạn của Harumi thì cậu không thể làm ngơ được. {poor Yurika, em chỉ là hàng đính kèm}

Bởi nếu có chuyện gì xảy ra với Yurika thì Harumi chắc chắn sẽ lo lắng.

Vậy nên Koutarou bỏ qua chuyện mahou shoujo qua một bên và đối xử với Yurika như là một người bạn của Harumi.

Đó là tại sao cậu sẽ chăm sóc cô nếu cô ngất xỉu và sẽ cho cô ăn nếu cô có đói.

Dù không hoàn toàn vì Yurika nhưng kết quả là cậu đã đối xử tốt hơn với cô nàng.

“Cậu thật là...”

Koutarou nhặt cái quạt gần đó và quạt cho Yurika.

“Xin nể vì làm cậu tốn thời gian...”

Yurika mỉm cười đón những ngọn gió đang mon tron cô.

Như thế, Koutarou có thể chắc là Yurika đã ổn.

Ruth tiến tới chỗ hai người.

“Yurika –sama đã ổn chưa ạ?”

Vì là một người đứng mực, Ruth lo lắng cho Yurika, người mà về bản chất là tự giãi chân mình.

Ruth nhăn lông mày và lo âu nhìn Yurika.

“Không sao đâu, cô ta cũng thuộc loại trâu bò mà.”

“X-in lỗi đã làm cậu lo lắng.”

“Không, mình vui là bạn ổn. Chúng ta đâu có thể ăn mừng thắng xổ số nếu cậu cứ ốm như vậy được.”

Ruth mỉm cười và móc ra những tấm vé từ túi của cô.

“Cái gì thế?”

Khi Ruth bước vào phòng, Theia đã bỏ tay cầm và lân la lại gần.

“Điện hạ, khi chúng em đi siêu thị đã nhận được vé quay xổ số và thắng được chuyến du lịch đến suối nước nóng.”

“Xổ số?”

Được nuôi nấng như một nàng công chúa, Theia không bao giờ biết cái xổ số là cái quái gì, nên cô nhìn sang Koutarou đang ở bên cạnh.

“Là một chiến dịch để gia tăng thu nhập cho siêu thị và cho khách hàng cơ hội nhận được phần thưởng.”

“Ồ, vậy ra là thế...”

Ruth đưa những chiếc vé cho Theia để cô nàng ngắm nghía chúng.

“Đúng rồi, sao chúng ta không đi suối nước nóng cùng nhau nhỉ?”

Ruth mỉm cười và hỏi.

“Để chúng mình đi theo như thế có ổn không, Ruth-san?”

Khi Shizuka đặt câu hỏi, Ruth gật đầu trả lời.

“Có 6 tấm vé, mà mình với điện hạ chỉ mới hai người. Hơn nữa, đi du lịch thì càng đông càng vui mà, với lại bọn mình vẫn chưa quen với cuộc sống ở trái đất lắm.”

“Người định mang theo chúng sao!?”

Theia rời con mắt khỏi tấm vé và hỏi.

“Vâng, em nghĩ đôi khi bỏ qua những cuộc chiến hàng ngày và tận hưởng đôi chút cũng chẳng đáng là bao.”

Ruth trả lời Theia.

Theia nhìn Ruth một hồi rồi nhìn từng người một trong phòng.

Ruth, Sanae, Shizuka, Yurika, Kirika và khi ánh mắt cô dừng lại ở khuôn mặt Koutarou thì gương mặt cô chợt ửng hồng và cô nhanh chóng quay mặt đi.

“...C-húng là những tấm vé mà người thắng được. Làm gì tùy người.”

“Cảm ơn người, điện hạ.”

Sau khi cảm ơn Theia, Ruth gọi Koutarou và mọi người.

“Còn mọi người thì sao? Mọi người có muốn đi cùng không?”

“Trong trường hợp đó, mình sẽ đi cùng!”

“Em sẽ đi, đi liền à! Em muốn nhảy vào suối nước nóng!”

“Tôi không có gì phản đối. Đôi khi cũng nên thử thách đôi chút.”

Shizuka, Sanae và Kiriha đều đồng ý.

“Mình theo với có được không~?”

Vẫn rũ rượi trên sàn, Yurika lo lắng gờ tay.

Yurika, người luôn bị bơ trong cả bọn, nên cô mới hỏi.

“Đâu có được, chỉ có 6 vé cho tất cả chúng ta mà thôi.”

Như Sanae nói, cô bắt đầu đếm người trong phòng.

S, Koutarou, Ruth, Theia, Shizuka và Kiriha đã là sáu người.

Không còn slot cho Yurika.

“Ư...”

Nghe Sanae trả lời như vậy, nước mắt lại chực trào ra trên khuôn mặt Yurika.

“Ý cậu nà mahou shoujo khôn thể đi suối nước nóng! Ư...”

“Nếu vậy thì tớ sẽ ở nhà để chuyến du lịch cho những cô gái.”

“Sh-atomi, như thế có ổn không!?”

Bất ngờ trước những lời nói của Koutarou, Yurika bật dậy.

“Mình lun bit cậu là người tốt ngay khi mới gặp mặt mà!!”

Đôi mắt Yurika long lanh và cô chụp lấy tay Koutarou mà lắc.

“Cậu đúng là ích kỉ mà...”

“Ehhhhh!? Sao không cứ mặc Yurika ở nhà chứ!?”

“Cũng không thể được. Nếu nhìn cẩn thận thì chúng ta chỉ có một phòng cho tất cả. Anh đâu có thể ngủ trong phòng của 5 cô gái được...”

“Đúng rồi, Satomi-kun nhảy cảm ra phết...”

Trên những tấm vé có dòng nhỏ nói rằng cả sáu người chỉ ở cùng một phòng.

“... Nên mình không thể đi được.”

Đúng lúc đó, Kiriha, người suy nghĩ này giờ, mới mở miệng.

“Tôi thấy là cũng chẳng vấn đề gì nếu đi cả 7 người chúng ta đâu.”

“Nhưng Kiriha-san, chỉ có vé đủ cho sáu người thôi mà.”

“Tôi biết. Đó là tại sao chỉ cần tính 6 người là tôi, Koutarou, Theia, Ruth, Shizuka và Yurika là được. Thế là đủ 6, không thành vấn đề.”

“C-hờ đã! Thế còn tui đâu!?”

“... Tôi không nghĩ nhà trọ có tính ma là khách hàng đâu.”

Có cả thầy 7 người nhưng chỉ có 6 người là cần phải có vé.

“A-hahaha, phải rồi nhì. Mình là ma cơ mà. Tự dung quên khuấy mất!”

“Thật tốt quá, Satomi-sama. Giờ chúng ta có thể cùng đi rồi.”

Ruth mỉm cười với Koutarou nhưng cậu vẫn lắc đầu.

“Ruth à, tớ thực sự không thể đi được. Máy cậu đều là con gái cả.”

“Có vấn đề gì đâu? Có khác gì bình thường đâu.”

“Đúng là vậy nhưng...”

Bình thường chỉ có Koutarou và Sanae ngủ trong phòng 106.

Yurika ngủ trong tủ, nên cơ bản mà nói là họ ngủ khác phòng.

“Ồn thôi mà, Satomi-kun. Chúng ta chỉ ngủ chung một phòng thôi mà.”

“Bạn chủ nhà, cả cậu nữa à!”

Giờ cả hai người có cái nhìn bình thường nhất đều thuyết phục nên Koutarou giờ bắt đầu hoảng.

“Hay cậu nghĩ rằng mình có thể làm mấy thứ dâm dăng với một trong số chúng tôi mà có thể sống sót hả , Satomi-kun?”

“Ư...”

Nếu như Koutarou thử làm gì đó với Kiriha, Theia, Ruth hay Shizuka, cậu chắc chẳng toàn thây.

Sanae thì hỏi phải nói.

Người duy nhất còn lại là cô nàng cosplayer Yurika, nhưng Koutarou không muốn dính đến cô vì một vài lý do.

Và dù cậu có muốn thì cả 5 người còn lại sẽ lao vào hội đồng cậu liền.

“Đ-úng là như vậy, nhưng...”

“Thế cứ như vậy nha!”

Koutarou nhận ra cậu không thể cãi lý được với Shizuka nếu cô nàng kết thúc cuộc nói chuyện.

“Bạn chủ nhà, chờ đã!”

“Hãy cùng tận hưởng kì nghỉ hè với bãi biển và suối nước nóng! Mình vui là mình đã mua mấy bộ đồ bơi mấy ngày hôm trước!”

Mắt Shizuka lấp lánh.

Tâm trí cô giờ đã đang tận hưởng kì nghỉ hè ở suối nước nóng mát rồi.

“Đồ bơi? Đó là cái gì vậy?”

Ruth nghiêng đầu thắc mắc.

Thế là Kiriha giải thích trong khi Shizuka vẫn đắm chìm trong cơn mê.

“Nhà trọ chúng ta ở nằm sát bãi biển chỉ mất tầm ba phút đi bộ. Đó là điểm ăn tiền.”

“Tắm ở biển...”

Đột nhiên, tâm trạng của Ruth trở nên tối tăm.

“Chuyện gì vậy Ruth?”

“Satomi-sama... à, không... không có gì quan trọng lắm. Chỉ là em không có đồ bơi.”

“Không sao đâu! Mình có kha khá đồ bơi mua về mà không mặc. Nên mình sẽ cho cậu mượn.”

“Vậy thì không sao nữa rồi.”

“Cảm ơn bạn nhiều, Shizuka!”

Với vấn đề đã được giải quyết, Ruth cúi đầu cảm ơn Shizuka.

Nhưng vì vài lý do mà tâm trạng của Ruth không mấy làm sáng sủa.

Bình thường Koutarou không bao giờ để ý mấy chuyện con con thế này nhưng lần này nó làm cậu phải suy ngẫm.

(Mình đoán là Ruth muốn có một bộ đồ bơi cho riêng mình. Cô ấy cũng là một thiếu nữ chứ bộ...)

Và do nó là sự kiện hiếm nên Koutarou muốn làm điều gì đó.

Cậu muốn trả ơn Ruth vì những việc hàng ngày mà cô đã đỡ đần giúp cậu.

Một phần khác, cậu cũng muốn đáp trả những lời giải thích của cô về hoàng gia Forthorthe.

“Ruth, để tớ mua cho cậu một bộ đồ bơi.”

Với giá thuê 5k, Koutarou cũng có của dư của để.

Mua một bộ đồ tắm cho Ruth cũng chẳng phải tốn kém gì.

“Ế?...”

Ruth nhìn Koutarou như muốn xác định coi mục đích trong lời nói của cậu.

“Mình muốn thấy Ruth trong một bộ đồ táo bạo để có thể thưởng thức hết cơ thể của cậu!”

Koutarou đùa giỡn với nụ cười tinh quái.

“T-hưởng thức...”

Đôi má của Ruth đỏ bừng lên.

Cùng lúc, cô lại nhớ lại những ảo tưởng về nụ hôn với Koutarou, càng làm gia tăng sự xấu hổ trong cô gấp nhiều lần.

“Anh nghĩ là em sẽ bỏ qua sau khi dám nói thế sao!?”

“Dĩ nhiên rồi, đó là trách nhiệm của một thanh niên trẻ khỏe như mình mà!”

Tuy nhiên, Ruth nhận ra rằng trong mắt Koutarou không hề chứa đựng tí dục vọng nào cả.

(Anh Satomi... anh nói vậy là vì mình sao?...)

Khoảnh khắc cô nhận ra, sự xấu hổ tan biến, để lại bên trong cô thứ cảm xúc của sự vui sướng.

“Tôi cảm thấy thật xúc phạm khi nhìn ngắm mấy cô trong bộ đồ bơi, nhưng Ruth thì khác! Tôi phải mon trón cơ thể của cô ấy bằng đôi mắt rạo rực sức sống của mình!”

“Ừm... anh ôn với cơ thể gầy trơ xương như em sao...”

Xâm lấn bởi sự vui sướng, Ruth mỉm cười.

Đây là chuyện không mấy khi đối với Ruth nên cô muốn đáp lại lòng thành của Koutarou.

“Vậy... xin hãy mua cho em một bộ đồ bơi...”

“A, e, ế!!!!?”

Roi vào tình huống không ngờ, đến lượt Koutarou hoang mang.

Koutarou nói to để Ruth nhận lấy món quà mà không cảm thấy có lỗi nhưng giờ cô nàng không tỏ ra kinh tởm cậu mà lại tỏ ra vâng lời mới chết chứ.

“Fuffu, bất ngờ thật, không ngờ cậu cũng có những mặt tốt như vậy, Koutarou.”

“Như mong đợi từ bạn Satomi, một quý ông Nhật Bản.”

Kiriha, một người với cái nhìn nhạy bén và Shizuka, người vẫn nhớ cuộc thảo luận trước quầy xổ số, đều nhìn thấu ý đồ của Koutarou.

“Mình chỉ-“

“Ồn mà, bọn này biết cậu xấu hổ mà! Ruth, chúng ta sẽ đi mua đồ bơi vào ngày mai nhé!”

“Dạ, vâng.”

(Gừ... lần sau mình cần phải kín đáo hơn...)

Bị nhìn thấu bởi Kiriha và Shizuka khiến Koutarou chỉ biết thờ dài.

Cậu cảm thấy thật xấu hổ mà.

“A, ừm...”

Cùng lúc, cậu cũng nhận ra là Theia đang nghịch ngón tay và nhìn cậu.

“Chuyện gì vậy, Tulip?”

Khi nghe Koutarou hỏi, má Theia đỏ lừ và cô giả đồ huyết sáo và nói.

“Ừ... ta cũng... không có đồ bơi...”

(À, phải rồi.)

Nếu Ruth không có thì dĩ nhiên là Theia cũng không rồi.

“Vậy à, tệ thật nhì!” – Nếu là mấy giờ trước thì đó là điều mà Koutarou sẽ nói.

Nhưng bây giờ thì không.

Theia ném cho Koutarou cái nhìn đầy xấu hổ.

Thấy Theia tỏ thái độ như vậy, Ruth cũng nhìn về Koutarou như mong đợi điều gì đó.

Và trên tất cả là cậu đã phạm lỗi lớn khi nhìn vào cái màn hình.

Trên đó hiện lên thanh trạng thái của nhân vật.

Một trong các nhân vật là ‘Yurika B’ có đúng một cột máu còn cột ma lực vẫn trống trơn.

Đây là trạng thái y nguyên như trước lúc cả bọn Koutarou đi chợ.

(Vậy ra là Tulip không chơi từ đó đến giờ...)

Nhận ra điều này khiến cậu không thể đơn giản từ chối cô nàng được.

“Đ-ã vậy thì nếu cô cứu được Blue Knight trước ngày mai thì tôi sẽ mua cho cô một bộ.”

(Như là một cô gái bình thường.)

Những lời của Ruth vang lên trong đầu Koutarou.

“T-tại sao người lại phân biệt thế?! Người có ra điều kiện gì cho Ruth đâu chứ!”

“Do cô toàn làm theo ý mình! Hơn nữa, cô không đủ tự tin để cứu Blue Knight sao?”

Dù vậy, Koutarou vẫn trêu tức Theia để che giấu sự xấu hổ của mình.

“Cái gì chứ!? Ta sẽ cứu lấy Blue Knight ngay và luôn và cho người ném mùi đau khổ vì đã thách thức ta!”

Nhưng có vẻ là Theia cũng trong trạng thái tương tự.

Cô phấn khích quay lại màn hình TV và nhặt tay cầm.

(Thật kì lạ... Minh bị sao thế này... Sao mình lại nói sẽ mua cho Tulip bộ đồ bơi chứ?...)

* {tại level tán gái của mày tăng chứ sao nữa}

Nhìn tấm lưng bé nhỏ của Theia, Koutarou tỏ ra bối rối, nhưng đồng thời cậu cũng cảm thấy mình cần phải làm điều này

Đó là bởi đây là lần đầu tiên cậu coi Theia như là một cô con gái, nhưng bản thân Koutarou lại không nhận thực được chuyện đó nên mới đâm ra hoang mang.

“Satomi-sama.... Điện hạ....”

Quan sát hai người, Ruth chọc trào nước mắt.

Nếu hai người họ có thể trở thành chủ nhân và người hầu.

Ruth, người luôn ở bên Theia, không khỏi cảm thấy như vậy.

“Ừ... bít thế, trước đây mình nên mang theo đồ bơi...”

“...Tớ không có mua cho cậu đâu.”

“Huuuu, thật bứt công mừ...”

“Thường dân, nhanh và đến đây cỡ vũ cho chủ nhân nhà người mau.”

“Chỉ ít thêm chữ làm ơn hộ cái... gừ...”

Không nhận ra cảm xúc của Ruth, Koutarou và Theia chúi mắt vào màn hình TV và tranh luận nên chơi tiếp game như thế nào.

“Hồi người sáng lập nên Forthorthe, nữ thần của hoàng hôn, hãy dõi theo tương lai của điện hạ...”

Nhìn tấm lưng của hai người, Ruth ngập trong cảm xúc và không thể làm gì trong một lúc.

“...”

Và còn một người cũng đang chìm trong những phức cảm.

Đó là Sanae. Thế nhưng của cô mang sắc thái trái ngược với Ruth.

(Koutarou đứng là...)

Nhìn Koutarou, Theia và Ruth khiến cô cảm giác bất an vô cùng.

Cô cảm giác mình nên làm gì đó, nhưng cô không chắc nên làm như thế nào.

(Chuyện gì đang xảy ra với mình thế này...?)

Và như Ruth, cô không thể làm gì ngoài việc ngấm nhìn Kiriha và Theia.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Âm mưu trên Bãi biển

Phần 1

Thứ hai, 11 tháng 8

Theia và Ruth đến trái đất bằng một chiến thuyền lớn mang tên Blue Knight.

Blue Knight đã trải qua vài năm xây dựng và ngay khi hoàn thành đã được chuyển giao cho Theia để thực hiện bài thử thách.

Nó đã luôn ở trong quỹ đạo khi đến được trái đất.

Chiếc chiến thuyền màu xanh dương dài hàng ki lô mét thế này có một đặc điểm nổi trội.

Đó là nó có hình dạng của con người.

Với màu sắc và thiết kế như vậy nên cái Blue Knight nghe cũng vừa khít.

“To quá đi~ Cô có thể lấp bao nhiêu phòng 106 vào đây cũng được đó! Tulip, cái này rộng bằng bao nhiêu tấm tatami!?”

“Thường dân, đừng có nói là cái gì cũng khiến người ngạc nhiên được nha? Sao người không nói ‘Ồ, đây là Blue Knight hùng vĩ mà Theia-sama thường nhắc tới sao’, hay ‘Như mong đợi từ Theia-sama, người điều khiển một con thuyền bá đạo nhường này sao’ thay vì câu hỏi ngu ngốc ấy!”

Koutarou và cả đám đang trên đài chỉ huy của Blue Knight.

Họ đang trên chuyến đi đến nhà trọ suối nước nóng nên giờ trên người họ là những bộ áo thun mùa hạ cùng linh kính túi du lịch.

“Anh Satomi, đài chỉ huy này có thể vừa khoảng 500 tấm tatami ă.”

Vị trí của đài điều khiển này nằm trong đầu của Blue Knight, nhưng do là đầu của một chiến thuyền dài hàng km nên nó rộng vô cùng.

“Ruth, người không cần nói cho hắn làm gì cả! Mà quan trọng hơn, sao người trông phờn thế Koutarou?”

“500 cơ à? Tulip, cô đã có nơi to thế này, sao còn đòi phòng 106 làm gì!? Đúng là bất công quá!”

“Ta xin nhắc cho người nhớ là đó là đề của bài thử thách!”

Trong căn phòng chỉ huy rộng lớn, giọng của Koutarou và Theia vang vọng.

Căn phòng kéo dài 30m về mọi hướng và xây từ những vật liệu tuyệt đẹp màu trắng.

Bên trong căn phòng có một ghế cho người điều khiển, cho người lái và nhiều vị trí khác. Nó tương tự như một trung tâm chỉ huy quân sự thường thấy trên màn ảnh TV.

“Chết tiệt, Nếu cô là công chúa, sao không cứ ở căn phòng rộng lớn này đi!”

“Nếu người coi ta là một công chúa thì sao không coi chừng cái miệng lưỡi nhà người lại đi!”

“Không! Tôi từ chối!”

“Vậy thì ta cũng vậy! Ta phải ở căn phòng của người bởi ta buộc phải làm thế!”

Một tiếng cốp vang lên khi trán của Koutarou và Theia đập vào nhau.

Tình thế có vẻ nghiêm trọng, nhưng nó là giữa Koutarou và Theia nên cũng bình thường, chẳng ai bận quan tâm.

“Vậy ra là bên kia của chiếc tường xanh mờ ảo là như thế này à.”

“Tôi biết nó là một cánh cửa dịch chuyển, nhưng không ngờ là ra ngoài quỹ đạo...”

Nếu họ sử dụng chiếc tường xanh mà Theia và Ruth hay sử dụng để qua lại giữa phòng 106 và Blue Knight, họ có thể đến nhà trọ nhanh hơn là bằng xe buýt hay tàu điện.

“Ế?? Chúng ta đang ở ngoài vũ trụ sao?”

“Nhưng nếu thế sao ta không bị lơ lửng hay bơi trong không khí?”

“Đó là nhờ trọng lực nhân tạo. Chúng mình sử dụng năng lượng Blue Knight để tạo nó trong căn phòng điều khiển này. Chúng ta cũng có thể tắt đi nếu mọi người thích.”

“Chắc để khi khác vậy, mình cảm giác là tóc và bộ đồ của mình sẽ rơi tung rơi mù lên cho mà xem...”

“Mình hiểu rồi. Vậy thì hãy thoải mái một chút đi. Trong khi đó, mình sẽ khởi động cánh cửa.”

Dứt lời, Ruth bắt đầu thao tác trên bàn điều khiển.

Cơ bản mà nói thì cách thức mà Ruth và Theia di chuyển qua cách cổng cũng giống cách thức triệu hồi vũ khí của họ.

Nên việc thiết đặt cánh cổng cũng như gọi vũ khí cũng tốn thời gian tương tự nhau.

Nhưng để cho con người đi qua được thì đòi hỏi sự an toàn lớn hơn.

Vũ khí có thể dễ dàng tái tạo nhưng con người thì không.

Vậy nên sẽ tốn nhiều thời gian để mở cổng đến một nơi khác.

Nhưng khi mà nó đã mở rồi thì có thể qua lại giữa chúng.

“Chỉ một chút nữa là cánh cửa sẽ được mở ở trong nhà trọ.”

“Làm tốt lắm.”

Hoàn thành xong sự chuẩn bị, Ruth thông báo và Theia cảm ơn cô.

Ruth mỉm cười và ngồi xuống cạnh Theia.

Koutarou và những người còn lại ngồi trên những chiếc ghế được xếp cho những buổi họp chiến lược.

Bình thường chúng dành cho những chỉ huy, thuyền trưởng và các phi hành đoàn thảo luận chiến lược khi phân tích bản đồ các vì sao và dữ liệu kẻ địch nhưng giờ chúng đã trở thành nơi trò chuyện giữa những cô gái.

Không có chút không khí căng thẳng nào ngoài những gói bím bím nằm ngổn ngang thay chỗ cái màn hình hiển thị dữ liệu.

Trước đó, những con haniwa củ Kiriha đã pha trà và mời từng người một.

Nếu lực lượng quân sự của Forthorthe mà thấy cảnh này chắc họ học thét lên mất.

“Theia-dono, tôi có câu hỏi muốn hỏi cô.”

Chờ cho Theia ngồi xuống, Kiriha dùng ăn bánh bao và mở lời.

“Chuyện gì?”

“Có ổn không nếu một chiến thuyền, một cỗ máy chiến đấu to lớn như thế này lại mang hình dáng con người?”

Câu hỏi của Kiriha rất đơn giản.

Cấu trúc đã công kênh mà càng phức tạp thì kết cấu sẽ càng khó mà bền vững.

Bình thường thì một thứ càng công kênh thì thiết kế thường chú trọng sự đơn giản hóa.

Thế nhưng, Blue Knight dài 1 km này lại mang hình dáng của một con người.

Đây có thể coi là một điểm chí tử cho vũ khí.

“Hỏi hay. Người nói hoàn toàn chính xác. Hình dạng chẳng khác nào là điểm yếu.”

“Vậy thì tại sao?”

“Ruth.”

“Vâng, điện hạ.”

Ruth thay thế Theia cho nhiệm vụ giải thích.

Mặc cho vẻ bề ngoài nhưng Ruth vẫn là sĩ quan quân đội. cô biết nhiều về phi thuyền và chức năng của nó hơn là Theia.

“Cơ bản thì hình dạng này chính là nhược điểm. Cấu trúc tổng thể không đủ để hỗ trợ các khớp nối, chứ đừng nói đến khả năng di chuyển để chiến đấu.”

“Ra là phi thuyền này thiếu canxi!”

Nghe lời giải thích, Sanae đập bàn kết luận.

“Sanae, chị không nghĩ đó là vấn đề ở đây...”

“Tuy nhiên, nền văn minh của chúng mình đã thành công trong việc thao túng trọng lượng từ 150 năm về trước. Nhờ vậy mà sức mạnh của phi thuyền không bị ảnh hưởng bởi nó. Cái thực sự quan trọng là đầu ra của máy phát năng lượng chính.

“Hiểu rồi, do máy phát tạo ra năng lượng để duy trì khiên bao vệ và điều khiển khối lượng quán tính của con tàu nên hình dạng của nó không phải là vấn đề. Dù sao thì kết cấu vật lý của con tàu cũng chẳng thể nào trụ được vũ khí tấn công hạng nặng được.”

Nền khoa học của Forthorthe đã tiến bộ đến mức mà điều khiển được trọng lượng của vật thể.

Và khi bị tấn công, con thuyền sẽ nặng đi để hấp thụ chấn động, và sẽ nhẹ đi khi tăng tốc động cơ và tốc độ.

Trên hết, vũ khí của Forthorthe quá mạnh, giáp trụ còn chẳng thể đỡ nổi đòn bình thường của nó.

Chẳng có loại hợp kim nào đỡ được đòn tấn công từ beam canon.

Bởi thế nên thay vì vỏ bọc, những thứ khác sự được thêm vào để gia tăng sự phòng thủ.

Do đó quan trọng không phải hình dạng của con tàu mà là số lượng năng lượng có sẵn.

Và đầu ra máy phát năng lượng sẽ quyết định những nhân tố đó.

“Nghĩa là chị bỏ sung sự thiếu hụt canxi bằng lòng ruột à!”

“Ừm, chị nghĩ là không phải là thế đâu...”

“Bỏ qua những điều trên, do con thuyền mang hình dạng con người nên máy phát có kích cỡ nhỏ hơn. Vùng bề mặt lớn và hiệu năng của tấm chắn cũng không đạt tối ưu. So với những con tàu khác của công chúa thì chiếc tàu này có thể gọi là phế phẩm”

Kích cỡ của máy phát quyết định lớn đến đầu ra thực tế.

Nhưng do mang hình dáng nhân loại nên Blue Knight chỉ sở hữu máy phát nhỏ hơn những con thuyền cùng kích thước.

“Dù nói vậy thì ta không thể chỉ vì hiệu năng mà chui vào cái phi thuyền hình cầu được.”

Theia tò vò khó chịu.

Cô nàng tức tối vì hình dạng lý tưởng của mình lại không mang lại được hiệu năng mà cô mong muốn.

Và nếu có ai đó muốn một hình dạng chứa được máy phát lớn nhất có thể thì nó chắc chắn sẽ ra hình cầu.

Tuy nhiên, Theia không muốn bay bằng chiếc phi thuyền như vậy.

“Vậy ra vấn đề nằm ở diện mạo à.”

“Phải rồi đó. Với lại nó sẽ khiến ta bị dân chúng thương hại ngay trong buổi lễ mất.”

“Thật sao? Nhưng mình thấy một phi thuyền hình tròn đẹp mà.”

Yurika đưa ngón trỏ và ngón cái tạo nên một hình tròn trong lúc nêu ý kiến.

Nghe thế, Theia nhướn mày.

“Yurika, đừng có đánh đồng người như ta với nành người! Ta không muốn một chiến thuyền xấu xí như thế đâu! Các công chúa khác sẽ lôi ta ra làm trò cười mất.”

“N-nhưng, thà nó tròn hơn là để bị thua đúng chứ?”

“Đừng có mà so sánh ta với kẻ thất bại như người! Hơn nữa, Blue Knight sẽ bảo vệ con thuyền này nên ta sẽ chẳng thua dù đó là ai đi nữa.”

“Kẻ... thất bại...? Ahhhh!”

Bị sốc trước những lời cay nghiệt ấy, Yurika mất hết sức lực mà đổ vật ra bàn.

“Mình biết chứ, nhưng...”

Yurika nhận thức rằng mình tỏa ra cảm giác của kẻ thua cuộc.

Nhưng việc phải thừa nhận nó cay đắng và đau đớn vô cùng.

Nước mắt cô trào ra không ngừng.

“Tôi không như Yurika, nhưng tôi nghĩ rằng một phi thuyền hình tròn sẽ hợp với cô hơn đó, Tulip.”

Mặc cho Yurika nước mắt ròng ròng, Koutarou khoanh tay và gặt đầu đồng tình.

“Im đi, thường dân! Có muốn ta ném người ra ngoài không hả!?”

“Dù nó chẳng giải quyết được gì à...”

“Người muốn đấu với ta coi kẻ nào thông minh hơn sao!?”

“Điện hạ, bình tĩnh lại đã.”

Ruth tuyệt vọng giữ lấy Theia, người có vẻ như muốn nhảy vào ăn sống nuốt tươi Koutarou.

Những lời tiếp theo của Koutarou càng khiến Theia nổi khùng hơn.

“Hon nữa, chẳng phải không nên đưa cho trẻ nhỏ đồ chơi nhiều góc cạnh, chứ không nó nuốt cái thì khổ lắm đó.”

“Ta sẽ giết người! Ngồi yên tại đó, thường dân! Ta sẽ đập người như từ luôn!”

“Waaaa! Đến thiệt hả!?”

Koutarou cứ an tâm là đã có Ruth giữ Theia lại rồi nhưng không như mong đợi, cô công chúa đã bay vèo qua chỗ cậu.

Theia, người vừa đập lên bàn, đột kích xuống Koutarou như một con chim bay xuống chộp lấy con mồi.

“Mình sẽ bị giết!”

“Điện hạ, người nên bình tĩnh lại!”

“Đừng, Koutarou, đừng đến đây! Nếu muốn đánh nhau thì ra chỗ kia ấy!” {Yurika đang nói}

“Đã vậy thì! Khiên phòng hộ tắt sát Yurika!”

“Kyaaa!?”

Một âm thanh vang lên như khi một đòn đánh chạm vào móng thịt.

“A, xin lỗi nha.”

“... C-ậu đúng là... đã nạn... Ự...”

“Nijino-san!? Cậu có ổn không!?”

“K-hông có ổn đâu...”

“Mình sẽ chẳng bao giờ quên sự hi sinh lớn lao của cậu, Yurika.”

“...Koutarou, anh đúng là ngày càng tồi tệ. Nhưng nếu là Yurika thì cũng chẳng làm sao cả.”

“Vậy sao?”

“Murmurm, bánh dorayaki này ngon quá đi. Yurika, cậu muốn ăn không?”

* {dorayaki: bánh doraemon hay ăn ấy, kiểu như bánh gói kẹp đậu đỏ}

“Mọi thứ mình ăn bây giờ sẽ chỉ toàn mùi máu thôi...”

Căn phòng chỉ huy trở nên náo loạn.

Bởi vậy nên phải mất khoảng thời gian để mọi người nhận ra là cánh cổng đã sẵn sàng.

Phần 2

Ngôi nhà trọ mà Koutarou cùng mọi người sẽ ở là một nhà trọ cũ kĩ đã được xây từ lâu.

Kể từ thời nền kinh tế bong bóng, khách hàng ở đây đã bị những khách sạn nghỉ dưỡng cướp hết. Nên giờ nó ngày càng xuống cấp.

Thế nên lũ ghost hunter mới tận dụng lợi thế này.

Chúng hứa với nhà trọ số tiền thưởng lớn để họ hợp tác với chúng.

Vào ngày này, chúng sẽ trà trộn vào đám nhân viên và đứng ở cổng chào thay cho nhân viên thật.

Chúng chào đón đám Koutarou với nụ cười dị hợm cùng với những ngón tay ngúng nguẩy.

“Các bạn đã vất vả rồi.”

“Chào mừng đã đến.”

Tên cao gầy và tên béo lùn trông rất đáng ngờ, nhưng do đám Koutarou không quen ở nhà trọ như thế này nên không để ý đến chúng.

“Các bạn là đoàn của Satomi đúng không?”

“Vâng, mong nhà trọ chiếu cố cho chúng cháu.”

Koutarou và Shizuka đến bàn tiếp tân để chào hỏi.

“Tất nhiên rồi. Xin người đại diện đăng kí tại đây.”

“Vâng.”

“Những vị khách còn lại thì đi theo tôi. Tôi sẽ đưa mọi người lên phòng trước.”

“Rõ ạ.”

Chúng làm việc tỏ vẻ rất chuyên nghiệp.

Nhanh chóng sau đó, Koutarou và cả đám được dẫn lên phòng.

“Chúng rơi vào bẫy rồi, rơi vào bẫy rồi.”

“Đúng như kế hoạch luôn. Cứ làm tới thôi, Hachi.”

“Vâng!”

Sau khi dẫn những người khách lên phòng, hai tên ghost hunter nháy mắt cười với nhau.

Cho đến lúc này, mọi thứ đều theo dự tính, và nếu kế hoạch của chúng vẫn tiếp tục trôi chảy thì chúng sẽ sớm được hưởng sự vinh hoa phú quý.

“300 triệu yên sẽ là của chúng ta. Có lên Hachi!”

“Vâng!”

Con mắt chúng lấp đầy bởi sự tham lam và hi vọng vào tương lai tươi sáng.

Không hề hay kế hoạch của bọn chúng, Koutarou và những người bạn vẫn đang loay hoay với căn phòng.

“N-hò quá...”

“Koutarou, chúng ta thực sự sẽ ở đây à?”

“Đúng là vậy, nhưng...”

“Chẳng phải phòng mình còn lớn hơn nó sao?”

“Sanae, nó trông nhỏ do chứa nhiều đồ đạc thôi.”

“Em đã tính toán xong-ho! Nó rộng bằng căn phòng 106 luôn!”

“Không, nhìn như nhỏ hơn ấy...”

“Điện hạ?”

“Bởi vì Yurika không còn ở trong tù nữa.”

“Trừ đi tấm khoảng đó thì căn phòng còn lại 5 tấm tatami rưỡi thôi-oh!”

“Minh không muốn chui vào tù sau khi đã đến đây đâu!”

Cả đám Koutarou hoang mang vì căn phòng trọ quá nhỏ.

Theo tính toán thì nó rộng chuẩn bằng căn 106.

Với 7 người mang theo hành lý và 2 con haniwa, nó mang lại cảm giác còn nhỏ hơn.

Và họ cũng vừa mới ở trong Blue Knight rộng lớn nên nó còn thấy nhỏ nữa.

“Giải nhất thế này sao mà rẻ mạt thế?”

“Giải nhì là cái TV LCD còn đáng giá hơn ấy.”

“Nhà trọ này có mùi ẩm mốc nữa~”

“Tôi đã hiểu tại sao nhà trọ này sắp phải đóng cửa rồi.”

“Đã như thế này, biết thế ở nhà còn hơn.”

Mọi người bắt đầu tỏ ra không hài lòng.

Họ đã nghĩ rằng sẽ được sống trong căn phòng lớn trong một khoảng thời gian, nhưng thay vì đó thì họ lại bị ném vào một căn phòng còn nhỏ hơn bình thường. Vậy nên họ cảm thấy như thế là điều đương nhiên.

“Minh thành thật xin lỗi mọi người. Dù mình là người mời... Nếu biết trước là nó nhỏ như thế này, thì mình đã đi một mình cùng với điện hạ thôi...”

Ruth cảm thấy có trách nhiệm cho những chuyện xảy ra.

Cô là người chiến thắng xổ số và cũng là người mời mọi người.

Vai cô chùng xuống và cô cúi đầu xin lỗi.

“Đ-âu có phải lỗi của bạn đâu. Với lại nếu chúng ta không đến đây thì làm gì có thể tắm biển được. Vậy nên hãy vui lên đi nhá, phải không, Tulip?”

“P-hải đó, Ruth! Nó cũng chẳng bất tiện là bao, với lại gần biển thế này, chẳng phải là lợi thế sao!”

Koutarou và Theia luôn chỉ chóc nhau nhưng giờ đang cố cùng nhau động viên Ruth.

“...Thật vậy sao?”

“Dĩ nhiên rồi! Phải không, Tulip? Minh không thể mong chờ để được tắm biển luôn ấy chứ!”

“À-ừ, Ta sẽ dạy ngươi cách bơi thanh nhã nhất!”

“Vậy thì tốt.”

rokujouma_v3_077

Sắc thái của Ruth bùng sáng lên.

Koutarou và Theia đã có thể thở nhẹ nhõm thì Sanae ngắt lời bằng nói vài điều rất lạ.

“Nhưng Koutarou à, căn phòng này đã có khách trọ rồi.”

“Khách nào?”

Koutarou nghiêng đầu hoang mang.

Nó đâu giống như nhà trọ mắc sai lầm và để đặt phòng trùng cho Koutarou.

Nhưng nếu đúng là vậy thì họ cần phải chuyển phòng, nên Koutarou hỏi rõ Sanae.

“Ý em là sao?”

“Hừm... năng lượng tâm linh quá yếu để em nói chính xác, nhưng em có thể thấy dây buộc cổ, nên có thể có một con ma của ai đó từng tự tử hoặc bị giết hại ở đây.”

Sanae nhăn lông mày và ngược lên nhìn trần nhà, như một người thiền cận đang cố đọc cái gì đó xa xăm lắm.

“M-a á!???”

Yurika nhanh chóng phản ứng với lời của Sanae.

Bị con sợ hãi lấn át, Yurika ném hết hành lý và nhảy vào tủ.

“Khôngggggggg! Đừng lại ma nữa chứ!!!!”

Yurika ném hết chặn ra khỏi tủ và nhảy vào trong.

Và đóng chiếc cửa trượt với hết sức bình sinh.

“Gừ, Yurika bình tĩnh nào! Sự tồn tại của nó yếu đến mức không thể tạo âm thanh cơ mà!”

“Không! Có ma ở đây là mình ghét rồi.”

“Chẳng phải chị ở bên tui suốt ngày đó sao!”

“Chỉ là mình quên mất đằng ấy là ma thôi! Không!!!!”

Sự thuyết phục của Sanae hoàn toàn thất bại và Yurika sợ run bần bật trong tủ.

“Vô dụng rồi. Cô ấy đã sợ quá rồi.”

Khi Shizuka cố mở cửa chiếc tủ, Yurika dùng hết sức để ngăn lại.

Shizuka mạnh hơn Yurika nhiều nên cô có thể ép mở chiếc tủ, nhưng nếu làm thế thì chiếc cửa sẽ hỏng mất.

“Yurika-sama...”

Sắc thái của Ruth lại bắt đầu tối tăm. Thấy vậy, Koutarou nhanh chóng nắm lấy tay cô.

“Kệ đi, đi bơi nào!”

“Sa-toni- sama!?”

“Đúng rồi, phải đó, đó là lý do chúng ta đến đây mà!”

Theia nắm lấy bàn tay kia của Ruth.

“Anh Satomi, điện hạ, sao hai người lại đột ngột vậy?”

“Chỉ là mình chợt muốn thấy cậu trong bộ đồ bơi! Minh cá là dễ thương lắm!”

“Chắc chưa thể bằng ta nhưng Ruth chắc sẽ rất dễ thương!”

Koutarou và Theia cố gắng lôi Ruth ra biển.

“Tôi cũng chẳng ngại mà để thấy bộ đồ bơi của Tulip đâu!”

“Ta sẽ giết người, thương dân. Giờ không phải lúc những chắc chắn là ta sẽ giết người sau! Đừng có mà quên!”

“Tôi quên mất tiêu rồi!”

“Này!!”

“Điện-hạ? Satomi-sama?”

Dù vẫn tiếp tục cãi cọ nhau nhưng hai người họ vẫn cùng nhau lời Ruth đang lúng túng đi theo.

“Chờ đã Koutarou! Em đi với!”

“Đ-oi đã nào! Thế còn Nijino thì sao?!”

Sanae nhanh chóng chạy theo Koutarou nhưng Shizuka thì hỏi coi nên làm thế nào với Yurika đang vẫn trốn trong tủ.

“Không sao đâu. Cô ấy sẽ ra khi cái đầu nguội lại, có phải là con nít nữa đâu.”

“Nhưng...”

“Đừng lo, tớ sẽ để Karama và Korama ở lại mà.”

“Vậy thì nhờ hết vào hai đứa nha, bé Karama và Korama.”

“Ho~!”

“Cứ để cho hai bọn em~ho!”

Shizuka thay đổi ý định sau khi nghe Kiriha thuyết phục.

Shizuka dù sao cũng là một con gái đương xuân.

Cô cũng muốn vui vẻ giữa bãi biển như ai.

Và với Karama và Korama đã để mất Yurika, thì chẳng ai đổ trách nhiệm lên cô nữa cả.

“vậy thì, Nijino, bọn mình đi trước nha...”

“Đ-ừng có bỏ mình lại! Mình không muốn ở một mình trong căn phòng có ma đâu!”

Nhưng ngay khi Shizuka đổi ý thì Yurika cũng nhảy ra khỏi tủ đồ.

Dù vẫn run cầm cập vì sợ khi ngó xung quanh phòng.

“Satomi! Đợi mình với, Satomi!”

Cô tóm lấy bộ đồ bơi và nhanh chóng đuổi theo đám Koutarou.

“A... um...”

Chợt nhận ra là mình bị bỏ rơi lại, Shizuka thở dài.

Dù cô không thể nào phản ứng được gì ngoài việc kinh ngạc trước sự vô dụng của Yurika.

“...Shizuka, cùng đi nào.”

“Ừ.”

Shizuka mỉm cười với Kiriha, người cũng đang ngạc nhiên không kém và cả hai cùng bước đi theo theo.

Phần 3

Điều đầu tiên mà Koutarou làm khi đến được bãi biển là lấy khăn lau mồ hôi trên trán mình.

Mùa hè đã đến toàn lực với những ánh nắng chói bóng mờ.

Bởi thế, nhiệt độ cao và cát nóng đang đốt cháy bàn chân của Koutarou.

“Nóng, nóng quá.”

Trong khi đó, Koutarou cũng đang chuẩn bị đồ trên bãi biển.

Cậu trải một tấm bạt và bung cây dù lớn trắng trong khi nhón chân.

Không như đám con gái, Koutarou thay đồ nhanh chóng.

Vậy nên do buồn chán nên cậu mới bày đồ ra trước.

“Tốt, thế là ổn.”

“Ồ, không phải Satomi đây sao!”

Ngay khi Koutarou kết thúc công việc thì nghe thấy tiếng gọi mình.

“Ể, ở đâu!? A, đúng rồi!”

“Chào Koutarou!!”

“Trùng hợp thật, Satomi, cậu cũng đến đây chơi hả!?”

Một đám con gái chạy đến chỗ cậu.

Tổng cộng có sáu người, họ đều là thành viên của hội cosplay.

“Chào mọi người. Phải rồi đó. Bạn em trúng một vài cái vé đến nhà trọ ở gần đây, nên chúng em tới đây chơi.”

“Thật sao... Chẳng lẽ nào định mệnh đưa đẩy chúng ta chẳng, Satomi?”

“Ahahaha, nghe có vẻ tuyệt đấy.”

“Minh không ngại nếu cậu làm bạn trai của mình đâu, Koutarou-kun.”

“Minh cũng vậy!”

“...Có một bạn gái là cosplayer nghe có vẻ tốn chi phí lắm nên có vẻ đáng quan ngại.”

“Uh, như mong đợi từ Koutarou, nghe đâu thật.”

“Satomi phải tự trang trải sống mà.”

“Nếu đến khi mình giàu rồi mà các cậu vẫn muốn thì tớ không ngại đáp lại đâu.”

“Một tên con trai khiến người con gái phải chờ đợi sẽ không được ai để ý đâu đó!”

“Minh biết mà.”

Koutarou và cả đám thành viên hội cosplay cười xòa.

“Thế còn mấy chị thì sao? Cũng đến đây chơi à?”

Sau khi hả hê cười, Koutarou hỏi điều mà nảy trong đầu cậu.

“Nửa là hoạt động CLB, nửa là đi chơi. Comiha chỉ còn ba ngày nữa là đến rồi.”

“Nhắc mới nhớ, hình như tháng trước chị cũng nhắc đến nó thì phải.”

Các thành viên hội cosplay đã chuẩn bị cosplay tại sự kiện này và Koutarou đã được nhờ tham khảo ý kiến về bộ đồ của họ.

Vậy nên Koutarou, người đầu óc chỉ suốt ngày nghĩ tới bóng chày, lại biết về nó.

“Vậy nên bọn này ở một khách sạn gần địa điểm tổ chức sự kiện, đồng thời có thể vui chơi tắm biển.”

“Nghe có vẻ hay nhỉ.”

“Thì đó, à mà chị có thấy Sakuraba đấy.”

“Chị Sakuraba ấy à?”

Một cái tên không ngờ tới được thốt lên.

Sakuraba Harumi, hội trưởng của hội đan len mà Koutarou có tham gia.

Koutarou nghiêng đầu không hiểu trong khi hội trưởng hội cosplay giải thích cho cậu.

“Thì Sakuraba có một căn biệt thự ở gần đây. Khi chị tám với nhỏ tháng trước về kì nghỉ hè. Nhỏ nói là sẽ đến đó, nên bọn này mới nảy ra ý tưởng đến đây chứ.”

“Thì ra là vậy. Cảm ơn chị đã luôn quan tâm đến chị Sakuraba.”

Nghe lời giải thích, Koutarou nhẹ nhàng cúi đầu cảm ơn.

“Tuyệt thật... chị cũng muốn được nâng niu bởi một đàn em như thế~”

“Thế thì chị mong đợi Yurika ấy.”

“... Chẳng dám đâu.”

Kể từ khi Harumi và Yurika thắng hội thao trường, các thành viên của hội cosplay cũng đã bắt đầu giao thiệp với Harumi thường xuyên hơn.

Nguyên do là cô nàng có quan hệ với cả Koutarou lẫn Yurika, bên cạnh đó là họ thấy Harumi cứ thui thui một mình.

Vậy nên họ thường cố bắt chuyện với cô.

“Mới gặp khi nãy, cậu ta bảo sẽ ra sau nhà.”

“Cảm ơn chị đã quan tâm giúp đỡ cả Yurika lẫn senpai.”

“Không có gì. Sakuraba dễ thương lắm, bọn này chỉ muốn kéo cậu ta vào cosclub luôn thôi.”

“Ahahaha.”

“Cả cosclub lẫn hội đàn len đều nhỏ nên khi có cơ hội thì ai cũng muốn nắm lấy à.”

“Thế đến lúc đó thì cậu cũng tham gia cùng bọn này chứ?”

Koutarou và cả đám lại bắt đầu hả hê.

“Hội trường, sao chúng ta không dời đến đây luôn? Chẳng phải đi chơi, càn đồng càn vui sao.”

“Đúng thế. Nghe hay lắm, phó hội trường.”

“Quá ngon.”

Sau khi ném cái gạt đầu cho phó hội trường, hội trường quay lại Koutarou lần nữa.

“Satomi, bọn chị đi lấy đồ một chút rồi sẽ quay lại sau.”

“Ok, em sẽ đợi.”

“Tốt, mọi người, ta đi nào!”

“Rê!!!!”

Và thế là thành viên cosclub rời đi nhanh chóng như lúc mới đến.

Vài phút sau thì các thành viên phòng 106 mới kết thúc thay đồ và đi ra bãi biển.

“Wow... mấy cô gái này là ai vậy...”

“Người mẫu chẳng?”

“Chẳng nhẽ sắp có sự kiện chụp ảnh gì đó à.”

“Wow, cô nàng kia có hai trái bưởi thật hùng vĩ.”

“Cô nàng lùn lùn kia to cũng chẳng kém...”

Ngay khi các cô gái xuất hiện đã thu hút mọi ánh nhìn từ cánh đàn ông.

Cùng với đó là những cái lườm từ cánh phụ nữ.

“Koutarou, xin lỗi đã bắt anh đợi!”

“Satomi, cậu đã dọn hết ra rồi à? Cảm ơn nhiều nha~”

“Hừm, người làm tốt lắm thường dân.”

“X-in lỗi đã bắt anh đợi, Satomi-sama.”

“Cứ bình tĩnh đi Ruth.”

“Satomi, cậu có thấy bộ đồ lót của mình ở đâu không!?”

Do họ là những cô gái sắc nước hương trời, nên tự nhiên đã trở thành tâm điểm của sự chú ý của cả bãi biển.

Ngoài Ruth ra thì những cô gái khác không thêm đề ý.

Họ không phải là kiểu người lo lắng mấy vấn đề như vậy.

Ruth là người duy nhất hoảng sợ trước những ánh nhìn khi bước trên bãi biển.

“Thế nào hả, Koutarou? Có phải anh đã đồ trước vẻ dễ thương lộng lẫy của Sanae-chan rồi không!?”

“Nè, Kurano-san, ngực cậu to quá đi... chúng cứ như sắp phát nổ trong bộ đồ bơi ấy... làm mình phát ghen tị...”

“Shizuka, có ngực lớn không hề tốt lành gì đâu. Không có nhiều bộ đồ hợp với chúng cũng như khiến mình thu hút sự chú ý.”

“Cậu nhắc mới đề ý là mọi người đang nhìn hết về phía này~”

“Chẳng phải như thế là họ bị thu hút bởi sự hào nhoáng của chúng ta sao. Chẳng phải quá tuyệt à.”

“S-atomi-sama, giúp em! Mọi người cứ nhìn hết về hướng này thôi!”

Khi Ruth cố chạy khỏi tầm nhìn của những người đi bơi khác thì 5 cô gái còn lại đang hướng tới Koutarou để khoe bộ đồ bơi.

Ngoài Ruth thì ai cũng có lý do của mình để mong đợi sự ngạc nhiên đến từ Koutarou.

“Thấy thế nào hả? Cậu không thấy vui sao, Satomi? Cậu đang là tâm điểm của sự ghen tị khi một mình họ tổng 6 cô gái xinh đẹp đến nhường này đó! – Hử?”

Tuy nhiên, kế hoạch của họ đã bị phá sản.

Trong khi tất cả nam nhân đều nhìn họ thì mỗi Koutarou đang quay đầu về một hướng khác.

“Em hiểu rồi, nếu chị sở hữu một biệt thự lớn như vậy thì chị đúng là một tiểu thư lớp trên rồi, senpai.”

“Bạn Satomi, tiểu thư ư... thật là...”

“Thì cái biệt thự của chị còn lớn hơn ngôi nhà em từng ở, nên gọi chị là tiểu thư là chuẩn rồi. Hơn nữa bộ đồ của chị cũng quý phái lắm”

“C-ái này là...!”

Koutarou đang nhìn Sakuraba Harumi, người đang diện trên người một bộ váy hè với một cây ô chống nắng.

Bộ đồ ấy đúng là như mong đợi từ một quý cô lớp trên, và mặc dù trời rất nóng nhưng cô lại tỏa ra hào khí mát lạnh.

“Chị trong rất đẹp, rất ra dáng tiểu thư. Nahaha.”

“...Satomi, bạn chỉ toàn chọc mình thôi...”

Và dù tỏa ra khí mát nhưng má cô như bị nung nóng.

“C-Chết tiệt, Koutarou... anh dám lơ cả đám bọn này!?”

“Sakuraba-senpai!? Sao chị lại ở đây!?”

“Lại là nhà người à, Sakuraba Harumi!”

“Nếu không nhầm thì là cô gái trong hội đàn lên của Koutarou...”

“Sakuraba Harumi, lớp 2-A và là hội trưởng hội đàn len. Bên cạnh người bạn hồi nhỏ là Matsudaira Kenji, cô là người có quan hệ mật thiết nhất với Koutarou.”

Bởi sự phát triển không mong đợi, cả 5 cô gái đều tỏ ra không hài lòng với Koutarou.

Trong tình huống đầy thi vị bất công như thế, cả 5 người không còn quan tâm nữa.

“Anh Satomi, đừng có nhìn ra chỗ khác nữa và cứu em với!”

Mặc dù thế nhưng Ruth vẫn cố gắng trốn thoát khỏi những ánh nhìn ám theo cô.

“Koutarou đúng là đồ ngốc! Hết thuốc chữa! trả lại thời gian lo lắng cho cả đám đi!”

“Uwa!? Cái gì thế!?”

“Bạn Satomi!?”

Sanae dùng thân mình đẩy Koutarou khiến cậu ngã xòa xuống cát.

Và trước khi cậu có thể cảm giác cái nóng thiêu đốt của mặt cát thì Sanae và Theia đã lao vào tấn công.

“Chôn hẳn đi! Tội bất trung phải chịu chết chìm dưới thủy triều!”

“Chẳng cần anh phải nứng tình nhưng anh cũng nên quay lại nhìn. Và chỉ ít cho bọn này cảm nhận như cười và nói ‘bộ đồ bơi mới của các nàng trong thật dễ thương lắm sao!’ chứ.”

“Ahhhh! C-ái gì thế!?”

Được lợi thế bất ngờ, Theia ấn Koutarou xuống.

Trong khi đó Sanae lấp cát lên người Koutarou.

“N-hư một mình Tulip có thể giữ được thăng này ấy!!”

“A, a, wah!”

Do Theia nhỏ người, Koutarou bắt đầu chống cự để đứng lên dù cô cố giữ cậu lại.

“Đừng có hòng nha, bạn Satomi!”

“Cả bạn chủ nhà nữa sao!?”

“Sanae, giúp chị với!”

“Yurika, đào ngay một cái hố! Chị giải mấy vụ đào mộ đúng chứ!?”

“Fueehh, mình không muốn đâu!”

“Chị sẽ giúp. Karama, Korama, đào hố đi.”

“Đã rồi ho~!”

“Để cho bọn này~ho! Đào hố là nghề của bọn em mà!”

Bởi giờ số lượng cô gái tham gia đã tăng lên, Koutarou nhận ra mình đang trong thế bất lợi.

“Cậu phải nhận một bài học cho việc dám làm tổn thương trái tim của một thiếu nữ!”

rokujouma_v3_093

“Au, owowowow, bạn chủ nhà, đừng có mà tỏ ra hạnh phúc khi đang khóa mình lại như thế chứ!”

Shizuka đang túm chân của Koutarou và dùng động tác khóa giữ cậu lại.

“Làm tốt lắm Shizuka! Chị có lời khen của ta!”

“Tớ có nên mạnh tay lên tí không nhỉ, Ey~”

Shizuka không thực sự giận Koutarou, nhưng cô tham gia vì cảm thấy có vẻ vui.

Do đã đến đây rồi nên cô muốn tận hưởng hết sức trước khi về nhà.

“Owowowow, thế có... hơi nặng tay!”

Koutarou tuyệt vọng cố gắng thoát nhưng cậu không có may mắn cơ hội với Shizuka.

Và trong khi Sanae và Theia giữ cậu, những cô gái khác đã đào xong chiếc hố.

“Sa-toni đang bị chôn, mình phải làm gì bây giờ...”

“Xin lỗi, điện hạ, người đừng mạnh tay thế...”

Harumi và Ruth cố ngăn họ lại.

Nhưng Harumi vẫn sốc trước sự kiện quá bất ngờ.

Nên thực tế chỉ có Ruth là người đang cố gắng ngăn họ lại.

“Ruth! Cứu mình với, Ruth!”

Giờ cô là hi vọng cuối cùng của Koutarou.

Cậu tuyệt vọng cầu cứu.

“Anh Satomi, cố gắng lên một chút! Em sẽ-“

“Ruth! Cô đến đây để làm gì!”

Nhưng Theia đã quát lên làm cô đông cứng mà ngừng lại.

Chỉ những lần như thế này, Theia mới tỏ ra cứng rắn.

Cô biết rằng như thế có thể chống lại được Ruth, một người thiếu quyết đoán.

“A... ừm...”

“Hãy nhớ cái cô đang mặc! Cô cảm giác như thế nào khi chọn nó!? Và như thế nào khi mặc nó hôm nay!? Và thực sự là cô vẫn có thể tha thứ cho tên ngốc này được sao!?”

“...Cái em đang mặc-”

Ruth dừng lại ngang câu khi nhắc lại lời của Theia.

Dù chúng chẳng phải đất đỏ gì nhưng chúng vẫn là những bộ đồ dễ thương rất hợp dáng người mặc.

Chúng là những bộ đồ bơi mà Koutarou đã mua cho họ.

“Hắn chẳng cần phải khen ngợi ta! Chỉ cần hắn nghĩ một cái là ta đủ thỏa mãn rồi! Nhưng không, hãy xem tên ngốc này đã làm gì!”

Cảm xúc mà Ruth mang khi cô mua bộ đồ bơi, và những ngày cô nóng lòng đợi chờ cho đến chuyến đi.

Và hơn thế là những xúc cảm khi Ruth mặc lên bộ đồ lần nữa.

“Ta sẽ không tha thứ cho hắn! Phẩm hạnh của người phụ nữ không cho phép ta tha thứ cho hắn! Còn cô thì sao, Ruth!?”

“Em...”

Điều cô nhớ cuối cùng là Koutarou không thèm đoái hoài nhìn cô hay Theia.

Anh ta chỉ tiếp tục nói chuyện với con đàn bà khác mà không mấy may để tâm đến hai người.

Dù anh ta đã mua chúng cho họ nhưng lại không có chút hứng thú gì với chúng.

(Mình...!!)

Và đột ngột, thứ gì đó bên trong Ruth như bị đứt gãy.

“... Chôn anh ta thôi, điện hạ, chôn sống luôn. Không, chôn thì đơn giản cho anh ta quá. Phải chắc chắn rằng anh ta không thể trèo lên được, phải buộc tay và chân anh ấy lại!”

{Ruth-yandere mode ON :v}

Ruth nhìn Koutarou với con mắt lửa địa ngục.

Như thể con giận của Theia đã nhập vào cô.

“Nói hay lắm Ruth! Ta để cho cô hết đó!”

“Tuân lệnh, thưa điện hạ!”

Và Ruth vui vẻ gia nhập cả bọn chôn sống Koutarou.

Cô nhanh chóng nhảy đến tay chân của Koutarou với một sợi dây và tước đoạt sự tự do của cậu.

Cô không chút ngần ngại hay thương cảm.

“Waaa, cả Ruth nữa sao!? Mình đã làm gì xúc phạm cậu sao, Ruth!?”

“Đôi khi không làm gì cũng là tội ác! Dù cho anh có tốt bụng thế nào đi chăng nữa!”

“Tại sao!?”

Koutarou tuyệt vọng giành lại sự tự do, nhưng chống lại một tiểu đội toàn lực sáu cô gái thế này thì cậu bó tay.

Và nhanh chóng, Koutarou sớm nhận ra mình đã bị chôn trên bãi biển.

Phần 4

Những con sóng cứ cố ập vào mặt Koutarou rồi lại rút ra biển.

Bởi thủy triều lên nên những đợt sóng lại dần dần tới gần Koutarou hơn.

Với toàn cơ thể nằm trong cát, thứ duy nhất có thể di chuyển là đầu của cậu.

Không thể di chuyển, cách duy nhất là Koutarou quay đầu đi để tránh những con sóng.

“... Sao mọi chuyện lại thành ra thế này.”

Koutarou không thể mừng tượng được lý do tại sao mình lại được chôn sống.

Từ góc nhìn của Koutarou thì sau khi kết thúc việc chuẩn bị đồ, cậu chỉ nói chuyện với Harumi như thường ngày.

“Hay chẳng nhẽ mình đã làm gì trước đó...”

Koutarou chịu thua.

Cậu đâu có quen với đàn bà con gái đâu mà có thể hiểu được họ.

Dù không chút tình cảm nào cho nhau nhưng họ lại muốn được người khác theo đuổi hay chí ít cũng phải tỏ ra hứng thú với họ.

“...Mình không thể hiểu nổi...”

Và khi đang nghiêng cái đầu, một cái bóng bao phủ cậu.”

“Bạn Satomi.”

“Sakuraba-senpai.”

Cái bóng ấy là từ chiếc ô che nắng của Harumi.

Cô tiến lại gần mà Koutarou không hề để ý và che nắng cho cậu.

“Đúng lúc lắm, senpai! Giúp em với!”

“...Ừm... mình phải làm gì?”

Harumi ngồi xôm cạnh Koutarou và mỉm cười.

“Đừng trêu em nữa mà giúp em đi.”

“Nhưng nếu thế thì chắc cậu sẽ chạy đi mất... Nhưng nếu cậu ở đây nói chuyện với mình một lúc thì mình không bận tâm giúp cậu đâu.”

“Senpai, em cảm giác như chị trở nên ‘bạo’ hơn bình thường.”

“Fufu, thì ta đang ở khu nghỉ dưỡng cạnh bãi biển mà, nên mình đang có tinh thần cao.”

“Mà, rõ ràng là vậy.”

Mặc dù có vẻ là do mặt trời đang đứng bóng hay sao mà nụ cười của Harumi tỏa sáng hơn bình thường.

(Chắc là do kết bạn với Yurika đã giúp chị ấy khá hơn...)

Koutarou có cảm giác cách cư xử của Harumi hiện tại có phần tích cực hơn.

Nhưng có cảm giác là việc Koutarou nói chuyện với Harumi lại là chuyện cực kì tệ hại.

“Chết tiệt, Sakuraba Harumi, sao người mang đậm chất hào khí nữ chính đến vậy!”

“Chẳng biết Koutarou nghĩ gì!? Sao anh ta lại để mình dễ dàng rơi vào bẫy của ả ta vậy chứ?!”

“Điện hạ, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Đúng là chôn hắn là quá nhẹ! Tên thường dân cần bị trừng phạt nghiêm khắc hơn!”

Theia, Ruth và Sanae đều đang nổi cơn tam bành.

“Vậy ta phải làm gì đây?”

Shizuka cũng khá là hào hứng.

Cô cảm giác như được tự do khi đến biển.

“... Vậy chơi bỏ dưa hấu đi.”

Dù Kiriha đưa ra gợi ý, nhưng không rõ là cô nàng đang đùa hay đang nghiêm túc nữa.

Cô luôn diễn như thường ngày và đưa ra một quả dưa hấu lớn mà cô mang theo.

“A, nghe có vẻ vui!”

“Tôi tự hỏi là cái nào sẽ bị bỏ trước, quả dưa hay là cái đầu của Koutarou.”

Kiriha vừa cười vừa rút ra thanh kiếm gỗ.

“Vậy làm thôi!”

“Ta không biết chúng ta chuẩn bị làm gì nhưng làm thôi!”

“Đừng mà, mình cảm thấy có lỗi với Sakuraba-senpai~”

Yurika cố dừng các cô gái lại.

Sau khi Koutarou bị chôn, Yurika đã để ý thấy Harumi và cố giữ im lặng để không xen vào chuyện hai người.

“Không có ai có hời ý kiến cô!”

“Hi! Chạy đi! Sakuraba-senpai, chạy đi!”

Nhưng dù gì thì đó vẫn là Yurika.

Cô thua sức mạnh của Theia và thoái lui.

Không có lấy một cơ hội, đúng là cô nàng mahou shoujo của chúng ta, Rainbow Yurika.

Trong khi đó, Koutarou và Harumi vẫn hạnh phúc nói chuyện với nhau đâu có hay một âm mưu đang hình thành đằng sau hai người.

“Satomi, cậu chảy nhiều mồ hôi quá. Chắc nằm trong cát nóng lắm hả?”

“Dạ em ồ. Em chỉ tổ làm bẩn chiếc khăn tay của chị mà thôi.”

Harumi đưa ra chiếc khăn tay của mình từ trong túi và nhẹ nhàng thấm mồ hôi của cậu.

“Rồi, hết rồi đó.”

“Senpai...”

“Fufu, cứ như là mình trở thành mẹ của bạn ấy, Satomi.”

Koutarou cảm thấy có lỗi khi chiếc khăn thơm phức ấy vị vấy bẩn bởi mồ hôi của cậu, nhưng Harumi lại không nghĩ như vậy.

“Sakuraba-senpai~ cùng nhau chơi bỏ dưa nhé~”

Theia, người đang giữ một quả dưa lớn, tiến về phía hai người họ.

Bởi tấm thân mảnh khảnh, quả dưa như che hết nửa người cô.

Bất ngờ bởi có người gọi mình nên Harumi không nói thành lời.

Cô khá là tệ trong khoản giao tiếp với người lạ, nhưng tại do cô không đề phòng khi nói chuyện với Koutarou nên cô càng bị giật mình hơn.

“Sakuraba-senpai! Hãy cùng tạo kỉ niệm mùa hè cùng nhau nhé~”

“À-ừ.”

Harumi gật đầu theo bản năng.

“Ai vậy? Có phải Tulip không?”

Không thể cự cự quây nên Koutarou không thể ngoái đầu nhìn Theia.

Cậu không thể biết là ai ngoài việc đoán giọng, nhưng giờ Theia nói chuyện lễ phép hơn bình thường nên cậu không chắc lắm.

“... Đúng rồi đó, tên thường dân.”

Và vừa nói, Theia đặt quả dưa ngay cạnh đầu của cậu.

Cùng lúc, Koutarou có cảm giác khá tốt về kích cỡ và căn nặng của quả dưa dựa vào độ rung mặt đất.

Quả dưa hầu ít nhất phải to gấp ba cái đầu của cậu.

Và có thể thấy khuôn mặt của Theia đằng sau nó.

Theia đưa môi kề tai Koutarou mà thì thầm.

“Kukuku, ta sẽ cho ngươi một vài kỉ niệm cùng chúng ta luôn.”

“Cô tính làm gì vậy, Tulip!?”

“Ồ, đâu có gì, chỉ là bỏ dưa thôi mà. Bọn này chỉ định bỏ nó bằng một nhát đập thôi, kukuku.”

Chắc chắn Harumi đã không còn nhìn hai đứa, Theia bắt đầu hả hê cười.

Nụ cười càng ngày càng đen tối.

Trong khi Koutarou đang dính vào một âm mưu nho nhỏ thì ở xa, một âm mưu lớn lớn cũng đã được bắt đầu.

“Aniki, có vẻ chúng chuẩn bị bỏ dưa.”

“Tốt, giờ bọn chúng sẽ tập trung vào quả dưa. Đây là cơ hội để bắt mục tiêu.”

“Chúng ta sẽ làm à?”

“Đĩ nhiên rồi. Nếu không làm thì chúng ta thành vô gia cư cả lũt.”

“Chúng ta đã dùng hết số tiền còn lại còn gì.”

Và lũ chủ mưu ấy chẳng ai khác là lũ ghost hunter.

Chúng quan sát Koutarou và cả đám bằng chiếc ống nhòm từ trên những hòn đá.

“Bán được con ma đó thì chúng ta giàu to.”

“Chúng ta có thể mua TV và xe đạp.”

“Phải rồi đó, theo tao, Hachi!”

“Chúng ta sẽ làm gì?”

“Dù là đường vòng nhưng ta cần áp sát chúng từ đằng biển. Như thế thì chúng sẽ không để ý đến chúng ta và dù có thì ta cũng có thể giấu đồ nghề dưới nước để chúng không nghi ngờ gì cả.”

“Như mong đợi từ aniki! Dù săn ma là nghề cao quý nhưng anh toàn biến chúng ta vào vai phản diện!”

“Im đi, Hachi! Chúng ta là anh hùng của công lý! Lỗi không phải của chúng ta, lỗi là do cái nghèo!”

Hai tên đó mang theo những dụng cụ và máy móc khả nghi và nhảy xuống biển.

Mục đích của chúng chỉ có một và đó là Sanae.

Phần 5

“Ey!”

Vung thanh kiếm với hết sức mình, Harumi đã đánh trượt tới ba lần cho đến lúc này.

Cô toàn đánh trúng cái gì đó cứng cứng và nảy lại.

Nhưng giờ cô đã đánh được vào thứ gì đó mềm mềm và đầu kiếm như lún vào trong.

Và cô cũng không nghe tiếng kêu của Koutarou nữa.

rokujouma_v3_extra2

“Chị làm được rồi! Sakuraba-senpai!”

Thay vào đó là tiếng hò của Yurika.

Nghe thế, Harumi nhanh chóng cời chiếc khăn che mặt.

“Bạn Satomi! Bạn có ổn không!?”

Vâng, Harumi đã đập vào đầu Koutarou đến ba lần.

Koutarou thì bảo không sao nhưng cô vẫn cảm thấy lo lắng.

Nên tại sao khi tháo băng bịt mắt, cô đảo mặt tìm kiếm Koutarou ngay.

“A, cái này ngon quá đi.”

Nhưng Koutarou giờ lại đang trước mặt cô và ăn quả dưa hấu đã bị bỏ đói.

Cu cậu miệt mài ăn mà không để ý là Harumi đang lo lắng cho cậu.

“C-ảm ơn trời...”

Nếu là Sanae và Theia thì chắc đã nổi cơn tam bành rồi nhưng đây lại là Harumi.

Nhìn Koutarou hăng hái ăn dưa mà cô cảm thấy nhẹ nhõm mà ngồi thụp xuống.

“Chị có.. nướm... ăn... nướm... không, senpai?”

“C-chắc là có.”

“Ặc, chị ta thành công mất rồi..”

“Nyaahahaha, Harumi yếu quá nên chẳng bỏ được đầu của Koutarou.”

Thất vọng, Theia và Sanae xuất hiện.

Ăn xong phần của mình, Koutarou phàn nàn.

“Thế là xong rồi chứ, cho tôi ra khỏi đây đi!”

Nhưng cả hai đều lắc đầu.

“Ta từ chối.”

“Lượt tiếp theo là của Shizuka.”

“C-ái!”

Koutarou lừa hai người.

Nếu là Shizuka, người nổi danh với khả năng chiến đấu mà cầm kiếm gỗ lên thì cậu chẳng còn dám chắc chuyện gì sẽ xảy ra với đầu của cậu nữa.

“Haaaaa!”

Bên cạnh đó, Shizuka có vẻ đang nóng lòng nên cô đang liên tục vung kiếm ra hướng biển.

Sức ép và tốc độ của cô không phải là dạng vừa, ai cũng đều nghĩ rằng Koutarou đang trong tình huống nguy hiểm.

“S-atomi, mình sẽ cứu bạn ngay đây!”

Ngay cả Harumi cũng vậy nên cô cố đào để cứu Koutarou.

Nhưng có người ngăn cản cô.

“Senpai, đi ra đây đi~ chị đang cản đường lượt tiếp theo đó.”

“Kya!? Nhưng Satomi vẫn...”

“Ồn mà, Sakuraba-senpai. Cứ mặc kệ Satomi đi.”

“Cả cậu nữa sao, Nijino?”

Theia và Yurika kéo Harumi ra ngoài.

Ngoài Theia ra thì Yurika hợp tác bởi cô sợ Theia cũng như không muốn Harumi bị dính líu vào.

Thay vào đó, Kiriha đến lấy những mảnh dưa vớ, còn Ruth thì thay nó bằng quả mồi.

“Chuyện này ngày càng tồi tệ rồi, mình cần phải làm gì đó!”

Hoảng loạn, Koutarou cố gắng thoát ra.

Nhờ một phần Harumi đào trước đó mà cậu đưa được một tay lên khỏi bề mặt.

“Tốt rồi!”

“Không có đâu!”

“Đợi đã, Satomi-sama.”

“Waaaah!”

Nhưng Sanae và Ruth lại chôn cậu lần nữa.

“Dừng lại đi, Sanae!”

“Còn lâu~”

“Và sao cậu lại nổi giận vậy, Ruth?!”

“Anh bảo em phải đánh vắn cho anh nữa ư!? Đừng chọc em cười! Sự phản bội này cần phải trả giá bằng cái chết!”

“Từ bỏ đi, Koutarou!”

“Phản bội cái gì cơ!?”

Trong khi Ruth và Sanae đang chôn Koutarou, Theia và Yurika kéo Harumi đi xa, Shizuka vui vẻ vùng kiếm gỗ và Kiriha nở nụ cười trước khi cắn miếng dưa của mình.

Họ tập trung vào việc của mình mà ngó lơ xung quanh.

Từ dưới biển, có thể thấy họ đang tận hưởng hết sức.

“Giờ đó, Hachi!”

“Vâng!”

Và thế hai tên ghost hunter bắt đầu thực thi kế hoạch.

Trồi lên từ trên biển, chúng tiến lại gần Koutarou và đám bạn.

Trên mỗi tay chúng cầm một chiếc lưới bắt côn trùng lớn.

Chúng là dụng cụ bắt ma, chúng cực kì hiệu quả y chang như khi dùng để bắt côn trùng vậy.

Bọn chúng đã sẵn sàng và hướng tới chỗ của Sanae.

“Hử?”

Koutarou, người đang bị chôn dưới cát lần nữa là người đầu tiên phát hiện ra chúng.

Nhưng cậu không nghĩ rằng chúng đang có mưu đồ bắt Sanae với những chiếc lưới bắt côn trùng đó, mà chỉ đơn giản coi chúng là những tên dỏ hơi dẫu đó quanh đây.

“Chờ đó, chúng tao sẽ bắt mày ngay đây, cô mèo bé con dễ thương ạ!”

“Tiền! Chúng ta làm một video trước và tiền trào vào túi! Tiền! Rồi ta bán nó, tiền lại đầy nhiều hơn!”

Nhưng khi chúng càng lại gần và Koutarou nghe những điều kỳ lạ mà chúng nói, cậu bắt đầu lo lắng.

Chúng càng kích thích bao nhiêu thì Koutarou càng thấy bất an bấy nhiêu.

“Này mọi người, có mấy người đang tiến tới từ phía sau kia, bình tĩnh chút đi.”

Không ai trừ Koutarou phát hiện ra bọn chúng.

Nên Koutarou cố cảnh báo họ, nhưng chỉ có một người tin cậu là Harumi.

Nghe giọng cậu, cô quay đầu lại.

“A...”

Và khi cô thấy một cặp đôi khá nghi, người cô cứng đờ lại.

Chúng nhìn như lũ biến thái, loại người mà Harumi cực kì không muốn dây vào.

“Em hồng có bị lừa đâu nha~”

“Đúng là đồ dân thường! Nếu muốn nói dối thì nên học cách bịa chuyện hay hơn đi!”

“Chúng ta nên trừng phạt anh ấy.”

Nhưng Sanae, Theia và Ruth, người đang đứng cạnh Harumi, cho rằng Koutarou chỉ đang cố chạy thoát và không thêm tin cậu.

Trong số đó, Yurika là người duy nhất quay lại sau khi thấy thái độ bất thường thì Harumi.

“Hai người họ là ai vậy ta...”

Nhưng đầu óc Yurika quá đơn giản để nghĩ rằng lũ ghost hunter đang tiến lại gần là nguy hiểm.

“Coi chừng, Koutarou!”

“Mọi người, ai đó đang tới!”

Mất một lúc thì Kirih và Shizuka mới để ý hai tên ghost hunter đang tiến lại gần đám Koutarou.

Nhưng do mất cảnh giác nên họ chỉ còn nước gọi với tới những người còn lại.

“Cái gì?”

“Ai là ai chứ?”

“Chuyện gì vậy?”

Và Theia, Sanae và Ruth cuối cùng mới quay đầu lại.

“Bắt được bé rồi!”

“Đến đây, thiên thần của lòng anh!!”

Nhưng cùng lúc, lũ ghost hunter đã chụp những chiếc lưới xuống.

“Kyaaaaaaaaaaa!?”

Tuy nhiên, để trốn khỏi tấm lưới đang chụp xuống, Sanae đã nhanh chóng ẩn người xuống đám cát.

Do quen với việc oánh lộn với Koutarou hàng ngày nên cô đã quen với những đòn bất ngờ như thế rồi.

“Kya!?”

“C-chuyện gì thế!?”

Do Sanae đã tránh được tấm lưới nên Harumi và Ruth là người chịu lãnh.

Họ không kịp tránh nên chiếc lưới quấn vào đầu họ.

“Chúng ta làm được rồi, Hachi! Bắt được một cô bé có là gì với tao đâu!”

“Em cũng tóm được ả rồi! Giờ ta có thể làm gì tùy ý!”

Lúc ghost hunter phấn khích.

Trong đầu chúng giờ chỉ còn cuộc sống phú quý mà chúng sẽ được hưởng sau khi đã bán được Sanae.

Chúng sẽ có nhiều rượu đến mức có thể bơi trong đó nè, có TV nè và có cả xe đạp nữa chứ.

Một tương lai sáng lạn đang chờ chúng... hoặc là chúng nghĩ vậy.

“Này, Hachi, mày ý gì khi nói ‘cũng’ là sao?”

“Đại ca, thì em là người bắt được con bé.”

Lúc đó, chúng mới nhận ra rằng mỗi người bọn chúng đã bắt được một con ma (?).

Nhưng mục tiêu của chúng lại chỉ có một con duy nhất.

“Hừm? Ý mày là sao?”

“Đại ca, sao con ma này giống con người đã man.”

“Con của tao cũng vậy. Này Hachi, chúng ta nhắm hàng mất rồi!”

“Chết tiết! Bị lỗ rồi sao!”

Khi nhận ra thì đã quá muộn, Sanae đã thoát thân từ lâu.

“K-hông! Cứu mình, Satomi-kun!”

“L-ũ biến thái!!”

Và tệ hơn là những cô gái mà chúng bất giờ đang kêu cứu.

Một nhóm khả nghi trôi từ biển lên và bắt lấy hai cô gái đang ngồi trên cát bằng những tấm lưới.

Mắt đỏ ngầu, hơi thở nặng nề và nước nhỏ giọt từ cơ thể chúng.

Chúng đích thực là một lũ biến thái.

“Các nguoi làm cái quái gì vậy!?”

Nghe tiếng kêu của Ruth và Harumi, Koutarou hết sức bình sinh vùng người ra khỏi đồng cát.

Tay chân của Koutarou đứng ra đã bị trói bởi dây thừng của Ruth, nhưng cùng lúc cố sức thoát khỏi đồng cát, cậu đã giật đứt chúng.

Một sức mạnh kinh hồn chỉ có thể xuất hiện trong thời khắc sinh tử.

“Dám làm senpai và Ruth phải khóc!”

Thoát khỏi hố cát, Koutarou lườm lũ ghost hunter với ánh nhìn đầy giận giữ.

Chúng nó chỉ biết thu chiếc lưới lại và bắt đầu xin lỗi rồi rít.

“C-hờ đã, chàng trai! Bọn này không có ý gì với những bé này đâu!”

“Đ-úng đó! Bọn này tia em khác cơ, đứa nhỏ hơn ấy!”

“Nó nói đúng đó! Bọn này tính bắt đứa con gái nhỏ con khi nãy để có thể bán nó!”

“Tin bọn này đi! Bọn này không có hứng với mấy con bé bình thường đâu!”

Nhưng những lời bào chữa của bọn chúng chỉ tỏ khiến Koutarou tức giận hơn.

“V-ậy ra bọn mày không chỉ là lũ biến thái, mà còn là lũ lolicon nhắm tới Theia à!?”

Koutarou không nghĩ rằng bọn chúng đang nói về Sanae.

Và tương tự như Koutarou, mọi người trên biển cũng đều nghĩ vậy.

“Vậy ra các nguoi nhắm vào ta à!? Đúng như ta nghĩ, dù hòa vào đám đông nhưng hào quanh vương giả vẫn khiến ta nổi bật hơn cả!”

Và kết quả là chẳng ai nghĩ ai khác ngoài Theia.

Rằng hai tên kia âm mưu bắt cóc một loli để làm những chuyện đồi bại với cô, những tên biến thái không đáng được tha thứ.

“Chết tiết lũ biến thái bọn bay! Tao chẳng quan tâm bọn mày nhắm vào ai nữa! Một mình Yurika làm trò biến thái cũng đủ lắm rồi!”

“S-atomi-san, ít nhất thì gọi nó là cosplay chứ! Gọi nó là biến thái thì thật là quá quắt mà!”

Koutarou tức giận quá mà lỡ miệng khiến Yurika lại rùng rùng nước mắt.

“... Ra là vậy... trong mắt Satomi, mình chỉ là đứa con gái biến thái...”

Bị trúng phải đòn quá hiểm, Yurika nằm vật ra mà khóc.

“Mình bắt đầu thấy ghét mọi thứ... Có vẻ mình nên về nhà một chuyến...”

“Bình tĩnh, chàng trai! Bọn này chỉ cần cô nhỏ đó vì an nguy xã hội và tạo ra sự sống thôi mà!”

“Đại ca nói phải đó, bọn này không có ý định mò ám đâu!”

“Bọn mày tính ‘tạo sự sống’ từ cô ấy á?! Các nguoi đúng là một lũ tội phạm nguy hiểm! Trên hết, bọn mày còn khiến Sakuraba-senpai và Ruth-san phải khóc!? Tao sẽ đá chúng mày về biển làm mồi cho cá ăn!”

Bừng bừng tức giận, Koutarou áp sát lại đám ghost hunter.

Cùng lúc, chúng nó chỉ biết thoái lui.

Nhưng nhanh chóng, không còn đường lui cho bọn chúng nữa.

“Các nguoi nghĩ mình đang đi đâu vậy?”

“Hả? Cả đằng sau nữa!?”

Shizuka đã đứng sau từ khi nào với một chiếc kiếm gỗ trên tay.

Trán cô nhăn lại, mạch máu nổi lên và đôi mắt cô đầy sự căm ghét.

“Không hay! Hachi, chúng ta phải thoát khỏi chỗ này!”

“Đ-âu có được! Chúng ta hoàn toàn bị bao vây rồi!”

Ngoài Yurika, Harumi và Ruth thì những người còn lại đã vây quanh lũ ghost hunter.

Koutarou nắm chặt nắm đấm, Shizuka siết chặt cán kiếm, Theia triệu hồi một beam cannon từ Blue Knight và Kirika lệnh cho hai con haniwa tấn công.

Còn Sanae đã rời khỏi đám cát và đang mang những miếng dưa lợ lừng mà nhắm vào chúng.

“Có chuyện gì vậy, Satomi!?”

Lại có thêm đồng minh của Koutarou xuất hiện.

Đó là sáu thành viên của hội cosplay.

Dự tính hợp với nhóm Koutarou nên họ đã mang đồ của mình tới.

“Chuyện là có một vài tên biến thái đã xuất hiện! Ở đây khá nguy hiểm nên các chị lùi lại cho!”

“Biến thái!?”

“Lũ chúng nó đúng là ở đâu cũng có.”

“Không thể tha thứ!”

“Kẻ địch của phụ nữ!”

Nghe chuyện xong, các cô gái cũng giúp đỡ bằng cách bao quanh lũ ghost hunter.

Họ cầm những chai lọ kim loại và sẵn sàng ném chúng vào hai kẻ kia nếu có chuyện.

“Lũ biến thái.”

“Nghiêm túc hả trời?”

“Nhưng mấy bé ấy dễ thương quá đi...”

“Mình không thể tin được...”

Trên hết, những người khác trên bờ biển bắt đầu lờ mờ đám ghost hunter, họ cũng từ từ vây lại để giữ chúng khỏi chạy thoát.

Không còn một đường thoát thân cho chúng.

“V-ô dụng rồi...”

“Kết thúc rồi.”

Cả hai tên đều từ bỏ việc thương thuyết hay chống trả.

Và cũng như Yurika, chúng bắt đầu khóc.

“Nhân tiện thì bọn này đang chơi bỏ dưa, mấy người muốn tham gia không?”

Cùng lúc, sau nụ cười tươi tắn của Shizuka, hai tên ghost hunter đã có một kỉ niệm mùa hè không thể nào mà quên được.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Thẻ bài hiểm và Bộ cánh cứng

Phần 1

Thứ hai, ngày 11 tháng 8

Sau khi hã dạ với món dưa, Koutarou, những kẻ xâm lược và Harumi lẫn Shizuka cùng hội cosplay đã chơi đùa cho đến khi mặt trời lặn.

Vậy nên khi về đến nhà nghỉ thì cả đám đều cảm thấy mệt mỏi.

Bởi thế, Koutarou và những người khác đang trên đường tới suối nước nóng để hồi sức.

“Ahhhh~ như sống lại vậy~”

Khi Koutarou chìm mình vào suối nước nóng ngoài trời, cậu cảm giác như mọi sự mệt mỏi đều tan biến.

Trên hết, làn da rám nắng của cậu cứ châm đốt mỗi khi cậu chìm vào dòng nước.

Tuy nhiên, đó không phải con đau đớn gì cả, mà ngược lại là một trong những yếu tố khiến cậu khoan khoái.

“Căn phòng thì nhỏ mà cái suối nước nóng này to phải biết...”

Suối nước nóng này được phân 2 khu vực cho nam và nữ.

Nên hiện Koutarou đang ở bồn tắm khác chỗ đám con gái và bởi chẳng có khách nên cậu như độc chiếm toàn bộ chỗ này.

Bởi quanh Koutarou luôn đầy sự ồn ào, nên con suối nước nóng to lớn và yên tĩnh này là thứ mà cậu mong đợi.

“Hôm nay vui thật... Bỏ quá đám người biến thái ra thì cả bọn cũng đã chơi khá khá...”

Koutarou hồi tưởng lại chuyện xảy ra trong ngày.

Sau khi đuổi cổ những tên biến thái (?), Koutarou và những người bạn, tổng cộng 14 người, cùng chơi với nhau.

Không chỉ bơi mà còn chơi bóng chuyền và ăn thịt nướng nữa.

“Và senpai cũng đã thân với mọi người hơn, tốt tốt lắm”

Dù Harumi không có bơi do tình trạng sức khỏe yếu, nhưng cô, Yurika và Ruth cùng hội cosplay – những người không giỏi thể thao, đã chơi cùng với nhau trên bãi biển.

Cô cũng có tham gia bóng chuyền bãi biển cùng Koutarou một lúc.

(Tận hưởng niềm vui là quan trọng nhất...)

Harumi, người gần như lẻ loi một mình, giờ đã có thể ở bên rất nhiều những người khác.

Và đó là điều khiến Koutarou thấy hạnh phúc hơn cả.

Bởi vậy, dù Harumi đã quay lại biệt thự của cô, Koutarou vẫn còn tâm trạng khá tốt.

“...!”

“...!?”

Giọng những cô gái phòng 106 có thể nghe thấy từ phòng tắm nữ.

Do có tường nên cậu không thể nghe rõ, nhưng có vẻ họ đang thảo luận chuyện gì đó.

“Fufufu, họ lại nữa à?”

Thường thì Koutarou sẽ giận dữ quát tháo họ đừng có gây rắc rối cho những vị khách khác nhưng hôm nay thì không.

Cậu có thể nghe các cô gái đang nói chuyện bình thường với nhau.

Họ cũng đã chơi cả ngày nên tất cả cũng đã rũ rượi hết cả.

“Mấy người, đừng có làm gì quá đấy...”

Và khi đang ngâm mình dưới nước, cậu gà gât.

Sau khi Koutarou lặn ra ngủ trong phòng tắm nam, một cuộc thảo luận đặc biệt có thể nghe từ phòng tắm nữ.

Ở đó, những cô gái phòng tắm 106 chỉ có một mình, và trên hết, Koutarou người suốt ngày ở bên cạnh họ thì đã ở bên nhà tắm nam.

Thế nên lẽ dĩ nhiên là cuộc nói chuyện phiếm này đã biến tấu sang những chủ đề mà họ chưa từng nói tới bao giờ.

Chủ đề đầu tiên là về Koutarou.

Bình thường cậu thẳng thắn, không ngần ngại, nhưng theo thời gian, cậu sẽ làm chuyện gì đó cực kỳ ngu ngốc.

Bất mãn với điều đó, những cô gái bắt đầu kể lể.

“... Nói thật là đó là tại sao mà ta chẳng quan tâm đến ngài vàng. Miễn là ta có thể bảo vệ mẫu thân của ta, ta chẳng nhất thiết trở thành nữ hoàng.”

Chủ đề tiếp theo được đưa đẩy từ đó.

Bởi gặp sự phản kháng ngoài mong đợi từ Koutarou, sự xâm lược của những cô gái không đạt như kế hoạch.

Đã 4 tháng kể từ khi họ đến căn phòng 106, nên họ bắt đầu thấy lo lắng.

Nhưng chẳng một ai chịu từ bỏ, bởi mỗi người có lý do riêng mình để nhượng bộ.

Thế là cuộc thảo luận lại tiếp tục được thay đổi.

“Tuy nhiên, để bảo vệ mẫu thân của ta, nữ hoàng hiện tại, làm công chúa thôi là không đủ. Ta cần chứng tỏ bản thân xứng đáng với ngôi vị hoàng đế, không thì người dân sẽ chẳng chấp nhận hành động ta. Từ đó, ta chỉ cần thâm nhập vào một tổ chức quân sự cao cấp.”

“Vậy ra là cô không cần phòng 106 để trở thành hoàng đế mà bởi cô muốn bảo vệ mẹ cô hả?”

Kỳ lạ thay, Sanae đã lắng nghe Theia mà không hề trêu chọc cô nàng và nhìn cô với ánh nhìn đầy nghiêm túc.

“Phải. Nên ta không có nhượng bộ đâu.”

“Hừ, thế ra cô cũng giống tui.”

“Giống cô?”

Và Theia cũng đang nghiêm túc.

Cô không cảm thấy sự trêu chọc từ Sanae.

Nên cô chìm mình vào trong nước và lắng nghe Sanae.

“Phải, tui đợi cha và mẹ quay lại căn phòng 106.”

Sanae đang ngồi trên bờ cạnh suối nước nóng và bắt đầu kể trong khi nhẹ nhàng đá chân của mình.

Tuy nhiên do cô là một hồn ma nên không có chút nước nào bị vấy lên, chân cô lướt đi như không có chút nước nào ở đó vậy.

“Cha với mẹ sẽ gặp rắc rối nếu tui rời khỏi đó khi họ quay lại đúng chứ? Đó là lý do mà tui sẽ không thua. Đó là nhà của tui cơ mà.”

“Ta đã hiểu, vậy ra là người cũng vì cha mẹ người... nên người có lý do để không chịu thất bại.”

Theia tỏ ra một thái độ trang nhã.

Sự căm ghét thường thấy của cô không còn nữa.

Sự thật là do cô quá mệt nên chẳng còn cách nào khác.

Và cũng nhờ Sanae quên đi mối ác cảm nên cô cũng tương tự.

“T-rong trường hợp ấy thì mình cũng không dừng bước đâu!”

“Cô ấy á?”

“Chỉ ta chỉ nói dối thôi~”

Theia ngạc nhiên còn Sanae nhanh chóng bác bỏ.

“Mình không có nói dối! Mình có lý do đằng hoàng mà!”

Yurika thường ngày nhượng bộ nhưng bởi không khí nghiêm túc mà thái độ lạc quan của cô vẫn không đổi.

Có chút hưng phấn, cô nàng đang nắm chặt chiếc khăn tắm mà cô đang nghịch.

“Tôi có chút hứng thú đó, nói đi, Yurika.”

Bên cạnh cô là Kiriha đang nở nụ cười.

Do đang ngâm mình trong suối nước nóng nên ngực cô bỗng bồng bềnh nổi lên làm cho có cảm giác như bộ ngực ấy lớn hơn hẳn bình thường.

Và trong khi cô đang cố giấu chúng sau tấm khăn tắm, cô nở nụ cười.

“V-vâng.”

Nhận sự ủng hộ không ngờ tới, Yurika có chút do dự.

Nhưng nhanh chóng cô lấy lại động lực và bắt đầu giải thích.

“Thực sự thì em là một mahou shoujo dự bị thay thế cho một ân nhân từng cứu mạng em.”

“Ân nhân...”

Shizuka, người đang ngồi trước Yurika, tỏ ra bối rối.

Giờ cô đang xoa tóc nên nhìn như một người khác hẳn.

Mái tóc dài của cô đung đưa khi cô nghiêng đầu.

Shizuka đang thắc mắc không hiểu “mạng sống” có liên quan gì tới cosplayer.

“Vâng. Người ấy đã cứu em khi em gặp nguy hiểm. Đổi lại, cô ấy đã gặp một vết thương rất lớn...”

Yurika nhìn xuống với bộ mặt đăm đăm.

Cô cảm thấy có trách nhiệm vì vết thương của ân nhân của mình.

“Thế nên cậu mới thay thế vị trí mahou shoujo cho người đó?”

“Vâng.”

Yurika gật đầu.

“Đó là tại sao mà mình sẽ bảo vệ nền hòa bình của thế giới này. Dù không được gặp bố mẹ nữa nhưng đó là điều mình cần phải làm.”

“Ý chị là sao khi không thể gặp gia đình của mình nữa?”

“Nếu một mahou shoujo sống ở nhà thì họ sẽ đem lại rắc rối cho người thân của họ. vậy nên mình phải rời đi trước khi họ gặp nguy hiểm. Tiền bối của mình cũng đã chiến đấu một mình.”

“Ồ... một quyết tâm đáng ngưỡng mộ...”

(Trước khi gây rắc rối như một cosplayer nên chị ta tách ra sống riêng... Và chị ta bắt đầu cosplay để trả ơn người đã cứu mạng mình. Mình nghĩ chị ta chỉ là một người vô dụng nhưng có vẻ chị ấy chỉ ít có chút quyết tâm...)

Dù Sanae người luôn bắt nạt Yurika cũng bắt đầu có một chút tôn trọng cô nàng.

“Hiểu rồi, lý do đó nghe hợp với cô đó.”

Theia cũng tương tự, nhưng cô chỉ mới dừng lại ở việc chấp nhận lời giải thích của Yurika thôi.

Và sau khi gật đầu tán đồng với Yurika, Theia quay sự chú ý đến Kirih.

“Vậy lý do nào mà cô lại lên mặt đất, Kirih.”

“Tôi tin là mình đã từng nói rồi. Tôi đến đây để lấy lại thứ đã bị cướp mất. Chỉ có thể thôi.”

Theia không thỏa mãn với lời giải thích sáo rỗng như thế.

“Sau khi trải qua hàng trăm năm dưới mặt đất, thì phải có lý do gì đó mới đột ngột xâm lược lên phía trên này chứ!? Vậy tại sao lại là bây giờ?”

“Lỗi mẫn quá đấy...”

Kirih cười xòa và từ bỏ việc giấu giếm nguyên nhân khi Theia cứ lờm cô.

“... Trong khi dân số mặt đất ngày càng tăng, thì chúng tôi – những cư dân dưới lòng đất đang chứng kiến sự sụt giảm dân số.”

“Dân số?”

“Do sự hiện đại trên bề mặt nên nhiều cư dân đã di cư lên đây và cùng lúc, tài nguyên lòng đất cũng bắt đầu khô kiệt. Với những tính toán về sự suy giảm dân số và khô cạn tài nguyên, sẽ khó có thể sinh sống dưới đó trong một vài thế hệ nữa.”

Trong quá khứ, cư dân của Kirih sở hữu một nền công nghệ khoa học vượt bậc hơn cư dân mặt đất.

Và đa số họ tự hào về điều đó nên chẳng ai đại gì chui lên mặt đất.

Nhưng mặt đất ngày càng hiện đại hóa nhanh chóng, lòng đất đã mất đi sức hút của mình.

Các thành tố văn hóa, bắt đầu từ mỹ nghệ và âm nhạc bắt đầu phát triển vượt bậc cũng là một lý do quan trọng.

Càng ngày có nhiều người di cư lên mặt đất mà không bao giờ trở về.

Cũng như tài nguyên cạn dần, tốc độ di cư càng tăng.

“Tuy nhiên, chúng tôi không thể trơ mắt nhìn giống loài mình tuyệt diệt. Nên tôi quyết định lên mặt đất. Và lựa chọn duy nhất chúng tôi có là lên mặt đất, xây dựng căn cứ để phát triển thịnh vượng lại lần nữa. ”

“Nhưng những chính phủ trên mặt đất không cho phép điều đó đâu.”

“Đúng vậy. Bị ép xuống mặt đất bởi cư dân trên bề mặt nghe như một lý do ích kỉ của chúng tôi mà thôi.”

“Tôi không hiểu lắm nhưng nếu chị không xâm lược thì mọi người sẽ mất nhà cửa hả?”

“Fufu, chẳng thường lắm, nhưng chính xác là vậy.”

Đối nghịch với sự nghiêm trọng của vấn đề, Kirih mỉm cười.

“Nhưng, Kirih-san, bạn trông có vẻ tận hưởng quá vậy.”

“Dù chủng tộc chúng tôi đang đứng trước sự diệt vong nếu cứ đà thế này nhưng nó không phải là điều mà chỉ một mình thế hệ chúng tôi muốn là có thể ngăn được. Dù thế nào chúng tôi cũng sẽ không nhượng bộ, nhưng mặt khác chúng tôi cũng không thể quá tay để rồi gây ra hậu quả nghiêm trọng được. Bởi số lượng ít ỏi của mình nên chúng tôi chỉ có duy nhất một cơ hội mà thôi.”

“Ta hiểu rồi. Chậm mà chắc, một cuộc xâm lược trường kì là cần thiết. Nghĩa là cô đang đặt nền móng cho nó chứ gì?”

“Chính xác là vậy, Theia-dono.”

Tộc người của Kiriha quá nhỏ bé, nỗi sợ hãi lớn nhất của họ là bị người mặt đất gắn với cái danh khủng bố.

Nếu chuyện đó xảy ra, họ sẽ gặp kết thúc như những dân tộc thiểu số khác trên mặt đất mà thôi.

Vậy nên, trong những thế hệ còn lại, nếu họ không thành công trong việc thiết lập căn cứ trên mặt đất thì họ coi như đến hồi tận.

Do đó mà Kiriha đã dẫn đầu cuộc xâm lược, điều quan trọng là cuộc xâm lược phải tiến hành thầm lặng, chậm mà chắc.

Nếu quá lạm dụng sức mạnh quân sự thì họ chẳng thể tránh khỏi diệt vong.

Nói cách khác thì nó tương tự với cách của Theia hiện giờ.

Nếu cuộc xâm lược không được ủng hộ bởi những cư dân bản địa thì họ không thể sinh tồn.

“Nên chẳng sai khi nói là tôi hiện đang tận hưởng những thú vui kể từ khi lên mặt đất.”

“Vậy có thứ gì hiện cậu muốn làm không?”

Kiriha gật đầu đáp lại câu hỏi của Shizuka.

“Mình muốn đi tàu lượn siêu tốc.”

“Tàu-lượn!?”

Mọi người bàng hoàng.

“Thực ra thì hồi nhỏ, tôi đã từng lên mặt đất một lần nhưng lại không thể thử nó bởi quá thấp.”

Kiriha hoài niệm.

“Vậy nên giờ bạn muốn thử nó à? Sở thích của người lòng đất kì lạ thật đấy.”

“Nếu chuyện này tới tai cha của mình thì chắc ông giận lắm đó.”

Kiriha vừa nói trong khi vai cô trùng xuống.

Sự thôi thúc lên mặt đất là một trong những lý do mà tộc người của Kiriha suy giảm.

Vậy nên, thật là lỗi lạng khi người con gái của tộc trưởng lại muốn chơi thử tàu lượn.

“Nói chung thì dường như tất cả những người đến xâm lược phòng 106 đều có vấn đề liên quan đến gia đình của mình.”

Sau khi im lặng hồi lâu, Ruth đưa ra kết luận và được Shizuka nhanh chóng đồng tình.

“Cậu nói thì mình cũng mới để ý... Bên cạnh đó, mình muốn trân trọng căn nhà Corona mà bố mẹ đã để lại cho mình, và Satomi-kun hiện sống trong phòng 106 bởi cậu ấy không muốn gây phiền phức cho bố cậu ấy. Vậy nên bọn mình cũng giống như mọi người vậy.”

Như một sự ngẫu nhiên đầy bí ẩn, hoàn cảnh của mọi người lại có phần giống nhau, đó là tại sao họ có thể đồng cảm lẫn nhau.

Nhưng cũng là lý do mà họ và những người khác sẽ không chịu nhượng bộ.

Cuộc chiến vì căn phòng 106 vẫn sẽ tiếp tục.

“Đúng là rắc rối mà.”

“Chẳng có vấn đề gì, sau cùng ta sẽ là người chiến thắng thôi!”

“Mình không có thua đâu!”

“Tôi vẫn không hiểu sao mà Yurika vẫn chưa thua nhỉ?! Dù nhìn thế nào chẳng nữa chị ta chỉ là đồ bất lực nhưng...”

“Đừng có nói những lời đáng lòng thế chứ~!”

“N-ày Nijino-san, người ta hay nói may mắn bản thân cũng là một kỹ năng đó.”

“Đừng có mà nói như thế mình chỉ là đũa ăn may chứ!”

Phần 2

Những giọng hào hứng có thể nghe từ phòng tắm nữ.

Họ vẫn là kẻ thù, và vẫn còn chiến đấu chống lại nhau, nhưng kì lạ thay tất cả đều đang cười đùa.

“... Đi nào, Hachi.”

“Đã rõ, Đại ca.”

Và cùng lúc đó, hai tên ghost hunter đang thực hiện kế hoạch thứ hai.

“Hừm...? Ế?! Cái gì thế nhỉ?”

Koutarou thức giấc sau khi nghe thấy tiếng lộn xộn bên phòng tắm nữ.

“Khônggggggg, lũ biến thái!! Nhìn trộm!!!”

“Lũ khốn các nguoi! Dám cả gan dùng ánh mắt dâm tà của các nguoi để vấy bẩn tấm thân ngọc ngà cao quý của ta!”

“C-húng cố chạm vào nó! Bọn chúng đang cố chạm vào ngực của em!”

“Karama, Korama, bảo vệ Ruth! Ruth, hướng này!”

“Trời ạ, lại là lũ stalker à!?”

“Ahhh lại nữa rồi! Cứ toàn đương lúc đang nói chuyện vui về!”

Cậu có thể nghe thấy giọng của 6 cô gái.

Và có vẻ có chuyện gì đó khiến họ đang tức tối.

“Có chuyện gì bên đó thế nhỉ?”

Vừa mới tỉnh giấc nên Koutarou không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“L-à hiểu nhầm mà! Bọn này không có nhìn trộm! Bọn này không có hứng với mấy cơ thể bình thường!”

“Phải đó! Bọn này chỉ muốn nhốt đứa con gái nhỏ con kia để có thể nhâm nhi chút nước ép ngon lành thôi mà!”

Những giọng đàn ông nghe quen quen.

Tuy nhiên, vẫn còn mơ ngủ, Koutarou không nhớ ra là của ai.

“Aaaa!! S-Shizuka, ta có thể thổi bay lũ chúng nó được không!? Ta không thể tha thứ những kẻ dám nói những thứ bỉ ổi như thế về ta!!”

“Được! Lúc này là đặc biệt! Để cho lũ tội phạm vô liêm sỉ này thoát lúc trước đúng là sai lầm mà!”

“Blue Knight! Mang khẩu high density beam cannon (khẩu pháo bắn beam siêu đậm đặc) ra đây!!”

“Karama, Korama, thiết lập trường năng lượng khuếch đại!”

“Đã rõ Ho! Lên nào Korama!”

“Hãy xem hình dạng cuối của bọn ta đây Ho!”

“Waaaaaa, kết thúc rồi!!”

“Đại ca! Đại ca!”

“Chết đi lũ dâm dê dê tiện!”

Những chùm ánh sáng phát ra từ buồng tắm nữ.

“Woah!?”

Ngay sau đó, hai thằng cha đen thui bị thổi bay ra khỏi phòng tắm nữ và đám trước mặt Koutarou.

“Ra là mấy gã trên bãi biển khi nãy...”

Do nước bắn hết lên mặt cậu nên giờ Koutarou cuối cùng đã nhớ ra lũ đực rựa trước mặt cậu là ai.

Chúng là lũ biến thái cố bắt Theia khi ở trên bãi biển.

“... Mấy người... dù đã ăn đòn ban ngày như thế rồi... mà còn có gan mò đến đây nữa, tao phải có lời khen đó...”

Bỏ qua mục đích thì Koutarou không khỏi ngưỡng mộ sự quyết tâm của chúng.

“C-hàng trai trẻ, chuyện quái gì với mấy cô bạn cậu vậy...?”

“Thằng này cũng gặp rắc rối tương tự thôi.”

“R-a là vậy sao...”

Do bị đánh tơi bời hoa lá bởi đám con gái, giờ chúng không thể cử động nổi.

“Gúp... gúp... gúp...”

“Đừng có mà ngất...”

Koutarou ngồi nhìn hai tên đàn ông kia chìm xuống đáy của suối nước nóng.

Phần 3

“Ê, đã muộn thế này rồi sao.”

Koutarou mặc đám đàn ông kia và rời khỏi phòng tắm ngay sau lũ con gái rời khỏi.

“Tôi về rồi đây.”

Bởi thế mà những cô gái đã quay lại phòng trước cậu.

Nhưng thậm chí khi mở cửa phòng, chẳng có lấy một tiếng động, căn phòng im ắng lạ thường.

“... Lạ thật, họ đứng ra phải quay về rồi mới phải.”

Koutarou nghiêng đầu, bỏ dép ra và đi vào phòng.

“Cậu đã về, Koutarou.”

Kirihara là người duy nhất trong căn phòng.

Ánh đèn đã tắt, và căn phòng tối đen như mực.

Nên Kirihara đang được chiếu sáng bởi thứ ánh sáng yếu ớt từ bên ngoài.

Kirihara ngồi cạnh rìa cửa sổ và hướng mắt nhìn ra.

Bộ đồ yukata cùng mái tóc đen đung đưa theo chiều gió phả qua cửa sổ.

Cô đang ngắm biển về đêm.

Nhưng dù là biển về đêm nhưng nó không hoàn toàn tối mịt.

Chúng được chiếu sáng bởi những vì sao và bởi vầng trăng trên trời.

(Ra ánh sáng phát từ đó.)

Nếu bật đèn lên, cô không thể thấy được ánh sáng tà tà trên mặt nước.

Khuôn mặt Kiriha khi ngắm mình biển trông dịu dàng đến kì lạ.

Nhưng nó còn tỏ ra dịu dàng hơn khi cô nhìn xuống tay mình.

Tay cô đang cầm một tấm bài nhỏ từ một trò chơi thẻ bài cũ.

Dù chiếc bài ban đầu có chứa kim tuyến, nhưng thời gian đã bào mòn nó nên giờ nó khó có thể phản chiếu được ánh trăng.

Chiếc thẻ bài có vài chữ nguệch ngoạc viết bằng mực dung môi bên trên.

Và khi Kiriha chỉ tay theo dòng chữ, một nụ cười bùng sáng trên khuôn mặt cô.

rokujouna_v3_extra3

(Cô ấy chắc hẳn có một ký ức quý giá với chiếc thẻ bài đó...)

Thái độ của Kiriha, sự nhẹ nhàng khi di chuyển đầu ngón tay và cái nhìn tha thiết của cô khiến Koutarou tin rằng cô đang hoài niệm lại ký ức gắn liền với tấm bài.

Koutarou cũng có những thứ gắn liền với kỷ niệm, nên cậu thấu hiểu cảm xúc của Kiriha.

(Giờ thế này... nhìn cảnh này làm mình cảm thấy an tâm lắm sao...)

Koutarou đã thấy nụ cười Kiriha hàng ngày.

Những nụ cười có chủ ý của cô dành cho cậu.

Nhưng nụ cười mà cậu đang thấy đây lại khác hoàn toàn.

Kỳ lạ thay, nó như đánh vào sâu thẳm bên trong cậu vậy.

Và do đó, Koutarou dần dần bớt cảnh giác với Kiriha. “Chuyện gì thế, Koutarou, sao đứng như trời trồng vậy?” Kiriha phá vỡ sự im lặng.

Cô nhìn Koutarou với một nụ cười.

Nụ cười cô hướng tới cậu giống y như nụ cười khi cô nhìn chiếc thẻ bài.

“A, ừ-m...”

Koutarou không thể nói cậu đang nhìn cô với ánh nhìn thán phục được nên cô gắng tìm lời bào chữa.

Nhưng may mắn là cậu đã tìm ngay ra nó dựa vào tấm bài cô nàng đang giữ trên tay.

“Cô có vẻ trân trọng chiếc thẻ bài đó lắm nhỉ, nên tôi tự hỏi nó là cái gì thôi.”

“Nó không hợp với tôi nhỉ? Tôi cũng biết chứ, nhưng chỉ là tôi không thể rời xa nó được.”

Như Kiriha nói, cô nhìn xuống nó lần nữa và cười trừ.

Nhưng Koutarou đã lắc đầu.

“Cô đâu phải xa rời nó. Nó là thứ mà cô trân trọng đúng chứ?”

“...Koutarou?”

Kiriha nhìn Koutarou đầy nghi ngại.

Cô hoang mang trước lời nói của cậu.

“Có chuyện gì sao, Kiriha-san?”

“Tôi nghĩ cậu sẽ cười khi thấy tôi có thứ này cơ. Nên tôi có phần bất ngờ.”

“Không quan trọng cô là ai, Kiriha-san, tôi không có ý định cười đùa trên kỉ niệm của người khác. Bên cạnh đó, tôi cũng có những thứ muốn giấu đi như vậy.”

Khi thấy Koutarou làm trò như vậy, nụ cười quay trở lại với Kiriha, đó là nụ cười bí ẩn đánh vào tiềm thức của Koutarou.

“... Cảm ơn, Koutarou.”

“Tôi có làm gì đâu mà phải cảm ơn.”

Koutarou cố nói để che giấu sự xấu hổ, Kiriha lắc đầu.

“Dù vậy, tôi cũng nhận đủ từ cậu rồi.”

“H-à...”

Koutarou tỏ ra bối rối.

Có gì đó ở Kiriha khác hẳn.

Có thể nói rằng cô đang rất thành thật không chút ngụy ý, hay có thứ gì khác đang bao trùm lấy cô.

Và Koutarou thấy nó khiến cô đáng yêu hơn.

Dù cậu biết mình không nên cảnh giác với Kiriha.

“Tôi nhận chiếc thẻ bài này từ một người tôi yêu. Và tôi chưa từng gặp lại anh kể từ khi đó...”

“Cô muốn gặp lại anh ta?”

“Có, tôi muốn lắm... nhưng tôi lại chẳng biết phải làm gì để có thể gặp lại anh...”

Kiriha bình thường đầy mưu mô xảo quyệt, nhưng cô không hề có ý định lợi dụng những kỉ niệm của mình.

Nghĩa là đây là lần đầu cô cho Koutarou thấy bản chất thật của mình.

Cô tỏ lòng biết ơn đối với Koutarou vì đã không cười đùa về tấm thẻ của cô.

(Có phải cô ta có lừa mình lần nữa? Không, dường như không phải... Không, không, đây là Kiriha đó. Mình không thể lơ là được. Nhưng có thật đó là ánh mắt của kẻ nói dối?)

Nhưng Koutarou không hiểu nổi điều đó và cậu bối rối trước lời thú nhận đột ngột của cô.

“A, họ kia kia! Koutarou và Kiriha, nhanh lên đến đây đi!”

“Gì cơ!?”

Sanae đột nhiên xuất hiện, Koutarou giật mình như muốn rụng tim luôn ấy.

Chẳng hiểu tại sao mà giờ trong đầu cậu chỉ toàn hình ảnh của Kiriha.

“R-a là Sanae à...”

“Chuyện gì thế, Koutarou, mặt anh sao tự nhiên thộn ra thế. Tờm quá đi.”

“K-ẹ anh mày.”

(Mình chẳng còn là mình nữa rồi, phải, đi ra bãi biển nào, mình chỉ là hơi nghĩ quá thôi...)

Dù bị Sanae làm giật mình nhưng Koutarou nhanh chóng tỉnh tâm lại.

“Tốt lắm, có một chiếc bàn để chơi bóng bàn đằng kia, nên nhanh lên! Chúng ta có một giải đấu!”

“Ồ hô, nghe có vẻ hay đó!”

Sanae và những người khác đã quay về nhưng họ thấy chiếc bàn chơi bóng trên đường về.

Bởi thế nên chỉ có Kiriha suy tư một mình ở trong phòng.

“Đi nào, Sanae!”

“Đã rồi!”

Nghe về bóng bàn, người yêu thể thao như Koutarou thích thú kéo Sanae theo và nhảy ra khỏi phòng.

Bởi thế, Kiriha lại bị bỏ rơi trong căn phòng.

“... Kì cục thật. Sao mình lại đi kể chuyện đó cho Koutarou cơ chứ...?”

Kiriha cũng đang bất ngờ vì cô đã cho Koutarou biết một chút về bản chất thật của mình.

Dù cô thấy hạnh phúc khi cậu không cười đùa về tấm thẻ bài của cô, nhưng khi đang trong cuộc chiến vì căn phòng 106 thì việc đó đối với Kiriha chẳng khác nào phơi bày điểm yếu của mình vậy.

Nhưng dù vậy, cô không kìm được việc nói cho Koutarou biết.

Cứ như cô muốn được cậu lắng nghe vậy.

“Thật là kỳ cục mà. Cứ như tình trạng hai đứa bị đảo cho nhau vậy...”

Kiriha cố nắm bắt được ý nghĩ của Koutarou mỗi khi có cơ hội nhằm đạt được căn phòng 106.

Nhưng giờ Koutarou lại nắm được cô.

“Tự mình và lấy mình rồi... Fufufu.”

Nhưng dù nói là vậy, Kiriha không có chút hối hận nào về hành động của mình.

Phần 4

Koutarou và cả đám đi ngủ sau nửa đêm.

Bình thường, mọi người sẽ thức lâu hơn, nhưng do quá mệt bởi chơi đùa cả ngày.

Trên hết, họ vẫn còn hai ngày chơi trên bãi biển, nên thay vì cố ép mình, họ quyết định đi ngủ.

Nhưng 7 người ngủ trong căn phòng 6 tấm tatami không phải chuyện dễ.

Và không chỉ thiếu không gian, sự nóng nực cũng là vấn đề lớn.

Cuối cùng, Sanae ngủ trên trần nhà, và Yurika người bị thua búa bao kéo phải ngủ trong một chiếc túi ngủ, nên vấn đề tạm thời đã được giải quyết.

Tuy nhiên con nóng thì không, may mắn là họ ở gần biển, nên tầm 1 giờ khi nhiệt độ giảm thì cả bọn đã có thể ngủ được.

Tầm 2h, tất cả mọi người đều đã say giấc.

Nhưng vấn đề thực sự khi ngủ giờ mới nảy sinh.

“... Hừm... H-ừ...?”

Ruth là người đầu tiên để ý.

Dù cô cố lật người nhưng cơ thể cô không di chuyển được.

Cô cảm thấy như có cái gì đó đang bọc lấy toàn thân cô.

“Hờ... hờ...”

Hơi thở ấy không thuộc về Ruth đang liên tục tạt vào má của cô.

Và mùi xà phòng khác lạ của ai đó bay tới mũi cô.

(Là gì vậy ta...)

Cô không biết cái gì đang quấn lấy cô.

Nhưng hơi thở nóng chọc vào má cô nên Ruth mất cảnh giác và cảm nhận thoải mái đến kì lạ.

Nên Ruth an tâm giao mình cho sự ấm áp ấy.

“Em là của anh...”

Giọng nói đàn ông thì thâm vào tai cô.

Được thứ gì đó ôm ấp, quần chặt lấy cơ thể cô nên Ruth cảm thấy như được bảo vệ.

(Giọng đàn ông...)

Tuy nhiên, sau khi nhận ra điều đó, Ruth nhanh chóng thức giấc.

“C-ái gì!?”

Với mắt mở to, thứ đầu tiên cô thấy là thân hình một người đàn ông đang nằm trên cô.

Những tên biến thái cô gặp ở bãi biển và suối nước nóng chợt lướt qua trong tâm trí cô và Ruth cứng đờ người.

(Mình lại bị tấn công lần nữa...!?)

Ruth cứng lưỡi bởi bất ngờ và sợ hãi.

Cô không thể kêu, cô không thể làm gì ngoài nhìn khuôn mặt người đàn ông trước mặt cô.

Ánh sáng nhạt chiếu từ cửa sổ làm sáng khuôn mặt của hắn ta.

Nhờ vậy mà Ruth có thể nhận ra hắn là ai.

“... Ê? S-atomi-sama!?”

Hắn là Koutarou.

Ngay khi cô nhận ra cậu, sự căng thẳng của cô biến mất ngay lập tức.

“Ồ, ra là anh, Satomi.. Dừng có làm em giật mình thế chứ... ừ...”

Ruth thở dài bình tĩnh lại cùng lúc hơi thở Koutarou lại tạt vào má cô.

Cảm giác được bảo vệ lại quay lại với cô.

Ruth giữ như vậy một lúc cho đến khi sự thật đập vào cô.

“... Ê? Là anh Satomi sao!?”

Ngay khi nhận ra điều đó, Ruth cứng đờ người lần nữa.

Tâm trí cô trống rỗng, và cô không thể suy nghĩ.

“S-atomi-sama muốn mình... muốn.. ahh!”

Ruth cảm thấy sợ hãi như khi cô gặp mặt với đám biến thái.

Cô bị bóp nghẹt bởi cảm giác bất ngờ và xấu hổ, thêm chút vui mừng.

“S-S-S-Sao đột ngột quá vậy!? E-m chưa chuẩn bị tâm lý! Anh Satomi, thế này hơi quá!!”

“Anh không nhường em cho kẻ khác đâu...”

Những lời đó phát ra từ mồm của Koutarou, Ruth hoảng loạn và cứng đờ hơn nữa.

“F-aaaaaah!”

Ngay lúc đó, tất cả sức lực như rời bỏ khỏi cô.

“N-ếu anh đã nói vậy, em sẽ...!!”

Đến từ gia đình quý tộc và nuôi nấng trong môi trường toàn nữ giới, tình huống này thật quá mức đối với Ruth.

Nếu là một ai đó mà cô ghét thì chuyện đã chẳng có gì rồi, nhưng đây lại là Koutarou.

Cùng lúc, Koutarou đưa mặt mình lại gần Ruth hơn, trực giác mách bảo cô là Koutarou đang chuẩn bị hôn cô.

Và Ruth chợt nhớ lại lúc cô tưởng tượng mình hôn Koutarou khi ở chỗ quay xổ số.

“C-ừ thể này mình sẽ... sẽ...!”

(Ồ-n mà, phải không? Anh ấy ham muốn mình, ôm mình nên mình không thể thoát được; đó không phải chỉ là do mình tưởng tượng hay ích kỉ gì cả, phải không?!)

Ruth nhanh chóng bỏ cuộc, đưa khuôn mặt cô lên và nhắm mắt lại.

(Cảm ơn chúa... Mình đã không hiểu nhầm... mình đã nghĩ anh ấy không thêm đề ý bộ đồ bơi của mình chứ... anh ấy thực sự coi mình như một phụ nữ...)

rokujouma_v3_147

“Tao thấy cái cây này trước, Mackenzie. Mày muốn một bé bọ cánh cứng thì đi tìm cái cây khác đi..”

Nhưng không may, Koutarou không có nhìn Ruth như một người phụ nữ, mà thấy cô như một cái cây lớn với đầy bọ cạnh cứng đậu ở trên.

“Ể...?”

Ngay lúc đó, đầu óc Ruth lại trống rỗng lần nữa.

“... Tao không cho mày dù chỉ một bé nào hết...”

“A-nh ấy đang mơ ngủ...?”

Ruth cuối cùng mới nhận ra mọi thứ.

Koutarou có thói quen ngủ xấu không tả nổi.

Cậu luôn lăn mỗi khi ngủ, đó là lý do tại sao mà Ruth luôn giẫm phải cậu.

Lần này cũng vậy, Ruth chỉ chẳng may trúng tâm của cậu ta.

Cậu ta trèo lên người cô bởi cậu ta nghĩ cô là một cái cây.

“Năm nay tao thắng rồi, Mackenzie... Guahahaha...”

“Anh ấy không có ham muốn mình mà là đám bọ cánh cứng...?”

Trái tim rộn ràng, cảm giác được khao khát và niềm tin về nụ hôn, tất cả đều là sự hiểu nhầm của cô.

Thực tế nó phũ phàng về lò ra.

“K-hônggggggggggg! Không thể nào là thật đượccccc!”

Ruth bắt đầu hoảng loạn cố thoát khỏi thực tế phũ phàng ấy và cả Koutarou nữa.

Cô tuyệt vọng đẩy ngực Koutarou ra và bắt đầu la hét.

“Đ-ộng đất... nguy hiểm quá...”

“Khônggggggggggg!!”

Koutarou nhầm tưởng là có vụ động đất và ôm Ruth cò chặt hơn.

Nhưng Ruth không dừng lại, bởi thế mà Koutarou bị đẩy lăn đi trong khi vẫn ôm lấy cô.

“Kyaaa!”

“Gue.”

“Kyaaa, ai chạm ngực mình vậy!?”

“C-huyện gì thế!?”

Koutarou cứ thế lăn tròn cùng với Ruth.

Họ đề lên Yurika, chạm ngực Shizuka bà giẫm lên mặt Theia.

Người duy nhất tránh được là Kiriha, người đã kịp để ý vụ lộn xộn và Sanae đang lơ lửng trên trần nhà.

“Tốt lắm, đi thôi, Hachi!”

“Đã rõ, đại ca!”

“Satomi, cậu là đồ biến thái!”

“Chết đi! Người phải trả giá cho chuyện này!”

“Satomi-sama là đồ ngốc!!”

Lũ ghost hunter định lên vào phòng khi tất cả đã ngủ say nhưng ngay khi chúng định nhảy vào từ cửa sổ thì chúng bị thổi bay bởi một viên đạn lạc.

“... H-achi, ... chính xác thì chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“E-m hông biết. Chẳng nhẽ ta lại bị phát hiện sao, đại ca?”

“Gi cơ?”

“Chúng ta nên đợi con bé ma nó ở một mình...”

“T-ao cũng nghĩ thế... chứ cứ như thế này, bọn mình sẽ chết mất xác mất...”

Hai tên bị thổi bay xuống chân nhà trọ và sau đó ngất xỉu.

Và như vậy, lần thử thứ ba của chúng lại thất bại.

“Cậu đang làm cái trò gì vậy, Satomi? Cậu có biết là mấy giờ rồi không hả, gù...”

“Mình thực sự xin lỗi, mình không còn lời nào để bào chữa. Mình quên mất cái tật xấu khi ngủ của mình.”

Giờ là 2h30 tối.

Dưới căn phòng đã sáng đèn, Koutarou đang xin lỗi rồi rít với những cô gái.

“và lại, giấc mơ gì mà khiến cậu lăn khắp phòng thế chứ?”

“Ừ, mình và Mackenzie đi bắt bọ cánh cứng thì đột nhiên gặp động đất. Mình cố giữ lấy cái cây nhưng bên ngoài thì mình vô thức lăn khắp nơi.”

“Thế không phải ngược lại là do anh lăn nên mơ thấy có động đất. Anh bị ngốc à... Hôn nữa, mấy tuổi đầu rồi còn đi bắt bọ cánh cứng?”

“Dù có nói vậy nhưng nó dài tới 8 cm. Một thằng đàn ông Nhật Bản đâu có thế-”

“Anh Satomi, đừng có mà nói về những con bọ cách cứng nữa! Thật là khó chịu”

“Mình – xin lỗi”

Toàn bộ cô gái đang giận dữ, nhưng Ruth-người bị lăn khắp phòng cùng Koutarou tỏ vẻ hậm hực hơn cả.

Sự tức giận ấy khiến thái độ ngoan ngoãn hàng ngày của cô như chỉ là một giấc mơ vậy.

Người duy nhất không giận dữ là Kiriha do cô không bị dính vào vụ hỗn loạn và Yurika, người đang bất tỉnh.

“Này, dân thường.”

Cùng lúc ấy, Theia kéo tay áo Koutarou và thì thầm

“Gi?”

“Người đã làm gì Ruth vậy? Con tức giận này không bình thường. Người có dám chắc là chỉ giữ nhỏ và lăn khắp phòng không?”

“Ừ, có vẻ chỉ có vậy...”

Đĩ nhiên là Koutarou không hiểu tại sao Ruth lại tức giận với mình.

Mọi thứ cậu làm chỉ là đi săn bọ cánh cứng thôi mà.

“Hừ. Thật bất thường... đây là lần đầu Ruth tức giận đến thế ngoài ta ra.”

“Thế tệ lắm à...”

“Nếu cô nàng mà đã như thế thì tốt hơn là nên để mặc nhỏ một mình. Mất tầm một tuần thì nhỏ sẽ nguoi ngoai.”

“Điện hạ? Anh Satomi? Hai người thì thăm chuyện gì thế!?”

Mất Ruth rùng rợn con tức giận.

“K-hông có gì.”

“K-hông có gì đâu mà, không gì cả.”

Hai người nhanh chóng thoái lui và dừng nói chuyện.

“... Đừng có mà kéo ta chết chùm với nguoi.”

“Đừng ích kỉ chứ. Cô bắt chuyện trước cơ mà.”

“Hai người có nghe không đấy hả?”

Sanae hiểu cảm xúc của Koutarou và những người khác hơn ai khác.

“...”

Đó là bởi cô là người gần gũi với Koutarou nhất và sự thật là do cô là một con ma.

Cô thấu hiểu được cách mà Koutarou và những người khác cảm nhận về nhau, hơn là chính họ.

(Theia và Ruth có hứng thú với Koutarou... Minh phải làm gì đó trước khi anh ta thân thiết với hai người họ hơn là mình.)

“Có chuyện gì thế, Sanae? Sao trơ cái mặt ra thế?”

“K-Koutarou?!”

Đắm chìm trong suy nghĩ, cô bị Koutarou làm phiền.

“Anh xin lỗi nha, em cũng đang giận hả?”

“E-m không có. Em có bị dính vào đây chứ.”

“Thật sao? Thế sao lại làm cái mặt đưa đám thế?”

“Sao anh phải quan tâm làm gì? Sau cùng chúng ta vẫn chỉ là kẻ địch mà thôi!”

(Sau cùng, chúng ta vẫn chỉ là kẻ địch...)

Sanae bị giật mình trước lời nói của chính cô.

Koutarou và Sanae là kẻ địch của nhau.

Cuối cùng, họ rồi sẽ ai đường nấy đi.

Sự thật ấy khiến cảm xúc Sanae u ám

So với cô, Koutarou và Theia không phải kẻ địch tương khắc lẫn nhau.

Theia theo đuổi căn phòng 106, nhưng kết quả mà cô nàng hướng tới là khiến Koutarou thành đồng minh của cô luôn.

Cô ta không có ý định đuổi Koutarou đi.

Dù đã biết ngay từ đầu, nhưng giờ đây Sanae càng không thể chấp nhận thực tế ấy.

“À rồi, đúng là chúng ta là kẻ địch như em đã nói đó.”

Koutarou trùng vai và cuộc nói chuyện kết thúc.

(Đúng là chúng ta là kẻ địch. ...)

Những lời của Koutarou như lát dao đâm vào Sanae.

Dù cô biết đó là cách mà Koutarou đáp trả lại.

Dù cô biết, nhưng nó vẫn khiến cô bị sốc.”

(Minh... không thể... mình sẽ... điên lên mất...)

Cô càng nhận thức được thực tế bao nhiêu thì sự bất an trong cô lớn lên bấy nhiêu.

Bị giầy vò bởi điều đó, nụ cười ngây thơ trên khuôn mặt của Sanae đã biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha! ? Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Sanae gặp Nguy khốn

Phần 1

Thứ 3, ngày 12 tháng 8

Ngày tiếp theo, thời tiết quang đãng.

Koutarou và cả nhóm dành cả ngày thứ hai trên bãi biển.

“Yurika, cậu đang làm gì thế?”

“Suyt.”

Koutarou đang quay lại chỗ để đồ sau khi mua yakisoba thì cậu bắt gặp Yurika đang lo sợ quan sát xung quanh và cố ẩn mình khi đang di chuyển.

* {yakisoba: một loại mì của Nhật}

Yurika bình thường đã rất khả nghi nhưng giờ còn đáng khả nghi hơn.

“... Cậu lại giả bộ là mahou shoujo địch đang tới hả?”

“Không phải! Mình không muốn bị thành viên cosclub bắt gặp thôi!”

Koutarou cho rằng đó chỉ là một phần trò cosplay của cô nhưng Yurika chỉ đang muốn trốn khỏi hội cosplay.

Thái độ khả nghi của cô là nhằm tránh tai mắt của hội cosplay đang chơi ở phía đằng xa.

“Tại sao?”

“Cosclub tính bắt mình tham gia Comiha vào ngày kia!”

“Thế sao không đi với họ?”

Như thế thì căn phòng 106 sẽ bình yên hơn.

“Mình không muốn.”

“Chẳng phải cậu có bạn ở Comiha sao?”

“Minh không có! Sao cậu cứ trêu mình thế nhỉ, Satomi!”

“Đồ ngốc, cậu mà hết thế là mấy người kia phát hiện ra đó.”

“P-hải nhỉ.”

Yurika tiến tới chỗ những tảng đá để lẩn trốn.

Kế hoạch của cô là trốn cho đến khi hội cosplay từ bỏ thì thôi.

“... Đúng là chẳng thành thật chút nào.”

Nhìn Yurika đi rồi, Koutarou mở chiếc hộp yakisoba mới mua.

Chiếc hộp xốp mỏng bật mở làm mùi hương yakisoba thoát ra ngoài.

“Đã ra tới biển thì không thể không ăn món này.”

Koutarou cho đầy mì vào mồm, vị sền sệt lan tỏa trong khoang miệng.

Bởi mọi người tắm biển cả ngày nên yakisoba ở các quán ven biển thường đặc sệt hơn có thể lấn át vị muối biển.

“Sanae, muốn thử không?”

Nhâm nhi hương vị món ăn, Koutarou dừng đũa và vờ vai mình nhìn về Sanae, người đang ngồi ở đằng xa.

Cô không thèm đáp trả mà chỉ cứ đắm đắm vào đám cát dưới chân.

Cô thậm chí chẳng thèm nhìn Koutarou.

(Vô dụng à.)

Koutarou có chút thất vọng trước thái độ đó.

Thực tế thì cậu mua yakisoba nhằm bắt chuyện lại với Sanae.

Cô bé hành động rất lạ kể từ sáng.

Chẳng buồn làm gì trong khi mặt cứ như đưa đám.

Dù thế nhưng cô vẫn hay liếc nhìn Koutarou.

Tuy nhiên mỗi khi Koutarou để ý thì cô lại quay đầu ra chỗ khác.

Sanae, một người luôn có nụ cười năng động trên môi, lại u ám như thế, khiến cho cả đám Koutarou cảm thấy khó xử.

May là có cosclub, những người không hề hay biết về Sanae, nên không khí mới không quá bị trùng xuống.

“Dù ta là kẻ địch, nhưng mà en cứ làm bộ mặt như vậy-”

“Tui đã bảo anh kệ tui rồi mà! Đừng có làm phiền tui! Chẳng phải kì lạ khi kẻ địch như chúng ta lại thân thiết với nhau chứ!”

Sanae thét lên với Koutarou.

Nước mắt trào ra từ khóe mắt cô.

(Sanae.. em...)

Koutarou bất ngờ trước sự phiền muộn và tức giận của cô hơn là những lời nói cay đắng của cô.

Đôi mắt cô như tuyệt vọng cầu xin điều gì đó.

Nhưng Koutarou lại không thể biết được đó là cái gì.

Cậu không thể hiểu chuyện gì đang xảy ra bên trong đầu cô.

Trong khi Koutarou vẫn chưa biết phải nói gì thì Sanae đã đứng dậy và quay người đi.

Nhìn theo cô, Koutarou cuối cùng cũng thốt ra được vài từ.

“C-hờ đã, Sanae, chúng ta đã nói chuyện xong -”

“Kết thúc rồi! Nếu anh không để tui một mình thì tui tự đi!”

Cuối cùng, Sanae không thèm nghe Kirihara và bỏ đi.

Do có thể đi qua những người khác nên Sanae nhanh chóng tạo khoảng cách với Koutarou.

“Chuyện gì với Sanae vậy...”

Với yakisoba trên tay, Koutarou thở dài.

Cậu không hiểu sao mà cô lại buồn phiền đến thế.

Lý do duy nhất mà cậu có thể nghĩ tới là cuộc nói chuyện tồi qua.

Nhưng những lời mà họ nói với nhau bắt đầu từ sự thật là hai người là kẻ địch của nhau.

Dù Sanae và Koutarou có giao kèo, nhưng thực tế không đời nào họ vẫn là kẻ địch.

Họ đều hiểu là họ cần đuổi người kia ra khỏi nhà, nên Koutarou không nghĩ những lời đó động chạm gì tới cô bé.

“Satomi, cậu không thể làm lành với cô bé à?”

“Ừ, mình thất bại rồi, bạn chủ nhà.”

Shizuka gật đầu và tiến tới Koutarou.

Theia và đám còn lại cũng theo sau.

Họ cũng lo lắng cho Sanae.

“Thế Sanae giận dữ về chuyện gì vậy...”

Theia nhìn về phía Sanae và thở dài.

“Sanae-sama có vẻ như muốn khóc hơn là giận dữ.”

“Tôi cũng nghĩ vậy. Cậu nên sớm làm điều gì đó đi, Koutarou.”

“Phải đó. Sanae cứ như thế thì ta đâu còn tâm trạng để giải quyết với những vấn đề của phòng 106 nữa.”

“Dù có nói thế.. thì mình có thể làm được gì chứ...”

Cũng như các cô gái, Koutarou nhìn về hướng Sanae rồi đi.

Koutarou chẳng còn tâm trạng kể từ khi nụ cười của Sanae biến mất.

Nên Koutarou cố gắng làm gì đó trong chuyện này, nhưng cậu không thể tìm thấy câu trả lời.

“A, khỏi nghĩ nữa! Nghĩ ngợi chỉ tổ đau đầu thôi!”

Koutarou, người đầu óc đơn giản chẳng còn muốn nghĩ ngợi nữa.

“Bạn chủ nhà, mình sẽ đi tìm Sanae. Nên có gì gặp lại sau.”

Khỏi nghĩ cứ thế mà làm.

Đó là kim chỉ nam của Koutarou.

“Ừ, gặp lại sau, Satomi.”

Koutarou bỏ lại đồ đạc của mình phía sau và đi tìm Sanae.

Cậu một mình bắt đầu đi theo hướng của Sanae và mất hút.

Phần 2

Koutarou rẽ đám đông trên bãi biển.

Sau một hồi tìm kiếm, số người xung quanh ngày càng giảm.

Trước mắt cậu là khu đồi đá, không còn là khu vực tắm nữa.

“Giữ.”

Koutarou thở dài giải khuây rồi tách khỏi đám đông.

Di chuyển trên những tảng đá chẳng phải dễ dàng gì nhưng còn hơn là đi giữa đám đông khi này.

“Satomi!”

Một giọng cất lên gọi Koutarou.

Cậu nhìn về hướng tiếng gọi cất lên, cậu thấy có ai đó trên phần đê chắn sóng.

Harumi là người đã gọi cậu.

“Sakuraba-senpai!”

Cậu trèo lên phần đê khi thấy Harumi vẫy gọi.

“Chào bạn, Satomi.”

Koutarou hết hơi vì phải chèo lên chiếc đê, trong khi Harumi chào đón cậu bằng một nụ cười.

Cô khoác trên người một chiếc váy hè xanh nhạt cùng chiếc ô che nắng.

“Chào senpai. Em biết hơi đột ngột, nhưng chị có thấy S-”

(Em biết hơi đột ngột, nhưng Sanae bị lạc, chị có thấy cô bé không?)

Koutarou định nói như vậy nhưng cậu nhanh chóng dừng lại.

Harumi không thể thấy Sanae, nên hỏi như thế chỉ tỏ làm cô bối rối.

Người có thể thấy Sanae vì một vài lý do là những người liên quan tới căn phòng 106.

“Satomi?”

“Ad, không có gì đâu, em chỉ đang tự hỏi sao chị lại một mình đứng ở đây hả senpai?”

“Thật ra thì căn biệt thự nhà mình ở ngay đằng sau đây.”

Harumi không để ý việc Koutarou đổi câu hỏi nên cô đáp bằng một nụ cười và chỉ tay về ngọn núi đằng sau cô.

Một vài ngôi nhà lớn chạy dọc theo đường núi ở chỗ mà Harumi chỉ tay, và một trong số chúng là biệt thự mà Harumi đang ở.

“Ra là vậy.”

“Thế bạn thì sao, Satomi? Sao bạn lại một mình chạy ra đây?”

“À, đó là...”

Khi Harumi hỏi cậu, Koutarou ngần ngại không biết có nên nói với cô không.

Nhưng nhanh chóng cậu quyết định thổ lộ với cô nàng.

Trừ việc Sanae là ma ra thì cũng chẳng bất tiện gì nói ra cả.

“Thật ra thì em có cãi nhau với một người bạn cùng đi biển.”

“Vậy sao...”

Harumi tròn con mắt ngạc nhiên và tò thái độ quan tâm.

“Nên giờ em đang đi tìm cô ấy.”

“Minh hiểu rồi...”

Harumi tỏ ra buồn rầu cúi đầu xuống.

Cô đồng cảm với Koutarou và lo lắng cho người bạn mà cô không hay biết.

“Satomi, nếu không ngại, bạn có thể nói cho mình biết lý do hai người cãi nhau không? Có lẽ mình sẽ giúp được gì đó chẳng.”

rokujouna_v3_165

“Sakuraba-senpai...”

Koutarou chào đón lời đề nghị của Harumi.

Cậu cảm giác Harumi sẽ có câu trả lời cho cậu.

“Thực ra thì em cũng không rõ nữa.”

“Không rõ ư?”

“Em có ý tưởng nhưng không chắc có phải là nó hay không...”

“Và nó là gì...?”

“Khi em nói ‘đúng là bọn em chẳng có thân thiết gì cả’, dường như nó đã tổn thương cô ấy.”

Koutarou thay từ kẻ địch bằng từ không thân thiết, để giúp Harumi dễ hiểu hơn.

“‘Đúng là’...”

“Nhưng mối quan hệ giữa bọn em đúng là như vậy, cho đến nay bọn em chỉ toàn cãi nhau như thế. Nên em không nghĩ rằng đó là lý do.”

Ngay từ đầu, Koutarou và Sanae là kẻ địch và chẳng thân thiết gì nhau.

Và do đó, họ luôn cố chọc phá và lăng mạ nhau.

Và Koutarou không nghĩ rằng nó tự dưng lại tổn thương được Sanae.

“Minh hiểu rồi... cô ấy chắc bị tổn thương lắm.”

Nhưng Harumi lại không nghĩ như vậy.

Cô nhận ra cậu trả lời sau những lời giải thích từ phía cậu.

“Chị biết câu trả lời rồi sao?”

“Ừ, có lẽ vậy...”

Harumi hơi nở nụ cười và bắt đầu giải thích như một người mẹ quở trách cho người con của mình.

“Chúng ta cùng chung một CLB, đúng chứ?”

“Vâng, chị luôn giúp đỡ em rất nhiều.”

“Nhưng, mình lại có thể nói nó như thế này...”

Harumi dừng giữa câu và nhìn thẳng vào Koutarou.

“... chúng ta chẳng khác nào người xa lạ chẳng may cùng CLB mà thôi.”

Nghe những lời như thế, Koutarou cảm thấy sự tàn nhẫn lẫn lạnh lùng trong lời nói của cô.

Cậu ghét nghe những lời nói đó.

“Nó...”

“Là một cách khác để nói.”

Harumi nở nụ cười ấm áp, cùng lúc sự ân cần quay lại trong lời nói của cô.

“Nếu bạn nói như vậy khi lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, mình sẽ không nghĩ ngợi nhiều về nó.”

Cô đặt tay lên ngực và mỉm cười.

“Nhưng ngay bây giờ, những lời nói ấy chắc chắn sẽ khiến mình tủi thân. Dù đúng là chúng ta là người xa lạ, nhưng khi nghe những lời như thế thì mình cảm thấy như bị tổn thương vậy.”

“...”

(Dù đúng là như vậy nhưng...)

Những lời như vang dội trong trái tim Koutarou.

“Sao thế, Satomi?”

“... Em cũng vậy. Nếu chị nói chúng ta là người hoàn toàn xa lạ, em cũng sẽ bị sốc lắm.”

Koutarou đồng ý với Harumi.

“Mình nghĩ người đó cũng cảm nhận tương tự.”

Harumi nhìn về phía biển và trầm ngâm, đôi mắt cô dịu dàng mà buồn bã.

Dù cho chính cô cũng chịu tổn thương, nhưng cô đã cố gắng quan tâm đến cảm nhận của người kia.

“Mình cũng nghĩ nó là đúng. Đầu tiên là vậy. Nhưng thời gian trôi đi, cảm xúc cũng thay đổi theo. Và rồi mình ghét việc có suy nghĩ như vậy. Nó chắc phải là thứ gì khác, thứ mà mình muốn như vậy. Phải chăng đó là suy nghĩ của cô gái kia?”

“Cô ấy...”

Đó là điều mà Koutarou đã không nghĩ tới.

Cậu không tưởng tượng ra có gì bên trong Sanae đã thay đổi.

“Nhưng nếu bạn quá thẳng thừng về sự thực đó, Satomi. Mình nghĩ cũng chẳng khác nào nói chúng ta là những người dưng.”

“A...”

Trong thoáng chốc, Koutarou đã nhớ lại những lời của Sanae.

(“Tui đã bảo anh kệ tui rồi mà! Đừng có làm phiền tui! Chẳng phải kì lạ khi kẻ địch như chúng ta lại thân thiết với nhau chứ!”)

(Có phải Sanae ghét phải nghĩ rằng chúng ta như kẻ địch? Nhưng mình lại cũng lại nói chúng ta chỉ là kẻ địch nên mới khiến cô bé tổn thương mà bỏ đi?)

“Mình chắc cô ấy đang rất buồn. Bởi mình cũng muốn Satomi nghĩ mình như là một người bạn. Mình không muốn nghe bạn nói chúng ta chỉ là những người dưng...”

“Đó là lý do ư...!”

Những lời của Harumi đã giải thích hành động của Sanae.

Koutarou cũng thấy rằng cô nói rất đúng.

“Thế em phải làm gì, senpai? Làm sao để cô ấy tha thứ cho em?”

Không còn chỗ cho sự nghi ngờ.

Cậu đã tin rằng Sanae đã tổn thương bởi những lời nói đó.

Nên Koutarou cố tìm lời giải đáp từ Harumi.

Cậu nghĩ cô có đáp án cho bản thân mình.

“... Minh chắc bạn đã có câu trả lời rồi, Satomi.”

Harumi nở nụ cười dịu dàng, làm cho Koutarou cảm giác an tâm hơn.

“Satomi, giờ bạn không còn cảm thấy như khi trước nữa, đúng chứ?”

“Cảm nhận của em...”

Khi lần đầu gặp mặt, Koutarou chỉ nghĩ Sanae như là một kẻ địch.

Một con ác ma ám căn phòng cậu.

Nhưng trải qua những tháng ngày, những xúc cảm đó dần dần đổi thay.

(Đúng là chúng mình vẫn là kẻ địch, nhưng không phải là tất cả. Cũng không đơn giản chỉ vì hòa ước. Cô bé cũng không tự ý ám mình bao giờ. Và bởi cô bé cũng không hiểu nên-)

“Em đã hiểu rồi! Cảm ơn chị nhiều, senpai! Em phải đi đây!”

“Ừ, mong là hai người làm lành với nhau.”

Tìm được câu trả lời, Koutarou bắt đầu chạy.

Cậu không nhìn lại khi Harumi gật đầu với cậu.

Đã hạ quyết tâm cần phải làm gì, cậu kiên quyết làm nó.

Đó là ưu điểm của Koutarou.

“Satomi...”

Nhưng Harumi tỏ thấy buồn bã khi nhìn cậu chạy đi.

Đó không phải ánh mắt của một ai đó nhìn đàn em đi làm lành với người bạn của cậu ta.

Và khi không còn nhìn thấy bóng dáng của Koutarou nữa, cô thở dài.

“... Minh muốn bạn ấy coi như một người bạn à...”

Harumi muốn Koutarou coi cô như là một người bạn.

Đó là sự thật không cần bàn cãi.

Cô đã cảm thấy như vậy hồi lâu.

“Nhưng...”

Nhưng hiện giờ, đó không phải tất cả.

Chắc chắn đó là thứ gì khác.

Mối quan hệ mà cô mong muốn.

Một ngày nào đó mà cô muốn nó trở nên như vậy.

“Minh đúng là... một con nhát gan và là... kẻ nói dối mà...”

Cô không thể làm được điều mà cô đã nói với Koutarou cần phải làm.

Sự thật đó khiến cô phiền muộn và đón đau.

Phần 3

Khi Koutarou và Harumi chia tay nhau thì Sanae đang ngồi trên vách đá.

Cô đang ở phía bên kia bờ biển, trên một vách đá nhỏ giữa những tảng đá khác.

Dù vách đá nhỏ, nhưng nó mở ra một tầm nhìn tuyệt vời để ngắm nhìn đại dương.

“Koutarou ngốc... anh ta còn chẳng hiểu cảm giác của mình...”

Nhưng Sanae, người đang ngồi ôm chân, không có ngắm nhìn khung cảnh tươi đẹp ấy.

Không lắng nghe tiếng hải âu kêu hay cảm nhận sóng vỗ vào vách đá.

“Nhưng tại sao mình thấy lẻ loi và cô độc đến thế...”

Sanae hiện đang suy nghĩ về bản thân cô và Koutarou.

Cô và anh ta là kẻ địch.

Sau khi cãi nhau với Koutarou, cô có thể nhớ rõ điều đó, nhưng vì vài lý do tâm trạng cô nặng trĩu và cô thấy mình lẻ loi.

“Dù mình muốn đuổi anh ta khi mới đầu gặp mặt...”

Dù đáng ra họ là kẻ địch nhưng suy nghĩ như vậy thật là đau đớn.

Cô không thể tin mình có thể cảm thấy như vậy.

Sự thật rõ ràng là họ là kẻ địch lại có cảm giác mơ hồ với cô.

Cô bối rối trước sự thay đổi con tim mình.

Và trong khi còn lúng túng, cô đổ hết lên Koutarou mà chạy trốn khỏi cậu.

Cô biết anh ta không có làm gì sai.

Lẽ thường tình khi anh ta nghĩ cô chỉ là một ác ma phiền phức.

Cô hiểu điều đó, nhưng cô lại không thể kìm nén được cảm xúc của mình.

“Mọi chuyện sẽ tốt hơn nếu mình quay lại như lúc mới gặp anh ta... Anh ta sau cùng chỉ là... kẻ địch.”

Buồn bã, cô độc và dằn vặt bởi chính cảm xúc của mình, Sanae trông càng bé nhỏ khi cô ôm lấy đôi chân.

Cô lại thở dài một lần nữa.

Không quan trọng cô thở dài bao nhiêu lần, cảm xúc của cô không vui đi chút nào cả.

Và khi cô thở dài, một cô gái khác cũng đang thở dài gần đó.

Đó là Nijino Yurika.

“Những người bám đuôi... đi rồi à!? May quá, cuối cùng cũng thoát~!”

Khác với Sanae, Yurika đang thở dài sáng khoái.

Yurika bị lừa ra đây để trốn khỏi hội cosplay.

Nếu cô bị bắt thì cô phải tham gia sự kiện vào ngày kia nên cô cảm thấy cực kì khuây khỏa.

“Mình chắc chắn không tham gia cái sự kiện đó đâu. Nếu mình làm như vậy, Satomi lại sẽ - Ể, chẳng phải Sanae sao?”

Yurika phát hiện Sanae đang ngồi trên vách đá.

“Cô bé làm gì ở đó vậy?”

Chạy trốn từ sáng đến giờ nên Yurika không hay biết chuyện giữa Koutarou và Sanae.

Nên cô lúng túng khi thấy Sanae ở một mình.

Trong tâm trí cô thì Sanae luôn đi với Koutarou như hình với bóng.

“Thử ra xem sao.”

Yurika không còn chuyện để làm và cũng chẳng muốn quay lại để bị hội cosplay bắt cho.

Dù cô sợ ma quỷ, nhưng do gần đây đã quen dần với Sanae nên cô chẳng còn lý do để ghét cô bé.

Do đó, Yurika tiến lại gần bãi đá.

“Hử?”

Khi cô tiến lại gần Sanae, Yurika để ý thấy ai khác cũng đang tiến đến chỗ Sanae.

“K-hông hay! Chẳng lẽ những người theo đuổi mình!”

Yurika nghĩ rằng những thành viên hội cosplay đã lần ra cô, nên cô dừng di chuyển và nấp sau hòn đá gần đó.

“Đại ca, đây đúng là cơ hội trời cho! C-chúng ta giàu to rồi!”

“Bình tĩnh, Hachi. Mày không cần thận thì cơ hội trời cho cũng thành tro đó.”

“Đúng là đại ca. Thật là đáng tin cậy!”

“Anh mày cool vãi chường ra.”

Nhưng Yurika không còn phải sợ.

Những kẻ đang hướng tới Sanae là hai tên ghost hunter.

Sau thất bại ba lần trước, chúng đã rình lúc Sanae đi một mình và cuối cùng cũng ra tay.

“Kẻ địch đang một mình, và ta đã chuẩn bị đầy đủ. Nếu thất bại ở đây thì ta trở thành trò hề mất. Trông cậy vào mày đó, Hachi.”

“Đã rõ!”

Trong khi đợi chờ cho Sanae ở một mình, bọn chúng đã chuẩn bị đầy đủ.

Trang bị và kế hoạch đều hoàn mỹ.

Chúng tự tin rằng lần này chắc chắn sẽ thành công.

“Vào vị trí, Hachi.”

“Rõ!”

Cả hai áp sát lại Sanae.

Sanae chỉ nhận ra sự nguy hiểm khi có thứ gì đó trắng trắng cản tầm nhìn của cô.

“G-ì thế này!?”

Khói trắng bao lấy Sanae.

Chúng là khói hóa mù do lũ ghost hunter làm ra.

Bởi chúng dùng nhánh cây thiêng nên màn khói đó có thể cản tầm nhìn của ma quỷ.

“Hự.. hự.. cái gì thế này!?”

Nhưng do đang ở bờ biển nên màn khói nhanh chóng bị thổi bay.

Khi Sanae nhận lại được tầm nhìn, thì lũ ghost hunter đã ở bước thứ hai.

“Dù đã chết nhưng tao cũng chẳng thể thoát khỏi dòng xoáy của nền kinh tế tự do.”

“Thì làm sao được, đồng tiền quá cám dỗ để mà có thể từ bỏ nó.”

“Phải. Hết sức mình đi. Tao muốn lấp cái bụng rỗng này bằng những thứ ngon ngon.”

“Tao đã ăn cái hóa đơn tiền đô ngày trước và nó ngon tuyệt. Chẳng biết tao có thể trả nổi cái hóa đơn đó không nữa.”

Do bị căn tằm nhìn bởi làn khói trắng nên cô đã bị bọn hồn ma bao vây.

“M-áyy người là ai vậy!?”

Số lượng hồn ma lên đến hơn 20 con và chúng đang vây lấy cô bé.

Giới tính, tuổi tác và quần áo của chúng khác nhau, nên chẳng có điểm chung gì cả.

Như một đám người ô hợp bị biến thành hồn ma vậy.

“Cút đi, ác ma! Nhận tiền lương của mày đi!”

Chúng là những ác ma giá thấp mà bọn ghost hunter thả ra để bắt lấy Sanae.

Lũ hồn ma ấy là quân bài tẩy của hai tên ghost hunter.

“Không, món ăn thực sự là những hóa đơn của những quốc gia siêu lạm phát ấy.”

“Woa, nghe mà tao chảy cả nước miếng.”

“Ngay khi mày đã ném thử nó thì mấy cái hóa đơn của mấy quốc gia ổn định kinh tế chẳng là cái thá gì hết.”

“Thật vậy sao... Tôi nghĩ mấy quốc gia ổn định cũng có mấy thứ tuyệt lắm. Như sự sụt giảm của thị trường chứng khoán này hay bình đẳng cho nữ giới này. Tôi thích mấy món đó lắm.”

“Một hương vị đầy phát triển làm sao... nghe cô tả thế, tôi cũng muốn thử chúng đấy...”

“Đừng mà nói nữa và lên đi!”

“Rồ!!!”

Khi Sanae còn bối rối trước tình huống mình mắc phải, lũ hồn ma đã tấn công cô từ mọi hướng.

“Kyaa! Khôngggggg! Bọn ngốc này! Lũ đê tiện! Biến thái! Các người nghĩ đang chạm vào đầu đấy hả!?”

“... Tao thấy tao đang làm chuyện gì đó tệ về ka lờ ra.”

“Thì con bé còn nhỏ mà.”

“Thế chẳng phải tệ hại quá sao?”

“Lo làm quái gì, chúng ta là ác ma cơ mà.”

“Ừ nhì.”

Hoàn toàn bị bao vây, Sanae dễ dàng bị đám ác ma bắt giữ.

Chúng túm lấy tay và chân cô nên cô không thể cử động.

Và khi Sanae đã bất động, lũ ghost hunter mới hướng tới với hai tấm lưới bắt côn trùng.

“Mọi chuyện có vẻ suôn sẻ nhĩ đại ca!”

“Khi ta đã nghiền túc thì com cũng thành cháo!”

Lần thứ tư của chúng đã diễn ra như kế hoạch.

Nhưng vẫn còn có người đang chứng kiến tình huống tuyệt vọng của Sanae.

Đó là Yurika, người nhằm đám ghost hunter là những người đang theo đuôi cô.

“S-Sanae đang!?”

Sau khi nghe thấy vụ ồn ào và xác nhận đó không phải những người đuổi theo cô, Yurika ló đầu ra và thấy cảnh tượng không thể tin nổi trên vách đá.

“Thả tui ra! Đã bảo thả tui ra!?”

Vô số hồn ma đang bao lấy Sanae và tước đi sự tự do của cô nàng.

Cô cố thoát ra nhưng lũ hồn ma quá mạnh và cô không có chút cơ hội nào.

“Kết thúc rồi! Nhóc đã bị bắt bởi bọn ta nên ngoan ngoãn đợi bị bán đi!”

“Ý các người là sao chứ!?”

“Tao chưa từng thấy một con ma có sức mạnh tâm linh và ổn định như nhóc. Những đứa như nhóc đáng giá lắm đó.”

“Không phải hai người chỉ là lũ biến thái thôi sao!?”

“Người còn nói gì trong hoàn cảnh này nữa!?”

“Chúng ta là ghost hunter! Những thợ săn tiền thưởng chuyên bắt ma!”

(Ghost hunter á!? Không thể nào, nghe như thứ gì bước ra từ anime ấy, không thể nào mà-)

Ban đầu mà Yurika không thể tin là ghost hunter thực sự tồn tại.

Nhưng cô nhanh chóng ngấm lại.

(Họ không có tồn tại mới là lạ đó. Hơn nữa, mahou shoujo có tồn tại, nên chúng chẳng phải chuyện to tát gì. Và khác Satomi, mình có niềm tin vào mọi người.)

Yurika tin chúng bắt chặp Koutarou có hay không.

“N-hưng làm sao đây!? Mình cần phải cứu Sanae! Nhưng nhiều ma quá! M-i-i-ình không biết phải làm sao nữa!”

Tin là một chuyện nhưng Yurika chẳng có ý tưởng nào để giải quyết chuyện này cả.

Cô muốn cứu Sanae, nhưng cô tuyệt đối ghét mấy thứ ma quái.

Chỉ thấy chúng, cô đã bần rùn tay chân và hết cử động được luôn.

“N-hưng cứ thế này, Sanae sẽ...!”

“Kyaaa!”

Trong khi Yurika còn do dự, Sanae đã bị tóm bởi chiếc lưới.

“Khôngggggg, cứu tui! Ai đó làm ơn cứu!”

“Vô dụng thôi, không ai cứu nhóc đâu.”

“Bạn bè nhóc đang chơi ở xa tít. Và chẳng ai có thể nghe giọng nhóc dù có ở gần đây cả. Từ bỏ đi vừa.”

“Đừng có mơ! Tui không muốn bị bán!”

Tuy nhiên, những lời Sanae cuối cùng cũng khiến Yurika quyết trí.

“Mình phải cứu em ấy! Mình sợ ma nhưng sợ hãi mà không cứu là không được, Sakuraba-senpai chắc chắn sẽ ra tay nếu trong tình huống tương tự!”

Yurika tập trung lại dừng khí và cố di chuyển cơ thể run lẩy bẩy của mình.

Cô nhớ những lời của Harumi trong cuộc đua vượt chướng ngại vật.

(Mình không thể thua bản thân mình được! Mình cần mạnh mẽ, như Sakuraba-senpai vậy!)

“Ồn mà, mình có thể làm được!!”

Thậm chí con run rẩy có cản bước chân cô.

(Triệu hồi Angel Halo, biến hình và cứu Sanae-chan!)

Yurika tập trung tâm trí và giờ bàn tay phải ra.

Cô gọi chiếc gậy của mình.

“Đến đây! Angel-”

“Thấy em rồi, Yurika-chan~”

“Hội trưởng, đã thấy em ấy! Yurika ở đây nè!”

Tuy nhiên, một vật cản không ngờ đã xuất hiện.

Đó là cosclub, những người liên tục theo đuôi Yurika.

“Bắt lấy đối tượng!”

Sau mệnh lệnh của hội trưởng, 5 cô gái còn lại nhảy về phía Yurika một lượt.

“K-hông!? Sao lại đúng lúc này chứ!?”

Yurika đã nhanh chóng lấy được dũng khí nhưng thành ra vẫn muộn.

Cô bị tước đoạt sự tự do, y như Sanae vậy.

“Tốt, đưa nhò về khách sạn, chúng ta phải chuẩn bị đồ!”

“Mang dư thêm một bộ đồ đúng là quyết định sáng suốt nhỉ, hội trưởng!”

“C-chờ đã, Sanae-chan đang... bị bắt cóc!”

“Sanae-chan?”

Do Yurika khẩn khoản cầu xin nên hội cosplay dừng lại.

Họ nhìn xung quanh coi có cô gái nào tên ‘Sanae-chan’ không.

Nhưng họ chỉ thấy hai tên khả nghi đang cầm lưới bắt côn trùng trên tay.

“Làm gì có ai đâu.”

“Kia kia! Lũ đàn ông kia đang bắt một cô gái ở trên vách đá ấy!?”

“Chờ đã, mọi người! Chẳng phải lũ biến thái hôm qua sao!”

“Uwa, tởm quá, đi thôi, chị chẳng muốn dây dưa với chúng. Nhớ kéo theo Yurika đó!”

“Rõ ạ!!!”

Tuân lệnh cô nàng hội trưởng, hội cosplay nhanh tay trói Yurika bằng dây thừng.

“Từ từ đã, nếu ta không cứu Sanae-chan thì chuyện tồi tệ sẽ xảy ra mất!”

“Nhưng có con bé nào đâu.”

Dù Yurika khẩn khoản van nài nhưng các thành viên cosplay chẳng thềm để tâm.

Thậm chí sau khi đã trói Yurika, họ còn dùng giẻ bịt miệng cô.

“Hm, mmmnh! Hmmmnh!”

Đến nước đó, Yurika chẳng còn làm được gì nữa.

Họ treo cô bằng cây gậy dài và vác cô đi, họ như những người nguyên thủy vác con mồi mình vậy.

“Hmmmnh!”

“Cứ từ từ, Yurika-chan. Bọn này sẽ cời trói và cho em mặc đồ sớm thôi.”

“Hmmmnh! Hmmmnh!”

Và khi Yurika bị vác mang đi, Sanae giờ chỉ còn lại một mình.

“Thả tui ra!”

Sanae bị nhốt vào một vật chứa trong suốt bí ẩn sau khi thả khỏi chiếc lưới.

Nó có hình trụ, đường kính 50cm và cao 2m, cấu thành bởi một loại kính trong suốt.

Tuy nhiên chúng cứng cáp đến mức chẳng hề hấn gì trước những đòn của Sanae.

Trên hết, cô không thể đi qua được nó.

Nó là dụng cụ tương tự chiếc lưới, chuyển dùng để di chuyển những con ma đã bị bắt.

“Bỏ cuộc đi là vừa. Nhóc đã bị bắt rồi.”

“Nhóc đang trên đường bị bán rồi.”

“Tui không muốn, tui chẳng muốn đi đâu cả! Koutarou! Koutarou!”

Khi mọi hi vọng tan biến dần, cái tên Koutarou thoát ra từ miệng cô.

Trong khi tiếp tục đập vào thành chiếc lọ từ bên trong, cô gọi tên Koutarou.

“Cứu em, Koutarou!”

Tuy nhiên, tiếng kêu tha thiết ấy không đến được với cậu.

Phần 4

Khi Sanae bị bắt cóc, Koutarou đang ở gần đó.

Nếu nhanh chân hơn, cậu có thể đã nghe thấy tiếng kêu cứu của Sanae khi cô bị mang đi.

Tuy nhiên, giọng cô không thể với tới cậu bởi có một khoảng cách giữa họ.

Nhưng điều đó không có nghĩa mọi hi vọng đều đã tắt.

“Ồ, chẳng phải Satomi đây sao. Thật kỳ lạ khi gặp cậu ở nơi này đó.”

“Là cosclub đây mà. Sao mọi người lại ở đây?”

Do Koutarou đang hướng tới chỗ Sanae bị bắt cóc nên cậu đã bắt gặp hội cosplay trên đường quay lại.

“Nhìn nè, Koutarou, bọn này vừa tóm được con mồi của bọn này xong!”

“Hm! Mhh, Hmmmh!!”

“Y-Yurika!?”

Con mồi của họ chẳng ai khác mà là Yurika.

Cô bị khiêng bởi một chiếc gậy dài, cứ như cô sắp bị thui đến nơi vậy.

Koutarou cứng lưỡi bởi bộ dạng hợp với cô đến không ngờ.

(À, cuối cùng Yurika cũng bị bắt à... RIP ẻm...)

Koutarou nhớ là Yurika đang trốn cosclub từ khi nãy nên cậu đang chấp tay cầu nguyện cho cô nàng trong tâm trí.

“Hm, Mmmh! Hmmmh!!”

Dĩ nhiên là Yurika cuống cuồng lên.

Cô rên lên khi cổ gãy giữa.

“Nào, Yurika-chan, rung lắc như thế nguy hiểm lắm đó!”

“Nằm yên nào, Yurika!”

Bởi sự giãy nẩy bởi Yurika, hội cosplay bắt đầu lao đảo.

Cô cố lắc, mặc cho họ bảo cô nằm im, cô còn lắc dữ hơn.

“Hm, Mmmh! Hmmmmh!!”

Yurika ném cái nhìn đầy nghiêm túc tới Koutarou và cô cố mở miệng bằng cách cắn chiếc giẻ bịt miệng.

“Hm, Mmmh! Hmmmmh!!”

“Yurika?”

(Cô ấy đang cố nói gì sao?)

Thấy thái độ của Yurika khác lạ khi Koutarou nhìn vào mắt cô.

Đó không phải ánh mắt của sự giận dữ hay cầu khẩn sự giúp đỡ.

Cô cố gắng cầu khẩn Koutarou bằng ánh mắt nghiêm nghị ấy.

(Chuyện gì thế nhỉ... cô ấy không giống như thường này...?)

Do Yurika tỏ ra khác lạ, và do cậu cũng thứ muốn hỏi vài thứ từ cô.

“Xin lỗi, em có thể nói chuyện một mình với Yurika được không?”

“Hmmmmh!! ”

Nghe Koutarou nói thế, mắt Yurika sáng lấp lánh.

(Như mình nghĩ, chắc đã có chuyện gì rồi...)

Nhìn hành động của cô, Koutarou cảm giác bất an.

“Chỉ hai người thôi sao? Chuyện rắc rối à?”

“Vâng. Nó là chuyện cực kỳ riêng tư giữa em và Yurika về một người quen chung.”

Koutarou không chỉ muốn nghe chuyện của Yurika mà còn muốn hỏi cô có biết Sanae hiện đang ở đâu.

rokujouma_v3_189

Nhưng do hội cosplay đang ở bên nên mọi chuyện trở nên rắc rối hơn.

Nên Koutarou quyết định không nói thật cho họ biết.

“Hmmm! Mh!”

Cảm thấy ý định của Koutarou, Yurika bắt đầu gật đầu tán thành.

Nhìn thế, hội trưởng gật đầu đồng ý.

“Minh hiểu rồi. Nhưng cậu không thể để cô ấy chạy thoát nhé? Cuối cùng mới bắt được cô nàng đấy.”

“Em hiểu rồi.”

“Mọi người, đặt Yurika xuống một lúc đi.”

“Đã rõ!!”

Hội cosplay đặt Yurika xuống mặt đất và để Koutarou một mình với cô.

Ngay khi họ đi đủ xa, Koutarou ngồi xổm xuống với Yurika và đưa tay về chiếc giẻ.

“Minh tháo nó đây.”

“Hm!”

Sau khi Koutarou gỡ được nút, Yurika há rộng mồm nói.

“S-Satomi! Satomi đã bị bắt cóc, có nhiều Sanae-chan, lũ ác ma biến thái!!”

Nhưng lời nói của cô hỗn loạn, và Koutarou không thể hiểu cô đang nói gì cả.

“Bình tĩnh, nói tiếng Việt coi.”

“Không có thời gian bình tĩnh nữa đâu!”

“Rồi, thở sâu vào.”

“À-ừ!”

Nghe theo Koutarou, Yurika hít thở sâu và cô bình tĩnh lại.

“Thế đã có chuyện gì?”

“Những tên biến thái hôm qua đã bắt Sanae mang đi rồi, Satomi!”

“Cái gì? Cậu nghiêm túc hả!?”

“Vâng! Đường như ngay từ đầu chúng đã nhắm vào Sanae-chan!”

“Nhưng bắt làm sao được khi con bé có thể đi xuyên tường chứ!? Con bé là ma đó!? Sao lại bị bắt cóc được!? Sanae bị làm sao thế!?”

Lần này, đến lượt Koutarou không thể nói rõ ràng.

Hối hận vì đã làm tổn thương Sanae, Koutarou cố gắng đi tìm cô bé.

Nhưng giờ cô lại còn bị đám biến thái bắt đi.

Do đó, giờ Koutarou còn lúng túng hơn cả Yurika.

“Bình tĩnh, Satomi! Nói tiếng Việt đi!”

“X-in lỗi!”

Koutarou điều chỉnh lại nhịp thở và hỏi lại.

“Nhưng Sanae là ma mà! Sao con bé bị bắt được!? Con bé xuyên qua được tường đó, cậu cũng biết mà!? Làm sao mà chúng bắt được nhỏ!?”

“Cả đám oan hồn kì lạ bao lấy nhỏ bà chúng bắt nhỏ bằng tấm lưới côn trùng! Có vẻ chúng không phải tấm lưới thông thường!”

“Nhưng sao chúng lại nhắm vào Sanae!? Chúng là ai vậy!?”

“Chúng tự xưng là ghost hunter! Và chúng tính bán Sanae-chan!”

“Bán Sanae á!?”

Lúc đó, Koutarou mới chợt nhớ lại hai lần tấn công bất ngờ trước đó của bọn chúng.

(“Nó nói đúng đó, chàng trai! Bọn này chỉ cố bắt đứa con gái nhỏ con để có thể bán nhỏ đi mà thôi!”)

(“Tin bọn này đi! Bọn này không có hứng với mấy đứa con gái bình thường!”)

(“C-hi hiểu nhầm thôi! Bọn này không có nhìn trộm! Bọn này không có hứng với cơ thể bình thường của mấy cô!”)

(“Đúng đó! Bọn này chỉ muốn nhốt đứa con gái nhỏ con kia để có thể hóp mật ngọt mà thôi.”)

Hai kẻ đó đã nhắc đi nhắc lại điều đó.

Tuy nhiên Koutarou và những người khác đã hiểu sai và coi chúng là lũ biến thái, nhưng thực tế thì chúng không phải như vậy.

“Chết tiệt! Ra ý chúng là vậy sao!?”

Tuy nhiên, đó không phải lỗi của Koutarou và những người khác.

Ai mà tin nổi có người kiếm lời từ việc bán hồn ma chứ?

Nó cũng tương tự việc không thể tin nổi về Yurika là mahou shoujo vậy.

“Cậu không có nói dối đấy chứ, Yurika!”

Do đó cậu không hoàn toàn tin cô, cậu cố xác nhận nó từ Yurika.

Cậu không thể cứ thế mà công nhận rằng ghost hunter có tồn tại.

Dù có sống với một con ma suốt bấy lâu, sự thật đó cũng không đổi.

“Đĩ nhiên! Cậu đã không tin mình là mahou shoujo rồi, sao mình còn phải hạ sự tín nhiệm của mình chỉ bởi lời nói dối chứ!”

Nghe câu trả lời thành tâm của Yurika, Koutarou nhanh chóng chấp nhận.

(“Sao mình còn phải hạ sự tín nhiệm của mình chỉ bởi lời nói dối chứ!”)

Những lời nói đầy thuyết phục.

“... Cậu nói phải. Xin lỗi đã nghi ngờ cậu, Yurika.”

Koutarou cúi đầu tạ lỗi Yurika.

Đôi mắt cậu chứa đầy sự nghiêm túc, và lời xin lỗi từ tận trái tim.

“Không sao mà, nhưng có điều chẳng hiểu sao mình thấy ức chế vô cùng!”

Đó là bởi Koutarou đã tin vào lũ ghost hunter nhưng không thêm tin Yurika là mahou shoujo.

Lời xin lỗi của cậu càng nghiêm túc bao nhiêu thì niềm tin của cậu về việc cô là mahou shoujo càng thấp bấy nhiêu.

“Mình đã hiểu tại sao Sanae luôn tức giận như vậy rồi! Ahhh, gừ!”

Yurika thốt ra lời tức giận.

Thái độ khiến Yurika ức chế vô cùng.

“Vậy Yurika, cậu có ý tưởng là họ đi đâu không?”

“Hả!?... Không có. Mình chỉ biết là em ấy bị mang đi bởi đám oan hồn. Sau đó, mình bị trói và mang đi thế này này.”

Yurika vẫn bị trói và lăn tròn trên mặt đất.

“Một đám hồn ma...? Chính là nó! Yurika, cậu chắc chắn chúng ở cùng với rất nhiều ma đúng chứ?”

“Ừ, cậu có ý tưởng gì sao?”

“Có vẻ thế! Mình đi đây, Yurika! Cảm ơn nhiều nhé!”

Nói rồi, Koutarou đứng lên.

“A, chờ đã, Satomi!”

“Gặp lại sau nhé! Mình đi cứu Sanae đây!”

Koutarou bắt đầu chạy.

Mục đích của cậu dĩ nhiên là cứu lấy Sanae, người đã bị bắt cóc.

Nếu không thì cậu không thể nói chuyện với cô bé được.

(Cố lên nha, Sanae. Anh đến cứu em liền đây!)

Khi Sanae bị bắt, giọng cô bé không tới được Koutarou.

Nhưng nhờ có Yurika mà những lời kêu cứu của Sanae đã được cậu đáp lại.

“Chờ đã, đừng chỉ cứu mỗi Sanae chứ. Cứu mình luôn với! Làm ơn mà! Mình chắc chắn sẽ hữu dụng mà!”

“Đừng cố quá! Cậu ghét ma mà, đúng chứ? Cảm xúc và thông tin của cậu đã tới được mình rồi! Cảm ơn nha, Yurika! Mình chắc chắn sẽ trả ơn sau!”

Koutarou bỏ Yurika lại phía sau cùng cái nhìn ân cần sâu sắc.

Cậu thật sự biết ơn, dù Yurika có là cosplayer chẳng nữa, Koutarou vẫn biết ơn khi cô nàng đã dùng cảm yêu cầu giúp đỡ.

Đó là tại sao mà cậu không muốn cô dính dáng vào chuyện này.

“Cậu hiểu nhầm rồi! Ý mình không phải thế! Trả ơn mình luôn đi! Đừng bỏ mặc mình, Satomi!!”

Tiếng thất thanh của Yurika vang vọng khắp khu đá hoang vắng.

“Bé Yurika~chan~ Bé nói chuyện với Koutarou xong rồi à~”

“Khônggggggggg!”

Nhờ Yurika, lời kêu cứu của Sanae đã đến với Koutarou, nhưng lời kêu cứu của chính cô lại chẳng đến với cậu.

Chạy vào phòng nghỉ của nhà trọ, Koutarou lục lại chiếc túi của mình.

Do đã tới nên Theia, Kiriha, Shizuka và Ruth cũng đã quay về phòng.

Nhưng Koutarou không thèm để ý đến họ.

Phần 2

“Mình nhớ mình bỏ nó vào đây để phòng hờ mà! Coi nào...”

Thấy thái độ Koutarou có phần hơi khác lạ, các cô gái nhìn nhau.

Như là người đại diện, Shizuka lên tiếng.

“Satomi, có chuyện gì sao? Không phải cậu đi nói chuyện với Sanae sao?”

“À thì, bạn chủ nhà à, Sanae bị lũ bắt đi bởi hai tên biến thái lúc trước rồi!”

Koutarou trả lời trong khi tiếp tục lục túi.

“Ế!?”

“Cái gì!?”

“Bởi hai tên đó á!?”

“Thật sao, Koutarou!?”

Các cô gái há hốc mồm ngạc nhiên.

Họ vây lấy Koutarou yêu cầu giải thích.

“Ừ, không nhầm được, Yurika đã tận mắt thấy Sanae bị bắt cóc! Chúng là ghost hunter hay gì đó! Lũ biến thái đó đã nhắm Sanae ngay từ đầu!”

“Yurika á? Cậu có chắc là cô ấy không có bịa chuyện không?”

Do có sự dính líu của Yurika nên Kiriha thẳng thừng hỏi luôn.

Yurika không có được sự tin tưởng lắm.

“Đường như là không, và cô ấy cũng chẳng có lý do để nói dối khi chẳng còn mấy ai tin tưởng nữa rồi, đúng chứ? Nếu cô ấy muốn lừa chúng ta thì cô ấy đã có thể làm tốt hơn rồi.”

“... Đúng là như vậy. Dù cô ấy ngu ngốc đến mức nào, cô ta cũng không làm mấy thứ ngu xuẩn ảnh hưởng đến hình ảnh của mình nữa đâu.”

“Điện hạ, thế có hơi...”

Và do cô nàng gần như chẳng còn sự tín nhiệm nên một người điều nhanh chóng chấp nhận.

Dù Ruth cố gắng nói đỡ Yurika cũng cảm thấy tương tự.

“Thấy rồi! Chỉ cần có nó là xong hết!”

Cùng lúc, Koutarou tìm thấy thứ cậu cần tìm.

Đó là túi giấy từ cửa hàng bách hóa nổi tiếng.

Cậu nắm chặt nó và đứng lên.

Và các cô gái đang chăm chú nhìn cậu phải ngả người lại.

Trước khi các cô lấy lại thăng bằng, Koutarou đã chạy ra khỏi cửa.

“Mình đi cứu Sanae đây!”

Và trước khi các cô kịp đáp lại, cô đã ra khỏi phòng.

“A, chờ đã, Satomi!”

“Ruth, ta cũng đi thôi!”

“Vâng, thưa công chúa.”

“Karama, Korama, đi theo chị.”

“Em chờ này giờ~ ho!”

“Đi cứu Sanae thôi~ ho!”

Những cô gái cũng chạy ra khỏi phòng theo sau Koutarou.

Túi giấy mà Koutarou mang theo chứa đầy những dụng cụ tâm linh mà Shizuka đưa cho cậu vào ngày đầu tiên đến trường.

Koutarou đã mang theo những tấm bùa nhưng chỉ phòng hờ.

(Có vẻ chúng cũng là một phần khiến Sanae bị tổn thương...)

Koutarou nghĩ thế khi đưa tay vào chiếc túi.

Trong sâu thẳm, cậu tin Sanae chẳng đáng sợ đến mức phải đem đám đồ tâm linh này theo.

Nếu làm thế, cậu đã không để cô ám hàng ngày rồi.

Họ mang theo chúng chỉ bởi cô là kẻ thù của cậu.

Sau khi nghe lời giải thích từ Harumi, Koutarou giờ đã rõ.

Sanae chắc hẳn đã rất căm ghét khi nhìn thấy đám đồ này.

“Nhưng giờ mình thấy vui khi mang chúng theo!”

Koutarou kéo một vật tâm linh ra khỏi chiếc túi.

Nó là thứ đồ trông như chiếc đài cổ lỗ sĩ bọc trong chất dẻo rẻ tiền.

Và viết trên phần bọc ấy là dòng chữ ‘Dụng cụ phát hiện ma – Dành cho người tìm kiếm phiên bản 2006’.

“Mình có thể tìm thấy Sanae với cái này!”

Cái mẫu ‘Phiên bản 2006’ là dụng cụ phát hiện ma được sản xuất 3 năm trước.

Dù là mẫu đời cũ gần hết hạn mà Shizuka lấy được từ người bạn của cô, nhưng nó chiếm thị phần lớn trong công nghiệp huyền bí.

Nhân tiện, những nhà sản xuất cũng sản xuất những chiếc lưới bắt côn trùng mà hai tên kia đã sử dụng.

Koutarou định dùng bản 2006 này để kiểm Sanae.

Tuy nhiên, thiết bị này không phân biệt được ma nào với ma nào hết.

Bởi thế với thông tin của Yurika về hai tên kia có đám ma đi theo, nên Koutarou tính lần theo đám đó để tìm Sanae.

“... Coi nào. Đầu tiên hãy thấp nhang lên và cắm nó lên trên chiếc máy. Chiếc nhang sẽ được sử dụng như một chiếc ăng ten. Hãy chắc chắn dùng nhang đi kèm.”

Koutarou đọc hướng dẫn để có thể dùng nó.

Như mong đợi sản phẩm có thị phần cao trên thị trường, thậm chí lính mới như Koutarou cũng có thể chuẩn bị nó.

Mọi việc còn lại chỉ là nhấn nút khởi động.

“Tốt...”

Koutarou nuốt nước bọt.

Nếu thất bại thì cậu chẳng biết đường nào mà lần nữa.

Koutarou bắt đầu thấy lo sợ.

Và cậu cẩn trọng đưa tay lại gần nút start.

“Làm việc đi nha...”

Vừa đưa tay nhấn nút vừa thúc lại bản thân, cầu nguyện và ấn nút.

Ngay sau đó, chiếc máy phát ra tiếng kêu.

“Ahhh!?”

‘Phiên bản 2006’ đã tạo nên vụ nổ nhỏ trên tay của cậu.

“Hự... hự... hự Nổ sao? Hự... hự...”

Thở thốc trong khói từ vụ nổ, Koutarou ho sặc sụa.

May mắn là vụ nổ không lớn lắm nên Koutarou không bị thương.

Tuy nhiên ‘Phiên bản 2006’ đã bị phá hủy và biến thành tro.

“N-hung sao lại nổ!?”

Koutarou hít thở sâu vài cái và bàng hoàng tự hỏi.

Cậu không mong một câu trả lời nhưng cậu đã gặp may.

“Đường như có trục trặc trong máy dao động năng lượng tâm linh Ho!”

“Chiếc máy dao động đã quá cũ để giải quyết với năng lượng tâm linh Ho!”

“... Đó là do cậu cố dùng nó dù nó đã quá cũ thế rồi, Koutarou.”

“Kiriha-san...”

Người đáp lại cậu là Kiriha và hai con haniwa.

Cô nhặt ‘Phiên bản 2006’ lên và hướng tới chỗ cậu với một nụ cười.

“Minh xin lỗi nha, Satomi. Tất cả là do mình đưa cho cậu đám đồ đã hết đất sử dụng...”

Theo sau Kiriha và Shizuka.

Cô nhìn ‘Phiên bản 2006’ và Koutarou và tỏ ra hối lỗi.

“Dù bạn chủ nhà nói thế...”

(Tại sao hai người họ...?)

Koutarou không hiểu tại sao Kiriha và Shizuka lại theo cậu nên cậu ngậy ra nhìn.

“Thế cậu tính làm sao đây, Koutarou? Cậu vẫn sẽ đi tìm Sanae chứ?”

“Dù dùng công nghệ của bọn ta cũng không thể tìm được mấy con ma đâu. Nên phải tìm cách khác đi.”

“Thậm chí cả Tulip và Ruth nữa sao!?”

Koutarou tròn mắt ngạc nhiên.

“Đừng có lo. Cứ để cho tôi.”

“Kurano, cậu có cách à?”

“C-hờ đã, mọi người đang cố giúp mình!?”

Koutarou lúng túng.

Cậu bất ngờ khi thấy mọi người đang tìm cách cứu lấy Sanae.

“Đừng rồi, Satomi, Sanae-chan như em gái của cậu vậy, dĩ nhiên là bọn này sẽ giúp rồi.”

“Fufufu, do cậu đã mất đầu mối duy nhất, chẳng phải cơ hội ngon lành khiến hai người mắc nợ tôi sao. Sao tôi có thể lãng phí nó được?!”

“Người sẽ trở thành bê tôi của ta. Người không được phép tự ý mà nhảy vào nguy hiểm được. Nếu người chết, tương lai của ta gặp hạn hán.”

“Em. em chỉ muốn hết sức giúp đỡ anh, Satomi... P-hải, em phải trả ơn bộ đồ bơi! Là vì bộ đồ bơi!”

Cả 4 có lý do khác nhau cho riêng mình, nhưng họ đều có ý muốn cứu lấy Sanae.

“Cảm ơn mọi người, làm ơn hãy giúp mình!”

Thường thì cậu sẽ từ chối nhưng giờ cậu ngoan ngoãn chấp nhận.

Trong tình huống này, Koutarou không còn lựa chọn nào khác.

“Cứ để đó cho mình, Satomi! Mình chắc chắn sẽ không tha thứ cho đám biến thái chuyên gia về ma quỷ đó đâu!”

Shizuka sẵn tay áo.

Cô có vẻ nóng máy lắm rồi.

“Hứa với tôi, Koutarou. Lúc về, nhớ mua cho tôi một bộ đồ bơi.”

Kiriha tỏ ra ranh mãnh.

Tuy nhiên, Koutarou nhận thấy sự dịu dàng trong mắt cô.

“Kukuku, hãy chống mắt mà xem, dân thường. Chúng sẽ hối hận khi làm kẻ địch của ta! Và rồi người sẽ biết sự uy nghi của ta!

Theia nở nụ cười của một con thú ăn thịt,

Nhưng Koutarou biết Theia không phải kiểu bạo chúa như cách mà cô thể hiện.

Cô nàng cũng có chút lo lắng dành cho Sanae.

“Cứ để đó cho em, anh Satomi! Em sẽ cố hết sức có thể!”

Koutarou cũng chẳng thấy lạ khi Ruth muốn giúp, nhưng thực tế cô cũng có lý do của riêng mình.

“Vây, Kiriha, có vẻ cô có ý tưởng...”

Koutarou hồi thúc, cậu không còn thì giờ để cảm ơn.

“Đúng, Korama, Karama, nhờ hai em đó.”

Ngay khi Kiriha gập đầu, hai con haniwa lại gần Koutarou.

“Koutarou, chúng tôi sẽ quét thiết bị bị hỏng kia để mô phỏng nó Ho!”

“Hai đứa làm được sao?!”

“Cứ để bọn này lo Ho! So với tụi này, chiếc máy này chỉ là hàng bắt trước mạch năng lượng tâm linh mà thôi Ho!”

“Vậy hãy làm đi!”

“Rõ Ho!”

“Bắt đầu quét Ho!”

Tuân theo lời Koutarou, hai con haniwa bắt đầu quét ‘Phiên bản 2006’ trên tay Kiriha.

Đôi mắt rộng thường ngày của chúng phát ra ánh sáng đỏ.

Ánh sáng quét toàn thiết bị.

Kết hợp khoa học hiện đại và năng lực tâm linh, hai con haniwa bắt đầu hoạt động bằng cách sử dụng học thuyết kỳ lạ của chúng.

Dù Koutarou luôn cảnh giác với chúng nhưng giờ chỉ còn nước trông đợi từ bọn nó.

“Hoàn tất việc quét Ho!” “Đã chuẩn bị xong Ho!” Nhanh chóng ngay sau đó, chúng quay lại chỗ Koutarou. Ánh sáng đỏ phát từ mắt chúng đã biến mất và quay lại cái hốc như trước. “Koutarou, anh có muốn khuếch đại chức năng Ho?” “Khuếch đại?” “Mô phỏng quá đơn giản luôn Ho. Nên muốn gia tăng chu vi tìm kiếm, ta có thể khuếch đại chúng lên Ho! Bọn này quá giỏi luôn à Ho~!” “Ước tính có thể khuếch đại lên tới 168% Ho!”

“Vậy làm đi! Tôi muốn tìm Sanae nhanh nhất có thể!”

“Bắt đầu tìm kiếm Ho! Em sẽ là người dò Ho!”

“Vậy em là người khuếch đại Ho! Kích hoạt chế độ đồng bộ kết nối Ho!”

Hai con haniwa bắt đầu chuyển động, bằng cách hợp làm một chúng có thể hoạt động như một chiếc máy vậy.

“Thiết đặt khuếch đại 168% Ho!”

“Bắt đầu giả lập Ho! Kích hoạt chu vi dò tìm!”

Và hai con haniwa bắt đầu tái tạo lại chức năng của ‘Phiên bản 2006’.

Nhưng rồi một vụ nổ phát ra.

Và bởi nó được khuếch lên 168% nên nó lớn hơn trước đó.

Đúng là sự mô phỏng còn hơn cả mong đợi.

“Mấy đứa bị nào à!? Sao rồi hơi đi sao chép cả phần bị lỗi thế hả!”

Bị dính vào vụ nổ lần nữa, Koutarou bị cháy xém một vài nơi trên người.

Tuy nhiên con giận dữ của Koutarou còn rừng rực cháy hơn là những ngọn lửa từ vụ nổ.

“Xin lỗi Ho! Bọn này quên không vá lại lỗi ấy Ho! Bọn này làm lại ngay Ho!”

“Bọn này không có ý đầu Ho! Bọn này sẽ sửa lại Ho!”

Và như thế, dù có chút chậm tiến độ, nhưng Koutarou và cả đám đã có thể đi tìm Sanae.

Chương 5: Cuộc nổi loạn của Công đoàn

Phần 1

Thứ 3, ngày 12 tháng 8

Khi Koutarou mở cánh cửa, nó phát ra tiếng kéo kẹt, và mùi của bụi trong tòa nhà bốc lên người họ.

“Haniwa, các người chắc là đây chứ?”

“Không nhầm nữa Ho! Bọn này phát hiện lượng lớn hồn ma vất vưởng ở đây Ho!”

“Và bọn này cũng ngửi thấy mùi năng lượng tâm linh của Sanae nữa Ho! Cô bé đang gần đây Ho!”

Koutarou và cả đám đã đến một dinh thự kiểu tây ở góc dãy biệt thự.

Tòa nhà này nổi bật hơn những biệt thự khác.

Tường bên ngoài đã đổ sụp, cửa sổ bị vỡ tan, những vết nứt trên tường và bên ngoài đầy cỏ dại.

Nó được thiết kế trợ trợ để tạo nên sự nổi bật, nhưng tình trạng xuống cấp chỉ khiến làm xấu những khu bên cạnh.

Do mặt trời đã tắt từ lâu nên giờ nó tối om như mực, cứ như trong một bộ phim kinh dị vậy.

“Chẳng biết ma quỷ thế nào chứ nhưng mình cảm nhận có người ở bên trong.”

Shizuka nhìn ló thông qua cánh cửa mở và nhìn xung quanh.

“Cậu có thể sao? Mình thì chẳng cảm nhận thấy gì cả.”

Koutarou cũng nhìn xung quanh nhưng chẳng nhận ra một dấu hiệu nào hết.

“Vậy nhìn kia, Satomi-kun. Dấu chân còn mới.”

“A, đúng thật...”

Dấu chân in trên hành lang đầy bụi.

Koutarou dù không hiểu thứ dấu hiệu mà Shizuka nhắc đến khi này nhưng cậu có thể nhận ra dấu chân còn mới hay không.

Nếu dấu chân cũ sẽ bị bụi lấp lên, viền ngoài có vẻ phai mờ hơn.

“Một dinh thự bỏ hoang chẳng ai dám tới gần, một đám hồn ma, dấu hiệu của Sanae và của vài người đã đi vào gần đây... Không nhầm nữa, chính là nơi này.”

Sau khi đã đủ thông tin cần thiết, Kirika xác nhận.

Và Koutarou cũng đồng ý với cô.

“Vấn đề là lũ biến thái bên trong đã phát hiện chúng ta hay chưa. Và chúng có đặt bẫy nơi này không.”

“Em lo bỏ trắng răng, Ruth. Nếu có cái bẫy nào thì cứ việc thổi bay nó mà thôi.”

Trong khi nhếch mép cười, Theia đi qua Koutarou và Shizuka để đi vào tòa nhà.

Cô không quan tâm coi có bẫy hay không nên cô cứ thế mà tiến lên phía trước.

“Nguy hiểm đó, Tulip, chúng ta vẫn chưa biết chúng có thể làm được gì mà.”

“Bọn chúng cũng thế thôi. Hơn nữa, bị động không phù hợp với ta, phương châm của ta là cứ đàn áp và chiếm lợi thế.”

“Cô đúng là quá khinh suất rồi đó.”

“Nếu người nghĩ như vậy thì yểm hộ đằng sau cho ta đi. Chẳng phải đó là trách nhiệm của kẻ nô bộc sao.”

“Được rồi.”

Thường thì Koutarou sẽ mắng lấy cô, nhưng lần này cậu tuân theo cô nàng.

“Fufu, cuối cùng người cũng nhận ra vị trí kẻ nô bộc của mình rồi à.”

“Chỉ lần này thôi, duy chỉ lần này thôi.”

Trong khi Theia vui sướng quay đầu lại, Koutarou đi kiểm xem có thứ vũ khí gì không trong chiếc túi giấy chứa đầy đồ tâm linh.

Koutarou chọn lấy cây gậy với cái tên ‘Phiên bản giới hạn, Nhánh cây thiêng – Gậy cây trắc bá.’

“Không còn loại vũ khí nào hợp với một tên thô lỗ như người hơn nó...”

“Ít ra tôi chẳng bao giờ đem cái phi thuyền không gian đi beam lung tung cả...”

Một hồ đèn đã xuất hiện trên vai Theia và một nòng súng lớn lộ ra từ nó.

Toàn bộ vũ khí đều được chế tạo trong phi thuyền không gian, Blue Knight.

“Em hi vọng là không phải đánh nhau...”

Trong tình huống như thế này, Ruth cũng đã vũ trang như Theia.

Cô không dùng súng mà mang một thanh đao lớn cùng một chiếc khiên.

Do cô sinh trong gia đình của những hiệp sĩ nên cô khá giỏi sử dụng chúng.

Và thanh đao cùng chiếc khiên cũng đã được trang bị công nghệ tối tân nhất và chúng chẳng thua kém gì so với Theia.

“Korama, Karama, dùng chế độ đồng bộ và chuẩn bị chiến đấu.”

“Đã rõ Ho~”

“Bắt đầu nạp vũ khí tâm linh Ho~”

Kirihara lệnh cho hai con haniwa chuẩn bị chiến đấu.

Bản thân cô không có trang bị gì, nhưng giờ khả năng chiến đấu của hai con haniwa nên cô không phải lo lắng về chuyện đó.

Dù nói thế nhưng trông cô thiếu phòng bị nên Koutarou đưa chiếc túi giấy ra trước mặt cô.

“Kirihara-san, cô hãy dùng một trong số những cái này đi.”

“Cảm ơn, Koutarou. Vậy tôi sẽ lấy một cái.”

Kirihara mỉm cười và rút ra một cái Tamagushi.

* {tamaguchi: là chiếc gậy đuôi tà làm từ cành cây và được trang trí bởi những dải giấy thường dùng trong những buổi lễ của đạo Shinto.}

Cùng bộ đồ của mình, chiếc gậy trừ tà của cô để lại ấn tượng như một miko (vũ nữ) vậy.

Nhưng nó chân thực đến mức khó có thể nghĩ nó là trò cosplay như Yurika được.

Lý do có lẽ là bởi không khí đầm ấm nơi cô.

“Ngay khi chuẩn bị xong rồi thì theo ta! Cuộc chiến sắp bắt đầu rồi đấy!”

“Tulip, chúng ta chưa chắc đã phải động thủ.”

“Ngay thơ quá dân thường! Những tên dâm tặc ấy cần phải bị xóa bỏ.”

“... Hừm, đúng thật vậy.”

Koutarou và những người còn lại theo sau Theia đi sâu vào dinh thự.

Dù họ luôn làm mọi thứ để đạt mục đích riêng của mình nhưng giờ đây mục đích ấy chỉ có một.

Nếu là lần đầu mới gặp gỡ thì chuyện như thế này khó mà xảy ra được, nhưng bây giờ họ không còn quan tâm đến nó nữa.

Vũ khí trên vai Theia nả đạn liên tục.

Cô đã triệu gọi một chiếc súng liên thanh cỡ nòng lớn từ Blue Knight bà xả vô số đạn vào mục tiêu.

Mục tiêu là những bộ giáp và đồ chơi nhồi bông bên trong tòa nhà.

Chúng đều bị cho ra bã dưới mưa đạn khi nãy.

“Hừm, dễ ợt. Mình đã mong đợi quá nhiều về mấy bộ giáp di chuyển và những con thù nhồi bông.”

“Đừng có vô lý thế chứ, Tulip. Hàng nóng của cô bá cháy quá đi!”

Theia không nả đạn bởi cô muốn giải khuây hay gì cả.

Trong khi cả đám Koutarou đang do thám tòa nhà thì chúng đột nhiên sống dậy và tấn công họ.

Nhưng trước khi có thể làm gì thì đã bị nghiền thành cám trước hỏa lực cuồng nộ của Theia.

“A ừ... cô tình làm sao nếu có người bên trong hả...”

Sau khi tiêu diệt những bộ giáp làm cảnh và những con gấu nhồi bông, Koutarou chỉ biết rùng mình khi nghĩ đến chuyện chẳng may có ai đó ở bên trong.

“Nếu vậy thì chỉ là tai nạn không mong muốn thôi mà.”

Tuy nhiên, Theia lại không tỏ ra hối lỗi hành động bản thân, bỏ mặc Koutarou đang bàng hoàng.

“Thôi đi nào!”

“Không cần khí thế như vậy đâu, thường dân. Phải chăng ngươi đang cảm thấy sung sướng khi nhìn thấy sự hoảng nhoáng của ta?”

“Không một chút nào nha!”

“Không sao đâu, Satomi-sama. Em đã kiểm tra rằng chúng không có sự sống rồi.”

“Ờ, thật sao?”

Koutarou dừng lại khi nghe lời Ruth.

“Khẩu súng của ta được điều khiển bởi dữ liệu thăm dò mà Ruth gửi về từ trước để tránh tấn công người sống rồi.”

“Cô đùa à!?”

“Làm như ta thêm ấy!... Ngươi nghĩ ta là ai vậy chứ!?”

“Thì do cô cứ đòi giết tôi hết lần này đến lần khác mà!”

“Nhân tiện Kiriha, Sanae đang ở đâu? Dù chúng tấn công không có nghĩa là chúng ở gần đây đúng chứ?”

Theia đánh trống lảng khi Koutarou hỏi cô.

“Cô ta chẳng thèm nghe luôn à...”

“Anh Satomi.”

Ruth thì thào vào tai Koutarou khi cậu đang tỏ ra chán ngấy với Theia.

“Hôm nay xin hãy tin tưởng điện hạ. Do hơi khó hiểu nhưng người cũng đang lo lắng cho Sanae.”

“... À ừ.”

Bởi do Ruth đã đề nghị nên Koutarou nhượng bộ.

Cậu chỉ ít cũng hiểu cảm giác của Theia, nếu không cô đã không giúp cậu rồi.

“Karama, Korama, sao rồi?”

“Ho, cô ấy có vẻ ở dưới lòng đất! Em có thể cảm nhận một cái hang lớn bên dưới Ho!”

“Có cầu thang đi xuống phía đằng kia Ho!”

“Dưới lòng đất à... đúng là một nơi thích hợp cho một kẻ ác ít đất diễn nhỉ!”

“Ồ, nghe có vẻ nhói đấy.”

Kiriha cười xòa trước lời của Theia.

Do cô tới từ dưới mặt đất, lời nói của Theia cũng như đang ám chỉ Kiriha.

“T-a chỉ có nói vắn vể tí thôi! Ta không có ý nhạo báng nhà người đâu!”

(Kukuku, Tulip đang bối rối à...)

Nhìn Theia đang lúng túng xin lỗi càng khiến cho Koutarou có thêm chút động lực.

Phần 2

Lũ ghost hunter đang quan sát Koutarou và 4 cô gái.

Sự thật là dù đằng trên dinh thự có bị đổ nát thì căn hầm này rất sạch sẽ và được bảo quản cẩn thận.

Dùng sự đổ nát của căn nhà để nguy trang, chúng lập căn cứ tại căn hầm này.

Kích thước căn hầm về mọi hướng thì dài khoảng là 25m.

Với trần cao tới 5m thì không gian căn hầm này rất thoáng.

Lý do khiến nó lớn đến thế là do nó từng là phòng giải trí.

Bàn bi a, tám ván Rulet và những món trưng tự vẫn còn ở trong phòng này.

Mấy vật dụng của đám ghost hunter cũng để cùng tại đó.

Đó là những món đồ cần thiết cho công việc của chúng và những vật dụng cá nhân như giường chẳng hạn.

Trong đám vật dụng có một chiếc màn hình đang chiếu cảnh ghi hình từ chiếc máy quay bí mật giấu trong tòa nhà.

Tổng cộng có đến 3 cái màn hình.

Nhờ chúng mà hai tên đó có thể nắm được tình hình bên trên tòa nhà.

Màn hình đã bắt được cảnh Koutarou và những người bạn đang phá hủy một phần căn nhà để đi vào sâu bên trong.

“Đại ca, nguy rồi! Đường như lũ xâm nhập đã biết chỗ vào căn hầm dưới lòng đất này rồi!”

“Gi cơ!?”

Một trong lũ ghost hunter đang xem tiến trình trên màn hình kêu lên.

Về trên thứ hai đang vất vèo nhàn nhã trên ghế sofa nhanh chóng chạy lên bên.

“Chuyện quái gì với lũ bảo vệ tòa nhà rồi!?”

“Ừ, chúng bị cái con nhò kia xóa bỏ hoàn toàn rồi! Giáp trụ hay gấu bông chẳng thà gì với nó hết!”

Lũ ác linh đã nhập vào đám giáp trụ và gấu bông.

Cũng trưng tự sức mạnh của Sanae, chúng khiến những đồ vật đó di chuyển và tấn công y như cách mà Sanae ném quyền bách khoa về phía Koutarou vậy.

Tuy nhiên, toàn bộ đồ vật ấy đều bị tan tành trước mũi súng của Theia.

Sau cùng, những con ma thấp cấp không có thể làm được gì hơn.

“À, không như chúng ta, sức mạnh vật lý của chúng quá mạnh...”

“Chết rồi, cứ thế chẳng sớm thì muộn chúng sẽ tới được đây! Làm sao đây, đại ca!?”

“Bình tĩnh, Hachi!”

Tên già hơn đánh đầu Hachi khi tên đó hoảng loạn và chạy vòng quanh.

“VẬY, ta phải làm sao đây?”

Hachi dừng đi chuyển và nhìn đại ca của mình.

“Ta chẳng cần tự tay xử chúng. Chẳng phải chúng ta đã tính đến tình huống này rồi sao. Trong đám ác linh, có vài con có thể gây hại trực tiếp lên con người, đúng chứ? Ta sẽ huy động chúng làm gọi lũ xâm phạm.”

“A, anh đang nói lũ lương cao hơn ấy á?”

“Thế mà nghĩ sao mà tao lại thuê chúng chứ?”

“Đúng là đại ca! Em không để ý đến!”

“Và sau đó thì có thứ vũ khí mà chúng ta làm hôm qua đúng không? Chuẩn bị nó luôn đi!”

“RỒ! Em làm ngay luôn!”

Hachi chạy ngay sang phòng bên.

Căn phòng bên là nơi dùng để thuê mướn lũ ác linh.

Nhưng hiện vẫn còn một người đang nhìn lên màn hình.

“Koutarou... anh ấy đến cứu mình...”

Đó là Sanae, người bị lũ ghost hunter bắt.

Cô vẫn bị nhốt trong chiếc lồng trong suốt.

Lũ hunter đã vác cô cùng chiếc lồng xuống đây để chờ bên bàn hàng đến.

Cô được đặt trong góc phòng, và từ vị trí của cô, Sanae có thể thấy màn hình.

Không còn làm được gì hơn nên Sanae chỉ cúi mắt vào cái màn hình hồi lâu.

“Koutarou... là Koutarou...”

Dù đã thành ma và chẳng còn trái tim nhưng cô vẫn bất ngờ.

Cùng lúc cô cảm thấy sự khuây khỏa đến kì lạ.

Do đã liên tục lo âu nên sự nhẹ nhõm ấy khiến chân cô như mất hết sức lực.

“Mình – ngốc à! Mình đã quyết không thân thiết gì với anh ta nữa! Vậy mình nhẹ nhõm vì cái gì chứ!?”

Sanae lắc đầu và cố xóa đi sự nhẹ nhõm bên trong cô, nhưng nó lại chẳng dễ để biến mất.

rokujouma_v3_221

Sanae quyết trí sẽ coi Koutarou như kẻ địch trên cả danh nghĩa lẫn thực tế.

Sự cương quyết ấy càng được củng cố khi cô bị đám ghost hunter bắt khiến sự lo lắng đã lấn vào đó.

Tuy nhiên, khi thấy Koutarou, sự quả quyết đó đã bị sụp đổ.

Cô đã hi vọng nếu có thể, nếu được thì...

Dẫu cho cô hiểu sự hi vọng và mong chờ ấy có thể tổn thương cô lần nữa.

“Thế này là sao, Koutarou!? Nếu anh coi tui như kẻ địch thì cứ mặc xác tui! Anh tới làm gì chứ!?”

Sanae cực kỳ bối rối, và bởi thế mà cô càng không thể rời mắt khỏi Koutarou, người đang xuất hiện trên màn hình.

Phần 3

“Nó đây rồi, căn hầm!”

Koutarou đá bật cánh cửa căn hầm ra.

Sử dụng động lực khi chạy xuống cầu thang để đá chiếc cửa nên cậu khiến nó bật mở và vỡ từng mảnh khi chạm vào tường.

Do cửa đã mở, cả đám Koutarou chạy vào hầm.

“Em ấy đâu! Sanae đâu!”

Khoảnh khắc mà họ vào được căn hầm, Koutarou đã định vị được chỗ của Sanae.

Cô bé đang ở trong góc xa so với họ, vẫn còn bị nhốt trong chiếc lồng hình trụ.

“Sanae! Em ổn chứ!?”

Koutarou gọi với tới cô, và Sanae hét trả lại.

“Sao anh tới làm gì? Tui chưa từng nhờ anh cứu tui cả! Tui biết anh chỉ coi tui là đứa rắc rối!”

“Giờ đâu phải lúc cho chuyện đó chứ!”

Koutarou bất ngờ khi thấy Sanae không nể nang tình huống.

Nhưng cậu cũng thấy chút thoải mái khi nghe lại giọng nói đầy năng động của cô.

Koutarou và những người khác nghĩ lũ hunter là đám dâm tặc nên họ đã lo chúng đã làm những chuyện bỉ ổi với cô.

“Xin lỗi đã làm gián đoạn sự đoàn tụ của mấy người, những kẻ xâm nhập ạ.”

Tuy nhiên, cuộc nói chuyện của Koutarou và Sanae đã bị làm phiền.

“Con ma là của bọn này! Nên các bé nên về nha trước khi bị thương!”

“Đúng đó, về nhà mà bú tí mẹ! Lũ nhóc còn hôi sữa ạ!”

Chúng hít thở căng ngực và cứng mặt đối mặt với Koutarou và đồng bọn.

“Lũ phản diện ít đất diễn trố tráng kia! Nếu các người đã to mồm như vậy chắc đã chuẩn bị hậu quả rồi chứ hả!”

“Trà Sanae-chan cho bọn này mau, lũ biến thái!!”

Theia và Shizuka lườm hai tên kia.

Tuy nhiên hai tên đó chỉ nhún nhún cười và tỏ ra tự tin.

“Lũ phản diện ít đất diễn? Biến thái? Các người nói tới ai vậy? Không phải bản thân các người à?”

“Đúng đó! Bọn này chẳng làm sai gì hết!?”

Sanae đã bị tóm huyệt một vài lần và trên hết giờ còn bị bắt cóc.

Mặc dù vậy, chúng lại cáo buộc Koutarou và những người khác là kẻ phản diện.

Và nó không chỉ khiến Koutarou mà cả Ruth giận dữ theo.

Nhưng lũ chúng nó vẫn tiếp tục chọc ghẹo đám Koutarou.

“Cuối cùng bọn này tuân theo luật. Chẳng luật nào cấm bắt ma cả, đúng chứ?”

“Và đây là căn hầm của bọn ta! Chúng ta mua nó! Nhưng các ngươi dám tự ý xông vào!”

“Trên hết, có phải con ma nhờ ngươi giúp đỡ à? Có hay không? Mấy người cứ đến mặc chẳng ai thèm nhờ mấy người. Người ta gọi đó là xâm nhập trái phép đó!”

“Cứu iem! Cảnh sát ơi-!”

“Fufu, trong chuyện này, chúng ta đứng bên luật! Hơn thế là đồng minh của chính nghĩa!”

“Ừ.”

Không một luật nào cấm bắt ma cả.

Trên hết, bản thân Sanae cũng chẳng nhờ vả ai giúp đỡ.

Và đúng là đây là hành vi xâm nhập bất hợp pháp.

Họ chùn bước trước lập luận vững chắc ấy.

Và Koutarou lẫn Ruth cũng không thể phản pháo lại được.

Trung tự là Theia và Shizuka.

Và như muốn kích động Koutarou và cả đám hơn nữa, lũ hunter nhe răng hô hô cười.

“Hiểu rồi, trong chuyện này thì sai lầm lớn nhất của mấy người là đã khiến chúng ta làm kẻ địch của mấy người.”

Người phản ứng khác hẳn là Kiriha.

“Hả!? Ý cô là sao chứ!?”

“Để tôi nói cho mấy người hay.”

Nụ cười bình thường của Kiriha đã biến mất và trán cô nhăn lên.

Cô neho mắt nắm cái nhìn như dao găm tới lũ hunter.

Và cùng với giọng lạnh lùng những lời nói tuôn từ cô.

“Bọn này là xâm lược gia. Bọn này ngay từ đầu chẳng tuân theo luật nào hết. Phản diện á? Nghe chuẩn quá đi! Bọn này muốn gì thì làm nấy, như thể bọn này phải câu nệ tình hình ấy! Bọn này sẽ mang Sanae về, đồng minh của công lý ả!”

Kiriha đang giận dữ, đến mức như cơn giận ấy đang đốt cháy lấy cô.

Ánh nhìn sắc lém như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ địch.

“...Kiriha-san...”

Đã bốn tháng kể từ khi cô nàng đến phòng 1

06. Nhưng đây là lần đầu mà Koutarou thấy Kiriha thực sự nổi giận.

“Sanae-chan là bạn của bọn này Ho!”

“Dù chị ta muốn hay không thì cũng phải xách về bằng được Ho!”

Hai con haniwa bước ra trước Koutarou.

Không như cái vẻ mặt vô cảm, tầm thường, khó có thể nhận biết, giờ chúng đang tỏ ra đầy giận dữ.

“Đúng rồi. Quên khuấy đi mất. Từ đầu ta có quan tâm gì luật lệ của quả đất này đâu!”

Theia nhớ lại tham vọng của mình, sẵn sàng vũ khí và nở một nụ cười của một con thú ăn thịt đang nhìn con mồi của nó.

“Và ngươi sẽ trả giá khi dám cả gan thách thức ta! Tên ta là Theiamillis Gre Forthorthe! Đừng có mà quên dù dưới nắm mồ của ngươi chẳng nữa!”

Bốn tháng trước, sự thù địch ấy từng nhắm vào Koutarou.

“Điện hạ, em cũng lên luôn!”

“Ừ!”

Bốn tháng trước, Ruth sẽ là người can lấy Theia, giờ đang trang bị vũ trang và tiến về phía trước bảo vệ Theia.

“Dám chạm tay vào người thuê nhà của tôi là số đen nhất đời các người! Chủ nhà và người thuê như một gia đình vậy! Chẳng quan trọng là người hay ma hết!”

Bốn tháng trước, Shizuka người đã cảm cả đám đánh nhau.

Giờ cô đã sẵn sàng cho một vụ ẩu đả.

Cô nắm chặt tay và vào thế, nhảy qua nhảy lại để tạo cảm giác tốt với sàn căn hầm.

“Sanae!”

Cuối cùng là Koutarou.

“G-ì nữa!? Không có chuyện tui nhờ anh đâu!”

“Anh hiểu! Anh sẽ không ép em phải về nhà đâu!”

“Ế?!”

“Đổi lại, sau khi anh hành lũ kia ra, anh muốn nói chuyện với em! Chỉ cần lắng nghe một chút thôi! Sau đó thì em có thể làm những điều em muốn!”

“...”

Sanae không trả lời.

Dù thế nhưng cô khẽ gật đầu.

Thế là đủ đối với Koutarou.

“Tốt, vậy thì tới nào!”

Koutarou nhanh chóng lao vào cuộc chiến ngay khi cậu hạ quyết tâm, cậu không còn quan tâm mình đang làm đúng hay sai nữa.

Cậu nắm chiếc cành cây như cách cậu còn chơi bóng chày.

(Phải rồi, cũng như senpai đã nói...)

Dùng chiếc cành cây như chiếc gậy, Koutarou bắt đầu suy nghĩ.

Cậu hiếm khi phản kích thế này.

Không phải chỉ bởi cậu đang đối đầu với kẻ địch.

“Chúc mừng các người, các người chuẩn bị có chuyến du lịch nhé.”

“Hà!? Ý người là sao!?”

“Tao hiện đang rất sung sức! Nên tao sẽ cho chúng mày bay lên mặt trăng luôn!”

Koutarou cảm giác như một đứa bé đang cố sức chạy khi vừa đánh được quả home run.

Người đầu tiên bắt đầu cuộc chiến, chẳng ai khác là Theia.

“Tiên phát chế nhân! Blue Knight, dùng tên lửa sát thương tầm xa! Đừng bắn vào Sanae-!”

“Wahaha, cô quên mình đang ở đâu à!?”

Nhưng trước khi Theia kịp ra tay thì một chiếc hố bật mở dưới chân cô.

Đó là hố bẫy mà lũ hunter đã chuẩn bị từ trước.

Theia không tránh được mà ngã vào chiếc hố.

“Waaaaaah!”

“Con ngốc, cô nghĩ là chúng ta không có phòng bị chắc!?”

“Đồ ngốc, đầu bò.”

“I-m mồm.”

“Điện hạ!”

“Tulip, cô có sao không?!”

Ruth nhanh chóng tới chỗ Theia, và Koutarou người đứng cạnh cô nhìn xuống chiếc hồ.

Kirih và Shizuka vẫn còn đối mặt với kẻ địch nhưng đòn tấn công của họ cũng bị gián đoạn.

“Tốt lắm, giữ lấy chúng!”

“Tao đói quá mày ơi.”

“Chúng ta được trả cho vụ này đúng chứ...?”

“Chẳng phải đó là cái bẫy thường thấy sao khi ai đó hứa hẹn gì đó với ta để chúng bắt ta phục vụ miễn phí cho chúng.”

“Tao chết đói bởi mày toàn suy nghĩ như thế đó. Sự ám ảnh của chúng ta đang thất thoát kìa.”

“Thôi nói chuyện mà lên thôi!”

“Ừ.”

Lũ hunter đã không lỡ cơ hội của chúng mà tấn công.

Đòn tấn công của chúng là dùng đám ác ma mà chúng dùng để bắt Sanae.

Nhưng số lượng giờ là gấp đôi khi trước.

Những con ác ma đa chủng loại từ căn phòng khác cũng tràn ra nhắm Koutarou và những người bạn.

“Chúng tôi kìa! Nhanh lên và ra khỏi đó đi, Tulip!”

“Điện hạ, đưa tay của người đây!”

“X-in lỗi!”

Theia chụp lấy tay của cả Koutarou và Ruth và họ kéo cô lên khỏi hồ.

Nhưng do đó mà cả ba đang không có chút sự phòng vệ nào.

Không bỏ lỡ cơ hội, bọn ác ma bỏ nhào về phía Koutarou, Theia và Ruth.

“Tốt lắm, mấy đứa, tao sẽ đánh chúng! Đưa sức mạnh bọn bây cho tao!”

“Tên đó tự kiêu bởi hắn có thể đánh được con người đó.”

“Tao nghe lương hắn cũng cao lắm, chắc thế nên hắn mới cao ngạo đến thế.”

“Suyt, hắn nghe thấy gì.”

Koutarou và Ruth đang quay lưng lại với đám ác ma còn Theia đang kéo hai người xuống.

Họ quá sơ hở như mời kẻ địch tấn công mình vậy.

“Bệ hạ, nhanh lên!”

“Ta đang nhanh nhất có thể đây.”

“Wa, chúng ta thôi xong rồi!!”

Koutarou và Ruth đã để ý thấy đám ác ma nhưng lại không thể cứ thế mà thả Theia ra được.

Nếu không thì Theia chẳng khác nào mồi ngon cho chúng cả.

Thế nên giờ cả ba đang đứng trước sự nguy hiểm.

“Đừng có quên bọn này chứ!”

“Đề bọn mình lo, Satomi!”

Kiriha và Shizuka đã xuất hiện và cứu lấy Koutarou, Theia và Ruth khỏi con hiểm nghèo.

Kiriha dùng haniwa để phòng thủ và Shizuka tay bo với đám á ma, mỗi lần một con.

Hai người là chuyên gia trong việc chống lại ma nên họ chẳng bị đẩy lùi, nhưng bởi số lượng quá lớn nên nó là cuộc chiến giằng co.

Nếu là căn phòng nhỏ thì Shizuka có thể giải quyết với mấy con ác ma hiệu quả hơn.

Nhưng căn phòng này quá rộng và trần nhà cao giúp đám ma lơ lửng có lợi thế chống lại Shizuka không có đồ trang bị.

“Tulip, cơ hội của chúng ta đó!”

“Ừ!”

Khi Kiriha và Shizuka câu giờ họ, Theia cố đưa người thoát khỏi chiếc hố.

“A!?”

Cùng lúc, Ruth để ý đến hai tên hunter khi cô đang thám thính xung quanh.

“Chết nè!”

“Nhận lấy!”

Trong khi cả đám bị phân tâm bởi lũ ác ma, chúng đã lên tới và ném mỗi kẻ một quả cầu.

“Điện hạ! Satomi-sama!”

Nếu Ruth không kịp để ý thì cả ba đã bị trúng đòn.

“Woa!?”

“Gì cơ!?”

Nhưng do Ruth đã đẩy hai người kia nên cô là người duy nhất lãnh đòn.

Những quả cầu đã đánh trúng đầu và vai cô, tạo nên một âm thanh nhỏ.

“Ruth-san?”

“Em có sao không, Ruth!?”

Koutarou và Theia tái xanh mặt khi thấy Ruth bị tấn công.

“... Hử?”

Nhưng Ruth đơn giản chỉ lắc đầu.

Những quả bóng không làm hại được cô.

Cô lúng túng vì tưởng chúng sẽ nguy hiểm lắm.

“Hình như em không sao cả.”

“Cảm ơn trời!”

“Thật sao!? Nhưng tại sao thế!? Ta nghĩ đó là đòn tấn công mà!”

“Chúng đã làm gì!?”

Sau khi xác nhận Ruth vẫn ổn, Koutarou và Theia thở dài nhẹ nhõm và tỏ ra bối rối.

“Chết thật, ta chỉ ném chúng một đũa.”

“Nhưng một là đủ! Wahaha!”

“Wahahaha!”

Lũ hunter hú lên cười rữ rượi, khiến cho họ càng rối rắm hơn.

Tuy nhiên, lý do nhanh chóng được tiết lộ.

“Ê, c-ái gì!? Anh Satomi, cẩn thận!”

“Hử!?”

Nghe lời cảnh báo của Ruth, Koutarou nhanh chóng di chuyển và ngay sau đó, thanh đao lớn đã bổ xuống ngay vị trí trước đó của cậu.

Thanh đao kim loại cứng cáp dễ dàng đập nát sàn nhà, và lưỡi đao bị chôn sâu xuống đất.

Nếu mà nó trúng Koutarou, thì không cần phải nó, chắc chắn mọi chuyện sẽ cực kì tồi tệ.

“A!? Mình đã chết nếu lãnh nguyên chúng rồi!”

Đòn tấn công khiến Koutarou bất ngờ nhưng khi nhìn người tấn công cậu còn khiến quai hàm cậu muốn rớt ra.

“Xin hãy chạy đi, bệ hạ, Satomi-sama!”

“Ruth-san, có chuyện gì vậy!?”

“Em bị hóa điên à, Ruth!?”

Người tấn công Koutarou không ai khác là Ruth.

Thậm chí cô đã chuẩn bị cú đánh tiếp theo khi cô rút thanh đao lên khỏi mặt đất và lấy lại thế.

Tuy nhiên, dù đáng tấn đày cương quyết nhưng có vẻ như cô đang sắp khóc.

“C-ơ thể em tự ý di chuyển! Em không muốn đánh hai người!”

“Tự ý!?”

“C-ó lẽ nào do hai quả bóng khi nãy!?”

Ý tưởng duy nhất nảy trong đầu Koutarou là đám bóng khi nãy mà thôi.

“Chính xác!”

“Chú ý tốt lắm, thanh niên! Một ác linh đã được gói trong những quả bóng! Và nếu quả đó chạm chúng ai thì nó sẽ ám người đó và chúng có thể tùy nghi sử dụng cơ thể đó!”

“Chết tiệt, các nguoi toàn làm những chuyện hèn hạ bằng những cách nhảm chán nhất!

Ruth bị ác linh nhập sau khi chạm phải quả bóng và bị ép đánh lại Koutarou và Theia dù cô không muốn.

“Hơn nữa, sao lại ném Ruth chứ! Sao không nhắm vào Tulip ấy, lũ ngốc!”

“Nguoi nổi giận nhắm thứ rồi, dân thường!”

“Nhưng tôi sao có thể đâm Ruth được cơ chứ!”

“Hà!? Thế ra đám ta thì ổn với nguoi sao!?”

“Ừ.”

“Này!!”

“Nào nào, nếu mấy đứa không chạy thì ả kia chém đứt đôi người đấy!”

Trong khi Koutarou và Theia cãi vã thì Ruth đã vung thanh đại đao để chém họ thành từng mảnh.

“Kyaaa! Công tắc cho năng lượng phủ bên ngoài thanh đao đã bật rồi!”

Một ánh sáng xanh lá mỏng phát ra từ thanh đao.

Thanh đao được thiết kế để sức phá hủy của nó gia tăng khi bật lớp năng lượng phủ ngoài.

“Chết! Thường dân, bảo vệ ta!”

“Tôi từ chối! Như thế tôi đỡ được nó ấy!”

“Chẳng phải công dân là chiếc khiên của một đất nước sao!”

“Nó không hiểu theo nghĩa đó đâu!”

“Chạy!!!!!!”

Ruth vung thanh đao trong khi khóc.

Koutarou và Theia tránh kịp vừa lúc, nhờ Ruth tuyệt vọng cố lái thanh đao ra hướng khác.

Tuy nhiên, ánh sáng quanh thanh đao đã gọt qua cây gậy của Koutarou.

Và thế là nửa trên cây gậy bị thổi bay.

Sau khi cắt cây gậy của Koutarou, thanh đao của Ruth chôn vào đất lần nữa.

Lần này nó ngăm sâu hơn khi nãy.

Sức hủy diệt của nó khi gia tăng năng lượng bao phủ không thể so sánh nổi

“Sức mạnh kinh khủng quá.”

Koutarou toast mồ hôi hột khi cậu ném cây gậy đã gãy đôi của mình đi.

“R-Ruth không chút thương xót nào cả...”

Theia nhanh chóng đứng lên sau khi bị thổi bay bởi đòn tấn công.

“Cô có chắc là cậu ấy không nể tay bởi cô luôn làm mấy điều phi lý chứ?”

“Dĩ nhiên không rồi!”

“Quan trọng hơn thì, chúng ta không thể làm được gì sao, Tulip?! Cứ thế này ta sẽ sớm đi gặp diêm vương đó!”

Koutarou và Theia chẳng còn cách nào ngoài chạy trốn.

Họ không thể tấn công Ruth.

Để tránh đòn tấn công, họ chạy vòng quanh chiếc hồ.

“Em xin lỗi! Thực sự xin lỗi!”

Và Ruth bắt đầu lùa theo hai người họ quanh chiếc hồ.

Cô vừa khóc vừa đuổi.

Nhìn ngoài nó như vở hài kịch vậy nhưng những người bên trong thực sự như sắp chết đến nơi vậy.

“Ta có thể làm cô ấy bất tỉnh bằng vũ khí không gây chết người những lũ áo giáp với đồ vật có thể hại cô ấy sau đó! Cứ để thế này thì cô ấy an toàn hơn đó!”

“V-ây đám vũ khí thì sao!? Cô ấy cũng có thể lấy nó từ phi thuyền đúng chứ!?”

“Nếu ta tắt chức năng dịch chuyển của Blue Knight thì cô ấy không thể dùng vũ khí của cô nữa nhưng ta cũng tương tự luôn! Thực tế thì vô vọng rồi!”

“Làm gì đi chứ! Còn hơn là ngồi chờ chết!”

“Hiểu rồi!”

Cuối cùng, Theia nghe Koutarou và cô cũng muốn làm gì đó để thay đổi tình hình hiện tại.

“Blue Knight, kích hoạt tất cả khả năng cấp cho hệ thống dịch chuyển vũ khí!”

“TUÂN LỆNH, THƯA CÔNG CHÚA!”

Chiếc vòng tuân theo lệnh Theia, vũ khí của cả Theia và Ruth đều biến mất.

Theia thì chẳng sao nhưng Ruth thì mất thăng bằng do thanh đao lớn của cô đột nhiên biến mất.

“Ta để kẻ địch cho ngươi! Ta sẽ đi bắt Ruth!”

Theia quay lại và chạy về hướng Ruth.

“Hiểu rồi!”

Koutarou tuân theo lệnh của Theia và chạy về lũ hunter.

“Đại ca, hấn tới kia! Chết rồi!”

“Bình tĩnh, chỉ có một tên à! Ta hai chọi một cơ mà!”

Cuộc chiến ác liệt đã bắt đầu: Theia vs Ruth và Koutarou vs 2 tên hunter.

Khi Koutarou và Theia lao vào tay bo với đối thủ, một tình huống quái lạ đã xảy ra ở bên phía Shizuka và Kirihara khi đang chiến đấu với đám đông ác linh.

Phần 4

“Cô ta là thứ quái gì vậy? Cô ta có thể đánh chúng ta bằng tay không?!”

“Và đám haniwa nữa!? Chúng ta không thể di chuyển khi bị thứ ánh sáng màu vàng của chúng chiếu vào!”

“Chẳng có ai nói rằng kẻ địch của chúng ta mạnh như vậy!”

“Ừ! Nếu phải đánh những người mạnh đến thế này thì tao cần lương hậu hĩnh hơn cơ!”

“Thôi phân nản và tiếp tục tấn công đi!”

“Mấy thì ổn rồi, lương cao thế còn gì.”

“Gi cơ!? Nói thử lại một lần nữa xem!?”

Lũ ác linh cãi lộn với nhau.

Bởi sức mạnh kinh hồn bạt vía của Shizuka lẫn Kirihara nên phần đa chúng đang tỏ ra ngần ngại.

Những ác ma lương thấp chẳng có lý do gì mà phải liều lĩnh đến chết (?) trong cuộc chiến này cả.

“Chuyện gì thế...?”

“Nó như là cuộc cãi vã giữa quân đốc và những công nhân bình thường vậy...”

Shizuka và Kirihara chết lặng khi thấy lũ ác linh dừng tấn công và cãi vã nhau.

Họ có cơ hội phản công ngay bây giờ nhưng tình huống quá lố bịch nên chẳng ai trong số họ buồn tấn công.

“Kẻ địch có hơi mạnh tí thôi mà các ngươi đã bỏ cuộc rồi sao!”

“Mấy ngáo đá à!? Nhìn kiểu gì thì hai đứa nó vô đối quá thể! Mấy đứa con gái đó cũng chẳng yếu đi chi bởi cái đòn psychiatry (tâm lý) vớ vẩn của mấy đầu!”

“Phải đó, mày chỉ là con chó của đám hunter! Mày bị chúng mua chuộc bởi đồng tiền lương cao ngất của mày rồi!”

“Gi chứ!? Đừng có mà quên tính lơ đễnh của mày nha! Tao đã biết bao lần bao che cho mày thế mà mày còn!?”

“Cút đi! Bọn tao chẳng muốn nói chuyện với mày nữa! Gọi lũ hunter để chúng ta đàm phán trực tiếp với chúng!”

“Phải đó! Bọn tao đình công cho đến khi lương tăng lên 50%!”

“Để vụ đàm phán cho tao. Tao từng là nhân viên của công đoàn đó.”

“Thật sao!? Thế thì tốt quá!”

“Nhưng tao bị đuổi bởi phi vụ bất hợp pháp. Và đời tao cũng xuống dốc từ đó...”

“Thật sao!? Nhưng nó có còn hơn không!”

“N-ày mấy người, dừng lại đi! Mấy người tính đi gây sự với chủ của mình đó hả!?”

“Mấy cách suy nghĩ cổ lỗ sĩ đó không có hợp với bọn này đâu. Bọn này sẽ làm mọi cách có thể, đó là phương pháp của bọn này.”

“... Giờ nghĩ lại thì tao chẳng có nghĩa vụ gì phải tuân theo đám hunter cả.”

“Thế sao mày không tham gia vụ nổi dậy luôn?”

“Tao chắc nên thế... còn hơn là vụ đánh nhau vô nghĩa này.”

Khi lũ ác linh đã tụ tập dưới trướng của vụ nổi loạn, chúng hướng tới lũ hunter đang đấu lại với Koutarou.

“Xin lỗi nhóc, đội bọn này nói chuyện chút đã.”

“Wah!?”

Lũ ác linh đẩy Koutarou sang một bên và đối mặt với lũ hunter.

Mất thăng bằng, cậu lăn ra chỗ Theia và Ruth đang quần lấy nhau.

“Chuyện gì thế?”

“Ai- biết...”

Koutarou lắc đầu.

“Còn chỗ hai người thì sao?”

“Thì như người nhìn đó.”

Theia đã thành công trong việc chế ngự Ruth.

Theia dễ dàng vượt trội so với Ruth khi thời điểm thích hợp đến, và ngay khi cuộc chiến trở thành cận chiến thì chẳng có chuyện cô thua được.

“Em xin lỗi, điện hạ.”

Ruth xin lỗi Theia dù vẫn cố thoát ra sự khống chế của cô.

“Không sau, nó cũng chẳng phải lỗi của em mà.”

“Vây vấn đề chỉ còn ở đẳng kia...”

Trong khi vấn đề của Theia và Ruth tạm thời yên ổn, Koutarou quay lại nhìn đám ác ma.

“Bọn tôi phản đối điều kiện làm việc bất công như thế này!”

“Tăng lương dê!”

“Tăng dê!”

“Chúng đòi tăng điều kiện làm việc!? Có vẻ chúng đã học mấy thứ không cần thiết rồi! Chúng ta đã tụ lại quá nhiều ác ma!”

“Đại ca! Lũ ác ma là bộ mặt đáng sợ quá!”

Lũ ác linh lên giọng phản đối.

Lũ hunter hoảng loạn bởi tự đứng bị bao vây bởi chính đồng minh.

“Satomi-kun!”

“Koutarou!”

Shizuka và Kirihiko tiến tới chỗ Koutarou và những người còn lại, và thuật lại chuyện họ đã nghe.

“Bạn chủ nhà, chuyện gì xảy ra ở kia vậy?”

“Chúng cắn đuôi lẫn nhau.”

“Thật sao!?”

“Có vẻ vậy. Chúng nói rằng vụ này quá rủi ro với tiền thưởng mà chúng nhận được.”

“Như một công đoàn đứng lên đòi nâng môi trường làm việc ấy.”

“Công đoàn!?”

Khi Koutarou đã ngộ ra tình hình thì vụ đàm phán cũng lên tới đỉnh điểm.

“Các người nghĩ có thuê được nhân công giá rẻ chỉ vì bọn này đang trong tình trạng ế ảm hả!? Đừng có mà tàu lái!”

“Chờ đã, bọn này đâu có ý như vậy!”

“Vậy sao không nói trước là kẻ địch mạnh như vậy!? Bọn này không được trả đủ để chống lũ bá đạo chúng nó!”

“Đ-ó là... chẳng may chúng tự đứng mạnh quá!”

Lũ ác linh đòi hỏi một vụ thương lượng. Không có sự giúp đỡ của bọn chúng thì lũ hunter không có cửa thắng trước Koutarou và những người bạn, nên chúng đã chẳng có nhiều lựa chọn ngay từ ban đầu.

“Và bọn này đã biết! Mấy người sẽ bán con bé kia với giá 300 triệu yên!”

“Thế mà các người trả cho bọn này được bao nhiêu!?”

“Phải! Tao đói bụng quá!”

“Tôi hiểu mấy người muốn gì! Nhưng giờ tôi đâu có thể trả được các bậc nào đâu! Nếu chúng ta không đánh bại đám kia và bán đứa con gái thì tôi chẳng thể nâng lương cho mấy người được!”

“Thế thì thật vô trách nhiệm! Đừng có mà nói mồm! Mấy người bọn tao chấp nhận được lời giải thích như thế từ một người chủ sao!?”

“Chỉ cần đợi thôi! Ngay khi bán được con bé thì bọn này sẽ trả lương ngay!”

“Ai mà thèm nghe cách giải quyết đó chứ!? Các người có thể trả bọn này cổ tức ngay luôn hay không!?”

“C-huyện đó...”

Câu hỏi không còn là có đưa hay không, khi mà đám hunter đã xài hết tiền chúng có rồi.

Nên bọn chúng chẳng thể cho bọn ác linh câu trả lời mà bọn chúng muốn.

“... Các quý ông, tôi chột nghĩ.”

Cùng lúc, một con ác linh đã dùng đám đồng nghiệp của mình lại.

Đó là một nữ ác linh tóc dài mặc bộ đồ tiếp viên.

“Chuyện gì cơ!? Giờ đang lúc quan trọng!”

“Thì thế nên tôi mới ngăn mấy người. Các người ồn khi mùa quảng tin về sự hứa hẹn của đồng tiền sao?”

“Hứa hẹn của đồng tiền!?”

“Phải.”

Cô ta dùng chiếc quạt lông vũ của mình chỉ về phía Sanae.

“Sao không thử nghĩ một cách tốt hơn xem, chờ đứa con gái kia bị bán và nhận lương hay ăn cô ta ngay bây giờ?”

“... Ừm...”

Mọi ác ma tập trung ánh nhìn về phía Sanae.

“T-ui á!?”

Sanae chỉ tay về phía mình mà ngạc nhiên.

“Chỉ nhìn năng lượng tâm linh dày đặc và ổn định đến ngu ngốc ấy. Cứ như nó có thể vật chất hóa ngay luôn ấy. Tôi muốn ăn con nhỏ hơn là nhận lương à.”

“Đúng thật...”

“Cô đúng là thông minh!”

“Ừ, tao phải đồng ý với à ta!”

“Tao đồng tình luôn!”

“N-ày mấy người, mấy người định làm gì thế!?”

“Bọn người không thể ăn cô nhóc được!”

Lũ hunter hoảng loạn khi đám ác linh nhìn về phía Sanae đầy ham muốn.

Sanae rùng mình trước những ánh nhìn của bọn chúng.

Cô hiểu rằng chúng thực sự nghiêm túc việc ăn cô.

“Chuyện có vẻ tệ rồi đây!”

Koutarou nhận thấy sự chuyển biến nên thọc tay vào túi giấy để kiểm vũ khí hữu dụng.

(Bọn chúng tính ăn Sanae!? Như mình để chuyện đó xảy ra ấy!)

Giống lũ hunter, Koutarou tỏ ra hoảng loạn.

“Chờ đã! Đừng có chạm nhỏ! Nếu không các người sẽ không được nhận lương đâu!”

“Bọn này éo quan tâm nữa! Bọn này sẽ ăn nhỏ để tăng sức mạnh!”

Cơ thể nữ ác linh phồng phao ra.

Nguyên nhân là lũ ác linh đàn em đã hợp nhất với mẹ ta.

Và sau khi đã hấp thụ các ác linh khác, mẹ ác linh khổng lồ nhìn xuống chế nhạo lũ hunter.

“Dừng lại! 300 triệu yên đó má!”

“300 triệu? Thứ tiền giấy ấy làm sao bằng nổi sức mạnh tâm linh của nhỏ đó được!”

“Dừng lại! Nếu người chạm vào con bé thì bọn tao sẽ diệt trừ mày đó!”

“Phải đó!”

“Haha, thử coi lũ hunter nghiệp dư! Không có sức mạnh của bọn ta thì các người cũng vô dụng hơn nữa các người nghĩ mình có thể đánh bại được chúng ta sao!?”

Lũ ác linh đã hợp thể dưới mong ước được ăn Sanae và giờ chúng có một sức mạnh đáng kể.

Bởi thế mà chúng chỉ cần vung tay là đủ thổi bay đám hunter rồi.

“A... Đ-ại ca...”

“U-ừ... không ngờ lại xảy ra chuyện này... chúng ta đã quá cả tin vào đám ác ma rồi...”

Lũ hunter đã mù mắt vì sự ham muốn của chúng nên đã không nhìn vào thực tế.

Cuối cùng chúng cũng nhận ra lý do mà chúng thất bại nhưng đã quá trễ.

Chúng bị thổi bay dính chết vào bức tường căn hầm và bất tỉnh.

“Tiếp theo là cô nàng ma bé nhỏ~”

“K-hông, đừng có mà lại gần đây!”

Mục tiêu tiếp theo của chúng là Sanae.

Sợ hãi, Sanae bắt đầu thụt lùi lại, nhưng lưng cô đã chạm phải chiếc lồng chắn.

Không thể lùi lại được nữa, cô chỉ biết lắc đầu quây quây.

“Không phải sợ. Hãy hòa làm một cùng ta. Nhóc cũng đâu còn chỗ để quay về, đúng chứ? Ở với ta, ngươi sẽ không còn cô độc nữa.”

“Không còn chỗ để quay về-”

Những lời nói đi vào lỗ hổng trên trái tim Sanae.

Dù cô đợi bao lâu chẳng nữa thì cha mẹ cô cũng không xuất hiện.

Và thậm chí Koutarou, người mà cô tin tưởng cũng chỉ là kẻ địch của cô mà thôi.

(Nếu đi với những người này, mình sẽ không đơn độc nữa...?)

Sanae đã đơn độc càng thấy đơn độc hơn.

Và cô sợ rằng mình rồi sẽ bị bỏ rơi lại lần nữa.

Nên sự thúi giục ấy lung lay cô bé.

“Phải rồi. Hãy mở lòng ra và chấp nhận ta. Nếu làm thế, ngươi sẽ chẳng còn gì phải sợ nữa.”

Con ác linh tiếp tục dụ dỗ Sanae với những lời nói nhẹ nhàng.

Cách duy nhất để hấp thụ những hồn ma khác là khai thác lỗ hổng trái tim của hồn ma ấy.

Nếu cô bé mà chống cự, sức mạnh của cô sẽ bảo vệ lấy cô và chúng sẽ tốn rất nhiều năng lượng tâm linh.

“Ý thức của mình-”

Con ác linh khổng lồ đã bao lấy chiếc lồng để có thể hấp thụ Sanae.

Chiếc lồng nhau chóng bị vỡ khi con ác linh từ từ dồn sức để bóp vỡ nó.

Con ác linh không phá vỡ chiếc lồng ngay bởi mục ta lo sợ Sanae sẽ cảnh giác và mất đi cơ hội hấp thụ lấy cô bé.

Nhưng chính sự chậm trễ ấy lại đã thay đổi định mệnh của Sanae.

“Sanae!!!!!!”

Nghe thấy giọng gọi mình, Sanae bừng tỉnh và cố lại được nhận thức.

“Koutarou!?”

Giọng nói đó thuộc về Koutarou.

Koutarou đã lôi một thanh kiếm ngắn từ túi giấy và chạy về phía mục ác linh và Sanae.

“Chắc, người tính ngáng đường ta đó, thằng nhóc!?”

Khi Koutarou xuất hiện, lỗ hổng trên trái tim của Sanae đã đóng lại.

Bởi thế chúng không thể hấp thụ Sanae dễ dàng được nữa.

Nó làm con ác linh tức giận và mụ ta nghiêng răng đe dọa Koutarou.

Và điều đó càng khiến Sanae sợ hãi, nên giờ cô bé hoàn toàn chối bỏ con ác ma.

“Kyaaaaaa! Khôngggggg!!”

Sanae không còn muốn bị hấp thụ và cô bé bắt đầu la lên.

“Chờ đó Sanae, anh tới cứu em bây giờ đây!”

Koutarou lao vào con ác linh với thanh đoản kiếm.

Tiếng hét của Sanae càng thúc đẩy cậu hơn, Koutarou siết chặt thanh kiếm.

“Người có thể làm được gì với thanh kiếm ngắn cùn ấy chứ!?”

“Đề coi! Ngắn nhưng có tác dụng với người là được!”

Koutarou đang giữ một thanh kiếm trừ tà.

‘Thánh kiếm 30 giây – caliber gì đó~’ mặc dù chỉ là một sản phẩm bình dân với thời gian sử dụng ngắn, nhưng nó sở hữu đủ sức mạnh tương đương với một kiếm trừ yêu thực sự.

Một sản phẩm cách mạng.

“Chết tiệt, là một thanh kiếm trừ tà!?”

Nhận thấy sự nguy hiểm từ thanh đoản đao, con ác ma thả chiếc lồng chứa Sanae và tấn công Koutarou.

“Woa.”

“Đứng yên coi!” Nhưng dù bao lần vung tay, mụ ta cũng chẳng thể đánh trúng được Koutarou.

Koutarou nhanh chóng di chuyển vòng quanh để tránh những cánh tay khổng lồ.

“Hộp thể có vẻ làm người chậm đi thì phải!”

“Đừng có mà lăm mồm!”

Đúng như Koutarou đã nói, càng to thì chuyển động của con ác ma càng ngờ nghệch.

Và dường như mụ ta chưa quen với thân hình hộp thể mới.

Dù mụ có thể hạ đám hunter với đòn đánh bất ngờ, nhưng chúng không có tác dụng đối với Koutarou.

“Đây là chiến thắng của ta, mụ khổng lồ ạ.”

“D-ừng lại, cái gì cũng được ngoài thanh kiếm ấy!!”

“Nhận lấy nè!!”

Sau khi tránh được đòn của con ác linh một lần nữa, Koutarou cúi thấp tâm người và đẩy cơ thể mình về phía mụ ta.

“Kyaaaaa!?”

“Có tác dụng không!?”

Không có chút kháng cự nào, thanh đoản đao đã cắm sâu vào cơ thể con ác ma.

Khuôn mặt của nó bị bóp méo và nó đau đớn hét lên.

“Aaaaaaaaaah... ề, hử?”

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc thì biểu lộ của con ác ma chuyển sang bối rối.

Bởi mụ ta chẳng thấy đau gì cả.

“Chuyện gì thế? Không đau tí nào à, nhóc con, chuyện gì thế?”

Con bối rối khiến con ma quên trận đánh mà hỏi Koutarou.

“Gi cơ!?”

Đến lượt Koutarou quên mất trận chiến mà chỉ nhìn xuống thanh kiếm của mình.

“Hửm?”

Và cậu để ý đến lời nhắn trên chiếc nhẫn gắn với tay cầm của thanh kiếm.

‘Trả lại bởi gặp trục trặc.’

“Nó bị hỏng sao!? Đùa chứ!”

“Đó là lời của ta mới đúng! Cứ tưởng chết rồi cơ!”

“Không, bà cô tắc từ từ lâu rồi.”

“Im đi nhóc!... Ề!?”

Con ác ma là người đầu tiên lấy lại được nhận thức.

Mụ vung cánh tay đồ sộ của mình tới Koutarou, người hiện đang bất động.

“Woa!?”

Cậu cố gắng tránh nhưng không thể tránh hoàn toàn.

Koutarou đã tránh được đòn trực tiếp từ cánh tay nhưng không tránh được chiếc quạt mụ ta đang giữ.

Ăn nguyên đòn từ chiếc quạt, Koutarou ngã lăn xuống sàn.

“Koutarou!”

“Satomi-kun!”

“Karama, Korama, ra chỗ Koutarou nhanh!”

“Đã rõ Ho~”

“Koutarou, bọn này đến đây Ho~”

Shizuka và Kiriha chạy lại tới Koutarou.

Để bảo vệ cả ba, hai con haniwa đứng ra chắn trước con ác linh.

“Satomi, cậu ổn chứ!?”

“A-ul”

Koutarou đã kiểm chế để khỏi bị bất tỉnh.

Thấy Shizuka và Kiriha lo lắng, cậu cố đứng lên.

Nhưng cả hai đã nhanh chóng giữ cậu nằm xuống.

“Đừng cố quá Koutarou, cứ giữ yên đấy!”

“Nhưng...”

Koutarou vẫn cố đứng lên nhưng cả hai ấn cậu xuống và lắc đầu.

“Cứ để cho bọn này lo!”

“Phải! Kurano và mình sẽ đánh bại con ma đó!”

“Mình hiểu rồi.”

Nghe thế, Koutarou thả lỏng cơ thể.

Cậu biết rằng họ mạnh hơn cậu rất nhiều.

Họ đủ sức để đẩy lui con ác linh.

Và do dám chắc điều đó nên cậu mới nghe lời họ.

“Thật thế sao?”

Còn con ác ma chỉ cười trước Koutarou và những người bạn.

“Đừng có nghĩ là ta cũng yếu như khi nãy à nha!”

“Cái gì?”

Koutarou, Shizuka và Kiriha lờm con ác ma.

“Koutarou, Koutarou!”

Và họ đã thấy Sanae chìm vào cơ thể của con ác linh.

Khi mà Shizuka và Kiriha còn bận rộn với Koutarou thì con ác ma đã phá vỡ lồng chứa Sanae.

“S-Sanae!!”

“Sanae-chan!!”

“A, dừng lại! C-ứu-”

Và Sanae đã bị chìm hoàn toàn vào cơ thể của con ác linh.

“Ahaha! Ta có thể cảm nhận được nó! Ta có thể cảm nhận! Một sức mạnh mạnh mẽ đến nức cười đang tuôn chảy trong ta! Con nhãi này chứa bao nhiêu sức mạnh vậy!? Đúng là tốn công đi thuyết phục nó, có phải ngay từ đầu làm thế này có phải nhanh không!”

Sanae chống cự nhưng sức mạnh mà con ác linh hấp thụ từ cô quá lớn, và con ác ma ngày càng mạnh mẽ hơn.

Con ác linh trong suốt giờ dần dần đục hơn, như cơ thể mục trở thành thể rắn vậy.

Cơ thể mục cũng to ra, đến nỗi đầu mục chạm vào trần hầm cao tới 5m.

“Aaaaaaaaaah, Kyaaaaaaaaaa!!”

Và khi con ác ma trở nên lớn mạnh hơn, tiếng kêu đau đớn của Sanae càng thất thanh và vang khắp căn hầm.

“Dừng lại! Dừng lại đi!!”

“Nhiều hơn nữa! Cho ta nhiều sức mạnh hơn! Ngươi sẽ trở thành một phần của ta và chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau!”

Trái ngược với con ác linh, cơ thể Sanae bắt đầu trong suốt dần.

Cơ thể cô thường đậm màu nhìn như người sống thật nhưng giờ nó không còn như thế nữa.

Giờ đây ai nhìn vào cũng biết ngay cô bé chỉ là một hồn ma.

“Chết rồi! Cứ thế này Sanae không trụ được mất!”

“Đi nào, Kurano-san! Chúng ta cần cứu em ấy!”

“Ừ!”

Thấy Sanae đang gặp nguy hiểm, Kiriha và Shizuka nhanh chóng tới chỗ ác linh.

Nhìn theo tấm lưng họ, Koutarou cũng tuyệt vọng cố đứng lên.

(Mình đâu còn có thời gian nằm nghỉ ở đây, mình cần... làm gì đó... không thì Sanae sẽ...)

Tuy nhiên, cơ thể thương tích không chịu lắng nghe cậu.

Chỉ mới dựng người lên đôi chân thì cậu đã choáng váng đến mức như muốn ngất đến nơi rồi.

“Khôngggggggg! Koutarou, Koutarou!!”

“Sa-nae!!”

Tuy nhiên, tiếng kêu cứu của Sanae như tiếp thêm Koutarou siêu sức mạnh.

“Aaaaaaah!!”

Vực người bằng một tiếng hét, Koutarou đứng lên.

Cậu không thêm quan tâm con đầu của cơ thể, tầm nhìn đầy hạn chế của mình nữa.

Và cậu lắc đầu liên tục để lấy lại rõ tầm nhìn.

“Chúc mừng nhóc đã đứng lên được, ta có lời khen nhưng...”

Nhìn Koutarou, con ác linh ném một nụ cười ma mãnh.

Nó tương tự như cách mà Sanae và Theia hay làm, nhưng về cơ bản Koutarou cảm thấy có sự khác nhau giữa chúng.

“Nhưng người chậm chân rồi.”

Con ác linh ném thứ gì đó về phía cậu.

“Bạn chủ nhà!? Kiriha-san!?”

Đó là Shizuka và Kiriha người đã bị thương và bất tỉnh.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà Koutarou dùng để đứng lên thì con ác linh đã hạ gục được họ.

Sức mạnh mà con ác ma hấp thụ từ Sanae vô cùng lớn.

“Thế người tính sao đây, nhóc? Người còn chẳng có vũ khí trong tay.”

Shizuka và Kiriha đã bất tỉnh, hai con haniwa không còn cử động, Theia còn bận tay với Ruth và túi vũ khí của cậu cũng đã rơi đâu mất.

Toàn bộ thứ còn lại mà Koutarou có là đám bùa cậu thường mang theo.

“Chẳng sao hết. Cứ làm như thường ngày thôi. Chỉ cần đập mụ ra bã là được!”

Koutarou nắm mỗi tay một chiếc bùa và hạ thế tấn với cơ thể loạng choạng của mình.

“Người nghĩ mình có thể đã bại ta trong tình trạng đó sao!? Wahahah, nhóc vui tính thật đó!”

“Chạy đi, dân thường! Người sẽ bị giết đó!”

“Satomi-sama, anh không được làm thế!”

Theia và Ruth hét lên can ngăn nhưng giọng họ không thể tới Koutarou.

“Nguyên tắc của tôi là kết thúc những thứ mình đã bắt đầu.”

(Chớ đó Sanae, anh sẽ đưa em ra khỏi đó...)

Chẳng quan tâm cái cơ thể run rẩy của mình nữa, ngọn lửa đang bùng cháy trong mắt Koutarou.

Mặc dù bị dồn vào góc tường nhưng Koutarou vẫn còn rất cương quyết.

“Vậy thì chết đi! Để tỏ lòng trước sự dũng cảm của ngươi, người sẽ là nạn nhân đầu tiên trước sức mạnh mới của ta!”

Con ác ma cười điên loạn và lao về phía Koutarou.

Mụ ta có ý định thổi bay đầu cậu.

“T-ôi chắc chắn sẽ hạ được bà...”

Koutarou nắm chặt những tấm bùa và vùng nắm đấm.

Cậu biết dù có làm thế thì cậu cũng không thể với tới con ác ma, nhưng cậu không thể dừng lại.

“Không, đừng có chết, Koutarou! Koutarou!”

Đó là bởi thậm chí giờ đây, Sanae đang khóc.

Cô cũng đã khóc lúc cô cãi vã với Koutarou.

Vậy nên dù có biết thì cậu cũng không dừng lại.

Dù chiến thắng là điều không thể nhưng cậu không thể làm ngơ trước Sanae.

Lúc này đây, Sanae quan trọng hơn việc để ý đến con ác linh kia.

“Ahyahyahyah, Gyahahaha, Chết đi!!!!!!!!!!!!!!!”

Con ác linh đã tiến tới Koutarou.

Mụ ta đưa cả hai cánh tay tới để chụp lấy cổ của Koutarou.

Koutarou không thể tránh nó với cơ thể lão đạo của mình.

Mụ ta chỉ nhanh hơn một giây thôi thì có thể đầu của Koutarou đã lìa khỏi cổ.

“Guaaah!? C-Cái gì...!?”

Nhưng những cánh tay của mụ ác linh không bao giờ có thể chạm được vào cậu.

Phần 5

Khi Yurika đến được dinh thự phong cách Tây âu, vài phút đã trôi qua kể từ khi Koutarou và những người khác vào căn hầm.

Cô đã liều mạng thoát khỏi hội cosplay và dùng ma thuật truy vấn để đuổi theo đám Koutarou.“”

“Mình nên làm gì đây...”

Tuy nhiên, cô chỉ biết đứng đực ra.

Bởi quang cảnh ma quái của dinh thự về đêm khiến cô sợ hãi.

Tòa nhà đã đổ nát nên cô dám chắc bên trong có nhiều ma lắm.

Người nhát như Yurika không đủ dũng khí để đi vào tòa nhà.

“C-ó lẽ mình nên về thôi... Satomi cũng nói mình không cần cố quá mà...”

Sau khi đứng trước dinh thự một hồi lâu, Yurika thậm chí còn quay lưng về phía cổng.

“Đúng vậy! Cố quá thì quá cố mất!”

Và khi tự động viên bản thân, cô tiến ra cánh cổng dẫn ra ngoài.

Cô muốn về nhà, rúc vào trong chăn và đi ngủ.

“.. Nhưng...”

Tuy nhiên, cô dừng lại khi đến được cổng.

Cô không kiềm lòng để mà có thể bước ra ngoài được.

“...”

Cô lặng lẽ quay đầu lại và nhìn tòa dinh thự đáng sợ.

Yurika khao khát thoát ra khỏi đây.

Nhưng có gì đó bên trong chất vấn cô như thể có ổn không.

“Thực sự ổn không khi mình quay về một mình như thế...?”

Yurika nhớ lại lời Harumi trong hội thao trường.

(‘Dù không ai nhìn nhưng cậu vẫn là cậu. Nếu cậu từ bỏ, cậu cũng sẽ thua bản thân mình trong tương lai. Và nếu bạn thua bản thân, mình cũng buồn lắm’)

“Đúng là không nên quay về mà...”

Sau khi sửa soạn bản thân xong, Yurika quay lại.

Trong khi cầm chiếc gậy lớn, cô hít thở sau vài cái để tĩnh tâm lại.

“Và mình cũng cảm thấy có người đang kêu cứu...”

Cùng lúc đó, Sanae đang kêu cứu.

Nhưng Yurika không thể nghe thấy từ bên ngoài này.

Dù vậy cô vẫn có thể cảm nhận được nó.

“Phải rồi!”

Ngay lập tức, sau khi đã sửa soạn xong, Yurika chợt nảy ra ý tưởng.

“Mình sợ ma, nhưng nếu mình dùng ma pháp diện rộng từ đây thì sao!?”

Cô sợ ma nhưng cô không thể cứ thế mà bỏ rơi mọi người.

Trong trường hợp đó, cô có thể dùng ma thuật ngay từ bên ngoài này.

Nó dung hòa được sự nhát gan của Yurika và trách nhiệm của cô như một mahou shoujo.

“Đi nào! Angel Halo!”

Sau khi đã quyết định việc phải làm, cô vung chiếc gậy lên xuống.

“Bind Undead – Modifier – Huge Area Effect – End – Casting Time Four Tim

es!” * {Khóa xác sống – điều chỉnh – tác dụng diện rộng – kết thúc – thời gian thực hiện gấp 4 lần}

Đó là phép Yurika dùng để trói buộc lũ ma quỷ lại.

Do Sanae cũng đang bên trong nên cô không thể dùng ma pháp nguy hiểm hơn.

Để có thể duy trì ma pháp và tăng diện tích tác động, cô đã tăng thêm thời gian mà ma pháp đó hoạt động.

Bởi thế, nó sẽ không có tác dụng ngay mà sẽ kích hoạt tầm chục giây sau đó.

Một ánh sáng màu tím tỏa ra từ cây gậy, và nhuộm màu bầu trời đêm.

Và ánh sáng đó tỏa khắp tòa nhà.

Bởi phải tốn một chút thời gian để phép có hiệu lực cho đến khi ánh sáng tím bao hết dinh thự.

“Tốt rồi! Kế hoạch đã thành công! Yurika Fight!”

Yurika tự tưởng tượng khi ánh sáng nuốt trọn tòa nhà.

Chẳng mấy khi được thể hiện, nhưng buồn thay là chẳng có ai ở đó để cảm thán cô cả.

“A, em ấy kia! Hội trường, mình thấy em ấy rồi! Yurika đang bí mật cosplay ở chỗ đồng không nhà vắng kia!”

“... Yurika, dù em cứ ngoài miệng nói ghét này nọ nhưng chắc em chắc đang háo hức đến Comiha lắm rồi đó hả...”

“Ể...?”

Những người đang phát ngôn là thiên địch của Yurika, thành viên hội cosplay.

Và ánh sáng tím sau khi tỏa khắp dinh thự.

Thì nó lại bùng sáng lên và chuyển sang màu trắng trong.

Nếu Yurika vẫn còn ở đó thì chắc cô sẽ thốt lên rằng nó giống hệt lúc ở hội thao trường.

Tuy nhiên, cô đã bị lóa đi mất và chẳng ai còn có thể hiểu ý nghĩa đằng sau thứ ánh sáng ấy.

“Guaaaaaaaaah! Chuyện gì với ánh sáng này vậy!”

Dù thứ ánh sáng ấy bao trùm lên tất cả nhưng chỉ kẻ tò ra đau đớn thì chỉ có con ác linh.

Ma pháp mà Yurika sử dụng chỉ có tác dụng là khóa đám xác chết.

Nhưng khi ánh sáng đã đổi màu thì nó còn nung nóng cả cơ thể ác linh.

“Chuyện gì thế...”

Koutarou bất ngờ khi thấy con ác ma quần quai đau đớn.

“Nó đang bị mất dần! Sức mạnh của ta đang biến mất! Ahhhhhh, tại sao!?”

Khi bị chiếu bởi thứ ánh sáng trắng thì mục ta teo nhỏ lại và cùng lúc, cơ thể ả mờ dần một lần nữa.

Koutarou không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng cậu biết rằng con ác linh đã yếu đi.

“Dân thường, tay nguoi bị sao thế!?”

“Tay?”

Koutarou để ý ngay sau khi Theia chỉ điểm.

Bàn tay của cậu đang phát sáng.

Chúng phát ra thứ ánh sáng trùng với ánh sáng đang lấp đầy căn phòng.

“Những chiếc bùa đang phát sáng...?”

Khi Koutarou mở tay mình ra, ánh sáng còn chói chang hơn.

Hai tấm bùa trên tay cậu là ‘An gia’ và ‘Trừ ma’.

Theia, người cũng đang nhìn, nhận ra cách sử dụng thứ ánh sáng ấy.

“Nguoi không hiểu sao, dân thường?! Chúng là vũ khí đấy! Chẳng cần biết nguoi ném hay đâm! Chỉ cần dùng nó như lúc dùng với Sanae là được!”

“Ừ- nhỉ!”

Thứ ánh sáng lấp đầy căn phòng có thể làm hại ác linh thì những chiếc bùa này cũng có thể làm được tương tự.

Dù không thì chúng vẫn có tác dụng lên mục sau khi mục đã bị yếu đến mức này.

Nhận ra điều đó, Koutarou lần nữa nắm chặt những tấm bùa.

“Tôi tới đây! Tôi sẽ trả cho mục cả vốn lẫn lãi!”

“Guaaaah! Đừng có lại gần ta! Đừng có mà chạm ”

Con ác linh đã teo còn bằng nửa khi nãy.

Bởi ánh sáng mà mẹ không thể cử động trừ cái miệng của ả ra.

Và khi cơ thể ác linh bị phai mờ, Sanae có thể nhìn thấy bên trong nó.

“Sanae, em có nghe anh nói không!?”

“... k-Koutarou...?”

Koutarou lao vào con ác linh trong khi gọi tên Sanae.

Và cô đáp lại lời cậu bằng một giọng yếu đuối.

“Chờ đó, Sanae! Anh cứu em ngay bây giờ đây!”

“Koutarou!”

Kì lạ là Sanae không phải chịu đau đớn từ thứ ánh sáng trắng này.

Thay vào đó, con ác linh càng trong bao nhiêu thì cô nhận lại sức lực bấy nhiêu.

Nhưng dù vậy, sự thật không đổi là cô đã yếu đi nhiều.

Mọi thứ cô có thể làm là gọi với tới Koutarou từ bên trong con ác linh.

“Đừng lại đây nữa! Dừng lại đi! Tui biết tui sai rồi!”

Nhìn nắm đấm phát sáng của Koutarou, con ác ma bắt đầu van lạy curu mang mạng sống của mẹ.

Tính kiêu ngạo của mẹ lúc trước chẳng còn nữa.

“Tui không muốn bị thương! Tha đi mà! Tha cho tui hồng được sao!?”

“Thế mẹ có làm thế khi Sanae van lạy mẹ không!? Mẹ có thả em ấy đi không!?”

Nhưng Koutarou không thèm để tâm đến lời cầu xin của ả.

Sau khi đã hại Sanae, giờ con ác ma lại đi cầu xin sự khoan hồng.

Sự ích kỉ của mẹ khiến Koutarou càng thêm tức giận.

“Tui trả lại con bé là được chứ gì! Tha cho tui đi!”

“Không bao giờ! Mẹ đã hại Sanae và những người khác! Hối hận thì tự trách mình vì đã dám chống lại tội này đi!”

Và như đáp trả con giận dữ của Koutarou, những chiếc bùa còn sáng hơn nữa, đến mức lóa mắt nếu nhìn thẳng vào chúng.

“Cái này là vì mọi người!”

Khi Koutarou rống lên, tay trái cậu đâm vào mặt con ác ma.

Cùng lúc ánh sáng của tay trái cậu biến mất.

Toàn bộ sức mạnh tập trung vào nó đã được dùng hết.

Nhận cú đánh trời giáng, con ác linh bị thổi bay.

Và ăn ngay cú đâm giữa mặt, mẹ cũng chẳng kêu nổi luôn.

Sau khi nhận cú đánh đó con ác ma co rút lại tức thì, giờ nó chỉ cỡ bằng Koutarou.

“Và cái này-”

Bàn tay phải của Koutarou bắt đầu di chuyển.

Cậu đang đứng thế như một pitcher (người giao bóng); cậu tính kết thúc con ác ma bằng cách ném chiếc bùa thứ hai.

“Hiiiiiiii dừng lại! Tha thứ cho tui! Tui hông có muốn siêu thoát khi vẫn còn vương vấn như thế này!”

“- vì đã làm cho Sanae phải khóc!!”

Bàn tay phải đã qua tập luyện của Koutarou đã vung lên.

Cú ném trải qua sự tập luyện nhanh chóng lao vào con ác ma.

“Gyaaaaaaaaaaaaa!!”

Và khi chiếc bùa chạm vào con ác linh, cơ thể nó dần dần tan biến từ chỗ lá bùa nhưng chỗ nó chạm qua.

Nó đi từ chiếc quạt mà con ác quỷ dùng để đỡ, cho đến tay giữ quạt, lan khắp bàn tay đến cánh tay.

Và khi chiếc bùa chạm vào cơ thể, mụ nổ tung như quả bóng bay vậy.

Không thể trông đỡ nổi ánh sáng, con ác linh đã bốc hơi.

“Kyan!”

Với việc con ma bị tứ tán, Sanae ngã nhào ra đất.

Dù đã tự do, nhưng con bé yếu đến nỗi không thể cựa người được và cứ thế mà nằm ngửa trên sàn.

“Owowowow... A, nó!!”

Với tình trạng đó, một thứ nguy hiểm đang lao vào cô.

Chiếc bùa vừa xóa bỏ con ác ma đang rơi xuống cô.

Mặc dù nó đã thanh tẩy con ác ma, nhưng nó vẫn còn tỏa sáng.

Và thông qua ánh sáng, cô có thể thấy chiếc bùa xanh thêu chỉ vàng mà Koutarou từng dùng để ném vào cô.

“Mình không thể!!”

Bình thường thì, nếu chạm phải chiếc bùa, cô bé sẽ dính bóng nhẹ.

Nhưng do hiện tại quá đuối trong khi ánh sáng diệt ma vẫn còn.

Cô bé chỉ còn nước nhắm mắt thật chặt khi nhận ra rằng cô cũng có thể sẽ bị siêu thoát theo luôn.

Cô quá sợ để nhìn cơ thể mình biến mất.

Tuy nhiên, mọi chuyện lại chẳng như Sanae tưởng tượng.

Chiếc bùa nảy trên ngực cô và đập vào mặt cô bé.

“Hừ...?”

Nhận ra mình chưa có siêu thoát, Sanae từ từ mở mắt phải.

Và ngay trước mắt cô là chiếc bùa tỏa ánh sáng trắng.

“Hiiiiii!?”

Cô mở bừng hai con mắt mà rít lên.

Tuy nhiên, thứ ánh sáng đó không làm hại cô, cũng chẳng nổ như bình thường.

“T-ại sao chứ...? Chẳng phải nó là thứ ánh sáng làm hồn ma siêu sinh sao?”

Thay vào đó, cô cảm thấy phần cơ thể mình chạm vào chiếc bùa như có gì đó ấm áp áp vào cô và chữa lành cơ thể yếu đuối của cô từng tí một.

“Và nó cũng chẳng nổ luôn...?”

Sau khi hồi phục, Sanae bật dậy và chiếc bùa trên mặt cô lặn xuống.

Sanae bắt lấy tấm bùa đang rơi bằng cả hai tay.

“Nó biến mất rồi...”

Khi mọi giác quan của Sanae đều đã được phục hồi, thứ ánh sáng trắng biến mất, để lại chiếc bùa không.

(Tại sao...)

Thứ ánh sáng siêu sinh cho ác linh lại chữa lành cho cô còn chiếc bùa thường nổ mỗi lần chạm cô thì nay lại ngoan ngoãn trong bàn tay của nhỏ.

Tình huống này khiến Sanae bối rối.

Cô nhóc xoay chiếc bùa để tìm kiếm câu trả lời và đọc dòng chữ thêu đằng trước nó.

(An... gia...?)

Những từ trên chiếc bùa là An gia.

“Em không sao chứ, Sanae?”

Và trước khi hiểu nghĩa được những từ đó, ai đó đã gọi cô.

Nghe thấy, Sanae nhanh chóng nhìn về hướng tiếng nói thoát ra.

“Koutarou!”

“Gì chứ, em hoạt bát chẳng ngờ luôn à.”

Giọng nói đó thuộc về Koutarou.

Koutarou mặc vết thương của mình mà chạy tới bên Sanae.

Nhưng khi thấy Sanae không sao cả thì cậu đã dừng lại và mỉm cười.

“Koutarou, anh...”

(Dù bị đánh toi bời mà anh ấy vẫn liều mạng chiến đấu...)

Tình trạng của Koutarou và những từ trên chiếc bùa in sâu vào Sanae.

“Vi... mình mà... thậm chí mình là kẻ địch của anh... vì mình mà...”

Những giọt nước mắt rơi chảy xuống từ đôi mắt Sanae.

Nhưng cô bé không nhận ra là mình đang khóc.

Cô ấn chiếc bùa vào ngực mình và chỉ lườm Koutarou.

(Em đã hiểu. Em hiểu rồi... ra đó là cách mà anh nghĩ về em Koutarou...)

Chiếc bùa không làm hại Sanae.

Cái vẻ ngoài tà toại của Koutarou.

Hành động của cậu đã truyền đạt suy nghĩ của Koutarou tới cô còn hơn cả lời nói.

“S-ao thế, Sanae!? Bị đau à!? Hay con ác ma đã làm gì đó!?”

Bất ngờ khi thấy Sanae đột nhiên khóc, Koutarou lại gần cô.

Cậu hoàn toàn quên đi cơn đau của chính cậu.

“Kh-ông... có gì... Hơn nữa, chẳng phải anh mới làm em ra thế này sao...”

Sanae cuối cùng cũng nhận ra mình đang khóc.

Nhưng cô không có ý ngừng lại hay chùi nó đi.

Thay vào đó, những cảm xúc lồng lộng trong lòng cô cứ thế mà tuôn ra.

“Phải rồi nhĩ...”

“Còn gì nữa?”

“Hử?”

“Chẳng phải anh nói là có chuyện muốn nói với em sao...”

“À, phải rồi nhĩ.”

Sao khi được Sanae thúc, Koutarou dừng lại nghĩ ngợi.

(Ủm, mà mình đã tính nói gì ta?)

Nhưng Koutarou lại chẳng nghĩ được cậu muốn nói điều gì.

Quá nhiều thứ đã xảy ra và não cậu không còn xử lý nổi.

“Xin lỗi nhưng nhiều thứ quá nên anh quên mất tiêu rồi. Anh sẽ nhớ khi bình tĩnh trở lại, nên cứ về nhà trước đã nha, Sanae.”

“Anh đúng là một tên ngốc mà...”

(Dù anh ta đã nói rằng không ép mình về... Thế vụ về nhà trước đã giờ là sao chứ...)

Sanae phàn nàn trong tiềm thức.

“Anh chẳng còn gì để biện hộ...”

“Nhưng em sẽ tha cho anh.”

Nhưng cô không tỏ ra khó chịu như lời nói.

“Anh đã đến cứu em sau mọi chuyện mà.”

“Xin lỗi.”

“Và Koutarou.”

Sanae siết chặt tấm bùa bằng đôi tay.

“Cảm... ơn anh...”

Sanae mỉm cười.

Đôi mắt cô đỏ hoe và nước mắt vẫn cứ thế chảy, nhưng cô đã nở một nụ cười đầy hoạt bát lại lần nữa.

Phần 6

Có hai cái bóng đang cố chạy trốn khi Koutarou và Sanae làm hòa.

“Ồ, mọi chuyện đã kết thúc rồi.”

“Nếu mọi chuyện không như thế thì chúng ta đáng lòng rồi. Nhờ kết cục này mà ta có thể trốn thoát và an tâm rồi.”

Đó là thủ phạm cho tất cả vụ rối loạn, hai tên ghost hunter.

Chúng đang cố trốn thoát khi đám Koutarou không chú ý đến mình.

May mắn là chúng đã thoát được khỏi căn hầm trong khi những người còn lại đang tập trung vào chỗ Koutarou và Sanae.

“Chúng ta thoát rồi!”

“Nhanh chạy thôi!”

Tuy nhiên khi hai tên đang ăn mừng, ai đó đã ngăn lối chúng.

“... Thế mấy người chạy đi đâu?”

Đó là Kiriha và hai con haniwa.

Dù mọi sự chú ý đổ dồn vào Koutarou và Sanae, nhưng cô không lơ là khi lũ hunter di chuyển.

“Chết tiệt!”

“C-húng đã tìm thấy chúng ta!”

“L-àm ơn, bỏ quá cho bọn này đi!”

“Tha cho bọn này đi!”

Lũ hunter ném đi phẩm giá của mình và phủ phục trước Kiriha.

“Bình tĩnh nào. Đầu có phải tôi sẽ làm hại hai người đâu.”

“Ế?”

“Thật sao!?”

“Nhưng nếu muốn tôi hại mấy người thì cứ việc chạy đi để rồi xem.”

“Bọn này không chạy đâu, thưa quý cô!”

“Bọn em không dám chạy đâu!”

Hai tên ngồi xuống khi Kiriha lờm chúng.

Chúng chẳng còn quan tâm sàn nhà đang đầy bụi bẩn.

“VẬY, bọn này có thể giúp được gì cho quý cô ạ?”

“Các người tính bán Sanae, đúng không?”

“Vâng, thưa quý cô xinh đẹp. Con ma đó cực kỳ hiếm, nên được giá lắm.”

“Vâng! Bọn này tính bán nhỏ với giá 300 triệu!”

Hoàn toàn chấp nhận sự bại trận của mình, hai tên chỉ còn nước giải thích tình hình cho Kiriha.

Với chúng kiêu hãnh không giúp chúng sống nổi.

“Trong trường hợp đó, tôi sẽ mua Sanae với giá 300 triệu.”

“Ế!!!!!!?”

“Thật sao!?”

Lũ hunter bất ngờ trước lời đề nghị không mong đợi.

“300 triệu yên đó, thật sao!?”

Lũ hunter không thể tin nổi.

Chúng hỏi coi Kiriha có còn tỉnh táo không khi trả cho chúng đến 300 triệu trong tình trạng mà chúng chẳng thể oán trách nếu bị giết.

“Dĩ nhiên.”

Nhưng Kiriha bình tĩnh gạt đầu.

Nhìn Kiriha, thái độ tên đại ca thay đổi hẳn.

“... Đường như cô có nguyên do của mình, cô nương.”

“Đúng. Dĩ nhiên là tôi chẳng muốn mấy người quay lại, nhưng có một thứ mà tôi muốn.”

“Và đó là gì?”

“Thông tin. Tôi muốn mọi thông tin mà các người có về Sanae. Đó là điều kiện cho vụ trao đổi.”

“... Quý cô quả thật là một người đáng sợ...”

Nếu liên quan đến đối tượng của mình, Kirihara không quan ngại chuyện tiền nong, cô thậm chí sẽ hợp tác với kẻ địch và trả tiền cho chúng mà không cần hỏi.

(Cô ta nói mình là một kẻ xâm lược, nhưng...)

Mồ hôi hột không ngừng chảy trên người lũ hunter.

Chúng mới nhận ra chúng đang đối mặt với một người cực kỳ nguy hiểm.

Điều đáng nói là sự nguy hiểm ấy không đến từ thứ vũ khí mà cô ta sử dụng.

“... Bọn này đã hiểu. Bọn này sẽ làm chính xác theo mọi điều mà cô bảo.”

“Bọn này chắc chắn đó.”

Chẳng có gì tệ hơn nếu trở thành kẻ địch của người đàn bà này.

Hai tên hunter không mất quá nhiều thời gian để nhận ra điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Ngực tối và Kho báu

Thứ bảy, ngày 22 tháng 8

Mười ngày đã qua kể từ sự kiện suối nước nóng và lịch giờ đã tiến về cuối tháng 8.

Dù vẫn còn trong kì nghỉ hè nhưng Koutarou và Harumi quyết định dùng những ngày này để hoạt động CLB.

Nói là vậy nhưng họ không phải mất công đi tới trường, mà thay vào đó họ dùng căn phòng tự học của một thư viện gần chỗ của cả hai.

Miền là họ đặt trước thì họ có thể mượn cả phòng tự học cho riêng họ.

Bởi thế, căn phòng này không quá lớn, nhưng đủ cho hội đàn len.

“... và thế là bọn em làm lành với nhau.”

“Vậy thì tốt quá.”

“Tất cả đều nhờ lời khuyên của chị đấy, Sakuraba-senpai.”

Koutarou kết thúc câu chuyện về vụ giữa cậu và Sanae và cúi đầu cảm ơn Harumi.

Cậu đã gọi cho Harumi ngay sau chuyến đi và kể cho cô nàng biết về kết quả, nhưng cậu vẫn cảm thấy nên cảm ơn trực tiếp đến cô.

Nói là thế nhưng Koutarou không có đụng chạm về việc Sanae là một con ma và rằng cô bé bị bắt cóc bởi lũ ghost hunter.

Nó là những phần không quan trọng và nếu nói ra chỉ tỏ làm Harumi bối rối.

“Cảm ơn chị.”

Sanae ngồi ở bên cạnh Koutarou cũng cúi đầu cảm ơn.

Dù biết Harumi không thể nhìn hay nghe cô nhưng Sanae vẫn đến cùng Koutarou để bày tỏ lòng biết ơn.

“Ừ-m, vậy nhớ từ nay hãy trân trọng bạn bè của mình nhé.”

Xấu hổ trước sự xin lỗi thành tâm của Koutarou, Harumi nhìn xuống đôi tay đang bận bịu đan len.

Cô đã quyết định thử cách đan mới hôm nay, nhưng bởi sự xấu hổ kia mà cô đã chuyển lai sang cách đan thường mà không nhận ra.

“Vâng, em nhớ rồi.”

Cảm thấy thỏa mãn khi đã đạt được mục đích của cả ngày, Koutarou cũng bắt đầu đan chiếc của mình.

Koutarou trở nên tao nhã hơn mỗi khi đan len và cậu đang tiếp tục đan chiếc khăn quàng cổ cho mùa đông sắp tới.

“Chị ấy đã gọi chúng ta là bạn.”

Tuy nhiên, Sanae đã có chút sao nhãng cậu.

Thay vì đứng yên, cô bé quàng tay quanh cổ Koutarou.

Vị trí như thế này khiến cậu khó có thể di chuyển cây kim của mình được.

“Chúng ta đâu có phải như thế đâu, nhỉ?”

“... Đi ra. Anh đang đan len.”

Koutarou thì thầm phàn nàn sao cho Harumi không nghe thấy.

May mắn, Harumi có vẻ bận bịu với việc đan len nên cô đã không để ý.

“Còn lâu nhá~”

“... Ngoan tí coi.”

“Chúng ta là kẻ địch mà ỉ, nên em cứ làm đấy~”

“Thôi nào.”

Sanae mỉm cười từ chối nghe lời Koutarou.

Cô đã hành động như thế gần đây và cô cứ thế làm khó cho cậu.

Nhờ vụ suối nước nóng, Sanae hiểu rằng Koutarou không chỉ là kẻ địch của cô.

Họ là kẻ địch khi có chuyện liên quan tới căn phòng 106, nhưng ngoài ra thì cô biết rằng cậu không có ghét cô.

Và giờ đây, Sanae hoàn toàn đã trở lại con người cũ, đầy năng động của mình.

Chính xác thì cô bé còn ít dè dặt hơn khi ở bên Koutarou và năng động hơn trước nữa ấy chứ.

Trước đây, Sanae thường đã dành khá nhiều thời gian ở bên Koutarou rồi, nhưng sau vụ suối nước nóng thì cô còn dính cậu như hình với bóng trừ những lúc không cần thiết thôi.

Và cô toàn quấy rầy và làm phiền cậu hết chuyện này sang chuyện nọ.

Ngáng đường cậu khi đan len cũng chỉ là một trong số chúng.

Nhưng Sanae không có quá đà đến mức làm Koutarou thấy phiền hà, cô bé biết điểm dừng khi cần.

Trước đây, cô bé không có nhạy cảm như thế, nên đó là một thay đổi lớn.

Tuy nhiên, Koutarou lại không nhận ra sự thay đổi ấy do kiểu gì cậu vẫn tiếp tục bị làm phiền, chỉ là những vấn đề gây rắc rối cho cậu đã thay đổi mà

thời.

Kết thúc hoạt động CLB, Koutarou và Sanae hướng về nhà.

Khi quay về đến phòng 106 thì Theia nhảy ra với bộ mặt tái mét.

“Người chọn đúng thời gian để quay về đó, thường dân!”

“Gi, có chuyện gì thế?”

Koutarou bắt đầu lo lắng khi thấy thái độ nghiêm túc của Theia.

“Người nói gì với Yurika đi! Cô ta chẳng chịu bỏ cái tay cầm xuống!”

“H-à, chỉ có thể thôi à...”

“Chỉ có thể là thế nào!? Blue Knight của ta đang đứng trước trận chiến quyết định cuối cùng rồi đó! Nhưng Yurika lại chẳng đòi cho ta đánh gì cả!”

“Sao thậm chí cả Yurika cũng nghiện game là sao?”

“Ai biết?”

“Chẳng quan trọng, nhanh lên đến đây coi! Trận chiến cuối sắp kết thúc rồi!”

“Ừ, ừ... cô lúc nào cũng ích kỷ, gờ...”

“Em cũng muốn chơi cơ. Koutarou, làm trận đi.”

“Không! Ta trước!”

Theia sốt ruột giẫm chân suốt sàn khi Koutarou đang bỏ giày ra.

“Chúng ta sẽ kết thúc ngay nội hôm nay!! Sao tên boss dám uống trà với đám thuộc hạ như chẳng có gì thế chứ!? Hắn dám coi thường ta và Blue Knight!”

“Tôi hiểu rồi, bình tĩnh đi, Tulip!”

“Chỉ có tên ngốc mới bình tĩnh trong nước sôi lửa bỏng thế này.”

Sau khi cởi giày ra, Theia kéo Koutarou vào phòng trong.

“Waaaah! Chúng đây rồi~”

Vào phòng trong, dù có muốn hay không, Koutarou nhanh chóng thấy Yurika.

Cô đang chua chát khóc khi ngồi trước TV.

Và cô nàng ngồi trước màn hình trong khi tuyệt vọng ấn ấn tay cầm.

“Nói gì đi chứ, thường dân!”

“À-ừ.”

Hơi chút bồn thần khi thấy cảnh Yurika vừa chơi game vừa khóc, Koutarou gật đầu với Theia và ngồi xuống cạnh Yurika.

“Này Yurika, nếu nó tệ đến mức cậu phải khóc thế thì sao không dừng lại đi.”

“Không phải, mình không có khóc vì nó dở đâu~!”

Yurika dừng chơi game và quay sang Koutarou trong khi vẫn khóc.

T-hế thì vì chuyện gì?”

“Mình không thể tìm thấy chúng~”

Yurika chỉ lên màn hình TV và nước mắt cứ thế tràn ra.

Trên màn hình là bảng trạng thái của game mà Theia vẫn hay chơi.

“Ai mà cậu không tìm thấy?”

“Yurika, Yurika A và Yurika B~! Theia-chan đã không hồi phục cơ thể bọn họ lúc trong hầm ngục~!”

“Ra là vậy...”

Koutarou thở dài khi nhận ra tình hình.

Theia đặt tên dựa vào những thành viên trong phòng 106 để khôi phục công phải nghĩ.

Nếu mọi chuyện chỉ có thể thì ổn nhưng Theia lại đã từ bỏ việc giải cứu những nhân vật đã thất thế và đã chấp nhận bỏ rơi chúng.

Bởi thế mới gây ra chuyện.

Nhận ra vấn đề này, Yurika cố gắng cứu lấy những nhân vật đặt theo tên cô.

“Thì cậu đâu có thể ngồi yên khi nhân vật đặt theo tên mình lại đang nằm chết trong động chứ.”

“Là lỗi của cô mà, Tulip.”

“R-Ruth, rót đầy trà cho ta. Và cho tên thường dân và những người khác nữa.”

Theia đảo mắt đi để tránh chủ đề không mấy hay ho với mình.

“Vâng, em chuẩn bị ngay.”

“Này, Tulip.”

“K-Kiriha, đám bím bím ngon thật đó. Chúng gọi là gì ta?”

“Là bánh gạo đấy.”

“Ra thế à. C-húng có hình dáng lạ quá ha.”

Theia giả điếc với Koutarou và bắt đầu ăn bánh gạo mà Kiriha đã chuẩn bị.

“Cô là ai thế, con nít à?”

“B-iết sao được. Sự hi sinh của chúng là cần thiết cho đại cuộc mà.”

Koutarou cũng phải sững sốt khi nhìn Theia tuyệt vọng bào chữa trong khi vẫn gặm một chiếc bánh gạo.

“Thừa nhận đi, cô nghĩ thật phiền phức khi phải đi kiếm Yurika chứ gì.”

“Đúng thế... không, chờ đã, nhầm rồi! Ta không có nghĩ như vậy!”

“Wahhhh! Cô đúng là tệ hại mà!”

“Đừng có đổ dầu vào lửa nữa đi, Sanae...”

“Tại sao chứ, có vấn đề gì à?”

Sanae cười tủm tỉm trêu chọc Koutarou. “Mà quan trọng hơn, anh nhanh ăn đám bánh gạo đi, Koutarou! Nếu anh không ăn thì sao em có thể thưởng thức được!”

Sanae, người vẫn đang bám lưng Koutarou, tiến tới bàn trà và chop lấy gói bím bím và đẩy nó vào mồm Koutarou.

“... Rồi, được rồi mà.”

Koutarou miễn cưỡng mở miệng khi Sanae cố nhét bánh gạo vào miệng cậu.

“Satomi-sama và Sanae đúng là rất thân thiết.”

Ruth quay lại để rót trà, cô nở nụ cười khi nhìn Sanae vắt vẻo trên lưng Koutarou.

“Không có à nha.”

Koutarou phản đối, cậu là người luôn phải chịu đựng Sanae suốt bấy lâu.

“Thật vậy sao?”

“Nào nào, ai chả biết là thực sự là trong lòng anh cảm thấy rất hạnh phúc mà~”

Sanae ôm lấy lưng Koutarou và chọc má cậu.

“Gừ~ anh chẳng thành thật tí nào hết~ Koutarou-chan. Bí mật của anh đã bị bật mí rồi nha~”

Mặc dù Koutarou tỏ ra khó chịu nhưng Sanae vẫn tiếp tục cười đùa.

Cô tin chắc rằng Koutarou chỉ đang giấu sự xấu hổ của mình mà thôi.

“Hum~ Fufu~”

Sanae phấn khởi bám vào lưng Koutarou và thỉnh thoảng nhìn xuống bàn tay cô, trong đó là chiếc bùa thù dòng chữ ‘An gia’

(Nó không có nổ, nên em đã biết cảm nhận của anh về em rồi. Em không thèm tin dù cho anh có nói bao lần không thích chẳng nữa!)

“Nếu em mà không dừng lại là anh sẽ giận đó.”

“Hừ, hừ, đe dọa kiểu đó hông có tác dụng với em à~”

Sanae wrong bướng ắn người cô vào Koutarou, tin rằng điều đó cũng khiến cậu vui vẻ.

“... Có vẻ như em không đánh thì em không chịu hiểu, Sanae.”

Vẫn còn hơi tung túc, Koutarou đưa tay vào túi và lôi chiếc bùa ra trước Sanae.

“Cứ thử xem. Thứ đó chẳng có tác dụng lên em nữa đâu.”

Mặc dù nhìn thấy chiếc bùa mới, Sanae chẳng tỏ ra lo sợ.

Chiếc bùa trong tay cô không nổ nên cô cũng chẳng lo cái mới làm gì.

Cô chẳng lý do gì phải sợ mấy cái bùa mà đó nữa.

“... Nhận lấy.”

Nên cho dù Koutarou ấn chiếc bùa lên mặt cô thì Sanae vẫn tiếp tục cười.

Một tiếng nổ vang lên.

“Gyafu!?”

Và kết quả Sanae bị thổi bay với cái mặt hớn hờ của cô bé.

“Fufufu, nhớ đời chưa, Sanae?!”

“T-ại sao chứ!? Chẳng phải những chiếc bùa không còn tác dụng nữa sao!?”

Sanae bật dậy trên đôi chân khi cô vẫn đang giữ một chiếc như của Koutarou.

“Lẽ phải luôn luôn chiến thắng! Hãy nhớ điều đó đi, Sanae!”

Cô bé đang giữ tấm bùa ‘An gia’ trong tay còn Koutarou đang giữ tấm ‘Trừ tà’.

“C-hẳng có nhẽ...!?”

Thấy thế, Sanae chợt nảy ra suy nghĩ.

(Koutarou chấp nhận mình ở chung phòng nhưng vẫn nghĩ mình như một ác linh!? Thế nên ‘An gia’ vô tác dụng nhưng ‘Trừ tà’ thì vẫn còn!?)

Cô cảm thấy lý luận đó là đúng.

“Aaaaaaaaaghghhhh!! Sao anh lại phải luôn như vậy hả!?”

“Woah!?”

Sanae lao vào Koutarou.

“Ôi ôi.”

“Đúng là hai người rất thân mà.”

Và khi Ruth và Kirihua quan sát hai người thì Sanae đang bắt đầu thất cổ Koutarou lần đầu tiên sau mười ngày.

“Giờ em đang giận đấy! Em chắc chắn sẽ khiến anh hối hận!”

“C-hết tiết, S-Sanae!!”

Và như thế, mối quan hệ Koutarou và Sanae lại quay lại như bình thường.

Có lúc thì cười đùa cùng nhau, lúc khác thì giận dữ và đấu đá lẫn nhau.

Đó là cách mà cả hai cư xử với nhau.

“Đừng có nghĩ mọi thứ luôn theo ý em nha!!”

“Sao anh không thể nói ‘Sanae, em dễ thương quá’!? Đồ bản tính!”

rokujouma_v3_297

Chỉ có một thứ đã thay đổi.

Đó là chiếc bùa nhỏ treo trên cổ Sanae.

Đó là chiếc bùa thêu hai chữ ‘An gia’ và giờ nó là của Sanae.

Và khi vụ lộn xộn xảy ra như cổ hữu trong phòng 106, một điều bất thường đang xảy ra trong đài chỉ huy của Blue Knight.

Còi báo động đột nhiên bắt đầu rung lên.

Âm thanh vang khắp phòng và phòng điều khiển lặng yên giờ tràn ngập tiếng ồn.

Đó là tiếng còi cảnh báo đầu tiên sau nhiều tháng trời.

“Xác nhận vết nứt không thời gian trung tâm. Xác suất có sự xuất hiện công địch chuyển: 95%.”

Các màn hình ngay lập tức bật nguồn và hiển thị những thông tin xác thực, như vị trí cân xứng của trái đất, mặt trăng và mặt trời và vị trí chính xác của Blue Knight.

Nó cũng hiển thị cơ sở đồ thị và bản biểu.

“Đã tính toán cho thấy có sự bóp méo không gian. Cảnh báo. 90% xác suất là phi thuyền phân lớp hoàng gia. Đây là tình trạng khẩn cấp, thưa công chúa.”

Blue Knight đã dùng những bảng biểu, biểu đồ và những con số và xác định ra có một phi thuyền mới đã xâm nhập khu vực.

3-6

"Hiệp định Corona (NEW!)

1/9/2009

Điều 8

Không được tranh giành và công bằng trong việc chơi điện tử. Nếu không thực hiện điều này, thời gian chơi sẽ bị giới hạn xuống mỗi người một giờ chơi mỗi ngày."

Tập 4 - Võ kịch của Theia

Chương 1: Clan và Hercules

Phần 1

Thứ 4, mùng 2 tháng 9

Ánh sáng từ những ngôi sao trong vũ trụ đen thẫm thẫm đang phản chiếu trên mắt Theia.

“Đó là Clan...”

Đó là những lời mà Theia lầm bầm khi nhìn vào màn hình bên trong đài điều khiển của Blue Knight.

Cô không hề to tiếng nhưng do có ít người hiện trên đó nên nó cũng đã đến tai những người khác.

Chỉ có 4 người hiện đang trong gian phòng trung tâm rộng lớn của Blue Knight. Họ là nhân viên của Blue Knight: Theia và Ruth, cùng với Koutarou, người cộng tác như nhân viên bán thời gian, và Sanae, hàng đính kèm với cậu.

“Clan?”

“Đó là cái gì?”

Koutarou và Sanae không từ ‘Clan’ có nghĩa là gì.

Khi hai người tỏ ra bối rối, Ruth bắt đầu giải thích.

“Clan là tên một người. Đó là biệt danh của Clariossa Daora Forthorthe, đệ nhị công chúa của Đế quốc ngân hà Forthorthe.”

Khoảng 10 ngày trước, Blue Knight đã phát hiện một vết nứt thời không gần đây.

Nó xác định đó là của một thuyền không gian khác của Forthorthe, nhưng họ không tài nào tìm được nó trong ngắn nấy thời gian.

Đó là khi Theia lầm bầm cái tên Clan.

“Sao cô lại biết đó là cô ta, Tulip? Cô không có bằng chứng đúng không?”

“Không có bằng chứng chính là bằng chứng đó. Blue Knight là phi thuyền thuộc phân lớp hoàng gia; không có mấy phi thuyền có thể qua mặt được nó.”

Về Blue Knight của Theia, quá đối bình thường khi một chiến thuyền hoàng gia như nó phục vụ như một kì hạm.

Với một phi thuyền thuộc về hoàng gia hoạt động như một kì hạm sẽ tăng nhuệ khí của quân lính.

Nên thế, chiến thuyền hoàng gia luôn vượt trội hơn trong việc thăm dò hoạt động và thông tin cuộc chiến, bởi chẳng phải nhục nhả chẳng khi một kì hạm như nó lại không thể nhận biết được kẻ địch ở xung quanh.

Vậy nên chỉ có một số nhất định mới có thể thoát khỏi sự phát hiện của Blue Knight.

“Trong số chúng, ta chỉ nghĩ đến được một người hay gây lộn với ta.”

“Và đó là cái cô... Clan gì đó hả?”

“Vâng, phi thuyền tư của điện hạ Clan, Hazy Moon, có hệ thống tàng hình cực kỳ cao cấp.”

“Koutarou, tàng hình là sao?”

“Đơn giản là giỏi lén lút để chơi trốn tìm ấy.”

Koutarou không hoàn toàn rõ về cơ chế tàng hình nhưng cậu cũng đã từng chiêm ngưỡng nó trên màn ảnh, nên cậu cố gắng giải thích cho Sanae.

“Ồ, ra giống như em à.”

“Đúng thế, công nghệ ẩn nấp của phi thuyền Clan là thứ cô ta tự tay phát triển, nên cực kỳ phiền phức.”

“Cô ta tự tay nâng cấp sao!? Dù cô ta là một công chúa!?”

Koutarou tròn mắt ngạc nhiên.

“Đúng vậy, anh Satomi. Điện hạ Clan rất uyên bác về kỹ thuật học. Tu sửa lại chiếc phi thuyền chỉ là trò trẻ con đối với người ấy.”

“Hiểu rồi... Đúng là vẫn có một vài người vi diệu như thế trên thế giới này...”

Koutarou tỏ ra ấn tượng.

Với bộ não không vết nhăn, Koutarou sẽ chẳng bao giờ có thể nâng cấp một con thuyền hay phát triển kỹ thuật mới.

“... Cô ta chẳng có tuyệt đâu.”

Những lời Koutarou khiến Theia bủn rủn tức tối.

“Cô ta chỉ chạy trốn là giỏi. Chẳng ra đáng một thành viên hoàng gia chút nào!”

Theia chỉ trích Clan với bộ mặt cau có.

“Sao cô lại giận dữ đến thế, Tulip?”

“Ta không có giận!”

“Không, cô giận ra trò kìa.”

“Ta nói ta không có! Đừng có mà vạ miệng, tên thường dân kia!”

Theia bắt nạt khi Koutarou tỏ ra khen ngợi Clan, trong khi chưa từng khen cô lấy một lời.

Tuy nhiên, Koutarou không hiểu được điều đó.

“Người đúng là tên thô lỗ.”

“Gi cơ?”

Koutarou nhìn Theia với bộ mặt rối rắm.

Ruth gọi nhỏ tới cậu.

“... Anh Satomi, anh Satomi.”

“Vâng?”

Koutarou đáp lại Ruth với một giọng the thé tương tự.

Ruth lại chỗ Koutarou và thì thầm.

Cô không muốn Theia nghe thấy.

“... Thực ra thì đã có nhiều chuyện không hay giữa điện hạ và Clan-sama.”

“A, ra là vậy...”

“Trong khi Theia-sama thực dụng, thì Clan-sama lại ưa thích những chủ đề đòi hỏi đầu óc hơn, thế nên hai người thường hạch học nhau.”

Và gia tộc Mastir của Theia và gia tộc Schweiger của Clan cũng được biết tới như đối thủ không đội trời chung.

Gia tộc Mastir nổi tiếng với việc sản sinh nhưng hoàng đế xuất sắc trong những giai đoạn quan trọng trong lịch sử hoàng gia Forthorthe thì Schweiger lại là gia tộc đã sinh ra nhiều hoàng đế nhất trong các gia tộc hoàng gia.

Bởi thế, cả hai gia tộc đều đặt niềm tự hào đó vào việc hỗ trợ Forthorthe.

Tính tình của Theia và Clan lại còn trái ngược khiến sự đối đầu còn sâu sắc hơn.

Vậy nên hai người như nước với lửa.

“Vậy ra đó là đối thủ mà Theia không thể thua à...”

“Minh không nghĩ là những cô công chúa lại can dự quá nhiều vào triều chính như vậy.”

“Trong trường hợp Theia, đó không phải lý do duy nhất...”

Ruth ngượng cười khi cô tỏ ra phiền muộn.

Nhìn thế, Koutarou phần nào có thể hiểu được cảm xúc của Ruth.

Có nhiều thứ mà ta không thể thua nếu muốn bảo vệ người mẹ của mình...

Dù họ là đối thủ truyền kiếp thì Theia vẫn muốn tránh những xung đột vô dụng nhất có thể.

Nhưng nếu cô không chứng tỏ được mình xứng đáng với ngai đế vương, cô chỉ là gánh nặng với hoàng đế hiện tại, mẹ của cô.

Theia không muốn trở thành một công chúa bù nhìn cho quân đội, vì lợi ích của mẹ cô.

Do đã nghe qua hoàn cảnh của cô qua lời Ruth trước đây, nên Koutarou có thể hoàn toàn thông cảm.

“Ba người đang to nhỏ chuyện gì vậy!?”

“À ừ...”

Koutarou không thể nói rằng cả ba đang bàn về quan hệ giữa Theia và Clan, nên cậu chàng quyết định giả tảng.

“Tôi là trai tới tuổi mà. Nên tôi có chút tò mò sắc đẹp của cô nàng Clan kia đến thế nào. Nhưng Ruth lại chẳng thèm nói cho tôi biết à.”

“Hả?”

“S-Satomi-sama, anh đang nói gì thế!?”

Theia tròn mắt sững sốt còn Ruth tỏ ra bán loạn.

“Thế sao hả, Tulip!? Cô gái Clan xinh chứ? Bốc lửa lắm hả!?”

Nghe những lời nói của cậu, Theia nổi khùng và nhào tới mà hét lên.

“C-hết tiết nhà ngươi, tên thường dân! Ta sẽ dạy ngươi một bài học! S-ao ngươi dám hỏi ta những điều lố lăng như thế!? Sao ngươi dám hỏi cô ta có dễ thương hơn ta, một đóa hoa vàng ròng trong khu vườn gia tộc Mastir!?”

“Nhưng chẳng phải tính cách của cô gái Clan gì đó trái ngược với cô sao!?”

Koutarou tỏ ra mong chờ khi đối mặt với Theia.

Điều đó càng khiến Theia hét to vào mặt cậu hơn thôi.

“T-ên bất trung, thằng phản bội-”

“Nếu cô mà nhỏ nhẹ hơn thì cô cũng xinh ra trò, nên tôi mong đợi vào ai đó có tính tình trái ngược ấy mà!”

Tuy nhiên, những lời tiếp theo của Koutarou đã xóa đi cơn giận của Theia.

“...”

(Ta xinh hơn nếu nhỏ nhẹ...?)

Theia không thể cứ thế mà lờ đi lời mà Koutarou mới thốt ra.

“...”

(Tên thường dân nghĩ... mình... xinh đẹp?)

Trái tim Theia đập thình thịch, mặt cô bắt đầu đỏ dần.

Hơi thở ngắt quãng thoát ra từ đôi môi cô thay vì câu từ.

Con giận dữ của cô đã thay đổi sang sự mong chờ khi cô nhìn Koutarou.

“Sao hả, Tulip? Cô nàng Clan có xinh không?”

“A...”

Nhưng nhanh chóng, sự mong chờ đã vùi dập trong sự giận dữ.

Sau cùng, thứ mà Koutarou hứng thú là Clan kia.

Cô đã hạnh phúc, được gọi là dễ thương, nhưng giờ cô còn giận dữ hơn cả khi nãy.

“Ta sẽ giết ngươi! Đứng yên, thường dân! Ta sẽ xé người thành trăm mảnh ngay và luôn!”

“Woah! Cô ta đến kia!”

Do Theia đột ngột tấn công nên Koutarou bắt đầu chạy trốn.

“Tên thường dân chết tiệt nhà ngươi, sao dám đùa giỡn trái tim thiếu nữ của ta! Dừng lại ngay! Ta sẽ từng xẻo ngươi ra!”

“Đồ ngốc! Có ai ngu mà nghe cô dừng lại chứ!?”

Koutarou quay lưng lại với Theia và hết sức chạy, trong khi Theia vẫn hùng hổ truy kích.

“Haah...”

“Điện hạ! Xin hãy dừng lại đi!”

Koutarou và Theia chạy qua Sanae đang sững sờ và Theia tỏ ra hoảng loạn.

Do căn phòng chỉ huy khá rộng nên cả hai cứ thế mà chạy.

“Anh ngốc quá mà, Koutarou... Cứ như thế thì rồi cũng có ngày Theia làm thịt anh ra...”

Sanae hiểu Koutarou chỉ thay chủ đề bởi anh ta không muốn Theia chuyện mà Koutarou nghe được từ Ruth, nên Sanae biết là chuyện không thể khác được.

“Chỉ vì thứ vớ vẩn ấy thôi mà, người bướng bỉnh quá rồi đấy...”

Ruth cũng cảm thấy y như Sanae.

Nhưng trong trường hợp của cô, cô không chỉ hiểu suy nghĩ của Koutarou mà còn cả cảm xúc và tính cách Theia, nên phần nào đó cô cảm thấy vui sướng.

“... Cảm ơn anh đã luôn luôn quan tâm đến Theia điện hạ, Satomi-sama...”

Ruth quan sát Koutarou và Theia chạy lòng vòng với nụ cười ảm áp.

Phần 2

Sau một hồi lâu thì cả hai mới dừng lại.

Do lùa nhau như thế nên cả hai đều một bờ hơi ta mà la liệt trên sàn.

“T-a tha cho ngươi... hôm nay vậy...”

“T-ôi chà... cần cô tha...”

“Đừng có mà... to mồm... thường dân...”

“Cô... cũng vậy...”

Cả hai nằm bệt bên cạnh nhau.

Hết hơi nên hai người chỉ còn đầu khẩu với nhau.

Nhưng nhìn hai người cãi vã như vậy tạo nên ấn tượng rằng hai người có vẻ rất thân.

“Điện hạ, Satomi-sama.”

Điều đó làm Ruth cảm thấy vui, cô nở nụ cười hạnh phúc.

“Hai người đúng là hết thuốc chữa... Làm gì mà đến mức như vậy chứ... ừ.”

Sanae vẫn còn chưa hết ngạc nhiên và cô thở dài.

“Sanae, có vài thứ mà một người đàn ông không thể thua được.”

“Đúng đó. Một công chúa không được phép thất bại.”

“Thực sự là hai người quá thân thiết hay là không vậy?”

Sanae thở dài lần nữa khi thấy hai người kia đồng thanh đáp trả.

Ruth nói kể vào.

“Điện hạ, cũng đã mười ngày kể từ khi tìm kiếm, em nghĩ đã đến lúc từ bỏ thôi.”

“À- ừ, có lẽ vậy...”

Theia gạt đầu và bắt đầu đứng lên.

Sanae lo lắng hỏi.

“Dừng ngang thế có ổn không? Cô vẫn chưa biết cô nàng Clan ấy đến đây làm gì mà, đúng chứ?”

“Không, ta biết ả ta nhắm tới gì rồi. Như một đối thủ cô ta sẽ cố ngăn đường ta. Thử thách của cô ta đòi hỏi cô ả phải đợi đến nhậ thực. Vậy nên trong lúc chờ đợi, cô ta đến cản đường ta thôi.”

Để nhận được quyền thừa kế ngai vàng, Clan phải hoàn thành 3 nghi thức như một bài kiểm tra sự đáng tin tưởng.

Cô đã hoàn thành 2 trong số đó nhưng nghi thức cuối đòi hỏi đến nhậ thực nên cô chẳng còn cách nào khác là đợi.

Vẫn còn thời gian cho đến lúc hành tinh mẹ Forthorthe có nhậ thực.

Nên Theia đoán chừng Clan dùng khoảng thời gian đó để cản đường cô.

“Vậy nếu như thế thì sao cô ta lại không dùng phi thuyền của mình để tấn công cô, Tulip?”

Koutarou đứng dậy và nhìn về Theia với thái độ nghiêm túc.

Theia đã quyết định tạm thời bỏ qua vụ lùm xùm khi nãy và trả lời sự nghi vấn của Koutarou.

“Đó là điều ta đang phân vân đây, nhưng đã 10 ngày đã qua. Nếu cô ta có ý định tấn công thì cô ta đã làm rồi.”

“Hơn nữa, anh Satomi à, nếu hai tàu mà đánh nhau sẽ lộ ra bằng chứng. Vậy nên rất ít khả năng là ngài ấy sẽ tấn công.”

“Vậy ra cô ta mà tấn công thì hành động đó cực kỳ xuẩn ngốc...”

“Phải. Cô ta chắc giờ đang tạm lánh đầu đó và đang lên kế hoạch đánh úp ta.”

Cô ta lo ngại sẽ đề lại bằng chứng nếu dùng chính con tàu của mình nên mười ngày nay không thềm đả động gì.

Nếu cô ta thiếu não thì đã tấn công Theia rồi, nhưng do chẳng có cuộc tấn công nào nên chẳng có cách mà lần ra dấu con tàu tàng hình tiên tiến của cô ta.

Đó là tại sao mà Theia dừng việc tìm kiếm.

“Và ta cũng nghĩ có lý do khác mà ả ta không dùng tàu của mình, Hazy Moon để chọn là Blue Knight của ta.”

“Là gì thế?”

“Do bởi Hazy Moon quá yếu.”

“Ý cô là yếu hơn cả Blue Knight á?”

Blue Knight đã yếu hơn phi thuyền bình thường bởi cấu trúc công kênh của nó.

rokujouma_v4_extra1

“Ta không thích cái cách đặt vấn đề của người đâu, nhưng mà chính xác thì vậy.”

“Anh Satomi, đó cũng là do chính tài năng của điện hạ Clan. Do ngài ấy đã sửa đổi con tàu với những trang bị chính ngài ấy phát triển nên năng lực cơ bản của cả con tàu yếu hơn những chiếc khác.”

Do có giới hạn về năng lượng, nên mỗi trang bị mà Clan thêm vào chỉ làm giảm đi sức mạnh cơ bản của con tàu.

Như khả năng của Blue Knight bị giới hạn bởi hình thù kì quái của nó, thì Hazy Moon bị yếu đi bởi lượng lớn các tính năng thêm vào.

“Vậy nghĩa là trừ khi cô ta quá ngớ tào chứ không cô ta còn lâu dám đương đầu trực tiếp.”

“Clan mưu mô thâm hiểm, nên cô ta không thích những phương pháp như vậy. Nên xác suất rất thấp.”

“... Thâm hiểm...”

“Cái biểu cảm đó là sao hả, tên dân thường?”

Koutarou tỏ ra thất vọng.

“Thì tưởng cô ta đối lập cô nên tôi cứ ngỡ cô ta phải yêu kiều hơn cơ.”

“Cái!?”

“Nhưng giờ lại nghe rằng cô ta thâm hiểm, nên sự thật mất đáng lòng quá...”

“Người vẫn còn lăm nhăm chuyện đó à!? Đồ bất trung!!”

“Woah!?”

Theia lồng lộn lên sau một hồi bình tĩnh.

Cô đưa hai tay tới Koutarou và bắt đầu bóp cổ cậu, y như Sanae.

“Đồ chết tiệt nhà người! Hôm nay chắc chắn ta sẽ dạy người nhớ ai mới là chủ nhân của người!”

Koutarou và Theia bắt đầu đánh nhau, tuy lần này Ruth chỉ nhẹ nhàng quan sát họ.

Trong mắt cô hai người chỉ đang chơi đùa thôi.

“Thế nên việc ngoài giờ mà bọn em nhờ anh kết thúc tại đây, Satomi-sama.”

“Ồ? Đã hết rồi sao?”

Koutarou nhìn về phía Ruth trong khi kìm chế Theia.

Và Ruth gật đầu đáp lại.

“Vâng, không còn lý do gì để dự phòng khi giữ anh ở lại cả, Satomi-sama.”

“À ừ, nói mới nhớ, ngay từ đầu sao mình lại ở đây chứ?”

Koutarou đã lên tàu cùng Theia và Ruth mấy ngày gần đây.

Đó là công việc ngoài giờ của họ đã yêu cầu Koutarou.

Nhưng Koutarou vẫn chưa hiểu lý do mà cậu ở đây để làm gì.

“Đ-i nào, dân thường! Và Ruth nữa, đừng có đứng đó mà cười, hãy làm gì đó đi!”

Khi Theia lúng túng thoát khỏi Koutarou, cậu quờ trách cô nàng như thể cô là em gái cậu vậy.

“Chờ đã, Tulip. Tôi có chuyện quan trọng cần bàn với Ruth. Tôi sẽ chơi với cô sau.”

“Ta đâu có chơi gì chứ!!”

“Vậy thì tí nữa chơi với em nha, Koutarou.”

“Ừ.”

“Đừng có mà coi thường ta! Ngươi phải chơi với ta!”

Ruth bắt đầu giải thích với nụ cười trên môi khi chứng kiến vụ lộn xộn tiếp diễn.

Cô bắt đầu quen với những chuyện này rồi.

“Blue Knight có hình dạng như con người, nên sẽ tốt hơn khi để ai đó mạnh mẽ về chiến đấu như Satomi-sama điều khiển.”

“Hm... Đúng là Koutarou rất nhanh nhạy trong việc gây chiến à.”

“Vâng. Dù là cận vệ của công chúa nhưng em lại quá tệ những việc như thế này.”

“Hiểu rồi, thì ra đó là lý do.”

Câu trả lời đã thỏa mãn Koutarou.

“Ồn không nếu tiền công là điểm tatami thay vì tiền?”

“Ừ, mình không để ý đâu.”

“Ngươi đến để ý ta đi là vừa!!”

Và Theia có vẻ tràn trề sức sống ngày hôm nay.

Phần 3

“Fufu, tự dung ăn được 5cm tatami mà chẳng mất công làm gì.”

“... Ngươi vẫn chưa hiểu sao, thường dân?”

Koutarou và Theia đang ngồi trước màn hình Tv.

Cả hai đang cật lực ấn chiếc tay cầm của mình.

Đây đã trở thành chuyện thường ngày khi cả hai chơi game tính điểm với nhau.

“Ý cô là sao chứ?”

“K-ì-a, á, woah, suýt nữa thì. Nhẹ tay chút đi không được à? Đây là lần đầu ta chơi trò này mà.”

“Hiểu rồi... thế ý cô lúc nãy là sao?”

“Thì cuối cùng không chỉ căn phòng ta còn cần cả sự trung thành của ngươi nữa.”

“Ra là thế... woah!?”

“Ha, đừng có mà lơ là... Nên số điểm mất cho ngươi chẳng si nhê gì hết. Dù có thắng hết toàn bộ số điểm mà không làm ngươi thề trung thành thì cũng vô ích, thế nên ta sẽ bắt ngươi thề trung thành với ta trước rồi để ngươi cày điểm về cho ta.”

Để Theia nhận được quyền thừa tự, cô không chỉ phải xâm lược căn phòng, mà lẫn cả Koutarou, người dân nơi đây, bản lời hứa của sự trung thành.

Thế nên thật vô nghĩa khi đạt được căn phòng còn sự trung thành của Koutarou thì không, thay vì đó, khiến Koutarou khuất phục sẽ lại còn mang cho cô năng cơ số điểm hơn nữa.

Vậy nên dù Koutarou và Theia có đổi chác điểm cho nhau, thì số điểm nhỏ nhoi ấy chẳng có ý nghĩa gì với cô nàng cả.

“Vậy thì sao!? Như thế chẳng khác tôi làm không công cho cô à!?”

Nhân vật Koutarou điều khiển nổ tung.

Bất ngờ, Koutarou đã mất một điểm cho Theia.

“Không phải thế.”

Chiến thắng, Theia hôn hờ cười và hơi lắc chiếc tay cầm.

“Chẳng phải quá rõ ràng khi vị lãnh chúa cho tên nô tài một chút lãnh thổ sau khi hoàn thành tốt nhiệm vụ sao. Nên đừng có nghĩ rằng đó là việc không công. Đó là lễ thưởng tình giữa chúng ta, như một chủ nhân và kẻ đầy tớ. Ngươi nên hãnh diện về hành động của ngươi thay vì hối hận đi. Hãy tự hào là thần dân của ta đi, Satomi Koutarou.”

“Éo! Còn tệ hơn cả làm việc không công!”

“Tốt lắm, cuối cùng ngươi cũng đã nhận ra mình là thần dân của ta.”

“Tôi không có nhớ mình đã trở thành như vậy!”

“Đừng có mà xấu hổ chứ. Sự thật là sự thật. Ta rất vui sướng với những đóng góp của ngươi và rằng ngươi đã chấp nhận phần thưởng của ta.”

“Tôi không có!”

Koutarou sốc vì cậu đã làm chính xác những điều mà Theia muốn.

“Ta muốn ngươi cố gắng hơn nữa trong tương lai vì lợi ích của ta lẫn hoàng gia. Ta mong đợi vào ngươi lắm đó, Satomi Koutarou.”

“Khôngggggg!!”

Koutarou la hét mình.

“... Satomi-san, Satomi-san.”

Ai đó kéo tay áo của Koutarou.

Cô đang giữ cánh tay áo cậu với vẻ mặt ăn năn.

Nhìn thế, Koutarou bình tĩnh đôi chút.

“Sao thế, Yurika, chúng ta cuối cùng cũng đang gắn kết như chủ nhân và người hầu mà...”

“Chúng ta không có như thế!!”

Theia đang cao hứng, tỏ ra chút khó chịu.

Ở chiều ngược lại thì Koutarou cảm thấy nhẹ nhõm khi quay lại hướng Yurika.

“Sao thế, Yurika?”

“Ừm... thực ra có người quen nhờ mình giữ hộ một con thú nuôi trong khi họ chuyển nhà, mình giữ nó... có được không?”

“Thú nuôi?”

Bình thường thì Koutarou đã quát lên với cô rằng không được, nhưng cậu vẫn nỡ cô vụ làm phiền Theia khi này nên cậu quyết định nghe chi tiết hơn.

“Thế nó là loại con gì? Nếu là loài bò sát nhỏ không sủa thì bạn chủ nhà có thể sẽ bỏ quá cho.”

“Không cần lo về tiếng ồn đâu.”

“Thú nuôi á!? Là con gì thế, Yurika!? Cho tui xem với! Cho tui xem! Nó dễ thương chứ!?”

Nghe thấy từ ‘thú nuôi’, đôi mắt Sanae tròn xoe.

Cô rời khỏi lưng Koutarou và tiến tới chỗ Yurika.

“Có chuyện gì thế?”

Theia cũng bỏ tay cầm và tiến tới bàn trà.

“Yurika, cho bọn này xem đi.”

“Ừm... thực sự thì... Nó ở đây...”

Yurika bí mật lấy ra một chiếc hộp bằng nhựa.

Nó là một cái lồng trong suốt rộng khoảng 30cm với cái nắp xanh lá đi theo.

“Đ-ây là-!?”

“Yurika, cô-!?”

Dù tỏ ra khá thiện chí cho đến giờ, Koutarou và Sanae đã cứng lưỡi khi nhìn thấy sinh vật đang bò lổm nhổm trong chiếc hộp.

“Auuuuuu, mình xin lỗi mà!!”

Và như thế đã biết phản ứng này từ trước nên Yurika như sắp khóc.

“Cái sinh vật trông hùng dũng, bảnh bao này là gì vậy?”

Chỉ có Theia, một alien là tỏ ra mơ hồ khi nhìn vào chiếc lồng.

“Đ-ồ ngốc, Yurika! Chỉ có điên không khi mang nó vào phòng lúc này chứ!?”

“Minh hiểu! Hiểu mà! Nhưng toàn bộ cosclub đều mỗi người chăm một con! Minh không thể từ chối được!”

Người quen mà Yurika nhắc tới là phó hội trưởng của hội cosplay.

Do cuối cùng cha cô ấy cũng mua được cái nhà nên trong lúc chuyển sang từ căn hộ cũ sang nhà mới, cô đã tin tưởng trao lại những con thú nuôi cho các đàn em trong club.

“Yurika, thế sao cậu lại chọn con này chứ!? Chắc có những con khác để chọn mà, đúng chứ!?”

“Minh cũng muốn cá vàng với hamster cơ! Nhưng quay lại sau lớp tăng tiết, thì chỉ còn lại mỗi con này!”

Yurika vừa khóc vừa xin lỗi khi Koutarou và Sanae la lên với cô.

Trong khi đó Theia vẫn nhìn vào chiếc lồng.

“Con này nguy hiểm lắm sao? Nó có thân hình trông như kim loại và có cái sừng hùng dũng nhưng...”

Tuy nhiên Koutarou và Sanae không có nghe Theia, họ đang bận quát tháo Yurika.

“Thực ra thì Theia-dono ạ.”

Thay vào đó, Kiriha người ở kế bên, uống trà và trả lời Theia.

“Đó là bộ cánh cứng đó.”

Nghe cái tên, Theia ngay lập tức mất hết sự bình tĩnh.

Phần 2

Bộ hung Hercules, tên khoa học là Dynastes Hercules, là loại kiến vương (bộ hung tê giác) lớn nhất.

Với hai chiếc sừng có khả năng xuyên qua mọi đối thủ, với chiếc mai có thể bảo vệ nó khỏi mọi sự hiểm nguy.

Đó là vua của các loài côn trùng, là ước mơ của những nam thanh thiếu niên Nhật Bản.

“Đó là bộ hung á!? K-hông thể nào! Yurika! Cô có hiểu việc mang nó về phòng nguy hiểm lắm không hả!?”

“Minh biết, biết mà! Nhưng đâu còn cách nào khác! Do mọi người trong cosclub đã để con thú dễ nuôi nhất cho mình rồi nên đâu cứ thế mà từ chối được!”

So với cá cảnh nhiệt đới đòi hỏi nhiệt độ xác định và các con vật khác cũng tương tự, thì những con bộ hung mùa hè dễ nuôi hơn cả.

Các thành viên cosclub đâu có ngờ nó lại phản tác dụng cho Yurika chứ.

“Tính sao đây, dân thường!? Thật tệ nếu Ruth nhìn thấy con bộ hung này mất!”

Nhưng dù thế nào vua các loài côn trùng lại là sinh vật yếu nhất trong căn phòng 106.

Và với việc Ruthkania Nye Pardomshiha căm ghét loài vật này càng khiến cho nó gặp nhiều hiểm nguy khi ở trong phòng 106.

“Cuối cùng Ruth cũng đã trở lại bình thường, nhưng con này sẽ lại khiến cậu ấy nổi đóa lên nữa mất!”

“Chỉ cần để Hercules-chan ra đi trong im lặng thì...”

“Không! Đây là thú nuôi của em trai phó hội trưởng!”

“Y-Yurika! Ném nó ngay! Nhanh lên! Vì tất cả mọi người, cho cả chúng ta lẫn con vật tội nghiệp đó nữa!”

“C-ậu không được làm thế! Thằng bé sẽ rất buồn đấy!”

“Nếu thương cảm cho thằng bé thì vứt nó ngay đi! Mạng sống của tất cả đang bị đe dọa ở đây nè!”

“Không! Mình không làm đâu, dù các cậu có nói gì chẳng nữa!”

rokujouna_v4_031

Hỗn loạn bao trùm căn phòng 106.

Kể từ sau kì nghỉ hè, Ruth đã có vết thương lòng với loài vật tên bọ cánh cứng.

Lý do là tại những lời nói mơ của chính Koutarou mà ra.

Trong khi mơ về việc bắt lũ cánh cứng thì cậu chàng ôm lấy Ruth.

Kể từ đó, Ruth đã trút sự bấn loạn của mình lên Koutarou và sinh ra nỗi căm thù con vật tội nghiệp.

May mắn là cô đã tha thứ cho Koutarou trước khi kì nghỉ hè kết thúc.

Nhưng nếu để cô gặp Hercules thì tổn thương đó sẽ lại tái phát.

Dĩ nhiên chẳng có ai muốn chuyện đó xảy ra.

Họ đều nhận thức được sự đáng sợ của Ruth là như thế nào.

Nên mọi người đều hiểu để Ruth và Hercules gặp nhau chẳng có gì ngoài tai họa.

“Một con bọ cánh cứng à... Nhớ lúc nhỏ tôi cũng từng đi bắt và chơi đùa cùng chúng... fufufu...”

Chỉ có Kiriha là điềm tĩnh húp trà.

“Bình tĩnh, Tulip! Không có gì phải hoảng hốt!”

“T-hể chúng ta phải làm gì, dân thường!? Ngươi nghĩ mất bao lâu thì Ruth sẽ phát hiện ra chứ!?”

“Giờ Ruth đang làm gì?”

“Em ấy vẫn trên Blue Knight và phân tích dữ liệu ngày hôm nay trên đó! Em ấy sẽ nhanh quay-”

“Satomi-san, chiếc tường!”

Ngay lúc đó, chiếc tường đằng xa bắt đầu tỏa sáng.

Đó là dấu hiệu của cánh cửa nối phòng 106 và Blue Knight đã được mở.

Ngay khi ánh sáng đó cân bằng thì Ruth cũng sẽ xuất hiện.

“K-hông hay rồi! Tulip!”

Koutarou nhanh chóng đứng lên và đưa hai tay tới chỗ Theia.

“U, nhận lấy!”

Theia cầm chiếc lồng Hercules lên và chuyển sang Koutarou.

“Koutarou!”

Và Sanae nhanh chóng mở chiếc cửa trượt của chiếc tủ âm tường.

“C-ầu cho nó kịp!!”

Koutarou nhanh chóng lao tới chiếc tủ và đẩy chiếc lồng vào trong. Cậu giấu nó dưới tấm đệm của Yurika và đóng sập cửa lại với hết sức bình sinh.

“Em về rồi đây!”

Koutarou đóng cửa cùng lúc khi Ruth bước vào phòng.

“Ồ? Có chuyện gì sao, mọi người?”

Sau khi trở lại căn phòng 106, Ruth được chào đón bởi một quang cảnh kì quái.

Yurika thì nhìn cô với cái nhìn trống rỗng.

Theia nằm gục ra bàn và hai bàn tay cô trải dài trên đó.

Còn Koutarou lẫn Sanae đang đứng đối mặt với chiếc tủ.

Người bình thường duy nhất trong căn phòng đó là Kirika đang húp trà.

“K-hông, không có chuyện gì cả! Nhi, dân thường!?”

“Ừ, không có chuyện gì đâu, Ruth-san!”

Theia và Koutarou nở nụ cười khô khan.

“Đúng đó! Không có con bọ cánh-”

“Đồ ngốc!”

Sanae vung nắm đấm về Yurika, người đang định thốt lên chuyện cảm kị.

“Au, đau quá!”

“Không có chuyện gì, thật đó!”

“T-hật sao?”

“Không có chuyện gì đâu Ruth.”

“À ừ...”

Ruth gạt đầu trước lời Kirika, mặc dù căn phòng vẫn lấp đầy bởi cái không khí đầy kì lạ.

Nhưng cô cảm thấy chẳng việc gì để phải tò mò về nó cả,

“Vậy thì em chuẩn bị bữa tối nhé.”

“À đ-ược.”

Ruth tươi cười như bình thường và hướng về căn bếp.

Nhìn theo cô, Koutarou và cả đám gục ra sàn nhà.

Bọn họ bắt đầu thì thầm đề Ruth không thể nghe thấy.

“N-guy hiểm quá...”

“Cứ tưởng tìm ta nguờng đập rồi...”

“M-ình xin lỗi mọi người... là do mình.”

“Tui cũng đánh chị hơi quá. Xin lỗi nhan Yurika.”

“Không, em đã cứu mọi người rồi đó, Sanae-chan...”

Mọi người đều mỉm cười.

Có vẻ là do họ đã vượt qua tình huống hiểm nghèo bằng tinh thần đồng đội.

Cả 4 đã phát triển tinh thần đoàn kết mạnh mẽ.

“Mọi người, mọi người thích súp miso như thế nào? Tofu hay- ề, mọi người đang làm gì thế?”

Ruth quay lại đề hỏi xem mọi người muốn cho gì vào món miso.

Trong khoảnh khắc, cả đám Koutarou tỏ ra như bị đóng băng vậy.

“Mọi người?”

Cơ thể họ cũng cứng đờ y cảm xúc trên mặt vậy, và Ruth lần nữa tỏ ra nghi ngại.

“Ruth, mình thích tofu.”

“À vâng. Những người còn lại thì sao?”

Tuy nhiên, nhờ Kirihara nói đỡ, Ruth nhanh chóng quay lại với chủ đề nguyên liệu nấu miso.

“À - ừ! Thế cũng được!”

“Thế quá tốt, Ruth-san.”

“Miễn là ngon thì em cái gì cũng ăn.”

“Mình sẽ ăn tất cả những gì có thể ăn được.”

“Vậy thì mình sẽ đi chuẩn bị đây, chờ một lát.”

Ruth quay lại căn bếp cùng với một nụ cười khi tất cả đều đã đồng tình.

“Phiu...”

“Gừ...”

“Tha cho tui đi...”

“Mình xin lỗi, xin lỗi mà...”

“Hử? Trà này ngon thật. Chắc mình sẽ mua thêm.”

Nhờ sự hợp tác giữa Koutarou và những người khác, bí mật về con bọ cánh cứng đã được bảo toàn.

Phần 5

Chiếc ru lét trên chiếc bàn trà tạo nên một thứ âm thanh to tiếng.

Nó là một phần của một board game nổi tiếng gọi là ‘Cờ tỷ phú’.

Nó là một game đơn giản nơi người chơi di chuyển con cờ của mình theo số bước mà cái ru lét quay được.

Khi đến được phần không gian phải đến, người chơi phải tuân theo những gì viết trên mặt ô đấy.

Tuy nó đơn giản nhưng cực kỳ thâm thúy, và vẫn là trò chơi được yêu thích.

Ngay khi chiếc ru lét dừng lại, Sanae người đang lơ lửng ở trên nhìn vào nó.

“Là bốn, Koutarou.”

“Tốt, một, hai, ba và bốn...”

Koutarou di chuyển con cờ của mình lên 4 ô phía trước.

Và đọc dòng chữ trên ô đó.

“Coi nào... ‘Chú mày tự dưng gặp được con bạn thuở nhỏ và bị nó ép kết hôn. Những người chơi khác biểu bạn 500 điểm như tiền mừng cưới’.”

“Anh là người làm công ăn lương và đi cưới cô bạn thuở nhỏ. Cuộc đời anh vô vị thật.”

“Im đi, kệ anh mày!”

Koutarou đáp trả lại lời chọc chọc của Sanae khi nhận mỗi người khác 500 điểm.

Ngoài Koutarou còn sáu người chơi khác là Sanae, Theia, Kiriha, Yurika, Ruth và Shizuka.

Và cậu đã tích được 3000 điểm.

Đây cũng là trò chơi xác định chủ quyền căn phòng, nhưng chỉ xem cũng chán nên Ruth và Shizuka cũng tham gia.

“Cô dâu của người nè.”

“Đừng có mà ném.”

Koutarou đặt thanh màu hồng vào con cờ của cậu.

Những con cờ trong game này có hình ngôi nhà và nếu gia đình của người chơi tăng thì số người trong ngôi nhà đó cũng tăng theo.

“Sống với một cô vợ đơn thân trong một ngôi nhà đúng là hợp đến chẳng ngờ với Satomi-kun đó.”

“Không ngờ là ý gì chứ, bạn chủ nhà?”

“Bối chẳng phải giờ cậu đang sống chung với mấy cô gái liền trong một căn phòng nhỏ sao? Nó hoàn toàn trái ngược luôn.”

“À, đúng thật. Mình là kiểu người muốn cuộc sống phẳng lặng hơn...”

“Sanae-chan, em có thấy Satomi-san giống kiểu người ông cụ non không?”

“Phải, thi thoảng anh ta hành động như một ông già vậy.”

Yurika và Sanae nhìn Koutarou với nụ cười nghịch ngợm.

“Im đi, kệ thằng này!”

Koutarou hét lên với hai cô gái và quay về phía Kiriha bên cạnh cậu.

“Rồi, Kiriha, đến lượt cô đấy.”

“Tốt, vậy tôi cũng sẽ đi theo cách sống giản dị đó vậy.”

Kiriha gật đầu với Koutarou và tiến tới chiếc ru lét.

“Chị Kiriha là một nữ doanh nhân, nên em không nghĩ chị sẽ có cuộc sống phẳng lặng đâu.”

Kiriha cười xòa với Ruth – người đang ngồi cạnh cô khi cô bắt đầu xoay.

Trong game, Kiriha đã khởi nghiệp một công ty và đang trên con đường trở thành một nữ doanh nhân lành nghề.

Ruth hơi mỉm cười khi thấy Kiriha gọi đó là giản dị.

“Có cuộc sống nào phẳng lặng được khi cô lãnh đạo vương quốc ngầm suy tính xâm lược mặt đất chứ.”

“Đúng là vậy nhưng...”

“Ta là một idol cực kỳ nổi. Một cuộc đời đầy biến động. Dù là game nhưng sức hút của ta cũng chẳng thể truyền giảm nổi.”

“... Công việc nào chả biến động với cô, Tulip ạ.”

“Tôi cũng nghĩ thế.”

“Ý hai người là sao chứ?”

“Nếu cô là công viên chức thì công ty cô thất bát. Nếu làm bác sĩ thì bệnh viện đó sẽ mất uy tín. Nếu làm giáo viên thì bạo lực học đường sẽ xảy ra...”

Nó đầy biến động đến thế còn gì.”

“Đúng thế.”

“C-hết tiết, tên thường dân! Sao nguoi cứ bắt nạt ta hoài vậy!? Sao nguoi không thể ngoan ngoãn mà nói ‘Đúng thế thừa điện hạ’ chứ!?”

“Đúng thế thừa điện hạ.”

“Đừng có mà móc ta!!”

Và khi Theia gần như đứng lên thì ở bên, Yurika đang bắt đầu lăm nhăm.

“Ước gì mình cũng có nỗi lo như mấy cậu... Mình chỉ là con nháy việc. Bởi đám cưới của Satomi-san mà giờ mình chỉ còn 2000 điểm. Thế này, mình chẳng chắc có sống nổi qua mùa đông không nữa...”

“C-uộc đời cô cũng biến động nhỉ, theo cách tồi tệ.”

Nhờ lời thổ lộ nhỏ nòi của Yurika, Theia bình tĩnh lại ngồi xuống.

“Nijino-san, sau cậu có thể làm kết thúc như thế khi có khởi đầu trong mơ đến vậy...”

“Đúng là số nhỏ mà... cuộc đời cậu đúng là đũa đầy.”

Khởi đầu game thì Yurika là một con gái của triệu phú gia.

Tuy nhiên, trước khi cô nhận ra thì công ty cha mẹ cô hết hết còn tiết kiệm của cô bay theo sản chứng khoán.

“Cuộc đời đó có khác chi hiện tại mà cô có đâu chứ?”

“Điện hạ! Nguoi nói quá rồi...”

“P-hải... có khác gì đâu... Cuộc đời mình chẳng có gì, trắng tay từ trong game đến ngoài đời luôn...”

Yurika hiện tại là kẻ ăn bám của căn phòng 106.

Mặc dù đã có Hercules làm bạn phòng nhưng cuộc đời cô thiếu nữ này lại quá đơn độc.

“... 5, 6, 7, 8. Coi nào... ‘Cổ phiếu tiền yên tăng vọt. Bạn nhận 20 điểm mỗi cổ phiếu bạn có’... Tôi có 100k cổ phiếu nên... Koutarou, tôi có thể nhận 2 triệu từ ngân hàng không?”

“Của cô đây.”

“Lợi nhuận từ đám cổ phiếu thôi đã gấp 1000 lần với toàn bộ số tiền Yurika đang có rồi...”

“Nên luôn có cách để tiền đẻ ra tiền mà...”

Sanae và Shizuka cười.

Nhưng Yurika không có nghĩ như thế, cô bắt đầu giàn giụa nước mắt thay vì.

“Đúng không công bằng~ Ý mấy người là mahou shoujo thì chẳng cần tiền chứ gì!? Hu hu”

“...”

Sau khi nhìn Yurika như vậy, Kiriha túm lấy đồng cổ phiếu và đưa về Koutarou.

“Kiriha, gì thế?”

“... Tôi đầu tư vào hệ thống phúc lợi, nên hãy đặt vào ngân hàng. Mọi người cần giúp đỡ nhau qua cơn hoạn nạn mà.”

“Lòng tốt của chị còn chưa xót hơn...”

Đến lượt Yurika xoay nhưng mà cô quên mất. Nước mắt tiếp tục chảy trên mặt cô.

Phần 6

“Sanae, đưa anh cái nắp hộp.”

“Đây.”

Sanae ngoan ngoãn nghe lời Koutarou và đưa cái nắp bộ đồ chơi cho cậu.

“Cảm ơn.”

Khi nhận được nắp, cậu xem xét đã cất hết vào hộp chưa trước khi đóng nó lại.

Họ đang dọn dẹp sau khi kết thúc trò chơi.

Họ đã dùng trò chơi này để tính điểm tatami thay những trò đánh bài thông thường, và giờ đã chơi xong.

Trừ Yurika phải nhảy việc ngay từ đầu, thì còn lại chơi game cho đến khi kết thúc.

Theia đã trở thành idol cực kỳ nổi tiếng đã sản xuất ra hàng loạt bài hit, Kiriha thành công trong việc đầu tư hệ thống phúc lợi và sự quản lý xuôi chèo mát mái, và Sanae trở thành cầu thủ bóng chày ghi liên tiếp những quả home run.

Cả ba cứ cù cưa nhau đến phút cuối cùng.

Tuy nhiên, kết thúc, Ruth tìm ra một mỏ dầu và tạo cú lợi ngược dòng thần thánh, kết thúc ở vị trí thứ nhất.

Thứ hai là Sanae, thứ ba là Kiriha và bốn là Theia và Koutarou theo ngay sau cô ở vị trí thứ 5.

Cậu đã đổi nghề sang mạo hiểm giả để lợi ngược dòng nhưng thất bại hoàn toàn khi chẳng thể vượt nổi Theia.

Shizuka, sống một cuộc sống an nhàn, hạnh phúc, vị trí thứ 6.

Và Yurika về bết bảng sau khi không nắm được cơ hội cuối cùng của mình.

Thứ còn lại mà cô có là các khoản nợ.

“Trừ em và Shizuka-sama không tham gia giành điểm tatami nên thứ tự sẽ như sau: Sanae, chị Kiriha, điện hạ, anh Satomi và cuối cùng là Yurika.”

Sau khi đã xác nhận vị trí từng người, cô bổ sung bảng tính điểm treo trên tường.

Do chỉ có 5 người nên người thứ 3 điểm không đổi, 5 điểm từ người thứ tư chuyển sang người thứ hai và 10 điểm từ người đứng chót cho người đứng nhất.

Sau khi đã cập nhật điểm thì có sự phân cấp rõ rệt.

Theia, người đứng đầu mấy ngày nay đã nhường vị trí cho Kiriha.

“Vậy Kiriha lại quay về vị trí dẫn đầu.”

“Hừ, đúng là không thể coi nhẹ cô mà, Kiriha! Cứ nghĩ để chế Forthorthe vô địch lại bị bỏ rơi ra sau!”

“Chúng ta đồng đều mà, Theia-dono. Không quan trọng ai giỏi hơn, chúng ta đều có lúc cao lúc thấp.”

“... Thực sự là ta cũng rất muốn người thành nô bộc cho ta đó.”

Koutarou là người thứ ba, sau hai người.

Số điểm mà cậu nhận được sau hội thao trường giúp cậu trụ ở vị trí này.

Sanae ở vị trí thứ 4 với lý do tương tự, hơi ít hơn so với Koutarou.

“... Satomi-kun, cậu đnag bắt đầu thua nhiều hơn đó.”

“Mình sẽ cố phấn công lại từ bây giờ, bạn chủ nhà à.”

“Cố lên, anh Satomi.”

“Phải rồi! Đầu như Yurika, tui với Koutarou vẫn còn cơ hội cướp ngôi đầu à!”

Yurika ở bết bảng.

Thua liên tục, số điểm nhận được từ hội thao trường cứ thế mà bay.

Dù từng có lúc có cơ số điểm nhưng giờ cô còn chẳng bằng nửa người khác.

Và cứ như thế này, cô nàng sẽ mất hết điểm trước khi đông về.

“S-Sanae-chan, ý em là mình không có hi vọng nữa sao!?”

“Phải. Nếu tui là chỉ thi tui đã bỏ cuộc rồi. Điểm của chị còn chẳng bằng phân nửa bọn này.”

“Không có đúng! Mình sẽ quay lại mà!”

“Không đâu, bắt khả thi à nha.”

“Đừng có mà tàn nhẫn thế, Sanae.”

“Kirih...?”

“Yurika có cách chiến đấu của cô ấy. Và cô ấy cũng có lý do để không thua cuộc.”

“Kirih-san! Mình biết cậu là người tốt từ lần đầu tiên gặp mặt mà!”

Nước mắt biết ơn chảy từ đôi mắt của Yurika khi cô lắc tay Kirih.

“Mặc dù chỉ là một người bình thường, không như chúng ta, nhưng cô ấy đã thậm chí đã có thể cạnh tranh với chúng ta rồi.”

“K-Kirih-san!?”

“Đúng thật vậy. Xin lỗi chị nha Yurika.”

“Kirih-san, cậu cũng vậy!? Au... lời cậu còn tàn nhẫn hơn nữa à!”

“Không cần phải khóc, Yurika. Dù kẻ địch của chị có xuất hiện thì bọn này cũng sẽ ổn thôi. Bọn này sẽ xử lý chúng khi trước khi xảy ra chuyện gì nguy hiểm. Chị cứ an tâm mà rời chiến tuyến đi.”

“Khôgggggg! Chẳng ai trong mấy người hiểu được cả!”

“Yurika, cậu kích thích quá đây...”

“Fueeeeee! Hercules-chan, mọi người bắt nạt chị!”

Nước mắt niềm vui của Yurika đã chuyển sang giọt nước mắt đau khổ.

Tuy nhiên, chẳng có ai trong phòng thực sự hiểu được lý do đằng sau nó.

rokujouma_v4_047

“Cán cân quyền lực trong phòng 106

2/9/2009

Cách tính biểu đồ~

*1 cm tám tatami = 1 điểm

*180 cm = điểm khởi đầu

* tổng 5 người = 900 điểm (5 tám tatami) – 1 tám tatami đựng đồ.

Khi một người sở hữu toàn bộ số điểm sẽ nhận quyền sở hữu căn phòng.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Rắc rối của Matsudaira Kenji

Phần 1

Thứ 5, mừng 10 tháng 9

Matsudaira Kenji gặp rắc rối.

Và đó không phải bởi thằng bạn phăng não của cậu ta.

Cậu đang lo lắng về lễ hội văn hóa tổ chức 2 tháng sau.

“Ồn rồi, mình chắc sẽ đặt nó ở đây...”

Clb kịch có truyền thống diễn một vở kịch trong lễ hội VH.

Năm nay cũng vậy, nhưng họ vẫn chưa biết phải làm gì cả.

Bởi đạo diễn kịch vẫn chưa tìm ra được cốt truyện thích hợp.

“Nếu hội trường chịu nhượng bộ hơn chút...”

Hội trường clb kịch cũng đồng thời là đạo diễn.

Nhưng hội trường lại không thỏa mãn với một câu truyện nhằm dành cho học sinh.

Bởi thế nên đã từ chối mọi kịch bản được trình lên.

Đó là lý do tại sao mà clb kịch đang áp phích yêu cầu sự giúp đỡ.

Do chỉ là tên chạy việc trong clb, Kenji dùng bữa trưa của mình để đi đánh các áp phích khắp trường.

“Có ai có khả năng viết một kịch bản tươm tất trong trường không? Dù đã từng... thì xin hãy tham gia?”

Khi Kenji đang lo lắng đang áp phích thì một khuôn mặt thân quen tạt qua.

“Ồ? Mà làm gì thế, Mackenzie?”

“Kou.”

Người đó chẳng ai khác ngoài Koutarou, người đang cầm ổ bánh mì và hộp nước trái cây trên tay.

Cậu đang trên đường về lớp sau khi mua bữa trưa trong căn tin.

“Thì làm cái này.”

“Cái gì? Tìm kiếm kịch bản?”

“Ừ, clb không thể chọn được cái ưng ý. Nên họ kiếm kịch bản từ bên ngoài clb.”

“Hiểu rồi... Mà nếu có rắc rối thì ới thằng này tiếng, Mackenzie-kun. Không cần cả nể.”

“Chẳng có gì hay ho khi đi hỏi mày cả. Mà mày có biết có ai có khả năng viết lách không?”

Kenji loại Koutarou ngay ra khỏi danh sách tiềm năng.

“Mày đã nói thứ mày không nên nói rồi, Mackenzie-kun. Năm trước là một chuyện nhưng năm nay anh là một con người mới. Mày nghĩ có thể đi sau khi nói thế với tao sao?”

“Rõ ràng là có. Tao chẳng có thể tìm thấy tí tài năng viết lách ở đâu trên người mày hết á.”

Tuy nhiên, sau cùng, Kenji không hề tin tưởng Koutarou.

“Đồ ngốc, Mackenzie. Năm nay, tao có một trợ thủ đắc lực tên là Sakuraba Harumi.”

“À- đúng rồi! Là Sakuraba-senpai!”

Khi cái tên Sakuraba Harumi được xướng lên, thái độ Kenji tỏ ra khác hẳn.

Kenji biết Harumi thích đọc sách.

Nếu hỏi cô, cậu chắc sẽ tìm được sự giúp đỡ.

Dù cậu chỉ có ý trêu chọc Koutarou nhưng ai ngờ ý hay lại lóe ra.

“Tao sẽ hỏi chị ấy coi có ý tưởng nào không?”

“Làm luôn đi! Giờ bọn tao cần tăng khả năng kiếm được vở kịch hay càng nhanh càng tốt.”

“... Dù gì thì mày thô lỗ lắm đó.”

Cách thay đổi thái độ của Kenji khiến Koutarou cảm thấy ức chế.

“Đừng để ý tiểu tiết. Đó là do lỗi của mày suốt ngày tỏ ra ngớ ngẩn chứ sao nữa. Dù gì thì lần này tao nhờ mày đó, Kou!”

Nhìn thẳng bạn cười xòa, con giận của Koutarou cũng nguôi đi.

“Rồi rồi, tao đã hiểu.”

(Tên khốn Mackenzie, tao sẽ cho mày thấy...)

Koutarou gật đầu với Kenji trong khi suy tính bên trong.

Phần 2

Sau đó cùng ngày, Koutarou nói với các cư dân phòng 106 sau khi vừa kết thúc bữa tối.

“Các hạ, tại hạ, Satomi Koutarou, có đôi lời nói với các vị được không?”

Kiểu nói trịnh trọng của Koutarou khiến một người bất ngờ.

“S-ao thế, thường dân!? Người ăn nhầm phải cái gì à!? Có lẽ chúng ta nên đưa hắn lên giường bệnh trên Blue Knight coi sao?”

“Điện hạ, người đừng nói thế chứ!”

“Satomi-san, cậu không được ăn những thứ nhặt được ở dưới đất đâu!”

“Karama, Korama, mà ít béc-be-rin ra đây.”

“Đã rõ Ho~”

“Đợi chút nha Koutarou Ho~”

Người duy nhất tỏ ra bình thản là Sanae.

“Mọi chuyện không phải thế đâu.”

Sanae thờ dãi và giải thích hộ Koutarou.

Do cô luôn ở bên cạnh cậu nên cô cũng đã nghe hết toàn bộ cuộc nói chuyện giữa Koutarou và Kenji.

“Thì người bạn của Koutarou, 4 mắt –kun... Mackenzie nhĩ? Ra là clb kịch của anh ta đang cần kiếm kịch bản cho vở kịch tiếp theo của họ.”

“A, ra đó là lý do mà Satomi-san cường điệu hóa lên à.”

“Phải đó các chư vị! Tại hạ, Satomi Koutarou, muốn giúp đỡ thằng bạn chí cốt của mình, Matsudaira Kenji, khi hắn đang gặp nguy khốn!”

Koutarou vẫn tiếp tục giọng ca kịch của mình với những động tác thừa thãi.

“... thế Sanae, cái tên diễn viên tệ hại này đang cố nói gì vậy?”

Kiriha chỉ cần một cái nhìn là hiểu Koutarou đang định nhờ vả gì đó.

Sanae tròng vai và cười cay đắng.

“Anh ta đang vỡ mộng bởi bị nói rằng anh ấy và sân khấu là hai thế giới hoàn toàn tách biệt nhau và anh ta là đứa vô dụng.”

“Ra là vậy, tôi hiểu rồi.”

Kiriha gật đầu và húp trà.

“Vậy nên chur vị à! Hãy trao sức mạnh của các hạ cho tôi, Satomi Koutarou! Để chúng ta cứu giúp CLB kịch khỏi hoàn cảnh hiểm nghèo này!”

“Hắn ta là tên đầu đất...”

“Satomi-san ngoan cố quá đi...”

“Thế cậu muốn gì ở bọn này, Koutarou?”

“Tại hạ muốn các chur vị viết kịch bản cùng với tôi! Nếu chúng ta viết mỗi người một bản thì khả năng một trong số chúng được chọn sẽ tăng cao!”

Koutarou kêu gọi mọi người với giọng hùng hồn và cậu đập chiếc áp phích lấy được từ Kenji xuống bàn.

“... Kịch bản giới hạn một cái mỗi người.”

“Và hạn nộp là cuối tháng...”

“Kết thúc một kịch bản trong cuối tháng thì có vẻ hơi khó.”

“Cái này bất khả thi với mình~”

“Tại sao? Chẳng phải mấy cái huyền diệu đó là chuyên môn của tiên sinh sao?”

“Minh không có chuyên môn cái đó! Hơn nữa, thời gian là quá gấp!”

Tuy nhiên, không như Koutarou mong đợi, chẳng ai tỏ ra hứng thú cả.

Hạn nộp quá ngắn và lĩnh vực không mấy quen thuộc làm họ ngần ngại.

Dĩ nhiên là Koutarou không có mong cư dân phòng 106 chấp nhận nó dễ dàng đến vậy.

Cậu đã chuẩn bị phản thưởng xứng đáng.

“Dĩ nhiên, tại hạ hiểu hoàn cảnh của các huynh đài. Thế nên tại hạ đâu có nhờ huynh đệ làm không công đâu. Đầu tiên, nếu mấy huynh chấp nhận tham gia sẽ nhận được 5 điểm tatami từ tại hạ. Không chỉ thế, nếu bài của ai được chọn thì tại hạ sẽ tặng thêm 20 điểm nữa.”

“Minh sẽ làm! Minh tham gia!”

Yurika nhảy cẫng lên trước lời đề nghị của Koutarou.

Nếu tham gia cô sẽ được 5 điểm, nếu thắng thì cô sẽ nhận thêm 20 điểm.

Đó là cơ hội mà Yurika tìm kiếm để đảo ngược tình trạng của mình.

“Trong trường hợp xấu nhất thì cậu sẽ mất 20 điểm nếu cả bốn bọn tôi cùng tham gia, và thêm 20 nếu một trong số chúng tôi được chọn. Nghĩa là cậu sẽ mất đến 40 điểm liền đó. Đây là vụ cá lớn đấy, Koutarou.”

Kiriha hạ chiếc cốc trà và nở nụ cười.

Thật khó để biết đó là nụ cười kinh ngạc hay là cô nàng đang vui sướng nữa.

“Tại hạ chỉ cần chiến thắng là được, như thế phí tổn của tại hạ chỉ còn 20 điểm mà thôi.”

“Người bị ngốc à... Có đáng không khi bỏ ra ngần nấy điểm?”

Không như Kiriha, cảm xúc của Theia dễ đọc hơn nhiều.

Cô rõ ràng bất ngờ và cô thờ dài.

Tuy nhiên, chính bản thân cô không nhận thức được là mình đang lo lắng.

“Công chúa Theiamillis điện hạ, có những thứ mà người đàn ông không thể khước từ.”

“À...”

Theia cứng người không giấy lát do Koutarou chột gọi tên cô,

‘Công chúa Theiamillis...’

Đó là lần đầu tiên Theia nghe Koutarou gọi mình bằng cái tên Theiamillis.

Cô không ghét gì nó nhưng có cảm giác khác hẳn.

Thứ cảm giác cực kì phức tạp.

“Koutarou muốn chứng tỏ với bốn mắt-kun thông qua quen biết của mình hơn là đi nhờ Sakuraba Harumi.”

Thái độ của Theia thay đổi khi nghe cái tên Harumi được nhắc tới.

“Sakuraba Harumi... ta hiểu rồi, nếu chúng ta mà không tham gia...”

Sự ngần ngại của cô nhanh thay thế bằng sự quyết tâm.

“Vậy nên mọi người, hãy cho Satomi Koutarou này mượn sức mạnh! Với sự đồng tâm từ mọi người, chúng ta có thể ra đòn chí mạng với kẻ thù, Mackenzie!”

Cuối cùng, giọng điệu của Koutarou chẳng còn là của một diễn viên kịch nữa mà trở nên như một chính trị gia vậy.

Và dĩ nhiên, Yurika là người đầu tiên đáp lại lời kêu gọi của cậu.

“Mình sẽ làm! Để mình làm! Mình sẽ có kiếm được 25 điểm nếu mình được chọn! 25! Dù không làm được thì cũng chỉ ít được 5! Dù thế nào thì mình cũng có thêm điểm!”

Trong trường hợp Yurika, điểm số giờ là thứ rất quan trọng.

Nếu mọi chuyện êm xuôi thì cô được 25 điểm còn ngược lại thì cô vẫn lấy được 5 điểm.

Điều đó đủ để khuyến khích Yurika rồi.

Vài điểm đó nằm trong kế hoạch quay lại cuộc chơi của cô.

“T-Ốt lắm, thường dân. Ta nợ ngươi vụ làm thêm mấy ngày trước. Tất nhiên ta sẽ giúp rồi. Ta đâu thể để ngươi nghĩ Forthorthe có nợ mà không trả được.”

Theia cũng nhanh chóng đồng ý.

Tuy nhiên, lý do của cô khác Yurika.

Điểm chẳng là gì với cô.

Cũng như lúc Koutarou làm việc trên Blue Knight, việc đổi chác điểm khi đó cũng ảnh hưởng mấy tới cô.

Thay vì thế, Theia cảm thấy không thể lơ đãng được khi đề tên nô bộc mình tìm đến sự giúp đỡ của Harumi.

(Tên dân thường là tôi tớ của ta! Như ta để Sakuraba Harumi muốn làm gì thì làm ấy!) Tuy nhiên, hành động này của Theia không có ý nghĩa xây dựng quan hệ giữa chủ nhân với bề tôi với Koutarou.

Tắm biển bằng bộ đồ bơi mà Koutarou đã mua cho cô trên bãi biển, chạy đua ở hội thao trường và chơi đùa trong phòng 106.

Những ngày sôi động như thế cùng Koutarou.

Theia vẫn chưa nhận thức được nó, nhưng đó là điều mà cô nàng thực sự mong mỏi.

“Hừm, vậy Yurika và Theia cũng tham gia à? Thế em thì sao, Sanae?”

“Tất nhiên rồi. Tui với Koutarou có hòa ước cơ mà. Hơn nữa, tui cũng thích giúp đỡ Koutarou.”

Sanae gật đầu và hớn hờ cười trong khi nghịch chiếc bìa treo trên cổ cô.

Không như Theia, cô bé thành thật với cảm xúc của mình hơn.

Cô nghe theo tiếng gọi trái tim và định giúp đỡ Koutarou.

“Vậy thì tôi cũng tham gia.”

Cuối cùng, Kiriha là người sau cùng đồng ý.

“Kiriha, cô cũng tham gia sao?”

“Phải.”

Cô mỉm cười khi đặt chiếc cốc lên bàn.

“Nếu không tham gia, Theia-dono sẽ tự động dành được vị trí nhất bảng. Tôi đâu thể cứ thế mà làm ngo được.”

Kiriha hiện dẫn đầu về số điểm tatami có được.

Tuy nhiên, cô với Theia chỉ cách nhau có 3 điểm, nên nếu cô không tham gia thì đồng nghĩa cô sẽ mất vị trí dẫn đầu.

“Một lựa chọn khôn ngoan.”

“Tuy nhiên, nói thật thì nó nghe cũng vui.”

“Nó đúng trong trường hợp cô thật.”

Như mọi khi, Kiriha tỏ vẻ thích thú ra mặt với tình hình hiện tại.

“Tại hạ rất biết ơn sự hợp tác của các chư vị. Tại hạ rất vui sướng khi các huynh đài đã ra tay cứu giúp Satomi Koutarou này.”

Koutarou đang khì thế sau khi tất cả các xâm lược gia quyết định tham gia.

Bình thường, cậu rất hà khắc với họ, nhưng giờ đây cậu nở nụ cười đầy thân thiện với họ.

“Kuku, chờ đó, Mackenzie! Tao sẽ cho mày một hai bất ngờ!”

Koutarou tỏ ra sắc lém khi lẩm bẩm tên Kenji.

“Nếu thế thì mùa thu này đã trở thành cuộc thi về chữ nghĩa.”

Ruth đã quan sát mọi chuyện.

Do cô ghét những cuộc đánh đấm, nên cô cực kì thoải mái khi thấy mọi người đồng tâm hiệp lực vì cùng một mục tiêu.

“Fufufu, cố lên nhé, mọi người.”

Ruth mỉm cười khi cô rót đầy trà vào những cốc trà rỗng trên bàn.

Phần 3

Khi kim đồng hồ chỉ vào con số 9, các xâm lược giả đã quay về hang ổ của mình.

Thường thì họ sẽ ở nán lại lâu hơn nhưng từ nay họ dành thời gian sau 9h tối để viết kịch bản.

Bởi thế giờ chỉ còn Koutarou, Sanae và Yurika.

Do Yurika đã chui vào tủ nên chỉ còn Koutarou và Sanae là ở trong phòng “”

“Anh tính viết gì vậy, Koutarou?”

“Đang nghĩ đây, có thể anh sẽ viết về các CLB cháy lửa nhĩ.”

Koutarou bắt chéo tay trong khi đắm chiêu nghĩ nên viết cái gì. Cậu vẫn bí ý tưởng.

Vậy nên tờ giấy trước mặt cậu vẫn trắng tinh.

“Hừm, nghe có hợp với anh đó.”

“Thế em thì sao?”

Koutarou hỏi Sanae để tìm cảm hứng.

“Em á? Em sẽ viết về cuộc chạy trốn của bố và mẹ em và câu chuyện về nó.”

Sanae đã định hình cái cô đã viết.

Không như Koutarou, cô bé tỏ rất háo hức.

“Hừm, non-fiction (phi hư cấu) à... Chờ đã, bố mẹ em chạy trốn á!?”

“Vâng.”

Sanae vừa nhắc tới vài chuyện khá sùng sốt.

“Thì mẹ em là con gái một của một gia đình giàu có, và trước khi trở thành công cụ chính trị thì bà đã chạy trốn cùng bố em, bạn thuở nhỏ của bà.”

“Thật sao... thế nên em mới ám căn phòng này đến thế.”

“Đúng thế, bố mẹ sẽ gặp rắc rối nếu em không ở đây khi bố mẹ quay về.”

“... Anh hiểu rồi...”

Đây là lần đầu tiên Sanae giải thích hoàn cảnh của cô cho Koutarou nghe.

Lý do mà cô bé bày tỏ cho cậu là nhờ chiếc bùa treo trên cổ cô bé.

(Vây hoàn cảnh của Sanae là như thế... trong trường hợp đó, mình nghĩ nên cứ để cô bé ở đây như cô bé muốn...)

Koutarou tin tưởng lời nói của Sanae, dù mới nửa năm trước, cậu thậm chí còn chẳng lắng nghe cô bé.

Lý do thì cũng tương tự như Sanae.

Như Harumi đã nói trong kỳ nghỉ hè. Trong nửa năm qua, cảm xúc giữa cả hai đã thay đổi theo chiều hướng tốt hơn.

“Koutarou, nếu anh vẫn chưa nghĩ ra ý tưởng thì để em viết trước nhé?”

“Hử? Nghĩa là sao?”

Sanae là ma nên cô có khả năng di chuyển bút.

Nên Koutarou không hiểu sao Sanae lại phải xin phép cậu.

“Em có thể di chuyển bút như thế này nhưng...”

Sanae lơ lửng chiếc bút trên không khí.

“Sức mạnh tâm linh phỏng?”

“Vâng. Nhưng nó rất khó để chuyển động phức tạp hơn. Chữ viết sẽ tệ hại và nó cũng khiến em bị mệt.”

Sanae dừng di chuyển cây bút một lúc và bắt đầu viết từ ra không khí.

Cách chuyển động của cây bút rất vụng về.

Như Sanae nói, khả năng của cô bé khá khó dùng.

Đó là điều tất nhiên khi mà chỉ toàn gây mấy chuyện âm ỉ.

“Vây nên em nghĩ sẽ tốt hơn nếu nhập vào anh.”

“À, hiểu rồi, anh cũng từng nghe vụ này rồi. Kiểu ghostwriting (viết ma?) ấy hả?”

* {ghostwriting: là hình thức mà một người được thuê viết truyện, kịch bản... nhưng lại tác phẩm lại đề tên người khác}

“Ừm, em nghĩ kiểu như thế.”

Sanae đang ám chỉ cách viết tự động cơ, được biết như là psychography (viết tự động?), chứ không phải viết ma.

* {psychography (Automatic writing) là kiểu viết tâm linh cho người sở hữu viết trong vô thức}

Tuy nhiên chỉ có Koutarou và Sanae ở trong phòng nên chẳng ai ở quanh để chỉnh cho họ.

“Vậy thì ổn thôi.”

“Thật sao!? Vậy thì sau đó em sẽ giúp anh bằng cách nắn vai!”

“Hiểu rồi. Ra là tiền trao cháo múc hả, Sanae.”

“Đúng đó!”

Sanae gật đầu và vui vẻ vòng ra sau lưng Koutarou.

“Hử? Ra là cũng như mọi khi à?”

“Ừm!”

Sanae hào hứng nhảy lên lưng Koutarou.

rokujouma_v4_069

“Ồ?”

“Hehehe.”

Sanae quàng tay quanh cổ cậu và đưa đầu cô đặt trên vai phải Koutarou.

Thái độ cô hào hứng hơn thường ngày.

Koutarou không chắc chuyện này khiến cô vui hay là do chuyện cô sắp làm nữa.

“Woa, tay phải anh từ di chuyển nè!?”

“Đây là sức mạnh của viết ma sao!”

Koutarou chẳng làm gì mà tự cánh tay nó di chuyển.

Cánh tay phải của cậu nhặt chiếc bút trên bàn và bắt đầu viết lên tờ giấy trước mặt.

“... Thật kì lạ khi có cái tay phải tự di chuyển theo ý mình.”

“Fufu, chẳng phải quá tuyệt sao.”

Lúc Koutarou gật đầu tán thành thì tay cậu dừng lại.

Và Sanae chỉ nhìn nghiêng vào cậu.

(Gì vậy?)

Lúng túng, Koutarou nhìn vào tờ giấy trước mặt và có dòng chữ ngắn trên đó.

“Rồi rồi...”

Sau khi đọc xong, Koutarou hơi thờ dãi và đặt tay trái lên đầu Sanae.

“Giỏi lắm”

Cậu bắt đầu xoa đầu cô bằng tay trái.

“Ehehehe~”

Dòng chữ kia rất đơn giản là ‘Khen em đi, đồ khôn!’.

Do Sanae đang nhập vào Koutarou nên cậu còn chẳng dám chắc là cậu đang xoa đầu cô bé hay cô bé tự xoa nữa.

“Koutarou, nhẹ nhàng hơn chút đi.”

Tuy nhiên, lúc đó Koutarou chẳng còn quan tâm là do ai nữa.

Cùng lúc, cánh cửa trượt phía sau Koutarou bật mở.

“S-Satomi-san!”

Khi Koutarou và Sanae quay lại thì thấy Yurika đã bật nhảy ra khỏi tủ.

Không hiểu sao mà cô đang khóc và trên tay cô là chiếc lồng nhựa.

“Fuehhhh! Giúp mình với, Satomi-san!”

Sau khi đáp xuống sàn, cô cật lực khóc.

“C-huyện gì thế, Yurika?”

“Sao chị lại khóc vậy?”

Sau khi nhìn nhau, Koutarou và Sanae hỏi Yurika coi có chuyện gì.

Và thế là Yurika trườn lại gần Koutarou trong khi ôm lấy chiếc lồng nuôi.

“T-hật ra thì mình định ngủ thì Hercules cứ không chịu dừng tiếng ồn lại!”

“Ai thèm quan tâm chứ!?”

“... Chị toàn đi lo những thứ trời ơi đất hỡi à...”

Tưởng có chuyện gì to tát lắm cơ, Koutarou nổi điên còn Sanae ngạc nhiên.

Mặc dù thế Yurika vẫn cầu nài.

“K-hông phải mà! Do mỗi khi Hercules di chuyển thì nghe y như lúc có gián chui vào tủ ấy!”

Dù Koutarou và Sanae không quan tâm nhưng Yurika thì có.

Cô không thể ngủ bởi âm thanh Hercules tạo ra làm cô nhớ lại vụ tai nạn kinh hoàng với con gián.

“Mình quá sợ để ngủ với Hercules-chan!”

“Thế thì để cái hộp ở ngoài là được.”

“Nhưng Ruth mà thấy thì xong chuyện à!”

“Tui nghĩ nó sẽ bị Koutarou cho bẹp dí trước đó rồi.”

“Sanae, anh đã để em viết ma thế này rồi mà cái thái độ thiếu tin tưởng đó là gì chứ?”

“Ahh... vậy thì cứ để Ruth tìm ra đi.”

“Cả hai đều không được!”

Yurika tiến lại gần Koutarou và Sanae, khi cô tiến lại với bộ mặt đưa đám, cả hai người họ theo bản năng lùi lại.

“Làm gì đó đi, Satomi-san!”

“Dù cậu có nói thế thì...”

“Chị nên từ bỏ và thả Hercules là được mà.”

“Không thể được! Em trai phó hội trường sẽ khóc mất!”

Như cảm thấy sự nguy hiểm từ Yurika, con Hercules giương cái sừng to lớn của nó lên.

Và khi chiếc sừng nó chạm vào những mảnh bảo trong hộp, nó tạo ra âm thanh nghe như con gián vậy.

“Giúp mình đi, Satomi-san!”

“Hiểu rồi, hiểu rồi. Bình tĩnh đi hộ cái.”

“Thật sao? Cậu sẽ không bắt nạt mình như thường lệ chứ?”

“Không có đâu.”

Koutarou thực sự có ý giúp Yurika.

Cậu không có muốn khiến Ruth nổi đóa chỉ vì làm mấy chuyện nửa mùa.

Do cậu đã hiểu sự đáng sợ của Ruth kể từ tai nạn đợt nghỉ hè vừa qua.

“Nhưng anh tính sao, Koutarou? Nếu Yurika và Hercules không ngủ cùng phòng thì đâu còn chỗ nữa.”

“Hừm...”

“Xin cậu đấy, Satomi-san!”

“Đừng có mà khóc mà nghĩ cách gì đó luôn đi chứ, Yurika!”

“Fuehhhh! Satomi giận rồi! Hết rồi! Chẳng còn Hercules-chan nữa! Sao mà cậu lại lạnh lùng thế, Satomi-san!”

Yurika áp mặt vào chiếc lồng nuôi đặt trên bàn trong khi nước mắt cứ rơi.

“Thật tàn nhẫn, thật lạnh lùng! Mình biết cậu xấu xa ngay từ ban đầu nhưng ai ngờ xấu xa đến thế!”

“Bình tĩnh đi, Yurika!”

“Hết rồi! Hercules ơi!”

“Aaaaaaah, gừ!”

“G-ì-ờ còn cách nào khác ngoài việc chị phải rời khỏi phòng này đây! N-hưng nếu rời khỏi thì làm sao mà bảo vệ được căn phòng này chứ! Aah... bé Hercules ơi, chị phải làm sao?!”

Một ý tưởng chợt nảy ra trong đầu Koutarou khi cậu nghe lời phàn nàn của Yurika.

“Rời khỏi phòng...? Là nó đó, Yurika!”

“Uuuuuuuuh... gờ- thế? Cậu còn tính bắt nạt mình bao nhiêu lần nữa chứ?”

Khi Koutarou rung vai của cô, Yurika quay lại nhìn cậu.

Nước mắt ngập ngụa trong đôi mắt cô.

“Bình tĩnh coi, tớ có cách để bảo vệ Hercules rồi.”

“Ế!? Thật sao!?”

Nhưng khi cô nghe được Koutarou nói có ý tưởng, cô ngừng khóc và nở nụ cười.

“Satomi-san, mình đã biết cậu là người tốt mà!”

“Tui từng nghĩ rồi, nhưng sự ích kỉ và cảm xúc thất thường của chị... ấn tượng thật đấy...”

Mặc cho Sanae đang sùng sốt, Yurika nhìn lên Koutarou với ánh mắt hi vọng.

(Yurika... cô ta có ổn không nếu cứ sống như thế này...?)

Koutarou và Sanae cùng chung một suy nghĩ, nhưng họ giữ nó lại và tiếp tục nói.

“Để bắt đầu, chúng ta để Hercules vào trong tủ.”

“Được, rồi sau đó mình phải làm gì?”

“Chị có thể đi mà không cần áy náy gì nữa hết.”

“Khôgggggg! Đừng đùa thế chứ!!!”

“Đừng có làm chuyện rối tung nữa, Sanae.”

“N-hung mà Koutarou...”

“Anh cũng đồng cảm với em.”

Koutarou cũng muốn ném Yurika ra ngoài nhưng cô nàng lại là bạn thân của Harumi.

Nên cậu không thể làm thế được.

Cậu cũng còn có một lý do khác để không ném cô ra khỏi nhà nữa.

“Nhưng tạm thời cứ kiềm chế đi, Sanae.”

“Ừ...”

Sanae chấp nhận sau khi Koutarou đề nghị cô, do cô bé không muốn gây rắc rối cho cậu.

“Tốt lắm, Sanae.”

“Ah...”

Koutarou mỉm cười và xoa đầu cô bé.

(Koutarou đang...)

Koutarou nhanh chóng ngay sau đó quay lưng lại với Sanae nhưng cô vẫn còn bất động.

Thay vào đó, cô đặt tay mình lên đầu nơi Koutarou mới xoa và nhìn tằm lưng cậu.

(Ehehe, tuyệt thật...)

Sanae cảm thấy ấm áp và phấn khích.

Chúng như lúc mà cậu đến giải cứu cô khi mà cô bị đám ghost hunter bắt đi vậy.

Cô cũng đang dùng bàn tay còn lại nắm lấy chiếc bùa của mình và nở nụ cười nhìn về phía lưng Koutarou. “”

“Yurika, để Hercules trong tủ đi và sau đó, cậu có thể sống trong căn phòng này một thời gian.”

“... Ế?”

Sau khi nghe Koutarou nói vậy, Yurika cứng đờ người và rụt rè nhìn cậu.

“T-hế có ổn không!?”

“Không sao. Dù cậu chỉ có số điểm bằng nửa người khác, nhưng dù sao cậu vẫn có quyền sở hữu một số chúng.”

“C-ảm ơn cậu nhiều!!”

Yurika cúi đầu và cảm ơn Koutarou trước khi quay lại chiếc lồng.

“Tốt rồi, Hercules! Cả hai ta đều không bị đuổi!”

Cô nàng vui vẻ nói chuyện với Hercules ở bên trong.

Koutarou có hơn một lý do không đuổi Yurika đi.

Và đó là con Hercules này.

“Giờ thì em có thể an tâm để về bên em trai phó hội trưởng rồi nhá, Hercules-chan!”

(Thiếu nữ ma pháp của tình yêu và dũng cảm, hừ... Cũng như khi Sanae bị bắt, cũng chẳng phải cậu ta chẳng có tí gì của tình yêu và dũng cảm...)

Đó là vì Hercules và cậu chủ nhỏ của nó.

Koutarou cảm thấy muốn giúp đỡ Yurika bởi cô đã không từ bỏ sinh vật bé nhỏ kia.

Và sau vài vụ lùm xùm nhỏ, thời gian trôi đi cho đến cái hạn nộp cuối tháng mà không có gì nghiêm trọng xảy ra,

Koutarou, Sanae và Yurika đã viết kịch bản trong phòng 106, trong khi Theia viết trên Blue Knight và Kirika viết dưới hang ổ bí mật dưới lòng đất của cô.

Những kịch bản đã được đưa tới CLB kịch và Kenji.

Do Sanae là ma, Shizuka đứng tên thay cho cô bé.

Cùng lúc, Yurika người chuyên gia các câu chuyện ảo tưởng và Kirika, người có thể làm tốt mọi thứ nổi lên như ứng cử viên cho kịch bản được chọn trong các thành viên phòng 106.

Thế nhưng, tác phẩm được chọn lại rơi vào người chẳng ai ngờ tới.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha! ? Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Ngân sắc Công chúa

Phần 1

Thứ 5, mừng 1 tháng 10

“Chết tiệt, tên khốn!”

“Fueeeeeeh! Tên khốn!”

Koutarou và Yurika tỏ ra hờn dỗi sau khi kết quả được thông báo.

“Như cái CLB kịch dở hơi các người có thể hiểu kiệt tác của tao và Yurika ấy!”

“Như Satomi-san nói! Như là mấy người hiểu được ấy!”

Vỡ kịch mà cả hai đề xuất đã bị loại ngay vòng gửi xe.

Không thỏa mãn với kết quả, Koutarou và Yurika đang quậy tung lên.

“Ăn đi Yurika! Tổ cho cậu chiếc cốc mì quý giá này!”

“Thật sao!? Chẳng phải cốc mì quý nổi tiếng 300 yên một cái sao!”

“Ồn mà! Chỉ có cậu là hiểu được kiệt tác của mình!”

“Satomi-sanmmnnn!!”

Cuối cùng cả hai xì xụp mì cốc ở góc phòng.

Và cuối cùng cả hai mới chịu yên.

“Kou và Yurika... hai người phiền quá đấy...”

Nhìn hai người kia, Kenji thờ dài.

Với cậu, tác phẩm của Koutarou là thất bại.

“Đừng nói thế mà, Mackenzie-kun. Cả hai đã cố gắng lắm đó.”

Vở kịch của Koutarou kể về những cuộc chiến nảy lửa của CLB đàn len.

Thể loại thì chật hẹp mà thiết lập lại quá độc khiến cho ban giám khảo bỏ ngang ngay khi tới trang hai.

Kịch bản của Yurika kể về câu chuyện của một mahou shoujo, người chẳng ai hiểu, làm công việc vất vả chẳng ai hay.

Dù phần phát triển nhân vật khá là đáng cân nhắc, nhưng lại cái thiết lập mahou shoujo vô lý đã phản tác dụng nên ban giám khảo cũng đã loại ngay sau một vài trang.

“Q-úa nhiều sự chua chát!”

“Đừng khóc, Yurika! Trận thua này sẽ khiến chúng ta mạnh mẽ hơn!”

“Vâng! Satomi-san!”

“Yurikaaa!”

Sau vài ngày viết cùng nhau chỉ để giấc mộng của mình bị vùi dập, cả hai đã sẻ chia nhau mỗi thân tình.

“Trong đây ngọt ngào quá...”

“Ahahaha.”

“Câu suýt nữa thì được chọn đó, Kasagi-san.”

“T-hật sao? Cảm ơn, Mackenzie-kun.”

Shizuka đã nộp bản thảo của Sanae trên danh nghĩa của cô.

Sanae theo nghĩa đen là người viết ma của Shizuka.

Dù độ tuổi của Sanae khiến có gặp bất lợi nhưng ngạc nhiên là kịch bản đã được đón nhận và đã qua được vòng 1.

Tiếc là nó không qua được vòng cuối, nhưng ban giám khảo rất hi vọng về nó trong tương lai.

“Tốt cho em nhé, Sanae-sama.”

“Ehehehe~”

Nhờ đó mà Sanae hiện đang cao hứng.

Khi Ruth thì thăm với cô, sắc thái của Sanae hào hứng hơn hẳn.

“Nói là thế nhưng cả tở lẫn Kasagi đều bị thua khiến bọn này cảm thấy mất thể diện quá.”

Ban cạnh Shizuka là Kiriha đang trùng vai.

Nụ cười nhẹ nhàng của cô mê hoặc như thường lệ.

“Không phải đâu, Kurano-san!”

“Phải đó! CLB kịch của đại học Harukaze đã muốn diễn vở kịch đó rồi mà!”

Người bạn cùng lớp bên cạnh Kiriha cổ vũ cô. Đúng là cô rất nổi tiếng trong đám bạn cùng lớp, cả nam lẫn nữ.

“Dù thế thì thua vẫn là thua. Có lẽ tở nên ra làm cốc mì với Satomi-san... Fufufu...”

Vở kịch của Kiriha khá đáng chú ý.

Cô đã viết một tác phẩm trào phúng và nhận được nhiều lời khen từ ban giám khảo.

Tuy nhiên, nó lại quá tuyệt để diễn ở một lễ hội VH.

Trình độ của vở kịch đòi hỏi ở mức độ cao hơn nhiều so với một CLB kịch cao trung để có thể thực hiện được.

Bởi vậy, Kiriha đã không qua được vòng cuối.

Tuy nhiên, clb kịch của đại học Kitsushouharukaze đã nghe lời đồn của kịch bản ấy nên đã có ý định sử dụng nó cho vở diễn lần tới. Họ hiện đang chuẩn bị thực hiện nó.

“Đó là cô đánh giá sai cung và cầu thôi.”

Theia hà hề sung sướng.

“Một chiếc ô tô không chỉ cần phải nhanh. Cô đâu cần một chiếc xe đua để đi chợ đâu.”

“Im đi, Tulip!!”

Bị chế nhạo bởi Theia, Koutarou vùng lên đáp trả khi vẫn còn giữ chiếc cốc mì.

“Tôi thì ổn, nhưng cô không được nói thế với Yurika!”

“Fueeeeh! Cảm ơn cậu nhiều, Satomi-san, những từ đó đủ cứu vớt mình rồi!”

“Cậu đang nói gì thế, Yurika. Cậu là đồng minh duy nhất của tớ cơ mà!”

“Ohoho, những kẻ thua cuộc thì chỉ biết ngồi đó mà liếm vết thương cho nhau mà thôi!”

“Đừng có mà tự cao tự đại, cô công chúa đáng thương hại kia!”

“Hohohoho~”

Dù Koutarou réo lên và gọi cô là đáng thương hại nhưng Theia chẳng thèm quan tâm.

Thường thì cô sẽ đáp trả lại, nhưng nay cô chỉ đáp lại bằng nụ cười đầy tự tin.

Bởi cô biết Koutarou chỉ nói thế bởi chính cậu mới là kẻ đáng thương hại ở đây.

Kịch bản được chọn là câu chuyện tình yêu huyền diệu của Theia.

Tiêu đề là ‘The Silver Princess and the Blue Knight’ {Bạch ngân công chúa và Thanh kỵ sĩ}

Nó được thiết lập ở châu Âu trung cổ, dựa theo cuộc tranh chấp của các gia tộc hoàng gia Forthorthe.

Nữ chính, Silver Princess, là trung tâm của cuộc tranh chấp và anh hùng là Blue Knight, đã đến giải nguy cho cô giữa hồi con nguy hiểm.

Một kịch bản giải trí tập trung vào tình yêu đôi lứa và xung đột chiến tranh.

Đây là một truyền thuyết nổi tiếng của Đế chế Ngân hà Forthorthe, và Theia đã viết nó theo cách hiểu của chính cô.

Nói cách khác, sự yêu thích của Theia với Blue Knight đã ảnh hưởng đến cốt truyện của nó, nhưng đó lại là cách khiến cho đạo diễn kịch thích thú với nó.

Các thành viên khác cũng có thiện chí với vở kịch này.

Trên hết là yêu cầu của nó phù hợp với trình độ clb kịch cao trung.

Nên câu chuyện của Theia đã được chọn để biểu diễn cho lễ hội VH sắp tới.

Phần 2

Kể từ lúc chọn được kịch bản, clb kịch đã bắt tay vào giai đoạn chuẩn bị.

Lễ hội VH Kitsushouharukaze tổ chức trong hai ngày, bắt đầu vào mừng 3 tháng 11, trùng với ngày Văn hóa.

* {một ngày lễ quốc gia Nhật Bản}

Và giờ là đầu tháng 10 nên họ đang ráo riết chuẩn bị.

Thời gian còn lại không nhiều, clb kịch đang cật lực làm hết mình.

“Cảm ơn em đã đến, Theiamillis-san, có em ở đây giúp nhiều lắm!”

“Đừng có lo. Ta có hứng thú với cốt truyện này. Nên ta sẽ trợ giúp mọi thứ có thể để cho vở kịch có thể thành công mỹ mãn.”

“Ôi, em đã trong quá trình tuyển vai rồi sao. Quá tuyệt! Hãy làm việc cùng nhau nhé, Theiamillis-san!”

“Chỉ có thể để mọi chuyện cho ta! Hãy cùng làm ra một vở kịch hoàn hảo nhất!”

Đạo diễn kịch và Theia đúng là cặp đôi hoàn hảo, cả hai đã bắt đầu công tác chuẩn bị từ hôm qua.

“Mackenzie, bố cục sản diễn không đủ vật liệu, nên họ muốn ai đang rảnh thì đi mua một thêm đi.”

“Rõ rồi, thế họ cần những gì?”

“Danh sách này.”

“Hừm, nếu chỉ có thế này thì chắc con gái đi cũng được. Kasagi-san, cậu có rảnh không?”

“Sao thế, Mackenzie-kun?”

“Cậu và Ruth có thể đi mua một số thứ trong danh sách này không?”

“Ừ được. Có cần gấp không?”

“Kou, thế nào hả?”

“Cần gấp lắm, bạn chủ nhà ạ.”

“Rõ rồi, bọn này đi ngay đây.”

Theia không phải là người duy nhất giúp đỡ họ.

Koutarou, Shizuka và những người trong phòng 106 cũng đang nhiệt tình giúp đỡ.

Họ đã quyết ra tay giúp đỡ do CLB kịch đang thiếu thời gian lẫn nhân lực.

“Ruth-san, bạn đi mua sắm với mình nhé?”

“À, vâng! Mình sẽ đi với bạn, Shizuka-sama! Mọi chuyện nhờ chị lo nha, Kiriha-sama?”

“Ừ, đừng cứ lo, cứ để cho tôi... Tôi còn có hai con haniwa nữa mà.”

“Cảm ơn chị. Em sẽ nhanh quay lại. Vậy em đi đây ạ.”

“Gặp lại sau... Karama, Korama, cứ ở chế độ ẩn mình và giúp chị một tay.”

“Ho~! Đã rõ Ho~!”

“Đến lúc chúng ta tỏa sáng Ho~”

Do không có nhiều thành viên trong CLB kịch, tổng cộng chỉ có 8 người tất cả.

Do đó còn rất nhiều người khác cũng tới giúp ngoài Koutarou và đồng bọn.

Vài CLB nhỏ như CLB truyền thanh và CLB nhạc khí cũng tập trung lại đây giúp đỡ.

Bởi thế mà phòng CLB kịch giờ đây đầy sinh khí.

Việc phân vai cũng tiến triển tốt đẹp, và một số người đã sang bước tập lời và chọn trang phục.

“Kurano-san!”

“Vâng, có chuyện gì à?”

“Bạn có thể thuyết phục cô gái kia được không? Vai cô ấy đã được phân nhưng cô vẫn cứ phản nản...”

“Yurika?”

“Mình không muốn làm đuôi ngựa đâu!! Chỉ ít cũng cho mình cái vai có thể thấy mặt chứ! Như cái cây chẳng hạn, đi mà!”

Tuy nhiên, có một vấn đề lớn ở việc phân vai.

Họ vẫn chưa thể quyết định được ai làm nữ chính cho câu chuyện, Silver Princess.

Một số người đã thử vai nhưng lại không hợp với vai diễn.

“Vấn đề lớn rồi, Theiamillis-san.”

“Phải... Silver Princess là trung tâm của cốt truyện mà...”

Khi tiến trình buổi kịch được tiếp tục, hội trưởng club và Theia nhìn nhau ngán ngẩm.

Vấn đề lớn nhất mà họ phải đối mặt là họ không có ai cho vai nữ chính.

“Nhờ Kurano vào vai diễn này thì sao...”

“Kiriha, hừ... cho Ruth vào vai này còn hợp hơn...”

“Ruth-san đã quá hợp cho nữ kỳ sĩ rồi, nên chị không có muốn đổi vai của em ấy.”

“Ta biết... thế mới là vấn đề...”

Khi cả hai đang nghiêng đầu lo âu, Koutarou đang bước qua khi vác theo đám đồ linh kinh cho sân diễn.

“Tulip, cô đang lo lắng gì thế?”

“Dân- à không, Koutarou.”

Theia đính chính lại. Cô không thể gọi Koutarou như lúc bình thường khi đang đứng trước mặt thành viên club kịch được.

“Ta cũng đã nói rồi đó. Vấn đề với nữ chính ấy.”

“À phải, cô nói là vẫn chưa quyết định được phải không... Thế các cô gái trong club kịch thì sao? Họ dễ thương thế mà.”

Koutarou nhìn quanh club khi đang nói.

Những cô gái ở đây đều rất xinh đẹp và họ đều có thể trở thành một cô công chúa hoàn hảo.

Tuy nhiên, Theia chỉ lắc đầu.

“Nó không đơn giản thế đâu, hình tượng của họ không hợp với nhân vật.”

Theo kịch bản của Theia, Silver Princess là người mỏng manh và dễ vỡ như phù du.

Nhưng cô sẵn sàng đứng trên chống lại lũ xấu xa có dã tâm tiếm quyền đất nước này, vậy nên hình tượng rất là quan trọng.

Không may là chẳng ai trong club kịch hay phòng 106 gây ra được ấn tượng đó.

Dù tốt hay xấu gì thì họ đều là những cô gái năng động.

“Hình tượng à... Chẳng nhớ có ai cả à...”

Koutarou thì không có hiểu thứ gọi là mỏng manh là kiểu như thế nào.

Thứ duy nhất mà cậu biết là sức khỏe thể chất thôi.

“Nếu người là tên người hầu của ta thì chỉ ít hiểu về những thứ tinh tế như thế chứ.”

“Dù cô có nói vậy... Ủây, đừng có mà biến tôi thành người hầu của cô!”

Khi Koutarou lớn tiếng, Yurika người đã chọn bộ đồ diễn cho mình đã xen vào.

“Nè nè! Mình làm nó cho! Để mình diễn Silver Princess!”

Yurika đang bận chiếc áo nịt nâu, đây là bộ đồ dành cho người diễn đuôi ngựa.

Trong khi mặc nó, cô giơ tay lên không khí, và vẫy để van lơn Koutarou và những người khác.

“Minh không muốn là mông ngựa đâu!”

“...”

Koutarou cứng họng nhìn Yurika.

“G-ì thế?”

Yurika nao núng khi thấy Koutarou nhìn cô.

“... Tulip, có vẻ tôi đã ngộ ra rằng hình tượng là rất quan trọng.”

“Thì đó, quan trọng lắm mà!”

Thay vì Silver Princess, Koutarou thấy Yurika hợp làm mông ngựa đến không ngờ.

“Thế là có ý gì chứ!!!?”

Tuy nhiên, còn lâu mới có chuyện Yurika chấp nhận nó.

“Cô ồn quá...”

“Bình tĩnh Yurika.”

“Minh không thể bình tĩnh nổi!”

“Silver Princess không hợp với cậu đâu, nhưng để mình nói Tulip đôi vai khác cho cậu.”

“Thật sao?”

“Ừ ừ. Hãy tin vào đồng đội chứ, Yurika.”

“Minh đã hiểu, Satomi-san.”

Ban đầu, Yurika nhìn Koutarou bằng ánh mắt nghi ngờ, nhưng dần dần nghe theo cậu.

“Chuyện là thế đó, Tulip. Cô có thể làm được gì không?”

“Chắc là không còn cách nào khác. Để ta cho cô ta vai diễn có thể lộ mặt.”

“Thật sao!?”

“Tốt quá rồi nhỉ, Yurika?”

“Vâng, mình sẽ cố hết sức!”

Yurika sững sờ mỉm cười. Nói là thứ chứ bộ đồ cô đang mặc nhìn bựa vô cùng.

“... Vai kẻ cướp xấu xa tội tệ A đang trông kìa, cô muốn nó chứ, Yurika?”

“Không phải nó còn có vấn đề về hình ảnh hơn nữa sao?”

“Không sao! Minh sẽ nhận! Để đáp lại sự kì vọng của mọi người, mình sẽ cố gắng trở thành kẻ xấu xa.”

“Yurika, cậu nên lo lắng cho chính hình tượng của mình đi là vừa...”

Và thế là mahou shoujo của tình yêu và dũng cảm tự nhận đã trở thành tên cướp xấu xa tội tệ A.

“Vụ đó thì xong rồi thế còn về Silver Princess thì sao...”

Hội trưởng CLB kịch lên tiếng sau một hồi im lặng vì suy nghĩ.

Theia cũng nhanh chóng quay lại vấn đề.

“Vậy Tulip, thể loại vai của Silver Princess là như thế nào vậy?”

“Dù cô có bề ngoài mỏng manh nhưng cô là một người đoàn chính. Mặc cho mọi sự thống khổ, cô đã quay lại vị trí đế vương.”

“Mỏng manh nhưng đoan chính...?”

Thực ra thì Koutarou có nghĩ đến một người hợp với vai diễn này.

“Có lẽ...”

“Satomi-kun, cậu có ý tưởng sao!?”

Cảm nhận Koutarou đang nghĩ ra được ai đó, mắt hội trưởng sáng lên.

“Vâng, thực sự thì...”

Nhưng ngay khi Koutarou định nói cái tên thì cánh cửa phòng clb đã mở và một cô gái đã xuất hiện.

“Xin lỗi... à, Satomi-kun! Cảm ơn trời là bạn đã ở đây!”

Cô gái vừa xuất hiện với thái độ lo lắng, nhưng khi thấy Koutarou, cô mỉm cười và bước vào phòng clb.

“Mình có chút thời gian rảnh nên nghĩ là nên tới giúp- Có chuyện gì thế, Satomi-kun?”

Koutarou lặng yên nhìn cô gái với thái độ sững sốt khiến cô nàng lúng túng một lúc.

“Có chuyện gì với mình sao?”

Cô xấu hổ nhìn lại bản thân. Cô giữ viên chiếc váy và xoay chúng vòng quanh để xem xét có gì kì lạ trên bộ đồ của cô ấy không.

“Chị hội trưởng-san!”

Mắt Koutarou sáng ngời và cậu quay lại phía hội trưởng clb kịch.

Và cô cũng nhìn và gật đầu với cậu.

“Đó là cô ấy! Một cô gái hoàn hảo! Hợp với hình tượng một cách tuyệt vời!”

“Ể-!? Ý mọi người là sao khi hợp với hình tượng!?”

Người mới bước vào phòng là người mà Koutarou định nhắc tới.

“Cậu kia, cậu muốn làm công chúa không!?”

“Ể?”

Người đó không ai khác là Sakuraba Harumi.

Một cô gái đầy phù du và mỏng manh nhưng lại đoan chính.

Truyền thuyết về Blue Knight được chia làm hai nửa.

Nửa đầu là về Silver Princess mất ngôi vị của mình sau vụ đảo chính và lẩn trốn đến gia tộc kỵ sĩ nổi tiếng, Pardomshiha, trong khi Blue Knight bảo vệ cô.

Nửa sau là khi Silver Princess lấy lại ngai vàng sau khi đến được với gia tộc Pardomshiha.

Cô đã mượn sức mạnh của Blue Knight cùng lực lượng thiện quân để tạo nên một quân đội đánh bại pháp sư hoàng gia kẻ đã thao túng vụ đảo chính và giáo chủ hồng y.

Bởi cuộc tình phát triển giữa Silver Princess và Blue Knight trong nửa đầu khi cả hai đang chạy trốn, nó khá được yêu thích bởi các chị em phụ nữ ở Forthorthe.

Và bởi những hành động của nửa sau, chẳng hạn cuộc chiến quy mô lớn và cuộc quyết chiến giữa Blue Knight và con rồng được tập trung nhiều hơn nên nó như cốt truyện một bộ phim vậy.

Kịch bản của Theia, ‘The Silver Princess and the Blue Knight’, dựa vào nửa đầu.

Câu chuyện bắt đầu với Silver Princess và cô em gái của mình, Golden Princess (Hoàng kim công chúa/ Kim sắc công chúa), gặp gỡ Blue Knight.

Và kết thúc khi cả hai đến được lãnh thổ gia tộc Pardomshiha, còn Blue Knight tiếp tục cuộc chiến của riêng chàng.

Cả hai cảnh đều cực kỳ nổi tiếng với giới nữ Forthorthe.

“Ừ-m... ‘Reios-sama, bản thân chàng vẫn tiếp tục cuộc chiến thật là vô lý! Chàng đã chiến đấu đủ lâu rồi! Hãy quên bọn em đi và chạy đến một nơi an toàn!’”

Giọng Harumi vang lên trong chiếc sân nhỏ nhuộm ánh mắt trời về chiều.

Cô đang diễn một lời thoại trong ‘The Silver Princess and the Blue Knight’

Cô đang tập luyện trong sân vắng.

Vào cái ngày cô đến giúp Koutarou, cô đã không thể từ chối đề nghị của cô nàng hội trưởng kia và cuối cùng cũng phải nhận lấy cái vai Silver Princess.

Nhưng đây là lần đầu tiên cô diễn kịch.

Để tránh phiền hà, cô đã dùng mấy ngày gần đây để tự tập kịch một mình.

“Hừm... Những cảm xúc của Alaia, Silver Princess, đang chịu đựng ngay đây... Ta đâu có thể...”

Tuy nhiên, dù cô có luyện tập bao nhiêu chăng nữa thì cô cũng thấy có tiến triển gì.

Harumi tin rằng đây là một kịch bản rất tuyệt vời, nhưng cô lại không thể hiểu cảm xúc của Silver Princess.

Cô không phải người dân của Forthorthe, những người đã nghe đi nghe lại câu chuyện này biết bao nhiêu lần, và cô cũng không có cảm xúc mạnh mẽ với Blue Knight.

Harumi không thể hiểu nổi cảm xúc mà Silver Princess có đối với Blue Knight.

Dù cô có thể ngờ ngợ hình dung nhưng chưa đủ để cô có thể tự mình diễn nó.

“Vấn đề rồi đây...”

Blue Knight, Reios Fatra Bertorion.

Silver Princess, Alaia Kua Forthorthe.

Cuối cùng thì với Harumi, cả hai đều là những người xa lạ mà cô chẳng hay biết.

“Hừm...”

Và cô đóng quyển sách lại, một giọng ai khác cũng vang lên trong sân trong.

“Senpai!”

Cô biết nó là của ai.

“Satomi-kun!?”

Đó là Koutarou. Khi Harumi nhìn về hướng giọng nói, cô nhìn thấy Koutarou nhảy ra từ cửa thoát hiểm.

Koutarou cười và chạy về hướng cô khi cô nhìn cậu.

“Ha... ha... sao rồi senpai? Fu... ha...”

Sau khi hết tốc lực chạy tới Harumi, Koutarou gọi cô trong khi nặng nhọc thở.

Nhìn thấy thế, mọi con rối loạn trong lòng Harumi như biến mất.

(Satomi-kun như một đứa trẻ ấy...)

Thay vào đó là niềm vui sướng, cô nở nụ cười và trả lời cậu.

“Fufufu, thực ra thì mình đang gặp vấn đề. Mình không thể hình dung được cảm xúc của Silver Princess...”

“Em cũng nghĩ vậy.”

Bắt lại được hơi thở, Koutarou gật đầu đồng ý với Harumi.

“Em cũng vậy? Là sao cơ?”

“Thì hội trưởng bảo em là chị gấp rắc rối với vai diễn nên em tới để giúp.”

Nói rồi, Koutarou đưa bản thảo trên tay cho Harumi xem.

“Ra là... hội trưởng nói cho bạn...”

Do gấp rắc rối với vai diễn nên Harumi có liên lạc với hội trưởng một vài lần.

Sau đó hội trưởng đã chuyển lời với Koutarou nên cậu mới tới đây.

(Satomi-kun biết mình gấp rắc rối nên tới đây...)

Tình huống này lại khiến Harumi cảm thấy vui trong lòng, cô vui vì Koutarou đã đến giúp đỡ cô khi cô gặp khó khăn.

“Senpai, cuối cùng tất cả đều phải tập luyện! Trước đây, em gấp rắc rối khi tìm được cách đánh bóng chuẩn nên em cứ vung gậy cho đến khi thấy thỏa mãn thì thôi. Xin lỗi vì em đã lấy ví dụ về thể thao nhưng chị chỉ cần cứ cố gắng cho đến khi cơ thể chị cảm nhận được nó là được!”

“Satomi-kun...”

Nhìn vào ánh mắt của Koutarou, nó thể hiện sự nhiệt tình của cậu, Harumi cảm thấy như rồi mọi chuyện đều sẽ ổn.

Mặc dù cô đã lo lắng rằng cô có kịp học được cách diễn không, nhưng giờ cô đã hoàn toàn quên hết những nỗi lo đó.

“Cảm ơn, Satomi-kun. Vậy chúng ta luyện tập chứ?”

“Vâng, cứ để em lo.”

(Thật kỳ lạ... Satomi-kun chỉ đến giúp mình thôi nhưng...)

Harumi cảm thấy có sự thay đổi kỳ lạ trong cảm xúc của cô, nên không khỏi mỉm cười.

Phần 3

“Thế vai diễn của em là gì thế, Satomi-kun?”

“Người lính A ạ. Có một cảnh mà em nói chuyện với Silver Princess, nên ta sẽ bắt đầu từ đó nhé.”

“Ừ.”

Koutarou và Harumi đứng trước mặt nhau giờ trang giấy.

Mặt trời chiều chiếu sáng lấy họ, tạo nên một cái bóng dài trên mặt đất.

Người lính A và Silver Princess nói chuyện ở đoạn giữa câu chuyện khi Silver Princess đang cải trang đi đến chốt kiểm soát.

Thực tế thì Người lính A cũng rất nổi tiếng ở Forthorthe.

Dù không được xưng danh, anh ta cũng được yêu thích ở Forthorthe bởi lòng trung thành.

“Coi nào... à đây rồi. ‘Này, cô gái đáng kia! Không ai được phép qua đây nếu không được cho phép!’”

Koutarou dù đã luyện tập rất nhiều nhưng cậu vẫn còn ấp úng.

Dù cậu nói sẽ giúp Harumi luyện tập, nhưng bản thân cậu còn cần luyện tập hơn nữa.

“Hãy xem hết một lượt lời thoại từ trên xuống dưới. Không cần phải luyện tập vội đâu.”

“Vâng.”

Harumi và Koutarou gật đầu với nhau và bắt đầu đọc bản thảo.

Trong khi đọc lời thoại và hướng dẫn diễn tập, họ bắt đầu diễn.

“Này, cô gái đáng kia! Không ai được quyền qua đây nếu không được cho phép!”

Đó là lời thoại của người lính A của Koutarou khi gặp mặt Silver Princess cùng đồng đội đang chạy trốn từ cuộc nổi loạn.

Khi Silver Princess cố gắng đi qua điểm kiểm soát, cô đã bị chặn lại bởi người lính A, người nghĩ cô là kẻ khả nghi.

“Ta có con dấu thông hành trên chiếc túi này. Xin hãy nhìn xem.”

Tuy nhiên, do chạy trốn chẳng mang theo gì ngoài quần áo trên lưng nên Silver Princess không được phép đi qua.

Cô đã chuẩn bị cho chuyện sắp xảy ra.

“Cho ta xem... Hử? Đùng có mà láo! Làm gì có giấy phép nào trong chiếc túi này!”

“... làm ơn hãy cho ta qua...”

“Cô không được đi đâu hết! Cô đã bị- Chờ đã, huy hiệu này là!”

Tuy nhiên, ngay lúc đó, người lính A đã chú ý huy hiệu hoàng gia được khắc trên đồ đạc của Silver Princess.

“...”

“Tôi hiểu rồi, ra là thế...”

Nhận ra tình hình, người lính A quyết định để Silver Princess đi qua, dù biết sẽ có chuyện xảy ra với mình.

“Tôi xin lỗi, cô gái trẻ. Đó là lỗi của ta. Cô đúng là có giấy phép.”

“Không... ta mới là người cần phải xin lỗi...”

“Nhanh lên và đi đi, còn rất nhiều người chờ phía sau cô đó.”

“Cảm ơn... rất nhiều...”

Và cảnh cuối, Silver Princess đã an toàn đi qua được điểm kiểm soát.

Dù có nhiều giả thuyết cho chuyện xảy ra cho người lính A sau đó, nhưng câu chuyện về người lính anh dũng và đáng tự hào vẫn được kể mãi.

Khi Harumi và Koutarou kết thúc lời thoại, Koutarou cười khi.

“Ahaha, cái này chẳng hợp em tí nào à.”

Koutarou áp dụng toàn bộ lời thoại của mình.

“Fufufu, ai cũng như vậy ở lần đầu tiên mà.”

“Nhưng so với em thì chị làm tốt hơn nhiều.”

Ngữ điệu của Harumi lọt tai hơn và cô đã đặt cảm xúc vào lời thoại của mình.

Nên Koutarou không cảm thấy Harumi có rắc rối với vai diễn.

“Nhưng bạn nói mình mới đề ý... có vẻ nó đã mượt hơn chút...”

(Lạ thật, vài phút trước mình còn không thể hiểu được cảm xúc Silver Princess mà...)

Harumi bối rối.

Ngay khi cô bắt đầu diễn lần nữa, lời thoại Silver Princess cứ như chảy trong đầu cô.

Dù không có gì thay đổi, nhưng cô bắt đầu hiểu cảm giác của Silver Princess.

(Vậy thì chắc mình có thể diễn cảnh với Blue Knight tốt hơn khi này chăng...)

Harumi lo lắng về cảnh trò chuyện giữa mình với Blue Knight.

“Satomi-kun, bạn có thể diễn cảnh khác với mình khi mình đang có đà không?”

“Được chứ, là đoạn nào?”

“Ở cuối vở diễn... ừm, khi Blue Knight rời đi tiếp tục cuộc chiến...”

“A, em hiểu rồi, là nó à.”

Harumi nhanh chóng mở trang đã đánh dấu còn Koutarou cuống cuống lật trang để tìm cảnh.

Nó là đoạn cuối câu chuyện, chỉ còn một chút nữa thì tới lãnh hạt của Pardomshiha nhưng Silver Princess và những người khác đã bị bao vây bởi quân nổi loạn.

Cảnh mà Blue Knight quyết định đơn thân chiến đấu để có thể bảo vệ hai công chúa.

“Minh đã luyện tập cảnh này nhiều lần rồi nhưng lại không thể khá kên được... nên mình muốn thử nó khi bạn vẫn đang giúp mình, Satomi-kun.”

“Minh hiểu rồi.”

Dù Koutarou khá ngu ngơ với mấy cái thứ tình cảm như thế này, nhưng cậu cũng hiểu vai trò quan trọng của nó.

Nếu những cảnh sau đó là diễn suất của Blue Knight thì cảnh này màn thể hiện của Silver Princess.

“Bạn có thể diễn lời thoại của Blue Knight chứ, Satomi-kun?”

“Blue Knight as...?”

(Minh chỉ cần làm y như lúc Mackenzie diễn khi hắn luyện tập là được...)

Koutarou nhớ lại lúc Kenji luyện tập; Kenji là người đóng vai Blue Knight.

Koutarou gật đầu đồng ý với Harumi sau khi nắm rõ hình ảnh của Blue Knight.

“Rõ rồi. Vậy bắt đầu đi thôi. Luyện tập nhiều thì chất lượng cũng tăng.”

“Ừ, làm thôi.”

Cả hai gật đầu và giáp mặt vào nhau, kịch bản sẵn sàng trên tay.

Sắc đỏ của ánh mặt trời chiều bùng sáng Koutarou.

(A...)

Harumi bắt đầu với cái nhìn.

rokujouma_v4_107

“... Điện hạ Alaia, có thể ta chỉ có thể đi cùng nàng đến đây thôi.”

“Reios-sama!?”

(Minh chắc là nó sẽ như thế này...)

Trong kịch bản, Blue Knight sẽ đối mặt với Silver Princess, trong khi ánh chiều tà đỏ chói chiếu lấy chàng ta.

Koutarou không mặc giáp trụ mà là đồng phục, trên tay kịch bản thay vì thanh kiếm, nhưng nó lại hoàn toàn khác với lúc Harumi tự diễn một mình.

Nhờ đó mà cô đã hiểu cảm nhận của Silver Princess một cách tốt hơn.

(Ra là cô ấy đã bị cuốn hút bởi con người này...)

Lúc đó, Silver Princess đã bắt đầu có những xúc cảm với Blue Knight.

Nếu không có cuộc biến loạn này, có thể cô, Silver Princess không thể gặp được chàng kỵ sĩ bản địa này.

Cuộc gặp gỡ kỳ diệu đã xảy ra đương lúc tối tăm nhất cuộc đời cô.

“Điện hạ, hãy cùng em gái người chạy trốn đi. Ta sẽ chặn nhiều kẻ địch nhất có thể. Trong lúc ấy, người hãy chạy đi càng xa càng tốt.”

“Không, sao ta có thể bỏ mặc chàng, Reios-sama! Chàng là lý do duy nhất mà chúng ta có thể đi xa đến mức này!”

(Giờ nhớ lại thì mình cũng đã gặp Koutarou trong một hoàn cảnh khó khăn tương tự...)

Khi clob đan len trên bờ vực sụp đổ.

Không còn ai hứng thú với nó vì mục đích đan len, chỉ có một tên hứng thú gia nhập chỉ để hện hò với Harumi.

Và Koutarou đã đến giải cứu cô khỏi tên trêu chọc.

Sau đó, Koutarou đã tham gia hội đan len, và đã cố gắng để học hỏi.

Vậy nên đối với Harumi, cuộc gặp gỡ với Koutarou cũng giống như phép màu trong lúc gian khó vậy.

(Cảm xúc của mình và Silver Princess cũng không hẳn khác nhau...)

Và cô đã bắt đầu nghĩ theo cách đó, hình tượng của Silver Princess và của chính cô, và bóng dáng của Blue Knight và của Koutarou bắt đầu chập lên nhau.

“Đó là ơn những người dân của đất nước này nên chúng ta có thể tới được đây. Nếu không có họ thì chẳng bao giờ chúng ta mới đi xa đến vậy.”

“Không phải thế đâu, Reios-sama!”

(Dù là công chúa chẳng nữa, cô ấy cũng không khác mình là bao. Cô ấy yêu quý mọi người và muốn mọi người cũng quý mến cô. Nhưng cô lại chẳng thể nói nên lời...)

Với Harumi, hình ảnh bản thân cô giờ trùng khớp với Silver Princess.

Như Harumi, nàng ấy cũng yêu quý mọi người những chẳng thể nói ra.

Cô mong manh lại còn nhút nhát.

“Họ làm thế bởi họ yêu nàng, điện hạ ạ. Vậy nên, vì lợi ích của quần chúng, và cả của chính nàng, xin nàng hãy chạy đi, công chúa Alaia.”

“Xin hãy chờ đã, Reios-sama!”

(Không đúng, Reios-sama! Silver Princess không gục ngã bởi có ngài ở bên!)

Dù cảm xúc của Harumi và Silver Princess bắt đầu nhập vào nhau.

Thế nhưng mới khi nãy thôi, cô còn chẳng thể hiểu được nó.

Nhưng giờ, cô lại đau đớn nhận ra cảm xúc mà Silver Princess phải trải qua.

“Reios-sama, sao chàng lại phải đơn thân lao vào cuộc chiến vô nghĩa đó chứ! Chàng đã chiến đấu đủ rồi! Hãy quên bọn em đi và hãy chạy đến một nơi an toàn cho riêng mình!”

(Satomi-kun sẽ rời xa... cậu ấy sẽ bỏ mình mà đi...!)

Đột nhiên, nước mắt trào lên đôi má của Harumi.

Dù nước mắt khiến cô không thể thấy rõ bản thảo, nhưng lời thoại của Harumi không một chút ngập ngừng.

Giờ đây, cô chẳng cần bản thảo nữa.

Cô đã đọc bản thảo và nhắc đi nhắc lại câu thoại vô số lần.

Cô đã nhớ nó bằng cả trái tim.

Thứ duy nhất mà cô còn thiếu là cảm xúc của Silver Princess.

Khi mà đã hiểu được nó, Harumi có thể đọc lời thoại như nó chính là câu từ của cô vậy.

“Em muốn chàng được sống!”

Giờ đây, Harumi không còn phân biệt nỗi ai đang đứng trước mặt cô, hay cảm xúc đang dâng trào trong trái tim thuộc về ai nữa.

Và do chẳng còn phân biệt nỗi, Harumi cứ thế mà tuôn hết nỗi lòng mình cho Koutarou nghe.

“Thật tuyệt quá, Sakuraba-senpai...”

Sau khi buổi luyện tập kết thúc, Koutarou vẫn còn sừng sốt.

Lời nói của cô, sự tuyệt vọng và dòng nước mắt như nhấn chìm cậu.

Nó đủ khiến Koutarou cảm thấy xấu hổ dù chỉ đơn giản đọc câu thoại của mình từ bản thảo.

“C-ảm ơn, Satomi-kun...”

Bản thân Harumi cũng bất ngờ.

Cô hiện đang xấu hổ dụi nước mắt, lúng túng trước sự thay đổi của chính cô.

“Minh hơi rối bời. Minh còn không thể hiểu nổi cảm xúc của Silver Princess vừa mới đây xong. Minh không biết sao mọi chuyện lại đột ngột quá vậy...”

Harumi không thể nói với Koutarou rằng cảm xúc của cô đã đồng bộ với Alaia được.

Đó chẳng khác nào tỏ tình với cậu vậy.

Mọi thứ cô có thể làm là đỏ mặt và đáp lại một cách lơ đãng mà thôi.

“Sakuraba-senpai, có lẽ chị có tài năng về cái này?”

“K-hông phải đâu, Satomi-kun! T-hậm chí giờ mình chỉ muốn chạy trốn cho rồi!”

Harumi thường cảm thấy xấu hổ và không thoải mái khi đứng trước đông người. Cô chỉ đơn giản không thể từ chối lời đề nghị vai diễn từ hội trưởng kịch mà thôi.

Bình thường thì Harumi sẽ chẳng bao giờ tưởng tượng được có ngày cô đứng trên sân khấu.

“... Đừng có khiêm tốn thế, Sakuraba-san.”

Cùng lúc, hội trưởng clb kịch xuất hiện.

“Chị hội trưởng, chị cũng đến à?”

Khi Koutarou hỏi, cô nở nụ cười thỏa mãn và tiến tới hai người.

“Phải, Sakuraba cứ nói là cô ấy gặp rắc rối với vai diễn nên chị đến coi xem thế nào nhưng đúng là vô ích rồi. Buổi luyện tập quá tuyệt vời. Nó chẳng như diễn tí nào luôn.”

Hội trưởng clb kịch sung sướng, như đã kiếm được viên ngọc thô.

Cô thích thú nắm lấy tay Harumi.

“Hãy tiếp tục như thế, Sakuraba! Nếu bạn có thể diễn như thế trước mặt mọi người, thì vở kịch sẽ vang dội cho mà xem!”

“K-hông có đâu, mình còn có nhiều thứ phải học hỏi mà...”

Harumi đỏ mặt và hướng mắt xấu hổ nhìn xuống khi nhận sự tán thưởng ngoài sự mong đợi.

“Thì em đã nói rồi mà. Sakuraba-senpai tuyệt lắm. Chị ấy là một tiểu thư đài các cơ mà.”

“S-Satomi-kun!”

Harumi không quen được khen ngợi, và những lời khen tặng cho phần diễn của cô chẳng khác nào đang ngợi khen cảm xúc của cô với Koutarou vậy.

Với cô, nó cực kỳ xấu hổ và cô chẳng thể ngóc đầu lên nhìn được nữa.

“Satomi-kun, chị mong em tiếp tục dấn dấn Sakuraba-san như vậy nhé.”

“Cứ để đó cho em, Satomi Koutarou. Em sẽ biến chị ấy thành một cô công chúa đầy tráng lệ.”

“... S-Satomi-kun...”

Và thế thay vì Harumi, Koutarou lại mới là người hã hê tự hào.

Phần 4

Kiriha bước ra từ căn bếp với một chiếc đĩa, trên đó cà dưa chuột đã được thái ra.

Bước vào phòng trong, cô nhìn quanh và sau khi đã chắc chắn là Ruth không có trong phòng, cô gọi Yurika.

“Yurika, tôi có chút dưa chuột còn lại từ bữa sáng, cậu có cần không?”

“À, mình có! Hercules thích chúng lắm!”

Hercules-chan; trước khi mọi người để ý thì nó đã trở thành biệt danh mà mọi thành viên phòng 106 gọi con bọ Hercules.

Yurika nhận chiếc đĩa từ Kiriha và tiến vào lại tủ và trượt chiếc cửa ra.

Bên trong là Hercules, trong chiếc lồng nuôi của nó.

Sự ghét bỏ của Ruth đối với những con bọ hung chưa có dấu hiệu thuyên giảm nên họ đã giấu nó kể từ hôm qua.

“Thức ăn của mày nè, Hercules-chan.”

Sau khi Yurika đặt những miếng dưa chuột vào lồng, con Hercules di chuyển cái thân thể đồ sộ của nó.

Biết thức ăn đã đặt vào trong, nó chậm rãi tiến tới đám dưa chuột.

“Mà giờ mới ngẩng ra, chị có đủ thức ăn cho Hercules không vậy, Yurika?”

“Không sao đâu mà, Sanae.”

“Nếu cậu hết thì mình có thể mua thêm sau khi làm xong việc ngoài giờ.”

“Hôm qua mình mua rồi nên không sao đâu.”

“Ồ, vậy thì tốt.”

“Cảm ơn Satomi-san, Sanae-chan.”

Koutarou, người yêu bọ hung, và Sanae, người yêu mọi con thú, cũng đồng lòng khi có chuyện khi liên quan đến Hercules.

Yurika đã phải ngồi và ngủ ở phòng trong kể từ khi Hercules chiếm mất chiếc tủ của cô.

Nói là thế nhưng kể từ khi sống như vậy, họ cũng bắt đầu thân nhau ra.

Và trước khi nhận ra thì ‘xếp hạng’ của Yurika cũng bắt đầu được nâng lên.

“Áo khoác của cậu, Koutarou.”

“Ừ, cảm ơn nha, Kiriha-san.”

Nhờ sự trợ giúp của Kiriha, Koutarou mặc áo khoác vào.

Mùa thu đang tới, về đêm đang lạnh dần khi Koutarou quay về sau công việc ngoài giờ.

“... Hai người như cặp đôi mới cưới ấy...”

Khi nhìn Kiriha giúp Koutarou mặc đồ, Yurika nhìn lên mà réo lên.

“Trái tim anh ta đã bị xâm lược rồi. Koutarou đúng là tên ngốc mà! Anh ta chỉ nên tin tưởng tui mà thôi chứ!”

Không như Yurika, Sanae tỏ ra tức tối.

Cô không thể chấp nhận việc Koutarou và Kiriha thân thiết với nhau được.

Nhưng cô cảm thấy lo lắng hơn là ghen tị.

Sanae hoàn toàn tin tưởng Koutarou.

“Nếu mình không làm gì thì Koutarou sẽ thua Kiriha hay Theia một cách ngu xuẩn mất!”

“Sanae-chan?”

Lấy lại khí thế, Sanae bỏ Yurika lại phía sau và hướng tới chỗ ổ cắm trên tường.

Sanae hướng tới chiếc điện thoại của Koutarou và dùng tâm linh thuật của cô để di chuyển nó tới chỗ cậu.

“Koutarou! Anh quên điện thoại!”

Sanae tóm lấy lưng Koutarou như thường lệ, mà mặc dù bất mãn một vài phút trước nhưng giờ cô đã nở nụ cười vui sướng.

“À, cảm ơn nhé, Sanae.”

“Ừm!”

Koutarou nhận lấy chiếc điện thoại đang lơ lửng và cất vào trong túi.

Sau khi cảm ơn Sanae, cậu nhìn nụ cười của cô bé.

(Khen em nữa đi, đồ khốn!)

Với Koutarou, đó dường như là hàm ý của nụ cười đó, nên cậu đưa tay lên xoa đầu Sanae.

“Hehehe.”

“Làm tốt lắm.”

Sau khi Koutarou xoa đầu cô bé, nụ cười của cô còn lớn hơn nữa và tay cô bé quấn chặt lấy cổ của cậu.

“... Sanae-chan suốt ngày nói về xâm lược với chuyện thắng thua... nhưng thực ra thì em ấy chỉ muốn được phụ thuộc vào Koutarou thôi...”

Đó là mọi chuyện trong con mắt của Yurika khi chứng kiến hai người họ như vậy.

Phần 5

Tiến tới căn cứ trên ngọn núi nhỏ nơi mà trường cao trung Kitsushouharukaze được xây dựng, khá nhiều học sinh đang tới trường dù hôm nay là chủ nhật.

Có nhiều CLB tổ chức hoạt động kể cả chủ nhật.

“Chào buổi sáng, Satomi-kun!”

“Này, tên nhóc năm nhất, làm xong việc nhớ ghé qua đó!”

Trong số đó có một vài thành viên của CLB kịch.

Sau khi chào cậu, họ vội vã leo con dốc tới trường.

“Chào buổi sáng! Tôi sẽ tạt qua khi quay về!”

Các thành viên CLB kịch không thèm quay lại khi nghe câu trả lời của Koutarou, mà ba chân bốn cẳng leo con dốc và biến mất sau góc quẹo.

Nhìn thế, Koutarou và Sanae bắt đầu cười.

“Có vẻ họ muộn buổi họp.”

“Chắc thế. Tulip và Ruth cũng bỏ đi từ sáng sớm mà.”

Theia và Ruth không còn ở phòng 106 do họ có công chuyện ở CLB kịch.

Koutarou và những người khác sẽ nhập bọn với họ sau khi kết thúc phần việc của mình.

Tuy nhiên, Theia người viết lên kịch bản phải luôn luôn có mặt.

Dĩ nhiên, Ruth cũng phải đi hộ tống cô.

“Họ chắc bị ăn chửi bởi Theia rồi.”

“Chắc thế.”

Koutarou chậm rãi bước lên con dốc. Cậu đang trên đường đi làm thêm ở khu di tích, nhưng không như lũ CLB kịch, cậu không vội vã bởi cậu còn khá dư dả thời gian.

“Thời tiết có vẻ đang lạnh dần.”

“Lễ hội Vh sắp đến, nghĩa là tháng 11 đang đến gần mà.”

Lễ hội VH tổ chức vào mừng 2 và mừng 3 tháng 11.

Và do hiện là giữa tháng 10, nên tiết trời buổi sáng cũng đã bắt đầu lạnh dần lên.

“Hử? Giờ nghĩ lại thì, Sanae, em có cảm thấy lạnh không?”

Sanae nhắc đến nhiệt độ làm Koutarou thắc mắc.

“Không. Nhưng em có thể cảm nhận nó từ anh.”

“A, ra là vậy.”

Tương tự như khi ăn, mỗi khi Sanae bám lên Koutarou là cô có thể cảm nhận nóng lạnh.

Và hiện tại cô cũng đang bám trên cậu nên cô bé có thể cảm nhận được sự chuyển mùa đang diễn ra.

“Mà anh gần đây tốt tính lên hẳn, Koutarou à, nên em mới cảm nhận được thứ mà anh đang cảm thấy.”

“Ý em là sao chứ?”

“Thì trước đây, dù có bám vào anh, em đâu thể cảm nhận nhiệt độ xung quanh đâu. Nhưng gần đây thì có. Có lẽ là do anh đã tin tưởng em hơn.”

Koutarou cũng nghĩ vậy.

Kể từ sau những ngày hè, Koutarou không còn coi Sanae là mối phiền toái nữa.

Giờ đây, cậu đã coi cô bé như một người bạn, hay thậm chí là một cô em gái.

(Nhưng...)

“... Thế không phải do em ám anh thường xuyên hơn sao?”

Koutarou không đủ trưởng thành để thừa nhận nó.

Cảm thấy thật mất mặt nếu để Sanae nhìn thấu nên Koutarou vô thức giấu cảm xúc thật của mình đi.

“Sao anh không thể thật lòng mà nói ‘Anh yêu em lắm, Sanae-chan à!’.”

“Gỡ.”

Giận dữ, Sanae bắt đầu bóp ngạt Koutarou.

Do cô đã quàng tay quanh cổ Koutarou nên cậu không thể ngăn cô bé lại.

“Nếu anh thích em thì cứ nói thẳng ra! Ngọt ngào mà thì thà rằng ‘Anh yêu em’! Rồi nhẹ nhàng mà ôm lấy em chứ!!”

“Đau quá...”

Sanae gần đến mức một đô vật chuyên nghiệp rồi nên Koutarou gần như ngất xỉu đến nơi.

“... Hử?”

Tuy nhiên, trước khi cậu lả đi thì Sanae đã thả tay ra.

“Hử, hà, aaa...”

Koutarou cuối cùng cũng thở được và cậu bắt đầu thở sâu.

Sau khi điều hòa được khí thở thì Sanae lại thì thầm.

“Koutarou, họ lại chơi bóng chày ở kia kìa.”

“Hử?”

Koutarou nhìn lên, một âm thanh quen thuộc vang lên.

Đó là âm thanh quả bóng bị đánh bay bởi cây gậy.

Trên hết, cậu có thể nghe thấy tiếng cổ động và tiếng người chạy.

Như Sanae đã nói, họ đang chơi bóng chày.

“... CLB bóng chày có giải đấu năm nay, nên khi không có trận đấu thì họ thường luyện tập như thế.”

“Hử...”

Koutarou bắt đầu leo con dốc khi với Sanae cuối cùng cũng bình tĩnh trên vai.

Sau khi một quãng ngắn, hàng cây đã bị thay thế bởi tường đá và hàng rào.

Ở bên kia của hàng rào là sân trường của Harukaze, và trên đó, là những học sinh trong đồng phục bóng chày đang bận chạy.

“Đúng là CLB bóng chày mà.”

“Giờ là lúc họ tỏa sáng...”

Koutarou nhìn CLB bóng chày vừa tiếp tục bước đi.

Cậu chậm rãi bước đi, bởi đó là thứ mà cậu khao khát mà.

(Bóng chày à...)

Koutarou không có vấn đề gì với hội đàn len, hoạt động CLB cũng thú vị và cậu cũng khá thân với Harumi.

Tuy nhiên, cậu yêu thích bóng chày, cậu đã chơi nó từ cấp 2 và cậu yêu thích luyện tập.

Nên cậu vẫn có chút hối hận khi đã không tham gia CLB bóng chày.

“Nè, Koutarou.”

Đã qua sân trường và mất dấu của CLB bóng chày, Sanae thì thầm với Koutarou.

“Hử?”

Koutarou quay lại với Sanae. Cậu không có hứng thú với hoạt động CLB bóng đá.

“Tham gia đi. Ý em là anh có thể chưa thể chơi chính được nhưng anh có thể làm những thứ anh muốn!”

“Sanae...”

Những lời của Sanae làm Koutarou bất ngờ, và cô vẫn tiếp tục.

“Em sẽ giúp anh việc nhà! Nên anh sẽ có thời gian chơi nó!”

“... Cảm ơn em, Sanae.”

Lời nói của Sanae làm cậu cảm thấy ấm áp và cậu xoa đầu cô bé.

Cậu rất hạnh phúc khi cô bé nói như vậy.

“Nhưng Ồn mà. Anh không chơi nữa đâu. Em khỏi lo về chuyện đó.”

Koutarou lắc đầu trong khi vẫn xoa đầu Sanae.

“Tại sao!? Anh yêu bóng chày cơ mà!?”

“Ừ.”

“Vậy cứ chơi nó thôi!”

“Chơi bóng chày đòi hỏi nhiều tiền lắm. Nó là thể nhưng cũng chẳng dễ khi vừa có thể đi làm thêm vừa chơi bóng chày cùng lúc được. Không như hội

đan len, đó là clb thể thao đó.”

“Koutarou...”

“Nhưng cảm ơn em, Sanae. Anh vui khi nghe em đã nói thế.”

Koutarou tiếp tục xoa đầu Sanae vừa mỉm cười.

“Không.”

Tuy nhiên, Sanae vẫn còn u ám.

Cô cay đắng cắn môi mình.

(Nếu mình không phải là ma... mình có thể làm được gì đó... và...)

Đó là lần đầu tiên Sanae hối hận mình là một hồn ma kể từ khi gặp gỡ Koutarou.

“Ồ?”

Koutarou dừng lại và chỉ về phía trước.

“Chẳng phải Tulip kia sao?”

“Ế?”

Khi Sanae nhìn theo hướng Koutarou chỉ, cô có thể thấy mái tóc vàng.

Dường như Theia đã ngã khi đi qua cổng trường.

Tuy nhiên, kì lạ là cổ một chiếc túi bụi chẳng hề trên cô.

Nhờ nó mà dường như chỉ có đầu cô là ở đó.

“Cô ta đang làm gì vậy...?”

“Ai- biết...”

Sanae hoàn toàn quên khuấy cái phức cảm của mình sau khi thấy Theia trong trạng thái kì lạ.

“Này, Tulip, cô làm gì vậy?”

Koutarou kêu tên Theia và chạy lại với cô.

Và do Sanae vẫn đang bám theo cậu nên cô bé cũng bị kéo theo.

“Hử?”

Nghe thấy giọng Koutarou, đầu Theia ngẩng lên nhìn cậu.

rokujouma_v4_125

“Trò mới của cô à?”

“Dĩ nhiên là không rồi! Nhanh lên và giúp ta đi!”

(Có vẻ cô ta vẫn ổn...)

Dựa theo giọng điệu, Koutarou xác nhận là cô nàng vẫn ổn và bước chậm rãi lại.

Cậu đã có chút lo lắng.

“... Con rùa à?”

“Tulip, cô làm gì mà đến nỗi này?”

Koutarou và Sanae nhanh chóng chạy lại chỗ Theia và nhìn cô.

Cô đã ngã sấp mặt và chiếc túi lớn đè lên lưng cô.

Chiếc túi lớn đến mức bao phủ toàn bộ cơ thể nhỏ bé của cô.

Thế nên thứ lòi ra ngoài chỉ còn chiếc đầu và tay chân của cô mà thôi.

Cô giống y hệt một con rùa vậy.

“Chẳng làm gì hết, nhanh đến giúp ta đi!!”

“Còn lâu nha. Tôi sẽ giúp sau khi cô nói cho tôi chuyện khôi hài gì đã xảy ra cơ.”

Koutarou thích thú và nhìn Theia.

“Ta từ chối! Như công chúa của Forthorthe, không có chuyện lại vạch áo cho người xem lưng đâu!”

Đĩ nhiên, Theia không trả lời thẳng thừng.

Mặt cô chuyển đỏ và cô quay mặt khỏi Koutarou.

Nhìn thế, Koutarou quay lưng với Theia.

“VẬY chờ người khác tới giúp nha, Tulip.”

“Chờ đã! Thà ta nói cho người còn hơn cho lũ dân đen nhìn thấy bộ dạng thảm hại này của ta!”

“Thế sao không làm ngay từ đầu đi.”

Sau khi Theia hoảng loạn gọi với Koutarou, cậu chàng quay lại với nụ cười và ngồi xổm trước mặt cô.

“Anh rồi cũng giúp cô ta, thì sao không giúp luôn đi cho rồi...”

“Thế em không muốn biết chuyện gì đã xảy ra với Tulip sao?”

“À thì có.”

“Thế đã có chuyện gì?”

Koutarou khinh khỉnh cười và hỏi Theia.

Nhìn thấy thế, Theia quay mặt đi lần nữa.

“Ta giúp vận chuyển vật liệu... Do trong đó chỉ có quần áo nên ta nghĩ mình ta là được nhưng rồi ta ngã... Chỉ có thể thôi!”

Theia bắt đầu nhỏ tiếng giải thích nhưng giọng ngày càng to ra và cuối cùng như hét lên.

“Nào thích thì cười đi! Ta biết người muốn-”

Tuy nhiên, trước khi Theia kết thúc câu, cô nhìn lại chẳng thấy Koutarou đâu cả.

“H-ừ? Dân thường...?”

Theia bắt đầu nhìn quanh kiếm Koutarou.

Nhanh chóng, cô tìm thấy cậu lần nữa.

Koutarou đã đi vòng ra bên hông cô và chạm vào chiếc túi.

“Sanae, giúp anh đi.”

“Ừ, em đây ở đây nhé?”

“Ừ.”

“Thường dân...? N-gười làm gì...”

Theia vẫn chưa hiểu Koutarou đang làm gì và chỉ nhìn cậu.

“Không thấy sao, tao đang giúp cô còn gì.”

Koutarou đáp trả với cái nhìn ngạc nhiên.

“K-hông, ta biết điều đó, nhưng không phải người muốn chế nhạo ta sao?”

Đó là lý do mà Theia lúng túng.

Rõ ràng là Koutarou muốn cười nhạo cô sau khi nghe xong câu chuyện.

Tuy nhiên, cậu ta lại không hề cười, mà lại cố gắng di chuyển chiếc túi với ánh mắt nghiêm túc trên mặt.

“Đó là cái tôi định làm, nhưng nghe chuyện xong thì tôi đổi ý rồi.”

Koutarou thờ dãi.

Cậu thấy việc cậu đã làm thật tệ hại.

“Tôi cứ nghĩ cô đang cố làm gì đó cơ. Nhưng chuyện thành ra là do cô đang cố giúp mọi người. Thế thì có gì mà đáng chế nhạo cơ chứ, phải không?”

Thấy nói hơi nhiều, Koutarou gãi đầu và xấu hổ ngoảnh mặt đi với Theia.

“A, ừ... phải...”

Theia không để ý đến điều đó, cô đang nghĩ về những lời cậu nói.

(Tên dân thường không cười thất bại của mình...?)

Theia cứ ngỡ là Koutarou sẽ cười nhạo cô nên cô đã bối rối trước phản ứng của cậu chàng.

“Sanae, làm thôi.”

“Ừ, đã rõ.”

“Đây!”

“Ei!”

Trong khi Theia còn đang lúng túng, Koutarou và Sanae đã hợp lực lấy chiếc túi ra khỏi lưng cô.

Cuối cùng cũng thoát được, Theia có thể đứng lên.

Nhưng thay vì thế, Theia vẫn nằm trên nền bê tông với cái nhìn hoang mang.

Một bàn tay chìa ra trước Theia.

Cô nhìn nó và ngược lên nhìn Koutarou đang cười.

Trong khi cô nhìn cậu với cái nhìn vô cảm, Koutarou cười và mở lời với cô.

“... Người có bị thương ở đâu không, điện hạ?”

Đó là lời thoại của Blue Knight từ bản thảo của Theia.

Do đã luyện tập với Harumi vài lần, Koutarou nhớ gần hết số lời thoại của Blue Knight luôn rồi.

“À... ừ...”

Sau khi lời thoại của Blue Knight thoát khỏi miệng Koutarou, Theia không thể quay mặt khỏi khuôn mặt cậu.

Theia nhìn Koutarou và ngần ngại nắm lấy tay cậu.

Và khi cô làm thế, Koutarou kéo cô đứng dậy và cậu mở miệng lần nữa.

“Xin hãy tha thứ cho sự thất lễ của ta, điện hạ Theiamillis.”

“... Anh chỉ cần thành thật xin lỗi là đã trâu cô ấy thôi mà...”

Sanae bắt ngờ trước lời nói của Koutarou và thở dài thườn thượt.

“Đồ ngốc, cứ như anh mày làm được thứ xấu hổ đó á!”

“Anh đúng là chẳng thành thật chút nào à, gừ...”

Koutarou muốn xin lỗi Theia nhưng lại quá xấu hổ để tự nói ra nên cậu đã mượn đỡ lời của Blue Knight thay vì.

Cậu dùng cách đó để bao che sự xấu hổ của mình.

Nhưng nó lại mang lại kết quả không ngờ.

Lời thoại rề tiền của Koutarou lại tác động lớn tới Theia.

“B-Blue Knight-sama...?”

“Hử? Sao thế, Tulip? Cô trông lạ lắm.”

Theia vẫn chăm chú nhìn Koutarou.

Thấy kì lạ, cậu nhìn mặt cô.

“A-a! T-a ồ, Blue- ý ta là, t-a ồ, dân thường!”

“Cô hành động lạ lắm. Cô có đập đầu vào đâu không thế?”

Koutarou nghĩ là Theia đã bị thương ở đâu đó do cô không hành động như thường ngày.

“T-a ồ, ta thực sự ồ!”

Theia quay lưng lại với Koutarou, mặt cô giờ đỏ như gấc.

“Thật chứ? Đừng ép mình quá, cô vừa bị thứ quá cân này đè lên đó.”

“Ta đã nói là ta ồ mà!”

Theia hét lên trong khi vẫn quay lưng với Koutarou.

(Bình tĩnh nào, Theiamillis. Đây không phải là Blue Knight-sama, đây là Koutarou... Ý mình là dân thường! Sao người lại rung động lên thế chứ! Ồn mà, không sao hết!)

Tuy nhiên, tiếng hét của cô dường như đã chạm trực tiếp đến chính bản thân cô, hơn là tới Koutarou.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!*? Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Thay đổi vai diễn và Âm mưu bí ẩn

Phần 1

Thứ 3, ngày 20 tháng 10

rokujouma_v4_extra2

Chỉ còn ít hơn hai tuần nữa là đến lễ hội VH, CLB kịch đã bắt đầu triển khai diễn tập tổng duyệt ở một sân khấu tạm dựng ở nhà thể dục.

Cách cảnh dựng đã được đặt đúng vị trí trên sân khấu, và dù Koutarou và những người khác đã làm ra chúng nhưng chính họ cũng cảm thấy chúng chân thực đến kì lạ dưới ánh đèn đầy sắc màu.

“Thế này là được rồi.”

“Chị vui là ta đã kịp làm xong nó cho buổi diễn tập.”

Theia và hội trưởng clb cười khi chiêm ngưỡng sân khấu.

“Chúng ta đã chăm chỉ mà, nhĩ năm nhắt?!”

“Đúng vậy... dù chưa hoàn thiện lắm...”

Đằng sau Theia và hội trưởng là những thành viên clb kịch, Koutarou và những người từ những clb khác đến giúp.

Theia quay lại gọi đám Koutarou.

“Cho phép ta cảm ơn tất cả mọi người. Mọi người đã làm việc tốt lắm.”

Theia cũng đã giúp Koutarou và những người khác mỗi khi rảnh nên cô cũng hiểu những khó khăn mà mọi người đã trải qua.

“Bình thường thì ta sẽ muốn than phiền cơ nhưng nay thôi vậy.”

rokujouma_v4_extra3

(Tulip đúng là thần tượng Blue Knight mà, nên thế cô mới bỏ quá lần này à...)

Koutarou đã nghe từ Ruth về tình yêu mà Theia giành cho Blue Knight là do ảnh hưởng từ mẹ cô.

Cậu cũng đã thấy sự cố gắng của cô để buổi vở kịch có thể được trình diễn, vì thế cậu trân trọng những cảm xúc ấy của cô.

Ruth xuất hiện khi Koutarou và những người khác đang nghỉ ngơi.

“Cảm ơn anh đã làm việc chăm chỉ, Satomi-sama, và các anh nữa.”

“Ruth-san.”

Cô đang mang rất nhiều khăn ướt trên một chiếc khay.

Đó là cách mà cô cảm ơn Koutarou và những người khác đã dựng cảnh cho sân khấu.

“Mọi người, hãy dùng chúng để thấm mồ hôi.”

“Ồ, Ruth-chan đúng lịch thiệp thật!”

“Cảm ơn! Tôi sẽ dùng nó.”

“Sự quan tâm đầy ảm áp khiến tâm trí mình trở nên nhẹ nhõm. Những cô gái trong clb mình mà cũng được như thế thì...”

Những tên con trai nhanh chóng bao lấy Ruth và lấy những chiếc khăn mát.

“A, sao mày lấy hai cái liền!?”

“Thì sao chứ!? Tao lấy một cái đem về nhà để giữ kỉ niệm!”

“A, chơi đùa! Tao cũng muốn!”

Tuy nhiên, khi mọi người lấy cho mình tới hai đến ba cái nên số lượng nó giảm xuống nhanh chóng.

“A, mọi người không nên làm thế, mỗi người nên lấy một cái thôi!”

Ruth cố giữ kiểm soát nhưng tổn thất đã thấy rõ. “A, chẳng còn cái nào cho mình cả!”

Và khi đến người cuối cùng là Koutarou thì chẳng còn cái nào trên khay nữa.

“Ha~ như sống lại ấy...”

“Từ bỏ đi nhóc năm nhắt. Để bọn tao thưởng thức tình yêu của Ruth hết cho.”

“Tặc, mình chậm chân rồi!”

“Này Satomi. Tao cho mày cái tao dùng rồi nè.”

“Ai thèm nó chứ!?”

Khi Koutarou hét lại đám còn lại, Ruth tỏ ra ăn năn trong khi giữ chiếc khay trống.

“Em xin lỗi, Satomi-sama... A, phải rồi!”

Tuy mới xin lỗi nhưng nhanh chóng sắc thái của Ruth thoải mái hơn.

Cô đưa tay phải vào trong túi và vấy tay trái gọi Koutarou lại gần.

“Satomi-sama, lại gần đây một chút.”

“Có chuyện gì thế, Ruth-san?”

Khi Koutarou lại gần, Ruth ra dấu lại gần hơn.

“Đưa mặt anh lại gần chút.”

“Haa...”

Dù không hiểu Ruth muốn gì, nhưng cũng chẳng có lý do để từ chối nên Koutarou làm theo lời cô.

“Cứ đứng như vậy nhé, anh Satomi.”

Và khi Ruth nói thế, cô rút ra một chiếc khăn tay từ trong túi và bắt đầu lau mồ hôi trên mặt cậu.

Khăn tay của cô mềm mại và có thoang thoang hương hoa.

Vậy nên mỗi lần cô ấn khăn tay lên mặt Koutarou, thì nó thấm đi mồ hôi và để hương hoa ở lại.

“Ruth-san, cậu không cần làm đến mức này đâu. Mình chỉ cần đi rửa mặt là được mà.”

“Không, Satomi-sama. Đây là lời cảm ơn của em cho những sự giúp đỡ của anh.”

Ruth lắc đầu trong khi mỉm cười và tiếp tục đưa khăn tay.

Và trước khi Koutarou có thể nói thêm được gì, cô đã thì thầm với giọng chỉ để Koutarou nghe thấy.

“... Và cho những sự quan tâm của anh đến bọn em mà, Satomi-sama.”

Vừa nói, cô vừa nhìn Theia.

Thậm chí giờ Theia đang háo hức nhìn lên sân khấu.

(Đúng là chẳng thể giấu được Ruth những chuyện về Tulip...)

Khi Koutarou nhìn Theia và cười nhạt, sức mặt Ruth rạng rỡ và cô sung sướng cười.

“Waaaaa, thằng khốn năm nhất!! M-à, mày làm cái chuyện đáng GATO gì thế hả!?”

“Chết tiệt! Tao cho mày khăn mát, mày đổi chỗ cho tao đi!!”

Tuy nhiên, khoảnh khắc sau đó là đội dựng cảnh đã bao vây lấy họ và nụ cười tuyệt vời của cô gái tắt trong phút chốc.

Phần 2

Blue Knight Reios Fatra Bertorion, như cái tên đã hàm ý, chàng mặc trên người bộ giáp trụ màu xanh dương.

Tuy nhiên, bộ đồ đó chưa được làm xong nên Kenji tạm thời mặc một áo choàng trắng từng được dùng cho vở kịch trước đó.

Người được giao từ quần áo đã lúng túng với bộ giáp trụ nên đã gợi ý rằng họ nên nhuộm chiếc áo choàng thành màu xanh thay vì.

Kenji người được trời ban cả ngoại hình lẫn chiều cao, nhìn giống hệt một diễn viên chuyên nghiệp khi cậu chàng bỏ kính và buộc tóc đằng sau lên.

Bởi thế mà họ chẳng thèm để ý vụ đổi màu cho chiếc áo choàng.

“Lũ chết tiệt, chúng dám đầu độc một con sông chỉ để bắt một người con gái! Đúng là hành động của lũ tiểu nhân! Ta chắc chắn không tha thứ cho chúng! Máu của chúng sẽ nhuộm bản thanh kiếm của ta!”

Vấn đề là, như mong đợi, là kỹ năng diễn.

Kenji vẫn là một nam sinh cao trung, và cậu mới ở CLB mới được nửa năm, nên cách diễn của cậu còn cứng nhắc.

“Hừm, tốt, cũng được rồi.”

Tuy nhiên, hội trưởng lại không coi cách diễn cứng nhắc đó là vấn đề lớn.

“Ken-chan đã luyện tập nghiêm túc lắm rồi, chị có thể nói cậu nhóc đã đọc thuộc kịch bản luôn ấy chứ... Ngoại hình cũng tốt, nên cứ như thế, chị chắc cậu chàng sẽ theo được thôi.”

Với hội trưởng, kỹ năng diễn kịch của Kenji đủ tốt cho vở diễn rồi.

“Còn em thì sao, Theiamillis?”

“Hừm...”

Tuy nhiên, Theia người bên cạnh cô lại tỏ vẻ cay đắng.

“Có chuyện gì làm phiền em sao?”

“... Cậu ta đúng là bánh bao, cách diễn cũng được. Cứ như thế thì chắc chắn sẽ cải thiện hơn. Nhưng có cái gì đó thiếu thiếu.”

Vai Theia trùng xuống. Cô không thấy được có vấn đề nổi cộm nào ở Kenji, nhưng lại cảm giác có cái gì đó không đúng.

“Chị cũng chẳng biết nữa...”

“Ta cũng thế. Nhưng do không biết được lý do đằng sau nó thì có lẽ nó nằm ở phần có thể chấp nhận được.”

Theia nhìn ra đằng sau sân khấu và nói.

(Mình không biết cái cảm giác không phải này là gì... Cứ như nhìn con hổ nhưng lại được bảo là con sư tử vậy...)

Theia nghiêng đầu và đắm chìm suy nghĩ.

Trong lúc giải lao giữa buổi tập, Koutarou xuất hiện đằng sau cánh gà, mặc quần áo làm việc.

“Ngài thật phi thường, Bạch Kỵ sĩ à!”

“Đừng làm tao bệnh chứ, Kou. Dừng lại đi.”

“Tao cũng thấy thế.”

“Thế đừng có mà làm chứ...”

“Tao đang hối hận đây. Mà quan trọng hơn, đừng có mà đứng sai vị trí thế chứ. Vừa nãy mày đứng hơi xa với vị trí đánh dấu đó.”

“Thật sao?”

“Phải, để tí tao đánh dấu cho nó nổi bật hơn cho.”

“Nhờ mày đó.”

Sau khi trao đổi với Kenji xong, Koutarou ra đôi băng dính để đánh dấu vị trí trong cảnh diễn.

Thường thì họ hay dùng băng trong hoặc đen, nhưng Koutarou giờ đổi nó thành băng có màu nổi bật hơn.

“A...”

Ngay lúc đó, Theia nhìn Kenji và Koutarou cùng lúc, và cô chợt nhớ Koutarou mấy ngày trước.

“Xin hãy thứ lỗi cho ta, điện hạ Theiamillis.”

Một nụ cười đậm ảm.

Lời nói đầy uy lực.

Sự xuất hiện của Koutarou làm Theia quên mất Kenji, bởi Koutarou quá hợp với hình tượng của Blue Knight.

“Có chuyện gì thế, Theiamillis-san?”

“... à, không, không có gì...”

(Mình chỉ tưởng tượng thôi... Tên thường dân điển quá tệ. Làm sao có chuyện hắn ta phù hợp với Blue Knight được chứ...)

Theia lắc đầu để quên đi ý kiến đó, nhưng cô lại không thể dời mắt khỏi Koutarou, người đang trên sân khấu được.

“Tốt rồi. Tiếp là cảnh của Silver Princess!... Satomi-kun, em có thể đi gọi Sakuraba vào hộ chị được chứ?”

“Vâng, chờ em chút.”

(A...)

Như Koutarou nhảy về cánh gà, Theia nhận ra cô đang thần tượng hóa Koutarou và cô cảm thấy xấu hổ.

Màu đỏ lên não làm mặt cô đỏ như gấc.

Cô không thể tin cô lại có thể suy nghĩ như thế.

(Có chuyện gì với mình vậy...?)

Theia hoàn toàn lúng túng.

Người mà đáng ra cô phải ngưỡng mộ là Blue Knight chứ không phải Koutarou người đang làm việc trên sân khấu.

Cô rõ ràng là đang bối rối bởi chính cảm xúc của mình.

“Sakuraba-senpai đang ra.”

“L-ảm ơn hãy giúp đỡ mình.”

Cùng lúc, Koutarou trở lại sân diễn.

Theo sau là Harumi, người đang trong bộ đầm trắng tinh và một vương miện bạc trên đầu.

Bộ đồ trắng tươt tất hợp với cơ thể mỏng manh của cô đến không ngờ.

Chiếc miện nổi bật trên mái tóc đen tuyệt đẹp của cô và bù đắp cho sự nhạt nhòa thường có ở cô.

Do là một tiểu thư đài các ngay từ đầu nên dáng đi của cô rất duyên dáng.

“Ooohh...”

Khi cô bước lên sân khấu, tất cả diễn viên lẫn nhân viên đều nín thở.

Giờ đây, cô y hệt nàng Silver Princess bước ra từ kịch bản.

Ban đầu vẫn còn có người phản đối việc cô diễn vai này, nhưng giờ đây, nhìn diện mạo cô khi này, chẳng còn ai dám phản đối nữa.

“S-Satomi-kun...”

Tuy nhiên, khi bị những người khác nhìn, Harumi lẩn ra đằng sau cơ thể hộ pháp của Koutarou.

Để giúp cô bình tĩnh lại, Koutarou nói chuyện như bình thường với cô.

“Không sao đâu, senpai.”

“Nhưng... mình không thể chịu được khi bị mọi người nhìn.”

“Mọi người nhìn chị bởi chị quá lộng lẫy mà senpai. Hãy tự tin lên vào bản thân chị chứ.”

“Dù bạn có nói vậy thì...”

Harumi nhìn xuống bàn tay phải của cô.

Bàn tay cô, đang được bao bởi găng tay màu trắng tinh khôi, đang run rẩy.

Koutarou nắm lấy bàn tay ấy và gọi Theia và hội trưởng ở đằng trước sân khấu.

“Hội trưởng, Tulip, chúng ta sẽ bắt đầu cảnh nào vậy?”

“Hừm, chị muốn nhìn thấy khả năng của nhỏ. Nên lấy cảnh Silver Princess tiễn biệt Blue Knight đi. Ý em thì sao, Theiamillis-san?”

“... Cũng được.”

Giọng của Theia như sao lãng.

Cô không thể rời mắt khỏi bàn tay mà Koutarou đang nắm lấy.

“Em hiểu rồi, Sakuraba-senpai, hướng này.”

“À-ừ.”

Koutarou kéo lấy tay cô và dẫn cô vào vị trí đầu của cảnh diễn.

Lúc đó, bàn tay của Harumi đã hết run.

(Bàn tay của Satomi... thật là ấm áp...)

Thay vào đó, cô cũng nắm lấy tay cậu.

“Đây là vị trí của chị. Cảnh này là cảnh chị làm tốt nhất đó, cảnh mà chị sẽ tiễn biệt Blue Knight ra chiến trận. Mà mọi chuyện sẽ ổn nếu chị cứ làm như mọi khi thôi.”

Koutarou thả tay Harumi ra sau khi đã đưa cô vào được vị trí.

Và ngay khi cậu làm thế, Harumi lại cảm thấy lạc lõng một lần nữa.

“Chúc may mắn, senpai.”

Tuy nhiên, Koutarou, người đã giúp đỡ cô lúc luyện tập lại quá vô tự lự.

Cô đã luyện tập kha khá với Koutarou rồi nên dù chẳng may có vấn đề gì thì vẫn đang còn khối thời gian để tập luyện tiếp.

Nên Koutarou chẳng có lý do gì để phải lo lắng cho Harumi cả.

Sau khi bỏ mặc Harumi phía sau, cậu gọi Kenji đang đứng gần đó.

“Tao trông cậy vào mày đó, Mackenzie. Trên sân diễn thì còn mày để chị ấy dựa vào thôi.”

“Tao biết rồi. Tao sẽ cố giúp đỡ hộ chị ấy.”

“Cứ dính vào gái là mày mềm dẻo ra nhì.”

“Tao cho mày đi tây thiên giờ, thằng khốn.”

Sau khi nói chuyện với Kenji, Koutarou quay lưng lại cả Kenji lẫn Harumi.

“Ừm, c-ậu rồi đi sao, Satomi-kun?”

“À, vâng, chị đâu thể diễn nếu em đứng ở đây được.”

“Đúng là vậy nhưng...”

Mặc cho Harumi vô vọng gọi Koutarou nhưng cậu chỉ đơn giản nhảy xuống khỏi sân diễn.

(Hãy cố lên nhé, Sakuraba-senpai, cho mọi người biết khả năng của chị đi.)

Koutarou hoàn toàn tự tin vào diễn xuất của Harumi.

Đó là tại sao, dù cô có vẻ bất an nhưng cậu chẳng tỏ ra lo lắng chút nào.

“Rồi, diễn!”

Thấy Koutarou đã xuống khỏi sân khấu, hội trưởng ra dấu cho buổi diễn tập bắt đầu.

Koutarou ra đứng cạnh Theia và hội trưởng và cũng nhìn lên sân khấu.

Và lúc đó, Kenji bắt đầu lời thoại của mình.

“... Điện hạ Alaia, có lẽ ta chỉ có thể đi cùng người đến đây thôi.”

Dòng thoại của cậu chàng thoát ra, so với Koutarou, giọng Kenji to và rõ ràng hơn nhiều.

Cậu kết thúc câu mà không chút ngần ngại hây vấp từ.

Tư thế uy nghi đứng thẳng, cậu tỏ ra khí chất của một vị hiệp sĩ.

(Đúng là Mackenzie. Hần cái gì cũng giỏi... Và tiếp theo là Sakuraba-senpai. Chị ấy sẽ tiến lên một bước và gọi tên Blue Knight.)

Koutarou đã tập cảnh này biết bao lần với Harumi nên cậu biết chuyện gì sẽ xảy ra mà chẳng cần bản thảo.

Harumi tỏ ra bất ngờ và tiến lên một bước; cô muốn ngăn Blue Knight người đang muốn nói lời tiễn biệt lại.

(Là nó, tiếp theo chị sẽ nói ‘Reios-sama!’?)

Koutarou hồi tưởng lại giọng nói của Harumi. Cô đã tập rất nhiều lần và không gặp vấn đề gì.

“A...”

Tuy nhiên, Harumi thốt lên ngần ngại.

Lời thoại mà Koutarou đã chờ đã không thoát ra từ đôi môi của Harumi.

“A, ta...”

Không cất lên nổi lời, Harumi chỉ trân trân nhìn Kenji.

Phần 3

“Minh xin lỗi, mọi người.”

Harumi cúi đầu tạ lỗi.

Tâm trạng cô u ám, cô hoàn toàn tỏ ra thất vọng.

“Minh xin lỗi đã làm mọi người trì trệ...”

Cuối cùng, Harumi đã không thể diễn được trên sân diễn.

Cô có thể áp dụng lời thoại, nhưng đó chẳng phải là diễn.

“Nhưng lạ thật... cậu từng diễn tốt lắm cơ mà...”

Hội trưởng CLB kịch nghiêng đầu tỏ ra lúng túng.

Cô đã quan sát Koutarou và Harumi luyện tập nên cô biết kỹ năng diễn của Harumi đến mức nào.

Tuy nhiên, trên sân diễn thì Harumi lại không được như thế.

Nên cô nàng hội trưởng chẳng biết làm sao.

“Mackenzie, thừa nhận đi, mày đã làm gì với chị ấy hả!?”

“Làm gì có! Tao chỉ mới bắt đầu diễn thôi mà!”

Koutarou tỏ ra rối rắm.

Hơn ai hết, cậu biết Harumi diễn tốt đến thế nào.

Đó là tại sao cậu không nghĩ lý do đến từ cô ấy.

“Vấn đề rồi đây... Được một người diễn Silver Princess thì giờ lại xấu hổ...”

“Minh xin lỗi, Theiamillis-san.”

Harumi cảm thấy mình nhỏ bé trước lời nói của Theia.

Cô chùn bước và chỉ muốn biến mất luôn thôi.

Chính lúc đó, Koutarou đứng xen vào giữa Theia và Harumi.

“Không phải lo, Tulip! Tôi biết là senpai có thể làm được!”

“Satomi-kun...”

Harumi, người đang trên bờ vực bị dồn ép, nhanh chóng hồi phục lại nhờ có Koutarou.

“Nhưng thực tế đã như vậy. Dù hơi tàn nhẫn nhưng giờ ta cần một phương án dự phòng.”

“Ồn mà! Chỉ cần senpai quen với việc đứng trên sân khấu là được! Chị ấy đã luôn chỉ luyện tập ở sân trong hoặc club!”

“Thế chúng ta phải làm gì?”

“Đĩ nhiên là nếu chị ấy không quen thì cho luyện tập là được! Làm cho đến khi nào chị ấy quen thì thôi!”

Nói xong, cậu tiến tới chỗ Kenji.

“Cởi đồ ra, Mackenzie.”

Và cậu chạm vào bộ đồ của Kenji.

“C-ái gì?”

“Chỉ cần cởi đồ của mày ra thôi! Tao sẽ diễn với senpai trên sân khấu, nên mấy người đi tập chỗ khác đi!”

Kích động, Koutarou dùng vũ lực để cởi bộ đồ của Kenji.

“Tao hiểu rồi, hiểu rồi mà, nên bỏ tay khỏi người tao! Đừng có mà lột đồ của tao ra ngay ở đây chứ!”

“Theiamillis-san, em nghĩ sao?”

“...Mà, cứ mặc họ xem thế nào. Chứ hiện tại chị ta vô dụng rồi.”

Nghe Theia nói vậy, Koutarou ném cái nhìn sắc nhọn về hướng cô.

“Đừng có mà coi thường chị ấy. Cô chưa biết Sakuraba-senpai tuyệt đến mức nào đâu!”

Ánh nhìn sắc nhọn và nụ cười cam đảm của cậu khiến Theia không thể thốt nên lời trong khoảnh khắc.

Phần 4

“... Điện hạ Alaia, có lẽ ta chỉ có thể đi cùng người đến đây thôi.”

“Reios-sama!?”

“Điện hạ, hãy cùng em gái người chạy trốn đi. Ta sẽ chặn nhiều kẻ địch nhất có thể. Trong lúc ấy, người hãy chạy đi càng xa càng tốt.”

“Không, sao ta có thể bỏ mặc chàng, Reios-sama! Chàng là lý do duy nhất mà chúng ta có thể đi xa đến mức này!”

Khi Koutarou và Harumi diễn tập, những người vô tình ở đó chẳng thể rời mắt khỏi hai người được.

Họ đang tập trung vào diễn xuất của Harumi.

Sự thật thì Koutarou đang đọc lời thoại của cậu một cách đều đều đã phần nào kìm hãm lại cô.

Dù thế nhưng họ không thể rời mắt khỏi họ được.

Âm giọng của Harumi linh hoạt trong cách bày tỏ cảm xúc dữ dội của Silver Princess.

Bên cạnh đó, cái cách nói ấp úng của Koutarou lại khiến mất đi sự chân thành của Blue Knight.

“Đó là ơn những người dân của đất nước này nên chúng ta có thể tới được đây. Nếu không có họ thì chẳng bao giờ chúng ta mới đi xa đến vậy.”

“Không phải thế đâu, Reios-sama!”

“Họ làm thế bởi họ yêu nàng, điện hạ ạ. Vậy nên, vì lợi ích của quần chúng, và cả của chính nàng, xin nàng hãy chạy đi, công chúa Alaia.”

“Xin hãy chờ đã, Reios-sama!”

Chỉ có một vài người có thể bình tĩnh mà nhìn họ.

Đó là hội trưởng và Sanae, họ đã quan sát họ luyện tập trước đây rồi và Kiriha, người hiểu sự tinh tế trong cảm xúc của một con người.

“Chính là nó, diễn xuất của Sakuraba-san.”

Hội trưởng sung sướng gật đầu lia lịa.

Cảnh tượng mà cô mong đợi đang diễn trước mắt cô.

Nó đã xác nhận lựa chọn của cô đúng đắn lần nữa.

“Nhìn từ chỗ này, thì Koutarou trông thật là thảm hại.”

“Đừng nói thế chứ, duy chỉ có cậu ấy mới có thể khiến Sakuraba Harumi diễn đến mức này mà.”

Trong đám đông kích động thì chỉ còn Sanae và Kiriha đang giữ được bình tĩnh.

Sanae đã luôn quan sát Koutarou và Harumi luyện tập còn Kiriha hiểu được cảm xúc của Harumi.

Với hai người họ, quang cảnh trước mắt chẳng đến mức quá bất ngờ.

“Ừm ừm, phải thế này chứ...”

Kenji, người đã thay sang bộ áo nịt sau khi bị Koutarou lột hết đồ, gật đầu cảm thán.

Cậu đã bắt đầu hiểu lý do đã khiến Harumi được chọn và tại sao Koutarou cứ nổi đóa lên khi có chuyện liên quan tới cô.

“Khi nhìn thế này thì đúng là...”

(Kou thì chẳng tính làm gì nhưng kỹ năng diễn xuất của Sakuraba-san chắc chắn không phải trình độ một học sinh cao trung có thể đạt được, đây là...)

Sau một lúc ngạc nhiên, Kenji giờ bắt đầu thán phục.

“Sakuraba-senpai và Satomi-san tuyệt thật... may là vai mình chỉ là đuôi ngựa... chứ làm sao mình có thể diễn được như thế chứ...”

Yurika đang mặc đồ nịt nâu và chiếc chân sau của ngựa khi cô nhìn lên sàn diễn và thở phào nhẹ nhõm.

Từng có lúc cô theo đuôi vai diễn Silver Princess nên cô cảm thấy am tâm khi nhìn Harumi lúc này đây.

Dù cô có được nhận vai thì Yurika cũng không thể diễn đạt được như thế.

“Điện hạ... đây là...”

“Thật không tin nổi... như là người thật vậy...”

Người ngạc nhiên hơn cả là hai con người đến từ Forthorthe: Theia và Ruth.

Bản thân Theia cực kỳ sững sốt. Cô chết lặng nhìn hai người.

Chưa nói đến màu tóc, Silver Princess của Harumi y chang với những gì cô hằng tưởng tượng.

Một nàng công chúa thuần khiết có thể mỏng manh dễ vỡ nhưng lại rất kiên cường.

Như thể tượng tượng của Theia đã bước ra đời thật và đứng trên sân diễn trước mặt cô.

Và cô còn ngạc nhiên hơn chính là Koutarou.

Cậu tệ hại trong diễn xuất và giọng nói thì đều đều.

Cậu không thể sánh với Kenji người đã đứng trên sân khấu trước đó.

Tuy nhiên, mỗi khi Koutarou đọc lời thoại của cậu, có gì đó bên trong Theia như gào thét lên... là Blue Knight hiện đang đứng trước mặt cô.

Do Harumi đã vào được khuôn, nên hội trưởng tập hợp mọi người để bắt đầu diễn tập lại.

Tuy nhiên, nhanh chóng, họ phải dừng lại.

“Dừng! Dừng! Sao thế, Sakuraba-san?”

“Mình xin lỗi, đúng là diễn kịch không hợp với mình...”

“Vấn đề là đây, cậu đã diễn rất tốt khi nãy cơ mà...”

Harumi lần nữa là lý do cho buổi diễn dừng lại.

Cô đã diễn rất mượt khi Koutarou đóng Blue Knight nhưng khi thay Koutarou bằng ai đó là y như rằng cô lại vấp ngay.

Dù là Kenji hay người khác chẳng nữa.

“Hội trưởng, mình nghĩ người khác nên đóng vai Silver Princess. Chúng ta vẫn còn thời gian mà.”

Cảm thấy có trách nhiệm trước sự thất bại của mình nên Harumi gợi ý muốn nhường lại vai diễn.

Tuy nhiên hội trưởng lắc đầu.

“Sakuraba-san, mình không thể nghĩ có thể thay cậu bằng ai khác sau lần diễn khi nãy được. Và không chỉ mình mình mà những người khác cũng vậy.”

“Nhưng cứ tiếp tục thế này thì mình chỉ ngáng đường mọi người thôi...”

“Vấn đề là khi cậu tập với Koutarou thì diễn cực kỳ tốt...”

Chẳng có ai trong CLB kịch có ý định chuyển vai diễn của Silver Princess cho một người khác.

Bởi thế nên họ phải giải quyết vấn đề liên quan đến diễn xuất của cô.

Và họ vò đầu bứt tai trong một lúc lâu.

“... Mọi người, em có ý này.”

Ngay lúc đó, Kiriha đã giơ tay lên.

“Kurano-san, nếu em có ý tưởng gì thì nói ra đi, chị chẳng nghĩ ra được cách nào cả.”

“Rồi ạ.”

Kiriha gật đầu và nói.

“Sakuraba-senpai chỉ có thể diễn khi có mặt Koutarou-kun, thế sao ta không cho cậu ta vào vai Blue Knight luôn cho rồi?”

“Nhường vai Blue Knight cho Koutarou á?”

Đôi mắt hội trưởng mờ to sau nghe những lời gợi ý còn Kiriha gật đầu xác nhận.

“Vâng. Chị thử nghĩ xem cách nào nhanh hơn, để Sakuraba-senpai làm quen với Kenji-ku hay là dạy Koutarou cách diễn? Em nghĩ là dạy cho Koutarou cách diễn sẽ nhanh hơn đó.”

“Hiểu rồi... nói cũng có lý... Ken-chan, Theiamillis-san, hai người thì sao?”

“Em nghĩ cũng ổn đó. Em không có muốn bỏ vai, nhưng nếu phải chọn giữa em và Sakuraba-senpai thì em nghĩ nên chọn chị ấy.”

Kenji không phản đối.

Nhìn Harumi, người đang gặp rắc rối, cậu chàng có cảm giác như cậu đang bắt nạt cô ấy vậy.

Nên thay vì cứ tiếp tục thì sẽ dễ dàng hơn nếu để Koutarou gánh cục tạ cho cậu.

“Còn Theiamillis-san?”

“Ta...”

Theia bắt đầu nghĩ nhưng chỉ trong giây lát.

“Chắc chẳng còn cách nào khác. Dù không được như ý nhưng đúng là chỉ còn cách để Koutarou đóng vai Blue Knight thôi.”

‘Chẳng còn sự lựa chọn nào khác’

‘Không được như ý.’

Theia đã dùng hai từ không đồng tình nhưng chỉ là viện cớ cho sự bướng bỉnh của cô mà thôi.

Cô đã định để Koutarou đóng Blue Knight từ lâu rồi.

Nên chẳng có lý gì mà cô từ chối cả.

“Vậy nhé, ta sẽ để Koutarou đóng vai Blue Knight!”

“C-hờ đã! E-m phải đóng Blue Knight á!?”

Nghe thấy thế khiến Koutarou sững sốt. Cậu cứ ngỡ là Kenji và Theia sẽ phản đối cơ, nhưng ngạc nhiên là cả hai đều đồng ý mới đầu.

Tiến triển không ngờ làm cậu khó xử.

“Thì Sakuraba-san không muốn diễn với ai ngoài em nên bọn này mới phải làm vậy thôi.”

“C-hị nghiêm túc hả!? Em diễn tệ lắm đó!”

“Ồ, nhà người cũng biết mình kém thế sao, Koutarou. Vậy thì mọi chuyện sẽ nhanh thôi.”

“T-ulip!?”

“Khỏi phải lo.”

Đôi mắt Theia sáng lấp lánh.

“Ta biết Blue Knight rõ hơn ai hết. Ta chắc chắn sẽ biến người thành một Blue Knight mẫu mực trước khi đến lễ hội VH!”

Ngay lúc đó, một ai đó đang bí mật liếc về phía Theia.

“Ồ... ai mà nghĩ chúng sẽ diễn về Blue Knight ở nơi như thế này chứ... Theiamillis-san đúng là có lắm trò vui...”

Ánh lờm lờm theo dõi Theia.

Chủ nhân của ánh nhìn kinh ngạc khi Theia tổ chức buổi diễn thứ được coi là quốc hồn của Forthorthe trên một hành tinh tù túng như thế này, và quan trọng hơn, với những lũ người tối cổ này nữa.

“Dù là thế thì thế này càng tiện cho ta. Ta nên cảm ơn cô chứ nhỉ, Theiamillis-san...”

Chủ nhân của ánh nhìn bắt đầu cười.

Đó là một nụ cười cao vút the the của một cô gái.

Chủ nhân của ánh nhìn là một cô gái cùng thế hệ với Theia.

“Như thế càng đảm bảo chiến thắng của ta... Cho đến khi đó, cứ tận hưởng vở kịch nhỏ nhỏ của cô đi.”

Cô gái đó cười lần nữa trước khi rời mắt khỏi Theia và quay đi.

“Tuy nhiên, Theiamillis-san à, vở kịch của cô không có cái kết có hậu đâu...”

Thứ còn lại là nụ cười, một nụ cười đầy ác ý và tàn nhẫn.

Phần 5

Sau khi quyết định Koutarou sẽ diễn vai Blue Knight, điều đầu tiên mà Theia làm là dắt cậu lên khoang chỉ huy của chiến thuyền của cô, Blue Knight.

“Tulip, cô tính làm gì khi dẫn tôi lên đây?”

“Mọi thứ bắt đầu từ hình thức. Chúng ta có bộ đồ dành cho người.”

“Bộ đồ?”

“Đương nhiên, Satomi-sama.”

Theo sự hướng dẫn của Ruth, Koutarou bước ngang hàng với Theia.

Dù chỉ đi ngang qua căn phòng nhưng do nó lớn nên khoảng cách cũng khá là xa.

“Dù cô có nói là bộ đồ thì chẳng phải đây là một khoang của một tàu chiến sao? Vẫn có những bộ đồ khác ở đây à?”

“Dù người có thể nghĩ là không thể nhưng thực sự là có đấy. Ta sẽ nói chi tiết hơn khi người thấy nó, lúc này thì hơi khó giải thích một chút.”

“Hiểu rồi...”

Koutarou và Theia tiếp tục đi theo Ruth.

Ruth đưa Koutarou đến lưng của căn phòng, ở góc mà nơi thiết bị lái và ghế chỉ huy được đặt ở đó.

Chỉ nhưng trang thiết bị thực sự thiết yếu cho việc điều khiển Blue Knight là nằm ở đây.

Phần còn lại chỉ thực sự cần thiết khi Blue Knight phục vụ như một kì hạm.

“Đi trước đi, Ruth.”

“Em hiểu rồi, điện hạ.”

Ruth tiến lại ghế điều khiển và chạm vào thứ gì đó trên bàn điều khiển.

“Sẽ có chuyện gì xảy ra?”

“Thì cứ đợi mà xem.”

Cùng lúc Theia nói, một lỗ lớn được mở trên sàn ngay cạnh Koutarou và hai người kia.

“... Cái gì?”

Và từ trong chiếc hố, một người to lớn tầm 2m xuất hiện.

“Có người?”

“Không phải người, là giáp trụ.”

“Giáp ư...?”

Thứ mà Koutarou nhầm là người là bộ giáp trụ xanh dương bằng kim loại.

Bộ giáp trụ được nâng đỡ bởi một vài cánh tay, có vẻ bộ đồ được treo trên một cái móc treo.

“Ta muốn người mặc nó.”

“Cái này á? Ừm, mà cái này đó trông chân thật hơn hẳn...”

So với thiết kế Blue Knight ở dưới kia thì bộ đồ này mang phong thái cổ hơn.

Nó nhìn giống những bộ đồ kỵ sĩ thời trung cổ vậy.

“Thật ra thì nó được làm nhái bộ giáp của Blue Knight. Mẫu thân ta đã thiết kế nó dựa vào tư liệu cổ, nên nó khá là giống bản gốc đó.”

“Ra đây là giáp của Blue Knight...”

Koutarou xem xét bộ giáp.

Bộ giáp màu xanh dương rất đẹp. Khi cậu đưa mặt lại gần, cậu còn thấy hình ảnh phản chiếu trên bộ giáp.

Nó có khá nhiều đường cong và thiết kế của nó có nhiều điểm tương đồng với vũ khí của Theia.

Dù nó được thiết kế để bảo vệ cơ thể, nhưng nó đẹp như một tác phẩm nghệ thuật vậy.

Koutarou cảm giác bộ giáp trụ có sự hào nhoáng như thanh katana.

“Nhưng sao nó lại nằm ở đây? Nhìn trông chẳng hợp gì cả.”

Một bộ giáp thời trung cổ không hợp cái quang cảnh của khoang tàu chiến không gian đầy màu sắc tương lai – chiếc Blue Knight này.

Cứ như đặt một tác phẩm cổ vào một tòa nhà hiện đại vậy.

“Là thị hiếu của ta.”

“Thị hiếu? Nghĩa là cô chỉ muốn giữ nó ở đây thôi sao?”

“Fufufu, ý ta không phải vậy. Ruth, giải thích cho hắn nghe.”

“Vâng.”

Ruth đi chuyển sang bên bộ giáp trước khi nhìn Koutarou và bắt đầu giải thích.

“Thực ra thì bộ giáp này là một trong những thiết bị sử dụng để điều khiển con tàu này.”

“Ý cậu là nó như cái vô lăng á?”

“Phải. Blue Knight có hình dạng một con người và nó có thể di chuyển tay chân nó tùy thích. VÀ chiếc giáp này dùng để sử dụng nó.”

“Ra là vậy... thế chính xác thì sử dụng nó kiểu gì?”

Hứng thú, Koutarou bắt đầu tìm hiểu về bộ giáp ở nhiều khía cạnh khác. Thấy thế, Ruth nở nụ cười.

“Anh chỉ cần mặc nó và cử động là được. Bộ đồ sẽ cảm nhận sự cử động và Blue Knight sẽ sao chép chúng.”

“Ồ, tiện nhỉ.”

Đại thể là kiểu kiểm soát chủ nhân-đầy tớ, thứ thiết bị điều khiển theo duy nhất một chiều.

Mọi cử động đều tác động lên Blue Knight.

Bởi vậy nên ai cũng có thể điều khiển Blue Knight.

“Lúc trước thuê anh là định cho anh mặc nó để chiến đấu. Dù cuối cùng lại chẳng cần dùng đến.”

“À, ra là vậy.”

Koutarou đã được mời lên Blue Knight để làm việc ngoài giờ khi mà Theia và Ruth phát hiện ra một chiến thuyền khác đang ở gần trái đất.

Do thiếu người nên thay vì để Theia và Ruth mặc nó chiến đấu thì để Koutarou người quen đấu chay sẽ có tác dụng hơn nhiều.

“Nhưng lần này ta sẽ dùng nó như một bộ hóa trang thôi.”

Ruth chạm vào cái để giữ bộ giáp và bộ đồ rơi xuống chân cậu.

Nó cứ như có hai người đang đối mặt với một người khác vậy.

“Nhưng mà Tulip, tôi không nghĩ mình có thể mặc được chiếc giáp trông nặng nề thế này đâu.”

Koutarou gõ và phần giáp ngực. Nó có cảm giác của kim loại nặng và rắn.

Khi cậu gõ nó, một âm thanh vang dội bên trong rồi thoát ra ngoài.

Koutarou dự nó phải nặng đến vài chục kí lô.

“Không sao, lỗi năng lượng của bộ giáp sẽ giúp người thoải mái khi di chuyển.”

“Thế thì ổn.”

Do bộ giáp là một phần của chiến hạm, nó có công năng cho phép nó hoạt động như bộ đồ phi hành gia.

Nên nếu nó quá nặng thì không thể dùng được.

Do đó, bộ giáp có lỗi năng lượng giúp thoải mái khi sử dụng nó.

“Satomi-sama, hướng này. Chúng em sẽ điều chỉnh bộ giáp cho vừa với anh.”

“Nghe có vẻ phiền nhĩ.”

Khi đi theo Ruth, Koutarou gọi với tới Theia.

“Nó không phải bộ đồ dựa khuôn mẫu một người cụ thể nào à.”

Theia cười trừ và nhún vai.

Do bộ giáp được dùng như thiết bị điều khiển nên nó có thể điều chỉnh để ai cũng có thể mặc được.

“Anh Satomi, xin thăng người lên. Thiết bị đo đạc sẽ đo dáng người anh và điều chỉnh bộ giáp sau đó.”

“Hiểu rồi.”

Koutarou đứng thẳng người theo lời Ruth. Khi làm thế, Ruth kéo ra một thứ như máy quay cỡ nhỏ hướng vào cậu.

Đó là thiết bị đo đạc mà cô nàng vừa nói tới.

Thiết bị kêu một tiếng bíp trên tay Ruth, nó đã nhanh chóng kết thúc việc đo đạc.

“Ồ?”

Khi Ruth nhìn vào chiếc màn hình nhỏ, cô tỏ ra ngạc nhiên.

Và rồi cô hơi gõ nhẹ lên thiết bị.

“Sao thế, Ruth.”

“Nó... bộ giáp không tự điều chỉnh. Nó vẫn ở chế độ mặc định và không thay đổi gì hết.”

Ruth bối rối.

Mặc dù đã đo xong nhưng bộ giáp không tự động chỉnh kích thước của nó.

“Có lỗi sao?”

“Không, không có thông báo lỗi.”

Ruth nghi là chiếc máy đã hỏng và chạm và nó để tái khởi động lại nhưng cô chẳng thấy lỗi nào cả.

“... Điện hạ, em sẽ thử lại một lần nữa, Satomi-sama, để em thử lại.”

“Không sao đâu mà.”

Ruth hướng chiếc máy đo về phía Koutarou và cậu lại lần nữa thẳng người ra.

“Em làm đây.”

Máy đo phát tiếng bíp lần nữa, tuy nhiên kết quả vẫn như vậy.

“Kì là thật... Nó vẫn hoạt động bình thường mà... chờ đã, chẳng có lẽ?”

“Sao thế, Ruth?”

“Dường như không phải là do nó bị hỏng.”

Ruth hướng tới bộ giáp lần nữa.

Cô di chuyển con ấn hình rồng và ký sĩ ra và ấn vào cái nút ở phía dưới đó.

Khí nén trong bộ giáp thoát ra và bộ giáp bắt đầu được mở.

Để mặc bộ đồ lên, nó phải được tháo ra, nên giờ có thể thấy máy móc bên trong nó.

“Satomi-sâm, xin hãy bước vào.”

Bên trong đủ không gian cho một người.

Ở trong nó cũng có những tấm lót giúp người điều khiển không bị khó chịu khi mặc.

“Mình chỉ cần bước vào thôi sao?”

“Vâng, ngay khi anh bước vào thì nó sẽ tự động đóng lại.”

“Đã rõ.”

Koutarou tuân theo lời Ruth và trượt vào không gian mở được chuẩn bị bên trong bộ giáp.

Khi làm thế, cậu thấy vừa với cậu một cách y đúc.

Không quá lớn hay quá nhỏ, nó vừa khít.

Ngay sau đó, động cơ khởi động và bộ giáp đóng lại, quay về nguyên mẫu.

Và trong một vài giây, Koutarou đã mặc xong bộ giáp xanh dương.

“Hiểu rồi... Ra đúng là vậy...”

Ruth tỏ ra kinh ngạc khi Koutarou mặc được bộ đồ mà không gặp chút trở ngại nào. Cô gật đầu hải lòng.

“Phải chăng là ngẫu nhiên à...”

“Sao thế, Ruth? Ý em là sao?”

Theia thấy kì lạ và hỏi Ruth.

Và câu hỏi khiến Ruth, người đang còn chăm chú nhìn Koutarou, lấy lại trực giác.

“À, thưa điện hạ. Em nghĩ là có lỗi nhưng dường như anh Satomi có cùng dáng người với Thanh ký sĩ huyền thoại.”

“Cái gì?”

Lần này đến lượt Theia sửng sốt.

“Bởi thế nên thiết bị đo mới không làm việc.”

Bộ giáp dựa trên bộ của Blue Knight.

Do thế nên dạng mặc định của nó cũng lấy mẫu của chính Blue Knight.

Và tình cờ là Koutarou lại có cùng dáng người với anh ta nên bộ giáp đã không tự điều chỉnh.

“Hiểu rồi, ra là tên thường dân... Quả là quá ngẫu nhiên...”

Theia nhìn Koutarou mà chết lặng.

Koutarou đóng vai Blue Knight, lại còn có cùng thể trạng với người ấy, mặc cho cả hai sinh ra ở hai hành tinh khác nhau.

Đó là sự tình cờ không thể tin nổi.

“Điện hạ, có lẽ nào...”

“Ừ... à không, em nói gì vậy!/? Làm sao có thể chứ! Tên người tối cổ trên một hành tinh tầm thường này sao có thể là Blue Knight giáng thế được! Chỉ là sự ngẫu nhiên đơn thuần thôi!”

Kể từ thuở bé, Theia lẫn Ruth đều ngưỡng mộ Blue Knight.

Đến mức có người cùng thể trạng với người cũng đủ khiến cả hai phát hoảng lên rồi.

“Woa! Thật đó! Đúng là nhẹ thật!/? Nhưng thấy dị quá, mặc giáp mà như không vậy.”

Tuy nhiên, Koutarou đang quá bất ngờ với bộ giáp để có thể nghe thấy lời cảm thán của Theia và Ruth.

Và cậu đâu có biết khi đã mặc trên người bộ đồ đó là những ngày cùng cực dưới quân luật hà khắc đang chờ đón cậu.

“Đồ ngốc! Sai rồi! Blue Knight không có như thế! Đừng có ườn ẹo! Thăng lưng lên! Ngẩng cao đầu! Hoi hạ cằm xuống! Sao ngươi không thể bước thẳng thế hả?!”

“D-ù cô có nói vậy thì...”

Koutarou đang khó khăn bước ngang qua căn phòng rộng lớn trong khi bị la mắng bởi Theia.

Căn phòng này là một trong những phòng mà Theia và Ruth hay dùng thường ngày.

Thiết kế căn phòng đậm màu sắc trung cổ, và căn phòng trang hoàng này không giống với là đang ở trên phi thuyền.

Bản thân nó rất rộng lớn, bằng mấy phòng 106 gộp lại ấy chứ.

Đó là bằng chứng chứng tỏ Theia đúng là một cô công chúa.

“Còn chưa đến hai tuần nữa là lễ hội VH rồi! Không còn thời gian rảnh rồi đâu! Ta sẽ bắt ngươi ra đánh một hiệp sĩ của Forthorthe nội hôm nay!”

“Vô lý quá!”

“Ta biết là vô lý! Nhưng ta không thể cho phép ngươi, kỵ sĩ của ta diễn tuồng trước người khác được!”

Tuy nhiên, Koutarou không có rãnh và chiếm ngưỡng căn phòng.

Cậu quá bận rộn để diễn sao phù hợp toát lên sự cao quý như thứ mà Theia đòi hỏi ở cậu.

“Sao phải đến mức này chứ!/? Tập nhưng thứ thật cần thiết cho buổi diễn thôi không được sao!/?”

“Đồ ngốc! Diễn suất đến từ trái tim! Nếu người không biết cách cư xử của quý tộc thì làm sao người có thể hiểu được nhân vật!/? Ta cần cả cơ thể lẫn lý chí người hành động như một người quyền quý! Người sẽ trở thành Blue Knight của ta!”

“Cái nhìn của cô trông rỗng quá, Tulip!!”

“Không phải Tulip! Gọi ta là công chúa Theiamillis! Đừng sao nhãng khi trò chuyện! Và đừng cò làm rung quyền sách trên đầu người! Bước thẳng và giữ nó thẳng băng vào! ”

“Ai đó, cứu với!”

“Không có ai tới cứu ngươi đâu! Ngươi chỉ có hai lựa chọn! Trở thành Blue Knight, hoặc chết đi!”

“A! Con loạn trí vì Blue Knight đang đổ lên đầu tôi!”

Theia có lý do cho việc mình làm.

Lý do là bởi đây chính là Koutarou.

Thực tế thì cô không đòi hỏi quá nhiều từ Kenji.

Nếu ai đó khác diễn cũng vậy, cô thấy ổn bởi họ chỉ là một học sinh cao trung.

Nhưng nếu đó lại là Koutarou, tình huống lại hoàn toàn khác.

Do cô muốn cậu làm bề tôi nên Theia muốn Koutarou phải ra đánh với Blue Knight nhất.

“Con loạn trí sao, ngươi gọi thế cũng chẳng sai! Các thiếu nữ ở Forthorthe đã ngưỡng mộ Blue Knight suốt hai ngàn năm rồi! Ngươi phải thỏa mãn mong ước của họ!”

“Waaaaa! Đúng là vô lý mà!!”

Koutarou tuyệt vọng tiếp tục buổi luyện tập khi mà Theia vẫn tiếp tục rầy la cậu.

Dù tốt hay xấu, những cảm xúc nguyên sơ cả hai cứ đập nhau chan chất.

Đặc biệt là Theia, người đã sống với cuộc sống bị ngăn cấm biểu lộ cảm xúc.

Vậy nên rất hiếm khi cô bộc lộ nó cho ai khác.

“... Fufufu, bệ hạ và Satomi-sama có vẻ đang rất vui...”

Hiểu điều đó, Ruth chỉ ngấm nhìn hai người.

Cô không giấu nổi hạnh phúc khi Theia thể hiện nhiều sắc thái như vậy.

Và Ruth biết ơn Koutarou vì đã làm Theia ra như thế.

(Điện hạ nói Satomi-sama không phải là Blue Knight giáng thế nhưng... nếu nghĩ theo chiều khác, anh Satomi chính là Blue Knight giáng thế, là Blue Knight của riêng mình điện hạ...)

Với Ruth, quan trọng là nụ cười của Theia.

Nên dù cho Blue Knight thực sự xuất hiện chẳng nữa thì cô vẫn không ngần ngại mà chọn Koutarou.

Với cả Theia lẫn Ruth, sự tồn tại của Koutarou dần dần ngày càng trở nên quan trọng hơn cả Blue Knight.

Phần 6

Trong khi Theia luyện tập cho Koutarou có thể trở thành hiệp sĩ ở trên Blue Knight, không khí bình yên bao phủ căn phòng 106.

“Yurika, Sanae, mấy đứa muốn ăn gì vào bữa tối?”

“A, nếu là Kiriha nấu thì mình muốn ăn súp miso thịt lợn và đậu hũ rán!”

“Yurika, không phải đó là món của mấy ông già sao?”

Trong phòng chỉ còn lại Yurika, Sanae, Kiriha và hai con haniwa của cô.

Không có Koutarou, Theia và Ruth, căn phòng chợt yên tĩnh hẳn.

“Ông già á... nhưng mà những món Nhật của Kiriha làm ngon lắm.”

“Đúng thật vậy. Tui cũng đồng tình với Yurika.”

“Đã hiểu.”

Và thực đơn hôm nay đã được quyết định, Kiriha quay vào bếp.

Nhìn theo lưng cô, Yurika nhớ lại điều gì đó và vỗ tay.

“Phải rồi, đến giờ ăn của Hercules-chan.”

“Nếu không nhanh lên thì đám Koutarou sẽ quay về đó.”

Yurika và Sanae tiến tới chiếc tủ.

Cả hai người cùng chăm sóc con bọ hung mà Yurika đang giữ.

Thường thì Koutarou cũng tham gia nhưng hiện cậu chẳng còn thời gian.

“Đến giờ ăn tối rồi, Hercules-chan.~”

Khi Yurika mở cánh tủ, chiếc lồng nhựa xuất hiện trước mặt hai người.

Ánh sáng đột ngột làm con bọ hung Hercules giật mình, nó chậm rãi trốn vào bóng râm.

“Chị tính cho nó ăn gì hôm nay, Yurika?”

“Hôm qua cho ăn rau rồi, nên nay sẽ cho nó thức ăn bình thường thôi.”

“Rõ”

Yurika cầm lấy chiếc lồng còn Sanae đi lấy chiếc hộp đựng thức ăn cho con vật và họ trở lại bàn trà.

“Chị xin lỗi vì suốt ngày để bé trong bóng tối nha Hercules-chan, nhưng đó là để bảo vệ em đó. Cố lên một thời gian nữa thôi.”

“Yurika, tối nè.”

Sanae mở nắp hộp thức ăn và giờ nó ra cho Yurika.

Chiếc hộp chứa đầy cỏ khô và tỏa ra mùi rất đặc trưng.

Ban đầu, Yurika cau mày mỗi khi mở nắp nhưng giờ cô đã quen với nó rồi.

“Cảm ơn. Thức ăn nè, Hercules-chan.”

Khi Yurika đổ thức ăn từ chiếc hộp ra, Hercules chui ra từ chỗ lẩn trốn.

Nó nhận ra là Yurika đã đưa thức ăn vào lồng.

“Khá bất ngờ là nó có quan hệ với Kanabun.”

* {cũng là một loài bọ cánh cứng, tên khoa học là *Rhomborrhina japonica*.} “Ế, thật sao!?”

“Vâng, Koutarou bảo vậy.”

“Hiểu rồi... ai có ngờ vua của loài bọ lại có quan hệ với loài tầm thường đó chứ...”

“Nó giống như nhận ra người cha của một idol nổi tiếng cũng chỉ là một ông già bình thường ấy.”

* {hai câu này hàm ý thân phận Koutarou, ai chưa biết thì hồi sau sẽ rõ.}

Yurika và Sanae nhìn vào chiếc lồng.

Khi thấy hai người nhìn nó, Hercules đang nhặt miếng thức ăn lớn và bắt đầu ăn.

Do thèm ăn, nó nhanh chóng tiêu thụ hết miếng cỏ khô.

“Nó đang ăn, đang ăn kia.”

“Với sự háo ăn như thế, mày lại to ra nữa đó.”

Yurika và Sanae mỉm cười khi nhìn Hercules ăn, nhưng một cái bóng đột nhiên xuất hiện đổ lên chiếc lồng.

“Chiếc sừng lớn thật đấy.”

“Ế!?”

“Wah!?”

Cái bóng thuộc về Ruth.

Trước khi có ai để ý, cô đã xuất hiện trong phòng và nhìn vào chiếc lồng từ phía bên kia.

“R-Ruth-san!?”

“Ruth, từ khi nào!?”

Sắc thái của Yurika và Sanae đông cứng lại trước sự xuất hiện của Ruth.

(Đ-ây là!)

(Kết thúc rồi...)

Ruth có ác cảm mạnh mẽ với giống loài bộ hung.

Do cô đã tìm ra Hercules nên cả Yurika lẫn Sanae đang đợi tình huống tồi tệ nhất.

Cứ nghĩ Ruth sẽ xé xác Hercules ra trăm mảnh.

Cả hai tin một số phận kinh hoàng đang đón chờ Hercules.

“Thế, con bộ này là con gì?”

Tuy nhiên, trái với điều họ tưởng tượng, Hercules không có bị xé xác.

Ruth chỉ nhìn vào chiếc lồng với thái độ lúng túng.

“Ế!?”

“R-Ruth, chị không có biết nó là con gì sao!?”

“Ừ... đây là lần đầu mình thấy nó...”

Trước sự ngạc nhiên của hai người, có vẻ như Ruth vẫn chưa biết về con bộ cánh cứng.

Dù biết tên nhưng cô không hay biết loài vật đó có hình thù như thế nào.

“Có gì sao?”

“K-hông! Không có gì hết!”

“Không có gì cả!”

Cả hai người lắc đầu nguầy nguậy khi Ruth hỏi.

(May quá đi!)

(Cảm ơn chúa!!)

Khi lắc đầu, cả hai đang bí mật ăn mừng trong đầu.

“Thế con bộ này là gì thế?”

“Ừ, nó là-”

Yurika, người mới hù vía ra trò, suýt nữa thì thốt ra sự thật, nên Sanae đã đập vào gáy của cô.

“A... cái gì thế!?”

“A... ừm, là Kanabun! Một loài hiếm được biết đến như vua côn trùng đó, tên nó là Hercules-chan!”

Sanae cơ bản đã nói dối, nhưng cô chỉ bỏ qua phần quan trọng nhất mà thôi.

“Kanabun... Hercules... nghe có vẻ to tát nhỉ, đúng là hợp với một vị vua.”

Tuy nhiên Ruth không nhận ra điều đó, thay vì đó cô tỏ ra ngưỡng mộ nhìn vào căn lồng.

Khi Sanae đã xoay sở được với Ruth, cô quay lại thì thầm với Yurika.

“... Đây Yurika, tha cho tui đi chứ, chị tính cho Hercules lên thót hả!?”

“... Mình xin lỗi mà, chỉ buột miệng thôi.”

Yurika cứ thế xin lỗi Sanae với giọng nói nhỏ.

“Wow, nó ăn kia! Cứ nghĩ nó sẽ chọn cái to này nhưng thức ăn của nó còn to hơn!”

May mắn, Ruth không để ý đến họ và cứ mãi nhìn Hercules với sự thích thú.

“... Nhanh lên và đi đâu đó đi, Ruth...”

“... Auuuu.”

Dù Ruth vẫn không biết là cô đang nhìn một con bọ cánh cứng, Sanae và Yurika cũng không khỏi nín thở.

Phần 7

Chưa đến một tuần nữa là đến lễ hội VH.

Lúc này đây, họ không chỉ đơn giản mà đội vụ tập luyện của Koutarou có tiến triển và đang tiến hành tổng duyệt toàn bộ.

“C-hỉ một tuần nữa thôi... Một tuần nữa và mình có thể thoát khỏi cái cuộc sống này...”

“Bạn có sao không, Satomi-kun?”

Dưới sự giám sát của Theia, Koutarou tỏ ra hoàn toàn bị kiệt sức.

Tuy nhiên, cậu nhanh chóng vực mình dậy.

(Không được, mình không thể để Sakuraba-senpai lo lắng cho mình được!)

Koutarou vực lại khí thế và mỉm cười với Harumi.

“Em không có sao, senpai à.”

“Ừm, vậy thì tốt...”

Khi thất nụ cười của Koutarou, Harumi cảm thấy nhẹ nhõm, và cô tiếp tục nhìn cậu.

Nhưng đó không phải cái nhìn lo âu mà cái nhìn cảm phục.

(Satomi-kun chắc đã luyện tập rất chăm chỉ...)

Koutarou tỏ ra một mối nhưng chuyển động của cậu đã khác hoàn toàn với một tuần trước.

Thân người thẳng đứng và bước đi đầy thanh nhã. Những chuyển động của cậu đầy tinh tế.

Chưa cần diễn, chỉ cần cậu mặc lên chiếc giáp trụ màu xanh dương đã tỏa ra khí phách của Blue Knight rồi.

(Mình có cảm giác kì lạ...)

Mặc bộ đồ của Silver Princess và đứng trước Koutarou người nhìn như Blue Knight, một cảm xúc kì lạ xâm lấn lấy Harumi.

Vì vài lý do, nó khiến cô cảm giác đầy hoài niệm.

Và cô cảm thấy cái cách hai người đang đứng trước mặt nhau như thế này, trong bộ dạng hiện tại đây, như là một lễ thường tình vậy.

(Mình đoán là mình có những phức cảm lãng mạn mà mình không hay biết...)

Harumi diễn dịch thứ cảm xúc trong cô khi liếc nhìn Koutarou.

Chỉ nghĩ thế thôi cũng khiến cô cảm thấy hạnh phúc rồi.

Tuy nhiên, cùng lúc đó, một người khác cũng đang nhìn lên Koutarou.

“Chết tiệt, thường dân, nguoi lại làm sai rồi!”

Ánh nhìn đó thuộc về Theia, người đã dạy Koutarou tác phong của một hiệp sĩ.

Không như Harumi, cô không thỏa mãn với cái cách hành xử của cậu.

Koutarou đã phạm vài lỗi, và nó khiến Theia cau tiết.

“Ngay khi quay trở về, chúng ta sẽ tập luyện tiếp! Ta đã nói nguoi bao nhiêu lần nữa để nguoi mới thông ra chứ!?”

Theia nắm chặt bản thảo trong tay.

Nhân tiện thì vai diễn của Theia là cô em gái của Silver Princess, Golden Princess.

“Không ngờ cô dạy Koutarou hành xử được như vậy chỉ trong khoảng thời gian ngắn.”

Kirihara cười phớt nhai bên cạnh Theia.

Cô hiện đang mặc trên người bộ đồ tu nữ.

Thường thì cô có nhiệm vụ quản lý trang phục nhưng cô có tài năng hoàn thành mọi việc được giao nên hôm nay cô được giao thêm một vai diễn.

Vai diễn của cô là một nữ tể phục vụ bên cạnh Silver Princess như một quân sư.

Bởi bộ đồ của mình nên nụ cười của cô tỏ ra ấm áp hơn thường ngày.

“Cứ có chuyện gì liên quan đến Blue Knight là người lại bướng bỉnh như vậy mà.”

Ruth cũng cười như Kirihara.

Cô hiện mặc giáp trụ giống Koutarou.

Đó là một bộ giáp thường dùng trong các nghi lễ được truyền đời của gia tộc Pardomshiha.

Ruth diễn vai nữ hiệp sĩ đi theo bảo vệ Silver Princess.

“Cô ta là kẻ bám đuôi thì có. Chị ta bám đuôi Koutarou thậm chí khi anh ấy đi tắm hay đi vệ sinh.”

Sanae cười trừ khi trùng vai xuống.

Hôm nay, cô mặc bộ đồ thiên sứ.

Bộ đồ do cô tự làm lấy từ vài năm trước cho một lễ hội nghệ thuật của trường.

Do cô dùng nó cho một lễ hội của trường nên chất lượng cũng tầm tạm nhưng do cô đang bay nên trông như thể một thiên sứ thật vậy.

“Coi chừng miệng lưỡi nhà người. Ta đâu có biết đàn ông đi vệ sinh như thế nào chứ?”

“Thế ra cậu biết họ tắm như thế nào hả?”

Shizuka vui vẻ cười trong bộ đồ người hầu.

Bộ nữ hầu của cô thiết kế theo kiểu của Forthorthe, và nó phù hợp với thái độ điềm tĩnh ở nơi cô.

Cô đóng vai nữ hầu của Silver Princess.

“Dĩ nhiên! Tên thường dân thậm chí còn chẳng biết cách đi vào phòng tắm!”

“... Vậy nên Satomi-san mới vui đến vậy khi đi vệ sinh à...”

Yurika nhìn Koutarou với vẻ mặt thương hại.

Tuy nhiên với bộ nịt màu nâu và phần đuôi ngựa khiến cô trông thảm hại hơn ai khác.

Cô cũng có vài vai diễn khác, ngoài đuôi ngựa ra.

“Mọi người vào vị trí! Chúng ta sẽ bắt đầu diễn tập từ cảnh đầu!”

Ngay lúc đó, hội trưởng gọi với từ trên sân khấu; sự chuẩn bị cảnh vật đã hoàn thành.

“Đến lượt chúng ta rồi.”

“A, chò đã nào!”

Sanae nhanh chóng theo sau Koutarou, và Yurika lẻo đẻo theo sau.

Cảnh đầu tiên là Silver Princess bị đuổi theo bởi lũ phản diện, và được cứu bởi Blue Knight, người tình cò đi ngang qua.

Cư dân phòng 106 góp mặt trong cảnh này là Blue Knight, Koutarou và chiếc đuôi ngựa, Yurika.

“Vậy mình bắt đầu trước nhé, Satomi-kun. Gặp bạn sau.”

Khởi điểm của Harumi và Koutarou khác nhau nên cô chào Koutarou và tiến ra sàn diễn.

“Vâng, senpai, chị hãy cố gắng lên!”

“Ừm!”

Sau khi Harumi rời đi với nụ cười trên mặt, một tiên nữ và móng ngựa xuất hiện.

“Koutarou.”

“Ừ, trông cậy vào hai người đó.”

“Ừ.”

“Hi hi hi!”

Sau khi nhập bọn với Koutarou, cả hai trông tích cực hơn hẳn.

Yurika, người đóng vai tên cướp A sau đó trông có vẻ cực kỳ hưng phấn.

“Thế còn em làm gì, Koutarou?”

“Hừm... Đầu tiên kiểm tra những lỗi anh mắc phải, cách diễn và lời thoại. Em chỉ được nhắc thoại cho anh khi lúc gần đến lễ hội VH thôi.”

“Em hiểu rồi, vậy em chỉ nên nhớ những phần anh mắc lỗi chứ gì?”

Dù đã diễn tốt hơn nhưng Koutarou vẫn còn có Sanae để hỗ trợ khi mắc lỗi.

Cô cực kỳ hữu ích cho chuyện này, dò cô có trí nhớ tốt và người thường chẳng thể thấy được cô.

Trên hết, cô cũng có những công việc đặc biệt khác, như làm vật áo của Koutarou phát phor trong cảnh có gió mạnh.

“Yurika, cậu không thấy được đằng trước nên cố gắng để ý cái chân.”

“Ồn mà, mình đã luyện tập rất nhiều rồi!”

Koutarou nhảy lên sàn diễn sau khi nói chuyện với hai người.

Cậu đứng đợi tới lượt mình.

“... Hử?”

Vài khi Koutarou nhảy lên sân khấu, có một cô gái bước xuống cầu thang đi ngang qua cậu.

(Chúng ta có một cô gái như thế này sao?)

Koutarou quay sang nhìn cô.

Cô có bộ tóc màu xanh nhạt và mặc trên người bộ đầm màu trắng đen.

Và trên mặt cô là một chiếc kính mang kiểu cách cổ.

Koutarou chưa từng gặp cô gái này trước đây.

“Sao thế, Satomi-san?”

“Ừ, mình mới đi qua một cô gái chưa từng thấy trước đây.”

“Vậy sao?”

Yurika không thể thấy cô gái do bị bộ đồ cản mắt tầm nhìn.

“Chị ta mặc bộ đồ khá tao nhã. Có lẽ chị ấy đóng vai một quý tộc nào đó.”

“Ừ, chắc thế.”

Rất nhiều người được thêm vào cho vở diễn này.

Có rất nhiều CLB tham gia giúp đỡ nên Koutarou không biết họ cũng chẳng có gì lạ.

Koutarou gật đầu với lời của Sanae và quay lại nhìn cô gái kia, nhưng cậu không còn nhìn thấy cô ấy nữa.

Cô nàng đã đi đâu mất trong khi Koutarou đang mãi nói chuyện với Yurika và Sanae.

(Cô ấy đi rồi... mà sao cũng được...)

Có gì đó từ cô gái khiến Koutarou lo lắng, nhưng cậu đơn giản cho rằng cô ấy chỉ là nhân vật phụ nên mặc kệ.

Koutarou hiện có chuyện cần phải làm.

“Tốt rồi, lên nà[(#)]”

Ngay bây giờ đây cậu phải diễn thật tốt vai diễn Blue Knight.

“A-nh là ai?”

“Xin hãy bình tĩnh, công chúa Alaia. Ta là một hiệp sĩ lang thang từ quê nhà xa xôi, nhưng một mực trung thành với gia đình hoàng gia.”

Harumi và Koutarou tiếp tục diễn trên sân khấu.

Diễn xuất của họ mượt mà; cá nhân Harumi tạo được điểm nhấn.

(Chị thật là tuyệt, Sakuraba-senpai... Chị ấy cứ như ở trình độ khác hẳn ấy, như một người thật vậy...)

Koutarou là người hiểu rõ nhất về sự ấn tượng của Harumi.

Họ đã luyện tập cùng nhau kể từ khi họ luyện tập cùng nhau, nên cậu biết cô nàng nghiêm túc và đầu tư như thế nào vào vở kịch này.

Và khi cả hai gặp mặt nhau, điều đó càng hiển hiện hơn.

Mọi thứ mà Koutarou phải làm là cuốn theo cô, làm như thể cho phép cậu cảm thấy mình như Blue Knight thực sự vậy.

Dù cậu vẫn kiểm kẹp cô mỗi khi đến lời thoại của mình, nhưng giờ cậu đã có thể diễn mà không tỏ ra ngần ngại nữa.

“Nhưng nếu chẳng trở thành đồng minh của chúng em, những người đã mất đi danh vọng của mình sẽ khiến chẳng trở thành kẻ địch của cả vương quốc Forthorthe này!”

“Đúng là như nàng đã nói, công chúa Alaia.”

“Vậy thì-”

“Tuy nhiên, ta sẽ không khiến niềm kiêu hãnh và lòng trung thành của ta và hơn thế là người dân của Forthorthe này thành kẻ địch. Điều quan trọng không phải kẻ địch là ai mà quan trọng là ai sẽ không phản bội nàng.”

Và Harumi nhận thấy Koutarou thật sự đáng tin cậy.

(Nếu mình ở bên Satomi-kun, mình có thể làm được... Vá trái tim mình đang rộn ràng... với cảm xúc này, mình chắc chắn là mình có thể làm được!)

Dù Harumi bình thường hay xấu hổ, đứng trên sân khấu không khiến cô bấn loạn.

Tuy nhiên, Koutarou đang ở bên cô, cô có thể quên đi sự lo sợ ấy và diễn một cách ra hồn.

(Và Satomi-kun sẽ bảo vệ mình...)

Cảm nhận được sự an toàn đã tiếp cho Harumi sức mạnh và để cô diễn xuất một cách tốt nhất.

Và cứ như thế, thậm chí cả những cảnh không có Koutarou.

Cô an tâm rằng Koutarou sẽ đến giải cứu cô và trao cô sức mạnh.

“Điện hạ ơi... Satomi-sama và Sakuraba-sama đúng là tuyệt thật...”

“...”

Theia và Ruth đã chứng kiến biết bao vở kịch đầy chất lượng ở quê nhà Forthorthe.

“Buổi luyện tập của người cho Satomi-sama đã có tác dụng, điện hạ à.”

“... K-không... đây là... không phải như thế...”

Về diễn xuất, họ chẳng bao giờ bằng được một diễn viên chuyên nghiệp.

Nhưng với Theia, họ như là Blue Knight và Silver Princess đời thật vậy.

Diễn xuất của họ gợi cho cô cái cảm giác như vậy.

“Vậy hãy trả lời ta một điều.”

“Bất cứ câu hỏi nào.”

“Biểu tượng hoàng gia trên giáp ngực chàng. Diện mạo, cách di chuyển cơ thể và phẩm hạnh của chàng. Không nghi ngờ gì là một chân kỵ sĩ của Forthorthe. Nhưng... ta không thể nhận ra con dấu trên thanh kiếm của chàng. Vậy chàng đến từ đâu?”

“... Từ một thời gian vô tận và một nơi xa xôi vô cùng.”

“Nhưng...”

Theia chỉ có một phản nản.

(Tại sao mình lại ở đây? Sao mình chỉ đứng nhìn? Tại sao-)

“... ta lại không phải công chúa được Blue Knight bảo vệ...”

Và lời phản nản ấy bật thành tiếng nhỏ phát ra từ đôi môi Tulip.

Cô đã ngưỡng mộ Blue Knight kể từ khi chi là đứa trẻ.

Cô muốn trở thành một cô công chúa xứng đáng với Blue Knight.

Cô muốn gặp một chàng hiệp sĩ tuyệt vời như Blue Knight vậy.

Và hai người sẽ cùng nhau bảo vệ mẹ của cô, Elfaria.

Đó là những cảm xúc đang cuộn trào trong Theia ngay bây giờ.

Và thứ chống đỡ cho những cảm xúc kia là sự ngưỡng mộ sâu sắc đối với Blue Knight.

Nhưng giờ đây, những phức cảm ấy lại đến từ diễn xuất của Koutarou.

Và cảm xúc của cô bắt đầu dậy sóng ngay khi cô thừa nhận cái con người đang đứng trên sân khấu kia chính là Blue Knight.

Và cũng còn một người khác cũng đang bị rung động như Theia.

“K-hông thể nào... Những lời nói đó, chúng là của anh ấy...?”

Và người đó là Kiriha.

Sự điềm đạm, tự tin và nụ cười nhẹ nhàng thường ngày của cô đã được thay thế bằng sự sững sốt.

Cô sững sốt trước câu thoại của Koutarou mới thốt ra trên sân khấu.

Cô đã từng được nghe nó trước đây.

“Tại sao Blue Knight lại đang nói những câu nói đó chứ...?”

Kiriha nhanh chóng giờ bản thảo mà cô được phát hôm nay.

Cô không có nghe nhầm, nó chắc chắn là một câu thoại của Blue Knight.

“Đó... tại sao...”

Vẫn còn bàng hoàng, cô đưa tay phải vào túi của mình và lấy ra một chiếc thẻ bài.

Một kỉ niệm từ tình yêu đầu của cô, thứ mà cô đã nhận được từ mười năm trước.

Và khi nhìn tấm thẻ ấy, cô hồi tưởng lại quá khứ của mình.

“Onii-chan, anh đến từ đâu?”

“Hừm, cái này hơi khó giải thích à nha nhưng... coi nào, từ một thời gian vô tận và một nơi xa xôi vô cùng.”

“Ahahaha, anh đang cố tỏ ra ngẫu à, onii-chan.”

“Thật ra anh cũng mới nghĩ như vậy.”

rokujouma_v4_193

Khi ấy, Kiriha vẫn còn nhỏ, và sau một khoảng thời gian dài trôi qua kể từ đó, nên cô chỉ có thể nhớ mơ hồ diện mạo tình yêu đầu của cô như thế nào.

Cô chắc đã nghe được tên anh ấy, nhưng cô giờ chỉ nhớ mình từng gọi người ấy là onii-chan.

Nhưng cô chắc chắn một điều rằng là khi cô hỏi anh từ đâu đến, anh ta đã trả lời là ‘Từ một thời gian vô tận và một nơi xa xôi vô cùng’.

Nó quá đối lập tương đối với cô nên thậm chí đến giờ cô vẫn nhớ như in.

(Có lý do gì sao? Không, không thể nào... Chẳng thể nào một lời nói lại được truyền đạt ở cả Forthorthe lẫn trái đất được... Sự tình cớ gì đây... nhưng...)

Kiriha nhận thức rằng nó như một sự việc ngẫu nhiên.

Nhưng do nó có liên hệ với ký ức quan trọng nên cô không thể đơn giản mà chấp nhận coi nó như thế.

(Mình chắc chắn sẽ hỏi rõ Theia-dono về nó sau...)

Sau khi Kiriha đã hạ quyết tâm, cô nhìn quanh tìm Theia, nhưng nhanh chóng cô đã thấy cô nàng.

Mái tóc hoàng kim xinh đẹp trong bộ đầm trắng tinh khiết quả là nổi bật.

Cô đứng cạnh chiếc đèn lớn và đang chăm chú nhìn lên sàn diễn.

(Có vẻ Theia-dono cũng có phức cảm mạnh mẽ về vở kịch này như mình vậy...)

Ngay khi Kiriha nở nụ cười.

Chiếc đèn lớn cạnh Theia bắt đầu đổ.

“Ồi không!”

Nhìn thấy chiếc đèn ánh sáng sắp đổ, Kiriha hét lên.

“Theia-dono! Nhanh lên và chạy khỏi đó! Đèn đang-!”

Phần 8

Chiếc đèn trực lao về phía Theia.

“Theia-dono! Nhanh lên và chạy khỏi đó! Đèn đang-!”

“C-ái gì!?”

Giọng của Kiriha đã tới được Theia, nhưng cô quá tập trung lên sân khấu nên cô bị bất ngờ và chỉ cứ đứng đó.

“Điện hạ, chiếc đèn đang rơi!”

Cùng lúc Ruth hét lên, Theia mới quay sang chiếc đèn.

“Cái-!?”

Chiếc đèn bắt đầu lấy được tốc độ và rơi thẳng xuống Theia.

Do nó quá lớn dùng để chiếu sáng sàn diễn, cô chắc chắn sẽ thương nặng nếu bị nó rơi vào người.

(Mình không tránh kịp!)

Theia cố tránh nhưng nó đã ngay trước mặt cô, cô không còn tránh kịp được nữa.

“Kyaaa!”

Điều duy nhất cô có thể làm nhắm mắt hét lên, và gồng người lên.

Một âm thanh to lớn và chấn động mạnh phát ra.

Theia đã bị ném ra sàn nhà thi đấu, cô mất ý thức trong khoảng khắc.

Theia không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Điện hạ! Satomi-sama!”

Cô lấy lại được nhận thức sau khi nghe thấy tiếng khóc của Ruth.

(Em ấy nói Satomi-sama...?)

Trong khi Theia còn bối rối tự hỏi sao Ruth lại gọi cái tên của Koutarou, cô có thể cảm nhận giọt nước chạm vào mặt mình.

(Cái gì thế...?)

Theia thấy kì lạ nên cuối cùng cũng mở mắt ra, thứ cô thấy duy nhất là một màu xanh dương.

“Cái...?”

Trước khi cô nhớ được nó là cái gì thì giọt khác đã rơi xuống mặt cô.

Khi cô vô thức nhìn lên hướng giọt nước rơi, cô thấy khuôn mặt của người cô không ngờ tới.

“... Nàng có sao không, thưa công chúa?”

Thứ rơi trên mặt cô không phải nước mà là máu.

Ngay khi cảm nhận sự ấm nóng của giọt máu, cô nhận ra chuyện đã xảy ra với mình.

“...B-Blue Knight-sama...?”

(Ngài ấy đã bảo vệ mình...? Blue Knight-sama đã đến cứu mình...?)

Và bởi thế mà cô chỉ trân trân nhìn người ở trước mặt mình.

“Ồ tốt rồi, có vẻ nàng vẫn ổn, công chúa Theiamillis.”

Khi Kiriha thét lên, Koutarou vô tình nhìn về hướng Theia.

Đó là hướng nhìn của nhân vật được sắp xếp trước đó, nhưng nhờ nó mà cậu có thể nhìn thấy chiếc đèn đang rơi xuống Theia.

(Tulip!!)

Nhanh chóng, Koutarou lao về phía cô theo phản xạ.

Cậu không có kế hoạch hay cơ hội thành công; cậu chỉ nghĩ cậu phải làm thế để cứu lấy cô.

Koutarou rời khỏi sàn diễn và nhảy tới chỗ Theia.

Koutarou ôm lấy Theia và chiếc đèn đập vào người cậu ngay tức thì.

Chiếc đèn đâm sâu vào cơ thể Koutarou và vang lên tiếng kim loại khô khốc.

Tuy nhiên do Koutarou đang mặc giáp Blue Knight nên cậu có thể chịu được nó.

Cậu chỉ bị một vết cắt trên trán mà thôi.

“... Nàng có bị thương ở đâu không, công chúa?”

Bởi thế nên Koutarou vẫn còn có thể làm trò.

Koutarou đã có thể bảo vệ Theia nhờ 2 điều may mắn.

Thứ nhất là cậu đứng đúng hướng nhìn về phía Theia và thứ hai là cậu đang mặc bộ giáp Blue Knight này.

Cậu đến kịp do bộ giáp đã khuếch đại lực nhảy của cậu và chiếc giáp cũng đã giúp cậu khỏi bị thương.

“... B-Blue Knight-sama...?”

“Ồ tốt rồi, có vẻ nàng vẫn ổn, công chúa Theiamillis.”

(Phù, may là cô ấy vẫn ổn...)

Sau khi Koutarou đã xác nhận rằng Theia, người mà cậu đang giữ bằng cả hai tay, không sao, cậu thở phào nhẹ nhõm.

Cậu sau đó đưa tay phải lên và đẩy chiếc đèn trên lưng mình.

“Haa.”

Koutarou dễ dàng đẩy nó ra khỏi mình.

Khi chiếc đèn chạm đất, Koutarou đã hoàn toàn cứu được Theia khỏi nguy hiểm.

“Phù...”

Koutarou thở phào lần nữa và đứng lên khi vẫn bế Theia.

Cô dường như bị sốc, và cứ lặng im mà nhìn Koutarou khi cậu đứng dậy.

“Tulip, cô có thể đứng chứ?”

“A...”

(Tulip)

Ngay sau khi Koutarou nói từ đó, Theia giật mình và lấy lại nhận thức.

Cô nháy mắt vài lần trước khi nhìn xung quang và nhận ra tình huống của mình.

“T-a ồ, ta có thể đứng.”

Khuôn mặt Theia ửng đỏ, ngay khi cô để ý Koutarou đang ôm mình, cô trở nên xấu hổ hơn.

“Vậy tôi thả cô xuống nhé.”

“Ừ...”

Ngay khi Koutarou đặt Theia xuống, cô để ý dòng máu chảy trên má Koutarou.

Nó chảy từ vết cắt trên trán qua má, chạm cằm cậu rồi rơi xuống sàn.

(Blue Knight bị thương...)

Thấy Koutarou bị thương, Theia vội vã tìm kiếm trong túi và lôi ra chiếc khăn tay.

Cô vơn tay ra để nó chạm vào trán Koutarou.

“Hử? C-ô làm gì thế, Tulip?”

Koutarou vẫn chưa nhận ra vết thương của mình, nên cậu không hiểu Theia tính làm gì.

Koutarou tránh tay Theia và hỏi cô đang làm gì.

“C-hờ đã, Blue Knight-sama, chàng đã bị thương trên trán!”

“Bị thương á...?”

Koutarou chỉ nhận ra cơn đau trên trán khi được Theia nhắc.

Cậu đưa tay lên trán và cảm thấy ấm nóng, cảm giác nhóp nhép trên đầu ngón tay.

Và khi cậu làm vậy, Theia kéo tay cậu ra và đặt chiếc khăn tay mình lên vết thương của cậu lần nữa.

“Bình tĩnh nào, Tulip. Nó không phải vết thương lớn đâu.”

“Blue Knight vì ta mà bị thương là việc quá ư trọng đại rồi!”

Theia nhắm mắt Koutarou với Blue Knight.

“Cứ bình tĩnh đã. Tôi không phải Blue Knight thật.”

Nghĩ rằng vẫn còn dư chấn từ cú sốc nên Koutarou có thuyết phục cô.

“A...”

(Tôi không phải Blue Knight thật.)

Ngay khi nghe những lời đó, cô dừng lại trong giây lát.

Cô nhanh chóng đưa tay lại lần nữa, nhưng mặt cô đỏ như gấc.

“... X-in lỗi. Dường như ta đã hơi hốt hoảng rồi.”

“Tôi biết, nhưng mà không ngờ cô cũng có mặt dễ thương như thế đó.”

rokujouna_v4_extra4

Trong cơn hoảng loạn, cô đã nhắm Koutarou với Blue Knight.

Bởi thế mà Koutarou đã có thể thấy khía cạnh đầy bất ngờ kia của Theia.

“... Thường thì ta sẽ đập nguoi một trận nhưng ta sẽ tha cho nguoi hôm nay vậy.”

“Cảm ơn cô, công chúa.”

Trong lúc này, Theia tỏ ra nhún nhường hơn thường lệ.

Koutarou cũng cảm thấy chẳng muốn trêu chọc cô nữa nên thành thật cảm ơn cô.

“Không... là lỗi của ta mới đúng.”

Theia lắc đầu.

“Làm tốt lắm Koutarou.”

Dù đó là những lời biết ơn, nhưng chúng được Theia nói với giọng bẽ trên như thường ngày.

“À-ừ...”

Nhưng lúc này, Koutarou chẳng thấy phiền vì nó.

“Anh Satomi, anh nên đến phòng y tế.”

“Mình ổn mà, không sao.”

“Nguoi đã bị thương ở đâu đó. Bỏ cuộc và đi đi.”

“Nhưng...”

“Nếu không, ta cũng không đi.”

“Rồi, tôi đi, giữ...”

Cùng với Ruth, Koutarou và Theia hướng tới cổng phòng thể dục.

Dù Koutarou, người ghét bệnh viện và phòng y tế, phàn nàn, cậu cuối cùng cũng bỏ cuộc và rời khỏi phòng tập cùng với hai người kia.

“Cảm ơn trời là Satomi-kun không sao cả...”

Nhìn ba người đi khỏi, Harumi thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi biết Koutarou bị thương, như Theia, cô đã hốt hoảng.

Tuy nhiên khi nhận ra Koutarou ổn, cô đã bình tĩnh lại.

Cô không phải là người duy nhất như thế mà tất cả mọi người trong phòng đều tương tự.

Khi không khí bình thường trở lại và nụ cười đã quay lại với căn phòng.

“Ừ, may thật.”

Kiriha gật đầu bên cạnh Harumi.

Tuy nhiên, khác với những người xung quanh, sắc thái của Kiriha có phần mãnh liệt hơn.

Nhưng Harumi, người quá tập trung về phía Koutarou và những người khác đã không để ý đến điều đó.

“... Sao thế Kiriha, chị đang làm cái bộ mặt đáng sợ lắm đấy...”

Sanae, người vô tình bay ngang qua, đã để ý đến thái độ của Kiriha.

Sau khi nhìn Sanae, Kiriha chỉ về phía chân của chiếc đèn vừa đổ.

“... Nhìn kia, Sanae.”

“Cái gì cơ? Cái chân gãy đó thì sao chứ?”

Kiriha đang chỉ vào một trong ba cái chân của chiếc đèn.

Chiếc đèn đổ là do chiếc chân đó bị gãy.

“Hãy nhìn kĩ vào bề mặt nó coi. Nó quá sạch cho một chiếc chân bị gãy.”

“Chị nói phải. Nó giống như- ý chị là?!”

Sanae tỏ ra ngạc nhiên sau khi để ý thứ mà Kiriha chỉ ra.

Kiriha gật đầu với Sanae.

“Phải. Có vẻ chúng ta đang đối đầu với vấn đề lớn rồi đây.”

(Theia từng nói có một chiến hạm bí ẩn xuất hiện nhưng...)

Một chiếc tàu bí ẩn.

Chiếc đèn rơi xuống Theia.

Chiếc chân đèn gãy quá gọn.

Kết luận mà Kiriha rút ra được là có xuất hiện của kẻ địch mới.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tại bữa tiệc Khiêu vũ

Phần 1

Chủ nhật, mừng 1 tháng 11

“Hừm, dường như vết thương của người đã lành rồi.”

“Thì tôi đã nói cô rồi mà.”

“Nói mồm thì sao tin nổi.”

Một tuần đã qua kể từ khi Koutarou bị nhận vết cắt trên trán.

Vết thương đã khép và nó cũng chẳng mấy nổi bật.

“Hơn nữa, khuôn mặt là của người nhưng cùng lúc cũng không phải. Ngày mai là ngày quan trọng, dĩ nhiên là ta phải lo cho người rồi.”

“... Cô chỉ lo cho Blue Knight, chứ đâu có phải tôi, chứ gì?”

“Thì sao chứ?”

“Không, tôi nghĩ như thế mới đúng là cô, Tulip.”

“Fufu~”

Theia nở nụ cười thỏa mãn và bước nhẹ nhàng đến cạnh Koutarou.

(Ra là tên thường dân đã khôi...)

Đối với Theia, sự hiện diện của Koutarou và Blue Knight bắt đầu chồng lên nhau, vậy nên bản thân cô cũng chẳng dám chắc là mình đang lo lắng cho ai nữa.

“Dù thế nào thì với vụ này, lễ hội VH ngày mai sẽ suôn sẻ hơn.”

“Này Tulip, cô nên lo lắng cho bản thân cô thì hơn. Cô gái Clan đang nhắm vào cô, đúng chứ?”

Trong một tuần kể từ sau vụ tai nạn chiếc đèn, Theia đã gặp một vài tình huống nguy hiểm nữa.

Mọi vụ tấn công đều trá hình như một vụ tai nạn; tuy nhiên, không có một bằng chứng để lại.

Lý do mà cô vẫn chưa bị thương là do chính phản xạ của cô và cô cũng được Koutarou và những người khác bảo vệ.

“Gi cơ? Người lo lắng cho ta à?”

“Ờ thì có một chút. Nếu chẳng may cô bị thương hay bị chết thì chẳng hay ho gì. Hơn nữa, Ruth sẽ khóc nếu có chuyện gì xảy ra với cô.”

“Nhưng ta đâu cứ thế mà chạy trốn được. Nó không hợp với ta.”

Koutarou lo lắng về những cuộc tấn công sắp tới nhưng Theia chỉ cười vô tự lự.

“Nếu cô cứ nói thế thì một chiếc đèn trên đầu của cô cũng đủ gây chuyện rồi đó.”

“Ồn mà, ta chẳng quan tâm tới nó. Miễn là ta biết mình đang đầu lại với Clan là được.”

“Ý cô là sao?”

Koutarou nghĩ rằng Theia chỉ là đang ương ngạnh nhưng câu trả lời của cô lại không ngờ tới.

“Clan đã nghiên cứu hành động của ta trước rồi mới ra tay, cô à sẽ không dùng những đòn tấn công để lại bằng chứng đâu. Nếu cô ta mà dám làm thế thì cô ta sẽ bị lộ ngay.”

Nếu có chuyện gì xảy ra với Theia, chắc chắn sẽ điều tra ra là có sự dính líu của Clan.

Ngoài Theia có thử thách ở trái đất ra thì việc Clan, người không có công chuyện gì ở đây đã đủ khiến cô đáng nghi rồi.

Nếu có bằng chứng chứng tỏ cô nàng dính líu thì quyền thừa kế của cô sẽ bị tước đoạt.

Vậy nên Theia chắc chắn Clan phải tính đến nó trước khi cố ngăn cản thử thách của Theia.

“Nghĩa là chỉ cần ta hành động theo cách khác thường ngày mà ả ta chưa từng thấy thì ra có thể an toàn.”

“Thật sao...”

“Phải. Lý do mà cô ta phải mất thời gian lâu đến thế mới ra tay là bởi ả phải điều tra sơ bộ và thận trọng chuẩn bị. Hãy nghĩ đi, đã hai tháng kể từ khi cô ta đến trái đất rồi đó.”

“Cô nhắc mới để ý...”

Koutarou cuối cùng cũng đồng ý với Theia.

Đã hai tháng kể từ lúc Blue Knight phát hiện ra chiếc tàu không xác định.

Trong khi đó thì đám thủy thủ trên tàu làm gì?

Chắc chắn là chúng đang thám thính để tấn công Theia rồi.

Ngay khi cậu bắt đầu nghĩ như vậy, nó bắt đầu có lý.

Sự thiếu hòa lực của con tàu của Clan, tính cách của cô ta, những vấn đề khác xảy ra sau khi Theia bị tấn công.

Tổ hợp lại, Koutarou đồng tình rằng nó giống như lời Theia đã nói.

“Đó là tại sao nếu ta tới trường cùng với người thì chẳng có chuyện gì xảy ra hết. Do cho đến nay, ta chưa từng tới trường với người lần nào cả.”

“Nhưng dù thế...”

Tuy nhiên, Koutarou vẫn không yên tâm, phần lớn bởi cậu không biết kiểu người của cô gái Clan kia. Do là người mà cậu không hề hay biết nên cậu lo lắng rằng cô ta sẽ tấn công Theia bằng một cách không mong đợi.

(Tên dân thường... lo lắng cho ta...)

Kể từ khi gặp mặt, Koutarou luôn từ chối trở thành bề tôi của Theia.

Nhưng khi cô gặp hiểm nguy, cậu lại không khỏi lo lắng.

(Hắn ta không có lo lắng cho công chúa Theiamillis, mà là bản thân ta, để mà nói thì hắn đang lo lắng cho Tulip...)

Mặc dù Koutarou và Theia không có mối quan hệ chủ tớ, Koutarou vẫn lo lắng.

Đây là lần đầu tiên có người như vậy vì cô người được sinh ra từ hoàng gia, nhưng cô không hề ghét nó.

“Nếu người đã lo lắng thì sao không bảo vệ ta đi?”

Theia mỉm cười và nói tiếp.

“Đó chẳng phải trách nhiệm của một hiệp sĩ sao, Blue Knight-sama?”

“Đừng có đối xử tôi như Blue Knight mỗi khi cô muốn lợi dụng tôi...”

Không như Theia đang tỏ ra vui tươi, Koutarou trùng vai mà thở dài.

“Có chuyện gì sao?”

Và khi cậu làm thế, Theia tỏ ra tình quái.

“Không, tôi chỉ nghĩ như thế đúng là cô, Tulip.”

“Fufun~”

Tuy nhiên cô chỉ tỏ ra tình quái trong giây lát.

Sau đó, cô mỉm cười.

“Người làm việc chăm chỉ vào. Vinh dự cao quý nhất của một hiệp sĩ là bảo vệ một cô công chúa đó.”

“...”

(Tulip?)

Nụ cười của cô đẹp đến nỗi khiến Koutarou muốn được bảo vệ cô.

Phần 2

Trong buổi tối ngày cuối trước lễ hội VH, một bữa tiệc đã được tổ chức.

Bởi thế mà CLB kịch kết thúc buổi tổng duyệt cuối cùng trước buổi tối.

“Làm tốt lắm mọi người. Mai là ngày trọng đại, nên đừng có mà tiệc tùng quá đà nha.”

Sau lời hội trưởng CLB kịch tuyên bố kết thúc buổi tập, mọi người trong phòng tập háo hức cả lên.

“Hay quá! Lễ hội VH cuối cùng cũng đến rồi!!”

“Cosplay cafe! Cosplay cafe!”

“A, nghe cosplay cafe mới nhớ ra. Có vẻ như CLB hợp xưởng có cafe quán gia đó.”

“Thật sao!? Mà cậu nói thế thì nghĩ lại họ có thể tận dụng bộ đồ trong buổi diễn mà.”

“Minh hứng thú với nhà mả hàng năm của CLB khoa học hơn cơ.”

Những khổ luyện tập dài hơi cuối cùng cũng đã kết thúc.

Mọi người thích thú với bữa tiệc tối và lễ hội VH bắt đầu từ mai.

“Phù, cuối cùng cũng xong...”

Koutarou, người bị rầy la bởi Theia ngay giữa buổi tập, duỗi cơ thể sau khi hội trưởng kết thúc buổi tổng duyệt.

Khi làm thế, các đốt trên cơ thể cậu kêu răng rắc.

Dù bộ đồ khít với cậu nhưng nó vẫn thấy bó.

“Koutarou, dùng cái này nè.”

Kirihara, người trong bộ đồ nữ tư tế đưa một chiếc khăn cho Koutarou.

“Cảm ơn, Kirihara-san.”

“A, em đưa cho.”

Sanae, người mặc bộ thiên sứ bay qua Kirihara và lấy chiếc khăn.

Với người ngoài nhìn vào như chiếc khăn tự bay vậy, nhưng Sanae đã dễ dàng tránh được những ánh nhìn đổ tới chỗ Koutarou.

“Tới nào, Koutarou.”

“Cảm ơn, Sanae.”

“Hehehe~”

Koutarou vừa nhận chiếc khăn vừa xoa đầu cô bé.

Khi cậu làm vậy, chiếc bùa trên cổ cô bắt đầu đu đưa.

Thường thì một chiếc bùa với bộ đồ thiên sứ chẳng hợp nhau chút nào, nhưng Sanae chẳng thèm để tâm.

“Cứ như sống lại vậy. Cuối cùng cũng được nghỉ ngơi.”

“Mày nói như một ông già vậy...”

Kenji đi qua khi Koutarou đang cúi mặt vào chiếc khăn.

Cậu ta đã thay bộ đồ người lính sang bộ đồng phục trường.

“Này, Mackenzie.”

“Kou, đừng có quên mày là Blue Knight, khi mày mặc nó thì chỉ ít ra đáng vào chứ?”

“Im đi, hội trưởng bảo hết thì nó là hết!”

“Rồi rồi.”

Kenji nhún vai cười trừ khi Koutarou hét lên với cậu.

Ngay sau đó, cậu ta xem xét bộ giáp của Koutarou.

“Nhưng mà mày ngày càng giống Blue Knight đấy. Bộ giáp cũng vừa với mày luôn.”

“Tất nhiên là do tao tốt hơn rồi. Nếu không thì đồng thời gian Tulip chỉ bảo tao trở nên vô nghĩa à.”

“Như những gì được nghe thì có vẻ khá khó khăn nhỉ.”

“Đúng rồi đó. Cả người nói lẫn người nghe như muốn phát khóc luôn ấy chứ. Do tao đã cam chịu được đến mức này, tao chắc mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

Koutarou nhớ lại những kinh nghiệm đau thương mà cậu đã phải trải qua trong hai tuần.

Tư thế bị chinh, bước chân cũng chinh, cho đến cách dùng ngôn từ, lễ nghĩa rồi cách dùng kiếm; sự đào tạo hiệp sĩ của Theia quả là uyên bác vô cùng.

Và nếu chẳng may sai điều gì là chiếc gậy tre cứ thế mà bay về phía cậu.

Thứ yên bình nhất còn lại chính là trong toilet.

“Mình xin lỗi, Satomi-kun. Chỉ vì mình không đánh tin cậy...”

Trước khi nhận ra, Harumi đã đứng bên cạnh Koutarou.

Sau nghe những lời phàn nàn của Koutarou, cô co rúm cơ thể và tỏ ra ăn năn.

Cô nghĩ là do cô nên Koutarou mới phải chịu đựng như thế.

“Không phải là lỗi của chị mà, senpai. Hơn nữa, em mới là người đã tiến cử chị cho vai diễn Silver Princess mà.” “Đúng là như thế... Nhưng nếu mình cố gắng hơn thì Matsudaira-san đã có thể tiếp tục làm Blue Knight...”

“Em cũng chẳng muốn mấy vụ tập luyện khiến cả Kou nó phàn nàn đâu, nên đừng có lỗi em vào.”

Dù Kenji thất vọng vì phải từ bỏ vai diễn Blue Knight, nhưng sau khi thấy Koutarou phải trải qua huấn luyện, cậu chàng đã không còn hối hận gì nữa.

Nhưng dù Kenji vẫn tiếp tục làm Blue Knight thì Theia cũng chẳng làm đến mức đó.

Tất cả chuyện này là bởi vì Koutarou, nhưng người duy nhất biết điều đó là Theia mà thôi.

“Nhưng nếu phải diễn Blue Knight cỡ như thế này thì em cần nhiều thời gian hơn, còn trong thời gian ngắn thì Kou là lựa chọn tốt nhất.”

“... Tao chẳng biết mày đang khen hay đang đá xoáy tao nữa.”

“Đồ ngốc, tao đang khen mày đó.”

“... Fufufu.”

Harumi, người đang quan sát Koutarou và Kenji, cũng phải bật cười.

(Cảm ơn trời...)

Koutarou thờ dài nhẹ nhõm sau khi thấy Harumi cuối cùng cũng bắt đầu cười.

“Ngươi nghĩ gì mà còn ở đây, Satomi Koutarou?”

“Ế?”

Nhưng sự nhẹ nhõm của cậu đầu có được dài lâu.

Sau khi gặp hội trưởng xong, Theia chạy tới và tóm lấy tay Koutarou.

“Ể gì mà ể? Người sẽ ở lại cho buổi luyện tập đặc biệt!”

“Ể!!!!!!!!!!!!?”

Theia cố kéo Koutarou quay trở lại sân khấu.

Nhưng Koutarou, người muốn tham gia bữa tiệc chống cự lại.

“C-hờ đã, Tulip! Tôi phải đi dự tiệc! Tôi phải ăn chơi với mọi người!”

“Không được! Nếu người có thời gian đàn đúm, thì thà nên dùng nó để rèn luyện tác phong của một hiệp sĩ đi! Người còn chặng dài trước khi có thể ra mắt công chúng được!”

“Không! Tôi chẳng muốn debut đâu!”

Tuy nhiên, Theia lờ đi sự chống cự và tiến tới sân khấu, ép buộc Koutarou phải đi cùng.

“Satomi-kun...”

“Tao thấy tội cho mày...”

Harumi tỏ ra lo lắng còn Kenji vui vẻ vỗ tay chào họ.

“Aaaa-anh... Theia đúng là đồ ích ki...”

“Không cần phải tỏ ra thế đâu, Sanae.”

Sanae, người đã sẵn sàng đi chơi cùng Koutarou, bĩu môi.

Kiriha, người tình cờ nhìn lên, điềm tĩnh nói với lên cô bé.

“Koutarou nói miệng như thế nhưng cậu ta thực sự muốn luyện tập.”

“Ý chị là sao chứ?”

“Cân nhắc sức mạnh giữa Theia và Koutarou, nếu thực sự cậu ta không muốn, thì Theia cũng chẳng thể ngăn được. Cậu ấy cũng vẫn còn mặc bộ giáp trên người kia. Nếu không muốn thì Koutarou đã cởi nó ra rồi.”

“... Ra là vậy.”

Thỏa mãn với lời giải thích của Kiriha, Sanae bắt đầu cảm thấy không vui với Koutarou.

(Koutarou lúc nào cũng vô tự lự nhưng lại thi thoảng lại tốt không ngờ... Anh ấy chỉ cần tốt với mình là được rồi mà!)

Cảm xúc của Sanae đầy phức tạp; cô biết rằng đó là điểm tốt của Koutarou hơn bất kì ai hết.

Phần 3

Khi Harumi kết thúc thay đồ và chuẩn bị về thì Koutarou và Theia vẫn còn luyện tập.

“Dân thường, tư thế người đang trùng kìa! Đừng có quá tập trung vào kiếm của mình!”

“Đâu có dễ vừa rút kiếm trong khi giữ thẳng cơ thể chứ!”

“Ta không muốn nghe người phàn nàn! Nếu còn thời gian ca thán thì sửa lại cách cầm kiếm đi!”

Giọng nói đầy khí thế của Theia vang tới Harumi, người tình cờ đứng ngoài cửa phòng tập.

“Satomi-kun... bạn vẫn còn ở đó à...”

Một ngày đã gần hết. Giờ đã là tối.

Do cổng vào phòng tập ở nơi hẻo lánh nên nó đặc biệt tối.

Và Harumi đang đứng một mình ở nơi vắng vẻ này.

Cô có thể nghe tiếng ồn ào từ bữa tiệc tổ chức trên sân trường.

Âm thanh của bình luận viên, nhạc và âm thanh vui vẻ của các học sinh.

Cô có thể nghe rõ chúng từ phòng tập này.

“Đừng có mà quá thể bởi tôi không thể làm được!”

“Coi chừng miệng lưỡi nhà ngươi! Ngươi dám ăn nói thế với một công chúa à!?”

Tuy nhiên Harumi chỉ có thể nghe thấy giọng của Koutarou và Theia mà thôi.

Cô không còn nghe thấy âm thanh khác.

“Cứ nhớ lấy, ngay khi vụ này kết thúc, cô sẽ hối hận cho coi, công chúa Theiamillis ạ.”

“Ta quên mất tiêu luôn rồi~”

“Chết tiệt nhà cô, rời ra ngoài nào!”

(Satomi-kun... Theiamillis-san...)

Harumi đi qua vì muốn giúp cậu tập luyện.

Nhưng khi đặt tay lên cánh cửa, quyết tâm của cô bị bào mòn. Cô mất động lực sau khi nghe tiếng tranh luận giữa Koutarou và Theia.

“Bình tĩnh, ngay khi vở diễn kết thúc vào ngày mai, ta sẽ đền bù cho nhà ngươi.”

“Cô nói rồi đó, tốt nhất là nên giữ lời.”

“Dĩ nhiên, ta không có hai lời. Ta sẽ trao ngươi phần thưởng xứng đáng hàng động của nhà ngươi. Ta thề trên tên của mình.”

“Rồi, tôi nhớ đó... Vậy, chúng ta tới đâu rồi?”

Koutarou và Theia luyện tập khác hoàn toàn với lúc Koutarou tập với Harumi,

Koutarou không câu nệ khi nói chuyện với Theia.

Trong khi với cô, Koutarou tỏ ra cẩn thận và kiêng lời hơn.

(Satomi-kun coi Theiamillis-san như một người bạn tốt... còn mình... như là với một cô công chúa vậy...)

Harumi hiểu rằng Koutarou yêu quý và trân trọng cô.

Nhưng khi cô thấy Koutarou và Theia ở cùng nhau, cô cảm thấy như mình bỏ lại một hai bước về phía sau.

Dù họ là bạn bè nhưng cô cảm tưởng như mình được đối xử như một khách hàng hơn.

(Lúc trước ở biển... có phải cô gái mà cậu ấy cãi nhau là Theiamillis-san không?)

Cô nhớ lại lúc cô gặp Koutarou ở biển và bắt đầu cảm thấy bất an.

Lúc đó, Koutarou tỏ ra lo lắng về sự thay đổi về quan hệ với người khác.

(Có phải người khác đó là Theia... Nếu đúng là vậy... mình sao có thể thắng được... Satomi-kun sẽ không đối đãi mình như thế...)

Bởi vì bất an nên cô không thể đủ dũng cảm để mở cánh cửa.

“Wahahaha! Thắng người lên tí, Tulip. C-ô quá thấp để diễn Silver Princess đó! Gyahhahaa!”

“Im đi, dân thường! Sao ngươi dám nói thế với một quý cô chứ!? Cách hành xử của ngươi đâu rồi!?”

“X-in lỗi, kukuku, v-ậy dùng chiếc hộp cát tông này đi. Hahahaha!”

“Chết tiệt, ta đã đối đãi tử tế với nhà ngươi và ngươi báo đáp ta như vậy đó hả!? Có vẻ ta phải dạy ngươi về cách hành xử một lần nữa!”

Cuối cùng, Harumi không thể mở cánh cửa phòng tập.

Cô quay lưng lại và hướng ra sân trường.

(Mình phải làm sao để Satomi-kun đối xử mình như thế...)

Tuy nhiên, dù sau khi đã nhập vào buổi tiệc, trong đầu Harumi chỉ nghĩ về những điều mà cô nghe khi nãy.

Phần 2

Trong khi Koutarou và Theia vẫn còn chí chóc nhau trong phòng tập, Ruth và Yurika đã quay về căn phòng 106.

“Mình về rồi.”

“Về rồi đây.”

Dù bữa tiệc vẫn còn, Ruth đã rời đi sớm để chuẩn bị bữa tối, còn Yurika rời đi để cho Hercules ăn.

“Mừng bạn đã về, Yurika-sama.”

“Mừng bạn đã về, Ruth-san.”

Cả hai cùng đáp lại nhau sau khi cả hai bước vào phòng trống.

“Ruth, chìa khóa nè.”

“Cảm ơn, mình sẽ giữ nó.”

Sau khi vào phòng, Yurika đã đưa chìa khóa cho Ruth.

Ruth là người đáng tin cậy nhất phòng 106, nên cô được tin tưởng giao cho việc quản lý tiền và chìa khóa phòng.

“Giờ thì TV.”

Yurika bước qua căn phòng thiếu ánh sáng, tới chỗ TV.

Nhìn thấy thế, Ruth bật đèn căn phòng trước khi quay lại căn bếp.

Sau khi bật TV già cỗi lên, nó phát ra một âm thanh cao tần quen thuộc,

Và bởi TV này chỉ bắt được đường truyền analog nên hình ảnh rất nhòe.

“May quá, kịp lúc...”

Tuy nhiên, Yurika không để ý đến nó và nhìn vào màn hình.

Chương trình mà Yurika đang xem là một anime tên là ‘Magical Girl Love Love Heart’.

Dù xem chương trình này hàng tuần và hạ thấp giá trị mahou shoujo bản thân nhưng Yurika không tỏ ra là quan tâm đến điều đó.

“Ôi không, mình quên mất Hercules-chan. Mình về đây là vì nó mà.”

Yurika chợt nhớ mục đích ban đầu của cô khi quảng cáo bắt đầu.

Cô tách khỏi chiếc TV và hướng về chiếc tủ.

Cùng lúc Yurika đưa tay lên chiếc cửa trượt thì Ruth bước vào phòng.

“Yurika-sama, bạn muốn một cốc trà với mình chứ?”

“A, nghe tuyệt đó! Mình sẽ lấy bím bím!”

Yurika mang chiếc lồng của Hercules, thức ăn và một gói bánh gạo với nhãn dán giảm giá vẫn còn trên đó, và đặt hết lên bàn.

Cùng lúc, Ruth bước vào phòng và mang theo một cái khay đựng hai cốc trà và một chiếc ấm pha trà.

“Ruth-san, bạn dùng tấm nệm này mà ngồi.”

“Cảm ơn, Yurika-sama.”

Cả hai ngồi xuống đối mặt với TV.

Và bắt đầu làm việc của mình, Yurika cho Hercules ăn còn Ruth rót trà vào chén.

“Một chương trình mới!”

Ngay lập tức, dòng chữ trên TV lôi kéo sự chú ý của Yurika.

Cô đẩy lại nắp hộp thức ăn trong khi nhìn lên TV.

“Cảm ơn mọi người xem đã ủng hộ, chương trình của chúng tôi cuối cùng cũng đã quay trở lại!”

“Ha-”

Ngay cảnh tiếp theo, một con bọ hung bụi chẳng xuất hiện trên màn hình.

Một chiếc sừng đầy nổi bật, tấm lưng vàng điểm chấm đen.

Dù thiết kế được làm cho dễ thương hơn cho một chương trình anime, nhưng không nghi ngờ gì đó là một con bọ hung Hercules.

“Vua của các loài bọ cánh cứng, Kabutonga – Second impact! Cuộc huyết chiến giữa các loài bọ cánh cứng cuối cùng cũng đã quay lại! Hercules! Atlas! Caucasus! Và những tinh thần rực lửa của Nhật Bản – Loài bọ hung tê giác!!”

Yurika từ từ quay đầu lại về phía Yurika với biểu hiện đầy kinh hãi.

“Sức mạnh sẽ thắng? Hay là kỹ năng? Người nào sẽ chiến thắng cuối cùng!? Đừng bỏ lỡ cuộc chiến huyền thoại!”

Ruth mỉm cười trong khi rót trà; chén trà đã đầy và giờ bắt đầu tràn ra.

“Hihi!?”

Yurika cảm nhận sự nguy hiểm từ nụ cười ấy và co rúm sợ hãi.

“Vua của các loài bọ cánh cứng, Kabutonga – Second impact! Sẽ được phát sóng trên kênh này lúc 6h30 tối ngày 11 tháng 11!”

“Hừm, ra là... Hercules-chan là... một con bọ cánh cứng à...”

“Hihi!?”

(Satomi-san, cứu mình với! Nhanh về đi!! Cứu mình!! Mình không có muốn ở một mình trong hoàn cảnh này đâu!!)

Yurika hét lên trong tâm trí. Tuy nhiên, cô nhận ra mình chẳng thể làm thế trong thực tế.

“Bọ cánh cứng... Fufufu, hiểu rồi, là bọ cán cứng... ahahaha...”

Ruth bỏ tay khỏi ấm trà, gần như thể cô ném nó đi vậy. Bí ẩn thay, nó lại tiếp đất một cách hoàn hảo.

“R-Ruth-san... c-ứ bình tĩnh cái đã, nhé?”

“Mình đang rất bình tĩnh... Bình tĩnh đủ dùng...”

Lời nói của Ruth đầy lạnh lùng, trầm lắng khi cô vươn tay phải ra trước mặt mình.

Khi làm thế, một ánh sáng xanh dương thoát khỏi vòng tay và một thứ dụng cụ hình trụ xuất hiện trên bàn tay cô.

Đó là dụng cụ được gửi xuống từ Blue Knight.

Đó là cái vĩ đập ruồi to lớn làm từ nhựa màu xanh lá.

rokujouma_v4_227

“Chi là...”

Mắt Ruth hùng hực giận dữ.

“Hihi!?”

“Nhân danh trên cái tên kiêu hãnh của gia tộc hiệp sĩ, Pardomshiha, ta không thể bỏ qua sự tồn tại của giống loài bọ cánh cứng này được!”

Ruth cuối cùng cũng nhận ra Hercules là một con bọ cánh cứng.

“Ngươi hãy tự nguyện rửa số phận đã đưa đẩy ngươi đến trước mặt ta, Hercules-chan!!”

Ruth vung chiếc vĩ với hết sức bình sinh.

“Hãy chịu chết đi!!”

“Kyaaaaa!!”

Chiếc vĩ nhanh chóng lao tới chiếc lồng.

“Khôngggggggg! Hercules-chan!!”

Chiếc vĩ đập ruồi của Ruth cắt xuyên qua không khí và đập lên chiếc bàn trà.

Yurika đã xoay xở đẩy chiếc lồng kịp lúc. Nhờ thế mà mạng sống Hercules đã được cứu trong gang tấc.

“Haaaa... A... ha... S-uyt nữa thì...”

“Yurika-sama, bạn không nên làm thế.”

“R-Ruth-san!”

“Mình không thể cho chúng được tồn tại. Mình sẽ diệt chủng chúng, không thì mình phát điên mất.”

“C-ậu không thể làm thế được!”

Yurika lắc đầu và đứng lên trong khi ôm lấy chiếc lồng.

“Nếu Hercules-chan chết thì em trai phó hội trưởng sẽ buồn mất.”

“Còn mình buồn nếu nó vẫn còn sống đó.”

Ruth hướng vào chiếc lồng trên tay Yurika một lần nữa.

“Fufufufu... Satomi-sama khao khát mình chứ không phải con bọ này...”

Sự tổn thương Ruth đã trải qua sau cái đêm trên bãi biển đã khắc sâu vào trái tim cô gái.

Như một người phụ nữ, cô không thể chấp nhận được rằng Koutarou thích lũ bọ cánh cứng hơn là cô.

Bởi thế mà cô giờ đã ở trong yan-mode.

“Ruth-san, cậu làm mình sợ!”

“Chịu chết đi!!”

“Kyaaa!”

Chiếc vĩ quật xuống một lần nữa, và Yurika nhanh chóng tránh nó.

“Chúng ta chạy thôi, Hercules-chan!!”

Yurika lao ra khỏi phòng và hướng ra cửa trước.

Phó hội trưởng sẽ lấy lại Hercules vào cuối ngày lễ hội VH nên Yurika không thể để nó chết bẹp chỉ một ngày trước đó.

“Chờ đã, Yurika-sama! Mình không có ý muốn đánh nhau với bạn!”

“Dù có thể thì Hercules-chan sẽ...”

“Ồn mà! Mình sẽ chịu trách nhiệm chôn cất nó!”

“Không ồn tí nào luôn!!”

Yurika nhảy ra khỏi phòng 106 không chút do dự.

Cô đem theo Hercules sau hai tháng chăm sóc, và đơn giản là cô không thể phút cuối rồi lại để Ruth chạm tay vào nó được.

Phần 5

Dù buổi tập luyện của Koutarou và Theia hơi náo động lúc bắt đầu nhưng giờ đã trở nên nghiêm túc.

Bữa tiệc trên sân trường cũng đang đến hồi kết và tiếng ồn ào đã lắng xuống, nên chỉ còn có thể thấy giọng của Koutarou và Theia.

“Nàng chỉ đang chơi đùa mà thôi, công chúa.”

“Ta đâu có chơi. Dù là một lễ hội thu hoạch của một ngôi làng, nhảy vẫn là nhảy. Như một cô gái trẻ tuổi, ta cũng có hứng thú với nó.”

Koutarou đang diễn Blue Knight còn Theia diễn vai Silver Princess.

Sau hai tuần tập luyện cùng nhau, Koutarou và Theia đã đồng bộ trong cách diễn.

Nhờ những buổi luyện tập đó nên Koutarou đã ra dáng một hiệp sĩ, và bởi cảm xúc sâu đậm của Theia đối với Silver Princess, cô cũng không thua Harumi về khoản diễn xuất siêu việt.

“Tuy nhiên, sẽ quá nguy hiểm nếu nàng đi một mình.”

“Thế nên ta mới mời chàng, người giữ danh phong kỵ sĩ làm người hộ tống ta, Ngài Bertorion ạ.”

(Đúng như mong đợi từ một cô công chúa.)

Koutarou đánh giá cao diễn xuất của Theia sau khi luyện tập cùng cô.

So với Harumi, Theia không thể tỏa ra sự mỏng manh dễ vỡ bởi tính cách đầy sinh lực của bản thân cô ngăn điều đó lại.

Tuy nhiên, về cách hành xử, cô lại là chuyên gia, và những lời thoại rất hợp với cô.

Do đó, nếu phải so sánh thì Theia hợp với vai diễn Silver Princess còn Harumi làm tốt hơn khi đóng vai Alaia.

“Nhưng ta chỉ là một hiệp sĩ bản địa bình thường, làm sao xứng đáng với vinh dự như thế.”

“Ồ, có vẻ nhìn ta như vậy, nhưng ta lớn lên rong chơi cùng những cánh đồng và đồi núi ở bắc Mastir. Ta đủ tư cách để được gọi là một thôn nữ đó.”

(Người đã rất chăm chỉ... giờ đã ra dáng như Blue Knight rồi đó....)

Theia cũng đánh giá cao về diễn xuất của Koutarou.

Cậu vẫn còn chẳng đường dài để đi như là một hiệp sĩ cũng như một diễn viên, nhưng xem xét chỉ trong có hai tuần luyện tập mà cậu đã tiến triển đến thế này đủ để ngợi khen rồi.

(Hơn nữa...)

Theia nhờ lại cái ngày chiếc đèn rơi xuống đầu cô, và sự xuất hiện của Koutarou khi cậu bảo vệ cô nàng.

Cơ thể cậu bao phủ bởi giáp xanh, và cậu đã gọi cô là công chúa.

Khi nhớ lại những chuyện đó, có gì đó bên trong cô gào thét rằng người trước mặt cô thực sự là Blue Knight.

Đó là lý do tại sao Theia không còn cảm thấy cần thiết để phàn nàn về kỹ năng diễn xuất của Koutarou nữa.

Sau khi kết thúc buổi tập, hai người dừng di chuyển.

Khi là thế, Koutarou cố vực người ra. Bởi sau mỗi lần kết thúc buổi luyện tập hai tuần qua, Theia sẽ luôn chỉ ra những lỗi sai nhỏ nhất.

“Hừm, vậy, thế là được chưa.”

“Ế?”

Tuy nhiên, trái với mong đợi của Koutarou, Theia không nói gì cả.

Cô đơn giản chỉ đang im lặng và mỉm cười.

“C-ô có sao không?”

“Ta còn nhiều thứ để phân nân nhưng chẳng thể nào sửa kịp nó trước buổi diễn ngày mai. Nên ta sẽ để cho người có thời gian nghỉ ngơi.”

“Uaaaaaah! C-uối cùng cũng kết thúc!!”

Koutarou cao giọng sung sướng.

Cậu cuối cùng cũng hoàn thành khóa học kèm dài hai tuần.

Đó là một chặng đường dài và gian khó, nhưng cuối cùng cũng kết thúc.

“Bình tĩnh đi. Đã bao lần ta nói ngươi nên coi trọng cách cư xử khi đang mặc bộ đồ đó rồi cơ mà?”

“X-in lỗi.”

“... Ừm, không sao. Ta cũng hiểu cảm giác của ngươi.”

Theia cứ như sắp phân nân đến nơi, nhưng nhanh chóng cô mỉm cười. Cô đã thỏa mãn khi hoàn thành công việc của mình.

“Giờ ta chỉ cần chờ đến vô diễn ngày mai. Thời gian trôi cứ như thoáng chốc vậy...”

“... Còn tôi thì nó cứ như dài vô tận.”

Koutarou tròng vai và mỉm cười.

“Fufu, ngươi yếu quá.”

“Im đi.”

Như Theia, Koutarou cũng thỏa mãn trước những thành quả của mình và nở nụ cười.

Trong hai tuần qua, hai người họ đã trở nên thân thiết.

“Hử? Đây là...”

Phòng tập im lặng sau khi hai người kết thúc buổi tập, và bởi thế, Theia có thể nghe thấy âm thanh phát ra từ bên ngoài.

“Gi cơ?”

“Là tiếng nhạc và tiếng hát...”

Thứ mà cô nghe là một bản ballad chậm rãi, Koutarou để ý thấy nó và gật đầu đồng tình.

“A, họ chắc hẳn bắt đầu khiêu vũ ở lễ hội đó.”

“Khiêu vũ ư?”

“Ừ, Nó là truyền thống hàng năm cho CLB khiêu vũ. Dĩ nhiên là chẳng có ai biết cách khiêu vũ nên họ chỉ nhảy theo bản năng thôi.”

Nếu không phải luyện tập thì Koutarou đã có mặt ở buổi tiệc, nhưng cậu đã bỏ lỡ nó rồi.

“Khiêu vũ à... Giờ nghỉ lại thì lâu lắm rồi ta chưa khiêu vũ...”

Theia hơi tím lất chiếc váy và bắt đầu giậm chân theo điệu nhạc.

Khi còn ở Forthorthe, cô thường xuyên tham gia những buổi khiêu vũ.

Dù thực tế cô không thể lơ là khi ở Forthorthe nhưng khiêu vũ là một trong số ít thứ mà cô không thấy ghét.

(Tulip?)

Theia tỏ ra hạnh phúc song cũng đồng thời có vẻ buồn bã. Nhận ra nó, Koutarou cảm giác kì lạ là không thể bỏ mặc cô.

(A, không hay... Hắn ta mới kết thúc buổi luyện tập khổ sở và...)

“Dạy tôi đi, Tulip...”

Dù cậu biết rằng khi nói điều đó sẽ khiến cho buổi luyện tập của cậu kéo dài hơn.

“E?”

Theia dùng chân và ngẩng đầu lên.

Bởi lời đáp không ngờ đó, cô cứng lưỡi không thể nói thành lời.

“Khiêu vũ ấy. Cô dạy tôi hành xử, nhưng lại không dạy tôi khiêu vũ. Biết về nó cũng là điều cần thiết cho quý tộc, đúng chứ?”

“A...”

Theia nhìn Koutarou với vẻ mặt bất ngờ, và nhanh chóng cô đỏ mặt.

“G-ìò nguoi nhắc, tao mới nhớ là đã không dạy nguoi...”

(Có phải là vì mình không...? Thật sao...?)

Theia lấp liếm đi xung đột bên trong bản thân mình và nhìn lên Koutarou. Khi cô làm thế, cô đã thấy một nét mặt mà cô hằng mong mỏi.

rokujouma_v4_237

Với sự sẵn lòng và đôi mắt đằm đằm đang hướng nhìn Theia.

Khoảnh khắc cô nhìn thấy nó, sự nghi ngờ của cô đã được giải tỏa.

(Đồ ngốc... biết vị trí của nguoi đi. Nguoi trèo cao quá rồi đó...)

Mặc dù nghĩ vậy, cô không thể giấu nổi sự bẽn lèn...

“Nhưng ta chỉ là một hiệp sĩ bản địa bình thường, làm sao xứng đáng với vinh dự như thế.”

Koutarou đọc lời thoại của mình trong kịch bản và đưa tay ra cho Theia.

Theia mỉm cười và đáp lại bằng lời thoại của mình.

“Ồ, có vẻ nhìn ta như vậy, nhưng ta lớn lên rong chơi cùng những cánh đồng và đồi núi ở bắc Mastir. Ta đủ tư cách để được gọi là một thôn nữ đó.”

Họ nắm tay nhau và bắt đầu di chuyển theo điệu nhạc.

Phần 6

Khi Sanae, Kiriha và Shizuka tới phòng tập, Koutarou và Theia đang trong giữa bài học về khiêu vũ.

Do không muốn làm phiền cặp đôi nên họ chỉ đứng ở ngoài quan sát.

“Đừng có mà giẫm lên chân ta! Nếu nguoi cứ giẫm lên nó với bộ giáp kia thì còn gì là chân nữa!”

“X-in lỗi, nó khó di chuyển chân hơn tôi tưởng.”

“Cứ thế này, kiểu gì ta cũng gãy xương chân mất!”

“Ồ, nghe có vẻ tuyệt đó...”

“Đừng có mà nói vớ vẩn và học tử tế đi!”

Giọng nói của Koutarou và Theia vang tới cửa nơi ba cô gái kia đang quan sát.

“Cái gì...”

Nhìn cả hai, Sanae thở dài.

“Trông hai người đó sẽ chết chán vì luyện tập chứ ai ngờ lại vui vẻ thế kia. Đúng là lo lắng mất công rồi.”

“Ừ, chị còn không ngờ là họ còn khiêu vũ nữa cơ.”

Shizuka đồng ý với Sanae. Với cô, dù hai người họ đang chí chóe với nhau nhưng họ lại đang rất vui vẻ.

“Karama, Korama.”

Tuy nhiên, Kiriha lại tỏ ra rất nghiêm túc. Nó hoàn toàn khác việc cô tận hưởng bữa tiệc hay đang lo lắng cho buổi tập của Koutarou và Theia. Cứ như cô đang đối mặt với hiểm nguy vậy.

“Vâng Ho”

“Em đây Ho”

Nghe Kiriha gọi, hai con haniwa xuất hiện.

“Có ai ra vào phòng tập lúc ta không có ở đây không?”

“Không Ho”

“Harumi-chan có tạt qua nhưng không có vào Ho”

“Vậy thì tốt, hai đứa cứ tiếp tục canh chừng.”

“Rõ Ho”

“Đi nào Ho, Karama.”

Kiriha lệnh cho hai con haniwa theo dõi căn phòng tập.

Cô đã luôn lo ngại có người đang ngấm vào Theia.

“Kiriha, chị quá lo lắng rồi đó. Lễ hội VH là lúc chơi, kẻ đó chắc không tấn công đâu.”

“Nếu được vậy thì tốt...”

“Mọi người đang nói tới đối thủ của Theia à!?”

“Phải. Theia-dono đã bị tấn công một vài lần, nên mình có hơi lo.”

Kiriha luôn luôn cảnh giác, nhưng cô không thể lần được dấu kẻ địch của Theia, cũng như bằng chứng hữu dụng.

“Cuộc chiến giữa các gia tộc với nhau à... Cứ nghĩ nó lại xảy ra gần mình đến vậy.”

“Thế mới biết là Theia thực sự là một cô công chúa.”

Cả ba nhìn lên sân khấu. Buổi học khiêu vũ của Koutarou và Theia vẫn đang tiếp tục.

Cả hai người họ, vừa khiêu vũ vừa cãi nhau, không có vẻ gì gặp nguy hiểm dù kẻ địch vẫn đang ngấm vào họ.

(Bởi cô ta tự tin vì biết rõ đối phương hay là do ở bên cạnh Koutarou nên cô ta mới hành xử như vậy...)

“Ừm, mọi người, cứu mình!!”

Cùng lúc đó, Yurika chạy tới phòng tập.

Cô giữ chặt một cái lồng khi cô lao về phía mọi người.

“Hercules-chan... Hercules-chan đang...”

“Yurika!? Có chuyện gì vậy!?”

Cả ba người bất ngờ trước sự xuất hiện của Yurika.

Yurika giải thích tình huống cho cả ba trong khi gạt nước mắt.

“Thật ra là Ruth-san đã biết Hercules-chan là bọ cánh cứng rồi!”

Cả ba đều biết về vụ Yurika và Hercules cũng như sự căm thù của Ruth với loài bọ này thế nào.

Nên từ đó, họ đã có thể đoán được chuyện xảy ra, nhưng mỗi người lại tỏ ra những sắc thái khác nhau.

“Đồ ngốc! Chỉ làm gì vậy chứ!?”

Sanae vừa quát Yurika vừa khóc theo.

Do cô bé yêu động vật nên cô cũng không khỏi lo cho Hercules.

“Ồ, đã đến mức này rồi mà...”

Shizuka cũng lo cho Yurika và Hercules, dù không bằng Sanae.

Tuy nhiên, cô còn thấy lo cho chủ cũ của Hercules hơn, đứa em trai của phó hội trưởng.

“Ra là vậy...”

Còn Kirika chỉ nở nụ cười.

Do cô đang lo lắng cho việc Theia sẽ bị tấn công nên vấn đề nhỏ mọn này làm cô thấy nhẹ nhõm hơn.

“Biết làm sao được! Bất khả kháng mà! Khi tụi này đang xem TV thì một quảng cáo về chương trình mới về loài bọ hung tự nhiên hiện ra chứ! Nếu phản nản thì đi phản nản với mấy ông làm anime ấy!”

“Đồ ngốc!! Tất cả chẳng phải do chị cứ bắt cần xem mấy cái anime đó sao!”

Các quảng cáo anime chỉ xuất hiện bởi Yurika đang xem một anime khác thôi.

Nên nếu cô nằng không xem nó từ đầu thì bi kịch đã không xảy ra.

“Hiiii! M-ình xin lỗi mà!!”

“Quan trọng hơn là, chuyện gì đang xảy ra!? Ruth đâu!?”

“Ruth ngay đằng sau, cậu ấy đòi xử Hercules và hiện đang đuổi theo mình!!”

Kể từ khi chạy ra khỏi căn phòng 106, Yurika không hề dừng lại.

Dù cô không tốt về mấy khoản đòi hỏi thể lực nhưng khi mạng sống Hercules bị đe dọa, cô đã chạy một mạch đến đây.

Và nhờ thế nên cô đã bứt khỏi Ruth.

“Làm ơn giúp mình trốn với! Làm ơn đi!!”

“Hiểu rồi. Nếu Ruth-san có chạy qua thì mình sẽ đánh lạc hướng cho.”

“C-ảm ơn nhiều!!”

Hercules sẽ trở lại chủ cũ trong hai ngày.

Tính từ bữa tiệc tối nay thì cao trung Kitsushouharukaze sẽ tổ chức lễ hội VH trong 3 ngày.

Và Yurika đang bảo vệ Hercules bằng cách trốn trong trường khi cổng vẫn còn mở.

Ngay lúc đó, một con haniwa xuất hiện.

“Nee-san, Ruth-chan đang đến gần Ho”

“Là thế đó...”

“Yurika, đừng có mà đứng đó, đi núp đi!”

“À-ừ!!”

Yurika ép cơ thể mệt mỏi của mình vào phòng dụng cụ ở bên tay trái của sân khấu.

Do phòng dụng cụ dẫn ra sân khấu, nên nó có rất nhiều đạo cụ cho vở diễn ngày mai.

Bởi thế nên nó là nơi hoàn hảo để trốn.

Ngay khi Yurika đóng cửa lại, Ruth nhảy xổ ra trước cửa phòng tập.

“Haah, ahhh, hahh...”

Như Yurika, Ruth tỏ ra kiệt sức.

Dù họ vẫn đứng cách xa cô nhưng Sanae và những người khác vẫn có thể nghe tiếng thở nặng nề của cô.

Tuy nhiên, cô không có thời gian để lấy lại nhịp thở. Cô nhìn quanh nhà tập trong khi giữ trên tay chiếc vĩ đập ruồi lớn.

“R-Ruth-san cũng đến à?”

“Này Ruth, cái gì trên tay chị vậy?”

Shizuka và Sanae gọi Ruth.

“Haah, ahhh, hahh...”

Tuy nhiên, Ruth không nghe thấy họ và tiếp tục di chuyển về phía trước khi thở gấp.

“Hiii!?”

“Đáng sợ quá.”

Hình ảnh một cô gái mặc chiếc tạp dề trong khi cầm chiếc vĩ đập ruồi quá cỡ, đi đôi với các không khí đáng sợ và cái nhìn sắc nhọn khiến cả Sanae lẫn Shizuka nao núng theo bản năng.

“Đường như cậu ấy mất kiểm soát do cơn giận rồi. Cậu ấy còn chẳng nghe thấy giọng chúng ta nữa.”

“Thế ta phải làm sao!?”

“K-ết thúc rồi... mình xin lỗi nha, Yurika-san, Hercules-chan...”

Giờ đây, cả Shizuka lẫn Sanae đều từ bỏ việc thuyết phục được Ruth.

Nhìn bộ dạng Ruth bây giờ, chẳng ai trong số họ đủ tự tin rằng mình có khả năng thuyết phục cô.

Chỉ còn vấn đề thời gian trước khi Yurika và Hercules bị tóm bởi Ruth.

Tuy nhiên, có gì đó không lường trước được đã xảy ra.

“...!?”

Vài một vài lý do mà Ruth dừng lại.

Đó là lúc cô vô tình nhìn lên sân khấu khi tìm Yurika và Hercules.

Là như thế, cô thấy hai người.

“Điện hạ... Satomi-sama...?”

Trên sân khấu là Theia và Koutarou đang nắm tay nhau và đang vui vẻ khiêu vũ.

Theia giỏi khiêu vũ nhưng do bạn nhảy của cô là tên gà mờ Koutarou nên bài khiêu vũ của cả hai trông khá mắc cười.

Và khi Koutarou mắc lỗi là y như rằng Theia quát lên.

Bởi thế nên nó như một trò chơi của trẻ con vậy; khó mà có thể ngợi khen.

“Điện hạ đang... hạnh phúc khiêu vũ...”

Tuy nhiên, Ruth biết, cô biết Theia đang tận hưởng cái trò chơi của con nít ấy từ đáy lòng.

Do lớn lên cùng Theia như thế chị em của cô, Ruth hiểu rõ điều đó hơn những người khác.

Theia có thể thích khiêu vũ nhưng Ruth chưa từng thấy cô ấy tận hưởng như lúc này đây.

Dù phòng nhảy tồi tàn, nhạc không chơi đồng bộ và bạn nhảy như gà mắc tóc, nụ cười của Theia thật chói lóa.

Với Ruth, đó là một quang cảnh cực kỳ ấn tượng.

“... H-ờ!? Sao mình lại ở đây? Ể!?”

Do cảnh tượng đó mà Ruth lấy lại nhận thức.

“Sao mình lại cầm cái vợt đập ruồi này?”

Dù lấy lại nhận thức nhưng Ruth đã hoàn toàn quên hết mọi thứ kể từ lúc mất kiểm soát bởi cơn giận dữ.

Não cô tự động bảo vệ cô trước những ký ức đau thương.

“Mình đang rót trà cho Yurika-sama và... hử?”

“Chị ấy lấy lại được nhận thức rồi à!? Tốt rồi!”

“Cảm ơn trời, cậu đã ổn rồi à? Ruth-san!”

“Ha... Shizuka-sama, ý bạn đã ổn là sao cơ? Đã có chuyện gì xảy ra à?”

Ruth không nhớ chuyện gì xảy ra, và cô nhìn quang trong lúc tỏ ra lúng túng.

“A, thì là mà... Ruth-san.”

“Ha...”

Khi Shizuka đang cố trình bày thì Ruth bắt đầu hỏi tường kí ức một lần nữa.

(Ủ-m, mình đang rót trà cho Yurika-sama và sau đó... mình có cảm giác có gì đó cực kỳ quan trọng đã xảy ra...)

“Không có chuyện gì đâu, Ruth. Đừng cố nghĩ làm gì. Chúng ta chỉ đang đến xem coi Koutarou và Theia luyện tập ra sao thôi.”

Tuy nhiên, Kiriha đã gọi với tới Ruth. Cô làm thế để Ruth khỏi nhớ lại chuyện đã xảy ra.

“Buổi tập luyện của anh Satomi...?”

Nhờ những lời của Kiriha mà đôi mắt của Ruth hướng tới sân khấu.

“Coi nào, người gồng người quá rồi đó.”

“Dù nói là thế nhưng khó mà điều chỉnh sức mạnh của mình lắm.”

“Thì coi chúng ra!”

“Wa, dừng lại, đừng có mà coi nó!”

Nhưng trước khi cô biết được, mọi thứ mà Ruth có thể nghĩ được bây giờ là Koutarou và Theia đang vui vẻ biết bao trên sân diễn.

“Điện hạ... anh Satomi...”

(Có lẽ mình đã quá tập trung vào hai người nên đã băng quơ đi một lúc.)

Ruth từ bỏ việc cố nhớ lại và chăm chú nhìn lên sân diễn.

Cô cũng chẳng còn quan tâm tại sao mình đang cầm chiếc vợt đập ruồi nữa.

“Fufufu, điện hạ, Satomi-sama, buổi khiêu vũ của cả hai thật tuyệt quá...”

Giờ đây, thứ trong tâm trí cô chỉ còn là cô công chúa đáng yêu của cô và Blue Knight người đang làm cô ấy cười mà thôi.

Nhìn thế, Sanae, Shizuka và Kiriha thở phào nhẹ nhõm.

“Phù, chẳng biết rồi chuyện này sẽ đi đến đâu nữa...”

“Yurika đã đúng khi chạy tới đây...”

“Cô ấy chắc chỉ chạy đến bên Satomi Koutarou bởi chẳng còn có ai dựa dẫm vào nữa, nhưng dường như đó lại là cách tốt nhất.”

Cả ba ngó vào phòng dụng cụ nơi mà Yurika đã chạy vào và thở dài.

Khi thấy Ruth khi này, cả ba đã rất lo lắng.

“Sanae-chan, khi nào có cơ hội thì em đi vào nói với Nijino-san là mọi chuyện đã ổn được chứ?”

“Được, em sẽ lần đi khi mà Ruth không để ý.”

Nhưng giờ mọi chuyện đã ổn.

Ruth đã lấy lại nhận thức và không để ý ba người kia đang thì thầm.

Yurika và Hercules đã có thể sống sót qua ngày hôm nay.

“Tình huống khẩn cấp Ho”

Dù họ mới được xả hơi một tí thì ngay lập tức, hai con haniwa đang canh giữ bên ngoài xuất hiện trước cổng phòng tập.

“Phát hiện biến dạng không gian bên trong phòng tập Ho”

“Dựa theo kích cỡ thì có ai đó đang cố xâm nhập vào căn phòng Ho”

“Karama-chan, Korama-chan, ý hai đứa xâm nhập là sao chứ!?”

“Xin lỗi Ho! Bọn này chỉ có thể nói thế với những phát hiện có được mà thôi Ho”

Kiriha bỏ mặc hai con haniwa lại với Sanae và gấp rút chạy về hướng sàn diễn.

Koutarou và Theia vẫn còn đang khiêu vũ.

Và Ruth, người vừa đứng cạnh Kiriha, đứng nhìn.

(Nghĩa là...)

Những người trong phòng 106 có khả năng bẻ cong không gian là Theia và Ruth.

Và do chẳng ai trong số họ làm điều đó nên chỉ còn một khả năng duy nhất.

“Theia-dono, Koutarou! Kẻ địch đến! Chúng đang tấn công!”

Chỉ còn khả năng duy nhất là chiếc thuyền chiến bí ẩn được phát hiện hai tháng trước.

Đó là những phi hành đoàn của chiến thuyền được Theia tuyên bố là kẻ địch.

“Kiriha-san?! Và những người khác nữa!?”

Sự có mặt đột ngột của Kiriha và những người khác đã làm Koutarou bất ngờ.

Cho đến giờ, cậu đã quá tập trung vào khiêu vũ nên đã không để ý đến họ.

Bởi thế cậu mới thờ người ra thay vì hành động ngay.

“Kẻ địch!? Vậy là Clan đã đến!”

So với Koutarou, phản ứng của Theia nhanh hơn.

Do có kỹ năng khiêu vũ nên cô đã để thấy đám Kiriha được một lúc rồi.

Bởi thế nên cô mới nhanh chóng phản ứng với cảnh báo của Kiriha.

“Không ngờ cô ta tấn công lúc này! Ta đã đánh giá sai cô ta rồi sao!?”

Khi Theia nhìn quanh và cô có thể thấy một người ngay dưới sàn diễn, cùng lúc người đó lên tiếng.

“Chính xác đó, Theiamillis-san!”

Một giọng lạnh lạnh đầy giễu cợt được phát ra.

Và khi Koutarou nhìn về hướng phát ra giọng nói chói tai đó, cậu thấy một cô gái.

Cô có mái tóc xanh nhạt và bộ đồ trắng xen đen.

Với cặp kính kiểu cổ trên mặt.

Koutarou đã từng gặp cô ta ở buổi diễn tập.

rokujouma_v4_253

“Clan, ta không ngờ cô lại dám đối mặt tấn công ta đó!”

(Cô ta là Clan!?)

Koutarou bị sốc, một phần là bởi đây là lần đầu cậu thấy người hoàng gia khác ngoài Theia.

Nhưng ngạc nhiên hơn là cậu từng thấy cô ta trước đây.

“Đó là tại sao ta mới nói cô là đồ đầu óc đơn giản mỗi khi chúng ta gặp nhau đó!”

Clan đưa vũ khí ngắm lấy Theia.

(Vũ khí đó là...)

Khoảnh khắc nhìn thấy vũ khí ấy, cô tò ra hoảng hốt nhưng nhanh chóng hiểu ra mọi chuyện.

“Ta hiểu rồi, ra là vậy!”

Thứ mà Clan đang cầm là beam weapon cầm tay do cô tự chế tạo.

Do Clan là một nhà khoa học trứ danh nên nó chẳng khiến Theia bất ngờ.

Điều khiến cô bất ngờ là thứ vũ khí ấy được làm từ những bộ phận mà cô ta thu nhập được ở trái đất.

Bởi thế nên hình dáng thiết kế của nó khác xa với những thiết kế cong tuyệt đẹp của Forthorthe.

(Mình đã hiểu! Cô ta không tấn công trong hai tháng là bởi phải đi thu nhập bộ phận để chế tạo ra thứ vũ khí đó! Và cô ta dùng những kiểu tấn công như những vụ tai nạn chủ yếu để đánh lạc hướng mình!)

Clan đã lừa được Theia để cô nghĩ rằng cô ta sẽ không dám đối đầu trực tiếp.

Nếu Clan dùng vũ khí trên Hazy Moon thì hệ thống sẽ ghi lại.

Và nếu cô dùng những bộ phận từ Forthorthe, nó sẽ mất nhiều thời gian, và có nguy cơ bị phát hiện tung tích.

Nhưng chuyện sẽ như thế nào khi cô ả dùng những bộ phận tìm thấy trên trái đất để tạo nên một vũ khí?

Forthorthe có thể tìm đủ bằng chứng để truy tố Clan trong một hành tinh bé nhỏ ở rìa vũ trụ?

Câu trả lời là không.

Tiếp theo là bất khả thi.

Và nếu Clan tiêu hủy đi vũ khí của mình thì chẳng còn lại bằng chứng đâu nữa.

Đó là kế hoạch của cô ta.

“Fufufu, cô nhận ra thì đã quá muộn rồi.”

Một âm thanh nguy hiểm phát ra từ thứ vũ khí trên tay Clan.

“Nhưng đúng là khó khăn mà. Trình độ công nghệ của hành tinh này quá kém bắt ta phải đến hai tháng để làm được cái này. Và rồi chỉ kết thúc trong một phát bắn, thật là tiếc mà.”

Clan hướng họng súng đến phía Theia và nở nụ cười lạnh lùng.

Một nụ cười đắc thắng.

(Có gì đó không ổn... Cô gái Clan này đào đâu ra lắm sự tự tin đến vậy...?)

Nghe Theia và Clan nói chuyện, Koutarou cảm thấy có gì đó bất thường.

(Nếu như Clan nói, thế tại sao cô ta lại ở đây ngày hôm ấy? Cô ta đã làm gì lúc đó?)

Trong khi cô ta xác nhận là mình sẽ giết Theia với thứ vũ khí làm từ trái đất, Koutarou đã từng thấy cô ở phòng tập mấy ngày trước.

(Mọi chuyện sẽ quy cho là cô đến để phá hoại chiếc đèn, nhưng trong trường hợp này, lý do gì mà cô ta lại tấn công Theia ở cùng một nơi một lần nữa?)

Sự thật thì Koutarou, Kiriha và những người khác vẫn đang ở đây.

“Thông minh lắm! Vậy thì ta chỉ cần hạ cô trước đó là được!”

Trước khi Koutarou đi đến kết luận, Theia đã đưa chiếc vòng tay lên mặt.

Chiếc vòng được trang trí bởi viên ngọc màu xanh là một thiết bị ra lệnh cho Blue Knight từ xa.

“Fufufu.”

Ngay lúc đó, rìa môi của Clan hơi nhếch lên.

(Cô ta cười!? Nghĩa là-)

Khi cậu thấy nụ cười đáng sợ đó, Koutarou đã đến được kết luận nhưng cùng lúc giọng Theia đã vang lên khắp sân khấu.

“Blue Knight, mang pulse laser sát thương và-”

Kết luận của Koutarou là thế này.

Vào cái ngày ấy, Clan đã đến đây để đặt một cái bẫy. Đó là khi mà cậu đã thấy cô.

Cùng lúc, Clan cũng phá hoại chiếc đèn để cho nó rơi xuống. Đó là sự đảm bảo cho á nếu chẳng may bị phát hiện.

Và với nụ cười Clan lúc này, có nghĩa là...

“Dừng lại, Tulip!”

Koutarou tin vào bản năng của mình, nên đã nắm lấy tay Theia và kéo mạnh hết mức.

“D-ân thường!? Đừng có ngăn đường ta!”

Theia cố gắng đẩy cậu ra.

Cô giờ hoàn toàn chỉ tập trung vào Clan.

Những chiếc hố đã xuất hiện trên vai cô, nhanh chóng sau đó những vũ khí cũng đi ra.

Nhìn thế, Koutarou tỏ ra hoảng sợ và la lên.

“Theia!!”

Cậu chỉ gọi tên cô.

“K-Koutarou!?”

Nhưng đủ để sự chú ý của cô rời khỏi Clan.

“Cô ta muốn cô dùng vũ khí đó!”

“Nhưng Clan đang-!”

Tuy nhiên, Theia vẫn còn muốn tấn công Clan.

Do bởi đó là tính cách của cô, nhưng cũng là bảo vệ Koutarou.

Nếu Clan mà bắn bây giờ thì Koutarou người ở bên cạnh cô không thể tránh mà không gặp xuy xức nào.

“Theia! Tin tôi đi! Tôi là hiệp sĩ của cô, nhớ chứ!?”

(Koutarou!?)

Khi nghe lời nói của Koutarou, Theia thả lỏng cơ thể mình ra.

Và khi làm vậy, Koutarou kéo cô vào lòng. Và sau đó đưa thân mình ra để bảo vệ Theia.

Ngay lúc sau, một vụ nổ đã xảy ra.

Chiếc lỗ đen, nơi thường dùng để gọi vũ khí đã phát nổ.

Dù mức độ vụ nổ không quá lớn, nhưng nếu Theia vẫn đứng tại chỗ khi nãy thì chắc cô đã bị thương nặng rồi.

Bởi do có Koutarou bảo vệ cô, vụ nổ đã được bộ giáp ngăn lại.

“Tặc, chết tiệt tên Blue Knight giả mạo nhà ngươi, dám ngang đường ta!”

Thấy vụ nổ đã bị cản lại, Clan tức giận.

Do Koutarou đã xen vào dự tính của cô nên cô ta nổi giận,

Vụ nổ gây ra bởi một trong những phát minh của Clan.

Thiết bị được thiết kế để mỗi khi Ruth hay Theia triệu hồi vũ khí thì không gian sẽ biến dạng và hố đen sẽ phát nổ.

Như Koutarou đã đoán được; khi lần đầu cậu thấy cô ta, Clan đã lắp đặt thiết bị này ở đây.

Clan dự tính dùng nó để khiến Theia tự thổi bay mình đi.

Do Clan biết tính Theia, nên cô biết khi đưa vũ khí của mình ra thì sẽ khiến Theia cũng rơi vào bẫy.

Làm như thế, cô chẳng phải làm bẩn tay mình, và có cơ hội lớn là nó được xem xét như là một vụ tai nạn.

Đó là lý do tại sao Clan ra tay ở trong phòng tập này.

“Đừng hòng mà ta tha thứ cho một tên hoang rợ ở hành tinh tù túng dám cản đường ta!”

Nhưng kế hoạch hoàn hảo của cô đã bị một tên qua đường làm lụn bại. Bởi thế mà Clan mất đi vẻ lạnh lùng của mình.

“C-ô ổn chứ Theia...?”

Bị thổi bởi cơn gió thoát ra từ vụ nổ, Koutarou nói tay khỏi Theia.

Và như thế, cô nàng nhìn lên cậu.

“Ta ờn, ngươi đã bảo vệ ta! Đừng có lo, tóc ta chỉ có hơi bị sém một chút thôi!”

Theia chạm vào mái tóc mình; phần chóp đuôi của nó đã bị cháy.

(Máu...)

Lúc đó, Koutarou nhận ra vết cắt trên tay Theia khi cô chạm vào tóc cô.

Và khi dòng máu chảy ra từ vết thương, Koutarou bắt đầu sôi máu.

Đó là cơn giận dữ y như lúc Sanae gặp nguy hiểm ở bãi biển vậy.

“Koutarou, anh có sao không!?”

“Ho! Bọn này tới giúp nè, Koutarou Ho”

“Có bọn này rồi, khỏi phải sợ Ho”

Sanae và hai con haniwa xuất hiện,

Do linh động hơn những người khác, họ đã nhanh chóng đến che chắn cho Koutarou và Theia.

Nhận thấy thế, Koutarou thả Theia ra và đứng lên.

“... Mọi người bảo vệ công chúa.”

“Ế?”

“Ý- anh là sao!?”

Trong khi Theia và Sanae còn lúng túng, Koutarou quay lưng lại với họ.

“Thì lời nào ý vậy. Giờ Theia không thể tự bảo vệ bản thân được. Nên anh mới nhờ mấy người!”

Nếu Theia có triệu hồi vũ khí thì sẽ có thêm một vụ nổ khác.

Koutarou không biết là bầy của Clan có thể gây nổ lần nữa không, nhưng cậu không có ý định thử nó.

“C-hờ đã, Koutarou! Một mình nguoi ra trận là quá vô lý! Ta sẽ-”

Theia nhanh chóng đứng lên để đi theo Koutarou.

“Điện hạ, hãy đặt niềm tin nơi ta. Chiến trường là của những hiệp sĩ. Dù cho có là một công chúa đi chăng thì cũng không được xâm phạm chốn tôn nghiêm đó.”

Thứ dừng Theia lại là lời thoại của Blue Knight phát ra từ miệng Koutarou.

“N-hung-”

Lời thoại thoát ra từ Theia cũng là một lời của Silver Princess.

Tuy nhiên cô không có chủ đích làm thế.

Theia, như Silver Princess, đang cố ngăn người hiệp sĩ của mình lại.

“Nếu nàng không tin ta, vậy ai sẽ tin vào chiến thắng của ta?”

Koutarou đặt tay lên tay cầm của thanh kiếm bên hông mình và lời nó ra đầy đường hoàng.

Đó là hành động mà cậu đã luyện tập biết bao nhiêu lần cùng với Theia.

“Ta dù gì cũng là hiệp sĩ của nàng.”

(Mình hiểu rồi, ra đây là cảm xúc của Blue Knight à...)

Ở lúc đó, Koutarou cuối cùng cũng đã hiểu cảm xúc mà Blue Knight đã trải qua khi chàng rời bỏ để bước vào cuộc chiến.

“B-Blue Knight-sama...?”

Và khi Theia nhìn theo lưng Koutarou, cô ngồi sụp xuống.

Theia biết là Koutarou không phải là một hiệp sĩ và cậu chỉ đang trích dẫn một lời thoại trong kịch bản mà thôi, nhưng kì lạ thay, cô không thể không tuân theo.

(Kỵ sĩ... của ta...)

Những lời của Koutarou đã xóa đi ý định tranh cãi của Theia và bỏ vào trong đó sự hi vọng.

Chẳng có gì để có thể tin tưởng được rằng Koutarou sẽ giành chiến thắng.

(Phải rồi, hắn là hiệp sĩ của mình... Mình không tin hắn thì còn ai tin?)

Những Theia không quan tâm đến điều đó và đơn giản là đặt trọn niềm tin vào nơi cậu.

Phần 7

Nhìn Koutarou, người vừa rút thanh kiếm và bước lên phía trước, Clan bật cười.

“Ohohoho, đừng có làm ta mắc cười! Một tên Blue Knight giả mạo với một bộ giáp sao chép lại muốn đấu với ta! Nguoi thậm chí còn chẳng có gắng tay

ma thuật hay Signaltin!”

Có bốn bảo khí xuất hiện trong truyền thuyết của Blue Knight.

Bộ giáp trụ có thể bảo vệ chàng khỏi mọi đòn tấn công, đôi giày cho phép chàng bay lượn trên không khí, chiếc găng tay ma thuật bao trùm bởi những ngọn lửa cho phép chàng thiêu đốt hàng ngàn quân địch, và thánh kiếm Signaltin có thể mở ra con đường đến tương lai.

Đĩ nhiên là Koutarou không có đủ chỉ một trong số chúng.

Mọi thứ mà cậu đang mặc đều là hàng mô phỏng.

Bộ giáp là máy móc, thanh kiếm cũng chẳng phải thánh thần gì.

Dù năng lượng của bộ giáp có thể giúp cậu bật lên cao, và bảo vệ một phần nào đó cho cậu.

Nhưng nó không có quyền năng như những nguyên bản huyền thoại.

“Để đối phó với một cô công chúa giả mạo như cô thì thế này là đủ rồi!”

Tuy nhiên, Koutarou không tỏ ra nao núng.

Cậu dường như đáp lại lời Clan.

“Công chúa giả mạo!?”

“Phải đó! Người chỉ chăm chăm đi tìm chân người khác thì làm sao có thể là cô công chúa thật được!”

Khi nhìn Clan, Koutarou nhớ lại lần đầu mình gặp lại Theia, cô nàng cũng y hệt như vậy.

Tuy nhiên, giờ cô đã khác; cô vẫn còn ích kỉ nhưng cô không còn cần đường ai nữa.

Cô cố gắng chiến thắng một cách đường hoàng và ra dáng một công chúa.

“Và cô nghĩ mình có thể làm cô công chúa của tôi bị thương được sao! Cô đúng là có khiếu hài hước đó!”

“Cái-!?”

Clan không thể nói nên lời.

“Gừ, đ-ồ hỗn xược...”

Tuy nhiên, nhanh chóng cô tỏ ra giận dữ.

Cô bị chọc tức bởi những lời của Koutarou, nhưng cô cũng không thể tha thứ cho bản thân vì đã nao núng trong khoảnh khắc.

“Sao ngươi dám hỗn hào nói thế với ta, người được sinh ra trong gia tộc Schweiger!”

“Nếu cái tên là thứ quý phái nhất của cô thì nhà Schweiger đúng là lụi bại quá rồi.”

“Kii! Ta sẽ không tha thứ cho nhà ngươi! Ta sẽ biến ngươi thành mảnh nguyên tử!”

Sự tức giận của Clan giờ đổ hết về phía Koutarou.

Thấy thế, Koutarou nắm chặt thanh kiếm và sẵn sàng.

(Mọi thứ đều như dự tính, nhưng giờ mới là phần khó nhất...)

Chọc giận đối phương và khiến chúng tập trung vào mình là một chiêu trò cổ lỗ sĩ.

Sau khi cảm thấy Clan giống y hệt Theia, cậu đoán chừng là khiếu khích ả sẽ có tác dụng nhưng thành công ngoài mong đợi.

Thủ đoạn khiêu khích thành công tất cả đều nhờ việc đem cô ta ra so sánh với Theia.

Và bộ giáp Blue Knight của Koutarou chỉ còn việc đổ dầu vào lửa.

(Dựa trên tình hình lúc này, cô ta không còn dùng được những đòn tấn công khóa như Theia nữa. Nghĩa là mình chỉ cần coi chừng khẩu pháo kia là được...)

Nếu Clan quá giận dữ mà dùng những vũ khí trên chiến tàu của cô nàng thì Koutarou biết rằng cậu chẳng có cửa thắng.

Nên cậu tập trung vào vũ khí trên tay cô.

“Nếu dính một đòn có về mình gục luôn mất... Vậy thì-!”

Koutarou nắm thanh kiếm bằng hai tay và lao về phía Clan.

Ở khoảng cách xa, người có vũ khí tầm xa như Clan có lợi thế hơn.

Nếu không áp sát lại gần và ngăn cô nàng dùng beam weapon thì cậu sẽ mãi ở vị trí bất lợi.

“Đến đây! Người nghĩ mình có thể làm hại ta bằng thanh kiếm cùn đó sao!?”

Tuy nhiên, mặc cho Koutarou đang lao tới, Clan vẫn tự tin.

Cô giờ khẩu beam cannon của mình ra và tiếp tục đứng yên.

“Bất được cô rồi!!”

Chớp lấy cơ hội, Koutarou vung kiếm.

Dù chỉ là hàng mô phỏng nhưng năng lượng của nó được khuếch đại bởi bộ giáp, nên nó ẩn chứa khá sức mạnh bên trong.

Thanh kiếm đáng ra đã phá hủy khẩu beam cannon nhưng thứ gì đó đã chặn lại trước khi nó chạm được khẩu súng.

Đó là tấm khiên lục giác bán trong suốt như Theia và Ruth từng dùng để phòng vệ.

“Ra là cô cũng có nó!?”

Đó là một chiến khiên biến dạng không gian để tạo lớp phòng thủ.

Koutarou biết sức mạnh phòng thủ của nó như thế nào.

Hơn nữa, cái khiên này được sử dụng công nghệ mà Clan tự thiết kế.

Một đòn tấn công nửa mùa không bao giờ đi qua được lớp phòng thủ đó được.

“Kukuku, người phát hiện thì quá muộn rồi- Chờ đã, cái gì!?”

Thanh kiếm chạm vào kết giới nhưng sự tự tin của Clan và thái độ tự phụ của cô chuyển sang sùng sốt.

“Không thể nào! Không thể như thế được!!”

Clan nhanh chóng nhảy lùi lại.

“Cái gì!?”

Lần này, tới lượt Koutarou bị bất ngờ.

Clan người đáng ra đang ở thế chủ động đã rút lui.

Bà Koutarou đã không ngờ hành động đó của cô.

“Satomi-kun, tiếp tục tấn công đi! Mình không biết sao, nhưng dường như đòn tấn công có hiệu quả!”

Shizuka đã thấy đầu thanh kiếm lún sâu vào chiếc khiên.

Clan dường như cũng nhận ra điều đó nên mới lùi bước.

“Ra là thế!”

Nghe theo lời khuyên của Shizuka, Koutarou đuổi theo Clan.

Sân khấu rất rộng nhưng đôi chân của Koutarou được cường hóa bởi bộ giáp nên nó không còn cảm giác như thế nữa, và cậu nhanh chóng áp sát lại Clan.

“Đừng có mà chạy!”

Clan cố nhắm bắn Koutarou, nhưng do khẩu beam cannon làm từ nguyên liệu trái đất nên nó quá cồng kềnh làm cô không theo kịp tốc độ của cậu.

“Haaaaaah!”

Thanh kiếm đập vào chiếc khiên lần nữa.

(Đúng thật, thanh kiếm này có thể cắt được chiếc khiên!)

Lần này, Koutarou cũng nhìn thấy, đầu thanh kiếm đã xuyên qua khiên chắn.

“L-à ừ sao!? Thanh kiếm đó là cái quái gì chứ!? Nó có quyền năng như thanh Signaltin thật dù chỉ là hàng nhái sao?”

* {translate: chắc do nó tạo bởi Emiya Sĩ Dậu :V}

Clan không giấu nổi vẻ ngạc nhiên; thanh kiếm đã cắt sâu khiên chắn hơn lần đầu.

(Không thể nào! Tên người tối cổ trên hành tinh tù túng với trang bị nhái của Blue Knight mà lại có thể dòn ta vào góc tường sao!)

“K-outarou...?”

Theia người đang nhìn diễn biến cuộc chiến tỏ ra ngạc nhiên hơn cả Clan.

(Ánh sáng từ thanh kiếm... Thanh kiếm không có trang bị sức mạnh như thế...)

Thanh kiếm mà Koutarou đang sử dụng bắt đầu phát ra thứ ánh sáng nhạt.

“Kyaaaa! K-hiên chắn không còn trụ lâu thêm được nữa!”

“Haaaaaah!”

“T-a mà lại dễ bị đánh bại dễ dàng như vậy sao!?”

Ánh sáng phát ra từ thanh kiếm bùng sáng hơn mỗi lần Koutarou vung kiếm.

Và cứ mỗi khi ánh sáng càng mạnh, thanh kiếm càng cắt sâu vào chiếc khiên của Clan.

“Nó là ánh sáng khi đó...?”

Nhìn thanh kiếm tỏa sáng, Sanae chạm vào chiếc bùa đeo trên cổ cô.

Bây giờ nó chỉ là một chiếc bùa bình thường nhưng trước đây nó từng phát sáng y hệt như thanh kiếm.

“Có lẽ nào... hắn ta thực sự là... Blue Knight...”

Bên cạnh Sanae là Theia, người đang không thể nói thành lời.

Bộ giáp xanh dương và thanh kiếm tỏa sáng; cứ như là một Blue Knight thực sự vậy.

Theia không thể rời mắt khỏi Koutarou.

Clan cố ngắm bắn bằng beam cannon.

(Nếu đã thế này thì mình khỏi tránh nữa! Chỉ cần dùng beam cannon hạ hắn khi hắn còn bận tâm với chiếc khiên!)

Clan thôi không tránh đòn của Koutarou nữa. Thay vào đó, cô định hạ gục cậu ngay khi cậu phá hủy được khiên chắn.

Chiếc khiên có lẽ chỉ có thể chịu được một đòn duy nhất nhưng đủ để cô hạ Koutarou rồi.

“Đến đây, Blue Knight giả mạo kia!”

“Dù cô không muốn thì tôi cũng đến!”

Không hay biết mục tiêu của Clan, Koutarou rút ngắn khoảng cách.

“Cô ta lừa người vào bẫy đó, Koutarou! Đừng có mà bắt cấn!”

Theia đã chú ý ra cái bẫy và cố ngăn Koutarou, nhưng đã quá muộn. Cậu không thể dừng tay được nữa.

Nhưng mọi người khác đã đáp lại lời của Theia.

“Cứ để đó cho tui, Theia!”

“Sanae!?”

Người đó là Sanae, người đang đứng cạnh cô.

Sanae đưa hai tay tới Clan và hét to.

“Tất sát!! Sanae-chan Tulip – Phần hai!!”

Ngay lúc đó, chiếc đầm của Clan lật lên và bao lấy thân trên của cô, y như chuyện xảy ra với Theia trước đây vậy.

“C-ái gì thế!? Chuyện gì vậy!?”

Bị bất ngờ, Clan sững sốt và bất động.

“Ồ, cô nàng này... có con mèo nè...”

Shizuka nhìn chiếc quần nhỏ của Clan.

“Shizuka-sama! Đây đâu phải lúc!!”

“Xin lỗi nha Ruth-san! Nhưng mình cũng đâu thể làm gì với kẻ địch có khiến chấn đâu?”

Shizuka, người sở hữu khả năng combat thượng thừa, không có cửa để đối đầu với đối phương có lá chắn bảo vệ trong không gian rộng như thế này.

“Làm tốt lắm, Sanae!”

Và khi Clan đứng như trời trồng, Koutarou tấn công.

“Uwooooooh!!”

Trong khoảng khắc có được, sức mạnh bộ giáp và thanh kiếm phát sáng, Koutarou tung ra một đòn mạnh mẽ về phía Clan.

Lá chắn chỉ chịu được trong chốc lát.

Máy chuyển đổi năng lượng của lá chắn hết dùng được và máy phát điện sau lưng Clan nổ tung.

Và sau khi thổi bay lá chắn, thanh kiếm lao về phía cô.

“Không thể nào, không thể có chuyện ta bị thua được! Ta không tin được!”

Nếu còn có thể nhìn, cô đã có thể đánh bại được Koutarou.

Tuy nhiên, Sanae đã cản tầm nhìn của cô, nên cô mất hết khả năng để nhận được đòn tấn công của Koutarou.

Koutarou nhắm vào nòng beam cannon.

Không như lá chắn, nó chẳng thể làm được gì ngoài việc bị cắt đôi.

Sau đó, khẩu súng bị nổ tung.

Đường viền váy của cô nàng bị xé rách bởi vụ nổ, giúp cô thoát khỏi sự kìm kẹp của Sanae.

“C-ừ nghĩ ta, ánh trắng của nhà Schweiger, lại thua một tên tồi cổ...”

Sau khi bị đẩy ngã, Clan nghiêng rằng khi cô vực người dậy.

Clan đã tin tưởng tuyệt đối vào kế hoạch của cô: cô sẽ ép Theia phải sử dụng vũ khí bằng cách dùng đến beam cannon phiên bản trái đất của cô, và dù cô ta không dùng vũ khí thì Clan sẽ đánh bại cô bằng nó.

Nhưng chỉ vì sự hiện diện của chỉ một tên đàn ông chẳng đáng tính tiền lại làm kế hoạch của cô phá sản.

“Bỏ cuộc đi, Clan hay cái gì đó. Cô thua rồi.”

Koutarou chỉ thanh kiếm về phía Clan và khuyên cô đầu hàng.

“Là lỗi của ngươi, đồ Blue Knight giả mạo! Ta đứng ra nên loại trừ ngươi trước mới phải! Nếu là ngươi thì ta đã có thể dùng vũ khí của Hazy Moon rồi!”

Không như Theia và Ruth, Clan không chịu trách nhiệm cho tội lỗi của mình nếu cô tấn công Koutarou, người dân của một vùng không gian kém phát triển của vũ trụ.

Nếu cô giết Koutarou trước khi Theia trao cho cậu quyền công dân của Forthorthe thì Theia cũng chẳng thể làm được gì.

“Ta có thể thất bại trong việc giết Theiamillis-san nhưng ngươi, ta chắc chắn sẽ trừ khử ngươi! Sự thật là ta phải nằm lê trên mặt đất này đã không chấp nhận được rồi!”

Tuy nhiên, Clan không chịu đầu hàng; cô chỉ nhìn Koutarou với ánh mắt đầy thù hận.

“C-ô vẫn chưa bỏ cuộc sao!?”

“Koutarou! Giữ Clan lại! Cô ta tính tấn công ngươi bằng vũ khí của Hazy Moon đó!”

“C-ái gì!?”

Tuy nhiên, ngay lúc Koutarou còn bất ngờ, Clan nhân cơ hội và chạy qua thanh kiếm của Koutarou và chạy ra ngoài, sau đó cô ả cười với Theia.

“Ohohohoho! Quá muộn rồi, Theiamillis-san! Cô cứ ngồi đó và chứng kiến Blue Knight giả mạo của mình biến thành cát bụi!”

“Chạy đi, Koutarou! Đừng có mà chết vì ta!”

“D-ù có muốn thì tôi chạy đi đâu được chứ!?”

Clan mang chiếc vòng tay ra, y như cái của Theia, lên mặt và gọi to.

“Quá trễ rồi! Hazy Moon! Dùng máy nghiền biến tên Blue Knight nhái kia thành nguyên tử coi!”

“As you wish, my princess.”

Một hố đen xuất hiện trên vai phải của Clan, và nhanh chóng, một vũ khí cỡ lớn thò đầu qua chiếc hố đó.

“Chiến thắng là của ta, Blue Knight nhái ạ! Hãy hối hận vì dám đứng về phía bên kia chống lại nhị công chúa của Forthorthe!”

Clan tuyên bố chiến thắng.

Như Clan đã nói. Cứ thế này, Koutarou sẽ dính đòn của Clan và bị thu nhỏ đến mức nguyên tử mất.

“Waaaah, h-ết rồi!!”

Koutarou hoảng loạn và bắt đầu chạy loanh quanh. Chẳng còn chuyện gì mà cậu có thể làm nữa.

“Ồ, chưa chắc đâu.”

Trong tình huống hiểm nghèo, Kiriha xuất hiện bên kia sân khấu.

“Hừ, các ngươi không biết khi nào nên từ bỏ sao! Ngươi nghĩ là các ngươi có thể thoát khỏi tình hình này sao!?”

“... Có một tục ngữ khá thú vị ở hành tinh này.”

Clan thì kích động trong khi Kiriha tỏ ra bình tĩnh.

Mặc dù cả hai sở hữu trí thông minh hơn người, nhưng cư xử lại trái ngược nhau.

“Tục ngữ!?”

“Phải.”

Kiriha gạt đầu và giữ thứ cô cầm trên tay và giờ lên trên đầu.

“... ‘Kẻ dối trá là kẻ dễ bị lừa vào bẫy nhất.’”

“Thiết bị mà ta đã đặt!?”

Thứ mà Kiriha đang giữ là thiết bị gây nhiễu biến dạng không gian mà Clan dùng để chống lại Theia khi này.

Nó vẫn còn hoạt động và giờ đang được hướng về phía Clan.

“... Cô suýt nữa là thắng rồi, Mặt trăng ôm mặt trời hay cái gì đó của nhà Schweiger ới.”

Do vũ khí mà Clan mới triệu hồi rất lớn nên vụ nổ cũng lớn hơn của Theia rất nhiều.

Phần 8

Ngay khi làn khói của vụ nổ tan đi, Clan không còn nhìn thấy. Chỉ còn sót lại mảnh vỡ của vũ khí của cô ta.

“Cô ta chạy rồi... kế hoạch hạng hai nhưng luôn là kế chạy trốn hạng nhất...”

“Theia-dono, cô chắc là không muốn đuổi theo chứ?”

“Ồn mà, chạy trốn là nghề của cô ta, đuổi theo chỉ tổ phí thời gian thôi.”

Theia nhún vai với Kiriha, người đang ném một mảnh vũ khí đi.

Mảnh đó trượt trên sàn và dừng lại khi chạm vào cơ thể của Koutarou.

“T-ôi cứ nghĩ đi tong rồi chứ...”

Koutarou đang nằm dài trên sân khấu với tay và chân duỗi ra.

Luyện tập không ngừng kể từ buổi tổng duyệt, cậu giờ đã hết sức lực.

“Bởi cái gì? Một mối hay là do Clan?”

“C-ả hai...”

(Ngày hôm nay dài vãi...)

Koutarou chỉ muốn nhanh chóng về nhà và đánh một giấc thôi.

“Chờ tí đã, để ta tháo giáp cho nhà ngươi.”

Thường thì Theia chỉ nhìn xuống Koutarou, nhưng lần này cô nhẹ nhàng hơn.

(Làm tốt lắm, Koutarou...)

Thậm chí trong thâm tâm cô cũng chẳng có gì để quở trách cậu cả.

Theia tiến tới Koutarou với nụ cười điềm đạm hiếm thấy.

“Tulip, xin lỗi vì đã làm phiền khi cô đang có tâm trạng vui vẻ-”

Khi Theia lại gần, Koutarou gọi cô với cái nhìn đầy nghiêm túc.

“Gi cơ?”

“Gãy rồi.”

“Ế?”

“Tôi nói là nó gãy rồi.”

Khi Theia ngồi xổm xuống, Koutarou giờ thanh kiếm bán sao của Blue Knight.

Chỉ còn dài khoảng 10cm từ cán, thanh kiếm đã nát lăm rồi.

“Tôi nghĩ là do một vùng mạnh tay quá. Khi để ý thì nó gãy mất toi rồi. Xin lỗi nha.”

Koutarou biết Theia trân trọng những thứ gì liên quan tới Blue Knight, nên cậu sợ là cô sẽ lại la mắng cậu lần nữa.

Thanh kiếm là linh hồn của hiệp sĩ.

Koutarou có thể mượn tựa hình ảnh của Theia mắng mỏ mình.

“Hiểu rồi, ra là nó đã gãy...”

“Ế?”

Tuy nhiên, khác với mong đợi của Koutarou, Theia không tỏ ra giận dữ.

Và khi Koutarou nhìn cô đầy ngạc nhiên, Theia chỉ cười.

“Cái mặt độn ra thế là sao chứ? Fufufu.”

“Ý cô là sao, cô không có giận à? Cô luôn khùng lên kiểu như là thanh kiếm là linh hồn của một hiệp sĩ cơ mà...”

“Đồ ngốc!! Sau cùng thì người cũng chẳng hiểu ý của ta à!?”

Lông mày Theia nâng lên trước lời nói của Koutarou, nhưng cô không có giận vì Koutarou làm gãy kiếm mà là cậu chàng đã không hiểu điều mà cô cố truyền đạt cho cậu.

“Thanh kiếm là linh hồn một hiệp sĩ bởi có một lời thề đặt lên nó! Thứ không thể phá vỡ là lời thề chứ không phải là bản thân thanh kiếm!”

Theia kích động vùng thanh kiếm khi la mắng Koutarou.

“Đó là tại sao thanh kiếm này chưa hề gãy! Sao người không thể hiểu điều đơn giản đó chứ!

” “Có mà cách hành xử của hiệp sĩ quá cao siêu để tôi hiểu ấy.”

Theia lặng yên trước lời phản nản của Koutarou.

Cô nhìn Koutarou và bắt đầu một giọng trầm lắng.

“... Vậy quyết định rồi. Người sẽ tiếp tục rèn luyện để trở thành một hiệp sĩ.”

Dù nói với âm giọng trầm lắng nhưng chứa đầy con giận dữ.

Cô nheo mắt và liếc nhìn Koutarou.

“Ế!? Ý cô là vụ luyện tập vẫn chưa hết á!?”

“Như là ta để nó hết ấy! Nếu cứ để người làm tên hiệp sĩ nửa mùa như thế thì thật mất mặt nhà Mastir! Ít nhất thì ta sẽ luyện cho người cho đến ngày debut công chúng!”

“Tôi không muốn!! T-ha cho tui đi!!”

Những buổi diễn tập và cuộc chiến với Clan đã kết thúc.

Nhưng có vẻ quá trình đào tạo hiệp sĩ của Koutarou vẫn còn đó.

Và khi cả đám Koutarou bình tĩnh lại, trong phòng dụng cụ, Clan người được cho là đã biến mất đang bắt đầu hành động lần nữa.

“Theiamillis-san, và tên Blue Knight nhái... các người đã phạm sai lầm khi nghĩ ta rút lui chỉ vì mấy chuyện con con như thế chắc...!”

Clan lê cơ thể bị thương bởi vụ nổ, hướng về sàn diễn.

Tuy nhiên, dù đang ở trong tình trạng tệ hại nhưng đôi mắt ả ánh lên con tức giận.

“Ta không chấp nhận, không thể nào ta thua được! Không thể nào có chuyện ta thua Theiamillis-san và tên Blue Knight nhái đó! Ta không chấp nhận!!”

Điều giúp Clan khỏi bị la đi bây giờ là sự cự tuyệt cùng cực của cô về sự thất bại trước Theia.

Nếu không có nó thì cô đã ngất đi từ lâu rồi.

“Fu, fufufu, ‘Kẻ dối trá là kẻ dễ bị lừa vào bẫy nhất’ sao!? Trong trường hợp đó thì các người sẽ là kẻ sẽ rơi vào chiếc bẫy cuối cùng của ta!!”

Clan lôi ra chiếc hộp nhỏ có nút bấm.

“Ta không định dùng nó bởi nó chưa được nghiên cứu xong... nhưng đến mức này chẳng còn cách nào khác... fufufu.”

Đó là một loại bom mới dùng công nghệ thời không mà Clan tự tay phát triển.

Dù nó không có sức mạnh như lại bom kiểu cũ, nhưng nó có khả năng tiêu diệt mọi thứ trong một vùng nhất định.

“V-ĩnh biết, Theiamillis-san. Thật là tuyệt-”

Tuy nhiên, Clan đã không ấn được nút.

Ngay khi cô định ấn thì cái gì đó đập vào người cô khiến cô bất tỉnh.

Và thế là đòn tấn công cuối cùng của Clan đã thất bại.

Phần 9

Đã 20 phút đã qua kể từ khi Yurika trốn trong căn phòng này.

Cô có thể nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài, nhưng cô ưu tiên vấn đề của cô hơn.

“... Mình không thể giữ được nữa... Mình ngã, ngã mất!”

Tay chân của Yurika đã không còn trụ được nữa.

Khi chạy vào phòng dụng cụ, cô nghĩ cô sẽ sớm bị tìm thấy với kiểu trốn nửa mùa này.

Và khi đó Yurika, người chẳng mấy khi dùng não đã nghĩ ra một ý tưởng là trốn trong ống thông hơi dẫn lên trần nhà.

Trong khi khó có thể tìm được nơi khác, chiếc ống thổi hơi lại dốc nên Yurika muốn ở đó phải dùng thêm sức để giữ người khỏi rơi ra.

Tuy nhiên, cô vẫn chọn trốn ở đó.

Nếu cô có thể tránh được Ruth, cô có thể ẩn mình trong phòng dụng cụ một lúc lâu.

Đó là ý tưởng của Yurika.

“Mình không thể... M-ình rơi mất rồi-”

Tuy nhiên, Ruth lại không xuất hiện, dù cho cô có chờ đến mức nào.

Nhưng Ruth không có ý định đi xuống khi mà vẫn chưa thấy mặt Ruth.

Dù con chuột có chạy trên đầu cô hay con nhện trườn trên tay cô, nhưng Yurika đã chịu đựng như thế trong 20 phút chờ đợi.

Đó là lúc cửa phòng dụng cụ bật mở và một cô gái xuất hiện.

Cho rằng đó là Ruth, Yurika cố dùng sức lực cuối cùng để bám vào ống thông hơi.

“Ta không định dùng nó bởi nó chưa được nghiên cứu xong... nhưng đến mức này chẳng còn cách nào khác... fufufu.”

“Hử?”

Tuy nhiên, cô ta không phải Ruth.

Nhận ra điều đó, Yurika mất hết ý chí, và như thế, mọi căng thẳng đều biến mất.

“H-Hercules-chan, cho chị mượn sức mạnh!”

Không còn gì để dựa dẫm, tay chân cô tới hạn.

Cô không còn đủ sức để bỏ một tay ra dùng ma thuật được nữa.

Dĩ nhiên dù có nhờ Hercules giúp sức thì cô cũng chẳng nhận được gì rồi.

“Chị chịu hết nỗi rồi! Xin lỗi nhé, Hercules-chan! Chị xin lỗi!”

Yurika cuối cùng cũng rơi. Điều duy nhất cô còn làm được là ôm chặt cái lồng để nó không bị vỡ.

Nền phòng dụng cụ mềm hơn Yurika nghĩ.

“H-ừ?”

Cô đã chuẩn bị tâm lý cho cú va chạm mạnh nhưng nó đã không xảy ra nên cô từ từ mở mắt.

“C-ảm ơn trời, Hercules-chan vẫn ổn...”

Điều đầu tiên mà cô thấy là chiếc lồng chứa Hercules bên trong.

May mắn là dường như nó đã sống sót và không có sứt mẻ gì.

Còn Hercules vẫn năng động di chuyển bên trong.

“Mmm~”

Thở phào nhẹ nhõm sau khi thấy Hercules vẫn ổn, cô bình tĩnh để ý thấy cô đang ngồi lên cái gì đó.

“Ừ-m...”

Cô sợ là mình đã làm vỡ một đạo cụ hay cái gì đó.

“Ể!?”

Tuy nhiên thứ cô đề lên không phải đạo cụ bị vỡ.

Đó là một cô gái trong bộ đầm trắng và đen.

Và khi để ý thấy mình đề lên một người, Yurika nhanh chóng nhảy xuống.

“Kya, k-hông-”

Cô định kêu lên nhưng nhanh chóng tự bịt mồm lại.

Nếu cô la lên bây giờ, Ruth cũng có thể xuất hiện, mà dù không có thì cũng có vụ rắc rối sẽ xảy ra.

“L-L-Làm sao bây giờ?! M-ình không thể để cô ấy như thế được, nhưng mình cũng chẳng thể gọi ai tới giúp được!”

Vẫn ôm lấy chiếc hộp chứa Hercules, Yurika chạy vòng quanh.

Sau khi chạy vài vòng thì Yurika nghĩ ra cách giải quyết nên đứng lại.

“Ồ-n mà, cứ giả như không thấy gì là được...”

Do cô quá lo bị người khác tìm ra là cô làm người khác bị thương, nên cô định dùng ma thuật để chữa lành cho cô gái.

“Đây là vì Hercules! Phải, mình phải bảo vệ giấc mơ của chủ nhân Hercules! Đó là trách nhiệm của một mahou shoujo!”

Thiếu nữ ma thuật của tình yêu và dũng cảm ☆ Rainbow Yurika.

“Tới đây, Angel Halo!”

Không một ai biết được rằng, cô đã hạ gục Clan và sau đó đã cứu chữa cho cô ả.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Thanh kỵ sĩ của Theiamillis

Phần 1

Thứ 4, ngày 11 tháng 11

Lê hội VH tiếp tục trong hai ngày và kết thúc mà không có rắc rối gì nữa.

Dĩ nhiên là vở diễn của CLB kịch ‘Bạch Ngân Công chúa và Thanh Kỳ sĩ’ cũng vậy.

Vở kịch của họ đã được đánh giá cao, đặc biệt là Harumi, người diễn vai Bạch Ngân công chúa.

Bởi thế, họ đã quyết định sẽ diễn tiếp vào năm sau.

Yurika đã trả lại con Hercules cho chủ nhân thật của nó một cách an toàn.

Nhưng do cô đã có quá gần bó với con vật nên thật khó cho Yurika khi phải chia tay nó. Cô đã khóc lóc liên tục phút sau đó.

Sau cuộc chiến trong bữa tiệc, Clan không còn xuất hiện trước mặt đám Koutarou lần nữa.

Dù họ vẫn còn cảnh giác sau đó, nhưng Blue Knight đã phát hiện vết nứt thời không.

Dựa theo phân tích của Blue Knight thì Hazy Moon đã rời trái đất.

Nếu phân tích trên đúng thì Clan đã rời trái đất để quay trở về Forthorthe.

Vậy Koutarou và những người bạn lại có thể quay lại cuộc sống thường ngày của mình, và tiếp tục những cuộc chiến trong căn phòng bé nhỏ, nhưng kì lạ thay là Koutarou cảm thấy như thể lại có vẻ tuyệt vời hơn.

Có thể là bởi Koutarou đã bắt đầu chấp nhận những cô nàng xâm lược gia, nhưng cậu không đủ chín chắn để mà thừa nhận nó.

Nhưng không phải tất cả đều đã trở lại bình thường.

Không một ai nhận ra, nó từ từ thay đổi.

Căn phòng 106 im ắng trong màn đêm.

Dù Koutarou cứ cựa quậy khi ngủ, nhưng cậu không có giấc hay nói mơ.

Ngoài những âm thanh gây ra do những lần xoay người, thứ còn lại có thể nghe chỉ là tiếng tic tắc của đồng hồ và hơi thở của Koutarou.

Hai người còn lại ngủ ở chỗ của họ: Sanae thì trên trần nhà còn Yurika trong tủ.

Bởi thế, căn phòng 106 tĩnh lặng đến mức có thể nghe tiếng cỏ bay trong gió.

Đó là đêm mùa thu êm đềm.

Sự thay đổi của căn phòng 106 chậm rãi đến mức khó có thể để ý.

Bình thường thời gian sẽ yên bình trôi cho đến khi bình minh với tiếng đồng hồ và hơi thở của Koutarou.

Nhưng hôm nay thì không phải vậy.

Khi kim đồng hồ chỉ vào con số 2, bức tường đằng xa trên tường bắt đầu phát sáng.

Điều đầu tiên xảy ra là một cánh chân bước ra từ chiếc tường.

Đó là một khung cảnh đầy bí ẩn, như thể có ai đó đang ở đầu bên kia.

Sau khi cánh chân được bao bởi chiếc tất xác nhận là đã chạm đất, nó liền rút lại vào trong bức tường phát sáng.

Khoảnh khắc tiếp theo là một cô gái mặc bộ đầm trắng như tuyết đi ra từ bức tường.

“...”

Khi bước ra hẳn, cô gái nhìn xuống chân mình.

Sau khi xác nhận đó chỉ là chiếc chiếu tatami, cô trùng vai nhẹ nhõm.

“... Điện hạ.”

Tiếp theo, một cô gái khác, mặc bộ đồ quân phục đi ra từ bức tường.

Cô làm y hệt như cô gái đi đầu và nhìn xuống đất và tỏ ra nhẹ nhõm.

“Cứ nghĩ ta phải lo lắng chỉ vì cái tư thế ngủ của tên hầu của mình thì...”

“Làm gì còn cách nào khác, điện hạ. Chúng ta đâu thể giẫm lên Satomi-sama bây giờ được...”

Đi nhiên hai cô gái vừa bước ra khỏi bức tường là Theia và Ruth.

“Đúng là vậy.”

Cả hai nhỏ tiếng cười khi với nhau và tiến tới Koutarou, người đang nằm cạnh một bên tường.

Tuy nhiên, có điều ở cả hai đều hơi lạ; họ đang mặc trên người những bộ đồ quý phái hơn bình thường.

Dù bộ đầm của Theia vẫn trắng như thường lệ nhưng nó có phần thanh nhã hơn nhiều.

Trên hết, cô cũng diêm dúa hơn bình thường, có một chiếc miện được đính bởi đá quý đáng giá của ti đồng trên đầu Theia.

Bộ quân phục mà Ruth mặc cũng khác lạ.

Màu sắc nó có phần tao nhã hơn và rất nhiều huân chương đeo trên đó; nó ưu tiên cho thiết kế hơn là tính linh động, thường được dùng cho các buổi lễ.

Và kì lạ hơn cả bộ đồ là thanh kiếm mà cô cầm trên tay.

Cô giữ thanh kiếm, thứ có hình dáng tương tự với cái mà Koutarou đã làm gãy, lại gần ngực cô.

Ngay khi tới chỗ Koutarou, họ thẳng hàng và ngồi xuống bên cạnh cậu.

“Hắn ta ngủ chẳng biết trời đất gì hết... hắn còn chẳng biết chuyện sắp xảy ra luôn...”

“Vậy sao ta không làm vào ban ngày.”

Để không đánh thức Koutarou hay Sanae, họ thì thầm với nhau.

“Không có chuyện đó đâu.”

Theia lắc đầu, bộ đồ và trang sức của cô cũng rung theo.

Bộ đồ quá cao quý mà cô đang mặc khiến cô khó di chuyển trong căn phòng nhỏ như thế này.

“Do hoàn cảnh, nên thế này là tốt nhất...”

“Fufufu, ôi điện hạ...”

Cơ thể Ruth phồng lên do cô cố kìm lại khỏi cười.

“Im đi, Koutarou dậy bây giờ.”

“Vâng... vậy chúng ta tiến hành thôi.”

“Ừ... Ruth, đưa ta thanh Saguratin.”

“Đây ạ.”

Ruth rút thanh kiếm mà cô mang theo.

Đó là thanh bảo kiếm Saguratin.

Thanh kiếm được trao cho cô trong cái ngày cô được hạ sinh, biểu tượng của cô, một chiếc hoa hoàng kim được chạm trổ trên nó.

“Điện hạ.”

“Ừ.”

Sau khi nhận thanh kiếm từ Ruth, Theia quay lại phía Koutarou.

“... Koutarou.”

Theia vừa mỉm cười vừa thì thầm với Koutarou.

“Người đã hiển hách phụng sự ta trước đệ nhị công chúa Clariossa. Ta chân thành cảm tạ trước những hành động khi phách của người khi đã bảo vệ ta trước con hiểm nguy. Thường thì ta sẽ ban cho nhà người thứ mà người mong muốn, nhưng hiện ta đang trên cuộc du hành nên điều đó là không thể.”

Vừa nói, Theia nắm thanh kiếm bằng hai tay.

“Như bằng chứng cho sự biết ơn, ta ban người địa vị và danh tiếng như một kỵ sĩ. Nhưng chắc người chẳng vui mừng khi thấy ta đối đãi người như một bề tôi. Đó là tại sao ta đến đây lúc đêm khuya thế này với Ruth là người chứng giám.”

Theia tiếp tục giọng thì thầm dịu dàng, nhưng cô có chút phiền lòng do cô muốn làm thế này khi mặt đối mặt.

“... Tha thứ cho ta, Koutarou. Ta không biết còn cách nào để thể hiện sự biết ơn này. Người có thể cười ta là một cô công chúa cảm cung nếu người muốn. Ta đã chẳng biết những cách sống khác cho đến khi tới đây.”

Theia nở nụ cười lạc lõng, và nhẹ nhàng đặt phần dẹp của thanh kiếm lên vai Koutarou.

“Đừng có di chuyển, Koutarou. Nếu không ta có thể làm người bị thương...”

Đầu tiên là bên phải, sau là bên trái; đó là thứ tự truyền thống khi phong danh kỵ sĩ cho ai đó ở Forthorthe, và cuối cùng chức danh kỵ sĩ đã được ban.

“... Satomi Koutarou. Theiamillis Gre Masteil Sagurada von Forthorthe phong người chức danh của một kỵ sĩ và danh hiệu ‘Thanh kỵ sĩ của Theiamillis’.”

Chờ Theia kết thúc, Ruth đưa vỏ bao cho cô.

“... Điện hạ.”

“Ừ.”

Theia nhận vỏ bao và từ từ cất thanh kiếm.

“Và như một vật phẩm kèm theo, ta ban người thanh kiếm này thay cho thanh kiếm đã gãy của người. Ta sẽ giữ hộ nhà người, nên hãy cho ta biết khi nào người cần nó.”

Và khi Theia nói xong, cô đưa thanh kiếm cho Ruth.

Ruth đưa tay nhận với đầy sự cẩn trọng. Ruth cực kỳ hạnh phúc lúc này đây.

Dù chỉ là một phía, cô vui khi Koutarou và Theia đã định hình mối quan hệ chủ nhân và bề tôi, và thanh kiếm là bằng chứng cho điều đó.

Với cô, chẳng có gì quý giá hơn thế.

“Người làm tốt lắm, điện hạ.”

“Ừ...”

Và thế là họ đã làm xong công chuyện họ cần phải làm.

Cũng nhờ đó mà biểu lộ của họ sáng sủa ra hẳn.

“Mừm mừm~”

Đó là lúc khi mí mắt của Koutarou bắt đầu di chuyển.

Có thể là cậu đã nhận ra Ruth và Theia hoặc chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên.

“Mm~”

Khi Koutarou mở mắt khi cậu thấy Theia đang ở trước mặt cậu

“...Hửm? Gì thế... đến giờ tập luyện rồi sao...?”

Nửa tỉnh nửa mê, Koutarou cho rằng đến giờ luyện tập.

Theia mỉm cười với cậu và dịu dàng lắc đầu.

“Không. Luyện tập một lúc nữa cơ...”

“Ra thế... Fuahhhh, thế tôi đi ngủ tiếp đây... đến lúc đó thì gọi tôi dậy...”

“Rồi, ta sẽ làm thế...”

Koutarou nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Theia và Ruth đã làm xong thứ cần làm, họ chẳng còn lý do để ở lại phòng nữa, nhưng cả hai đều không di chuyển.

“... Hãy nghỉ ngơi đi, kysĩ của ta...”

“Tạm biệt, Satomi-sama...”

Bất động, họ chỉ đang đơn giản nhìn về phía đồng minh đầu tiên của họ, theo nghĩa đen của câu chữ, người họ tìm thấy ở rìa không gian.

Phần 2

Nhanh chóng sau lễ hội VH kết thúc, một học sinh chuyển trường đã đến ngôi trường cao trung Kitsushouharukaze.

“Ra đây là hội cosplay...”

Học sinh chuyển trường là một cô gái.

“Một nơi tốt để giấu thân phận thực sự của người à. Ta có thể nói là người đã làm tốt lắm.”

Cô nàng 16 tuổi, bằng Koutarou và những người khác, một học sinh năm nhất.

“Cứ ngỡ ả chỉ là một con ngốc, có vẻ mình phải coi lại cách nhìn người của mình rồi... hay cô ta đã làm bạn được một người bạn sáng dạ nào đó... dù thế nào, mình cũng không thể bắt cần được.”

Cô lẩm bẩm với chính mình và rồi gõ cánh cửa trước mặt cô.

“Tôi đến đây.”

Lời đáp nhanh chóng có thể nghe từ bên kia cánh cửa.

“Xin lỗi, em đến xin gia nhập à!”

“Hội trường! Chúng ta có người xin gia nhập!”

“T-hật sao!? Em có chắc là không phải là người clb khác đến trêu chọc chúng ta chứ!?”

“Cứ chờ xem đây, Yurika... fufufu...”

Mục tiêu của cô ta là Yurika.

Cô ta đến đây để đánh bại cô nàng và chiếm lấy nguồn năng lượng mà Yurika đang bảo vệ cho riêng mình.

Cô gái đó là một trong những kẻ địch mà Yurika ngoan cố tự cho là có tồn tại, một pháp sư thiếu nữ xấu xa.

4-6

“Hiệp ước Corona (NEW!)

5/11/2009

Điều 9

Theo nguyên tắc, thú nuôi đều bị cấm. Tuy nhiên trừ trường hợp nếu Kasagi Shizuka (chủ nhà của Corona House, định cư tại phòng 206) đặc quyền cho phép.

Điều 9 bổ sung

Những con thú theo sau bị cấm vô thời hạn:

* Mọi côn trùng trong họ nhà bọ hung tề giác”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!*? Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Tập 5 - Kẻ địch của Yurika

Chương 1: Kế hoạch lớn của Yurika

Phần 1

Thứ hai, ngày 16 tháng 11

“Nijino-san, u-uhm...”

Harumi đã tập hợp hết sự can đảm của mình và lên tiếng.

“Chuyện gì vậy?”

Tuy nhiên, Yurika lại không có hiểu được những cảm xúc của Harumi. Cô ngây thơ nhìn Harumi trong khi cô nhắm nháp ly nước cam của mình thông qua một cái ống hút.

“Thật- Thật ra, mình muốn nhờ bạn...”

Một khoảng thời gian dài đã trôi qua trước khi Harumi có thể nói những lời đó. Do đó, cà phê trước mặt cô đã nguội. Mặc dù việc được đặt trong một chiếc cốc giấy khiến nó nguội nhanh hơn, thì đó vẫn là một khoảng thời gian khá là lâu.

“Nói với em đi! Em sẽ làm bất cứ điều gì vì chị, Sakuraba-senpai!”

Yurika chấp nhận yêu cầu của Harumi với một nụ cười thậm chí trước khi cô nghe về nó. Họ đã trở thành bạn bè khi họ chạy cùng nhau trong lễ thao trường. Với Yurika, Harumi là một đàn chị mà cô tôn trọng, và một người bạn không thể thay thế. Do đó, ý nghĩ về việc từ chối một yêu cầu từ cô ấy không bao giờ xuất hiện trong tâm trí cô.

Thấy Yurika như thế, Harumi buông ra một tiếng thở dài nhẹ nhõm.

“Cảm ơn bạn, Nijino-san.”

“Vậy chị muốn nhờ em chuyện gì?”

“Đ-đó là...”

Harumi bắt đầu do dự. Má cô đỏ bừng trong khi cô cúi gằm mặt xuống.

(Can đảm lên, Harumi! Nếu bây giờ mà mảy lùi bước thì sẽ chẳng có gì thay đổi cả!)

Harumi khiển trách chính mình và nhìn lên. Gương mặt cô vẫn còn đỏ, nhưng lại tỏa đầy sự quyết tâm.

“Điều mình muốn nhờ bạn... là về... Satomi-kun...”

‘Satomi-kun.’

Khoảng khắc mà cô nhắc đến tên cậu, trái tim của Harumi bắt đầu rộn lên. Nó luôn như vậy mỗi lần cô nhớ về cái tên của cậu và cô đã bắt đầu chạm đến giới hạn của mình. Đó là tại sao bây giờ cô đang đối diện với Yurika.

“Satomi-san? Ah, cậu ấy nói điều gì tồi tệ đối với chị!?”

Khoảnh khắc Yurika nghe cái tên của Koutarou, điều đầu tiên nảy ra trong tâm trí của cô là cách cư xử hàng ngày của cậu. Cậu không phải là một người

xấu, nhưng vẫn có khía cạnh thô lỗ. Bên cạnh đó, dù cố gắng bao nhiêu lần, cô cũng không thể thuyết phục cậu tin vào ma thuật. Yurika cho rằng Koutarou đã nói năng bất cẩn nên đã khiến Harumi bị tổn thương.

“Thì thoảng cậu ta cũng khá là cộc cằn mà!”

“Kh-không, không phải như vậy!”

“Nhưng chị biết đấy, Sakuraba-senpai, mặc dù như thế, cậu ấy cũng có mặt dịu dàng. Nên chỉ cần-“

“Không phải như vậy. Mình biết Satomi-kun là một người tốt, đó là tại sao mình mới gặp rắc rối”

“...Eh?”

Giọng điệu lời nói Harumi khiến Yurika bị bất ngờ. Cô quên khuấy đi mất mình định nói cái gì..

“Satomi-kun là một người tốt. Cậu hiểu được những cố gắng của những người khác. Cậu ấy siêng năng, nghiêm túc và lễu lỉnh. Nhưng, đó là lý do tại sao khiến mình gặp rắc rối. “

Giọng của Harumi đã trở lại bình thường. Nhận thấy điều ấy, Yurika nhấp một ngụm nước cam và lắng nghe điều mà Harumi phải nói.

“Ý chị là sao?”

“Ý- mình... là mình... muốn thân thiết hơn với Satomi-kun hơn...”

“Thân thiết? Nhưng hai người đã rất thân rồi sao. Cả hai đan len cùng nhau hàng ngày trong Hội đan len còn gì.”

Với Yurika, Koutarou và Harumi đã rất là thân thiết. Bên cạnh các hoạt động câu lạc bộ hàng ngày của họ trong Hội đan len, diễn xuất của họ trong vở kịch ở lễ hội văn hóa càng chứng tỏ điều đó hơn. Đối với cô, hai người đã có một mối quan hệ senpai-kouhai đầy tuyệt vời.

“Ý mình không phải là như thế... ý mình là... uhm... thân thiết theo kiểu khác cơ...”

Má của Harumi trở nên đỏ hơn và ánh mắt cô hướng xuống bàn. Cô quá xấu hổ để đối diện với Yurika. Nắm tay trên đầu gối của cô run lên trong khi cô không thể thốt nên lời.

“Ý- chị là theo kiểu ấy à.”

Hiểu được ý của Harumi, má Yurika đã bắt đầu đỏ theo. Cả hai người bọn họ xấu hổ nhìn nhau trong một lúc. Tuy nhiên lần này, sự im lặng không kéo dài lâu.

(Không được, mình nhất định phải cố lên!)

Harumi tự trách bản thân một lần nữa và cô bắt đầu nói.

“Nhưng... Satomi-kun... trân trọng chị, nhưng vì lý do đó cậu ấy không muốn tiến xa hơn...”

“Ah... có lẽ là vậy...”

Yurika có thể hiểu được điều mà Harumi muốn nói

“Satomi-san toàn để tâm đến mấy thứ kì lạ.”

“... Đó là tại sao mình muốn... Satomi-kun để đối xử với mình tự nhiên hơn... như cái cách cậu ấy đối xử với bạn hay là, uhm, Theiamillis-san.. “

“Giống như em và Theia-chan?”

Đó là lời thổ lộ không ngờ tới. Yurika thì muốn được như Harumi. Cô muốn được cậu đối xử dịu dàng, và tôn trọng những gì cô ấy nói. Tóm lại, cô muốn cậu tin rằng cô là một mahou shoujo. Tuy nhiên, Harumi lại nói rằng cô ấy muốn được đối xử như Yurika. Điều này làm cho Yurika bị bất ngờ.

“Đ-đúng thế. Vì vậy, bạn có thể cho mình biết. Mình phải làm gì để Satomi-kun có thể đối xử với mình như cách cậu ấy đối xử với bạn hay Theiamillis-san không?”

Ngay lúc đó, Harumi đang nhớ tới Koutarou khi mà cậu đang tập diễn xuất với Theia.

(Nếu cậu ấy có thể đối xử với mình như với Theiamillis-san...)

Koutarou chắc chắn là không có tí dịu dàng nào với Theia. Cậu không gặp trở ngại gì khi phàn nàn với cô ta, nhiều khi còn dùng vũ lực để giải quyết vấn đề. Nhưng Harumi biết rằng Koutarou chỉ làm thế bởi cậu tin cậy Theia. Còn với Harumi, cô toàn được chăm sóc như một khách hàng, thậm chí được nâng niu như một cô công chúa. Cậu quá cẩn trọng đối với cô.

“... Có lẽ mình nên bắt đầu bằng cách thay đổi về bề ngoài chẳng? Theiamillis-san gọi lên một ấn tượng hoạt bát. Còn Nijino-san, bạn có- cosplay phải không? Và bạn giỏi về nó...”

Harumi bắt đầu nghịch mái tóc của mình. Nếu là do mái tóc này thì cô sẵn lòng cắt ngắn nó đi. Dường như cô rất nghiêm túc về chuyện này.

“C-chị không nên làm thế! Bị đối xử như bọn em chẳng có tốt lành gì đâu! Satomi-san rất tàn nhẫn với bọn em và cậu ta chẳng ngần ngại gõ đầu cả hai đâu!”

“Nhưng Satomi-kun chưa từng cụt đầu hay có ác ý gì với mình cả...”

“Còn em chưa từng được đối xử dịu dàng hay nhẹ nhàng gì hết-”

(A...)

Yurika nhận ra một điều khi nói đến nửa câu.

(Mình cũng từng được Satomi-san trân trọng... và được đối xử dịu dàng...)

Lúc nào cậu cũng không tin cô khi có chuyện liên quan tới việc cô là mahou shoujo, nhưng cậu đã giúp đỡ cô trong vụ con bọ Hercules, và khi kịch bản của hai bị từ chối, họ đã cùng ăn một cốc mì trong đau đớn. Yurika từng bị bắt nạt và bị ăn đòn khi làm điều gì ngu ngốc. Cô cũng từng được đối đãi tử tế và dịu dàng. Yurika đã trải nghiệm tất cả những thứ ấy.

(Theia-chan có lẽ cũng vậy. Nếu thế...)

Yurika cuối cùng cũng nhận ra thứ mà Harumi muốn.

“Em hiểu rồi, Sakuraba-senpai! Dù em chỉ toàn vô dụng nhưng cứ để Nijino Yurika này giúp chị!”

“C-ảm ơn bạn, Nijino-san!”

Yurika mỉm cười và chấp nhận thỉnh cầu của Harumi. Nước mắt hạnh phúc đọng trên khóe mắt của Harumi khi cô cười đáp lại. Nụ cười của cô quá đẹp tuyệt khiến Yurika như ngừng thở.

(Nếu Satomi-san mà thấy nó, chắc chắn cậu ta bị đo sán luôn rồi...)

Yurika không khỏi cảm thấy tiếc khi mà nụ cười ấy lại dành cho cô.

“Nghĩ lại thì Satomi-san cứ trêu bọn em mỗi khi bọn em đang nói chuyện hay đang làm gì đó.”

“Ra là thế...”

Harumi bắt đầu ghi chép vào cuốn sổ. Và Yurika chỉ dẫn cô nàng về Koutarou một hồi lâu.

(À ra là thế, nếu không khiêu khích Satomi-san thì cậu cũng chẳng nói gì...?)

Và khi cô giải thích cho Harumi, Yurika lần nữa nhận ra góc khác về con người.

“Nhưng nếu làm quá thì cậu ấy sẽ đánh em luôn. Do cậu ấy hiếu chiến nên lúc nào cũng như vậy.”

“Bạn ấy cũng thường đánh lộn với Matsudaira-san.”

“Dường như Mackenzie-san là đặc biệt. Dù hai người đó luôn đánh nhau nhưng vẫn là bạn bè. Là do cách hành xử của bọn con trai sao?”

“Có lẽ đã có chuyện gì trước đây đã khiến họ cãi nhau hàng ngày như bây giờ chẳng.”

“Có lẽ là vậy... Ồ phải, chúng ta đang nói về Satomi-san cơ mà.”

Yurika quay lại chủ đề gốc. Bây giờ, họ cần thảo luận xem Harumi nên làm gì từ bây giờ.

“Đơn giản thì em nghĩ chị nên ích kỉ đi đôi chút, Sakuraba-senpai.”

“Ích kỉ?”

Harumi chớp mắt nhắc lại.

“Vâng. So với em và Theia-chan, chị hầu như không đòi hỏi gì từ Satomi-san.”

“Đòi hỏi ư... nhưng đó không phải thứ mình muốn...”

“Thì giả sử chị thấy khát chẳng hạn.”

Do Harumi không hiểu ý cô nên Yurika đưa ra ví dụ.

“Ừ.”

“Thì thường chị sẽ làm gì, senpai?”

“Ừ... mình nghĩ sẽ đi rót trà và hỏi xem Satomi-kun có muốn uống luôn không.”

“Nếu trong trường hợp em hay Theia thì bọn em sẽ không làm thế.”

“Vậy sao?”

Yurika gật đầu.

“Em nghèo nên em ăn bám Satomi-san. Theia là công- ý em là một tiểu thư, nên cô ấy cũng bắt Satomi đi pha trà cho cô ấy thôi.”

“L-à thế sao!?”

Harumi đôi mắt mở to, tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Vâng, nên cậu ấy mới quát lên là đừng cò mà phiền nhiều.”

“R-a là thế...”

Ấn tượng, Harumi ghi chép. Ăn bám và đòi hỏi Koutarou pha trà là những điều chẳng bao giờ cô nghĩ đến.

“Nếu là em, em sẽ phàn nàn và Satomi rồi sẽ bỏ cuộc và cho em ít đồ uống. Còn Theia thì thành bãi chiến trường.”

“... Mình không tưởng tượng nổi...”

Harumi kinh hoàng trước những ví dụ của Yurika.

(Nhưng mây không thể bơi rồi được, Harumi. Mây phải làm điều gì đó!)

Nhưng nhanh chóng cô vực mình lại.

“Dù bạn bảo mình ích kỉ hơn nhưng mình chẳng biết làm sao cả, Nijino-san...”

“Chớ có lo, em cây shoujo manga (truyện tranh phái nữ) hơn chục năm trời rồi. Em đã nghiên cứu qua chủ đề này rồi!”

“Đúng là Nijino-san có khác!”

(Đúng là bạn ấy không phải cosplay cho vui. Thật là đáng tin cậy...)

Harumi cảm kích Yurika theo cách mà Yurika chẳng thể cảm kích cho được.

“Trước tiên là hẹn cậu ta một buổi hẹn hò.”

“H-ẹn hò!?”

Nghe những từ đó, Harumi hết thở nổi.

“Vâng! Chị chỉ cần ích kỉ bảo là mình muốn đi đâu đó cùng nhau. Trên hết, việc đi chơi cùng nhau càng làm hai người thân thiết hơn! Một mũi tên trúng hai đích!”

Yurika đặt tay lên bàn và hướng tới Harumi.

“Mình hiểu ý bạn nhưng... không phải quá sớm sao... cho một cuộc h-ẹn...”

Harumi xấu hổ và e lệ. Đột nhiên bị bảo đi hẹn hò thì cô chẳng biết phải làm gì nữa.

“Không sao, lúc đó đã có đi chơi nhóm. Chúng ta sẽ dùng nó như mồi nhử và dần dần biến nó thành cuộc hẹn của hai người.”

Bắt đầu là cuộc hẹn nhóm. Khi buổi hẹn hò cứ tiếp tục, số lượng sẽ giảm dần cho đến khi chỉ có hai người. Đó là chuyện thường xảy ra trong những

shoujo manga mà Yurika yêu thích.

“V-ậy khi đó bạn sẽ đi cùng chúng mình chứ, Nijino-san?”

“Em hiểu rồi, cứ để em hộ tống chị.”

Yurika gật đầu tự tin. Nhưng cô vẫn chưa phát hiện kẻ hờ lớn trong kế hoạch của mình.

Phần 2

“Đừng có làm roi rút thức ăn! Đừng có làm ồn!”

“Còn cô đừng có mà vô lý!”

Theia hét lên với Koutarou. Đây là chuyện thường ngày trong bữa tối của căn phòng 106, nhưng hôm nay hơi khác chút. Koutarou không cầm đũa mà cầm những công cụ kim loại kì lạ trên tay.

“Không có vô lý gì hết! Đã bao lần ta nói ngươi phải nghĩ đây như một bữa tối của quý tộc chứ!”

“Làm sao tôi có thể ăn được với bộ đồ ăn như dụng cụ nha sĩ này chứ!”

“S-A-I R-Ồ-I! Cái đó là dành cho salad! Sao ngươi lại dùng nó để ăn cơm chứ!?”

Koutarou đang cầm trên tay bộ đồ ăn truyền thống của Forthorthe. Nó tương đương với dao và đĩa nhưng số lượng lớn và biến thể của nó khiến Koutarou chẳng biết đường mà lần.

“Nhiều thế này thì sao mà tôi nhờ hết một lúc được!”

“Ta đã làm mẫu cho ngươi rồi mà! Ta sẽ làm lại lần nữa nên chống mắt ra mà xem! Ngươi phải làm thế này này! Thấy chưaaaa! Ngươiiiiiii ăn nó thế này! Hiu chưa?”

“Như tôi hiểu được chỉ qua một lần nhìn ấy, đồ ngốc! Đó co phải hộp bút chì 100 màu đâu chứ!”

“Ý ngươi rao mùi dèm biểu ta nà gốc!? Dèm xúc léo vửi chủ nhưn kiu ngươi thế à!”

“Điện hạ, vừa ăn vừa nói như thế xấu lắm.”

Dù lễ hội VH đã kết thúc nhưng buổi luyện tập thành hiệp sĩ của Koutarou vẫn tiếp diễn. Koutarou có thể bỏ cuộc nhưng cậu không thể từ chối được do cậu được nói là nó giúp ích cho phần hai của ‘The Silver Princess and the Blue Knight’. Cậu muốn mình đến được trình độ mà không nín chân Harumi nữa.

“He, cô cũng bị la kìa.”

“năm năm”

Khi Koutarou chọc Theia, cô nhanh chóng nuốt thức ăn trong mồm. Nuốt xong, cô đưa mặt lại gần Koutarou.

“... Koutarou, ngươi hình như thực sự muốn chết thì phải.”

“Không có đâu, tôi còn muốn trường sinh bất tử luôn kìa.”

Mạch máu nổi lên trên mặt Theia trong khi Koutarou tiếp tục cười đều. Chẳng ai chịu nhường ai.

“Nếu nhà ngươi muốn thế để ta đòi kịch bản cho ngươi đứng lửa thế giữa sân khấu nha.”

“Không có chuyện đó đâu, cô thần tượng Blue Knight thế cơ mà. Nếu chỉ mình tôi thì cô sẽ làm nhưng nếu liên quan đến Blue Knight thì cô có mà dám làm ấy.”

“Tsk, ngươi toàn có những hiểu biết dư thừa à.”

“Lời khen của nàng là vinh hạnh của ta, Theiamillis.”

“Aaaagh! Sao ngươi không tỏ ra chút lễ phép với ta chứ!?”

“Hừm... chắc là do sở thích của tôi chẳng?”

“Đừng có mà đi hỏi ta!”

Cuộc cãi vã của Koutarou và Theia nóng dần lên. Việc họ mâu thuẫn nhau là chuyện thường tình nhưng gần đây nó trở nên dữ dội hơn.

“Thôi đi, nhanh lên mà ăn đi chứ, gù!”

Sanae có thể cảm nhận thứ Koutarou ăn nếu cô bám vào cậu. Nhưng do Koutarou và Theia mãi cãi nhau nên Sanae chỉ biết đợi bữa tối. Do đó, cô hờn dỗi khi cả hai tiếp tục đấu đá nhau.

“Cái mũi khoan này là sao chứ?! Ai mà ăn được với cái này vậy!?”

“Nó dùng để khoan vỏ quả hạch đến từ bắc Mastir! Nó cũng là một dụng cụ truyền thống!”

“Họ vẫn chẳng thèm nghe... gọi em lúc nào xong nha.”

Vẫn còn bực mình, Sanae thả Koutarou ra và lượn lờ.

“Gù, không biết là hai người đang thân thiết hay là...”

“...”

Yurika đã tập trung vào đồng thức ăn dần trên bàn. Khi cô nghe thấy Sanae phản nà, cô nhìn lên. Do cô đang túng quẫn nên cô sẽ ăn mỗi khi có cơ hội, nhưng do Koutarou đang luyện tập cách ăn kiểu quý tộc nên Yurika đã được mời như là khách. Cô ăn mà không thèm nể nang gì, nhưng nghe lời Sanae phản nà, cô dừng tay lại.

“Là thân thiện hay không à...”

Đã dùng bữa ăn lại, Yurika liếc nhìn Koutarou và Theia đang gây gổ nhau.

“VẬY ĐƯA TÔI QUẢ HẠCH ĐÓ ĐÂY! CHỨ CÁI MŨI KHOAN NÀY CHẴNG SI NHÊ VỚI TÔI LUÔN!”

“Người nói đó! Ruth, mang nó ra đây!”

“Vâng, điện hạ.”

Thấy tình hình như thế, Yurika cũng chẳng có ý tham gia.

(Nói sao nhỉ, dù thế nào thì mình cũng không tham gia đâu... mình có thể hiểu tại sao mà Sakuraba-senpai lại thấy lo lắng...)

Sau cuộc thảo luận với Harumi, cô đã có cái nhìn gần hơn về mối quan hệ giữa Theia và Koutarou. Cô cảm thấy cô có thể hiểu rõ điều mà Harumi đang lo lắng.

“Có gì đó đã xảy ra làm thay đổi quan hệ của họ khi chúng ta không ở bên.”

“Kiriha-san.”

Yurika quay sang nhìn Kiriha, người đang mỉm cười và đổ trà vào cốc do cô đã dùng bữa xong.

“Thứ gì khiến chị nghĩ thế?”

“Nếu hai người họ thực sự ghét nhau thì đã chẳng ương bướng đến vậy.”

Kiriha đặt chiếc ấm trà xuống và cười nhạt.

“Mình không thể ngồi không như thế này được. Mình phải sớm dụ dỗ Koutarou.”

“... Có lẽ thật vậy.”

Yurika lờ việc Kiriha đang có nghiêm túc hay không. Cô cảm thấy Harumi nên hành động càng sớm càng tốt.

Nếu có lý do nào thì bởi nếu hai người kia mà không còn ngoan cố nữa thì không nghi ngờ gì khi mối quan hệ sẽ ngay lập tức thân thiết hơn bao giờ hết. Yurika không khỏi nghĩ như vậy.

Phần 3

“Quả hạch này cứng như đầu người vậy!”

“Hừm, người toàn nói mồm. Thế nên ta mới bảo người nên luyện tập nhiều hơn rồi.”

Trong không khí nghiêm túc, Theia cẩn thận đưa tay ra bàn trà. Trò chơi hôm nay là Jenga. Họ phải rút một mảnh từ đáy để đặt lên trên. Nếu làm Jenga đổ thì sẽ tính là người đó bị thua. Luật thì đơn giản, nhưng nó đòi hỏi sự tập trung cao độ và tính chính xác rất cao. Bởi thế nên có nó có độ rủi ro rất cao. Khi họ đặt những mảnh lên đầu, họ có thể đặt nó làm sao khiến cho độ cân bằng kém đi và tạo áp lực cho người chơi sau. Đó là tại sao Koutarou mới nói với Theia để làm phiền cô khi tới lượt, cố gắng khiến cô bị thua.

“Theia có thể cứng đầu là do cô ta ăn nó để lớn lên mà.”

“Ta chẳng ngại đâu nếu dùng cái đầu này để bỏ cái sọ nhà ngoroi ra đó – Uwa!?”

Trong con kích động, Theia đã làm Jenga đứng đưa, tuy vậy nó không có đổ.

“Phù... suýt nữa thì.”

Theia toát mồ hôi hột và đặt mảnh của mình lên trên cùng. Nhờ thế Jenga bắt đầu nghiêng đi.

“Tsk.”

“Fufum, như là ta để mọi chuyện như muốn của ngoroi ấy.”

“Rồi, đến lượt em, Koutarou.”

“Ừ.”

Sau Theia là Sanae. Tuy nhiên do Sanae không giỏi mấy vụ di chuyển phức tạp nên cô đã nhập vào Koutarou. Cô bám và lưng cậu với cánh tay quàng quanh cổ, và bắt đầu điều khiển tay cậu.

“Nó cảm giác thật quái lạ dù bao nhiêu lần chẳng nữa.”

“Đó chính sức mạnh của cô gái bí ẩn, Sanae đó!”

Cánh tay thường ngày di chuyển cục súc giờ đang nhẹ nhàng và dịu dàng di chuyển. Cách thức thay đổi kinh ngạc dù cùng chỉ một người sở hữu. Cánh tay của cậu giờ đây trông nữ tính phát ón.

“Ei!”

Sanae nhanh chóng đưa tay Koutarou ra. Dù trông nữ tính nhưng cử động rất nhạy, y như tuổi của cô vậy.

“Mình băn khoăn lâu rồi, nhưng nó không có tác dụng phụ đến cơ thể cậu chứ?”

“Yurika, đừng có mà nói mấy thứ đáng sợ như thế chứ!”

Lời bình luận của Yurika làm Koutarou phát hoảng. Nhưng do Sanae đang điều khiển cơ thể cậu nên tay cậu không có rung.

“Nhưng trong anime, người bị nhập bởi ma luôn la hét thất thanh mà.”

“Không sao, tui đâu có ý rủa Koutarou tới chết đâu.”

Sanae lới một mảnh ra khi ậm ừ.

“Sanae-sama rất thân với Satomi-sama mà.”

“Ừ.”

Sau khi Ruth nói thế, Sanae mỉm cười và đưa mảnh trôi trên không khí. Nó bay tới đỉnh tháp và hạ xuống.

“Tốt rồi!”

“Sanae, em có thể làm nó mà chẳng cần nhờ anh đúng chứ?”

“Em có thể đặt nó lên nhưng kéo nó ra thì không được.”

“Thật vậy sao...”

“... Đúng là hai người thân nhau quá mà.”

(Nếu Sanae-chan mà không phải ma thì Sakuraba-senpai đã có thêm rắc rối để lo rồi...)

Đó là điều mà Yurika đã nghĩ khi cô liếc Koutarou và Sanae.

“Không phải lo đâu, Yurika.”

Nhìn Yurika, Kiriha cho rằng Yurika đang lo cho Koutarou nên nói.

“Sanae không có tỏa ra năng lượng tâm linh làm gì đó hại Koutarou đâu.”

“Thật sao?”

“Karama, Korama.”

“Vâng Ho”

“Để bọn này Ho”

Đáp lại lời Kiriha, hai con haniwa xuất hiện dưới bàn trà.

“Tình trạng Sanae hiện đang ổn định nên cô hầu như không dễ thất thoát năng lượng tâm linh gây ảnh hưởng tới Koutarou đâu Ho”

“Cảm biến năng lượng tâm linh cũng không có phát hiện chút năng lượng ác linh nào cả Ho”

“Sự thật là việc sử dụng cơ bắp khác cách thường ngày như thế còn có thể tác động tốt cho anh ta nữa Ho”

“Ra là thế.”

Thường thì chẳng người thường nào hiểu Karama và Korama đang nói gì nhưng do bản thân là mahou shoujo nên cô có thể hiểu sau những lời giải thích của bọn chúng.

“Koutarou, chúng nói là anh khỏe hơn nhờ em kia.”

“Anh đã khỏe từ đầu rồi nên chẳng cảm thấy gì luôn.”

“Ờ, anh lúc nào cũng vậy, sao anh không thành thật một tí và nói ‘Cảm ơn Sanae-chan, em vẫn dễ thương như thường ngày!’”

Bịu môi, Sanae bắt đầu bóp cổ Koutarou.

“N-ăng lượng tâm linh đang phát ra.”

“Ờ, em đúng là chẳng dễ thương chút nào!”

Koutarou đánh vào chỗ đau, làm Sanae bịu môi và thả cậu ra.

“Lượng tâm linh thoát ra gần như không có hại.”

“Nghe có vẻ ổn.”

“Anh là đồ xấu xa! Đến đêm em sẽ chọc anh coi!”

Kiriha và Yurika cười với Sanae. Đổi lại, cô lè lưỡi về phía họ.

“Tiếp theo là Satomi-sama.”

“À, suýt quên.”

Koutarou lơ đãng khi nhìn Sanae, Yurika và Kiriha, nhưng cuối cùng cậu cũng quay lại lượt khi Ruth nhắc cậu.

“Ta ghét kẻ chậm chạp.”

“Tôi chẳng quan tâm cô có ghét tôi hay không.”

“Giữ chứ!? Người nói ta là người không cần tình yêu của một công chúa sao!?”

“Không.”

Koutarou lạnh lùng vẫy tay với Theia và bắt đầu hướng tới tòa tháp Jenga.

“Vậy, cậu muốn được ai yêu, Satomi-san?”

“Woah!?”

Bởi câu hỏi quá đúng lúc của Yurika khiến Koutarou gần như xô đổ tòa tháp. May mắn là cậu đã dừng tay kịp lúc.

“N-guy hiểm quá.”

“Tsk.”

Theia tắc lưỡi không vui trong khi Koutarou đặt tay vào tim và thả dài nhẹ nhõm.

“Anh ấy muốn ai thành người yêu á? Dĩ nhiên là Sanae-chan này rồi. Đúng chứ, Koutarou?”

“Tôi cũng hứng thú với câu trả lời của cậu đó. Nó là tư liệu tốt để tham khảo trong tương lai.”

Sanae và Kiriha tò mò nhìn Koutarou.

“Coi nào. Nếu không phải em, thì là ai?”

“...”

Theia tỏ ra khó chịu sau khi Koutarou nói rằng cậu chẳng để bụng nếu cô có ghét cậu. Bên kia chiếc bàn, Ruth nhìn cậu với ánh mắt hi vọng. Toàn bộ cô gái trong phòng 106 giờ đang nhìn Koutarou. Trong số họ người cậu chọn là ai?

“Không phải rõ ràng rồi sao.”

Tuy nhiên, Koutarou thậm chí chẳng thèm cân nhắc đến một giây.

“Là Sakuraba-senpai. Đó là một cô gái xinh đẹp mà nếu cô ấy bảo ghét tôi thì tôi chẳng muốn sống nữa.”

“Eeeeeeeeh!? Không phải em sao!?”

“... Đúng như dự đoán.”

Sanae bật dậy phản nài còn Kiriha húp trà.

“Lại mụ đàn bà đó!? Ta không chịu nổi khi bị xếp dưới cô ta! Đỉnh chính lại ngay!”

“Mình thật kém hơn cả con bọ hung, dĩ nhiên rồi...”

Theia nổi khùng còn Ruth hờn dỗi. Cả bốn tỏ ra bốn thái độ khác nhau.

“... Sakuraba-senpai à...”

“Nói sao nhỉ, tôi muốn chị ấy nhờ mình như một đàn em tốt.”

“Thế em thì sao!?”

“Có lẽ chỉ còn nước tấn công trực diện thôi...”

“Đỉnh chính lại đi! Ta quyết rũ hơn cô ta!”

“Như mình nghĩ, dĩ nhiên là thế rồi...”

(Vấn đề đây. Koutarou muốn Sakuraba-senpai thích cậu ta nhưng lại ồ ồ với tình hình xa cách hiện tại... Mình cần làm gì đó để họ lại gần nhau!)

Không như những người bên cạnh đang kích động lên, Yurika đang lo lắng cho Harumi. Koutarou thích Harumi nhất, nhưng cậu không có ý định làm mối quan hệ đó đi xa hơn. Đó là bởi cậu mắc nợ cô và đặc biệt tôn trọng cô ấy. Cậu không nghĩ mình là người xứng với Harumi. Nhưng bản thân Harumi lại có.

Nếu không làm gì đó sự hiểu nhầm này, cơ hội cao là Koutarou sẽ kết đôi với một cô gái khác. Đó là chuyện thường xảy ra trong shoujo manga, nhưng thực tế cũng tương tự.

(Có lẽ cuộc hẹn hò là cách duy nhất! Nếu mình đi với họ rồi sau đó để cả hai tự xử lý đoạn còn lại...)

Yurika đã sẵn sàng để đưa Harumi và Koutarou lại gần nhau-

“Cứ nghĩ mà xem! Đưa Yurika làm ví dụ! Sao tôi có thể yêu một ai đó mà lại cuồng cosplay quá mức đến thế chứ!? Mà người cũng tương tự!”

-cho đến khi Koutarou nói những lời vậy.

“Cái gì mà ‘cuồng cosplay quá mức’ chứ!? Khi mà mình đang lo lắng cho cậu mà!”

Vào lúc đó, Yurika bắt đầu vạch kế hoạch xen vào cặp đôi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Kể địch của Yurika xuất hiện

Phần 1

Thứ 3, ngày 17 tháng 11

“Sakuraba-senpai và Satomi-san không được hẹn hò! Chắc chắn là vậy!”

Và ngày tiếp theo, sau khi đã đến lớp học, Yurika vẫn còn giận dữ. Cô không thể tha thứ cho Koutarou vì dám nói cô là con cuồng cosplay.

“Cậu ta chẳng ngại ngần khi giẫm đạp cảm xúc người khác gì cả!”

Do cô có ý định tác hợp Koutarou và Harumi, nên cô chẳng quan tâm coi Koutarou có thích mình hay không. Nhưng cô không thể tha thứ vì những lời nói vô tâm của Koutarou khi mà cô đang lo lắng cho cậu. Điều gì sẽ xảy ra nếu mọi chuyện xảy ra với Harumi như là với cô.... Nếu Koutarou không tin những điều mà Harumi nói... Yurika không thể chấp nhận được việc hai người đó hẹn hò khi suy nghĩ những điều đó.

“Mình không thể để loại người như thế hẹn hò với Sakuraba-senpai được. Mình phải nghĩ cách để chị ấy quên cậu ta đi...”

Chỉ trước đó thôi, cô còn muốn toàn lực hỗ trợ Harumi nhưng giờ đây cô đang sống chết tìm cách để tách hai người họ ra. Do thể trời mới sáng, cô đã ập ủ âm mưu rồi.

“Mình có thể để Sakuraba-senpai thấy những lúc Koutarou ở những đứa con gái khác... hoặc có thể bắt cậu ta làm những điều gì đó ngu ngốc...”

Cô là thiếu nữ pháp sư tình yêu và dũng cảm Rainbow Yurika. Những việc như xen ngang vào tình yêu của người khác là điều đáng ra cô không làm, nhưng giờ đây cô đã bị cơn giận nó che mắt.

“Yurika sao thế? Cậu ta như thế từ sáng rồi.”

“Ai biết... chúng ta đang nói đến Yurika đó...”

Koutarou gãi đầu khi nhìn tấm lưng của Yurika từ chỗ ngồi của mình. Sanae đang vắt vẻo ở bên cũng tương tự và nhìn Yurika với ánh mắt lúng túng.

Ở phần dưới của lớp học và đứng bên cạnh Koutarou và Sanae là Kiriha, Theia, Ruth và Shizuka. Nghe Koutarou nói thế, cả đám quay ra nhìn Yurika.

“Koutarou, gần cuối tháng 11 rồi. Cuối năm nay là sự kiện Comiha đó.”

Comic Heart Network, gọi tắt là Comiha, là sự kiện lớn tổ chức hai năm một lần liên quan tới manga. Đó cũng là sự kiện cosplay lớn nhất của đất nước.

“Ồ, ra là cậu ta đang suy nghĩ nên cosplay ai đó à!”

“Là những thứ cho lễ hội cosplay sao?”

“Ừ, nếu thế thì đúng là phải khiến Yurika-chan lo nghĩ rồi...”

“Mọi người nói thế mới để ý là cậu ấy hăm hở thế cơ mà.”

Koutarou, Theia, Shizuka và Ruth đều gật đầu đồng ý với ý kiến của Kiriha về Comiha. Yurika là một hardcore cosplay. Bên cạnh đó, bởi điểm số thấp nên họ khó có thể tưởng tượng được rằng cô đang suy nghĩ cho đồng bài tập về nhà của cô được.

“Thật vậy sao? Tui có thể cảm thấy chút năng lượng tâm linh kì lạ phát ra từ chị ta...”

Tuy nhiên, Sanae lại có ý kiến khác. Như là một con ma, cô có thể cảm thấy năng lượng tâm linh mà Yurika tỏa ra khác với thông thường.

“Mà, chị ta khác lạ ngay từ đầu rồi.”

Tuy nhiên, Sanae không nghĩ quá nhiều về nó. Cuối cùng, dù sao cô cũng nghĩ Yurika chỉ là một cosplayer mà thôi.

“Kou, mấy người đang nói chuyện gì thế.”

Kenji đi qua với chiếc sổ đầu bài trên tay. Do cậu làm trực nhật hôm nay nên cậu phải đến phòng giáo viên.

“Nhìn kia.”

“Có gì không ổn với Nijino-san sao?”

“Cậu ta tỏ ra như thể từ sáng rồi, nên bọn này có hơi tò mò.”

“À, mày nói tao mới để ý.”

Nghe Koutarou giải thích, Kenji gật đầu.

“Cậu ấy có cái cảm giác như chuẩn bị rút một con dao ra ấy.”

“Mackenzie, mày có kinh nghiệm rồi sao?” * {kinh nghiệm yandere :V}

“... L-àm gì có.”

Kenji lắc đầu nguầy nguậy bào chữa.

“Nói dối! Chắc chắn mày đã từng rồi!”

“Tao không có thật mà!”

Khi Kenji vẫn lắc đầu, Shizuka xen vào.

“Chẳng biết Kenji đã kinh ra chuyện gì nhưng bọn này đang nghĩ là Yurika đang lo lắng về cosplay.”

“Không, cậu ta chuẩn bị rút con dao như Mackenzie bảo đó!”

Koutarou đầu có ngờ rằng mũi dao đó lại đang nhắm vào cậu nên cậu vẫn chọc què Kenji.

“Im đi!... Nhưng có lẽ cậu nói đúng, Kasagi-san.”

Kenji gật đầu đồng ý với Shizuka. Thấy thế, Koutarou quay lại chủ đề về Yurika.

“Ý mày là sao?”

“Thì, hôm nay tao trực nhật, nhớ chứ? Nên khi đi đến phòng giáo viên để lấy sổ đầu bài thì tao có thấy một bạn nữ tao chưa từng thấy đang nói chuyện với giáo viên.”

“Cô gái? Mày ung cổ rồi chứ gì? Đúng là không thể coi thường mày được, Mackenzie. Ân tượng lắm.”

Lần này đến lượt Koutarou gật đầu.

“Không có đâu! Sao tao lại làm thế chứ!?”

“Khó mà tin được những lời đó thốt ra từ Mackenzie-kun, người còn bị một cô gái kè con dao vào người.”

“Để tao nói hết đã, đừng có mà chặn họng tao.”

“Hiểu rồi. Tao sẽ im lặng và nghĩ về một cô gái với con dao của cổ.”

Koutarou không nói nữa và bắt đầu nhe mặt cười.

“Hừ, đúng là tự dung đào hố chôn mình...”

“Mackenzie, thôi nào, nói tiếp đi.”

“R-òì. Thì có vẻ cô nàng ấy là học sinh chuyển trường vào lớp ta.”

“Học sinh chuyển trường!?”

Mọi người đều ngạc nhiên.

“Và dường như cô ấy là người quen của Nijino-san...”

Tháng 11, trong những ngày tiết trời trở lạnh dần, đi cùng những cơn gió buốt giá là một học sinh chuyển trường trái mùa.

Phần 2

Được giáo viên gọi vào, cô gái với đôi mắt màu chàm bước vào lớp học. Do nghe cô có quan hệ với Yurika, Koutarou cứ ngỡ là cô là một cô gái ồn ào và hay do dự như Yurika.

Nhưng thực tế là cô nàng rất là điềm tĩnh và trông có vẻ đầy khí thế.

“Là người quen nhưng mà khác hẳn Yurika.”

“Có lẽ chị ta chỉ là người quen bình thường thôi.”

“Có lẽ.”

Bởi sự khác biệt với Yurika, Koutarou và Sanae thì thầm với nhau.

Học sinh chuyển trường thành linh cú đầu.

“Xin chào mọi người, tên mình là Aika Maki. Rất vui được gặp mọi người.”

“Maki-san chuyển trường đến đây do hoàn cảnh gia đình. Hãy đối xử tốt với bạn ấy nhé, mọi người.”

Sau lời giới thiệu của học sinh chuyển trường và giáo viên, cả lớp nháo nhào lên hẳn. Đối với một học sinh cao trung thì học sinh chuyển trường là chuyện lớn lắm, thế nên mọi người hẳn là rất phấn khích.

“M-aki-chan!?”

Tuy nhiên, Yurika thì bị sốc. Cô bật dậy nhanh đến mức đẩy chiếc ghế ra sau. Cô mở rộng đôi mắt sững sờ.

“T-ại sao cậu lại đến ngôi trường này, Maki-chan.”

“Lâu lắm không gặp, Yurika-san.”

Maki nở một nụ cười điềm tĩnh. Cả hai tỏ ra sắc thái trái ngược nhau.

“Phải rồi, quên mất, Maki-san là người quen của Yurika-san nhỉ? Tôi nhờ em chăm sóc bạn ấy được không, Yurika-san?”

Những lời của giáo viên không đến được với Yurika, cô đang quá là ngạc nhiên. Không chỉ cơn ngượng cô đang mở rộng mà đôi môi cô cũng mở to không kém.

(Cô bất ngờ lắm chứ gì, Nijino Yurika? Bị đẩy vào tình huống như thế này, ta biết cô cảm thấy thế nào mà...)

Bên ngoài, Maki đang cười nhưng bên trong, cô đang trầm lặng quan sát Yurika. Maki có vẻ thỏa mãn khi thấy Yurika phản ứng như đúng cái cách mà cô mong đợi. Nhưng sự thỏa trí đó chẳng trụ được lâu.

“Maki-chan! Maki-channnnnn!”

Thái độ của Yurika chợt thay đổi. Cô nhắc đi nhắc lại tên của Maki, trong khi nước mắt cứ tuôn rơi và nụ cười bùng sáng trên khuôn mặt.

“E-!?”

Trong khi Maki còn lơ là bởi phản ứng của Yurika thì Yurika đã chạy lên bảng và nắm lấy tay cô.

“Cảm ơn cậu đã đến! Maki-channnnnnnn!”

“Cái gì!!!!?”

Lần này đến lượt Maki tròn mắt ngạc nhiên. Yurika nắm lấy cánh tay của Maki và lắc nó như được mùa vậy. Phản ứng của cô quá là khác xa với mong đợi từ Maki.

“Mình đã chờ, đã luôn chờ! Mình muốn phát điên lên khi đợi cậu và những người khác đó!”

“Chờ!? Chờ tôi!? T-ại sao!?”

Maki đã mong đợi Yurika bị sốc và run rẩy trong lo sợ. Nhưng phản ứng của cô lại khác hoàn toàn, cô ta hân hoan và chào đón Maki với đôi tay rộng mở.

“Sao cậu đến muộn thế!? Mình đã phải trải qua đầy gian khổ vì nó đó!”

“Gian khổ?”

(C-ô gái này đang nói cái quái gì vậy trời?)

Những lời đó hoàn toàn làm Maki bối rối. Sự gian khổ của Yurika đáng ra phải bắt đầu khi Maki xuất hiện chứ. Nhưng dường như lúc này lại là lúc mà Yurika thoát được bẽ khổ vậy. Maki chẳng biết đường nào mà lần. Trong khi cô vẫn còn bối rối thì Yurika vẫn còn nắm tay cô và quay lại với bạn cùng lớp của mình.

“Satomi-san, Satomi-san! Nhìn, nhìn nè!”

Trong khi Yurika lắc tay Maki, cô gọi tên con trai ở góc lớp.

(Satomi? Là tên con trai...)

Maki biết cậu ta là ai. Satomi Koutarou. Tên con trai sống trong căn phòng 106.

“Gì thế, Yurika?”

“Họ đến rồi! Cuối cùng họ cũng đến!”

“Ai cơ?”

Koutarou điềm tâm đáp lại Yurika, người đang tỏ ra kích động.

“Kẻ địch ấy!! Những mahou shoujo xấu xa cuối cùng đã đến!”

“Cái!?”

Ngay lúc đó, trái tim của Maki suýt nữa thì dừng lại. Như Yurika đã nói, Aika Maki là một thiếu nữ ma thuật xấu xa, mahou shoujo Dark Navy. Cô là một phần của tổ chức ma thuật, Darkness Rainbow. Cô là một mahou shoujo dùng ma thuật tím. Tuy nhiên, dù thế nào thì một mahou shoujo cũng bị cấm làm lộ danh tính của mình. Bởi nếu lộ ra là ma thuật có tồn tại thì các bè phái cũng chẳng có lợi gì. Những ma pháp thiếu nữ đã chiến đấu theo thời gian nhưng luôn phải giữ bí mật danh tính của mình.

“Thấy chưa, mình đâu có nói dối, Satomi-san!! Mình đã bảo rồi, kẻ địch sẽ đến thật mà!”

(D-ừng lại đi Yurika! Nếu cô mà nói nữa, chúng ta sẽ-)

Trong khi Maki đang còn thần thờ thì Yurika đã ung dung làm lộ danh tính cả hai. Không chỉ Maki, dù là mahou shoujo khác, thì cũng rơi vào tuyệt vọng trong tình huống này.

“Tốt cho cậu rồi Yurika. Đoàn tụ với bạn cũ đúng là tuyệt thật.”

“Ra cô gái này sẽ mặc bộ mahou shoujo ác ma à.”

“Đối xử cô ta tốt nha. Không mấy người thân được cái sở thích cosplay của cô đâu.”

“Kurano-san, không biết Maki-san sẽ mặc bộ đồ nào nhỉ?”

“Do Yurika đã mặc bộ màu hồng nên chắc cậu ấy sẽ mặc bộ màu đen. Và khi hai người đứng cạnh nhau, chúng sẽ rất nổi bật cho mà xem.”

Dù thế, sự thật nó lại phũ phàng hơn Maki tưởng. Không một cô gái nào tỏ ý là nhận ra thân phận của Yurika.

“C-ái gì...”

Maki há hống miệng trước diễn biến không ngờ. Thường thì cô cố ra vẻ bình tĩnh nhưng giờ cô không khỏi bàng hoàng. Dĩ nhiên rồi, danh tính cô vừa mới bị lộ, cô đã nghĩ mọi chuyện thế là hết nhưng thức tế lại hoàn toàn trái ngược. Yurika thông báo rằng cô là một mahou shoujo nhưng những người xung quanh chẳng hề để ý gì cả.

“Ồ, nhìn nghiêm túc thế mà cũng cosplay sao...”

“Ra là cosplayer cũng có nhiều loại người...”

“Nhưng chẳng phải mấy bộ nghiêm túc hợp với cậu ta hơn sao?”

“Có lẽ cô ấy sẽ trông đẹp hơn nếu mặc bộ đồ hợp màu với đôi mắt của cô.”

Thậm chí, cả lớp bắt đầu bàn tán về Maki, dù chẳng thèm đa động về sự thật là cô là một mahou shoujo.

(Cosplayer?)

Thay vào đó, họ được cho là một nhóm cosplayer. Sau khi nấn thắng bộ đồng phục, Maki nhìn về cả lớp.

“Không, mọi người nhầm rồi! Nhầm rồi mà!”

“Này Yurika, cậu ấy cũng tham gia hội cosplay với cậu chứ?”

Khi Yurika cố gắng thuyết phục mọi người, Koutarou hỏi cô với thái độ đầy vô tự lự. Đó không phải thái độ của một người nhận thức về cuộc chiến giữa các mahou shoujo.

“Cậu ấy không có! Một cuộc chiến không khoan nhượng đang đến gần đó!”

“Biết rồi, là Comiha chứ gì...”

Comiha sẽ được tổ chức trong ba ngày. Đó là sự kiện lớn với hơn 300k người tham gia. Bởi thế, nó cực kỳ đông đúc, và nhiều người tham gia gọi nó là một cuộc chiến. Koutarou có mối quan hệ tốt với hội cosplay, nên cậu cũng nghe về nó không biết bao nhiêu lần.

“Cậu sai rồi! Sai rồi!”

“Cosplay...? Cosplay?”

(Có lẽ Nijino Yurika bị cả lớp này cho là một cosplayer? Nên như là người quen của cô ta nên họ cũng coi mình như vậy?)

Maki bắt đầu hiểu được tình hình cô đang mắc phải. Trong lớp học này, Yurika được biết như một cosplayer. Và người mà cô ta quen biết là Maki cũng bị cho là cosplayer luôn. Bởi thế mà chẳng có ai tin khi cô tự nhận mình là một mahou shoujo. Điều đó cũng đúng với Maki luôn.

“Cô ấy không tham gia đâu! Maki-chan không phải người như thế!”

“Ra cậu ép cậu ấy vào hội dù cậu ấy không muốn sao?”

“Không phải, mình đã bảo là mọi người hiểu sai rồi mà!”

Nước mắt bắt đầu tạo hình nơi khóe mắt Yurika khi cô khản khoản thuyết phục mọi người. Lần này, cô sống chết trong việc thuyết phục Koutarou tin mình.

“Maki-san.”

Koutarou gọi Maki khi cô đang bận suy nghĩ.

“V-âng!”

Cô không ngờ có người cố nói chuyện với mình nên cô hơi lạc giọng đi. Thái độ bất ngờ của cô khá là khôi hài.

“Nếu Yurika có khiến cậu rắc rối gì thì cứ bảo mình.”

“Cậu nhầm rồi! Nếu có ai rắc rối thì người đó là Maki-chan mới phải!”

“Yurika, dù là người quen chẳng nữa, cũng đừng có mà quá quắt thế chứ.”

“Mình không có mà!”

Mặc cho Yurika cực lực phản đối, Koutarou nhìn Maki tỏ vẻ xin lỗi.

“Xin lỗi Maki-san. Bọn này chắc chắn sẽ la cho cậu ta một trận sau.”

“Fueeeeh! Chẳng có ai thèm nghe mình luôn!!”

Cuối cùng, dù Yurika đã nói tọc móc heo thân phận của cả cô lẫn Maki nhưng chẳng ai thèm nghe cô cả.

“Đây là...”

Nhìn thế, Maki đã đi đến được kết luận.

(Mọi chuyện ra là thế!)

Nhận ra được tình hình, Maki nghiêng răng nhục nhã.

(Ta tưởng cô chỉ là một con ngốc nhút nhát, ai ngờ đâu là diễn viên có hạng!)

Bởi Yurika từng tự nhận mình như một cosplay, cô ta dễ dàng giấu được thân phận của mình. Đó là điều mà Maki kết luận được. Như một cosplayer, dù có ai thấy cô biến hình đi chẳng nữa thì họ chỉ nghĩ cô đang cosplay thôi. Trên hết đó, dù cô có nói sự thật thì cũng chẳng có vấn đề gì. Bởi đối với người khác thì đó chỉ là một phần của cosplay thôi. Thậm chí cô còn có thể nhờ người khác giúp đỡ cô ta nữa. Ví dụ như nếu Yurika nhờ những người xung quanh ‘đi tìm mahou shoujo ác quỷ’ thì họ sẽ giúp tìm Maki cho cô mà chẳng nghi ngờ gì.

(Muru mô làm sao. Nijino Yurika... Nếu cứ coi thường cô ta, sớm muộn mình cũng sẽ bị trả giá! Không ngờ cô ta lại thông minh đến thế... hay có người nào đó ranh mãnh đang đứng đằng sau cô ta!?)

Kế hoạch hoàn hảo ấy đã khiến Maki cảm thấy lo sợ. Cô không bao giờ có thể tưởng tượng rằng bằng cách tiết lộ sự thật lại có thể mang lại tác dụng ngược như thế.

(Tuy nhiên, lấy ta ra làm trò đùa là sai lầm lớn của cô đấy, Nijino Yurika! Ta sẽ bắt cô trả giá cho việc này!)

Maki bắt đầu nghiêng răng hơn nữa. Cô cảm thấy như Yurika đang lấy cô ra làm trò đùa. Sự ganh đua trong Maki hùng hực lên; do cô chưa từng cân nhắc coi Yurika như là một đối thủ xứng tầm.

Có một lý do để Maki cảm thấy như vậy. Nếu cô giấu thân phận, thì cô chẳng cần thiết phải nói với cả lớp là mình là mahou shoujo rồi. Tuy nhiên, Yurika đã khơi mào và nói cho họ biết. Lý do duy nhất để cô ta nói cho mọi người biết là để điều đó gây vò Maki. Cô ta đã dùng đặc điểm chung của mọi mahou shoujo để chọc quê cô. Đó là điều mà Maki rút ra được.

(Giờ ta đã biết rồi, cô đừng hòng chọc quê ta nữa!)

Đã hiểu rõ tình hình (?), Maki lấy lại sự điềm tĩnh và nở nụ cười.

“Không, đừng có lo lắng. Mình cũng thực sự muốn thử cosplay một lần. Nếu có cosclub ở đây thì mình vui lòng được gia nhập.”

“Maki-chan!? S-ao cậu lại!?”

“Hãy thân thiết với nhau nhé, Yurika-san.”

(Nửa năm qua cô diễn kịch tốt lắm, Nijino Yurika! Tuy nhiên, ta sẽ sớm cho cô biết cô cũng chỉ giỏi mình chuyện đó thôi!)

Aika Maki, mahou shoujo màu chàm, Dark Navy. Mặc dù sở hữu ma thuật cuộn cuộn và trí thông minh hơn người, nhưng cô vừa hiểu nhầm cực kỳ lớn, thứ mà giờ khiến cô muốn đánh bại Yurika hơn bao giờ hết.

Phần 3

Lịch đã chuyển sang nửa sau tháng 11, những cơn gió thổi trên tầng thượng trở nên lạnh lẽo hơn, tước đi hơi ấm của hai người họ. Tuy nhiên, Yurika, người đang đối đầu với Maki, còn cảm thấy ánh nhìn của Maki còn lạnh lùng hơn nhiều. Trên hết, chỉ có hai người ở trên sân thượng càng khiến nó có phần trợ trọi hơn.

“Cô muốn nói gì, Nijino Yurika?”

“Maki-chan, c-ô đang tính làm gì?”

Yurika có nhiều thứ để hỏi Maki. Lý do mà cô chuyển đến trường Kitsushouharukaze và tại sao cô lại nói rằng cô sẽ gia nhập cosclub. Trên hết, Yurika muốn biết những việc đó có liên quan gì đến căn phòng 106 hay không. Yurika đưa Maki lên đây bởi cô muốn được nghe câu trả lời cho những câu hỏi đó.

“Ý cô là tại sao ta chuyển đến ngôi trường này? Hay là chuyện khác?”

“Mọi thứ?”

Maki nở nụ cười tự tin. Tuy nhiên, dù thế cô vẫn cẩn thận phân tích Yurika.

(Nhìn qua thì cô ta chẳng khác gì nửa năm trước... nhưng mình có cảm giác có gì đó kì lạ. Và sau đó là cosplay... có lẽ mình nên điều tra thêm một chút...?)

“Lý do chuyển trường chẳng phải rõ ràng rồi sao. Cô ở đây, và tên con trai sống căn phòng đó với toàn bộ ma lực cũng đang tụ về đây. Chẳng phải rõ ràng là ta phải đến đây sao.”

Lý do mà Maki chuyển đến trường Kitsushouharukaze là để tiếp cận căn phòng 106. Sẽ dễ dàng hơn nhiều để cô vào phòng Koutarou như một người bạn hơn là một người xa lạ.

Lý do khác là Yurika. Cô muốn điều tra Yurika. Thông tin duy nhất về Yurika mà cô có là lúc cô ta học cấp 2 và khoảng thời gian ngắn sau khi Yurika thay thế mahou shoujo tiền nhiệm. Thế nên cô hầu như chẳng có thông tin gì về mahou shoujo Rainbow Yurika cả.

“Thế sao suốt nửa năm qua, cô không có động tĩnh gì?”

“Cô cũng nhớ nó mà, cuộc chiến tháng 3 đó? Lúc đó, tiền nhiệm của cô, đòn tấn công liễu chết của Rainbow Nana đã hạ 5 trong 7 bọn này. Nên phải mất kha khá thời gian để hồi phục lại. Chỉ có thể thôi!”

“Bởi ma thuật của Nana...”

Rainbow Nana là mahou shoujo đã đạt danh hiệu Rainbow trước Yurika. 8 tháng trước, Nana đã dồn mọi ma lực của cô vào đòn tấn công duy nhất chống lại sự tổng công kích của toàn bộ mahou shoujo xấu xa. Ma pháp đó đã khiến cả 7 mahou shoujo xấu xa trở nên bất lực nhưng đổi lại, Nana không thể chiến đấu được nữa. Do đó, Nana đã trao trách nhiệm và sức mạnh của mình cho Yurika để cô trở thành mahou shoujo Rainbow Yurika.

“Mà, nó giáng đòn mạnh xuống cả hai tổ chức Darkness Rainbow của ta và Rainbow Heart của cô.”

Rainbow Heart và Darkness Rainbow. Chúng là tên của hai tổ chức chiến đấu với nhau. Rainbow Heart là lực lượng quân đội của xứ sở ma thuật. Bởi ở đó, ai cũng có thể dùng ma thuật. Nòng cốt của lực lượng là 7 mahou shoujo, những người sở hữu ma thuật mạnh mẽ nhất được nhận danh hiệu Rainbow.

Rainbow Heart Nana là một trong 7 cô gái đó. Rainbow Heart hoạt động vì hòa bình và đảm bảo việc sử dụng ma thuật hợp thức. Nói đơn giản thì họ chiến đấu với ác quỷ hoặc bắt những người dùng ma thuật vì tư lợi riêng. Darkness Rainbow là tổ chức bí mật hoạt động trong bóng tối của xứ sở ma thuật. Toàn bộ thành viên của nó đều là những người sở hữu ma thuật và tổng cộng cũng có 7 mahou shoujo. Tuy nhiên, không như Rainbow Heart đã thuần thục mọi ma thuật, những cô gái của Darkness Rainbow chỉ tập trung vào một ma thuật. Dù nó gây cản trở cho nhiệm vụ của chúng nhưng tất cả đều vì mục đích của Darkness Rainbow: sử dụng ma thuật theo cách chúng muốn và tạo nên một tương lai cho bản thân chúng được sử dụng ma thuật đó. Bởi thế, chúng không nghiên cứu những ma thuật mà chúng không cần. Chính vì thế mà đã giúp chúng có thể chống lại được Rainbow Heart.

“Không, bên các cô mới chịu nhiều tổn thất hơn chứ. Các cô đã mất Nana, người một mình cũng có thể đẩy lùi chúng ta. Và người thay thế của cô ta lại là một đứa hoàn toàn bất tài.”

“Không có đúng! Mình xứng đáng thế chỗ cho Nana-san!”

“Có lẽ vậy, ít nhất thì cô ranh mãnh hơn người tiền bối của cô rất nhiều rồi.”

Khi nói, Maki nheo mắt lại. Không như nói mồm, bản thân cô không nghĩ Yurika là một đứa thất bại.

“Ranh mãnh?”

Tuy nhiên, Yurika không hiểu Maki đang nói về cái gì. Nhìn Yurika, Maki cười, một nụ cười đầy lạnh lẽo khiến Yurika cảm thấy lạnh sống lưng.

“Ai nghĩ rằng cô lại tự gọi mình là cosplay để che giấu thân phận của mình chứ.”

“Ể?”

Tuy nhiên, những lời mà Maki nói ra lại khiến Yurika quên mất cơn rùng mình.

“Ta phải ngả mũ kính phục cô. Với cách đó, thậm chí nếu thân phận cô bại lộ thì cũng chẳng ai tin. Thành thật mà nói thì ta thực sự ngạc nhiên đó.”

Maki không có nói dối hay đang ca ngợi Yurika. Khi cả hai gặp lại nhau trong tiết chủ nhiệm, cô chỉ muốn chết quách đi cho rồi.

“C-ậu sai rồi! M-ình đâu có làm thế đâu!”

“Đừng có chối! Thế lý do gì mà cô lại ở trong hội cosplay chứ!”

Maki hoàn toàn hiểu nhầm tình hình. Cô tin là Yurika đã tự gia nhập hội cosplay. Cái suy nghĩ rằng chính Koutarou đã không tin Yurika ngay từ đầu hay việc Yurika bị bắt gia nhập cosclub không hề tồn tại trong ý niệm của Maki.

“Mình chưa bao giờ tự nhận mình là cosplayer cả-”

“... Hiểu rồi. Dù chỉ thông qua diễn xuất nhưng cô đã xây cho mình được lá chắn phòng thủ tuyệt đối. Dù cô chuyển trường nhưng chẳng ai nghi ngờ cô. Hơn nữa, nhờ tính cơ động của các học sinh khác, cô bù đắp sự thiếu kỹ năng của mình. Cô đã suy nghĩ thấu đáo hết mọi chuyện rồi chứ gì.”

Với Maki, Yurika đã biến Kitsushouharukaze thành pháo đài vững chắc của cô ta. Cô đã đạt được kỹ năng ẩn danh, cùng lúc bù đắp khuyết điểm của mình so với Nana khi cô có thể lợi dụng được những học sinh nơi đây. Giả sử như cô ta dùng ma thuật cường hóa lên những thành viên CLB võ thuật thì họ sẽ trở thành những cỗ máy chiến đấu đáng sợ.

(Một kế hoạch bản thủ làm sao... may là mình đã nhận ra sớm...)

Maki đã nhận ra kế hoạch của Yurika (?) bởi vì Yurika đã lôi cô ra làm trò hề. Nếu mà cô không nghe về vụ Yurika cosplay thì có lẽ cô đã rơi vào bẫy Yurika rồi.

“Đó không phải mình-”

Yurika cố gắng giải quyết sự hiểu nhầm, nếu không, mọi chuyện sẽ trở nên tồi tệ hơn.

“Nhưng đừng có nghĩ mà dễ ăn được ta.”

“Đã bảo là cậu nhầm rồi mà! Maki-chan, nghe mình nói với chứ!!”

“Ta sẽ gia nhập cosclub. Như thế chúng ta sẽ lần nữa đứng ngang hàng nhau.”

Tuy nhiên, Maki đã thấy lỗ hổng trong kế hoạch của Yurika (?). Đó là nếu Maki cũng tham gia hội cosplay, cô cũng có những đặc quyền như Yurika vậy.

“Cô tính toán sai rồi, Rainbow Yurika! Dám lôi ta ra làm trò đùa và để lộ mình tham gia cosclub là sai lầm của nhà cô!”

Maki đã đánh mất sự lạnh lùng và sự nóng nảy mà cô giấu đi đã lộ ra ngoài. Cô lườm Yurika với ánh mắt bùng cháy.

“Nhầm rồi Maki-chan oi! Đó là sự hiểu nhầm! Mình có trêu chọc gì cậu đâu! Và mình không có tự nguyện tham gia cosclub!”

Yurika chưa từng có những kế hoạch mà Maki tưởng tượng ra. Cô chưa từng nhận mình là cosplayer, hay tự gia nhập cosclub. Những người xung quanh cô chỉ đơn thuần là không tin cô mà thôi. Cô cũng chẳng nhớ là mình chọc quê Maki khi nào nữa.

Cô chỉ là hạnh phúc khi thấy Maki xuất hiện bởi cô ta là bằng chứng cho thân phận của Yurika.

“Im đi, Yurika! Ta không có để cô lừa lần nữa đâu!”

“Aaaaaaaah! Đến cả Maki-chan cũng không tin mình! Sao mọi chuyện lúc nào cũng thành ra thế này vậy!?”

Yurika không còn biết gì nữa và bắt đầu khóc.

(Cậu ấy cũng y hệt Satomi-san!)

Việc Maki không tin tưởng Yurika là chuyện bình thường. Dù nhìn thế nào chăng nữa, trừ khi cố ý chứ làm sao Yurika được như hiện tại. Do Koutarou và Sanae từ chối tin vào ma thuật ngay khi hai người họ gặp Yurika, tình trạng của Yurika ngày càng tồi tệ hơn. Nhưng chẳng ai tin điều đó cả.

“Thế nhưng vẫn chưa kết thúc chỉ bởi một kế hoạch của cô thất bại, đúng chứ, Nijino Yurika!?”

“Kế thúc rồi! Ngay từ đầu mình còn chẳng có lấy một kế hoạch nào lun!”

“Đúng thật vậy, làm gì có kẻ ngốc nào đi nói kế hoạch của mình cho kẻ địch chứ. Nhưng còn một điều khiến ta khó chịu.”

Maki lấy lại sự điềm tĩnh. Aika Maki ra vẻ là thế nhưng bên trong nóng như lửa đốt.

“Điều cậu khó chịu chắc chẳng liên quan gì đến điều mình nói chứ gì?”

Nước mắt tràn trề trên con ngươi Yurika.

“Cô tự nghĩ ra kế hoạch đó? Hay có ai khác chống lưng?”

Đó là điều quan trọng đối với Maki. Nếu có ai đó lập kế hoạch cho Yurika, cô sẽ gặp trở ngại để có một cuộc chiến bình thường giữa các mahou shoujo.

“Mình chẳng có nghĩ ra kế hoạch nào hết!”

Nhưng Yurika đã là kẻ vô dụng ngay từ đầu. Cô chẳng có một kế hoạch, cũng như chẳng có ai nghĩ kế hoạch hộ cô. Yurika chỉ muốn Yurika hiểu điều đó.

“Ra là thế... nghĩa là cô có một người thông minh trợ giúp à...”

“Làm gì có ai chứ! Chẳng có ai nghĩ ra mấy cái kế hoạch đó cả!!”

“Fufufu, đừng lo, Yurika. Ta chẳng cần cô khai tên đồng lõa của mình đâu, đó là thứ ta tự tìm hiểu!”

(Ra đó là kẻ địch thực sự của mình... nếu có thể mình muốn loại bỏ hắn trước khi giải quyết Yurika...)

Thậm chí Maki bắt đầu tỏ ra thù hận đối với người mà cô chưa từng gặp mặt. Tuy nhiên, cô đâu có biết là ngay từ đầu người đó chưa từng tồn tại rồi.

“Hết rồi... mình bỏ cuộc... cậu chẳng cần phải nghe điều mình nói cũng được...”

Yurika cuối cùng cũng từ bỏ việc thuyết phục Maki. Dựa vào kinh nghiệm của cô, khi mọi chuyện mà đã thành ra thế này thì cũng vô ích để khắc phục sự hiểu nhầm.

“Phải, cuộc nói chuyện của chúng ta đến đây là hết.”

Cùng lúc Maki hết lời, cánh cửa dẫn vào trong trường bật mở. Maki để ý đến một người đang hướng ra sân thượng.

“A, ra bạn đang ở đây, Nijino-san!”

Một cô gái xuất hiện đằng sau cánh cửa.

“Sakuraba-senpai!”

Đó là Harumi. Ngay khi thấy Yurika, cô nở nụ cười và vẫy tay khi chạy lại chỗ cô. Một nụ cười nhỏ xuất hiện trên môi Maki sau khi cô liếc nhìn Harumi.

“Hãy nhớ lấy, Yurika. Darkness Rainbow sẽ đến để lấy nguồn ma lực tập trung tại căn phòng đó.”

“Maki-chan!”

Maki quay lưng đi với Yurika và rời đi. Do Harumi đã xuất hiện, cô ta quyết định là họ không thể tiếp tục cuộc nói chuyện được nữa.

“Tuy nhiên, cô đang bắt lợi trong cuộc chiến này khi có quá nhiều thứ để bảo vệ. Ta tự hỏi cô có thể bảo vệ hết được không nữa?”

“Chờ đã, Maki-chan!”

“Fufufu.”

Lờ đi tiếng gọi của Yurika, Maki tiếp tục bước đi và đi ngang qua Harumi rồi biến mất vào trong trường.

“Ha, anh, hanh... m-ình xin lỗi, Nijino-san. Ha... M-ình đã làm phiền bạn sao?”

“Không, chị không có...”

Yurika vẫn còn nghĩ về Maki khi cô lắc đầu trả lời với Harumi đang lấy lại hơi thở. Nghĩ về chuyện sắp tới, sắc thái của cô trở nên mù mịt. Nhưng cô không có nghĩ về trận chiến đang tới giữa cô với Maki.

(Làm sao mình có thể giải thích với Maki-chan để cô ấy hiểu chứ...?)

Ưu tiên bây giờ là Yurika phải làm sao để giải thích được chuyện này cho Maki hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Hiểu nhầm và Bị hiểu nhầm

Phần 1<

Thứ 3, ngày 17 tháng 11

“Maki-chan... hừ...”

Sau khi chia tay với Harumi, người muốn nói về cuộc hẹn hò, Yurika tỏ ra u ám một lần nữa khi cô bước về nhà. Bước chân cô nặng trĩu và cô tỏ ra đầy u sầu. Tình huống của cô hiện tại giờ đang tuột dốc không phanh. Cô đã quên mất khi cứng đầu cố giải thích sự hiểu nhầm, rằng giờ đây Maki đã xuất hiện và cô phải chiến đấu.

“Chiến đấu ư... mình có thể làm được không...?”

Kể từ khi đến phòng 106, không, thậm chí khi đã trở thành mahou shoujo, Yurika chưa hề có kinh nghiệm thực chiến. Khi mới trở thành mahou shoujo, cô chỉ dùng chiếc gậy và ma thuật mà cô vẫn chưa thành thạo để chạy thoát những kẻ bám đuôi theo.

Kẻ địch biết dùng ma thuật chưa từng xuất hiện kể từ khi cô đến phòng 106, cô cũng chưa tham gia một vụ đụng độ đáng gọi là trận chiến. Cùng lắm là cô dùng ma thuật của mình khi có tai nạn xảy ra thôi. Thật lòng mà nói, Yurika có một lượng ma thuật rất mạnh nhưng kinh nghiệm chiến đấu chỉ xếp hàng lính mới.

“Nhưng mình phải làm nó! Mình nợ Nana-san cái mạng này mà!”

Yurika ngẩng đầu lên khi đã hạ quyết tâm. Cô mong mỏi được báo đáp ân nhân của mình. Điều ước đó còn mạnh mẽ hơn lòng ham muốn được chạy trốn.

“Yurika Fight! Yurika Fight!”

Yurika nắm tay lại rồi dậm lên trời tự khích lệ mình.

“Tốt rồi!”

Khi Yurika vỗ má bằng cả hai tay, thái độ cô đã thay đổi và cô bắt đầu rảo những bước chân đầy khỏe khoắn và quyết tâm.

“Mình sẽ làm! Đó là trách nhiệm của một mahou shoujo khi bảo vệ căn phòng 106!”

Kẻ địch Yurika cuối cùng cũng xuất hiện, là chiến đấu với cô ta không chỉ là trách nhiệm mà còn là cách mà cô báo đáp lại cho ân nhân của mình. Cô cũng có niềm tin rằng Koutarou và những người khác sẽ tin cô khi họ thấy cô dùng ma thuật. Cô giờ đang hùng hực khí thế.

“... Hừ?”

Khi Yurika đến gần Corona house, cô nghe thấy gì đó.

“Thứ 3! Matsudaira Kenji! ‘Em’ sẽ hát, khúc hát ‘Brightness Edge’!”

“Như mong đợi từ Matsudaira-kun. Cậu biết cả bài đứng đầu bảng xếp hạng luôn.”

“Mackenzie! Đúng là người đàn ông từng giáp mặt với một con dao!”

“Im đi Kou! Đệt, chọn nhầm bài.”

Thứ Yurika nghe là những giọng nói đầy thân quen.

“Chuyện gì thế?”

Kenji, Shizuka và Koutarou đang nói vào chiếc micro. Trên hết, cô cũng có thể nghe vài giọng khác. Yurika đến càng gần Corona thì âm thanh càng to.

(Có phải là cả lớp đã đến phòng 106 chẳng?)

Dựa vào số giọng nói, kha khá người hiện đang ở đó. Có vẻ như là họ đang tổ chức tiệc.

“Cái?! Sao họ có thể tổ chức tiệc mà không có mình!? T-hật không thể tin nổi!!”

Có tiệc nghĩa là có thức ăn miễn phí. Nghĩ thế, Yurika nhanh chóng lao về căn phòng 106.

Phần 2

Bị cảm dỗ bởi hi vọng về thức ăn, Yurika bật tung cửa phòng 106. Khi cô bước vào, một giọng nói bên trong cất ra.

“Người thứ 6! Satomi Koutarou, mình sẽ đan len!”

“Thôi đi, Satomi! Cái thể loại skill chán ngắt đó là gì chứ!?”

“Wa, đúng là không ngờ được! Satomi-kun, cậu thực sự đi đan len à. Tuyệt thật đấy!”

“Hừm, bởi mình có một giáo viên giỏi mà ỉ.”

“Cái đó cũng chẳng làm cậu ngẫu được đâu...”

Đúng như Yurika tưởng tượng, một party được tổ chức trong phòng 106. Căn phòng quá nhỏ trong khi có đông đủ bạn cùng lớp, gần như chẳng còn chỗ chống để chen vào nữa. Ngoài ra cũng có vô số thức ăn, bím bím và đồ uống được chuẩn bị. Đúng như Yurika đã đoán trước.

“Ồ, trông có vẻ ngon...”

“Hừ, cuối cùng cũng đã đến à, Yurika.”

Koutarou để ý thấy Yurika bước vào phòng nên gọi cô. Tuy nhiên, Yurika đã nhanh chóng hướng tới chỗ đám gà rán rồi.

“Chộp, chộp, mình dè dỗi.”

“Đừng có mà nói khi ăn.”

Yurika chào Koutarou với mồm ư ự thức ăn.

“Thịt gà ngon phết.”

“Nó không phải cho cô đâu, đừng có mà ăn hết.”

“Hừ?”

Nghe giọng Sanae, Yurika rời mắt khỏi đám gà mà cô đang cố nhồi nhét. Và cô thấy được Sanae đang lơ lửng từ phía Koutarou lại gần cô. Có nhiều người chặn đường nhưng nó chẳng là gì với Sanae cả.

“Có lý do mới có nhiều người tụ tập thế này chứ. Nhìn kia kia.”

Sanae dừng trước mặt Yurika và chỉ về phía đằng xa của căn phòng 106. Trên tường là một biểu ngữ lớn với dòng chữ ‘Chào mừng Aika Maki! Tiệc chào mừng của lớp 1-A tại phòng Satomi’.

“Ồ, Yurika-san cũng đến à?”

“Cái!?”

Maki đứng ngay bên dưới tấm biểu ngữ. Cô đang bị các bạn cùng lớp vây quanh khi cô mỉm cười gọi Yurika.

“M-Maki-chan!?”

“Cậu đến muộn thế, có công chuyện gì sao?”

* {mình cho Maki khi nói chuyện Yurika trước đám đông sẽ xưng hô lịch sự hơn}

Maki đã thấy Harumi nên mới rời khỏi cuộc nói chuyện với Yurika, nên cô đã biết chính xác Yurika có việc gì. Dù biết nhưng cô vẫn giả bộ hỏi han.

Thực tế thì Maki đang khiêu khích với Yurika rằng ‘Khi cô còn rong chơi thì ta đã đi xa đến mức này rồi’.

“T-ại sao!? Tại sao Maki-chan lại ở đây!?”

Yurika nổi cơn tam bành.

Thịt gà trong mồm cô rớt ra bàn trà. Dù vô tự lự thế nào thì Yurika cũng biết việc Maki ở đây có hàm ý như thế nào. Trong tình huống này, khó mà có thể điều tra cụ thể mà chỉ là một bước đệm thăm dò trước của Maki nên chưa có vấn đề gì.

“Chẳng phải lẽ thường khi mở bữa tiệc chào đón bạn chuyển trường sao.”

“Một bữa tiệc chào đón, tốt, tốt lắm. Koutarou, may ra đáng quý sờ tộc ra đó.”

“Quý tộc và thường dân liên quan gì với chuyện này.”

“Hoho, đừng có mà xấu hổ.”

Hôm nay cô không cần phải hoàn tất vụ điều tra. Nếu cô có thể thân thiết với Koutarou thì rồi cô sẽ có vô số cơ hội khác.

(Mình mất cảnh giác rồi! Đó là hàm ý mà cậu ta bảo là không để gì cản đường cậu ấy sao!)

Dĩ nhiên, đó không phải mục đích duy nhất của Maki. Cô cũng đang cố tìm hiểu về Koutarou và những người sống trong căn phòng 106. Do đây là lễ chào mừng, Maki sẽ có khá khá thông tin cần thiết cho lần xâm chiếm chính thức sau. Maki hành động chính xác và nhanh nhạy hơn nhiều so với Yurika đã nghĩ.

“Yurika-chan, mình đã để dành phần cho cậu món cậu thích rồi, có gì để sau hỏi Ruth-san nhé.”

“Không được, cứ thế này, sẽ có những điều khủng khiếp sẽ xảy ra!”

“Yurika-sama!?”

Chẳng lời nào của Shizuka và Ruth đến được tai của Yurika và cô bắt đầu hoảng loạn. Cô càng để Maki ở lâu trong phòng 106 bao nhiêu thì tình hình sẽ trở nên nghiêm trọng bấy nhiêu. Cô cần đưa Maki ra khỏi phòng này càng nhanh càng tốt.

“S-Sanae-san, phải nói cho Satomi-san!”

Yurika nhìn quanh tìm Koutarou người đã tổ chức bữa tiệc và chuẩn bị vị trí. Cách nhanh nhất để đuổi Maki là nhờ Koutarou giúp đỡ. Dù cậu vẫn từ chối tin vào ma thuật, nhưng cậu vẫn là người mà Yurika trông cậy vào.

“Này, Furuta! Đừng có mà cười đồ ra!”

“Nhưng Satomi. Nếu không cười thì tao sao nhảy nude được.”

“Đó không phải ý tao! Mày tính nhảy trong cái phòng chật chội đông người này và ản cái thứ bẩn thỉu của mày vào người khác à!?”

Koutarou hiện đang giữa lúc tranh cãi với một đứa bạn đang bắt đầu cười đồ.

“Satomi-san, Satomi-san!”

Bởi thế mà cậu không để ý là Yurika đang gọi mình. Không còn cách nào khác, Yurika len qua đám đông để tới chỗ Koutarou.

“Đừng có mà thô lỗ, nó không có bẩn thỉu nha! Tao rửa nó hàng ngày đó! Chẳng phải lẽ thường khi sửa sang bản thân trước khi lên sàn diễn sao!”

“Đã bảo ý tao không phải thế!!”

“Satomi-san, làm ơn, nghe mình nói nè!”

Khi lại được gần, Yurika lắc tay Koutarou, và cuối cùng cậu cũng quay lại hướng về Yurika.

“Hửm? Sao thế, Yurika?”

“Satomi-san, cứ thế này căn phòng 106 sẽ cướp khỏi tay bạn mất!”

“Cướp?”

Hiện tại, mối quan hệ giữa Koutarou và những xâm lược gia khác không đến nỗi tệ. Koutarou đã bắt đầu hiểu mỗi người có lý do chính đáng riêng để đoạt lấy căn phòng và họ không hoàn toàn xấu xa. Nói rõ hơn thì họ đã xây dựng được lòng tin với nhau. Bởi thế mà Koutarou không có cảm giác ngay lập tức gặp nguy hiểm khi bị bảo là căn phòng 106 sẽ bị cướp.

“Ai cướp chứ?... Mà đúng là cậu đã mất nhiều điểm và giờ chỉ còn khoảng 70 điểm thôi mà.”

Koutarou thì thăm phần nửa sau điều mà cậu nói cho Yurika. Yurika người kém tất những trò chơi đã mất khá khá điểm, và phần tatami của cô đã rơi rớt xuống dưới 80. Từ góc nhìn khác thì gần như căn phòng đã bị cướp khỏi tay cô.

“C-ậu nhầm rồi! Mình không có nói về chúng ta! Một kẻ xâm lược mới đã xuất hiện!”

“Kẻ xâm lược mới!?”

Nghe thế, Koutarou ngừng chuyển động.

“Phải! Maki-chan theo đuổi nguồn ma lực tập trung tại căn phòng này!”

“Cậu bảo Maki-san đang theo đuổi căn phòng này á?”

“Phải, nên cậu cần phải đuổi cô ấy ra khỏi phòng càng sớm càng tốt không thì sẽ có điều khủng khiếp sẽ xảy ra!”

“Cậu đang nói gì-”

Koutarou gần như nói với cô rằng đừng có mà nói những thứ ngu ngốc nữa đi. Nhưng trước khi đó, cậu đã chú ý sự nghiêm túc trên vẻ mặt của cô. Nhìn cô tỏ ra tuyệt vọng như thế, cậu nuốt những lời định nói và quyết định nghe xem cô định nói gì.

“Này, Yurika, giải thích rõ coi. Đừng có mà đột nhiên mà gọi Maki-san là-”

“Cơ hội!”

Nhìn thấy Koutarou không còn để ý xung quanh, tên bạn cùng lớp bắt đầu nude. Tên này dự tính nhảy trường. Thế là các cô gái trong phòng hét toáng lên.

“Số tám! Furuta! ‘em’ xin phép được nhảy!”

“Kyaaa!”

“Đồ ngốc! Đồ biến thái!!”

“Woa, dừng lại, Furuta! Đừng có mà còi!”

“Satomi-san, mình chưa nói hết!”

“X-in lỗi Yurika, c-hờ tí đã. Dừng ngay Furuta, cái thằng bản bựa này! Có mấy bạn nữ ở đây đó!”

Koutarou bận tay cố gắng giữ cho tên bạn cùng lớp khỏi còi đồ nên không có thời gian để lắng nghe Yurika.

“Có chuyện gì thế?”

“Sao thế Yurika, sao cô lại hét lên như thế?”

“Bọn này sẽ nghe chị, đừng có mà để ý đến Koutarou.”

Shizuka, Theia và Sanae tiến tới Yurika thế chỗ cho Koutarou đang bận rộn.

Những người khác thì đang tập trung vào màn nhảy khóa thân, nhưng ba cô gái thường ngày ở cạnh Koutarou không thực sự bị ảnh hưởng bởi tên con trai trong chiếc quần xà lỏn.

“T-hật ra thì Maki-chan là mahou shoujo xấu xa, người đang theo đuổi căn phòng này!”

“Giờ mới nhớ là chị cũng từng nói thế khi lần đầu tới đây thì phải.”

Sanae lượn lờ trên không khí trong khi khoanh tay, cô nhớ lại lần tiên họ gặp mặt nhau. Yurika đã nhảy vào phòng sau khi phá tan cái cửa sổ. Cô đã nói cùng một điều mà cô đang nói hiện tại.

“Phải! Thế nên mấy cậu không thể tổ chức lễ chào đón cô ấy được! Cho cô ấy vào là điều mà cô ấy mong muốn!”

Yurika cố gắng để giải thích cho cả ba. Không còn thời gian để do dự. Nếu họ không giải quyết Maki ngay bây giờ thì chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

(Không có tác dụng đâu, Nijino Yurika.)

Maki nhìn Yurika với cái liếc nhìn lạnh lẽo, nhưng cô vẫn nở nụ cười giả tạo trên môi.

(Bối ta cũng dùng cách thức mà cô đã dùng để bảo vệ mình mà.)

Cô tự tin rằng mọi nỗ lực của Yurika đều là vô nghĩa.

“Hiểu rồi, ra đó là thiết đặt cho câu chuyện cosplay của chị à.”

Sanae, người đã nghĩ ngợi hồi lâu, vỗ tay và mỉm cười. Sanae ấn tượng bởi khả năng tạo dựng nên câu chuyện của Yurika.

“E!?”

“Cosplay là thứ duy nhất có trong đầu chị thôi nhĩ?”

Sanae gật đầu lia lịa trong khi Yurika tỏ ra lúng túng. Cô bé đầy ngạc nhiên mà cảm thán về Yurika.

“Chờ đã nào, em nhầm rồi, Sanae-chan!”

“Minh hiểu mà, Yurika-chan. Thật là ấn tượng khi bỏ ra đến hơn nửa năm để chuẩn bị...”

Bên cạnh Sanae là Shizuka, cũng đang gật đầu. Cô tỏ ra ấn tượng là Yurika đã nhìn thấy trước sự chuyển trường của Maki từ hơn nửa năm trước, để chuẩn bị cho Comiha mùa đông.

“Hai người sai rồi! Theia-chan, nói gì đi cho Shizuka-san và Sanae-chan hiểu đi!”

Yurika bắt đầu bối rối khi cả Shizuka lẫn Sanae đều hiểu nhầm cô. Cô nhận ra rằng một mình không thể giải quyết được sự hiểu nhầm nên quay sang cầu cứu Theia.

“Ta hiểu, hiểu mà. Cô muốn giữ nó như thế chứ gì?”

Tuy nhiên, định mệnh nhà nó. Cuộc đời còn lại của cô đóng xăm ngay phút chốc.

“T-Theia-chan!?”

“Nhưng Yurika à. Chúng ta không thể đuổi chị ta ra trong chính buổi tiệc chào đón của chị ấy được chỉ bởi cái thiết đặt của chị.”

“Đúng đó, cứ cho qua đi. Chứ không lại để mọi người cảm thấy xúc phạm được, đúng chứ?”

“Đúng thế, ta hiểu cô đang lo lắng cho Comiha sắp tới nhưng chỉ ít cũng nên thành thật và chúc mừng sự đoàn tụ của cả hai chứ.”

“Thật quá đáng, cả ba người thật quá đáng...”

Nước mắt của Yurika lại trào ra.

“Minh không có nói dối, nếu không đuổi Maki-chan, điều tồi tệ sẽ xảy ra!!”

“Dù chị có nói thế thì chị ta mới chuyển tới đây...”

“Yurika, cứ chịu đựng tí đi, nhé?”

“Chẳng làm sao nếu quên đi cosplay một ngày đâu.”

Chẳng quan trọng là Yurika cố gắng bao nhiêu, thậm chí khi mahou shoujo xấu xa đã xuất hiện, nhưng không một ai nhận ra cô ta là kẻ địch. Cú sốc này chỉ tổ làm bại hoại thanh danh của cô như là một mahou shoujo.

“Fufufu...”

Nhìn nước mắt ứa trào trên má của Yurika, Maki há hê.

(Cho người chết, Yurika. Ai bảo cô dám làm bề mặt ta...)

Cô không phải kẻ địch của Yurika mà đơn thuần là một cosplayer đàn em. Sẽ khác biệt nho nhỏ về nhận biết đã mang lại biết bao lợi thế cho Maki.

Bạn cùng lớp của cô, không hay biết sự thật, đối đãi cô như một cosplayer và mở tiệc chào đón cô. Và do Koutarou sống một mình ở đây nên căn phòng 106 được chọn làm nơi tổ chức tiệc khi mà không có sự làm phiền của thành viên khác trong gia đình.

Do họ coi Yurika và Maki là cosplayer, họ chỉ nghĩ sự thúc giục của Yurika để đuổi Maki đi chỉ là sự ích kỉ của Yurika mà thôi.

Dù Yurika vẫn chưa nhận ra thì lý do mà cô không được định danh như là một mahou shoujo non nớt bởi mọi người đều đã bị thuyết phục rằng cô là một cosplayer. Nếu không thì cô có thể đã bị phát hiện từ lâu rồi. Và giờ đây, Maki cũng nói tương tự như thế. Cô ta được bảo vệ bởi cả thế giới bởi một từ ‘cosplay’.

“Ah!?”

“Yurika-chan, cậu đi đâu thế!?”

“Yurika, bữa tiệc đã kết thúc đâu!”

(Thật là tàn nhẫn mà!)

Một ngày nào đó họ sẽ tin cô. Khi mà kẻ địch xuất hiện sẽ là lúc họ hiểu cô. Cho đến giờ phút này, Yurika đã luôn có niềm tin như vậy. Tuy nhiên, tàn nhẫn thay, thực tế lại khác biệt. Nước mắt Yurika vẫn rơi nhưng lần này khác, đó là nước mắt đầy chân thật.

“Mình ư quan tâm nữa! Nếu mấy người gặp chuyện về sau thì mình cũng không đến cứu đâu!”

“- Yurika?”

Nghe thấy giọng sầm nã của Yurika, Koutarou dừng việc của mình và quay lại đằng sau nhìn. Tuy nhiên lúc đó, Yurika đã rời khỏi phòng.

“Ruth-san, chuyện gì với Yurika vậy?”

Không hiểu chuyện gì đã xảy ra, Koutarou hỏi Ruth về tình hình. Ruth lắc đầu nhẹ và bắt đầu giải thích.

“Em cũng không thực sự hiểu. Mọi người bảo bạn ấy đừng nên đặt nặng về cosplay quá như mọi khi thì bạn ấy đột nhiên chạy khỏi phòng...”

Vừa trả lời Koutarou, Ruth lo lắng nhìn ra cánh cửa nơi mà Yurika đã rời đi. Koutarou cũng làm theo.

(Không biết có ổn không khi để mặc cậu ta như vậy...?)

Cảm thấy có gì đó khác ở Yurika, Koutarou ngần ngại tự hỏi có nên đuổi theo hay không.

“Lên nè!!”

“Woa!? Kou, mày bị ngốc à! Đừng có mà thả Furuta ra chứ!!”

“X-in lỗi!”

“Kyaaaaa!!”

“Khôggggg!!”

Nhưng do vụ náo loạn trong phòng 106 nên Koutarou bị vướng chân không thể đuổi theo Yurika được.

Phần 3

Harumi và Kiriha gặp nhau trước cổng bệnh viện.

“Ồ? Bạn là bạn của Satomi-kun... coi nào... Kurano-san?”

“Vâng, em là Kurano Kiriha. Xin chào Sakuraba-senpai.”

“Xin chào bạn Kurano.”

Sau khi kết thúc buổi khám, Harumi đi ra khỏi bệnh viện cùng lúc Kiriha đi ra từ khu vực khác. Hai người không để ý đến nhau cho đến khi bước ra cổng.

“Chỉ đến khám à, Sakuraba-senpai?”

Kiriha che giấu bản chất với mọi người trừ những kẻ xâm lược khác và Koutarou. Lần này cũng vậy và cô đang chào hỏi Harumi như một đàn em lễ phép.

“A, phải. Đây là lịch kiểm tra thường xuyên của mình.”

Harumi mỉm cười nhưng chỉ được một lúc. Nó biến mất ngay khi cô ngược nhìn tòa nhà bệnh viện.

“Ừm... chẳng có nhẽ bạn cũng bị bệnh sao, Kurano-san?”

Lý do cho cô tắt nụ cười là bởi cô lo lắng cho Kiriha đã chẳng may gặp gì bất trắc.

“Không.”

Tuy nhiên, Kiriha lắc đầu. Nghe cô trả lời như vậy, thái độ Harumi bùng sáng hẳn.

“Thật ra thì có người quen của em được điều trị ở đây.”

“Ra là thế...”

Harumi tỏ ra thanh thản khi biết Kiriha không bị ốm, nhưng giờ cô bắt đầu thấy lo cho người quen của Kiriha.

“Fufufu, Sakuraba-senpai, chỉ là vết thương ngoài da do tai nạn xe cộ thôi, đừng quá lo lắng.”

“A, mình xin lỗi...”

Đôi má của Harumi ửng đỏ tỏ vẻ xấu hổ, nhưng nghe rằng đó không phải vết thương nghiêm trọng, nụ cười đã trở lại khuôn mặt của cô.

“Chị đúng là người tốt, Sakuraba-senpai.”

“K-hông phải thế đâu... mình có kinh nghiệm với điều trị nên mình có đôi chút lo lắng...”

Kiriha mỉm cười còn Harumi đỏ mặt. Nhìn vào, chẳng biết ai mới là senpai nữa.

Những chiếc ô tô đi ngang qua lại khi Harumi và Kiriha đang sóng bước đi cùng nhau bên lề đường.

“Bạn thân thiết với Satomi-kun nhỉ, Kurano-san?”

“Vâng, thân thì có nhưng cãi cọ cũng nhiều.”

Cả hai tiếp tục cuộc nói chuyện trên đường về. Bởi đường đang đông xe cộ nên họ phải to tiếng khi nói chuyện. Do họ chẳng có mấy điểm chung nên chủ đề quay sang về Koutarou.

“Nghe điều đó khiến mình cảm thấy ghen tị.”

“Ghen tị sao?”

“Ừ, mình chưa từng cãi cọ với Satomi-kun dù chỉ một lần.”

Cô đeo bộ mặt phiền muộn khi nói còn Kiriha tỏ ra ngạc nhiên khi trả lời.

“Thật sao? Đã khá là lâu kể từ khi Satomi-kun gia nhập hội đàn len nên em cứ nghĩ là cả hai chỉ ít cũng xung đột một hai lần rồi chứ.”

“Không có một lần nào cả. Satomi-kun quá lưu tâm và quý trọng mình nên chưa từng tỏ ra chút cảm xúc mạnh mẽ nào với mình.”

“Ra là thế... cứ nghĩ Satomi-kun sẽ...”

(Ra là Koutarou trân trọng người cậu ta yêu đến như vậy... Thật không ngờ, chúng mình có thể thân hơn với Koutarou... không, đó phải chăng là cách mà cậu ta dùng để giữ Sakuraba Harumi ra khỏi cuộc chiến của bọn mình?)

Hôm trước Koutarou đã từng nói rằng Harumi là kiểu người mà cậu thích. Nhưng cậu chưa từng thể hiện bản chất thật cho cô ấy thấy. Cách mà cậu đối xử với những kẻ xâm lược và Kenji hoàn toàn khác với cách cậu đối xử với cô ấy. Kiriha đoán rằng cậu làm thế để khiến cô tránh xa những cuộc chiến của phòng 106.

“Chị muốn cãi nhau với Koutarou-kun sao, Sakuraba-senpai?”

“Ý mình không phải là muốn cãi nhau mà mình muốn cậu ấy đừng có quá câu nệ.”

“Em hiểu cảm giác của chị. Em cũng không muốn chàng trai mà em yêu ý tứ với mình đâu.”

(Còn Sakuraba Harumi không thỏa mãn với tình trạng hiện tại. Mọi chuyện trở nên phức tạp rồi đây, Satomi Harumi...)

“Y-êu? Đ-ó... không phải ý...!”

“Không sao đâu, Sakuraba-senpai. Em sẽ không nói ra đâu.”

“A, au... Ừ-m...”

“Chị yêu cậu ta đúng chứ?”

“Ừ...”

Không lâu sau, Harumi bắt đầu chậm rãi gật đầu khi cô đã chịu từ bỏ. Mặt cô đỏ như quả gấc vậy.

“Em biết mà. Em đã nghĩ như thế khi thấy chị diễn trên sân khấu.”

“A...”

Khi Kiriha nói về vụ diễn kịch, mặt của Harumi còn đỏ hơn nữa, và cô không thể thốt ra thêm lời nào nữa. Khi mà đôi mắt của Harumi trở nên rối loạn

thì cô chợt thấy một người cô quen.

“... Chẳng phải đó là Nijino-san?”

“Ế?”

Harumi theo bản năng dừng lại, Kiriha cũng tương tự. Kiriha nhìn quanh, cố gắng tìm Yurika, nhưng cô không thể thấy Yurika ngay.

“Fufu, nhìn bên kia kia.”

Thấy thế, Harumi cười nhẹ nhàng và chỉ chỗ của Yurika.

“A, đúng thật. Nhưng họ đang có tiệc chào mừng học sinh mới, sao cậu ta lại ở đây...?”

Đó là trong một công viên nhỏ. Và trong góc của sân chơi, một mái tóc kết hai bím đang đung đưa.

Phần 4

Trong công viên, che lấp bởi màn đêm, âm thanh đung đưa vang lên. Do mặt trời đã lặn dần, chẳng còn một đứa trẻ nào chơi ở đây nữa. Khi mà nhiệt độ giảm xuống với mùa đông đang tới gần, lý do duy nhất để ai đó ở đây lúc này là do họ quá ham chơi hoặc có một lý do đặc biệt nào đó.

“Hú, mình ư quan tâm nữa... Mình mong cho mọi người đau khổ dưới tay Maki-chan cho rồi.”

Yurika là người ở lại sau cùng. Cô đang ngồi trên một chiếc đu.

“Mình chắc chắn sẽ chẳng cứu họ đâu! Cả Theia-chan, Sanae-chan, Shizuka-san hay Satomi-san!... Satomi-san lần này có chút khác nhưng... cậu ta chẳng đời nào tin mình nên mình cũng không cứu luôn!”

Khi mà Yurika đung đưa chiếc đu, cô rót nước mắt của sự thất vọng. Không phải vì sự vượt trội của Maki, cô đang bị sốc bởi những người bên cạnh cô lại không tin tưởng cô. Họ đã bên nhau hơn nửa năm trời, Yurika muốn họ chỉ ít cũng tin cô khi cô nói rằng Maki là mối nguy hiểm.

“Họ đều là lũ người bất lịch sự.”

Và kết quả là Yurika vứt bỏ nhiệm vụ của mình. Chạy khỏi căn phòng cùng đồng nghĩa từ bỏ trách nhiệm như một mahou shoujo. Thông thường thì Yurika nên đáng lý ở lại và canh chừng Maki. Nếu cô ta cố dùng ma thuật phân tích, Yurika có thể ngăn đường ngăn việc cô ta tiếp nhận thông tin. Làm thế trong khi không đề người khác nhận ra rằng cô là một mahou shoujo.

Tuy nhiên, Yurika lại không thể làm thế. Lý do lớn nhất là những người trong căn phòng 106, những người mà cô đã bắt đầu trao sự tin tưởng nhưng lại chẳng tin cô.

Lý do gì để cô chiến đấu? Trước khi cô biết thì lý do là kẻ địch trước đây của cô xuất hiện và khi mọi người từ chối cô thì cô lại bỏ cuộc luôn. Nếu là lần đầu khi mới đến phòng 106 thì Yurika cũng chẳng quan tâm rồi. Nhưng giờ đây, cô không chịu nổi. Cô thấy thật mất thể diện và cô không thể ngừng nước mắt.

“Nijino-san, Nijino-san.”

Vậy nên Yurika chỉ chú ý tới Harumi sau khi cô ấy phải gọi cô biết bao nhiêu lần.

“Nijino-san, có chuyện gì thế?”

“Ế!? S-Sakuraba-senpai!?”

Do Yurika không chú ý xung quanh nên cô ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Harumi.

“Kyaaa!?”

“Nijino-san!”

Cô bị bất ngờ đến mức xuýt thì ngã khỏi ghế đu, nhưng cô đã kịp bám lấy dây xích.

“Bạn có sao không, Nijino-san!?”

“E-m ỏn, chỉ hơi giật mình chút thôi.”

Yurika giữ lấy dây xích trong khi điều hòa lại hơi thở. Bởi cô bị bất ngờ nên cô quên mất là mình đang khóc.

“Ra là thế, thế thì tốt...”

“Sakuraba-senpai, sao chị lại ở đây?”

“Fufufu, đó là chỗ này gần với bệnh viện mà.”

Sau khi tỏ ra nhẹ nhõm khi thấy Yurika đã ổn, Harumi nở nụ cười trước câu hỏi của Yurika.

“A, đúng nhỉ...”

Nghe câu trả lời, cuối cùng Yurika cũng nhận ra là cô đang ở công viên nằm cạnh bệnh viện. Cô không thể nhớ rõ lắm sau khi chạy khỏi phòng 106. Bị lấn áp bởi cảm xúc nên cô chạy vô định và cuối cùng đến công viên này. Hối một điều quá là hiển nhiên, Yurika bắt đầu cảm thấy xấu hổ.

“Thế đã có chuyện gì, Yurika-san?”

“Thậm chí cả Kiriha-san nữa...”

Khi Kiriha xuất hiện đằng sau Harumi, Yurika ngạc nhiên lần nữa. Trên hết là chưa bao giờ cô có thể nghĩ rằng Harumi và Kiriha đi cùng nhau, cô cũng không hiểu tại sao Kiriha lại ở đây ngay từ đầu nữa.

“Thật ra thì... bạn bè của em và em... không thể nhìn nhau được vì một số chuyện... không biết bao lần em nói với họ sự thật, họ cũng không tin em... nên em...”

Vừa nói, cô lại nhớ về cảm xúc đau khổ và bối rối, nước mắt ngừng rơi khi này bắt đầu trào ra lần nữa.

“Thế chuyện gì đã xảy ra...”

Sau khi nghe Yurika bày tỏ, Harumi tỏ ra buồn phiền theo. Cô đồng cảm với Yurika như thể chính cô mới là người bị tổn thương vậy.

“...”

(Dường như đã có chuyện gì ở bữa tiệc... Có lẽ mình nên để cho Sakuraba-senpai lo...)

Thu hút bởi tình huống này, Kiriha chọn không nói gì cả. Do cô cũng không tin vào ma thuật nên cô biết rằng cô nói chỉ tổ gây ra phiền phức thôi.

“Ra đó là lý do mà bạn ngồi khóc ở đây.”

“... Vâng...”

Yurika gật đầu và nhìn xuống. Cảm xúc của cô thực sự bị tổn thương.

“Ra là thế...”

“...”

Harumi nhẹ nhàng nhìn Yurika. Do Yurika đã giúp cô với Koutarou nên cô cũng muốn làm gì đó cho cô ấy.

“Mình hỏi một điều được không?”

“... Vâng...”

Vẫn còn hướng mặt xuống đất, Yurika thì thầm đáp lại.

“Điều gì đã làm bạn buồn, Nijino-san? Là do sự thật không đến tai những người bạn của mình? Hay do những người bạn đặc biệt của bạn không tin tưởng bạn?”

Cô buồn là do đa phần các bạn không chấp nhận sự thật? Hay sự thật không phải là vấn đề mà cô buồn là bởi những người bạn thân thiết của cô không tin tưởng cô? Nếu cô không nói rõ ràng thì Harumi không thể an ủi được Yurika.

“Đó là...”

Yurika kìm lại câu trả lời. Thường thì cô sẽ chọn đáp án thứ nhất. Những người không tin cô là những người hoàn toàn xa lạ. Trong số đó có cả những người được cho là kẻ địch của cô. Nhưng mặc dù thế, Yurika buồn là bởi chính đám người đó lại không tin cô. Dù là vậy nhưng do họ là kẻ địch nên lẽ thường khi họ không tin tưởng cô.

“Đó là... những người bạn đặc biệt của em không tin tưởng em khiến em đau đớn...”

Câu trả lời của Yurika khiến bản thân cô rối loạn. Cô đã coi những kẻ đáng ra là kẻ địch là những người bạn thân thiết của mình.

(Ra là vậy, thế nên mình luôn bất an và thất nhục nhẽ...)

Đầu tiên cô muốn để Koutarou và những người khác thoát khỏi sự nguy hiểm mà họ không ngờ tới. Nhưng sau khi cô dành thời gian với họ, cô càng mong họ tin tưởng mình hơn. Đó là lý do tại sao cô bắt đầu có thiện chí đối với họ. Điều đó dẫn đến khi đối mặt với tình huống hiểm nghèo thực sự, việc họ không tin tưởng cô khiến cô phiền muộn vô cùng.

“Ra là như vậy. Trong trường hợp đó, bạn đã có câu trả lời của mình rồi sao, Nijino-san.”

Nghe lời đáp của Yurika, Harumi gật đầu.

“... Ế?”

Bối rối trước lời của Harumi, Yurika nhìn lên và cô thấy Harumi đang dịu dàng nhìn cô,

“Nijino-san, bạn vẫn nghĩ rằng họ là những người bạn đáng quý. Thế nên bạn mới buồn bã. Thế nên bạn mới muốn họ tin tưởng bạn, đúng chứ?”

Bởi cô đã coi họ như những người bạn, nên cô buồn khi không có sự tin tưởng của họ. Lựa chọn của cô một là đừng làm bạn bè với họ, hai là thuyết phục họ là cô nói sự thật. Những lựa chọn khác chỉ để lại Yurika những cảm xúc về sự hối hận mà thôi.

“Phải, đúng là vậy... nhưng làm sao em có thể...”

“Hãy biến nó thành hành động. Mình không biết bạn muốn họ tin bạn điều gì, Nijino-san, nhưng bạn phải tiếp tục làm những điều mà bạn muốn họ tin vào.”

“Tiếp tục làm những điều mà mình muốn họ tin vào...”

Trong trường hợp của Yurika là tiếp tục nghĩa vụ của một mahou shoujo. Nếu Maki nhắm vào phòng 106, trách nhiệm của cô là bảo vệ nó.

“Bạn chỉ có thể nhận được sự tin tưởng qua hành động. Nếu bạn cố thuyết phục họ bằng ngôn từ, lừa họ hay trêu họ, bạn chẳng thể nhận được sự tin tưởng mà bạn muốn, Nijino-san.”

“Em hiểu rồi...”

Đến lúc đó thì cuối cùng Yurika cũng hiểu.

(Hơn nửa năm qua, mình đã bao giờ ra dáng một mahou shoujo chưa? Dù mình chỉ nói mồm nhưng cách hành xử thì...)

Và hôm nay, khi mà kẻ địch của cô, Maki, xuất hiện. Chẳng phải đó là cơ hội mà cô hằng mong mỏi để nhận được sự tin tưởng của những người khác đó sao?

“Được rồi!”

Yurika vỗ má mình với hết sức mạnh. Mạnh đến mức những nước mắt quanh mắt cô bắn ra, và chúng lấp lánh giữa ánh nắng mặt trời.

“Em đã hiểu, Sakuraba-senpai! Em sẽ cố gắng hết mình!!”

Cùng lúc những giọt nước mắt chạm thấm vào đất, tinh thần bất khuất và nụ cười đang nở trên khuôn mặt cô.

“Hãy cố hết mình, Nijino-san.”

“Vâng, xin lỗi đã khiến chị lo lắng, Sakuraba-senpai!! Nijino Yurika đáng khinh này sẽ cố gắng hết mình!”

Yurika đứng chào Harumi với kiểu cách đầy hài hước. Cứ như nỗi buồn khi nãy chỉ đơn giản như một giấc mơ.

“Ra đó là Sakuraba Harumi...”

Kirihara người lặng yên quan sát nảy giờ thốt ra lời thán phục.

(Thế nên đó là tại sao Satomi Koutarou không nhìn chị ta như một người dễ yêu đương...)

Nhìn thấy sự chín chắn, nhẹ nhàng và ý chí kiên cường ẩn sau vẻ bề ngoài của Harumi, Kirihara có thể rõ ràng cảm thấy rằng Sakuraba Harumi sẽ là một đối thủ cực kỳ khó xơi.

Phần 5

Bữa tiệc chào mừng của Maki kết thúc sau khi đồng hồ đi qua con số 8. Tiệc tùng sau 8h sẽ gây phiền hà của hàng xóm nên chủ nhà, Shizuka đã dừng nó lại. Dù nói là thế thì bữa tiệc đã tổ chức từ 4h chiều nên những người tham gia đã khá là thỏa mãn rồi.

“Cuối cùng, Yurika không có quay trở về...”

Quay về nhà sau bữa tiệc, Maki thì thầm. Giọng của cô vang khắp căn phòng trống. Đó là một căn phòng tối tăm và cô độc chẳng có mấy đồ đạc.

“Ma thuật kết giới xuất hiện lúc 6h có vẻ là của cô ta. Cô ta giả bộ như cãi nhau rồi lại phá đám mình từ bên ngoài... Đúng là cô ta thực sự có kẻ chống lưng. Thật bực mình...”

Maki hướng ra giữa phòng và giơ tay lên.

“Đến đây, Twilight Wing!”

Cùng với lời cô cất lên, một chiếc gậy xuất hiện trên tay cô. Chiếc gậy của cô cũng như Yurika, khá là diêm dúa, và không có vẻ gì được thiết kế cho sử dụng thực tiễn. Điều khác biệt lớn nhất giữa chiếc gậy của hai người là màu sắc của chúng. Không như màu hồng mang đầy sự ảo diệu của Yurika, gậy của Maki có màu chàm mang phần u uất.

“Kích hoạt ma pháp Communication Gem. Mở kênh!”

Maki giơ chiếc gậy lên quá đầu và thì thầm điều gì đó. Đó là phép thuật kích hoạt dụng cụ ma pháp mà cô đã bố trí từ trước.

Đáp lại lời niệm của Maki, viên đá màu chàm được đính trên sàn nhà bắt đầu tỏa sáng. Như cộng hưởng lại, 6 viên đá chôn trong tường bao quanh Maki cũng tỏa sáng theo. Màu sắc của chúng tương ứng là đỏ, cam, vàng, xanh lá, xanh dương và tím. Cùng với màu chàm của Maki, đó là 7 màu của cầu vồng. Tuy nhiên, màu sắc thoát ra của chúng có phần tối màu hơn. Như thể chúng không phát ra ánh sáng mà là bóng tối vậy. Khi thời gian trôi đi, ánh sáng phát ra từ 6 viên ngọc dần dần định dạng hình người.

“Ồ, bộ đồng phục học sinh hợp với cô đó, Maki.”

Khi thứ ánh sáng ổn định, cạnh những viên ngọc là những cô gái mặc bộ đồ tương ứng với viên ngọc của họ.

Toàn bộ 6 cô gái ấy là hình ảnh 3 chiều. Hòn đá mà Maki dùng là một thiết bị ma thuật cho phép cô nói chuyện với những người ở nơi xa thông qua hình ảnh phản chiếu ba chiều.

“Đừng có mà chọc tôi. Các cô bảo tôi báo cáo nên tôi mới chịu bao rắc rối để liên lạc được với mấy người đó.”

“Lỗi của tui, đừng có mà giận.”

Cô gái màu đỏ nhún vai khi Maki đáp lại.

“Thật là, cô...”

Mặc dù bao quanh bởi sáu cô gái, Maki không tỏ ra nao núng. Maki và 6 cô gái còn lại hiện đều đang đứng trên cùng mặt đất. Họ là đồng minh của nhau. 7 cô gái, tính cả Maki, là đầu não kẻ địch của Yurika, Darkness Rainbow.

“Thế, sao rồi? Là con bé rainbow mới và nguồn ma lực tập trung đó?”

Khi thấy Maki và cô gái đỏ dừng nói chuyện, cô gái tím lên tiếng. Trong 7 cô thì cô là người trông trưởng thành nhất, và có lẽ là chủ tọa.

“Đầu tiên là về Rainbow Yurika, tôi không dám chắc.”

“Ý cô là sao?”

“Kĩ năng cô ta thì không đáng bàn nhưng có vẻ có một kẻ có đầu óc đang bắt tay với cô ta.”

Maki bắt đầu giải thích. Cô nói về cách mà Yurika thao túng thông tin bằng cách dùng trò cosplay và cách mà cô ta cản đường Maki khi cô có ý định thăm dò phòng 106 từ bên ngoài.

“Tôi đã không nhìn thấu được vấn đề. Mọi thứ mà tôi biết là cô ta yếu kém hơn nhiều so với Rainbow Nana.”

“Có vẻ rắc rối.”

“Nếu bọn này mà chiến đấu, không thể biết sẽ có chuyện gì ngáng đường nữa...”

“Maki, có thể tên đồng bọn khá là rắc rối đó. Cuối cùng, ma thuật chỉ là sức mạnh. Phụ thuộc vào cách dùng mà khả năng của nó sẽ tăng lên nếu có một yếu tố tác động lớn.”

“Tôi cũng nghĩ thế.”

Cô gái tím đồng ý với Maki. Hai người gật đầu với nhau với vẻ mặt đầy nghiêm nghị.

“Cô chỉ cần loại bỏ con nhát gan đó là được mà.”

Cô gái đỏ bừng mình lên tiếng. Cô ta là người đơn giản và thẳng thừng nên cuộc thảo luận như thế này khiến cô ta phát bực.

“Không đơn giản thế đâu. Giờ đây tâm lý của Yurika khá là ổn định. Cô ta hoàn toàn khác với 8 tháng trước.”

8 tháng trước, sau khi cô nhận sức mạnh và trách nhiệm của Rainbow Nana, áp lực từ trách nhiệm và sự xuất hiện liên tục của kẻ địch cũng đủ để đè bẹp cô rồi. Nhưng giờ, Yurika đã khác. Đúng là cô vẫn nhát gan, nhưng cô không sợ sệt như lúc trước nữa.

“Có lẽ nó là do ảnh hưởng từ tên đồng bọn của ả ta,”

“Có thể lắm. Sự tồn tại của một đồng minh đáng tin cậy chắc đã ổn định tâm lý của cô ta.”

Maki và cô gái tím gật đầu với nhau lần nữa. Nhưng Maki một cách nào đó đang giận dữ.

(Nghĩ rằng cô sẽ đi tìm một ai khác, cô ta đúng là đồ ngốc mà. Mọi người sẽ phản bội cô ta ngay khi có cơ hội. Thứ đáng tin cậy nhất chỉ là sức mạnh mà thôi. Thứ sức mạnh mà lần át tất cả!)

Maki tức giận khi Yurika đã tìm thấy một đồng minh mà cô có thể tin tưởng và chính đồng minh ấy đã giúp tâm lý cô ta vững vàng hơn.

“Và có khả năng là chúng có một kế hoạch khác. Vậy nên rất nguy hiểm nếu quá dựa dẫm vào vũ lực.”

“Gừ, ngừ cả đít...”

Cô gái đỏ cau mày gãi đầu gãi tai.

“Về Rainbow, thế là đủ. Thế thông tin về nơi tập trung ma lực?”

Người vừa lên tiếng là cô gái cam. Cô có mái tóc ngắn và đôi mắt to tỏa ra một ấn tượng về sự năng động.

“Tôi đã đến gần và khảo sát qua.”

“Như mong đợi từ Navy-chan, làm mọi chuyện rất nhanh.”

Không thích bị gọi là ‘Navy-chan’ bởi cô gái cam, Maki hơi cau mày.

“... Ma lực tập trung ở đó vô cùng lớn. Thứ ma lực thường chỉ tìm thấy ở những vật phẩm ma thuật cấp cổ đại (artifact-rank magic items) lại đang cô tụ tại đây.”

Trong những item, artifact item được coi là thứ nắm giữ quyền năng của những huyền thoại.

Đó là thứ sức mạnh không đo đếm được, nhưng cách để tạo ra chúng đã thất truyền từ lâu, nên việc tạo ra chúng là điều bất khả thi. Những cách còn lại thì lại không thực tế do thời gian đòi hỏi cho nó. Bởi thế mà artifact item được cho vật phẩm siêu cường được làm bởi Thần linh.

“Wow, đến mức đó sao?!”

Cô gái cam tỏ ra ngạc nhiên đến mức sững sốt nhưng Maki lờ cô đi và tiếp tục nói.

“Nếu chúng ta hoàn toàn không chế được nó, chúng ta sẽ có được cửa trên so với Rainbow Heart. Thậm chí, ta còn có thể lật đổ cán cân sức mạnh của Folsaria.”

“Vậy chúng ta không thể mặc nó như thế!”

Tóc cô gái cam đung đưa và đôi mắt cô lấp lánh. Những cô gái Darkness Rainbow đang cố gắng lật đổ xứ sở ma thuật, Folsaria vì lợi ích của chúng. Bởi thế mà họ đã luôn luôn tìm kiếm những artifacts quyền năng hoặc những năng lượng tương đương như thế.

“Nhưng Maki, chúng ta có thể điều khiển được nguồn ma lực như thế không?”

“Khi tôi thử kiểm tra thì đã bị Yurika ngăn đường.”

Trong bữa tiệc, Maki đã cố dùng ma thuật để nghiên cứu về nguồn ma lực. Nhưng khó có thể dùng ma thuật trong lúc chỗ đông người. Cân nhắc mọi tình huống thì cô có thể giả đồ là thể hiện trò cosplay của mình, nhưng cô lại không có nhiều cơ hội. Trên hết, kế hoạch giả vờ cãi nhau (?) rồi chạy ra khỏi phòng. Yurika đã có nhiều lợi thế hơn khi có thể dùng được ma pháp mạnh từ bên ngoài.

“Vậy ra tên đồng bọn vẫn là vấn đề lớn nhất...”

“Tôi nghĩ hẳn ta là một tên cực kì thông minh. Chúng luôn đi trước ta một bước.”

“Nghĩa là, bữa tiệc chào đón người có lẽ nào...?”

“Có lẽ nào? Ý cô là gì cơ?”

Maki tỏ ra lúng túng trước lời của cô gái tím.

“Nếu bữa tiệc được tổ chức tại căn phòng đó, cô chắc chắn sẽ đến. Và nếu cô ở trong đó thì chắc chắn cô sẽ dùng ma thuật. Maki, có lẽ nào đã có kẻ đã thu nhập thông tin về cô qua nó.”

Nghe lời giải thích, Maki sửng sốt thậm chí quên mất cách bày tỏ cảm xúc.

“Không thể nào... chỉ có mình tôi là ở đó!?”

Maki không thể chấp nhận được điều đó. Nếu cô gái tím nói đúng, nghĩa là cô đã thua Yurika.

“Trường hợp đó rất khả thi. Thực tế là cô đã không lấy được thông tin nào về nguồn ma lực, đúng chứ? Cô đã bị dụ vào căn phòng và lấy thông tin về ma thuật mà cô sở hữu.”

Cô gái tím tỏ ra buồn rầu lắc đầu. Và lúc đó, Maki nhận ra sự thất bại của mình.

“Ku, lại lần nữa! Không chỉ bởi Yurika mà bởi một người trần mắt thịt!”

Thực tế chẳng còn gì ngoài sự nhục nhã đối với Maki. Nếu đối thủ của cô là một mahou shoujo thì không nói làm gì, nhưng cô đã bị đánh bại bởi một người thường không có tí nào sức mạnh. Và nếu cô gái tím không chỉ ra thì Maki thậm chí chẳng biết về thất bại đó. Maki như một cuốn sách mở và bị người ta lấy làm trò đùa vậy.

“Ai mà ngờ pháp sư chậm lại để cho kẻ khác thao túng đến thế!”

Ma thuật chậm mà Maki sử dụng dùng để thao túng tâm trí kẻ khác. Nên với Maki, tâm trí là thứ để cô thao túng. Nhưng bản thân tâm trí cô lại bị kẻ khác thao túng, trêu đùa, điều đó hoàn toàn không thể chấp nhận được.

“Tôi biết cô bực mình khi bị thua nhưng bình tĩnh chút đi.”

“Im đi!”

Bị chỉ trích bởi cô gái đỏ. Maki cao giọng giận dữ và lườm cô.

“Ôi, đáng sợ chưa. Nhưng đó điều cô hay nói với tui mà, Maki.”

Tuy nhiên, khi nghe những lời tiếp theo, Maki bình tâm lại.

“... Xin lỗi đã hét lên.”

“Không phải thế tốt hơn sao, trút hết mọi thứ ra như thế?”

“Tôi sẽ để ý nó sai.”

Sau vài lần thở sâu, Maki lấy lại sự lạnh lùng và nở nụ cười.

“Thế tính sao đây, Navy-chan? Chờ bọn mình đến chứ?”

“Về chuyện đó thì tôi sẽ nghĩ cách để lên vào căn phòng đó.”

“Thế quá nguy hiểm. Vẫn còn đó tên đồng bọn, tôi không đồng tình với những việc làm hấp tấp.”

Nghe Maki nói vậy, cô gái tóc tím tỏ ra lo lắng.

“Đó chính là lý do đó.”

Tuy nhiên, Maki tỏ ra rất nghiêm túc. Cô không có ý gượng ép bản thân. Đây là quyết định đầy bình tĩnh của cô.

“Kẻ địch có thể nghĩ ra những kế hoạch như thế này. Lợi thế của chúng sẽ tăng dần nếu chúng ta cứ tiếp tục đợi chờ. Và trước khi 7 chúng ta họp lại tấn công. Tôi muốn loại bỏ tên đồng minh kia trước. Nếu không làm thế thì chúng ta sẽ lại đi vào vết xe đổ lần nữa mất.”

Maki không muốn lặp lại sai lầm như lúc đấu với Rainbow Nana. Bởi lỗi lầm đó, Darkness Rainbow đã phải dừng hoạt động trong hơn nửa năm trời.

“Hiểu rồi... vậy mục đích của cô là kẻ đồng lõa kia mà không phải nguồn ma lực...”

“Đĩ nhiên là nếu có cơ hội tôi sẽ đoạt lấy quyền điều khiển nó. Nhưng vẫn có những vấn đề phát sinh sau đó nên tôi không có ý gượng ép để làm thế đâu.”

Thậm chí nhận được quyền điều khiển của căn phòng 106, cho đến khi 6 người kia đến, cô sẽ phải một mình bảo vệ nó khỏi Yurika. Nghĩ đến điều đó, việc chiếm đoạt căn phòng lúc này là không thực tế.

“Và vẫn có những kẻ trong căn phòng đó mà tôi có chút thông tin gì.”

“Cô nói ngoài tên con trai, hai cô gái nước ngoài và cô gái tóc đen ra ư.”

“Phải, ngoài cô gái tóc đen ra thì tất cả đều đến bữa tiệc.”

“Này, Navy-chan, cậu nói gì đó về một con ma nữa mà, bỏ qua cô bé đó cũng được à?”

“Tôi đã quan sát con bé khi giả bộ không nhận ra nó, dường như nó có giao tiếp với những kẻ sống trong phòng đó. Tuy nhiên, vẫn chưa rõ là nó có làm việc cho chúng hay không.”

“Nhưng Maki, nếu cô muốn làm gì căn phòng, chẳng phải chúng sẽ cản đường cô sao?”

“Đó không phải điều tôi lo lắng, bởi nếu tôi có làm thì sẽ làm khi ban ngày, lúc mà tất cả bọn chúng đi tới trường.”

Maki và những người khác đã nhận thức được Sanae, Theia, Ruth và Kiria. Nhưng do những cô gái này không tin thân phận của Yurika nên họ không coi các cô gái này là mối đe dọa.

(Một trong số chúng có thể là đồng minh của Yurika...)

Maki đang nghĩ rằng một trong Theia, Ruth hay Kiria là người chống lưng cho Yurika. Nếu được thì cô muốn tìm ra người đó là ai khi đến bữa tiệc. Đó là lý do nếu cô mà tấn công căn phòng khi mà tất cả mọi người đi ra ngoài hết thì chỉ có Yurika và kẻ đồng lõa của cô ta sẽ hành động mà thôi.

“Tôi hiểu rồi. Vậy thì tôi sẽ không phản đối.”

“Tui cũng vậy.”

“Minh cũng thế!”

Những cô gái biểu quyết từng người một, cuối cùng cả 6 người đều đồng tình với kế hoạch của Maki. Đầu tiên, họ cần phải thu thập thông tin. Do phần lớn đều bị vô hiệu sau trận chiến với Rainbow Nana, họ đều đang tỏ ra thận trọng.

“Cảm ơn nhiều, mọi người.”

Thỏa mãn khi tất cả đều thông qua kế hoạch của mình, thái độ bình tĩnh của Maki nói dần ra, và nở một nụ cười.

(Cứ chờ đó, Rainbow Yurika! Và tên đồng minh đáng nguyên rủa của cô! Ta sẽ vạch mặt thân phận của ngươi sớm thôi!)

Và như thế, thông qua Maki, sự hiểu nhầm vô cùng lớn về Yurika đã lan tỏa khắp Darkness Rainbow.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Yurika và Maki

Phần 1

Thứ 4, ngày 18 tháng 11

Với mùa đông đang đến gần, số lượng áo mà Koutarou mặc khi đến trường ngày càng tăng. Cho đến nay cậu chỉ mặc bộ đồng phục nhưng giờ cậu phải mặc thêm một bộ áo phía bên trong nó. Đó là từ những bộ đồ cũ của Kiria được cô điều chỉnh cho vừa người cậu.

“A, ấm mà không quá nóng. Thoải mái lắm.”

“Thật tốt khi cậu thấy hài lòng. Đó đó là bộ đồ cũ của tôi nên mong cậu chịu mặc tạm vậy.”

Sau khi mặc thêm bộ đồng phục, Koutarou tỏ ra khá thỏa mãn. Bộ đồ bên dưới được Kirihara làm rất mềm mại và ấm áp, nhưng không hề vướng khi di chuyển. Độ thoáng của vải vừa đủ nên không quá nóng. Với kiểu người ưa di chuyển như Koutarou thì nó thật sự hoàn hảo.

“Sao lại nói thế, tôi phải lấy làm cảm ơn khi cô cho tôi mặc thứ tốt như thế này chứ, Kirihara-san.”

“Tôi đã định bỏ nó đi rồi. Nên thật tốt là cậu đã mặc nó.”

“... Hay cô chỉ ra về thế thôi, Kirihara. Cô không hề có ý định vứt chúng đúng không?”

Trong lúc được Ruth sấy khô tóc, Theia lên tiếng. Nghe thế, Sanae tò mò hóng vào.

“Ý chị là sao chứ?”

“Thứ vải của bộ đồ lót trong thậm chí còn giá trị hơn toàn bộ số quần áo mà Koutarou cộng lại ấy chứ.”

“Thật sao!? Cho em xem với, Koutarou!”

“N-à... ”

Sanae ngạc nhiên đưa mắt vào ngực Koutarou. Do cô là ma nên cô có thể đi xuyên qua đồng phục của cậu để ngó vào bên trong.

“Dựa vào hình dạng và độ tiếp xúc, nó rõ ràng làm từ vật liệu đắt tiền. Và dựa vào đường chỉ thì nó được làm ra bởi một thợ may lành nghề.”

“Cô nói phải. Nó dễ chịu thật.”

Bám vào Koutarou, Sanae có thể chia sẻ xúc giác với Koutarou, nên cô có thể cảm thấy được chất lượng vải bên trong.

“Việc bỏ nó đi là điều không tưởng. Thường thì nó sẽ được truyền cho con gái hoặc cháu gái. Thay đổi nó thành một chiếc áo trong và trao nó cho Koutarou là điều hết sức điên rồ.”

“T-hật sao, Kirihara-san?”

Nghe Theia nói thế, Koutarou bối rối quay lại phía Kirihara và cậu có thể thấy cô đang dịu dàng mỉm cười.

“Đúng là một cô công chúa có khác, cô có đôi mắt tin tưởng lắm.”

Kirihara quanh co xác nhận lời Theia. Nghe thế, mặt của Koutarou tái xanh.

“T-ôi sẽ trả lại nó! T-ôi đâu thể nhận thứ giá trị đến thế này được!”

Biết được sự thật, Koutarou nhanh chóng cởi bộ đồng phục ra. Tuy nhiên, ngón tay trắng trẻo của Kirihara đã ngăn cậu lại.

“Koutarou, dù cậu có trả lại giờ thì nó cũng chẳng có trở lại được hình dạng cũ được đâu.”

“N-hưng-”

“Cậu dùng nó là tôi vui lắm rồi.”

Kirihara thì thầm vào đôi tai của Koutarou và mỉm cười.

“Dù cô nói vậy, sao tôi cứ thế mà mặc thứ còn giá trị hơn cả tủ quần áo của mình được!”

“Vậy hãy quen nó đi.”

“Như dễ vậy á!”

Khi Koutarou vẫn tiếp tục cự nự, Kirihara đã cài khuy lại cho cậu.

“... Ra đó là cách mà chị vượt qua lớp phòng thủ của anh ấy.”

Sanae lạnh lùng nhìn cả hai. Đó là bởi cô nhận ra Kirihara đã chuyển sang chế độ hành động.

“Tí nữa phải la cho Koutarou một bài mới được...”

Sanae tiếp tục lờm lăm lưng của Kiriha, nghĩ rằng cô có trách nhiệm chỉ mình cô để bảo vệ Koutarou.

“Ruth, chúng ta không thể lơ là được nếu không cô lại sẽ vượt lên trước mắt.”

Theia khóc chịu bởi cô biết mục đích của Kiriha. Và bởi cô không công khai tặng quà, thanh kiếm báu, Saguratin, cho Koutarou nên cô cảm thấy sốt ruột.

“Fufufu, ồ, điện hạ.”

Do Ruth đã biết điều nó nên cô mỉm cười khi nhìn Theia. Tưởng tượng chuyện xảy ra nếu con kiên nhẫn của cô nàng đến giới hạn, điều đó khiến cô không khỏi bật cười.

“Koutarou, áo khoác của cậu. Nếu chúng ta không đi sớm thì sẽ muộn đó.”

Sau khi đính lại áo cho Koutarou, Kiriha đưa chiếc áo khoác cho cậu.

“Ừ.”

Koutarou muốn nói điều gì đó nhưng do nghe rằng sắp muộn giờ nên cậu không thể làm gì hơn.

Phần 2

Khi mà Koutarou và những người khác đã đi đến trường, một thứ gì đó bắt đầu di chuyển trong căn phòng trống 106.

Thoát ra một âm thanh to tiếng, chiếc cửa trượt từ từ mở ra. Khi lần đầu tiên Koutarou đẩy ra, nó chẳng gây ra chút tiếng động nào nhưng sau khi ‘thứ gì đó’ bên trong cứ dựa vào cửa mỗi khi ngủ nên giờ nó toàn phát ra âm thanh khó chịu.

“Satomi-san và mọi người đã đi chưa...?”

Yurika ló mặt ra ngoài cánh cửa trượt và nhìn quanh phòng và chăm chú lắng nghe.

“... Có vẻ là ổn rồi.”

Sau khi quan sát và lắng nghe một lúc thì cuối cùng Yurika cũng mở hần cửa ra. Không hiểu sao nhưng giờ cô không có mặc đồng phục mà là bộ đồ mahou shoujo của mình.

“Nếu mà họ thấy mình trong bộ đồ này thì mọi chuyện lại rối tung lần nữa cho mà coi...”

Yurika trèo ra từ phần trên của chiếc tủ. Do Yurika không phải người ưa hoạt động tay chân nên việc trèo lên xuống chiếc tủ cũng là vấn đề với cô rồi.

“Rồi.”

Sau khi đã trèo ra khỏi tủ, Yurika đưa tay vào và lấy ra một chiếc gậy dài. Chiếc gậy có tên là Angel Halo. Đó là cây gậy mà cô hay dùng để niệm phép.

“Giờ thì Maki đã ở đây. Mình không có thời gian để đến trường nữa!”

Yurika vỗ má để vực người dậy.

“Yurika Fight! Yurika Fight!”

(Nhưng có hơi buồn khi không được tới trường, nhưng mình đã từ bỏ rồi nên không có chuyện gì cả!)

Kẻ địch đã xuất hiện. Thời gian để hoàn thành trách nhiệm của cô đã đến. Do thế mà Yurika đã lơ đi việc học và ở nhà canh chừng Maki.

Nếu được thì cô muốn Koutarou và những người khác biết cô là mahou shoujo chiến đấu cho tình yêu và dũng cảm.

“Nào đến coi, Maki-chan! Mahou shoujo của tình yêu và dũng cảm Rainbow Yurika sẽ là đối thủ của cậu!”

Cho đến nay, Yurika đã biết bao lần nói Koutarou và những người khác là mình là một mahou shoujo, nhưng giờ là lúc cô thực sự trở thành người như vậy, theo đúng nghĩa đen về mặt ngôn từ.

Phần 2

Tiếng chuông vang lên báo hiệu đến giờ nghỉ trưa và giáo viên tiếng anh đứng trước bảng đen đặt viên phấn xuống.

“Rồi, phần còn lại là bài tập về nhà, báo cho Nijino-san... ừm... Aika-san, đừng không nhỉ? Báo cho hai người đó biết nhé.”

“Đứng lên, chào.”

Cả lớp đứng chào khi giáo viên tiếng anh rời khỏi phòng. Cùng lúc, không khí của căn phòng rộn lên hẳn.

“Trưa rồi! Ăn thôi!”

“Kana, cậu mang bento chứ, hay đến căn tin?”

“Tớ sẽ đến căn tin.”

“Lúc quay về đi qua chỗ máy bán nước mua cho mình hộp nước ép nha.”

“Cậu bao cả tớ thì tớ mua cho.”

Giờ trưa, đó là khoảng thời gian để các học sinh thư giãn. Mọi người dành thời gian để ăn trưa hoặc nghỉ ngơi.

“Cuối cùng thì Yurika cũng không xuất hiện.”

Trong khi đó, Koutarou nhìn về chiếc ghế trống của Yurika.

“Chị ta thường chạy đến trước đến tiết hai cơ mà.”

Sanae nhìn chỗ ngồi của Yurika với thái độ khó hiểu.

Yurika thường khó dậy sớm nên cô thường đến muộn, điều đó khiến Koutarou và những người khác chẳng nghĩ ngợi nhiều nếu cô có vắng tiết đầu. Khi vào tiết hai thì họ cho rằng cô nàng lần này hơi ngủ quá trón. Tiết ba tới, họ vẫn cứ nghĩ rằng cô đã thức đêm khuya quá. Nhưng đến tiết bốn thì họ cảm thấy kì lạ và bắt đầu lo lắng.

“Nếu cậu ta cứ đi muộn kiểu này thì sẽ ở lại lớp mất.”

“Điểm số chị ta cũng có tốt gì đâu...”

Trong khi Koutarou và Sanae lo lắng về người bạn vắng học của mình thì Theia và Ruth đã hướng đến chỗ họ.

“Nếu đang nói về Yurika thì cô ta làm gì đó ồn ào lúc khuya nên có lẽ ngủ quá trón rồi.”

“Cậu ta chắc đang phản kích khi có Maki-san ở đây.”

Koutarou tưởng tượng ra Yurika thứ nguyên đêm để làm bộ đồ cho Maki trong chiếc tủ.

“Tôi cũng không thấy cái cô Aika Maki kia đâu từ sáng đến giờ.”

Kiriha nhập bọn.

“Trong trường hợp Maki-sama, có lẽ do bạn ấy mới chuyển đến nên còn nhiều việc cần phải xử lý chẳng?”

“Có thật thế không, tui thấy quan ngại khi thấy cả hai người đó đều không đi học đó.”

“Chẳng có nhẽ...”

Nghe Ruth và Sanae bàn luận, Koutarou nảy ra một suy nghĩ rằng Yurika đã làm bộ đồ cho Maki suốt đêm và sáng ra gọi Maki đến và giờ Yurika đang bắt ép cô gái phải cosplay.

(Vây chuyện xảy ra ngày hôm qua là...)

Tiếp theo, Koutarou nhớ về cách hành xử của Yurika trong bữa tiệc ngày hôm qua. Lúc đó, Yurika đã khẩn cầu với Koutarou rằng Maki là mối nguy hiểm. Dù cậu không tin về vụ mahou shoujo nhưng có lẽ là giữa Yurika và Maki đã có xung đột gì đó trong quá khứ đến mức khiến cô khóc mà chạy tháo khỏi phòng.

“Chẳng còn cách nào khác.”

Koutarou đá chiếc ghế ra và đứng lên. Những người xung quanh thấy thế nhìn cậu.

“Sao thế, Koutarou?”

“Anh đi kiểm tra Yurika coi thế nào.”

“Nhưng đi giờ là hết bữa trưa luôn đó.”

“Maki-san không ở đây khiến mình lo lắng. Mong là Yurika không làm phiền chi cô ấy.”

Koutarou gần như chắc chắn rằng đó chỉ là vấn đề liên quan đến cosplay. Nhưng cậu không thể xem nhẹ khả năng có rắc rối xảy ra. Yurika cũng có thể đã bị cảm lạnh.

(Dù thế nào thì mình cũng phải đi xem thử.)

Koutarou là người thả hành động còn hơn ngồi không lo lắng.

“Satomi-sama, em sẽ đi với anh.”

“Không sao đâu Ruth. Nếu có chuyện gì thì mình sẽ gọi cho cậu sau.”

“Nhưng...”

“Hơn nữa, mình đi một mình sẽ nhanh hơn.”

Koutarou đánh giá cao lời đề nghị của Ruth nhưng cậu có thể về nhà nhanh hơn nếu đi lẻ một mình và có thể quay lại trường trước khi vào tiết tiếp theo.

“Koutarou, áo khoác.”

“Cảm ơn, Kirika-san.”

Đoán trước hành động của Koutarou nên Kirika đã mang chiếc áo khoác cho cậu và giúp cậu mặc nó lên.

“Nhân tiện thì Theia.”

“Gi?”

“Sao cô lại biết là Yurika đã làm gì đó nửa đêm thế? Chẳng phải cô đã quay lại phi thuyền trước đó rồi sao?”

“A!?”

Khi nghe Sanae hỏi, mặt Theia tỏ ra bị sốc. Cô đã hoàn toàn không dự trù được nó.

“Đ-Đ-Đ-ó là... ta quên một số thứ, đúng thế! Ta quên đồ ở phòng nên quay lại lấy!”

Cô đâu thể nói là cô quay lại để ngắm khuôn mặt đang ngủ của Koutarou được.

“Hừ. May là cô đã lấy nó trước khi mà Koutarou nằm bẹp lên nó đó.”

Nhưng may mắn là câu hỏi của Sanae không hề có chủ đích nên cô bé nhanh chóng chấp nhận lời giải thích đó.

“P-hải đó. Haha. Hahaha.”

Khi Theia đang cố cười để giấu sự thật thì Koutarou đã mặc xong chiếc áo khoác.

“Rồi, mình đi đây.”

“A, em đi với!”

Khi Koutarou hướng ra cửa, Sanae nhanh chóng đuổi theo.

“Mackenzie, tao về nhà có tí việc!”

“Hử? Có chuyện gì thế?”

“Tao quên đồ!”

“Đồ gì?”

Sau khi nói vài từ với Kenji, Koutarou nhảy ra khỏi lớp với Sanae.

“Muu...”

Thấy Koutarou và Sanae đi cùng nhau, vì điều gì đó khiến Theia tỏ ra không vui.

“Sao người không nói thật là mình đến ngắm khuôn mặt Satomi-sama khi ngủ?”

“N-hư ta có thể nói vậy ấy!”

Theia đỏ mặt và nhìn ra khung cửa sổ như để giấu khuôn mặt của mình đi.

“Và giờ, người cũng muốn đi cùng với Satomi-sama, đúng không?”

Thực tế, Ruth đề nghị đi cùng với Koutarou là vì Theia.

“...”

“Nếu người cứ ương bướng thì sẽ thua đó.”

“Làm sao một công chúa lại có thể đi cầu cạnh kẻ hầu của mình được chứ!”

Nghe Theia nói thế, Ruth nở nụ cười.

“Nếu mà Satomi-sama chỉ là một người hầu thôi thì điều đó có lẽ sẽ đúng.”

“Hắn chỉ là một tên nô tài! Dĩ nhiên chỉ có thế!”

Theia liếc nhìn Koutarou người đang chạy ra khỏi trường, cùng với Sanae.

(Sao hắn không bảo mình đi cùng với hắn chứ! Sao hắn chỉ mang Sanae theo!?)

Theia phàn nàn về Koutarou khi dỗi theo lưng của cậu, cho đến khi cậu chạy qua cổng và khuất bóng đi.

Phần 4

Lúc mà Koutarou rời khỏi trường, Yurika đang đứng giữa căn phòng 106. Cô nhắm chặt mắt và nắm giữ cây gậy ở cao trên đầu như thể cô đang tập trung cố nghe điều gì đó. Cô đang giữa lúc dùng ma pháp dò tìm để xác định coi Maki có đến hay không.

“... Có vẻ như Maki-chan không ở gần đây.”

Sau khi tập trung một lúc, Yurika mở mắt và thở sâu. Dù cô đã sẵn sàng tinh thần cho cuộc chiến sắp tới, cô không khỏi căng thẳng. Cô không biết nó sẽ xảy ra vào hôm nay, ngày mai hay là trong một tuần. Thậm chí nghĩ đến việc nếu cô thất thủ đồng nghĩa với việc kết thúc tất cả, Yurika cảm thấy cực kỳ lo sợ.

Vậy khi nào thì nó sẽ xảy ra.

Âm thanh của thứ gì đó nho nhỏ chạm vào một vật cứng vang đến tai cô, cô ngẩng nó là một hòn đá đập vào cửa sổ.

“Cái gì... A!?”

Khi cô đưa mắt ra cửa sổ, cô có thể thấy một con dơi. Con dơi treo ngược vào khung cửa sổ và nhìn xuống Yurika.

“Con dơi đó, phải chăng là của Maki-chan...”

Giờ là giữa chiều, còn quá sớm để dơi ra kiếm ăn. Và cái cách nó nhìn xuống Yurika khác hẳn với một con dơi bình thường, cứ như nó sở hữu trí thông minh vậy. Bởi thế nên Yurika đoán là nó là con dơi của Maki đã gửi tới.

“Cô đoán đúng rồi, Nijino Yurika.”

“Maki-chan!”

Và như Yurika đã đoán. Đôi mắt con dơi đỏ lên và giọng của Maki cất lên từ nó. Đó là một con familiar (ma thú) của Maki đã gửi tới để nói chuyện với Yurika.

“Cậu có chuyện gì sao?”

“Chỉ có một chuyện giữa chúng ta cần giải quyết, không phải sao?”

Yurika nói với con dơi với giọng sợ sệt. Đối ngược với Yurika, giọng của Maki đầy vẻ trêu chọc.

“Ta muốn kết thúc chuyện này với cô nhưng ta đâu cứ thế mà xông phòng như vậy được, đúng chứ? Thế nên ta mới gửi bé này tới.”

“Kết thúc... Chúng ta nhất thiết phải đấu đá lẫn nhau sao?”

“Câu hỏi ngu ngốc. Kiểu tranh luận đó đã kết thúc hàng trăm năm về trước rồi.”

Rainbow Heart và Darkness Rainbow đã trải qua một lịch sử lâu dài cùng nhau. Cuộc chiến của họ đã tiếp diễn suốt hàng trăm năm rồi.

“Nếu đã vậy thì mình cũng sẽ thực hiện nghĩa vụ của mình.”

“Nói thẳng luôn. Ta có yêu cầu, cô có thể ra đây không?”

“Ra đó?”

“Phải. Ta không nghĩ điều đó ảnh hưởng gì đến hai ta cả.”

“Điều đó...”

Maki cần trọng sự có bấy ở trong phòng 106 nên cô ngần ngại không dám vào. Nhưng Yurika cũng không muốn chiến đấu giữa phòng của cô. Nếu họ phải quyết chiến thì cả hai đều muốn làm nó ở ngoài phòng 106.

“Nhưng nếu mình rời đi thì bạn bè cậu sẽ đến đây.”

Yurika chưa thể quyết định được ngay. Maki có đến 6 đồng minh, nếu Yurika bắt cần mà rời khỏi thì có thể 6 cô ta sẽ đến chiếm lấy nó. Cô không thể bỏ qua rủi ro đó.

“Chúng không đến đâu.”

“Cô có gì để đảm bảo?”

“Không có. Cô chỉ có lời nói của ta thôi. Nhưng hãy nhớ, ta đã bao giờ nói dối sao?”

“Điều đó...”

Yurika ngần ngại. Đúng là đến nay, Maki chưa từng nói dối. Những mahou shoujo khác sẽ nói dối và lừa gạt cô, nhưng kì lạ là Maki chỉ nói toàn sự thật. Nhưng dù thế thì Yurika cũng không thể quyết định được.

“Hơn nữa, ta đã lập ma pháp kết giới diện rộng để ngăn người khác vào rồi.”

Điều thuyết phục Yurika là những lời tiếp của Maki. Kết giới là một kĩ năng truyền thống được dùng để giữ bí mật thân phận của các mahou shoujo.

Do chẳng bên nào muốn bị người khác phát hiện nên họ thường lập kết giới như thế trước mỗi trận chiến.

“... Mình hiểu rồi.”

Yurika gật đầu. Cô cũng muốn có một kết giới lớn. Và do cô nhận thức được kinh nghiệm của bản thân nên cô không muốn chiến đấu ở nơi chật hẹp. Đánh giá rủi ro và lời nói của Maki, Yurika đồng ý rời khỏi căn phòng.

“Vậy thì hãy theo nó, nó sẽ dẫn cô đến chỗ ta. Đừng có lo, không có bấy đâu.”

“Được rồi.”

Yurika rời khỏi căn phòng nhỏ và hướng tới nơi tử chiến.

Phần 5

“Có thật là hướng này? Sao mà những vùng xung quanh chúng ta ngày càng thưa thớt thể...”

“Không sao đâu, em có thể gửi thấy mùi tâm linh từ Yurika.”

Mũi của Koutarou giật lên khi cậu chạy theo hướng Sanae vào một khu dân cư. Do họ không thấy Yurika khi họ quay lại căn phòng 106 nên giờ họ đang lần theo dấu Yurika. Do Sanae là ma nên cô có thể cảm nhận được sự hiện diện của Yurika.

“Mùi nó như thế nào?”

“Em chắc nó như mùi nhân tạo ấy, kiểu như mùi mì hộp vậy.”

“Mì hộp á... Anh vẫn không hiểu...”

“A, thế làm thế này đi.”

Nghĩ ra điều gì đó, Sanae dừng bay trước Koutarou và quay sang lưng cậu.

“Em tính làm gì thế?”

“Thì nếu em làm thế này thì em sẽ cảm nhận được những xúc cảm của anh đúng chứ? Nên em nghĩ ta có thể làm ngược lại.”

Sanae quàng tay quanh cổ Koutarou như mọi khi và đặt đầu lên vai cậu. Khi làm thế, xúc giác của Koutarou bắt đầu cảm nhận điều gì đó khác thường.

“Ồ, anh có thể thấy điều gì đó khác lạ!”

“Nishishi, đó là năng lực thiếu nữ của Sanae đó!”

Giờ đây, Koutarou cũng có thể thấy được năng lượng tâm linh. Thứ năng lượng ấy có thể thấy như một thứ ánh sáng trắng. Nó tỏa sáng như một sinh vật sống vậy. Do ánh sáng đó hòa lẫn với cảnh quang xung quanh nên cậu có thể lơ mơ thấy ai đó bên kia bức tường.

Tại cậu cũng vậy, cậu cũng có thể nghe những âm thanh như thế, nhưng trên hết, cậu cũng có thể nghe thấy năng lượng tâm linh của những người và sinh vật mạnh mẽ. Cậu có thể phân biệt họ bằng âm thanh. Và sau đó là mùi. Mùi của cậu cũng như tai, nó trở nên nhạy cảm với năng lượng tâm linh. Nhưng không như tai, cậu có thể lần ra dấu vết nó; cậu có thể cảm nhận và phân biệt dấu vết của năng lượng tâm linh trong không khí.

“Em luôn cảm nhận những thứ như thế này sao...?”

“Tuyệt lắm phải không?”

Sanae cười tự hào. Và nhìn nụ cười ấy, một lượng cảm xúc lớn của Sanae tràn vào bên trong cậu. Phần lớn là sự tự hào về năng lực và sự mong muốn được khen ngợi của cô bé. Trên hết là sự tin cậy và cảm xúc với Koutarou.

“Tuyệt lắm, tuyệt lắm.”

“Tehehehe.”

(Như mình nghĩ, em ấy thực sự thấy cô đơn khi không có bố mẹ...)

Koutarou trầm nghĩ như thế khi cậu xoa đầu Sanae.

“Thế, anh có thể cảm thấy nó chứ, Koutarou, mùi của cốc mì ấy?”

“Coi nào.”

Koutarou hướng mũi vào không khí và bắt đầu khịt. Trong nhiều mùi, đúng là cậu có thể cảm nhận thấy mùi của cốc mì.

“Ồ! Anh cũng có thể cảm thấy nó, là cái nè!”

“Phải. Đó là mùi năng lượng tâm linh của Yurika đó.”

“Nó khác nhau tùy từng người sao?”

“Vâng. Theia có mùi hoa, còn Kiriha có mùi rừng buổi sớm.”

“Thế à... thế còn của anh?”

Koutarou dí mũi của mình vào quần áo của mình. Nhưng chỉ là mùi bình thường, cậu không thể nhận thức được mùi của tâm linh mình.

“Koutarou là... bí mật~”

(Koutarou có mùi của một người bố.)

Sanae ăn lời nói của mình bằng một nụ cười.

Phần 6

Yurika đã theo con doi tới một công trường. Khi đến nơi, cô cảnh giác bước vào.

“Công trường này nghỉ vào hôm nay sao...”

Không một dáng người xung quanh Yurika. Những cỗ máy xây dựng không hoạt động. Công trường chìm trong im lặng.

“Chào mừng cô, Nijino Yurika.”

“Maki-chan.”

Maki đứng giữa công trường chờ đợi Yurika. Yurika tiến tới đến khi đạt khoảng cách 10m thì dừng lại.

Hiện giờ, Maki cũng đang mặc bộ đồ của mahou shoujo như Yurika. Thiết kế thì tương tự nhưng màu sắc lại khác hẳn; nó có một màu trầm đậm. Đồ của cô có một màu chàm tạo cảm giác giống như một pháp sư hơn là bộ đồ của Yurika. Trong tay cô là cây gậy của mình, Twilight Wing. Đây là bộ đồ chiến đấu của Maki; hình dạng thực sự của mahou shoujo Darkness Navy.

Lý do để các cô gái biến hình sang bộ đồ như thế này là do bộ cánh và chiếc gậy có chức năng gia tăng tốc độ ra chiêu và hỏa lực của đòn đánh, ma pháp mà họ dùng sẽ mạnh hơn nhiều lần so với khi mặc quần áo bình thường. Koutarou có thể không chấp nhận được điều này nhưng họ mặc nó không phải là vì họ muốn như thế.

“Ngạc nhiên chưa, giờ cô mặc chúng trông rất ra dáng đó. Như đầu mùa xuân, cô còn vẫn run như cây sậy trong bộ cánh đó.”

“Suốt tám tháng qua mình không có ngồi chơi.”

Yurika nuốt nước bọt và sẵn sàng chiếc gậy của mình. Thường thì Yurika rất dễ bị đánh bại bởi những người xung quanh cô nhưng sau 8 tháng chăm chỉ hết mình. Và sự chăm chỉ đã rèn luyện và chuẩn bị cô cho cuộc chiến này.

“Dĩ nhiên cô phải thế rồi.”

Đáp lại, Maki cũng chuẩn bị cây gậy của mình.

(Chưa nói khả năng giao tranh ma pháp thì cô ra có vẻ đã có chút kinh nghiệm...)

Maki nhớ lại dáng người khi trước của Yurika. Lúc đó, cô ta chỉ biết quơ chiếc gậy lung tung và cuồng loạn ra phép để chạy thoát khỏi kẻ địch. Và giờ đây Yurika đầy dũng cảm đứng trước trận chiến, Maki không thể không thừa nhận sự phát triển của cô gái ấy.

“Cậu thực sự không nhượng bộ sao?”

“Ta đã nói cuộc tranh cãi đó kết thúc từ lâu rồi.”

Biểu lộ của Maki ngày càng u ám khi cô hướng cây gậy của mình về phía Yurika. Họ đã bắt đầu niệm phép cùng lúc.

“Sanctuary – Modifier – Effective Area – Colossal.”

* {Lẩn tránh-Bổ sung-Khu vực tác động-Diện rộng}

Hai người hét lên đồng thanh, và như thế, một ma pháp mở rộng bao trùm khắp công trường. Họ đã lập một kết giới để tránh người khác xen vào cuộc chiến giữa họ.

“Ta đến đây, Rainbow Yurika.”

“Mình chắc chắn sẽ thắng!”

Ma pháp kia cũng là dấu hiệu bắt đầu cuộc chiến giữa họ. Ngay khi ma pháp được hoàn tất thì cả hai hành động

5-4

“Đầu tiên-”

Maki, người có nhiều kinh nghiệm hơn nhanh chóng ra đòn trước.

“Energy Bolt – Target Option – Sidewinder!”

* {Mũi tên năng lượng-Nhắm mục tiêu-Phóng!}

Khi giọng Maki vang lên, một mũi tên tỏa sáng bay ra từ cây gậy chàm của cô. Mũi tên vun vút bay qua công trình, tránh những vật cản đường và lao về phía Yurika.

“Quick Cast – Multiple Energy Bolt – Target Option – Spread!!!”

* {Niệm phép nhanh- Đa mũi tên năng lượng- Nhắm mục tiêu -Lan tỏa!}

Đáp lại, Yurika vung cây gậy mình lên và niệm phép. Cũng như cây gậy của Maki, những mũi tên ánh sáng bay ra. Dù ra đòn sau nhưng Yurika đã niệm nhanh hơn và ra nhiều mũi tên hơn. Những mũi tên của Yurika lao xuống mũi tên của Maki. Mũi tên của Maki lách léo và tránh được một vài mũi tên từ

Yurika nhưng không thể tránh hết nên phép cả hai va vào nhau giữa không trung.

Và đám tên nổ tung ngay sau khi va chạm, dù nó không phải lớn lắm. Tuy nhiên, nó đủ mạnh khiến một người thường bị trọng thương nếu dính phải. Vụ nổ tạo một âm thanh to lớn và dư chấn, lung lay công trường trống không này.

“Hay lắm, Rainbow Yurika!”

Vừa nói, Maki tiếp tục chạy. Mái tóc mềm mại và bộ đồ chàm của cô tung bay trong gió.

“Maki-chan cũng vậy!”

“Nhưng giờ mới là lúc cuộc chiến thực sự bắt đầu, Rainbow Yurika!”

(Đúng như mình nghĩ, ngoài ma pháp thao túng tâm trí ra thì còn lại Yurika đều đứng hàng tốp! Cô ta đúng là người kế thừa của Nana!)

Maki thoát ra lời ngợi khen nhưng thâm tâm cô nguyên rủa Yurika. Yurika dần dần làm chủ được toàn bộ các hệ ma thuật và bộ đồ cùng cây gậy của cô ta đã tăng cường cho việc sử dụng toàn bộ các hệ đó. Về phía Maki thì chuyên môn hóa về ma thuật chàm, ma thuật thao túng tâm trí, bộ đồ và gậy của cô cũng chuyên môn hóa cho nó. Nếu một người chuyên môn hóa một hệ ma thuật như Maki, họ sẽ cực kỳ thành thạo về nó nhưng lại kém trong những hệ còn lại. Bởi thế, nếu họ phải đấu lại với ai đó cùng đẳng cấp thì họ sẽ thua nếu không dựa vào hệ chuyên sâu của mình.

“Đã thế thì!”

Maki vung cây gậy và hướng phần thân về phía Yurika. Thấy thế, Yurika cũng di chuyển gậy của mình theo.

“C-ậu ta sẽ tấn công!?”

Về sức mạnh vật lý thì Yurika thất thế hơn so với Maki, hay là Maki nhanh hơn cô nhiều.

“Bắt được cô rồi! Lóe sáng!”

Ngay trước khi vào vùng ảnh hưởng của phép, Maki nhanh chóng đã niệm trước.

“O-”

Trước khi Yurika có thể phản xạ lại thì Maki đã niệm xong. Cây gậy của cô phát ra tia chớp ánh sáng; nó là ma pháp tương tự cô đã dùng để cướp đi tầm nhìn của đối phương. Dù là ma pháp cơ bản, nhưng dựa vào cách dùng, hiệu quả mà nó mang lại sẽ khác nhau. Maki đã dùng nó đúng lúc. Do nghĩ là Maki sẽ tấn công nên Yurika tập trung vào Maki và bị dính phải đòn lóa. “Mất mình! Mình không thấy gì hết!”

Do phép đó được dùng trước khi vào vùng ảnh hưởng nên Yurika chỉ bị mù tạm thời 2 đến 3 giây. Nhưng thế là quá đủ để Maki ra đòn tấn công tiếp.

“Tiny Memory Flash - Mode - Extend Length”

* {Ký ức khoảnh khắc-Chế độ-Kéo dài}

“Anti-Magic Shield!”

* {Phòng ngừa-Lá chắn ma pháp!}

“Cô chậm chân rồi!”

Yurika tuyệt vọng ra một phép phòng vệ, nhưng do cô bị mù tạm thời và không thể di chuyển, Maki đã niệm xong trước. Một quả cầu ánh sáng màu chàm thoát ra từ cây gậy của Maki lao vào phía Yurika.

“Kya!?”

Khi quả cầu ánh sáng đó chạm vào cô, cả người Yurika bị nuốt trọn bởi ánh sáng. Khi bị dính đòn, Yurika làm một điều rất kì lạ.

“Anti-Magic Shield!”

Cô tái chiếu cô vừa dùng.

“E, gì cơ?”

Rõ ràng là ma pháp đó là vô hiệu. Maki không có dùng ma pháp mới để tấn công, và cô đã dừng lại kể từ khi ánh sáng màu vàng từ phép của Yurika bao lấy bản thân Yurika.

“Maki-chan, cậu ở đâu!?”

Hành động kì lạ của Yurika vẫn tiếp tục. Dù cô đã lấy lại được tầm nhìn nhưng cô hoàn toàn mất dấu của Maki. Cô đang tìm kiếm Maki ở hướng ngược lại hướng khi này.

“Ồ đây nè.”

Bởi tình trạng của mình, Yurika không thể thấy Maki cho đến khi cô ăn nguyên củ đấm rục đỏ của Maki.

“Kyaaa!”

Bị dính đòn, Yurika bị thổi bay ra nền đất. Nếu không có lá chắn ma pháp cô niệm khi này thì cô đã lịm đi rồi.

“C-ái gì...”

Do bị choáng bởi do bị tổn thương, Yurika cố gắng gượng dậy. Cô không biết chuyện gì đã xảy ra. Maki đã giải phóng một phép lóa và sau đó niệm một phép khác, nên Yurika đã niệm ma pháp phòng thủ lên người mình. Nhưng khoảng khắc tiếp theo, Maki đã bên cạnh cô và cho cô cú trời giáng. Dù đáng ra là cô ta đang niệm phép trước mặt cô chứ.

“Cô quên mất chuyên môn của ta rồi sao?”

Maki dừng lại và đối mặt với Yurika người đang cố gượng dậy trên mặt đất. Yurika nhận ra điều gì đã xảy ra khi nhìn thấy áp lực từ khuôn mặt của Maki.

“P-hải rồi, Maki-chan là chuyên gia màu chàm mà!”

Ma pháp mà Maki đã dùng sau đòn lóa là xóa ký ức của đối tượng. Tuy nhiên, việc cố dùng ma pháp thao túng ký ức dài hạn sẽ tiêu tốn rất nhiều ma lực. Nên Maki đã giới hạn lượng kí ức xóa đi xuống vài giây, như thế sẽ giảm đi lượng ma lực cần dùng và thích hợp trong trận chiến. Nhìn vào, việc mất trí nhớ trong vài giây chẳng phải to tát gì. Nhưng trong một cuộc chiến sống còn nơi mà tình hình liên tục thay đổi thì bị dính phải ma pháp đó gần như thể đối thủ đã biến mất vậy.

Và bởi Maki đã biết đối phương làm gì tiếp theo nên cô có thể ra một đòn gọn gàng xuống đối thủ. Do Maki có một thể chất khỏe khoắn nên tổn thương từ đòn tấn công thực sự rất đáng gờm. Đòn Lóa, Xóa và một tấn công vật lý hỗ trợ bởi ma lực, đó là đòn combo ưa thích của Maki.

“Yurika, cứ mà nằm đó đi. Một kẻ như cô, chiến đấu là điều vô ích. Cô nên chết đi thì hơn.”

“Maki-chan đúng là rất mạnh... nhưng!”

Yurika chống gậy để đứng dậy. Cô vẫn chưa bỏ cuộc. Do cô bị đánh ngã ra nền đất của công trường nên cả cơ thể cô lấm lem bụi đất. Nhưng đôi mắt cô vẫn tiếp tục tỏa sáng tuyệt đẹp.

“Nhưng nếu mình mà bỏ cuộc bởi thứ như thế thì sao mình có thể tự nhận là thành viên phòng 106 chứ! Theia-chan và Kiriha-chan cũng rất, rất mạnh!”

“Vậy cô vẫn cố đứng lên à... Đường như cô có chút cam đảm đó.”

Nhìn thấy Yurika như thế, Maki thốt ra sự thán phục.

(Như mình nghĩ, tâm lý cô ta đã ổn định hơn trước rất nhiều...)

8 tháng trước, khi cô mới trở thành mahou shoujo, Yurika sẽ chạy trốn nếu bị dính đòn của Maki.

(Kẻ nào đã khiến Yurika dũng cảm như thế này... Minh ngày càng ngày tò mò rồi đấy. Nhanh lên và lộ mặt đi, tên đồng minh kia!)

Maki phỏng người lên khi suy nghĩ về kẻ địch mà cô còn chưa gặp mặt. Nhưng mặt khác, cô bắt đầu tỏ ra tức tối. Cô không tin ai cả. Mọi thứ đều khuất phục dưới chân của sức mạnh. Do Maki có suy nghĩ như thế nên việc nghĩ rằng có người mà Yurika tin tưởng vào chỉ khiến cô tức tối.

“Maki-chan, cuộc chiến chưa kết thúc đâu!”

“Nói hay lắm, Rainbow Yurika!”

Yurika vào tư thế, Maki cũng vậy. Cô nở nụ cười can đảm trên bờ môi. Cuộc chiến của hai mahou shoujo mới chỉ bắt đầu.

Phần 7

“Là đây sao?”

“Vâng, em gửi thấy mùi mì cốc từ đây.”

Sanae và Koutarou đến một công trường ở ngoại ô thành phố. Bao quanh công trường là hàng rào thép, dựa vào kích thước thì căn hộ được xây ở đây phải rộng vài trăm mét vuông.

“Nhưng có gì đó lạ lắm.”

Tuy nhiên, Sanae đứng trước công trường và nghiêng đầu.

“Lạ gì cơ?”

“Mùi của nó kết thúc tại đây.”

Sanae chỉ và công vào công trường. Mùi của Yurika kết thúc ở ngay chính chỗ đó.

“Có cái cửa ở đó nên chắc nó đã ngăn mùi lại.”

“Nó không thực sự là mùi thật nên chiếc cổng không thể cản đường nó được.”

“À, phải rồi nhỉ.”

Koutarou nhớ rằng mình có thể cảm nhận người đằng sau bức tường khi mà Sanae nhập vào mình.

“Nếu nó kết thúc ở đây có nghĩa là... Yurika đã ngã lâu mà chết trong này rồi sao?”

“Đừng có mà nói mấy chuyện đáng sợ như thế chứ.”

Sanae giờ nắm đấm về phía Koutarou, nhưng do nó không có tính thù địch nên Koutarou chẳng thấy đau.

“Tạm thời cứ ngó vào bên trong thế nào đã. Nếu không vào coi thử thì chuyến đi cũng vô ích rồi.”

“Đúng thế.”

Nhanh chóng, Koutarou mở cánh cửa công trường và hé mắt vào trong.

“Không có xác chết nào hết.”

“Gừ, anh đúng là tên xấu xa mà.”

“Xin lỗi mà.”

Koutarou xin lỗi Sanae và nhẹ nhàng đi vào công trường. Cậu không muốn bị người làm đây phát hiện ra.

“Đường như họ vẫn đang xây nền thôi...”

Nhìn quanh, Koutarou thấy những máy móc hạng nặng, và đằng xa là một hố lớn làm móng cho công trình.

“Chúng ta gặp may rồi. Có vẻ hôm nay công nhân nghỉ hết rồi.”

Không có một công nhân nào ở bên trong. Khi cậu thờ phào nhẹ nhõm thì nghe thấy tiếng của Sanae.

“Chờ đã Koutarou-”

“Em làm gì thế?”

Khi Koutarou quay lại thì thấy Sanae đang làm gì đó ở ngoài cánh cổng.

“Hình như có một bức tường ở đây.”

“Tường?”

Koutarou quay lại chỗ cửa, và như Sanae nói, cô bé cứ như đang ấn vào một chiếc tường vô hình vậy.

“Ahhhaa, cái mặt thộn đó là sao chứ.”

Khi cô làm thế, mặt Sanae áp vào chiếc gương vô hình khiến bộ mặt nhỏ như mặt lợn vậy.

“Này, đừng có mà cười và làm gì đó đi!”

“Dù em có nói thế thì...”

Cố kìm lại sự buồn cười, Koutarou tiến lại chỗ Sanae. Trong khi đó, Sanae tiếp tục cố vượt qua được bức tường vô hình đáng nguyên rủa kia.

“Thật là không công bằng khi chỉ có anh vào được!”

Koutarou và Sanae đứng đối diện với nhau qua mặt gương. Theo bộ dạng của Sanae thì có một chiếc tường vô hình ở đây.

“Biết làm sao đây...”

“Thì anh làm gì đó đi.”

“VẬY anh kéo em vào nhé.”

“Làm đi.”

Koutarou đưa tay về phía Sanae. Dù tay cậu chạm phải bức tường ngăn Sanae lại nhưng lại tay cậu không hề bị chặn.

“Thật không công bằng, anh là người duy nhất không bị ảnh hưởng.”

“Rồi rồi, anh kéo vào đây.”

“Ừ.”

Khi Koutarou tóm lấy tay Sanae, cậu lôi cô bé về phía mình.

“A!?”

Khi làm thế, Sanae dễ dàng xuyên qua cánh cửa. Mới vài giây trước thôi, cô đã vô vọng cố gắng vượt qua nó mà giờ lại dễ dàng đi qua.

“T-ại sao!? Lúc nãy còn vô dụng mà!”

“Anh không hiểu cách hoạt động của nó ra sao, nhưng có lẽ là do nó chẳng.”

Koutarou chỉ vào cái bệ thờ nhỏ.

“Cái gì thế?”

“Kiểu tẩy uế ấy. Nó được đặt đó bước khi công trường bắt đầu... ừm... nó là gì nhỉ?”

“A, em thấy trên TV rồi! Nếu họ không đặt nó ở đó thì họ sẽ bị nguyên rủa và gặp hạn, như cản trở roi ấy.”

“Phải, là nó đó.”

Bệ thờ được đặt ngay lễ động thổ để cầu cho việc xây dựng được an toàn. Koutarou đoán là nó là nguyên nhân khiến Sanae không vào được.

“Em đâu có nguyên rủa ai đâu chứ.”

Nhưng Sanae vẫn không thỏa mãn. Cô bịu môi do cô không thích bị đối xử như một ác ma.

“Vi em không có nguyên rủa nên giờ mới được vào còn gì, đúng chứ?”

“Ra là thế. Bờ em đi cùng anh mà.”

Sau khi Koutarou nói thế, Sanae lấy lại được tâm trạng và nhìn quanh công trường với ánh nhìn đầy hứng thú.

“A, em có thể gửi thấy mùi của Yurika.”

“Thật sao?”

“Vâng, hình như chị ta ở hướng kia.”

Sanae đã bắt thấy mùi của Yurika lần nữa. Cô sau đó chỉ tay về hướng cái hồ lớn được đào để xây móng.

“Vậy đi thôi.”

“Vâng, tiết 5 cũng sắp bắt đầu rồi.”

“Gừ, con ngốc đó làm gì ở đây không biết nữa.”

Koutarou và Sanae bắt đầu bước về chiếc hố.

Tuy nhiên, cả hai đều đã nhầm, có sự hiểu nhầm to ở đây.

Thứ đã giữ Sanae khỏi công trường không phải là do bệ thờ.

Phần 8

“Chuyện gì thế!?”

“Có ai đó đang tới!”

Maki và Yurika đều đang cầm chặt cây gậy. Cuộc chiến của họ vẫn đang tiếp diễn nhưng cả hai cảm thấy có gì đó kỳ lạ nên tạm thời ngừng chiến.

“Có ai đó đã vượt qua kết giới!?”

“Sao có thể!?”

Cả hai ngừng chiến bởi có ai đó đã đi qua kết giới. Maki và Yurika đã đồng thời dựng lên kết giới, nghĩa là một kết giới hai tầng đã bao phủ lấy công trường. Không thể nào một người bình thường có thể vào được. Tuy nhiên đã có ai đó đã làm được. Bởi thế mà cả hai dừng cuộc chiến lại.

“Chị ta kia!”

“Yurika, cậu làm gì ở đây vậy!?”

Cả Yurika và Maki đều quay ra hướng phát ra tiếng nói.

“S-Satomi-san!?”

“Là cư dân phòng 106!! Ta nghĩ tên hần là Satomi Koutarou!!”

Khi họ quay lại nhìn, họ thấy Koutarou và Sanae. Yurika và Maki hiện đang chiến đấu ở đáy hố được đào lên cho việc xây móng. Koutarou và Sanae đứng trên rìa hố và nhìn xuống hai cô gái đang sừng sốt.

“Satomi-san, Sanae-chan, sao hai người lại ở đây!?”

“Yurika, cậu tính chơi đến khi nào nữa!? Biết giới hạn thôi chứ!”

“Phải đó! Chị có biết mình gây cho bọn tui bao nhiêu rắc rối không hả!”

Đã tìm thấy Yurika, cả hai bắt đầu mắng mỏ cô. Bây giờ là 1h chiều, tiết 5 đã bắt đầu.

“... Ra là thế. Ta đã hiểu nhầm một cách nghiêm trọng!”

Không như Yurika chỉ đơn thuần là bất ngờ thì Maki sừng sốt hơn nhiều.

“Tên con trai đó, Satomi Koutarou, đã học ma thuật tự bản thân hần! Và hần cũng là kẻ điều khiển con ma kia! Và là kẻ đồng bọn của Nijino Yurika!”

Đó là cách mà Maki hiểu về sự xuất hiện của Koutarou. Dĩ nhiên là mọi chuyện không phải như vậy, chỉ là sự hiểu nhầm một phía của Maki mà thôi.

“Có thể đi qua kết giới của ta và Maki mà lại không hề phá hủy nó nghĩa là người sử dụng ma thuật hệ thoái hóa hoặc loại cường hóa! Và người có thể điều khiển một con ma có sức mạnh tâm linh đến như thế, thuật triệu hồn của người chắc hẳn khá là cao! Ít nhất thì người có thể dùng hai màu ma thuật và người thậm chí còn mạnh hơn Yurika!”

Dựa trên sự thật là cậu có thể đi qua kết giới, Koutarou không thể là người thường được. Và do con ma kia cũng có thể đi qua kết giới thì khó mà nghĩ nó là một con ma tự nhiên được. Vậy nên khi Koutarou đến trận chiến với một con ma, thì dĩ nhiên ai cũng nghĩ cậu đang điều khiển con ma đó.

(Mình đã quá ngây thơ. Ngoài giúp lập kế hoạch ra, hần còn hơn thế nhiều! Ai mà ngờ Nijino Yurika lại có một quân bài tẩy như thế chứ!)

Nếu Koutarou mà có sức mạnh như Maki đang tưởng tượng ra thì toàn bộ 7 mahou shoujo của Darkness Rainbow nếu tổng tấn công sẽ rơi vào bẫy của hần mất rồi. Chỉ nghĩ thế thôi mà Maki đã lạnh xương sống.

“May là mình tìm ra hần trước khi cả 7 người tụ tập lại... Cứ nghĩ hần thuần thực thuật triệu hồi và một trong hai hệ thoái hóa hoặc cường hóa. Mình còn chẳng muốn nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra nữa...”

Những hồn ma có thể cường hóa bởi ma thuật hoặc xác sống. Chúng có thể thoái hóa để chuyển đổi độc tố sang quỷ ăn xác hay vong linh. Những sinh vật không thể chết ấy dù đã rắc rối rồi mà còn được tăng sức mạnh bởi ma thuật nữa khi tấn công. Nếu dính đòn tấn công bất ngờ của thứ như thế trong

khi đang bận tay với Yurika, thì ngay cả những người đứng đầu Darkness Rainbow cũng sẽ gặp nguy hiểm. Maki cảm thấy may mắn khi cô đã đi thăm dò một mình. Ngay cả đang trong tình huống tồi tệ đến thế này thì chỉ có cô là sẽ chịu lãnh thôi.

“Đã thế thì ít nhất ta sẽ kéo người chết chôn vùi với ta, Yurika!”

Maki cho rằng kẻ địch thực sự không phải là Yurika, mà là Koutarou, tên đàn ông bí ẩn đã gian manh, xảo quyệt lại đầy sức mạnh. Vậy nên, Maki nghĩ việc đánh bại cả hai cùng lúc là điều không thể. Do vậy, cô sẽ đánh bại Yurika để giảm đi sức mạnh của Koutarou. Nó là sự hiểu nhầm vô cùng lớn, nhưng quyết định của Maki thì vô cùng chuẩn xác và nhanh chóng.

“Thôi nào, lên đây đi, Yurika. Chúng ta về nhà thôi.”

“Không Satomi-san, cậu nên chấp nhận thực tế đi!”

“Đó là lời của mình mới phải!”

Maki nhanh chóng hướng tới Yurika khi cô còn bận nói chuyện với Koutarou.

(Chúng đang bận nói chuyện, đây là cơ hội của mình!)

Maki nắm chiếc gậy cả hai tay và không chần chừ niệm phép. Nếu cô dùng loại ma pháp chuyên dụng của cô, cô có thể tập trung ra phép, dù cho cô đang có chạy chẳng nữa.

“Bind Person -Modi-”

* {Trói buộc-Bỏ sung- }

“A!? Maki-san, kết thúc rồi mà!”

Koutarou đề ý điều mà Maki làm và cố dừng cô khi cô đang giữa câu phép.

(Đừng có đùa ta, chưa có hết đâu!)

Tuy nhiên, Maki không dừng lại. Thay vào đó những lời của Koutarou càng khiêu khích cô điên tiết hơn.

“-fier - Double Effect”

* {-Gấp đôi ảnh hưởng}

“Quick Cast – Anti-Magic Shield”

Nhanh chóng niệm phép, Yurika kết thúc câu phép trước. Trước khi những viên đạn màu chàm có thể đến Yurika, ánh sáng vàng đã bao lấy cô.

“Ta thắng rồi!”

Tuy nhiên, thấy thế, thay vì bối rối, Maki khẳng định chắc chắn khi áp sát Yurika. Và khoảng khắc tiếp theo, viên đạn ánh sáng bắn vào Yurika.

“Kyaaaa!”

Mặc dù có lớp chắn bảo vệ nhưng Yurika vẫn hét lên. Ma pháp của Maki đã được kích hoạt gấp đôi, một ma pháp với gấp đôi tác động. Lá chắn có thể bảo vệ Yurika khỏi ảnh hưởng đầu nhưng không bảo vệ được tác động sau.

“C-ơ thể mình-”

Ma pháp đó ăn sâu vào đối tượng và tước đi sự tự do. Do dính đòn, Yurika không thể di chuyển dù chỉ một ngón tay.

“Oooh, xem ai trốn học để luyện tập kìa, làm tốt thế.”

“Koutarou, Koutarou, cây gậy kia vừa bắn beam kia! Beam đó!”

Nhìn thấy Koutarou và Sanae vỗ tay tán thưởng dù không khỏi bất ngờ bởi những viên đạn ánh sáng bay ra từ cây gậy của Maki.

“Có vẻ họ giả là nếu dính phải nó là không thể cử động được.”

“Beam à... cosplayer gần đây cẩn thận từng chi tiết nhì. Không biết họ làm như thế nào nữa.”

“Ai biết. Công nghệ phát triển nhanh quá mà, theo kịp sao nổi.”

“... Koutarou, anh nói như ông già ấy.”

“Kể anh đi.”

Dù vậy, đối với hai người thì hai người kia chỉ đang cosplay thôi. Không nhận thức Yurika đang gặp nguy hiểm, họ chỉ đứng cười.

“A gừ, sự căng thẳng bay đâu mất tiêu rồi... Mà mình phải nhanh chóng làm gì đó!”

Yurika bực mình trước phản ứng của Koutarou và Sanae khi cô cố thoát khỏi phép trói kia.

“Cô chậm chân rồi, Yurika! Ta đã thắng!”

Trước khi Yurika có thể cử động lại, Maki đã tới được chỗ cô. Đôi chân cô rục đỏ, cô định kết thúc Yurika đang bất động bằng một cú đá chí tử được cô cường hóa bằng ma thuật.

“Xin lỗi đã làm phiền cuộc vui của hai người nhưng...”

“Tsk!”

Tuy nhiên, trước khi cú đá của Maki chạm được Yurika thì cô dừng lại và nhảy lùi lại.

“Như ta nghĩ, người sẽ không có đứng yên mà nhìn thôi nhì, Satomi Koutarou!!”

Maki lùi lại bởi Koutarou đã xuống con hổ.

“Dĩ nhiên là không rồi...”

Koutarou cười nhạt khi cậu hướng tới chỗ Yurika đang không thể di chuyển.

“Nào, đừng có mà chơi nữa, chúng ta về thôi Yurika.”

“S-Satomi-san, nguy hiểm lắm! Cậu nên nhanh lên mà trốn đi.”

“Điều nguy hiểm hiện giờ là cậu sắp phải ở lại lớp rồi đó.”

Koutarou vừa nói vừa đặt tay lên vai Yurika.

(Gừ, cậu ta chỉ biết chơi đùa thôi à...)

Koutarou thở dài.

“Nào, nhanh lên đi thôi.”

“Dù có nói thế thì mình đâu có di chuyển được đâu! Nên cậu hãy chạy đi!”

Yurika vẫn còn chịu ảnh hưởng bởi ma pháp của Maki, thứ mà cô di chuyển được là cái đầu của mình mà thôi. Như thể phần còn lại của cô bị lợp chì vậy.

“Tớ đã nói là đi nào. Nếu cứ chống đối là thằng này giận đó.”

“A!?”

Khoảnh khắc mà Koutarou kéo Yurika, điều không tưởng đã xảy ra.

“Mình có thể cử động được rồi nè!? Mình có thể cử động!”

Cơ thể Yurika bỗng được tự do. Bất ngờ trước điều đó, Yurika chạm cơ thể dễ dàng thấy là cô đã ổn.

“Dĩ nhiên là vậy rồi, gừ.”

Làm gì có ma thuật nào chứ, dĩ nhiên là cô có thể di chuyển rồi. Koutarou ngạc nhiên từ đáy lòng và bắt đầu xoa thái dương.

“Vừa nãy là-”

Tuy nhiên Maki còn sững sốt hơn Yurika nhiều. Cô không thể tin được chuyện mới xảy ra.

“Hắn ta giải trừ nó?! Mà không cần niệm phép!?”

Khoảnh khắc mà Koutarou kéo Yurika, bàn tay cậu đã tỏa sáng trong thoáng chốc. Lúc đó, ma pháp trói ám lên Yurika vẫn còn rất mạnh. Nhưng ngay

khi ánh sáng trắng đó chạm vào cô, thứ ma pháp cầm tù cơ thể Yurika đã bị giải trừ và giải phóng cho Yurika.

“Không thể nào... mình chưa từng nghe về ma thuật trắng... Mà quan trọng hơn là nó tiêu tốn bao nhiêu ma lực để giải trừ ma pháp khác mà không cần sự trợ giúp của gậy hay niệm phép...?”

Đó là ánh sáng trắng đã cứu mạng Koutarou và những người khác đôi ba lần trong quá khứ. Nhưng chỉ có Maki là để ý đến nó bởi cô đang cảnh giác với Koutarou. Bởi thế mà mỗi nghi ngờ trong cô càng lớn hơn nữa.

“Dù hấn ta có thể bù trừ cho việc thiếu gậy và bộ đồ ma pháp bằng các vật phẩm ma thuật, mình cũng không thể coi nhẹ được khi hấn có thể ra phép mà không cần niệm hay có động tác gì cả. Có vẻ mình cần phải dùng đến...”

(Không biết ma thuật Satomi Koutarou sử dụng là gì nhưng có cái đó thì chỉ ít...)

Đôi mắt Maki nhú lại, nụ cười nở trên mặt cô.

“Đi nào, Yurika. Kết thúc rồi.”

“Phải đó. Mình hiểu lý do cậu phải bí mật tập luyện ở nơi rộng lớn thế này nhưng cũng phải biết giới hạn chứ.”

“Mình không có luyện tập gì cả, đây là cuộc chiến thật mà!”

Trong khi Yurika mà Koutarou vẫn tranh cãi, Maki gọi với vào kho vật liệu gần đó.

“Ra đây, Sakuraba Harumi!”

“Ế!?”

“Sakuraba-senpai!”

Nghe cái tên không mong đợi từ đôi môi của Maki, Koutarou và những người còn lại nhanh chóng quay sang cô.

“S-Satomi-kun, Nijino-san.”

Harumi trong bộ đồng phục xuất hiện từ đằng sau kho vật liệu. Nhưng điệu bộ của cô khá kì lạ. Thần thái cô tái nhợt đi còn cử động thì cứng nhắc. Thấy thế, Koutarou lo lắng nói.

“Có chuyện với chị thế, Sakuraba-senpai!”

“Mình không biết. Cơ thể mình tự di chuyển, mình không thể làm được gì cả!”

Harumi sợ hãi khi cơ thể cô tự động di chuyển. Kiểu như khi bạn muốn làm gì đó nhưng cơ thể lại không tuân theo ý chí của bạn vậy.

“Sakuraba-senpai!”

“Em sẽ cứu chị ngay đây!”

“Tại sao Harumi lại đến đây...”

Thấy Harumi tỏ ra đau đớn, Koutarou và những khác chạy lại chỗ cô. Koutarou không nghĩ là Harumi đang nói dối.

“Không được đâu.”

“S-Satomi-kun!”

Tuy nhiên, Maki đã nhanh hơn và tiến lại chỗ của Harumi. Nhìn thế, cả đám Koutarou dừng lại.

“Cậu đang có ý gì vậy, Maki-san!”

“Chẳng phải đã rõ ràng rồi sao.”

Maki đưa cây gậy về phía Harumi.

“Ra đó trò của cậu sao, Maki-chan!”

“Phải đó Yurika. Mặc cho cô và tên kia có mạnh nhường nào thì các người có thể chiến đấu mà vẫn có thể bảo vệ cô gái này không?”

“Mấy người đừng có vô lý thế chứ! Không như mấy người, thể trạng của senpai yếu lắm đó! Đừng có mà lôi chị ấy vào thế chứ!!”

“Mình không làm gì cả! Mình không có biết là Sakuraba-senpai đang ở đây!”

“Biểu lộ tuyệt lắm, Yurika, Satomi Koutarou. Ta đã chờ để nhìn bộ dạng đó của hai người này giờ.”

Nhìn khuôn mặt của Koutarou và Yurika, Maki thỏa mãn khi cô đã đọc tình huống chính xác.

(Như mình nghĩ, cô gái này rất quan trọng với Yurika...)

Kể từ khi Maki đi qua Harumi lúc ở trên sân thượng, cô đã luôn luôn biết rằng Harumi có giá trị để lợi dụng.

“Satomi-kun!!”

“Nào, giờ cô tính làm gì, Rainbow Yurika, Satomi Koutarou!? Các người sẽ tấn công cô gái này cùng với ta sao!?”

“Hừ, Maki-chan, như thế thật không công bằng!”

Harumi không thể di chuyển theo ý mình bởi ma pháp của Maki. Maki đã lên kế hoạch sử dụng cô như một tấm khiên để chống lại những đòn tấn công của Yurika và Koutarou.

“Koutarou, có điều gì đó lạ lắm.”

“Anh biết!”

Koutarou và Sanae gật đầu và nhìn Maki.

“... Maki-san, dừng lại đi! Sakuraba-senpai không còn sức nữa! Đừng kéo chị ấy vào chuyện này!”

“Dĩ nhiên là cô ta phải như thế rồi. Thế nên ta mới chọn cô ta!”

Koutarou không biết tình huống mà Harumi đang mắc phải, nhưng cậu chắc chắn có sự liên quan tới cô.

(Chuyện gì đang xảy ra vậy? Không phải màn cosplay thôi sao?)

Hơn nửa năm qua, Koutarou không nghi ngờ gì là Yurika chỉ đang cosplay. Nhưng quan điểm của cậu dần dần thay đổi khi nhìn thấy thứ mà cậu không hiểu rõ.

Koutarou chỉ bắt đầu cảm nhận như thế sau khi Harumi xuất hiện trong công trường này. Và khi cậu nghĩ lại thì cậu không thể tin rằng Yurika có liên quan đến vụ này. Cô và Harumi rất thân nhau, gọi họ là bạn thân cũng chẳng sai, và Yurika cũng biết tình trạng sức khỏe của Harumi như thế nào. Đơn giản là cậu không thể tin là cô sẽ lôi kéo Harumi vào một màn cosplay y như một bộ phim hành động thế này. Quan trọng hơn là Harumi đang sợ hãi. Dù là Koutarou thì cậu cũng biết rằng cô không hề diễn kịch.

“Satomi-kun, Nijino-san, chuyện gì thế này?”

“Sakuraba-senpai cứ chờ đã, em sẽ đến ngay!”

“Maki-chan, thả Sakuraba-senpai ra!”

“Cuộc tranh cãi kết thúc rồi, Sakuraba Harumi bảo vệ ta!”

“Kyaaa! C-ái gì thế!?”

Maki lẻ đi Koutarou và ra lệnh cho Harumi khiến cô bắt đầu di chuyển không theo ý muốn.

“Yurika, chuyện gì đang xảy ra vậy hả?”

“Đã bảo là mình đang chiến đấu với Maki-chan rồi cơ mà!”

“Koutarou, chuyện gì thế này? Yurika có vẻ cosplay nhưng phải chăng cô Maki kia là một pháp sư thật sự?”

“Dựa theo mọi chuyện đang xảy ra, có vẻ như là-”

“Stone Rain – Mode – Effective Time – Twice!”

* {Mưa đá-Chế độ-Thời gian hiệu quả-Gấp đôi}

“Satomi-san, cậu ta đang tấn công đấy! Đừng có mà đứng đó!”

“Wahhhh!”

“Kyaaaa!”

Koutarou bắt đầu la lên khi chưa kịp dứt câu. Những viên đá nằm quanh công trường bay lên trong không khí và bắt đầu dội xuống chỗ họ. Đó là ma pháp của Maki-chan, nhưng khi những viên đá sắp rơi xuống, Yurika đã sẵn gậy mà niệm

“Quick Cast – Force Field!!”

* {Niệm nhanh-Trường sức mạnh!!}

“Au, auauauau, chờ đã, gì thế?”

Những viên đá lao về hướng cơ thể của Koutarou đã dừng lại đột ngột. Khi Koutarou cẩn trọng nhìn lên, cậu có thể một kết giới màu vàng đã làm chệch hướng những viên đá.

“Chuyện gì vậy?”

“Em không biết...”

Không rõ tình hình, Koutarou quay lại chỗ Yurika, người đang giữ cây gậy quá đầu mình. Ánh sáng màu vàng kia chảy ra cây gậy của cô, và nó lan tỏa ra như một cái ô và tạo nên một kết giới màu vàng.

“Yurika, cậu...”

“Cậu có sao không, Satomi-san?”

Yurika đã dính một vài viên đá nên một vài vết thương chảy máu trên đầu và tay chân cô. Nhưng Yurika tỏ ra không quan tâm gì chúng mà chỉ nở nụ cười với Koutarou.

“C-ậu dùng ma... thuật?”

Dù có là Koutarou thì cậu cũng có thể hiểu rằng vụ mưa đá kia đã được chặn lại bởi ma thuật của Yurika.

“Đó là chuyện mình đã nói với cậu ngay từ đầu rồi!”

Khi Yurika nói thế, dòng nước chảy ra từ khóe mắt cô.

(Vây ra những gì mình thấy lúc đầu gặp mặt không phải trò đùa gì cả, mà tất cả đều là sự thật sao...)

Khoảnh khắc mà Yurika đã chờ đợi, hơn nửa năm trời qua, cuối cùng Koutarou cũng đã nhận ra sự thật.

“Bắt được người rồi!”

Khoảng khắc khi mà cơn mưa đá dừng lại và Maki xuất hiện dưới cây ô ánh sáng. Mưa đá của Maki không chỉ là một đòn tấn công mà còn là thứ che đậy đòn sau đó của cô. Tay chân cô đã được bao bọc bởi ánh sáng đỏ.

“Ôi không!”

Đó là những mũi tên năng lượng, sẽ phóng ra khi chúng tiếp xúc với thứ gì khác. Maki định đã thương Yurika với những mũi tên tấn công ma thuật này.

“Đừng có lo, Yurika!”

“Tsk, Satomi Koutarou!?”

Tuy nhiên, đòn tấn công của Maki không tới được Yurika. Trước khi đó thì Koutarou đã xen ngang vào giữa hai người và túm lấy cánh tay của Maki, làm chệch đòn tấn công của cô. Cậu không biết nên làm gì khi đầu với một kẻ dùng ma thuật nhưng nếu là đánh tay bo thì đó lại là nghề của cu cậu.

“Satomi-san!?”

“Không sao đâu!”

Koutarou túm lấy cổ tay của Maki và hết sức bình sinh kéo cô ra khỏi Yurika.

“Tên này, lại lần nữa!?”

Cùng lúc, ánh sáng đỏ biến mất trên tay cô. Ánh sáng trắng từ Koutarou thoát ra đã xóa bỏ nó.

“Đã vậy!”

Trong khi hai tay của Maki đã bị tóm, cô dùng chân phải của mình để đá cậu. Với khoảng cách này không thể nào tránh được. Và ánh sáng đỏ vẫn còn tỏa trên đôi chân cô.

“Tất sát! Lá chắn của bé Sanae nè!!”

Tuy nhiên, cú đá chết chóc của Maki đã bị chặn lại.

“Anh không sao chứ, Koutarou!?”

“Em cứu anh rồi!”

Sanae đã chặn đòn tấn công bằng poltergeist để đẩy chân của Maki đi. Va chạm với sức mạnh điều khiển của Sanae, ánh sáng đỏ trên chân phải của Maki biến mất.

“Tsk, con ma chết giẫm!”

Maki lợi dụng lúc chân cô bật lại để thoát khỏi Koutarou và dùng nó để lấy đà, cô xoay vòng và tung chân trái.

“Oa!?”

Mất cân bằng khi Maki thoát ra, Koutarou không thể tránh được cú đá của Maki. Có vẻ là cậu sau ăn nguyên cú đá.

“Lướt bầy!”

Tuy nhiên, trước khi cú đá có thể tấn công được Koutarou, đất dưới chân cô đã trôi lên làm cô mất cân bằng. Đó là một ma thuật căn bản của Yurika được cô sử dụng rất đúng lúc Nhưng nó cũng quá đủ để ngăn cú đá kia.

“Làm tốt lắm, Yurika!”

“Tsk, đúng là một chấp ba là bất khả thi! Giải phóng năng lượng!”

Maki giải phóng ma thuật đỏ vẫn còn trên chân trái. Nó tạo nên một vụ nổ nhỏ và một làn khói.

“Uwa!?”

“Như là ta sẽ để các người bắt dễ dàng ấy.”

Vụ nổ làm Maki bị thương nhưng khiến Koutarou mất dấu cô, bàn tay cậu giờ lên đã không thể tóm lấy được cô.

“Sanae-chan Psychogun!”

Nảy ra ý tưởng sau khi nhìn thấy cơn mưa đá ban nãy. Sanae đã dùng sức mạnh của mình để thao túng những viên đá và hướng nó về Maki. Những viên đá đó lao về phía Maki với tốc độ như một viên đạn.

“Tấn công nhóm tuyệt lắm, nhưng-!”

Tuy nhiên, Harumi đã đứng ở ngay hướng mà Maki bỏ chạy. Cô ta đã nấp sau Harumi để tránh những viên đá.

“Kyaaa!”

Thấy những viên đá lao lại, Harumi hét lên.

“Sanae-chan!”

“A, suýt nữa thì!”

Sanae nhanh chóng đổi hướng những viên đá.

Sau khi xoẹt qua khiến tóc mái Harumi hất lên, chúng bay thẳng lên trời.

“Này, dùng Harumi làm lá chắn là không công bằng!”

“Thích nói gì thì nói. Ta sẽ làm mọi thứ để dành chiến thắng ba kẻ chỉ biết đánh hội đồng các người!”

“Nói bậy à! Đánh đồng đội là đặc quyền của anh hùng công lý đó!”

“Sanae-chan, đừng có mà nói mấy thứ ngớ ngẩn đó nữa đi.”

“X-in lỗi.”

Sau khi quở trách Sanae, Koutarou quay lại Maki. Cô đã xuất hiện từ sau lưng Harumi.

(Sự thật là Yurika có thể dùng ma thuật thì có vẻ như Maki-san đúng là kẻ địch. Và một người lấy Sakuraba-senpai làm khiên chắn chắc chắn không thể là người tốt được. Ra là thế... Vậy là các người đã đến, kẻ địch của Yurika, những mahou shoujo xấu xa...)

Nếu Yurika không phải cosplayer mà là mahou shoujo, nghĩa là Koutarou và những người khác đã lờ đi mối đe dọa từ mahou shoujo xấu xa hơn nửa năm trời.

“S-Satomi-kun, Nijino-san, chuyện gì đang xảy ra thế này?”

“Sao thế? Các người không tấn công à?”

Harumi sợ sệt bởi bị dính vào tình huống bí ẩn, còn Maki khiêu khích đám Koutarou, nhưng họ lại chẳng thể làm gì. Đó là bởi họ biết Maki sẽ dùng Harumi làm lá chắn. Koutarou lờn Maki một lúc rồi gọi tên Yurika.

“Yurika.”

“Vâng.”

“Cậu là mahou shoujo, phải không?”

Yurika ngây ngất nghe những lời mà Koutarou nói ra. Cô không thể giấu nổi sự hạnh phúc khi cuối cùng cô cũng có thể truyền đạt được sự thật. Nhưng Yurika đã kìm được nó và gật đầu đáp trả nó.

“Vâng, mình là mahou shoujo của tình yêu và dũng cảm Rainbow Yurika.”

“Vậy hỗ trợ tớ cái.”

“Satomi-san, cậu tính làm gì?”

Yurika nín thở khi nghe Koutarou nói.

“Mình sẽ lao lên.”

“Điều đó thật điên rồ!”

“Nếu Maki-san dùng Sakuraba-senpai làm lá chắn, lựa chọn duy nhất của chúng ta là áp sát và tay bo thôi. Cậu có thể là một mahou shoujo nhưng không hợp kiểu đánh như thế. Hơn nữa...”

Koutarou định nói gì đó nhưng ngừng lại giữa câu.

“Hơn nữa gì cơ?”

“... Trong khi mình lao lên đó, cậu có thể làm gì đó giúp Sakuraba-senpai được không?”

Koutarou đáp lại với câu trả lời khác với điều cậu định nói ‘Hơn nữa, cậu đâu thể đâm Sakuraba-senpai được’. Đó là điều mà Koutarou định nói. Trong tình huống xấu nhất thì họ cần hạ Harumi để cứu lấy cô. Tuy nhiên, cô nàng pháp sư thiếu nữ nhút nhát mà cực kỳ dịu dàng kia chắc sẽ không để cậu làm điều đó.

“Mình hiểu rồi, mình sẽ cố.”

“Ừ, gắng lên.”

Koutarou gật đầu với Yurika và quay lại với Maki.

“Maki-san, cậu có thể trả Sakuraba-senpai cho bọn này được không?”

“Cậu hỏi ngu ngốc. Ta sẽ thả cô ta nếu hạ hết các người.”

(Có phải hấn cố biến cuộc chiến sang cuộc độ sức tay đôi, hay là hấn sẽ cố cứu Sakuraba Harumi trước? Trong trường hợp đó, mình có nên dùng cô ta để đe dọa chúng? Nhưng nếu mình mất con tin, nó sẽ trở thành cuộc chiến một chọi ba... Nếu thế!)

Maki chuẩn bị gậy và bắt đầu niệm phép.

“Blast Fireball – Modi—”

* {Hỏa cầu nổ-Bổ sung-}

Một quả cầu lớn đường kính khoảng 1m xuất hiện trên đầu cây gậy của cô.

“Koutarou, tệ rồi.”

“Lên nào, Yurika!”

“Vâng!”

Koutarou bắt đầu lao vào Maki cùng lúc cô bắt đầu luyện phép. Sanae hơi giữ chút khoảng cách với Koutarou khi bay theo cậu. Chồng lại một người dùng vũ khí tầm xa, cả ba mà tụ lại chỉ khiến họ trở thành mục tiêu dễ dàng hơn thôi. Họ cần tạo khoảng cách giữa họ và Yurika người có thể dùng ma thuật để bảo vệ họ.

“-fier- High Concentration”

* {-Cô đặc cao}

Ngay khi Maki kết thúc câu, quả cầu lửa cô đặc lại. Đổi lại, nhiệt độ của nó tăng nhanh chóng. Màu sắc của nó chuyển từ đỏ sang trắng khi nó co lại cỡ quả bóng chày.

“Satomi-san, cẩn thận quả cầu lửa! Mình không thể can thiệp trực tiếp của nó, dù với ma thuật của mình chẳng nữa!”

“Hiểu rồi!”

Sau lời cảnh báo của Yurika, cơ thể của cả Koutarou và Sanae đều được bao quanh bởi ánh sáng vàng. Đó là ma pháp bảo vệ của Yurika đã ám lên hai người.

“Ồ, nghe có vẻ ổn nhì.”

Maki cười với đám Koutarou. Tuy nhiên, nụ cười đó không có chút nhân từ nào trong nó.

“Ta đâu có ý định bắn các nguoi đâu.”

“Cái gì!?”

“Nghĩa là thế này nè!”

Liếc mắt nhìn đối thủ, Maki chỉ cây gậy của cô vào đối tượng.

“... Ế?”

Đối tượng của cô ta ở ngay phía chéo đằng sau cô, Sakuraba Harumi. Ngay sau đó, quả cầu rời khỏi gậy của cô ả và bắt đầu lao về Harumi.

“Cái gì, nguoi nhầm Sakuraba-senpai!?”

“Koutarou, Harumi sẽ bị giết mất!”

Nghẹn lửa đã được bắn ra, nên cả Koutarou và Sanae chẳng thể làm được gì hơn. Dù có đánh bại Maki thì cũng chẳng thể cứu nổi Harumi.

“Kyaaa!”

Nhìn thấy quả cầu lửa bay về phía mình, Harumi hét lên. Không hiểu nổi tình hình cũng như chẳng thể di chuyển nổi cơ thể, cô không thể làm được gì, không một cách nào để cô có thể bảo vệ mình khỏi ngọn lửa đó.

(Sakuraba-senpai!!)

“Cancel”

* {Hủy bỏ}

Trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc đó, người duy nhất có thể hành động là Yurika. Cô đã hủy ma thuật mà cô đang niệm và bắt đầu ra phép khác.

“Recall – Precast – Teleport!”

* {Triệu gọi-Định hình-Dịch chuyển!}

Ma pháp dịch chuyển. Thường thì nó yêu cầu một khoảng thời gian để niệm phép và chuẩn bị, nên cô đã triệu gọi và sử dụng câu chú mà cô đã chuẩn bị từ trước. Đó là một ma pháp át chủ bài xài một lần của cô. Khoảng khắc mà cô kết thúc câu thần chú thì cô biến mất khỏi vị trí của mình và xuất hiện trước mặt Harumi.

“Koutarou, Yurika đang-!”

“Yurika!? Cậu đang làm gì thế!?”

Sanae bất ngờ khi thấy Yurika dịch chuyển. Nhưng Koutarou lo lắng hơn khi thấy nơi mà Yurika dịch chuyển đến. Yurika khua cây gậy và bắt đầu niệm.

“Miễn là không phải đòn trực diện thì nó có thể bảo vệ chị...”

Yurika mỉm cười khi nói. Cùng lúc, ma pháp của cô hoạt động và ánh sáng màu vàng bao lấy Harumi.

“Nijino-san, bạn-”

“Mọi chuyện nhờ cậu đó, Satomi-san.”

Và thế là quả cầu va vào cơ thể Yurika.

Phần 9

Yurika đã nhận ra đây là cái bẫy của Maki từ trước. Cô sẽ không làm những điều như việc ném đi con át chủ bài của mình, con tin của cô. Dù biết là thế nhưng Yurika vẫn phải bảo vệ Harumi. Điều không tưởng tượng nổi đã xảy ra.

“Yurikaaaaa!”

“Nijino-san!”

“Yurika, sao chị lại!?”

Khoảnh khắc mà quả cầu lửa chạm vào Yurika, năng lượng bên trong nó tuôn trào ra. Một nguồn năng lượng lớn vượt qua ma pháp phòng ngự của Yurika và thiêu cháy cô. Trong biển lửa, cơ thể thoi thóp của Yurika gục xuống mặt đất.

Nhờ hành động của Yurika mà Harumi không bị sao cả. Một vài ngọn lửa đang thiêu đốt Yurika tiến tới chỗ Harumi nhưng bị cản bởi ma pháp bảo vệ của cô.”

“Như ta nghĩ, đúng là một cách vô cùng đơn giản.”

Maki lạnh lùng nhìn Yurika sống sót trên mặt đất.

(Phải, đó là giới hạn của Rainbow Heart. Người có quá nhiều thứ để bảo vệ, nhưng vì thế mà người lại chẳng thể bảo vệ được thứ gì...)

Tuy nhiên, trong khoảnh khắc có sự thương cảm trong ánh nhìn của cô.

“Satomi-kun! Nijino-san, Nijino-san đang-!!”

Vẫn không thể di chuyển, Harumi hét lên. Cô cuống cuồng khi thấy Yurika ngất đi sau khi bảo vệ cô.

“Yurika! Đây, Yurika”

Koutarou chạy lại chỗ Yurika và nâng cô lên. Cô vẫn chưa chết nhờ ma pháp phòng hộ của mình, nhưng cô đã chịu vết thương vô cùng nặng nên đã bất tỉnh.

“Chị ta vẫn ổn... chứ?”

Sanae bèn lên nhìn Yurika. Sanae có thể nhìn thấy năng lượng tâm linh của Yurika nhưng do nó đang yếu dần đi nên Sanae tỏ ra lo lắng.

“Như thế thứ này có thể giết được cậu ta ấy.”

Koutarou giận dữ khi ôm lấy Yurika. Tuy nhiên, cơn giận ấy không nhắm về Maki mà là chính bản thân cậu.

(Sao mà không tin cậu ấy suốt nửa năm qua!? Chuyện này đã chẳng xảy ra nếu mà tin cô ấy!)

Bởi cậu đã không tin Yurika, cậu đã lờ đi mối đe dọa từ mahou shoujo xấu xa hơn nửa năm trời. Nếu cậu tin tưởng cô, họ chỉ ít đã chuẩn bị một vài kế hoạch. Như thế thì Yurika đã không thành ra như thế này. Koutarou không thể tha thứ cho chính bản thân cậu. Cậu nên tin điều mà Yurika đã cảnh báo

trước, thậm chí một chút trong số đó thôi. Con cuồng nộ và giận dữ sôi sục trong cậu.

“Satomi-kun...”

Khi đó, Harumi bắt đầu lờ mờ đoán được tình hình. Yurika không phải cosplayer mà thứ gì đó khác hẳn. Cô không biết về thứ mà cô chứng kiến là ma thuật hay là gì nhưng cô biết rằng Yurika đã chiến đấu mà cô ấy đã đặt cược cả tính mạng.

“Đừng tự trách bản thân, Satomi-kun.”

“Nhưng, nếu em đã tin cậu ấy thì mọi chuyện đã chẳng xảy ra!”

Nói là thế nhưng bình thường làm gì có ai tin tưởng một người lần đầu mới gặp lại nói về ma thuật, mahou shoujo rồi kẻ địch đang tới chứ.

“Không cần phải hối lỗi đâu. Toàn bộ các người sẽ sớm đi theo cô ta thôi.”

“Maki-san!!”

Maki hướng cây gậy về hướng đám Koutarou.

(Ra là cô ta nhắm vào Yurika.)

Thấy thế, Koutarou đặt Yurika xuống đất và tiến lên để bảo vệ cô cùng Harumi.

“Tôi không để cô chạm vào Yurika đâu.”

“Nếu người có thể thắng cái đã...”

(Không nhất thiết phải đánh toàn lực... miễn là mình có thể hiểu sức mạnh thật sự của hắn ta là được...)

Maki muốn xác định kỹ năng của Koutarou có. Cô không có ý định đánh bại một đối tượng mà cô không biết tí gì ngay luôn.

“Thế thì tôi sẽ là người chiến thắng!”

(Và nếu mình không thể bảo vệ Yurika, mình sẽ thực sự trở thành một kẻ ngốc!!)

Khoảnh khắc mà Koutarou hét lên, một âm thanh đinh tai, như hai mảnh kim loại nhẹ đập vào nhau, vang lên và ánh sáng trắng rực sáng cả một vùng.

“Cái gì!?”

“Ra người đã chịu bung lụa rồi à!?”

Giữa Koutarou và Harumi, ngay bên chỗ Yurika đang nằm, một quả cầu ánh sáng hiện ra. Quả cầu ánh sáng đó đường kính khoảng 1m tỏa sáng một vùng và nó đang lơ lửng trên Yurika. Khi nó tỏa sáng lên Yurika, biểu lộ của cô giãn dần. Ánh sáng đó đã chữa lành vết thương chí tử của Yurika, như cách mà nó làm với Harumi khi trước vậy.

“Chuyện gì thế!?”

“Koutarou, là thứ ánh sáng đó!”

(Thứ ánh sáng đó, nó lại bảo vệ chúng ta lần nữa!?)

Koutarou chỉ đơn giản là trân trân nhìn thứ ánh sáng đó, còn Sanae dù bất ngờ đã nhận ra nó. Trước đây, nó đã bùng sáng thanh kiếm và bảo vệ Theia, nó cũng nhập vào những chiếc bùa để bảo vệ chính Sanae. Sanae cảm thấy thứ ánh sáng này y hệt cái trước đây.

Trong khi Koutarou và Sanae còn ngạc nhiên trước ánh sáng đột ngột xuất hiện kia thì Harumi đã gọi Koutarou.

“Koutarou-sama...”

“Sakuraba-senpai!?”

Khi Koutarou nhìn Harumi, cậu để ý rằng cô có phần hơi khác lạ. Mái tóc cô tỏa sáng một màu bạc và trên trán cô là một dấu ấn tương tự hình thanh kiếm. Diện mạo của cô như thần thánh hóa; ngôn từ của cô nếu mà phải diễn tả thì nghe như của một vị nữ hay là một thánh nữ vậy.

“D-ung mạo đó là gì...!?”

“Không có nhiều thời gian để giải thích.”

Vừa lúc đó, Harumi vì điều gì đó mà ánh mắt cô tỏ ra quá đỗi dửng dưng. Nó đầy hoài niệm như thể cô gặp lại ai đó đã lâu lắm rồi mà cô chưa hề gặp lại.

Như thể cô đã tìm thấy người mà cô hằng tìm kiếm.

“Nếu em có thể dùng thứ sức mạnh đã chữa lành cho Yurika để triệu gọi thanh kiếm...”

Khi Harumi nói vậy, cô đưa đôi tay mình ra quả cầu ánh sáng. Khi lòng bàn tay cô mở ra trước nó, cô nhắm mắt lại.

(Sakuraba Harumi thoát khỏi ma thuật khống chế của mình!? Cô ta giải trừ nó!? Với ma lực dồi dào như thế, rõ ràng là vậy rồi!)

Maki không khỏi ngạc nhiên khi thấy Harumi có thể tự do cử động.

(Trên hết là cô ta cũng có thể dùng ma thuật sao!? Cô ta đang cố điều khiển ánh sáng mà Satomi Koutarou triệu hồi ra!)

Điều khiến Maki còn sững sốt hơn là Harumi bắt đầu thao túng thứ ánh sáng mới xuất hiện.

“Sakuraba, chị đang làm gì thế!?”

“...Ồn mà, định mệnh của chàng không thể chết ở đây được.”

Khi Harumi đưa tay ra, quả cầu ánh sáng bắt đầu cô đặc như lúc này Maki làm với quả cầu lửa vậy. Tuy nhiên, không giống hoàn toàn, ánh sáng trắng định hình thành một thanh kiếm.

“Koutarou-sama, xin chàng hãy dừng nó. Em không thể triệu hồi cái thật được nhưng không còn nghi ngờ gì, đây là thanh kiếm của chàng.”

“Koutarou, thanh kiếm đó đầy uy lực!? Chuyện gì vậy!? Nó mạnh mẽ đến mức em có thể nhìn thấy nó.”

Sanae có thể thấy sức mạnh tỏa ra từ nó. Ánh sáng trắng tuôn trào ra khỏi thanh kiếm như một cơn cuồng phong. Sanae có thể cảm nhận uy lực của nó phun lên làn da cô. Và mạnh mẽ đến mức Sanae không thể nhìn thấy hình dáng của thanh kiếm.

“Em hiểu rồi!”

(Mình không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng không có thời gian để ngần ngại!)

Koutarou cầm thanh kiếm ánh sáng không chút do dự. Thanh kiếm đơn giản chỉ là một khối ánh sáng, nhưng nó giống y chang với thanh kiếm mà cậu từng mượn của Theia. Nhưng mặc dù thanh kiếm có sức mạnh đáng sợ như thế nhưng lạ thay là Koutarou chẳng mấy lo sợ khi cầm nó. Thay vào đó là sự dịu dàng và đầy ảm áp.

“Koutarou-sama...”

Sự ảm áp tương tự như thứ mà cậu cảm thấy từ nụ cười của Harumi.

“Cầu phúc lành cho chàng...”

“Sakuraba-senpai!?”

Sau khi Koutarou đã cầm thanh kiếm, cậu nhìn Harumi thì chỉ thấy cô ngã xuống đất. Cùng lúc thì mái tóc cô trở lại bình thường và dấu ấn trên trán cô cũng biến mất.

“Không sao đâu, có vẻ chị ta chỉ thiếp đi thôi.”

Sanae hướng tới chỗ Harumi và kiểm tra hơi thở và năng lượng tâm linh của cô ấy. Cô không thấy có gì bất thường cả.

“Ra là thế...”

Cảm thấy an tâm, Koutarou nắm thanh kiếm và quay lại với Maki. Cậu lo lắng cho Harumi nhưng nếu cậu lơ đãng với Maki thì sẽ lại có chuyện tồi tệ khác sẽ xảy ra mất.

“Ta khá bất ngờ đó. Ra đó là sức mạnh thực sự của người...”

Maki không tỏ ra định tấn công, và như cô nói, cô ta đang tỏ ra ngạc nhiên.

“Tôi cũng ngạc nhiên như cô thôi.”

Koutarou cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Bắt đầu là Yurika là một mahou shoujo, kẻ địch của cô là Maki xuất hiện và cả hai đánh nhau. Và sau đó thì Yurika bất tỉnh vì phải bảo vệ Harumi, một ánh sáng trắng xuất hiện và được Harumi chuyển thành một thanh kiếm. Năm nay là một mớ hỗn độn với Koutarou, nhưng hôm nay còn tệ hơn tất cả.

“Người là ai, một con quái vật...?”

Maki nuốt nước bọt khi thấy thanh kiếm trên tay Koutarou. Do cô là người sử dụng ma thuật nên cô biết rất rõ rằng có một lượng sức mạnh cực kỳ lớn ẩn trong đó. Một thứ sức mạnh đủ để làm rung chuyển cả cái công trường này đang cuộc chảy trong thanh kiếm.

(Mình sẽ thử...)

Maki gắng gượng bản thân và hướng cây gậy mình về phía Koutarou.

“Ta đến đây, Satomi Koutarou!”

“Sanae, anh để em lo Yurika và Sakuraba-senpai!”

“Rõ rồi!”

Koutarou vào thế theo kiểu cách Forthorthe và sẵn sàng thanh kiếm. Đó là phong cách đấu kiếm cổ mà Theia đã nhồi nhét vào đầu Koutarou hàng ngày.

“Double Cast – Force Field, Thunder Lance!!”

* {Niệm kép-Trường lực, Lôi thương!!}

Và như mong đợi, Maki đã ra đòn trước do có lợi thế tấn công tầm xa. Cô niệm phép liên tiếp, tạo nên một chiếc khiên để bảo vệ mình và triệu hồi một cây thương sấm sét đầy uy lực.

“Nhận lấy!”

Maki ném chiếc thương điện về Koutarou người đang áp sát lại gần. Thứ mà cô nhắm tới là thanh kiếm của Koutarou do nó có chiều dài sẽ dễ thu hút sấm sét hơn.

“Oooooo!!”

Thấy thế, Koutarou rống lên trong khi đột kích. Đáp lại, ánh sáng cuộn cuộn từ thanh kiếm. Và khi chiếc thương sấm sét kia chạm vào nó thì nó biến mất như thể ngay từ đầu chẳng có gì ở đó cả.

“Cái!?”

“Daaaaaa!!”

Koutarou vung thanh kiếm về Maki đang bị bất ngờ.

“Tsk!”

Maki nghiêng người và may mắn tránh được thanh kiếm trong kẽ tóc, nhưng khi thanh kiếm chạm được đến cô thì ma pháp bảo vệ cô biến mất.

“Cái gì thế chứ!?”

(Ai ngờ nó mạnh đến như thế! Cứ thế này mình chẳng có tí cơ hội nào nữa! Dùng khả năng chuyển biệt của mình trong trận chiến này thì quá ngu ngốc!)

Một mình thứ ánh sáng tỏa ra từ thanh kiếm của Koutarou đã có thể xóa bỏ thanh thương sét của Maki, và khi chỉ lướt qua cô thôi cũng đủ phá hủy đi lớp chắn ma thuật của cô. Nó là một vũ khí hoàn hảo để đối đầu với một pháp sư.

“Đã thế thì!”

Maki dựa vào dĩa sau khi tránh thanh kiếm để bật ra sau, cùng lúc cô tiếp đất thì cô niệm phép tiếp theo.

“Quick Cast – Fog Cloud – Modifier – Effective Area – Colossal!!”

* {Niệm nhanh-Màn sương-Bổ sung-Diện rộng-Không lồ}

“Cái gì!?”

Maki ra phép tạo sương mù. Vùng tác động rất rộng, phủ khắp toàn bộ cái hồ trong công trường này.

“Cái gì thế!? Mình chẳng thấy gì cả!”

Đám sương dày và hoàn toàn che khuất tầm nhìn của Koutarou. Trên hết, do nó được tạo bởi ma thuật nên cả Sanae cũng chẳng thể nhìn xuyên qua nó.

“Sanae, em ở đó và bảo vệ Yurika và Sakuraba-senpai!”

“Vâng ạ!”

Koutarou dùng thanh kiếm để xóa bỏ đi đám sương, và từng chút một, Sanae đã có thể nhìn được. Koutarou sẵn thanh kiếm và để ý xung quanh.

(Cô ta không tấn công? Tại sao?)

Nhưng không biết cậu tìm kiếm bao lâu chẳng nữa thì cậu cũng không thể tìm được Maki. Đã không có một đòn tấn công bất ngờ nào hết. Trong lúc Koutarou vẫn cảnh giác phòng vệ, gió đã làm mờ đi con sương. Và khi làn sương tan đi hết thì chẳng thấy Maki đâu nữa cả.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!*? Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Ánh nắng và Cầu vồng

Phần 1

Khi âm thanh chiếc phấn của giáo viên toán chạm vào mặt bánh vang lên, Theia nhìn về phía chỗ ngồi của Koutarou.

(Cuối cùng, hẳn ta không quay lại sao...)

Mặc dù tiết năm đã bắt đầu, Koutarou vẫn chưa quay trở lại, để mặc chiếc ghế trống của mình.

(Phải rồi, điện thoại!)

Theia rút chiếc điện thoại của cô ra khỏi túi. Do số của Koutarou đã được lưu nên cô có thể gọi cho cậu ta.

(Nhưng...)

Nhưng Theia không làm thế. Thay vào đó, cô tỏ ra u ám.

(Tiết 5 mới bắt đầu... và mình đang ở giữa lớp học... Phải rồi! Mình đang giữa giờ học nên chắc không còn cách nào khác!)

Theia bào chữa cho bản thân và cất chiếc điện thoại vào túi. Thực tế thì có vài cách để cô gọi cho cậu ta. Cô có thể giả bệnh để đến phòng y tế. Nhưng Theia không thể làm thế được. Nếu cô gọi cho cậu, cô chẳng biết nói gì.

(Thôi, tốt hơn là tiếp tục học!)

Cất chiếc điện thoại rồi, cô quay lại với tập vở của mình để trên bàn. Tập vở đầy chữ viết nguệch ngoạc cho vở diễn sắp tới. Cô đã chuẩn bị cuốn tập này cho kịch bản mới, nhưng cô mới chỉ bắt đầu. Chưa có câu từ nào được định hình, tất cả chỉ nằm ở mức ý tưởng.

(Như mình nghĩ, nếu mình không thể hiểu rõ cảnh này, mình cũng không thể tạo ra những đoạn khác...)

Cảnh đó là cảnh cuối của câu chuyện: cảnh biệt li giữa Blue Knight và Silver Princess. Cuộc chiến đã kết thúc và Silver Princess lên ngôi nữ hoàng. Sau khi thấy thế, Blue Knight đã bỏ đi, dù chàng biết Silver Princess có tình ý với mình.

Dựa vào những sử gia thì chàng đơn giản quay về quê nhà nơi mà gia đình chàng đang chờ đón, hoặc chàng sợ tồn tại của mình có thể gây ra một cuộc xung đột quyền lực khác. Vì thế mà chàng đã rời bỏ Silver Princess. Cũng có giả thuyết rằng chàng đã bị ám sát. Blue Knight không xuất hiện trong lịch sử lần nào nữa sau đó, sự thật chỉ được chứng thực vào 2000 năm trước. Nên cảnh chia ly của cả hai đều nằm trong bí mật, và nó cũng là đoạn cao trào nhất của câu chuyện tình lãng mạn vĩ đại này. Và như thế, nó được yêu quý bởi mọi người ở Forthorthe, cả quá khứ lẫn hiện tại.

(Có một sự thật hiển nhiên là Silver Princess đã đem lòng yêu Blue Knight... nhưng còn Blue Knight thì sao?)

Dĩ nhiên là Theia cũng vậy. Bởi cái cách mà cô cảm nhận về Blue Knight nên chính cảnh này là khởi điểm của cô, cô cũng muốn viết nên những đoạn còn lại để làm sao khiến cho cảnh cuối này được tráng lệ nhất. Theia nắm chặt cây bút trong tay, nhưng cô vẫn chưa quyết định phải làm gì.

(Nếu người ấy yêu cô thì họ cũng chỉ ít có một nụ hôn...)

Hôn. Khi Theia nghĩ về từ ấy, cô tưởng tượng ra một chàng trai và một cô gái hôn nhau. Nhưng hai người đó lại chẳng phải Blue Knight và Silver Princess, mà lại là một chàng trai trẻ mập mờ với cô gái với mái tóc hoàng kim xinh đẹp.

(Một nụ hôn à...)

Theia đắm mình trong sự tưởng tượng trong khi tiếng phấn gỗ lách cách vang nhanh lên mặt bảng. Tuy nhiên, trái tim của cô còn đập nhanh hơn.

(A!)

Sau khi mơ màng trong một vài giây, Theia lấy lại xúc giác. Mái tóc xinh đẹp cô phấp phới bay, còn khuôn mặt cô ửng đỏ.

(Không, không, người đáng ra hôn nhau phải là Blue Knight và Silver Princess mới phải! T-à sao lại là ta với một tên con trai thô lỗ ấy chứ!?)

Trong khi Theia còn đỏ mặt vì xấu hổ, cô nhanh chóng cố lái giống ý tưởng nụ hôn kia. Nhưng bàn tay cô dừng lại sau khi viết nên dòng đầu tiên.

(N-hung, do mình là người hướng dẫn diễn xuất của hân, mình... m-ình sẽ... hôn... hân... như cách một cặp uyên ương thường làm. Một nụ hôn làm ngừng hơi thở, một nụ hôn s-âu... luyện tập... vô số... vô số lần...)

“F-uaaaaaa...”

“Điện hạ?”

Và Theia ngã vật ra bàn. Mặt cô đỏ rực, cô đã rũ rượi do bộ não cô bị quá tải.

“Điện hạ, sao thế?”

“Ha... ahh... xin hãy... hôn nhẹ nhàng thôi...”

Lo lắng, Ruth người ngồi bên lắng người Theia, nhưng Theia không có chút phản ứng và cứ lằm bằm những lời vô nghĩa.

“Ruth-chan, không sao đâu Ho! Dựa theo những gì quan sát được, cô ấy chỉ bất tỉnh bởi suy nghĩ quá nhiều thôi Ho”

“Một lúc là cô ấy hồi phục đó mà Ho! Nên đừng có lo Ho”

“Ra là thế... cảm ơn trời...”

Karama, Korama lại gần Ruth khi đang ngủ trang. Ruth thở dài nhẹ nhõm sau khi nghe báo cáo của 2 con haniwa.

“Thế sao Theia-chan lại ngất Ho?”

“Anh cũng muốn biết Ho! Chúng ta nên kiểm tra xem để ngăn ngừa nó Ho”

Hai con haniwa bắt đầu trèo lên bàn Theia. Hình ảnh hai con haniwa bám vào chân bàn trèo lên trông rất dễ thương, nhưng chúng đang ẩn mình nên chẳng có ai được chiêm ngưỡng nó.

“Toàn là chữ nguệch ngoạc nè Ho”

“Quyển tập hoàn toàn đầy chữ nè Ho”

“Điện hạ đã bận bịu để tạo ra bản thảo cho vở diễn mới.”

“Ho! Thật là nghiêm túc Ho”

“Hoho! Chúng ta không thể ngăn được rồi Ho! Chúc may mắn nha Theia-chan.”

Hai con haniwa nhìn Theia đầy ngưỡng mộ, đôi mắt trống rỗng của chúng trông có vẻ dịu dàng hơn.

“Luyện tập... đó là luyện tập nên... một lần nữa...”

“Karama, Korama, để cô ấy yên.”

“Ho rõ Ho Nee-san.”

“Chúc ngủ ngon Ho, Theia-chan, nghỉ khỏe nha Ho!”

Bị la bởi Kiriha, Karama và Korama ngoan ngoãn quay về bàn Kiriha. Hai con haniwa nhìn dễ thương khi chạy qua bàn Kiriha, nhưng lúc này, cũng chẳng ai nhìn thấy chúng. Điều đó cũng đúng với chủ nhân của chúng, Kiriha. Nhưng trong trường hợp của cô, không phải cô không thấy chúng mà cô đang bận nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Nhưng chuyện gì đang xảy ra với Koutarou và Yurika vậy? Cứ thế này, tiết năm sẽ kết thúc...”

Kirihia đã nhìn về phía cổng trường một hồi lâu. Nhưng cả Koutarou lẫn Yurika đều không xuất hiện khi đồng hồ cứ thế mà quay.

“Mình mong là không có chuyện gì lạ xảy ra...”

Kirihia dự định gọi cho Koutarou ngay khi lớp học kết thúc. Không như Theia người đang bất tỉnh đằng kia, chuyện đó chẳng là vấn đề đối với Kirihia.

Phần 2

Trong lúc mà Theia đang là đi trong lớp học, Koutarou vẫn đang ở chỗ cổng trường. Thậm chí Maki đã biến mất nhưng Koutarou và Sanae vẫn chưa rời đi được. Lý do là cả Yurika lẫn Harumi đều đã ngất xỉu. Điều duy nhất mà Koutarou có thể làm là đưa họ tới chiếc lều dựng sẵn trong cổng trường.

“Anh gọi được chưa?”

“Không có hồi âm.”

Koutarou muốn liên lạc với Theia và những người khác để đến chữa cho Yurika. Nói về hồi phục thì trang thiết bị chữa trị trên Blue Knight còn tân tiến hơn cả bệnh viện. Cậu cũng muốn liên lạc với họ để đối phó với Maki.

Nếu họ biết kẻ địch mới đã xuất hiện thì cả Theia lẫn Kirihia sẽ không ngồi yên, Nhưng vì lý do nào đó mà điện thoại của cậu không bắt được sóng.

“Thế thì em có nên đến trường gọi họ không?”

Do Sanae là ma nên cô có thể bay thẳng tới trường. Khi mà điện thoại không dùng được thì đó là cách nhanh nhất.

“Em làm được chứ? Anh giờ không thể rời khỏi đây được.”

Do Koutarou không thể bỏ mặc Yurika và Harumi một mình được nên cậu nhanh chóng chấp nhận ý kiến của Sanae.

“Em hiểu rồi. Em đi gọi họ ngay.”

“Ừ, anh trông đợi vào em đó, Sanae.”

“Vâng.”

Được Koutarou nhờ, Sanae vui vẻ gật đầu và bay xuyên qua lều.

“Hơ?”

Khi Sanae bay về trường, cô cảm thấy cơ thể cô nặng kị lạ.

“Kì lạ quá... chuyện gì vậy ta?”

Như một dây cao su đang kéo cô lại vậy. Và cô càng rời ra cái lều mà Koutarou đang ở bao nhiêu thì lực kéo càng mạnh bấy nhiêu.

“Gừ, gì thế chứ... mình chẳng biết nó là gì nhưng đừng có ngáng đường tui. Tui đang vội mà.”

Sanae không thể dừng ở đây được. Giờ đây cô có một việc khẩn được Koutarou giao cho. Nếu cô hoàn thành nó, chắc chắn cậu sẽ khen cô bé. Bởi thế mà Sanae tăng tốc để chống lại thứ sức mạnh đang kéo cô lại.

“Thà tui ra, Koutarou đang chờ!! Ế, hử!? Biến mất rồi sao!?”

Cứ như cái thứ đang kéo chân cô biến mất vậy. Do dây cao su kéo căng quá nên nó đã khiến Sanae lộn cổ vài vòng trên bầu trời.

“Ohoho... gì vậy...?”

Sau khi nhìn xung quanh, cô nghiêng đầu khi hơi bay thấp xuống. Sanae chưa từng có kinh nghiệm như thế trước đây.

“Mà, mình đã trở lại bình thường rồi nên quan tâm làm gì.”

Tuy nhiên, sau khi trở lại bình thường thì cô nhanh chóng bỏ qua nó và bắt đầu bay đi. Sanae bình thường chẳng cân nhắc chuyện gì rồi mà giờ đây cô còn phải đi giúp Koutarou.

“Mình phải nhanh tới trường.”

Thực tế thì thứ kéo cô lại là cảm xúc của chính cô. Đầu tiên thì cô ám căn phòng 106, nhưng theo thời gian thì cô đã chuyển sang ám Koutarou. Thứ

phục vụ cho việc ám đó cũng chính là cảm xúc của cô, cảm xúc muốn giúp Koutarou đã vượt qua cái cảm xúc muốn được ở bên cậu.

“Tốt rồi, mình sẽ cố gắng!”

Việc ám quẻ chuyển từ căn phòng sang Koutarou chứng tỏ sự gắn bó giữa cô với Koutarou đã tăng đến mức nào.

Harumi nhanh chóng mở mắt ngay sau khi Sanae rời đi.

“H-ừ... mình...”

“Sakuraba-senpai, chị không sao chứ?”

“... Koutarou-sama...?”

Và thứ mà cô đã đi tìm kiếm suốt 2000 năm-

“A... ừm, mình...”

Harumi đã thoát khỏi trạng thái lên đồng của mình. Cô nhớ lại chuyện xảy ra trước khi cô ngất đi.

“P-hải rồi, Nijino-san, Nijino-san có sao không?!”

Harumi bật dậy và nhanh chóng nhìn quanh và để ý thấy Yurika đang bị thương nằm cạnh cô.

“Nijino-san, Nijino-san!”

Nước mắt bắt đầu xuất hiện nơi khóe mắt cô khi cô lay Yurika. Cô biết rằng Yurika đã bảo vệ cô khi cô bị điều khiển. Khi nghĩ rằng Yurika đã chết vì cô, Harumi không thể bình tĩnh được.

“Bình tĩnh đã, Sakuraba-senpai.”

“Nhưng Satomi-kun! Nijino-san... Nijino-san đang!”

“Không sao đâu, cậu ấy chỉ bất tỉnh thôi.”

Koutarou ôm Harumi để cô đừng lay Yurika nữa.

“Thả, thả mình ra!”

Tuy nhiên, Harumi cố đẩy Koutarou ra. Cô chỉ là đang quá lo lắng về Yurika.

“Em đã gọi người tới giúp rồi nên Yurika sẽ ổn thôi.”

“... Thật sao?”

Sau một vài cố gắng, cuối cùng Koutarou đã thuyết phục được Harumi để cô đừng lay Yurika. Cô sau đó từ từ quay về hướng cậu.

“Vâng, cậu ấy sẽ được chữa sớm thôi.”

“C-ảm ơn trời...”

Harumi thở dài nhẹ nhõm.

(Em xin lỗi, Sakuraba-senpai...)

Thực tế thì Koutarou không rõ độ nghiêm trọng vết thương của Yurika đến mức nào. Nhưng cậu biết nếu cậu không nói thế thì không thể làm Harumi bình tĩnh lại được.

“Mình đã lo lắng rằng sẽ có gì đó tồi tệ sẽ xảy ra với Nijino-san... May quá...”

Harumi dụi nước mắt và nhìn lên Koutarou. Lúc đó, cô mỉm cười trong ánh nước mắt. Cô cảm thấy cực kỳ nhẹ nhõm và hạnh phúc.

“Thế còn chị thì sao, Sakuraba-senpai?”

“Mình ư...?”

Khi Koutarou nhắc đến, cuối cùng Harumi cũng nhận ra tình hình mà cô đã mắc phải.

“A, m-ình...”

Koutarou đang ôm cô và khuôn mặt cậu rất gần. Trong tình huống đó, cô không thể không bối rối.

“A, m-ình ờn, k-h-ông có gì đâu.”

“Thật sao? Nhưng mặt chị đỏ lắm.”

Thấy Harumi hơi khác thường nên cậu lo lắng là cô có thể bị sốt nên đặt tay cậu lên trán cô.

“Có vẻ... chị không có sốt.”

“M-ì-n-h ờn mà!”

Harumi đẩy Koutarou ra và tách khỏi đôi tay của cậu.

(A, ra là thế...)

Nhìn Harumi như thế, Koutarou mới nhận ra là cô nàng đang xấu hổ.

“Em xin lỗi, Sakuraba-senpai.”

Koutarou bắt đầu cũng đỏ mặt và xin lỗi cô.

“K-hông...”

Harumi lắc đầu khi cô hướng mắt xuống đất.

(Cảm ơn trời... may mà Satomi-san bỏ tay ra... chứ mà cứ như thế thì có lẽ mình buột miệng nói gì đó rồi...)

Nếu là người khác thì cô đã chẳng quan ngại đến thế. Lý do thì rõ ràng là vì Koutarou rồi.

“Vây, về chuyện khi nãy, Sakuraba-senpai.”

“A, đ-úng rồi, chuyện gì xảy ra sau đó thế?”

Như để lãng đi tình hình hiện tại, Koutarou đổi chủ đề. Harumi cũng đáp lại theo nên cái không khí kì quái đã biến mất.

“Mình không thể nhớ chuyện gì xảy ra sau khi Nijino-san ngất đi...”

“Ế!? Chị không nhớ gì sao!?”

“Vâng... có chuyện gì sao?”

Harumi nhớ mọi chuyện cho đến khi Yurika bảo vệ cô khỏi quả cầu lửa, và Koutarou đã chạy lại chạy tới đỡ Yurika. Bởi thế nên cô thấy kì lạ khi mà Koutarou tỏ ra bất ngờ.

“K-hông, nếu chị không nhớ thì...”

(Sakuraba-senpai không nhớ gì sao? Vây nó là...?)

Harumi hoàn toàn quên mất việc cô trao thanh kiếm ánh sang cho Koutarou.

(Mà giờ nghĩ lại thì thanh kiếm biến mất sau khi Maki chuồn mất... Chuyện gì đang xảy ra mới được chứ?)

Koutarou cảm thấy bối rối về những thứ quái gở, không tưởng nổi cứ xảy ra xung quanh cậu.

“N, mmm...”

Trong khi Koutarou còn lúng túng, Yurika dần tỉnh lại.

Phần 3

“Yurika!”

“Nijino-san!”

Khi Yurika mở mắt ra, cô thấy Koutarou và Harumi.

“... Satomi-san... Sakuraba-senpai...”

“Cậu ổn chứ, Yurika!?”

Cả hai người đang cười nhưng nước mắt cứ trực trào ra.

“Sao hai người lại khóc...?”

“Tớ không có khóc, đồ ngốc!”

“Bởi vì bạn đã tỉnh dậy, Nijino-san.”

Koutarou hét lên còn Harumi thì khóc. Khi cô nghe thấy giọng họ, cô nhớ lại chuyện trước khi cô bất tỉnh.

Cô nhớ mình đã đấu với Maki, rồi Koutarou và Harumi xuất hiện ở giữa trận đấu và cô đã lĩnh quả cầu lửa cho Harumi. Tâm trí của cô dần dần hồi phục và cô cố gượng dậy.

“Yurika, đừng có ép mình quá! Cứ nằm xuống đi!”

“Mình không thể làm thế.”

Koutarou cố để Yurika nằm xuống, nhưng cô lắc đầu. Không còn cách nào khác, Koutarou giúp cô vực người dậy.

“Satomi-san, chuyện về Maki-chan sao rồi? Chuyện gì đã xảy ra với Maki-chan sau đó?”

“Sau khi cậu ngất đi, bọn này có một trận chạm trán nhỏ trước khi nhỏ đó biến mất.”

“Còn Sanae-chan? Mình không thấy cô bé đâu cả...”

“Điện thoại mình không có sóng nên cô bé đi tìm người giúp rồi.”

“Ra là thế... điện thoại không có sóng là do ma thuật của tui mình.”

“Thật sao?”

Khi Yurika vực dậy nhờ sự trợ giúp của Koutarou, cô thở sâu. Do bị thiêu đốt nên cô bị cháy xén nhiều nơi trên cơ thể.

“He... aaa... trước khi bọn này đánh nhau đã dựng nên một kết giới để ngăn người khác lại gần. Bên trong kết giới, mọi liên lạc đều bị làm nhiễu.”

Kết giới mà Yurika và Maki đã thiết lập trước khi bước vào trận đấu nhằm ngăn người ngoài vào, nhưng nó cũng ngăn người bên trong liên lạc với bên ngoài. Kết giới cản âm thanh, thông tin hình ảnh và sóng điện từ. Thế nên điện thoại mới mất tín hiệu.

“Mình không biết gì về ma thuật nhưng cơ thể bạn có sao không, Nijino-san?”

Với Harumi, sức khỏe của Yurika quan trọng hơn là kẻ địch và ma thuật kia. Cô nắm lấy bàn tay Yurika bằng cả hai tay mình và lo lắng nhìn.

“Em không sao. Em là một mahou shoujo của tình yêu và đừng cảm mà lị.”

“... Thế thì ổn...”

Yurika mỉm cười và gật đầu, nhưng Harumi không thể nhẹ nhõm được khi Yurika mình đầy vết thương.

“Thế cậu tình làm gì bây giờ, Yurika?”

Cô có thể bị thương nhưng vẫn cố gượng dậy nên Koutarou hiểu rằng cô có chuyện cần phải giải quyết.

“Mình sẽ đuổi theo Maki-chan.”

“Bạn không thể liều lĩnh với bộ dạng như thế được!”

Harumi lắc đầu phản đối. Cô không muốn Yurika đi chuyển với những vết thương như vậy.

“Dù thế thì em vẫn phải đi. Không còn nhiều thời gian nữa.”

“Dù có đuổi theo thì cậu biết Maki-san đang ở đâu sao?”

“Đúng, cậu ta chắc đang hướng tới phòng 106, mình chắc chắn.”

“Ồ nhà chúng ta? Tại sao chứ... à, phải rồi, cậu cũng từng-”

“Phải. Maki-chan theo đuổi nguồn ma lực của căn phòng 106.”

Yurika đã nói tương tự như thế ngay lần đầu họ gặp nhau. Một ngày mahou shoujo xấu xa sẽ xuất hiện và nhắm đến nguồn ma lực của căn phòng 106.

“Vậy nên mình cần phải đi, không thể mọi chuyện sẽ tệ đi mất.”

Yurika đứng lên khi cô nói thế.

“Kur...”

Khuôn mặt của Yurika tỏ ra đau đớn và mồ hôi lạnh toát ra khi cô cố đứng dậy.

(Yurika thực sự là đây sao... không, phải nói đây là một mahou shoujo thực sự mới phải...)

Koutarou hiểu gánh nặng trọng trách mà Yurika đang mang. Cô lo lắng về trách nhiệm ấy hơn cả cơ thể hay mạng sống của mình.

(Đã thế thì...)

Koutarou hạ quyết tâm.

“Yurika, tớ sẽ đưa cậu về nhà.”

Vừa nói, Koutarou vừa đưa lưng ra cho Yurika và cúi xuống. Cậu tính cõng Yurika về phòng 106.

“Như thế có được không, Satomi-san?”

Đánh giá mọi thứ từ trước tới nay, Yurika không thể tin nổi lời đề nghị của cậu được.

“Có vấn đề gì sao? Đây là cách duy nhất để bảo vệ phòng 106 mà, đúng chứ?”

“Đúng là thế, nhưng...”

Koutarou không đề nghị chỉ vì thiện chí mà còn bởi những chuyện đã xảy ra cho đến giờ. Cậu cảm thấy mình có nghĩa vụ giúp Yurika do cậu đã không tin lời cảnh báo từ trước của cô. Ngoài ra, cậu cũng muốn giúp cô bạn cùng phòng hơn nửa năm trời qua.

“Như thế thật là vô lý! Nếu Nijino-san tiếp tục chiến đấu trong tình trạng như thế, bạn ấy sẽ gặp chuyện mất!”

Tuy nhiên, Harumi vẫn cương quyết ngăn cản họ. Cô muốn cản người bạn thân của cô lao vào nguy hiểm.

“Nếu em để mặc Maki-chan thì thành phố này hay cả xứ sở ma thuật cũng gặp chuyện mất.”

Nhưng Yurika có thứ cô cần phải bảo vệ bằng mọi giá. Cô đã hứa với người tiền nhiệm, Rainbow Nana. Cô cũng đã dành hơn nửa năm trời sống ở thành phố này. Do đó, Yurika không thể ngước mắt làm ngơ được.

“Lên đi, Yurika.”

“Vâng.”

Khuôn mặt Yurika vẫn còn tỏ ra đau đớn nhưng cô không do dự dựa vào lưng Koutarou. Khi cô đã ổn định, Koutarou đứng lên.

“Satomi-kun, Nijino-san, hai bạn thật sự không thể đi!”

“Chuyện này nguy hiểm lắm nên chị hãy về trường đi, Sakuraba-senpai.”

“Satomi-kun!?”

Thường thì Harumi sẽ thiếu quyết đoán mà bỏ cuộc nhưng lần này cô đã không lùi bước.

“Không, mình không về đâu!”

“Sakuraba-senpai!?”

“Nếu hai bạn mà không dừng lại thì mình không về đâu!”

Đó là lần đầu tiên Harumi đòi hỏi ích kỉ với Koutarou.

Phần 4

Trong khi đó, Sanae đã đến được trường Kitsushouharukaze. Cô đi xuyên qua cửa sổ lớp 1-A và tiến tới chỗ Kiriha.

“Điện thoại của mình cũng không tới được cậu ấy. Có lẽ cậu ta đã tắt điện thoại hoặc bị mất sóng.”

“Điện thoại của Yurika-chan cũng thế. Mà, trong trường hợp cô ấy thì chắc quên trả tiền mạng rồi.”

“Hừm... hai người họ làm gì vậy không biết...”

Tiết 5 đã kết thúc và họ hiện đang ở giờ ra chơi. Kiriha và những người khác đã lấy điện thoại ra gọi và ngồi đối diện lẫn nhau. Nhưng vì lý do nào đó, Theia lại đang nằm gục trên bàn.

Đó là lúc Sanae đến.

“Mọi người, rắc rồi rồi! Đi theo tui, nhanh lên!”

“Sanae? Sao chỉ có mình em là quay trở về?”

“Thế còn anh Satomi và Yurika-sama?”

Thấy Sanae bay về, đám Kiriha mỗi người mỗi cảm xúc. Cả nhóm chỉ cho rằng Yurika đã ngủ hơi quá trón hay đang lêu lổng đầu đó.

“Thì đó! Koutarou và Yurika gặp rắc rồi rồi!”

Sanae, người duy nhất biết chuyện đã xảy ra, hướng tới Ruth và nói tiếp. Cô muốn mang mọi người tới chỗ Koutarou càng nhanh càng tốt.

“Nghe có vẻ không có chuyện tốt lành gì rồi.”

“Rắc rồi gì vậy?”

“Khó để giải thích lắm nên nhanh đi theo tui! Như Yurika đã nói, kẻ địch mới theo đuổi căn phòng của chúng ta đã xuất hiện!”

“Cái gì!?”

Nghe rằng Koutarou đang gặp nguy hiểm, Theia đá chiếc ghế ra và đứng dậy.

“Koutarou có ổn không?! Chuyện như thế nào vậy!?”

Theia nhanh chóng chạy lại chỗ Sanae mà hỏi. Sau khi nghe rằng một kẻ địch đã xuất hiện, trên hết Theia lo lắng về sự an nguy của Koutarou. Về điểm đó thì cả hai cô gái này đều có suy nghĩ như thế.

“Koutarou thì ổn nhưng Yurika bị thương! Nên nhanh lên, chúng ta phải đi thôi!”

Sanae nắm lấy tay Theia và kéo cô ra cửa.

“Rồi, dẫn đường đi.”

Nhưng Theia không cần kéo, cô tự đi. Cô không thể đi cùng Koutarou nhưng nếu cậu chàng mà gặp nguy hiểm là cô sẽ tới đến giúp liền. Đó là trách nhiệm của một lãnh chúa khi cứu tên nô bộc của mình mà.

“Điện hạ, em sẽ hộ tống người.”

“Tôi hiểu tình hình rồi, dù sao cũng không thể lơ đi kẻ địch đang theo đuổi căn phòng 106 được nên tôi cũng sẽ đi.”

“Mình có dự cảm không tốt nên mình cũng sẽ đi luôn. Mình không muốn các bạn trợ của mình dính vào rắc rối.”

Ruth, Kiriha và Shizuka cũng đi theo. 5 cô gái đi qua Kenji người đang đi vào lớp học.

“Ồ? Theia-san và những người bạn, mọi người đang đi đâu đó?”

“Chỉ là một công chuyện chẳng có hồi kết. Báo cho giáo viên là bọn này về sớm nha.”

“Cũng được nhưng... đã có chuyện gì sao?”

Maki và Yurika nghỉ học, Koutarou cũng bỏ về để lấy đồ bỏ quên và chẳng quay lại. Trên hết, Theia, Ruth, Kiriha và cả Shizuka cũng về sớm. Dù là ai cũng cảm thấy là đã có chuyện gì đó xảy ra.

“Mackenzie-kun, theo lời giải thích của Yurika-chan thì mahou shoujo xấu xa đã xuất hiện nên cậu ấy đang gặp rắc rối.”

“Thế à, vậy đi cẩn thận nha.”

Sau lời giải thích ngắn gọn của Shizuka, Kenji mỉm cười và bỏ cuộc. 5 cô gái ra khỏi lớp và chạy về phía cầu thang dẫn đến lối ra.

“... mình đang nghĩ.”

“Về gì cơ?”

“Bình thường thì chẳng ai tin kiểu giải thích như thế đâu nhỉ?”

“Có thể có người tin.”

“Nhưng đó là về mahou shoujo đó.”

“Lẽ thường sẽ ngăn niềm tin đó.”

Như thế là cả năm người họ rời trường và hướng tới giải cứu Koutarou.

Phần 5

(Thật ám áp...)

Đó là điều Yurika nghĩ khi rung lắc trên vai của Koutarou khi cậu đang chạy. Lưng của cậu ta to lớn và khi cô áp má mình vào đó, Yurika có thể cảm nhận hơi ấm từ cậu.

(Mình có thể hiểu tại sao Sanae-chan thích làm thế này...)

Do Yurika đã trở thành mahou shoujo, nên nghiêm khắc mà nói, cô phải cô độc. Không một ai chiến đấu bên cạnh cô, hay biết về thân phận ấy. Dù họ đã ở cùng nhau nhưng Koutarou và những người khác không thực sự hiểu cô. Tuy nhiên, Koutarou cuối cùng cũng đã hiểu và hôm nay cậu cuối cùng cũng đã với tay mình đến cô. Yurika không còn đơn độc. Cô đã tìm thấy một người mà cô có thể dựa vào.

(Mình có chút ghen tị với Sanae-chan khi cô bé luôn được bông đùa này...)

Yurika giữ chặt lấy Koutarou hơn. Vẫn còn một đường dài cho đến khi về đến Corana House. Cô không muốn trở thành gánh nặng cho cậu.

“Này Yurika.”

“Vâng?”

Chú ý đến hành động của Yurika, Koutarou lên tiếng hỏi một điều mà cậu thắc mắc.

“Tại sao cậu lại làm mahou shoujo? Nó đâu có phải cậu sinh ra đã như thế, đúng chứ?”

Cậu đã phong phanh nghe lý do của cô; Yurika đã vài lần nói rằng có một người từng cứu mạng cô. Nhưng cậu chưa từng nghe cụ thể nên cậu nhân lúc này hỏi cô.

“... mình sinh ra trong một gia đình bình thường và sống như một cô gái bình thường.”

Yurika do dự một lúc trước khi trả lời. Cô đã có thể dễ dàng nói chúng khi muốn cậu tin cô. Nhưng giờ khi bị cậu hỏi như thế, cô bắt đầu ngần ngại.

(Thật là, chẳng giống mình gì cả...)

Ngay lúc đó, Yurika cuối cùng nhận ra chẳng phải gì mà ngại khi nói chúng cả.

“Nhưng dường như mình có tiềm năng về ma thuật nên một ngày có một con quỷ đã tấn công mình.”

Đó là hơn một năm về trước. Yurika, một nữ sinh trung học cơ sở, phải ở lại học lớp phụ đạo, và trong ngôi trường trống, một con thú lớn màu đen đã xuất hiện và tấn công cô. Một con thú lớn lằng nhằng nhìn giống một con sư tử với đôi cánh dơi. Con quái đó đến để ăn ma lực của cô.

“Người đã cứu mình khi đó là Nana-san. Người có trọng trách phải bảo vệ vùng đất này.”

“Nana... đó là tên ân nhân của cậu?”

“Phải, nếu không có Nana-san thì mình bị con quái đó ăn sống rồi.”

“Mình hiểu rồi.”

“Ra là mọi chuyện là vậy...”

Harumi, người đang chạy bên cạnh Koutarou, suy tư thì thầm. Nếu Koutarou chạy hết tốc lực thì Harumi có thể chẳng bắt kịp được nhưng cậu không làm như thế sau khi cân nhắc vết thương của Yurika.

“Hồi đó, trách nhiệm của Nana-san là dạy cho mình cách điều khiển ma lực của mình. Nếu mình kiềm chế được thứ ma lực tuôn chảy trong người thì những con quái sẽ không đến tấn công nữa.”

“Vậy người đó đã dạy cậu cách dùng ma thuật?”

“Phải, nhưng chỉ là những ma pháp cơ bản thôi...”

Yurika nhớ lại khi Nana chuyển trường đến trường cô để bảo vệ cô và khi cô dạy Yurika ma thuật căn bản để có thể kiểm soát ma lực bản thân.

“Sau khi học cách sử dụng ma thuật, mình bắt đầu giúp sức Nana-san. Bạn ấy nói với mình rằng đó chỉ là trách nhiệm, nhưng với mình thì cô ấy là một ân nhân. Và nếu đó là trách nhiệm của bạn ấy thì mình sẽ cố gắng hết sức có thể.”

“Thế cậu đã giúp những gì?”

“Do mình chỉ biết ma pháp căn bản, mình không có tham chiến.”

Nana lúc đầu đã phản đối khi Yurika đề nghị giúp đỡ. Cô biết rằng Yurika có tiềm năng lớn về ma thuật nên cô có khả năng dùng ma pháp cao cấp. Nhưng Nana lo lắng về tính cách của Yurika. Cô không muốn Yurika người có một trái tim dịu dàng phải chiến đấu.

“Mình kiểu như phụ tá ấy.”

Nhưng Yurika quá bướng bỉnh nên Nana đã cho phép cô hỗ trợ mình với điều kiện là không làm gì nguy hiểm.

“Mình làm thức ăn và giúp đỡ trong việc điều tra. Nana là người đến từ Folsaria nên cậu ấy không có giấy tờ gì ở đây nên có nhiều việc mà mình có thể giúp.”

Koutarou không nhìn thấy mặt Yurika nhưng cậu có thể tưởng tượng rằng cô đang mỉm cười.

“Folsaria? Đó là gì thế?”

“Folsaria là tên của một xứ sở ma thuật. Vương quốc ma thuật Folsaria, mình nghe nói là nó là một vương quốc không có vua.”

Folsaria tồn tại ở một thế giới khác. Dĩ nhiên, họ không có quan hệ ngoại giao với Nhật Bản nên Nana cơ bản là một người nhập cư trái phép. Bởi thế nên có sự hợp tác từ Yurika như là của trời ban vậy.

“Vậy cô gái Nana đến từ đó à?”

“Vâng, Nana-san là một arc wizards trong lực lượng quân đội của Folsaria, Rainbow Heart. Cậu ấy là người trẻ nhất đạt được danh hiệu Rainbow và là một mahou shoujo thiên tài.”

“Vậy tại sao bạn lại chiến đấu, Nijino-san?”

Nana không muốn Yurika chiến đấu, nhưng mặc dù thế Yurika đã đang phải chiến đấu một mình. Điều đó khiến Harumi quan tâm.

“Chuyện đó...”

Yurika do dự dù cho mới lúc trước, cô còn rất hăng hái kể câu chuyện của mình.

“Bởi vì tại em mà Nana-san đã mất đi ma thuật của mình.”

Giọng Yurika thô ráp và lạnh lùng.

“Mình không thể cái ngày tám tháng trước. Như Sakuraba-serpai hôm nay, mình đã bị Darkness Rainbow bắt cóc.”

“Như mình... chuyện đó...”

“Vâng, Nana-san bị trọng thương vì phải bảo vệ em. Để đánh bại Maki-chan và những người khác, cậu ấy đã dùng toàn bộ ma lực của mình.”

Do vết thương mà Nana nhận do phải bảo vệ Yurika còn tệ hơn những gì Yurika trải qua hôm qua, bởi toàn bộ 7 mahou shoujo từ Darkness Rainbow

đã hội đồng họ. Dù có là một thiên tài thì việc bảo vệ mình khỏi 7 người từ Darkness Rainbow là điều không thể. Trọng thương và bị dồn vào góc, Nana đã dùng hi vọng cuối cùng của mình. Cô giải phóng hoàn toàn ma lực của mình để tấn công 7 cô gái kia.

“Nếu làm thế thì ma pháp sư sẽ chẳng bao giờ có thể dùng ma thuật được nữa. Nhưng Nana-san đã làm thế để bảo vệ em.”

Nó tương tự một vụ nổ khí ga vậy. Nếu khiến ma lực bên trong cơ thể phát nổ thì không bao giờ có thể hồi phục lại ma lực được nữa. Để thực thi nghĩa vụ và bảo vệ Yurika, cô đã từ bỏ cuộc sống như một pháp sư của mình.

“Thế nên... bạn mới tiếp nhận vai trò của người ấy?”

“Vâng, bộ đồ này và cây gậy này nữa đều nguyên gốc thuộc về Nana-san. Em sẽ thay Nana-san hoàn thành trách nhiệm của cậu ấy.”

Không phải như Yurika muốn trở thành mahou shoujo, cô chỉ là muốn trở nên như Nana mà thôi.

“Nijino-san...”

Harumi tôn trọng sự quả quyết của Yurika. Việc bảo vệ Harumi đã có ý nghĩa lớn đến như thế với Yurika. Cảm nhận thấy thế, Harumi càng thấy kính trọng Yurika hơn và cô bắt đầu muốn điều ước của Yurika có thể trở thành sự thật.

“Minh hiểu rồi, Nijino-san.”

“... Sakuraba-senpai?”

“Minh sẽ không bảo bạn dừng lại nữa. Nhưng bạn phải chiến thắng đó. Minh cũng sẽ giúp bạn!”

“Sakuraba-senpai! Nó nguy- ý em là cảm ơn chị rất nhiều.”

Yurika có thể cảm thấy quyết tâm của Harumi. Nó y như của cô vào cái ngày ấy. Do thế nên Yurika đã không từ chối lời đề nghị của Harumi.

“... Ra là thế... cậu đúng là một mahou shoujo...”

Đã hiểu được mọi chuyện, Koutarou tỏ ra buồn rầu. Harumi nhận ra nên nói.

“Chuyện gì thế, Satomi-kun?”

“À không... chỉ là có chút ích kỉ của em thôi, khi nhận ra rằng Yurika là một mahou shoujo, em cảm thấy có chút buồn bã.”

“Buồn bã...?”

“Ý cậu là sao, Satomi-san?”

Thường thì Yurika sẽ cảm thấy cay đắng và khóc nếu nghe những lời nói đó. Bởi dựa theo giọng của Koutarou, bí ẩn thay là cô không có cảm giác như vậy.

“Này Yurika, có nhiều loại người ở xung quanh mình phải không?”

“Vâng.”

Sanae, Theia và Kiriha, Koutarou được bao quanh bởi những người rất đặc biệt.

“Nhưng mình đã luôn nghĩ rằng cậu chỉ là một người bình thường, giống như mình vậy. Cậu sẽ chơi với những người bạn cùng lớp và tận hưởng nó. Dù cho những người khác rồi sẽ phải trở về nơi chốn của họ thì cậu sẽ vẫn ở đây trải qua ba năm học bình thường cùng với mình.”

“Ah...”

Yurika chưa từng nghĩ điều đó. Vài tháng sau khi cô gặp Koutarou, cô đã được sống một cuộc sống như một cô gái bình thường. Tuy rằng nó vừa mới kết thúc. Khoảnh khắc mà Koutarou thừa nhận cô là một mahou shoujo, cũng chính là tín hiệu cho sự chấm dứt cuộc sống bình thường ấy.

“Mình thật ích kỉ phải không? Có thể mình chỉ muốn cậu mãi là một cô bạn cùng lớp bình thường. Phải, một cô bạn cùng lớp bình thường với cái sở thích có phần hơi đặc biệt.”

Khi Koutarou nói như vậy, Yurika cảm thấy thật may khi đang được cậu công. Điều đó không đủ khiến cô phải khóc, nhưng cô biết bộ dạng cô giờ trông rất đáng thương hại.

“Satomi-san...”

(Thế còn mình thì sao? Mình đã muốn trở thành ai, một cô gái bình thường hay một thiếu nữ ma thuật?)

Yurika tự hỏi bản thân, nhưng cô lại không thể tìm được câu trả lời ngay.

“... Yurika, chiến đấu không hợp với cậu.”

Koutarou ngẩng đầu nhìn lên. Mặt trời và cầu vồng đang tỏa sáng trên bầu trời mùa đông.

(Nana-san, phải chăng là cậu cũng nghĩ như thế?)

“Ánh mặt trời và sắc cầu vồng hợp với cậu hơn nhiều.”

Hơn là việc vung gậy và niệm pháp chú, tắm dưới ánh nắng thái dương và ngược nhìn lên bầu trời hợp với Yurika hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha! ? Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tranh đấu và Ma thuật

Phần 1

Thứ 4, ngày 18 tháng 11

Bên trong căn phòng trống 106, Maki đang đứng giữa căn phòng và đang tập trung. Cô đang sử dụng ma thuật của mình để quét toàn bộ căn phòng. Cô mở mắt ra sau một vài phút và lau mồ hôi trên lông mày.

“... Minh hiểu rồi, ra là thanh kiếm mà Satomi Koutarou sử dụng được tạo ra bằng cách thao túng nguồn ma lực tập trung ở đây.”

Từ những gì mà cô nghiên cứu, Maki nhận ra rằng ma lực ở đây không chỉ lớn mà chất lượng cũng rất tuyệt vời. Thứ ma lực đó trùng khớp với ma lực cuộn chảy trong thanh kiếm của Koutarou khi nãy.

“Với loại ma lực như thế này, thậm chí cả Rainbow Heart cũng không thể bỏ mặc được...”

Lý do mà Yurika không thể dùng ma lực tập trung ở đây là bởi Rainbow Heart cấm lạm dụng ma thuật. Tương tự họ cũng cấm việc cô dùng ma thuật để chứng minh thân phận của mình. Nhưng luật cấm đó chẳng liên can tới Koutarou, người không phải thành viên của Rainbow Heart. Như thế rõ ràng là Koutarou có thể sử dụng được nguồn ma lực này.

“Nhưng chỉ mới thao túng một lượng nhỏ đó thôi mà đã mạnh đến mức này rồi. Nếu mình có thể điều khiển nó, mình sẽ xóa bỏ khoảng cách sức mạnh.”

Maki nắm chiếc gậy của mình và nhắm mắt lại lần nữa.

(Nếu mình nhái lại ma pháp mà Satomi Koutarou sử dụng khi nãy... Thực tế thì Sakuraba Harumi cũng đã sử dụng nó nên chắc chắn mình cũng có thể...)

“...Analyze Magic – Modifier – High Precision – And – Casting Time Four Times”

* {Phân tích ma thuật-Bổ sung-Độ chính xác cao-Và-Thời gian niệm gấp 4 lần}

Maki nâng độ chính xác của ma thuật của cô và tiếp tục việc đang làm. Mục đích ban đầu của Maki là điều tra về nguồn ma lực này và loại bỏ đồng minh của Yurika. Nhưng dựa vào những gì mà cô điều tra thì cô có thể đi xa hơn thế. Cô dồn thêm lực vào bàn tay của mình.

(Cứ chờ xem, Satomi Koutarou... Ta sẽ hủy diệt cái thái độ ngạo mạn của nhà ngươi!)

Giờ đây, sự hận thù của Maki đang hướng tới Koutarou, người đã đánh lui cô hơn là Yurika.

“Satomi-san, dường như Maki-chan đang xáo trộn nguồn ma lực ở phòng 106.”

“Có lẽ là vậy, Maki-san đang đứng giữa phòng làm cái gì đó trông khá khả nghi.”

Yurika dùng ma thuật trong khi Koutarou chỉ dùng thị lực tinh anh của cậu để dòm về căn phòng 106. Nhưng dù Harumi cố nheo mắt đến đâu thì cô

cũng chẳng thể nhìn vào trong phòng được.

“Cô ta đang làm gì thế?”

“Cậu ấy có lẽ đang thăm tra căn phòng; mình có thể thấy ma thuật xanh lá, chuyên dùng để bói toán. Và ma thuật hệ màu vàng, dùng để suy thoái. Maki có lẽ tính dùng nó để chiếm quyền điều khiển nguồn ma lực.”

“Còn gì nữa không?”

“Với ma thuật thụ động thế này mình khó thể thấy thêm điều gì nữa.”

Koutarou, Yurika và Harumi đang ở trên tầng 5 của một căn hộ. Từ đó, họ có thể nhòm vào phòng 106. Do họ chọn một tòa nhà xa để tránh bị phát hiện nên Yurika đã gặp khó trong việc xác nhận tình hình.

“Chúng ta có nên đến gần không? Dù có thể sẽ bị phát hiện.”

“Không, dù thế nào chúng ta sẽ đột kích vào, tóe tã tấn công bất ngờ hơn là biết cô ta đang tính làm gì.”

Không quan trọng Maki đang làm gì, họ phải cản cô ta lại. Koutarou đã quyết định việc đột kích sẽ tăng cơ hội thành công hơn.

“Mình hiểu rồi.”

Yurika nhanh chóng đồng ý, do Yurika kém tầm vự lý lẽ nên cô để cho Koutarou người có kinh nghiệm đánh lộn quyết định.

“Thế chúng ta làm gì bây giờ, Satomi-kun, Nijino-san?”

“Có vẻ chúng ta không có nhiều thời gian nên chúng ta cần phải tấn công ngay.”

“Đã thế thì em sẽ lao lên trước.”

“Satomi-kun sao?!”

Harumi bắt ngờ trước những lời của Koutarou.

“Chúng ta không thể để Yurika đi trong tình trạng hiện tại được, vậy nên cậu ấy sẽ giữ khoảng cách và hỗ trợ em.”

“Đúng là thế... nhưng...”

Harumi lo lắng. Maki có những thứ năng lượng kì lạ, điều mà cô đã trải qua khi trước. Cô không thể không lo khi thấy Koutarou liều lĩnh.

“Đã thế thì mình sẽ yểm lên cậu càng nhiều phép có thể. Nếu mình ra phép khi cậu lại gần thì Maki-chan sẽ phát hiện ra mất.”

(Giờ mình mới nghĩ thì cây gậy kia và bộ đồ từng thuộc về cô gái tên Nana...)

Khi cậu nhìn bộ dạng Yurika, Koutarou chợt nhớ lại. Cùng lúc, cậu nhớ rằng mình vẫn chưa xin lỗi cô.

“Yurika.”

“Vâng?”

“Mình xin lỗi đã không tin cậu biết bấy lâu nay.”

“Satomi-san...”

Yurika mỉm cười và lắc đầu khi Koutarou xin lỗi.

“Làm cosplayer hơn nửa năm trời cũng chẳng tệ lắm đâu.”

“Yurika...”

Koutarou cười nhạt, đó là tất cả điều cậu có thể làm trong tình huống hiện tại.

“Hơn nữa, được cậu giúp đỡ thế này là đủ lắm rồi.”

“Ra vậy, mình trông đợi vào cậu và ma thuật của cậu đó.”

Việc Koutarou tiếp tục giúp sức Yurika là điều cần thiết.

“Vâng.”

Yurika mỉm cười khi cô bắt đầu niệm thần chú.

Phần 2

“Mình làm được rồi!”

Maki sung sướng, cô gái hiếm khi để lộ cảm xúc ấy vung cây gậy lên trong sự hoan hỉ.

“Do nó là ma pháp cổ đại nên tốn thời gian để hoạt động, nhưng biết thế mình đã đoạt toàn quyền điều khiển nó rồi!”

Maki đã thành công trong việc điều khiển ma lực của căn phòng. Tuy nhiên, đó chỉ là một phần cực nhỏ so với toàn bộ số ma lực tại đây. Đó là tất cả điều có thể làm trong thời gian ngắn như vậy.

“Tạm thời thì mình đã ngừng lại nguồn năng lượng cung ứng cho Satomi Koutarou...”

Nhưng thành công nằm ở chỗ cô đã phân tích được cách điều khiển của nó. Bởi thế nên cô đã có thể dùng được dòng ma thuật cung cấp cho Koutarou.

“Tốt rồi... Chỉ ít thì mình không còn lo về thanh kiếm quái gờ kia nữa...”

Với thẩm quyền mà Maki đạt được, cô chỉ có tạm thời ngăn được nguồn ma lực, nhưng riêng mình điều đó cũng đã là đại thành công rồi. Nếu cô làm điều đó khi trong cuộc chiến để tước đoạt thanh kiếm trong tay Koutarou thì chiến thắng đã nằm trong tay cô rồi.

“Nhưng không ngờ mình lại có thể thấy ma pháp sử dụng cổ ngữ Folsarian khắp mọi nơi trong căn phòng này...”

Ma ngữ được sử dụng ngày nay của Folsarian đã được hiện đại hóa sau khi ngôn ngữ trước đó đã trở nên lỗi thời. Họ phân tích và thống nhất ma pháp được sử dụng, và tái cấu trúc câu thần chú để chúng chia sẻ cùng bảng chữ cái và ngữ pháp, loại bỏ việc dùng thành ngôn và khiến ma pháp, nói chung là dễ dùng hơn.

Ma pháp sử dụng cổ ngữ Folsarian được nói là khó có thể tái cấu trúc lại. Ngôn ngữ đó quá là cổ, nhưng ký tự phiên âm và tượng hình được trộn lẫn vào nhau tạo nên một bảng chữ cái độc nhất. Nó là ngôn ngữ ít dùng và khó dùng nhất trong các loại ma ngữ.

“Satomi Koutarou... hắn ta kẻ nào vậy...?”

Nếu Koutarou có liên quan tới Yurika và Rainbow Heart, ma ngữ cậu sử dụng phải là ma ngữ hiện đại. Nhưng đây lại là ma ngữ cổ đại, nghĩa là chúng được mang đến đây bởi những người Folsarian cổ và được truyền lại cho đến ngày nay. Và Koutarou sẽ có liên quan đến những người đó.

“Tên đó đã lập nên những kế hoạch ma mãnh, có thể sử dụng ma thuật cường hóa mà không cần biến thân và cũng như thành thực thuật triệu hồn. Hắn ta cũng khá là giỏi trong cuộc chiến đối kháng. Trên hết hệ thống cung cấp ma lực cho hắn lại dựa trên ma ngữ cổ. Chẳng được mấy người ở Folsarian có thể làm được như thế...”

Sau khi đã nắm rõ sức mạnh của Koutarou (?), Maki một lần nữa lấy lại khí thế.

“Nhưng lần này ta không có thua đâu. Giờ ta đã kiểm soát nơi này, chiến thắng sẽ gọi tên ta!”

Sự thù địch của cô với Koutarou sôi sục thêm lần nữa. Ngay lúc này, kẻ địch của Maki không phải Yurika mà là Koutarou.

Cùng lúc đó, chiếc chuông trang trí trên cây gậy của Maki vang lên.

“Cuối cùng người cũng đã đến, Satomi Koutarou!”

Trong kết giới Maki đã đặt 5 cái còi báo động. Chiếc còi sẽ vang lên khi có người lại gần căn phòng 106. Bốn cái đầu được đặt ở nơi dễ tìm nhưng cái thứ 5 được ẩn đi. Đó là một bẫy kiểu cũ nhưng đám Koutarou lại quá gà nên nhanh chóng bị sập bẫy.

“Người đến quá muộn rồi, Satomi Koutarou! Và Nijino Yurika!”

Đó là tại sao khi họ mở cánh cửa ra thì Maki bình tĩnh đón chào họ.

Phần 3

Khi Koutarou mở cửa và nhảy vào phòng 106 thì Maki đã đối mặt với cậu cùng Yurika một cách đầy điềm tĩnh, không có một chút bất ngờ nào.

“Người tới quá trễ, Satomi Koutarou! Và cả Nijino Yurika!”

“Cậu ấy đã phát hiện ra chúng ta rồi sao!?”

“Maki-san! Bọn này đến lấy lại căn phòng!”

“Cứ tự nhiên, nếu người có thể đánh bại ta trước đây.”

“Đó là điều tôi sẽ làm ngay đây!”

Tuy nhiên, Koutarou không quan tâm đến nó và lao vào Maki. Bình thường khi đòn tấn công bất ngờ bị thất bại thì nên rút lui nhưng giờ không phải lúc. Nếu Maki cứ tiếp tục điều khiển căn phòng, mọi chuyện sẽ càng tệ đi.

“Satomi-san!? P-hải, lên thôi, Angel Halo!!”

Yurika nhanh chóng bắt được ý định của cậu và hướng cây gậy về lưng của Koutarou.

“Effect – Release!”

* {Tác dụng-Giải phóng}

Với những từ đó, cơ thể Koutarou phát sáng những màu khác nhau, cứ như thể cậu được bao quanh bởi cầu vồng vậy. Koutarou đã được cường hóa đến hết mọi tiềm năng, nên để tránh bị phát hiện bởi Maki, tác dụng của chúng đã bị phong ấn lại. Nhưng lời niệm của Yurika giúp giải phóng chúng ra.

“Ra là thế, người lấy sự chật hẹp của căn phòng làm lợi thế nên cố gắng biến nó là một vũ cận chiến chứ gì! Nếu đã vậy-!”

Thấy những phép bao lấy Koutarou, Maki xác nhận ra mục đích của cậu và lùi bước.

“A!?”

Maki phá vỡ cửa sổ và nhảy ra ngoài. Nếu Koutarou tính đánh tay không, Maki chẳng có lý do gì mà ở lại căn phòng cả. Lựa chọn khả dĩ nhất là đến chỗ quang đãng hơn nơi cô có thể dùng ma pháp diện rộng.

“Chờ đã!”

Koutarou lao ra khỏi phòng bằng cách nhảy ra qua đường cửa sổ. Nhưng Yurika chỉ chậm rãi bước ra giữa căn phòng và dừng lại.

“Maki-chan rời khỏi phòng?! Tại sao chứ!?”

Yurika cau mày, nhưng không phải do vết thương của cô. Maki đáng ra theo đuổi căn phòng này. Nhưng cô ta đã dễ dàng từ bỏ mà nhảy ra ngoài. Yurika không thể hiểu tại sao cô lại làm thế.

“Phân tích ma thuật!”

Tuy nhiên cô sớm tìm được câu trả lời.

(Ma pháp này đã được viết lại!? Ra là thế, vậy đó là điều cô ta theo đuổi sao!!)

Sau khi tìm ra lý do với ma thuật của mình, Yurika nhanh chóng đuổi theo Koutarou. Cô không còn thời gian để sửa lại ma pháp. Maki đang dự tính đánh bại một trong hai người.

“Người đánh tốt đó, Koutarou!”

“Cô cũng thế, Maki-san!”

Ngay khi Yurika ra ngoài, Koutarou và Maki đã lao vào cuộc chiến. Hai người họ đang chiến với nhau trên con đường cạnh Corona House. Con đường này thường giờ này đông xe cộ nhưng nhờ kết giới mà chẳng có một ai quanh quẩn ở đây.

“Satomi-san coi chừng! Maki-chan đang nhắm vào chúng ta đó!”

Yurika gọi với Koutarou, nhưng cậu không đáp lại. Cậu quá bận rộn với Maki để có thể làm thế.

“Mind Flare!”

* {Lửa tinh thần}

“Vô dụng! Nhận nê!”

Koutarou tránh đòn phép của Maki và tung ra một cú đá khi áp sát lại gần.

“Quick Cast – Force Field!”

Tuy nhiên chân của Koutarou đã bị lá chắn ánh sáng của Maki chặn lại. Cơ thể Koutarou đã được cường hóa bởi ma thuật của Yurika, trên hết cậu cũng

được bao bởi ma pháp tấn công. Bởi cú đá của cậu khá là mạnh, nên ngay khi va chạm với chiếc khiên, một ánh sáng chói lóa đã phát ra.

“Chết tiệt, nó không có tác dụng!”

Ánh sáng đỏ trên chân phải dùng hết nên biến mất.

“Tên này khá hơn mình tưởng!”

Do cô dùng ma pháp phòng thân, Maki có thể hành động nhanh hơn. Cô nhảy ra xa tạo khoảng cách với Koutarou.

“Mình không thể dùng ma thuật mình nếu cứ áp sát thế được!”

“Chờ đã!”

Koutarou nhanh chóng đuổi theo Maki. Nếu cô ta cứ giữ khoảng cách như thế thì lợi thế sẽ nghiêng về cô ta.

“Sonic Impact – Modifier – Touch Trigger!”

* {Chấn động âm thanh-Bổ sung-Kích hoạt cảm ứng}

Bàn chân phải của Koutarou lại rục rịch đỏ lùn nữa. Yurika đã dùng phép từ đằng sau để vũ trang lại cho cậu.

“... Yurika bị thương nên hỗ trợ từ phía sau, tin tưởng đòn ma thuật của mình vào hấn ta, và biến cuộc chiến thành một cuộc đánh cận chiến thứ mà các pháp sư gặp bất lợi. Một kế hoạch cứng nhắc.”

(Nếu mình mà không giỏi những cuộc chiến kiểu tay đôi thế này thì chắc đã gặp rắc rối rồi!)

Maki điều chỉnh lại tay cầm chiếc gậy và nhanh chóng niệm.

“Quick Double Cast – Acceleration, Tiny Memory Flash – Modifier – Touch Trigger!”

* {Niệm phép kép nhanh-Gia tốc, Trí nhớ giấy lát-Bổ sung-Kích hoạt cảm ứng!}

Cơ thể cô bắt đầu tỏa sáng màu vàng còn cây gậy bắt sáng xanh dương. Cô đã tăng tốc phản xạ của mình và bao bọc cây gậy của mình với phép tấn công xóa bỏ vài giây kí ức.

“Satomi-san, cậu chắc chắn phải tránh được nó!”

“Ra đó là phép xóa bỏ ký ức à!”

Trước khi trận chiến bắt đầu, Yurika đã nói với Koutarou về những điều cô biết về ma thuật của Maki. Bao gồm cả phép hiện đang bao lấy cây gậy của cô.

“Chính xác!”

Koutarou và Maki áp sát nhau, một trận cận chiến bắt đầu. Với cơ thể được cường hóa thì Koutarou có cửa trên về sức mạnh vật lý. Tuy nhiên, chiếc gậy của Maki có lợi thế tầm xa đã bù lại sự chênh lệch đó. Thứ rắc rối nhất là ma pháp được ám trên cây gậy ấy. Do nó sẽ kích hoạt bằng cảm ứng nên nó có tác dụng ngay khi dùng để tấn công hay phòng thủ.

“Taaaaaaa!”

“Woa, không hay rồi, cô ta không cho mình lại gần!”

Koutarou không thể áp sát hơn, những đòn tấn công bằng gậy của Maki quá dữ dội. Nhờ có Yurika mà Koutarou có thể tránh chúng nhưng bởi nó có ma pháp nên Koutarou không thể liêu lĩnh tấn công được. Nếu chẳng may bị mất vài giây trí nhớ thì điều đó đồng nghĩa với việc thất bại. Bởi thế Koutarou phải cái gậy nên chẳng thể lại gần đủ để tung ra nắm đấm.

“Satomi-san, lùi lại một lúc đã!”

“Yurika!?”

Ngay khi cậu tạo chút khoảng cách với Maki, cậu cảm thấy ánh sáng tràn phát ra từ cây gậy trông có vẻ đang lo ngại hơn trước.

“Control Plant – Modifier – Extend Length Four Times!”

* {Điều khiển thực vật-Bổ sung-Tăng chiều dài lên 4 lần}

Cùng với lời Yurika, những chiếc cây bên đường đột nhiên di chuyển. Cô sử dụng ma thuật để điều khiển chúng và những cành cây tiến về phía Maki.

“Chết tiệt mà nguoi, Yurika!”

Khó chịu trước sự can thiệp của Yurika, Maki dùng gậy của mình để đánh trả những cành cây và khi làm thế ánh sáng chàm bao trên gậy cô biến mất. Sau khi chạm những cành cây thì ma pháp trên đó tự kích hoạt.

“Satomi-san!”

“Đề đó cho mình!”

Ngay khi Yurika la lên thì Koutarou đã lao về phía Maki. Đây là cơ hội của cậu, dĩ nhiên làm sao có thể bỏ qua được chứ.

“Tóm được cô rồi!”

Koutarou dùng hết sức tung cú đấm tay phải về phía Maki. Cô đã sẵn cây gậy của mình để bảo vệ cô, nhưng có vẻ như cậu ta tính thổi bay cả cô lẫn chiếc gậy của mình.

“-Đã thế chẳng còn cách nào khác là sử dụng nó.”

Tuy nhiên, trước khi nắm đấm của Koutarou chạm được Maki thì một chiếc đĩa đen xuất hiện và chặn nó.

“Cái!?”

Cùng lúc, gần như toàn bộ ma pháp niệm trên Koutarou đều biến mất. Thứ còn lại duy nhất là ở trên nắm đấm tay phải của cậu hiện đã va chạm với chiếc đĩa đen.

“Satomi-san, nhanh chạy đi!”

Chiếc đĩa đen di chuyển cùng lúc với khi Yurika kêu lên. Cây gậy của Maki hấp thụ chiếc đĩa đó và nó chuyển thành màu đen.

“Ngạc nhiên hả? Sau cùng thì đây là sức mạnh của nguoi. Dĩ nhiên thì giờ ta mới chỉ có thể dùng một phần thôi.”

“Sức mạnh của tôi?”

Koutarou dừng di chuyển sau khi nghe điều Maki nói.

“Maki-chan đang điều khiển năng lượng từ phòng 106! Nên hãy chạy đi!”

“VẬY RA-”

“Quá muộn rồi!”

Maki cười khi hướng cây gậy của cô về hướng Koutarou, một sắc mặt đắc thắng.

(Ta đã thao túng được nguồn ma lực này! Satomi Koutarou không thể dùng nó được nữa rồi, mà người dùng nó sẽ là ta! Hay là chiến thắng đã thuộc về ta rồi!)

Cho đến nay, Koutarou đã luôn coi thường Maki. Hắn ta đã lấy cô ra làm trò hề ngay lần đầu mới chuyển đến, và bữa tiệc chào mừng là để hắn lấy được thông tin của cô. Trên hết, hắn là kẻ đã xen ngang cuộc chiến ở công trường khi này.

Cô đã hiểu nhầm kha khá về Koutarou, nhưng do chiến thắng đã trong tầm tay nên cô chẳng quan tâm nữa.

“Hãy chết và về với đất mẹ đi, Satomi Koutarou!”

Đó là một câu thường nói ở Folsaria, hàm ý là người chết sẽ với những vùng đất cỏ đã mất của Folsaria. Nên khi nói câu nói đó cũng như việc ra án tử vậy.

“Lightning Lance – Modifier – Change Element Darkness – And – High Concentration!”

* {Thương lõi-Bổ sung-Điều chỉnh sang hệ bóng tối-Và-Tập trung cao độ!}

Như đã làm ở công trường, Maki tạo nên một cây thương bằng sét. Nhưng khác trước là nó màu đen và siêu đậm đặc. Khi cây thương càng co lại thì nó càng u ám hơn và cuối cùng đen ngòm như một hố đen vậy.

“Satomi-san!”

“Không hay rồi!”

Koutarou cố gắng chạy nhưng do lượng lớn ma pháp trên cậu đã bị hóa giải nên giờ cậu chậm chạp hơn hẳn.

“Nhận lấyyyyy, Satomi Koutarouuuu!”

Maki giải phóng chiếc hắc thương về phía Koutarou người đang cố gắng tránh nó.

(Satomi Koutarou, người không thể tự mình tránh nổi nó đâu!)

Chiếc thương được bao bởi những dòng điện đen đang lao về phía Koutarou.

“Quick Cast – Anti-Magical Shield – Modifier – Maximize!”

* {Niệm phép nhanh-Lá chắn chống ma pháp-Bổ sung-Cực đại!}

“Uwaaaaah!?”

“Satomi-san!!!”

Khi nhận phải đòn từ chiếc thương, Koutarou không chỉ bị sốc; cậu có thể cảm thấy sức mạnh đang rời bỏ cơ thể mình. Tay chân cậu tê cứng, cơ thể cậu lạnh lẽo. Chiếc hắc thương đó đang cướp đi sinh lực của cậu.

“Ugh... C-hết tiết.”

Koutarou chỉ cảm nhận được đầu gối của mình. Chiếc thương không thực sự không khiến cậu bị thương nhưng cậu không thể di chuyển.

“Ồ, không ngờ là người có thể sống sót sau đòn đó đấy. Đúng là Satomi Koutarou có khác nhì?”

(Như mình nghĩ, một đòn là không đủ... Nhưng cứ thế này thì ma lực trắng trong cơ thể hắn sẽ hồi phục. Thế nên phải hạ hắn ngay trong lần kế tiếp!)

“Satomi-san, cậu không thể dừng lại thế, chạy đi!”

“Mình không thể... cơ thể mình không di chuyển...”

Cùng với vết thương của mình, Yurika cũng đã sử dụng gần hết ma lực của cô trong khi sinh lực của Koutarou bị tước đoạt bởi cây hắc thương. Cả hai người họ không thể trụ được lâu được nữa.

(C-hí ít mình cần Yurika trốn thoát khỏi đây...)

Koutarou dùng hết sức bình sinh để di chuyển cơ thể của mình.

“... Cậu ấy không phải là dạng con gái phải chiến đấu!”

Điều cậu có thể làm di chuyển đầu ngón tay trên cánh tay phải của mình. Phần còn lại của cậu không chút nhúc nhích.

“Maki-chan, đừng có làm hại Satomi-san!”

“Cô đang đùa à, Yurika? Cô nên hiểu rằng hắn ta là hiểm họa đối với bọn này.”

Maki thở dài khi tạo ra hai chiếc hắc thương. Cô tính hạ cả hai cùng một lúc.

(Mình không thể điều khiển được toàn bộ ma lực của căn phòng kia nhưng thế này đã là quá đủ...)

Khi Maki hướng cây gậy về hướng cả hai, cô một lần nữa ấn tượng trước nguồn ma lực của căn phòng 106. Nếu cô có thể biến nào thành sức mạnh của Darkness Rainbow thì họ có thể lật đổ cán cân quyền lực.

“Vây nhé, đây coi như lời vĩnh biệt.”

“K-hông được rồi...”

Dù cậu có cố gắng thế nào đi nữa thì cơ thể cậu cũng không thể di chuyển, Koutarou thậm chí nhận ra mình đã thất bại.

“Satomi-san.”

Yurika dùng cây gậy để hỗ trợ và phục hồi Koutarou dù ma lực đã cạn nên cô chẳng thể làm gì nhiều. Nhưng dù vậy, cô vẫn kiên quyết muốn bảo vệ Koutarou. Tuy nhiên những vết thương đã cản tiến trình của cô lại, Yurika không thể hồi cho Koutarou kịp trước khi Maki giải phép.

“Vĩnh biệt, Nijino Yurika và Satomi Koutarou.”

Maki ném hai cây thương về phía hai người. Chúng vun vút xé toạc không khí.

Khi mà tất cả nghĩ mọi chuyện đã kết thúc-

“Karama, Korama, trường năng lượng tâm linh cực địa, bùng hết sức đi.”

Một giọng nữ vang lên.

“Đã rõ Ho”

“Đề bọn em Ho”

Ngay lập tức, hai con haniwa đã xuất hiện trước mặt Koutarou. Chúng là người hầu của Kiriha, Karama và Korama.

“Cái!?”

Khi Maki còn tròn mắt ngạc nhiên thì hai con haniwa đã tạo ra một lá chắn màu vàng ra trước họ.

“Kết giới!? Nhưng ngươi không thể đỡ được những chiếc thương của ta với một ma pháp như thế đâu!!”

“Khỏi phải lo. Nó đâu phải ma thuật đâu.”

Khi chiếc thương chạm vào lá chắn, quỹ đạo của chúng thay đổi và bay lên trời. Những cây thương với sức mạnh kinh hồn đã dễ dàng nhẹ nhàng bị đánh bật. Tuy nhiên, Maki không có thời gian để chú ý đến nó, cô bị phân tâm bởi sự xuất hiện của Kiriha.

“Kurano Kiriha? Có một kết giới bao quanh nơi này, sao cô lại có thể vào được chứ? Và mấy con đất nung kia là cái quái gì thế!?”

Maki thất thần trước sự xuất hiện đột ngột của Kiriha, và cả sức mạnh của hai con haniwa đủ để chống lại đòn tấn công của cô.

“Sanae đến gọi bọn này, và Harumi đã chờ sẵn ở đây. Nên chúng tôi có thể dễ dàng vào đây được.”

“Satomi-kun, Nijino-san, như các bạn nhờ, mình đã mang mọi người tới rồi!”

“Koutarou, anh ổn chứ!?”

Khi Kiriha dứt lời thì Harumi và Sanae cũng xuất hiện đằng sau cô. Harumi đã mang Kiriha và những người khác tới chỗ Koutarou và Yurika. Trước khi trận chiến bắt đầu, Yurika đã mở một lỗ trên kết giới. Harumi chờ ở đó để đưa Kiriha và những người khác vào.

“Karama và Korama có thể làm lệch hướng những chiếc thương đó bởi chúng đã quen với kiểu tấn công như thế rồi.”

Những hắc thương tước đi sinh lực của con người. Nó tương tự thứ kiểu tước đoạt sức mạnh tâm linh. Karama và Korama đã được trang bị khả năng điều khiển sức mạnh tâm linh. Chúng có thể không chặn được những phép thông thương nhưng hắc thương kia là ngoại lệ.

“Tuy nhiên, cô không thể đánh bại ta nếu cứ mãi phòng bị như thế!”

(Những cô gái bí ẩn đã xuất hiện... mình đã tốn nhiều thời gian quá... Giờ thì, làm sao đây?)

Nhận thực được tình hình, Maki tỏ ra tự tin trong khi vẫn đang suy tính trong đầu. Nhưng Maki không có nhiều thời gian để suy nghĩ.

“Ta đồng ý với ngươi, không tấn công thì thắng làm sao được...”

“Điện hạ, giao tiếp điện từ đã bị làm nhiễu, nhưng dường như ta vẫn có thể dùng kênh liên lạc không gian con.”

“... mà tấn công là nghề của ta!”

Tiếp theo là Theia và Ruth. Và ngay lập tức, Theia bắt đầu tấn công.

“Blue Knight! High Convergence Laser Bombardment! Tiêu diệt kẻ địch trước mặt ta!”

* {Laser oanh tạc siêu hội tụ}

Theia dùng chiếc vòng tay để ra lệnh cho chiến thuyền của mình ngoài quỹ đạo tấn công.

“Điện hạ, thế thì hơi quá!”

“Chẳng quá gì đâu! Dám hành hạ kỵ sĩ của ta thì phải trả giá bằng mạng sống!!”

“As you wish, my princess.”

Theia đang rất tức giận. Bùng cháy trong cơn giận, cô lườm về phía Maki. Koutarou là nô bộc của Theia, và gần đây còn trở nên hơn thế nữa. Yurika không dễ dàng mà có thể bỏ qua cho kẻ dám làm cậu bị thương được.

“Quick Cast – Force Field – Modifier – Maximize!”

Dựa vào cách hành xử của Theia, Maki cảm nhận có gì đó cực kỳ tệ đang tới nên cô dùng hết ma lực của mình để ra phép phòng vệ. Theia đã chọn vũ khí laser. Thường thì chẳng kịp để có thể chặn nó nhưng do đòn tấn công đến từ quỹ đạo nên có độ trễ trước khi đòn tấn công tới được. Maki đã kịp niệm phép xong ngay trước khi đòn tấn công đến.

Chùm laser xuyên qua khí quyển và đổ xuống đầu Maki. Khi laser ra khỏi quỹ đạo, nó đã bị hãm lại nhưng vẫn vô cùng dữ dội. Bởi thế mà lớp phòng thủ cực đại của Maki nhanh chóng không trụ thêm nổi.

(Cứ thế này chúng sẽ phá tan lớp lá chắn của mình mất!! Cái đó là cái gì thế chứ!?)

Maki dùng hết ma lực còn lại mà cô lấy từ phòng 106 dồn vào lớp phòng thủ của mình. Và khi làm thế, chiến khiên ma pháp hóa đen. Dù gần như không trụ nổi thì giờ đây nó có thể ngăn cơ chống lại sự oanh tạc từ Blue Knight.

“Ồ... dù chúng bị yếu đi sau khi vào bầu khí quyển nhưng không ngờ cô có thể đỡ được trận oanh tạc đó đấy.”

“Đòn tấn công vô lý đến mức...!”

Maki đã dùng hết ma lực mà cô chôn được từ phòng 106 và cả bản thân cô. Nếu cô không làm thế thì cô đã xong đời trước sức mạnh của Blue Knight rồi.

“Nhưng chưa hết đâu! Blue Knight, bắn Genesis Buster giới hạn!”

“Điện h-à!! Dừng lại không là em sẽ giận đó!!”

Theia tính dùng súng phản vật chất, nhưng Ruth gạt lực ngăn cô lại. Khẩu súng đó quá là mạnh để dùng cho một người.

“Koutarou phải lên sân khấu cùng ta! Chúng ta hò hét lẫn nhau, cười đùa cùng nhau và với nhau tạo nên một vở kịch!! Thế mà lại có kẻ dám hãm hại Koutarou!! Dĩ nhiên không thể tha thứ cho ả rồi!!”

“Thế người tính phá hủy cả hành tinh này cùng với Satomi-sama sao!?”

“Ư.”

“Đừng có lo, để mình giải quyết phần còn lại cho, Theia-san.”

Người cuối cùng xuất hiện là Shizuka. Cô hướng tới chỗ Maki mà không gây ra một tiếng động nào và vùng nắm đấm.

“‘Bà’ không có ý định tha thứ cho kẻ dám làm vỡ kính nhà bà đâu!”

Maki khá sành sỏi về võ thuật. Nhưng do cô đã mệt lử khi chiến đấu với Koutarou và Yurika cũng như cạn kiệt ma lực thứ mà cô thường kết hợp khi đánh võ. Trong trạng thái như thế, cô chẳng thể tránh nổi đòn tấn công của Shizuka.

“Kyaaa!”

Sau khi nhận những đòn đánh liên tiếp từ Shizuka, Maki lăn ra đường. Vài phút trước thôi, cô đang còn dồi dào lợi thế nhưng giờ thì mình đầy vết thương.

(Mình quá ám ảnh việc đánh bại Satomi Koutarou nên chuốc lấy thật bại...)

Nhận quá nhiều thương tổn, thậm chí cả Maki cũng chấp nhận thua cuộc. Đứng ra cô nên theo đuổi mục đích ban đầu là thu nhập thông tin.

(Nhưng mình đã rõ về sức mạnh những kẻ xung quanh Satomi Koutarou rồi. Nếu có thể về nhà an toàn, kết quả như là hòa!)

Dù trong tình huống thế này, Maki vẫn đang nghĩ cách trốn thoát khỏi đám Koutarou.

“Đã vậy thì!”

Maki nhanh chóng đứng dậy và đưa cây gậy lên trên đầu.

“Cô vẫn muốn chiến tiếp sao!?”

Shizuka nhanh chóng vào thế, tuy nhiên chẳng một ai biết Maki đang tính làm gì tiếp theo.

“... Cảm ơn mày vì mọi thứ đã làm vì tao, Twilight Wing.”

Maki kéo một trong những vật trang trí của cây gậy của mình. Nhìn thấy thế, Yurika nhận ra ý định của Maki nên lên tiếng cảnh báo.

“Tệ rồi mọi người, hãy cẩn thận! Maki-chan chuẩn bị tấn công đấy!”

“Tấn công!? Trong tình trạng như thế á!?”

“Gừ, cô ta thật ương ngạnh!”

“Karama Korama thiết lập trường năng lượng bảo vệ mọi người.”

“Đã rõ Ho”

Trong khi tất cả chuẩn bị thì Maki bắt đầu niệm.

“...Sacrifice – Twilight Wing – Precast Spell – Release.”

* {Hiến tế-Twilight Wing-Ma pháp có sẵn-Giải phóng}

Bằng cách hủy cây gậy của mình, Maki đã giải phóng ra ma lực có sẵn trong đó và ra phép nhờ nguồn ma lực ấy. Chiếc gậy là mạng sống của mahou shoujo. Đó là dụng cụ đòi hỏi để ra những phép cao cấp. Trên hết, khi bị mất đi một cái sẽ mất rất nhiều thời gian để tạo lại cái mới. Bởi thế mà dù nó sở hữu bao nhiêu ma lực đi chăng thì mahou shoujo không cứ thế mà phá hủy nó được. Do bị dồn vào chân tường nên đây là đòn tấn công át chủ bài của Maki.

“Không có chuyện lần tới sẽ tương tự thế này nữa đâu, Nijino Yurika! Và cả Satomi Koutarou!”

Ma pháp mà Maki đã sử dụng để trốn thoát có tác dụng xóa đi ký ức trong vài tiếng đồng hồ từ những người xung quanh.

Phần 4

“Và thế là tôi đã trốn thoát được. Hôm nay quả là cơ cực.”

Giọng Maki vang khắp phòng trống. Bao quanh cô là 6 cô gái khi trước.

“Nghe đúng là cực thật, Maki.”

“Đúng là cực cho Maki rồi, nhưng với chúng ta thì đó là đại thành công.”

“Đúng thế, Purple-anesama. Em cũng nghĩ thế. Nếu Navy-chan không điều tra trước thì chúng ta không chỉ đối đầu với tên con trai mà còn với cả đám con gái mà chúng ta không biết tí gì kia rồi.”

Maki trong giữa buổi báo cáo kết quả cuộc chiến giữa cô với Koutarou và Yurika cho đồng minh cô biết.

“Cô có nói rằng mình đã điều khiển một phần ma lực, nhưng nó như thế nào, Maki?”

“Hừm, để nói rõ ràng thì nó bằng 10 phát bắn Inferno Fire của cô vậy.”

“Đến mức đó sao!?”

Nghe báo cáo của Maki, đôi mắt của cô gái đỏ lấp lánh. Cô gái đỏ kia chỉ tìm kiếm cách nâng cao sức mạnh của mình. Bởi thế mà cô không thể giấu được hi vọng và sự thích thú khi có thể kiểm soát nguồn lực trong phòng 106.

“Nếu một phần nhỏ đã kinh khủng như thế thì toàn bộ căn phòng vô cùng lớn.”

“Đúng vậy.”

Maki gật đầu với cô gái tím.

“Dù thậm chí cả 7 chúng ta sử dụng thì nó vẫn cho ta một sức mạnh đủ bằng một artifact, hoặc hơn thế. Dù phải mất kha khá thời gian để phân tích.”

Khi cô báo cáo gần xong thì mặt Maki tối xầm lại.

“Tuy nhiên, cần phải có một quyết tâm lớn để đẩy lùi những tên sống ở đó.”

“Ý cô là về cô gái tóc vàng có sức mạnh khiến cô phải lấy toàn bộ ma lực mình điều khiển để đỡ sao?”

“Tui thì hứng với cô gái dùng hai con haniwa hơn. Chẳng phải haniwa rất dễ thương sao?”

“Cô cũng nhắc tới một cô gái vô công thâm hậu nhỉ? Tôi mong được gặp mặt cô ta lắm.”

“Tôi không thể tha thứ cho Nijino Yurika. Và trên hết, tên con trai tôi căm ghét không thể tả nổi, Satomi Koutarou.”

* {bé ơi, đừng có ghét, trời có câu ‘Ghét của nào, tao trao cho mày của ấy’ đó :v}

Khi nhắc tới cái tên Koutarou, sự điềm tĩnh của Maki biến sang sự giận dữ, cô bắt đầu nghiêng răng.

“Tên con trai đó là một mối đe dọa với khả năng triệu hồn và điều khiển ma lực của căn phòng đó. Hơn thế, hắn quá thông minh. Ai mà biết lần tới hắn sẽ đặt bẫy gì chờ chúng ta chứ...”

“... Cô yêu hắn rồi à?”

“Sao cô có thể nói mấy thứ đáng sợ như thế chứ!? Tôi không có muốn liên quan gì với một tên ranh mãnh đi thao túng kẻ khác như hắn đâu!”

Maki chuyên biệt ma thuật thao túng bởi cô không muốn bị phản bội.

Kể từ khi sinh ra ở Folsaria, Maki đã biết bao lần bị phản bội. Bố mẹ thì bán cô thành nô lệ. Người nô lệ mà cô dự tính chạy trốn cùng lại báo cho chủ nhân của họ biết trước khi kế hoạch được thực hiện. Maki đã sống một cuộc sống mà ở đó phản bội là chuyện cơm bữa. Maki chỉ có thể trốn thoát khỏi cuộc sống đó khi mà Darkness Rainbow thấy được tiềm năng ma thuật trong cô.

Do cô cay đắng sự phản bội nên Maki sẽ không bao giờ phản bội ai. Nhưng cô sợ sẽ bị phản bội nếu cô không khiến những kẻ khác tuyên lệnh cô bằng vũ lực. Bởi thế mà Maki không thể tin vào con người và chỉ khao khát sức mạnh để điều khiển những kẻ khác bằng ma pháp thao túng tâm trí của cô. Vậy nên khi Maki nhìn thấy sự tin tưởng mà Yurika dành cho Koutarou, cô cảm thấy không có gì ngoài sự kinh tởm.

(Hắn ta là tên tệ hại nhất! Hắn chơi đùa cảm xúc người khác, hắn sử dụng rồi sau đó sẽ phản bội họ. Ta chắc chắn sẽ dùng ma thuật của mình cải tạo hắn!)

Do đó nếu mà Maki có yêu ai, chàng trai đó chắc chắn phải là một người đàn ông trung thực không bao giờ phản bội ai. Với cô, Koutarou chỉ là một sự tồn tại đáng căm thù.

“... Dù gì.”

Ngay khi cô gái tím bắt đầu nói, Maki, người đang chìm đắm trong suy nghĩ, nhanh chóng quay lại thực tế và quên đi Koutarou. Và như thế, cô gái tím nói tiếp.

“Có thể là tốt nhất chúng ta nên hành động cẩn trọng trong tương lai.”

Khi cô gái tím nói như thế, cả 6 cô gái còn lại đều đồng ý. Sau khi nghe báo cáo của Maki, họ đều hiểu sự nghiêm trọng của tình hình.

“Maki, cô nhanh chóng tạo lại chiếc gậy của mình đi. Và thu nhập thông tin trong khi duy trì sự tin cậy của chúng. Do người đã xóa mọi ký ức của chúng rồi nên chúng ta có thể tận dụng nó.”

Maki không phản đối, dù thế nào, cô không thể chiến đấu cho đến khi tạo được một cây gậy mới.

“Những người còn lại cũng nhanh chóng chuẩn bị. Dù nói thế, những vết thương kia vì nó cũng không thể hồi phục nhanh được...”

7 người đứng đầu, trừ cô gái tím và Maki, đều vẫn chưa thể hành động. Họ hoặc vẫn còn trong quá trình dưỡng thương, hoặc đang luyện tập cho kẻ nổi nghiệp. Họ vẫn chưa hồi phục hoàn toàn sau trận chiến với Rainbow Nana.

“Tôi cũng có việc phải giải quyết nên gánh nặng này cô sẽ phải tự xử lý trong một khoảng thời gian rồi, Maki.”

“Đừng có lo. Kẻ địch là hắn ta nên đó là điều mà tôi muốn.”

“... Đừng có mà ám ảnh quá, Maki.”

Những lời đó như lời tạm biệt, những cô gái xung quanh Maki biến mất. Buổi gặp gỡ kết thúc và bỏ lại Maki lẻ loi trong căn phòng.

(Satomi Koutarou. Chỉ ít, ta sẽ tự tay đánh bại ngươi trước khi những người khác đến!)

Con căm thù của Maki đối với Koutarou sôi sục bên trong cô lò đi những lời cảnh tỉnh từ những đồng minh của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha! ? Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Ma pháp thiếu nữ ☆ Rainbow Yurika

Phần 1

Chủ nhật, ngày 29 tháng 11

Koutarou lôi ra một sinh vật biển từ bể nước và đặt nó lên tay Harumi khi cô đang nhắm mắt

“Kyaaa! Satomi-kun, cái gì đây?”

“Đó là nhím biển đó.”

Bất ngờ trước cái cảm giác gai góc, Harumi mở mắt ra. Và khi làm thế, cô nhìn thấy một con nhím biển trên tay mình. Nó nhỏ hơn nhiều so với cô tưởng tượng khi đặt nó vào tay

“Nahaha, chị không cần phải ngạc nhiên đến mức đó đâu.”

“Satomi-kun, đừng có cười mà.”

“Em từ chối.”

“Satomi-kun!!”

Koutarou tiếp tục cười khiến Harumi tỏ ra luống cuống. Trong khi đó, Yurika bĩu môi. Bộ dạng hai người có đôi chút khác với dáng vẻ hàng ngày

“Satomi-san đúng là tên bất nạt.”

“Trường hợp của Kou thì nó như đứa con nít hơn.”

Koutarou và những người khác hiện đang bên trong thủy sinh cung, ở khu vực nơi mà họ có thể chạm vào một vài sinh vật biển. Đó là cuộc trưng bày nơi những con vật vô hại được tập trung trong một bể cá nhỏ để khách tham quan có thể tận hưởng nó. Koutarou đã tìm thấy khu vực này và kéo Harumi ngay thơ đi cùng để trêu chọc cô. Nhìn thấy thế, Yurika và Kenji thờ dài.

(Nhưng mọi thứ có vẻ đều suôn sẻ. Thật tốt khi Sakuraba-senpai đã có đủ dũng khí để mời Satomi-san...)

Yurika có thể đã ngạc nhiên nhưng cô vẫn nhìn Koutarou và Harumi với một nụ cười. Giờ đây, họ trông khác với mọi ngày, theo cái cách mà Yurika mong muốn. Koutarou thì ít dè dặt hơn còn Harumi thì cởi mở hơn. Môi trường tươi mới đã mang lại điều kì diệu đến với cả hai

Hôm nay, Koutarou và những người khác dùng những chiếc vé mà Harumi nhận được để đi thăm thủy sinh cung. Tổng tất cả có 4 người: Koutarou với Harumi, Yurika và Kenji. Họ ở trong nhóm theo như kế hoạch Harumi và Yurika đã lập từ trước

“Nếu mày đã nói thế thì để tao cho mày thấy nỗi sợ hãi của lũ con nít.”

“Cua?”

“Lên đi, cua! Đánh bại Mackenzie!”

Đối tượng tiếp theo của Koutarou là Kenji. Cậu ném cho Kenji 4 con cua và chọc vào mai của chúng

“Uwa, ow ow ow!”

Cảm thấy nguy hiểm, nhưng con cua dùng những chiếc càng của chúng để phản công. Nhưng do Koutarou đã nhanh chóng lùi lại nên chúng quặp Kenji thay vì. Bị quặp vào tay. Kenji chỉ muốn nhanh chóng lắc tay ra khỏi đám cua nhưng do chúng thuộc về thủy sinh cung nên cậu ta không thể làm thế. Cậu chỉ biết chạy tọt chạy lui cạnh bể nước trong khi kêu la vì đau đớn

“Hehe, biết lẽ độ chưa, Mackenzie?”

“Satomi-san, cậu làm hơi quá rồi...”

“Vậy cho cậu một con luôn nha.”

“Ể?”

Koutarou cũng để một con cua lên tay Yurika. Và khi làm thế, trước khi bị cua quặp thì cô nàng đã chạy qua lại y như Kenji vậy

“Kyaaa! Kyaaa! Kyaaaaa!”

Chỉ thấy đám còng hùng dũng đủ để khiến Yurika nhát gan sợ hãi

“Nào chạy đi, chạy loanh quanh như những người bạn ấy.”

“Satomi-kun.”

Koutarou đang đặt tay chống hông và há hê nhìn Kenji và Yurika chạy nhong nhong. Cùng lúc đó, Harumi kéo tay áo của Koutarou

“Hơ? Sao thế, Sakuraba-senpai?”

“Cái này là cho bạn nè.”

Ngay khi Koutarou quay lại, Harumi đặt một con ốc mượn hồn lên tay cậu

“Ể?”

Trước khi định hình ra được chuyện gì thì Harumi đã chọc con ốc với đây tay thanh mảnh của mình. Và rồi con ốc mượn hồn chui ra với cái còng to lớn của nó

“Auuu, owowow!”

Con ốc quặp lấy ngón tay của Koutarou với toàn bộ sức lực của nó. Thế là nhanh chóng, Koutarou chạy ra nhập hội với đám Kenji và Yurika

“C-hì làm gì thế, Sakuraba-senpai?”

“Fufu, Fufufufu.”

Harumi vui vẻ nhìn cả ba đang chạy vòng quanh.

(Cảm ơn, Nijino-san. Tất cả đều nhờ ơn cậu...)

Cô thấy biết ơn Yurika. Được đi chơi cùng với Koutarou, Harumi đã trở nên chút táo bạo hơn bình thường. Môi trường tươi mới của thủy sinh cung cho phép cô làm điều đó. Harumi cảm thấy như cô đã thân thiết hơn với Koutarou một chút.

(Không biết tại sao? Nhưng dường như Nijino-san đang có vẻ không vui theo cách nào đó...)

Yurika luôn luôn ồn ào như mọi khi. Nhưng với Harumi, sắc thái của Yurika có vẻ có gì đó buồn bã.

(Mình mong là đã không có chuyện gì...)

Harumi nhìn Yurika chạy loanh quanh và tự hỏi cô có thể giúp được gì cho cô gái ấy.

Phần 2

“Yurika xuống sắc?”

“Ừ, mình có cảm giác như vậy. Satomi, bạn không thấy thế sao?”

Vừa nói, cô vừa nhìn tấm lưng của Yurika khi cô nàng đang đứng cạnh Kenji. Yurika đang nói chuyện với Kenji trong khi mắt lấp lánh nhìn quanh thủy sinh cung

“Hừ...”

Koutarou liếc nhìn Yurika và nhớ lại chuyện mấy ngày trước.

(Giờ nghĩ lại thì cậu ta có vẻ thất thần kể từ sau cái ngày cậu ta trốn học...)

Cậu không để ý cụ thể nhưng Koutarou có thể cảm thấy sự vui vẻ của cô nàng đã giảm đi nhiều

“Chị nói phải, có lẽ là vậy.”

“Thế nên... mình muốn giúp Nijino-san trở lại vui vẻ như bình thường.”

“Sakuraba-senpai...”

Koutarou hiểu điều Harumi muốn nói. Không kể cô làm gì thì Yurika luôn luôn vui vẻ

“Mình sẽ động viên Nijino-san. Nên mình muốn Satomi cũng nên để ý bạn ấy.”

“Em hiểu rồi. em sẽ nói với cậu ta khi có cơ hội.”

Koutarou không phản đối

“Cảm ơn, Satomi.”

Harumi bắt đầu nở nụ cười lần nữa. Đó là một nụ cười xinh đẹp đong đầy sự tin tưởng và dịu dàng.

(Chị ấy đúng là quá đôi xinh đẹp...)

Không kể đến vẻ bề ngoài, thứ mà Koutarou đang ám chỉ chính là tâm hồn bên trong của Harumi

“Kou, mày bắt tao đi mua nước trái cây với bàn tay này sao?”

“Ừ.”

Kenji mở bàn tay của mình ra tro Koutarou người chỉ bị cắn nhẹ xem. Lòng bàn tay của Kenji đầy vết cào của lũ cua

“Thôi thì để tao đi.”

“Dĩ nhiên là mày phải đi rồi.”

Dù gì đám cua là lỗi của Koutarou, nên cậu miễn cưỡng đi mua nước tro mọi người

“Satomi-kun, mình đi cùng nhé?”

Harumi hỏi Koutarou xem có cần cô đi cùng không nhưng cậu chỉ lắc đầu

“Senpai, cứ ngồi đó nghỉ ngơi thôi.”

Tận hưởng xong thủy sinh cung rồi, Koutarou và cả đám quyết định ngồi nghỉ lúc trước khi đi về. Người cần phải nghỉ ngơi nhất trong đám là Harumi, do thể trạng yếu đuối của cô. Koutarou muốn cô nghỉ ngơi càng nhiều càng tốt

“Nhưng...”

Harumi vẫn cố chấp, cô hiểu rằng Koutarou đang lo cho cô nên cô cảm thấy mình có lỗi

“Không sao đâu, senpai.”

Tuy nhiên, Koutarou đã mắt sang Yurika, Harumi nhận ra ý định của cậu. Ngoài việc để Harumi nghỉ ngơi, cậu cũng tính nói chuyện với Yurika khi dắt cô theo

“Mình hiểu rồi.”

Đã hiểu ý định của Koutarou. Harumi gật đầu và mỉm cười.

(Nhờ vào bạn cả đó... Satomi-kun đúng thật là... fufufu...)

Nụ cười ấy chứng minh sự hoàn toàn tin tưởng của cô vào Koutarou

“Tốt, Yuri-”

“Mình cũng đi, Satomi-san.”

Trước khi Koutarou có thể gọi Yurika thì cô đã xung phong đi cùng cậu

“Mình sẽ đi cùng, chứ không chắc chắn cậu lại mua mấy thứ trời ơi đất hời cho mình mất!”

“Nijino-san, mua hộ mình cái nào uống được cho mình với nhé.”

“Để mình lo, Mackenzie!”

Cả Yurika và Mackenzie đều bị một vỏ từ Koutarou

Bỏ mặc Kenji và Harumi ở phòng chờ gần cổng, Koutarou và Yurika hướng ra gian hàng. Dù cũng có máy bán đồ uống ngay phòng chờ, nhưng gian hàng có nhiều loại hơn. Trên hết, nó thuận tiện để nói chuyện khi phải mất một quãng ngắn để đi đến đó.

(Cậu ta dường như xuống sắc thật...)

Khi bóng Harumi và Kenji đã ngoài tầm nhìn, Yurika trùng vai và nhìn xuống. Yurika đã đeo cái mặt vui vẻ trước hai người kia nhưng khi chỉ còn ở với Koutarou, cô lơ đãng đi đôi chút

“Yurika, cậu gặp chuyện gì gần đây sao? Trông cậu có vẻ không ổn lắm.”

“Satomi-san...”

Bất ngờ, Yurika nhìn lên, nhưng ngay khi thoáng nhìn khuôn mặt của Koutarou, cô lại cúi gầm mặt xuống

“Sakuraba-senpai cũng đang lo lắng đó.”

“... Ra là vậy...”

Vẫn cúi mặt, Yurika thờ dãi

“Mình chỉ... gặp rắc rối với bạn bè của mình...”

Yurika phiền muộn bởi Koutarou và những người khác lại đối xử cô như cosplay lần nữa

Đòn tấn công cuối của Maki đã xóa đi ký ức trong vài giờ từ cả đám bọn họ. Bởi thế mà họ hoàn toàn quên đi cuộc chiến với Maki và Yurika thực sự là mahou shoujo

Yurika lại lần nữa bị đối xử như một cosplayer. Bởi cô đã rất hạnh phúc khi những người khác cuối cùng cũng hiểu cô nên giờ cô chịu không thấu.

(Nếu mọi chuyện thành ra thế này sao không xóa ký ức của mình đi một thể cho rồi đi...)

Ma pháp của Maki không có tác dụng lên Yurika. Đó là nhờ khả năng chống phép của bộ đồ và cây gậy của cô, nhưng giờ, chính những ký ức còn nguyên vẹn đó lại chẳng có vui vẻ gì với cô cả. Niềm vui ngắn chẳng đầy gang, theo sau là cái bóng phiền muộn bao trùm lên Yurika.

Biết mọi người trừ Yurika ra đã mất hết ký ức nên Maki vẫn tiếp tục đến trường với vẻ mặt vô tội của ả. Thường thì Yurika phải cảnh giác đến nó nhưng giờ cô chẳng có tâm trạng.

Phần 3

“Quan hệ nhân sinh?”

“Thật ra là có vài người đã hiểu nhầm về mình... và khi mọi chuyện cứ ngỡ đã sáng tỏ thì họ vô tình hiểu nhầm lần nữa...”

“Ra là thế... tiếc cho cậu...”

Yurika nói hàm ý nhưng Koutarou hiểu nó là câu chuyện về mahou shoujo và cosplayer.

(Có lẽ cô ấy bị giáo viên quở trách vì đã trốn học...)

Do mất ký ức nên Koutarou và những người đã chứng kiến cuộc chiến giữa Yurika và Maki cùng như việc Yurika khiến Maki phải trốn học cùng cô

“... Tiếc lắm, khổ tâm lắm...”

Khi Koutarou tỏ ra như thế, Yurika càng sầu não hơn. Đó là phản ứng hoàn toàn tự nhiên

“Thế mình có thể làm được gì? Như là-”

Yurika dừng lại và nhìn lên Koutarou với thái độ nghiêm nghị

“Như là làm sao để cậu có thể tin mình là mahou shoujo, Satomi-san?”

Harumi đã nói với cô là hãy cố gắng lên. Nên Yurika đã cố gắng và Koutarou cùng những người khác cuối cùng cũng biết cô là mahou shoujo. Nhưng cuối cùng, mọi thứ lại trở thành nguyên trạng. Mọi thứ đều đã vô ích. Nếu có ai đó nói với cô như vậy, cô không khỏi tuyệt vọng

“Minh không hiểu rắc rối của cậu là gì nhưng...”

Koutarou biết tại sao cô phiền lòng. Nhưng do cô dùng nó như là một ví dụ, cậu cũng giả như không chú ý đến

“Nếu cậu muốn mình tin cậu là mahou shoujo... thì...”

“... Thì...!?”

Yurika hướng ra phía trước, và chờ đợi lời nói tiếp của Koutarou

“Minh nghĩ cậu chẳng cần phải làm gì cả.”

“... Ế?”

Tuy nhiên câu trả lời của cậu nằm ngoài mong đợi.

(Chẳng cần phải làm gì cả?)

Ban đầu, cô nghĩ mình nghe nhầm. Nên Yurika bất động tại chỗ rồi lên tiếng

“C-hờ đã, ý cậu là sao chứ!? Bởi từ trước tới nay, cậu có tin mình một lần nào đâu!?”

“Đúng là vậy.”

Koutarou dừng lại, cười nhạt khi gãi đầu

“Minh bắt đầu nghĩ rằng việc cậu là cosplayer hay là mahou shoujo thì cũng chẳng quan trọng.”

“Chẳng quan... trọng?”

Những lời tiếp theo của cậu càng làm cô bối rối hơn. Với cô đó là vấn đề cực kỳ quan trọng luôn

“Ý cậu là sao chứ!? Nó rất quan trọng với mình đó!!”

Yurika kích động tiến tới chỗ Koutarou, nhưng cậu liếc cô bằng cái nhìn đầy điềm tĩnh

“Thật sao? Minh lại không nghĩ thế.”

“Tại sao!? Ý cậu là cậu không tin mình.”

“Minh tin cậu.”

“Thế thì tại sao!?”

“Thì bởi mình tin cậu, Yurika à.”

Koutarou tiếp tục nói với âm điệu dịu dàng càng kích thích Yurika

“Minh không nhớ khi nào... nhưng lúc mà cậu che chở cho Sakuraba-senpai và bị bao trùm bởi ngọn lửa.”

“Ế...?”

Những kí ức đáng ra cậu đã quên. Nhưng khi cậu thốt ra chúng, Yurika bình tĩnh lại

“Khi nào nhĩ? Hử? Lạ thật, mình chẳng nhớ nổi... Yurika, khi đó là khi nào vậy?”

Koutarou tỏ ra bối rối. Cậu nhớ rõ rằng là Yurika đã bảo vệ Harumi nhưng lại chẳng nhớ đó là khi nào và tại sao

“Satomi-san... có lẽ nào...”

(Nếu ma pháp phòng vệ của mình vẫn còn tác dụng thì kí ức của Satomi-san vẫn chưa hoàn toàn biến mất! Minh chắc chắn như thế!)

Trước khi Maki có thể dùng ma pháp cuối, Yurika đã dùng ma pháp bảo vệ Koutarou. Nếu ma pháp đó vẫn còn tác dụng khi họ bị trúng đòn, Koutarou có thể chưa mất hết kí ức về sự kiện để lại ấn tượng sâu sắc như thế. Nhưng nếu Yurika cố gắng giải thích nó thì chỉ tổ khiến cậu chàng bối rối ra thôi. Yurika lắc đầu và quyết định chỉ bước theo cậu từ trong bóng tối

“Mình xin lỗi, mình cũng chẳng nhớ được. Nhiều chuyện đã xảy ra quá.”

“Thật sao? Mà cũng chẳng sao. Dù thế nhưng sau khi thấy vậy, mình có cảm giác rằng dù cậu có dùng được ma thuật hay không cũng chẳng thành vấn đề.”

“Tại sao...?”

Yurika nhìn lên Koutarou đầy mong đợi. Đó có thể là sự tin cậy của cô dành cho Koutarou

“Dù cậu có là ai, cậu vẫn là người tốt. Không có nhiều người dám từ bỏ mạng sống của mình để bảo vệ người khác. Vậy nên mình không quan tâm cậu có là mahou shoujo hay là cosplayer.”

Điều quan trọng với Koutarou không phải là cô dùng được ma thuật hay không, mà việc cô có thể bảo vệ người khác mới là điều đáng quan tâm

“Vậy nên dù cậu không dùng được ma thuật nhưng nếu cậu tự xưng là mahou shoujo thì mình cũng chẳng để ý đâu. Cậu có thể làm những điều xứng được gọi là mahou shoujo rồi.”

“Satomi-san.”

Người có thể dùng ma thuật, nhưng không cứu người. Người không dùng được ma thuật nhưng lại xả thân vì người khác. Nếu phải chọn thì Koutarou sẽ chọn người thứ hai làm thiếu nữ ma thuật của tình yêu và dũng cảm. Vậy nên Koutarou không quan tâm việc họ có dùng được ma thuật hay không

“Fu, fufufufu.”

Sự ức chế bên trong Yurika đã tan chảy, như bông tuyết dưới ánh nắng mùa xuân. Và cảm xúc tan chảy đó làm nhòe đôi mắt của cô.

(Phải, đó là lý do mà mình luôn ngưỡng mộ Sakuraba-senpai...)

Harumi không thể dùng ma thuật. Nhưng, kể từ cái ngày cô gặp cô ấy, Yurika đã muốn trở thành một mahou shoujo như Harumi

Cô không thể trở thành một mahou shoujo thiên tài như Nana. Nhưng cô có thể trở thành một người như Harumi. Yurika đã có câu trả lời ngay từ lúc đầu rồi

“Tuy nhiên, mình sẽ lo lắng nếu để một người vô lo như cậu dùng ma thuật, nên mình chỉ mong cậu chỉ mãi là một cosplayer thôi.”

Koutarou cười nhạt và tròng vai xuống. Yurika nhớ lại những lời cậu khi trước.

(Ánh nắng mặt trời và sắc cầu vồng hợp với cậu hơn đó.)

Yurika hiểu ẩn ý đằng sau những lời nói đó

“Về chuyện đó, mình có điều muốn hỏi, Yurika.”

“.. Ừ?”

Không dụi nước mắt, Yurika nhìn thẳng về Koutarou. Cô đã biết điều mà cậu định hỏi. Nước mắt cứ thế lăn trên má và rơi xuống, trong khi lấp lánh giữa không trung

“Thế cậu muốn mình xem cậu như là ai?”

Những lời nói phát ra từ Koutarou đúng như những gì mà Yurika mong đợi.

“Fu, fufufu, fufufufufu”

Một cảm giác ấm áp lấp đầy trong cô. Lúc này đây, cảm xúc ấy trở thành nước mắt và tuôn trào khỏi đôi mắt cô. Yurika dụi nước mắt và nở nụ cười.

“Mình là Nijino Yurika...”

Trong quá khứ, khi mà Koutarou đã nhận ra thân phận của Yurika, cậu đã từng nói cậu muốn tốt nghiệp cùng với cô-

“Mình là bạn cùng lớp với cậu và là một cô gái ăn nhờ ở đậu.”

-và giờ, Yurika cảm thấy cũng chẳng tệ nếu tốt nghiệp với Koutarou như thế này.

(Không biết tại sao, mình luôn mong cậu ấy nghĩ mình là một mahou shoujo, nhưng giờ...)

Như để giữ cái cảm xúc ấm áp kia, Yurika nắm chặt lớp áo trên ngực mình. Koutarou đã nghĩ cô như một cô gái bình thường và hiện tại cũng thế. Sự thật là cậu còn ướt được như thế nữa. Trong khi vẫn còn băn khoăn không biết tại sao nhưng Yurika vẫn rất hạnh phúc.

“Hiểu rồi.”

“Vây... hãy cosplay với mình lần tới nhé, Satomi-san...”

Đó như một lỗ hổng trong kế hoạch hẹn hò nhóm mà Yurika đã nghĩ ra-

“Mình từ chối.”

“Cậu lúc nào cũng xấu xa như thế, Satomi-san, không cần phải xấu hổ đâu...”

-như trong shoujo manga, cô gái lên kế hoạch hẹn hò đôi thì kiểu gì cũng đổ vì chàng trai mà cô định ghép đôi với cô bạn thân của mình.

Phần 4

Trong một văn phòng nhỏ tại nơi nào đó...

Một nơi u ám với năm chiếc bàn làm việc. Những đồ đạc khác chỉ gồm 5 chiếc tủ khóa và một chiếc TV cũ. Nó tù túng y như căn phòng của Maki vậy. Tuy nhiên, văn phòng này vẫn có bóng dáng người sống.

Vỏ cốc mì ăn liền, vỏ kẹo và những thứ lung tung khác rải rác khắp nơi. Trong quá khứ, người ở đây đã cố dọn dẹp chúng, nhưng họ giờ đã mất động lực để làm nó nữa. Không khí của nó y như chiếc tủ của Yurika vậy.

Khi kết hợp lại, nó là một căn phòng chứa đủ thứ xấu của cả hai căn phòng Yurika và Maki cộng lại. Bên trong đó là 5 người. Những kẻ lười biếng nằm dài trên bàn và trải qua buổi chiều đầy uể oải.

“... Nè, chúng ta thực sự bị giáng cấp à?”

Một tên con trai trẻ tóc ngắn thì thầm. Do âm thanh duy nhất trong phòng là từ trò chơi trên điện thoại, nên giọng của ngân đến phát khiếp.

“Đừng nói nữa, bọn này đang muốn quên đi chuyện đó đây!”

Người phụ nữ duy nhất trong cả 5 đáp lại với giọng đầy kích động, đôi mắt cô bùng cháy sự quyết tâm và chiếc lông mày lớn của cô như khẳng định nó.

“X-in lỗi.”

Chàng trai trẻ nhanh chóng xin lỗi. Nhìn thấy cậu như vậy, cậu nhóc chơi điện thoại dừng lại và cười.

“Không sao đâu. Nó là sự thật mà. Vẫn tuyệt là tui được trả tiền ngồi đây chơi mà chẳng phải làm gì.”

Nhạc nền của game phát ra từ điện thoại của cậu bé tiếp tục phát lên. Điệu nhạc đầy hồi hộp và căng thẳng, nó đúng là một giai điệu đầy ló lảng khi chơi trong căn phòng nhếch nhếch này.

“Tôi cũng từng nghĩ nó thật tuyệt khi đặt bút kí...”

“Mấy người ngốc à? Trong thế giới này thì tìm đâu ra kẻ xâm lược chứ? Chúng ta bị ném vào đây chỉ vì mấy lý do phòng ngừa an ninh vớ vẩn của chính phủ mà thôi.”

Hai người cuối cùng, một người đang ăn cà ry còn một người đang đeo kính mát vừa mới nói. Như ba người kia, họ cũng đang sùng cồ lên. Họ đều biết những người nổi loạn đây đều đã bị giáng chức và cho vào đây.

“Thời gian cứ trôi bỏ mặc chúng ta.”

Khi người đàn ông đeo kính dâm trùng vai, chiếc chuông trong phòng vang lên.

“Uwa!? G-ì thế?!”

“Nii-chan, cháy! Cháy rồi!”

“Trong mấy quán pizza ở hải ngoại, chiếc lò thường kêu để họ biết pizza đã làm xong đó.”

“Không phải, đó là tín hiệu huy động.”

“Vây ra là nó...”

Đã một năm kể từ khi năm người được phân xuống đây, nhưng chưa một lần nó rung lên như thế. Bởi thế nên chẳng còn ai nhớ đến nó.

“Anh em, kẻ địch đó!”

TV tự bật lên và một người đàn ông già với chiếc râu bạc phơ với chiếc áo choàng thí nghiệm xuất hiện.

“Đến lúc chúng ta thể hiện sức mạnh của mình rồi!”

“Giáo sư ý ngài là có kẻ địch ư!?”

“Người lòng đất! Người lòng đất đang xâm lược mặt đất để lấy cấp mặt trời của chúng ra!”

Cùng lời thông báo của ông già, màn hình TV thay đổi. Trên đó, họ có thể thấy một người đàn ông trong bộ đồ kì lạ đứng trong một nhà trẻ với một người phụ nữ trong bộ đồ nhất, ra lệnh.

“Chúng ta nhận thông báo từ một trong những đứa trẻ! Nhanh lên! Chúng đang nhắm vào nhà trẻ!”

“Cái gì!?”

Nghe báo cáo của ông già, cả 5 nhanh chóng đứng lên.

Họ là tổ chức bí mật, bị chế nhạo là lũ ăn không ngồi rồi. Nhưng cuối cùng họ cũng có cơ hội tỏa sáng.

“Tốt! Đến lúc thể hiện khả năng karate nào!”

“Cuối cùng, cuối cùng, trò chơi cũng đã bắt đầu!”

“Đến rồi, khung cảnh lãng mạn của tôi với tướng địch đập trai! Cảm ơn chúa, mình tưởng ế suốt đời chứ!!”

“Người lòng đất, mong là chúng có thức ăn ngon...”

“Hừm, mấy người quá ngây thơ. Mấy thứ dễ ăn như thế không xảy ra đâu. Những ngày nóng bỏng đất gò mới bắt đầu thôi.”

Lực lượng mặt gò, Sun Ranger. (5 anh em chiến binh Mặt gò.)

Kẻ địch đầu tiên của họ là những tên lòng đất đầy xấu xa, những kẻ đến từ tâm trái đất.

5-7

“Hiệp ước Corona (NEW!)

20/11/2009

Điều 3 bổ sung

Nếu vi phạm điều lệ này, đặc biệt khi gây ra tổn thất (chủ yếu là phòng 106) phải báo lên cho Kasagi Shizuka (Chủ nhà của Corana House, trú ngụ ở căn phòng 206) ngay lập tức”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Tập 6 - Cuộc đi chơi của Kiriha [Kết thúc Anime]

Chương 1: Những dấu hiệu của Phái cấp tiến

Phần 1

Chủ nhật, mừng 5 tháng 12

Higashihongan Sanae hiện đang cực kì vui sướng.

“O~hohohoho~”

Cô bay lộn trên đầu Koutarou và những người khác trong khi ha hả cười. Nụ cười không ngừng của cô rạng rỡ hơn bao giờ hết.

“Hừm”

Đối lập là Theiamillis Gre Forthorthe có vẻ không vui. Ánh nhìn sắc nhọn của cô thể hiện điều đó.

“Chiến thắng là của Sanae-chan!”

Sanae đáp xuống đất trước Koutarou và ra dấu chữ V.

“Tuyệt lắm”

“Ehehehe~”

Koutarou xoa đầu Sanae đang sung sướng.

“Sanae-sama đúng là rất mạnh môn tennis.”

“Fufu, papa và mama từng luyện tập cho em khi còn nhỏ mà lị.”

Sanae tự hào đáp lại Ruth khi cô lộn ra sau lưng của Koutarou.

“Hừm, vậy bố mẹ của Sanae-chan chắc phải chơi rất giỏi.”

“Đúng thế!”

Khi bố mẹ mình được khen, Sanae rạng rỡ hơn. Cô bám vào lưng Koutarou như mọi khi.

“Rồi, chúng ta nên về trước khi trời trở lạnh nào!”

Giờ là 3h chiều, nên vẫn chưa tối trời. Tuy nhiên, giờ đã là tháng 12 và mùa đông đã bắt đầu nên càng về tối càng lạnh.

Hôm nay, cả đám Koutarou và những người khác đã dùng ngày thứ 7 của mình để đến công viên thể thao để chơi tennis. Nhưng người tham gia là Koutarou, Sanae, Shizuka và một công chúa cùng cận vệ đến từ Forthorthe, tổng cộng có tất cả 5 người. Ngoài Ruth ra thì những người còn lại đều giỏi vận động.

Koutarou, do là con trai nên rõ ràng khá giỏi tennis, nhưng kì lạ trong đám con gái, người giỏi nhất lại là Sanae.

Thậm chí khi họ hướng về nhà, Sanae vẫn còn tỏ ra khoái chí mặc cho khoảng cách từ công viên thể thao đến Corona House khá là xa.

“Khen em nữa đi, tên khôn~”

“Thật trắng lẹ, cô gái của tôi.”

“Đầu có gì đâu~”

Cô đá đôi chân theo một cách khá ngộ nghĩnh rất hợp lứa tuổi của mình khi cùng Koutarou dọc theo con đường.

“Không biết trắng lẹ thế nào chứ chẳng qua Koutarou của ta quá xuất sắc quá thôi.”

Dù Theia không mấy vui vẻ nhưng cô không thể chấp nhận sự thua cuộc trước Sanae.

“Điện hạ... Fufufu...”

Nhìn Theia như thế, Ruth nhẹ nhàng mỉm cười như thể cô đang chứng kiến cô em nhỏ của mình vậy.

“Đừng có thua mà đổ lỗi, Theia. Cơ thể có thể là của Koutarou nhưng tui mới là người điều khiển. Nên chiến thắng là của tui~”

“Nếu ta mà có thể làm giống người thì ta đã thắng rồi!”

Điều mà Theia không chấp nhận là Sanae đã nhập vào Koutarou và dùng cơ thể cậu để chống lại cô.

Giống như lúc chơi Jenga, Sanae đã mượn cơ thể Koutarou để chơi. Cô có thể dùng sức mạnh của mình để điều khiển cây vọt nhưng như thế quá mệt cũng như giảm độ chính xác. Telekinesis hay poltergeist của một con ma khá là hữu dụng ở nhiều mặt nhưng lại không phải là thứ có thể dùng lâu.

Bởi thế nên Sanae mới nhập vào Koutarou. Làm thế, cô mới không bị đánh bại và dẫn đến tâm trạng sung sướng hiện tại của cô.

Tuy nhiên, nó cũng có thể nói rằng lý do chiến thắng đó là nhờ kinh nghiệm của Sanae và khả năng vận động của Koutarou.

Nếu giả sử như Sanae chơi với Shizuka hay Theia lúc chưa thành ma thì vẫn có khả năng là cô không thắng được họ. Chính vì thế mà Theia mới không phục.

“Có thể đúng là vậy nhưng điều đó có nghĩa chiến thắng này là nhờ anh em đồng tâm hiệp lực đúng không Koutarou?”

“Phải, phải, đúng đó.”

“A...”

Nhưng điều khiến Theia khó chịu hơn là mối quan hệ giữa Sanae với Koutarou cơ.

Sanae có thể tự do điều khiển cơ thể Koutarou, và cậu đã chấp nhận Sanae bằng cả trái tim. Nếu cậu chống cự lại thì Sanae sẽ không thể điều khiển được cậu rồi. Nhưng dù có thế thì những chuyển động sẽ khắp khiêng. Chơi thể thao trong điều kiện đó là điều không thể. Vậy nên việc cô chiến thắng chứng minh rằng Koutarou đã rất tin tưởng Sanae.

Nên khi nhìn cách hai người họ thân thiết, Theia không thể kìm lòng được.

(Nếu mình là một con ma thì Koutarou sẽ cho mình làm như Sanae chứ?)

“Koutarou, anh nói sao cho tình cảm hơn chút đi.”

“Như là anh sẽ làm- này, sao thế Theia?”

“Hề?”

Một giọng sát tai vang lên khiến Theia giật mình ngược lên và cô thấy Koutarou đang nhìn cô lo lắng.

“Cô trong có vẻ không ổn lắm, cô mệt sao?”

“À, ừm, không. T-a ổn!”

“Thật sao?”

Koutarou gật đầu nhưng cô vẫn tiếp tục nhìn khuôn mặt của Theia. Bị nhìn bởi ánh mắt tha thiết như thế khiến Theia không thể bình tĩnh được. Và như để tránh nó, cô cúi xuống.

(Như mình nghĩ, cô ta có thể hơi xuống sắc...)

Nhìn Theia một lúc, Koutarou ra quyết định.

“Nè.”

Và Koutarou chìa tay phải mình ra cho Theia.

“Koutarou?”

Không hiểu chuyện gì nên Theia nhìn Koutarou và bàn tay của cậu.

Não của Theia căng công suất để lý giải nó.

“... Ừ-m...”

Dù thế, Theia đưa ra kết luận và hành động, cô đưa cả hai tay mình ra và nắm lấy bàn tay phải của Koutarou.

(Đ-ây là ý của hần ta sao...)

Theia có thể cảm nhận sự ấm áp từ lòng bàn tay của Koutarou. Nó như thể những bộ phận mà cô chạm bị thiêu đốt vậy. Tuy nhiên, Theia không có ý định thả nó đi, mà thậm chí còn nắm chặt hơn.

“Theia, cô đang làm gì thế?”

Bị cô đột nhiên nắm tay, Koutarou lưỡng lự nhìn Theia. Hành động của Theia khác hẳn với ý định của cậu.

“E?”

“Hành lý của cô. Nếu cô mệt thì tôi sẽ mang hộ cho nên đưa đây.”

Có vẻ như Theia đã mệt nên Koutarou quyết định cầm dùm đồ cho cô.

“hau...”

Và khi đó cuối cùng Theia cũng nhận ra.

Cô giờ đã hiểu tại sao Koutarou lại chìa tay cho mình thứ mà cô hiểu nhầm nên đã nắm lấy tay cậu khiến cho Koutarou lúng túng.

“Uwawa, c-ái này là, ừm, đây là!!”

Khi đã thông suốt mọi chuyện, Theia hoảng loạn và nhanh chóng thả tay Koutarou ra.

“C-hờ đã, Koutarou! Ngươi nhầm rồi, đó không phải ý ra!”

Theia cố bào chữa để làm êm mọi chuyện. Cô cố giấu đi rằng cô đã hiểu nhầm.

“Hử? Cô không mệt sao?”

“Đ-ó không phải- mà, ta có mệt, nhưng-! Nhưng-!”

Theia xấu hổ đến mức chẳng thể nhìn mặt Koutarou. Cô cố gắng nói tiếp khi nhìn xuống đất.

“Đã vậy thì nè.”

Và như cậu đã tính làm, Koutarou đưa tay ra trước tầm nhìn của Theia.

(Bàn tay của Koutarou...)

Ngay lúc đó, Theia nhớ lại cảm giác của tay Koutarou, điều đó khiến cô bắt đầu nóng dần lên.

“K-hông, mình... mình không chịu...!”

Khi Theia định nói điều gì đó thì Shizuka đã cắt lời.

“Satomi-kun, Satomi-kun, chẳng phải đó là Kiriha-san sao?”

“Đâu, bạn chủ nhà?”

“Đằng kia kia.”

“...À, có lẽ!”

Khi Koutarou quay đi, Theia có thể thấy tâm lưng của Koutarou và Sanae đang bám trên đó.

“Ta-!”

Và khi nhìn thấy thế, cơn ầm nóng của cô ngay tức thì nguội lạnh.

“Đâu cơ?”

“Đằng kia kia, Koutarou.”

“Mình thấy rồi, đúng là Kiriha-san.”

Ở giữa Koutarou và Theia là Sanae, và những khoảng cách để tới với Koutarou thường dễ dàng làm nhụt đi cảm xúc bùng cháy của Theia.

“...”

Theia cắn môi và một cảm xúc mới đang dâng trào trong cô.

(Điều gì khiến ta chán nản...? Điều gì để sự bất mãn này trong ta...?)

Theia tỏ ra chất chán nản, thậm chí còn chẳng để ý đến sự xuất hiện của Kiriha.

“Điện hạ...”

Tuy nhiên, không như chủ nhân của mình, Ruth đang cười.

(Điện hạ sẽ nhận ra cảm xúc của mình sớm thôi...)

Cho đến nay, Theia chưa từng để người lạ đến gần mình. Cô chưa từng mở lòng với bất cứ ai khác ngoài Ruth. Nhưng giờ cô lại khao khát một người. Ruth đã luôn mong ngóng sự thay đổi ấy.

Không nhận thức những cảm xúc phức tạp của cặp đôi chủ tớ đến từ Forthorthe, Koutarou, Sanae và Shizuka nhìn về phía Kiriha.

“Cô ta đang làm gì vậy?”

“Có vẻ như... đang quét dọn.”

Kiriha đang đứng trước tòa thị chính. Ở đó có nhiều người ở vùng xung quanh cũng đang tụ tập lại và Kiriha lẩn trong đám đó.

Cô đang mặc bộ kimono bản địa thứ mà cô hay mặc lúc riêng tư, và đang ở giữa đám túi ni lông lớn. Những túi đó đựng toàn là rác được nhặt suốt cả ngày.

Nói cách khác thì cô đang giúp tổ dân phố dọn dẹp đường xá.

(Nhưng sao cô ta lại phải đi nhặt rác? Và sao lại mặc bộ đồ đó trước mặt mọi người?)

Koutarou cảm thấy có gì đó kỳ lạ ở Kiriha hôm nay.

Bắt đầu thì là cậu không hiểu sao mà cô lại đi giúp làm sạch khu phố. Cậu cũng không tìm được lý do nào để cô làm thế, bởi sau tất cả, cô là một kẻ xâm lược mà.

Bên cạnh đó là bộ đồ của cô. Thường thì khi đi ra ngoài, cô sẽ mặc đồng phục học sinh hay một bộ đồ theo thời trang mặt đất. Cô làm thế để hòa nhập với nơi này nhưng vì lý do nào đó mà cô đã không làm thế hôm nay. Cô mặc một bộ đồ bản địa và công bố sự hiện diện của mình.

“Nhìn, Satomi-kun, có những người khác đang mặc đồ giống với Kiriha kia.”

Cùng lúc cũng có một vài cô gái khác ở trước tòa thị chính, dù chi tiết thì khác nhau nhưng bộ đồ có cùng kiểu cách với Kiriha.

Họ nhóm lại với Kiriha và bắt đầu trò chuyện về điều gì đó trước khi nhập bọn với tổ dân phố để mang những túi rác đi.

“Nghĩa là đó là những đồng minh của Kiriha?”

Khi thấy họ ở cùng nhau, Koutarou cho rằng họ là đồng minh của nhau nhưng lời đó khiến khuôn mặt của Sanae tái xanh.

“Tệ rồi, Koutarou! Nếu họ là đồng minh của chị ta, họ sẽ là người lòng đất, đúng chứ? Họ ở đây để xâm lược mặt đất!”

Mục đích của Kiriha là xâm lược mặt đất, cô đã từng nói như vậy. Nên giờ khi những đồng minh của cô xuất hiện đồng nghĩa kế hoạch xâm lược của họ đã tiến hành. Sanae lo lắng khi nghĩ đến chuyện đó.

“Hūmmmmmm...”

Tuy nhiên, Koutarou cảm thấy có gì đó không phải như vậy nên nghiêng đầu nhìn đám Kiriha.

“Sao thế, Koutarou!? Nếu chúng ta không nhanh và làm điều gì đó, ngôi nhà của chúng ta và thành phố này sẽ gặp nguy mất!”

Tức tối khi thấy Koutarou như vậy, Sanae chỉ tay về phía đám người của Kiriha và nhắc lại. Nhưng Koutarou vẫn tiếp tục nghiêng đầu.

“Thật vậy sao...?”

“Anh còn do dự gì nữa!?”

“Nào, nào, cứ bình tĩnh đã Sanae.”

“Như em có thể ấy!? Cuộc xâm lược đã bắt đầu rồi kia!”

“... Anh thì không nghĩ vậy.”

Koutarou vẫn điềm tĩnh bởi cậu không nghĩ rằng cuộc xâm lược mặt đất đã bắt đầu.

“Làm gì phải! Chắc chắn là họ đang xâm lược rồi!”

“Nhưng chẳng phải Kiriha-san và những người khác chỉ dọn dẹp thôi sao?”

Đó là lý do khiến Koutarou cho rằng họ không xâm lược. Dù có thể nào thì Kiriha và đám người của cô ấy chỉ đang làm việc tình nguyện là giúp làm sạch thành phố này. Thứ duy nhất nổi bật giữa họ là bộ trang phục, còn lại thì họ khá hòa hợp với tổ dân phố.

“Họ chỉ ra về đang dọn dẹp thôi chứ đằng sau chắc chắn-”

Sanae vẫn còn cố chấp nhưng...

“Chắc chắn-”

... Dù vậy đối với Sanae thì đúng là họ chỉ đang quét dọn. Giọng cô chùng xuống và dừng ngang câu. Thậm chí cả Sanae cũng chẳng thể tin rằng những túi đầy rác kia dùng để phục vụ việc xâm lược.

“Hử?”

“Này... Koutarou.”

“Gi cơ?”

“Thế sao họ lại đi dọn dẹp?”

“Như là anh biết ấy.”

“Thật sao... lý do họ dọn dẹp...”

Cậu biết đó không phải cuộc xâm lược, nhưng dù thế, Koutarou cũng chẳng biết sai họ lại đi giúp làm sạch thành phố nữa.

Phần 2

Đêm đó, sau buổi ăn...

Koutarou cảm thấy bồn chồn khi chưa tìm được cây trà lời nên cậu quyết định đi hỏi thẳng Kiriha.

“Fufun, cô thêm mười năm nữa mới có thể đánh bại ta!”

“Chết tiệt, đã vậy, Yurika, hợp thể nào!”

“Không đâu! Mình thua còn hơn bị nhập!”

“Đồ nhút nhát!”

May mắn là Yurika, Theia và Sanae đang chăm chú lên màn hình TV để chơi game nên chỉ có Kiriha và Ruth ở bên bàn trà. Với bộ ba ồn ào không để ý, đây là cơ hội của cậu.

Ruth đặt 3 chiếc chén xuống và bắt đầu rót trà. Trong khi âm thanh đó phát lên, Koutarou gọi chuyện. Cậu nghĩ nó cũng chẳng to tát gì cả nên cậu không thấy có chút nguy hiểm và hỏi như bình thường.

“Kiriha-san.”

“Chuyện gì, Koutarou?”

“Trên đường bọn này từ chỗ chơi tennis về có thấy cô và một vài cô gái khác. Bọn cô dọn dẹp đường phố à?”

“Nếu cậu thấy thì nên tạt qua nói một tiếng chứ.”

Kiriha không từ chối, thay vào đó cô mỉm cười với Koutarou.

Ruth đặt những chén trà xuống trước Koutarou và Kiriha. Sau khi cảm ơn Ruth, Kiriha cầm chiếc chén của mình lên. Koutarou cũng làm tương tự rồi bắt đầu nói tiếp.

“Lần tới tôi sẽ làm thế. Vậy, Kiriha-san, tại sao cô lại tình nguyện làm điều đó?”

“Điều đó làm phiền cậu sao?”

Kiriha mỉm cười khi nói và đưa môi nhấp chén trà. Ngay sau đó, Kiriha đột nhiên nhìn sang Ruth đầy bất ngờ.

“Ruth, đây không phải trà chúng ta hay dùng. Sao lại thế?”

“Thật ra thì em đi chợ hôm nay thì được nhận nó như là hàng dùng thử.”

“Ý cậu là quán trà đó à... hừm, chúng ta từ nên mua loại này.”

Khi Kiriha hài lòng nhìn chén trà trên tay, sự nghi ngờ của Koutarou càng tăng.

(Thực sự là Kiriha-san có ý định xâm lược mặt đất không vậy?)

Koutarou không thể tưởng tượng nổi những chủ đề như dọn dẹp hay trà lại được thốt ra từ một kẻ xâm lược được.

“Đúng nó, nó khiến tôi bận tâm. Cô đến từ lòng đất nhưng lại đem đồng minh của mình đi dọn dẹp cho thành phố. Ai cũng tò mò như thế cả thôi.”

“Fufufu, bây giờ cậu nhắc tới, thì đúng thật là vậy.”

Kiriha hơi mỉm cười và nghiêng đầu.

“Gần đây, tôi quên mất mình là một kẻ xâm lược.”

Koutarou vừa thấy một cử chỉ rất chi là nữ tính.

“Vậy quên điều tôi nói đi.”

“Không thể được. Thực sự thì Koutarou à. Việc dọn dẹp đó cũng là một phần cuộc xâm lược của bọn tôi đó.”

“C-ái!?”

Những từ không mong đợi thốt ra đôi môi đang mỉm cười dịu dàng của Kiriha, Koutarou theo bản năng phụt trả ra khỏi miệng.

“Ôi chết!”

Ruth cũng thế, cô cũng không thể giấu sự ngạc nhiên của mình.

“Cô đùa phải không!? Dọn dẹp liên quan gì tới xâm lược chứ!?”

Giờ thì Koutarou cảm thấy ngạc nhiên lẫn thất vọng.

(Lạ thật. Sao mình lại thấy thất vọng chứ...?)

Trong khi Koutarou vẫn còn nghi ngờ Kiriha thì cậu phân vân bởi sự thật rằng cậu đang thất vọng bởi sự xâm lược của Kiriha đã bắt đầu, dù biết đó là mục đích ban đầu của cô là đến đây xâm lược mặt đất.

“Phải chăng cô giả dọn dẹp để đầu độc nguồn nước!?”

“Dĩ nhiên là không. Đó chỉ là dọn dẹp đơn thuần thôi.”

“Ế?”

Koutarou lúng túng há hốc mồm. Kiriha có thể dễ dàng thấy bộ dạng trông rất ngu đó của cậu.

“Fufu, nhìn cậu kia, Koutarou. Thực sự việc tôi tình nguyện đi giúp thành phố lạ đến vậy sao?”

Kiriha phấn khởi cười khi nhìn phản ứng của Koutarou và nở một nụ cười đầy nữ tính.

“À, không, không phải thế... Tôi chỉ không thể hiểu quan hệ giữa nó với kế hoạch xâm lược của cô thôi.”

“Mà, nó có liên quan đấy, Koutarou. Thật ra còn là rất quan trọng nữa kia.”

Khi Kiriha dụi đi nước mắt vì cười quá độ, cô bắt đầu giải thích.

“Cậu không thể chỉ dùng bạo lực và vũ trang khi xâm lược được.”

“Không thể?”

Koutarou bối rối, trong đầu cậu, xâm lược đồng nghĩa với việc sử dụng vũ khí hạng nặng.

“Trong tiểu thuyết thì đúng nhưng thực tế lại khác xa. Dù cậu có thể áp đặt bằng sức mạnh nhưng rồi người dân rồi cũng sẽ khởi nghĩa.”

“... Nếu em không nhầm, vài thập kỉ trước một đất nước gọi là Đức quốc xã đã bắt đầu xâm lược, nhưng những đất nước bị xâm lược đều quyết liệt chống trả, đúng chứ?”

Ruth, người im lặng lắng nghe nãy giờ lên tiếng. 8 tháng đã qua kể từ khi cô đến trái đất. Nhờ đó mà cô bắt đầu biết về lịch sử của nó.

“Chính xác. Họ không nhận được sự ủng hộ của những người họ xâm lược, và những người đó thậm chí còn khởi nghĩa. Kết quả thì như lịch sử chỉ rõ, chẳng cần phải nói làm gì.”

Cuối cùng, quân khởi nghĩa đã hợp tác với quân đồng minh và giành lại sự tự do sau khi đánh đuổi quân đội Đức. Bài học rút ra là nếu dùng vũ lực để thống trị thì sự chống trả sẽ nảy sinh.

“Vậy nên sẽ có giới hạn về thời gian cai trị nếu chỉ dùng vũ lực không.”

“Đúng thế. Đặc biệt với lực lượng nhỏ như chúng tôi, chẳng dễ dàng gì để duy trì nó nếu dựa vào sức mạnh. Do đó cách đó không có hiệu quả.”

“Ra là đây là lý do mà cô giúp dọn dẹp thành phố?”

“Phải. Nếu chúng tôi không trở nên thân thiết với người bản xứ thì chẳng bao giờ xâm lược nổi, theo đúng nghĩa đen luôn. Chúng tôi chẳng còn gì để mất nữa rồi.”

Người lòng đất đã không thể dừng sự suy giảm dân số. Bởi thế mà họ có kế hoạch lên mặt đất và mở rộng sự ảnh hưởng của mình. Kiriha đang tiến hành cách an toàn nhất cho cuộc xâm lược.

“Thứ chúng tôi sợ nhất là bị người dân trên mặt đất coi như những tổ chức nguy hiểm, như khủng bố hay quân phản loạn. Nếu chuyện đó xảy ra, cuộc xâm lược sẽ kéo dài, và chúng tôi sẽ bị lụi tàn trong lòng đất. Như thế thật là tệ hại.”

Khi bị quy cho là một tổ chức khủng bố hay phản loạn, phải mất hàng thập kỉ để xóa bỏ đi tiếng xấu đó. Trong bằng khoảng thời gian đó, người lòng đất thậm chí còn giảm hơn nữa. Như vậy thì thả bỏ ra chút thời gian xây dựng quan hệ tốt đẹp với những người trên mặt đất sẽ tốt hơn nhiều.

“Hừm, ra là có nhiều kiểu xâm lược...”

“Chúng tôi đã thăm định lịch sử của bề mặt trái đất rất lâu rồi nên cũng đã suy nghĩ khá nhiều.”

Thực tế thì những phiên quân chống lại chính phủ mà xây dựng bệnh viện, trường học và cung cấp thiết phẩm cho người dân là lũ cực kỳ rắc rối. Bởi người địa phương bao che cho chúng nên khó có thể xóa bỏ triệt để chúng được.

Do đó mà Kiriha đã quyết định chống lại việc sử dụng vũ lực và tập trung vào làm thân với người bản địa. Công việc tình nguyện khi nãy cũng là bước đầu cho điều đó.

“Thật rắc rối.”

Khi đã rõ vấn đề, Koutarou thở dài. Dù cậu đã nắm vững vấn đề nhưng cậu vẫn còn phân vân.

“Dù cuộc xâm lược của cô đã bắt đầu, tôi cũng không thể dừng cô lại được. Sau tất cả, cô cũng chẳng làm gì sai cả.”

“Koutarou, đó là sự xâm lược thực sự. Nếu cậu có thể nói nó là một cuộc xâm lược ngay từ cái nhìn đầu tiên thì đó chỉ là một trò rè tiền thôi.”

Khi Kiriha nói thế, cô húp hết phần trà còn lại. Cô gật đầu tâm đắc và đưa chén ra trước Ruth.

“Ruth, có thể cho tôi thêm một chén nữa không?”

“Được ạ.”

Ruth bắt đầu rót thêm đầy chén. Trong khi nhìn Ruth, Koutarou suy nghĩ.

(Nếu Kiriha bảo mình trao ngôi nhà cho cô ta bây giờ thì mình sẽ nói sao đây?)

8 tháng trước thì cậu sẽ hoàn toàn từ chối cô.

Nhưng nếu giờ cô yêu cầu như thế nữa thì sao?

Koutarou không đủ tự tin rằng mình sẽ từ chối như bản thân cậu khi trước nữa.

Phần 3

Bên dưới Corona house là căn cứ bí mật mà Kiriha đã xây nên. Nếu bạn lật tấm tatami gần cửa ra vào nhất của căn phòng, bạn sẽ thấy một cái ống hầm dẫn xuống đó.

Đường hầm đó được lát bằng bê tông nên không có chút đất cát nào trong đó. Có những ánh sáng không ngớt chiếu rọi đường hầm. Nó được làm khá đến mức có thể nhầm nó với một siêu thị dưới lòng đất vậy.

Kiriha đã đi qua ống, để hướng tới căn cứ mật của mình. Giờ đã gần nửa đêm. Cô tính về phòng để đi ngủ.

Âm thanh đôi giày cô chạm vào đường hầm gây ra những tiếng chói tai. Sự thiếu sót của đường hầm này chính là bước chân của cô.

Chiều dài của đường hầm khoảng 50m. Sau khi quẹo hai góc rẽ và trèo xuống 2 chiếc cầu thang, cô đã đến cổng của căn cứ bí mật của mình, một cánh cửa bằng kim loại.

Kiriha mở nó theo thói quen và bước vào.

Bên trong căn phòng rất sạch sẽ và ngăn nắp. Nó rộng gấp 3 lần phòng của Koutarou. Bên trong có 3 cánh cửa: 1 cái dẫn tới phòng 106, một cái dẫn về quê nhà lòng đất của cô và cửa cuối dẫn đến căn phòng riêng của cô. Những thứ khác trong phòng này là một thiết bị để duy trì những con haniwa của cô, một kho vũ khí và một vài chiếc máy tính.

Ngay khi Kiriha về phòng, hai con haniwa chạy đến thiết bị duy trì của chúng nhảy.

“Ho~ Chúc ngủ ngon Ho~”

“HoHo~ Sáng mai gặp lại, đại ti~”

Trong những thứ trong phòng thì thiết bị này là lớn nhất. Dù nó dùng chỉ để duy trì hai con haniwa nhỏ, nhưng nó đủ lớn để thoải mái vận động ở bên trong. Những con haniwa không chui vào đó chỉ để ngủ, mà còn để phục vụ việc sửa chữa. Con haniwa ấn một nút mở ra một cánh cửa và chúng chui vào thiết bị.

“Chúc ngủ ngon, Karama, Korama.”

Sau khi nhìn kính cường lực đóng lại, Kiriha hướng tới chỗ những chiếc máy tính. Và khi đi đến đó, cô phải đi qua kho vũ khí.

Kho vũ khí có nhiều vũ khí khác nhau cho Kiriha và khá tranh bị dành cho hai con haniwa. Lần cuối cô mở kho này là khi cô đấu với Theia. Để phá hủy chiếc khiên kiên cố của Theia, cô đã trang bị cho haniwa những vũ khí tâm linh. Tuy nhiên, sau vụ đó, cô chưa từng mở nó thêm lần nào nữa. Cô cũng chưa chạm đến vũ khí dành riêng cho cô. Dù có vẻ cô đã sẵn sàng cho một cuộc xâm lược nhưng thực tế cô là người an nhàn nhất trong đám cư dân phòng 106, thậm chí còn hơn cả Koutarou ấy chứ.

Bởi thế, cô đã đi qua cái kho đó mà không chút nghĩ ngợi.

Ngoài việc giám sát căn cứ và điều khiển thiết bị duy trì thì những chiếc máy tính này có thể dùng để giao tiếp với quê nhà của cô và hơn thế nữa. Trước khi đi ngủ, cô đang xác nhận coi có gì bất thường không.

“Hử, có một tin nhắn.”

Khi nhìn lên màn hình, Kiriha nhìn thấy một thông báo là có tin nhắn. Cô chạm vào nó và mở tin ra đọc.

“Từ trưởng tộc à.”

Trưởng tộc không chỉ là cấp trên của cô mà còn là bố của cô. Kể từ khi cô được chọn làm chỉ huy kế hoạch xâm lược mặt đất, cô đã bắt đầu gọi bằng Trưởng tộc.

Kiriha đọc qua tin, nó nhắn rằng cô hãy liên lạc để báo cáo trực tiếp với ông.

“Fufu...”

Kiriha nở nụ cười. Mỗi khi mà bố cô muốn thấy mặt cô con rươi của mình thì ông thường gửi tin nhắn như thế. Kể từ khi mẹ Kiriha qua đời 10 năm trước, bố cô đã một mình nuôi cô. Bởi thế mà Kiriha biết ông lo cho cô đến nhường nào. Cô mỉm cười và mở một chương trình trên máy tính để gọi cho ông.

“Kiriha!?”

Giọng vang lên một vài giây thì khuôn mặt của một đàn ông trung niên xuất hiện trên màn hình. Dù với bộ râu và khuôn mặt hình sự nhưng đôi mắt ông lấp lánh như một đứa trẻ vậy. Ông ta là bố của Kiriha, và là trưởng tộc của thị tộc cô: Kurano Daiha.

“Đã lâu không gặp, trưởng tộc.”

Kiriha nở nụ cười đầy vui vẻ mà đầy tình quái, thứ mà cô ít gì cho những cư dân phòng 106 thấy.

Dựa vào sự đáp trả nhanh chóng, Kiriha đoán là ông đang chờ cô gọi.

“Lại gọi là trưởng tộc à... con cứ gọi là bố cũng được mà. Dù gì cũng chỉ có hai ta nói chuyện với nhau thôi.”

“Nhưng tin nhắn ghi rằng con phải báo cáo cơ mà, đâu phải cuộc nói chuyện cá nhân.”

Kiriha tiếp tục trong khi cô không phì cười. Thái độ mà cô đang có là thứ mà cô chỉ bộc lộ với người mà cô tin tưởng. Thấy thế, Daiha cau mày.

“Gần đây, con không chỉ giống mẹ mình mà cách hành xử cũng y hệt luôn. Thậm chí cả những phần không nên có nữa. Con hiểu ý ta chứ, đồ bất nạt...”

“Thế thôi khỏi nói công chuyện nha.”

“Rời rồi.”

Daiha thôi hành động như đứa trẻ nữa mà chỉnh tư thế và tỏ ra nghiêm túc. Cái nhìn của ông sắc nhọn gây ấn tượng về một người đàn ông ý chí sắt đá. Đây là thái độ của một trưởng làng. Đáp theo ông, Kiriha cũng trở nên nghiêm túc. Từ giờ, họ không còn là gia đình nữa, mà chỉ đơn thuần là trưởng làng và cấp dưới mà thôi.

“Vây, tình trạng tới đâu rồi?”

“Kế hoạch A vẫn tiến triển trôi chảy, giai đoạn một đã xong. Chúng tôi đã bắt đầu giai đoạn hai. Chúng ta đã xây dựng được lòng tin với người dân mặt đất.”

Kiriha đã nghĩ ra hai kế hoạch lớn cho cuộc xâm lược là kế hoạch A và kế hoạch B. Kế hoạch B là cô giám sát trực tiếp tình hình căn phòng 106. Còn kế hoạch A tiến hành tách biệt với nó.

Kế hoạch A chia làm hai giai đoạn.

Giai đoạn đầu là thiết lập căn cứ. Để cho người lòng đất có thể lên mặt đất, họ cần phải đảm bảo có một nơi để trú ngụ. Bán đi những kim loại hiếm mà Kiriha và những người khác tích trữ được, họ đã mua khá khá nhà đất trong thành phố. Và do họ đã đạt được mục tiêu một vài ngày trước nên họ đã chuyển sang bước 2.

Giai đoạn 2 là làm thân với cư dân mặt đất. Kiriha và những người khác bắt đầu tham gia các sự kiện và tình nguyện để giúp thành phố. Họ thể hiện thiện chí rằng họ là những người hàng xóm tốt. Đây là phần khó khăn nhất trong kế hoạch của Kiriha, một bước hụt có thể khiến toàn bộ kế hoạch phá sản. Nên họ đang tiến hành một cách cẩn thận. Đó là điều mà Kiriha đã đang làm khi mà đám Koutarou thấy cô đang quét dọn.

“Thế phản ứng của những người mặt đất thế nào?”

“Phần lớn là rất tốt. Mọi người đã tìm việc ở ngành công nghiệp địa phương có ảnh hưởng lớn.”

Thâm nhập vào những ngành công nghiệp địa phương là một phần của giai đoạn 2 kế hoạch A. Đã có nhiều người của họ đã làm việc trong nông nghiệp, thủy sản, phúc lợi và những ngành tương tự. Khi đã thâm nhập và trở thành những nhân tố quan trọng trong đó, họ sẽ ít nhất có thể tránh điều đứng nếu chẳng may có chuyện gì xảy ra.

“Ra là mọi chuyện vẫn tiến triển tốt.”

“Vâng, cứ như thế này, chúng ta có thể mở rộng tầm ảnh hưởng đến toàn bộ thành phố trong vòng 10 năm tới.”

Tiếp theo là họ sẽ tham gia vào hệ thống chính trị và tài chính. Nếu không có vị thế trong những hệ thống đó thì họ sẽ không có được những quyền lực thực sự. Họ cần hòa nhập vào hơn nữa. Tuy nhiên, Kiriha không tỏ ra bi quan, những phản ứng từ người dân đã dần dần thay đổi. Nếu không có chuyện gì lớn xảy ra thì người lòng đất sẽ có thể sống trên mặt đất. Đó là cảm giác mà Kiriha có gần đây.

“Thế còn kế hoạch B?”

“Nó cũng khá trôi chảy- hay là tôi có thể nói thế. Nhưng tình hình cứ thất thường như mọi khi.”

“Có vẻ khá rắc rối nhì.”

“Vâng. Ngoài chúng ta thì còn có những lực lượng khác đang nhắm vào nó.”

Kế hoạch B là chiếm giữ lấy căn phòng 106 của Corona house.

Nếu họ có thể nắm được quyền kiểm soát được căn phòng đó thì họ có thể xây lại bộ thờ tổ tiên. Do bộ thờ cũng là nơi có khả năng tập trung năng lượng tâm linh nên họ có thể sản xuất hàng loạt vũ khí tâm linh từ nó như Karama và Korama vậy.

“Dù nói thế thì kế hoạch A vẫn suôn sẻ nên tôi nghĩ không có lý do gì để lo lắng về việc kế hoạch B bị chậm trễ cả.”

Cuối cùng thì kế hoạch B chỉ là phương án dự phòng mà thôi. Nó chỉ dùng để phòng ngừa nếu kế hoạch hòa nhập trong hòa bình của phương án A thất bại, và quân đội mặt đất tấn công họ. Bởi thế khi mà kế hoạch A không gặp trở ngại gì thì không cần xúc tiến kế hoạch B. Thậm chí, việc xúc tiến bó có thể cản trở kế hoạch A.

“Ta cũng nghĩ như vậy. Nhưng mà Kiriha, gần đây phái cấp tiến đã bắt đầu hành động.”

“Như chúng ta đã lo sợ, họ đã hành động rồi sao?”

“Phải.”

Daiha cau mày gật đầu.

Người lòng đất không đoàn kết như một. Họ có những bè phái chia sẻ quyền lực nhưng hoàn toàn không thống nhất. Trong số đó có một bè phái muốn dùng vũ lực để thôn tính nhanh chóng mặt đất, phái cấp tiến. Tới họ thì cách thức của Kiriha là quá ngây thơ.

“Nếu chúng ta không thể cản họ lại thì chúng ta có thể phải bỏ kế hoạch A. Trong trường hợp đó-”

“Kế hoạch B là cần thiết.”

“Phải. Chúng ta sẽ cố ngăn phái cấp tiến từ đây nhưng cô cũng nên cảnh giác. Có thể chúng sẽ nhắm trực tiếp vào cô đó.”

“Tôi hiểu.”

Trong khi Kiriha gật đầu với Daiha, cô hiểu lý do mà ông muốn liên lạc với cô lúc này. Ông không chỉ muốn thấy mặt con gái mình mà còn do ông lo lắng sự an nguy của cô.

(Trong hoàn cảnh xấu nhất thì mình phải đánh bại họ...)

Những khuôn mặt của cư dân phòng 106 hiện lên trong đầu Kiriha. Sanae, Theia, Ruth, Yurika và Koutarou. Nếu phái cấp tiến gây chuyện thì bọn cô phải dựng lại bề thờ tổ tiên càng sớm càng tốt. Vì họ thất thế về số lượng nên họ cần nguồn vũ khí tâm linh lớn để bù vào nếu không họ sẽ chuốc lấy thất bại. Bởi thế mà cô có thể phải đánh bại và loại bỏ đám Koutarou.

(Nhưng mình có thể không...)

Họ đã dành những khoảng thời gian quý báu bên nhau trong suốt tám tháng qua, điều đó khiến Kiriha phân vân. Cô không thể tưởng tượng được cảnh mình chia sẻ về phái Koutarou và những người khác.

“Này, Kiriha.”

Vào lúc đó, nét mặt của Daiha giãn ra. Đó không còn là bộ mặt của Trưởng tộc nữa mà là của một người bố đầy lo thương.

“Bố?”

Nhận ra điều đó, Kiriha cũng trở lại thành chính mình.

“Sao con không trở về đây và lấy một người chồng nhỉ?”

“Chồng ư... Bố bảo con đi kết hôn sao?”

“Phải, nếu làm thế thì sự ủng hộ của chúng ta sẽ tăng lên và ảnh hưởng của phái cấp tiến sẽ suy yếu đi. Con sẽ được an toàn và không cần phải chiến đấu với những người mà con không muốn.”

Ý của Daiha rất đơn giản. Ông muốn kìm chân phái cấp tiến bằng một vụ hôn nhân chính trị.

Chẳng quan trọng là cô sẽ kết hôn với người từ phái cấp tiến hay là một người có tâm ảnh hưởng khác. Nếu tâm ảnh hưởng của Kiriha tăng lên, phái cấp tiến sẽ mất đi quyền lực.

Những sau cùng đó chỉ là về ngoài mà thôi. Trên hết, Daiha không muốn cô con gái của mình sẽ gặp nguy hiểm.

“... Con không thể.”

Tuy nhiên, mặc dù hiểu điều đó nhưng Kiriha vẫn lắc đầu.

“Con càng ngày càng bướng bỉnh như mẹ mình.”

“Không phải thế cha à... nếu còn rời khỏi mặt đất bây giờ, con sẽ không thể ngăn cản được phái cấp tiến được nữa. Điều mà chúng ta cần tránh dù có

chuyện gì chẳng nữa.”

Dù cô có đi lấy chồng, điều đó chẳng thể giải quyết tình hình ngay được. Họ sẽ lại bắt đầu lại từ đầu và điều chỉnh lại kế hoạch, thậm chí còn hơn thế bởi đó là một vụ hôn nhân chính trị. Và nó cũng chẳng còn ý nghĩa nếu như phái cấp tiến ra tay trước khi đám cưới diễn ra.

“Hừm... dù cho con kết hôn thì chúng ta cũng không thể can họ được...”

“Đúng thế.”

Thấy đáp trả của Daiha, Kiriha thở phào nhẹ nhõm. Cô lấy một chiếc thẻ bài từ trong túi. Đó là một tấm bài cũ với ánh kim tuyến.

Kiriha còn có hơn một lý do để không kết hôn.

Và đó là lá bài này. Trước khi cô có thể hoàn thành ước nguyện mà lá bài này nắm giữ, cô không có ý định kết hôn.

Phần 4

Bình minh. 7h sáng. Sáng chủ nhật trong căn phòng 106 đã bắt đầu, và như mong đợi, người đầu tiên là Ruth.

Dù ngày bắt đầu muộn hơn trong mùa đông nhưng đến 7h thì trời đã chiếu sáng căn phòng 106. Tuy nhiên, dù thế, nó cũng chẳng đủ để sưởi ấm căn phòng, và lạnh đến mức Ruth có thể thấy hơi thở mình khi bước vào phòng.

“Satomi-sama đang ở...”

Điều đầu tiên mà Ruth làm là tìm kiếm Koutarou. Do thói quen ngủ xấu của cậu mà cậu thường nằm cạnh cổng dẫn đến Blue Knight, và Ruth và Theia sẽ giẫm lên cậu mỗi khi vào phòng.

“A, tốt rồi, anh ấy ngủ đằng kia.”

Sanae đưa đầu mình ló ra khỏi cánh cổng để tìm Koutarou. Sau khi xác nhận được vị trí của cậu chàng nên cô mới dám bước qua, cẩn thận không tạo tiếng động. Dù rằng những âm thanh to tiếng cũng chẳng thể khiến Koutarou dậy nổi, nhưng người cận trọng như Ruth không làm thế.

“Nếu anh ngủ ở đây như thế thì sẽ cảm lạnh đó, Satomi-sama...”

Koutarou luôn trải đệm ở giữa phòng nhưng giờ cậu đang ngủ trước chiếc tủ. Dĩ nhiên là chăn đã bị cậu đá bay và hiện cậu đang nằm ngửa trong bộ pijama.

Công việc thứ hai của Ruth là quấn chăn lại cho Koutarou.

“Hiii-”

Tuy nhiên, Ruth suyết nửa thì hét lên.

“... Minh đúng là không quen nổi cảnh tượng này...”

Cổ kim tiếng kêu của mình, Ruth cười nhạt khi lấy chân đắp lên ngực Koutarou.

“zzz...”

Khuôn mặt đầy hạnh phúc của Sanae lòi ra từ ngực của Koutarou. Như thể là bộ pijama của Koutarou có in hình của Sanae vậy, nhưng sự thật đó chính là Sanae với chiếc mũi ngủ trên đầu. Cô đang nằm ngủ trong người Koutarou. Đó là cảnh khiến Ruth suyết nửa thì hét lên.

“zzzz... zzzz...”

“zzzz...”

Tiếng gáy của Koutarou và Sanae vang lên một giai điệu kì lạ.

Gần đây, Sanae phàn nàn là cô thấy lạnh nên thường ngủ bên trong Koutarou. Có vẻ là bên trong cơ thể Koutarou khá là dễ chịu để ngủ. Và sau khi thử lần đầu thì nó trở thành tư thế ngủ ưa thích của cô bé.

Dù Sanae thích nó nhưng những người khác thì không. Thứ duy nhất ló ra khỏi cơ thể Koutarou là khuôn mặt của cô, còn tay chân cô thì ẩn hiện lung tung. Đó càng khiến khung cảnh càng hài hước hơn như thể Koutarou mọc thêm mấy chi nữ giới vậy. Ngay chính bản thân Koutarou cũng thường kinh hãi và cậu đã phàn nàn với Sanae. Nhưng dĩ nhiên là Sanae đã bỏ ngoài tai và cứ mỗi khi có cơ hội và cô bé lại chui vào cơ thể cậu để ngủ.

“Hôm nay trong nhìn đỡ hơn mọi khi nhưng mà cái này có hại cho tim mình quá...”

Sau khi đã đắp lại chăn cho Koutarou và Sanae, Ruth mỉm cười và đi đến nhà bếp.

Thường thì, không lâu sau khi Ruth đến thì Kiriha cũng xuất hiện và cả hai cùng chuẩn bị bữa sáng. Tuy nhiên, không rõ vì sao mà chưa thấy bóng dáng Kiriha đâu cả nên cuối cùng Ruth phải chuẩn bị một mình.

“Hừm... ra chị làm bữa sáng một mình sao? Trông có vẻ ngon.”

“Cảm ơn em, Sanae-sama.”

Nhận lời khen, Ruth mỉm cười và đặt đồ ăn sáng lên bàn trà. Com, miso, cá rán và đậu hũ, tất cả đều là món mà Sanae và Koutarou ưa thích.

“Sanae, cắt khỏi người anh cái coi.”

“Còn~lâu~”

Dù đã đến giờ ăn sáng, Sanae vẫn từ chối rời khỏi cơ thể Koutarou. Cô cười sung sướng khi cái mặt cô lộ ra từ ngực cậu.

“Con bé này...”

“Nếu anh thực sự không thích thì thử đuổi em coi.”

Sanae đưa tay ra từ cơ thể của Koutarou và chọc lấy mặt cậu.

Sanae đã có thể nhập vào cơ thể Koutarou sau khi cả hai đã thân thiết với nhau. Nếu cậu khó chịu thì cô đã không thể ở lại trong cơ thể cậu rồi. Biết thế nên Sanae càng lấn lướt.

(Hehehe, Koutarou yêu mình mà lị!)

Nếu Koutarou chấp nhận cô thì cô càng làm tới. Cách hành xử ấy là cách thể hiện tình cảm của cô bé.

“Này, Sanae. Chỉ ít cô không dừng làm nó như thế vào bữa sáng không được sao? Nhìn cô như thế khiến ta mất ngon miệng.”

“Sanae-chan, mới sáng ra làm ơn tha cho bọn này đi.”

Tuy nhiên, cách bày tỏ tình cảm của cô gây khó chịu cho Theia và Yurika. Cái cảnh mà một khuôn mặt ai đó lộ ra khỏi cơ thể của một người khác khiến bữa ăn mất ngon.

“Phải đó, Sanae. Em muốn anh thấy bệnh khi đang ăn sao?”

“Ừ, thế thì rắc rối rồi.”

Không đến mức để Koutarou đuổi Sanae nhưng đủ khiến cậu chẳng buồn ăn.

Và do đang chia sẻ giác quan với Koutarou nên việc Koutarou thấy ón khi đang ăn cũng chẳng mấy vui vẻ đối với cô.

“Vậy ra đi.”

“Ròiiii.”

Sanae miễn cưỡng chui ra khỏi cơ thể Koutarou. Cô dễ dàng chui ra trong một vài giây và xuất hiện ra sau lưng cậu.

“Xin lỗi đã gây chuyện trong bữa sáng.”

Nói rồi, Sanae bám lấy lưng Koutarou như bình thường hay làm trong bữa ăn.

(Ngoài lúc ngủ ra thì khi bình thường mình thích thế này hơn...)

Đó là suy nghĩ của Sanae khi cô bám lên lưng cậu. Khá là thoải mái khi ở bên trong Koutarou nhưng nếu ở yên trong đó thì cô chẳng thể làm được gì cho cậu cả. Cô thả bám Koutarou thế này để trêu chọc cậu còn hơn.

Sau khi Sanae quay lại với tâm lưng của Koutarou, dạ dày của Yurika lại bắt đầu biểu tình. Sau khi mọi chuyện đã qua, con thèm ăn đã quay lại với cô.

“Cậu đúng là vô tư quá thể, Yurika.”

Nghe thấy tiếng kêu, Koutarou chỉ vào Yurika mà cười.

“T-hì do giờ đang sáng, mình đang đói... biết làm sao được!”

Yurika đỏ mặt và cố bào chữa.

“Chỉ ta chỉ là đồ tham ăn tục uống.”

“Đúng là không thể tránh được nhưng mà cậu... buhaha.”

“X-in lỗi đã bắt cậu chờ, Yurika-sama.”

Cô kim tiếng cười, Ruth đặt bữa sáng trước Yurika. Tuy nhiên, dù thức ăn đã trước mặt nhưng Yurika vẫn mếu máo.

“Cậu đúng là xấu xa, coi mình như một con thú chết đói không bằng ấy.”

“À-rồi. Nếu cậu đói thì cứ ăn. Hôm nay cậu có thể ăn thoải mái.”

“Thật sao!?”

Nghे Koutarou nói thế, đôi mắt Yurika bừng sáng. Con mếu của cô nhanh chuyển thành nụ cười.

“Buhahaha.”

“Thấy chưa, chỉ là đúng là đồ háu ăn.”

“Y-Yurika-sâm, c-ậu có muốn phần ăn lớn hơn không?”

Koutarou cười to, Sanae khinh khỉnh cười còn Ruth phải dùng tay để nín cười. Cái thìa gỗ xúc cơm của cô hơi run rẩy.

“Làm gì mà phải cười thế chứ! Mình không có háu ăn, chỉ là đang trong tuổi phát triển mà thôi!”

Yurika nước mắt ngắn dài khi cố bào chữa. Phòng 106 vẫn ồn ào như mọi khi.

“...”

Nhìn vụ hỗn loạn bằng nửa con mắt, Theia tiếp tục ăn phần ăn của mình. Đã tám tháng trôi qua kể từ khi đến trái đất, cô đã thành thạo việc sử dụng đĩa. Cô trang nhã di chuyển nó để đưa thức ăn vào trong miệng.

“V-ậy đừng có mà ngại, ăn thả ga đi! Wahaha!”

“A, cái thái độ của cậu như đang nói là không có tin mình ấy!”

“Koutarou, em cũng đang trong tuổi phát triển nên em cũng muốn ăn.”

“R-Ruth-san, mình cũng thế nên cho mình suất lớn đi.”

“Dĩ nhiên rồi. Fufufu...”

Tuy nhiên, Theia không có cảm nhận thấy vị bữa sáng bởi kể từ lúc Sanae bám vào lưng Koutarou, cô chỉ có chú ý đến họ.

(Ước gì mình...)

Theia tưởng tượng mình bám lên lưng Koutarou. Trong sự tưởng tượng ấy, cô vui sướng mỉm cười trong khi tin tưởng trao tấm thân không chút phòng vệ của mình cho Koutarou. Khoảnh khắc mà cô nghĩ thế, Theia bị lấn át bởi cảm xúc thiếu tự chủ.

(Mình đang nghĩ cái quái gì vậy trời...?)

Cô lấy lại thường thức và cúi xuống, cô không thể tin rằng cô đã nghĩ muốn làm những điều mà Sanae đang làm.

(Hắn chỉ một tên nô bộc! Mình chỉ cần lời thề trung thành của hắn để vượt qua bài thử thách! Chứ chẳng cần gì khác!)

Trước khi đệ nhị công chúa Clan tấn công, cô chỉ nghĩ Koutarou chỉ là một tên người thấp kém đến từ một hành tinh xa xôi. Cô chỉ muốn lời thề trung thành của cậu ta để nhanh chóng bề Forthorthe.

Tuy nhiên, thời gian trôi đi, cô bắt đầu muốn Koutarou trở thành một đầy tớ thực sự của cô. Bởi thế nên cô bắt đầu mỉm cười với cậu.

Nhưng giờ, Koutarou còn làm hơn cái vai trò đó trong tâm trí của Theia. Dù không phải là kẻ nô bộc của cô nhưng cậu sẽ luôn xuất hiện bên cô mỗi khi cần đến. Cô chắc chắn điều đó, nhưng đó cũng là lý do tại sao cô đang bối rối. Cô không còn biết mình đang muốn gì từ Koutarou nữa.

Theia chỉ quay lại thực tại khi một tấm tatami đột nhiên bị xô dịch. Và ở nơi đó, khi chiếc chiếu dần được nâng lên thì một người xuất hiện.

“Chào buổi sáng.”

Người đó không ai khác là Kiriha, Theia chỉ là bất chợt nhìn về tấm chiếu dẫn đến căn cứ bí mật của Kiriha.

“Chào buổi sáng... mà hôm nay cô đến muộn thế.”

Suy nghĩ của Theia dừng lại cùng với sự xuất hiện của Kiriha, và cô đáp lại bằng một tiếng nhỏ.

“Thật ra, tôi đang làm việc kể từ sáng này.”

Kiriha lật chiếu để vào phòng 106 với một bước chân nhẹ nhàng. Theo sau cô là hai con haniwa.

“Ho~ Chào buổi sáng~”

“Mọi người thế nào rồi Ho~”

Hai con haniwa vui vẻ chào mọi người khi chúng trả lại tấm chiếu về vị trí cũ. Do làm điều đó mỗi bữa sáng nên chúng đã quen dần điều đó rồi.

“Chào buổi sáng Kiriha-san.”

Nhận thấy Kiriha, Koutarou chào cô. Sau khi đã chào hỏi mọi người, cô ngồi xuống chỗ trống trước bàn trà.

“Ruth, xin lỗi đã đến muộn.”

“Không có gì đâu. Đây cũng là cơ hội để mình thể hiện kỹ năng nấu nướng.”

“Nhưng sao chị đến muộn thế? Không phải ngủ nướng chứ?”

Nếu là Yurika thì Sanae đã không hỏi câu hỏi như thế rồi. tuy nhiên, đó lại là Kiriha, người chưa bao giờ một lần dậy muộn, vậy nên không chỉ có Sanae tò mò chuyện đó. Sự thật là mọi người còn muốn Yurika dừng ăn mà nhìn về Kiriha nữa cơ.

“Thật ra có một vài chuyện ở quê nhà tôi nên tôi phải dành cả buổi sáng để giải quyết nó.”

Kiriha đến muộn bởi cô phải lập biện pháp đối phó với phái cấp tiến sau khi nói chuyện với bố cô. Có nhiều điều cô phải làm, như liên lạc với chi nhánh trên mặt đất và ra lệnh cho cấp dưới của cô.

“Quê nhà, ý cô là để chế lòng đất đó hả?”

“Gọi nó là để chế thì không đúng cho lắm... nhưng đúng là vậy”

Trong khi nhận chén trà từ Ruth, Kiriha gật đầu với Koutarou.

“Thế có chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Dù cho cậu hỏi chi tiết nhưng chưa chắc Koutarou đã hiểu và cũng chẳng chắc Kiriha sẽ nói. Nên Koutarou chỉ hỏi băng quơ, còn Kiriha thì mỉm cười đáp lại.

“Cậu muốn biết sao?”

“Đĩ nhiên rồi. Nếu là chuyện về để chế lòng đất thì tôi cũng không phải không có đỉnh lú.”

Koutarou gật đầu liên hồi và hơi trùng vai.

(Cô ta có vẻ hơi xuống sắc...)

Đó là điều mà Koutarou cảm nhận khi nói chuyện với Kiriha, có vẻ như cô trông có vẻ mệt mỏi.

“Tôi nghĩ nó không có liên quan với cậu đâu.”

“Kiriha-san, cô quên rằng mình là người lòng đất sao?”

“A, phải nhì.”

Kiriha mỉm cười.

(Phải rồi, mình là người lòng đất và mình đang cố chiếm lấy căn phòng này từ Koutarou...)

Kiriha đã quá tập trung về phái cấp tiến mà phần nào đó quên khuấy đi rằng cô là một kẻ xâm lược. Nên như Koutarou đã nói, những rắc rối của đế chế lòng đất cũng có thể ảnh hưởng tới Koutarou.

“Không phải lo đâu, Koutarou. Không có chuyện gì xảy ra cả.”

“Vậy thì tốt.”

Kiriha mỉm cười nhưng Koutarou cảm thấy nó khác xa bình thường. Nụ cười thường ngày của cô có phần tinh nghịch hơn thế.

(Chẳng biết đã có chuyện gì nữa...)

Sự thật là Koutarou không hoàn toàn lo về đám lòng đất, điều mà cậu lo lắng hơn là dường như sắc thái của Kiriha có vẻ u ám.

(Mình chỉ mong là không có chuyện gì xấu xảy ra...)

Thấy thật kì lạ là rằng cậu đang lo lắng cho Kiriha, Koutarou chỉ là không thể bỏ mặc cô nàng được.

Trong một vài ngày, Kiriha dường như rất bận rộn.

Cô không hay xuất hiện vào bữa sáng, và thi thoảng lại không đến trường. Do cô không giải thích tình hình nên Koutarou chỉ có thể đứng nhìn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha! ? Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Khăn quàng cổ và Công việc ngoài giờ

Phần 1

Thứ 5, ngày 10 tháng 12

Hôm ấy, Koutarou thức giấc bởi âm thanh con dao đập vào thớt quen thuộc, cùng với mùi miso thơm phức.

(Nếu không nhầm thì đây là...)

Khi Koutarou mở mắt thì cửa sổ đang trước mặt cậu. Cậu đã ôm lấy chiếc gối của mình và lăn ra trước cửa sổ.

“Kiriha-sama, có vẻ chúng ta hết đậu hũ rồi.”

“Vậy để tôi mua nó sau khi trên đường về.”

Koutarou có thể nghe thấy giọng của Ruth và Kiriha vang từ trong phòng bếp, nơi phát ra tiếng dao và mùi miso.

(Đúng là Kiriha-san rồi...)

Khi cậu quay đầu lại, cậu có thể thấy hai cô gái. Trong vài ngày qua, một mình Ruth đã phải chuẩn bị bữa sáng. Việc Kiriha xuất hiện lại sau chỉ một tuần vắng mặt khiến cậu không rõ vì sao thấy nhẹ nhõm.

“Nhân tiện thì tôi đã chép xong phần học bù cho những ngày nghỉ học rồi, tôi sẽ trả lại vở cho cậu sau. Cảm ơn cậu nhiều.”

“Có gì đâu mà cảm ơn, Kiriha-sama.”

(Có vẻ những rắc rối đã kết thúc...)

Koutarou cho rằng như thế khi thấy Kiriha đứng trong phòng bếp. Cô đang đứng ở nơi mà cô thường đứng, như thế là quá đủ cho Koutarou rồi.

“Koutarou... bữa sáng đã xong rồi sao...?”

Đúng lúc đó thì Sanae xuất hiện trước Koutarou. Cô vẫn đang ngái ngủ và dụi con mắt.

“Chưa, chưa đâu, em cứ ngủ thêm tí nữa đi.”

“Mừm...”

Sanae vươn vai ra và chìm vào cơ thể Koutarou. Tuy nhiên trước khi hoàn toàn biến mất, cô thì thầm.

“Koutarou...”

“Ừ?”

“Anh có thể giữ tâm trạng như thế một lúc được không? Nó thật là thoải mái...”

“... Ừ, anh sẽ cố.”

“Mừm...”

Cuối cùng Sanae chìm vào cơ thể của Koutarou như thể cô đã tan biến đi vậy.

(Ra là thế, ảm áp và thoải mái à...)

Khi nghe Sanae nói thế, Koutarou nhận ra rằng cậu đang đón chào Kiriha của ngày thường quay trở lại.

Phần 2

Yurika khá là nhạy cảm nên khá khó ngủ. Do vụ để con gián chui vào trong tủ đã để lại dư chấn cho cô nàng.

Tuy nhiên khi mà cô đã ngủ, cô không dễ để đánh thức. Thậm chí cô vẫn tiếp tục ngủ khi tất cả mọi người đến trường hết.

Cô là kiểu người khó ngủ khó thức.

Với những bạn cùng phòng của cô, cô là loại phiền phức nhất.

“zzz...zzz...zzz”

“Tỉnh sao đây...”

Koutarou tỏ ra cay đắng khi giáp mặt với Yurika, người đang há hốc miệng khi ngủ. Cậu tỉnh đánh thức cô dậy ăn sáng nhưng dù có lắc hay chọc cô thế nào thì chẳng có dấu hiệu là cô sẽ tỉnh.

“Sao anh không mặc chị ta như thế chứ? Chị ta ngủ bởi chị ta muốn thế.”

“Không được, cậu ta đã muộn học nhiều quá rồi. Cứ thế này cậu ta phải ở lại lớp mất.”

Cho đến nay, Koutarou lờ đi sự chậm trễ của Yurika, nhưng sau khi nghe giáo viên nói rằng cô có thể phải ở lại lớp, cậu đã hình thành thói quen đánh thức cô mỗi buổi sáng.

“Chắc là không còn cách nào khác... Vậy anh tỉnh đánh thức chị ta kiểu gì bây giờ Koutarou? Lại tát chị ta lần nữa sao?”

“Hừ...”

Koutarou bắt đầu nghĩ.

Trước đây thì theo nghĩ đen, cậu chàng đã và cho đến khi cô tỉnh dậy nhưng Yurika đã phàn nàn và cấm cậu đánh thức kiểu bạo lực đó nữa. Cô khóc và bắt đền cậu rằng cậu sẽ phải cưới cô nếu chẳng may mặt mày cô có ra làm sao, điều đó khiến Koutarou phải suy nghĩ lại.

“Tuy nhiên, nếu không được đánh thì làm sao gọi cậu ta dậy được.”

“Em cũng nghĩ thế.”

“zzzz...”

Không nhận thức được hoàn cảnh của Koutarou, Yurika quần chân vô tư ngủ. Sau đó, Theia cũng đang ló mặt vào trong tủ cạnh Koutarou, dùng chiếc quạt tay chọc vào mặt của cậu.

“Koutarou, ít nhất giờ thì ngươi đã hiểu bao nhiêu khó khăn để đánh thức ngươi dậy mỗi sáng chưa.”

“Im đi, Theia!! Cô đâu có gặp rắc rối gì khi giẫm lên tôi bằng gót giày của mình chứ!!”

“Chẳng phải rõ ràng rồi sao! Nếu không làm thế thì sao ngươi dậy được! Hơn nữa, một hiệp sĩ phải để cho công chúa đánh thức đã là điều vô lý rồi! Ngươi nên biết ơn ta đi!!”

“Ai là hiệp sĩ cơ chứ!?”

“Với cuộc cãi vã ngay bên tai thế này, thường thì phải thức dậy rồi mới phải...”

“Haa~h, m-ình không được nữa... zzz...”

Yurika vẫn ngủ ngon lành mặc cho Koutarou và Theia đang cãi cọ lẫn nhau. Cô tiếp tục ngủ với gương mặt hạnh phúc.

“Thế tính sao đây, Koutarou.”

“Zzzz... M-ình no quá, đau bụng luôn à...”

“Đau, phải rồi... là nó!”

Chợt nảy ra ý tưởng, Koutarou vươn tay tới Yurika.

“Anh tính làm gì thế?”

“Cứ chờ mà xem.”

Sanae tỏ ra lúng túng khi Koutarou chạm vào mặt Yurika. Dĩ nhiên, điều đó cũng chẳng khiến Yurika dậy được.

“Làm thế này nè.”

“U.”

Koutarou dùng tay trái bịt mũi còn tay phải che mắt cô.

“Cách hay lắm! Có thể nó được việc đó!”

“Ta chẳng thấy nó khác gì với việc bị giẫm bởi giày cao gót đâu...”

“mmm, mmmmmmmmmh.”

Không thể thở, Yurika bắt đầu thiếu khí. Cô tỏ ra đau đớn, khuôn mặt cô tái xanh. Nhưng dù thế, Yurika vẫn không tỉnh.

“Chị ta không tỉnh kìa...”

“Dậy đi Yurika! Không muộn học giờ!”

“Cứ thế này, cô ta chẳng bao giờ tỉnh lại luôn đó.”

Sau khi giữ tầm chục giây.

“Hmmmmh!?”

Đôi mắt Yurika bật mở, cùng lúc, tay chân cô khua lên.

“Mmmmmmmmmmm!”

“Đừng có mà vung vẩy nữa, nhanh lên thức dậy đi Yurika, sắp muộn học rồi kìa!”

“Mmmm!?”

“Koutarou, có vẻ chị ta tỉnh rồi thì phải?”

“Chắc chứ? Nếu đã tỉnh thì cô ta phải nói gì chứ.”

“Vậy thì giữ thêm tí nữa để đề phòng.”

“Mmmm~ Mmmm~”

Sau sự kiện đó, làm nhệth thờ cũng đã bị cấm khi đánh thức Yurika dậy.

Phần 3

“Hơn nữa, Satomi-san, cậu chẳng biết thông cảm gì cả!”

“Xin lỗi, mình đâu có biết là cậu không thể nói bởi vì bị bịt miệng rồi đâu.”

“Sao cậu không thể để ý ngay lúc đó chứ!?”

Yurika đập tay lên bàn. Thường thì cô là người rụt rè và nhẹ nhàng nhưng khi tính mạng cô treo đầu súng thì cô không thể không tức giận. Giọng ầm ục của Yurika vang khắp lớp học, và những người bạn cùng lớp tự hỏi là có chuyện gì xảy ra khi nhìn về phía Koutarou và Yurika.

“Vậy sao không dậy sớm hơn đi.”

“Cậu không thể tìm cách khác được sao!?”

“Không tìm được nên mới làm thế chứ. Hay là cậu muốn bị muộn hơn?”

“Ừ.”

Đó là khi mà sự phản đối của Yurika dừng lại, cô nàng không biết mình muốn bị trễ giờ hay không thờ được hơn nữa.

“Nếu cậu mà lỡ thêm vài tiết nữa là phải ở lại lớp đó, đúng chứ?”

(Thật không công bằng, Satomi-san thật bất công!)

Yurika hiểu rằng Koutarou lo lắng cho cô.

Có thể cậu không còn nhớ nhưng cậu từng nói rằng muốn được tốt nghiệp cùng Yurika. Và cậu không hề dối trá khi nói những lời đó.

Đó là tại sao cô biết rằng Koutarou đang lo lắng cho cô. Vấn đề là cách thức mà cậu dùng lại cực kỳ vô lý.

“Satomi-san, dù cậu có lo cho mình thế nào thì cũng có những thứ cậu không nên làm! Như vậy là quá thể đó!”

Gần đây, cảm xúc mà Yurika dành cho Koutarou bắt đầu thay đổi. Trước đây, cô sẽ phàn nàn và tỏ ra ích kỉ, nhưng giờ những cảm xúc khác đã xen vào đó.

(Satomi-san thực sự chẳng thành thật tí nào! Dù cậu có tốt bụng hơn những người khác!)

Sanae bắt mắt khi Koutarou luôn giấu đi cảm xúc thật của cậu.

“Mình xin lỗi, xin lỗi mà.”

“Mình không có nói cậu phải xin lỗi! Điều mình muốn nói là cậu nên thành thật hơn!”

Vụ tranh luận giữa Koutarou và Yurika vẫn chưa ngã ngũ. Quan sát cả hai từ xa, Kenji hỏi Shizuka người đang đứng gần cậu.

“Kasagi-san, lần này Kou lại làm gì thế?”

“Thì Satomi-kun và những người khác lo Yurika dậy trễ nên đã bịt mồm và mũi để đánh thức cô ấy dậy...”

Shizuka cố không lái đến chuyện Koutarou và Yurika sống cùng căn hộ mà chỉ nói những nội dung chính.

(Mà nghĩ lại thì thật là kì lạ khi không có chuyện bất chính gì xảy ra... Có lẽ chuyện được như thế bởi đó là Satomi-kun...)

Shizuka nhìn hai người kia cãi cọ mà mỉm cười.

“Tên đó chẳng thay đổi gì cả...”

Hiểu được tình hình, Kenji nhớ lại chuyến đi hồi trung học cơ sở. Khi đó, Koutarou thức dậy nửa đêm và trêu chọc lũ bạn cùng lớp.

Ngoài việc làm những đứa bạn nhệth thờ, cậu còn vẽ bậy lên mặt hoặc lột đồ chúng. Cuối cùng là cậu ngủ lẫn khắp phòng.

“Thế tớ đánh thức cậu kiểu gì đây?”

“Ừ.”

“Không thể đánh, không được làm ngạt, còn lại chỉ còn mỗi cách lấy xô nước lạnh để lên người cậu thôi.”

“Sao không lấy nước sôi ấy? Kiriha và Ruth kiểu gì cũng đun nước khi làm bữa sáng, chúng ta có thể dùng nó.”

“Chỉ ít cũng là nước lạnh chứ! Cái gì cũng được chứ đừng dùng nước sôi!”

“Đúng là kén cá chọn canh...”

Koutarou nhìn Yurika với thái độ khó chịu khi cô đã bắt đầu khóc.

“Satomi-kun, Nijino-san.”

Cất chiếc điện thoại của mình vào túi, Kiriha tiến tới chỗ hai người.

“Có chuyện tôi muốn thỉnh cầu cậu đây.”

“Cũng được.”

“C-huyện gì cơ?”

Thấy cơ hội, Koutarou lảng sang yêu cầu của Kiriha. Trong khi đó Yurika đang lau mắt để che đi nước mắt khỏi Kiriha.

“Thật ra thì chủ nhật, hai ngày tới đây, tôi tự hỏi là cậu có thể tôi một công việc ngoài giờ được không?”

“Công việc ngoài giờ?”

Lời đề nghị của Kiriha, không ngờ là một công việc làm thêm.

Đoàn thanh niên của tổ dân phố muốn tổ chức một chương trình về hero, với nhân vật chính là Harukaze-man và Kishou-lady. Chương trình này là một trong những sự kiện kỉ niệm của trường mầm non Harukaze. Tuy nhiên, chương trình này đòi hỏi nhiều nhân lực do có nhiều thứ để phải làm như là dựng sân khấu, chuẩn bị trang phục và dụng cụ và nhiều thứ khác. Bởi thế nên đoàn thanh niên là không đủ nên giờ họ đang kiếm thêm người tình nguyện.

Vậy nên họ đã đến nhờ Kiriha, người đã tích cực giúp đỡ tổ dân phố gần đây. Họ đã nghe rằng Kiriha đã tham gia một vở kịch trong lễ hội văn hóa, điều đó càng khiến cô trở thành của quý. Và do Kiriha muốn hòa nhập với cộng đồng nên cô vui vẻ nhận lời.

Tuy nhiên, do chỉ còn có hai ngày, Kiriha không thể huy động đủ người lòng đất hiện đang cư trú ở mặt đất được nên cô đã nhờ Koutarou và những người khác giúp đỡ.

“Vậy cô muốn bọn này tham gia hero show đó hả?”

“Phải, tôi đã nhờ người quen nhưng phần đa là họ không có kinh nghiệm diễn xuất... Trong khi các cậu đã có ít nhiều kinh nghiệm từ lễ hội VH...”

Kiriha tỏ ra ăn năn, cô cảm thấy có lỗi khi tự dưng đẩy chuyện này cho họ.

“Hiểu rồi, Yurika đã hành xử như đang sống trong một hero show rồi nên công việc này quá hợp với cậu ta.”

Shizuka đồng tình và gật đầu lia lịa.

Trước khi Koutarou nhận ra thì cả nhóm đã tụ quanh cậu.

Đó là Sanae, Yurika và Kiriha, Theia, Ruth, Shizuka và Kenji. Họ đều đã lắng nghe yêu cầu của Kiriha.

“Rồi, mình đã hiểu! Kiriha, cứ để cho bọn ta lo!”

Đôi mắt Theia sáng lên và cô đập lên ngực mình. Dù chỉ là một hero show cho con nít nhưng nó vẫn là kịch. Đây là cơ hội tốt để cô huấn luyện thêm cho Koutarou.

“Ta và Koutarou sẽ làm một buổi diễn hoành tráng đến mức đám trẻ đó cứng họng luôn!”

“C-hờ đã, Theia, cô cũng tham gia sao!?”

“Vui mừng lên, Koutarou. Chúng ta sẽ có một buổi tập huấn đặc biệt đêm nay!”

Đôi mắt Theia sáng lấp lánh khi nhìn Koutarou. Nhìn cô như thế khiến cậu nhớ những ngày tháng gian khổ cho lễ hội VH.

“Tập huấn á!? Chẳng lẽ mình lại phải gặp ác mộng đó lần nữa!?”

Cậu sẽ thấy khuôn mặt Theia mỗi buổi sáng thức dậy. Chỉ còn lại cái toilet là thánh đường, thì tất cả cuộc sống cậu bị thao túng bởi Theia. Không một

chút nghỉ ngơi, toàn bộ cả ngày dưới sự hành xác của Theia, cho đến khi vượt qua giới hạn mà lịm đi. Và rồi khi tỉnh lại sau cơn ngất, trước mặt cậu, Theia vẫn ở đó. Buổi tập huấn của Theia rất ác nghiệt, khiến cả người thiên và vận động như Koutarou còn thấy như ác mộng đang trở thành hiện thực vậy.

“Không cần phải lo, Koutarou.”

Theia nở nụ cười thiên thần. Nụ cười ấy làm át đi cơn sợ hãi của Koutarou. Tuy nhiên, nó chẳng được bao lâu thì chuyển thành nụ cười của ác quỷ.

“Chẳng cần biết người có trái tim nhân hậu hay là hiện thân của ác quỷ, đích thân ta sẽ huấn luyện người! Người sẽ thổi bay tất cả những kẻ ở trên sân diễn đó, hai hôm kể từ nay trở đi!”

“Tôi không muốn! Tôi sẽ bị thổi bay trước đó rồi!”

“Không cần phải sợ đâu...”

Khi đôi mắt sáng lấp lánh của Theia tiến lại Koutarou, từng bước một. Những ngón tay cô ngoe nguẩy, chuẩn bị tóm lấy Koutarou.

“Tôi không giúp vụ này nữa đâu!”

“Ai cho người từ chối!”

Koutarou lắc đầu nhưng Theia không cho cậu đường thoát.

“Tôi không muốn! Tôi chỉ muốn đi khâu thôi!”

“Đã nói đừng hòng thoát cơ mà!”

Ý chí sục sôi tuôn trào của Theia lấn át và xóa bỏ đi sự chống đối của Koutarou. Những ngón tay đáng sợ của cô đã tóm lấy được cậu.

“Ta sẽ không người thoát cho đến khi vắt đến giọt máu cuối cùng đâu của người đâu! Ta không chấp nhận sự phản kháng! Người không được nghỉ cho đến khi bước lên sân diễn như một Blue Knight lần nữa!!”

“Khôggggg!!”

Đệ thất công chúa của Đế quốc Ngân hà Forthorthe, Theiamillis Gre Forthorthe đang cười một nụ cười xứng với một nhân vật của hoàng gia cai trị vô số vì sao. Những người ở đó chỉ biết lặng người trước sự hiện diện đầy uy nghi của cô.

“... Nếu người có thể thành thật với bản thân thì mọi chuyện đã dễ dàng hơn rồi...”

Tuy nhiên, Ruth người đã lớn lên bên cạnh Theia, vì một vài lý do, mỉm cười vui sướng khi nhìn hai người họ.

Phần 4

Khi Koutarou ấn vài nút 2, 3 lần, một ngọn lửa đỏ bùng cháy trong máy sưởi cũ chạy bằng dầu.

Chiếc máy sưởi cũ kỹ này đã được dùng nhiều năm trong hội đàn len này, và so với những máy sưởi hiện đại hơn, nó có hiệu năng cực kỳ kém. Nhưng nó là quá đủ cho một hội chỉ với hai thành viên. Do trời bắt đầu lạnh nên nó là thứ cần thiết để duy trì hoạt động của club.

Koutarou chỉnh đồng hồ nhiệt của máy sưởi để điều chỉnh đầu ra của nó. Khi làm thế, màu sắc của nó từ đỏ chuyển thành xanh dương, và lượng khói của nó giảm mạnh. Sau khi đã đảm bảo đủ nhiệt, Koutarou quay trở lại ghế ngồi của mình.

“Cảm ơn, Satomi-kun.”

“Hôm nay đúng là lạnh mà.”

“Đúng thế, dạo gần đây sáng ra trời cũng trở lạnh hơn.”

Koutarou và Harumi mỉm cười nói chuyện với nhau, cả hai đang ngồi gần nhau trước máy sưởi. Do thời tiết lạnh nên ngón tay của họ đã bớt uyển chuyển hơn, nên cả hai người họ lại gần máy sưởi để làm ấm nó.

“Chị nói như một bà cụ ấy, senpai.”

“Satomi-kun thật là...”

Harumi di chuyển chiếc kim khâu và mỉm cười hạnh phúc. Dù cô không thoải mái khi ở bên cạnh con trai, nhưng nếu là Koutarou thì chẳng có vấn đề gì cả với cô. Harumi không chỉ gần cậu theo khoảng cách, mà cô còn cảm thấy mối quan hệ giữa họ đã gần nhau hơn, thân thiết hơn.

“Mà dù gì chúng ta cũng đang đàn len mà.”

“Đúng thế, làm gì có người trẻ nào lại đi làm những thứ này chứ. Fufu”

Hai người vừa giờ thành phẩm đan len của mình ra và cười. Với con lạnh của tháng 12, những CLB văn hóa quanh đây trở nên yên ắng hẳn, khiến cho tiếng cười của cả hai vang khắp tòa nhà CLB.

Khi dứt con cười, Harumi nhìn bàn tay của Koutarou.

“Giờ nhìn lại thì chiếc khăn quàng cổ đó đã khá là dài rồi.”

Koutarou đã làm việc chăm chỉ để đan chiếc khăn ấy. Đầu tiên cậu chỉ đan để luyện tập, nhưng khi đến được độ dài nhất định thì Harumi gợi ý cho cậu đan thành một cái khăn quàng cổ hoàn chỉnh.

“Tất cả đều nhờ chị cả.”

“Có sao không cho mình xem nó?”

“Tất nhiên là được.”

Koutarou ngừng tay và đưa cho cô chiếc túi đựng phần lớn chiếc khăn.

“Nó hơi dài cho một người sử dụng.”

Harumi lôi nó ra và khời túi và trải dài nó lên bàn. Như cô nói, chiếc khăn quàng khá là dài. Cậu đã làm nó từ mùa xuân nên giờ nó đã dài tới 10m.

“Đó là bởi phần lớn chúng được đan khá tệ.”

Tuy nhiên, chất lượng từng đoạn khăn lại khác nhau. Trong quá trình luyện tập, phần đầu của nó được đan bởi toàn bộ những kỹ năng đan len khác nhau và khi ấy, kỹ năng đan của cậu khá kém, khiến cho chiếc khăn choàng cổ ấy nổi bật theo cách tiêu cực.

“Chỉ có phần cuối là có thể dùng để quàng cổ được thôi.”

Như đã nói, chiếc khăn đã được đan trong 8 tháng nên kể cả người vụng về như Koutarou cũng đã lên tay nghề, và những mét cuối của nó được làm khá là trau chuốt.

“Ồ, không phải thế đâu.”

Koutarou không đánh giá cao sự khéo léo trong chiếc khăn của mình, nhưng Harumi nghĩ khác

“Mình thích phần đầu này.”

Harumi cười khi dịu dàng chạm lên phần đầu của chiếc khăn

“Phần này, hơn tất cả, là phần chứng tỏ sự cố gắng chăm chỉ đến nhường này của bạn.”

Phần đầu là phần khi Koutarou mới tập đan. Cậu đưa cây kim một cách vụng về khi cố gắng đan chúng vào nhau. Harumi người đã luôn quan sát ở bên cậu, không cho rằng nó là phần bỏ đi. Ngược lại, theo cô thì đó lại là phần có giá trị hơn cả.

“Chỉ có chị nói như thế thôi, Sakuraba-senpai.”

“Fufu, nếu nó đến từ sự nỗ lực thì mình nghĩ nó đúng trong đa số trường hợp.”

(Phải, mình là người duy nhất hiểu rõ giá trị của chiếc khăn quàng cổ này. Thứ mang trong đó kỷ niệm của Satomi-kun và của mình...)

Lý do mà Harumi trân trọng chiếc khăn đến vậy là bởi những kỷ niệm hàng tháng trời đã được hằn in trong nó

Chỉ nhìn đến từng phần riêng biệt của nó, cô cũng có thể nhớ được chuyện gì đã xảy ra trong khoảng thời gian ấy

Nhìn phần đầu tiên khiến cô nhớ lại cuộc gặp gỡ giữa cô với Koutarou và khi cậu chỉ mới tham gia hội đan len. Cô nhớ rằng mình đã hạnh phúc thế nào khi thấy một người để bầu bạn

Khi cô chạm đến phần tiếp theo, cô nhớ về hội thao trường. Khi cô đã cùng Koutarou luyện tập và bản thân cô thực sự đã giành phần thắng

Phần kế tiếp là trong kì nghỉ hè. Cô nhớ lại đã tình cờ gặp Koutarou trên bãi biển. Lúc đó, cô đã bắt đầu nảy sinh tình cảm với Koutarou

Và phần tiếp theo nữa, khi mà tay nghề của Koutarou đã được cải thiện và cậu chàng muốn thử những kỹ năng khác. Cùng lúc đó lễ hội văn hóa đang

đến gần và họ đã cùng nhau đứng trên sân khấu. Đó là khi mà Harumi biết rõ Koutarou quan trọng với cô đến mức nào. Và mới vài ngày trước thôi, cô đã được Yurika giúp sức để có một cuộc hẹn đi chơi với Koutarou

Với Harumi, chiếc khăn choàng cổ này là vật chứng cho khoảng thời gian mà cô ở bên Koutarou

“Mackenzie cứ nói với em rằng đây là nỗi hổ thẹn của một thằng đàn ông.”

“Đúng là những con trai bình thường khó có thể hiểu được về nó.”

Koutarou thấy xấu hổ nên trùng vai xuống còn Harumi khúc khích cười

“... Nghĩa là em không phải là một tên con trai bình thường sao?”

“Không, ý mình không phải thế, thật là...”

(Mình hiểu chứ, Satomi-kun...)

Trong khi thấy buồn cười khi người bạn thân của Koutarou lại không hiểu được cậu, Harumi lấy làm hãnh diện khi chỉ mình cô biết về giá trị thật của chiếc khăn

“Đã thế thì em sẽ chọc Mackenzie bằng cách tặng quà giáng sinh cho nó bằng phần đầu tiên này vậy.”

“B-ạ-n không thể làm thế, Satomi-kun! Như thế thật là đáng tiếc!”

Giọng cười của cả Koutarou và Harumi vang lên khắp phòng hội đàn len. Khoảng cách giữa họ ngày càng ngắn đi khi mà chiếc khăn quàng cổ dài ra.

Phần 5

Sau khi cười một lúc, Koutarou bắt đầu di chuyển chiếc kim đàn len một lần nữa, Harumi cũng vậy. Tuy nhiên, hai người vẫn tiếp tục trò chuyện

“Và thế là Yurika bắt đầu khóc.”

“Nijino-san muốn diễn một vai khác mà.”

Vào mùa xuân trước đây, Koutarou không thể vừa đàn len vừa nói chuyện. Tuy nhiên, sau vài tháng thì nhờ kĩ năng được cải thiện nên cậu chàng có thể vừa trò chuyện trong khi tham gia hoạt động clb. Tương tự, Harumi cũng bắt đầu quen với việc ở một mình với Koutarou

“Dù thế nhưng cậu ấy rất hợp với vai ngựa...”

“Fufu, tài năng và mơ ước lại không song hành với nhau, thật đáng tiếc cho bạn ấy.”

Họ giờ đang nói về việc ngoài giờ mà Kiriha đã đề nghị. Yurika là người bạn chung của họ nên khi nói về cô thì công việc ngoài giờ cũng được lôi ra bàn tán

Cuối cùng thì những người liên quan đến phòng 106 và Kenji đều tham gia hero show. Do hội thanh niên coi trọng nhân vật chính của buổi diễn, Harukaze-man, nên họ đã thuê một diễn viên chuyên nghiệp để đóng anh ta. Koutarou và những người khác sẽ chia nhau những vai khác

Kiriha, người đưa ra lời đề nghị công việc, sẽ đóng vai đầu lĩnh ác quỷ, Black Rose. Bởi dáng người cao và ưa nhìn nên cô được cho là rất hợp vai đó

Koutarou sẽ diễn vai đàn em của cô, Baron Demon. Hắn là một tên ưa nhìn, bất bại đã gây ra biết bao tội ác cùng với kẻ đồng hành của mình, Jet Black King. Do chỉ có Koutarou và Kenji là con trai nên Koutarou được chọn vào vai đó bởi dáng người đồ con của mình

Và kẻ đồng hành của cậu, Jet Black King sẽ do Yurika thủ vai. Kĩ năng đóng đuôi ngựa của cô nàng đã lên mức thần thánh. Cô xin một vai khác nhưng do chẳng có ai cho vai diễn này nên cuối cùng cô phải nhận nó. Diễn xuất của cô trong vở kịch Blue Knight nhận được nhiều khen ngợi, nhiều điều đó chỉ làm Yurika muốn khóc

Theia sẽ nhận vai Princess Devil. Cô là kẻ thao túng Baron Demon và là hiện thân của cái ác với dã tâm thôn tính thế giới. Do Baron Demon đã thể trung thành với ả ta nên Koutarou cương quyết phản đối vự phân vai này. Cậu muốn Shizuka và Theia đổi vai cho nhau, nhưng do vai của Shizuka khó đổi nên yêu cầu của cậu bị từ chối

Shizuka được phân vai là bạn đồng hành của Harukaze-man, Kishou-lady. Do cô có khả năng võ thuật nên cô cực kỳ hợp với vai diễn này. Bởi thế mà cô không đòi vai được, và cuối cùng Theia vẫn vào vai Princess Devil khiến Koutarou phát khóc

Ruth diễn vai một người dân thường. Nhìn qua thì tưởng đó là vai dễ nhưng cô phải hét to khi Baron Demon xuất hiện, rồi sau đó phải dẫn dắt đám đông theo lời thoại chính xác để kích thích họ khi mà Harukaze-man xuất hiện, nên nó trở thành một vai đòi hỏi chuyên môn cao. Do vai diễn đòi hỏi sự cẩn thận và sự lịch sự nên Ruth đã được chọn

Kenji cũng tham gia như người dẫn chương trình. Lý do cậu được chọn là bởi dáng người dịu dàng sẽ nhận thiện cảm tốt hơn từ những đứa trẻ cùng mẹ

của chúng, và cậu cũng nghĩ rằng Koutarou chẳng thể hợp với vai đó. Thay đổi để phù hợp hoàn cảnh và khả năng làm nóng đám đông là những việc mà Kenji giỏi nhất. Koutarou cũng có phần nản về nó những chẳng ai thèm nghe cậu

Và do là ma, Sanae được giao nhiệm vụ tạo hiệu ứng và giúp nhắc thoại cho Koutarou. Do chẳng có ai nghe thấy cô nên hoàn hảo với nhiệm vụ đó, và cũng là bạn đồng hành tuyệt vời của Koutarou người khá kém trong việc nhớ lời thoại.

“Thế vai của bạn là gì, Satomi-kun? Lại là nam chính sao?”

“Không, lần này em là kẻ xấu. Một kẻ xấu vô tâm được gọi là Baron Demon.”

Koutarou lôi bản thảo từ túi của mình và giở ra vài trang

“Satomi-kun là một kẻ xấu vô tâm...”

Harumi nghiêng đầu. Trong suy nghĩ của cô, cô không thể tưởng tượng ra hình ảnh Koutarou đóng vai kẻ xấu. Cậu có chút tinh nghịch nhưng chẳng bao giờ làm điều xấu. Bởi thế mà cô thấy hứng thú với hero show này

“Minh rảnh chủ nhật, nên có lẽ mình sẽ tạt qua xem.”

“Thế quá hay, mọi người sẽ-”

Koutarou gần như đang chào đón cô nhưng lưng chừng thì cậu nhận ra điều gì đó và nở nụ cười tinh quái

“Đừng rồi, Sakuraba-senpai, sao chị không tham gia diễn luôn nhỉ?”

“Minh á!?”

Harumi sốc khi nghe thấy lời mời không ngờ

“Vâng, bọn em không đủ người nên căn bản là kịch bản phải viết lại. Nhưng nếu chị tham gia thì đủ luôn.”

Trong bản gốc thì có nhiều nhân vật. Dân thường mà Ruth đóng đúng ra là có một bạn trai. Bởi thiếu người nên Kenji phải đóng người dẫn chương trình nên vai bạn trai bị bỏ trống. Bởi thế mà kịch bản phải sửa lại đôi chút

Tuy nhiên, nếu Harumi tham gia thì không cần làm thế nữa, Harumi và Kenji sẽ làm cặp đôi dân thường, và Ruth sẽ đóng vai dẫn truyện, Như thế là họ có thể dùng kịch bản gốc

“Dù bạn có nói thế... thì đột ngột như vậy thật là rắc rối quá.”

Harumi, người thường tỏ ra xấu hổ, lúng túng khi được mời lên sân diễn. trong lễ hội VH, cô đã làm được bởi cô đã diễn cùng Koutarou

“Chị sẽ ổn thôi, bọn em cũng mới nghe hôm nay xong. Và nếu em không nhầm thì vai của chị không quá khó đâu, Sakuraba-senpai.”

Mặc cho Harumi đang bối rối sang một bên, Koutarou phần khởi giờ bản thảo ra

Trong nguyên bản thì nữ thường dân chỉ có việc hét lên khi bị bắt cóc đi thôi. Đó không phải là một vai phức tạp gì cả. Tuy nhiên, nếu không có vai bạn trai, toàn bộ lời thoại của cả hai sẽ chuyển hết cho người nữ, tăng độ khó của vai diễn lên. Vậy nên Koutarou không có quá lo lắng

“N-hung... mình không biết mình có thể làm không nữa...”

Tuy nhiên, Harumi không thể hình dung được cảnh bị bắt cóc và hét lên. Và cô lo rằng mình sẽ chẳng thể nói được lời nào khi ở trên sân diễn ấy chứ

“Cô nữ diễn viên nổi tiếng này đang nói gì vậy?”

Koutarou cười khi thấy Harumi do dự

Sau lễ hội VH, danh tiếng của Harumi lên như điều gặp gió. Cô đã được cho là dễ thương rồi, nhưng sau vai diễn thần thánh trên sân khấu kia mà cô đã trở thành một người nổi tiếng của trường Kitsushouharukaze. Do cô không thích bị chú ý nên cuộc sống hằng ngày của cô có trở nên khó khăn hơn chút

Koutarou người diễn vai chính cùng Harumi bị lù mờ bởi hào quang từ cô nên cuộc sống của cậu vẫn cứ tiếp tục thảnh thơi như thường

“Bắt đầu thì chị đưa đẩy với Mackenzie, sau đó thì chị sẽ bị em bắt đi. Chị chỉ cứ hét lên khi đó là được.”

“Hét lên sau khi bị Satomi-kun bắt cóc...”

Sau khi nghe rằng Koutarou sẽ bắt cô, Harumi bắt đầu tưởng tượng

“Gahahaha, gái đẹp. Ta sẽ bắt cô về làm vợ!”

“Khôgggggggg! Ai đó cứu tôiiii!”

Trong bộ đồ đen ngầu, đầy gai nhọn, Koutarou sẽ bắt cóc cô và hả hê cười.

(Nghe có vẻ vui...)

Dù có đôi chút ngần ngại nhưng sau khi tưởng tượng ra như thế, Harumi bắt đầu nghĩ rằng nó sẽ vui. Nếu đó là Koutarou, cô cũng không màng khi bị bắt cóc đâu. Hơn nữa, cô cũng hay đọc sách cho những đứa trẻ trong bệnh viện, nên diễn trong hero show cho trường mầm non sẽ hoàn thành mong muốn của cô

“Nếu chỉ có thể thì mình nghĩ có thể tham gia...”

“Thật sao? Vậy xin hãy giúp bọn em!”

Khi Harumi đã đồng ý, Koutarou nhảy lên vui sướng. Cậu ngay sau đó móc chiếc điện thoại từ trong túi và gọi cho Kiriha. Cậu gọi để báo cho cô biết rằng Harumi sẽ giúp đỡ họ

“Hero show à... fufufu...”

Trong khi nhìn Koutarou nói chuyện điện thoại, Harumi nở nụ cười

Chỉ lúc trước cô đang còn do dự không biết làm gì thì giờ đây cô đang mong ngóng về show diễn được tổ chức vào hai ngày tới đó.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Mục đích đằng sau Cuộc xâm lược

Phần 1

Chủ nhật, ngày 13 tháng 12

Thời tiết chủ nhật trong xanh, và sự kiện kỉ niệm của trường mầm non Harukaze đã được bắt đầu.

Lịch trình của sự kiện cho lễ kỉ niệm này bao gồm việc thăm quan các lớp học và một cuộc thi. Trong cuộc thi, họ sẽ tổ chức hero show như là một hình thức để giải trí. Do đó, Koutarou và những người khác không cần phải xuất hiện cho đến chiều.

“Nào mọi người, đã đến lúc mà chúng ta mong đợi nhất, Harukaze-man!”

Giọng Ruth vang lên qua chiếc loa. Nhưng chưa một ai xuất hiện trên sân khấu mà đoàn thanh niên đã dành cả đêm để dựng lên.

“Nào cùng gọi anh ấy nào! Haaaruukaazeemaaan!”

“Haaaruukaazeemaaan!!”

Theo sự hướng dẫn của Ruth, những đứa trẻ đồng thanh gọi Harukaze-man.

Khoảnh khắc tiếp theo là những tiếng nổ nhỏ phát ra từ mỗi bên sân khấu và lấp đầy nó bằng một màn khói. Ngay khi khói tan, có ba người đã đứng trên sân khấu. Họ là Koutarou, Theia và Kiriha, cả ba đang mặc trên người những trang phục kì lạ.

Koutarou mặc bộ giáp đen ngầu và đầy sắc nhọn. Theia mặc một bộ đầm đen với đôi cánh dơi đằng sau lưng. Còn Kiriha là một bộ kimono na ná giống cái cô thường mặc trừ việc nó được trang trí bởi những bông hoa hồng đen lờ lợt và mái tóc cô được kết thành như những chiếc gai của hoa hồng vậy.

Tất cả trang phục đều được trợ cấp từ hội cosplay, và chúng được thiết kế theo kiểu cách của nhân vật phản diện.

Theia đứng ở chính giữa sân khấu, bắt chéo tay và vênh mặt tự đắc, trong khi Koutarou và Kiriha đứng hai bên.

Những đứa trẻ trường mầm non đang sốt ruột đợi chờ người anh hùng của chúng nhưng thay vào đó, một bộ ba bí ẩn lại xuất hiện. Lũ nhóc há hốc mồm sững sốt.

Theia nhếch môi cười khi nhìn đám trẻ và cô xoay tròn cây gậy dài của mình mà hét lớn lên.

“Tệ quá, mấy nhóc! Harukaze-man yêu quý của mấy đứa không có đến đâu! Lý do là chúng ta, Đế chế lòng đất, đã đánh bại hần ta rồi!”

Sau khi nghe lời cao giọng của Theia, lũ trẻ run rẩy.

Anh hùng của bọn nhỏ đã bị đánh bại.

Với chúng, chuyện đó là không thể nào. Chúng muốn tin đó chỉ là lời nói dối, nhưng trước mặt chúng nơi đứng ra người anh hùng sẽ xuất hiện thì đúng đó lại là bộ ba xấu xa. Bởi thế mà lũ sẽ lo lắng và một vài đứa bắt đầu khóc.

“Chị nói dối! Chắc chắn chị nói dối!”

Tuy nhiên, một đứa bé can đảm đã đứng lên. Với đôi mắt giàn giụa nước mắt, cậu nhóc chỉ tay về Theia mà hét lớn.

“Em không có tin lời nói dối của một bà chị bé như con tôm như chị đâu!”

“Ngươi nói gì hả nhóc!?”

Bé như con tôm

Nghe thấy nó, Theia mất hình tượng mà nổi con tam bành thực sự. Do cô rất đề tâm đến chiều cao và hấp dẫn giới tính của mình nên dù đối phương có là một đứa mẫu giáo thì những lời nói đó đã xúc phạm lấy cô.

“Ngươi có biết nhà ngươi đang loạn ngôn với ai không hả!?”

Theia giữ mái tóc cô một cách bạo lực và đe dọa thẳng nhóc bằng ánh nhìn hung hãn. Đứa nhóc, đối tượng bị ánh nhìn của Theia nhắm tới, đứng đờ người mà nuốt nước bọt.

“Tệ rồi, Koutarou, đó không còn là diễn nữa đâu!”

“... Cô đang làm gì thế, thẳng nhóc chỉ là một đứa trẻ thôi mà...”

Được Sanae, người nhớ mọi lời thoại của tất cả mọi người, nhắc nhở, Koutarou hơi kéo bộ đầm của Theia trong khi thì thầm với cô.

“... Bình tĩnh đi, Theia.”

“Im đi!”

Tuy nhiên, do hoàn toàn quần trí nên cô lơ Koutarou đi và hất tay của cậu đi. Sự chú ý của cô giờ tập trung hẳn vào cậu bé kia.

“Ta sẽ cho tên nhãi bất lịch sự kia-”

“... Ngay khi về, tôi sẽ chơi game với cô bao lâu cũng được.”

May mắn là Theia đã đáp lại sự cố gắng thứ hai của Koutarou và dừng lại. Cô từ từ quay lại nhìn cậu.

“... N-gười tốt hơn là đừng có mà nói dối.”

“Dĩ nhiên là không rồi.”

(Cô mất mặt đến thế cơ à...)

Nước mắt chực trào ra từ mắt của Theia. Thấy thế, Koutarou tự nghĩ thầm là tốt nhất là để cô nàng làm điều cô muốn.

“Ta hiểu rồi. Ngươi nên giữ lấy lời.”

Theia kìm con giận và quay trở lại bình thường. Nhận ra điều đó, Kirika ứng khẩu nhằm điều chỉnh lại vở diễn.

“Princess Devil, cứ để cho em, Black Rose này, cùng Baron Demon. Chúng em sẽ lũ trẻ biết rằng hero không còn nữa.”

“Tốt, ta để cho hai đứa bay.”

“Hiểu rồi. Đi nào, Baron Demon! Hãy cho lũ trẻ biết rằng Harukaze-man đã thua rồi đi!”

“Để cho ta, Princess Devi, Black Rose-sama!”

Nhờ sự nhanh trí của Kirih, vở diễn đã quay lại đường ray. Koutarou thở phào nhẹ nhõm và nhảy khỏi sàn diễn như theo kịch bản, và hướng tới chỗ ngồi dành cho những giám hộ của những đứa trẻ.

“Là cô, đi theo ta!”

Cậu nắm lấy tay của Harumi, người đang ngồi ở đó và kéo cô ra khỏi chỗ ngồi.

“Kyaaaa!”

Harumi hét lên sợ hãi, nhưng cô lại nhìn Koutarou với ánh nhìn đầy vui sướng.

“Harumi-chan!? Thả bạn gái ta ra, đồ khốn!!”

Khi cậu kéo Harumi ra, Kenji, người ngồi bên cạnh cô đã nhảy bổ ra về phía Koutarou. Như ý hệt lúc họ đã diễn tập những lần trước-

“Im mồm!”

Koutarou hất chiếc áo choàng lớn của mình. Khi cậu làm thế, Kenji bị ném văng ra và ngã sòng soài ra sau. Sự kết hợp giữa Koutarou và Kenji rất hoàn hảo, họ đã diễn y như lúc diễn tập vậy.

“Kenji-kun!?”

“Wahahaha, mày đen rồi! Ta sẽ đem cô gái này về làm vợ!”

Dù cô biết đó chỉ là một lời thoại nằm trong kịch bản nhưng Harumi không khỏi đỏ mặt. Cô xấu hổ nhưng hạnh phúc; ngực cô đập rộn ràng.

“Chết tiệt, chẳng nhẽ chẳng có công lý ở thế gian này sao!?”

“Không may cho ngươi, công lý đã chết cùng với Harukaze-man rồi!! Lên đi, Jet Black King!!”

“Hí hí hí”

Dưới dạng một con ngựa ô, Yurika chạy ra từ bên hông sân khấu trong khi hí lên. Con ngựa này là bạn đồng hành của Baron Demon, Jet Black King. Yurika diễn rất chuẩn và đôi với lũ trẻ, cô y như một con ngựa thật ấy.

“Từ nay, kỉ nguyên của kẻ ác sẽ bắt đầu! Harukaze-man giờ chỉ là quá khứ!”

“Cứu em~, Kenji-kunnn~!!”

“Harumi-cha~n!!”

“Jet Black King, đến sánh cưới nào!”

“Hí hí hí!”

“Tàn nhẫn làm sao! Bất công làm sao! Điều này được cho phép sao!? Chẳng nhẽ công lý, Harukaze-man thực sự đã chết!?”

Giọng của Ruth ngân lên khắp căn trường, những đứa bé đỏ mặt cười và nín thở.

Từ đây, Harukaze-man người đáng ra đã chết sẽ xuất hiện và đánh bại bè lũ Koutarou. Đó là cốt truyện của vở diễn này.

Tuy nhiên, vì một vài lý do mà anh hùng xuất hiện lại không phải Harukaze-man.

“Thả cô gái đó ra, người lòng đất!”

Giọng đó vang lên sau khán đài. Đó là một giọng đầy sức mạnh có lẽ phát ra từ một tên đồ con nào đó. Nó xuyên qua phía khán giả và đến với đám Koutarou đang ở trên sân khấu.

(Anh ta đến rồi, Harukaze-man –chờ đã, cái gì!?)

Do giọng đến từ nơi hoàn toàn khác nên Koutarou có đôi chút lúng túng.

“Koutarou, hình như có gì đó không đúng, nhìn kia.”

“A...”

Dựa theo kịch bản thì Harukaze-man sẽ xuất hiện cùng với đám pháo bông trong khi Koutarou bắt cóc Harumi.

“Như mong đợi từ người lòng đất, chúng bay có bộ đồ kì lạ làm sao...”

“Mấy người có anh chàng nào đẹp trai, men lì không!”

“Hình như chúng có một thằng trẻ măng kia kìa, nee-chan.”

“Có đồ ăn ngon quanh đây không?”

“Sao mày không lấy đám kẹo chúng đang treo đằng kia kia?”

(Cái quái? Sao có đến tận năm người...)

Điều khiến Koutarou bối rối hơn là số lượng hero xuất hiện. Theo dự tính thì chỉ có hai người đáng ra sẽ đối đầu với họ trên sân khấu; một người con trai đến từ đoàn thanh niên sẽ đóng Harukaze-man còn Shizuka sẽ đóng Kishou-lady. Harukaze-man, người được cho là đã bị đánh bại đã mượn sức mạnh của Kishou-lady để hồi sinh. Tuy nhiên, những người xuất hiện lại không phải hai mà tới tận năm người. Còn chưa kể là họ không mặc bộ đồ hero, mà bộ trang phục như là của cảnh sát.

“... Satomi-kun, họ là ai vậy?”

Harumi cũng bối rối và thì thầm với Koutarou.

“Để em thử hỏi coi.”

Koutarou thì thầm đáp lại, và sau đó hét lên.

“Mấy người là ai!”

Trong cảnh gốc, đó là lúc Koutarou hỏi danh tính của các hero.

“Chúng ta không có xưng tên cho những kẻ tấn công trường mầm non! Lên nào, mọi người!”

“Yeah!”

Tuy nhiên, cả năm đã từ chối trả lời mà nhanh chóng lao lên sân diễn.

“Dù là trận chiến đầu tiên nhưng mọi người không phải sợ! Công lý nằm bên chúng ta!”

“Senpai, em không rõ lắm, nhưng hình như họ là hero thì phải.”

Dựa vào hành xử của họ, Koutarou đoán là cả 5 là hero. Lời thoại và hành động rất ra dáng hero.

“Không biết nó có phải là một sự bất ngờ gì chẳng?”

“Hay là đã có rắc rối xảy ra nên họ đã gọi người thay thế đến?”

Koutarou và Harumi đang ôm lấy nhau và đưa mắt nhìn nhau. Thường thì họ sẽ đỏ mặt nhưng trong tình huống họ không để ý đến nó.

“Cái này không có trong kịch bản.”

“Hừm...”

Khi Koutarou nhìn lên sân khấu, cậu thấy cả Theia lẫn Kiriha cũng đang tỏ ra lúng túng. Cậu sau đó quay sang nhìn người dẫn chương trình là Ruth, người đáng ra phải được nói thông báo trước, nhưng cô chỉ nhìn cậu và nhún vai.

(Ruth-san cũng không biết luôn. Yurika... rõ ràng cũng chẳng biết nốt... Có nên ứng diễn tiếp không?)

Cuối cùng, Koutarou quyết định tiếp tục show diễn.

Cậu không nghĩ những hero đến đúng lúc này lại không có liên quan đến show, và khi cả hero lẫn kẻ phản diện đã tụ tập, thì chẳng có vấn đề gì không diễn tiếp được. Không cần biết nó dùng để tạo nên sự bất ngờ hay do rắc rối gì đó, nếu hủy bỏ show một cách cẩu thả có thể khiến lũ trẻ thất vọng.

“Kệ đi, diễn tiếp nào, Sakuraba-senpai.”

“Ừ.”

Koutarou gật đầu với Harumi và nháy mắt với Theia và Kiriha trên sân khấu. Hiểu ý định của cậu, cả hai gật đầu đáp lại.

“Mackenzie.”

“Tao biết rồi, cứ để cho tao.”

Koutarou cũng ra dấu cho Ruth và Kenji, nhưng cả hai đã sẵn sàng rồi.

“Công lý chưa có chết! Nhìn kia mọi người, cái ác không thể thắng được cái thiện!”

“Với sự biến mất của Harukaze-man, một nhóm 5 người bí ẩn đã xuất hiện! Có phải họ là sứ giả của công lý, hay họ chỉ đang tự vùng lên đấu tranh!? Dù thế nào thì chúng ta hãy cổ vũ cho họ đi!”

Kenji và Ruth hô hào đám trẻ, và thế là bọn nhóc vượt qua được cú sốc rằng Harukaze-man đã bị đánh bại và cổ vũ cho 5 người hero mới.

“Các anh chị sẽ làm được!”

“Đánh bại đám người xấu đi!”

“Cứ để cho chúng tôi, lẽ phải luôn chiến thắng!”

Khi cả nhóm 5 người chạy đến trung tâm của khán đài, họ được cổ vũ từ hai phía.

Và khi họ lại gần, càng dễ dàng phân biệt họ hơn.

“Tôi nóng lên rồi đó!”

Người chạy lên trước là một tên thanh niên tóc ngắn. Theo bộ dạng thì cậu ta là một người ưa vận động như Koutarou.

“Hãy để trò chơi được bắt đầu!”

Sau cậu là một tên nhóc lùn. Nhóc đó có vẻ còn trẻ hơn cả đám Koutarou. Mặt nó tròn trịa cùng với cặp kính lớn càng khiến tên nhóc thêm trẻ ra.

“Boss đẹp trai đâu rồi!?”

Thứ ba là một bà chị duy nhất của cả nhóm. Với mái tóc dài đen cùng lông mày dày gây ấn tượng về một ý chí kiên cường.

“Mấy cái kẹo này không phải cái nào cũng ngon hết.”

Người thứ 4 là một tên mập. Y như bộ dạng, hẳn là một kẻ phàm ăn. Thậm chí giờ hắn đang cầm theo một chiếc túi kẹo. Đó là số kẹo đáng ra sẽ tặng cho đám trẻ trong sự kiện lần này.

“Ra đây là trận chiến à!”

Người cuối cùng là một người đàn ông tóc dài đeo kính mát. Tuy nhiên, bộ dạng của anh ta khá là cổ, nhìn như một ông thầy giáo quá tâm huyết thường xuất hiện trong shoujo manga thời xưa vậy.

“... Họ dường như đang đóng mấy nhân vật theo phong cách kiểu cũ, nhưng mình đoán là nó hợp với một hero show thế này.”

“Em nói gì cơ, Satomi-kun?”

“Không có gì đâu, senpai, cùng đi lên sân khấu nào. Cả cậu nữa, Yurika.”

“Ừ.”

“Hi hi.”

Koutarou và hai người còn lại nhanh chóng quay lại sân khấu. Nếu không lên sân khấu trước khi bộ 5 đến sẽ tạo rắc rối khi đối thoại.

“Hoo!”

Đám 5 người nhảy lên sân khấu với phong cách rất màu mè. Koutarou dùng Harumi làm khiên và hét lên với cả đám ấy.

“Wahaha, dù các người có bao nhiêu người chẳng nữa thì cũng chẳng quan trọng! Chúng ta chẳng còn phải sợ nữa khi mà Harukaze-man đã bị đánh bại!”

“Khôgggg, ai đó cứu mìnhhhh!”

Harumi kêu cứu, dù cô thực sự chẳng muốn có ai cứu lấy cô cả. Nhưng ước muốn cá nhân và diễn kịch lại là hai phạm trù khác nhau.

“Chết tiệt nhà nguoi, thả cô gái ấy ra!”

“Được thôi, ta cũng chẳng muốn lấy cô vợ của mình làm khiên chắn.”

Koutarou theo kịch bản và xích chân Harumi vào một cột trụ gần đó. Harumi sau đó giật chiếc xích liên tục để chứng tỏ ra cô không thể nào thoát ra được.

“Quan trọng là ta cũng chẳng cần con tin! Ta dù gì cũng đã một mình hạ được Harukaze-man kia mà!”

Một kẻ địch quá tự tin từ bỏ đi con tin của mình, đó là yếu tố cần thiết để cho những hero lật ngược tình thế.

(Còn lại để mấy người lo đó, hero.)

Sự chuẩn bị đã hoàn tất. Phần còn lại là lúc mà những hero tỏa sáng.

“Tiến lên Baron Demon! Đập tan lũ hỗn xược đó đi!”

“Baron Demon, hãy cùng nhau lấy đầu chúng về dâng lên Princess Devil!”

“Vâng, thưa ngài!”

Theo tín hiệu của Theia và Kiriha, Koutarou và Kiriha bước lên trong khi Theia vẫn đứng phía sau và nở nụ cười tự đắc. Trận chiến quyết định chuẩn bị bắt đầu.

“Nào mọi người, biến hình thôi!”

“Ok!”

Cả nhóm 5 người dường như cũng có qua luyện tập và bắt đầu cảnh biến thân của mình.

“Hừm... ra là họ biến hình ở ngay đây à...”

Lời ngưỡng mộ của Sanae tới được tai Koutarou.

Không như TV show, việc biến hình bên sân khấu rất khó khăn, họ thường phải dùng khói và dùng cả đám diễn viên để đánh trống cho nhau. Nó đòi hỏi sự hợp tác chặt chẽ để có thể thành công. Thực tế thì (ở ngay đây, trong Harukaze-man show này), không đủ người để làm thủ thuật đó nên Harukaze-man sẽ xuất hiện từ sân khấu sau khi đã biến hình. Mặc dù thế, nhóm này lại biến hình ngay tại chỗ, điều đó gây ấn tượng tới Sanae.

“Có vẻ những người kia là diễn viên thực thụ...”

“Có lẽ vậy.”

Cũng ấn tượng không kém, Koutarou và Kiriha nhìn vào bộ 5 đang giơ tay phải vào không khí.

“Biến~hình!”

Họ khua tay phải lên không khí trong khi dùng tay trái ấn nút trên thắt lưng. Từ đó, họ di chuyển hai tay đồng thời và vẽ một vòng cung lớn và kết thúc chuyển động thì họ chỉ tay về bên phải.

“Ồ!?”

Tư thế biến hình quá chuyên nghiệp khiến Koutarou sửng sốt. Dù cậu rất thích hero biến hình, nhưng với tư thế hoàn hảo như vậy, cậu chẳng có lời nào để phàn nàn nữa.

Cơ thể cả nhóm người kia bao bởi một làn khói trắng. Bên trong đó, có thể thấy bóng của họ đang chuyển động. Ngay khi làn khói tan, cả 5 chiến binh đã đội chiếc mũ tròn. Bộ trang phục của họ cũng hoàn toàn khác khi nãy. Đó không chỉ là một cách thay đồ thông minh mà còn khiến không ai biết là họ đã thay đồ. Đây là một màn biến hình quá tuyệt cho một hero show.

Tuy nhiên, có một vấn đề lớn trong màn biến hình đó.

“Red Shine.”

“Red Shine.”

“Red Shine.”

“Red Shine.”

“Red Shine.”

“Chúng ta là Biệt đội Mặt giời, Sun Rangers!”

Chẳng biết tại sao nhưng cả 5 người đang tạo thế trên nền nhạc nền và đám pháo bông lại toàn là siêu nhân đỏ.

“Ồ đâu có tình yêu, ở đó có công lý! Trong thế giới này-”

“Im mồm chúng mày đi!”

Khoảnh khắc cậu thấy họ, Koutarou lơ đi vờ kịch và lao về phía trước. Khuôn mặt cậu nhuộm đỏ vì tức giận và cậu đánh bốp vào đầu của Red Shine đứng ở giữa sân khấu.

“C-ậu đang làm gì vậy, Baron Demon-san!?”

“Ta ư quan tâm nữa! Sao mà mấy người làm mọi thứ tron tru là vậy, cuối cùng lại đổ hết xuống sông xuống biển như thế chứ!?”

“C-hờ đã, Baron-san, cậu đang giận về chuyện gì thế?!”

“Như ta có thể chờ ấy!! Cái quái gì đây!? Mấy người cũng ngố như Yurika à!?”

“Ý cậu ‘cũng ngố’ như mình là sao chứ!?”

Dĩ nhiên là Koutarou đang giận dữ về trang phục của bộ năm Luật bất thành văn cho show dành cho trẻ nhỏ là trang phục phải khác màu nhau. Bởi thế Koutarou không thể kìm chế được cơn giận khi cả 5 lại lơ đi thường thức đó, thậm chí lại ngay sau cái màn biến hình quá chi là ỏn nữa chứ.

“Sao mà mấy người phá tan đi mọi công sức như thế hả!! Mấy người là dân mới vào nghề à!?”

“X-in lỗi, Baron-san. Tôi không hiểu sao cậu lại giận, dù sao đây là lần đầu của bọn này mà!”

“Như là tôi sẽ tha cho mấy người bởi lý do như thế ấy!”

“Ồi không, không hay rồi! Toàn bộ cả 5 Sun Ranger đều đang mặc bộ đồ đỏ!”

“Là nó đỏ, Kenichi! Baron-san giận bởi bộ đồ của chúng ta đỏ!”

“Ra là thế!”

Nghe thấy lời bình của Ruth, Red Shine nữ thì thầm với Red Shine ở giữa. Cậu ta cuối cùng cũng hiểu tại sao Koutarou lại giận dữ.

Đám trẻ phái dưới cũng cảm giác như vậy và ném cho Sun Ranger cái nhìn hoài nghi.

“Sensei, tại sao mọi Red Shine lại đều là siêu nhân đỏ thế kia?”

“Ai là ai mới được chứ?”

“Có lẽ chỉ có một người là thật, còn lại là giả chăng?”

“Đúng là tệ hại khi đi mặc đồ giống người khác.”

Những lời chỉ trích vang lên, Sun Ranger đã mất đi sự ủng hộ.

“Làm sao bây giờ, Koutarou? Show diễn đã trở thành mớ hỗn độn rồi.”

“Anh không biết. Nếu em muốn phản nản thì đi mà nói với đám ngốc kia kìa!”

Cơn giận của Koutarou vẫn còn đó, lớn lên cùng siêu nhân Gao trên TV, cậu đâu thể tha thứ cho chúng vì dám phá hoại hình tượng chứ. Dù Koutarou hiểu rằng diễn live trên sân khấu có thể sẽ phải cắt đi vài tiểu tiết, nhưng đây lại phần không thể bỏ qua được. Vậy nên cậu không thể chấp nhận cái Sun Ranger toàn siêu nhân đỏ này được.

“... Dù nói gì thì cậu đúng là kén cá chọn canh khi nói về cosplay đó, Satomi-san...”

Yurika ném cái nhìn sắc lạnh từ bên trong con ngựa giấy bồi, Jet Black King. Nhưng nhanh chóng, cô bắt đầu mỉm cười.

“Nhưng mà, có vẻ Satomi-san sẽ tham gia cosplay nếu liên quan đến hero show. Mình phải nói với mọi người biết mới được~”

Mối quan hệ giữa Yurika và hội cosplay đã phát triển gần đây.

Để tốt nghiệp cấp 3, Yurika phải giấu đi thân phận như một mahou shoujo và khi cô đi tìm tâm mà suy nghĩ thì cô thấy cô không có ghét việc cosclub đang làm. Bởi thế mà Yurika đổi ý về cosplay.

“Có vẻ nên như cậu ấy đóng vai một anh hùng cơ~”

Mặc cho những người khác đang bối rối thì Yurika tỏ ra thích chí.

“Biến đi! Ta không muốn đấu với những kẻ thất bại như mấy người!”

“Ế!!? C-ậu không có đấu với bọn này sao!?”

Lời nói ác nghiệt của Koutarou làm Sun Ranger bị sốc.

“Ta còn chẳng muốn nói chuyện với mấy người nữa cơ! Cút đi!”

Chìm trong cơn giận dữ, Koutarou quay đi sau khi nói xong, Red Shine ở giữa cố ngăn cậu lại.

“Đ-ạ! Ờ, Baron-san! Chúng tôi chỉ mới thành lập được một năm và đây là cuộc chiến đầu của bọn này! Nếu có gì sai thì chúng tôi sẽ cố gắng sửa chữa!”

“Vậy quay về nhà và sửa lại bộ đồ của các người đi! Đồ là màu của thủ lĩnh! Chúng ta có phẩm giá của kẻ phản diện. Chúng ta sẽ không đấu với đám người ô hợp như các người!”

“Nhưng, bọn này đâu có thể sửa đồ luôn được đâu!”

Giữa sự hỗn loạn trên sân khấu, một tiếng cười nhỏ vang lên. Tiếng cười đó lan rộng vào đám đông và nhanh chóng tắt cả đều cười.

“Sun Ranger, nhanh đi thay đồ đi! Baron Demon còn phải về nhà lấy vợ nên không còn kiên nhẫn nữa đâu!”

Cảm nhận sự thay đổi từ đám đông, Ruth quyết định đẩy tình huống sang vở hài kịch. Cô nhanh chóng hô hào đám đông.

“Mọi người! Hãy cổ vũ cho Sun Ranger! Nếu không là Baron Demon sẽ mất kiên nhẫn hoàn toàn mất!”

“Cố lên, Sun Ranger!”

“Nhanh đi thay đồ đi!”

“Cháu không biết cái ông đeo kính mát khi nãy giờ là ai nhưng ông có thể là được!”

“Im mồm, nhóc là ai mà dám gọi tao là ông già!? Ông mày mới 20 tuổi xuân xanh nhá!”

Red Shine có mái tóc dài đeo kính dâm quất về đứa trẻ, khi anh ta làm thế khiến đứa trẻ bật khóc.

“Waaaah, Sun Ranger... Sun Ranger ăn hiếp con...!!”

“Ồ, không được đâu, Sun Ranger. Mấy người không được bắt nạt một đứa bé chứ!”

“Đồ ngốc này!!”

Koutarou vung nắm đấm về tên Red Shine cao kều, kẻ đã làm đứa bé khóc.

“Mấy người chẳng hiểu gì cả! Lũ khốn, chẳng bằng nổi đám siêu nhân hạng ba! Sao lại làm trẻ con nó khóc hả!? Mấy người định phá hoại giấc mơ của chúng nó à!? Các người không có quyền gọi mình là hero!”

Koutarou đã đến giới hạn. Cậu nhớ lại hồi còn nhỏ và sự thần tượng của cậu với những hero, nên cậu không thể tha cho đám Sun Ranger chẳng ra dáng hero một chút nào.

“Baron-san, chờ đã!”

“Gừ, nó là lỗi của ông nên cậu ta mới giận đó, ông già.”

“Ta không có già, Kotarou.”(ở đây mọi người để ý một chút kèo nhầm, Kotarou là thành viên nhóm Sunranger, còn nhân vật chính của chúng ta là Koutarou. tuy tên tiếng nhật khác nhau nhưng dịch ra tiếng anh thì lại gần như tương tự nhau chỉ khác mỗi chữ u)

* {tên nhóc thấp tên là Kotarou, khác tên với main Koutarou nhà ta nhé.}

“... Tuyệt vời, Ngài Baron Demon, anh quả thật là tuyệt vời!!”

“Có vẻ bệnh cũ của Megu-chan nhà ta lại tái phát rồi, mọi người ơ!”

Thấy đám Sun Ranger khó khăn, Yurika bắt đầu cảm thấy sự đồng cảm với họ vì một vài lý do.

(Không hiểu cảm giác này là gì...)

Bị Koutarou quát mắng vì cái tội làm những đứa trẻ khóc, Sun Ranger không còn giống hero nữa, và không khí tiêu cực bao trùm lấy họ đã gọi cho Yurika cảm xúc như thế. Nhưng do cô mới vừa lấy được sự phấn khởi khi nãy nên Yurika không để ý rằng đó là sắc thái của một kẻ thua cuộc như cô.

“Các bé hãy trả lời ta!! Đây có phải là anh hùng mà mấy đứa muốn không!? Hay là một người khác!?”

Koutarou hát tung chiếc áo choàng của mình và hô hào về đám trẻ.

“Có phải mọi công lý đều được hoan nghênh!? Nói cho ta hãy, những đứa bé kia!! Người mà ta nên chiến đấu là ai!?”

Một đứa bé đứng lên trả lời Koutarou.

“Harukaze-maaa~n!! Cứu bọn em, Harukaze-maaa~n!!”

Dù với cơ thể nhỏ con những giọng của cậu bé đầy can đảm, nó khuyến khích những đứa trẻ khác trong trường mầm non cũng tham gia vào.

“Harukaze-man!!”

“Nhanh lên và cứu lấy chị kia đi, Harukaze-man!!”

Những đứa trẻ hô đồng thanh, vang lên khắp sân khấu.

Và đó là khi chuyện xảy ra.

Pháo bông được bật lên và trong làn khói, 2 bóng người xuất hiện. Họ tạo thế trong làn khói và hô to giới thiệu.

“Dừng cảm! Đó là sức mạnh của hi vọng bên trong con người!”

“Tình yêu! Đó là một trái tim vững chãi tiếp tế cho lòng dũng cảm!”

“Chúng ta là những chiến binh của lòng dũng cảm và tình yêu!”

Con gió lớn thổi bay đi màn khói bao lấy hai bóng người.

“Harukaze-man!”

“Kishou-lady!”

“Ác quỷ sẽ không bao giờ chiến thắng khi còn chúng ta ở đây!!”

2 hero, một nam một nữ, xuất hiện, trong một bộ đồ rõ ràng là làm bằng tay. Đó là bộ đồ làm bởi đoàn thanh niên nên có chất lượng kém hơn hẳn với bộ đồ của Sun Ranger.

“Harukaze-man!!~ Harukaze-man!!”

Tuy nhiên, những đứa trẻ lại cổ vũ cho họ, hò hét sức thanh quân. Tiếng cổ vũ còn lớn hơn khi Sun Ranger xuất hiện. Bởi đó là true hero nên đó là lẽ đương nhiên.

“Có vẻ như ngươi đã quá tự tung tự tác rồi, Baron Demon!”

“Wahaha, ngươi đến để nộp mạng nữa sao, Harukaze-man!?”

Và với một anh hùng thực sự, ác quỷ sẽ được tỏa sáng. Koutarou quay lại vai diễn của mình và đối đầu với người anh hùng mới đến.

“Ta đã quay trở về tự địa ngục để đánh bại ngươi! Lần này ngươi sẽ là người đi xuống đó!”

“Wahaha, bảo một con quỷ đi xuống địa ngục đúng là nực cười làm sao! Có vẻ ngươi vẫn chưa lấy lại cách ăn nói sau khi được hồi sinh thì phải, Harukaze-man!”

Với sự xuất hiện của Harukaze-man và Kishou-lady, vở diễn được quay trở lại bình thường và kết thúc tốt đẹp.

Phần 2

“Cảm ơn, Harukaze-man và Kishou-lady!”

Được bố mẹ dẫn về, đứa trẻ cuối cùng vẫy tay và rời khỏi sân khấu. Người diễn vai Harukaze-man và Shizuka đóng vai Kishou-lady vẫy tay đáp lại.

“Dù sao thì sự thành công lớn lần này đều nhờ Kiriha-san và Koutarou-kun cả.”

Khi đứa trẻ đã rời đi, thành viên tổ dân phố tham gia show này nói với họ. Koutarou và những người khác hiện đang cởi trang phục và xóa lớp trang điểm, nhưng đó không phải chủ đề mà họ có thể nói trước mặt đám trẻ.

“Anh không chắc chuyện gì đã xảy ra khi Harukaze-man không thể xuất hiện, nhưng mà em đã ứng biến tốt lắm, em đã cứu một bàn thua trông thấy đó.”

“Sao anh mất nhiều thời gian để xuất hiện như vậy?”

“Hơi xấu hổ để nói, bộ đồ gần như là bị hỏng. Khi bọn anh chuẩn bị lên sân khấu thì mới để ý rằng nó đã bị rách từ khi nào.”

Người chơi vai Harukaze-man trùng vai xuống. Anh ta sau đó lôi ra phần ngực áo ra và quay phần trong của nó ra cho Koutarou xem. Nó đã được dán lại với nhau, một giải pháp tạm thời. Chỉ ngay trước khi họ phải trên sân khấu thì họ mới phát hiện vết rách nên Harukaze-man và Kishou-lady đã không thể xuất hiện được ngay.

“Ra là thế.”

Kiriha người cũng đang nhìn vết rách cùng Koutarou, mỉm cười gật đầu.

“Nhưng đâu phải nhờ bọn em đâu, phải cảm ơn đội tiếp ứng mà anh gửi đến chứ.”

“Phải đó, Sun Ranger đúng là giúp rất nhiều...”

Koutarou gật đầu với Kiriha. Họ có thể câu giờ nhờ Harukaze-man xuất hiện, tất cả đều nhờ Sun Ranger. Sau cùng thì đám Koutarou chỉ dân nghiệp dư, làm sao có thể tự câu giờ được đâu.

“Hử?”

Người diễn vai Harukaze-man chết lặng.

“Thế Sun Ranger không phải bạn của mấy em sao?”

“E?”

“Bọn anh lại tưởng các em gọi bạn đến giúp chứ.”

“Thế không phải do tổ dân phố chuẩn bị sao?”

Koutarou và tổ dân phố đều đã ngộ nhận về Sun Ranger.

Koutarou và những người bạn thì nghĩ là tổ dân phố đã chuẩn bị dự phòng cho trường hợp có chuyện xảy ra. Trong khi đó, tổ dân phố lại cho rằng Koutarou và những người khác đã nhờ bạn đến giúp.

Họ đều cho rằng Sun Ranger đã được chuẩn bị bởi nhóm bên kia.

“Nghĩa là sao?”

“Điện hạ, chẳng phải tốt hơn là đi hỏi họ trực tiếp sao?”

“Đúng thế.”

Koutarou và những người khác đi tìm Sun Ranger nhưng họ không thể tìm thấy.

“Mackenzie, mày có biết họ đã đi đâu không?”

Ngay khi Harukaze-man xuất hiện thì vai cậu Kenji chẳng còn việc gì để làm nữa nên Koutarou mới hỏi coi là cậu có thấy Sun Ranger đã đi đâu rồi.

“Lần cuối tao thấy họ là lúc họ cố lẩn về cánh gà để tránh làm phiền Harukaze-man và Kishou-lady. Tao cũng không biết họ đã đi đâu sau đó.”

Tuy nhiên, Kenji lắc đầu. sau khi vai diễn của mình kết thúc, cậu ta ngồi thưởng thức vở diễn cùng đám trẻ.

“Còn chị thì sao, Sakuraba-senpai?”

“Mình cũng không rõ, xin lỗi nhé.”

Harumi cũng lắc đầu và đỏ mặt. Cô đã chăm chú nhìn Koutarou chiến đấu nên thậm chí còn chẳng biết là Sun Ranger đã rời đi.

“Thế rốt cuộc mấy người đó là ai vậy?”

Mọi người gãi đầu khi nghe Kiriha hỏi. Tất cả họ đều bối rối.

Trong khi đó, Sun Ranger trong câu hỏi kai đang ở giữa buổi họp đánh giá. Họ đang sắp xếp lại rắc rối mà họ chạm trán phải trong cuộc chiến đầu tiên này của họ.

“Đầu tiên thì tôi tin thất bại lớn nhất ở lần ra quân này là quá tin tưởng một đứa nhóc mẫu giáo.”

Lão già với chiếc râu bạc trong bộ áo khoác phòng thí nghiệm viết thứ ông vừa nói lên bảng trắng. Chiếc bảng đó được mượn từ đầu đó và được treo trong văn phòng nhỏ, nơi lão và nhóm năm người ở bên trong. Nhóm người đó dĩ nhiên là Sun Ranger. Họ đang ngồi xuống chỗ bàn của họ khi nhìn lên tấm bảng trắng và lão già đang tỏ ra nghiêm túc.

“Kết quả là chúng ta đã xông vào một hero show, thứ chẳng có liên quan gì đến người lòng đất hết.”

Lão già khoanh tròn chữ ‘hero show’ bằng bút đỏ.

Phải. Khó có thể tin nhưng Sun Ranger lại là những hero thực sự, những người có nhiệm vụ phải đối đầu với người lòng đất.

Biệt đội Mặt gò, Sun Ranger được thành lập như là sự đề phòng trước mối đe dọa không rõ đến từ bên ngoài, nhưng với sự hiện diện đến từ người lòng đất nên họ đã từ trong bóng tối bước ra ngoài ánh sáng.

Nhân tiện thì lão giáo sư kia được biết đến với tên Roppongi. Dù Sun Ranger là một biệt đội chiến đấu bí mật, ông ta được chỉ định làm chỉ huy bởi nó đòi hỏi sự quản lý dân sự.

“Nhưng giáo sư, máy dò đã chỉ ra là có phản ứng với người lòng đất mà.”

Người thấp nhất trong bộ 5 đưa ra thiết bị như máy chơi game cầm tay ra cho lão già xem. Tên thằng nhóc này là Kotarou, và là người trẻ nhất nhóm.

“Về chuyện đó thì máy dò không có phát hiện ra người lòng đất mà là phát hiện ra công nghệ mà chúng sử dụng. Bởi thế mà vẫn có một vài cơ hội rằng nó phát hiện ra thứ gì đó hoàn toàn không liên quan tới chúng.”

“Nghĩa là chúng ta đã mù quáng khi đi tìm một đứa bé mằm non và máy dò, và chẳng may là nó là báo động giả sao?”

Một người khác lên tiếng sau Kotarou, cậu là Kenichi, người có bộ tóc ngắn và ánh nhìn sắc nhọn gây ấn tượng về một thanh niên đầy khỏe mạnh. Cậu cũng là Red Shine đầu tiên bị Koutarou đánh.

“Chính xác là thế. Có vẻ là chúng ta tốt hơn hết nên cân nhắc về nguồn thông tin và máy dò của chúng ta.”

Roppongi gật đầu với Kenichi trong khi chạm vào chiếc máy dò.

“Tuy nhiên, về chiếc máy dò, khả năng của nó đã được chứng minh có tác dụng theo cách khác. Nên dù vẫn có khả năng là nhầm lẫn, chúng ta vẫn sẽ tiếp tục sử dụng nó.”

Sự thật là còn nhiều biệt đội khác ngoài Sun Ranger được thành lập để đối phó với những mối đe dọa từ bên ngoài. Sun Ranger là những người được giao nhiệm vụ quản lý ở vùng này, nhưng vẫn còn nhiều đội khác được khắp nơi trên đất nước.

Ở các vùng khác, máy dò đã cho ra kết quả và họ đã có thể lợi thế khi chống lại người lòng đất. Tuy nhiên, chưa từng có báo cáo rằng máy dò đọc nhầm, và lần duy nhất cho đến hiện tại lại dính ngay Sun Ranger.

“Giáo sư, chúng ta không thể giải quyết cả hai vấn đề bằng một phương pháp không được sao?”

“Ý cậu là gì. Hayato-kun?”

Người mà Roppongi đáp lại là Hayato, người đàn ông cao kều với mái tóc dài và chiếc kính mát. Dựa vào việc anh ta đeo kính dâm trong căn phòng thiếu ánh sáng như thế này, có thể đoán là anh ta là một tên khá là tự ki.

Anh ta mỉm cười và dang rộng cánh tay khi trả lời Roppongi.

“... Thay vì mù quáng đi tìm lời của đám con nít hay kết quả của máy dò, ta có thể xác nhận danh tính của chúng bằng một cách khác.”

“Hiểu rồi, một ý kiến rất hợp lý. Tốt lắm. Sau này, hãy kiểm tra lại hai đến ba lần cho đến khi chắc chắn về kết quả.”

Cả năm người gật đầu với Roppongi. Thấy vậy, ông ta xóa đi những từ đã viết trên bảng, ông ta tính chuyển sang chủ đề mới.

“Giờ thì chuyển sang chủ đề tiếp-”

“Ngài Baron Demon!! Là về ngài Baron Demon, đúng chứ!?”

Người phụ nữ duy nhất trong nhóm xen vào lời Roppongi. Chị ta tên là Megumi, một cô gái cuối tuổi teen. Megumi đứng lên cùng mái tóc đen dài và chiếc lông mày dày tạo nên ấn tượng về một cô gái đầy ý chí. Tuy nhiên, giờ cô nàng chẳng tỏ ra tí ý chí nào cả. Các ngón tay của cô xen vào nhau sau khi cô vỗ tay một cái và đôi mắt cô tỏa sáng.

“Đúng là thế nhưng...”

“A, mình muốn gặp anh ấy lần nữa quá! Mình muốn anh ấy la mắng mình!”

“M-Megumi-kun?”

Khi Roppongi bối rối khi thấy tự dưng phản kích, người cuối cùng trong bộ 5 im lặng nãy giờ lên tiếng.

“Giáo sư, bệnh của Megu-chan tái phát rồi. Dường như tên phản diện của show kia đúng là kiểu mà cô thích...”

Sau khi giải thích xong, hắn ta bỏ miếng bím bím cà ri vào mồm. Tên hắn là Daisaku và là thành viên to con nhất Sun Ranger. Để mà nói thì do suốt ngày ăn luôn miếng nhưng chiều cao không lên nên chiều rộng của hắn ta cứ tăng vù vù.

“Nói gì thế hả, mặc dù Baron-sama có vẻ ngoài lạnh lùng nhưng bên trong là lửa cháy, và dù anh ấy có là kẻ xấu thì lý do đây chính đáng!”

Megumi nhớ lại cuộc gặp gỡ giữa cô và Baron Demon. Cô nhớ về cơn giận dữ của cậu khi đánh Red Shine và khi cậu rầy la Red Shine người khiến đứa trẻ phải khóc.

Những kí ức tuyệt đẹp, và một hình ảnh khác hoàn toàn Baron Demon thật bùng cháy trong tâm trí cô. Trong trí tưởng tượng của mình, vô số hoa hồng nở đàng sau Baron khi cậu chàng nở nụ cười trắng sáng với cô.

“... Thật là, chúng ta chẳng đi được đến đâu nếu Megumi cứ như thế.”

“Tôi cũng nghĩ thế. Nhưng may là cô ta không phải là cô gái duy nhất trên hành tinh này.”

“Phải đó, cảm ơn trời...”

Kenichi và Hayato đồng cảm. Họ nhìn Megumi với cái nhìn băng giá và gật đầu với nhau.

“Cứ để nee-chan đó cho Daisaku-oniichan lo là được mà?”

Kotarou chỉ về phía Daisaku, người đang đưa khăn tay cho Megumi.

“Aaa~ ước gì mình cũng được anh ấy bắt cóc và ép về làm vợ!!”

“Megu-chan, máu mũi kia.”

“Cảm ơn, Daisaku-kun.”

Megumi nhận khăn tay từ Daisaku để lau mũi. Cô quá phản kích đến mức chảy cả máu mũi.

“Cậu yêu Baron-san đến mức đó sao, Megu-chan?”

“Dĩ nhiên rồi! Được mấy người con trai tốt như anh ấy ở trên đời chứ!”

Megumi bắt đầu giải thích những điểm tốt của Baron Demon trong khi bịt mũi cầm máu, còn Daisaku chỉ cười và lắng nghe cô mà không chút phản nản.

“Daisaku đúng là rất giỏi trong việc quan tâm tới người khác...”

“Cậu ta là kiểu người ‘anh trai tốt’ mà.”

Kenichi và Hayato nhìn Daisaku bằng con mắt thương hại. Hắn ta vẫn tiếp tục chăm chú lắng nghe Megumi, trong khi cô nàng bưng nống hạ và nói liên mồm.

“Không ngờ đấy, em tưởng là hai người đó khá thân thiết mà.”

“Nhóc nghĩ thế thật sao...?”

Kotarou tin rằng Megumi và Daisaku có thể làm thành bộ đôi thân thiết nhưng không may là chẳng có ai đồng tình với cậu cả.

Chủ đề tiếp mà Roppongi viết lên bảng không trực tiếp liên quan tới Baron Demon. Sun Ranger đã đau đớn nhận ra rằng vụ tác chiến đã nhằm một show diễn nên giờ Roppongi đang đưa vấn đề mà Baron Demon chỉ ra trước đó.

“Việc kìm hãm chi phí và quá tập trung vào sự hiện diện của người lòng đất mà vội vàng hoàn thành bộ đồ là một sai lầm lớn.”

“Vấn đề nằm ở chỗ màu sắc của bộ đồ.”

Chủ đề tiếp theo mà Roppongi mang ra là vấn đề đã khiến Baron Demon nổi giận: màu sắc bộ đồ của cả nhóm.

Bộ đồ chiến đấu của Biệt đội Mặt trời, Sun Ranger được làm bởi công nghệ tiên tiến nhất. Chỉ cần mặc nó là sức mạnh có thể tăng đến 5 lần. Họ có thể chạy nhanh như thú, bền như thép. Nó là trang bị cá nhân vượt trội hơn cả mọi loại áo chống đạn.

Tuy nhiên, do bởi những hiệu năng đó nên khá là tốn thời gian và tiền bạc để làm ra nó. Bộ đồ chỉ đến tay của Sun Ranger ngay trước cuộc công chiến đầu tiên. Bởi thế mà họ đã không đủ thời gian để phủ màu cho nó, và họ đã khởi hành trong khi toàn bộ bộ đồ đều có màu đỏ.

Đó là lý do tại sao mà cả 5 người đều là Red Shine. Khi Baron Demon chỉ điều đó, vấn đề mới bị lộ ra.

“Nghĩ lại thì ai cũng mặc cùng một đồ thì khó mà phân biệt ai với ai.”

Sau khi giáo sư đặt bút xuống, Kenichi, người nghiêm túc nghĩ về vấn đề này, lên tiếng. Hayato gật đầu, đồng ý với ý kiến của Kenichi.

“Đúng vậy, mọi người ai cũng giống nhau. Nếu giả sử nếu ai đó gặp rắc rối thì khó mà nói ai đang cần giúp đỡ ngay được.”

Vì bộ đồ được nhà nước cung cấp nên cả 5 bộ đều có thiết kế y hệt nhau. Và bởi chức năng của nó mà họ phải đội chiếc mũ lấp hết mặt. Do đó mà họ khó có thể nhận biết nhau khi đã mặc bộ đồ.

Người duy nhất nổi bật dù có mặc đồ là Daisaku bởi cơ thể to bè của cậu ta. Kenichi và Hayato cùng dáng người giống nhau, nên khó có thể phân biệt hai người này, còn Kotarou và Megumi có chiều cao ngang nhau.

Vậy nên vẫn có khả năng là việc không phân biệt được nhau khi đang trong trận chiến quan trọng, điều đó sẽ gây ra vấn đề lớn.

“Sao chúng ta lại không chú ý nó ngay từ đầu chứ!?”

Kết thúc sự tương tượng của mình, Megumi trở lại bình thường. Đôi lông mày cô dâng lên khi cô lên tiếng.

“Chị cũng để ý đâu, nee-chan.”

“Megu-chan, cậu chỉ có thể gặp Baron-san là nhờ chúng ta đều mặc bộ đồ đỏ đó đấy.”

“A, phải rồi nhỉ~”

Tuy nhiên, nhờ có Daisaku, thái độ của Megumi đã thay đổi.

“Aaaa~ Baronn-samaaaa~”

Sự giận dữ của cô biến mất và cô lại chìm vào thế giới riêng của cô.

“... Mặc kệ Megumi đi. Có ai phản đối việc lên màu cho bộ đồ để phân biệt nó không?”

“Không vấn đề gì. Baron-san và những đứa trẻ cũng đã nói như thế sẽ tốt hơn và dễ nhận hơn mà.”

“Đúng thế. Nghĩ về tương lai, nó sẽ giúp đám trẻ dễ dàng cô vũ chúng ta hơn.”

Những quốc gia có lực lượng cảnh sát mạnh thường cố gắng xây dựng hình ảnh của họ. Nếu công việc đó nằm trong những việc mà đám trẻ muốn trở thành một ngày nào đó, nó sẽ khiến công việc của họ dễ dàng hơn. Nghĩa là mong ước được bảo vệ nền hòa bình sẽ được kính trọng. Dù họ không phải cảnh sát nhưng đối với Sun Ranger thì nó cũng có tác dụng tương tự.

“Nhưng giáo sư, nếu chúng ta không thể phân biệt lẫn nhau thì bọn lòng đất cũng không thể phân biệt chúng ta, đúng chứ? Thế việc đổi màu sắc có gây ra nguy hiểm không?”

“Ừm, điều đó cũng có thể. Em thông minh lắm, Kotarou.”

“Hehe.”

Kenichi tán thưởng Kotarou khiến cậu nhóc cười lớn.

Nếu mọi người khác màu nhau, kẻ địch sẽ có biện pháp đối đầu với họ bởi sự khác biệt màu sắc sẽ tổ cao thân phận thật từng người tạo lợi thế cho kẻ địch.

“Thế cách này thì sao? Chúng ta đổi màu theo thời gian. Như thế thì kẻ địch cũng không biết đường mà lần luôn.”

Tuy nhiên, Hayato đã đưa ra một cách giải quyết dễ dàng. Bằng cách đổi màu khi cần thiết, họ sẽ không còn lo lắng về việc kẻ địch thu nhập dữ liệu về họ. Một chiến lược đơn giản mà hiệu quả.

“Phải, cứ như thế đi, Hayato-kun. Đó là cách tốt nhất để chỉ chúng ta nhận được lợi thế.”

Và như thế, mọi người đã quyết định để Sun Ranger có màu khác nhau.

“Giờ thì đến lúc thảo luận coi ai sẽ lấy màu nào.”

Vấn đề còn lại là màu sắc của bộ đồ: ai sẽ chọn màu nào?

“Nếu mình nhớ không nhầm thì Baron-san nói rằng màu đỏ là màu của thủ lĩnh.”

“Nghĩa là màu của tôi là màu đỏ.”

“Chờ đã, Hayato, tôi đã chọn đỏ trước rồi.”

Ý kiến của Kenichi và Hayato đụng chạm nhau. Cả hai đều muốn làm thủ lĩnh, với Kenichi là vị cậu là người nóng nảy và bản tính dẫn dắt trong cậu còn với Hayato thì như thế có vẻ ngẫu hơn.

“Cậu nói gì thế!? Điều quan trọng là giữ cái đầu lạnh khi tham chiến, Kenichi, mà điều đó bất khả thi với kẻ nóng máu như tên ngốc nhà cậu!”

“Thế anh điềm đạm lắm ấy hả!? Coi anh đang nói gì kìa!! Anh không có quên rằng chính anh đã khiến đứa trẻ khóc và làm Baron-san nổi điên lên đó chứ!?”

Đề mà nói thì cả hai chẳng có phẩm chất để làm thủ lĩnh. Hai tiếp tục cãi cọ nhau và không thỏa hiệp được.

“Tôi không có quên! Thế nên tôi sẽ chẳng mắc sai lầm lần nữa! Tôi sẽ cho cậu thấy mình là một lãnh đạo tuyệt vời đến mức Baron-san phải công nhận!”

“Còn tôi thì chẳng mắc sai lầm ngay từ đầu rồi! Đồ tự ki à! Anh chỉ toàn nghĩ về bản thân mình thôi!”

“Haa...”

Khi Kenichi và Hayato tiếp tục cãi vã, Kotarou thở dài. Thường thì hai người đó rất là thân thiết nhưng nếu chẳng may bất đồng ý kiến thì họ không thể hòa hoãn được. Và với vị trí thủ lĩnh còn bỏ ngỏ thì Kotarou không nghĩ vụ này sẽ giải quyết xong sớm. Nên Kotarou đã tìm kiếm sự giúp đỡ từ một người bình thường hơn, Megumi.

“Megumi-neechan, nói gì đó để dừng hai người kia lại đi.”

“Tình yêu ngăn cấm giữa một nữ anh hùng công lý và chàng trai đứng đầu tổ chức ác quỷ! Tuyệt, chuẩn ngôn tình rồi! Và cuối cùng, được cảm hóa bởi tình yêu, Baron-sama sẽ trở thành đồng minh công lý!”

“Megu-chan, cậu chảy nước dãi kìa.”

“Và rồi, Baron-san sẽ nói ‘Megumi, em yêu kiều làm sao’. Kyaa~”

“... Vô dụng rồi.”

“Tính sao đây...”

Lúc đó, cả Kotarou lẫn Roppongi đều nghĩ Daisaku là hợp với vị trí thủ lĩnh nhất.

Phần 3

Ngay sau khi đã dọn dẹp xong, Sanae và Yurika nhanh chóng rời khỏi trường mầm non.

“Đi nào, Yurika, nhanh lên nào! Nếu không, Magical Girl Love Love Heart sẽ bắt đầu chiếu mắt!”

“Dù em có hỏi thì mình không có chạy nổi đâu.”

Nếu giờ họ chạy về nhà thì có thể về kịp để xem bộ anime chiếu lúc 6h tối. Tuy nhiên, do Yurika không giỏi vận động nên chẳng có chắc là họ về trước đoạn nhạc OP không nữa.

“Nếu chị mà không nhanh là tui nhập chị để ép chị chạy hết sức đó.”

“K-hôngggggg! Cái gì cũng được trừ cái đó!!”

“... Thế ra chị cũng có thể chạy nhanh đến như thế nếu có động lực à.”

Tuy nhiên, do Sanae dọa nên tốc độ của Yurika tăng đáng kể và không lâu sau khuất khỏi tầm mắt của Koutarou.

“Mong là Yurika đừng có mà tông vào ô tô khi trên đường về...”

Thấy Yurika drift ngay góc cua, Koutarou cảm thấy có chút lo lắng.

“Koutarou.”

“Satomi-sama, anh đã cố gắng cả ngày nay rồi.”

“Ừ, mấy người cũng vậy.”

Theia và Ruth đang hướng tới chỗ cậu. Cả hai không thấy Sanae và Yurika đâu cả nên nhìn quanh để tìm.

“Anh Satomi, dường như Sanae-sama và Yurika-sama không có ở đây.”

“Cả hai đã về trước rồi. Hình như là để về xem anime.”

“... Ra là chúng không còn ở đây nữa à.”

Theia nhìn về hướng Corona House rồi quay lại nhìn Koutarou.

(Koutarou đang ở một mình...)

Gần đây, Sanae và Yurika hay quần quít bên Koutarou, Sanae thì từ trước đã như vậy, nhưng giờ kể cả Yurika cũng trở nên thân thiết với Koutarou hơn. Cảm xúc của Yurika đã thay đổi và Theia tò mò không biết điều gì đã thay đổi cảm tính của cô ta.

Bởi hoàn cảnh như thế nên hiếm khi mà thấy Koutarou ở một mình.

“... Ngay khi về nhà, người sẽ phải chơi game với ta đến khi ta thỏa mãn thì thôi.”

Theia nhắc lại lời mà Koutarou đã hứa trong vở kịch, và khi làm thế khiến cô mất bình tĩnh.

(N-ếu suôn sẻ thì Koutarou và mình có thể chơi- game một mình...)

Theia đã ghen tị với Sanae và Yurika những người hay gần gũi với Koutarou, nên cô không định bỏ cơ hội này trôi qua. Khi mà Sanae lẫn Yurika đều không có ở đây, cô sẽ được ở một mình bên Koutarou. Chỉ nghĩ thế thôi đã khiến tim cô loạn nhịp.

(N-hưng mình phải nói gì bây giờ? Mình có thể bày tỏ cảm xúc mà không khiến hắn hiểu nhầm không!?)

Tuy nhiên, Theia vẫn chưa nhận ra cảm xúc lằng mằng mà cô dành cho Koutarou, nên cô đang không chắc phải làm gì. Cô chỉ nghĩ mơ hồ là làm cách nào để gần gũi với cậu hơn thôi. Do cái suy nghĩ tất cả vì thử thách đã ngăn đường cảm xúc của chính cô. Bởi mục đích của cô không rõ ràng nên cách thức cũng mơ hồ theo.

(Điện hạ...)

Thấy Theia đang bấn loạn suy nghĩ điều cần làm, Ruth nở nụ cười và quyết định giúp cô một tay.

“Sao chúng ta không chơi game trên Blue Knight nhì, điện hạ?”

“Ể?”

Theia, người đang chìm sâu trong suy nghĩ, mở tròn con mắt. Do đột ngột nên Theia đã không nghe rõ điều Ruth nói. Nhận ra thế nên Ruth càng mỉm cười hơn.

“Do Sanae-sama và Yurika-sama đã dùng TV rồi, người không thể chơi game trên đó được nữa, thế nên sao chơi trong phòng của người trên Blue Knight ấy.”

Do Sanae và Yurika đã chiếm lấy TV của phòng 106, nên nếu họ muốn chơi game thì họ không có lựa chọn khác là chơi trong phòng Theia trên Blue

Knight. Tuy nhiên, Theia lại không hiểu sao Ruth lại đưa ra ý tưởng đó.

“À-ừ...”

Mặc dù còn do dự, nhưng được nụ cười của Ruth khích lệ nên Theia gật đầu.

(Ruth?)

Nhận ra cái nhìn của Theia, Ruth gật đầu và quay sang Koutarou, Theia cũng làm tương tự.

“Được rồi. Để tôi mua sắm xong rồi sẽ qua đó.”

Sau khi nghe hai người kia thảo luận, Koutarou nghĩ một lúc trước khi đáp. Nếu phải chơi game với Theia thì do chỉ còn cách là chơi trên Blue Knight nên cậu đành chịu phải làm theo. Ngoài ra thì khi luyện tập cho buổi diễn, cậu đã lên Blue Knight không biết bao lần rồi nên cậu cũng chẳng ngại gì nữa cả.

“A...”

Theia cuối cùng cũng nhận ra ý của Ruth. Khi cô quay sang nhìn thì Ruth mỉm cười nhẹ nhàng với cô.

(Đúng là anh Satomi, luôn giữ lời hứa...)

Ruth biết ơn Koutarou từ đáy lòng. Nếu cô đưa đẩy như thế thì chắc chắn Koutarou sẽ lên Blue Knight. Đó là điều Ruth tin tưởng, nhưng cô hạnh phúc hơn khi cậu đã trả lời đúng như cô đã kì vọng. Ruth là người của một gia tộc hiệp sĩ nổi tiếng, Pardonsiha, nên cô coi trọng lời hứa và lời thề hơn tất cả. Và nụ cười của Ruth chan chứa tình yêu của cô dành cho công chúa.

(Nếu mà anh ấy có thể gần gũi với điện hạ hơn thì mình tin là anh ấy có thể bảo vệ người...)

Để Koutarou ra dáng một hiệp sĩ thì cậu còn một chặng đường dài để đi. Cậu vẫn chưa học xong tất cả lễ nghi ứng xử nhưng nói về lời hứa hay lời thề thì Koutarou là người giữ chữ tín hơn mọi hiệp sĩ mà Ruth từng gặp.

Dù thanh kiếm của người hiệp sĩ có gãy miễn là lời thề trên nó vẫn còn đó. Đó là một câu tục ngữ của Forthorthe. Ruth tin rằng cậu nói đó không chỉ áp dụng cho thanh kiếm mà cả con người nữa. Dù người đó không ra dáng một hiệp sĩ, miễn là người ấy giữ được lời hứa/thề của mình. Một người có thể được rèn luyện thành hiệp sĩ nhưng giữ lời thề và lời hứa không thể luyện tập mà có được.

(Satomi-sama, xin hãy chấp nhận điện hạ...)

Điều ước của Ruth không chỉ vì mỗi Theia mà cho cả cô nữa.

“Vậy thì ta về trước đây.”

“Theia, cô đúng là nghiện game.”

“Không phải ‘cô’! Mà là công chúa Theiamillis!”

“Vâng, vâng, công chúa Theiamillis.”

Hình ảnh Koutarou và Theia ngồi cạnh nhau chơi game hiện lên trong tâm trí của Ruth. Lúc thì họ sẽ hứa hẹn với nhau, lúc khác thì họ sẽ ngáng đường nhau bằng cách chọc tay cầm của người khác. Ruth mong là mình có chỗ ngồi kế bên họ.

Kiriha và Harumi đến cạnh Koutarou một vài phút sau khi Theia và Ruth đã quay lại Blue Knight.

“Ồ? Bạn chủ nhà đâu rồi?”

Do Koutarou tính về cùng Kiriha và Shizuka, cậu chàng đang ngó quanh tìm cô. Thấy vậy, Harumi giải thích cho cậu.

“Satomi-kun, hình như Kasagi-san được đề nghị một công việc bán thời gian khác.”

“Công việc ngoài giờ á?”

Cùng lúc, Koutarou thấy Shizuka đang trong văn phòng trường mầm non. Cô đang nói chuyện với một người từ đoàn thanh niên và một người đàn ông mà cậu chưa từng thấy bao giờ. Ông ta đang đề nghị Shizuka một công việc ngoài giờ.

“Đường như có một chuyên gia đã đến xem show ngày hôm nay.”

Kiriha thay Harumi nói chi tiết hơn.

Hôm nay, buổi diễn khá thú vị, thậm chí đã lọt vào mắt của một chuyên gia. Và để lại ấn tượng cho ông ta là cách di chuyển của Shizuka trong vai

Kishou-lady. Do thông thạo võ thuật nên Shizuka đã ra vài quyền đầy quyết đoán, dù cho cô trông rất nữ tính. Do đó, cô đã được đề nghị một công việc ngoài giờ, thử cũng đáp ứng sự thử vai của cô.

“Hừ, tuyệt thật đấy, bạn chủ nhà ấy...”

“Nếu mọi chuyện suôn sẻ, cô ấy sẽ trở thành một ngôi sao hành động.”

Sau khi nghe chuyện, Koutarou tỏ ra ấn tượng. Harumi giả bộ đắm hai phút trước khi cười với Koutarou.

“Hành động không có hợp với chị đâu, senpai.”

“Minh đã có một hiệp sĩ bảo vệ rồi thì cần gì phải chiến đấu nữa.”

“Hãy cứ dựa vào ta, hỡi nàng Alaia.”

“Fufufu.”

“Thế nên Kasagi-san mới bảo chúng ta nên về trước.”

“Ra là thế, thôi đành vậy.”

Khi cậu cười với Harumi, Koutarou nhìn về phía văn phòng một lần nữa khi nghe Kiriha nói.

Cậu không cần nghỉ nhiều cũng biết rằng nếu bàn việc ngoài giờ thì còn lâu họ mới xong. Hơn nữa, cậu còn phải ghé qua phố mua sắm trên đường về nữa nên không thờ chờ đợi được.

“Vậy thì, senpai, Kiriha, chúng ta về thôi.”

“Ừ.”

“Ồ.”

Koutarou và hai cô gái rời khỏi trường mầm non và hướng về nhà.

“Vậy thì, Satomi-kun, Kurano-san. Minh sẽ đi hướng này.”

Trước khi đến phố mua sắm một đoạn, Harumi tách khỏi Koutarou và Kiriha. Nhà cô ở hướng khác nên cô chỉ có thể cùng hai người đi đến đây thôi.

“Vậy thì hẹn gặp chị vào ngày mai ở trường.”

“Tạm biệt, Sakuraba-sanpai.”

“Tạm biệt, hai bạn.”

Harumi mỉm cười với cả hai và bước sang một con đường khác. Koutarou và Kiriha nhìn theo, sau khi cô nàng vẫy tay thêm lần nữa thì đi khuất sau góc phố, sau đó họ mới bắt đầu đi tiếp.

“Kiriha-san, chúng ta nên mua gì hôm nay nhỉ?”

“Trứng, đậu hũ, tỏi rác và một vài mớ rau.”

Ngay khi chỉ còn lại hai người, Kiriha lại cư xử như thường thấy. Thấy thế, Koutarou cảm thấy chút nhẹ nhõm. Cậu có cảm giác kì lạ khi cô cư xử như một người khác và giả bộ làm một cô học sinh gương mẫu.

Kiriha thường ngày sẽ đoan trang và nghiêm chỉnh. Còn khi cô giả làm một học sinh gương mẫu, cô sẽ hòa đồng và có nhiều bạn bè hơn. Thế nhưng Koutarou thích con người Kiriha như thế này hơn. Cậu thấy nó gần gũi hơn khi cô làm thế. Bởi vậy mà Koutarou vô thức nói chuyện khá nhiều với Kiriha khi cô quay lại hành xử như bình thường. Thậm chí lúc đó có thể nói rằng cậu chàng rất lăm lăm.

“Phải rồi, rau. Da của Yurika gần đây xu xì cá lên, nên phải cho cậu ta ăn nhiều rau vào.”

“Bởi cô ấy chỉ toàn ăn mì ăn liền mà.”

“Đúng thế. Và nếu trên bàn có thịt thì cậu ta chỉ có ăn món đó.”

“Fufufu, sao ta không thử cô ấy ăn rau nhỉ.”

Về phần Kiriha cũng tương tự. Ngay khi Harumi rời đi, sắc thái của cô trở nên tự nhiên và phong phú hơn. Có rất ít người trên mặt đất mà cô có thể nói chuyện mà không phải giấu con người thật. Thậm chí có thể nói chỉ có cư dân 106 mới có thể làm thế. Cô không thể lộ điểm yếu của mình trước cấp

dưới của mình, và cô không thể thành thật với những người dân mặt đất được. Nhưng lạ lùng là cô chỉ có thể bộc lộ bản tính của mình với Koutarou và những người khác bởi vì đó là ‘đối thủ’ của cô.

“Onee-chan!”

Và ngoài ra đó vẫn còn những người là cô có thể thành thật với. Đó là những đứa trẻ. Chúng là một trong số ít mà Kirihara có thể bộc lộ bản thân bởi sự quá đỗi ngây thơ của chúng.

“Harukaze-man hôm nay tuyệt lắm!”

“Cảm ơn em, chị vui là em đã thích.”

“Vâng!”

Kirihara ngồi xổm và xoa đầu cô bé chạy lại phía cô. Cô bé là con một của người bán rau trong phố mua sắm. Bố cô là người trong ban thanh niên và đã từng gặp Kirihara trong những công việc tình nguyện. Cô bé cũng là một trong những đứa trẻ của trường mẫu giáo mà họ diễn hôm nay.

“Em sẽ giữ bí mật với mọi người rằng Kirihara-oneechan là một phần của tổ chức ác quỷ bí mật đó!”

“Fufufu, nếu em mà nói cho ai là chị ăn luôn đó.”

“Ahaha, chị cứ đùa!”

Cô bé và Kirihara vui vẻ nói chuyện với nhau. Thấy thế, sự nghi ngờ của Koutarou càng tăng lên.

(Có thật là cô gái này đến để xâm lược mặt đất không vậy?)

Tuy nhiên, nhanh chóng ngay sau đó, cô bé nhìn lên Koutarou.

“Nè, nè, onee-chan, anh này là ai vậy?”

Bởi thế mà Koutarou đứt mạch suy nghĩ và ngồi xổm xuống cạnh Kirihara và mỉm cười với cô bé.

“Giờ thì, em nghĩ anh là ai?”

“Bạn trai của onee-chan?”

“Nhìn anh có giống như vậy không?”

“Chẳng giống tí nào!!”

Cô bé cười mà tuyên bố. Trong lúc đó, Kirihara liếc nhìn Koutarou và nở nụ cười tinh nghịch.

“Tuy vậy, anh ta đúng là bạn trai của chị đấy.”

Kirihara nắm lấy tay của Koutarou và ngả đầu mình lên vai của cậu. Khi cô làm thế, hương hoa tươi tắn tràn vào mũi của Koutarou. Đó là một mùi riêng biệt của dầu thơm mà Kirihara đã dùng cho mái tóc của mình.

“Thật sao!?”

Cô bé, dù còn nhỏ nhưng vẫn là một cô gái nên khi nghe thấy từ ‘bạn trai’ khiến đôi mắt em nó lấp lánh. Và Koutarou, người đã nhận ra nụ cười của Kirihara, điềm tĩnh gật đầu.

“Đúng đó, tuyệt không hả?”

“Tuyệt lắm! Sự dàn xếp của Onee-chan thật tuyệt.”

“Dàn xếp!?”

Khi Koutarou đứng hình, cô bé gật đầu.

“Onee-chan xinh đẹp là thế, vậy sao chị lại dàn xếp với oni-chan chẳng ngẫu tí nào vậy!? Phải chăng là một công việc tình nguyện khác sao?”

“Em đúng là thông minh quá nhỉ...”

Koutarou cười nhạt trước lời đánh giá đầy gai góc đến từ cô bé và xoa đầu cô. Còn Kirihara dĩ nhiên là nở nụ cười hạnh phúc, trả lời.

“Fufu, nó không phải là đàn xép hay tình nguyện gì cả. Khi em lớn lên thì em sẽ hiểu.”

“Chị thật người lớn, onee-chan.”

“Chị ít thì lớn hơn em.”

Kiriha xoa đầu cô bé và mỉm cười khi đứng lên. Do Kiriha vẫn giữ tay của Koutarou nên cậu cũng đứng lên theo.

“Vây nhé.”

“Chị đi chợ sao, onee-chan?”

Cô bé gãi đầu. Kiriha gãi đầu với cô bé và chỉ về hướng phố mua sắm bằng cánh tay còn lại của cô.

“Phải. Bọn chị đi mua nguyên liệu về cho bữa tối.”

“Hừ. Thế nhớ qua chỗ nhà em nhé! Nhà em sẽ bán rẻ cho chị!”

“Thì chị cũng đang định tới đó mà.”

“Thế sao! Thế nhanh lên nhé! Giờ giảm giá của nhà em sắp tới rồi đó!”

“Em đúng là một cô bé thông minh...”

Cô bé kéo tay của Koutarou và Kiriha, dẫn hai người vào phố mua sắm.

Phần 4

Do công việc mua sắm gần đây đều giao cho Kiriha và Ruth nên cũng đã lâu rồi Koutarou mới đi cùng Kiriha.

“Ồ, Kiriha-chan, lần này cháu mang cả bạn trai theo à!?”

“Kiriha-san, ta mới thử chút trà ngon lắm. Nếu không ngại hàng mẫu thì lấy về mà dùng.”

“Hero show hôm nay tuyệt lắm!”

“Đừng có mà nhìn cổ như thế anh yêu! Xin lỗi nhé, Kiriha-san.”

“Phải rồi! Bảo mấy bạn trẻ đi cùng cháu trong buổi tình nguyện hôm trước là ta mong làm việc với chúng lần nữa đó!”

Khi Koutarou đi cùng Kiriha, nhiều người đã gọi cô. Trước đây, khi cậu đi cùng cô đi mua sắm, cậu chưa từng thấy phản ứng như thế này.

“Cảm ơn mọi người nhiều.”

Kiriha cúi đầu lịch sự tới từng người. Với Koutarou thì Kiriha cũng hoan nghênh sự thay đổi này.

(Hừ...)

Koutarou quan sát cô, với một cảm xúc bí ẩn đang dâng lên bên trong cậu.

Việc những người ở đây gọi cô là bằng chứng rằng cô đã hòa nhập rất tốt với người mặt đất. Nhờ sự tích cực tham gia của cô với cộng đồng nên cô ngày càng đóng vai trò thiết yếu. Nếu cứ thế này, sẽ có ngày Kiriha sẽ thổ lộ ý định thật của mình cho họ nghe.

Kiriha đã gọi nó là một phương pháp xâm lược. Tuy nhiên, Koutarou không cố để ngăn cản sự xâm lược ấy của cô. Không, quan trọng hơn là, cậu đang nghi ngờ rằng nó có phải là một cuộc xâm lược không nữa.

(Cô ấy thực sự muốn xâm lược mặt đất thật sao?)

Sự nghi ngờ của Koutarou càng tăng.

Với cậu thì Kiriha chỉ đơn giản là đang di cư một cách bình yên lên mặt đất. Vì lý do đó, cô cố đạt một chỗ ở hợp pháp, kết thân với hàng xóm và hình thành một mối quan hệ hòa thuận với họ.

Tuy nhiên, trong lần gặp gỡ đầu tiên, cô đã cầu thả khi nhắc về một vụ xâm lược bằng vũ lực, rằng cô sẽ dựng lại điện thờ và sản xuất hàng loạt vũ khí như 2 con haniwa của cô. Đó là tại sao mà Koutarou đã chống đối lại cô ngay từ đầu. Nếu ban đầu mà cô nói cho cậu kế hoạch mà cô đang tiến hành đây thì có lẽ cậu đã hợp tác với cô rồi.

(Và mình cũng chẳng chắc cô ấy thật sự muốn cái điện thờ đó không nữa...)

Nghi ngờ lớn nhất của Koutarou là Kiriha vẫn chưa hề đã động gì đến phòng 106 cả.

Kiriha thông minh đến mức dễ dàng để lừa Koutarou. Và chẳng có cô gái khác thông minh được như cô. Nếu như cô quyết tâm thì cuộc chiến giành phòng 106 đã kết thúc từ lâu rồi. Việc giải quyết Koutarou, Sanae và Yurika quá là dễ dàng với cô, trong khi cách tiếp cận của Theia lại đơn giản nên có nhiều cách để Kiriha chiếm lợi thế. Dù cô chiến đấu một cách công bằng đi chăng nữa thì Koutarou vẫn thấy lạ là sao cô vẫn chưa giành chiến thắng.

Kiriha chắc có lý do để không nghiêm túc. Sự thật là cô thậm chí còn giúp Koutarou và những người khác. Như vụ Sanae bị bắt bởi lũ ghost hunter hay lúc Theia bị Clan tấn công. Kiriha từng nói rằng cô hiểu nỗi đau khi bị tước đoạt thứ gì đó khỏi mình, nhưng không chỉ cô hỗ trợ kẻ địch của cô mà còn thậm chí hết sức giúp đỡ họ.

“Mấy thứ này không bán được nên ta định vứt đi đó. Nên thích thì cứ lấy về.”

“Cảm ơn bác nhiều.”

“Thay vì bỏ đi thì ta thích để một cô gái như cháu ăn nó hơn! Hẹn lần sau nhá!”

“Koutarou, tôi được cho vài cái takoyaki này. Nhưng chúng ta vẫn chưa ăn tối, cậu muốn ăn nữa không?”

“À, cảm ơn, Kiriha-san.”

Kiriha mỉm cười và chia chiếc đĩa giấy đầy takoyaki mà cô mới nhận được cho Koutarou. Cậu nhận lấy và ngẫm nghĩ.

(Cô ấy đúng là không có ý định xâm lược mặt đất thật mà...)

Thứ khiến Koutarou nghi ngờ hơn cả là nụ cười của cô. Cậu không thể tưởng tượng nổi nụ cười mà cô đã trao cho đám trẻ và những người khu mua sắm lại là giả dối. Thế nên cậu không nghĩ Kiriha sẽ dùng vũ khí chữa vào họ.

“... Đây, Kiriha-san.”

“Sao thế, Koutarou?”

Koutarou quyết định hỏi cô. Nếu cậu hỏi nghiêm túc, cô chắc sẽ trả lời. Tám tháng trời, khoảng thời gian đủ để sự tin tưởng của Koutarou vào Kiriha đã lớn đến mức cậu tin vào điều đó.

“Có vài thứ khiến tôi bồn chồn muốn hỏi cô, được chứ?”

Kiriha, người đang đi cạnh Koutarou, đang ăn takoyaki. Khi nhìn lên Koutarou, nụ cười của cô biến mất.

“... Phụ thuộc vào điều cậu hỏi, nhưng tôi sẽ cố để trả lời.”

Do cô nhạy cảm với cảm xúc những người khác, cô nhận ra rằng Koutarou đang hỏi một cách nghiêm túc.

“Hiểu rồi, vậy tôi sẽ hỏi nhưng...”

Koutarou tỏ ra nghiêm trọng.

“... Cô ngay từ đầu không hề có ý định xâm chiếm mặt đất đúng không?”

“Kou-”

Quá bất ngờ, Kiriha thậm chí còn không thể nói hết tên của Koutarou. Đôi mắt cô mở to trước khi từ từ mỉm cười.

“... Cậu nói gì đột ngột vậy, Koutarou, rằng tôi không có ý định xâm lược mặt đất...”

Kiriha vừa nói vừa đưa tay mềm mại trắng trẻo của mình vào túi.

“Cô không có ý định xâm lược mặt đất phải không?”

“Điều gì khiến cậu nghĩ vậy?”

Kiriha kéo tay ra khỏi túi với chiếc thẻ bài nhỏ trên tay. Chiếc thẻ đó cũ kỹ và rách bươm, đó là một chiếc thẻ bóng như kim loại, thứ tưởng tượng kèm với kẹo.

(Nếu mình không nhầm thì tấm thẻ đó mình từng thấy ở bãi biển...)

Koutarou đáp lại câu hỏi của Kiriha trong khi nhìn chiếc thẻ mà cô vừa lấy ra.

“Cô quá tốt bụng để xâm lược chúng tôi.”

Kiriha quá tốt, cô tốt với tất cả mọi người. Cô sẽ cố giấu nó bằng ngôn từ nhưng sau cùng cô lại chẳng làm tổn thương đến một ai.

“...!?”

Kiriha cứng họng. Và sau khi nhìn tấm bài cô nhìn Koutarou.

“... Thế cậu không nghĩ rằng tôi chỉ đang giả bộ để chiếm sự tin tưởng của cậu sao!?”

Kiriha sau đó cười. Tuy nhiên, Koutarou có thể thấy thứ cảm xúc mà cậu chưa từng thấy trong ánh mắt cô. Cậu không biết đó là loại cảm xúc gì nhưng cậu trả lời cô không ngần ngại.

“Tôi cảm giác như mình từng bị những lời nói đó đánh lừa một vài lần trước đây. Cô cứ nói như thể để dọa tôi, và tôi là một tên ngốc nên cứ rơi vào cái bẫy ấy.”

Koutarou cười nhạt.

“... Chẳng nhẽ sẽ rất tệ nếu cô nhận được sự tin tưởng của tôi sao?”

Koutarou không có bằng chứng gì cho điều cậu vừa nói. Cậu không thông minh và thực tế là những từ ấy đến từ trực giác của cậu. Nhưng trực giác ấy đến từ sự quan sát Kiriha của cậu suốt 8 tháng qua, nên Koutarou tin tưởng vào trực giác của bản thân cậu.

“...”

Biểu lộ của Kiriha biến mất và cô không đáp lại lời Koutarou. Trong khi lặng yên, cô nhìn chiếc thẻ của mình một hồi lâu. Koutarou cũng không ép cô phải trả lời. Cả hai cứ thế lặng lẽ bước đi.

“Koutarou.”

Ngay khi họ đi qua đoạn mái vòm và những ngôi sao xuất hiện trên đầu họ. Cô cuối cùng mới cất tiếng.

“Giờ cơ?”

“Lần tới cậu rảnh, cậu đi cùng tôi được không?”

Vô vẩn vì sao lấp lánh trên bầu trời mùa đông xinh đẹp.

“... Có một nơi mà tôi muốn cho cậu xem.”

Sáng như những vì sao ấy, nụ cười của Kiriha rạng rỡ lên.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Hồi tưởng I

Phần 1

Thứ bảy, ngày 19 tháng 12

Hôm nay trời quang đãng không một gợn gió. Nhờ thế nên tiết trời ấm hơn dù vẫn đang đông. Nó là một ngày thu muộn.

* {thu muộn – indian summer: thời điểm cuối thu khi mà tiết trời trở ấm so với bình thường}

“Koutarou, áo khoác của cậu đâu?”

“Tôi không cần. Mặc nhiều khó di chuyển, với lại hôm nay cũng ẩm trời.”

Bởi thế mà Koutarou đã lắc đầu với Kiriha người đang đưa chiếc áo khoác cho cậu. Cậu sau đó lấy chiếc áo jacket gần đó. Cậu định đi ra ngoài với một bộ đồ thoải mái hơn.

“Hiểu rồi, vậy tôi cũng làm như cậu.”

Khi giúp Koutarou mặc chiếc áo jacket lên người, Kiriha mỉm cười dịu dàng.

Hôm nay là thứ bảy nên trường không có dạy. Bởi lời hứa khi trước nên Koutarou và Kiriha đang chuẩn bị đi ra ngoài cùng nhau.

5 cặp mắt nhìn về Koutarou và Kiriha. Đó là những ánh mắt của Sanae, Yurika, Theia và Ruth, và cả Shizuka, người ghé qua chơi.

Ruth và Shizuka đang ngồi đối diện nhau và nhâm nhi trà tại chiếc bàn. Tuy nhiên, Ruth đang tỏ ra khó chịu, đôi má cô hơi phồng lên. Trái ngược lại, tâm trạng của Shizuka khá là hí hửng. Đôi mắt cô lấp lánh khi cô giả đồ uống trà nhưng ánh mắt cứ dán vào cặp đôi Koutarou và Kiriha.

“Được rồi, đi thôi, Kiriha-san.”

“Vâng. Vậy nhé mọi người, chúng tôi đi đây.”

Sau khi đã chuẩn bị xong, Koutarou và Kiriha đi về phía cánh cửa. tuy nhiên, cả 5 người còn lại vẫn ngồi yên. Bình thường thì Sanae sẽ nhảy xổ vào đòi đi nhưng hôm nay chỉ ngồi yên trước màn hình TV.

“Kiriha-san, cô cần cái bốt không?”

* {thứ để giữ thành gót giày để dễ xỏ chân vào hơn ấy}

“Cảm ơn, fufufu, cái thành gót giày cậu dập hết cả rồi.”

“Thế nên tôi mới không cần bốt nữa.”

Tuy nhiên, khi đã xác nhận là Koutarou và Kiriha đã ra đến cửa ra vào, cả 5 đồng loạt di chuyển. Họ tụ lại quanh đoạn hành lang dẫn tới cửa chính nơi hai người kia đang đứng đó. Đầu họ lộ ra, đầu người này chèn trên đầu người khác. Từ trên xuống là Sanae, Shizuka, Yurika, Ruth và cuối cùng là Theia. Họ nhìn như cây cột đầu người (totem pole) ấy.

“Koutarou, cậu không có quên gì chứ?”

“Cô vừa mới đưa điện thoại, khăn tay và cả ví cho tôi khi nãy mà.”

“Phải nhì. Xin lỗi, thói quen mà.”

“Tôi cảm giác như cô đang xoáy tôi rằng tôi chẳng có tin cậy gì cả ấy.”

Thứ trong tầm mắt của bộ 5 là sự thân thiết giữa Koutarou và Kiriha. Thấy thế, 4 trong 5 số họ trừng trừng nhìn họ.

Ngay sau đó, cả 5 rút đầu lại khi thấy Koutarou đưa tay mở cánh cửa.

“Mình đi đây!”

“Gặp mọi người sau.”

Koutarou và Kiriha quay lại và chào tạm biệt với 5 cô gái kia. Nếu mà không kịp rút đầu lại thì họ đã bị hai người kia phát hiện rồi.

“Tạm biệt.”

Cả 5 cô gái đồng thanh đáp. Koutarou và Kiriha quay lưng rời khỏi phòng. Nếu họ mà nghe cẩn thận hơn sẽ nhận ra giọng của 5 người kia nghe rõ ràng khác thường.

"..."

Đầu của họ lại xuất hiện theo hình cột đầu người. họ nhìn theo lưng của Koutarou và Kiriha khi hai người rời khỏi phòng.

Cánh cửa 25 tuổi kéo kẹt khi được đóng lại. Với tầm nhìn bị che lấp, họ không còn thấy bóng dáng của hai người kia đâu nữa. tuy nhiên, họ vẫn bắt động tại chỗ.

“... Đó là một vụ hẹn hò, không thể nhầm được!”

Người đầu tiên lên tiếng là Shizuka, và cô là người duy nhất cười trong bộ 5. Do cô nàng là gái đến tuổi nên rất thích thú những điều như thế và cô chẳng thêm cố giấu đi suy nghĩ đó. Đôi mắt cô lấp lánh sự phấn khích.

“Khi nào mà hai người ấy lại thân mật vậy!? Mình thực sự muốn biết!”

“Không thể chấp nhận được khi cậu ta đã có Sakuraba-senpai! Đây chính xác là sự phản bội đối với Sakuraba-senpai và cả mình!”

Ngay sau Shizuka là Yurika đang giận dữ. một Yurika dịu dàng chẳng mấy khi tức giận lại đang siết chặt nắm đấm.

“Cậu ta hẹn hò nhằm người rồi! Satomi-san phải chơi cùng Sakuraba-senpai và mình chứ!”

Yurika cảm thấy rằng nếu Koutarou đi hẹn hò thì người kia nhất quyết phải là Harumi. Tuy nhiên khi tưởng tượng ra Koutarou và Harumi hẹn hò thì không rõ sao, hình ảnh cô lại đi kèm vô. Yurika không nhận ra điều đó và cũng chẳng hiểu một nửa lý do khiến cô nổi giận.

“Koutarou, anh là đồ ngốc!! Sao anh không nhận ra là tất cả đều là bẫy của ả ta chứ!”

Sanae cũng đang giận dữ khi Koutarou đi cùng với Kiriha, nhưng lý do đơn giản là do cô lo lắng cho sự an nguy của cậu. Cô lo rằng cậu sẽ sa vào sự cám dỗ của Kiriha.

“Giờ đã đến nước này thì tui sẽ vạch mặt chị ta để bảo vệ Koutarou!”

Lý do mà Sanae không đi cùng Koutarou là bởi nếu đi theo thì Kiriha sẽ không lộ bản chất của cô ta ra. Cô không muốn chỉ ngăn ngừa mà muốn trừ tận gốc vấn đề luôn một thể.

“Ruth, em có thể theo đuôi chúng chứ?”

“Em đã làm rồi, em đã theo dõi họ với hệ thống kiểm soát vũ khí của Blue Knight.”

Hai cái đầu phía dưới cùng của cái cột đầu người đã nhanh chóng hành động. Họ sử dụng hệ thống điều hành của Blue Knight để theo dõi Koutarou và Kiriha.

“Vị trí hiện tại của cả hai là ở đâu?”

“Họ đã rời Corona House và tiến về phía đông. Em tin là họ đang hướng về ga.”

Không tính Theia hay nóng nảy thì giờ đây Ruth cũng đang nóng máu. Thường thì cô sẽ nói đó là xâm lược đòi tư và ngăn Theia làm những việc tệ hại nhưng giờ lại hoàn toàn khác.

“Hiệp sĩ của điện hạ lại dám bí mật đi gặp người phụ nữ khác... Vụ scandal này là không được phép!”

Đôi mắt Ruth đầy sát khí và cô liên tục ra lệnh cho Blue Knight.

Koutarou phải thành hiệp sĩ của Theia. Cậu phải là độc nhất và là chân kỵ sĩ mạnh mẽ và quý phái. Dĩ nhiên, phiền phức với phụ nữ sự cản bước chân của cậu. Với Ruth, điều quan trọng là phải hướng Koutarou đến con đường chính đạo. Vị lợi ích của Koutarou, sự riêng tư cũng chẳng là gì.

“Koutarou khốn nạn, dám bắt tay với kẻ địch là tội tày trời!! Hắn có hiểu điều đó không chứ!?”

Theia nói thế nhưng cô không có nghĩ rằng Koutarou đang hợp tác với địch. Cậu không phải lại đàn ông đó, Theia hiểu điều đó hơn ai hết.

(Người quá đáng hiệp sĩ rồi đó! Không để tâm đến bất hạnh của ai đó một lần không được sao!)

Đó là cục ức khó nuốt của Theia. Cô đã lờ mờ đoán được trong một khoảng thời gian rồi, là rằng Kiriha đã phải vật lộn với vài rắc rối. Và cùng lúc thì Koutarou lại dính líu vào cô ta.

Nếu Kiriha có rắc rối, Koutarou sẽ không bao giờ lờ đi cả. Đó là cục ức của cô với vị thế một công chúa đối đầu với mong muốn của một thiếu nữ.

“Đồ ngốc! Hắn đúng hết thuốc chữa mà!”

Lo lắng và một phần ghen tị kéo căng con tim Theia. Tuy nhiên trên tất cả, cô hạnh phúc khi thấy cậu sẵn lòng giúp đỡ kẻ khác.

“Koutarou và Kiriha đang tới nhà ga phải không? Họ chắc sẽ bắt tàu và đi đâu đó!”

“Bắt tàu từ đây thì có thể lên thành phố hoặc ra biển. Họ sẽ đi đường nào?”

Nếu họ dự định đi mua sắm, bowling hay đến trung tâm giải trí của các thành phố khác, đường nhanh nhất là đi qua các quận hành chính.

Còn nếu họ đi ra biển, sẽ có nhiều nơi nghỉ mát ven biển hay các khu giải trí rộng lớn. Do giờ là mùa đông nên họ chắc không đến những nơi nghỉ mát

nhưng vẫn có thể đến những thủy cung hay công viên giải trí.

Bởi thế nên dựa vào tàu mà hai người kia bắt mà họ có thể lần ra đích đến.

“Cứ chờ đợi thế này chẳng có ích lợi gì hết! Đến ga thôi!”

“Đi thôi!”

“C-hờ mình với!”

Theia lao khỏi phòng. Sanae nhanh chóng theo sau. Yurika lúng túng đuổi theo họ.

“VẬY em cũng đi luôn.”

Ruth nhanh chóng đứng lên và hướng về cửa ra vào. Cô phải hỗ trợ của Theia.

“... Tạm biệt.”

Shizuka nhìn theo lưng của Ruth và chào tạm biệt. Cô thở dài và giọng tỏ ra buồn bã. Nghe thấy thế, Ruth dừng lại khi vừa đặt tay lên cánh cửa.

“Bạn không đi sao, Shizuka-sama?”

“Mình có việc làm thêm mất rồi.”

“A, cậu từng nói rằng sẽ giúp một vở diễn lần nữa.”

Shizuka cũng hứng thú về Koutarou và Kiriha, và cô muốn cùng cả đám theo đuổi họ. Tuy nhiên, cô còn công việc làm thêm được đề nghị tuần trước. Cô sẽ làm việc vào cuối tuần này. Nên cô phải chuẩn bị để đi đến đó.

“Aa, nếu biết có chuyện này thì mình từ chối đi cho rồi!”

Shizuka đau đớn nghiêng răng. Ruth chỉ biết cười nhạt đáp lại.

“Mình sẽ kể chuyện xảy ra cho bạn sau.”

“Thật sao?”

“Ừ, cứ để mình lo.”

Ruth mỉm cười với Shizuka khi cô nàng đang thở dài.

“Ruth, còn làm gì thế?”

“Vâng, em tới ngay... Vậy nhé, Shizuka-sama, mình đi đây.”

Và thế là Theia cùng đồng bọn bỏ Shizuka ở lại và rời khỏi phòng 106 để đuổi theo Koutarou và Kiriha.

Phần 2

Koutarou và Kiriha đã lên con tàu để đi ra biển. Thấy thế, đám Theia đã lên con tàu tốc hành kế tiếp để đuổi theo họ. Bởi thế mà Theia và những người khác đã đến ga mà họ cho rằng Koutarou và Kiriha sẽ xuống trước khi hai người kia đến.

“Điện hạ, như mong đợi, Satomi-sama và Kiriha-sama đã xuống ga này.”

“Ta cũng nghĩ thế...”

Nghe Ruth báo cáo, Theia gật đầu.

“Đây chính xác là một buổi hẹn hò.”

“Ờ, nếu không nhanh làm gì thì Koutarou sẽ rơi vào bẫy của Kiriha mất!”

Theia, Ruth, Yurika và Sanae ẩn sau vài con hẻm trong khi để ý đến cổng nhà ga.

“Tuy nhiên, cả hai đã vào khu vực trả tiền có mái che nên tàu bay không người lái đã mất dấu họ.”

Trong khi bộ tứ di chuyển, họ đã dùng một tàu bay không người lái từ Blue Knight để theo giấu Koutarou và Kiriha từ bên trên. Tuy nhiên khi hai người kia đi vào khu vực trả tiền có mái che để ra khỏi nhà ga thì nó không còn bắt được dấu của cả hai nữa.

“Không sao. Dù thế nào thì họ cũng phải ra bằng đường này.”

“Nhưng có nhiều người như thế thì sao ta có thể nhận biết đâu là Satomi-san?”

Yurika chỉ tay vào đám đông bất tận. Do là cuối tuần nên rất nhiều người đổ về đây chơi. Dù cho Koutarou và Kiriha xuất hiện thì họ cũng khó có thể thấy họ.

“Fufu, cứ để Sanae-chan này lo!”

Đó là lúc Sanae đi lên trước, đẩy tự tin. Cô đứng trước đám đông và đảo con mắt.

“Đây là sự gắn bó đặc biệt giữa tui, Sanae-chan với Koutarou!”

Sanae tìm kiếm năng lượng tâm linh mà Koutarou phát ra. Do cô luôn bám vào cậu nên cô bé cực kỳ nhạy cảm với khí mà cậu toát ra. Nhờ đó mà Sanae có thể tìm thấy Koutarou và Kiriha không chút khó khăn.

“Thấy rồi, đằng kia kìa!”

“Ruth!”

“Em đã khóa mục tiêu! Tàu bay không người lái để tiếp tục bám theo họ!”

Nhờ Sanae mà chiếc tàu bay lại có thể theo dõi hai người kia lần nữa. Và như thế, Theia và những người khác không còn mất dấu Koutarou và Kiriha nữa.

“Sanae-chan, tuyệt lắm.”

“Hơn nữa đi~”

Sanae phỏng mũi khi được Yurika khen. Tuy nhiên, cô bé không được xoa đầu như Koutarou thường làm với cô nên cô cảm thấy có gì đó thiếu thiếu.

“Satomi-sama và Kiriha-sama đã bắt đầu di chuyển.”

“Họ đang đi tới đâu?”

“... Theo bản đồ thì có một vườn thú trên hướng đi của họ.”

Ngay khi Koutarou và Kiriha rời khỏi ga, họ bắt đầu di chuyển về phía trước. Hướng đó là hướng tới Harukaze Zoo. Một vườn thú lớn nhất quận.

Thêm nữa, bên phải của nó là công viên giải trí và bên trái là thủy cung. Vùng này khá đông là bởi toàn bộ các khu vui chơi tụ tập tại đây.

“Rồi, cứ giữ khoảng cách an toàn và theo giấu họ.”

“Chúng ta không lại gần sao?”

“Không có mấy mái che trong sở thú nên sẽ ớn thôi, đúng chứ?”

“Ahh!? S-ao có thể!?”

Khi Theia và những người khác định theo Koutarou và Kiriha thì Ruth thất thanh kêu.

“Sao thế!?”

“Hai người ấy đang nắm tay nhau!!”

Ở giữa cảnh quay thu được bởi chiếc tàu bay là Koutarou và Kiriha đang nắm tay nhau bước đi.

“Satomi-san!? Cậu nghiêm túc sao!?”

“Anh bị lừa rồi, bị lừa rồi, Koutarou!!”

Thực tế thì Koutarou và Kiriha nắm tay để khỏi bị lạc mất nhau trong đám đông, nhưng với người khác thì nó không trông như vậy.

“Chúng ta sẽ lại gần! Cần phải biết hai người ấy đang nói gì!”

“Rõ!”

“Mừng là mình đã theo đuôi họ... Không thể tưởng nổi là chuyện lại trở nên như thế này...”

“Ngay khi về nhà, hắn sẽ bị trừng phạt. Cái cách hành xử đáng xấu hổ và không ra dáng một hiệp sĩ.”

Trong khi hiểu nhầm lớn về mối quan hệ giữa Koutarou và Kiriha, bộ tứ cô gái đuổi theo họ.

Dù có đám đông ngoài kia, khi đã vào được sở thú, đám đông bắt đầu thưa hơn, nên không còn phải sợ là mất dấu nhau nữa. Koutarou và Kiriha bỏ tay nhau ra.

“Koutarou, hươu cao cổ kia.”

“A, nè.”

Do bởi Kiriha đã tự đi trước nên cậu không có cơ hội nắm tay lại.

“... Hôm nay cô ta sao vậy trời?”

Đi theo Kiriha, Koutarou gãi đầu.

Bình thường thì Kiriha sẽ ra dáng người lớn lăm lăm cơ và cô cũng tỏ ra trưởng thành nhất trong đám cư dân phòng 106.

“Koutarou, có đúng là hươu cao cổ ngủ đứng không?”

“Có lẽ. Tôi nghe rằng chúng không gặp vấn đề gì nếu ngủ đứng trong một khoảng thời gian ngắn.”

“Ra là thế, vậy là đúng thật à.”

Tuy nhiên, khi ngắm lũ động vật, cô chẳng còn chút bóng dáng trưởng thành gì cả. Sự thật, ngược lại mới đúng, lúc này đây, cô như một cô bé đầy ngây thơ vậy.

(Câu trả lời cho câu hỏi đó có thể nằm quanh đây...)

Khi Koutarou hỏi về ý định xâm lược mặt đất của Kiriha, cô đã nói có một nơi mà cô muốn đi cùng cậu. Và ở đây, cô cho cậu thấy bộ mặt khác của cô, thứ mà cô chưa từng bộc lộ trước đây. Koutarou không thể tưởng tượng rằng chuyện này có liên quan gì đến câu trả lời mà cậu tìm kiếm.

“Koutarou, chim cánh cụt ở đâu?”

“Chúng chắc ở trong thủy cung ấy.”

Nụ cười cô đầy chân thật, đôi mắt đảo điên nhìn đám thú, giọng cô nhanh hơn bình thường và cô vỗ tay tán thưởng như một đứa trẻ.

(Chắc mình cũng thả lỏng theo cô ấy vậy...)

Thấy Kiriha như thế, Koutarou tỏ ra nhẹ nhàng, cậu muốn để cô nàng làm theo ý thích của cô.

“Dù có chim hồng hạc ở đây sao?”

“Dù thế thì chúng vẫn ở trong thủy cung. Gấu bắc cực đáng ra cũng nên ở trong thủy cung mới phải.”

“Ra là thế... sự phân biệt giữa chúng đúng là mơ hồ...”

“Cô muốn tí nữa tham quan thủy cung luôn không?”

“Có! Tôi muốn thăm quan mọi thứ luôn!”

Đó là lần đầu tiên Koutarou cảm thấy Kiriha đúng là cùng thể hệ với cậu.

Phần 3

“Ra là vị nó như thế.”

Kiriha trông thỏa mãn ra mặt khi cô cắn miếng kẹo táo đỏ của mình. Bên cô là Koutarou. Cả hai đang ngồi trên ghế dài để thưởng thức bữa trưa.

“Đây là lần đầu của cô à?”

Koutarou dừng ăn món yakisoba của mình và nhìn về Kiriha. Cô gật đầu đáp lại khi đang nhai miếng kẹo táo.

“Phải, lần đầu tôi ăn nó đó. Tôi từng thấy nó một lần hồi nhỏ, và từ đó tôi muốn được một lần thử ăn nó.”

Koutarou và Kirihara đang trong khu vực nghỉ ngơi đặt ở một góc sò thú. Ở đó, có những cửa hàng ăn nhanh, gian hàng và cửa hàng kẹo được xếp thành hàng, tạo một ấn tượng như là đang trong lễ hội vậy. Họ cũng có bán kẹo táo mà Kirihara đang ăn.

“Humm, thế nó như thế nào? Ngon như cô từng nghĩ? Hay là tệ?”

“Nếu phải chọn thì nó ngon lắm.”

“Haha, mấy món ăn ở các quầy hàng đa số đều thế mà.”

“Thế yakisoba cũng vậy sao?”

Kirihara nhìn về món Koutarou đang giữ khi cậu bật cười.

“Ừ, muốn thử không?”

“Có, tôi muốn thử.”

Cái nhìn hứng thú hiện trên khuôn mặt Kirihara khi được Koutarou đưa chiếc đĩa và cô đưa đám yakisoba vào mồm. Sau khi nhai một lúc thì cô nhìn Koutarou.

“... Nó dai và đầy mỡ. Chẳng ngon tí nào.”

“Phải, cô không thể ăn nhiều món này được đâu.”

“Fufu, có lẽ tôi có thể hiểu.”

Yakisoba này đã được chế biến để nó giữ nhiệt lâu hơn, và giữ vị không đổi dù có nguội đi. Bởi vì nó được chiên trong nhiều mỡ ở nhiệt độ thấp, khiến cho yakisoba bị khô, dẫn tới nó dai và đầy mỡ. Về cơ bản thì nó khác với loại yakisoba phục vụ vị giác.

Bởi thế mà khó có thể ăn nhiều món này được.

“Vậy ra là nó chỉ ăn những lúc đặc biệt.”

Kirihara mỉm cười và quay lại với món kẹo táo của cô. Còn Koutarou thì gật đầu và gấp mì cho vào mồm.

“Chính xác rồi.”

“Để ý cách ăn kìa, Koutarou.”

“Những núc này không cần lo về nó.”

Kirihara cắn một miếng kẹo táo.

“Fufu, đúng thó.”

Và thế là Koutarou và Kirihara bật cười.

“Ta tìm thấy các người rồi, người lòng đất!”

Một giọng quen thuộc đầy nam tính vang lên trong đám đông.

“Cái gì?”

“Koutarou, đằng kia.”

Koutarou rời mắt khỏi đĩa yakisoba của mình và trước mặt cậu là một tên com trai trong bộ đồ đồ.

“Định mệnh đã chúng ta gặp nhau ngày hôm nay! Lần này-”

Người đàn ông bận đồ đồ đang cao giọng thì dừng giữa chừng.

“Chờ đã, không phải mấy người là...”

“Ồ? Là người bữa trước...”

Qua tấm kính của chiếc mũ bảo hộ của tên kia, ánh mắt hấn và Koutarou chạm vào nhau, và cả hai đồng thanh lên tiếng.

“Baron Demon-san và Black Rose-san?”

“Anh là Sun Ranger, đúng không?”

Đó là biệt đội Mặt giời, Sun Ranger, bộ năm anh em siêu nhân mà Koutarou và những người khác đã gặp trong show của Harukaze-man tuần trước.

“Tôi thực sự xin lỗi vì đã xen ngang với hero show của mọi người tuần trước!”

Sau khi nhận ra Koutarou, Red Shine cúi đầu tạ lỗi. Nhớ lại rằng cậu từng khiến Koutarou giận dữ thế nào trên sân khấu nên Red Shine nhân cơ hội này để xin lỗi.

“Không, không, các anh có làm xen ngang gì đâu.”

Bởi lời xin lỗi đầy trang trọng của người kia mà Koutarou và Kiriha nhanh chóng đứng lên và cúi đầu theo.

“Lúc đó, Harukaze-man gặp phải rắc rối nên việc mọi người xuất hiện đã giúp bọn này câu được giờ. Cảm ơn các anh nhiều.”

“Thật vui khi biết điều đó. Tôi đã cảm thấy có lỗi khi rời đi mà không nói một câu nào.”

Khi cả hai bên đều tỏ ra trịnh trọng nhau, Koutarou và Red Shine mỉm cười với nhau.

“Nhân tiện thì có vẻ là Baron-san, Black Rose-san đang đi chơi cùng nhau à?”

“Vâng, bọn này muốn ra ngoài nói chuyện.”

Koutarou và Kiriha hiện đang mặc thường phục. Thấy thế nên Red Shine cho rằng hai người tới sở thú để đi chơi.

“Thế anh đang trong lúc làm việc sao?”

“Hahaha, đúng là thế.”

Red Shine đang mặc đồ màu đỏ của mình. Koutarou cho rằng họ đang diễn hero show tại đây.

“Nhưng có vẻ lần xuất kích này cũng xôi hỏng bồng không rồi.”

Red Shine cười nhạt khi anh ta lắc đầu và đập vào chiếc máy nhìn trông như thiết bị cầm tay.

“Ra là thế.”

(Ra là buổi diễn không được đón nhận cho lắm...)

Đó là cách Koutarou diễn giải về câu trả lời của Red Shine. Rằng họ đang tổ chức một hero show ở trong sở thú này nhưng không nhận được nhiều phản hồi cho lắm.

“Mà, nếu người lòng đất xuất hiện thật thì cũng rắc rối to, ahahaha!”

“Thế mới có việc cho anh hùng.”

Red Shine và Koutarou bật cười với nhau. Cuộc thảo luận của hai người khép khiêng nhưng chẳng ai trong số họ nhận ra điều đó.

(Anh ta nói về người lòng đất? Và thiết bị đó... tuần trước, nhóm này cũng có nhắc về người lòng đất, có lẽ nào...)

Chỉ có Kiriha là nhận ra điều mà Red Shine đang nói tới.

“Kenichi!”

“Kenichi-kun!”

Hai người của Sun Ranger xuất hiện đằng sau một lồng thú, đó là một cô gái và một tên phệ. Koutarou nhớ rằng cũng đã thấy cả hai lúc trước.

“Ồ!? Họ là...!”

Thấy hai người, đôi mắt Koutarou lấp lánh.

“Này, Red Shine!”

“Phải rồi đó, Baron-san!”

Red Shine tỏ ra tự hào khi thấy Koutarou trở nên phấn khích.

“Hong và Vàng! Họ đã lấy màu khác nhau!”

Hai Sun Ranger đang chạy lại, không như lần trước, họ không còn lại Red Shine nữa. Bộ đồ của họ lần lượt là Hồng và Vàng.

“Chẳng phải ‘các người’ có thể làm được nếu thử đó sao, Sun Ranger!”

Phấn khích, Koutarou quên cách hành xử của mình và bắt đầu hành động như Baron Demon khi cậu vỗ lưng Red Shine.

“Vàng! Bọn tôi đã tiếp thu điều cậu đã nói nên đã lên màu để bọn trẻ có thể dễ dàng phân biệt hơn!”

Hồng là cô gái, Vàng là tên phe. Màu sắc của họ rất hợp với tính cách của từng người.

“Phải, thế này mới là lý tưởng! Giờ ‘ta’ rút lại lời tuần trước, Sun Ranger!”

“Không, tất cả đều nhờ cậu đã hướng dẫn, Baron-san.”

“Chết tiệt, giờ mình cũng muốn có một bộ đồ luôn quá!”

(Thế này chứ! Anh hùng phải như thế này!)

So với tuần trước thì giờ đây, những người kia đã ra dáng siêu nhân hơn và Koutarou càng trở nên kích thích.

“Chờ đã, không thể nào!? Daisaku-kun, đó chẳng phải Baron-sama sao!?”

“Có vẻ... Ồ? Có phải cô gái cạnh anh ta đang giữ yakisoba không? Mình muốn ăn...”

Nhanh chóng, Hồng và Vàng đã thấy Koutarou và Kiriha nên tiến đến chỗ họ.

“Baron-sama! Lâu lắm không gặp!”

“Kenichi! Kenichi!”

Hồng chạy về phía Koutarou hết tốc lực, trong khi Vàng chạy về hướng Đỏ. Cả hai đều lấp lánh sáng đôi mắt và thờ hồn hên.

“Nhìn kìa, Baron-sama!! Em đã dễ thương hơn, đúng không?!”

“Gwahaha, cô đã trông ra dáng siêu nhân hơn rồi đó, Pink Shine. Tuy nhiên, mới chỉ là vẻ bề ngoài. Không có những đồng bọn của mình, thì cô chỉ là một con mồi trước sức mạnh của ta.”

Cô nàng xoay một vòng trước Koutarou để cho cậu thấy bộ đồ của mình. Thấy thế, Koutarou bắt đầu khen ngợi theo phong cách phản diện.

“Thật tuyệt vời! Anh muốn gì em cũng chiều hết!”

Đồng tử của Hồng hiện hình trái tim và cô đang đưa người. Thường thì Vàng sẽ nói cô là đừng làm mấy động tác xấu hổ nhưng giờ hẳn ta đang quá bận rộn để quan tâm tới cô.

“Kenichi! Mình muốn ăn yakisoba cơ!”

“Yakisoba?”

“Phải! Cái cô kia đang giữ yakisoba đúng chứ? Chắc hẳn là họ có bán gần đây!”

Vàng đáng áp lại Đỏ khi hẳn chỉ tay về đĩa yakisoba mà Kiriha đang giữ. Đỏ trả lời trong khi cố đẩy cơ thể đồ sộ của hẳn ra khỏi mình.

“B-ình tĩnh nào Daisaku! Dường như không có kẻ địch ở đây nên cậu có thể đi mua một cái!”

“Thật sao!?”

Được đồng ý, Vàng rời khỏi Đỏ và bắt đầu đi kiếm xung quanh. Hẳn đang tìm kiếm gian hàng bán yakisoba.

“Ha... gừ...”

Khi Vàng bỏ ra, Đỏ trùng vai nhẹ nhõm. Bàn tay của Vàng chìa ra trước mặt cậu khi Vàng vẫn đang tìm kiếm xung quanh.

“Vị, đưa ví đây!”

“Đây này.”

“Gặp lại sau nhé!”

“Đừng có quên lấy hóa đơn!”

Sau khi đã lấy được ví từ Đỏ, Vàng chạy về đám cửa hàng ăn nhanh gần đó.

“Đúng là đám rắc rối...”

Đỏ không thể giấu sự khó chịu khi nhìn Hồng đang ngoe nguẩy trước Koutarou còn Vàng thì biến mất trong đám cửa hàng ăn nhanh.

“Dù gì thì có vẻ là không có kẻ địch rồi...”

“Nii-chan, không có địch thật sao?”

“À, Koutarou.”

Trong khi Đỏ đang thờ dài và nắn vai mình, thì Sun Ranger số bốn xuất hiện. Bộ đồ của cậu nhóc là màu xanh lá. Dù nhóc ta không mấy nổi bật bởi chiều cao khiêm tốn cùng bộ đồ màu xanh lá, nhưng chính cậu đã tự chọn lấy màu này bởi với cậu không nổi bật thì sẽ an toàn hơn.

“Thế còn về chuyện không có địch-”

“Là đúng đó. Anh đã đuổi theo tín hiệu của máy dò, nhưng chẳng có người lòng đất đâu cả. Như em đã thấy, mọi thứ đều bình thường.”

“Đúng thật. Phản ứng chỉ rằng nó ở đâu đó quanh đây nhưng dường như ở đây chỉ có mỗi khách không à.”

Green Shine lôi thiết bị cầm tay ra và nhìn lên màn hình của nó, trong khi gãi đầu. Nó chính xác đã phản ứng với máy móc mà người lòng đất đã sử dụng, nhưng kẻ địch mà họ tìm lại chẳng thấy đâu.

“Ngạc nhiên thay là anh gặp được Baron Demon-san và Black Rose-san. Hôm nay hai người ấy rảnh nên đến đây chơi.”

Những người ở vị trí mà máy dò phát hiện chỉ có những gia đình khác cùng với Koutarou và Kiriha, hai người mà bọn họ gặp tuần trước.

(Vậy họ đúng là...)

Nhìn Đỏ và Xanh lá, Kiriha đã hiểu được tình hình.

Biệt đội mặt giời, Sun Ranger không phải đám diễn viên cho hero show dành cho trẻ em, họ là một đội ứng chiến thực sự. Trên hết là công việc của họ là ngăn người lòng đất xâm chiếm mặt đất. Và có vẻ là họ có một thiết bị có thể dò ra công nghệ mà người lòng đất sử dụng.

(Có lẽ mình nên thử họ...)

Kiriha chuyển sang trạng thái người lãnh đạo của người lòng đất, và ra một quyết định nhanh chóng. Cô hơi cúi xuống, che mặt mình đi khỏi Sun Ranger và thì thầm.

“Karama, Korama, chế độ ẩn mình Class II”

“Ho~ Đã rõ Ho~”

“Rõ~”

Khi cô thì thầm, cô ra lệnh cho Karama, Korama, hai con haniwa đang ẩn thân. Hai con haniwa cũng đáp lại đủ rõ để Kiriha nghe thấy.

Thường thì Karama và Korama ẩn thân bằng Class I. Chế độ này ẩn đi bức xạ điện từ cũng như ánh sáng khả kiến, làm chúng biến mất khỏi radar và mắt thường.

So với nó, Class II mà Kiriha ra lệnh không chỉ có khả năng trên mà còn ẩn cả năng lượng tâm linh của chúng. Để làm thế, hai con haniwa sẽ khóa lại năng lượng tâm linh mà máy phát rò rỉ ra và không thể bị theo dõi bởi máy cảm biến tâm linh nữa. Thường thì chức năng này chỉ áp dụng khi đối đầu với những người lòng đất khác, nên cô chưa từng dùng nó trước đây. Và trong tình trạng ấy, hiệu năng của Karama và Korama sẽ giảm mạnh, khoảng 10% so với chế độ Class I.

“À, nó biến mất rồi, nii-chan.”

“Máy anh cũng thế.”

Cùng lúc Karama và Korama chuyển chế độ thì phản ứng trên màn hình Đỏ và Xanh lá đều biến mất.

“Em bắt đầu nghi ngờ rằng chiếc máy này thực sự có hoạt động không nữa.”

“Nó đã đáng nghi ngay từ đầu rồi.”

(Như mình nghĩ, họ dò ra là nhờ năng lượng tâm linh. Không lẽ họ đã có cách nào đó lấy được công nghệ bọn mình? Không, sự chính xác của máy dò quá kém so hàng thật. Có thể họ đã tự sản xuất công nghệ năng lượng tâm linh hoặc là đã phân tích và sao chép những sản phẩm của bọn mình...)

Dựa theo phản ứng của Đỏ và Xanh lá, Kiriha có thể hình dung được chuyện đã xảy ra. Công nghệ mà những người kia dùng còn lâu mới sánh bằng của Kiriha và những người lòng đất. Dù cho đó là Class II đi nữa nhưng việc không thể phát hiện ra Karama và Korama ngay ở gần đến thế là đủ chứng minh rồi. Không quan trọng là họ đã tự phát triển công nghệ hay là đã phân tích và sao chép nó, họ vẫn mới ở bước đầu trong việc sử dụng năng lượng tâm linh.

Tuy nhiên, cô không thể mất cảnh giác. Nếu họ đã phân tích và sao chép công nghệ của người lòng đất, đó là một vấn đề cực kì lớn. Điều đó có nghĩa là Sun Ranger hoặc những nhóm khác của tổ chức đó đã chạm trán và đụng độ với người lòng đất,

(Mình chỉ mong là phe cấp tiến vẫn chưa đẩy nhanh sự hành động của họ...)

Điều mà Kiriha lo lắng nhất là về một nhóm người lòng đất muốn xâm lược mặt đất bằng vũ lực. Nó không có gì lạ nếu những người đó xuất hiện và tiến đánh mặt đất. Và với sự tự phụ đó, trong tình cảnh xấu nhất thì công nghệ của họ đã bị rơi vào tay người mặt đất. Nếu mà họ bị người mặt đất coi như kẻ địch, và công nghệ rơi vào tay người mặt đất thì sự xâm lược thâm lăng của Kiriha sẽ gặp đầy rủi ro.

“À phải rồi, Hayato đâu?”

“Anh ta vẫn chưa ở đây sao? Anh ấy còn đuổi theo tín hiệu trước em mà.”

(Không, mình chỉ nghĩ quá thôi... Gần đây mình đa nghi quá...)

Cuối cùng thì Kiriha cho rằng cô đã quá lo lắng. Thấy Sun Ranger vẫn cư xử tự nhiên nên cô không nghĩ rằng bọn họ đang cảnh giác nguy hiểm.

“Xin lỗi đã bắt cậu chờ! Kenichi!”

Cùng lúc, một giọng đàn ông cất lên từ phía trên Koutarou và những người khác. Đó là một giọng trầm lạnh lùng, đến từ phía trên một cái lồng gần đấy.

“Hayato-niichan, anh trèo lên đó làm gì thế...?”

“Tên ngốc kia, anh làm gì trên đó vậy hả...?”

Trên chiếc lồng đó là có một người đang đứng.

“Anh ta là bạn của mọi người à?”

“Phải đó, baron-sama~ Hayato thích thể hiện lắm~”

Koutarou không thực sự rõ lắm bởi hướng mặt trời chiếu, nhưng dựa theo bóng hình thì cậu dám chắc đó là một Sun Ranger.

“Haa!”

Người kia nhảy xuống chỗ đám Koutarou. Nhờ bộ đồ mà anh ta có thể nhảy gần 10m trong giây lát và đáp xuống trước Koutarou. Trên hết, tư thế của anh ta không bị ảnh hưởng khi đáp xuống đất.

“Trời gọi! Đất gọi! Tiếng người dân gọi! Họ đang kêu gọi ta bảo vệ hành tinh này!”

Anh ta vung tay lên và tạo thế.

“Ta là đứa con của mặt trời! Là hiện thân của ngọn lửa!”

Anh ta giơ tay lên quá đầu tạo dáng như đang nắm lấy mặt trời. Chắc hẳn là anh ta đã luyện tập nó khá khá lần. Sự xuất hiện của anh ta quá bá cháy và ngầu lòi luôn.

“Reeed Shiiiiine!!”

Và khi anh ta hét lên, bộ đồ đỏ của anh ta rực sáng như mặt trời.

“Im cái mồm của mày đi!!”

Tuy nhiên, cú đá móc hàm của Koutarou còn mạnh mẽ hơn nhiều tư thế của anh ta.

“A, ư.”

Nhận cú đá từ Koutarou, Red Shine thứ hai đã bị ngã lộn xuống nền bê tông của vườn thú. Bởi cú đá quá mạnh nên Red Shine thứ hai này lên và quay một vòng trước khi tiếp đất bằng lưng.

“A-ư, cái quái... tại sao chứ...”

“Cái gì mà cái, sao với chả trắng! Chết tiệt, mọi thứ đang rất tuyệt cơ mà, sao mà mấy người cứ thích phá hỏng hết ở phút chót vậy!?”

“Ế!? Baron-san!?”

“Đừng có mà ‘Ế!? Baron-san!?’ với ta!! Ngươi có hiểu ta đang nói gì không đấy hả, tên khốn!?”

Bởi vì bị Koutarou quát, nên Red Shine cuối cùng mới nhận ra cậu. Và trong khi đang nao núng trước thái độ của Koutarou, anh ta đứng lên và cố gắng phản biện.

“Chờ đã, sao cậu lại giận chứ, Baron-san!? Chúng tôi đã phủ màu theo đúng vai của mình mà!”

“Thế sao lại có hai thằng Đỏ ở đây!?”

“Làm ơn bình tĩnh đã, Baron-san!!”

Vẫn đang kích động, Koutarou tính đá thêm một quả móc hàm nữa vào tên Red Shine thứ hai thì Red Shine thứ nhất đã nhanh chóng cản cậu.

Thực tế thì có một vụ hỗn loạn khác đang diễn ra đằng sau lưng Koutarou.

“Giọng nói đầy hung hãn! Sức mạnh không thể cản nổi nếu không có bộ đồ này! Ánh mắt ác quỷ rực lửa!! Kyaaa, em muốn được mắng nhiếc bởi cái lườm đó!!”

“Bình tĩnh đã, Megumi-neechan!”

Thấy Koutarou bưng bưng con giận, sự kích thích của Pink Shine đến giới hạn. Green Shine cố gắng dừng cô khi cô ả đang loạn choạng hướng về Koutarou. Nếu Pink Shine mà xông vào nữa chẳng khác nào cho dầu vào lửa.

“Daisaku-oniichan, dừng em dừng chị ta lại với!!”

Với hi vọng cuối cùng, Xanh lá cầu cứu Vàng.

“Đợi anh ăn hết yakisoba đã, Koutarou-kun.”

“Baron-sama, bé Hồng của anh ở đây nè!”

“Mình biết làm sao bây giờ!!”

Nhưng thực tế phũ phàng. Chẳng ai đến giúp Xanh lá cả, cậu chỉ có thể cố hết mình thôi. Hồng kéo Xanh lá khi dần dần tiến lại gần Koutarou.

(Tệ rồi! Baron-san sẽ giết hết chúng ta mất!)

Xanh lá nhìn về Koutarou, người vẫn đang rất giận dữ.

“Các ngươi có tình phòng!? Có tình chộc tức ta à!?”

“Cậu nhầm rồi! Chúng tôi không cố ý! Nên hãy bình tĩnh lại đi!”

“Như là ta có thể bình tĩnh ấy!”

“Chúng tôi vẫn chưa chính thức chọn được ai làm thủ lĩnh!! Nên mới để hai ứng cử viên làm siêu nhân đỏ luôn!!”

“Đừng có đùa!! Thủ lĩnh chỉ có một mà thôi!! Thời điểm mà có đến 2 thủ lĩnh chỉ có thể trên movie hoặc ở tập 26 khi mà phải thay thủ lĩnh thôi!!”

“T-hật là như vậy sao...”

“Cái gì cơ!?! Ngươi có tình đấy hả!?”

“Ôi bỏ mẹ!!”

“Đồ ngốc, Hayato!! Sao anh lại nói mấy thứ ngu ngốc như thế chứ!”

“Baronnnnn-samaaaa~! Hãy dập em bằng nắm đấm của anh!”

“Uwa, không giữ nổi!”

“... Món yakisoba này ngon quá. Tí nữa về nhà mình sẽ mua thêm một suất.”

Do họ là đội ứng chiến được nhà nước chu cấp, Biệt đội mặt giời, Sun Ranger rất chi là mạnh mẽ. Họ là những người đã qua đào tạo, bộ đồ của họ đầy mạnh mẽ và bền bỉ.

“Chết đi!!!!!! Hãy dùng cái chết của các người để đền tội!!”

Tuy nhiên, so với Koutarou đang giận dữ thì dù cả bộ 5 hợp lực cũng chẳng là gì sất.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Hồi tưởng II

Phần 1

Chủ nhật, ngày 20 tháng 12

Chủ nhật, ngày sau đó, Koutarou và Kiriha lại bắt chuyến tàu ngày hôm qua. Đích đến của họ lần này là công viên giải trí. Hôm nay, Koutarou cũng đi cùng Kiriha.

“Chết tiệt, lũ Sun Ranger... cả ngày hôm qua bị chúng phá hỏng...”

Koutarou tỏ ra tức tối khi nhìn thấy vườn thú. Sở thú hãy còn ở xa, nhưng càng lại gần nó, càng khiến Koutarou nhớ về đám Sun Ranger ngày hôm qua khiến tâm trạng của cậu trở nên u ám.

“Tôi xin lỗi, Koutarou.”

Kiriha cười nhạt và tỏ ra ăn năn khi xin lỗi cậu.

Đúng ra là họ đã đến thăm công viên giải trí từ hôm qua rồi. Tuy nhiên, bởi rắc rối với đám Sun Ranger nên họ không có kịp thời gian, đó là lý do tại sao mà Kiriha xin lỗi.

“Kiriha-san, cô không có lỗi, người có lỗi là chúng nó cơ.”

“Đúng là thế nhưng... tôi vẫn muốn xin lỗi cậu.”

Mái tóc Kiriha rung nhẹ khi cô nghiêng đầu, và nụ cười cô thay đổi. Đó là nụ cười hạnh phúc, chứ không phải nụ cười ăn năn khi nãy.

“...”

“... Cô có biết không, cô khá là nữ tính đó...”

Dù lời nói của cô vẫn như cũ nhưng với nụ cười thay đổi và chút nghiêng đầu của cô đã thổi bay hết cảm xúc tiêu cực của Koutarou, và khiến cậu trở lại vui vẻ.

“Tôi sẽ xem nó như một lời khen.”

“Làm ơn hãy xem như thế đi.”

Lần này đến lượt Koutarou cười nhạt.

Không được mấy khi cậu có thể thấy nụ cười tươi tắn hiếm hoi ấy của Kiriha. Nhưng cho đến nay, Koutarou chỉ cố lờ nó để giữ bản thân khỏi bị lừa.

Tuy nhiên, giờ cậu không còn nghĩ rằng cô đang cố lừa cậu. Vậy nên nụ cười ấy đã in sâu vào tiềm thức của cậu.

(Cô đúng rất ấn tượng mà...)

Đó là lý do tại sao Koutarou bắt đầu nghi ngờ. Cậu không hiểu tại sao Kiriha lại cố tình khiến cậu cảnh giác với cô. Có phải cô đang muốn để lộ ý định thật của cô? Nếu là thật vậy, thì cô chỉ cần cười như thế với Koutarou là đủ khiến cậu muốn phục tùng cô rồi.

“Cậu cũng ra dáng đàn ông lắm đó.”

“Đó có phải lời khen?”

“Fufufu, cậu nghĩ sao?”

“Cô thực sự đúng là đồ đàn bà mà...”

Khi Koutarou và Kiriha lẩn lút trong chiếc tàu, họ vui vẻ nói chuyện với nhau.

“Thấy họ rồi! Họ vừa mới đi ra khỏi cổng!”

“Tốt lắm, Sanae. Ruth, để máy bay không người lái bám theo họ.”

“Đã rõ, điện hạ.”

“Minh cũng sẽ tìm kiếm họ!”

Theia, Ruth, Sanae và Yurika cũng theo đuôi Koutarou và Kiriha hôm nay. Họ đã chờ hai người kia đi ra ở cạnh vài con hẻm.

“10:10; họ đang hướng tới công viên giải trí.”

Sau khi ra lệnh cho tàu bay không người lái. Ruth lưu lại hành tung của Koutarou và Kiriha bằng chiếc băng tay của cô để kể lại Shizuka sau do cô nàng bận công việc làm thêm. Shizuka muốn biết chuyện về Koutarou và Kiriha. Tuy nhiên, khác những cô gái còn lại, cô nàng chỉ tò mò như bao cô gái cùng tuổi.

“Những nó vẫn khá nghi. Cả hôm nay lẫn hôm qua, Satomi-san và Kiriha-san hoàn toàn khác hẳn thường ngày.”

“Koutarou chắc chắn đã bị chị ta dắt mũi rồi.”

“Koutarou là một tên ngốc và quá thành thật vô cùng!”

“Anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Satomi-sama thiếu sự can trọng!”

Koutarou và Kiriha vui vẻ bước đi đến công viên giải trí. Tuy nhiên, 4 cô gái những người đang bí mật theo dõi họ thì đang tỏ ra bất an.

Cũng giống hôm qua, Koutarou và Kiriha trông thân thiết hơn mọi khi. Cả bốn cô gái đều chỉ trích quan hệ của Koutarou với phái nữ nên họ không thể bình tĩnh mà quan sát hai người kia được.

“Đi nào, điện hạ.”

“Ừ, sẽ rắc rối nếu mất dấu hai người họ. Đuổi theo ngay.”

“Rõ!”

“Vâng.”

Và cũng như hôm qua, cả bốn cô nàng lại theo đuôi Koutarou và Kiriha.

Phần 2

Điều đầu tiên mà Kiriha làm sau khi vào được công viên là dẫn Koutarou đến một rạp chiếu phim nhỏ. Ở đó, họ chiếu những phim khác nhau liên quan đến các sự kiện, và hiện giờ đang được dùng để quảng bá cho một bộ anime mới.

“Như thế này liệu có ổn không?”

“Ừ, ổn mà.”

Sau khi Koutarou đã mua vé và tờ giới thiệu phim, Kiriha vui vẻ gật đầu. Cô nhận tờ giới thiệu phim từ Koutarou và vuốt trên bề mặt nó. Nó nhìn giống như cô đang xoa đầu một đứa bé vậy nên Koutarou đoán là cô đang hoài niệm.

(Chắc là cô ta đang hoài niệm chuyện gì đó...)

Koutarou nhìn vào tờ giới thiệu của mình. Một dòng chữ to được in trên đó ‘Vua của các loài bộ cánh cứng, Kabutonga – Phiên bản chiếu rạp’.

Bộ phim là một bản chiếu rạp dựa vào một anime được chiếu từ 10 năm trước, và nó được trình chiếu lại nhằm quảng bá cho phần phim mới hiện đang được chiếu: ‘Vua của các loài bộ cánh cứng, Kabutonga – Chấn động lần hai’. Đây là một sự kiện khác được đặt ở một thế giới song song.

Kiriha không nói nhiều với Koutarou trong hai ngày cả hai ở bên nhau, nhưng cậu có để ý rằng thỉnh thoảng cô có nhắc về những cụm từ như ‘hồi trước’ và ‘10 năm trước’. nên Koutarou bắt đầu nghĩ rằng toàn bộ những nơi mà cả hai đã đi trong hai ngày có liên quan đến quá khứ của cô.

Nếu đúng là vậy thì bộ phim này cũng như thế. Và đó cũng là lý do mà Koutarou tin rằng Kiriha đang cảm giác hoài niệm.

“Koutarou, nhìn kia.”

Ngay khi đó, một chiếc thẻ bài như kim loại rất mới được chia ra trước Koutarou.

Kabutonga No. 1 – Bộ cánh cứng Nhật bốn Rhinoceros.

Dưới dòng chữ kia là một anh hùng, đang mặc trên người bộ đồ thiết kế phỏng theo bộ cánh cứng, đang tạo dáng. Lá bài này là một thẻ bài thường được tặng kèm khi mua bím bím, và nó khá phổ biến với những đứa trẻ thời điểm đó. Nó được tái bản lại và tặng kèm theo tờ giấy giới thiệu.

(Cái này... Kiriha-san...)

Koutarou nhớ ra khi nhìn thấy chiếc thẻ bài đó. Lần cuối mà cậu thấy nó, nó không phải cái mới như thế này mà cũ kỹ và rách nát cơ, và còn có chữ viết nguệch ngoạc trên nó.

“Kiriha-san, không phải nó...”

“Fufufu.”

Kiriha mỉm cười rạng rỡ, đầy ngây thơ nhưng cùng lúc cũng đầy hoài niệm. Đó là nụ cười tuyệt nhất và cô từng phô ra trước Koutarou trong ngày hôm nay. Thấy thế, Koutarou bị thuyết phục.

(Ra thực sự đúng như thế. Nghĩa là...)

Trong suy nghĩ của Koutarou, hành xử của Kiriha tám năm về trước và những sự kiện hai ngày qua đang được sắp xếp theo một quy luật thống nhất. Cũng như trò chơi ghép hình, chỉ có một câu trả lời duy nhất. Tuy nhiên, nó vẫn chưa thể xóa bỏ sự nghi ngờ của Koutarou. Để giải quyết sự nghi kị đó, cậu cần thêm nhiều lời giải nữa.

“Cô nữ tính thật đấy.”

Đó là tất cả điều mà Koutarou có thể hiểu cho đến lúc này.

“Không ngờ đó. Dù tôi đã cố hành xử như một cô gái từ đầu rồi...”

“Cô cố tình làm vậy đấy hả?”

Koutarou hơi cốc trán Kiriha.

“Đau, Koutarou. Cậu làm gì thế, dám đánh vào khuôn mặt của một cô gái...”

Tò ra cường điệu, cô ép tay lên trán và lườm Koutarou. Thấy thế, Koutarou chỉ thờ dãi.

“Đừng có đùa nữa, đi nào. Phim đang bắt đầu rồi đó.”

“Thế thì không hay rồi.”

Tuy nhiên, nó chỉ được giây lát.

Cả hai nhanh chóng mỉm cười và vào trong rạp phim chứa đầy những đứa trẻ.

“Một rạp chiếu phim, hử...”

“Tệ rồi.”

“Phải, tệ quá. Cực kì tệ luôn.”

Thấy Koutarou và Kiriha vào rạp chiếu phim, Sanae và Theia nhìn nhau với sắc thái đầy dửng dưng và gật đầu với nhau. Cả hai người họ đã nhận thấy sự

nguy hiểm.

“Gi vậy? C-ó lẽ nào Satomi-san sẽ lợi dụng phòng tối để giờ trò với Kirih-san!”

Không nhận thức được sự nguy hiểm, Yurika lo lắng về chuyện chẳng hề liên quan.

“Dĩ nhiên không rồi! Có đám trẻ ở bên cạnh họ cơ mà!”

“Vấn đề không nằm ở chỗ hai người họ.”

“Vậy nằm ở đâu chứ?”

Yurika tỏ ra bối rối khi nhìn Sanae và Theia. Cả hai người kia quay lại sau nhìn cùng lúc.

“Satomi-sama và Kirih-sama đã vào rạp chiếu phim. Để tàu bay không người lái chờ lệnh ở trên đó.”

Cả hai đều nhìn Ruth, người đang ra lệnh cho chiếc tàu không người lái. Theo ánh nhìn của họ, Yurika nhận ra là hai người đang muốn nói tới Ruth.

“... Là Ruth?”

Tuy nhiên, Yurika không hiểu. Cô không hiểu chuyện Koutarou và Kirih vào rạp thì liên quan gì tới Ruth. Cô thì thầm với Theia và Sanae để Ruth không nghe được.

“... Đúng là thế. Hay chính xác là cô ấy có vấn đề với nơi mà bọn họ vừa mới vào cơ.”

“... Yurika, nhìn lên bảng của rạp chiếu phim mà coi. Tuy nhiên, đừng có mà la lên dù cô có thấy gì nhé.”

Theia và Sanae thì thầm đáp trả lại. Cả hai người lo lắng rằng Ruth sẽ để ý đến tấm biển và cố che nó trước Ruth.

“Tấm biển?”

Yurika chớp mắt không hiểu chuyện gì đang xảy ra cho đến khi nhìn về rạp chiếu. Sau đó, cô để ý đến những thứ viết trên tấm bảng.

“Hiii!”

Cô bịt miệng mình lại để ngăn tiếng kêu. Tuy nhiên là nó chẳng cần thiết nữa khi cô quá sùng sốt mà chẳng thốt được tiếng nào rồi.

“Một chương trình đặc biệt kỉ niệm ngày phát sóng ‘Vua của các loài bọ cánh cứng, Kabutonga – Chấn động lần hai’, một kiệt tác đã tinh chỉnh lại, ‘Vua của các loài bọ cánh cứng, Kabutonga – Phiên bản chiếu rạp’! Các bậc phụ huynh và con em hãy đến thưởng thức!”

“Nh-ư là có người thưởng thức được nó ấy!!”

Do bộ phim đã được làm từ 10 năm trước nên nó được vẽ bằng tay, không như nền công nghiệp anime hiện đại sử dụng rất nhiều CG. Yurika không khỏi cảm thấy ức chế khi nhìn vào nụ cười của người anh hùng. Với Yurika, anh ta giống một con quỷ đội mồ sống dậy khi anh cầm một cái giáp bọ cánh cứng kim loại dùng để biến thân trên tay.

“A, đồ ngốc, cô to mồm thế!”

“Suyt! Suyt!”

“Hmmm, Mhmm, HMMMMM!”

Theia và Sanae vồ lấy Yurika khi cô đang định kêu lên. Ruth vẫn đang chú ý đến chiếc tàu bay nên cô vẫn chưa biết về thứ được viết trên bảng hiệu. Tuy nhiên nếu vụ hỗn loạn cứ tiếp tục thì sớm muộn thì cô cũng sẽ nhận ra nó. Nên Theia và Sanae đang rất tuyệt vọng.

“... Đừng có mà phá rối!! Cô có hiểu tình huống không hả!”

“... Hmmm Hmmm”

“... Nếu cô mà ồn ào nữa là cô biết chuyện gì sẽ xảy ra rồi chứ?”

“... Hmmm Hmmm”

Sanae và Theia lặng lẽ đe dọa Yurika và Yurika cũng nhanh chóng gật đầu đáp lại.

Cả hai người họ đều rất nghiêm túc. Nếu đặt vào vị trí của họ, Yurika cũng cảm thấy như thế nên cô có thể hiểu họ.”

“Có chuyện gì sao?”

Nhận thấy vụ hỗn loạn, Ruth quay lại. Do không biết chuyện xảy ra nên Ruth nhìn bộ ba một cách bối rối. Cả ba người kia tách nhau ra và bắt đầu cố gắng che giấu cảm xúc ở trên đầu.

“K-hông có gì, Ruth! Hình như có một viên đá nhỏ lọt vào giày của Yurika ấy mà! Nên ta mới tính lấy ra hộ!”

“Phải đó! Nhì, Yurika!?”

Theia tính giả đồ rằng Yurika gặp chút vấn đề nhỏ để lắng câu chuyện đi. Sanae cũng nhanh chóng hòa theo.

“Ế? Thật vậy sao?”

Tuy nhiên Yurika lại hiểu nhầm Theia và nhìn về phía giày của cô. Và dĩ nhiên là cô không tìm thấy hòn đá mắc ở trong đó.

“Minh có thấy hòn-”

“... Im mồm!”

“... Ở đó kia, ở đế giày đó.”

“T-hật sao?”

Chẳng hiểu chuyện gì, Yurika nhìn Ruth với cái nhìn đầy uẩn khúc và nước mắt đang tràn ra. Tuy nhiên, trước khi Ruth có thể nói điều gì thì Theia đã bước tới chỗ cô và nắm tay kéo cô đi hướng đối diện với rạp chiếu phim.

“Đi nào, Ruth.”

“Điện hạ? Để mặc Satomi-san với Kiriha-san như thế liệu có ổn không?”

Cố tách Ruth ra xa khỏi rạp chiếu, Theia vẫn cứ bước đi. Cùng lúc, cô cũng tạo khoảng cách giữa họ với Yurika.

“Không sao. Cứ để tàu bay ở đó đợi khi Koutarou đi ra. Bộ phim có thể kéo dài tầm một giờ, ta không có định ngồi chờ không chỉ vì nó lâu.”

“Nhưng chẳng may họ làm gì-”

“Không có đâu. Ngươi quên rằng chúng bị vây bởi đám con nít sao?”

“Đúng thật là vậy...”

“Koutarou có thể nhìn không đáng tin, nhưng hẳn ta sẽ không làm mấy việc phá đi giấc mơ của những đứa trẻ đâu.”

“Ra là thế, người nói có lý.”

Ruth lo lắng bởi phải rời đi, nhưng sau khi nghe Theia nói thế, cô an tâm và nhanh chóng bước đi cùng Theia.

“... Tha cho tội này đi.”

“Minh xin lỗi, mình không cố ý.”

“Nếu chị mà bất cẩn như thế là tui sẽ nhập vào chị để khóa mồm chị luôn đó.”

“Gì cũng được trừ chuyện đó!!”

Sanae và Yurika đi theo Theia và Ruth. Dù chỉ là lời bào chữa mà Theia nghĩ ra trong phút chốc nhưng đúng là họ không thể ngoài rạp chiếu phim hơn tiếng đồng hồ được.

“Này, mọi người, nhân tiện sao chúng ta không đến nhà ma nhì. Ta nghe rằng nó đáng sợ lắm.”

“Em không đề ý đâu.”

“Nghe có vẻ vui.”

“Minh từ chối kịch liệt! Minh suốt ngày ở cạnh một con ma rồi, thì cần gì phải đến nhà ma nữa!?”

Sau khi tách khỏi đám Koutarou và Kiriha, bộ tứ cô gái đã tận hưởng vui chơi ở công viên. Vẫn còn đến 2h nữa để bộ phim kết thúc nên họ vẫn còn nhiều thời gian.

Tuy nhiên, không một ai trong số họ biết.

Cũng như chẳng ai hay về một sự kiện được tổ chức trước nhà ma ấy.

Đó là một bi kịch họ có thể tránh nếu họ để ý hơn tám bảng hiệu của rạp chiếu phim, nhưng do cấp bách mà họ đã không kịp làm thế.

Phần 3

Trong khi đó, Shizuka người lẻ bóng một mình làm công việc bán thời gian đang đứng trên sân khấu trong bộ đồ toàn thân.

Khả năng vận động của Shizuka trong hero show tuần trước đã được một chuyên gia đề ý và cô được giới thiệu đến công việc này. Dĩ nhiên là nó cũng liên quan đến một hero show.

“Phán độc không có tác dụng với ta đâu! Người quên rằng cơ thể của ta tạo từ kim loại sao!? Việc hấp thụ khả năng của Madame Butterfly đã phản tác dụng rồi, Scarab King!”

Shizuka di chuyển cơ thể theo giọng hero từ người thuyết minh.

(Diễn xuất phải được cường hóa...)

Dù cô được bảo phải diễn hết mình khi cô đang luyện tập vở diễn Blue Knight hồi tháng 11 nhưng hero show này thậm chí còn đòi hỏi hơn thế. Do chiếc mũ đã che đi mặt cô, cô phải dùng cử chỉ rõ ràng, kịch tính hơn để cho người xem dễ hiểu.

Cô chỉ tay dứt khoát về phía bộ đồ con bọ cánh cứng đứng trước cô. Và khi đang đợi chờ tín hiệu, một giọng trầm của đàn ông vang lên qua giọng người thuyết minh.

“Chờ đã, Kabutonga No 1!! Dù nó không có tác dụng với cậu thì những người thường xung quanh thì sao!?”

Khi giọng nói được vang lên từ người thuyết minh, con bọ - Scarab King tiếp tục di chuyển tay chân. Cử động cơ thể trong khi một người khác kể chuyện là một công việc quan trọng mà cả anh hùng lẫn kẻ phản diện trong vở diễn.

“Ồi không, ra đó là mục đích của người sao!?”

Và cô ra vẻ là rất ngạc nhiên, đám nữ phụ bao vây lấy cô. Họ là thường dân bị Scarab King điều khiển bằng phán độc.

“Chết tiệt, tên hèn nhát! Hãy chiến đấu một cách quang minh chính đại với ta!”

“Ta từ chối!! Cái thứ quang minh chính đại của nhà người chỉ là nguy hiểm để người có được lợi thế mà thôi!! Điều mới là sự hèn nhát thực sự đó, Kabutonga No 1!”

“Chết tiệt nhà người, Scarab King! Người chỉ giỏi mưu mẹo và lừa lẻo mà thôi!”

Đám nhân vật phụ bắt đầu lại lần và đề lên Kabutonga No 1. Do anh là đồng minh công lý nên không thể tấn công những người phụ nữ bị thao túng.

“Đừng lo No 1!”

“Cứ để đám phụ nữ cho chúng tôi!”

Đó là lúc Kabutonga mới xuất hiện trên sân khấu. Sừng và cơ thể của họ lớn hơn của No 1. Họ là đồng minh của Kabutonga No 1, Kabutonga Hercules và Kabutonga Atlas.

“Ra là các cậu đã đến, Hercules! Atlas!”

Kabutonga No 1, nhân vật mà Shizuka diễn được xây dựng trên giống bọ hung tê giác Nhật bản. Bởi thế mà nó có cơ thể nhỏ hơn so với Hercules và Atlas, vậy nên cần một người diễn nhỏ con hơn. Shizuka được chọn bởi sự nhỏ con của mình và bởi cô đã thể hiện đường quyền của mình trong vở diễn lần trước.

“Stag-man đã chế ra thuốc giải độc cho phán độc rồi nên cứ để bọn này lo!”

“No 1, hạ Scarab King đi!”

“Xin lỗi, nhờ các cậu đó! Hooo!”

Theo kịch bản, Shizuka lách qua đám phụ nữ và tiến lại gần Scarab King. Trước khi chiếu mộ Shizuka, họ không thể tìm thấy ai có thể ra đòn chớp nhoáng như thế. Có thể hiểu rằng cô đã làm sống lại hi vọng của đạo diễn kịch.

“Chết tiệt, Stag-man! Người lại phản bội ta lần nữa sao!?”

“Scarab King, tham vọng của người chấm dứt tại đây!”

Lấy đà từ đà chạy, Shizuka nhảy lên. Thực tế là có một chiếc bạt lò xo không thể thấy giấu dưới sân khấu. Cô dùng nó để bật nhảy lên, bay về phái Scarab King, với chiếc chân giò ra trước.

“Kabutongaaaa Kiiick!!”

Trước khi cú đá thực sự chạm phải đối thủ, màn pháo bông và khói bật lên trên sàn diễn. Dùng ánh sáng và khói để cho đi, Scarab tránh cú đá và Shizuka đáp xuống một chiếc đệm phía sau hắn ta. Sẽ thật sự nguy hiểm cho cả hai diễn viên nếu cô thực sự đá trúng đối thủ.

Những đứa trẻ cổ. Trong cái nhìn của chúng, nó như đòn Kabutonga Kick đã chạm vào và khiến Scarab King phát nổ.

“Làm tốt lắm, Shizuka-chan.”

“Ahaha, cảm ơn anh nhiều.”

Scarab King nhăn nhu với Shizuka khi anh ta nhanh chóng đứng dậy vào đi vào vị trí của mình. Anh ta đặt tay lên ngực và nằm vật xuống, trong khi Shizuka di chuyển ra trước anh. Sau vài giây, làn khói biến mất và có thể thấy hai người lần nữa.

“C-hết tiết, giỏi lắm, Kabutonga No 1... Tuy nhiên, người không thắng bằng tự sức mình! Ta đã thua Stag-man- không, ta đã thua bởi chính công nghệ của bọn ta!”

“Đó là chỗ người sai lầm, Scarab King!”

Shizuka vung tay phải một vòng rộng rồi đặt lên ngực.

“Người đơn giản là đã thua công lý nảy nở trong trái tim của Stag-man mà thôi!”

“Công lý... Ta không chấp nhận... ta không chấp nhận nó... nó là cái quái gì...”

Scarab King từ từ bất tỉnh.“”

“Ta sẽ không bị tiêu diệt...”

Cánh tay của hắn vươn tới Kabutonga No 1 rồi rơi xuống sàn trước khi có thể với tới. Đó là khoảng khắc cuối của một đại ác quỷ sau khi bị đánh bại. Đó là một diễn xuất cực kỳ điêu luyện của một người đã đóng vai phản diện mấy thập kỉ liền.

“Ta sẽ quay trở lại... dù bao lần chăng nữa... Kabutonga, mọi điều người đã làm... đều vô nghĩa... Wahahahaha... haha... ha...”

Nụ cười của Scarab King yếu dần đi và mờ nhạt dần cho đến khi hắn chết. Những người phụ nữ đã được giải độc, và câu chuyện đã đến được với happy ending.

Tuy nhiên, một chuyện không ngờ đã xảy ra,

“Uwaaa!?”

“C-ó chuyện gì với cô ta vậy!?”

Diễn viên đóng Hercules và Atlas đều đột nhiên kêu lên. Do đã có diễn viên lồng tiếng cho vở diễn nên những diễn viên đóng thật bị cảm la hét lên cũng như nói chuyện. Khi Shizuka quay lại cô thấy Kabutonga Atlas đang bay trên không.

Diễn viên đóng Atlas rất đô con và bộ đồ của anh ta mặc cũng rất lớn và nặng. Khi anh ta ngã ra sàn diễn, một âm thanh vang vọng đúng như mong đợi. Đó là một âm thanh nặng nề khiến đám trẻ phải lo lắng. Atlas không nhúc nhích tí nào sau đó.

“Ra là mày ở đây à.... Hercules~chan...”

Một cô gái đơn độc cùng chiếc vợt đập ruồi to lớn đã thổi bay Atlas.

“Đó là-!?”

“Tao đã lo lắng lắm khi chẳng thấy mày đâu cả...”

“R-Ruth-san!!”

Cô gái ấy tên là Ruthkania Nye Pardonshiha, cô gái mà Shizuka khá là thân thiết.

“... lo rằng mày đã đi sinh sôi nảy nở ở đâu đó rồi chứ!!”

Ánh mắt của Ruth y như một con dã thú. Con mèo đã vào tận ngắm của cô và cô dùng cả hai tay cầm chiếc vợt to tổ bố của mình. Con mèo tiếp theo của

cô là Kabutonga Hercules. Ruth đã lên sân khấu để diệt con bọ cánh cứng ác quỷ nhất thế gian (?).

“Đúng như tao nghĩ, số lượng bọn mày tăng lên rồi, Hercules-chan!! Thậm chí mày cũng to lên nữa chứ!!”

“C-ái gì!?”

Không thể nuốt trôi chuyện gì đang xảy ra, Kabutonga Hercules đứng im bất động. Anh ta chỉ nghĩ rằng Ruth là một nhân vật quần chúng, và rằng anh đã quên mất phần kịch bản của mình. Nên anh ta nhìn về hướng đạo diễn sân khấu để cầu cứu.

“Cơ hội!”

Không bỏ lỡ cơ hội anh ta đang sợ hãi, Ruth lao vào.

“Đồ ngốc! Dám để lộ sợ hãi trước ta!”

“Ồi không!”

Shizuka nhanh chóng tiến lên. Cô định cản Ruth lại.

(Mình đã lường trước chuyện này sẽ xảy ra nên đã không kể chi tiết về công việc của mình rồi mà, thế sao Ruth lại ở đây được chứ!?)

Khi đối mặt với bọ cánh cứng thì Ruth thường ngày điềm tĩnh và hòa nhã sẽ trở nên vô cùng bao bọc. Đó là bởi cô có những kí ức tồi tệ về chúng.

Biết thế nên Shizuka đã giấu không kể chi tiết về công việc làm thêm của mình với đám Koutarou. Nếu cô mà kể rằng cô sẽ xuất hiện trong vở diễn về bọ cánh cứng thì rõ ràng Ruth sẽ trở nên thất vọng. Vậy nên lựa chọn an toàn nhất là không nói cho Ruth biết.

Mặc dù thế thì Ruth hiện đang ở đây, nhắm vào Hercules. Dù hoàn cảnh thế nào chăng nữa thì Shizuka phải làm gì đó, không thì Hercules sẽ gặp nguy hiểm.

“Tránh ra!”

“Woah!?”

Shizuka đẩy Hercules ra một bên và đối mặt với Ruth. Diễn viên đóng Hercules không biết Ruth nguy hiểm cỡ nào khi trong trạng thái đó. Cứ thế thì anh ta sẽ bị hạ trước khi nhận ra. Nên chỉ còn một cách để bảo vệ anh ta là Shizuka sẽ đối mặt với Ruth.

“Fu, fufu, một con bọ mới đã xuất hiện... fufu, không ngờ là người dám lộ mặt ra trước tao đó...”

“Ruth-san, trở lại bình thường đi! Là mình đây, Shizuka nè!”

“Tao đang rất chi là bình thường. Tao chỉ đang làm theo danh dự và truyền thống nhà Pardomshiha.”

Ruth vung chiếc vợt xuống.

“Là tiêu diệt lũ bọ cánh cứng các người!”

“Cậu ta nhanh thế!?”

Shizuka bắt được tay cầm của chiếc vợt bằng tay trái của mình. Do đó không phải đầu của chiếc vợt nên bộ đồ dày của Shizuka dễ dàng phân tán lực của nó. Nhưng dù vậy, đòn của Ruth tạo nên một vụ va chạm dữ dội.

“Tệ rồi No 1! Đường như thuốc giải không có tác dụng với cô gái này! Cần phải hạ cô ấy mà không khiến cô bị thương.”

Giọng của Hercules vang lên từ người dẫn chuyện.

Thuốc giải không có tác dụng với Ruth và cô vẫn tuân lệnh Scarab King tấn công Kabutonga. Đạo diễn sân khấu quyết định vở diễn để cứu vãn tình hình. Và ông ta muốn Shizuka phải thắng.

“Như dễ lắm á!”

Shizuka phàn nàn khi cô tiếp tục đỡ đòn từ Ruth.

Dùng cả vợt, cùi chỏ, đá và những cú vẩy tay, Ruth tấn công Shizuka với những đòn sắc bén không tưởng. Con cuồng nộ của cô đã hoàn toàn khống chế cơ thể cô, và cô đã trở thành một cỗ máy chiến đấu.

Toàn bộ Shizuka có thể làm là đỡ đòn của Ruth. Sự tấn công ồ ạt của Ruth hoàn toàn theo bản năng, hơn nữa, do Shizuka vẫn đang mặc bộ đồ

Kabutonga nên khó có thể di chuyển và phản công lại. Vậy nên sẽ là vi diệu nếu cô có thể hạ Ruth mà không làm cô ấy bị thương.

“Dừng lại đi mà, tao sẽ nhẹ nhàng với mày thôi!”

“Kyaaa!?”

Chiếc vợt vung xuống ngay trước mũi Shizuka. Đòn tấn công suýt nữa thì trúng ấy khiến Shizuka thấy lạnh xương sống.

“Có thể là bất khả thi thôi! Minh sẽ đánh toàn lực đây, Ruth-san! Đừng có ghét mình nhé!?”

“Ghét!? Dĩ nhiên là có ghét rồi! Ngực tao bùng cháy lòng căm thù các người!!”

Ruth vẫn tiếp tục với những đòn sắc bén của cô, trong khi Shizuka né tránh và đổi tư thế. Đó không phải tư thế của Kabutonga mà là của bản thân Shizuka.

“Đừng có mà chạy lung tung nữa đi!!”

“Satomi-kun, sau vụ này cậu phải mua gì đó báo đáp tớ đi!!”

Shizuka hét lên và áp sát Ruth.

“Người muốn dụ dỗ anh Satomi của ta đến thế sao!?”

Nghe những lời của Shizuka, kí ức đón đầu của Ruth hiện về.

Cô nhớ cái cảm xúc mà cô có khi mà Koutarou ôm lấy cô, và sau đó cậu ta đã thì thầm vào tai cô cái tên của con bọ cánh cứng. Cô vô cùng nản lòng đến mức tuyệt vọng.

(Mình không cho phép Satomi-sama chọn lũ bọ ấy thay vì mình lần nữa! Chắc chắn không cho phép điều đó!!)

Ruth không thể nhận ra sự kì quặc khi Kabutonga No 1 thốt lên cái tên của Koutarou. Cô chỉ cố gắng bảo vệ thứ mà cô trân trọng khỏi bị kẻ khác cướp mất.

“Khôngggggg!!”

Ruth vung chiếc vợt xuống với hết sức bình sinh. Chiếc vợt cắt không khí và rít lên. Đó là đòn tấn công mạnh mẽ nhất mà cô từng ra trong ngày hôm nay.

“Đây là!? Nhưng!!”

Tuy nhiên Shizuka đã làm chệch hướng của nó về bên trái ở giây cuối cùng và dùng quán tính để đưa vai phải của mình đánh vào Ruth.

“A.”

Cú đánh thẳng vào bụng Ruth, đẩy toàn bộ khí trong phổi cô ra và làm cơ thể cô cứng đơ.

“Tốt rồi!”

Cô có thể thấy đòn đánh đã trúng đích. Đã chắc chắn chiến thắng, Shizuka ngừng lại, cơ thể Ruth bắt đầu đổ xuống.

“Chết tiệt nhà người, lũ bọ cánh cứng...”

Ngay sau đó, Ruth ngất xỉu. Tuy nhiên, mối ác cảm của cô với loại bọ kia vẫn còn đó. Sau khi đã xác nhận là Ruth đã bất tỉnh, Shizuka cuối cùng cũng có thể thoải mái.

“Phiu... sẽ là lãng phí công sức nếu không bắt Satomi-kun mua cho mình một hay hai cái bánh...”

Giữ lấy Ruth, Shizuka cười nhặt bên trong chiếc mũ bảo hộ.

Phần 4

Sau khi kết thúc bữa trưa sau khi xem phim, Koutarou và Kirihia đã đi thăm quan các trò chơi của công viên. Trò vòng quay ngựa gỗ, trò chén cà phê quay, nhà ma và cả nhà gương. Những trò mà Kirihia dẫn Koutarou đi dạo dành cho trẻ em. Tuy nhiên, lò mờ hiểu cô nên Koutarou không một lời phản nản.

(Thôi thì đừng nghĩ cô ấy là một cô gái cùng tuổi nữa, tốt hơn là mình nên coi cô là một đứa trẻ vậy...)

Đó là cách Koutarou cảm nhận về Kirihia hôm nay, và cậu không có nhầm. Kirihia nở nụ cười đầy trẻ thơ mỗi khi thăm thú các trò chơi. Hôm qua, cậu đã do dự vì nó nhưng hôm nay, cậu đã cười hả hê với cô. Đó là bởi cậu biết có điều gì đó quý giá với Kirihia phía bên kia nụ cười ấy.

“Koutarou, chơi cái này tiếp nha!”

“Vòng đu quay à. Được thôi, đi nào.”

“Ừ!”

Ngay lúc Kiriha chỉ về vòng đu quay là Koutarou đã bắt đầu chạy. Kiriha nhanh chóng đuổi theo. Hôm nay, Koutarou cũng hành xử như một đứa bé như Kiriha vậy. Cả hai chạy đua đến vòng đu quay và khi vừa lúc đến được bậc thì không còn một ai xếp hàng nữa.

“Koutarou.”

“Ừ.”

Cả hai cười và gật đầu với nhau. Họ đi qua cổng và hướng về chiếc đu quay.

Vòng đu quay của công viên này rất lớn. Nó từng lớn nhất quận khi công viên được xây dựng từ 10 năm trước. Và lúc đến được lồng đu, để nhìn lên đỉnh nó họ phải ngược cổ lên.

“Mình đã cao lên thế này rồi...”

Kiriha hoài niệm khi nhìn chiếc vòng đu quay. Trước đây, khi đứng từ chỗ này, cô đã không thể nhìn thấy đỉnh. Tuy nhiên, khi thời gian trôi đi, Kiriha đã lớn lên và giờ đã có thể nhìn nó.

“Kiriha-san.”

Nghe thấy giọng của Koutarou, Kiriha nhìn xuống, cô thấy cậu đang gọi cô trước chiếc lồng quay đi di chuyển chậm chạp. Phía sau cậu là nhân viên đã mở cánh cửa chờ hai người.

“A, xin lỗi.”

Kiriha chạy lại chỗ Koutarou và nhân viên khi cô nói lời xin lỗi.

(Giờ nhớ lại thì chuyện này cũng từng xảy ra khi đó.)

Kiriha nhớ lại bản thân trong quá khứ. Cô cũng nhìn lên chiếc vòng đu quay với đôi mắt lấp lánh, và người con trai ấy đã gọi cô.

‘Kii-chan’

‘Xin lỗi, em tới đây!’

Người con trai ấy lúc đó cũng tầm tuổi cô bây giờ. Do hồi ấy còn quá nhỏ nên cô không thể nhớ được mặt của cậu. Tuy nhiên, cô có thể rõ ràng rằng cô đã yêu và vẫn còn người đó.

‘Eii!’

Khi Kiriha tiến lại chỗ chàng trai, cô nắm lấy bàn tay của người ấy đưa về phía cô và nhảy vào chiếc lồng. Nhớ thế, Kiriha mỉm cười tình nghịch như một đứa trẻ khi nhìn về Koutarou.

“Eii!”

“A, này.”

Trôi theo dòng kí ức, cô nắm lấy tay Koutarou và nhảy lên chiếc lồng đu.

“Nguy hiểm lắm đấy.”

Ngay lúc đó, giọng của Koutarou và chàng trai năm xưa chồng lên nhau. Người ấy và Koutarou đều la cô theo cùng một cách.

(Onii-chan...)

Kí ức mười năm trời của cô đọng thành nước mắt và tuôn rơi trên đôi mắt cô.

“Fu, fu, fu... tôi xin lỗi...”

Người nhân viên đóng cửa lại và khóa nó. Chiếc lồng đu kiên cố đi lên không gây chút tiếng động nào. Tuy nhiên, Koutarou đã bị sao lãng bởi Kiriha mà

không đề ý đến nó.

“Kiriha-san...?”

Dòng nước mắt lăn trên má Kiriha. Ánh mắt trời dịu dàng xuyên qua cửa sổ làm long lanh những giọt nước mắt ấy. Thấy thế, Koutarou lặng thinh trước vẻ đẹp của chúng.

“Koutarou...”

Kiriha ôm lấy ngực bằng cả hai tay. Cảm xúc cứ tiếp tục tràn ra từ tận đáy con tim cô.

(Mình đúng là vẫn còn rất yêu người ấy...)

Sau khi đã dùng cả hôm qua và hôm nay để đi đến những nơi đầy kỉ niệm, Kiriha cuối cùng cũng đi đến kết luận. Cô cảm thấy rằng cô cần phải nói điều đó cho Koutarou.

“Koutarou, có một điều mà tôi muốn nói với cậu.”

Vẫn dùng bàn tay trái nắm lấy ngực, cô dùng tay phải để lau đi nước mắt. Nhưng dù thế nước mắt cô vẫn chảy từng dòng lăn xuống má. Kiriha từ bỏ việc chùi nó và mỉm cười với Koutarou.

“Ồn mà, cô không cần phải ép mình phải nói với tôi.”

Kiriha đang định nói với Koutarou về điều mà cô đã nghĩ trong suốt một tuần qua. Tuy nhiên, sau khi đã đi cùng Kiriha suốt hai ngày qua, Koutarou cảm thấy cậu không cần thiết phải nghe điều cần phải nói. Trong hai ngày, Koutarou đã chắc chắn rằng Kiriha sẽ không bao giờ làm những chuyện tồi tệ.

“Với mọi chuyện xảy ra thì mọi chuyện không còn quan trọng nữa.”

Koutarou mỉm cười rằng cậu đã hiểu. Dù Kiriha có thể xâm lược mặt đất, cậu biết rằng cô cũng không dùng những cách thức xấu xa.

Lý do cho điều đó chính là quá khứ của cô. Đó có thể là những nơi mà hai người đã thăm quan suốt hai ngày qua. Nhưng do chúng là những nơi đặc biệt, những kỉ ức quý giá, Koutarou không muốn bắt ép cô.

“Không, xin cậu hãy lắng nghe. Cậu có quyền được như thế.”

Tuy nhiên, Kiriha lắc đầu và nhìn thẳng vào cậu.

“Và trên hết là tôi muốn cậu nghe. Cô là người bạn duy nhất của mình trên mặt đất, mình muốn cậu lắng nghe điều ước của mình.”

Những lời nói của cô chứa đầy sức nặng đằng sau nó. Một điều gì đó như ánh sáng trú ngụ sâu thẳm trong đôi mắt cô, lần đầu tiên thể hiện sự tin tưởng và tình bạn của cô. Điều đó tác động mạnh đến cảm xúc của Koutarou, và làm Koutarou dành một chỗ cho cô trong trái tim mình.

“Nếu cậu đã gọi mình là bạn thì mình chẳng còn cách nào khác là lắng nghe.”

“... Cảm ơn, Koutarou...”

Tám tháng đã qua kể từ khi Koutarou gặp Kiriha.

Cuối cùng hai người đã trở thành những người bạn.

Phần 6

“Mình nên bắt đầu từ đâu nhỉ...”

Khi cô nói, Kiriha lau nước mắt lần nữa. Giờ thì nước mắt của cô đã ngừng và dòng lệ cuối cùng đã được lau khỏi má cô.

“Từ đâu cũng được mà, đúng chứ? Chúng ta đâu có gì phải vội.”

“Đúng thế. Vậy thì mình sẽ kể từ đầu.”

Nhìn thẳng về Koutarou, Kiriha chậm rãi nói. Koutarou chỉnh lại thế và đối diện với cô.

Chiếc lồng đu cũng từ từ được nâng lên và giờ đã đi được nửa con đường lên đỉnh. Ở độ cao này, họ có thể nhìn qua những tòa nhà, quang cảnh xa xăm đi vào tầm mắt. Do ban ngày đang đi dần đến hồi kết nên quanh cảnh cực kì ấn tượng.

“10 năm trước, mình từng cãi nhau với bộ nên đã bỏ trốn lên mặt đất.”

“Cãi nhau? Tớ không thể tưởng tượng nổi rằng cậu cãi nhau đó.”

Dù cô nói rằng mình từng cãi nhau với bố cô nhưng Koutarou không thể hình dung nổi rằng Kiriha lại xúc cảm đến thế. Cậu chưa từng chứng kiến điều đó trong suốt 8 tháng qua.

“10 năm trước, mình vẫn còn là một đứa trẻ. Không phải kiểu một người lớn trong hình hài một đứa trẻ đâu.”

“Giờ cậu nói thế thì đúng thật là vậy.”

Dù cho cô giờ có trưởng thành chẳng nữa thì Kiriha cũng từng là một cô bé. Dù điều đó là hiển nhiên nhưng Koutarou vẫn cảm thấy lạ. Thấy Koutarou cười, một nụ cười định hình trên môi của Kiriha. Kết quả là cái không khí cứng nhắc giữa cả hai trở nên sáng sủa ra.

“Và trên hết, khi ấy là lúc mà mẹ mình mới qua đời, nên đó là quãng thời gian không mấy ổn định với mình. Mình đã cãi nhau với bố vì những chuyện vụn vặt và bỏ nhà ra đi.”

“Tớ hiểu.”

“Phải rồi... cậu cũng mất mẹ mà.”

Cả Koutarou lẫn Kiriha đều đã mất đi người mẹ của mình nên họ có thể đồng cảm lẫn nhau. Giờ đây khi cả hai cân nhắc nhau như những người bạn thì sự đồng cảm đó còn tăng hơn nữa.

“... Và khi bỏ nhà ra đi, mình đã đến một nơi mà mình bị cấm đến: mặt đất.”

Dù Kiriha đang đối diện với Koutarou nhưng cô cũng đang nhìn về quá khứ của chính mình của 10 năm trước khi cô trốn khỏi nhà.

“Và đó là lúc mình gặp người ấy.”

“Người ấy?”

“Một chàng trai tầm tuổi chúng mình bây giờ. Mình không nhớ tên anh ấy dù mình chắc rằng anh ấy đã xưng tên. Điều mà mình có thể nhớ là mình từng gọi anh ấy là ‘onii-chan’.”

Việc gặp người con trai ấy trên mặt đất là một điều cực kỳ quan trọng với Kiriha.

“Ahaha, ra là trước đây cậu cũng có mặt dễ thương như thế.”

Koutarou không thể hình dung được Kiriha ở thì hiện tại gọi ai đó là ‘onii-chan’. Koutarou thấy nó hơi quái dị nên bật cười.

“Ý cậu là giờ mình không có dễ thương.”

“Phải, đó là điều tớ nghĩ cho đến ngày hôm qua.”

“Thế hôm nay thì sao?”

“Cậu vẫn còn mặt dễ thương không ngờ đó.”

“Cậu đâu phải gọi nó là không ngờ chứ.”

Kiriha bĩu môi, có hơi chút tỏ ra không hài lòng. Do cái hành động bĩu môi của cô dễ thương không ngờ nên Koutarou lại bắt đầu cười hơn nữa.

“Dù gì thì.”

Kiriha hơi thốt lên rồi trở lại bình thường.

“Người ấy có chút ngây ngô, nhưng nhẹ nhàng và hóm hỉnh, và anh ấy cũng cẩn thận lắng nghe một đứa trẻ như mình nói.”

“Hử...”

Cảm thấy hoài niệm và hạnh phúc, Kiriha tiếp tục nói. Từ những gì mà cô mô tả về người kia thì dường như cô nàng thực sự người con trai ấy, Koutarou cảm thấy có chút ghen tị.

“Anh ấy khá là giống cậu, Koutarou.”

“Không phải là tớ đang được đánh giá hơi cao quá đấy chứ.”

“Nếu mà cậu không giống thì có lẽ mình đã chẳng nói cho cậu nghe rồi.”

“Đừng nói thẳng vào mặt tớ thế chứ...”

Koutarou cảm thấy xấu hổ và má cậu ửng đỏ. Cậu làm sao bình tĩnh khi có một cô gái khen gọi khuôn mặt cậu được.

“Nếu mình không làm thế thì cậu không cảm giác rắc rối chứ gì?”

“Ra đó là mục đích của cậu à.”

“Fufu.”

Koutarou cũng mỉm cười, cậu luôn bị trêu chọc bởi Kiriha, nhưng hôm nay cậu dường như bỏ qua chúng.

“... và sau vài ngày ở bên người ấy. Do tính ích kỉ hồi bé nên mình toàn gây rắc rối cho anh ấy.”

“Ra là sự ích kỉ của cậu không đổi từ đó cơ à.”

“Koutarou.”

“Tớ cảm thấy thông cảm cho anh ta quá.”

Bị trêu chọc bởi Kiriha bao lần, Koutarou thấy thật lạ khi cô chỉ nói mình ích kỉ khi hồi còn nhỏ. Nếu giờ mà cô không ích kỉ thì trong quá khứ, cô nàng còn ích kỉ đến mức nào nữa?

“Mình cảm giác không giống mình như mọi khi... sau lại cứ phải hôm nay cơ chứ...”

Kiriha cười nhạt. Thường thì cô sẽ dắt mũi Koutarou nhưng hôm nay, vai trò của cả hai đã đảo cho nhau. Việc Kiriha gây rắc rối cho Koutarou là chuyện thường ngày ở huyện nhưng nay chính Koutarou mới là kẻ gây rắc rối cho Kiriha.

(Nhưng cũng chẳng sao. Nó cũng không khó chịu gì cả...)

Có sự thay đổi này là bởi Koutarou và Kiriha đã chấp nhận nhau từ sâu thẳm con tim, nhưng Kiriha vẫn chưa nhận ra điều ấy. Cô vẫn chưa nhận ra nhưng cô đã không thấy khó chịu nên cô quyết định là không màng đến. Sự thật là cô còn cảm thấy hạnh phúc.

“Mình đã đi những nơi này cùng người đó. Chúng mình chơi công viên, hay đi mua sắm trong thành phố. Anh ấy thậm chí đưa mình đến sở thú và công viên giải trí.”

Qua khung cửa sổ, cô nhìn công viên giải trí và sở thú. Và khi nhìn chúng, cô nhớ về những sự kiện hai ngày qua và ký ức một thập kỉ của cô trước đây lên chúng.

“Vườn thú và công viên, ra là cậu thực sự...”

“Đúng vậy, Koutarou. Mình đã dẫn cậu đi những nơi mình từng đi với người đó.”

Kiriha gạt đầu với Koutarou và lấy chiếc thẻ bài từ trong túi. Chiếc thẻ bài cũ kĩ được viết lên bởi dòng chữ lòng ngoằn ngoèo bằng mực không xóa được. Thấy thế, Koutarou lấy chiếc thẻ bài mà cậu nhận từ tờ giới thiệu. Đó là cùng lá bài với của Kiriha. Tuy nhiên, cái của cậu mới và sáng bóng hơn.

“Mình nhận tấm thẻ này từ người ấy. Có được nó khiến mình cực kì hạnh phúc... thế nên mình cũng đã kéo anh ấy đi xem phim cùng...”

Kiriha nhìn vào chiếc thẻ bài. Ánh mắt cô dịu dàng nhìn nhân vật trên mặt kia của tấm thẻ.

Tấm thẻ này được tặng kèm khi mua snack khi đi xem phim mười năm trước. Cô đã trân trọng nó suốt 10 năm trời, bởi thế nên cô mới dịu dàng nhìn nó.

“... Cậu yêu anh ta đúng không?”

Koutarou nhớ rằng Kiriha từng nói khi ở bãi biển trong kì nghỉ hè rằng cô nhận được chiếc thẻ bài từ người mà cô yêu từ rất lâu về trước.

“Phải, anh ấy là tình yêu đầu của mình.”

Kiriha dùng ngón tay miết bề mặt tấm bài.

(Thứ nhận được từ tình yêu đầu dĩ nhiên là quý báu rồi...)

Nhìn Kiriha vuốt chiếc thẻ, Koutarou đã hiểu hàm ý đằng sau nụ cười dịu dàng hiếm khi có ở cô.

Khi ở bãi biển, cậu đã không rõ ý nghĩa đằng sau tình yêu của Kiriha. Tuy nhiên, giờ cậu đã hoàn toàn hiểu. Đó là một thứ tình cảm dành cho ai đó mà bạn nặng lòng yêu thương.

“Tuy nhiên, những ngày vui ấy không kéo dài.”

Nụ cười của Kiriha biến mất, cô buồn bã trùng vai.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Họ đến đón mình. Dù gì mình cũng trốn nhà mà.”

“À phải, dù gì cậu là con gái của một gia đình danh giá mà.”

Kiriha là con gái của trường tộc. Việc cô bỏ nhà đi khiến cả bộ tộc đi tìm cô. Kết quả là cô bị lôi về lòng đất, và bị chia cắt bởi người mà cô yêu.

“Và thế là mình và người đó phải chia tay. Thậm chí sau đó, mình còn không được phép lên mặt đất nên cũng không thể gặp anh ấy lần nữa.”

“Dù cậu rất muốn?”

“Đĩ nhiên, dù còn nhỏ nhưng khi đó mình rất nghiêm túc về việc cưới anh ấy.”

Tình yêu đầu đời của Kiriha diễn ra bắt đầu từ khi cô chạy trốn khỏi nhà và kết thúc khi cô bị đem về. 10 năm đã trôi qua kể từ khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, nhưng Kiriha vẫn chưa từng quên, dù chỉ một ngày. Và cảm xúc của cô được rót vào chiếc thẻ bài cô giữ trên tay.

“Đó là lý do tại sao mình ứng cử vị trí chỉ huy khi có quyết định rằng chúng mình sẽ xâm lược mặt đất.”

“Cái gì?”

Khi nghe đến từ tiếp theo, đôi mắt Koutarou mở to. Khi đã nghe đến thế thì thậm chí Koutarou cũng có thể hiểu rằng lý do thực sự để Kiriha lên mặt đất, và nó khiến cậu sững sốt.

“Thế cậu xâm lược mặt đất chỉ để gặp lại tình đầu thôi á!”

“Đúng thế.”

Kiriha gật đầu. Koutarou đã đoán đúng.

“Thế nên tại sao cuộc xâm lược này phải tiến hành thầm lặng. Mình không thể thổi lửa chiến tranh đến thành phố mà người đó đang ở được.”

Kiriha đã xâm lược mặt đất để tìm mối tình đầu của cô. Đó là bởi nếu cô không có ý định xâm lược thì cô không thể lên mặt đất. Và dĩ nhiên, nếu cô gặp rắc rối với người mặt đất, thì việc cô gặp lại mối tình đầu chỉ có kết thúc trong bi kịch. Đó là tại sao cii phải xâm lược một cách thầm lặng.

“Chờ đã. Khi lần đầu tới đây, không phải cậu nói rằng muốn chiếm phòng 106 để sản xuất đại trà vũ khí sao?”

Khi lần đầu Koutarou gặp Kiriha, cô đã nói muốn lập một đền thờ trong căn phòng để có thể sản xuất hàng loạt vũ khí tâm linh như Karama và Korama. Điều đó hoàn toàn mâu thuẫn với những lời cô mới nói.

“Thực tế thì đó là một canh bạc.”

“Canh bạc?”

“Mình làm thế bởi mình mong là cậu sẽ chống cự.”

“Ra là thế à!”

Koutarou đã luôn nghi ngờ rằng thực sự Kiriha có muốn đoạt lấy phòng 106 hay không. Đó không phải là sự hiểu nhầm của cậu mà sự thật lại đúng là thế.

“Mình cần cậu chống cự. Nếu bệ thờ được hoàn thành sớm thì phái cấp tiến sẽ đẩy nhanh việc xâm lược bằng vũ lực. Chiến tranh với mặt đất phải được tránh bằng mọi giá. Việc đoạt được phòng 106 khi đó không mang lại điều gì tốt đẹp cả.”

Vật cản lớn nhất cho Kiriha, người muốn xâm lược thầm lặng, là phái cấp tiến những người muốn xâm lược bằng vũ lực. Và nếu đoạt được phòng 106 quá sớm sẽ là cơ hội cho lũ bọn chúng thoát khỏi sự kiểm soát. Để ngăn điều đó lại thì cô phải tạo nên tình huống là cô gặp khó khăn khi đoạt căn phòng.

“Thế nên đó là lý do cậu cố khiến tớ bất an nhưng thực ra là chẳng làm gì?”

“Mình xin lỗi, Koutarou. Mình không thể thắng cũng không thể thua trận chiến trong phòng 106 được. Nếu thắng thì phái cấp tiến sẽ sản xuất hàng loạt vũ khí và tiến quân lên mặt đất. Nếu thua, họ sẽ dùng vũ lực để chiếm phòng 106. Dù cách nào, chiến tranh với mặt đất là không thể tránh khỏi.”

“Và nếu chiến tranh xảy ra thì điều ước của cậu không bao giờ có thể trở thành hiện thực...”

Kiriha là người theo chủ nghĩa hòa bình ngay từ đầu, nên cô không muốn một cuộc xâm lược vũ trang. Trên hết, cô muốn được gặp người mình yêu một

lần nữa.

Để thỏa mãn việc hoàn thành ước nguyện cũng như tiến hành xâm lược một cách bình yên, thì việc tranh giành quyền chủ sở hữu phòng 106 phải tiếp tục bế tắc.

Và sự nghi ngờ của Koutarou cũng bắt đầu từ đó.

“Thật sao, nếu cậu nói từ đầu thì tớ đã hợp lực với cậu rồi không..”

Koutarou gãi đầu và cười nhạt. Mục đích của Kirihara dù sao cũng hợp tình hợp lý, cô không muốn xảy ra chiến tranh và cô muốn gặp lại mối tình đầu của mình.

“Koutarou, nó không có đơn giản như cậu nói đâu. Nghĩ lại thì đúng là mình nên nhờ cậu giúp đỡ. Nhưng khi đó, mình không có đường lui cũng như không thể thực sự tin tưởng cậu được.”

“Mà, đúng là không thể làm được gì hơn, lúc đó chúng ta mới chỉ gặp nhau...”

Chỉ một lần gặp mặt, không ai trong số họ có thể biết là có nên tin tưởng người kia hay không. Tuy nhiên, sau 8 tháng, giờ họ đã chắc chắn rằng mình có thể. Đó là lý do mà Kirihara đã bày tỏ mọi chuyện với Koutarou, và là lý do mà cậu đã tin cô.

“Mình thực sự xin lỗi, Koutarou.”

“Ể?”

“Mình xin lỗi đã lừa dối bạn suốt thời gian qua. Mình muốn được xin lỗi cậu về điều đó.”

Kirihara đã dùng nhiều cách để khiến Koutarou không tin tưởng cô, như sử dụng những lời nói dối hay lời thuyết phục đơn giản, cố gắng dụ dỗ hay trêu chọc cậu, khiến cậu tin cô rồi ngay sau đó làm cậu phải đề phòng. Dù mọi hành động đó là cần thiết nhưng cô vẫn cảm thấy mình có lỗi.

“Không sao thật đấy. Nhưng mà... như một thằng con trai đang tuổi lớn, tớ có chút tủi thân đó...”

Nghe lời xin lỗi của Kirihara, Koutarou cười nhạt và trùng vai. Cậu trông có vẻ buồn như cậu đã nói.

Koutarou không có giận Kirihara về mọi chuyện đã xảy ra từ trước đến giờ. Nếu những việc đó để phục vụ công cuộc lớn hơn thì cậu có thể tha thứ cho cô. Và cô cũng đã ra tay giúp đỡ bọn cậu nhiều hơn một lần. Tuy nhiên, vẫn có vài điểm khiến cậu cảm thấy buồn.

“Tủi thân?”

“Nếu cậu thực sự quyến rũ mình, tớ sẽ có cảm giác như một tên đàn ông hơn.”

Koutarou dù gì vẫn là một tên con trai đến tuổi.

“Koutarou...”

Kirihara bị những lời của Koutarou làm đứng hình, tuy nhiên, nhanh chóng cô nàng bật cười.

“Fufufufu, hahahaha!”

Ánh sáng mặt trời đã bắt đầu phủ sáng bộ mặt Kirihara. Tuy nhiên, nụ cười của cô còn chói sáng hơn nó. Có thể đó là lần đầu Koutarou được chứng kiến cô cười từ đáy lòng.

“Cậu đâu cần phải cười đến thế chứ. Tớ là thanh niên trai tráng nên đó là tự nhiên.”

Bị cười công khai vào mặt, Koutarou bắt chéo tay tỏ ra hơi cáu gắt. Tuy nhiên, Kirihara không cười vì lý do mà cậu nghĩ.

“Fufufu, mình cảm thấy tự hào như một người phụ nữ nếu thực sự đó là lời thật lòng của cậu.”

Kirihara đã tin vào cậu, vào Satomi Koutarou không phải là một tên đàn ông sẽ rơi vào mánh lừa rẻ tiền ấy.

Phần 6

Sau khi xuống vòng đu quay, Koutarou và Kirihara hướng tới một trò chơi khác. Còn khá nhiều nơi cô nàng muốn tới.

“Nhân tiện thì Kirihara-san, cậu đã tìm thấy mối tình đầu của mình chưa?”

“Không, vẫn chưa. Đã 10 năm rồi mà. Không có nhiều manh mối cho lắm”

Kirihara lắc đầu cay đắng bên cạnh Koutarou. Khuôn mặt cô được ánh mặt trời nhuộm đỏ. Giờ trời đã về tối, và cái bóng của cả hai đang kéo dài hơn.

“Mà manh mối duy nhất mà cậu có là một chiếc thẻ bài, nên khó là phải.”

“Vẫn còn manh mối nữa nhưng mình không biết là anh ấy còn giữ nó hay không.”

Lần đầu tiên Koutarou nghe về mối tình đầu của Kiriha là trong chuyến đi biển đợt hè. Một vài tháng đã qua kể từ đó, nhưng cô vẫn chưa tìm thấy chút thông tin nào về chỗ ở của mối tình đầu.

“Quá ít manh mối để lần ra. Chẳng một ai nhớ anh ấy, thậm chí mình cũng không nhớ nổi mặt anh. Dù nếu mình tìm thấy được anh ấy thì làm cách nào để mình biết đó là anh?”

“Tớ đoán là cậu phải kiểm tra từng đàn ông tuổi gần đầu ba ở thành phố này mất ha?”

Kiriha đã gặp anh ta 10 năm trước. Khi đó, anh ta nhìn giống một học sinh cao trung nên giờ chắc hẳn phải gần ba chục tuổi. Tuy nhiên, có quá nhiều người hợp với miêu tả như thế.

“Anh ấy thậm chí có thể chẳng còn ở thành phố này nữa. Mà dù vẫn còn thì anh ấy vẫn còn nhớ từng gặp mình chẳng?”

“Nhưng dù vậy, cậu chỉ có cách là đi tìm anh ta...”

“... Phải...”

Kiriha gật đầu và nhìn lên trời. Bầu trời xanh vô cùng quang đãng.

“Cậu yêu anh ấy đến thế sao?”

“Phải. Sau hai ngày thăm quan những chỗ này, mình đã xác nhận điều đó một lần nữa. Thậm chí giờ đây mình vẫn còn yêu con người ấy.”

Cảm xúc của Kiriha rất rõ ràng như bầu trời trên kia vậy. Cô sẽ tìm anh ta dù cho có chuyện gì chẳng nữa. Sự quyết tâm của cô đã không lung lay suốt mười năm trời.

“Đó là tại sao mà mình muốn gặp anh ta. Mình nhận thức được rằng thậm chí nếu có gặp, có thể anh ấy sẽ không chấp nhận tình cảm của mình. Nhưng không thể gặp được anh, mình không thể tiếp tục tiến bước.”

Họ chỉ ở bên cạnh nhau có vài ngày, nhưng thậm chí sau đó, Kiriha vẫn nặng cảm xúc với người con trai ấy.

Người con trai kia đã lớn lên và trở thành người trưởng thành và có lẽ đã quên về Kiriha. Anh ta cũng có thể đã kết hôn và lập gia đình. Thậm chí dù vậy, Kiriha muốn được gặp anh. Nhưng cô không muốn hủy hoại cuộc sống hiện tại của anh ta. Cô chỉ muốn gặp lại và bày tỏ cảm xúc của mình; đó là điều mà cô đã muốn suốt 10 năm qua. Cô không màng dù cho anh không đáp lại cảm xúc ấy. Còn nếu không gặp được anh, cô mãi sẽ không quên được hình bóng mối tình đầu và yêu một người khác. Cô phải tỏ tình với anh ấy nếu cô muốn cuộc đời cô hướng về phía trước.

“Mình muốn gặp anh, nói với anh những cảm xúc của mình để đặt dấu chấm cho nó. Dĩ nhiên, nếu anh ấy mà chấp nhận thì mình sẽ cảm thấy hạnh phúc hơn.”

Kiriha mỉm cười sáng khoái. Cho đến nay, Kiriha chưa từng kể chuyện này với ai khác nên nụ cười ấy là bằng chứng rằng cô thực sự đã coi Koutarou như một người bạn.

“Ra là cậu không thể tiếp tục nữa rồi như thế, hehe, tớ thích điều đó.”

Nghe Kiriha nói, Koutarou nhe răng cười.

Koutarou thích những câu chuyện như thế: muốn kết thúc một thì gì đó không kết thúc. Đó là bởi Koutarou thấy cái cách sống bất tiện ấy thân thuộc với mình, nên cậu thực sự có thể hiểu cô, và cậu cảm giác mình gần gũi với cô hơn bao giờ hết.

“Koutarou?”

“Kiriha-san, tớ sẽ giúp cậu, hãy cùng nhau tìm anh ta.”

Đó là tại sao Koutarou cảm giác muốn giúp Kiriha. Cậu cảm thấy như cậu đang tìm kiếm mối tình đầu của chính cậu vậy, đó là cách cậu đồng cảm với Kiriha.

“Ể?”

Đôi mắt của Kiriha mở to ngạc nhiên trước lời đề nghị không ngờ từ Koutarou. Cô không ngờ rằng cậu sẽ muốn giúp đỡ.

“Tớ chỉ muốn gặp cái gã đã khiến một cô gái như cậu chết mê chết mệt như thế.”

“Koutarou...”

Kiriha theo bản năng nắm lấy ngực mình với đôi mắt rơm rớm nước mắt.

(Phải rồi... cậu là người con trai như thế mà...)

Kiriha chợt nhớ lý do mà cô lại tin tưởng Koutarou. Cậu lúng túng và vụng về nhưng cũng đầy đúng đắn và tốt bụng. Thế nên cô mới thổ lộ tất cả moin thứ cho cậu nghe. Nhờ lại điều đó, Kiriha hạnh phúc trước những cảm xúc của Koutarou.

“Và giờ, khi đã nghe đến mức này, tớ cũng muốn được xem chuyện gì sẽ xảy ra.”

“... Cảm ơn cậu, Koutarou...”

Kiriha mỉm cười hạnh phúc, và cúi thấp đầu với bàn tay đặt trên ngực. Đó là cách tốt nhất mà cô có thể thể hiện sự biết ơn của mình.

“Dừng lại đi, đừng có câu nệ thế. Chúng ta là bạn bè phải không?”

“... Phải rồi.”

Kiriha chậm rãi ngước lên và nở nụ cười tràn đầy sức sống.

“Dù nói thế nhưng chứng kiến cuộc tình của người khác chỉ tỏ khiến tớ ghen tị thôi đó.”

“Đúng thế thật.”

Sau khi lặng đi một lúc, Kiriha bắt đầu tươi cười. Đó là nụ cười đặc biệt như là bằng chứng cho tình bạn với Koutarou.

“Thế nên, sau khi mà chuyện của cậu xong thì nên giới thiệu cho tớ một cô gái lòng đất dễ thương vào đây.”

“Rõ rồi, mình sẽ cố hết sức.”

“Vậy nhé, đó là thỏa thuận đấy!”

Koutarou gật đầu và cười cùng với Kiriha.

Đó là nụ cười y như khi cậu ở với Kenji. Giờ Koutarou cũng nghĩ Kiriha như là một người bạn quý giá.

“Vậy nên, hãy nhanh lên và tìm anh ta thôi. Vì tương lai của tớ nữa.”

“Phải rồi, mình phải đẩy một cô gái từ gia đình có danh vọng cho cậu để sau có thể lợi dụng cậu như một bàn đạp xâm lược bề mặt nữa chứ.”

“Này.”

“Fufufu.”

Kiriha mỉm cười tinh nghịch và cố thoát khỏi Koutarou. Mái tóc đen của cô lấp lánh tắm dưới tia nắng mặt trời.

(Cô ấy trẻ con đến không ngờ, nhưng thế này mới đúng. Do cậu ấy là một thủ lĩnh của người lòng đất nên đâu thể cho những người khác biết về mặt này của cô...)

Koutarou vừa đuổi theo Kiriha vừa nghĩ.

“Này, chờ đã!”

“Còn lâu!”

Lờ đi việc Koutarou gọi lại, Kiriha tránh khỏi cậu. Nhìn theo tấm lưng cô, Koutarou không thể thấy tí nào sự điềm tĩnh thường ngày đâu nữa. Giờ cô chỉ như một đứa trẻ.

“Vậy vụ đi cùng này sắp kết thúc?”

“Phải. Đây là nơi cuối mà mình muốn đến rồi.”

Kiriha gật đầu và đưa một tay về thứ đằng sau lưng cô.

“lại một thứ không hợp với cậu nữa.”

“Thật sao?”

Kiriha mỉm cười vui vẻ.

Cô đã dẫn Koutarou đến trước trò tàu lượn siêu tốc. Cũng như vòng đu quay khi này thì cái trò tàu lượn khi mới làm ra cũng lớn nhất quận. Về độ cao có thể thua một chiếc vòng đu quay khác nhưng kích cỡ vẫn là rất lớn. Tự hào với chiều cao 70m và quãng rơi 65, trò chơi này mở ra trước Koutarou và Kiriha.

“... Thật ra thì nó thực sự lại rất hợp với cậu.”

Sau hai ngày, Koutarou đã bắt đầu hiểu con người của Kiriha. Cô bình thường điềm tĩnh là thế nhưng là cô giấu sự trẻ con của mình ở bên trong. Nghĩ thế thì lựa chọn đó rất chuẩn kiểu của Kiriha.

“Nghe như cậu đang gọi mình là một tomboy ấy, chẳng vui tẹo nào.”

“Phải đó, chính xác là ý tớ muốn nói.”

“Cậu là đồ xấu xa, Koutarou.”

Mỉm cười, Kiriha hướng về chiếc cổng để vào trò chơi.

“À phải rồi, cậu có ký ức gì với trò tàu lượn này không?”

Koutarou theo sau cô. Kiriha sau đó dừng lại trước tấm bảng cạnh cổng vào.

“Có, 10 năm trước, mình đã không chơi được nó.”

Kiriha cười nhạt khi quay lại trả lời.

“Không thể sao? Do nhiều người chơi quá?”

Qua cổng là phải xếp hàng. Thấy thế nên Koutarou cho rằng Kiriha đã không thể chơi trò này bởi khi đó phải chờ quá lâu. Khi đó, việc nó là chiếc tàu lượn lớn nhất quận, dòng người xếp hàng để chơi rất là đông.

“Không, không phải thế. Nhìn này, Koutarou.”

“Coi nào... ‘Bạn phải ít nhất 140 cm mới được chơi’...?”

Trên tấm biển là minh họa một đứa trẻ và số 140 được viết trên đó.

Để chơi trò tàu lượn thì yêu cầu chiều cao hơn 140 cm để đảm bảo an toàn.

“Cậu biết đấy, cô bé tomboy 10 năm trước khá là lùn nên không thể lên được trò chơi.”

“Ra là thế, đây là một hồi tiếc khác của cậu à.”

Koutarou hình dung ra một Kiriha bé nhỏ 10 năm trước ích kỉ đòi chơi cho bằng được, còn chàng trai năm xưa cùng người nhân viên cố gắng để dỗ dành cô.

“Kukuku, đó là việc chẳng may...”

Biết cậu đang tưởng tượng ra điều gì, Kiriha bắt đầu cười.

“Mình không thích cách cậu nói về nó nhưng đúng là như vậy. Nên mình đã không thể lên đó.”

“Cậu cố chấp đến ngạc nhiên đấy.”

“Dĩ nhiên rồi. Mình là một cô gái vẫn yêu một người đàn ông suốt mười năm cơ mà, biết chứ?”

“Đúng thế thật!”

Koutarou và Kiriha cười với nhau. Cả hai người bắt đầu hướng về cuối dãy xếp hàng. Hàng người không đông lắm, nên họ có thể lên chơi tầm 10 phút nữa.

“Tàu lượn siêu tốc à...”

Khi họ đến cuối hàng, Kiriha thì thầm những câu nói đó. Nghe thấy giọng cô, Koutarou nhìn về hướng Kiriha trong khi cô nàng đang nhìn xung quanh khu vực và đang chìm trong suy tư. Với cậu, có vẻ như cô đang hồi tưởng lại.

(Nhưng tại sao...)

Tuy nhiên, Koutarou cảm giác như Kiriha đang cảm thấy cô đơn. Đó không phải sắc thái của ai đó đang sắp đạt được mục đích và xóa bỏ nỗi hối tiếc.

(Có lẽ nào-)

Nhìn bộ mặt của Kiriha, Koutarou có vẻ như đã đi đến được kết luận.

Đó cũng là lúc mặt đất rung lắc dữ dội.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6: Kurano Kiriha

Phần 1

Chủ nhật, ngày 20 tháng 12

Đầu tiên, Koutarou cho rằng đó là rung chấn do chiếc tàu trượt vút qua. Nhưng con rung quá dữ dội và không tỏ ra sẽ dừng lại sớm. Cậu cũng cảm thấy con rung đến từ lòng đất. Không thể nào để con rung gây từ tàu trượt lại đến từ đó được.

“Chuyện gì thế?”

Trong khi Koutarou còn lúng túng, con rung tiếp tục mãnh liệt hơn. Đầu tiên chỉ là một con rung nhẹ, nhưng bây giờ Koutarou có thể thấy bàn chân mình rung lên bần bật.

Koutarou không phải là người duy nhất bối rối, những vị khách khác xung quanh cậu cũng thế. Con động đất đột ngột khiến cả đám họ u ám, và còn hơn nữa khi họ đang chuẩn bị chơi trò tàu trượt.

“Có lẽ nào!?”

Thế nhưng Kiriha còn tỏ ra u ám hơn. Khoảnh khắc mà cô cảm thấy con rung, cô quay lại với sự sắc nhọn thường ngày của mình. Cô đã đoán được nguồn cơn của con rung.

“Karama, Korama!”

Kiriha nhanh chóng gọi hai con haniwa. Chúng nó ngay lập tức xuất hiện bên cạnh cô. Thậm chí chưa nghe cô ra lệnh, chúng đã hành động.

“Đúng là vậy Ho~ Nee-san, bọn em cũng có thể phát hiện ra nó Ho~”

“Phân tích nguồn rung, phát hiện có phản ứng với động cơ năng lực tâm linh. Phân tích hoàn thành, 97% là tàu ngầm lòng đất Ho~”

Nhanh chóng, chúng báo cáo thông tin. Nghe thấy thế, sắc thái của Kiriha trở nên gay gắt hơn.

“Chị cũng nghĩ thế! Tình hình ra sao rồi!?”

“Nó đang ở độ sâu 20m và đang nổi lên!”

“Chúng định trôi lên mặt đất Ho~ Vị trí nổi lên dự đoán là ở 50 m về phía nam-tây nam!”

“Thật là điên rồ! Ở một nơi như thế này sao!?”

Kiriha nhảy qua hàng rào công ra vào để chạy ra ngoài, chạy về điểm tàu ngầm nổi lên theo dự đoán.

Nếu thông tin của hai con haniwa là chính xác thì con rung này bị gây ra bởi một thiết bị di chuyển của người lòng đất dùng để trôi lên mặt đất, một con thuyền chạy dưới mặt đất, hay còn gọi là tàu ngầm. Và giờ nó đang nổi lên, ở ngay giữa công viên giải trí đông người này.

“Kiriha-san!? Có chuyện gì vậy!?”

Koutarou chạy theo Kiriha, gọi cô liên tục.

“Tệ rồi... nếu chỉ là lực lượng trinh sát thì không thể nào xuất hiện ở một nơi như thế này!”

Lời của Koutarou không đến được với tai của Kiriha do cô đang hoảng loạn. Nguyên nhân khiến cô như thế là một chiếc tàu ngầm của Đế chế lòng đất đang chuẩn bị xuất hiện.

Những cấp dưới của Kiriha không sử dụng tàu ngầm lòng đất. Do họ hướng tới một cuộc xâm lược thâm lăng nên họ chẳng có lý do sử dụng nó ngay từ đầu. Nếu họ bắt cần có sử dụng con tàu, chắc chắn là nó sẽ rất nổi bật nên không thể nào họ lại xuất hiện ở nơi như thế này.

Trừ trường hợp khẩn cấp thì chuyện này mới có thể xảy ra, nhưng nếu đúng là vậy thì cô đã được thông báo từ trước rồi. Do khả năng đó là không thể nên chỉ còn lại một khả năng duy nhất.

“Đúng là một hành động bất cần!”

Kiriha nghiêng răng.

Lý do duy nhất để một tàu ngầm lòng đất xuất hiện. Là phái cấp tiến, hoặc một phần của nó, đã bất chấp xuất hiện trên mặt đất và sử dụng vũ trang. Di mục đích của chúng là thể hiện sức mạnh nên việc có nổi bật không phải là vấn đề với chúng. Nếu phải chọn thì chúng sẽ cố tình chọn những nơi đông người như thế này. Chiếc tàu ngầm nổi lên để tấn công mọi người ở đây.

“Có chuyện gì thế, Kiriha-san!”

“Ho~ Có một vụ tấn công Ho~”

Hai con haniwa trả lời Koutarou. Chúng đang bay cạnh cậu và đang đuổi theo Kiriha.

“Một vụ tấn công!? Nghĩ là sao chứ!?”

“Những kẻ không đồng tình cách làm của nee-san đang tới mặt đất để tấn công mọi người Ho~”

“Ra là phái cấp tiến mà Kiriha-san đã nhắc tới sao!”

Do phái cấp tiến muốn dùng vũ lực để xâm lược nên Kiriha đã không thể chiếm lấy phòng 106 cũng như không được thất bại trong việc chiếm lấy nó.

Sau khi nghe Karama nói, Koutarou nhớ lại lời của Kiriha nói với cậu khi trước.

“Phải đó Ho~ nên nee-san đang định ngăn họ lại Ho~”

“Cậu ấy tính làm thế à!”

Sau khi đã hiểu tình hình, Koutarou đuổi theo Kiriha.

Là một người yêu hòa bình đang đi kiểm mối tình đầu của mình, Kiriha không thể cho qua hành động bất cần của đám cấp tiến được. Trong cố gắng dùng đòn tấn công của họ, cô nhanh chóng tiến tới bãi nổi dự tính.

“Nhưng điều đó cực kì nguy hiểm Ho~ Cứ thế này thì nee-san sẽ bị giết mất Ho~”

“Phái cấp tiến chỉ nghĩ chị ấy như là một mối phiền toái Ho~”

“Thế thì hãy nhanh lên và liên lạc với đồng minh của mấy đứa đi! Thông báo cho họ biết tình hình hiện tại!”

“Đã rõ Ho~”

Lũ cấp tiến khinh miệt Kiriha, người chống đối việc sử dụng sức mạnh quân sự. Cơ hội để chúng lắng nghe cô là rất thấp, và trong tình cảnh hiện tại thì thậm chí chúng sẽ giết cô và nguy tạo nó như là một tai nạn.

“Minh không thể tha thứ cho chúng! Minh chắc chắn sẽ không tha thứ những kẻ dám tấn công mặt đất!”

Dù biết điều đó, Kiriha vẫn tiến lên. Nếu cô không làm thế, cô không thể bảo vệ những điều mà cô trân trọng.

Ngay lúc đó, con đường trước mặt Kiriha nứt ra, một thứ gì đó to lớn xuất hiện. Nó là một vật thể đen hình trụ, cao đến vài mét và làm bằng kim loại. Nó xé ngang mặt đất và dựng thẳng đứng, nhìn như một ống khói vậy.

Phần 2

Shizuka và Yurika đang để Ruth bất tỉnh dựa trên vai cả hai để vác đi. Họ đang đến trạm xá bên trong công viên giải trí, định cho cô nàng nằm ở đó cho

đến khi tỉnh lại.

“Nijino-san, gắng lên.”

“Nhưng mà nặng quá!”

Tuy nhiên, do Yurika sức yếu nên bước chân của cô chậm đi đáng kể. Không chịu nổi sức nặng từ Ruth, cơ thể cô đang trùng xuống.

“Thật thảm hại...”

“Yurika, chị làm được mà! Cho bọn tui thấy tinh thần cosplay của chị đi!”

“Dù em có nói thế thì...!”

Thực tế thì Theia khỏe hơn Yurika nhiều nhưng do chiều cao có hạn nên cô không thể cùng Shizuka mang Ruth được.

“Có cần tui giúp không?”

“Tuyệt đối không, gì cũng được trừ việc đó ra!”

Sanae đề nghị giúp đỡ nhưng bởi Yurika sợ mà nên đã từ chối. Thậm chí có thể trở nên khỏe hơn nhưng cô không muốn bị nhập. Trong trường hợp ấy, Sanae chỉ có thể giúp bằng poltergeist của cô. Nhưng khả năng của cô bé không hợp với việc sử dụng lâu dài, nên cũng chẳng giúp được là bao.

“Thế thì có hết sức đi!”

“Ta nghĩ thật tàn nhẫn để trông mong nó đến từ Yurika đó.”

“Satomi-sannn~ cứu mình~”

Yurika lần nữa gặp rắc rối chẳng đâu vào đâu. Và mỗi khi như thế, cô lại dựa dẫm vào người khác như mọi khi.

Đúng lúc đó, họ nghe một âm thanh lớn đến từ phía tay trái. Nó vang vọng như một vụ nổ, cùng với đó là âm thanh của thứ gì đó bị nứt vỡ.

“Kyaaa!”

“Bình tĩnh, Nijino-san, Ruth-san sẽ ngã mất!!”

“Cái gì, c-huyện gì mới xảy ra thế!?”

“Theia, đằng kia kia.”

Bất ngờ trước âm thanh to lớn kia, cả bốn cô gái nhìn về hướng nó phát ra, và như thế họ đã thấy một chiếc trụ đen xuất hiện đằng sau tòa nhà. Cái cấu trúc đen hình trụ ấy nổi bật lên hẳn các tòa nhà cổ tích khác.

“Cái gì vậy thế, Ruth!? ... Vẫn còn bất tỉnh mà...!”

Cảm nhận thấy có điềm xấu, Theia dùng chiếc băng tay của cô để tìm kiếm thông tin và gửi tàu bay không người lái đến chỗ chiếc trụ.

“Đó là Koutarou và Kirihha! Và những gã kia là ai vậy?!”

Qua màn hình hiện lên trên chiếc vòng tay của mình, Theia có thể thấy Koutarou và Kirihha, và một người đàn ông đang đối diện họ. Từ bên trong chiếc trụ xuất hiện một vài người đàn ông lẫn phụ nữ được trang bị vũ trang, đang bảo vệ tên đàn ông bí ẩn kia.

“Phải chăng là có một sự kiện gì đó?”

“Có sự kiện nào khiến nứt toác đường ra không!?”

“Đúng thật vậy...”

Người đàn ông mà Koutarou và Kirihha đối mặt đã đi ra từ cột trụ thứ đang ghim vào chiếc hố trên mặt đất. Nhưng ai lại có thể hình dung được nó như một sự kiện khi mà một cái hố bị nứt toác ra đấy? Thế nên việc nghĩ rằng đã có biến cố gì khác đã xảy ra sẽ hợp lý hơn.

“Thế chẳng phải rất tệ sao!! Không phải như thế là Satomi-kun và Kurano-san đang đối mặt với đám người có vũ khí sao!?”

Shizuka ngay khi đó thốt lên, Theia đã bắt đầu chạy. Cô bỏ những người khác đằng sau và chạy nhanh nhất có thể.

“Koutarou!!”

(Mình có cảm giác không hay về chuyện này!)

Theia đã đề ý rằng Kiriha đang che giấu chuyện gì đó và Koutarou đã bị dính líu theo. Nên khi thấy một tên đàn ông lạ mặt, cô đã cảm nhận rằng Koutarou và Kiriha đang gặp nguy hiểm nhanh hơn những người khác.

(Đừng có làm sao đấy, Koutarou!)

Cô công chúa chạy nước rút đến nơi kẻ nô bộc của mình đang gặp nguy hiểm. Đó là một cách hành xử không mấy hợp lý đối với một công chúa hoàng gia, nhưng điều đó không thể cản Theia. Giờ cô không thể nghĩ gì ngoài Koutarou cả.

“Tui cũng đi đây!”

Vẫn chưa nhận thức được tình hình nhưng Sanae đã cảm thấy sự đầy nghiêm túc đến từ cách cư xử của Theia nên nhanh chóng đã đuổi theo.

Với Sanae, Koutarou không chỉ là một người bạn cùng phòng. Trong khi chiếc bùa ‘An gia’ vẫn treo trên cổ cô, cô đã có một lý do để chạy đến bên Koutarou rồi.

“A, chờ đã, hai người!!”

Giọng của Shizuka không tới được với Theia. Sanae nghe nhưng cô vẫn tính theo Theia để đến chỗ Koutarou. Thấy thế, Shizuka quyết định cũng đi đến chỗ Koutarou luôn.

“Nijino-san, hãy đưa Ruth-san vào chiếc ghế bành đằng kia nào!”

“A, à-ừ!”

Thức giục Yurika, Shizuka đặt Ruth xuống chiếc ghế bành gần đó. Cố định để Ruth ở lại đây cho đến khi quay trở lại.

“Nijino-san, hãy chăm sóc Ruth-san! Mình không thể yên để hai người kia đi một mình được!”

“Mình hiểu rồi!”

“Nhờ cậu đấy!”

Shizuka chạy theo Theia và Sanae trong khi nghe lời đáp từ Yurika. Họ có thể cần giúp đỡ nên cô đã chạy theo.

“... Ừ-ừm...”

Yurika ngó nghiêng giữa Ruth đang ngất xỉu và bộ ba đang chạy đi kia.

(Mình có cảm giác nếu mặc hết cho họ sẽ có một vụ hỗn loạn lớn xảy ra...)

Yurika bắt đầu trở nên hoảng hốt.

Không như bình thường, không có nhiều người quanh đây. Và nếu Theia hay Theia đem vũ khí của họ ra, sẽ tạo tiếng ồn không hay. Có thể còn có người bị thương, và dù không có thì nó sẽ gây ra hỗn loạn.

“... Mình nên đi luôn.”

Yurika vực bản thân và gạt đầu một cái, hạ quyết tâm.

Để chuẩn bị trước mọi tình huống có thể, cô phải tạo một kết giới để người ngoài tránh xa và giữ họ được an toàn trong khi cô không được để người khác thấy. Đó là công việc duy nhất mà Yurika có thể làm.

“Nếu Satomi-san mà bị bắt, mình sẽ gặp rắc rối mất.”

Vì lợi ích của những người đến đây chơi, vì lợi ích của Harumi và lợi ích cho việc tốt nghiệp cùng với Koutarou, Yurika có một cuộc chiến của riêng mình mà cô phải tham gia.

“Đến đây, Angel Halo!”

Công việc đầu tiên là lập một kết giới bảo vệ lên Ruth đang bất tỉnh.

“... Xin lỗi nhé, Ruth-san. Cậu nằm tạm ở đây vậy.”

Thì thào vào tai Ruth như vậy, Yurika nắm lấy cây gậy thứ xuất hiện trong cánh tay mà cô đang lơ lửng quá đầu và bắt đầu niệm chú.

Shijima Tayuma là một người rất cực đoan, thậm chí trong cả phái cấp tiến.

Hắn ta cực kỳ tự hào rằng mình là người lòng đất, và hắn ta luôn có suy nghĩ rằng những người của ông bỏ lòng đất mà đi là không thể chấp nhận được. Trong những năm gần đây, hắn ta càng trở nên kích động hơn khi một lượng lớn người lòng đất ngưỡng mộ văn hóa của người mặt đất.

Do bản chất của mình, nên khi thủ lĩnh của người lòng đất, Kurano Daiha quyết định xâm lược mặt đất, hắn ta đã sung sướng đến mức nhảy múa. Hắn ta chắc rằng mình sẽ lấy lại được danh vọng cho đất nước của mình. Tuy nhiên, nhanh chóng sau đó, gã rơi vào thất vọng. Chỉ huy của chiến dịch xâm lược mặt đất, Kurano Kiriha đã đề xuất kế hoạch xâm lược hoàn toàn trái ngược với ý muốn của gã.

Với Tayuma, kế hoạch xâm lược thâm nhập của Kiriha dường như là sự bán rẻ thanh danh và kiêu hãnh của cả đất nước. Hắn ta tin rằng việc dành lại thứ bị cướp đi bằng vũ lực là công lý. Thứ mà Kiriha đã lo sợ đó là sự khác biệt trong công lý mỗi người, nhưng Tayuma quá tin tưởng vào cái công lý của gã nên chẳng thêm lắng nghe lời cô. Hắn coi đó là lời lẽ của kẻ thua cuộc đã mất hết dũng khí.

Thứ châm lửa hơn cho sự khác biệt trong tầm nhìn là bộ tộc của Tayuma. Shijima clan là tộc chiến binh vang danh bởi sự anh dũng của mình. Dù cho một cuộc chiến tranh gian nan đang đón chờ nếu vụ xâm lược vũ trang xảy ra nhưng Tayuma không màng đến nó, đối với gã đó là cơ hội để chứng tỏ dũng khí và công lý của mình.

Lòng tự hào như một người lòng đất, lòng tự hào như một thành viên của tộc chiến binh, tham vọng muốn vang danh mình trong một trận chiến và sự giận dữ mà hắn cảm thấy khi mà mọi hi vọng về một cuộc xâm lược vũ trang đã bị phản bội hoàn toàn nên đã khiến hắn mới đột nhiên hành động khinh suất như thế. Đã gần năm trời kể từ khi Daiha quyết định xâm lược mặt đất, sự kiên nhẫn của Tayuma đã đến giới hạn.

Nên Tayuma đã dẫn người của mình lên mặt đất. Mục đích của chúng là cho thế giới biết về sự tồn tại của người lòng đất thông qua vũ lực. Bằng cách đó, họ sẽ trở thành kẻ địch công khai của những người dân mặt đất và người lòng đất không còn cách khác là phải buộc tiến hành một cuộc xâm lược vũ trang. Đó là kế hoạch của Tayuma.

Tuy nhiên, Kiriha không cho phép điều đó. Nếu cô làm thế, nó sẽ là cò súng cho một vụ xung đột kéo dài hàng thập kỉ. Nếu chuyện đó xảy ra thì người lòng đất sẽ tuyệt diệt trước khi có thể chiếm được mặt đất. Nên Kiriha đã ngăn đường Tayuma với sự cương quyết của mình.

“Thế này là thế nào, Shijima Tayuma!”

Kiriha lườm Tayuma, cô đang đứng trước cách vài phân và lạnh lùng quát gã.

“Thì có vẻ cô đang gặp rắc rối với cách xâm lược của mình nên ta đến giúp. Ta sẽ rất cảm kích nếu cô cảm ơn ta đó.”

Mặc cho Kiriha la mắng, Tayuma vẫn tự tin ra mặt. Tayuma là một gã đàn ông ngoài 40, nên hắn coi Kiriha, một người còn chưa bằng nửa số tuổi của hắn, chỉ là một con bé chỉ được cái miệng.

Hắn đô con và mặc trên người bộ đồ như một chánh tư tế đạo Shinto. 8 thuộc hạ đằng sau hắn cũng mặc bộ đồ tương tự nhưng trông có vẻ dễ dãi hơn. Những người kia mặc một bộ quân phục trong khi Tayuma chỉ đang mặc một bộ đồ thường.

“Hãy đem quân ông về đi, Tayuma! Làm thế thì tôi sẽ cho qua việc ông dám sử dụng tàu ngầm lòng đất!”

“Đâu có được. Thời điểm để lấy lại vinh quang đã mất cuối cùng cũng đã đến!”

Tayuma hoàn toàn khước từ mệnh lệnh của Kiriha. Gã tỏ ra không còn ngần ngại gì nữa. Tayuma đã hạ quyết tâm khi đến đây rồi.

(Lấy lại vinh quang đã mất...?)

Đứng bên cạnh Kiriha để đảm bảo mình không làm cản đường, Koutarou nhớ rằng mình cũng từng nghe những lời đó trước đây. Đó là những lời mà Kiriha đã nói khi lần đầu gặp nhau. Cô có lẽ đã nói những lời đó nhằm khiêu khích cậu nhưng thấy cô đang chối bỏ những lời ấy bây giờ khiến cậu cảm thấy an tâm hơn.

“Người có hiểu không vậy, Tayuma!? Nội việc cho người mặt đất thấy tàu ngầm lòng đất đã đủ nguy hiểm lắm rồi! Dám động binh chỉ sẽ tạo nên chiến tranh mà thôi!”

“Đó mà thứ mà ta mong muốn! Ta sẽ nguôi đi mối thù hận ngàn năm trong cuộc chiến và cho thế giới này biết về sức mạnh của Shijima clan và đoạt lại mặt đất dồi dào này!”

Vai trò của Kiriha đã thay đổi. Trong quá khứ, Koutarou đã ngăn đường Kiriha, nhưng giờ Kiriha mới là người sẽ ngăn Tayuma lại.

(Kiriha-san đang nghiêm túc....)

Việc Kiriha đang cố gắng thuyết phục Tayuma là bằng chứng cho những điều mà cô nói khi nãy là sự thật. Koutarou tin tưởng cô nhưng thấy cô hành động khiến cậu cảm thấy vui hơn.

“Nực cười! Chỉ vì ông ám ảnh với việc chiến đấu với người mặt đất mà đem lại diệt vong lên người lòng đất chúng ta sao!?”

“Chỉ cần ta chiến thắng trước khi chuyện đó xảy ra là được! Dù không thể thì vẫn còn đó niềm vinh dự! Những người lòng đất thà chết bất khuất như những con sói còn hơn là vật vờ sống như loài chó!”

“Những con sói chẳng phải lúc nào cũng chiến đấu! Ông chỉ là một con chó điên thôi!”

“Con bé hỗn xược!”

Giận dữ bởi bị gọi là chó điên, Tayuma giơ cánh tay phải.

Và khi gã làm thế, 8 người cả nam lẫn nữ xung quanh hắn giơ vũ khí ra. Những vũ khí ấy trông khác với những vũ khí hiện đại, chúng như những vật phẩm bằng gỗ như Karama và Korama vậy. Không chỉ giống mà chúng cũng là vũ khí tâm linh được tạo dựa trên cùng một công nghệ.

“Kiriha-san!?”

“Ồn mà, Koutarou.”

Koutarou bắt đầu thấy hoảng hốt khi những khẩu súng nhắm về phía Kiriha. Nếu họ chỉ đàm phán không thì cậu không định làm phiền nhưng nếu nó biến thành cuộc chiến thì cậu không thể đứng yên. Cậu không thể truong mắt làm nơ đợi cho súng lên cò. Nhưng Kiriha chỉ điềm tĩnh nhìn Tayuma.

“... Tayuma, ông hiểu việc chĩa súng vào tôi có nghĩa là gì không?”

“Ta chỉ cần báo cáo với Daiha-dono rằng chỉ huy đã bị phản bội và giết bởi một tên mặt đất, thế là xong.”

“Ra đó là kế hoạch của ông ngay từ đầu à.”

Tayuma đã lên kế hoạch giết Kiriha từ trước. Thế nê hắn mới xuất hiện ngay trước cô. Nếu gã báo cáo rằng Kiriha đã bị giết bởi một người mặt đất, người lòng đất sẽ tiến hành một cuộc xâm lược vũ tranh. Đó là kế hoạch của gã.

“Nói thế nhưng chỉ giết cô luôn thì còn gì vui. Đầu tiên là -”

Tuy nhiên, trước khi Tayuma có thể chuyển sang phần tiếp theo của kế hoạch, một giọng quen thuộc đã vang trong tai Koutarou và Kiriha.

“Ta đã tìm thấy các người rồi, người lòng đất! Tránh ra khỏi họ ra!”

“Các người là ai!”

Bất ngờ trước giọng nói, Tayuma nhanh chóng quay sang. Đó là giọng phát trên mái của một trò chơi gần đó.

“Red Shine!”

“Blue Shine!”

“Green Shine!”

“Yellow Shine!”

“Pink Shine!”

“Chúng ta là Biệt đội Mặt trời, Sun Ranger!”

Với bộ đồ rực rỡ, mỗi người một thế, đó là những anh hùng công lý.

“Ở đâu có tình yêu và công lý! Trong thế giới này-”

“Khai hỏa!”

Trong khi Sun Ranger vẫn đang giới thiệu mình, Tayuma đã ra lệnh cho người của gã tấn công. Và thế là 8 tên lính chĩa vũ khí về Sun Ranger và bóp cò.

Thứ bay ra khỏi súng không phải đạn mà là những năng lượng tâm linh được cô đọng. Chúng là những khẩu súng tâm linh. Những beam phát ra từ nó có công hiệu như khi Sanae dùng poltergeist của cô để tấn công trực tiếp vậy. Tuy nhiên, do beam được cô đọng nên nó mạnh hơn nhiều so với đòn tấn công của Sanae.

“Aaa, bọn này vẫn chưa giới thiệu xong mà!!”

Một vụ nổ lớn phát ra ngay chỗ Sun Ranger. Hỏa lực của khẩu súng quá mạnh nên 8 phát đủ gây ra một vụ nổ lớn và thổi bay Sun Ranger.

“Chúng ta chỉ mới xuất hiện và đây là thứ mà chúng ta phải nhận sao!?”

“Dù tôi đã phải chuyển sang mặc bộ màu xanh~!!”

“Không~ Baron~sama!!”

“Ahh, gói khoai tây chiên của tui~”

“... Chúng ta đen như than rồi.”

Sun Ranger bị thổi bay về nên một đường parabol tuyệt đẹp. Dù họ đã bị đá bay ngay khi mới xuất hiện nhưng nhờ sức mạnh của bộ đồ nên đã sống sót mà không gặp phải vết thương nghiêm trọng nào.

“Mấy người đó đến đây để làm gì chứ...?”

Nhìn đám người kia bay đi khỏi, Koutarou thở dài.

Sun Ranger đã xuất hiện sau khi có cảm biến phát hiện tàu ngầm lòng đất. Thực ra thì họ cũng y như hôm qua, sau cùng thứ họ dò ra lại là hai con haniwa của Kiriha nhưng thứ đập vào mắt họ lại là chiếc tàu ngầm kia trong khi họ đang tìm kiếm tín hiệu từ Kiriha.

“Tayuma-sama, tôi tin là chúng là lũ trò ngại đã được báo cáo.”

“Ra là thế, ra là chúng đã nhận ra hành tung của ta nên đến cản đường à. Chấm chỉ thật đó, nhỉ? Kukuku.”

Tayuma đã dùng chiếc tàu ngầm của mình để điều tra mặt đất chuẩn bị cho cuộc xâm lăng. Một biệt đội khác nhóm Sun Ranger đã thành công ngăn cản nhóm trinh sát. Sun Ranger số nhọ không có gặp đội trinh sát mà gặp ngay lực lượng quân đội lòng đất.

“Karama, Korama, toàn lực lập lá chắn tâm linh! Sử dụng vũ khí thiên nhiên để tấn công và tập trung phần còn lại năng lượng cho lá chắn!”

“Rõ Ho”

“HoHo~”

Nhưng sự xuất hiện của Sun Ranger không phải vô ích, Kiriha đã tận dụng khoảng thời gian 8 tên lính mất cảnh giác với bộ 5 kia để ra lệnh hai con haniwa chuẩn bị chiến đấu. Haniwa bay lại chỗ cô và bao một lớp lá chắn màu vàng quanh chúng với Koutarou và Kiriha. Tấm chắn tâm linh này được chúng tạo nên rất dày, đủ để chịu được đòn tấn công từ cả 8 người kia. Sau lá chắn hoàn thành, lửa và điện thứ mà hai con haniwa tính dùng để tấn công bắt đầu phùng lên trên cơ thể của chúng.

“Ồ, đám người máy mà nhà Kurano vẫn tự hào đây sao? Tuy nhiên, không như đám được thiết kế chỉ để phòng thủ như chúng, của chúng ta là hàng chuyên biệt để chiến đấu!!”

Một con búp bê gốm cao một mét lơ lửng bên cạnh Tayuma. Con búp bê đó trông như được làm từ gốm như Karama và Korama vậy, nhưng hình thù vuông vắn à thiết kế hung dữ hơn. Con búp bê đó là một vũ khí người máy như hai con haniwa của Kiriha.

“Đầu tiên thì ông dùng số lượng để tấn công, còn giờ thì là quân lực sao? Sự anh dũng nhà Shijima rề rúng như vậy à.”

“Cô thích nói thì nó. Chiến tranh là như thế đó! Jakko! Kích hoạt trung hòa trường tâm linh!”

“Gaaaa.”

Nhận được lệnh của Tayuma, con búp bê đất nung rống lên và bắt đầu tỏa ra thứ ánh sáng màu cam. Sau đó, nó tiến lại chỗ hai con haniwa.

“Nee-san! Hẳn bắt đầu ăn mòn lá chắn tâm linh của bọn em!”

“Tệ rồi Ho~ Bọn em thua thiệt về máy phát đầu ra Ho~”

Khi con búp bê kia lại gần, ánh sáng màu vàng bao lấy Koutarou và Kiriha bắt đầu mờ đi. Đó là do khả năng của nó cho phép phá hủy những lá chắn tâm linh khác.

Với một bên tạo là chắn còn một bên phá hủy thì bên nào mạnh hơn sẽ thắng. Trong hoàn cảnh đó thì Karama và Korama đang gặp bất lợi. Hai con haniwa chỉ cao 30cm làm sao so được với con búp bê đất nung cao 1m. Bởi sự khác biệt về kích thước, chúng cũng thua thiệt về sức mạnh so với con búp bê. Cứ thế này, tấm khiên của chúng sẽ sớm bị bung ra.

“Tayuma, ông đã nói rằng ông sẽ không ngừng chiến dù thế nào chăng nữa?”

“Câu hỏi ngu ngốc! Giờ chúng ta đã lên mặt đất, đâu thể về tay không chứ!”

“Tôi đã hiểu, đã vậy, tôi cũng chơi tới cùng với ông.”

Trước khi Kiriha nói hết, cô lắc và nắm chặt cánh tay trái. Trước khi có ai khác nhận ra, cánh tay ấy đã được bao bởi một găng tay màu xanh dương. Đó

là một vũ khí đến từ kho vũ khí của Kiriha trong căn cứ bí mật.

“Tôi chắc chắn không để ông cướp đi mọi thứ đâu!”

Chưa từng cầm một vũ khí cho đến nay, Kiriha giờ đã trang bị một trong số chúng. Vì mong muốn một giải pháp hòa bình nên cô đã đưa vũ khí lên để ngăn chiến tranh bùng phát dù thế nào đi nữa.

“Wahaha, một mình người thì làm được gì chứ!?”

Tayuma khinh khỉnh cười Kiriha. Đã nắm chắc phần thắng, hắn giờ đang coi thường cô.

“Không một tên nào trên lòng đất này là đồng minh của cô cả! Kẻ mà cô cố bảo vệ sẽ không bảo vệ cô! Sao cô không đứng sang một bên mà ngắm nhìn tương lai, cô chiến đấu chỉ tổ mang họa vào mình thôi!”

Tayuma giương vũ khí của hắn và chìa nòng về tàu trượt siêu tốc.

“Chết tiệt, Tayuma! Tôi sẽ không để ông tấn công mặt đất!”

Khi thấy Tayuma chìa vũ khí về tàu trượt, thậm chí đến Kiriha điềm tỉnh cũng bắt đầu hoảng loạn. Công viên giải trí này rất quan trọng với Kiriha, và trong các trò chơi của nó thì trò tàu trượt còn đặc biệt hơn cả. Kiriha ngay sau đó đưa bàn tay trái đeo găng xanh của mình hướng lên Tayuma.

Tuy nhiên, đám đàn em của Tayuma đã đứng ngang đường, ngăn Kiriha lại. Chúng đều chìa súng về Kiriha và bởi thế mà cô không thể tấn công Tayuma được.

“Kur!”

Vòi lá chắn của Karama và Korama đã bị con búp bê phế bỏ, đàn em của Tayuma đã có thể xâm nhập vào. Nên Kiriha không thể bắt cản tấn công để lũ chúng nó có cơ hội phản công được.

“Kukuku, kì quái làm sao khi cô cố bảo vệ thứ tạm nham như nó.”

Tayuma từ từ hướng về trò tàu trượt như thể cố để cho Kiriha xem.

“Dừng lại, Tayuma!”

“Giọng của cô dễ nghe hơn rồi đó. Ta tự hỏi giọng cô sẽ ra sao nếu ta bắn hạ cái đồng tạp nham yêu dấu của cô nhỉ?”

Tayuma nhạo báng Kiriha khi hắn đưa tay lên cò súng.

Tuy nhiên, trước khi hắn có thể bắn thì một nắm đấm của ai đó đã lao vào hắn.

“Gura!?”

“Đừng có gây chuyện, tên khốn!”

Nắm đấm đó thuộc về Koutarou, người mà Tayuma hoàn toàn quên khuấy. Nhưng hắn quên là phải, ai mà nghĩ một tên mặt đất tay không tác sát lại có thể làm gì. Kiriha cũng bất ngờ như thế, đôi mắt cô mở to.

“Koutarou!?”

“Có những thứ mà ông không được phép làm!”

Koutarou hét lên với Tayuma người mới ngã ra đó. Cậu đang nổi giận lôi đình. Cậu hoàn toàn quên đối thủ của mình là ai và rằng hắn đang được trang bị thế nào. Cậu chỉ có nhớ một điều, là rằng cậu chắc chắn không thể dung thứ cho hành động của Tayuma.

“Đây là nơi để mọi người tạo nên những kỉ niệm!”

“Thật nực cười!! Gì cơ chứ!? Bọn tao đéo quan tâm đến nó!!”

Tayuma chùi mồm mình rồi đứng lên. Do bị ăn đấm từ Koutarou nên nó giờ đang chảy máu. Niềm kiêu hãnh của Tayuma không cho phép gã chấp nhận việc bị một tên nhóc đánh bị thương. Hắn lườm Koutarou đầy phẫn nộ.

“Tôi không cho phép kẻ dám gọi nơi đây là nực cười xâm lược mặt đất! Kiriha-san sẽ không bao giờ gọi nó như thế!”

“Đừng có mà hống hách, tên nhóc! Đã vậy, tao giết mày đầu tiên!”

Koutarou lắc người để đầu Tayuma lần nữa. Đã hạ cậu, Tayuma đã chỉ cây súng mình về Koutarou. Bởi khoảng cách quá gần nên Tayuma khó mà nhắm trượt Koutarou được.

Tuy nhiên, khẩu súng của Tayuma không bắn lên một lần nào nữa. Đột nhiên, một vài laser beam dội xuống từ trên không và trúng vào khẩu súng của gã. Đòn tấn công ấy đã phá hủy khẩu súng và khiến hệ thống mạch điện trong nó rơi vãi khắp mặt đất.

“Cái gì!?”

“Làm tốt lắm Theia!!”

Koutarou sau đó vung nắm đấm

Cú đấm dính thẳng vào mặt Tayuma đang còn sững sờ. Bị ăn đấm giữa mặt lần nữa, Tayuma ngã sòng soài.

“Đừng có mà ‘Làm tốt lắm Theia’, mà phải là ‘Cảm ơn người, công chúa!’”

Giọng của Theia vang lên từ phía trên Koutarou. Ngay sau đó, một cỗ máy như chiếc tàu bay dài một mét, đầy mạnh mẽ và nhỏ gọn đáp xuống cạnh cậu. Đó là chiếc tàu bay mà Theia đã dùng để theo dõi Koutarou và Kiriha hai ngày qua.

“Người đã cứu ta rồi, công chúa.”

“Ngươi đúng là lúc nào cũng bất cần, thật là...”

Giọng kinh ngạc của Theia phát ra từ trên chiếc chiến cơ kia. Chiếc chiến cơ đã ở sẵn trên đầu Koutarou và Kiriha và sẽ bảo vệ họ nếu có gì nguy hiểm xảy ra.

Theia đã ra dấu để mình Koutarou thấy và tìm kiếm cơ hội để cùng nhau tấn công. Cuối cùng, Koutarou kiên nhẫn mà tấn công Tayuma trước nên mọi kế hoạch đã vỡ lở.

“Theia, đừng nói chuyện phiếm nữa và đưa kiếm đây!”

“Không được thế, phải nói là ‘Xin hãy trao cho thần thanh kiếm, thưa công chúa!’”

Khi Tayuma bị tấn công, lũ đàn em sẽ không chỉ biết đứng nhìn không.

Một nửa trong số chúng hướng nòng từ Kiriha sang Koutarou. Nhưng khi đó, Koutarou đã sẵn sàng chiến đấu. Cậu đã lôi thanh kiếm từ hõ đen và rút ra ngoài không khí, nắm nó bằng hai tay và vào thế. Đó là thanh kiếm báu, Saguratin, thanh kiếm được khắc con dấu bông hoa hoàng kim của Theia. Và tư thế của cậu là tư thế dùng kiếm cổ của Forthorthe.

“Thả khói!”

Khi Theia dứt lời, một làn khói bao lấy Koutarou. Làn khói được tạo ra từ quả cậu của chiếc chiến cơ nhỏ. Với phản ứng hóa học nhanh chóng, một lượng khói được tạo ra và nhanh chóng che đi tầm nhìn của quân địch.

“Đồ ngốc! Tôi cũng chẳng thấy gì này!!”

Koutarou hạ trọng tâm và phàn nàn với Theia. Trong khi đám thuộc hạ của Tayuma không thấy gì trong làn khói thì Koutarou cũng vậy.

“Bình tĩnh, Koutarou! Tất cả đều theo kế hoạch hết rồi!”

Ngay sau đó, Koutarou cảm thấy sự hiện diện quen thuộc quanh cổ mình.

“Làm em đó à, Sanae!?”

“Phải rồi đó!”

Cậu sau đó nghe thấy giọng Sanae ngay bên tai. Sanae đã thấy Koutarou trong làn khói và bám vào cậu như mọi khi.

“Em sẽ tìm kẻ địch cho anh!”

Như Sanae nói, Koutarou có thể thấy vài ánh sáng từ bên trong làn khói. Ánh sáng đó mang dáng người, đang cẩn thận di chuyển trong làn khói.

“Cái gì thế!?”

“Nó là thứ đảo ngược với việc em có thể cảm giác vị thứ anh ăn! Em đang cho anh thấy thứ mình có thể thấy!”

“Ra là vậy, tiện thật đấy!”

* {Koutarou đã biết khả năng này của Sanae từ tập trước nhưng đã bị Maki xóa kí ức}

Đã hiểu được tình hình, Koutarou đã bắt đầu chạy.

Ánh sáng đó đều là người. Cậu có thể nhận ra đâu là Kiriha do cô có hai con haniwa đi kèm, nghĩa là đám còn lại là tay chân của Tayuma hết. Cậu không thể lơ cơ hội này được.

“Anh phải khen em nhiều vào sau khi kết thúc vụ này đó~”

“Rồi, anh biết rồi.”

Dùng thanh kiếm của mình, Koutarou phá hủy vũ khí của đám thuộc hạ hết cái này đến cái khác. Koutarou và Sanae không có kí ức về nó nhưng đây là lần thứ hai mà cả hai làm điều này. Bởi thế mà Koutarou dễ dàng thích nghi với tình hình hơn.

“Đây không phải là cách một hiệp sĩ nên chiến đấu nhưng...”

“Không, cô là thiên tài đó, Theia!”

Koutarou dùng sống kiếm của mình đã hạ tên thuộc hạ không còn vũ khí bất tỉnh. Do đột nhiên bị che mắt nên chúng không có cách nào tránh được sự phục kích từ Koutarou. Chúng hoảng loạn và chĩa súng lung tung, nhưng thế là không đủ để cứu vãn chúng khỏi hoàn cảnh hiện tại.

“T-hật sao? Người nghĩ thế thật sao?”

“Phải, tôi nợ cô một lần rồi đó.”

Đúng là kiểu đánh một phía thế này không phải phong cách của một hiệp sĩ. Nhưng Koutarou cảm ơn bởi cậu không phải lao vào một cuộc tử chiến. Do Koutarou biết điều ước của Kiriha, cậu càng cảm ơn nó nhiều hơn. Đó là tại sao cậu mới khen kế hoạch của Theia.

“Koutarou, khói đang tan.”

Sau khi Koutarou đã hạ được 4 tên thuộc hạ đang nhắm vào mình, quả cầu hết khả năng tạo khói và khói tan đi. Do công viên giải trí này gần biển nên gió sẽ nổi lên khi trời về gần tối. Ngay khi khói không còn được tạo nữa, nó nhanh chóng tan đi.

“Ra là cậu đã dọn xong bên kia luôn rồi à. Làm tốt lắm, Satomi-kun.”

“Bạn chủ nhà.”

Ngay khi làn khói tan đi, bốn thuộc hạ khác của Tayuma cũng đang nằm đo đất. Đứng ở chỗ khi nãy chúng đứng là Shizuka đang đeo một chiếc kính bảo hộ lớn. Cô đã nhân cơ hội làn khói mà lao vào hạ bốn tên thuộc hạ đang nhắm vào Kiriha.

“Ta vui là cô đã an toàn, Shizuka.”

“Như là một võ sư thì dùng chiếc kính bảo hộ này là chẳng đáng. Đúng ra nên dùng tâm nhãn.”

Đáp lại lời Theia đang đứng trên chiếc tàu bay không người lái, Shizuka cời chiếc kính ra. Chiếc kính bảo hộ ấy cho phép người dùng thấy được tia hồng ngoại, thứ giúp cô nhìn xuyên qua làn khói.

“C-hết tiết, không ngờ cô đã mai phục ta...”

Tayuma đã bị đánh ngã bởi Koutarou vài giây trước đã đứng lên. Khi gã ta làm vậy, con búp bê rời khỏi Karama và Korama và tiến lại để bảo vệ gã.

“Thế người tính sao đây, Tayuma? Người vẫn còn muốn đánh chứ?”

Kiriha tiến tới chỗ Tayuma với chiếc găng tay xanh dương trên tay trái. Cô đã xác định là sẽ dùng nó nếu cần thiết.

Mặc cho bất lợi, Tayuma ném cho Kiriha cái nhìn lạnh lùng và trắng tráo.

“Còn phải hỏi! Nếu ta có thể cho cô thí mạng tại nơi đây, người lòng đất sẽ chọn chiến tranh!”

Thậm chí Tayuma và đám người của hắn có bị đánh bại tại đây nhưng miễn là Kiriha chết, những người khác của phái cấp tiến sẽ theo túng sự thật và kích động người lòng đất. Như thế thì kết quả sẽ theo như ý mà hắn muốn. Gã chỉ cần lo đi sự thắng hay thua của mình mà thôi.

“Ông nghĩ mình có thể làm thế trong hoàn cảnh hiện tại sao?”

“Ta không thể.”

Kiriha và Koutarou cùng những người khác đã bao lấy Tayuma. Thậm chí hắn biết giết Kiriha rất chi là khó khăn. Thế nhưng hắn vẫn cười.

“Tuy nhiên, kẻ thí mạng không nhất thiết phải là cô!”

Tayuma cười ré lên. Như thể là hắn đã dự đoán trước việc này.

“Ra thế, đích nhắm của ngươi không phải tôi mà là-”

Ngay khi đó, Kiriha nhận ra mục đích của Tayuma.

“Jakko, giải phóng thiết bị an toàn!”

“Gaaa.”

“Karama, Korama! Tập trung trường tâm linh quanh con người máy ấy! Cực đại luôn đi! Dù cho các em có bị đoán mạch chẳng nữa! Phải ngăn nó lại!”

“Cô muộn rồi! Jakko, tự hủy đi!”

“Gaaa.”

Kiriha và Tayuma đã ra lệnh cùng lúc. Nhưng mệnh lệnh của hắn ngắn hơn nên đã kết thúc trước. Karama và Korama không còn kịp trở tay. Dù có thể, chúng đã yếu đi sau sự xói mòn khi này nên không có chắc là chúng có thể chặn được vụ nổ.

“Kukuku, hahahaha, ta thắng rồi!”

Tin chắc phần thắng, Tayuma bật cười. Mọi thứ đã đi đúng như kế hoạch của gã.

Chiến lược của gã có hai mục tiêu.

Thứ nhất là tự tay ám sát Kiriha. Nếu nhiệm vụ đó bất thành thì sẽ hắn sẽ chuyển sang mục tiêu thứ hai.

Mục tiêu thứ hai là tự hủy con búp bê đất nung và tự lấy hắn làm vật thí mạng. Dù nó không ảnh hưởng tới Kurano clan nhưng Shijima clan sẽ bị tác động đáng kể. Nếu họ lo tin rằng Tayuma đã bị người mặt đất tấn công và con búp bê của gã bị phát nổ trong quá trình đó, Tayuma sẽ trở thành người chết vì nghĩa là nạn nhân trước những tên mặt đất tàn nhẫn. Và nếu màn tự hủy ấy kéo theo cả Kiriha, thì kết quả còn khả quan hơn nhiều.

Lý do đằng sau việc vài nhóm trinh sát đụng độ biệt đội chiến đấu của mặt đất. Nhờ nó mà chúng có thể đổ lỗi cho những biệt đội ấy. Thực tế thì đúng là Sun Ranger có xuất hiện, đó là tại sao Tayuma không tấn công Kiriha cho đến lúc đó.

Ngay khi Sun Ranger xuất hiện, chúng chỉ còn việc là tiêu diệt Karama và Korama để hủy những bản lưu chi tiết sự kiện của chúng. Lý do mà Tayuma mang một con búp bê với khả năng trung hòa trường tâm linh là chắc chắn rằng Karama và Korama sẽ bị hủy diệt. Toàn bộ điều hắn cần phải làm sau đó là câu giờ cho đến khi tám chắn bị bao mòn đi.

Do thất bại nên hắn đã cho con búp bê tự hủy và tự thí mạng mình. Nếu có thể thì lời cả Kiriha chết chùm không thì vẫn hủy được Karama và Korama. Một mình lời khai của Kiriha không thể chống lại được lời khai của phái cấp tiến. Nghĩa là chỉ cần Tayuma chết đã đủ tác động đến quan điểm của người lòng đất về người mặt đất rồi.

“Như thế này, người lòng đất sẽ lấy lại sự vinh quang của mình! Và ta sẽ đứng ngang hàng với những anh hùng trong lịch sử!”

Đây là chiến thắng của Tayuma. Con búp bê đất nung sẽ phát nổ Tayuma sẽ chết. Cùng lúc, hai con haniwa cũng sẽ bị hủy, không còn bằng chứng để lại. Lợi dụng tình cảnh đó, phái cấp tiến sẽ hô hào việc hủy diệt người mặt đất. Kì nguyên chiến tranh mà Tayuma mong muốn sẽ bắt đầu.

“C-cái gì!?”

Cho đến khi vụ nổ bị chặn trường năng lượng tâm linh của Karama và Korama, thứ đáng ra không thể nào dựng lên kịp.

“Thật hoang đường! Làm sao có thể!?”

Trường lá chắn được cho là dựng lên quá trễ khi mà mệnh lệnh của Tayuma nhanh hơn. Và thậm chí có kịp thì lá chắn đó đã bị xói mòn bởi con búp bê. Dù cách nào thì chúng không thể cản được vụ nổ được.

“Có vẻ là vụ nổ nhỏ hơn là tôi tưởng.”

Không lỡ cơ hội khi mà Tayuma còn sững sốt, Kiriha áp sát lại gần. Gã đã nhận ra điều đó, nhưng do dư chấn từ việc kế hoạch phá sản quá lớn nên hắn không thể cử động.

“Đừng có đùa ta, không thể nào như thế được! Chắc chắn có nhầm lẫn nào đó!”

Tayuma không thể chấp nhận chuyện này. Sức mạnh con búp bê đất nung thừa sức kết liễu gã. Do hắn đã xác nhận vô số lần qua sự mô phỏng, không thể nào nhầm được. Karama và Korama đáng ra không thể chặn được vụ nổ. Nhưng giờ vụ nổ đã chặn được còn Kiriha đã áp sát lại gần.

“Vậy thì đơn giản là nữ thần tạo hóa ghét ông rồi!”

Găng tay trên tay trái của Kirihia tỏa sáng. Găng tay có khả năng biến năng lượng tâm linh của người dùng chuyển hóa thành lửa và điện. Và lúc này, năng lượng của Kirihia đã được chuyển hóa thành dạng điện.

“Chiến tranh sẽ bắt đầu! Ta sẽ trở thành anh hùng! Lịch sử người lòng đất sẽ-”

“Cho phép tôi khuyên ông vài lời.”

Bàn tay trái của Kirihia đâm lún sâu vào cơ thể của Tayuma khiến hắn hét lên. Ngay lập tức, dòng điện quanh tay cô chạy khắp cơ thể của Tayuma.

“Guahah.”

Do được điều chỉnh chính xác nên dòng điện chỉ hạ Tayuma mà không khiến hắn mất mạng.

“... Lần tới, đừng có mà quên cầu nguyện. Vì lợi ích của bản thân ông đó...”

Tayuma bất tỉnh và ngã lún quay ra đất. Thấy thế, Kirihia phần nào đó tỏ ra buồn bã lộ trên khuôn mặt.

“A, có vẻ mọi chuyện đã kết thúc êm đẹp.”

Một ai đó đã ngắm nhìn trận chiến của Kirihia và Tayuma từ xa. Tuy nhiên, đó không phải nữ thần tạo hóa mà Kirihia đã nhắc tới, mà là một cô gái trong bộ đồ hồng lờ lợt. Cô gái ấy không ai khác ngoài mahou shoujo của chúng ta, Rainbow Yurika.

“Giờ mình đã có thể trèo xuống rồi.”

Vượt qua sự sợ hãi, cô đã trèo lên một cái cột cao và quan sát trận chiến của Koutarou từ xa và hỗ trợ họ bằng ma thuật nếu cần thiết.

“Mình cảm giác là mình khá giỏi trong việc sử dụng ma thuật trong bí mật đó chứ.”

Và từ trên đó, cô đã bao bọc lấy vụ nổ của cô búp bê.

Yurika đã ra một ma pháp phòng thủ vào bên trong trường lá chắn của Karama và Korama. Sức mạnh của vụ nổ là vô cùng lớn nhưng nhờ hai lớp lá chắn ma thuật và tâm linh, họ đã may mắn cản được nó.

Họ gần như không làm kịp nhưng Yurika làm cách nào đó đã thành công. Không một ai biết, nhưng người hùng hôm nay là Yurika.

“Giờ mình chỉ cần về chỗ Ruth-san và mọi người, thế là ổn.”

Tuy nhiên, không như những lần trước, lần này cô cảm thấy vui khi chẳng ai biết về công việc của cô. Vấn đề chỉ được giải quyết nếu tự thân vận động. Nếu biết rằng được trợ giúp bởi ma thuật thì sẽ có rất nhiều người từ bỏ việc cố gắng. Đó là một dấu hiệu khác đánh dấu sự trưởng thành của Yurika.

Và nó cũng là vì lợi ích của Yurika. Cô muốn là một cô gái bình thường càng lâu càng tốt.

“... Nhưng làm sao để xuống bây giờ...?”

Do dùng ma pháp quá đà nên Yurika tạm thời hết ma lực. Bởi thế mà cô không thể trèo xuống khỏi cột trụ mà cô đã trèo lên.

“Cứu mình với ~ Satomi-san!!”

Với Yurika, hơn là việc bị mọi người biết việc cô giúp đỡ họ, giờ đây cô quan tâm tới việc có thể sống sót qua được cơn hiểm nguy này hay không.

Phần 4

Một vài ngày sau, một cuộc họp tác chiến nữa được tổ chức tại hang ổ của Sun Ranger. Cuối cùng thì họ đã quyết định được màu sắc cá nhân cho cả năm, nhưng hôm nay họ đều đang mặc một màu trắng. Tồn thương mà họ phải gánh sau vụ nổ và những vật vỡ bắn ra cũng là khá. Tất cả họ giờ đang băng bó toàn thân.

“Mọi vấn đề cũ đã được giải quyết và chúng ta cũng đã xác nhận là có địch hoạt động ở trong vùng, nhưng giờ một vấn đề mới đã phát sinh.”

Như lần trước, giáo sư Roppongi đang viết lên bảng.

“... Là rằng chúng ta yếu về lừa ra.”

“Một cơ hội thắng cũng chẳng có.”

White Shine với mái tóc lòi ra khỏi đám băng trùng vai. Khi cậu ta làm thế, White Shine nhỏ hơn cạnh cậu lên tiếng.

“Hon nữa thì ở những vùng khác, địch thấy đồng minh của chúng ta là chạy, nhưng ở đây thì lại đập chúng ta.”

“Phải, chúng bắn ta không chút do dự luôn. Chưa kể là hỏa lực của chúng rất mạnh nữa.”

White Shine đeo kính dâm nói cay đắng. Anh ta rất tự tin về khả năng khống chế vũ khí bằng tay của mình, nên thất bại này khiến anh ta bất mãn.

“Vội lại là chúng ta đã được cứu bởi sức mạnh của bộ đồ này. Việc chúng ta còn sống đúng là vì diệu mà.”

“Minh tưởng chết rồi khi mà Megu-chan ngã đè lên mình.”

“Daisaku-kun, cậu không cần phải nói chuyện đó!”

Khi White Shine béo bị thổi bay, hắn đã trở thành tấm đệm đáp của nữ White Shine. Thế nên vết thương của hắn có phần nặng hơn. White Shine nữ cảm thấy có lỗi nhưng cô khá là ương ngạnh nên đã phản bác.

“Bên cạnh đó là người lòng đất đã bị đánh bại bởi những người dân tình cờ ở đó.”

“Nghĩa là vũ trang của chúng rất mạnh nhưng đám lính của chúng chẳng là gì sao?”

“Có vẻ là thế. Chúng dường như mới chỉ được tập hợp lại.”

“Hiểu rồi... ra chúng cũng giống chúng ta, nhưng thắng thua lại quyết định bởi hỏa lực...”

“Nếu sự phỏng đoán là chính xác.”

Roppongi và White Shine tóc ngắn gật đầu với nhau. Tuy nhiên, White Shine nhỏ con người đã lắng nghe cả hai lại có ý kiến khác.

“Nhưng có thể rằng những người dân đã đánh bại chúng là trường hợp đặc biệt. Đó là Baron Demon-san và những người khác mà, đúng chứ?”

“Đúng rồi! Baron-sama mạnh lắm cơ!”

Nghe thấy cái tên Baron Demon được nhắc tới, đôi mắt của White Shine nữ sáng lấp lánh lên. Với cô, Baron Demon đã là một vị thần. Sau khi nghe về chiến thắng của anh ta, cô còn cảm giác như đang mơ.

“Không~ mình muốn được bắt và hành hạ bởi Baron-sama càng sớm càng tốt! Ufu, ufu, ufufufu...”

“... mặt trái của Megu-chan, nếu một người thường có thể thắng, chẳng phải mọi chuyện đã khác nếu chúng ta cố gắng hơn nữa sao?”

White Shine mập tóm tắt lại câu chuyện.

Nếu Baron Demon có thể vượt qua được sự khác biệt về hỏa lực bằng kỹ năng, họ cũng có thể làm điều tương tự nếu cố gắng. Và hơn thế, họ có lợi thế để làm điều đó hơn Baron bởi họ còn có bộ đồ của mình.

“Daisaku-niichan, ý anh là chúng ta nên luyện tập và nghĩ ra các chiến lược sao?”

“Phải.”

“Luyện tập à, đó là nghề của tôi.”

“Chiến lược à... này, tôi mới nghĩ sao ta không chỉ nấp một chỗ mà tia chúng nhỉ? Chúng ta có mấy dò mà.”

“Đồ ngốc, anh muốn bị la bởi Baron-sama nữa sao?”

“Vậy ta tăng số lượng-”

“Đừng phiền nhiễu nữa đi! Hayato, anh chẳng hiểu gì cả!! Anh có nghe Baron-sama đã nói gì không thế!?”

“K-hông phải thế, nhưng...”

Cuộc thảo luận trở nên phức tạp lần nữa. Trận chiến đầu họ có thể thua nhưng nhục khí cả đám còn cao lắm. Họ muốn có thể lần tới có thể đạt được kết quả sau khi đã điều chỉnh. Mọi thành viên đều chia sẻ với nhau cùng mong ước đó.

Họ cuối cùng cũng có thể làm công việc của mình sau khi giáng chức, nên một hay hai thất bại chẳng đáng là bao. Dù có thua hay bị đem làm trò cười thì họ sẽ vẫn đứng lên bao nhiêu lần như thế. Ít nhất ở mặt này, họ có thể được coi như những anh hùng.

Cuộc chiến của biệt đội Mặt gò, Sun Ranger, mới chỉ bắt đầu thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha! ? Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tàu lượn siêu tốc

Phần 1

Thứ hai, ngày 21 tháng 12

Sau khi Kiriha tóm được Shijima Tayuma, kế hoạch của hắn đã hoàn toàn sụp đổ. Những bản ghi chép lại của Karama và Korama được dùng như bằng chứng cho Kiriha. Hắn ta hiện đang trong quá trình bị điều tra và thử thách.

Và với kế hoạch của Tayuma bị phơi bày trước thế giới, những đối thủ chính trị của Kiriha, phái cấp tiến, tạm thời bước ra khỏi chính trường. Do quan điểm của người lòng đất đã thay đổi, chúng cũng chẳng thể làm được gì. Thậm chí giờ mà Kiriha có chết thì mọi tội lỗi sẽ đổ lên phái cấp tiến mà thôi. Chúng phải đợi qua cơn bão trước khi có thể tiếp tục hoạt động.

Và kết quả là bên Kiriha đã trở nên bình yên trở lại.

Sau khi đã sống sót sau vụ việc kia, cô dùng kì nghỉ đông để đến công viên giải trí thêm lần nữa cùng với Koutarou như là lời cảm ơn cậu.

“Cậu không cần phải cảm ơn tớ đâu mà.”

Tuy nhiên, với Koutarou, cậu thấy mình chẳng làm gì nhiều đến mức được cảm ơn cả. Do cậu đã trở thành bạn của Kiriha, nên rõ ràng là cậu sẽ giúp cô rồi.

“Đừng nói thế chứ. Mình thích nơi này, có nhiều thứ mình chưa thử.”

Tuy nhiên, có vẻ đó chỉ là cái cớ. Thực tế Koutarou chỉ hàng đính kèm để cô nàng có thể chơi tàu lượn thôi. Do lúc trước tên Tayuma xuất hiện nên cô đã bỏ lỡ cơ hội đó. Cô đã quyết định chắc chắn sẽ phải chơi nó hôm nay, nên từ sáng cô đã tỏ ra rất háng hái rồi.

“Vậy thì được...”

“Tốt lắm, mình vui là cậu có thể tận hưởng cùng mình.”

“Cứ để đó cho tớ. Chơi là nghề của chàng mà ị.”

Cả hai đi qua công viên để hướng tới chỗ tàu lượn. Tuy nhiên, trước đó, Koutarou đã dừng lại vì một vài lý do. Chú ý đến điều đó, Kiriha cũng dừng lại và gọi cậu.

“Sao thế?”

“Đằng kia. Tớ nghĩ là chiếc hồ đã được sửa.”

Koutarou quay mặt một chút đến chỗ nơi mà Tayuma đã xuất hiện cùng con tàu ngầm lòng đất của hắn, tạo nên một cái hồ lớn trên mặt đất. Có một vài công nhân đang lát đường sau khi lắp cái hồ đi.

“Koutarou, tự dung có một cái hồ to tướng ở đây chẳng phải chán lắm sao.”

“Miễn là những kỉ ức vui vẻ được tạo ở đây thì mọi thứ chẳng ổn sao?”

“Đúng thế.”

“Và giờ cậu muốn tạo kỉ niệm với tàu lượn đúng chứ?”

“Dĩ nhiên.”

Rúc rích cười với nhau, cả hai người họ tiếp tục bước đến chỗ tàu lượn.

Nhờ ma thuật của Yurika mà sự kiện liên quan đến sự cố kia đã nhanh chóng kết thúc. Cô đã niệm phép để giữ mọi người tránh xa khi Sun ranger xuất hiện, không một ai có thể thấy họ chiến đấu cả. Và sự kiện ấy được che giấu bằng thông tin rằng một hồ sụt đột nhiên xuất hiện.

Koutarou và Kiriha không hay biết điều Yurika đã làm, nên Koutarou chỉ cho rằng họ đã ăn may. Còn Kiriha cho rằng là chính phủ mặt đất đã che giấu thông tin. Họ có định kiến khác nhau nhưng họ để vui vẻ khi mọi việc đã được giải quyết.

“Miễn là có thể tạo nên những kỉ ức vui vẻ à... Koutarou, cậu có thấy vui khi ở bên mình không?”

Bước bên cạnh Koutarou, Kiriha tỏ ra nghi vấn nhìn cậu. Họ đã thân nhau hơn. Thường thì cậu sẽ tỏ ra lúng túng trong hoàn cảnh thế này nhưng hôm nay cậu không có như vậy mà chỉ đơn giản mỉm cười và gật đầu.

“Có. Ở bên cạnh cậu thế này cũng không tệ chút nào. Tớ chẳng còn phải lo những ý định kì quái nữa, do tớ đã biết cậu thực sự muốn gì rồi.”

Cho đến nay, Koutarou lo lắng bởi cậu không rõ ý định của cô nàng. Ví dụ như trong quá khứ khi cô nàng cố quyến rũ cậu, cậu chẳng thể biết cô đang đùa hay đang nghiêm túc nữa. Nhưng mọi chuyện giờ đã khác. Biết Kiriha đã có người thương, rõ ràng là cô không nghiêm túc trong việc quyến rũ cậu. Sự thật là Kiriha sẽ gặp rắc rối nếu Koutarou nghiêm túc tin vào nó.

Trên hết thì Koutarou hoàn toàn tin vào Kiriha. Cô có thể hay trêu chọc người khác nhưng cô không có chơi đùa với họ. Vậy nên dù cậu có ở bên Kiriha, cậu cũng chẳng lo lắng. Như Kenji, cậu có thể vui vẻ với những hành xử và lời nói của Kiriha.

“Nghe cứ như là cậu đang gọi mình là con đàn bà phù phiếm ấy.”

“Nghe có vẻ như vậy nhưng lại đầy tin cậy. Tớ nghĩ mình thích kiểu người như thế.”

“Fufu, vậy mình sẽ coi đó như là một lời khen.”

“Phải. Nếu cậu mà không chọn một người đàn ông mà cậu muốn ở bên đi là tớ sẽ ‘tấn công’ cậu đó.”

“Đừng có mà nói dối, Satomi Koutarou. Cậu chẳng biết che giấu gì cả.”

Cả hai người tiến tới chỗ tàu lượn và chọc lẫn nhau. Đúng là một khung cảnh khoan khoái với cả hai. Mọi thứ cho đến hôm này đã thay đổi mối quan hệ giữa họ.

(Người đàn ông mà cô ấy muốn ở bên à...)

Ngay khi chiếc tàu lượn ở ngay trước mắt họ, Koutarou dừng lại một lần nữa, cậu nhắc lại lời mình trong tâm trí. Cậu sau đó nhìn dấu hiệu cạnh tàu lượn.

‘Bạn phải cao ít nhất 1m40 mới được chơi trò này.’

Koutarou sau đó nhìn lên những chiếc toa xe đang chạy trên đường ray.

(Hừ, có gì có vẻ không ổn...)

Tưởng tượng bản thân cậu và Kiriha đang chơi tàu lượn cùng nhau, cậu cảm giác có gì đó không đúng.

“Kiriha-san.”

Nên Koutarou đã dừng lại khi Kiriha chuẩn bị đi vào cổng tới chỗ chơi.

“Sao cơ?”

Kiriha nhanh chóng quay lại. Đôi mắt cô lấp lánh như một đứa trẻ đang mong ngóng được cười lên chiếc tàu lượn.

“Có lẽ chúng ta không nên chơi nó.”

“Koutarou?”

Sắc thái Kiriha nhanh chóng u ám. Do cô đã rất trông đợi nó nên cô cảm thấy thất vọng.

“Sao lại thế khi chúng ta đã đi xa đến thế này rồi?”

“Hừm... tớ phải nói sao nhỉ...”

‘Nó cảm giác không phải’ không tính là một lời giải thích. Nghĩ điều nên nói, Koutarou cố vận óc trước khi đáp lại.

“Tớ nghĩ cậu nên chơi nó cùng với mối tình đầu của cậu.”

“... Koutarou...”

Khoảnh khắc Kiriha bắt đầu nhận thức cảm xúc của chính cô, và đôi mắt cô tròn mắt ngạc nhiên.

(Mình đang lẫn lộn Koutarou và người đó sao...?)

Cho đến lúc Koutarou chỉ ra, Kiriha vẫn có cảm giác như mình đang chuẩn bị chơi tàu lượn với mối tình đầu của cô vậy. Đó là lúc cô nhận ra mình đang lẫn lộn giữa Koutarou và người ấy.

Lấy lại được cảm xúc, Kiriha nhìn lên đoạn tàu lượn. Đường ray chúng quện vào nhau như thể chính cảm xúc của cô vậy.

“Dù thế nào hay chuyện gì xảy ra thì đó là điều tốt nhất. Cậu đã đợi lâu đến mức này rồi, thì không nhất thiết phải phá bỏ điều đó bây giờ.”

Koutarou đang đứng cạnh Kiriha và nhìn lên đường tàu lượn như cô đang làm. Nhưng không như Kiriha, Koutarou không chút do dự.

“Tớ sẽ giúp cậu tìm anh ta, vậy nên hãy cùng nhau đi tìm người ấy.”

“... Ừ, cảm ơn, Koutarou.”

Nhìn nụ cười của Koutarou, Koutarou nhận ra một khả năng khác.

(Không... Có lẽ không phải mình lẫn lộn hai người mà có lẽ...)

Tuy nhiên, Kiriha không thể đến được kết luận. Với cô, cả hai giả thiết đều có vẻ đúng nhưng cũng lại sai. Cảm xúc hiện tại của cô hiện đang rất phức tạp.

Tuy nhiên, cô có thể chắc chắn một điều.

“Nếu chúng ta không thể tìm thấy anh ấy thì sao?”

Kiriha muốn được chơi trò chơi này cùng Koutarou. Cô muốn một trải nghiệm quý giá với một người bạn mới của mình. Nên Kiriha không thể không hỏi thế.

“Vậy hãy chơi với mình. Mình cũng khá thích trò này mà.”

“... Hiểu rồi, vậy hôm nay mình sẽ tạm kìm lại vậy.”

Thỏa mãn với câu trả lời của Koutarou, Kiriha đồng ý với cậu.

(Không quan trọng là mình sẽ đi với ai trong tương lai, mình chỉ mong đến khi đó cảm xúc mình được rõ ràng...)

Kiriha không biết tương lai sẽ như thế nào, nhưng bí ẩn thay cô vẫn thấy vui sướng.< /p >

Phần 2

“Tiếp theo là chơi cái này nè...”

Để mặc chiếc tàu lượn đằng sau, Koutarou đi quanh công viên để kiểm tra khác.

Những trò cô thích nhưng chưa từng chơi và những trò cô thích dù đã chơi rồi để chơi lại lần nữa. Có hàng tá trò thu hút Kiriha.

(À phải, mình có điều cần phải nói...)

Nhìn Kiriha đang xem xét xung quanh, Koutarou nhớ mình có điều cần phải nói với cô. Đó là thứ mà cậu đã nghĩ khi thấy Kiriha đấu với Tayuma.

“Này, Kiriha-san.”

“Vâng?”

Khi Koutarou gọi, Kiriha vẫn tiếp tục đi loanh quanh trong khi quay lại nhìn cậu. Như thế, cứ như thể là bản thân Koutarou cũng là một trò chơi vậy.

“Tớ có điều muốn xin lỗi.”

“Xin lỗi? Về chuyện gì cơ?”

Kiriha nghiêng đầu, cô không nhớ là Koutarou đã làm gì để khiến cậu phải xin lỗi cô. Cô nghĩ ngợi nhưng không biết cậu muốn xin lỗi chuyện gì.

“Khi lần đầu gặp nhau, tớ đã nói những điều không phải với cậu, đúng chứ?”

Koutarou muốn xin lỗi nhưng điều cậu nói trong lần đầu gặp mặt. Do không biết ý định của cô nên cậu đã gọi cô là đồ ngu ngốc nhất hơn cả thầy trên đời. Nhưng giờ đã biết rồi nên Koutarou nghĩ rằng những lời đó đã làm tổn thương cô.

“Đĩ nhiên là cậu phải làm thế rồi, mình là một kẻ xâm lược mà.”

Kiriha mỉm cười khi nói thế. Cô đã chuẩn bị đón nhận kết quả khi cô muốn Koutarou chống trả lại.

“Đúng là thế nhưng mà tớ vẫn muốn xin lỗi, Kiriha-san.”

Nhưng dù khi có xin lỗi, Koutarou vẫn cảm thấy đôi vai cậu nặng trĩu. Đó không chỉ vì Kiriha mà chính bản thân cậu.

“Nghe như cậu muốn bị mình xâm lược quá.”

Kiriha mỉm cười tinh nghịch. Koutarou từng quá đáng bởi cậu muốn ngăn những kẻ xâm lược. Việc xin lỗi, đồng nghĩa là cậu cho phép kẻ xâm lược muốn làm gì thì làm với phòng 106 và cả mặt đất.

Tuy nhiên, ánh nhìn của Koutarou vẫn đầy điềm đạm, thậm chí sau khi nhìn nụ cười đó. Cậu tuyệt đối tin tưởng ở Kiriha.

“Cứ tự nhiên mà xâm lược nếu cậu muốn. Bề mặt hay căn phòng cũng vậy.”

“Cái...”

“Nếu cậu thực sự nghiêm túc làm thế.”

Nghe lời đáp lại của Koutarou, Kiriha nhận ra là mình đang hạnh phúc đến thế nào.

(Ra là cậu không để ý nếu mình xâm lược sao... Koutarou...)

Kiriha không giấu nổi hạnh phúc. Sự vui sướng tốt cùng dâng đầy trái tim cô, và nó như sắp bùng nổ đến nơi rồi ấy.

Cô hạnh phúc bởi Koutarou đã chấp nhận cô như là một người bạn thực sự. Đó cũng là câu trả lời mà cô tìm kiếm cho sự xâm lược của mình. Câu trả lời của cậu đã xác nhận cho mục đích và những hành động của cô. Cô đã đạt được mà cô mong muốn. Niềm vui lớn đến mức, người luôn bình tĩnh như Kiriha không kiềm nổi nước mắt.

“... Koutarou, cậu có chắc là muốn mình tìm thấy người ấy không đó?”

Như Kiriha nói thế, cô dụi đi nước mắt ở khóe mắt mình. Dù ý chí mạnh mẽ nhưng cô đã không thể dừng được những giọt nước mắt của mình rơi.

“Hử? Ý cậu là sao?”

Koutarou không để ý những giọt nước mắt của cô mà chỉ mỉm cười nhìn Kiriha.

“Không, không có gì cả.”

Kiriha nắm lấy tay Koutarou trong khi cu cậu hãy còn nghiêng đầu không hiểu và bắt đầu kéo cậu. Nếu cứ tiếp tục đối mặt với cậu, cô có lẽ sẽ khóc mất.

“Đi nào, Koutarou!”

“Ừ.”

Kiriha tiếp tục bước đi, bước đến những trò chơi mà cô chưa từng chơi với ai trước đây.

Đề tạo nên những kỉ niệm với người bạn đầu tiên mà cô gặp được kể từ khi lặn mặt đất.

Phần 3

Và khi cái ngày cuối năm đến, dù cho ban ngày có ấm thì cũng nhanh chóng lạnh đi khi về đêm. Điều này khiến Koutarou, người vừa mới một công việc bán thời gian khác bởi kỳ nghỉ đông đã đến, có một khoảng thời gian khó khăn.

“Ai mua bánh Noen không!? Hiệu bánh Harukaze, chúng tôi chấp nhận đặt bánh cho Giáng sinh!”

Công việc ngoài giờ là phát tờ rơi trong bộ đồ Santa Claus.

Do tiệm bánh cạnh nhà ga ở phố buôn bán đang bán bánh giáng sinh nên Koutarou đã nhận công việc đi quảng cáo. Do là công việc là bán bánh Noen nên nó chỉ diễn ra hôm nay hoặc ngày mai.

Thời gian tốt nhất để tiếp thị là lúc mọi người đi mua sắm hoặc trên đường về nhà. Trời lạnh nhưng cậu phải cật lực làm việc.

“Ai mua bánh Noen không!? Hiệu bánh Harukaze, chúng tôi chấp nhận đặt bánh cho Giáng sinh!”

Phát tờ rơi cho những người đi qua khu phố, Koutarou cất giọng.

Càng cuối năm nhu cầu thiết yếu càng nhiều nên tiền từ công việc khai quật phế tích là không đủ. Bởi do Yurika mà chi phí thức ăn đã tăng lên, và bởi Theia chơi nhiều game nên hóa đơn điện cũng chẳng chịu kém cạnh. Và khi mùa đông tới, hóa đơn sưởi ấm cũng chẳng ngoại lệ khiến mọi áp lực đè lên Koutarou.

Mọi thứ có thể trơn tru nếu cậu nhờ vả bố mình nhưng do tự nhận mình là một người đàn ông độc lập trưởng thành nên cậu muốn tự thân vận động hơn.

“Ai mua bánh Noen không!? Hiệu bánh Harukaze, chúng tôi chấp nhận đặt bánh cho Giáng sinh!”

Có rất đông người đi qua. Tuy nhiên, trông có vẻ như họ đang bận rộn, chỉ có một số ít là có chút hứng thú từ tờ rơi của Koutarou. Cậu lịch sự chia tờ rơi cho những người chấp nhận chúng. Trong những người nhận cũng chỉ số ít là dự định mua bánh. Nhưng điều quan trọng là phải nghĩ rằng những người nhận tờ rơi như một khách hàng.

Sau khi vất vả một hồi lâu, thì cậu nghe thấy tiếng không ngờ tới.

“Chào buổi tối, ngài Santa.”

“Ồ? Sakuraba-senpai?”

Haruni là người gọi Koutarou. Khi cậu quay lại hướng giọng nói cất lên, cậu thấy Haruni đang mỉm cười trong cơn gió buốt giá thổi qua khu phố. Nụ cười ấy như mặt trời mùa xuân với Koutarou. Đó là sự gấp gáp làm cậu quên đi sự lạnh giá.

“Fufu, ‘cháu’ nghĩ là mình đã rất ngoan trong năm nay, vậy nên ‘cháu’ có thể có một tờ rơi được không?”

Mỉm cười, Haruni giơ bàn tay của mình ra như thể cô đang đòi quà vậy.

6-7

“Hiệp định Corona (NEW!)

22/12/2009

Điều 10

Hẹn hò giữa những người kí hiệp định Corona bị cấm.

Trong trường hợp tình huống bất khả kháng thì phải nhanh chóng báo lên Kasagi Shizuka (Chủ nhà của Corona House, cư trú tại phòng 206)

Điều 10 bổ sung

Trong trường hợp công bố mối quan hệ cho Kasagi Shizuka (Chủ nhà của Corona House, cư trú tại phòng 206), nó có thể được cho phép.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Tập 6.5 - Shunkashuutou (Xuân Hạ Thu Đông)

Chương 1: Khởi

6.5-char 6.5-2

Satomi Koutarou có một thói quen xấu là cậu không thể thức dậy sớm vào buổi sáng được. Ngay cả khi cậu có sự kiện quan trọng trong ngày, điều đó cũng không thay đổi. Đó là cái cách mà Koutarou đã sống cho đến bây giờ, ngủ mà không quan tâm đến mọi thứ xung quanh mình. Vì vậy, việc bắt gặp

Koutarou và Sanae ngủ cùng nhau trong căn phòng 106 này là một khung cảnh rất đời thường, nó tạo cho người xem một không khí rất dễ chịu.

"... Này, Koutarou, thức dậy."

Tuy nhiên, mọi quy định luôn luôn có ngoại lệ, trông thấy cảnh Koutarou đang ngủ ngon lành trên giường, càng kích động một người vốn đã căng thẳng vì một sự kiện lớn sắp tới. Đặc biệt khi mà cậu là trung tâm của nó.

"Koutarou! Ngay cả khi ta đang gọi mà ngươi còn không chịu dậy à!? Thật là..."

Theia lắc người Koutarou, nhủ thầm tỏ ra phiền toái. Hôm nay là ngày mà cô đã chờ đợi rất lâu rồi, buổi công diễn phần hai của vở kịch. Với việc là diễn viên chính của vở kịch, nên Koutarou có rất nhiều việc cần làm vào sáng nay, như việc kiểm tra lại lời thoại của kịch bản để tránh quên lời. Vậy mà Koutarou vẫn còn ngủ ngon lành cùng với Sanae, điều này khiến cho Theia bất mãn.

"Tại sao ngươi dám... Hôm nay là ngày công diễn, mà sao ngươi lại vô lo vô nghĩ thế chứ... rốt cuộc ta phải làm gì đây?"

Theia ngồi xuống bên cạnh Koutarou trong khi cậu vẫn còn đang say ngủ, khoanh tay lại và bắt đầu nghĩ cách để có thể đánh thức cậu. Nếu bây giờ mà là lúc họ vừa gặp nhau, cô sẽ không chần chừ mà sử dụng vũ lực để lôi cậu dậy. Còn nếu là sau hè thì có thể cô đã lay cậu dậy, nhưng đông đến, cô lại chỉ muốn nhìn khuôn mặt đang say giấc của Koutarou mà thôi. Nhưng bây giờ không phải lúc, cô phải đánh thức cậu bằng cách nào đó.

"Thường vào những lúc này..."

Một khung cảnh từ một bộ phim đã từng xem lại chợt xuất hiện trong tâm trí của Theia, đó là khung cảnh đầy lãng mạn khi một nhân vật bắt đầu đánh thức người mình yêu bằng một nụ hôn. Ngay lập tức sau khi hồi tưởng đến đó, hình ảnh của hai người diễn viên liền bị thay thế bởi cô và Koutarou. Điều này làm má của Theia trở nên đỏ ửng và cô ra sức lắc đầu.

"Kh-không mình không thể làm chuyện đó được! Nhanh thức dậy đi! Nhanh dậy đi!"

Để che dấu đi sự bối rối của mình về cái suy nghĩ quá táo bạo đó, Theia bắt đầu cao giọng và ra sức lắc mạnh Koutarou.

"Nn, nnn~"

Bởi vì vậy, Sanae, người đang dính chặt vào Koutarou trong khi ngủ, nhẹ nhàng phát ra một âm thanh nhỏ. Bởi vì cô cảm nhận được sự nhiễu loạn trong những làn sóng tâm linh, từ đôi chút bức bối biến chuyển thành một cảm xúc mãnh liệt và sau cùng là một sự ngại ngùng e thẹn. Sanae đã thức dậy trước Koutarou.

"Nnn~ Theia? Sao cô lại làm ồn lên vào lúc sáng sớm như vậy chứ?"

Sanae ngáp dài trong khi ngồi dậy, cô xoa đôi mắt buồn ngủ của mình và ngẩng đầu nhìn lên Theia với cái nhìn vẫn còn mơ hồ.

"Ah- kh-không, kh-không có việc gì ..."

Theia điên cuồng tìm kiếm một cái cớ, cô không thể nói cô đã tưởng tượng về một nụ hôn giữa mình và Koutarou. Cô cảm thấy vô cùng xấu hổ. May mắn thay, cô có một lý do, mà đó lại là một lý do vô cùng thực tế.

"Là-là như vậy, hôm nay là ngày công diễn của vở kịch, nên ta muốn đánh thức Koutarou dậy nhưng cố gắng nào cũng không được. Nên thế ta mới phát bức."

Ngay khi nghe về buổi biểu diễn, Sanae nhanh chóng trở nên minh mẫn. Cô đã cố gắng chăm chỉ để hỗ trợ Koutarou vì vậy cô cũng rất chú ý đến vở kịch. Do đó, cơn buồn ngủ của cô biến mất ngay lập tức.

"Đúng vậy, chúng ta cần phải nhanh đánh thức anh ấy dậy!"

"Đ-đúng, chúng ta còn rất nhiều thứ phải chuẩn bị"

Thay vì nghi ngờ, Sanae lại trở thành một đồng minh, thấy thế Theia buông ra một tiếng thở dài nhẹ nhõm.

"Có chuyện gì thế?"

"Không có gì. Vậy cô có cách nào tốt để đánh thức hần ta dậy không? "

"Hmm, dễ thôi, cô biết đấy, Koutarou là một người đàn ông nghiêm túc bản chân chính, người luôn giữ lời hứa của mình"

Sanae nói đầy kiêu hãnh, như thể đang nói về chính bản thân cô vậy. Sanae đã không còn coi Koutarou như người ngoài nữa rồi.

"Ta biết rõ điều đó chứ."

"Do đó, nếu tui đi vào trong tâm trí anh ấy và nói rằng tới giờ dậy rồi, thì anh ấy sẽ tỉnh dậy ngay lập tức. Đợi chút, tui sẽ làm ngay"

Sanae ôm lấy Koutarou và nhắm mắt lại. Sau đó, cô kết nối linh hồn mình với cậu, và gửi một thông điệp vào tiềm thức của cậu. Bức tường vô hình bao quanh trái tim của Koutarou vốn gây khó khăn cho Sanae giờ đã không còn nữa, giờ đây không còn gì ngăn cách việc kết nối linh hồn của cô với cậu. Chiếc bùa hộ mệnh trên cổ Sanae chính là minh chứng cho mối liên kết sâu sắc giữa hai người, nên việc gửi đi một lời nhắn là một việc vô cùng đơn giản.

"Ngh~~~~ Fuahh..."

Chẳng bao lâu sau, Koutarou vươn vai thức giấc. Cảm thấy Koutarou đã thức, Sanae buông cậu ra và nói với cậu bằng chính giọng mình.

"Dậy đi Koutarou, hôm nay là ngày diễn kịch rồi đó."

"Ah, đúng rồi, đúng là hôm nay."

Sau khi ngáp dài và vươn vai, Koutarou, cùng với Sanae vốn vẫn đang bám ở trên người cậu, đứng dậy. Sanae vẫn ở nguyên chỗ quỳ trên ngực của cậu khi nãy, nhảy mất với Theia và nở một nụ cười đầy kiêu hãnh cùng đưa tay ra đầu chiến thắng.

"Nhiệm vụ hoàn thành~"

"Vắt và rồi."

"Ehehehe, chỉ là một nhiệm vụ đơn giản thôi mà."

Nhìn thấy mối liên kết vô cùng chặt chẽ của Sanae và Koutarou làm cho Theia vô cùng ngạc nhiên, nhưng cô sớm nhớ ra rằng mình còn có nhiệm vụ cần làm, cô nắm lấy tay Koutarou và lôi cậu đi. Hiện tại cô không có thời gian chú ý đến những thứ nhỏ nhặt đó, buổi biểu diễn đã đến gần lắm rồi.

"Nhanh lên nào, Koutarou, rửa mặt và chuẩn bị nhanh lên. Chúng ta có rất nhiều việc cần làm hôm nay"

"Tôi biết rồi, tôi biết rồi... Dù gì thì cũng chào buổi sáng Theia"

"Chào buổi sáng, Koutarou"

Koutarou hiểu rõ ý nghĩa của ngày hôm nay với Theia, nên cậu ngoan ngoãn đi theo cô. Từ cái cách mà cánh tay nhỏ bé của Theia nắm lấy tay mình, cậu có thể cảm thấy được sự sốt sắng của cô cho buổi diễn.

Koutarou không thể dậy sớm được, nhưng Yurika cũng không khá hơn là bao. Cô có thể dậy tương đối sớm, nhưng với ý chí yếu ớt của mình, dù có thức dậy thì cô nhanh chóng thiếp đi lần nữa. Cả Koutarou và Yurika về một cách nào đó đều gặp rắc rối trong việc dậy sớm. Các biện pháp cực đoan là điều cần thiết để đánh thức Yurika dậy, mặc dù cô luôn phản nản về nó, như việc sử dụng nước lạnh hay là một cái búa đồ chơi.

"Ho, hôm nay chiến thắng đã nằm trong tay chúng ta rồi, ho-!"

"Chúng ta đã có một vũ khí bí mật từ Theia-chan, ho-!"

Sau khi rửa mặt, Koutarou tiến vào phòng chính, trong lúc đó hai haniwa - Karama và Koroma bay qua chỗ cậu. Chúng đem theo trên mình một cái chai nhỏ. Vô chai màu trong suốt, nhưng chất lỏng bên trong nó là một màu đỏ sẫm nên nó khiến cho chiếc chai có màu đỏ. Có một cái nhãn trắng dán vào chai với tên của sản phẩm ghi trên nó. Cái nhãn được viết bằng một ngôn ngữ nước ngoài mà Koutarou không thể hiểu được, nhưng anh biết đây là thứ sẽ được dùng để đánh thức Yurika dậy. Koutarou sớm không còn hứng thú về cái chai nữa nên anh tiến về phía bàn ăn.

"Vậy người đã chuẩn bị xong rồi à."

"Hôm nay sẽ bắt đầu diễn, nếu tôi không rửa mặt cẩn thận, cô lại nổi cáu lên mất."

"Đúng thế, do đó ta không có giận dữ, ta có lời khen dành cho người."

"Vậy hãy nói nó một cách tử tế hơn chút đi."

"Được thôi, ta sẽ tử tế với người... nè, Koutarou."

"Cám ơn."

Bởi vì vẫn còn sớm, nên bữa ăn vẫn chưa được chuẩn bị xong, trong lúc chờ đợi, Koutarou sử dụng thời gian rảnh này để xem lại lời kịch được Sanae đem tới và bày ra trên bàn.

"Yukira-chan, thức dậy đi, ho~"

"Chị vẫn có thể dậy kịp giờ đó, ho~"

Yurika lăn người đi và lẩm bẩm.

"Không... mình vẫn còn ăn được...."

"Không còn sự lựa chọn nào khác nữa, ho~"

"Hãy thực hiện nó thôi, ho~"

"Nắp đã được mở, ho~"

"Chiếc chai đã vào vị trí, ho~"

"Ngug ngug... ack, kuh, kyaaaaaa!!"

"Chị ấy đã dậy rồi, ho~"

"Chỉ một lần duy nhất, ho~"

"Geh, ack, C-Ca-Cayyyy quá!!! Chuyện gì xảy ra vậy?? "

"Chị ấy vùng vẫy giống như một con cá mắc cạn vậy, ho~"

"Làm gì có người nào muốn bị như vậy đâu, ho~"

Căn phòng đã trở nên khá ồn ào, nhưng Sanae đã chặn tai Koutarou lại trong khi đang vất vèo trên lưng của cậu, do đó cậu có thể đọc bản thảo trong yên bình. Nếu như cậu phạm sai lầm trong lúc diễn sẽ gây phiền toái cho rất nhiều người, đặc biệt là bạn diễn của cậu Harumi, do đó lúc này cậu đang thực sự rất nghiêm túc.

Kiriha cùng với Ruth cũng đã tới phòng 106, và họ đang bắt đầu chuẩn bị buổi sáng. Trong khi họ nấu nướng, hương thơm của một buổi sáng ngon lành đã lan khắp căn phòng, điều này làm cho Koutarou khó tập trung vào kịch bản. Hơn thế, các kịch bản trên bàn sẽ cản trở công việc của hai người bọn họ, nên Koutarou đặt thẻ bài hình Kabutonga vào giữa trang sách để đánh dấu, và tạm thời dừng đọc.

Sanae bắt đầu khịt mũi và sau một hồi thì cô lên tiếng,

"Mùi này như là Dashi truyền thống"

* {Dashi là loại nước súp phổ biến ở nhật, nó giống như nước phở hay hủ tiếu của mình vậy}

"Nhưng nó lại không có mùi như miso, do đó mình không nghĩ rằng đó không phải món miso."

"Yurika, cô nghĩ bữa sáng nay sẽ có gì đây? "

"Chị xin lỗi, nhưng lúc này chị không thể nào nghĩ hay ném thử bất cứ thứ gì được nữa."

"Bọn em xin lỗi chị, Yurika, ho~"

"Bọn em không nghĩ rằng nó sẽ cay đến như vậy, ho~"

"Mấy người đang rất bất lịch sự đấy. Hãy ngồi chờ một cách đàng hoàng coi nào."

Sanae thì trôi nổi trên không trong khi không ngừng ngửi lấy mùi hương của món ăn, Theia thì nằm sấp và dùng đưa hai chân lên không trung, còn Yurika thì đang cố làm dịu cái lưỡi đã trở nên đỏ chót của mình bằng ly nước đang cầm trên tay. Tất cả đều là những hành vi rất thô lỗ và khiếm nhã, điều mà các cô gái trong khi chờ đợi bữa sáng không nên làm.

"Vângggg"

Sanae ngoan ngoãn quay lại và quỳ xuống bên cạnh Koutarou, thẳng người lên và chờ đợi.

"Ta cũng thế, chỉ ít thì hôm nay người nói có lý."

Theia cũng ngoan ngoãn làm theo lời Koutarou, do cô đang dạy cậu cách cư xử và lễ nghi của một vị hiệp sĩ, nếu nếu cô không mẫu mực sẽ trở thành tấm gương xấu. Vì để vở kịch có thể thành công tốt đẹp, và cũng để bảo vệ niềm kiêu hãnh của riêng mình, cô ngồi xuống một cách đầy lịch sự.

"Mình không thể không làm như vậy được"

"Tốt thôi.....Cậu là một ngoại lệ, Yurika. Rốt cuộc cậu cũng không thể ăn với cái lưỡi như thế."

"Đúng vậy."

Yurika với khuôn mặt vẫn còn đầm nước mắt, trong khi cố làm dịu lưỡi của mình, cô uốn người lại tạo ra bộ dạng vô cùng đáng thương. Do đó, Koutarou ngại phiền phức nên quyết định mặc kệ cô nàng.

"Mọi người, bữa sáng đã chuẩn bị xong."

"Xin lỗi đã để mọi người đợi lâu."

Khi mọi người đã ngồi vào bàn thì Ruth và Kiriha tiến vào. Kiriha mang theo một chiếc nồi bằng kim loại, còn Ruth mang theo một khay đầy chén đũa. Bữa sáng đã chuẩn bị xong.

"Kiriha, hôm nay có món gì vậy?"

"Udon."

"Udon? Vào buổi sáng sao?"

"Thưa điện hạ, chúng ta sẽ cần nhiều thể lực cho buổi diễn, nên bọn em đã làm udon vì nó dễ tiêu hóa và cung cấp nhiều năng lượng."

"Ta hiểu rồi, đó quả là một ý tưởng rất tuyệt."

"Yurika, là udon đó, quá tuyệt phải không? "

"Thật chứ!? "

Bữa sáng hôm nay là udon. Nó không phải là bữa sáng truyền thống, nhưng nó lại là món ăn phổ biến được dùng trước khi chơi thể thao, diễn kịch những thứ đòi hỏi tiêu hao thể lực trong khoảng thời gian dài, do đó nó là món ăn thích hợp nhất lúc này. Loại Dashi cá hồi do chính tay Kiriha cẩn thận nấu chính là điểm nhấn cuối cùng của món ăn sáng này.

"Ruth, dọn bát ra đi."

"Vâng xin làm phiền."

Kiriha và Ruth cùng nhau chuẩn bị bàn ăn, sau đó Kiriha vui vẻ múc udon vào từng bát. Koutarou có thể cảm thấy nét dịu dàng đầy nữ tính trong từng cử động của Kiriha, nó vô thức khiến cậu hoài niệm.

(Rất lâu rồi trước đây... mẹ cũng giống như vậy...)

Trong khi quan sát Kiriha, Koutarou chợt nhớ về mẹ mình. Đã quá lâu kể từ khi bà mất, cậu chỉ còn lại những ký ức mơ hồ về bà. Giờ đây Kiriha lại làm sống lại những ký ức đó khiến cho cậu cảm thấy bình yên hơn.

"Có chuyện gì sao, Koutarou?"

Nhận ra ánh mắt của Koutarou, Kiriha mỉm cười với cậu trong khi vẫn đang chia udon.

"Tôi chỉ nghĩ là món ăn trông rất ngon thôi."

"Ruth và tôi đều tự tin vào khả năng nấu nướng của mình đó."

Trong lúc cô nói, Kiriha hơi nhắm mắt một chút và nhìn cậu với vẻ mặt đầy tự tin, nhưng chỉ được một lúc trước khi cô trở lại với công việc của mình.

"Xin hãy ăn nhiều vào, Satomi-sama."

Ruth đặt một chiếc bát mà Kiriha đã chan đầy udon tới trước mặt Koutarou. Ruth vẫn hào hứng như mọi khi, và cũng như Kiriha, cô mang lại cảm giác đầy thân quen. Nếu Kiriha mang dáng dấp của một người mẹ, thì Ruth lại đưa đến ấn tượng như một người chị cả trong nhà. Dù gặp trở ngại khi là một người ngoài hành tinh, nhưng khả năng nội trợ của Ruth vẫn hơn hẳn Yurika và Sanae. Chỉ cần cô đầu tư vào khả năng nữ công gia chánh của mình thì sớm cô cũng có thể sánh ngang với Kiriha.

"Ăn thôi, uwaa, nóng quá! "

"Miệng của cậu hãy còn đang sưng, nếu cậu nhồi thức ăn đang còn nóng thì dĩ nhiên sẽ thành ra thế rồi."

"Nhưng mình muốn ăn nó trong khi nó vẫn còn ngon, nếu không sẽ có ai đó ăn mất phần."

"Ai mà thèm dành ăn của cậu đâu, đồ ngốc!"

"Yurika-chan, chị có muốn một chút nước không, ho~"

"Mình muốn uống sữa dâu."

"Bọn này không có cái đó đâu, ho~"

Vậy thì Yurika, Sanae, Theia sẽ là những cô em gái. Trong lúc Kiraha và Ruth đang quan sát họ, cả ba cô gái kia vẫn tiếp tục cuộc nói chuyện vô tư lự của mình.

(Từ khi nào mọi chuyện trở nên quá đổi bình thường với mình...)

Ban đầu, Koutarou và những cô gái xâm lược toàn đánh nhau, nhưng khi thời gian trôi đi, họ trở nên thấu hiểu lẫn nhau, từ kẻ thù trở thành bạn, và cuối cùng giờ đây như là một gia đình. Họ thấu hiểu điểm yếu kém của nhau, ở bên nhau họ trở thành những mảnh ghép của một gia đình.

(Chúng mình không thật sự hòa hợp lúc bắt đầu... ai cũng đều cố gắng tìm cách để đuổi đối phương ra khỏi phòng...)

Koutarou nhớ lại từng ngày kể từ khi họ gặp nhau. Những ngày vô cùng bình thường ấy đọng đầy giữa họ và cuối cùng đưa họ lại gần bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Xuân

6.5-3

Đã mười ngày trôi qua, kể từ khi căn hộ của Koutarou bị xâm lược bởi các cô gái. Trong suốt thời gian này, họ ở tại trong phòng 106 và cố tìm cách đoạt lấy quyền sở hữu căn phòng từ Koutarou. Đồng thời họ cũng tìm cách loại bỏ đối thủ của mình, những cô gái còn lại trong phòng ra khỏi cuộc chiến. Vào khoảng thời gian này, mối quan hệ giữa bọn họ vô cùng tồi tệ.

“Gueh!?”

“Kyaaa!?”

“C-cái gì vậy?”

“Em xin lỗi, Satomi-sama! Em không nghĩ rằng anh lại chọn chỗ này để ngủ!”

“... Thì ra là cậu, Ruth-san. Là do thói quen ngủ khá xấu của mình, nên cậu không cần phải bận tâm đâu.”

“Anh đã nói vậy thì em yên tâm hơn rồi, em sẽ để ý để việc này không còn tái diễn nữa.”

Ngoài trừ mối quan hệ của Koutarou và Ruth đã tốt ngay từ đầu. Bởi thế nên Koutarou không tỏ ra giận dữ cô cho dù cô đã giẫm lên mình khi cô bước vào phòng 106 từ Blue Knight.

“Em không cần phải lo lắng về việc giẫm lên một người Neanderthal ngu ngốc đâu.”

“Cái gì!? Thử nói lại lần nữa xem, Tulip!!”

“Muốn ta lặp lại bao nhiêu lần cũng được, chẳng phải là vấn đề khi giẫm lên một tên Neanderthal cả!!”

“Khốn khiếp, đây là thái độ của một công chúa đó à!?”

“Làm ơn đi, cả hai người không thể cứ cãi nhau vì những việc nhỏ nhặt như vậy được! Hãy bình tĩnh lại nào!”

“Ruth, n-nhưng hấn ta-”

“Điện hạ!! Người nghĩ rằng sự trung thành sẽ đến bằng việc cãi vã nhau sao!?”

“Uh.., đúng vậy...”

“Satomi-sama, anh cũng thế!! Nếu chúng ta gây lộn trong phòng thì sẽ chọc giận Shizuka-sama lần nữa cho mà xem! Em chắc rằng anh cũng không muốn điều đó xảy ra.”

“Ugh, đúng là thế...”

“Làm ơn hãy chấp nhận sự ích kỷ của em và người con giận của cả hai lại đi.”

“...”

“...”

“Ta hiểu rồi, Ruth. Ta sẽ nghe em.”

“Điện hạ!”

“Nếu cậu đã nói đến vậy thì mình cũng không thể không nghe theo, Ruth-san”

“Cảm ơn anh, Satomi-sama.”

“Nhưng tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu, Tulip.”

“Đó cũng là điều ta muốn nói đó.”

Mối quan hệ giữa Koutarou và Theia không sụp đổ hoàn toàn là nhờ cả vào Ruth. Mối quan hệ của họ gần như là tệ hết mức, chỉ cần mở miệng là họ sẽ cãi nhau và sẽ nhanh chóng chuyển sang bạo lực. Họ đều là những người cố chấp nên xung đột sẽ leo thang trong nháy mắt. Tuy nhiên, nhờ sự tin tưởng của cả hai vào Ruth nên mối quan hệ của họ mới giữ được như hiện trạng, cô giống như thiết bị an toàn kiềm chế cả hai.

“Chờ đã Koutarou, như thế thật bất công!?”

Nhìn thấy Koutarou chịu hòa giải với Theia nhờ có Ruth, Sanae tỏ ra bất mãn. Có lướt tới trước mặt của Koutarou với đôi má phồng lên và đôi môi nhỏ chu ra.

“Nếu là tui đánh thức thì anh không ngừng phàn nàn tui thô lỗ thế này thế nọ, nhưng anh lại không hề trách móc Ruth cho dù chị ta thậm chí giẫm cả lên mặt anh là sao!?”

“Trong trường hợp của Ruth, nó đơn giản chỉ là tai nạn mà thôi.”

“Vậy anh bất mãn khi được một hồn ma xinh đẹp với giọng nói thiên thần là Sanae đây đánh thức sao!?”

“Này, em có nghe anh nói không vậy!?”

Cái cách mà Sanae đánh thức Koutarou dậy khá là thô bạo. Ban đầu là do linh lực của cô vẫn chưa chính xác, còn sau đó thì là do cô chẳng thêm để ý tới cái cách cô dùng để đánh thức cậu dậy.

“Hôm nay khá ồn ào nhỉ.”

Kiriha đang nấu ăn trong nhà bếp, nhưng cô đã tách tấm màn đôi ra và thò đầu vào phòng, quan sát tình hình với cái đầu nghiêng đầy bối rối.

“Không có chuyện của chị ở đây.”

“Tôi hiểu rồi.”

Bị Sanae đáp lại đầy lỗ nhăng, nhưng cô không hề để tâm đến nó. Chỉ cần quan sát là cô gần như có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra. Người hiểu rõ sự đối lập giữa các bên trong phòng là Kiriha, và cô cũng là người ra dáng người lớn nhất.

“Satomi Koutarou, bữa ăn sáng sẽ có sớm thôi. Cậu có thể cất chăn đi và chuẩn bị bàn ăn được không?”

“Được thôi, tôi sẽ làm ngay đây.”

Sau sự xuất hiện của Kiriha, cuộc tranh cãi giữa Koutarou và Sanae tự nhiên biến mất. Mặc dù đó không phải là chủ đích của cô, nhưng cô là một nhân tố khác giúp ổn định tình hình trong phòng 106.

Tại thời điểm đó, Kiriha và Ruth đã chuẩn bị xong bữa sáng cho phòng 106. Chính xác hơn, do Ruth mới đến từ Forthorthe, nên cô chỉ có thể phụ một tay thôi, phần lớn việc nấu ăn đều do Kiriha thực hiện. Kỹ năng nấu ăn của Kiriha cơ bản tập trung vào ẩm thực Nhật Bản, thi thoảng cũng sẽ có nhưng món ăn trẻ em yêu thích như bít tết Hamburg và cà ri. Những món ăn trẻ em này là yêu cầu đến từ Sanae, món xúc xích bạch tuộc trong bữa sáng chính là một ví dụ điển hình nhất.

“Koutarou, Koutarou, kế tiếp là một cái xúc xích bạch tuộc!”

“Không được, tiếp theo là món rau.”

“Eeehhh!?”

“Chỉ ăn món mình thích sẽ không tốt cho sức khỏe đâu, Sanae.”

“Nhưng tui chỉ là một con ma.”

“Chẳng phải do em cứ lý do này nọ như thế nên mãi chỉ là một con nhóc sao?”

“Bleh, tui vẫn đang trong giai đoạn phát triển, nên tui cần ăn xúc xích bạch tuộc!”

“Không, em không cần.”

Sanae vẫn còn là một cô nhóc, không chỉ ở ngoại hình mà còn ở cả tính cách. Chia sẻ vị giác với Koutarou cũng là yêu cầu một phía từ cô, do đó cậu nghĩ rằng tốt hơn nên dạy bảo cô bé, vì vậy mỗi khi thích hợp, cậu sẽ lờ đi những yêu cầu của Sanae để đảm bảo rằng cô có bữa ăn cân bằng.

“Tui chắc là không còn cách nào khác ... nhưng anh phải ăn bạch tuộc sau cùng đó nhé?”

“Rồi, rồi.”

Sanae tỏ ra không hài lòng, nhưng nếu tiếp tục quá ích kỷ, có thể cô sẽ mất đi sự hợp tác với Koutarou, vậy nên cô chấp nhận mà bằng lòng với món salad hiện tại.

Khi hai người họ kia kết thúc cuộc nói chuyện, chiếc đồng hồ bấm giờ trong tay Yurika kêu lên. Mắt Yurika bắt đầu lấp lánh và cô bỏ chiếc đồng hồ qua một bên.

“Tốt rồi!”

Yurika vui vẻ xé nắp ly mì trước mặt cô. Bữa ăn sáng của cô là mì ly, trong phòng 106, cô là người có thói quen ăn uống tệ nhất. Bữa ăn của cô là bánh ngọt, mì ly và cô ấy đã ăn đồ ngọt như đồ ăn nhẹ. Cũng không quá khi nói rằng cơ thể cô được tạo nên bởi đồ ăn vặt.

“Ăn nàoooo!!”

Vào lúc Yurika bắt đầu nhóp nhép món mỳ của mình, thì mùi hương hóa học nhân tạo bắt đầu bay đầy phòng. Ngay lập tức mùi hương của nó át đi hương thơm từ những món ăn mà Kiriha nấu.

“...Chết tiệt, Yurika, cô đã phá hỏng hoàn toàn bữa sáng thanh lịch của ta...”

“Xin hãy bình tĩnh, thưa điện hạ”

“Gezz, thế nên tới cả linh hồn của chị ta cũng đầy mùi ramen!”

“Chúng ta cần phải đuổi cô ta đi càng sớm càng tốt.”

Theia, Sanae và Koutarou càng có quyết tâm hơn để tống cổ Yurika ra khỏi phòng.

“... Ôi ôi ... thật khó để mà giữ mọi chuyện cân bằng ...”

Quan sát tất cả bọn họ, Kiriha lại tiếp tục với một nụ cười gượng gạo.

“...Hmm?”

Bản thân Yurika lại không hề biết rằng cô đang ở trong một tình huống nguy hiểm, sau khi ngẩng đầu lên quan sát vì cảm thấy bầu không khí căng thẳng kì lạ trong căn phòng, cô lại bắt đầu cắm cúi vào ly mì của mình. Do cô đã hoàn toàn quen với cái mùi hóa học nên cô hoàn toàn không nhận thức sự thay đổi mùi hương trong không khí, cũng như tâm trạng của cả căn phòng. Thấy sự vô tư lự của cô, cả ba người kia đều hoàn toàn mất đi động lực và chán nản tiếp tục bữa ăn.

“Cô ta hết thuốc chữa rồi...”

“Koutarou, ăn một cái bạch tuộc ngay đi nào!”

“Rồi, rồi...”

Với căn phòng đầy mùi hương nhân tạo, họ muốn một món gì đó mà có mùi vị thật mạnh để át nó đi, và đó chính là những cái xúc xích bạch tuộc. Kiriha luôn thích chọn các loại thực phẩm tốt cho cơ thể, nên những xúc xích này được chế biến bằng các thành phần tự nhiên và mang trong mình một hương vị mạnh mẽ.

“Được rồi, đó là cái cuối cùng. Ahhhh!”

“Hmm, ngon quá.”

Nhưng ngay khi Koutarou định ăn nó thì Theia lại gấp nó trước và ăn mất.

“Đồ khốn, cô cướp miếng bạch tuộc của tôi!”

“Đó là của tui!”

Koutarou và Sanae đều rất giận dữ, Koutarou giận vì Theia đã nâng tay trên dù biết rằng cậu chuẩn bị gấp nó, còn với Sanae đơn giản chỉ là vì cô bé đã không thể ăn miếng cuối cùng.

“Đó là lỗi của người, do người không nhanh tay nên mất phần thôi.”

Theia cười chế nhạo hai người bọn họ. Xúc xích được đặt ở trung tâm của bàn ăn cùng với món salad, vậy nên lập luận của Theia là chính xác, nhưng chính vì nó đúng nên nó càng làm Koutarou ức chế hơn.

“Chết tiệt Tulip... đúng là tôi nên phải giải quyết mọi việc với cô từ trước!”

“Awwww, tui đã rất trong đội vào việc ăn cái bạch tuộc đó!!!”

“Ho ho ho ho, đó là lý do tại sao người là một người Neanderthal và là một thường dân. Nhanh lên và thừa nhận người sự thua cuộc và chấp nhận ta là người chủ của người đi! Ho ho ho ho ho ho!”

“T-thừa Điện hạ, người đã đi quá xa rồi đấy!”

Ruth đã vội vàng ngăn Theia nhưng đã quá muộn, vết nứt trong quan hệ giữa Koutarou và Theia lại càng lớn hơn nữa.

Để đáp lại cho sự kiêu ngạo của Theia, Koutarou luôn quan sát Theia như một con chim ưng đang rình mồi, tìm kiếm một sơ hở. Nhưng Theia là người thông minh, và luôn nhận thức rõ tình hình xung quanh mình, vì vậy cậu không thể tìm thấy bất cứ một sơ hở nào cả.

“Vây... câu trả lời của em là gì, Theiamillis-san?”

“Thưa cô, đó là trận chiến ở Nagashino”

“Câu trả lời chính xác, kể cả khi em là một du học sinh, kiến thức của em thật đáng nể.”

“Nhưng thưa cô, có thực sự là đội hình súng 3 hàng của nhà Oda có thể tiêu diệt hoàn toàn đội kỵ binh của nhà Takeda được vậy ạ?”

“Oh, hỏi hay lắm, trò Theiamillis-san. Thật ra thì có nhiều ý kiến về nó...”

Theia đã nhận thấy Koutarou đang theo dõi nên cô tiếp tục thể hiện khả năng của mình. Đây là một trong những lần đó, sau đó cô quay qua nhìn Koutarou và khinh khỉnh cười trước khi ngồi xuống ghế.

“Cô ta càng ngày càng tồi tệ...”

Trên thực tế nó lại trở thành sự khoe mẽ trong mắt Koutarou, và nó chỉ là tăng thêm sự phản cảm của cậu đối với cô. Koutarou thì không thể tìm được điểm yếu của Theia, trong khi Theia lại không có được sự tôn trọng từ Koutarou. Ngoài mặt, chỉ có một mình Koutarou là cảm thấy khó chịu, nhưng trên thực tế thì cả hai người họ đã đi chệch khỏi mục tiêu của mình. Sau cùng, cả hai người đều quá trẻ con.

“Điện hạ... Satomi-sama...”

Ruth dễ dàng nhận ra vấn đề giữa hai người, nhưng đây không phải là một vấn đề cô có thể một mình giải quyết nó. Để giải quyết mâu thuẫn giữa Koutarou và Theia cần rất nhiều thời gian.

(Chỉ cần hai người bọn họ chịu lắng nghe nhau một chút mà thôi...)

Cả hai người họ đều là người ngay thẳng và tốt bụng, nhưng lại cũng là kiểu người không chịu bỏ cuộc. Đó là lý do tại sao mối quan hệ của họ trở nên tồi tệ. Đối với Ruth, người thấu hiểu cả hai, cô cũng chỉ có thể chờ đợi trong lo lắng mà thôi.

So với phương pháp tiến cận đầy công kích của Theia, ba cô gái lại có kiểu tiếp cận với Koutarou hòa nhã hơn rất nhiều hơn. Chủ động nhất trong việc này chính là Kiriha.

“Koutarou, cậu có muốn ăn trưa với mình không? Mình cũng đã làm bữa trưa cho cậu đấy.”

Kiriha hoàn toàn giấu đi ý định thực sự của cô về cuộc xâm lược đằng sau một nụ cười và cử chỉ của một nữ sinh trung học. Giọng điệu của cô cũng khác với bình thường, nhưng lại chuẩn cách nói của một học sinh trung học bình thường nói chuyện với bạn bè.

“Ah, được thôi-”

“Whoa, nghiêm túc à, Kurano-san!”

“Vì sao lại Satomi-kun!? Không phải là Matsudaira-kun sao!?”

Giọng nói đầy tự nhiên của Kiriha làm cho Koutarou vô thức định gạt đầu. Chỉ khi mà các bạn cùng lớp xung quanh trở nên đầy ồn ào, thì Koutarou mới nhớ lại thân phận thật của Kiriha.

(Cẩn thận nào, cẩn thận nào, mày lại bị cô ấy dắt mũi một lần nữa rồi...)

Koutarou thờ phào nhẹ nhõm và lắc đầu từ chối Kiriha.

“Minh rất vinh hạnh nhận lời mời của bạn, nhưng mình đã có kế hoạch cho bữa trưa rồi!”

Koutarou hoàn toàn không có dự định gì, nhưng cậu biết rõ Kiriha đang cố quyến rũ cậu để dành quyền kiểm soát căn phòng 106. Do đó cậu không để bản thân mình sắp bầy, nên cậu đã từ chối Kiriha.

“Mình hiểu rồi...thật là đáng tiếc...”

Kiriha hoàn toàn không nín kéo vấn đề và dễ dàng rút lui. Koutarou cảm thấy kì lạ nhưng sự khéo léo Kiriha đã được thể hiện ở đây. Với cái cách mà cô cúi đầu tỏ ra thất vọng ra mặt, cô trở về chỗ ngồi của mình và ngồi xuống mà không nói một lời nào. Sau đó, nhìn vào hai hộp ăn trưa trên bàn của cô, cô thờ dãi đau khổ, điều đó đã gây ra một trận náo động khác.

“Cậu thật khủng khiếp, Satomi-kun! Cô đã phải nỗ lực đến thế để có được sự can đảm mà tiếp cận cậu!”

“Đừng đó Satomi! Cậu không nghĩ từ chối lời mời Kurano-san là cả một sự lãng phí sao!?”

Kiriha diễn xuất như một cô gái đang chán nản vì cô ấy đã lấy hết can đảm để đi nói chuyện với chàng trai mà cô thích nhưng đã ngay lập tức bị từ chối vô cùng hoàn hảo. Nó làm cho tất cả mọi người xung quanh có một ấn tượng xấu về Koutarou.

“Các cậu đó, các cậu đâu có biết cậu ta thật ra như thế nào đâu-”

“Aaaahhhh!? Giờ cậu lại tính đổ lỗi cho Kurano-san sao?”

“Koutarou, việc một cô gái có như thế nào không quan trọng! Tuổi trẻ chính là tất cả những cô gái xinh đẹp trước mặt cậu! Đó chẳng phải điều đàn ông con trai chúng ta mong ước sao!?”

Koutarou bị bao quanh bởi các bạn cùng lớp của mình trong chớp mắt và đón nhận một làn sóng của vô số những lời chỉ trích. Cuối cùng cậu cũng đã hiểu mục đích của Kiriha.

(Ra là thế, dù lựa chọn mình ra sao cũng không quan trọng! Đây mới chính là mục đích cô ta khi đến trường!)

Nếu Koutarou đồng ý lời mời, mọi chuyện đều sẽ ổn, sẽ còn tuyệt hơn nếu cô có thể đạt được một mối quan hệ tốt với cậu, và ngay cả khi cô không thể có được mối quan hệ ấy, cô cũng sẽ để lại ấn tượng rằng hai người thân thiết như quan hệ giữa cậu với các nữ xâm lược khác.

Tuy nhiên nếu Koutarou từ chối, cô sẽ hướng các bạn học chỉ trích cậu như thế này và dồn cậu vào chân tường. Nếu điều này xảy ra nhiều lần, nó sẽ trở nên hiệu quả hơn, Koutarou sẽ trở nên ít thoải mái ở trường và có thể chịu thua mà rời khỏi căn phòng, hoặc nếu không, có thể sẽ bắt đầu ăn trưa với Kiriha.

Koutarou đã từ chối lời mời, nhưng cậu vẫn hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay của Kiriha. Chuyển đến trường Kitsushouharukaze ngay từ đầu đã là một phần cho kế hoạch đáng sợ và công phu này.

Thấy Koutarou bao quanh bởi các bạn cùng lớp của mình, Sanae tỏ vẻ thất vọng. Cô là người duy nhất trong số những kẻ xâm lược có thỏa thuận đình chiến với Koutarou. Việc Kiriha thắng cậu hoàn toàn không phải là một diễn biến tốt đối với Sanae..

“Chị ta chắc chắn là người mình phải coi chừng nhiều nhất.”

““Ai” cơ?”

Yurika nhận thấy Sanae đang lăm bắm một mình trong khi đang ăn mì nên cô nhìn sang Sanae, người đang trôi nổi trong không khí gần đó.

“Dĩ nhiên là Kiriha rồi!”

“Kiriha là một người tốt mà!”

“Đồ ngốc, chị hoàn toàn rơi vào bẫy của chị ta rồi!”

“Eh, thật sao?”

Yurika hoàn toàn shock, nó thể hiện qua việc ly mì đang lắc lư trong tay cô.

“Chị ta hành động như thể mình là một người tốt, nhưng mục đích cuối cùng của chị ta là xâm lược mặt đất đấy. Dừng để bị đánh lừa thế chứ, Yurika!”

“Thật sao... Minh đã nghĩ cô ấy là một người tốt...”

“Tui cần nói chuyện với Koutarou về vấn đề này, anh ta không thể bắt cần với chị ta được.”

Từ quan điểm của Sanae, Kiriha đang nhắm vào Koutarou đầu tiên để cắt đứt mối quan hệ hiện có giữa cậu với Sanae. Sanae và Koutarou đã có một thỏa thuận đình chiến, và điều đó đem lại cho họ một lợi thế so với những người khác. Để loại bỏ lợi thế đó, đây là điều mà Kiriha sẽ nhắm tới.

(Thật là, anh ấy sẽ ra sao nếu tui không ở đây chứ.)

Nhìn các bạn cùng lớp của Koutarou đã hoàn toàn bị dắt mũi bởi Kiriha, Sanae phồng má lên. Trong tâm thức cô, cô đã bắt đầu suy nghĩ về Koutarou như một người bạn, nhưng bản thân cô lại không nhận điều ấy. Sanae vẫn coi cậu là kẻ thù, và nghĩ rằng cô lo cho cậu chỉ vì cô muốn được nếm mùi vị thức ăn.

(Aahhh... Nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ chỉ có bản thân mình gặp rắc rối thôi... Minh nên làm gì đây... Minh không nghĩ ra gì cả!)

Cuối cùng thì Yurika cũng nhận thức được hoàn cảnh vô cùng tồi tệ của mình, nhưng bản thân cô lại không thể nghĩ ra một kế hoạch nào mà chỉ biết cúi đầu tỏ ra lo lắng. Nhưng trở trêu thay, Koutarou và các cô gái khác lại không hề coi Yurika như là một mối đe dọa.

“Aahhhh!? Bữa trưa của mình!!”

Cô đã nghĩ rằng cứ mặc kệ thì mọi chuyện rồi cũng tự kết thúc, và suy nghĩ ấy có vẻ cũng đúng.

Koutarou không thoải mái khi bị bao quanh bởi các bạn cùng lớp nên cậu đã đi đến căn tin của trường. Dù Koutarou không nao núng trước sự xuất hiện của các cô gái xâm lược, nhưng việc bị đám bạn cùng lớp liên tục chỉ trích thì chẳng vui tẹo nào.

“Một sự phát triển đầy thú vị nhỉ, Kou.”

“Không phải chuyện của mày”

“Được rồi, tao sẽ ăn ở đây còn mày tự mà mò ra căn tin đi.”

“Thật đó hả, mày có phải là bạn tao không đó, Mackenzie.”

Koutarou đã nghĩ rằng có thể đến căn tin với Kenji, nhưng cậu bạn đã bắt đầu ăn trưa với một cô gái mà cậu ta hiện đang hẹn hò. Không có lựa chọn nào khác, Koutarou đành hướng về phía lối ra của lớp học, nhưng trên đường đi, một ai đó đã chạy ra đi cùng và đá mất với cậu.

“Hohohoho, Neanderthal, đáng thương thay, bị Kiriha chơi một vỏ rồi chỉ biết lùi thủi trốn đi...”

Đó là Theia với chiếc quạt gấp đặt trước miệng đầy tế nhị. Trong khi cô đang đợi Ruth chuẩn bị bữa ăn, cô đã nhận ra hoàn cảnh của Koutarou.

“Im đi, đồ công chúa vô dụng!”

“Mọi điều mà nhà người nói trong hoàn cảnh hiện giờ, chẳng khác nào tiếng sủa của một con chó bị đánh bên tai!”

“Chết tiệt, đồ kiêu ngạo...”

Koutarou mang theo vẻ mặt không bằng lòng mà đi qua Theia.

“Hmm...?”

Nhưm ngay khi đó, cậu nhìn thấy bữa ăn của Theia đang được bày trên bàn. Nó là thức ăn từ quê nhà Theia, Đế Quốc thần thánh Forthorthean. Nó có thịt chim tẩm gia vị, bánh mì làm từ hoa quả và súp hải sản. Tất cả chúng đều mới được lấy ra khỏi hộp đựng, nên vẫn còn nguyên hương vị tươi mới.

“Đúng là nó!”

Vào đó là khi Koutarou nhận ra cơ hội hiếm hoi của mình để phản kích lại Theia.

“Cám ơn nha!”

Koutarou nhanh chóng vươn tay ra, giật lấy một miếng thịt chim vẫn chưa được bày ra, và ném tọc vào miệng.

“Aaaaahhh!?”

“Sa-Satomi-sama!?”

Bởi vì Theia nghĩ rằng đây không phải bàn ăn, nên cô đã lơ là cảnh giác và không thể ngăn được Koutarou. Koutarou cảm thấy tràn ngập hạnh phúc vì hành động của mình và hương vị của miếng thịt mà cậu vừa ăn.

“Ahhh, nó quá trời ngon luôn, cảm ơn về bữa ăn, Tulip!”

“Chết tiệt, Neanderthal! Người có hiểu trộm cắp đồ ăn của hoàng gia là có nghĩa gì không. !?”

Theia ngay lập tức mất bình tĩnh, cô vừa nghiêng răng vừa cố đâm Koutarou bằng cái quạt của mình.

“Điện hạ, làm ơn bình tĩnh lại, chúng ta đang ở trường đó!!”

Chuyện này khiến Ruth gặp rắc rối, Theia đã mất bình tĩnh và không thêm chú ý đến xung quanh trong khi la hét về thân phận của cô. Nếu cứ thế này, thân phận thật của cô sẽ bị lộ, và việc gây trở ngại đến một nền văn minh ngoài hành tinh mà không có quan hệ ngoại giao là bị cấm theo điều ước thiên hà.

“Tôi chẳng biết... Những gì tôi biết là Ruth nấu ăn rất ngon, làm tốt lắm Ruth-san, món này thật sự rất tuyệt.”

“Chết tiệt, có vẻ như ta phải dạy tên người nguyên thủy này biết về vị trí của hắn!”

“Cứ thử xem, một nàng công chúa vô dụng như cô thì làm được gì!”

“Chẳng phải ta đã nói rồi sao!? Ta sẽ dạy cho người hiểu sự khác biệt địa vị giữa hai chúng ta!”

Những lăng mạ cứ thế mà ném qua lại nhau khiến cho tình hình trở nên căng thẳng, khuôn mặt của họ xáp lại gần nhau và họ bắt đầu thi hét lên như những đứa trẻ em vậy. Tuy nhiên, đây là cuộc chiến của những đứa trẻ đầy nguy hiểm không thể nào mà bỏ qua được.

“Điện hạ, Satomi-sama, xin hãy bình tĩnh lại! Tiếp tục như vậy thì không có lợi cho cả hai đâu!”

“Dù có là Ruth cũng đừng hòng mà ngăn được ta! Loại người như người cần phải cho một trận!”

“Cứ thử xem nào Tulip, tôi đang tính đem cô trồng ở vườn hoa của trường đó!”

Ruth cố trấn an hai người. Nhưng cả hai người họ đều không thêm để ý đến cô, chỉ có sát khí của cả hai là ngày càng tăng. Như là chỉ một chút nữa thôi là họ lao vào ẩu đả.

“Đã qua muộn rồi, ta sẽ không tha thứ cho người kẻ cả khi người xin lỗi, Neanderthal!”

“Ai mà thêm xin lỗi một người như cô chứ!?”

Bỏ qua lời khuyên can của Ruth, hai người rút cuộc cũng động thủ.

Hai người toàn lực mà đâm vào má nhau, khiến cả hai bị bật ra.

“Cả hai không được đánh nhau!”

Ấu đả ở giữa lớp học vào giờ ăn trưa sẽ rất phiền toái. Ruth đã thất bại trong việc làm họ bình tĩnh lại, cô chỉ còn cách đứng ở giữa họ để tách từng người ra và cố ngăn thiệt hại đến những người xung quanh. Nhưng trước khi cô làm được điều đó thì đã có người tách họ ra.

“Hai người đang làm gì vậy!? Chẳng nhẽ cả hai đã quên những gì đã hứa với mình rồi không!?”

Shizuka đã tách được hai người bọn họ ra và nhanh chóng bắt lấy tay phải và ngăn cú đâm từ hai người ấy, cô ném cái nhìn đầy sắc nhọn về phía cả hai. Một ý muốn mạnh mẽ về việc cho cả hai một bài học bùng cháy trong đôi mắt cô.

“Shizuka, tên Neanderthal này trộm thức ăn của ta!”

“Thế vụ cô lấy miếng xúc xích bạch tuộc của tôi thì sao!”

“Im lặng!!”

Thấy cả hai vẫn không dừng lại, Shizuka nắm chặt tay khiến xương của hai người kêu răng rắc.

“Ow ow ow.”

“Ugh!”

Con đau khiến cho hai người họ phải dừng lại.

“Mình không cần biết cả hai đang đánh nhau vì chuyện gì, điều quan trọng là nếu hai bạn không ngừng lại ngay, thì mình sẽ không ngần ngại cho ‘dừng’ cả hai vĩnh viễn luôn nếu cả hai muốn.”

Đôi mắt của Shizuka lóe sáng, Koutarou và Theia hiểu rõ ý mà cô nàng muốn nói và bắt đầu run rẩy. Nếu họ đã không ngừng đánh nhau thì họ sẽ chẳng còn khả năng đánh nhau một lần nào nữa.

“Kuh... Neanderthal, không phải là ta chịu thua người đâu đó!”

Theia mím môi bất mãn mà thu lại nắm đấm và nhìn đi chỗ khác.

“Tôi cũng vậy.”

Koutarou cũng thả lỏng nắm đấm ra và quay mặt về phía ngược lại. Cuối cùng thì Shizuka cũng thả tay của cả hai ra.

“Nghe này cả hai. Lần tới mình không có khách khí như vậy nữa đâu đấy.”

“... Được rồi.”

“... Ta hiểu.”

Koutarou và Theia vẫn nhìn ra chỗ khác nhưng họ đã đồng ý với lời của Shizuka. Những nơi mà Shizuka đã nắm lấy đã tẩy đỏ và sưng lên, và họ vẫn còn đau. Do đó mà cả Koutarou và Theia đều khắc trong tim rằng việc đánh nhau trực tiếp chẳng phải là lựa chọn hay ho.

Từ sự cố vào giờ ăn trưa, Koutarou và Theia nhận ra rằng những vụ đánh nhau riêng lẻ mà không phải là một phần của một cuộc thi nào đó thì nó chẳng mang lại lợi lộc gì cho họ cả, nhưng sự ganh đua của cả hai vẫn không thay đổi. Vì vậy, kể từ sau khi vụ việc được giải quyết, họ chờ đợi thời cơ để chống lại nhau mà Shizuka cũng không thể xen vào. Tất nhiên điều đó xảy ra sau mỗi bữa tối, với các trò chơi dùng để giành quyền kiểm soát của căn phòng.

“Mình nghĩ tối nay chúng ta có thể chơi trò này.”

“Heart Pounding Land Development Fantasia? Nó là gì vậy?”

“Nó trông giống như một trò chơi mà người chơi phải mua và phát triển một vùng đất để nâng địa vị.”

“Mặc dù nó là một trò chơi được thiết kế cho trẻ em, nhưng bản chất của nó lại là một trò chơi đầy toan tính nhĩ.”

“Do tất cả mọi người đều chưa chơi trò này, nên không còn có chuyện là chỉ có mình chơi kém nữa.”

“Ý hay đó, Nijino Yurika.”

“Nhưng Yurika-chan, thật ấn tượng là chị có món đồ đấy ho~”

“Mình tìm thấy nó ở trong đồng rác.”

“Đúng là Yurika-chan của chúng ta, ho!”

Các trò chơi cho tối nay là một board game* mà Yurika đã tìm được từ đồng rác. Đây là một trò chơi về quản lý công ty với đầy những khía cạnh đen tối, tập trung ở khía cạnh phát triển công ty. Đó là một trò chơi không ai trong số họ từng chơi, vì vậy không có ai có được lợi thế hay bất lợi vì vậy họ đều đồng ý để chơi nó.

* {tên chỉ chung các loại game đồ xí ngẫu, điển hình là cờ tỷ phú hay cờ cá ngựa}

“Hahaha, đây đúng là một trò chơi hoàn hảo.”

“Nó xuất hiện thật đúng lúc, tên Neanderthal kia. Ta sẽ cho người thấy sự khác biệt giữa chúng ta!”

Koutarou và Theia hoan nghênh một trò chơi mà sẽ cho phép họ có một cuộc thi rõ ràng. Cả hai người trong số họ nghĩ rằng đó là một cách tốt để giải quyết những gì đã xảy ra vào giờ ăn trưa.

“Hai ta sẽ so về điểm số, người thua phải quỳ trước người thắng, được chứ?”

“Nghe có vẻ hay đó! Ngay bây giờ ta giờ đã có thể mừng tựa ra cảnh người quỳ rạp trước mặt ta rồi!”

Ý chí chiến đấu của họ một lần nữa lại bùng cháy lên. Hiện tại, hai người họ một lòng chỉ nghĩ đến làm cách nào để đánh bại được đối phương. Cả hai giờ đã quên mất cuộc chiến giành quyền sở hữu căn phòng cũng như sự tồn tại của các đối thủ khác rồi.

Trò chơi tối nay, Heart Pounding Land Development Fantasia, được chơi với xúc xắc, nó là một trò chơi nơi bạn mua đất và phát triển nó ngày càng lớn hơn. Nó gồm một bản đồ hình vuông không có đích, di chuyển theo số mà con xúc xắc đạt được, và thậm chí người chơi còn có thể quay trở lại điểm xuất phát. Bản đồ được chia thành những ô đất nơi mà người chơi khi đi vào thì có thể lựa chọn mua nó hay không. Nhưng nếu nó đã có chủ sở hữu, bạn phải trả tiền thuế và không thể mua nó. Sau khi mua một mảnh đất, bạn có thể phân bổ nguồn vốn và phát triển nó, nhằm tăng tiền thuế lên. Đây là những quy tắc cơ bản của trò chơi.

* {Cơ bản mình thấy nó giống trò cờ tỷ phú của mình}

Để giành chiến thắng trong trò chơi này, người chơi phải đổ xúc xắc sao cho di chuyển vào những ô còn trống và không dừng lại trên những ô đã được sở hữu. Sau đó, khi ai đó không thể trả hết tiền thuế sẽ bị xem như là phá sản, số đất của người chơi còn lại sẽ được quyết định bằng số tài sản mà họ sở hữu. Game này đòi hỏi sự cân chuẩn khi mua và phát triển khu đất, và chuẩn bị tiền thuế cho việc dừng lại trên đất của người khác, đây là trò chơi đòi hỏi về kỹ năng quản lý đi cùng với vận may. Trông bề ngoài mơ mộng trá hình thế thôi chứ thực chất nó là một trò chơi cực kì phức tạp.

“U-uh, nếu biết nó là trò chơi kiểu này thì mình đã không chọn nó rồi.”

Và sau khi đọc luật chơi, như mọi người đã mừng tựa, Yurika vô cùng dở tệ với trò chơi này. Bởi bản chất Yurika là nhanh ẩu đoảng, cô nàng hoàn toàn không có chút khả năng tính toán cũng như là mưu lược. Tính cách đó đã được chứng tỏ trong cuộc sống hàng ngày của cô.

“Đó là bởi vì chị đã mua mọi thứ mà không suy nghĩ.”

“Nhưng nếu không mua chúng khi chúng còn rẻ, thì sau này làm sao có thể mua được chúng nữa, phải không?”

“... Việc này không có giống việc mua nỳ ly hạ giá đâu.”

Khi trò chơi mới bắt đầu, Yurika đã đi xung quanh mua tất đất đai mà cô có thể, và cô đã tiêu tất cả tiền bạc của mình. Cô không thể phát triển chúng để tăng thu nhập, trong khi cứ dừng lại trên các khu đất của người khác nên cô đã phải bán mảnh đất của cô để trả hết các khoản nợ của mình, đó là một vòng tròn luẩn quẩn.

“Thế nên em mới chơi giỏi đến thế ư, Sanae-chan?”

“Nhìn đi, tui đã thiết lập một chuỗi cửa hàng phụ kiện nè.”

Sanae đã tập trung nguồn vốn của mình vào các ngành công nghiệp liên quan đến sở thích của cô và đã đạt được kết quả nhất định và làm lũng đoạn thị trường. Có một quy định rằng nếu người chơi lập một chuỗi các sản phẩm tương tự sẽ được nhận được thêm tiền thưởng, điều này giúp cắt giảm chi phí cho Sanae phát triển chuỗi sản phẩm ấy vì vậy cô duy trì một sự cân bằng giữa phát triển và nguồn vốn còn lại của mình.

“Tui đang phân vân nên tiếp tục tập trung vào phụ kiện hay mở rộng sang cả quần áo, thật khó để quyết định!”

“Em chơi tốt lắm, Sanae.”

“Fufufu, tối nay, ngay cả chị cũng đừng hòng đuổi kịp Sanae-chan này, Kiriha à.”

“Có lẽ thế... Nhân tiện thì Sanae này, nếu như em muốn lấn sân sang thị trường quần áo, chị còn mảnh đất thừa có thể chuyển nhượng giá gốc cho em.”

“Thật sao!?”

Sanae đang chơi rất tốt và việc có thể lấy được phần tài sản từ Kiriha khiến đôi mắt cô bé sáng lên. Trò chơi này cho phép người chơi giao thương với nhau, kỹ năng đàm phán là một kĩ năng quan trọng để dành lợi thế và chiến thắng.

“A, nhưng có phải chị đang có âm mưu gì đó không hả!?”

“Không có,... chỉ là nếu chị có dừng lại trên mảnh đất đó thì em có thể miễn thuế cho chị được không, phải trả thuế trên mảnh đất từng là của mình trông thật ngu ngốc, đúng chứ?”

“Hmm, nếu chỉ có thế thì được. Tui sẽ mua nó, tui sẽ mua nó! Thương hiệu của Sanae-chan đang mở rộng!”

“Vay vự thương lượng hoàn tất nhé.”

Kiriha bàn giao thẻ chứng thư cho Sanae và nhận lấy tiền, sau đó sử dụng số tiền đó để phát triển tài sản riêng của mình. Kiriha đã không có may mắn với các con xúc xắc như Sanae, nhưng cô lại quản lý tài sản của mình rất tốt.

So với những bước phát triển khá ổn định của ba người kia, Koutarou và Theia lại phát triển đầy bất ổn.

"Tulip sẽ qua đây sớm thôi... Nếu mình phát triển chỗ này mình có thể đánh bại cô ta."

“Neanderthal, cứ thử xem, nếu người cho rằng chỉ với nhiều đó mà có thể dừng được ta thì người đã nhầm rồi!”

Koutarou và Theia đã quá tập trung đối đầu nhau, phát triển tài sản của họ kề bên nhau và mua tài sản mà người kia cần để cản trở sự phát triển của họ. Họ chỉ có thể nghĩ đến việc đánh bại lẫn nhau mà thôi. Nhờ vậy tiền và tài sản của họ dao động dữ dội và họ vô cùng vất vả để quản lý chúng.

“Kukuku, tí nữa thua thì đừng có mà khóc đó, Tulip!”

“Câu đó dành cho người mới phải, ta đang đợi cảnh người quỳ xuống trước mặt ta đây!”

Trận chiến khốc liệt giữa Koutarou và Theia vẫn tiếp tục trong một lúc lâu, ác cảm của họ đối với nhau vẫn cứ tăng lên dần.

Vòng chơi đầu tiên kết thúc với việc Sanae thiết lập một chuỗi các cửa hàng quần áo và chiến thắng. Thứ hai là Kiriha, Koutarou là thứ ba và Theia là thứ tư. Cuối cùng là Yurika. Cả ba người họ đã dừng lại trên đất của Sanae phải bỏ ra một khoản thuế lớn nên trò chơi đã kết thúc.

Trò chơi được chơi ba lần, bảng xếp hạng trong các vòng chơi được dùng để tính toán vị trí cho đêm nay.

Đứng đầu là Kiriha, tuy cô đứng thứ hai trong tất cả các vòng chơi. Với chính sách quản lý an toàn và cuộc đàm phán khéo léo Kiriha đã tăng số lượng những nơi cô có thể dừng lại một cách an toàn bao gồm cả các vùng đất thuộc về đối thủ của mình. Đây là một chiến thuật giúp cô bắt bại ngay từ đầu chí cuối.

“Tui thua chỉ vì tui bị chị dụ mà thôi, Kiriha.”

“Nhờ đó nên cho đến khi kết thúc chị không phải trả tiền thuế cho em.”

“Chị an toàn ngay cả ở trên đất của chị lẫn của tui.”

“Đúng vậy.”

“Nếu tui có thể thu thuế của chị thì tui đã thắng rồi.”

Sanae đứng thứ hai. Cô bé đã gặp may mắn từ đầu đến cuối mọi vòng game, cô đã xây dựng một tập đoàn lớn. Tuy nhiên, chính sách của cô là quá lý tưởng làm cô mất rất nhiều lợi nhuận trước Kiriha, cuối cùng cô chỉ có thể xếp thứ hai.

“Chị đã mất rất nhiều tiền tại chỗ của em đó, Sanae-chan.”

“Chị đúng là một khách hàng lớn đó.”

“Chị nghĩ rằng chắc là mình đã mua hết tất cả các sản phẩm thương hiệu Sanae-chan rồi.”

“Thật ra, Yukira, cậu cũng mất rất nhiều tiền tại cửa hàng của mình nữa đó.”

“Chị ta chỉ toàn lãng phí tiền bạc thôi à.”

“Uuuu...”

Và tất nhiên, Yurika lại ở vị trí cuối cùng. Chính sách mua bán vội vàng kết hợp sự xui xẻo đã làm cho tiền của cô chỉ có giảm mà không có tăng. Cô không sử dụng tiền để đầu tư và mảnh đất cô có lại không mang lại được tiền. Thậm chí sự phát triển của những người chơi còn lại đã khiến cô phải bán lại các khu đất và cuối cùng cô đã bị phá sản. Điều này xảy ở ba vòng chơi đầu, ở vòng thứ tư, cuối cùng cô cũng nhận ra cách đó không hiệu quả, nhưng bởi thời điểm đó nó đã quá muộn, và thất bại của cô là quá rõ ràng.

“Chết tiệt, hòa sao...”

“Cứ chắc chắn là hôm nay sẽ khiến người cúi đầu rồi mà... Mnngh.”

Thật bất ngờ, Koutarou và Theia có cùng số điểm và đang ở vị trí thứ ba. Trong mỗi vòng chơi, họ đã trao đổi thứ hạng của họ cho nhau, vì vậy khi họ kết hợp chúng lại thì họ có cùng số điểm. Do đó, vụ cá cược đã phá sản.

“Cả hai người chỉ để nghĩ về nhau thôi à, Koutarou, Theiamillis-dono.”

“Họ như đang ở thế giới của riêng họ ấy, tởm vãi.”

“Vậy mà hạng của họ vẫn cao hơn mình...”

Những người khác có chút sốc và nở nụ cười cay đắng. Nếu Koutarou và Theia để tâm tới xung quanh hơn thì họ đã có thể đạt được vị trí cao hơn. Nhưng vụ cạnh tranh vẫn chưa có hồi kết.

“Tôi sẽ đánh bại cô vào ngày mai!”

“Người nên chuẩn bị đi, ta sẽ khiến người hối hận vì đã đối đầu với công chúa của Forthorthean!”

Đôi mắt của cặp đôi bùng cháy sự ác ý với nhau. Với bọn họ bây giờ, cuộc chiến giành quyền sở hữu của căn phòng 106 chẳng còn ý nghĩa gì cả. Mọi xúc cảm của họ giờ đây chỉ nhắm đến người trước mặt họ mà thôi. Nó trông giống như cuộc chiến giữa những đứa trẻ và có lẽ sẽ không kết thúc sớm.

Vào sáng hôm sau, một cuộc xung đột mới nảy sinh. Đó là giữa Sanae và Yurika, họ cố đẩy món cà rốt của họ cho nhau.

“Chị đang bị suy dinh dưỡng đó Yurika, vì vậy chị có thể có cà rốt của tui.”

“Ah!? Không công bằng, em chỉ đẩy thứ em không thích cho mình thôi. Em sẽ không phát triển nếu em không ăn uống đầy đủ đấy!”

“Tui là ma nên tui không cần phải ăn.”

“Không công bằng, chỉ có những lúc như thế này em mới nhận mình là ma à!”

Sanae và Yurika đều ném món cà rốt của họ vào đĩa của người kia. Năng lực của Sanae thì không thích hợp với công việc đòi hỏi sự tinh tế, và Yurika thì đầy vụng về do đó họ đẩy cà rốt cho nhau với tốc độ tương tự nhau, do đó việc này có vẻ sẽ không bao giờ chấm dứt.

“Ane-san, bọn em cũng muốn ăn gì đó, ho~!”

“Bọn em muốn ăn gì đó khác với linh lực, ho-!”

“Vậy có món không được ưa chuộng ở đằng kia kia.”

“Ho-! Món cá này ngon tuyệt, ho-!”

“Bữa sáng Nhật Bản đúng là phải có món cá mà, ho-!”

Các haniwa đã bắt đầu ăn món cá mà Yurika và Sanae chưa đụng vào, chúng vụng về dùng đũa để ăn nó.

“Aaahhhh!? Món cá của mình!”

“Chết tiệt, mình đã bị phân tâm bởi Yurika!”

Với sự chú ý hoàn toàn dành cho món cà rốt, nên khi nhận thấy, thì món cá của cả hai đã bị chén sạch.

“Ah, xin lỗi, tôi không nghĩ rằng hai người sẽ ăn nó.”

“Đó là lỗi của Yurika, tại chị ấy không chịu ăn cà rốt!”

“Tại sao lại là lỗi của chị!? Em thật vô lý đó Sanae!”

“À... tôi xin lỗi nhưng có món cá ngừ đóng hộp và bánh cá. Các cô có thể ăn chúng.”

“Ah, mình thích chúng, chúng không có xương.”

“... Đối với kẻ phạm ăn thì chị lại quá kén chọn đó.”

Trước khi cuộc xung đột vượt khỏi tầm kiểm soát, cả hai đã bình tĩnh lại bằng món cá ngừ đóng hộp và bánh cá. Hai người họ đều không phải là loại người thù dai nên khi bị phân tâm bởi món ăn mới thì mâu thuẫn giữa họ đã biến mất. Thực tế thì việc các Haniwa ăn hết cả đám cà rốt cũng góp phần quan trọng không kém.

“Chết tiệt, cô thật ngoan cố đó...”

“Vậy sao người sẽ không bỏ cuộc đi, Neanderthal...”

Mặt khác, xung đột giữa Koutarou và Theia đã trở nên sâu sắc hơn, ngay cả bây giờ vẫn có những dấu hiệu của nó. Họ đã giữ lấy đũa của nhau và trừng mắt vào đĩa đồ ăn ở giữa hai người. Trên đĩa đồ ăn chỉ còn lại một chiếc xúc xích bạch tuộc, phần lớn chúng đã được ăn hết nên nó là miếng duy nhất còn sót lại. Cả hai đều muốn miếng xúc xích cuối cùng này.

“Tôi sẽ không thua cô đâu!”

“Tên người Nguyên thủy kia, người thực sự không hiểu sự ngu ngốc của người khi dám chống lại một công chúa sao!”

Nếu đối thủ là một người khác, Koutarou và Theia có lẽ đã nhượng bộ, nhưng với đối thủ là một người mà họ có ác cảm, họ không thể cứ thế mà nhượng nhau được. Tuy nhiên, họ sợ sự can thiệp của Shizuka nên không dám dùng vũ lực, vậy nên họ không thể tấn công hay rút lui, mà chỉ tiếp tục nhìn chằm chằm vào nhau.

“Điện hạ, Satomi-sama...”

Ruth đã suy nghĩ từ hôm qua rằng sự xung đột giữa hai người không phải là một điều tốt. Là một bề tôi, cô không bỏ qua cuộc xung đột này, nhưng khi xem cả hai cãi nhau, một suy nghĩ khác đã nảy ra trong cô. Đó là cuộc xung đột này là cần thiết để tạo ra một mối quan hệ giữa hai người bọn họ.

(Điện hạ đã từng cãi nhau rất khốc liệt như thế với người khác trước đây chưa ...?)

Có được sự phục vụ của Koutarou như một chư hầu và đạt được quyền kiểm soát phòng 106 là thử thách của Theia để đạt được quyền thừa kế vương vị. Nếu cô chỉ muốn hoàn thành về mặt hình thức, hai người chỉ cần tạo ra mối quan hệ chủ-tớ ngoài mặt và rồi trở về Forthorthe là ổn. Họ sẽ không cần phải trở về Trái đất một lần nào nữa, vậy nên chẳng có vấn đề gì cả.

Nhưng để Koutarou trở thành một thuộc hạ đúng nghĩa, và để Theia nhận được quyền thừa kế ngai vàng một cách chân chính, thì một mối quan hệ hình thức là vô nghĩa. Vẫn trung thành phục vụ dù thấu hiểu cả mặt tốt lẫn mặt xấu của nhau, thế mới là một mối quan hệ chủ nhân và gia thần đúng nghĩa. Thực tế thì mối quan hệ giữa Ruth và Theia cũng hình thành bằng hình thức như thế.

Thay vì một người chỉ biết thốt lên những lời nịnh nọt sáo rỗng và chỉ duy trì một mối quan hệ ngoài mặt, thì một người dám biểu lộ cảm xúc thật như Koutarou sẽ đáng tin cậy hơn. Hơn nữa, Koutarou đến từ Trái đất, và rõ ràng đã không quan tâm đến địa vị của Theia. Thật khó để nói chỉ với việc quan sát bên ngoài, nhưng Koutarou có những phẩm chất để trở thành đồng minh lớn nhất của Theia và Ruth.

Từ quan điểm đó, có thể nói rằng bước đầu tiên của họ là một bước lùi, nhưng cũng có thể nói rằng nó là bước cần thiết để bộc lộ cảm xúc của họ. Nhưng một cuộc tranh chấp quá dữ dội sẽ là gây nên chuyện, và sẽ rắc rối hơn nếu nó đủ khiến phá hỏng mối quan hệ của họ.

“Vậy thì... Ei!”

“Ah!”

“Ruth!”

“Fufufu, nếu em không ăn nó thì nó sẽ nguội mất.”

Ruth đã bắt đầu nghĩ rằng nhiệm vụ của mình là ngăn chặn cuộc chiến trước khi nó hủy hoại mối quan hệ của họ, để đảm bảo cho kết quả tốt nhất. Ruth không còn do dự nữa.

“Nếu là bạn thì được thôi, Ruth-san. Hmph.”

“Ta sẽ bỏ qua ngày hôm nay. Hmph.”

Không biết những suy nghĩ của Ruth, Koutarou và Theia cố tình ngoảnh mặt đi không thèm nhìn nhau nữa. Cho đến khi ngày hôm qua, điều đó sẽ khiến Ruth bận tâm nhưng giờ không còn như vậy nữa.

“Fufufu, em đã hiểu tại sao Sanae-sama lại thích chúng rồi.”

Vì vậy, mặc dù nó hơi nguội, nhưng miếng xúc xích trong miệng cô vẫn cực ngon.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Hạ

6.5-4

Sau khi đã trải qua một khoảng thời gian chung sống với nhau và trở nên hiểu nhau hơn, không khí trong phòng 106 đã trở nên yên bình hơn rất nhiều. Mọi người trở nên hòa thuận và ít cãi nhau hơn.

“... Aah, chán quá...”

Vì vậy, những lo lắng của Koutarou không chỉ còn nằm ở các cô gái xâm lược, mà còn ở chính bản thân cậu. Về cơ bản, cậu đã trở lại cuộc sống hàng ngày của một học sinh bình thường.

“Có chuyện gì vậy Koutarou, anh đang lo lắng về điều gì à?”

Sanae nhẹ nhàng đáp lại tiếng thở dài của Koutarou. Cô đang bám vào lưng cậu và lo lắng nhìn theo ánh mắt của cậu về phía cửa sổ, lúc này đây mặt trời mùa hè đang soi rọi cả thành phố.

“Cứ nói cho em nghe, Sanae-chan này sẽ giải quyết tất cả những phiền muộn của anh.”

“Cũng chẳng phải chuyện gì đáng để nói đâu.”

“Ồn mà, ồn mà, cứ nói với em đi”

Vài ngày trước, Sanae đã bị bắt bởi các thợ săn ma và sau đó được các thành viên phòng 106 cứu giúp. Điều đó đã giúp họ thân thiết và hòa thuận với nhau hơn. Ví dụ lớn nhất là Sanae và Koutarou, cả hai là trung tâm của sự kiện đó, Sanae giờ đã xem Koutarou như một người bạn thân. Vốn đang định chiến, giờ lại được cô bé đối xử như một người bạn thân, Koutarou không thể nào lạnh lùng với cô bé được nữa.

“Thật ra thì... em cũng thấy đấy, mùa hè không phải là trôi qua được một nửa rồi sao?”

“Đúng vậy, mỗi ngày đều nóng đến khó chịu. Anh đang lo về con nóng hay sao?”

“Không phải thế, những ngày nóng như thế này có nghĩa là những kho báu trên núi giờ sẽ vô cùng tuyệt và nhiều nữa.”

“Kho báu gì cơ?”

Theia bị từ ‘kho báu’ thu hút, và cô nhìn chăm chăm vào Koutarou trong khi chớp mắt đầy tò mò. Sau lễ hội thể thao và việc giải cứu Sanae, tính hung hãn của Theia đã dịu đi nhiều. Mặc dù tính cách của cô và Koutarou vẫn mâu thuẫn với nhau nên thường xuyên phát sinh ra xung đột, nhưng cô không còn đối xử với cậu như một người nguyên thủy nữa mà thừa nhận cậu là một đối thủ xứng tầm.

“Đó là...”

Koutarou không trả lời ngay lập tức, ngay sau khi bắt đầu nói, cậu nhìn quanh phòng, và sau khi đã xác nhận rằng ai đó đang không ở xung quanh, cậu mới nói tiếp.

“Bọ cánh cứng, nếu mùa hè nóng như thế này, chắc chắn tôi sẽ có thể bắt được một con lớn... Muốn đi bắt một con quá...”

Koutarou lại thở dài và đưa mắt của cậu trở lại với khung cửa sổ và tỏ ra thèm muốn. Xa xa phía trước tầm mắt, nơi cậu đang tìm kiếm, một ngọn núi hiện ra, được bao phủ bởi vô số cây xanh tuyệt đẹp. Ở đó chắc chắn sẽ có những con bọ cánh cứng lớn đang ở đó đợi chờ cậu.

“Anh tự làm tự chịu thôi, còn than vãn với ai nữa.”

“Thì anh đã bảo nó chẳng phải chuyện đáng để nói mà.”

“Buh.”

Sanae phồng má tỏ ra bất mãn với câu trả lời của Koutarou.

Koutarou sờ đi không thể đi ra ngoài bắt bọ, là vì Ruth cực kì căm ghét bọ cánh cứng. Lúc cả đám đi chơi biển, Koutarou trong lúc ngủ mơ đã tưởng Ruth là một cái thân cây đầy bọ cánh cứng nên đã ‘trèo’ lấy năng, từ đó gây ra mối ác cảm cho Ruth đối với các loài bọ cánh cứng.

Còn Sanae thì tỏ ra tức giận bởi vì do lỗi của Koutarou mà cô không thể có cơ hội trải nghiệm những chuyện thú vị như thế, cô bé muốn được chơi cùng với Koutarou.

“Thật là một cái đồ ngốc mà...”

Sau khi nghe xong lý do, Theia thở dài, cô cảm thấy việc này hoàn toàn vô nghĩa, cô không thể hiểu sao Koutarou lại có hứng thú với đám côn trùng đó đến vậy. Theia là một cô gái, mà lại còn là người ngoài hành tinh, việc cô hiểu được cái ham muốn ấy của một tên con trai trái đất là không thể.

“Cũng không nên nói thế. Satomi Koutarou cũng đâu phải cố tình đâu.”

Kirihito thì khác với Sanae và Theia, cô đứng về phe của Koutarou. Từ khi còn nhỏ, cô đã là một tomboy yêu thích việc bắt côn trùng, và báu vật của cô là một thẻ anh hùng hiếm với hình ảnh người anh hùng lấy hình ảnh dựa từ loài bọ cánh cứng. Vậy nên cô có thể hiểu về thị hiếu của đám con trai.

“Đúng là chỉ có Kirihito-san là hiểu...”

“Ane-san thật là tử tế, ho~!”

“Koutarou, nếu anh muốn kết hôn, hãy chọn Anego, ho~.”

“Có lẽ vậy.”

“Đề ý tí đi! Rõ ràng chị ấy chỉ nói vậy để lừa anh vào tròng mà!”

“Tôi làm gì có ý đó.”

“Tôi không tin chị đâu! Bleh!”

“Có vẻ như mình bị ghét rồi. Fufufu”

Mặc dù Sanae chỉ trích cô, Kiriha vẫn mỉm cười.

“Neanderthal, người đã có một kẻ ăn bám rồi, không cần thêm nữa đâu.”

“Tôi không phải kẻ ăn bám! Tôi là một linh hồn hộ mệnh đáng yêu, Sanae-chan!”

“Ta không phải nói về cô, ta đang nói về Yurika kia.”

“Hmm?”

Nghe thấy tên mình, Yurika ngẩng đầu lên trong giây lát, rồi nhanh chóng quay lại với ly mì của mình.

“Đúng rồi, Koutarou đang phải chăm sóc cho Yurika.”

“Mình không phải kẻ ăn bám, mình có đồ ăn của mình.”

Cô không thích bị đối xử như một kẻ ăn bám, vì vậy sau khi ăn hết những gì có trong miệng cô, cô chia ra cho Sanae thấy ly mì của mình. Đó là phẩm giá nhỏ nhoi của Yurika.

“Nhưng chị biết đấy, Yurika. Nếu chị tiếp tục chỉ ăn mì ly, chị cũng sẽ trở thành một kẻ ăn bám thôi, đúng chứ? Cơ thể của chị đã bắt đầu bốc mùi hóa chất rồi. ”

“Uuum... Satomi-san, hãy để mình làm kẻ ăn bám từ bây giờ đi!”

Cô chỉ cần hai giây để quyết định và sau đó cô đã ném đi lòng tự trọng của mình và quyết định trở thành một kẻ ăn bám.

“Tôi cự tuyệt!”

Đĩ nhiên, Koutarou không có ý định đáp ứng yêu cầu như vậy. Việc Yurika chiếm đóng chiếc tủ quần áo đủ khiến Koutarou bực mình rồi.

“Tại sao chứ!? Sao cậu lại tuyệt tình như vậy!! Cậu không màng dù cho mình ngủ đầu đường xó chợ hay sao!?”

“Tôi không quan tâm!”

“Cậu ra về thế thôi chứ thực ra cậu vui vì được sống với mình chứ gì~”

“Cái gì... Cô đang nghĩ cái quái gì trong đầu vậy!”

Và như thế, mối quan hệ của Koutarou với các thiếu nữ xâm lược trở nên hòa nhã hơn so với lúc ban đầu gặp nhau rất nhiều. Dù họ trở nên đồng cảm và hiểu nhau hơn, nhưng vẫn không quên rằng những người kia là đối thủ của mình. Cho nên họ có những cảm xúc trái chiều khi chống lại nhau. Còn quá sớm để gọi nhau là bạn nhưng đồng thời, họ không muốn coi nhau là kẻ địch. Nếu một người gặp khó khăn thì những người khác sẽ giơ tay ra giúp đỡ nhưng thì thoảng việc đánh bại người kia là cần thiết. Cảm xúc của họ đang rất phức tạp.

Khoảng từ giữa kỳ nghỉ hè, Koutarou gần như lúc nào cũng rảnh rỗi. Mặc dù kì nghỉ mới đi qua được một nửa và hầu hết mọi người vẫn chưa hoàn thành bài tập hè của mình, nhưng Koutarou lại đã làm xong hết, nguyên do là cậu không muốn làm cha mình lo lắng và đồng thời cũng là vì Harumi, đàn chị của cậu trong hội đan len đã nói rằng họ sẽ bắt đầu hoạt động trở lại một khi cậu làm xong bài tập. Không có chuyện Koutarou nói dối hai người ấy nên cậu đã hoàn thành bài tập về nhà trong tháng Bảy.

Cậu đã hoàn thành bài tập hè của mình và các hoạt động của hội đan len đã trở lại, nhưng dĩ nhiên, hội không hoạt động mỗi ngày. Và thậm chí nếu có, nó sẽ không diễn ra từ sáng đến tối, vì vậy Koutarou có nhiều thời gian rảnh hơn cậu nghĩ. Đây là lý do tại sao cậu đã suy nghĩ về việc đi bắt côn trùng.

“Satomi-sama, hôm nay nắng sẽ rất gắt đấy, vì vậy xin anh hãy mang theo mũ.”

“Cảm ơn bạn, Ruth.”

Koutarou cúi xuống và Ruth đặt một chiếc mũ rom lên đầu cậu. Để tránh lãng phí thời gian, Koutarou đã quyết định đi làm thêm. Cậu đang làm việc tại cùng một chỗ mà cậu đã làm kể từ mùa xuân, đào bới di tích. Các di tích cũng cần thêm lao động vào mùa hè nên đây đúng là cơ hội trời cho.

“Và đây là bình trà lúa mạch, anh hãy nhớ nghỉ ngơi và uống bù nước cho cơ thể.”

“Để cho tui lo, Ruth. Tui sẽ giám sát để đảm bảo là Koutarou sẽ uống.”

Sanae nhận lấy bình nước từ Ruth, và cô treo nó lên cổ mình. Cô cũng đi cùng với Koutarou tới chỗ làm.

Kể từ vụ bắt cóc tại bãi biển, Sanae đã dính chặt với Koutarou hơn trước. Trong số những kẻ xâm lược, cô là người duy nhất không còn muốn tranh chấp với Koutarou nữa. Cô cũng không bận tâm về điểm số nữa, cô chỉ cần đảm bảo rằng mình không bị đuổi ra khỏi phòng mà thôi. Thậm chí trên lý thuyết, hiện tại Sanae và Koutarou vẫn là kẻ thù, nhưng bản thân cô không thừa nhận điều đó nữa. Dựa vào thỏa thuận đình chiến, mối quan hệ kẻ địch giữa họ đã biến mất, tất cả những gì còn lại là một mối quan hệ khác. Sanae cảm thấy chỉ cần không mất đi cơ hội để gặp lại mẹ mình, cô muốn những ngày như thế này để tiếp tục.

“Vậy làm phiền em rồi, Sanae-sama!”

“Phải cho anh ấy uống thế nào đây?”

“Nếu được thì cứ 30 phút uống một lần.”

“Rõ rồi... Koutarou, anh phải tuân theo em, đốc công của anh, nghe rõ chưa!?”

“Anh biết rồi, biết rồi.”

“Anh nói chưa có đủ sự yêu thương”

“Anh hiểu rồi, để đó cho anh, đốc công dễ thương của anh, Sanae-sama ạ.”

“Hmm, tốt rồi.”

Sanae tỏ ra hài lòng trước phản ứng của cậu, cô vòng tay quanh cổ Koutarou và bám chặt lấy lưng cậu. Sanae thì cầm lấy bình nước, khăn lau, khăn giấy và những thứ khác để cho Koutarou làm việc. Đó là cách họ phân phối vai trò cho nhau.

“Ooh, thật thoải mái và mát mẻ.”

Nhờ có Sanae bám trên lưng đã giúp Koutarou cảm thấy mát mẻ và thuận lợi khi làm việc dưới ánh nắng chói chang. Do Sanae là hồn ma, cô có thể lấy đi một phần nhiệt độ cơ thể của cậu khi cô bám vào. Đó là lý do nơi tập trung đông hồn ma thì luôn tạo ra không khí lạnh lẽo. Và Sanae cũng rất hữu dụng khi nhắc nhở cậu nghỉ ngơi nếu đắm mình trong việc khai quật.

“Koutarou, sự biết ơn của anh trước sức mạnh thiếu nữ của Sanae để đầu mát rồi?”

“Nếu em có thể làm mát hơn một chút nữa thì anh sẽ vô cùng cảm kích đó.”

“Như thế này sao? ”

“Oh, chính là như vậy. Anh biết ơn em nhiều lắm, đốc công.”

“Phải thế chứ, nếu có bất cứ vấn đề gì anh có thể nói với đốc công của anh là em nè.”

Nhìn xem dáng bộ của hai người, Ruth vui vẻ mỉm cười.

“Satomi-sama, Sanae-sama, hai người trở nên thân thiết hơn thì phải?”

“Làm gì có.”

“Nihihihhi, anh không thể nói dối được đâu, Koutarou, bằng chứng là ở ngay đây, không phải sao?”

Sanae nhéo má Koutarou bằng bàn tay trái của mình và cho Koutarou thấy tấm bùa treo quanh cổ của cô với bàn tay phải của mình. Gọn gàng thêu trên đó là chữ "An gia" và miễn là nó còn bảo vệ Sanae, lời nói của Koutarou là vô nghĩa với cô.

(Anh ấy cũng không phải là một người hiểu chiến, chỉ là do chúng ta chưa tạo được niềm tin nơi anh ấy mà thôi... vậy nên kẻ cả diện hạ rồi sẽ...)

Vào lúc Ruth quan sát cuộc nói chuyện giữa Koutarou và Sanae, cô hy vọng một ngày nào đó cậu và Theia có thể trở nên thân thiết như thế. Hai người họ đã trở nên thân thiết với nhau không phải vì Koutarou đã cứu Sanae, mà bởi vì trước đó, họ đã chia sẻ những cảm xúc thật sự của mình cho nhau.

“Vậy nhé, gặp lại cậu sau, Ruth-san.”

“Gặp lại chị sau nhé!”

“Hai người保重 nhé.”

Ruth vui vẻ nhìn theo bóng lưng đang dần khuất của hai người bạn họ. Nhìn thấy họ có thể hòa thuận và vui vẻ bên nhau, dù mục tiêu của họ là vô cùng khác nhau, cũng đã đủ tiếp cho cô can đảm để tiếp tục tiến lên phía trước. Ruth bắt đầu nghĩ rằng tương lai của cô và Theia sẽ không hề ảm đạm.

Ruth trở lại phòng chính thì có giọng nói cất lên gọi cô. Đó chính là chủ nhân của cô, Theia.

“Ruth, em có vẻ đang vui bất thường, đã có chuyện gì sao?”

Theo như Theia biết, Ruth là một người luôn mỉm cười, nhưng bây giờ cô nàng có vẻ hạnh phúc hơn so với bình thường. Cô thấy lạ vì Ruth chỉ có đi ra tiền Koutarou và Sanae thôi mà.

“Không, không có gì đặc biệt đâu ạ. Chỉ là do em thấy Satomi-sama và Sanae-sama ngày càng trở nên giống như anh em ruột vậy và nó làm cho em cảm thấy hạnh phúc.”

“... Có lẽ đối với Sanae, việc đoạt lấy căn phòng này không còn quan trọng nữa rồi.”

Theia lầu bầu, nhìn về phía cửa ra vào. Từ nơi cô, cô không thể nhìn thấy nó và tất nhiên cũng không thể thấy được lúc hai người kia đi, nhưng cô có thể mừng tượng ra cảnh Koutarou đang cõng Sanae trên lưng. Giống như Ruth nói, họ giống như anh chị em ruột, đang huyền não đi đến nơi làm việc.

“Sanae đã luôn cô độc trong căn phòng này để chờ đợi cha mẹ của cô bé trở về, và chính Koutarou đã kéo em ấy ra khỏi sự cô đơn đó. Thậm chí giờ đây em ấy đã không còn cảm thấy đau khổ khi chờ đợi cha mẹ của mình trở về nữa rồi.”

Kiriha bỏ xung vào lời nhận xét của Theia.

Sanae đã tìm thấy niềm vui khi sống cùng Koutarou. Do đó dù có giành quyền kiểm soát căn phòng này, cô ấy cũng sẽ không đuổi Koutarou đi, chỉ cần ở bên cạnh cậu thì việc chờ đợi cha mẹ của cô không còn cô độc và thống khổ nữa. Mà chính bản thân Koutarou cũng vậy, nếu cậu có thể kiểm soát căn phòng này, cậu cũng sẽ không đuổi Sanae đi. Do đó, đối với Sanae mà nói, việc có thể kiểm soát được căn phòng hay không đã không còn quan trọng nữa rồi.

“Bây giờ, bản thân Sanae chắc hẳn đã tìm được ý nghĩa của việc xâm lược căn phòng này rồi...”

Yurika nói, trước khi húp cốc mì của cô.

“Yurika...”

Theia đã mở to mắt khi cô nghe thấy những lời nói đầy trong sáng của Yurika. Lời nhận xét ấy gần như là chính xác nhưng những lời này lại phát ra từ Yurika, nên đã khiến Theia, Ruth và Kiriha không thể giấu sự ngạc nhiên của họ.

(Cô ta không phải chỉ là một kẻ ngốc bình thường... chẳng có nhẽ... không, không thể nào...)

Trong một lúc, Theia dường như đã tin vào những gì mà Yurika đã luôn nói, rằng cô là một mahou shoujo. Nhưng với một nụ cười gượng gạo, cô xua đuổi những suy nghĩ này ra khỏi đầu.

“Hmm?”

Nhận thấy ánh mắt của mọi người, nhưng không biết lý do gì, Yurika bối rối nhìn quanh và sau vài giây lại nghiêng đầu, quay lại với ly mì của cô.

Với Sanae vẫn bám chặt trên lưng, Koutarou đã đi tới trường cấp 3 Kisshouharukaze. Di tích nơi Koutarou làm việc nằm tại đỉnh của ngọn núi nhỏ gần trường. Trên đường đi, ánh mặt trời ngày càng trở nên gay gắt hơn, đó là lúc cái nón Ruth đưa anh đã phát huy công dụng của nó.

“Nhưng mà đột mũ thấy ngọt quá.”

“Đã đỡ hơn không?”

Sanae đưa tay phải ra hướng về phía chiếc mũ của Koutarou. Bởi vì cô là hồn ma, cho nên tay phải của cô dễ dàng đi xuyên qua mũ, trực tiếp chạm vào đầu của Koutarou.

“Cám ơn em.”

“Ehehehehe~.”

Bàn tay của Sanae phát hành một làn hơi lạnh. Hạ thấp nhiệt độ xung quanh là một kỹ năng đơn giản của những hồn ma, nhưng nó lại thuận tiện cho cái nóng mùa hè.

“Dù kỹ năng này lại vô dụng trong mùa đông nhỉ?”

“Hiện tại hữu dụng là được rồi.”

“Vậy thì khen ngợi em nhiều hơn nữa đi.”

“Làm tốt lắm, tốt lắm.”

Koutarou vuốt ve đầu của Sanae đang kê trên vai của mình còn cô bé thì nhắm mắt lại trong hạnh phúc. Vẫn mỉm cười, Sanae bắt đầu chơi với đầu của Koutarou, nhẹ nhàng chọc hay hơi kéo tóc của cậu. Sanae tiếp tục nghịch, giống như một đứa trẻ nhỏ đang chọc ông bố của mình khi ông đang ở giữa một giấc ngủ trưa vậy.

“Này, Sanae.”

“Gi cơ?”

“...Không, không có gì”

“Thật chứ?”

Koutarou nghĩ rằng anh nên nói một cái gì đó với Sanae, nhưng không chắc nên nói những gì nên lại thôi. Koutarou cũng không thoải mái trước hành động đùa nghịch của Sanae, nhưng cậu không biết nên giải thích như thế nào để cô bé không hiểu nhầm, vì vậy cậu đã từ bỏ nó.

“Funfun♪”

“Thời tiết hôm nay rất đẹp phải không.”

“Đúng vậy!”

Koutarou tiếp tục bước đi dưới bầu trời mùa hè với Sanae trên lưng, và nụ cười của họ là rạng rỡ như bầu trời ấy vậy.

Khi Koutarou đi tới gần trường thì một chiếc xe buýt đã vượt qua cậu. Xe buýt dừng lại tại một trạm xe buýt ở phía trước cửa trường, một số người đã xuống xe và rời đi. Họ đều mặc đồng phục học sinh nên cậu đoán họ là học sinh của trường. Tất cả họ đều hướng về phía trường, nhưng có một cô gái tiến theo hướng ngược lại, cô đang đi xuống đồi.

“Koutarou, đó không phải là Harumi sao?”

“Satomi-kun!”

“Đúng là Sakuraba-senpai rồi!”

Cô là hội trưởng của hội đàn len của Koutarou, Sakuraba Harumi. Cô nhìn thấy Koutarou từ trên xe buýt nên đã đi đến để chào cậu. Khi cậu nhận thấy cô, cậu chạy về phía cô, và Sanae bay theo sau.

“Xin chào, Sakuraba-senpai.”

“Xin chào, Satomi-kun.”

“Tại sao chị lại ở đây? Hôm nay đâu phải là ngày hoạt động của hội nhỉ?”

“Minh tới tham gia cuộc họp cho lễ hội văn hóa, dù sao thì mình vẫn là người phụ trách hội đàn len mà.”

Hội Đàn len không hoạt động hôm nay nhưng Harumi phải tới trường cho cuộc họp chuẩn bị cho lễ hội văn hóa được tổ chức vào tháng mười một.

“Chị hãy cố gắng kiếm cho chúng ta một chỗ tốt nhé.”

“Mình sẽ cố.”

Nếu hội Đàn len có thể nhận được một vị trí tốt trong ngày hội trường, thì công việc chiêu mộ thêm thành viên cho hội năm sau có thể sẽ trở nên dễ dàng hơn, đây là một cơ hội mà một hội nhỏ chỉ có hai người như họ không thể bỏ qua.

“Satomi-kun ... bạn đang mặc bộ đồ này là để đi làm à?”

“Đúng vậy, trong khi chị đang có cuộc họp trong một căn phòng mát mẻ, em lại phải làm việc dưới mặt trời gay gắt đó.”

“Fufufu, cẩn thận đừng có mà xiu nhé, nghe chưa?”

Harumi nhẹ nhàng mỉm cười, vẫy bàn tay của cô về hướng Koutarou như muốn giúp cậu làm mát. Mặc dù sức gió không lớn, nhưng hành động dễ thương ấy của Harumi càng làm cho Koutarou cảm thấy khoan khoái còn hơn cả gió thật.

(Mình cũng đã trở nên thân thiết hơn với senpai rồi...)

Ban đầu, khi họ ở một mình với nhau thì Harumi luôn tỏ ra có chút lo lắng, nhưng gần đây sự căng thẳng đã dần biến mất và giờ đây cô dần dần nở những nụ cười rạng rỡ như thế với cậu.

“Kể cả khi văn phòng hội học sinh có máy lạnh, chị cũng nên cẩn thận nhé, Sakuraba-senpai.”

“Cảm ơn bạn, Satomi-kun, ồ, mình cần phải đi ngay bây giờ!”

“Em cũng phải đi luôn đây.”

“Cố gắng lên, Satomi-kun.”

“Em sẽ nỗ lực, hẹn gặp lại chị sau!”

“Hẹn gặp lại bạn sau, Satomi-kun!”

Koutarou và Harumi đều vui vì đã vô tình gặp được nhau nhưng hai người họ đều có công việc phải làm, vì vậy cả hai phải tạm biệt và về với phần công việc của mình.

“Nào, Đi làm việc thôi!”

Đến khi Harumi đã rời khỏi tầm mắt để lại hai người ở lại một mình, Sanae mới quay trở lại lưng của Koutarou. Sanae đã đứng cách ra một khoảng và chờ đến khi Harumi và Koutarou kết thúc cuộc nói chuyện.

“Xin lỗi vì đã gây phiền phức cho em.”

“Vì cái gì chứ?”

“Khi Sakuraba-senpai ở đây em vẫn luôn giữ khoảng cách với bọn anh mà, phải không?”

Gần đây Sanae đã không còn e dè với Koutarou như trước nữa và cô bám dính lấy cậu phần lớn thời gian. Nhưng có những lúc cô giữ một khoảng cách để chờ như thế này. Sanae hoàn toàn không muốn làm cho Koutarou cảm thấy khó chịu.

“Dù sao khi ở bờ biển em đã nhận được giúp đỡ của chị ta, nên em nghĩ rằng mình cần để cho hai người chút không gian.”

“Em đôi khi cũng chín chắn lắm đó.”

Koutarou đã nói cho Sanae biết, chính lời khuyên của Harumi đã giúp cậu có thể tháo gỡ khúc mắc trong mối quan hệ giữa hai người bọn họ. Nói cách khác, mối quan hệ của họ có thể trở nên như bây giờ là nhờ cả vào Harumi, vì vậy để tỏ lòng biết ơn, khi Koutarou và Harumi nói chuyện với nhau, Sanae đã giữ yên lặng và chờ đợi.

“Em có phải là một hồn ma độc ác vô ơn đâu chứ.”

“Vậy em là gì?”

“Anh có thể gọi em là thiên thần hộ mệnh Sanae-chan.”

“Anh không hiểu lắm, nhưng nó nghe kêu tai nhi.”

“Không phải sao?”

Tiếp tục cuộc trò chuyện vui vẻ và đầy vô tư của họ, hai người họ đi dọc theo con đường vòng quanh trường. Như Ruth đã nghĩ, hai người bọn họ trông như một người anh trai đi cùng cô em gái của cậu ta vậy.

Khu di tích nằm trên đỉnh núi cạnh trường cấp 3 Kisshouharukaze dần dần được biết đến như là khu di tích Kisshouharukaze. Vùng đất này vốn được sử dụng để xây thêm công trình cho trường cấp 3 Kisshouharukaze cho đến khi di tích xuất hiện. Bởi vì điều này, họ đã đặt tên nó theo tên của trường và nó đã được biết đến như di tích Kisshouharukaze.

Khám phá của họ đã tạo một cú sốc lớn cho giới khảo cổ vì tất cả những cổ vật đáng ra không thể tồn tại lại đã được khai quật lên.

Các đồ vật được tìm thấy chủ yếu là bình và đĩa, hầu hết là những vật dụng thông thường. Xem xét từ chất liệu cũng như chất lượng của đồ vật thì nó được tạo ra từ thời Yayoi. Tuy nhiên, khi xem xét niên đại của món đồ, thì họ tìm thấy món đồ đã được làm từ mười ngàn năm trước. Đây là điều không thể xảy ra. Vì thời Yayoi chỉ cách đây hai ngàn năm, nhưng những món đồ với trình độ kỹ thuật tương đương lại được làm ra từ mười ngàn năm trước. Điều này có nghĩa là đã có một nền văn minh vô cùng cổ xưa đã tồn tại ở đây. Đây là một khám phá lật ngược mọi giả thuyết tồn tại cho đến giờ.

Nó có thể là một phát hiện gây sốc, nhưng họ cần bằng chứng chắc chắn hơn nữa. Họ không thể sửa lại tiến trình của lịch sử mà không có một cuộc khai quật và điều tra thích hợp. Vì vậy, một cuộc khai quật quy mô lớn đã bắt đầu để đảm bảo phát hiện nhiều chi tiết hơn nữa. Nhờ đó, việc tăng thêm nhân công là cần thiết và khi đang tìm kiếm công việc bán thời gian, Koutarou đã nhận công việc này.

Công việc khai quật di tích rất khó khăn nhưng tiền công cũng rất cao. một ngày làm việc sẽ dễ dàng kiếm đủ tiền thuê một tháng cho phòng 106. Ngoài ra nó còn gần trường cậu, vì vậy nó là một nơi thích hợp để làm việc. Nhờ đó, Koutarou có thể sống nhờ thu nhập của mình. Có thể sống mà không làm gánh nặng cho bố mình là điều mà Koutarou luôn tự hào.

“Koutarou, Đã đến thời gian nghỉ ngơi rồi đó.”

“Hmm, đã đến giờ rồi sao?”

“Uống ít trà đi, nếu không anh sẽ ngất đấy.”

“Cám ơn em, Sanae”

Koutarou nhận bình nước từ Sanae và bắt đầu uống trà lúa mạch bên trong nó. Kỹ năng nấu ăn của Ruth về các món ăn Nhật Bản đã tăng lên đáng kể và khả năng pha trà của cô cũng vậy. Koutarou cũng khá thích mùi vị này, nó khá là nồng.

“Hôm nay trà lúa mạch cũng rất ngon.”

“Em thích mùi nhẹ hơn tí cơ.”

“Nếu em không thích thì đừng có mà uống”

“Không đời nào, em cũng muốn uống nữa.”

“Đồ con gái ích kỷ.”

“Thì em là một cô gái mà... Quan trọng hơn, Koutarou, bốn mắt-kun đang đến.”

“Mackenzie?”

Khi Koutarou đóng nắp bình trà lúa mạch mà cậu đang uống, người bạn thời thơ ấu của cậu, Matsudaira Kenji, xuất hiện trong khu vực cậu đang làm việc. Cậu ta đã nói rằng cậu ta sẽ đi đâu đó ngày hôm nay, vì vậy việc cậu ta xuất hiện ở đây khiến Koutarou cảm thấy tò mò.

“Kou!”

“Yo, Mackenzie, tao nghĩ ngày hôm nay mày không đến được mà?”

“Kế hoạch vốn là như vậy đấy. Tóm lại, là có một số vấn đề bên lề phát sinh ngoài dự kiến.”

“Đừng nói với tao là mày lại chia tay bạn gái nữa nhé?”

Koutarou biết Kenji đã có kế hoạch đi chơi với bạn gái của mình, và với tính cách của Kenji thì sẽ không có chuyện cậu bỏ mặc bạn gái mà tới đây để làm việc. Vì vậy, rõ ràng khả năng lớn nhất là cậu đã chia tay với cô nàng đó rồi. Đó là chuyện thường xảy ra nên Koutarou có thể dễ dàng hiểu được tình hình.

“Không tới mức đó... Nhưng cũng gần thế.”

“Mây chẳng bao giờ rút ra được bài học...”

“Mây có bao giờ hẹn hò đâu mà hiểu được!”

Đó là những lời mà Kenji chọt nghĩ như là một cái cớ, nhưng chúng lại vang dội kỳ lạ trong đầu của Koutarou.

(Mây sẽ không hiểu trừ khi mày đi hẹn hò à, huh... có thể nó nói đúng...)

Koutarou liếc nhìn phía sau để xem Sanae đang lơ lửng gần đó, cô đang chờ cậu nói chuyện xong trong khi đang đưa mắt quan sát một chú bướm. Đó là một cảnh vô cùng đáng yêu, Koutarou cảm thấy thế là bởi thời gian mà cậu dành cho cô cũng như đi cùng cô bé đến đây. Cảm giác về Sanae của Koutarou đã thay đổi rất nhiều kể từ khi họ gặp nhau lần đầu, và tình cảm cậu đối với các cô gái khác cũng vậy. Do đó những gì mà Kenji nói mặc dù không đúng hoàn toàn, nhưng đúng là nếu cậu không thử giao tiếp với mọi người, thì cậu không thể nào hiểu được họ cả.

“Hãy nói chuyện với cô ấy trước khi mọi việc tệ hơn đi.”

“Biết rồi, biết rồi”

Tuy nhiên, hoàn cảnh của Koutarou và Kenji lại trái ngược nhau hoàn toàn, trong khi Koutarou gây dựng các mối quan hệ thì Kenji lại phá bỏ đi chúng. Do đó Koutarou cũng không thể hiểu nổi người bạn thân của mình đang nghĩ gì.

“Thế đây là người thứ mấy rồi?”

“Mày chưa thoát khỏi phận FA thì mày không có quyền nói, Kou!”

Koutarou và Kenji bắt đầu làm việc trong khi không ngừng cãi nhau. Sanae quan sát họ một lúc thì cảm thấy nhàm chán nên cô quyết định đi dạo xung quanh.

“Koutarou, Koutarou, em qua bên kia chơi nhé.”

“... Đừng đi xa quá kéo lạc đấy.”

“Biết rồi, em đi đây”

“...Được rồi, nhớ cẩn thận đó.”

Sanae sau khi chắc chắn đã xin phép Koutarou rồi mới đi. Nhưng cô không nhận ra sự tự nhiên của chính cô khi làm thế, bản thân Koutarou cũng vậy. Đây chính là minh chứng rõ rệt cho sự phát triển của mối quan hệ giữa hai người bạn họ.

“Kou, mày nói cái gì vậy?”

“Không, không có gì. A, phát hiện đầu mũi tên nè.”

Koutarou đang làm việc với Kenji, và Sanae đang đi dạo một mình, họ đang làm những việc riêng, nhưng khoảng cách trái tim giữa họ lại không lớn như khoảng cách thực tế giữa chúng.

Kenji sợ dĩ nói về thất bại của mình là vì cu cậu muốn đưa đẩy hỏi chuyện Koutarou. Một chuyện mà chắc chắn Koutarou sẽ né tránh câu trả lời nếu Kenji hỏi trực tiếp.

“Nhận tiện khi nói về mấy chuyện phiền phức này, Kou.”

“Gì cơ?”

“... Ngạc nhiên là mày lại không gặp rắc rối gì cả.”

Trong một khoảnh khắc, Kenji đã lộ rõ sự quan tâm của mình.

“Ý mày là sao?”

“Nói thật, khi mày bắt đầu sống tự lập, tao đã nghĩ mày lại đổ đốn lần nữa cơ.”

Gia đình của Koutarou chỉ có hai cha con mà thôi. Mẹ cậu đã qua đời trong một tai nạn khi cậu còn nhỏ. Điều đó đã phá hủy hoàn toàn gia đình của cậu, và bố con họ đã mất một thời gian dài để gây dựng lại nó. Do cùng nhau lớn lên từ nhỏ, nên Kenji hoàn toàn hiểu rõ những gì mà Koutarou đã trải qua, đó là lý do cậu ta đã thực sự lo lắng khi Koutarou bảo ra ở riêng. Do đó, Kenji luôn tìm cách để nhắc nhở Koutarou nên đi tìm một cô bạn gái.

“Ahh, ra đó là ý mày hả.”

Koutarou ngừng làm việc và mỉm cười.

Với Koutarou, việc Kenji lo lắng về điều đó không phải là lạ, và bởi vì đây chính là Kenji, cậu không thấy nó khó chịu. Kenji chính là một nhân tố quan trọng trong quá trình xây dựng lại cuộc sống gia đình của Koutarou, sau khi nó hoàn toàn bị phá hủy sau cái chết của mẹ cậu.

“Thì... mày lúc nào cũng vậy. Nó làm cho tao có chút tò mò khi mọi chuyện trông có vẻ ổn thỏa.”

Kenji nói với một nụ cười gượng gạo, cậu vui mừng vì lo lắng của mình là vô căn cứ, nhưng vẫn tò mò. Cậu muốn biết lý do. Đây là cách cậu ta bày tỏ sự quan tâm đến người bạn chí cốt của mình.

“Giờ mày nhắc thì tao mới...”

Cho tới khi Kenji đã chỉ ra vấn đề này, Koutarou mới nhận thấy cậu đã không cảm thấy sự cô đơn khi cậu bắt đầu sống tự lập.

(Tại sao lại thế nhỉ...?)

Koutarou cảm thấy kì lạ. Ngày mà cậu chuyển đến, cậu đã thực sự cảm thấy cô đơn, không có ai chờ đợi cậu khi cậu trở về, trong căn phòng trống chỉ có mình giọng của cậu vang lên.

Tuy nhiên...

“Mình hiểu rồi, ra là vậy...”

Khi Koutarou về đến nhà, Kiriha sẽ ở trong bếp để chuẩn bị bữa ăn tối, Ruth thì đang chuẩn bị trà. Theia lại đang hăng say với một trò chơi trên TV,

Yurika sẽ ngủ trong tủ quần áo hoặc đang đọc manga. Và Sanae sẽ lại bám vào lưng của cậu như mọi khi.

Nói cách khác, kể từ khi cuộc xâm lược căn phòng của các cô gái bắt đầu, cậu chưa bao giờ cô đơn một mình cả.

“Quả nhiên là có nguyên do hử?”

“Cũng chẳng đến mức đó. Tao chỉ là bận rộn suốt ngày, còn khi tới trường lại có đồng bạn bè ở đó, không phải sao? Thế nên tao không cảm thấy cô đơn nữa.”

Koutarou không thể nói trực tiếp lý do vì vậy cậu đã thay đổi nó theo cách Kenji có thể hiểu. Và cậu cũng nói một cách đại khái để nó không phải là lời nói dối.

“Giờ nghe mày nói thế, tao thấy đúng là gần đây mày hòa đồng hơn trước.”

Nhưng may mắn thay, Kenji đã gật đầu chấp nhận câu trả lời ấy.

Từ góc nhìn của Kenji, Koutarou không chỉ hòa đồng được với các bạn nam, mà còn với cả các nữ sinh. Từ những người nổi bật như Theia và Ruth, tới học sinh gương mẫu Kiriha hay là Yurika, người mà đến Kenji cũng khó kết giao. Cậu cũng rất nhiệt tình trong hoạt động của hội đàn len, nên nó trông giống như cậu đã làm rất nhiều chuyện ở trường để bù đắp cho sự cô đơn khi về nhà vậy.

“Vì vậy, mày không cần phải lo lắng, mày nên lo lắng về bạn gái của mày đi.”

“Đó là cách mày nói chuyện với người đang lo lắng cho mày đó hả!?”

“Mày có những thói quen rất xấu đó.”

Bầu không khí giữa họ trở nên nghiêm trọng trong một lúc nhưng nhanh chóng trở lại bình thường.

“Vậy mày thì sao, Kou, có rất nhiều cô gái vây quanh mày, mày đã ưng ai chưa?”

“Không có đâu.”

Mặt dù ngay lập tức phủ nhận, nhưng trong tâm trí cậu lại hiện lên một vài khuôn mặt.

Theia mặc dù luôn hung hăng nhưng cũng rất tử tế.

Ruth luôn lo lắng cho mọi người.

Yurika, một cosplayer, một người đơn giản và vô trách nhiệm, nhưng cậu lại không thể nào ghét bỏ.

Kiriha, mặc dù cậu không thể hiểu cô nàng đang nghĩ gì, những cậu có thể nhận thấy những cảm xúc sâu lắng từ sâu bên trong cô.

Haruni người luôn nhút nhát nhưng tốt bụng, cô còn dạy cậu cách đàn len.

Shizuka, người đã một mình chăm lo căn nhà trọ Corona mà cô thừa kế từ cha mẹ của mình.

Và-

“Koutarou, nhìn này, nhìn này! Em bắt được một con bọ cánh cứng, nó rất bự phải không!”

Sanae người luôn năng động và trong sáng.

Koutarou luôn quan tâm đến những cô gái này. Mỗi quan hệ của họ là một sự đan xen của các vấn đề đầy phức tạp, do đó, nó có thể là quá sớm để gọi họ là bạn bè. Nhưng ngay cả là như vậy, chính bọn họ đã xóa nhòa cảm giác cô đơn của cậu. Họ là những người mà Koutarou không muốn cách xa vì rất nhiều lý do.

Sanae đang đuổi theo một con bướm cho đến khi cô nhìn thấy một con bọ hung tê giác và cô quay ra bắt nó. Cô có thể nhìn thấy sóng tâm linh và bay trong không khí, vì vậy không có bất kỳ con bọ cánh cứng nào có thể thoát khỏi cô. Sau khi bắt được nó, cô đã bay trở lại Koutarou ở tốc độ cao và đập tự hào.

“Rhi-chan, ehehehe~.”

Đầy thỏa mãn, Sanae trở về lại lưng của Koutarou và đặt con bọ cô bắt lên trên chiếc mũi của cậu và nhìn nó với một nụ cười vui vẻ.

“Không ngờ em có thể bắt được một con lớn như vậy, làm tốt lắm.”

“Lợi hại không.”

“Lợi hại, thế đất quanh đây không đẹp, ai ngờ lại có con bọ cánh cứng lớn như vậy.”

Bọ hung tê giác sống dưới mặt đất khi chúng còn là ấu trùng và ưa thích sống ở nơi có độ ẩm và chất mùn trong đất nhất định. Khi chúng trưởng thành chúng sẽ rời khỏi mặt đất và trèo cây, sống nhờ của nhựa của cây. Vì vậy, trong các khu vực khai quật như đỉnh của ngọn núi này, nơi không có nhiều cây xung quanh, sẽ rất hiếm có bọ cánh cứng sinh sống, do đó Koutarou đã rất ấn tượng rằng Sanae bắt được một con bọ cánh cứng lớn như thế trong khu vực này.

“Dĩ nhiên là nhờ em, người có thể biến việc không thể thành có thể mà.”

“Làm tốt lắm”

Koutarou thường sẽ xoa đầu Sanae để khen ngợi cô, nhưng bàn tay của cậu đã dính đầy bùn đất nên cậu hơi rúc đầu mình để xoa đầu cô bé.

“Nyahahaha, nhột quá.”

“Chọc nè.”

“Tối lượt em nè!”

Sanae bắt đầu làm điều tương tự, nó chỉ là việc cọ đầu vào nhau, vậy nên không có đau tí nào, và nếu một trong số họ muốn dừng lại, cả hai sẽ dừng ngay lập tức. Hai người họ cứ chơi như vậy trong một lúc.

“... Kou, mày đang làm quái gì thế?”

Nhưng với người bình thường không nhìn thấy hồn ma, Koutarou như bị phát điên vậy. Cho nên Kenji lo lắng là Koutarou có phải bị cảm nắng hay bị gì đó không.

“Không, không, không có gì. Chỉ là tao nghĩ đầu tao có dính bùn ấy mà.”

“À, ra là thế, hôm nay trời nóng, nên mày cũng nên cẩn thận đó.”

May mắn thay Kenji không tra hỏi thêm nữa và trở lại công việc của mình.

“Phù.”

Koutarou an tâm mà vuốt ngực một cái.

“Tehehe, xin lỗi.”

“Ồn cả mà.”

Sanae xin lỗi, nhưng Koutarou không để tâm, hai người họ chỉ là đang chơi đùa mà thôi.

Sau đó, vì hai người họ di chuyển rất nhiều và làm ồn, nên con bọ cánh cứng trên mũi của Koutarou đã bay mất.

“Ồi không...”

Sanae tiếc nuối nhìn theo con bọ cánh cứng đang bay xa dần, nó bay một vài vòng quanh đầu họ trước khi bay thẳng về phía những hàng cây. Bản năng của nó đã nói cho nó biết nên đi đâu để có thể về nhà.

“Em thật sự để cho nó đi như vậy sao?”

Koutarou lấy làm lạ khi thấy Sanae để cho nó đi, cô có thể bắt lại nó với sức mạnh tâm linh của mình.

“Vâng, chúng ta cũng đâu thể đem Rhi-chan về nhà với chúng ta được, sẽ là không công bằng khi để nó vướng vào đồng rắc rối của chúng ta.”

“Em đã trưởng thành rồi đấy.”

“Em nghĩ trẻ con đôi lúc cũng sẽ trở nên trưởng thành mà.”

“Anh nghĩ em nói đúng.”

Cả Koutarou lẫn Sanae đều đã trở nên trưởng thành hơn gần đây nên họ biết là không nên để người khác vướng vào đồng rắc rối của mình. Giống như lúc này vậy, trừ khi họ thật sự có thể chăm sóc tốt cho nó, còn không sẽ chẳng hay ho gì nếu bắt nó về làm thú nuôi.

“Nếu anh tự hào thì sau đó nên khen em mới đúng.”

“Em là một cô gái ngoan, giỏi lắm.”

“Ehehehe~.”

“..Kou, mày thật sự không sao đó chứ?”

“Không có việc gì, không có việc gì! Trên đầu tao có côn trùng, tao chỉ đuổi đi mà thôi!”

Ánh mặt trời giữa hè chiếu rọi xuống khi con bọ cánh cứng đang bay về cây, đôi cánh nó đập mạnh mẽ và tràn đầy sự sống. Đó là cảnh tượng đã làm cho bọ cánh cứng trở thành thần tượng của trẻ em trong một khoảng thời gian dài, tất cả nhờ vào sức mạnh và vẻ đẹp của nó.

“..Nó đi rồi.”

“Đúng vậy... này Koutarou, anh có nghĩ rằng Rhi-chan có gia đình không?”

“Anh nghĩ rằng nó có, anh chắc rằng có rất nhiều anh chị em đang đợi nó trên cây.”

“Phải nhỉ, em chắc rằng... nó có.”

Sau khi Koutarou và Sanae dõi theo con bọ cánh cứng cho đến khi họ không thể nhìn thấy nó nữa, cậu quay trở lại làm việc và làm cho đến hết ngày, còn Sanae không rời khỏi lưng cậu nữa.

Khi Koutarou và Sanae về gần đến nhà đã là sáu giờ tối. Bây giờ là giữa mùa hè nên mặt trời vẫn chưa lặn hoàn toàn và các khu vực xung quanh vẫn còn sáng. Họ tiến về phía nhà trọ Corona như thể họ đang đuổi theo mặt trời lặn vậy.

“Koutarou, anh đã thực sự làm việc rất chăm chỉ, phải không?”

“Em có thể nhận ra à?”

“Đúng vậy, gần đây em đã có thể cảm thấy tình trạng của cơ thể anh, chỉ khi em ôm lấy anh như thế này.”

“Kỳ lạ nhỉ. Có lẽ đó là vì em đã thành thạo nó hoặc chúng ta không còn e ngại lẫn nhau nữa chẳng...”

“Em nghĩ là do chúng ta đã thân thiết hơn rồi đó.”

“Anh thấy thật là xấu hổ khi phải thừa nhận điều này.”

“Bởi vì anh là một chàng trai?”

“Em biết thế là tốt.”

“Ehehehe~.”

Cả hai vừa trò chuyện vừa rảo bước trên con đường về và từ đằng xa họ đã nhìn thấy nhà trọ Corona, vẫn khá là xa nên họ chỉ có thể nhìn thấy mái của nó, nhưng nhờ vào kiểu thiết kế cổ xưa của nên nó khó có thể lẫn đi đâu được.

“Satomi-sama, Sanae-sama!”

Đúng lúc này, một âm thanh quen thuộc phát ra gần đó, Koutarou cùng Sanae quay đầu lại, họ trông thấy Ruth đang xách lấy đồ mua sắm đi tới. Ở sau lưng cô là Theia cùng Kiriha, cô về như ba người họ vừa ra ngoài mua sắm.

“Hai người cũng vừa trở về à?.”

“Đúng vậy, đã sáu giờ rồi mà.”

“Ruth, tui đã nhắc Koutarou uống trà đấy.”

“Cám ơn em nhé, Sanae-sama”

“Koutarou, mặt cậu dính bùn này.”

“Không sao, nó sẽ làm bẩn khăn tay của cô đấy.”

“Không sao đâu, tôi sẽ giặt nó khi chúng ta về tới nhà.”

Bây giờ nhóm đã trở thành năm người, cả nhóm tiếp tục đi về hướng nhà trọ Corona. Bởi vì nhân số gia tăng, tiếng trò chuyện cũng trở nên náo nhiệt hơn, đặc biệt là so với lúc chỉ có hai người Koutarou đã cố ý kiềm giọng lại để không gây chú ý cho người xung quanh.

“Koutarou, anh không thể bị lừa bởi Kiriha, em là người duy nhất anh có thể tin được!”

“Anh biết mà, biết mà”

“Thật là vô tình đó, Koutarou. Rõ ràng tôi đã yêu quý cậu đến như vậy.”

Kiriha thờ dài đau khổ và quay đi, trước khi bắt lấy tay của Koutarou và ấn vào bộ ngực lớn của cô nàng. Đó là một hành động đầy khiêu khích sẽ làm rung động bất kỳ người đàn ông nào.

“Tại-tại sao cô, tính nghiêm túc đó hả!?”

Koutarou cũng vậy, cậu gần như chết đứng bởi sự rung động, nhưng cậu biết đây là một trong các thủ đoạn của cô để tiến hành cuộc xâm lược, do đó, cậu lắc đầu dứt dõ để đẩy những tà niệm đó ra khỏi đầu mình.

“Satomi-sama, có thể anh sẽ trở thành bè tôi của điện hạ, vậy nên xin anh hãy kiềm chế bản thân lại.”

“Nói nhiều với đồ ngốc ấy cũng vô ích thôi.”

“Cô nói cái gì hả!? Tôi nay tôi sẽ cho cô một trận!!”

“Ngươi cứ thử xem!”

Với sự can thiệp của Ruth, sự chú ý của Koutarou đã chuyển hoàn toàn từ Kiriha sang Theia, làm cho cuộc tấn công tâm lý của Kiriha vô dụng.

“Điện hạ, Satomi-sama, xin hai người hãy bình tĩnh, hai người như vậy là mong muốn của Kiriha-sama đó.”

“Đúng đó Koutarou, nếu anh bị thua sẽ là tệ lắm, vì hiệp định của chúng ta, anh nên kiềm chế chút đi.”

“Đ-đúng vậy nhì.”

“Ta xin lỗi, Ruth.”

Sau đó, nhờ Ruth và Sanae mà sự căng thẳng giữa Koutarou và Theia đã hạ nhiệt. Trong thời gian gần đây, mối quan hệ giữa mọi người đã dần trở nên ổn định hơn.

“Cũng không cần phải đề phòng thế chứ. Tôi thật tình xem mọi người là bạn bè mà.”

“Nếu cần thiết, thì cô cũng không do dự trở mặt với bạn bè chứ gì!”

“Đúng là như vậy.”

“Cô thật là...”

“Koutarou... cậu không thể nói như vậy với người thiếu nữ đáng yêu đang nắm lấy cánh tay của cậu thế chứ?”

Nụ cười có nét trưởng thành mang một sự quyến rũ cuốn hút và khiến cậu mất tập trung, nhưng một suy nghĩ đã dừng Koutarou lại.

(Tâm thế đó... và câu chuyện về tình yêu đầu của cô ta... mình không nghĩ rằng đó là một lời nói dối... vậy cô ấy đang cố làm gì?)

Vào buổi tối lúc mọi người đi đến bãi biển, Kiriha đã nói với cậu về tình yêu đầu của cô. Cậu không cho rằng đó là một lời nói dối, do đó sự quyến rũ của cô ấy dành cho cậu càng làm cho cậu bối rối.

(Hay cô ấy chỉ muốn trêu chọc mình... hay có thể là... Argh, mình không hiểu nổi!)

Cậu không thể đưa ra kết luận nào cả, việc này đã làm cho cậu hoàn toàn bối rối. Nếu cậu hỏi cô, cô chỉ mỉm cười với cậu và không trả lời. Cậu biết điều này cho thấy mối quan hệ của họ ngày càng tốt hơn.

“... Cô thật là can đảm”

“Cô ấy là một đối thủ khó nhằn đây.”

Không biết đến sự lo lắng của Koutarou, Sanae và Ruth nhìn một cách gay gắt vào Kiriha như thể là đang nhìn một đối thủ, khác với Koutarou, tất cả những người khác vẫn còn xem Kiriha như là một kẻ địch.

(Kể cả như vậy... có chuyện gì với bọn họ vậy...)

Cậu đã giảng hòa với Sanae, nói chuyện với Kiriha về mối tình đầu của cô, Ruth luôn lo lắng cho tất cả mọi người và Yurika chắc hẳn đang xem anime

trong phòng 106. Ban đầu họ đã là chỉ là kẻ địch, nhưng bây giờ Koutarou không thể coi họ là họ như thế nữa và một cảm giác khác lạ bắt đầu nảy nở trong cậu.

Họ quay trở lại phòng 106 và thấy đôi giày của Yurika nằm rải rác ở lối vào. Koutarou tiếng thở dài và nhặt chúng lên, bước vào phòng.

“Đúng vậy! Thủ phạm là một trong những người này, mọi chuyện sẽ được làm sáng tỏ sau thời gian quảng cáo!”

“Hmm, mình không đoán được là ai cả...”

Yurika đang dán mắt vào TV xem một bộ phim hoạt hình thám tử mà cô đã ghi lại vào ngày hôm qua. Cô đã không nhận ra là Koutarou đã vào phòng và cậu đánh nhẹ lên đầu cô.

“Au!”

“Bao nhiêu lần tôi phải nói với cậu là không được để đôi giày của mình lung tung như thế?”

“Sa-Satomi-san, đúng lúc lắm! Vụ án này ai là hung thủ vậy!?”

Trong khi xoa đầu mình khỏi cơn đau, cô không ngừng chỉ vào tivi. Với cô, anime còn quan trọng hơn là cơn đau.

“Cậu thậm chí còn không thèm nghe.”

“Mình có nghe mà, đừng trêu chọc mình nữa và nói cho mình biết đi mà! Au!? Tại sao cậu lại không chịu cho mình biết vậy?”

“... Sao cũng được, tôi đã quá ngốc khi mong đợi gì đó từ cậu.”

Koutarou bỏ cuộc và ngồi xuống bàn. Làm việc cả ngày đã rút cạn sức lực của cậu, do đó cậu không có năng lượng dư thừa để tức giận với Yurika nữa.

“Cậu cũng biết mà phải không, Sanae, nói cho mình biết với!”

“Tôi đã xem nó đâu, đừng vô lý như vậy chứ, tự mình suy luận đi.”

“Eeeeeehh-”

“Tôi không biết, tui không biết.”

Sanae rời khỏi Yurika và bay tới bên Koutarou với một khuôn mặt choáng váng.

“Cô ta đúng là phiền phức...”

“Tất cả là do anh đã quá mềm mỏng với chị ta đó, Satomi Koutarou.”

“Lỗi của anh sao!?”

“Không phải anh đang để cho chị ấy ăn bám sao, ít nhất anh cũng nên dạy chị ấy biết cư xử một chút chứ.”

“Cô ấy không phải là người sẽ thay đổi chỉ vì lời nói của người khác đâu.”

“Đừng trêu chọc mình nữa mà, nói cho mình biết đi mà, Satomi-san!”

Khi mới tới căn phòng này, có thể cô chỉ là một cosplayer, nhưng ít ra lời nói và hành động của cô còn chút ít sự nghiêm túc bên trong nó. Ngày qua ngày cô càng trở nên ít nghiêm túc hơn, ít chịu trách nhiệm hơn, lười biếng hơn. Đó là khi cô càng quen với cuộc sống trong căn phòng này, cô càng thể hiện rõ bản chất của mình hơn, và chính điều này đã làm cho mọi người ngày càng không thể tin tưởng được việc cô là một mahou shoujo mà cô nàng không hề nhận ra.

Sau khi ăn tối, họ bắt đầu chơi một trò chơi như mọi khi, trò chơi tối nay là một trò chơi thẻ bài mà Koutarou đã mua. Nó là một trò chơi thám hiểm bên trong hang động, người chơi sử dụng thẻ bài và xúc xắc để khám phá hang động, ai tìm kiếm được nhiều kho báu nhất là người chiến thắng.

“Đến lượt mình. Uhm, mình sẽ đi theo con đường này.”

Yurika lật thẻ bài lên, trên đó là một con thần lằn lửa không lồ đang nhe răng nanh của nó.

“Xem nào, để xem nào... ‘Trong khi bạn đang thám hiểm, bạn bị tấn công bởi một con thần lằn lửa khổng lồ. Đồ xúc xắc để quyết định sức tấn công của bạn, nếu tổng điểm sức mạnh của bạn lớn hơn bảy, bạn giành chiến thắng. Nếu bạn giành chiến thắng, bạn sẽ có một thẻ kho báu, nếu bạn thua, bạn phải bỏ đi một thẻ kho báu hoặc mất một lượt.’”

Có quái vật nằm rải rác trong hang động, người chơi phải đồ xúc xắc để quyết định xem mình có thể chiến thắng hay không.

“Oooh, ooh, thanh kiếm mình đang sử dụng có một sức mạnh tấn công là bốn, vì vậy mình chỉ cần quay được ba điểm là thắng rồi, đúng là một nhiệm vụ dễ dàng.”

“Chờ đã, Yurika, ta sẽ sử dụng thẻ này.”

“Xem nào, để xem nào ... ‘Bạn đã không bảo trì vũ khí của mình và nó đã bị rỉ sét, trừ một sức mạnh tấn công’, đúng là rất hợp với Yurika.”

“Sao cậu lại làm khó mình thế chứ!?”

“Game cho phép mà.”

Trong trò chơi này, nếu bạn có thể bài dùng để quấy rối đối thủ trong tay của bạn, bạn có thể sử dụng chúng ở các thời điểm khác nhau trong trò chơi. Thẻ bài mà Theia vừa sử dụng có tác dụng suy yếu người chơi khác khi họ chiến đấu với quái vật.

“Ah, tôi cũng có quà dành cho cô đây.”

“Xem nào... ‘Bạn đã không ăn uống đầy đủ vì vậy cơ thể trở nên yếu đuối, trừ một điểm tấn công’. Nyahahaha, nó hợp với người như Yurika.”

“Cả cậu nữa sao. Satomi-san!? Sao cứ nhắm vào mình thế chứ?”

“Vì cậu đang có nhiều kho báu nhất hiện giờ.”

Cản trở những người chơi khác như thế trong khi bạn tìm kiếm kho báu cho mình là những điểm chính của trò chơi này. Nếu bạn dẫn đầu bạn sẽ trở thành đích ngắm cho tất cả mọi người, nhưng nếu bạn không tiến lên, bạn sẽ không giành chiến thắng, việc lựa chọn thời điểm vượt lên trước là một chiến thuật cực kỳ quan trọng.

“Vậy là trừ hai điểm tấn công, cậu cần đủ được năm điểm.”

Kiriha thống kê lại, từ chỉ cần ba điểm, Yurika đã bị trừ đi hai điểm từ những thẻ bài quấy rối, giờ cô cần tận năm điểm, nó đã bất ngờ trở nên khó khăn hơn nhiều.

“Uuuuu, tại sao lại như thế này...”

Những người hiểu rõ quy tắc cuộc chơi đều đã dừng việc thu thập kho báu lại vào giữa cuộc chơi, lúc này họ đang tập trung bày mưu với các thẻ bài trong tay mình trước. Nhưng Yurika lại không hiểu được điều này, cô vượt lên trước và hứng sự công kích từ những người khác.

“Đồ xúc xắc đi, Yurika!”

“Uuu.....”

Với khuôn mặt đầm nước mắt, Yurika cầm lấy viên xúc xắc và cầu nguyện trước khi gieo nó xuống bàn.

“Làm ơn đi...!”

Yurika đang rất sợ hãi, viên xúc xắc này sẽ quyết định thứ hạng của cô.

Con xúc xắc lăn đến cạnh bàn và dừng lại.

“Thật đáng tiếc, Nijino Yurika.”

“Yurika đã bị ăn bởi một con thần lằn phun lửa khổng lồ.”

“Waa, mình đã thắng nếu mọi người không phá mình.”

Thật không may, viên xúc xắc dừng ở 4 điểm, không đủ điểm cần thiết. Do đó Yurika phải chọn lựa giữa việc tạm dừng hay bỏ lại kho báu.

“Vậy cậu sẽ chọn gì?”

“Mình bỏ lượt.”

Yurika quyết định bỏ qua một lượt, sau khi sống một cuộc đời nghèo đói, cô do dự để vứt bỏ kho báu. Nhưng tại thời điểm này, đây là quyết định sai lầm, nếu cô ấy bỏ đi một báu vật, cô sẽ ít bị đề ý hơn đồng thời không mất lượt để có thể vạch định kế hoạch về sau. Bỏ qua một lượt sẽ chỉ mang lại nhiều trở ngại và đẩy cô vào một tình huống còn tệ hơn.

“Vậy đã tới lượt của tui! Oops, trước đó có quà dành cho chị nè, Yurika.”

“Gì vậy.”

“Một thẻ bài quá rối, ‘vết thương của bạn đã trở nên nặng hơn trước, bạn cần thêm một lượt để phục hồi’, bỏ qua một lượt nữa.”

“Ai cần nó chứ~!?”

Với thêm một lần nữa bị ngáng chân, Yurika đã không có cơ hội chiến thắng nữa.

Khi mà chiến thuật là thứ quan trọng để dẫn tới chiến thắng, kết quả của Yurika luôn rất tồi tệ. Họ chơi cả thấy 4 lần và cả bốn lần Yurika đều về bết. Cũng chính vì điều này, từ 180 điểm vào mùa xuân, giờ đây cô chỉ còn hơn 100 điểm một chút.

“Đừng quá buồn, Yurika. Mình chắc rằng sẽ có trò gì đó mà cậu chơi tốt mà.”

“Thật chứ, Koutarou!? Mình có thể giỏi trò nào!? Cậu có nghĩ rằng mình có thể thoát khỏi tình cảnh nguy hiểm này không!?”

“Mình không nói rằng cậu không thể.”

Koutarou dựng Yurika đang nhào vào cậu than khóc trở lại, trong khi lau mồ hôi trên trán mình. Cậu nghĩ rằng cô đã hết cơ hội rồi, cô đã bị mọi người bỏ hơn 100 điểm rồi, cậu không hề nhìn thấy khả năng quay trở lại của cô. Nhưng cậu nghĩ rằng sẽ quá tàn nhẫn khi nói với cô điều này, cậu thực sự không thể ghét cô được.

“Tên Neanderthal nói đúng đó, Yurika. Khi mọi thứ vẫn chưa kết thúc, thì không nên bỏ cuộc. Những người đấu tranh đến cùng, sẵn sàng chiến đấu cho đến khi họ ngã xuống, đó mới là những người giành chiến thắng cuối cùng.”

“Hmm, thỉnh thoảng cô cũng nói được điều từ tẻ đó, Theia.”

“Đừng thêm từ thỉnh thoảng vào.”

“Nhưng Theia nói đúng, còn quá sớm để cậu bỏ cuộc đó, Yurika.”

“...Mình có thể sao!?”

“Cậu có thể, cậu có muốn làm Sakuraba-senpai lo lắng nữa không?”

“Sakuraba-senpai... Đúng vậy, mình phải nỗ lực hết sức mình!”

Khi Yurika buồn bã, tên của Harumi sẽ làm cho cô phấn chấn trở lại. Harumi là một đàn chị có rất nhiều ý nghĩa với Yurika, cũng có thể nói là cô chính là một mục tiêu để Yurika hướng tới. Và đây cũng là một lý do Koutarou không thể ghét Yurika, Yurika rất tôn trọng Harumi, và cũng là người bạn quan trọng của Harumi, do đó, Koutarou không thể quá khắc nghiệt với cô.

Trong khi Koutarou đã nhìn Yurika với những cảm xúc phức tạp, Sanae đang bay bên cạnh cậu và giơ lên tay của mình lên trong sự phấn khích.

“Đứng rồi, đứng rồi! Mọi người hãy nghe tui nói!”

“Hmm, gì vậy, Sanae?”

“Trò chơi này thật thú vị, vì vậy sao chúng ta không chơi một lần nữa, nhưng lần này không cần điểm số? Cả Ruth, Karama-chan và Koroma-chan cũng có thể tham gia nữa.”

“Mình cũng tham gia được sao?”

Ruth vô cùng sùng sốt với lời đề nghị ngoài ý muốn của của Sanae. Bởi vì cô chưa từng nghĩ rằng mình cũng có thể tham gia cùng mọi người. Sanae hướng sang Ruth và gật đầu đầy nhiệt tình.

“Vâng, chị biết các luật khi đang theo dõi mọi người chơi, phải không?”

“Vâng, đại khái....”

Ruth gật đầu đầy ngập ngừng, cô vẫn không biết là mình có nên tham gia vào không.

“Chơi nào, ho~! Bọn em cũng muốn chơi nữa, ho~!”

“Bọn em cũng biết luật đó, ho~! Đây là trò chơi mà mọi người ngáng đường chị Yurika, Ho~!”

“Không, không phải mà!!”

“Ho?”

So với Ruth, các haniwa đã rất háo hức để tham gia và chúng dùng hai cánh tay ngắn của mình để bắt đầu xào bái. Bọn chúng trông giống như đang làm

động tác nhào lộn.

“Điện hạ”

“Ừ... thi thoảng mọi người chơi cùng nhau cũng không tệ.”

“Người chắc chứ?”

“Cũng như lúc chúng ta đi ra bãi biển vậy. Thay vì chỉ chiến đấu, mọi người cũng cần nghỉ ngơi thôi mà.”

Khi Ruth giành thắng xỏ số là một chuyến đi nghỉ ở bờ biển của một khách sạn, tất cả mọi người đã đi đến đó như là một kỳ nghỉ. Theia đã học được rằng đôi khi việc nghỉ ngơi giữa các trận chiến là rất quan trọng.

“Vậy em cũng sẽ chơi.”

“Đúng vậy, rất tốt đó.”

“Whoo,ho-!”

“Mọi người cùng chơi, ho-!”

“Chúng ta có nên rủ thêm Shizuka không?”

Khi tất cả mọi người đã quyết định cùng chơi, Kiriha cười và chỉ lên trần nhà. Shizuka cùng họ đi biển, vì vậy Kiriha nghĩ rằng sẽ tốt hơn nếu để cô ấy chơi cùng.

“Để em đi gọi chị ấy!”

Không đợi ý kiến của những người khác, Sanae bay lên qua trần nhà, bởi vì cô có thể đi qua trần nhà, nên rất thuận tiện để cô đi mời.

“Kyaaaahh!? Sa-Sanae-chan!?”

“Ah, xin lỗi.”

Sau khi xác nhận đã có vẻ như Sanae thực sự đã mời Shizuka tới chơi, Koutarou dời ánh mắt khỏi trần nhà và nhìn Yurika người đang có một bộ mặt đầy dăm chiêu.

“Làm sao vậy, Yurika.”

“Mình đang suy nghĩ mình nên làm gì đây, nếu có thêm người chơi mà mình vẫn đứng chót thì sao...”

“Cậu không thể bỏ cuộc sớm vậy được, nỗ lực lên.”

“Nhưng mình nghĩ, nếu mình thua lúc này mình sẽ không bao giờ có thể chiến thắng được nữa. Tốt nhất mình không nên tham gia.”

Yurika gần như ngã vào lòng Koutarou, thút thít khóc, cậu dùng cả hai tay để đỡ cô dậy và trấn an cô.

“Lại nữa... dù sao lần này không tính điểm số mà, do đó nếu cậu cần, mình có thể giúp cậu một chút. Do đó cố lên nào.”

“Thật chứ! Mình biết cậu là người tốt ngay từ khi gặp lần đầu mà!”

“Được rồi cố gắng lên nhé.”

“Ừ, mình cảm giác mình có thể thắng.”

Koutarou vẫn còn lo lắng về tương lai của cô, nhưng cậu rất vui khi thấy cô có được động lực trở lại. Cô ấy thực sự là một người mà cậu không thể ghét.

“Tui về rồi!”

“Xin lỗi đã làm phiền!”

Tiếng nói của Sanae và của Shizuka phát ra từ cửa ra vào. Từ căn phòng của Shizuka chỉ cần xuống một cái cầu thang để đến được đây, nên chỉ mất một lúc kể từ khi Sanae đi mời cô.

“Xin chào, Shizuka-sama.”

“Chào buổi tối, mọi người.”

“Làm tốt lắm, Sanae”

“Chuyện nhỏ mà.”

“Được rồi, hãy thách thức Ane-san nào, ho-!”

“Thật thú vị, khi học trò trở thành giáo viên, ho-!”

“Fufufu, đó là điều mà chị muốn.”

“Bắt đầu nào!”

“Đợi đã, hãy nói luật chơi cho mình biết đã chứ!”

“Mình sẽ nhắm vào Shizuka-san.”

“Yurika, nếu bạn không suy nghĩ và chỉ tấn công, cuối cùng bạn sẽ thua khi bạn chủ nhà không có ở đây.”

“Điều đó thật không tốt chút nào.”

Cuối cùng các thẻ bài đã được phát và các trò chơi đã bắt đầu một lần nữa. Những người chơi bao gồm Koutarou, bốn cô gái xâm lược, Ruth, Shizuka, Karama và Koroma, tổng cộng chín người tất cả. Ban đầu không một ai có thể tưởng tượng được rằng sẽ có lúc tất cả họ sẽ ngồi chơi cùng nhau. Nhưng nhờ những ngày họ mà họ đã trải qua bên nhau, họ đã ít nhiều học được sự hợp tác.

(Dù tốt hay xấu, nhưng nhờ có họ, mình đã không phải sống trong cô đơn nữa. ....)

Koutarou nhìn các cô gái và nhớ đến cuộc nói chuyện với Kenji vào bữa trưa. Tuy nhiên, Koutarou vẫn không đủ trưởng thành để thừa nhận sự biết ơn của mình, vì vậy giờ đây, cậu muốn tận hưởng trò chơi này hết mức có thể.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Thu

6.5-5

Lễ hội văn hóa đã kết thúc và trời dần trở nên lạnh hơn báo hiệu một mùa đông đang đến gần. Những chiếc lá trên cây vẫn còn mang màu đỏ đặc trưng của mùa thu nhưng không khí đã trở lạnh và vào buổi sáng những làn khói từ hơi thở bay ra trước mặt họ. Nhưng trái với cái lạnh của mùa đông, mối quan hệ giữa Koutarou và các cô gái lại càng trở nên nồng ấm hơn.

“Muốn thắng tôi ở trò này sao, còn sớm mười năm nữa đó, Theia!”

“Koutarou, người chỉ có thể to miệng vào những lúc thế này thôi! Ta sẽ cho người biết ai mới là người trị vị thực sự!”

Koutarou và Theia đang nắm chặt tay cầm và không ngừng ấn vào các nút điều khiển trong khi chăm chú nhìn vào tivi. Họ đã lấy ra một trò chơi điện tử cũ từ tủ quần áo và dùng nó để đua xe.

Sau vở kịch, họ đã trở nên hiểu nhau hơn và cũng không đánh nhau vì ý kiến trái chiều nữa. Tuy nhiên, nếu là đối đầu trong một game như thế này, bầu không khí giữa họ vẫn nóng lên. Mong muốn chiến thắng trong một cuộc thi đấu chính là tác phong của tuổi trẻ, đó không phải là vì họ ghét đối thủ của mình. Ngược lại, không khí trở nên nóng hơn là vì họ biết người kia có thể đem đến thử thách cho mình. Khi chơi game, họ chính là những đối thủ hoàn hảo của nhau.

“Cố gắng lên Koutarou! Em có thể có thêm sô cô la hay không là dựa vào anh cả đó!”

“Đừng thua, Theia-chan. Mình không muốn sô cô la của mình bị lấy đi đâu!”

Yurika và Sanae đang ở phía sau cổ vũ cho họ. Sanae cổ vũ cho Koutarou còn với Yurika là Theia. Hai cô bé đã lấy bữa ăn vặt của mình ra để đặt

cược do đó sự cổ vũ càng có khí thế hơn.

“Điện hạ, Satomi-sama, cả hai đều cố lên.”

Ruth thi cổ vũ cho cả hai người bọn họ. Cô hiểu rằng Theia và Koutarou là những đối thủ lý tưởng của nhau. Theia là một công chúa, do đó không có nhiều người mà cô có thể xung đột mà không có động cơ về sau. Trải qua nhiều sự kiện, sự thù hận giữa hai người họ đã hoàn toàn biến mất. Bây giờ họ vẫn có thể cãi nhau, nhưng đó là cãi vui như những người bạn của nhau. Chính vì hiểu điều này, Ruth chỉ ngồi đó và quan sát bọn họ với một nụ cười trên môi. Mặc dù đôi khi họ có thể gay gắt khi nói chuyện, thậm chí là ẩu đả với nhau, nhưng Ruth biết rõ hơn so với ai hết rằng đó là cách chơi giữa họ.

“Tôi đã chuẩn bị trà và đồ ăn vặt, nên lúc nghỉ chơi thì ra mà ăn nha.”

“Có sô cô la nhé, Ho-!”

“Cà bánh gạo nữa. Ho-!”

Trái với Ruth, Kiriha lại không ủng hộ bên nào cả. Tuy nhiên, tất cả mọi người đều mơ hồ hiểu rằng Kiriha là mẫu người không thích tranh đấu, do đó họ đã có một cảm giác kì lạ là mình có thể tin tưởng ở cô. Người tin tưởng Kiriha nhất chính là Koutarou, cậu đã nghe cô kể về tình yêu đầu tiên của cô nàng và đã hiểu cô hơn. Vì vậy Koutarou bắt đầu hoài nghi rằng liệu cô ấy thực sự có muốn xâm lược mặt đất hay không.

“Có một lối tắt ở đây!!”

“Đó là lý do tại sao tôi nhả phanh vào phút cuối!!”

Với đồ họa vỡ nát từ một trò chơi console cũ, những chiếc bánh xe hình đa giác do Theia và Koutarou điều khiển ré lên và trượt đi. Tuy nhiên mối quan hệ giữa họ lại không khô khốc như tiếng bánh xe ma sát vào mặt đường như vậy, mà nó giống như những cỗ máy, vận hành trơn tru với nhau và không cản đường nhau.

Kết quả cuối cùng của cuộc đua, Theia là người chiến thắng. Koutarou đã dẫn đầu hầu hết thời gian nhưng trong một nỗ lực nói rộng khoảng cách giữa hai người, cậu đã lao quá nhanh vào một khúc cua và bị văng ra ngoài, trong trò chơi này, đó không phải là game over, nhưng nó cũng tiêu tốn của cậu mấy giây. Theia đã tận dụng thời gian đó để tạo ra một cuộc lội ngược dòng ngoạn mục.

“Hừ, người rõ ràng là đang dẫn trước nhưng lại không chịu cẩn thận giảm tốc, đó là lý do người thua cuộc.”

“Theia, cô hoàn toàn không thể hiểu được sự lãng mạn của việc vào góc cua với tốc độ cao đâu.”

“Sự lãng mạn sao? Nếu đã như vậy thì không thể khác được.”

Đang một mực khoe khoang về chiến thắng của mình, nhưng khi nghe Koutarou lý giải về sự lãng mạn của cậu, Theia lại gật đầu đồng ý. Điều này khiến cho Koutarou cảm thấy kì quặc và muốn biết tại sao.

“Hiếm khi nào cô lại hiểu chuyện nhanh đến thế đó.”

“Ta cũng là người hiểu về sự lãng mạn mà.”

“Thật chứ?”

“Nếu không phải thế thì làm sao ta có thể hoàn tất vở kịch về Blue Knight, phải không?”

“Cô nói cũng đúng... của cô nè.”

Khi mà cậu đã hiểu rõ lý do, Koutarou đưa sô cô la của mình cho Theia. Nếu thua trong một cuộc thi đấu trung thực, thì Koutarou không ngại việc phải đưa sô cô la của mình cho Theia.

“Cùm um.”

Theia không có cảm lấy sô cô la từ Koutarou mà trực tiếp cắn nó. Sô cô la này có nhân bánh quy nên khi cô ăn nó thì giống như một con sóc đang ăn hạt dẻ vậy.

“Như vậy là rất khiêm nhã đó, Theia.”

“Đừng có cứng nhắc như vậy chứ, là chiến lợi phẩm của ta thì ta muốn ăn sao cũng được.”

“Nhưng có vẻ Ruth đang giận kìa.”

“Ahem.”

“Ta hiểu rồi, ta sẽ ăn đúng cách hơn!”

Theia chỉnh lại tư thế của mình và bắt đầu ăn sô cô la của cô. Ruth đang quan sát, vì vậy lần này cô phải chắc chắn ăn một cách tử tế.

“Tại sao anh lại bỏ cuộc như vậy, Koutaoru! Do anh mà Yurika đã lấy mất phần sô cô la của em kia! Và sô cô la của anh cũng bị lấy luôn...”

Sanae thì lại không thỏa mãn với kết quả này. Kế hoạch của cô là khi Koutarou chiến thắng, cô sẽ lấy phần sô cô la đặt cược của Yurika, nên cô sẽ có hai phần Sôcôla, Koutarou cũng sẽ có thêm phần sô cô la từ Theia. Sau đó, cô sẽ cho Koutarou ăn cả bốn phần và cô sẽ tận hưởng nó khi cô bám vào anh, đó sẽ là một buổi chiều tuyệt vời với cô. Tuy nhiên Koutarou lại thua, nó làm hỏng dự định của cô nên cô giận lây sang cậu.

“Em biết đó, đôi khi thắng thua cũng phụ thuộc vào vận may nữa.”

“Nhưng tình yêu với Sanae-chan sẽ không đổi theo thời gian.”

“Nó thì có liên quan gì đâu?”

“Không quan trọng, nhanh an ủi em đi.”

“Vâng, vâng, hử thẹn, hử thẹn quá đi.”

“Bày tỏ sâu sắc hơn nữa.”

“Anh vô cùng hử thẹn thừa tiểu thư của anh.”

“Ohohoho, tốt lắm.”

Tuy nhiên, cơn giận của cô cũng không kéo dài lâu. Với Sanae, việc ăn sô cô la cũng tương tự như việc chơi đùa với Koutaoru, nên cô đã trở nên vui vẻ hơn khi hai người nói chuyện.

Sau khi gần như tán đồng với những gì cậu nói, Sanae quay lại chiếc máy console.

“Được rồi Yurika, tới lượt của chúng ta rồi.”

“Ể, chúng ta sẽ chơi sao?”

“Dĩ nhiên chúng ta sẽ chơi! Tui phải lấy lại sô cô la của mình!”

“Mình chắc chắn sẽ thua, mình không chơi đâu!”

Sanae tràn đầy tinh thần chiến đấu, nhưng đối thủ của cô, Yurika, lại ôm chặt sô cô la của mình và quay người lại trong khi lắc đầu dữ dội.

“Koutarou, Koutarou, làm gì đó đi.”

“Yurika, nếu cậu chơi, mình sẽ chỉ cậu bài tập về nhà.”

“Mình sẽ chơi! So với bài tập về nhà thì một hai miếng sô cô la chẳng là gì cả!”

Sau khi đồng ý với điều kiện của Koutarou thì Yurika quay lại chỗ máy console và cùng Sanae bắt đầu cuộc đua.

“... Koutarou, Yurika tính sao chép hết phần bài tập của cậu đấy.”

Kirihito vừa uống trà vừa theo dõi quá trình thỏa thuận của Koutarou và Yurika, sau khi nó kết thúc, cô mới bắt chuyện với Koutarou. Thay vì bị sốc trước hành xử của Yurika, cô lại hứng thú coi Koutarou tính đáp trả như thế nào.

“Nó sẽ ổn thôi.”

Koutarou gật đầu, Yurika luôn chọn những lựa chọn có lợi nhất. Nên Koutarou cũng biết rằng nếu nói với cô rằng cậu sẽ giúp cô làm bài tập cũng giống như việc nói cậu sẽ cho cô chép bài vậy.

“Giờ phải bắt cậu ta gỡ sách ra học trước đã. Chứ cứ như thế này, cô ấy sẽ không thể lên lớp được mất.”

Nếu để một mình, Yurika sẽ không làm bài tập, đây là điều đã lặp đi lặp lại từ mùa xuân cho tới giờ và hiện tại cô đang đứng trước nguy cơ không thể trở thành học sinh năm hai được nữa.

Cậu đã nghĩ sẽ tốt hơn nếu cứ mặc cô như thế và để cô nàng nhận thứ mà cô đáng phải nhận, nhưng đồng thời cậu cũng không thể bỏ rơi cô được. Cậu đã viết kịch bản cùng với cô và cô cũng từng bảo vệ Harumi khỏi nguy hiểm. Nên Koutarou nghĩ rằng cậu nên tập cho cô thói quen học tập.

“Cậu là một người khôn ngoan đó, Koutarou.”

“Nếu bỏ mặc cô ấy một mình, chắc chắn cô ấy sẽ bị lưu ban. Khi đó tôi chả thể nào ngủ yên được đâu.”

“Anh thật là tốt bụng, Koutarou-sama.”

“Phải thế chứ, một hiệp sỹ phải là người như vậy.”

“Tôi không nhớ từ khi nào mình đã trở thành hiệp sỹ đó.”

“Ohohoho, bắt đầu từ hình thức trước mà, ngươi không phải để ý đâu.”

Ở vài điểm, không khí trong căn phòng 106 đã trở nên thoải mái hơn. Trong suốt thời gian từ mùa xuân đến mùa thu, một số sự cố lớn đã diễn ra, nó đã thay đổi tâm tình của những cư dân trong căn phòng này.

Lúc bắt đầu Koutarou chỉ nghĩ đến việc đuổi mọi người đi. Nhưng vào thời điểm này cậu không còn nghĩ về nó nữa, nếu có thì cậu cũng sẽ đường đường chính chính mà đối mặt với họ. Nói cách khác, Koutarou đã bắt đầu trưởng thành.

Trong phòng 106, những người đang xem anime sẽ là Sanae và Yurika, nhưng mỗi tuần một lần sẽ có một ngoại lệ. Vào buổi tối thứ sáu, lúc 05:30, đã có một anime khác thu hút hai cư dân khác của căn phòng 106 này dõi theo một cách điên cuồng.

“Karama, nó bắt đầu rồi, Ho-!.”

“Đợi đã, đến ngay, Ho-!.”

Hai Haniwa bay về phía màn hình tivi, và ngay khi chúng vừa yên vị trước tivi, tiêu đề của bộ anime bắt đầu hiện lên trên màn hình và ca khúc chủ đề của bộ phim bắt đầu vang lên.

“Ho-!”

“Ho-! Ho-!”

Các Haniwa mở to đôi mắt của mình ra và chăm chú nhìn vào màn hình. Chúng rất mong chờ chương trình này vào mỗi tuần.

Bộ phim anime mà họ yêu thích có tên là ‘GO Haniwamaru Yahoo!’. Nó là câu chuyện xoay quanh một hoàng tử Haniwa dễ thương, bộ phim được phát sóng mỗi tuần với đối tượng hướng tới là trẻ em, bộ phim tràn đầy tình bạn, những ước mơ và các cuộc phiêu lưu. Đây là một bộ phim đã rất nổi tiếng với trẻ em từ lâu rồi và là một bộ phim hoạt hình có tuổi thọ hơn hai mươi năm.

“Quá tuyệt vời, hoàng tử Haniwamaru chính là hình tượng trong mơ của bọn em, Ho-!.”

“Anh ấy là tuyệt vời nhất, vào một ngày nào đó, bọn em sẽ trở thành giống như vậy, Ho-!.”

Nhân vật chính Haniwamaru là một cậu bé năng động và vui vẻ. Cậu ta có đôi khi ích kỷ, đôi lúc thất bại, nhưng cậu ta không bao giờ quên tình bạn và sự can đảm, luôn sẵn sàng đối mặt với mọi thử thách trên đường đi. Vào những lúc cần phải rút thanh kiếm của mình ra, cậu cho thấy một sức mạnh vô song. Trên màn hình chính là hình ảnh lý tưởng của một Haniwa đối với Karama và Korama, cả hai đều rất yêu thích nhân vật Haniwamaru này.

“Và Haneena thì dễ thương, Ho-!.”

“Muốn cưới cô ấy quá. Ho-!.”

Ngoài ra còn một nhân vật nữa thu hút chúng, đó chính là nữ chính của câu chuyện, Haneena, một cô bé Haniwa. Cô ấy thỉnh thoảng xuất hiện như một nữ chính bị thám khi mà cô ấy bị bắt cóc bởi những kẻ xấu, và mỗi lần như vậy cô đều được Haniwamaru cứu. Chính điều đó đã nảy sinh tình yêu giữa hai người họ. Vì mục đích của bộ phim là nhắm tới trẻ em nên chuyện tình cảm của họ được xây dựng rất trong sáng. Nhưng cũng có rất nhiều người hâm mộ không phải trẻ em yêu thích nó, và cũng có rất nhiều người trưởng thành coi cặp đôi này chính là cặp đôi lý tưởng của mình.

“Này, này, Karama, Korama, Haneena thì có gì tốt chứ? Không phải Dograska có một thân hình quyến rũ hơn sao?”

“Chị không hiểu rồi, Sanae-chan, Haneena rất dịu dàng, Ho-!.”

“Dograska có một nhân cách rất xấu. Dù cô ta có một bộ ngực lớn như thế nào, có một vòng eo quyến rũ ra sao, thì nhân cách của cô ta rất tồi tệ, Ho-!.”

“Hmm, vậy mấy đứa coi trọng nhân cách hơn à.”

“Đúng vậy, Ho-!.”

“Nhân cách bên trong rất là quan trọng đấy, Ho-!.”

“Ra- là thế...”

Sanae vẫn chưa đồng tình với các haniwa, nhưng cô cảm thấy chẳng hay ho gì khi làm phiền lúc chúng đang xem tivi, nên cô không còn tham luận nữa.

Koutarou thần người quan sát nhìn cảnh ba người bọn họ đang xem tivi. Dõi theo cuộc trò chuyện ngẫu nhiên ấy làm cậu cảm thấy hạnh phúc. Nó giống như là quan sát các đứa em của mình vậy, với Koutarou, người chỉ là con một trong gia đình thì đây quả là một điều rất hạnh phúc.

“Satomi-san, Satomi-san, câu trả lời của câu này là gì vậy?”

Điều tương tự cũng xảy ra với Yurika. Nhưng thay vì ngẫu nhiên, cô lại giống một đứa em gái vô dụng luôn cần đến sự quan tâm. Hiện giờ cô đang phải đánh vật với bài tập chữ Kanji về nhà của mình, cô đã cố gắng lấy được nhiều câu trả lời từ Koutarou nhất có thể. Nhưng dĩ nhiên, Koutarou không có ý định nói cho cô biết.

“Kyaaa!?”

“Tự mình kiếm đi.”

Koutarou đặt một cuốn từ điển tiếng Kanji xuống trước mặt cô, tiếng quyển từ điển đập xuống bàn làm cho Yurika giật mình nhảy dựng lên và vô thức lùi lại. Nhưng vì tính lười biếng bẩm sinh của mình khiến cho Yurika ngay lập tức phản kháng lại ngay.

“Sao cậu lại ác như thế chứ? Làm ơn chỉ mình câu trả lời đi mà!”

“Không, tự cậu tìm đi, mình sẽ chỉ cậu cách sử dụng từ điển.”

“Đó không phải vấn đề. Mình sẽ nhờ Sakuraba-senpai vậy.”

Khi cô nhận ra không thể moi được câu trả lời từ cậu, cô bỏ cuộc và quyết định sẽ đi nhờ Harumi vào ngày mai. Harumi thi học giỏi hơn hẳn Koutarou nên việc này có phần thực tế hơn.

“Đợi đã, Yurika.”

Koutarou giữ tay cô nằng lại trước khi cô đang định cất bài tập của mình đi.

“Tại sao?”

“Mình và Sakuraba-senpai không thể luôn ở bên cạnh khi cậu gặp rắc rối được, đúng không?”

Yurika thật sự đang trong tình huống rất nguy hiểm, nếu cứ tiếp tục như vậy thì cô sẽ bị lưu ban mất. Dĩ nhiên khi đó thì Koutarou đã trở thành học sinh năm hai, còn Harumi sẽ là năm ba. Chương trình học của Koutarou và Yurika sẽ hoàn toàn khác biệt, còn Harumi sẽ phải chuẩn bị cho kì thi đại học của mình. Do đó, nếu Yurika lưu ban một lần thì khả năng cô ấy tiếp tục lưu ban một lần nữa là rất cao.

“Cậu thật sự chấp nhận tiếp tục sống như vậy sao? Cậu muốn trở thành một con người tồi tệ như vậy sao?”

“Satomi-san...”

Yurika mở to đôi mắt, cô những tưởng bị Koutarou bới cho một trận như mọi khi. Nhưng thay vào đó là những lời chân thành của Koutarou.

(Đúng rồi, lúc ở thủy cung, Satomi-san...)

Cô nhớ lại cái ngày hôm đó, khi mà cô có cuộc hẹn hò với Koutarou, Harumi và Kenji. Koutarou đã nói rằng cậu tin tưởng cô. Người có thể mạo hiểm tính mạng mình vì người khác sẽ không thể nào trở nên như thế được nên giờ Koutarou đang tin tưởng ở cô. Nếu nó thực sự quan trọng như thế thì cô cũng có thể làm được.

(Mình không thể để người tin tưởng mình phải thất vọng...)

Không có nhiều người tin tưởng Yurika. Hiện tại, chỉ có Koutarou và Harumi là những người duy nhất đặt niềm tin ở cô. Nên nếu cứ làm nũng họ, cô sẽ đánh mất đi sự tin cậy ấy. Tự bản thân Yurika cũng hiểu được những suy nghĩ bị quan đó. Điều đó cho thấy cô cũng đã trưởng thành hơn trong suốt thời gian qua.

“Mình hiểu rồi. Mình sẽ cố.”

“Cố gắng lên, nếu cậu không thực sự làm được thì mình sẽ giúp.”

“... Chỉ khi mình không thể làm được thôi ư?”

“Im lặng và làm đi!”

“Đ-được rồi!”

Bị la cũng không sao, với cô chỉ cần không bị họ ghét là được rồi. Cô bắt đầu mở từ điển ra và bắt đầu tra cứu.

“... Tốt rồi, ta làm xong rồi.”

Vào lúc này, bên cạnh Koutarou, Theia cũng đang làm bài tập tương tự như Yurika và cô đặt bút chì xuống trong khi đưa bài tập của mình cho Koutarou.

“Koutarou, làm phiền người, nhưng người có thể kiểm tra coi ta có làm sai chỗ nào không?”

“Được rồi, để xem...”

Theia đã nghiêm túc làm bài và thật lòng nhờ cậu, do đó không có lý do gì để cậu không chấp nhận cả, cậu cầm lấy tờ giấy và bắt đầu kiểm tra.

“Đây rồi, có một vài chỗ nhầm lẫn đây này, Theia.”

“Ta biết mà.”

Theia nhờ Koutarou xem giúp vì cô nghĩ rằng mình có chỗ còn sai sót. Không phải cô không có tài, nhưng do là một người ngoài hành tinh nên cô không thể nào thành thạo hết tiếng Nhật, đặc biệt là chữ Kanji.

“Đầu tiên là chỗ này.”

“Chỗ nào?”

Theia nhích lại gần Koutarou và nhìn vào tờ giấy với cậu. Khi cô làm như vậy, một vài sợi tóc của cô phủ xuống tờ giấy, Koutarou nhìn theo nó và cho tới khi cậu nhìn lên khuôn mặt của cô. Nhận ra rằng khuôn mặt của cô gần hơn cậu nghĩ khiến cậu thán người ra.

“Ch-chuyện gì vậy?”

Nhận ra Koutarou đang nhìn mình, nên Theia cũng nhìn lại, và cô cũng nhận ra điều tương tự, cô cũng nín thở và xấu hổ quay mặt đi nơi khác. Koutarou và Theia cứ đờ người như vậy được một lúc.

“... Tốt quá... Ufufufu...”

Ruth mỉm cười khi cô nhìn thấy cả hai người như vậy. Với cử chỉ lúng túng và cách nói chuyện ngượng ngịu, họ lại tiếp tục công việc của mình.

“Đầu tiên, chữ này có nghĩa là cơm, nó cần thêm nét ở chỗ này.”

“Không phải nó gần gi-ống chữ thức ăn sao?”

“Thỉnh thoảng thì là vậy, ah, đó là cách rút gọn.”

“A-ah, đúng rồi, ta hiểu rồi, ta sẽ nhớ.”

Họ tiếp tục lúng túng như thế một lúc nữa. Ruth không hề thấy nó kì quái chút nào, nhưng cô không còn cười nữa mà chuyển sang suy nghĩ về những điều họ có thể có trong tương lai.

Yurika tốn khoảng một tiếng để cô hoàn thành bài tập của mình bằng việc sử dụng từ điển. Do không quen làm việc này, Yurika cảm thấy đầu cô như muốn nổ tung. Do đó, khi hoàn thành bài tập của mình, cô đổ gục xuống bàn như một con rối bị đứt dây vậy.

“M-mình mệt quá...”

“Làm tốt lắm, Yukira, cậu muốn một ít trà không?”

“Cám ơn, Kiriha-san.”

Kiriha bắt đầu pha trà cho Yurika đang kiệt sức. Bây giờ đã bảy giờ tối, do đó, khi pha trà cho Yurika xong, Kiriha liền đi giúp đỡ Ruth làm bữa tối.

“Nè, nè, Kiriha-san!”

“Gì vậy?”

“Tại sao chúng ta phải làm bài tập? Không phải ngày nay chúng ta có thể dễ dàng gian lận sao?”

“Fufufu, đúng vậy. Nhưng cũng có những người muốn đi con đường công ngay thay vì gian lận. Bài tập về nhà là dành cho những người như vậy.”

“Không phải sẽ tốt hơn nếu chọn con đường tắt sao?”

“Yurika, chẳng phải con đường tắt lần tới của cậu đã thay đổi rồi sao?”

“Minh...”

Cho đến giờ, nhờ vào việc dạy dỗ của Koutarou, cô đã có thể sử dụng được từ điển Kanji. Do vậy lần tới, nếu có gặp vấn đề tương tự, cô cũng có thể tự giải quyết nó mà không phải trông chờ vào Koutarou và Harumi nữa. Do đó nó sẽ nhanh hơn nhiều.

“Điều đó sẽ xảy ra khi cậu chọn con đường dài hơn và làm việc bằng chính sức mình. Nó có thể mất nhiều thời gian, nhưng những lần sau sẽ tốn ít thời gian hơn nhiều.”

Yurika ngẩng đầu lên nhìn về phía Kiriha. Cô đang pha trà, và nói như đó là việc không có gì đặc biệt, nhưng nó thực sự lại rất quan trọng với Yurika.

“Còn nếu để ai đó dẫn đường tắt cho cậu, cậu sẽ không thể nhớ chính xác được nó, cuối cùng cậu lại phải nhờ người đó lần nữa. Kết lại thì việc cứ trông chờ vào người khác sẽ là con đường dài hơn.”

“Con đường dài hơn... Dựa vào người khác là con đường dài hơn...”

Yurika hiểu điều đó. Koutarou cũng đã nói như vậy, khi mà Yurika gặp rắc rối, không phải lúc nào cô cũng có Koutarou và Harumi ở bên. Do đó, cô không thể nào cứ trông chờ vào sự giúp đỡ của họ được.

“Quan trọng là chọn con đường nào để đi.”

“Chọn ư....”

Là lựa chọn con đường ngắn hơn lúc này và dựa dẫm vào người khác.

Hay là chọn con đường ngắn hơn trong tương lai nhưng là con đường dài hơn vào lúc này.

Khi nào và ở đâu, nó không chỉ là sự khác biệt. Và nếu Yurika không chọn, chỉ có thất bại đang chờ đợi cô ở phía trước.

“Giống như việc nhìn vào quả bom, dù cậu nghĩ nó nổ là bởi cầu chì vẫn còn dài hay là sẽ gỡ bỏ nó đều phụ thuộc vào quyết định của cậu.”

Cầu chì của Yurika không còn dài, nếu cô muốn chọn con đường dài hơn, thì đó là lúc này đây.

“Cảm ơn cậu, Kiriha-san, mình sẽ cẩn thận suy nghĩ về nó.”

“Thế là tốt, đây là cuộc đời của cậu mà.”

“Đúng vậy.”

Chỉ một chút ít thôi, Yurika đã bắt đầu suy nghĩ về tương lai của cô. Mặc dù chỉ một chút, nhưng đó cũng là một sự trưởng thành vượt bậc đối với Yurika. Cô cảm thấy biết ơn Kiriha, người đã khuyên bảo cô, nhờ vậy cô mới có được cơ hội ấy.

(Cô ấy quả nhiên là....)

Trong khi đang kiểm tra câu trả lời của Yurika, Koutarou lắng nghe đoạn đối thoại giữa hai người bọn họ, khiến cho sự nghi ngờ của cậu càng lớn hơn. Cậu nghi ngờ rằng có thực sự là Kiriha muốn xâm lược mặt đất hay không.

Hành động và cử chỉ của Kiriha hoàn toàn không phù hợp với mục tiêu xâm lược mặt đất mà cô đã tuyên bố. Cô dịu dàng, và không thích tranh đấu, cô sẵn sàng giúp đỡ Sanae và Theia khi họ gặp khó khăn. Và giờ đây, cô còn khuyên bảo Yurika. Nếu cứ để mặc Yurika như thế có lẽ cô sẽ bớt đi được một đối thủ, nên việc giúp đỡ Yurika là hoàn toàn không cần thiết. Do đó càng chứng tỏ sự nghi ngờ của Koutarou là đúng.

Bữa tối nay sẽ là các món chiên, mùi của chúng đã lan tỏa ra khắp phòng. Sanae hoàn toàn thỏa mãn khi cô ngửi nó thông qua Koutarou.

“Koutarou, mùi này, nó chắc chắn là món tonkatsu!”

“Có vẻ là vậy, mình rất mong đợi đó, những món chiên của Kiriha đều rất tuyệt.”

“Đồ Ruth gần đây cũng rất ngon mà.”

“Tui thích cả hai, còn anh thì sao, Koutarou?”

“Ừ.”

Sanae đang chia sẻ giác quan của mình với Koutarou, do đó khẩu vị của họ là tương tự nhau. Chỉ có cà chua và ớt xanh là khác biệt, ký ức của bản thân Sanae về hai món này hoàn toàn lẫn át khẩu vị của Koutarou. Hai món đó là những món hiếm hoi mà hai người có khẩu vị khác nhau.

“Mình chỉ cần biết nó ngon là được. Mình sẽ nắm lấy cơ hội này và ăn thật nhiều.”

“Nhưng mà nó có nhiều calo lắm đó.”

Yurika dự định ăn thật nhiều tonkatsu. Đây không chỉ là món mà cô thích, nó còn là một món đầy dinh dưỡng, vì vậy cô phải ăn nhiều hết mức khi có thể. Vì đã rất nhiều lần cô phải đi ra ngoài mà không ăn trưa và một cái bụng rỗng sẽ càng làm thời tiết trở nên lạnh hơn vào mùa thu và mùa đông.

Đó là lúc cả bọn đang tán gẫu với nhau.

“Koutaoru, Koutarou, Ho-!”

“Bọn em muốn nhờ anh một chuyện, Ho-!”

Lúc này hai Haniwa vội vàng bay đến trước mặt Koutarou. Không ngừng nhảy tới nhảy lui cố gắng gọi Koutarou.

“Bọn em muốn anh đưa đến một chỗ, Ho-!”

“Nơi nào vậy?”

“Sunshire Ninety, Ho-! Sẽ có một sự kiện về Haniwamru được tổ chức ở đó, Ho-!”

“Và mấy đứa muốn tham gia.”

“Đúng vậy, bọn em muốn anh đưa bọn em tới đó, Ho-!”

“Ở đó sẽ có Haniwamaru và Haneena với kích cỡ như thật đó, Ho-!”

“Không phải mấy đứa có thể tự đi sao? Các em có thể tàng hình mà.”

“Không, bọn này là fan chân chính mà, ho-!”

“Bọn em cũng muốn trả tiền cho buổi triển lãm và mua đồ lưu niệm nữa. Bọn em muốn làm những người tham dự chân chính mà, Ho-!”

“Có vẻ mấy đứa thần tượng nhân vật đó quá nhỉ.”

Khi nói vậy cậu nhìn về phía Yurika, người gần như không có ý thức về vấn đề bản quyền.

“Nhưng bọn em không thể tự mình đi, nó sẽ gây ra một vụ náo loạn mất, Ho-!”

“Do đó bọn em cần anh và anego, bọn em sẽ là hành lý của hai người, một kế hoạch hoàn hảo đó, Ho-!”

Karama cùng Korama là những fan cuồng, nên chúng muốn vào cổng như những người khách chân chính. Nhưng một haniwa sống tiến vào sảnh triển lãm sẽ dẫn đến rối loạn rất lớn. Cho nên bọn họ tuyển Koutarou cùng Kiriha làm thể thân.

“Do đó xin anh hay giúp bọn em, Ho-!”

“Bọn em đang nhờ anh như một người đàn ông Nhật Bản chân chính, Ho-!”

Sau khi giải thích xong, cả hai ngược nhìn cậu đầy chân thành. Đây là lần đầu tiên chúng nhờ vả người khác như thế. Đó chính là minh chứng rằng chúng ngưỡng mộ Haniwamaru và Haneena đến mức nào.

“Được thôi, mấy đứa cũng hay giúp đỡ anh mà.”

Koutarou đã được cứu bởi hai Haniwa rất nhiều lần. Do đó cậu không hề có ý định từ chối chúng.

“Yay! Cảm ơn nhanh rất nhiều, Koutarou, Ho-!”

“Angeno, Koutaoru nói anh ấy sẽ tới. Ho-!”

“Làm phiền cậu rồi, Koutarou.”

Và rồi, Kiriha đi ra mang theo bữa ăn tối, đúng như mọi người đoán đó là tonkatsu.

“Chút chuyện nhỏ này không có gì đâu. Nhân tiện đi ra ngoài chơi cũng tốt.”

“Cảm ơn cậu, Koutaoru.”

Kiriha tươi cười với cậu, cô rất trân trọng hai con haniwa nên cô thật sự biết ơn Koutarou.

“Nếu vậy, Koutarou, sao tất cả không cùng đi nhỉ?”

Người đưa ra đề nghị đó là Shizuka, cô vào cùng với Kiriha, cô mang theo bộ đồ đùa để lên bàn. Khi mà phải nấu những món tốn thời gian như món chiên, Shizuka thường hay tới ăn chung với cả phòng 106. Kể từ sau mùa hè, việc này dường như đã trở thành chuyện thường ngày của họ.

“Mọi người sao?”

“Đúng vậy, Sunrise nằm gần thành phố đúng không? Mình cũng hay đi mua đồ ở đó. Và khi trở về, chúng ta có thể ghé qua núi Kisshou để ngắm là mùa thu.”

“Mình hiểu rồi, ra kế hoạch của cậu là như vậy.”

Đi tới thị trấn chỉ vì sự kiện của Haniwamaru thì thật sự lãng phí, do đó, bọn họ có thể nhân tiện mà đi chơi luôn, và đi càng đông càng vui. Kế hoạch của Shizuka đơn giản chỉ có vậy.

“Karama, Korama, các em nghĩ sao?”

“Bọn em không để ý đâu, Ho-!”

“Bọn em cũng muốn chơi với mọi người, Ho-!”

Các haniwa vui vẻ đồng ý. Sự kiện của Haniwamaru không phải là sự kiện lớn, đi dạo xung quanh cũng sẽ không tốn quá nhiều thời gian, kể cả việc đi mua sắm, một giờ là đủ rồi. Các haniwa muốn đi chơi nhiều hơn, do đó đề nghị của Shizuka cũng chính là điều chúng muốn.

“Được rồi, chúng ta thỉnh thoảng cũng nên ra ngoài chơi cùng nhau.”

“Tui tán thành!”

Sanae ngồi kế bên Koutarou nhiệt tình tán thành.

“Tốt quá rồi, Karama, Korama.”

“Hãy đi chơi thật nhiều nào, Ho-!”

“Em rất mong đợi đó, Ho-!”

Cả hai lao thẳng về phía Kiriha.

“Này, Ruth-san, gần Sunrise, có vài cửa hàng có bán những quyển tập chí mới nhất đó.”

“Thật sao, Shizuka-sama!? Xin hãy dẫn mình tới đó.”

“Mà nè, Theia, có một cửa hàng bán game cũ rất nổi tiếng nằm gần Sunrise đó.”

“Chỉ cho ta nào! Đó sẽ là mục tiêu của chúng ta!”

“Ừm, ừm chúng ta có thể mời Sakuraba-senpai không?”

“Được chứ! Bọn này thích Harumi-chan lắm Ho~”

“Bọn này không thể để chị ấy nhìn thấy, nhưng cũng được thôi, Ho-!”

Bọn họ không phản đối khi có người khác đến tham gia. Mọi người đều dễ dàng đồng ý sẽ cùng đi ra ngoài chơi vào ngày nghỉ tới.

Sau bữa tối, mọi người bắt đầu họp lại để quyết định sẽ đi đâu. Không như thường lệ, lần này các haniwa sẽ là người quyết định. Vì chính chúng là người đưa ra đề nghị này nên chúng sẽ là chủ trì.

“Karama, Korama, Sakuraba-senpai đã nói rằng chị ấy sẽ tới.”

“Cám ơn chị, Yurika-chan, Ho-!”

“Harumi-chan cũng sẽ đi cùng, Ho-!”

“Nhưng để chị ấy đi cùng có ổn không? Các em đâu thể để chị ấy nhìn thấy phải không?”

“Kể cả nếu Harumi-chan không tới, bọn em cũng sẽ tặng hình mà, Ho-!”

“Những haniwa có thể chuyển động sẽ thu hút nhiều sự chú ý. Chúng em không muốn thu hút nhiều sự chú ý hơn hoàng tử Haniwamaru đâu, Ho-!”

“Chị hiểu rồi, quả đúng là như các em nói.”

Trong khi nói chuyện với tất cả mọi người, các haniwa viết ra kế hoạch trên mặt sau của tờ báo cũ. Ai sẽ đi cùng, nơi họ muốn đi và lộ trình cũng như độ lệch so với dự kiến.

“Em nghĩ rằng tốt nhất chúng ta sẽ gặp hoàng tử Haniwamaru trước, Ho-!”

“Chúng ta cần đến cửa hàng trước khi nó hết hàng, Ho-!”

“Vậy chúng ta sẽ đi mua sắm tiếp theo, cậu muốn đi đâu, Ruth-san?”

“Vâng, mình sẽ mua thêm tạp chí và đồ dự trữ.”

“Nhưng mà Shizuka, đi tất cả các nơi như vậy không phải rất tốn thời gian sao? Chúng ta có thể kết thúc trước khi trời tối không?”

“Hmm, đúng vậy...”

“Vậy thì, sau khi gặp Haniwamaru trước, mọi người có thể tự do hoạt động cho tới bữa ăn trưa thì sao?”

“Đúng vậy Ane-san, chúng ta sẽ làm như vậy, Ho-!”

“Và sau khi ăn xong, chúng ta sẽ đi ngắm lá thu.”

“Như vậy mình có thể đi xem các dụng cụ bóng chày, do đó mình đồng ý, trên hết các cô gái cũng không muốn đến cửa hàng bóng chày nhỉ?”

“Mình sẽ tới cửa hàng anime, CD các bài hát của các nhân vật trong phim Love Love Heart đã được bán rồi!”

Nghĩ rằng lịch trình chủ yếu được sắp xếp, Koutarou đứng dậy và đi đến tủ quần áo. Đó là thói quen hàng ngày của căn phòng này, khi mà họ sẽ chơi một trò chơi để xác định quyền kiểm soát của phòng 106, do đó, cậu đã chuẩn bị cho điều đó.

“Mọi người, vậy chúng ta sẽ chơi trò gì tối nay? Không còn sớm nữa nên chơi bài thì thế nào?”

Koutarou nghĩ rằng chơi bài sẽ phù hợp vào tối nay. Vì phần lớn thời gian đã được dùng để chọn hành trình cho chuyến đi, nên cậu thấy rằng chơi bài, trò chơi mà mọi người đều biết, sẽ là tốt nhất.

“Bỏ qua nó vào hôm nay đi! Bây giờ chúng ta phải quyết định nơi mình sẽ đi!”

“Đúng vậy, những trò chơi điện tử cũ lúc này quan trọng hơn!”

“Satomi-san, cậu phải hộ tống Sakuraba-senpai đó, nên làm ơn đừng nghĩ lung tung, cậu nên nghiêm túc hơn đi!”

“Shizuka-chan, chúng ta không thể mang hết hành lý cho tất cả được.”

“Fufufu, mình nghĩ chúng ta sẽ ổn thôi, cứ để cho Satomi-kun mang chúng.”

“Bọn em sẽ mang chúng, Ho-!”

Nhưng những cô gái hoàn toàn không để ý đến trò chơi nữa, trong đầu họ giờ chỉ tràn ngập suy nghĩ về cuộc đi chơi sắp tới.

“Mọi người...”

Phản ứng của mọi người làm Koutarou chết lặng. Đôi mắt cậu mở to ra trước hành xử kì lạ của họ.

“Có chuyện gì vậy, trông cậu cứ như mới nhìn thấy ma thế?”

“Kiriha-san...”

“Lạ lắm sao, khi không ai muốn chơi trò chơi cả?”

“Đ-đúng vậy...”

Cậu gật lúng túng gật đầu. Mọi người tập trung ở đây vì họ đều muốn sở hữu căn phòng 106 này. Vậy mà bây giờ họ lại ném nó qua một bên như thể nó không còn quan trọng nữa. Có thứ gì đó đã khiến họ quan tâm hơn việc chiếm lấy căn phòng này.

“Đúng vậy, bọn mình đang bỏ qua việc vốn là việc quan trọng nhất đối với bọn mình, nên kì lạ là phải. Nhưng cậu thì sao, Koutarou? Cậu có nghĩ rằng chúng ta cần chơi game bây giờ không?”

“... Không, mình cũng nghĩ khi khác chơi cũng được.”

Nhưng trên tất cả, thứ làm cậu bối rối nhất là việc chính cậu cũng nghĩ rằng không nhất thiết phải tập trung vào nó. Cậu đề nghị chơi game chỉ vì nó là thói quen hàng ngày mà thôi, mà thời khóa biểu hàng ngày là rất quan trọng với một người chơi thể thao như cậu.

“Mọi người không tranh giành căn phòng là điều tốt mà.”

“Đúng vậy. Tôi... cũng nghĩ như vậy.”

“Này, Kiriha-san?”

“Ừ?”

“Cô thật là-”

“Koutaoru, lại đây một chút nào! Anh muốn đi đâu nào!?”

“Đúng đó, Koutarou và Kiriha đừng giả vờ là không liên quan đến hai người, đi qua và góp ý nào! Bằng không bọn mình không thể quyết định được.”

“Satomi-saaaan, hãy thuyết phục mọi người cho mình đi tới cửa hàng anime đi!”

“Cậu ấy đã phải mang hành lý của cả 3 người rồi đó.”

“Shizuka-sama, cái này có chút...”

“Cuối cùng, chúng ta có thể gặp hoàng tử Hanawamaru rồi, Ho-!”

“Chúng ta cũng có thể mua đồ của Haneena nữa, Ho-!”

“Đường như mọi chuyện đã được quyết định rồi nhì, những thứ phức tạp cứ để lại sau đi.”

“Có lẽ là vậy thật.”

Với sự kích động của tất cả mọi người, Koutarou và Kiriha trao nhau một nụ cười. Sau đó Koutarou đóng tủ quần áo lại và quay trở lại bàn với Kiriha.

Cấp treo họ đang đi bắt đầu lướt lên dốc. Có rất nhiều người cũng đến để ngắm lá thu nên có nhiều người đi trên cấp treo. Do đó, khi chiếc cấp treo bắt đầu rung lắc khi lên dốc, họ bị dòng người trong cấp treo xô đẩy.

“Cảm ơn bạn, Satomi-kun.”

“Không có gì đâu, là một thành viên của câu lạc bộ, em phải bảo vệ hội trưởng của hội mà.”

“Satomi-kun, bạn thiệt là...”

Sau khi từ trên cấp treo đi xuống, Harumi hướng về phía Koutarou bày tỏ sự cảm ơn. Do khi chen chúc trong cấp treo, Koutaro đã bảo bọc lấy Harumi để cô không bị xô đẩy. Thể trạng của Harumi rất yếu và dù sao cũng là do đám Koutarou mời cô nên cậu nghĩ bảo vệ cô là việc nên làm.

“Hm, có gì mà làm quá lên chứ.”

Theia, người đang đứng nghe ở gần đó, giẫm gót giày của cô lên chân phải của cậu, cô tỏ không vui vì Koutarou, người mà cô đã lên kế hoạch để phục vụ mình, lại chỉ đi bảo vệ cho mình Harumi.

“Đồ khốn này, cô muốn đánh nhau à?”

“Đây là sự phê bình và sự trừng phạt đặc biệt mà ta dành cho người đó!”

Họ nhanh chóng bắt đầu lờm lờm nhau và sự chú ý của Koutarou tập trung hết vào Theia. Bình thường, Harumi sẽ cảm thấy chán nản, nhưng sau khi cùng Koutarou trải qua vở kịch, cô đã trở nên tự tin hơn và cô còn có Yurika luôn lặng lẽ ủng hộ phía sau, nên cô đã không ngại mọi việc cứ thế diễn ra.

“Cố gắng lên, Thieamillis-san!”

“Thấy chưa, Harumi ở bên phe của ta đó.”

“S-sakuraba-senpai!?”

“FuFu, mình xin lỗi.”

Cô vẫn chưa có thể tấn công trực diện được, nhưng cô có thể thay đổi chủ đề nói chuyện bằng cách ủng hộ Theia. Bản thân cô cũng vậy, đã trưởng

thành hơn rất nhiều kể từ mùa xuân.

Sau khi cả nhóm xuống khỏi cáp treo, họ vẫn phải đi theo một con đường dốc mới đến được chỗ thang máy, từ đây họ có thể lên được đỉnh núi.

Họ đến đây để ngắm lá rơi mùa thu và nhờ vào đường đi trên ngọn núi Kissho được duy trì tốt nên họ có thể leo núi một cách dễ dàng. Và nhờ có cáp treo và thang máy, họ đã lên đến đỉnh núi một cách nhanh chóng. Nhờ thế mà ai cũng đều có thể tận hưởng trên ngọn núi bất kể tuổi tác, điều này đã giúp cho vùng này trở thành nơi ưa thích của người dân từ lâu rồi.

Koutaoru đi sau cùng. Trong tầm mắt cậu là tầm lưng của các cô gái, đi đầu là Harumi và Theia, họ đang vui vẻ trao đổi về vở kịch. Kế bên là Shizuka và Ruth, hai người đang vui vẻ nhìn bốn phía để ngắm những chiếc lá thu rơi. Cuối cùng là Yurika và Kiriha, Yurika vừa bị trượt té nên Kiriha đi theo sau cô để xem các vết xung trên đầu. Mặc dù Yurika không ngừng khóc lóc than vãn, nhưng nhìn từ biểu hiện của Kiriha thì có vẻ không có gì nghiêm trọng cả.

“Hôm nay rất vui, Ho-!”

“Em rất hạnh phúc, Ho-!”

“Nó vẫn chưa kết thúc mà, chúng ta sẽ còn nhiều trò vui nữa.”

“Đúng vậy đó, Ho-!”

“Hãy leo lên đỉnh núi và ngắm mặt trời lặn nào, Ho-!”

“Yeah. Mặt khác, có một quán trà nổi tiếng với dango và tama konnyaku ở đó đấy. ”

“Thật không!?”

“Em rất mong đợi đó, Ho-!”

“Hãy ăn nhiều vào nào, Ho-!”

Và sau lưng của Koutaoru là Sanae và hai con haniwa. Sanae và các haniwa không thể nói chuyện khi ở gần Harumi được, nên họ đi xuống cuối hàng. Do Koutarou cũng đi ở phía cuối hàng nên cuối cùng nhập bọn với bộ ba và đi cùng nhau.

“Vây, mọi người nghĩ gì về sự kiện Haniwamaru lần này?”

“Em đã hiểu rõ về sự vĩ đại của hoàng tử Haniwamaru, sau này bọn em cũng sẽ trở nên như vậy, Ho-!”

“Haneena-chan. Thật sự rất dễ thương, em cũng muốn kết hôn với người như vậy, Ho-!”

“Mặt khác, em đồng ý rằng Dograska đúng là người xấu xa.”

“... Mọi người đều thỏa mãn nhỉ.”

Koutarou gật đầu với bộ ba đang vui vẻ và tiếp tục quan sát những cô gái đi đằng trước họ. Không chỉ có bộ ba kia, Koutarou cũng nhìn thấy sự hạnh phúc đến từ 6 cô gái đang đi phía trước mình. Tất cả mọi người đều đang tận hưởng ngày mùa thu nhân nhâ trôi qua.

(Chúng ta rốt cuộc đang làm gì...?)

Mối quan hệ họ khởi đầu đều là vì tranh giành căn phòng 106, nhưng giờ đây nó lại bị bỏ trống và mọi người cùng nhau ra ngoài chơi. Các cô gái giờ đây không có bất kì đáng dấp gì của một kẻ xâm lược. Bây giờ họ đều trông như là các cô bé bình thường. Koutarou không còn chút thù địch nào đối với họ nữa. Mà hơn thế, cậu hoàn toàn tin tưởng ở họ. Nếu họ muốn lấy căn phòng, đó sẽ là một cuộc chiến công bằng. Và khi một người gặp khó khăn mọi người đều sẽ giúp. Và như vậy, Koutarou và các cô gái đã không còn là kẻ địch của nhau nữa.

(Mình có thật sự muốn đuổi họ đi không...?)

Koutaoru cảm thấy vui khi ngắm nhìn khuôn mặt vui vẻ của họ và buồn bã mỗi khi họ gặp rắc rối. Do đó, kể cả khi giành được căn phòng, cậu cũng sẽ không đuổi họ đi. Cậu sẽ buồn vì họ không thể đạt được mục tiêu của họ và cậu không thể thấy được khuôn mặt tươi cười của họ được nữa.

(Mình muốn... làm gì với họ đây...?)

Koutarou tự hỏi chính mình. Cậu đã nhiều lần tự hỏi bản thân như thế gần đây, nhưng cuối cùng thì chính cậu cũng không tìm được đáp án.

“Kiriha, cậu đã đi thang máy bao giờ chưa?”

“Mình chỉ mới đi thang máy trong đường hầm mà thôi, chứ chưa bao giờ đi loại dùng để ngắm cảnh như vậy cả.”

“Công nghệ của Theia và Ruth-san đều thuộc hàng tiên tiến, nên chắc hẳn là đã đi rồi phải không?”

“Cũng không phải như vậy, địa điểm du lịch mới là nơi thích hợp để dùng thang máy đó.”

“Satomi-kun!”

“Koutarou, nhanh lên, chúng ta sẽ chụp ảnh đó!”

“Koutarou, mọi người đang đợi kia.”

“Tới liền đây.”

“Vâng.”

“Ho-!”

“Ho-! Ho-!”

Koutarou bắt đầu chạy và Sanae cùng các haniwa bám theo ngay sau cậu.

(Họ vẫn luôn như vậy, luôn đợi chờ mình. Họ đều là những kẻ xâm lược nhưng... họ thực sự là ai đối với mình chứ...?)

Sự lo lắng của Koutarou vô cùng phức tạp, cậu sẽ cần một thời gian dài nữa mới đến được kết luận của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Đông

6.5-6

Mỗi khi giao thừa đến, không khí xung quanh khu nhà trọ Corona trở nên tĩnh lặng hơn, đường phố dần trở nên thưa thớt. Điều này cũng giống như những khu vực khác, có rất ít người muốn trải qua đêm giao thừa như một ngày bình thường, hầu hết mọi người đều muốn ở bên người thân trong gia đình.

Người chủ căn hộ 106 cũng thường trải qua đêm giao thừa với gia đình của mình. Nhưng năm nay người nhà duy nhất của cậu, cha của cậu đã đi công tác xa, Koutarou không cách nào để trải qua đêm giao thừa cùng với gia đình mình được nữa. Họ có kế hoạch gặp mặt sau năm mới, dù vậy sẽ là nói dối nếu nói rằng cậu không thấy cô đơn. Mẹ của Koutarou mất khi cậu còn rất nhỏ, do đó gia đình trở nên vô cùng quan trọng với cậu.

Nhưng may mắn thay, Koutarou không có cô đơn một mình. Thay vì gia đình mình, căn phòng này lại có các cô gái xâm lược. Cho nên sự cô đơn của cậu đã giảm bớt, thậm chí cậu còn không cảm thấy nó. Nó không phải là bị xóa bỏ, mà là do các cô gái ấy đã lấp đầy nó. Đây chính là niềm vui của cậu và cậu không muốn chối bỏ nó.

“Đúng rồi, từ sáng giờ anh đã không thấy Yurika và Kirha, họ đã đi đâu vậy?”

“Yurika đang tham gia một sự kiện cùng với hội Cosplay.”

“Một sự kiện?”

“Vâng, là sự kiện Anime và Manga lớn nhất được tổ chức trong năm. Em cũng đi tới đó nữa, vào hôm qua đó, nhưng do quá đông đi, nên em phải trở về trước khi tới đó.”

“Oh...”

Từ ngày 29, Yurika đã tham gia cùng hội Cosplay trong sự kiện kéo dài 3 ngày này. Trong sự kiện này mọi người được phép cosplay một cách công khai, và nó đã trở thành một hoạt động truyền thống của hội Cosplay khi họ tổ chức hoạt động của mình một cách công khai ở đây. Sanae đã nghe về nó từ Yurika, do cảm thấy nó sẽ rất thú vị nên cô đã đi với Yurika ngay từ ngày đầu tiên, nhưng do luồng xoáy tâm linh quá mãnh liệt do hàng trăm ngàn

người tạo thành nên cô đành bỏ cuộc, số lượng người tham dự và khí thế của họ đã tạo ra bầu không khí giống như ở chiến trường vậy.

“Kirih-sama đã nói rằng chị ấy có một số sự kiện tôn giáo cần thực hiện vào đêm giao thừa và đầu năm mới. Tuy nhiên nó không kéo dài quá lâu, nên chị ấy sẽ trở về trước khi trời tối.”

“Kirih-san là con gái của một người lãnh đạo hay gì đó mà, chắc cô cũng hiểu rõ điều đó mà phải không Theia?”

“Đúng vậy, năm mới ở Forthorthe thì đến trễ hơn, nhưng năm nào nó cũng vô cùng phiền phức...”

Kirih tham gia vào những nghi lễ tôn giáo của người lòng đất vào khoảng thời gian năm mới với tư cách là con gái của nhà lãnh đạo của họ. Họ đã tổ chức các nghi lễ gần giống với các đền thờ ở Nhật, do chúng cùng chung một nguồn gốc. Forthorthe cũng có buổi lễ tương tự. Do là một công chúa, Theia đã tham gia vào nhiều nghi lễ như vậy, vì vậy cô ấy biết rõ nổi vất vả mà Kirih phải chịu.

“Mặt khác, bạn chủ nhà đang tham dự buổi họp mặt cuối năm của hiệp hội những người chủ nhà trọ. Do cậu ấy không thể uống được nên cậu ấy sẽ trở về vào tối nay.”

“Vậy là tạm thời chỉ có chúng ta thôi à.”

“Có vẻ là như vậy.”

Giờ đây chỉ còn bốn người trong căn phòng 106 này, Koutaoru, Sanae, Theia và Ruth. Những người khác đều đã ra ngoài và sẽ trở lại vào buổi tối.

“Ta đã nghĩ rằng chúng ta có thể làm gì đó khi tất cả mọi người đều ở đây. Nhưng như vậy cũng tốt, Koutarou, chúng ta sẽ có một buổi huấn luyện đặc biệt cho vở kịch.”

Đó là vở kịch do Theia viết kịch bản, ‘Silver Princess và Blue Knight’ mà cô đã viết vào tháng trước. Cô muốn dùng tất cả thời gian mà cô có thể có để chuẩn bị cho vở kịch. Do đó hôm nay cũng vậy, vì không có ai ở đây nên giờ là thời điểm rất tuyệt để luyện tập.

“Eeeh!? Đây là đêm giao thừa mà!?”

“Ta không quan tâm, mà hơn hết, giao thừa ở Forthorthe vẫn chưa đến.”

“Cô không nghe câu nói ‘nhập gia tùy tục’ sao?”

“Ta biết rõ chứ. Do đó, nếu người thật sự không muốn thì chúng ta sẽ không làm, nhưng ta nghĩ rằng người cần luyện tập thêm cho buổi diễn đó, còn người thì sao?”

Sự nghiêm túc của Theia hiện rõ ra trước mặt Koutarou, nó thể hiện rõ sự kiên định nhưng không còn mang đầy vẻ áp bức như lần đầu họ gặp nhau. Nếu Koutarou không muốn, cô cũng sẽ không có ý miễn cưỡng cậu. Cô nàng hiểu rằng một người thống trị chân chính sẽ không vô lý cưỡng ép người khác.

“... Luyện tập thôi nào...”

Đó là phản ứng hoàn toàn trái ngược trước đây, Theia không ép buộc cậu mà chỉ nghiêm túc nói rằng cậu cần tập luyện thêm. Koutarou biết rằng cậu còn thiếu kinh nghiệm trong việc diễn xuất, nên cậu không từ chối nữa mà đồng ý với cô.

“Được rồi, ta mừng vì người đã đồng ý, cảm ơn người, Koutaoru.”

Theia biết rằng cô ấy đã lấy đi ngày nghỉ của cậu, do đó cô chân thành cảm ơn Koutarou với một nụ cười. Vở kịch này mang một ý nghĩa vô cùng to lớn với cô, do đó sự biết ơn của cô còn lớn hơn những từ ngữ và nụ cười mà cô đã biểu đạt.

“Koutarou, anh đúng là dễ dãi quá. Chỉ ít giao thừa cũng nên nghỉ ngơi đi chứ.”

Mặc dù là chê cười Koutarou nhưng Sanae vẫn lấy kịch bản từ trong túi của cậu ra và giữ trước ngực. Trái với những gì mà cô nói, cô thật ra đang tràn đầy tinh thần để luyện tập.

“Còn cách nào khác đâu. Nếu anh không thể diễn tốt, nó sẽ gây rắc rối cho mọi người chứ không phải chỉ có mỗi Theia không đâu.”

Nụ cười của Theia và Sanae làm cho cậu thấy xấu hổ, cậu ngaoảnh chỗ khác, nhưng những gì cậu nói là thật lòng. Koutarou thiếu kinh nghiệm diễn xuất nhưng cậu lại đóng vai chính trong vở kịch nên cậu có thể làm hỏng nó. Và điều này sẽ gây rắc rối cho Harumi, bạn diễn của cậu. Với Koutarou, người đã hứa với các bạn của mình rằng cậu sẽ giúp vở kịch này thành công, thì đây là điều không thể chấp nhận được.

“Ta không để ý điều đó, vở kịch này vốn không chỉ cho mình ta mà.”

Theia gật đầu đồng tình mà nói. Cô hiện giờ vô cùng cao hứng, cái gọi là tinh thần hiệp sĩ chính là đây. Động cơ của Koutarou cũng không phải là vì làm theo yêu cầu ích kỷ của Theia, điều này làm cho cô vô cùng vui vẻ.

Buổi luyện tập đặc biệt hôm nay tập trung chủ yếu vào việc chiến đấu. Có rất nhiều cảnh chiến đấu diễn ra ở phần hai của vở kịch, nên Koutarou phải

trau dồi kỹ năng kiếm thuật để tăng hiệu quả cho buổi diễn. Đồng thời, đây là đêm giao thừa, Theia nghĩ nên vận động một chút sẽ tốt hơn là chỉ dùng não không thôi.

Buổi luyện tập của họ thường diễn ra trên con tàu của Theia, 'Blue Knight'. Hôm nay cũng vậy, họ đang ở trong một căn phòng rộng lớn của con tàu. Các camera trong căn phòng sẽ dễ dàng ghi nhận những sai sót của cậu và điều chỉnh lại tư thế cho đúng.

Đối thủ trong buổi luyện tập của cậu là Ruth, cô cũng mặc giáp và mang kiếm khi đối đầu với cậu. Theia vì muốn quan sát và đưa ra chỉ đạo hợp lý cho nên cô chỉ đứng cách họ không xa, còn Sanae thì ôm lấy kịch bản và bay ngay bên cạnh Theia và quan sát họ. Kiểm tra kịch bản và lời thoại là công việc của cô.

“Thanh kiếm này dài quá, rất khó để rút nó ra một gọn gàng được.”

“Người chỉ có thể làm quen với nó mà thôi, vì đây là thanh kiếm tiêu chuẩn của các hiệp sĩ ở Forthorthean đấy.”

“Mà nè, tay cô ngắn như vậy, có thể rút được ra không thể?”

“Câm đi, hãy yên lặng và luyện tập đi!”

“Đừng giận mà, đó chỉ là lời nói đùa thôi mà.”

“Người thật quá khiêm nhã đó. Đây là vấn đề quan trọng đối với ta đó.”

“Huh? Vấn đề quan trọng nhất không phải là bộ ngực kia sao?”

“Tại sao người dám!!!”

Theia rất là kỹ tính, dù đôi khi họ cãi vã, nhưng từng chút một, khả năng diễn xuất của Koutarou đã được củng cố.

(Mình nhất định phải làm cho Satomi-sama trở thành Hiệp sĩ của điện hạ...)

Ruth càng nhìn cái cách mà họ đối xử với nhau, thì mong muốn Koutarou trở thành hiệp sĩ của Theia ngày càng trở nên mãnh liệt hơn. Với Ruth, nhân cách của cậu, mối quan hệ của cậu với Theia hoàn toàn phù hợp để trở thành mối quan hệ giữa người lãnh chúa và bề tôi hoàn hảo. Vì vậy cô tiếp tục nghĩ cách làm thế nào để Koutaoru chấp nhận trở thành thuộc hạ của Theia.

“Chỗ này, phải như vậy nè.”

“Đợi một chút... chỗ này, như thế này hả?”

“Đúng vậy, không nên quá vội vã khi kết thúc.”

“Tốc độ như thế này phải không?”

“Đúng vậy, đúng là như vậy, đã đến lúc chúng ta đi vào thực chiến rồi, Ruth.”

“Vâng thưa điện hạ, chúc may mắn, Satomi-sama.”

Đã tới lượt của cô, nên Ruth dừng suy nghĩ và cầm kiếm lên đối mặt với Koutaoru. Cô vẫn còn đang phát triển kỹ năng kiếm thuật của mình, nhưng cử động của cô đã cực kì nhuần nhuyễn, có thể nói, Ruth hoàn toàn xứng đáng là người của dòng họ Pardomshiha, dòng họ đã phục vụ cho hoàng gia qua vô số thế hệ.

“... Ruth cũng có thể trở thành Blue Knight mà.”

“Ruth không thể mặc bộ giáp đó.”

“Diễn kịch cũng không dễ dàng gì nhì.”

“Đó chính là điểm thú vị của nó, khác với phim ảnh, người chỉ có thể dựa vào các kỹ năng của bản thân mình mà thôi.”

“Nhờ đó, tui cũng có việc để làm.”

“Đúng vậy, ta trong cậu vào cô đó, Sanae.”

“Aye aye sir!”

Sau khi chào Theia, Sanae mang theo kịch bản bay về phía Koutaoru. Sau đó cô vừa quan sát kịch bản vừa đưa ra hướng dẫn cho Koutarou và Ruth về cảnh diễn đầu tiên. Cô giống như là trợ lý của đạo diễn cũng như là người điều phối âm thanh vậy.

“Ruth, chị là quân đảo chính, nên hãy trở nên thô lỗ hơn đi.”

“Thô lỗ sao... mình hiểu rồi, mình sẽ cố.”

“Koutarou, tấn công nhanh hơn nào, nhưng anh đang ở trong giữa trận chiến nên hãy để ý xung quanh nữa.”

“Anh hiểu rồi.”

“Mọi thứ sẵn sàng rồi, Theia.”

Sau khi Sanae kết thúc việc chỉ đạo của mình, Koutaoru và Ruth bắt đầu trận đấu của mình. Họ bắt đầu luyện tập cảnh đầu tiên của vở diễn, đó là một cảnh đơn giản khi Ruth, là quân đảo chính tấn công cậu với một thanh kiếm, còn Koutaoru sẽ hất văng thanh kiếm qua một bên và đánh gục cô. Đây là một cảnh hoàn hảo để luyện tập. Theia âm thầm theo dõi cuộc đấu của họ. Họ tiếp tục diễn theo kịch bản cho đến khi trận đấu kết thúc và cô gạt đầu đầy hài lòng, và nói.

“Được rồi, nó ổn rồi.”

“Trông được chứ hả?”

“Yeah, không có vấn đề gì lớn cả, có vẻ đó là nhờ hiệu quả của lần huấn luyện trước.”

Vở kịch lần này là phần hai, phần đầu tiên được công diễn trong lễ hội văn hóa của trường và nó cũng có cả cảnh chiến đấu nên Koutaoru vẫn còn nhớ rõ, nhờ vậy mà diễn xuất của cậu mượt hơn là Theia nghĩ.

“Vậy, chúng ta diễn cảnh tiếp theo luôn chứ?”

“Không, chúng ta đã đến được đây rồi nên sẽ cố tập trung làm cho nó tốt hơn nữa.”

Nhìn thấy chuyển động của Koutaoru đã hoàn toàn thỏa mãn Theia. Trong lần huấn luyện trước vì không đủ thời gian nên cô phải bỏ qua một số tiểu tiết. Như là cách vung áo choàng, cách cầm kiếm sao cho để lộ ra gia huy của gia tộc theo cách mà Theia mong muốn.

“Nhưng nếu tập trung vào các chi tiết như vậy, chúng ta sẽ không đủ thời gian.”

“Dù gì thì hôm nay cũng là ngày nghỉ, nên chúng ta có thể dành thời gian cho vấn đề này.”

“Tùy cô vậy.”

“Fufu, hôm nay ngươi thành tâm thật đấy.”

Theia cười. Vì cô đã nghĩ rằng Koutaoru sẽ từ chối rằng nó rất phiền toái.

“Tôi đã nói là tôi làm vì mọi người mà, mọi người sẽ gặp rắc rối nếu tôi quá vô dụng.”

“Đây chính là tinh thần của hiệp sĩ đó. Nghe ngươi nói vậy thôi cũng đáng để buổi tập này được tiếp tục rồi.”

“...”

Theia mỉm cười trong khi nói, và đó là một nụ cười quyến rũ nhất mà một nàng công chúa có thể có và khi nhìn cô, Koutarou hoàn toàn thất thần vì vẻ đẹp của nó. Nhận ra cái nhìn có phần khác lạ của cậu, Theia mở to hai mắt của mình ra.

“Có gì sao?”

“A-ah, không có gì. Vậy, tiếp theo tôi phải làm gì đây?”

“Vậy thì trước hết...”

May thay, sự chú ý của Theia hoàn toàn đặt vào trong việc diễn xuất, do đó cô không nhận ra Koutaoru đã mê mẩn nhìn cô.

Họ kết thúc việc luyện tập khi các ngôi sao bắt đầu tỏa sáng trên bầu trời khu nhà trọ Corna. Vì đây là mùa đông, bây giờ mới chỉ là năm giờ tối mà thôi. Đối với người luôn coi trọng việc luyện tập như Theia mà nói, bây giờ có chút sớm, nhưng vì hôm nay là giao thừa, nên cô đã cho Koutarou được nghỉ sớm.

“Chúng tôi về rồi đây.”

Koutarou trở về phòng thông qua một cổng dịch chuyển nằm trên tường của căn phòng. Và chào đón cậu trở về là một Yurika đang nằm dài trên sàn nhà.

“... Mừng mọi người đã trở về~”

Yurika đã bị vắt kiệt sức bởi sự kiện diễn ra trong ba ngày nay rồi, và ngay cả khi đang trả lời Koutaoru, cô vẫn nằm dài trên mặt thảm và mặt hướng lên trần nhà. Bởi vì cô quá mệt mỏi nên chiếc túi với những dụng cụ để Cosplay cũng bị ném tứ tung.

“Koutaoru, đừng có đứng lại như thế, người đang chắn đường đấy.”

“Uwah!?”

Trong khoảnh khắc ngay sau đó, Theia đã theo cậu bước ra khỏi cổng và đẩy vào lưng cậu. Mắt thẳng bằng, cậu theo phản xạ bước một bước về phía trước, và chỗ đó là ngay mặt của Yurika.

“Kyaaaaa!?”

Đột nhiên nhìn thấy bàn chân của Koutarou xuất hiện trước mắt cô, cô nhanh chóng lăn sang một bên.

Yurika đã thoát trong gang tấc, bàn chân Koutarou giẫm xuống ngay bên cạnh khuôn mặt của cô. Mặc dù cuối cùng là thoát khỏi nguy hiểm, nhưng nghe âm thanh nặng nề bên tai phát ra khi chân Koutarou giẫm xuống nền tatami, Yurika vẫn toát mồ hôi hột.

“Satomi-san, cậu đang làm cái gì đó? Kể cả việc bắt nạt người cũng phải có mức độ thôi chứ!”

Yurika cố dựng tấm thân mệt mỏi của mình lên, và to tiếng phàn nàn với Koutarou. Nghĩ tới cảnh mặt của mình thiếu chút nữa ăn nguyên bàn chân của Koutarou làm Yurika muốn phát khóc.

“Cậu sẽ làm gì nếu cậu dẫm bẹp mặt của mình đây, Koutaoru!? Cậu sẽ chịu trách nhiệm và cưới mình chứ hả!?”

“Bình tĩnh nào Yurika! Mình không có ý mà, đó chỉ là tai nạn thôi!”

Đối mặt với cơn giận của Yurika, Koutarou cuống quýt giải thích.

“... Có thật không vậy?”

Nhưng mà cho dù đã nhận được lời xin lỗi, Yurika vẫn ném ánh mắt hoài nghi nhìn Koutarou. Do bị trải nghiệm quá nhiều đau thương nên cô không thể có thể mà tin tưởng cậu.

“Có chuyện gì thế?”

“Là do cô đẩy tôi nên thiếu chút nữa là tôi giẫm lên mặt của Yurika đó!”

“Hiểu rồi, là lỗi của ta.”

Theia đi ra từ sau lưng Koutarou, và tỏ ra xin lỗi. Cô không nghĩ rằng Yurika đã trở về.

“... Có thật là không phải Satomi-san ăn hiếp mình?”

“Thật mà, cậu phải tin mình chứ.”

“Là lỗi của ta, nên ta xin lỗi.”

“... Vậy, vậy cậu vẫn sẽ lấy mình chứ?”

“Không đời nào. Nếu phải cưới người mình giẫm lên thì để mình kiếm người để giẫm còn hơn.”

“Tại saoooo!?”

Nhờ vào lời xin lỗi của Theia. Hiểu lầm của Yurika với Koutarou đã được giải tỏa, nhưng cơn giận của cô có vẻ vẫn sẽ tiếp tục trong một lúc nữa.

Lúc Kiriha trở về, trong khi những người khác đang ngồi uống trà, thì Yurika quay mặt hướng về bức tường.

“... Rồi- một ngày, nhìn lại ngày hôm nay... Mình sẽ trở nên siêu xinh đẹp và có thể nấu ăn. Và khi đó, kể cả khi Koutaoru có cầu hôn, mình sẽ nói với cậu ta là đã quá muộn rồi...”

Vừa khóc, Yurika vừa dẫm vào bức tường và không ngừng lẩm bẩm. Lúc đầu Kiriha thấy nó khá là lạ, nhưng cô lại nhớ ra rằng cảnh quen thuộc này đã diễn ra rất nhiều lần trước đây rồi. Do đó cô đem Yurika giao cho các Haniwa, còn mình thì đi đến bàn trà.

“Mình đã về rồi.”

“Chào mừng đã về, Kiriha.”

“Sanae, có chuyện gì với Yurika vậy?”

“Uhh, đơn giản là Koutaoru không đối xử với chị ấy như là một cô gái, nên chị ấy rồi.”

“Chị ấy nói Koutaoru là kẻ thù của phụ nữ, Ho-!”

“Chị ấy muốn một lời xin lỗi và muốn được đối xử tốt hơn, Ho-!”

“Thì ra thế, mình hiểu rồi.”

“Cô không cần để ý tới chuyện này đâu, giờ chỉ cần ngồi uống trà là được rồi, Kiriha.”

Theia đặt tách trà xuống trước mặt Kiriha trong khi cô đã hiểu chuyện, và rồi sự hứng thú của cô chuyển từ Yurika sang tách trà.

“Trà này do cô pha à, Theia-dono.”

“Đúng vậy, Ruth đang nấu ăn.”

Theia nói xong, đưa ánh mắt nhìn về phía lối vào. Phía sau tấm màn cửa là nhà bếp, Ruth đang đang chuẩn bị cơm tối. Cho nên Theia mới phải chuẩn bị trà.

“Nó rất ngon.”

“Mặc dù ta không giỏi như Ruth, nhưng ít nhất ta cũng biết pha trà như thế nào.”

“Ở đâu cũng vậy cả nh?”

“Hahaha, cô nói đúng.”

Nói về kỹ thuật pha trà thì Kiriha đứng đầu phòng 106 này. Đó không phải chỉ vì cô được sinh ra ở dưới lòng đất của Nhật Bản, mà còn bởi vì cô được nuôi dạy như một cô gái quý tộc. Theia cũng vậy, cô biết cách để pha một bình trà đen của Forthorthean, do đó chẳng có vấn đề gì để cô ấy pha trà Nhật cả.

Tận hưởng cốc trà cùng Theia được một lúc, nhưng đến khi uống được nửa tách, Kiriha nhận ra rằng căn phòng này đang thiếu một ai đó.

“Mà này, Koutaoru đâu rồi? Mình không thấy cậu ấy đâu cả... Cậu ấy đi làm à?”

“Không, cậu ta đang ở trong bếp.”

“Sao cậu ta lại ở đó?”

“Do cô không ở đây, nên cậu ta đi giúp Ruth. Em ấy vẫn chưa hiểu rõ lắm về các món ăn theo mùa của Nhật bản.”

Do Koutarou lớn lên cùng bố của mình, nên cậu có thể nấu ăn. Ruth rất giỏi về việc nấu ăn, nhưng cô vẫn đang học cách nấu ăn theo kiểu Nhật, bởi vậy sự trợ giúp của Koutarou là rất cần thiết.

“Oh...Không phải nó thú vị lắm sao? Mình nghĩ mình nên vào trong và ngó một chút.”

Nghe nói về việc Koutarou sẽ nấu ăn làm Kiriha cảm thấy thú vị. Cô vui vẻ đứng lên và đi vào phòng bếp.

“Tui cũng đi nữa!”

Sanea cuối cùng cũng không đợi được nữa mà đi theo Kiriha, cô tính vào nếm thử thức ăn cùng Koutarou.

“Ruth, Koutarou, nấu nướng ra sao rồi...”

Kiriha đi qua màn cửa, vui vẻ gọi hai người kia. Nhưng lời của cô dừng lại giữa chừng bởi cái khung cảnh đang đập vào mắt cô.

(Cái cảm giác gì thế này...)

Thứ bắt vào mắt Kiriha là cảnh Koutarou đang cầm trong tay con dao làm bếp. Nó không có gì đặc biệt cả, cậu chàng chỉ đang cắt rau để cho vào nồi lẩu mà thôi. Mặc dù có hơi vụng về, nhưng vẫn lành nghề hơn hầu hết nam sinh trung học khác.

(Tại sao mình lại có cảm giác đầy hoài niệm thế này...)

Kiriha cảm thấy một cảm giác rất dejavu. Dường như cô đã từng thấy cảnh Koutaoru nấu ăn ở đâu rồi. Hơn nữa còn từ rất lâu trước kia.

“Có chuyện gì vậy, sao lại đứng đực ra thế.”

“Ah, không có gì.”

Nhưng việc nhìn thấy cảnh này từ rất lâu là điều không thể, cô nghĩ rằng mình đã nhầm lẫn, và rồi cô gọi họ.

“Koutarou, Ruth.”

“Ah, cậu đã trở về, Kiriha-san.”

“Mừng chị trở về, Kiriha-sama.”

“Mình nghe thấy hai người đang nấu ăn nên lại xem sao.”

“Tớ có nấu gì đâu, tớ chỉ chuẩn bị nguyên liệu và nêm nếm mà thôi.”

“Anh không cần khiên tốn vậy đâu, anh đã giúp đỡ em rất nhiều.”

“Quả thật là đáng chờ mong đấy, hôm nay ăn lẩu sao?”

“Đúng vậy, mình nghĩ rằng làm lẩu khá là dễ, bọn mình chỉ cần chuẩn bị rau và nguyên liệu, rồi chờ cậu trở về và bắt đầu nấu thôi.”

“Một kế hoạch hợp lý nhỉ.”

Kiriha mỉm cười và tiến lại gần nồi lẩu, cô ngửi thấy mùi hương đang bốc lên. Bên trong có mùi của cá hồi, rong biển, rượu sake, rượu gạo và xì dầu. Từ hương vị này cô cảm thấy nồi lẩu này đã rất ngon rồi.

“Nó như thế nào?”

“Đừng có lo, có vẻ như buổi tối nay sẽ rất ngon đấy.”

“Koutarou, Koutarou, để em ném thử với!”

“Giờ em chỉ có thể ném thử rau mà thôi, hay em muốn ăn hoa cúc sống không.”

“Feh, em không muốn nó đâu.”

“Thật là một cô bé ích kỷ.”

“Quan tâm phục vụ một tí tới Sanae-chan đáng yêu này đi, sao anh không có chút xú yêu thương nào cả vậy, Satomi Koutarou-kun.”

“Đó là tạo sao anh hỏi em có muốn ăn rau không?”

“Điều đó không được gọi là phục vụ!”

Bất mãn, cô bé bắt đầu bĩu môi và phồng má lên. Không một tiếng chuông lẫn tiếng gõ cửa, cánh cửa căn phòng 106 mở ra và Shizuka cứ thế tự nhiên bước vào, cô vừa trở về từ buổi họp mặt của các chủ nhà trọ.

“Mình về rồi nè! Mọi người, mình có mang đồ ăn về nè, hãy ăn tối cùng nhau nào!”

“Làm tốt lắm, Shizuka!”

Shizuka mang về những món ăn mà Sanae có thể ăn ngay bây giờ. Hộp là một chuyện nhưng việc ăn tiệc cuối năm lại nằm ngoài khả năng của Shizuka, cô vẫn chưa đủ để tham gia tiệc rượu của mấy ông bác trung niên. Do đó, cô đã lấy phần thức ăn của mình và rời đi sớm. Các món ăn này bao gồm những thứ như khoai tây chiên, thịt viên, chúng đều là những món được phục vụ tại các tiệc rượu, và tất cả đều là những món ưa thích của Sanae.

“Nhanh lên, đưa nó cho em Shizuka!”

“Của em nè.”

Shizuka vui vẻ đưa chiếc hộp nhựa đựng thức ăn cho Sanae, trong khi cô bé dùng linh lực điều khiển nó tới chỗ của Koutarou.

“Koutarou, Koutarou, để em ném thử nào, ném thử nào!”

“Được rồi, được rồi, anh làm ngay mà.”

Sanae hoàn toàn quên khuấy việc đang bất mãn với Koutarou, cô bám vào trên lưng của cậu. Đúng lúc này, hộp thức ăn mở ra, bay ra trước mặt Koutarou. Với người thường thì đây cũng là một khung cảnh đầy ma quái, nhưng đối với cư dân căn phòng 106 này thì nó chỉ mang lại nụ cười thôi.

“Em muốn ăn gì trước nào?”

“Khoai tây chiên, khoai tây chiên đi.”

“Em thật sự ưa thích đồ chiên nhì, Sanae.”

“Em là một cô bé mà lị!”

Trong khi đem một miếng khoai tây chiên bỏ vào miệng, cậu đem chiếc hộp vào căn phòng với Sanae vắt vèo trên lưng của cậu. Hương vị của nó giống như những gì mà Sanae mong đợi.

“... Đây, thi thoảng cậu không thấy mối quan hệ giữa họ tốt quá mức sao?”

Shizuka nhìn họ rời đi và cô đi vào nhà bếp, nơi cô được chào đón bởi Ruth với một nụ cười.

“Đôi khi mình cũng nghĩ như vậy, mình là con một nên mình thích có được một mối quan hệ như thế.”

“Cậu cũng cảm thấy vậy sao?”

“Vâng, nó làm mình thật ghen tị.”

Shizuka và Ruth cả hai đã có một cuộc sống mà thật khó để họ cảm nhận sự gắn kết của gia đình. Điều đó đã cho họ một khao khát mạnh mẽ về một mối quan hệ như của Koutarou và Sanae. Đó là cảm giác chung của các cô gái trong phòng 106.

“Không cần để được ghen tị từ xa như vậy đâu. Cậu cũng có thể nhập bọn nếu muốn mà.”

Kiriha tắt bếp và bung nồi lẩu hướng vào gian phòng chính. Kiriha trong lòng cũng tồn tại cảm xúc tương tự với Shizuka và Ruth. Nhưng Kiriha đã có câu trả lời rồi, cho nên cô không cảm thấy ghen tị.

“Fufu... Đúng thật.”

“Đúng vậy, cứ làm như vậy đi.”

Shizuka và Ruth cũng tán đồng với suy nghĩ của Kiriha, họ đi theo sau cô và mang the bộ đồ ăn.

Sau khi bật bếp lửa và để nồi lẩu lên, quyền điều khiển bàn ăn được giao cho Kiriha. Vì cô chính là người phụ trách nấu ăn của phòng 106 và kỹ năng nấu ăn của cô thì không cần phải bàn cãi. Dựa theo nhiệt độ và nguyên liệu, từng loại nguyên liệu đã được cho vào nồi.

“Kiriha-chan, Kiriha-chan, thịt, thịt đã ăn được chưa vậy?”

“Đội đã Yurika, nó cần chín cái đã.”

“Vậy còn cá thì sao?”

“Mình biết cậu muốn ăn, Yurika, nhưng cậu cần phải đợi đã. Thịt và cá cần có thời gian mới chín được.”

“Eeeehhhhh.”

“Satomi-kun, cho Yurika một cái gì đó đi.”

Có cảm giác như Yurika sắp chảy nước dãi xuống miếng thịt bò, nên Shizuka bắt an hưởng về phía Koutaoru nhờ giúp đỡ.

“Được rồi... Yurika, ngồi ra đây.”

“V-vâng.”

Yurika vô thức làm theo lệnh của Koutarou và cô nhanh chóng chuyển vị trí của mình.

“Tay!”

“Vâng!”

Yurika đưa tay mình đặt ở vào tong lòng bàn tay đang duỗi ra của Koutaoru. Mặc dù cô tuân theo mệnh lệnh có phần vô nghĩa ấy, nhưng rốt cục cô bắt đầu tò mò và quay sang hỏi Koutarou.

“Nghĩa là sao?”

“Như một phần thưởng cho buổi biểu diễn của cậu, ăn đi này.”

Koutarou lấy từ trong hộp đồ ăn mà Shizuka đã mang và cậu đặt nó trước mặt Yurika.

“Mình có thể ăn saoooo!/? Cảm ơn cậuuuuu!”

Yurika bắt đầu ăn mà trước khi nhận được câu trả lời. Những lúc này thì cô nhanh như ánh sáng vậy, thịt viên và trứng chiên đều nhanh chóng nằm gọn trong miệng của cô. Thức ăn mặn đầy dầu mỡ như thế này là những món ăn yêu thích của cô.

“Ăn tượng thật đó Satomi-kun.”

Nhìn Yurika ngấu nghiến ăn, Shizuka gật đầu thỏa mãn.

“Chẳng phải ngươi hơi nuông chiều cô ta quá à?”

Ngược lại, Theia tỏ vẻ không vui, mặc dù cô không quá xét nét về cách cư xử, nhưng một cô gái như Yurika hành xử như thế rõ ràng khiến Theia không thể chấp nhận được.

“Tôi gần như gắp phải mặt cậu ta, nên tạm thời bỏ qua đi, và lại giờ là đêm giao thừa nữa.”

Koutarou mặc dù cũng biết mình có hơi nuông chiều Yurika, nhưng nghĩ rằng đêm nay là giao thừa nên cậu đã bỏ qua. Thêm nữa, Koutarou biết tính cách ăn sâu bên trong Yurika, nên càng khó để cậu nghiêm khắc với cô được.

“Satomi-sama thật là tốt bụng.”

“Cậu ta toàn chuốc khổ vào thân.”

Ruth và Kirika đều hiểu rõ Koutarou suy nghĩ gì, nên khi miệng lưỡi Koutarou có phần giảo hoạt đến phát lạ, hai người không khỏi nhìn nhau mà cười.

“Koutaoru, Koutarou, anh cũng nên nuông chiều em nữa.”

Sanae ghen tị với Yurika vì Yurika được ăn những món ăn đó, do đó cô bám vào lưng Koutaoru và yêu cầu. Nhưng cậu lại lắc đầu.

“Em đã ăn hồi nãy rồi, nên hãy đợi nồi lẩu chín đi.”

“Hừ.”

Sanae phồng má cô lên và bắt đầu phàn nàn với cậu.

“Koutarou, anh là đồ bần tiện! Đúng là một tên đàn ông Nhật Bản!”

“Sanae, em đây là khen anh hay là mắng anh vậy?”

“Anh là đàn ông Nhật Bản chân chính.”

“Vậy là khen anh à.”

“Bởi vì em biết phải ở bên anh mới có đồ ăn.”

“Biết rồi, biết rồi, thật sự chịu thua em luôn đó...”

“Ehehehe~~~~”

Cuối cùng, Koutarou cũng đành chịu thua Sanae và bắt đầu lấy các món ăn mà cô thích. Cô vòng cánh tay mình qua cổ cậu và ôm nó chặt hơn và tỏ ra háo hức.

“Nhưng anh không cần ăn nhiều quá đâu, nếu không anh sẽ không còn bụng để ăn lẩu nữa đó, phải không?”

“Em đòi hỏi nhiều quá đấy.”

“Nó ổn mà, phải không? Giao thừa mà, anh có thể thả lỏng một chút mà, có phải không?... Ah, em muốn ăn phô mai cuộn kếp tiếp!”

“Vâng vâng.”

Koutarou ăn những gì mà Sanae muốn trong khi đó Ruth, Shizuka và Kirika quan sát họ với một nụ cười.

“Mình thật sự rất ghen tị với họ.”

“Minh cũng vậy... Đó không phải là việc mà mình có thể làm...”

“Cũng không hẳn, mình nghĩ mình cũng có thể tham gia.”

Nói xong, Kiriha mỉm cười với Koutarou mà nói.

“Satomi Koutarou, dứt cho mình nữa. Cả hai tay mình đều bận nên không thể tự ăn được.”

“Tớ cự tuyệt.”

“Phải thế chứ, Koutarou! Anh chỉ nên mớm thức ăn cho em mà thôi!”

“Thật lạnh lùng đó, Koutaoru, không phải cậu thích mình sao!?”

“Cậu chỉ có ham vui mà thôi!”

“Không có đâu, bởi vì mình thích cậu mà.”

“Gạt người!”

“... Cậu thật sự là ngày càng khắt khe hơn đó, Koutarou.”

“Vì tớ không muốn bị cậu lừa đâu.”

“Nói hay lắm, Koutaoru! Đó là sao anh lại là đàn ông Nhật Bản.”

Kiriha luôn có thể hòa bản thân cô vào cuộc trò chuyện của họ một cách đơn giản. Nhìn họ, Shizuka và Ruth nhìn nhau mà cười.

“... Sẽ thật tốt nếu cũng được như vậy.”

“Không hổ là Kiriha-sama. Cô ấy hiểu rõ tất cả chúng ta.”

“Chúng ta có nên thử không nhỉ?”

“Cũng được. Mặc dù cảm giác hơi sượng, nhưng dù sao hôm nay là giao thừa, năm mới cũng sắp đến mà.”

Hai người gạt đầu với nhau và gia nhập vào cuộc trò chuyện của ba người kia.

Sau khi bữa ăn bắt đầu được một tiếng, người đầu tiên buông đũa là Theia.

“Nó rất ngon.”

Bởi vì hoạt động nhiều cả ngày, nên Theia cần nhiều thức ăn để bù đắp năng lượng cho cơ thể. Nhưng vì cơ thể nhỏ bé của mình, lượng thức ăn mà cô ăn được vẫn có giới hạn. Do đó đã có một sự khác biệt lớn giữa cô và Yurika, người ăn nhiều nhất. Nhưng cô nàng tỏ ra là vẫn chưa muốn dừng lại.

“Không ăn thêm nữa sao?”

“Thân hình của ta sẽ mất cân đối nếu như ăn tiếp đó.”

“Mai là ngày nghỉ mà, sao không thư giãn chút đi?”

“Ta còn phải luyện tập cho vở kịch nữa.”

“Mình hiểu rồi, còn mình sẽ ăn thêm chút nữa.”

Cùng Theia nói dặm ba câu về sau, Yurika lập tức lại tập trung vào các món ăn. Ăn nhiều hết mức có thể để chuẩn bị năng lượng cho hoàn cảnh nguy hiểm. Đây chính là kinh nghiệm sinh tồn của Yurika trong xã hội hiện đại đầy vô tình này.

“Hương vị như thế nào, điện hạ.”

Ruth mỉm cười hỏi khi rót trà cho Theia, người nhận lấy tách trà, mỉm cười gạt đầu lại với cô.

“Nó rất ngon, Ruth, món ăn rất hợp với ngày lạnh giá như hôm nay. Ta cũng có lời khen cho Koutaoru nữa.”

“Cô nên khen Ruth và Kiriha ấy, tôi có làm gì nhiều đâu.”

“Nếu người cứ nhất quyết nhường mọi công lao cho người khác, như là một người đứng trên người, ta sẽ phải giáo huấn người đó.”

“Uh.”

“Ngươi nên biết cách tự hào một chút đi, hiểu chưa?”

Vào đêm giáng sinh, Koutarou đã nói với Theia rằng cô nên tự hào hơn về bản thân. Cô là một người ân cần và tử tế, nhưng có những lúc cô cũng nên tự hào về vị thế thành viên hoàng gia của mình. Theia đã tiến một bước lớn và cô thấy rằng tất cả mọi người cũng cần phải như vậy. Koutarou luôn giúp đỡ mọi người, và cậu cũng nên tự hào về điều đó. Ngạo mạn là một vấn đề, nhưng xem thường bản thân là quái ngớ, nó cũng giống như việc phủ nhận sự cố gắng của người khác vậy.

“... Ta rất vinh hạnh khi nhận được sự ca ngợi của người, thưa Công chúa!”

“Đúng vậy đó.”

Theia gật đầu đầy thỏa mãn.

(Có lẽ làm việc cho Theia cũng không tệ nhỉ...)

Nhìn nụ cười của Theia, Koutarou tái khẳng định cảm xúc của mình một lần nữa. Mặc dù vẫn còn vấn đề với người người lòng đất, song cậu không còn cảm thấy muốn chống đối việc trở thành bề tôi của Theia nữa.

“Anh ăn xong chưa, Koutarou?”

Nhưng ánh mắt của Sanae đã cắt đứt mạch suy nghĩ của cậu, cậu nhìn cô mỉm cười và lắc đầu.

“Chưa, ăn lâu mà chưa ăn udon thì sao mà xong được.”

“Nó ăn rất ngon đó, mặc dù nó chỉ là udon thường thôi, nhưng em có cảm giác nó rất khác.”

“Koutarou, không chỉ có udon, mình còn làm soba nữa này.”

“Mình hiểu rồi, là soba dành cho năm mới phải không?”

“Shizuka, soba dành cho năm mới là gì vậy?”

“Nó là món ăn truyền thống được ăn vào đêm giao thừa ở Nhật. Ở đất nước của cậu có món gì tương tự không?”

“Bọn ta cũng có, đó là món bánh mì không men.”

“Truyền thuyết rằng những người làm bánh cũng nghỉ làm nên họ đã làm những bánh không lên men để có thể giữ được lâu hơn.”

“Oh... Thật thú vị.”

“Vậy chúng ta sẽ ăn gì đây, udon hay soba?”

* {udon= bún sợi lớn, soba= bún sợi nhỏ}

Kirika nhìn vào những chiếc túi chứa udon và soba. Udon thì rất thích hợp ăn với lẩu, nhưng đêm giao thừa ăn soba thì mới đúng truyền thống.

“Ta chọn soba nhé, truyền thống của các ngươi thật thú vị.”

Mặc dù Theia nói là đã ăn xong, nhưng cô vẫn muốn tham gia sự kiện này. Cô cũng không đến mức no căng nên cô vẫn còn bụng để ăn tiếp.

“Tui thích udon, nhưng nếu Theia muốn ăn soba thì cũng được thôi, Chúng ta có thể nấu nồi lẩu một lần nữa và ăn udon sau.”

“Mình thì ăn gì cũng được”

“Còn bạn thì sao, Shizuka-sama?”

“Mình... thì, có lẽ nên ăn soba đi. Đêm giao thừa vui vẻ thế này mà- ơp. Dù sao mình cũng chọn soba.”

Đã lâu rồi Shizuka mới có một đêm giáng sinh vui vẻ như vậy. Cô đã mất đi cả bố lẫn mẹ của mình, nên không chỉ là giao thừa mà tất cả các sự kiện khác trong năm khác nữa, đã lâu rồi cô mới được tham gia như vậy. Nhưng nếu tỏ lộ ra sẽ phá hỏng tâm trạng của mọi người, nên cô đã dừng lại.

“Koutarou, còn cậu thì sao?”

“Soba thì cũng được, mình không giống Sanae, nhưng để dành cho nồi lẩu lần sau vậy.”

“Được rồi, vậy chúng ta sẽ ăn soba.”

Tuy nhiên, tất cả mọi người trong phòng này đều có hoàn cảnh tương tự như Shizuka. Koutarou chỉ sống với bố của mình và ông đã đi công tác xa. Kirika cũng giống như Koutarou, nhưng là cô có việc phải xa gia đình. Sanae đang ở đây chờ đợi bố mẹ. Theia đã không còn bố và cùng với Ruth lẫn Yurika đều phải rời xa gia đình của họ. Tất cả họ đều muốn có một gia đình ấm áp và một nơi nào đó họ thuộc về, vì vậy tất cả đều có thể hiểu được điều mà Shizuka không nói ra, hơn nữa họ cũng tránh đụng chạm đến nó.

Sau khi ăn xong soba, mỗi người họ dành thời gian để làm việc mình thích, xem TV, đọc manga, làm bài tập về nhà, uống trà và đọc kịch bản, họ đã làm rất nhiều thứ.

“Này, Koutarou, tại sao họ lại bị tát nếu họ cười vậy?”

“Đó là một trò chơi, và luật của nó là mọi người không được phép cười.”

“Hmmm, quả là một trò chơi kì lạ.”

“Yurika, cậu có thể giới thiệu cho mình một cuốn manga nào không. Mình muốn dành kì nghỉ này để đọc một cái gì đó.”

“Vậy cậu thử đọc một cuốn manga về đề tài vũ trụ này xem.”

“Hmm... Nó có vẻ lạ nhỉ...”

“Kirika-sama, chữ ‘Ngựa’ trong thành ngữ này có nghĩa là gì vậy?”

“Đó có nghĩa là sự thấu hiểu lẫn nhau, nó xuất phát từ sự ăn ý cần thiết giữa một con ngựa và người cưỡi nó.”

“Thì ra thế... Cảm ơn chị, Kirika-sama.”

“Phải rồi Ruth, em đang chuẩn bị pha trà sao?”

“Đúng vậy.”

“Có thể cho ta một tách được không?”

“Được ạ.”

“Cảm ơn em, hừm... mình có nên sửa cảnh này không nhỉ... Nó hơi dài dòng, nhưng... Nếu mình bỏ nó đi, nó sẽ không hợp với các cảnh sau nữa... Hừm...”

Hôm nay là đêm giao thừa, vì vậy đã không có một trò chơi giành quyền kiểm soát của căn phòng nào được tổ chức. Ngày mai họ sẽ chơi karuta và sugoroku, do đó họ đã quyết định là để như thế cũng ổn. Đứng ra thì tất cả mọi người có thể trở về phòng riêng của họ và làm những gì họ muốn trong một không gian rộng hơn hoặc là đi ngủ. Nhưng thật kỳ lạ thay, không có ai rời đi cả, tất cả bọn họ nghĩ rằng một mình trở về phòng riêng sẽ rất buồn chán nên đã ở lại trong căn phòng này.

“Yurika, cậu đã làm bài tập về nhà chưa?”

“M-Mình đang làm!”

“Thế là đúng đó. Cậu không còn nhiều thời gian, nên hãy cẩn thận hơn nhé!”

“Mình sẽ cố hết sức có thể!”

“Sanae-chan, thực ra cô ấy làm được bao nhiêu rồi?”

“Chưa làm gì cả.”

“... Nếu Satomi-kun không ở đây, cậu chắc chắn là tiêu rồi đó, Yurika-chan.”

“Yurika dựa dẫm quá nhiều vào người khác.”

“Không phải ai cũng có thể được như người đầu, điện hạ.”

“Không phải, ta cũng cần có người để dựa dẫm chứ bộ.”

“Em hiểu mà, đặc biệt là khoảng thời gian gần đây.”

“Ane-san, bọn em mang bánh gạo tới nè, Ho-!”

“Bọn em cũng muốn ăn nữa, Ho-!”

“Được rồi.”

“Yay, Ho-!”

“Anego quả là rất hào phóng, ho-!”

“Mình cũng ăn nữa.”

Những sự kiện đã diễn ra với những người trong căn phòng này đã đưa tới những cảm xúc kì lạ. Họ đều là kẻ địch của nhau, họ chỉ bỏ qua việc đó khi đối mặt với rắc rối mà thôi. Họ đều có lý do riêng để đuổi những người khác ra khỏi căn phòng, và cũng không có lý do gì để ở bên nhau. Nhưng giờ đây, trái ngược lại hoàn toàn, không ai trong số họ muốn đuổi người khác đi, thậm chí họ còn muốn tránh né vấn đề ấy. Họ cảm thấy niềm vui khi ở bên cạnh nhau.

Mọi người đều biết rõ cảm giác cô độc một mình là như thế nào, và mĩa mai thay khi những người lấp đầy cảm giác cô đơn đó lại là kẻ địch của họ. Nhưng giờ đây họ đã vượt qua thực tế là kẻ địch của nhau ấy. Lúc đầu mọi người tập hợp trong căn phòng 106 này để chống lại nhau, nhưng giờ đây họ lại chiến đấu để được ở bên nhau trong căn phòng này. Tất cả mọi người đều mong muốn những ngày này có thể kéo dài hơn nữa.

“Mà nè, Koutarou, cậu đang làm gì thế?”

“Bạn chủ nhà... Mình chuẩn bị trò chơi cho năm tới.”

Koutarou có vài trò ‘board game’ và trò chơi bài mà cậu đã mượn từ các bạn của mình, cậu bày ra trước mặt mình và suy nghĩ. Họ sẽ chơi các trò chơi đặc trưng cho năm mới, nhưng trò chơi đầu tiên sẽ do Koutarou chọn. Cậu nghĩ rằng cậu nên chọn một trò chơi vui vẻ, mặc dù cách nghĩ này hơi kì lạ, nhưng cậu vẫn đang thử các trò chơi.

“Mọi người đang rảnh thì sao chúng ta không chơi thử một trò không tính điểm nhỉ?”

“Mình đồng ý, chỉ nằm và đọc truyện thì thật lãng phí thời gian.”

“Hãy chơi nào, Ruth, Shizuka, Korama-chan và Karama-chan cũng tham gia luôn đi!”

Yurika và Sanae lập tức đồng ý với đề nghị của Shizuka. Yurika là vì để không phải làm bài tập về nhà và tránh bị nhắc phải làm nó, còn Sanae chỉ đơn giản là vì cô chán ngồi xem tivi rồi. Cả hai liền đến bên cạnh Koutarou để lựa chọn trò chơi.

“Vừa vặn có cơ hội vận động đầu óc một chút cũng tốt, ta cũng sẽ tham gia.”

“Mình cũng vậy, mình đang chán đây.”

Không ai phản đối cả, Theia thì đóng kịch bản lại, còn Kirika thì chuẩn bị trà cho mọi người và đội trò chơi được chọn.

“Ruth, cậu cũng tham gia nào.”

“Thế có ổn không?”

“Không có gì đâu, lần này Karama-chan và Korama-chan ở bên của mình.”

“Ho-!, Bọn em sẽ cố hết sức, Ho-!”

“Bọn em sẽ cho mọi người thấy bọn em có thể làm gì, Ho-!”

Ruth có chút do dự, nhưng cô cũng đã tham gia vào trò chơi cùng với các Haniwa. Cuối cùng, có chín người xung quanh bàn. Sanae là một hồn ma không có cơ thể thực trong khi các Haniwa thì kích thước rất là nhỏ, vì vậy họ không cảm thấy chật chội.

“Vậy, Koutarou, chúng ta sẽ chơi trò gì trước đây?”

“Chúng ta sẽ chơi lần lượt tất cả chúng, đầu tiên... sẽ là trò này.”

Họ bắt đầu trò chơi. Đêm vẫn còn dài và họ có một đồng hồ chơi trong khi thời gian lại chậm chạp mà trôi đi. Đó là một đêm mùa đông lạnh, nhưng trái tim của tất cả mọi người cảm thấy ấm áp như thể họ đang tắm dưới ánh mặt trời.

“Này, Karama, Korama, hai em có muốn mua quyền khai thác mỏ quặng với anh không?”

“Em tham gia, sở hữu một núi vàng chính là giấc mơ của mọi người đàn ông, Ho-!”

“Được rồi, vậy chúng ta sẽ chia đôi lợi nhuận.”

“Koutarou, mặt anh trông gian lận, Ho-!”

“Kirih-san, họ làm thế rồi thì chúng ta tính sao đây!?”

“Vậy chúng ta sẽ mua mỏ dầu.”

“Ah, cậu rút được tám thẻ đó khi nào vậy, Kirih-san?”

“Mình sẽ đầu tư vào mỏ dầu, mình không thể để Koutaoru thắng như vậy được!”

“Điện hạ, phải làm sao đây?”

“Fufufu, chúng ta sẽ đầu tư vào cả hai, và sử dụng quyền lực như là một cổ đông!”

Đây là một tình huống thực sự kỳ lạ. Một trò chơi đang diễn ra, nhưng điểm số của mọi người lại không thay đổi. Nói cách khác, điều này là vô nghĩa, và tất cả mọi người đang thực hiện hành vi vô nghĩa ấy. Vì vậy, tất cả họ đều đang giả vờ rằng đây là một việc quan trọng, nhưng tất cả mọi người đều hiểu và không ai chỉ ra rằng những trò chơi này là vô nghĩa cả.

Khi tiếng chuông năm mới vang lên, lúc này cả bọn vừa kết thúc trò chơi thứ ba. Vừa vận thời gian, họ dừng lại và bắt đầu đi đến đền thờ. Mọi khi đây là thời điểm để đi ngủ, nhưng hôm nay là một trường hợp đặc biệt.

“Lễ hội, lễ hội!”

Sanae đang bay phía trước cả nhóm. Cô không thể giấu được niềm hạnh phúc của mình và có thể thấy nụ cười trên khuôn mặt Sanae mỗi khi cô ngoảnh mặt lại nhìn. Mặt khác, Koutarou lại có chút lo lắng.

“Này, Sanae.”

“Vâng!?”

“Em có ổn không khi đi tới đền thờ?”

“Tại sao?”

“Em là một con ma mà, phải không?”

Koutarou lo rằng Sanae có thể sẽ bị siêu độ. Dù sao Sanae cũng là một hồn ma, mà manga cùng trong phim ảnh thường xuyên có cảnh ác linh vừa mới bước vào nơi linh thiêng thì sẽ bị siêu độ ngay..

“Đừng rồi ha. Nhưng không sao đâu, em sẽ chạy ngay khi mọi việc trở nên tệ đi.”

“Hãy cẩn thận đấy.”

“Em sẽ để ý mà, cảm ơn anh đã lo lắng cho em!”

“Yeah...”

Sanae mỉm cười và bay xung quanh cậu nhiều lần trước khi bay trở lại chỗ các cô gái ở phía sau, để lại Koutarou và Kirih đứng kế bên.

“Koutarou, cậu không cần phải lo lắng. Năng lượng tâm linh của em ấy rất ổn định. Thậm chí dù là một ngôi đền với một vị thần ở bên trong, nó có lẽ cũng chẳng thể thanh tẩy em ấy được, các ngôi đền sẽ không gây hại đến các linh hồn hộ vệ. Và ngay cả khi nó cố gắng là việc đó, Karama và Korama sẽ bảo vệ em ấy với một màn chắn tâm linh, nên không có vấn đề gì đâu.”

Kirih biết rõ Koutarou vẫn còn lo lắng cho Sanae, nên cô đã nói cho cậu biết kế hoạch của mình. Cô cũng đã rất lo lắng cho cô bé, nên từ đầu đã ra lệnh cho Karama và Korama, theo sát để bảo vệ Sanae trước các nguy cơ có thể xảy ra.

“Đúng là vậy nhưng... tớ chỉ nghĩ là nó có chút kì lạ.”

“Kì lạ?”

“Yeah, cả hai chúng ta đều lo lắng cho Sanae, và tớ chắc rằng những người khác cũng vậy. Như thế chắc phải là lạ sao.”

Koutarou nụ một nụ cười đầy ượng gạo, cảm xúc lo lắng của cậu là hoàn toàn chân thật.

“Nói đúng ha, nếu xét từ lý do mà chúng ta tập trung tại phòng 106, thì đây quả là điều không tưởng tượng nổi.”

Kirih đồng ý và nở nụ cười khoan khoái trong khi nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

“Mục đích của cậu ngay từ đầu không phải là xâm lược rồi, cho nên cậu thấy bình thường là phải rồi.”

“Cậu và mọi người cũng không phải cũng như vậy sao? Mặc dù mọi người là kẻ địch của nhau, nhưng xâm lược đâu phải là mục tiêu của các cậu mà phải không?”

“... Đúng là vậy.”

Koutarou muốn giảm bớt gánh nặng cho bố của mình, Kiriha muốn gặp lại tình yêu đầu tiên của cô và đưa những cư dân lòng đất lên sống trên mặt đất một cách hòa bình. Theia muốn hỗ trợ mẹ của mình, Sanae muốn gặp bố mẹ một lần nữa, Yurika nói là vì ân nhân của cô. Không ai trong số họ nghiêm túc nói rằng muốn chiếm phòng 106 làm của riêng, và họ cũng không có ghét nhau. Theo thời gian họ thấu hiểu lẫn nhau, nó giống như là một sự sắp đặt của định mệnh vậy.

“Tuy vậy, nó vẫn rất kỳ lạ mà.”

“Ừ, mình cũng nghĩ như vậy.”

Kutarou và Kiriha mỉm cười với nhau. Những nụ cười có chút cay đắng vì họ đều nghĩ rằng mối quan hệ của họ với những người khác thật quái lạ.

“Satomi-kun, đó không phải là Mackenzie-kun cùng Sakuraba-senpai sao?”

Shizuka bước về phía trước và chỉ ra Kenji và Harumi. Cả hai người ấy trông giống như cũng mới vừa gặp nhau và đang cúi đầu chào hỏi nhau.

“...Mackenzie-kun lại đi chơi với một cô gái khác rồi.”

“Bạn chủ nhà, đó là em gái của cậu ấy, Kin-chan. Matsudaira Kotori, gọi tắt là Mackinley.”

“Có vẻ như Harumi đi chung với gia đình cô ấy.”

“Sakuraba-senpaai!”

“Yurika, đừng có hét toáng lên vào nửa đêm như vậy chứ!”

“Auuu, xin lỗiiii.”

Khi họ đến gần hơn, cả Harumi và Kenji đều nhận ra họ nên đã tiến về phía họ. Vẫn luôn xem trọng lễ nghi, Harumi cúi đầu chào mọi người, Kenji cũng cúi đầu theo.

“Mọi người, chúc mừng năm mới.”

“Chúc mừng năm mới.”

Cả hai bên đều cúi đầu chào và các cô gái bắt đầu chào hỏi lẫn nhau. Đầu tiên là Kiriha người câu nệ nhất trong các cô gái.

“Chúc mừng năm mới.”

Kiriha đưa ra một lời chúc lịch sự như của Harumi và các cô gái còn lại lần lượt làm theo.

“Chúc mừng năm mới.”

“Năm mới tốt lành, cả hai bạn.”

“Năm mới tốt lành.”

“Chúc mừng năm mới, Harumi-sama, Mackenzie-sama.”

Mặc dù không lịch sự bằng Kiriha, nhưng họ vẫn cẩn thận chào hỏi Harumi và Kenji.

“Chúc mừng năm mới.”

“Năm mới đầy thành công. Ho-!”

“Thành đạt, Ho-!”

Những người khác không thể nhìn thấy Sanae và các Haniwa nhưng cả ba người vẫn mỉm cười chúc mừng họ.

(Năm mới vui vẻ à...?)

Koutarou đang dõi theo họ, cuộc trò chuyện giữa cậu với Kiriha vẫn lẩn quẩn trong tâm trí của cậu. Vì vậy, cậu cảm thấy những lời chào này thật là kỳ quái, mặc dù đây là lời chào hỏi với Harumi và Kenji, nhưng rõ ràng là những cảm xúc đó không chỉ dành cho hai người họ.

Sau khi nhập nhóm với nhau, các cô gái bắt đầu vây quanh Kotori và dồn dập hỏi cô bé. Mọi người đều tò mò về tính cách của cô bé.

“... Có vẻ như Kin-chan đang gặp rắc rối kìa, mà nên lại giúp em ấy đi, Mackenzie.”

“Kou, nếu mà nghĩ con bé cần giúp đỡ, sao mà không lại giúp đi.”

“Nếu tao làm như vậy, bọn họ chắc chắn sẽ phàn nàn với tao mất.”

“... Thế mà muốn tao đâm đầu vào đó à?”

“Nhưng mà là anh trai của con bé mà, Mackenzie-oniisan.”

Cả nhóm bắt đầu tiến về đền thờ như dự định. Koutaoru và Kenji đi cuối cùng và cùng quan sát các cô gái đi trước họ. Họ biết rằng nên tránh xa các cô gái những lúc như thế này, và đây cũng thời gian hiếm hoi để họ có thể nói chuyện phiếm với nhau.

“Gừ... Nhưng mà biết không, Kou?”

Kenji không còn nói với về công kích nữa mà nhẹ nhàng nở một nụ cười. Nụ cười này khác hẳn lúc bình thường, nó mang đầy vẻ ấm áp.

“Gi vậy?”

“Nhìn những cô gái kia, tao đã hiểu tại sao mà có thể vui vẻ rồi. Kể cả khi đó chỉ là mà chẳng nữa.”

“Mackenzie...”

“Đó là một dấu hiệu tốt phải không, Kou. Mà luôn muốn tránh né mọi người vào phút cuối.”

Kenji có hai điều lo lắng, một là cô em gái hướng nội và ngây thơ của mình, và thứ hai chính là Koutaoru, người kém tấm trong khoản ngoại giao. Cả hai người đều phải có sự thúc đẩy thì mới dám tiến bước, và các cô gái kia lại có vẻ phù hợp để làm việc đó.

“Đúng là tao đã được họ giúp đỡ rất nhiều.”

“Đó không phải là một điều tốt sao.”

“...”

Không có nhiều người hiểu rõ quá khứ của Koutaoru và hoàn cảnh gia đình của cậu như Kenji. Do đó Kenji thật sự rất lo lắng, Koutaoru nhiều khi sẽ không trả lời, và đây là chắc hẳn là một dịp trong số đó.

“Kou, nhìn bọn họ xem. Không có mấy người hiểu được điểm tốt của mà đâu.”

“...Ừ, tao biết.”

“Tốt lắm.”

Hai người họ im lặng trong một lúc. Đó là một bầu không khí đặc thù, bởi vì họ là những người bạn thời thơ ấu. Nếu có một ngoại lệ mà Koutaoru có thể mở rộng lòng mình, chắc chắn đó là Kenji.

“Mà này, ai trong số họ là cô gái mà mà thích vậy?”

“Tại sao mà luôn thích phá hoại bầu không khí thế nì!? Nếu kết thúc ở đoạn khi này có phải chúng ta đã có một cuộc nói chuyện ngon lành rồi không!”

“Thôi nào, nói tao biết đi, mà không cần giấu đâu.”

“Tao sẽ đi nói cho Kin-chan biết là anh của nó là một tên sô khanh.”

“Đừng làm vậy mà, Kou! Con bé sẽ hành tao tới chết mất!”

“Mà có vẻ mà toi rồi, Mackenzie.”

“Cái gì?”

“Họ có lẽ đã nói cả rồi kìa.”

“Cái gìiiii!? Kotori, Kotori, lại chỗ anh ngay!”

“Anh thật tồi tệ, Nii-san!”

“Uwaa, đợi đã, Kotori, chỉ là hiểu lầm thôi mà!”

Sự im lặng sớm chấm dứt và hai người họ nhanh chóng nhập bọn với các cô gái. Koutarou hiểu rõ những ngày đã qua cậu đã được ban phúc tới mức nào. Do đó cậu thành thật mà thừa nhận rằng cậu đang hạnh phúc lúc này đây.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Kết

6.5-7

Loại tương ớt mà các Haniwa dùng để gọi Yurika dậy không phải là loại thông thường, nó được gọi là ‘Potemkin’s Morning Glow’. Độ cay của nó còn vượt xa cả loại tương ớt Tabasco, đã có những lời đồn về độ cay siêu cấp của nó, nghe nói có người đã chết sốc vì quá cay khi ăn phải nó.

“Ah, ah, uối ừng ươi ình ừng ó ảm giác ại ời.”

“Cô ấy nói gì vậy?”

“Chị ấy nói ‘Cuối cùng lưỡi mình cũng có cảm giác lại rồi.’”

Tất nhiên, loại tương ớt này đã đem lại cho Yurika một cảm giác vô cùng thâm thương, đôi môi của cô thì sưng lên còn lưỡi của cô thì hoàn mất đi cảm giác vì vậy cô không thể nói. Tuy rằng, Yurika không thể nói rõ ràng được, nhưng bởi Sanae có thể lắng nghe tiếng nói của cô thông qua sóng linh, nên cô bé có thể dịch lại lời cô nói cho mọi người.

“Cô có sao không, Yurika? Buổi biểu diễn sắp diễn ra rồi đấy.”

Theia đang lo lắng chỉ tình trạng của Yurika, hôm nay là ngày công diễn phần hai của vở kịch, và Yurika sẽ đóng một vai diễn khá quan trọng. Do đó, Theia lo lắng cho cô hơn mọi khi.

“Ình ỉ ình ó ể ở a ữa uôn ời, ừng ình ẽ iễn ược.”

“Chị ấy nói ‘Mình nghĩ mình có thể thờ ra lửa luôn rồi đấy, nhưng mình sẽ diễn được.’”

“Yurika-sama, mình mang cho cậu ít sữa này.”

“Ừa ầu ái ông.”

““Sữa dâu phải không?””

“Không phải, Ho-!”

“Thứ duy nhất có màu đỏ ở đây là tương ớt, Ho-!”

“Ình ẽ uống ữa.”

““Mình sẽ uống sữa’.”

“Của cậu đây, Yurika-sama.”

Yurika nhận lấy bình sữa từ tay Ruth và đổ đầy miệng mình với nó. Sữa không chỉ có thể giúp miệng của Yurika hạ hỏa mà còn giúp cô ấy lấy lại chút vị giác nữa. Đây là cách tốt nhất vào lúc này.

(Bây giờ cô ấy chẳng thể ăn gì nữa rồi. ...)

Koutaoru nhìn vào Yurika và hiểu rằng giờ cô ấy không thể ăn được nữa, do đó, cậu nhờ Kiriha, người đang chuẩn bị đồ ăn cho phòng.

“Kiriha, cậu có thể chuẩn bị ít sandwiches cho Yurika, để cô ấy ăn sau được không?”

“Được thôi, mình sẽ làm chúng.”

“In ối ì à àm iền.”

““Xin lỗi vì đã làm phiền”. ”

Đây đơn giản chỉ là tai nạn, nên Koutaoru sẽ hỗ trợ cô hết sức có thể, sandwiches là một trong số đó. Yurika sẽ vào vai một con rỗng và sẽ chiến đấu với Koutaoru trong vai Blue Knight. Sẽ là một cực kì tệ khi một người đóng vai trò quan trọng trong vở kịch không thể diễn, và họ cũng không có người thay thế.

“Mà này, Koutaoru, ăn nhanh lên đi, chúng ta không có nhiều thời gian đâu.”

“Được rồi!”

“Được rồi, mọi người ăn nhanh nào.”

Họ đã làm những gì có thể cho Yurika rồi, nên giờ họ tập trung vào bữa ăn của mình. Sáng nay mọi người đã chọn món ăn phù hợp với việc diễn kịch, nó chính là món udon. Nhưng là chỉ có udon thật sự quá đơn điệu, cho nên cũng có một số món ăn phụ như trứng chiên. Và ngay từ bữa ăn sáng, bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng cho trận chiến sắp tới.

Khi họ kết thúc bữa ăn sáng, Yurika cuối cùng cũng đã phục hồi khả năng nói chuyện của mình và cô đang bắt đầu uống ly sữa thứ hai.

“Xin lỗi đã làm mọi người lo lắng.”

“Yurika, từ vụ này, mình hy vọng cậu sẽ không ngủ nướng nữa.”

Shizuka nói với một nụ cười gượng gạo, khi cô đã biết những gì đã xảy ra.

“Hôm nay, nó đâu phải là lỗi của mình!”

“Bọn em xin lỗi.”

“Bọn em không biết loại tương ớt đó có thể giết người, Ho-!”

“Chết người!?”

Yurika đã trở lại bình thường và vì vậy bầu không khí của phòng 106 cũng vậy. Cũng có thể nói rằng, mọi người đã có thể hiểu rõ suy nghĩ của nhau. Mọi quan hệ của họ đã phát triển rất nhiều trong mười tháng qua.

“Koutarou, trứng.”

“Vâng, vâng.”

Sanae đang rất vui trong khi ra lệnh cho Koutarou. Cô từ tốn hơn một chút vì Yurika không thể ăn.

“Tới udon nào.”

“Hmm...”

Sanae chỉ cần chỉ ra các loại thức ăn yêu thích của cô, bây giờ khi mà Yurika đã phục hồi, thì cô không có cần phải kiểm chế nữa. Tuy nhiên, một vấn đề xảy ra.

“Cuối cùng là một cái bạch tuộc xúc xích nào!”

“Em thật sự thích chúng, phải không?”

“Ehehehe~~”

Món mà Sanae trông đợi nhất chính là bạch tuộc xúc xích rồi.

“Ah!”

“Theia?”

“Fufufu~~n.”

Theia đã nhanh chóng gấp lấy cái cuối cùng. Điều này đã từng xảy ra trước đây, và khi đó ngay lập tức gây ra một cuộc chiến giữa Theia và Koutarou, Ruth lo sợ rằng lịch sử sẽ lặp lại một lần nữa.

“Nào, nói ‘A’ đi nào.”

“Huh?”

“Hm, người không muốn nó à?”

“Tôi muốn, tôi muốn, ăn đi mà, Koutarou!”

“Aah.”

“Đây.”

Nhưng nỗi sợ của Ruth đã không diễn ra. Theia gấp thức ăn đút cho Koutarou với một nụ cười.

“Ngon quá~~~~!”

“... Cái này là vì cái gì?”

Sau khi ăn xúc xích, Koutarou nhìn Theia, người vừa có hành động kỳ lạ.

“Cũng chẳng phải gì to tát. Nếu người muốn một câu trả lời... thì là bởi ta muốn buổi biểu diễn thành công thôi.”

Theia mỉm cười, cô đã lấy chiếc xúc xích một cách dễ dàng cũng như cách cô nhường nó cho Koutarou và Sanae vậy. Cô không có bất kỳ lý do nào khi làm như vậy. Thay vào đó, vì hôm nay là ngày công diễn, cô chỉ muốn động viên họ mà thôi.

“Tôi hiểu rồi, nếu cô đã nói vậy, thì chắc là vậy rồi.”

“Dĩ nhiên, làm gì có lý do gì chứ.”

“Nhưng mà, cảm ơn cô, Theia.”

“Hừ.”

Lý do thực sự là bởi vì sự tốt bụng của Theia, nhưng do cô xấu hổ, nên họ giả vờ không nhận ra nó.

“Mặt khác, Sanae, anh sẽ ăn rau đây.”

“Được thôi, em sẽ rời ra, anh có thể ăn bao nhiêu anh muốn.”

“Làm như anh để em đi vậy.”

“K-Koutarou!? Đ-để em đi đi, em không muốn ăn ớt xanh đâuuuuuuu!”

“Bỏ cuộc đi, Sanae, Chồng cụt là bụng bự em ơi.”

“Gwaaaaahhhh!”

Koutarou ăn một miếng thịt xào ớt xanh và quan sát cả căn phòng. Theia đang đọc bản thảo trong khi ăn udon, Ruth thì lo lắng nhìn cô trong khi phân vân không biết có nên dừng cử chỉ khiếm nhã của cô chủ hay không. Các Haniwa đang được Kirika cho ăn ớt xanh, Yurika thì vẫn uống sữa. Kế bên cô là Shizuka, cô đang ngồi uống trà, và Sanae đang khóc trong tay của cậu.

“Đáng quá, để em đi đi mà, Koutarou~~!”

“Từ bỏ đi, anh sẽ không để em đi đâu.”

Hiện không hề có bất kỳ sự thù địch nào trong bầu không khí của phòng 106 này cả, nó giống như là họ là những người bạn thân đang tập trung cho vở diễn hơn. Hoặc còn hơn thế nữa, có một điều gì đó rất đặc biệt.

“Koutarou, anh không thương em sao!?”

“Thương em, anh mới bắt em ăn rau.”

“Nói dối, khôngggg. Em không ăn ớt xanh đâu.”

Ngày hôm nay, họ sẽ công diễn phần hai của vở kịch. Là một ngày sẽ thay đổi mối quan hệ của họ vĩnh viễn, nhưng bây giờ họ không biết điều đó, họ hiện giờ đang tận hưởng trong bầu không khí nhẹ nhàng và ấm áp, họ hoàn toàn đắm chìm trong nó.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha! ? Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Cuộc họp khẩn cấp của các nhân vật (DVD Bonus Planning)

Chủ đề thảo luận: Bạn có thể nhận ra các nhân vật từ cách nói chuyện không?

“Nào hãy để chúng ta bắt đầu với ‘Cuộc họp khẩn cấp của các nhân vật’. Tui, Sanae-chan sẽ là chủ sị!”

“Um, um, có ổn không khi em nói tên mình như vậy!?”

“Tui nghĩ chúng ta nên giới thiệu bản thân đầu tiên. Để mọi người biết cuộc họp này là để làm gì.”

“Có lẽ thật vậy.”

“Vậy nên, bắt đầu nào.”

“Minh là công chúa của tình yêu và sự dũng cảm ☆ thiếu nữ phép thuật Yurika Rainbow.”

“Minh là Kurano Kiriha.”

“Ta là Theiamillis Gre Forthorthe.”

“Minh là Ruth, cảm ơn vì luôn quan tâm đến mình.”

“Tớ là Kasagi Shizuka, xin lỗi vì căn phòng hơi nhỏ.”

“Minh là Sakuraba Harumi. Có ổn không vậy khi gọi cả mình tới....”

“Ta nghĩ là ổn thôi, sau cùng cả ta cũng ở đây mà.”

“Nói tên mình đi, bốn mắt.”

“Ta là Clariossa Daora Forthorthe. Geez, tất cả là lỗi của tên Blue Knight già mạo ấy mà ta phải ở đây.”

“Satomi Koutaoru đang ở đâu, tôi nghĩ mọi người phải ở đây mà.”

“Maki-chan, giới thiệu bản thân mình đi.”

“Whoops, đúng rồi. Tôi là Aika Maki, thiếu nữ phép thuật màu chàm với khả năng thao túng tâm trí.”

“Mà này, Sanae, Koutaoru và các Haniwa đâu rồi?”

“Họ trả lời mỗi người một nẻo, nên kệ đi, và lại cũng sắp hết trang rồi lắm.”

“Cũng đúng, chỉ phần giới thiệu của chúng ta cũng đã hết hai trang giấy.”

“Thế họ đang làm gì?”

“Họ sợ lùi đi rồi.”

“Bọn mình để dành cho họ trà và đồ ăn nhẹ trước rồi, chắc giờ đây bộ ba đang phàn nàn về ai đó về sự đối xử bất công với họ.”

* {ý nếu bộ ba đang phản đối tên tác giả không cho lên hình}

“Cậu có thể dễ dàng phân biệt họ từ cách nói ‘ore’ (tôi) hoặc ‘Ho-!’ nên chẳng còn cách nào khác.”

“Nếu Satomi không đến thì tôi về đây.”

“K-không! Làm ơn ngồi lại!”

“Nếu cậu ta không ở đây, chả có lý do gì tôi ở lại cả. Ngày nào đó tôi sẽ đến báo thù sau.”

“Có mất gì đâu, sắp hết giấy còn gì. Mình cũng muốn về sớm để còn phải quét dọn khu vườn phía sau nhà nữa.”

“Không, không! Mọi người phải ở lại, đây là trách nhiệm của một người chủ trì như tui.”

“Fu...Được rồi, nhưng đổi lại, mình muốn nó kết thúc sớm.”

“Vây, Sanae-chan, chúng ta nói về vấn đề gì vậy?”

“Hãy xem nào, chúng ta hãy kiểm tra rằng chúng ta có thể làm những gì chỉ với đoạn hội thoại, nên thích gì thì cứ nói nấy thôi.”

“... Nó khó cho mình quá. Với mình, nói theo kịch bản là dễ nhất.”

“Chị thật là ngược đời đó.”

“Sanae-sama, sao chúng ta không quyết định một đề tài để nói nhĩ.”

“Vây đi, xem nào.....Chúng ta hãy nhận xét về Koutarou.”

“Satomi-san là một kẻ bất nạt. Nhưng cậu ấy lại cho mình đồ ăn nên cậu ấy là một người quý giá đối với mình.”

“Koutaoru.....Là bạn tốt nhất của tôi, đó là những gì tôi nghĩ lúc này.”

“Hắn là đồ ngốc, kẻ cả mặt tốt lẫn mặt xấu.”

“Điện hạ, người không nên... Oh uhm, Satomi-sama là một người rất dịu dàng.”

“Cậu ấy là một người thuê nhà quan trọng của mình. Thật tốt nếu cậu ấy có thể ở đây một khoảng thời gian nữa.”

“Bạn ấy là đàn em của mình trong câu lạc bộ. Nhưng hiện tại không chỉ có vậy....”

“Ber-Whoops, Hắn ta là một gã ngoan cố điển hình, ta không thể chịu được hắn ta được.”

“Tên đó là kẻ thù lớn nhất của tôi. Đánh bại cậu ta là những gì tôi muốn.”

“Vớ tui...Koutaoru là Koutaoru. Là độc nhất. Hiện tại bọn tui đang ngủ cùng nhau.”

“Vây là xong.”

“Không biết các độc giả có thể phân biệt được bọn mình không?”

“Nó ổn thôi! Họ có thể làm được, từ trong tâm hồn của họ!”

“...Mình rất muốn biết là em lấy từ đâu ra lắm sự tự tin đến vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Tập 7 - Lễ giáng sinh và Những lời hứa

Chương 1: Ông già Noen và Harumi

Phần 1

Thứ 3, ngày 22 tháng 12

Quả bóng bowling Koutarou ném nảy nhẹ lên chút trước khi lăn xuống đường băng. Với tốc độ hun hút, quả cầu nhanh chóng chạy hết đường băng 20m.

Quả cầu đâm vào ky, và như dự tính, nó đẩy những ky đằng sau. Những ky ở rìa ngoài của quả bóng đã bị xô đổ bởi những ky khác.

“Đổ đi, đổ hết đi!”

Koutarou hét lên cổ vũ cho đám ky đổ hết. Tuy nhiên chiến khí của cậu lại không thể khiến toàn bộ ky đổ khi mà vẫn còn lại một ky vẫn còn đó.

“Chết tiệt, suýt nữa thì.”

“Kou, mày ném thẳng quá.”

Cười trước thằng bạn đang trùng vai chán chường, Kenji đứng lên khỏi chỗ ngồi. Do là một trò chơi theo cặp nên lượt tiếp theo là của Kenji.

“Nếu mày không ném xoáy một chút vào ky ở giữa thì mày chỉ có đợi đó mà ăn may mà thôi.”

“Im đi. Tao thích làm gì kệ tao. Mấy chiêu trò của mày không hợp với tao.”

“Tạo chút xoáy đầu tính là chiêu trò chứ.”

Đổi chỗ cho Koutarou, Kenji ném quả bóng một cách điệu nghệ. Không như Koutarou, quả bóng lăn xuống đường băng với một đường cong mềm mại, nhờ có chút lực xoáy.

Và nó làm đổ chiếc ky còn lại.

“Thấy chưa?”

“Còn lại một chiếc, thì quan trọng gì xoáy hay không?”

Nhờ cú ném chính xác của Kenji, họ kiếm được ‘spare’. Nhưng Koutarou tỏ ra bất mãn.

* {lượt bowling: ném đổ 10 pin (ky), ném đổ hết trong một lần gọi là ‘strike’, hai lần mới đổ hết là ‘spare’}

Hôm nay là 22 tháng 12, và dù bây giờ là buổi chiều của một ngày trong tuần nhưng do đang trong kì nghỉ đông nên cả hai đang rảnh.

Nhân kì nghỉ, họ đến sân bowling cạnh nhà ga này để chơi. Lý do tại sao mà cả hai người đang chơi cùng nhau là bởi họ đang chơi đấu cặp.

“Đúng là một cuộc rượt bắt.”

“Dù chúng ta không được vị trí đầu.”

“Sao mà mày cứ xô đổ tâm trạng người khác thế hả, Mackenzie-kun.”

Rời khỏi khu bowling, cả hai đang giữ phiếu quà tặng. Cuối cùng, cả hai đạt được 180 điểm. Đó là số điểm khá khá đối với dân nghiệp dư; nhờ vào đó mà họ đạt được rank khá cao và nhận được một phần thưởng. Phần thưởng mà cả hai nhận được là phiếu quà tặng cho khu mua sắm bên cạnh trị giá 2k yên.

“Tao muốn giải nhất cơ.”

“Nếu thế thì cuộc đời tao lại ngàn cân treo sợi tóc.”

Dù họ không đạt được kết quả ấn tượng cho mấy, với một người tự bun trôi như Koutarou thì đây là nguồn thu nhập đáng kể rồi. Đối với cậu, phiếu quà tặng này còn trị giá hơn giải nhất là một chuyến đi đến Hawaii. Một chuyến đi đến Hawaii chỉ tổ gia tăng chi phí đã quá lớn mà cậu phải đối mặt trong mùa đông này rồi. Thế nên, phần thưởng 2k này thực tiễn hơn nhiều.

“A, phải rồi, tao có quà cho một kẻ nghèo rớt mồng tơi như mày đây.”

Trong lúc nói chuyện, Kenji chợt nhớ ra thứ gì đó và lục túi. Khi Koutarou quay sang nhìn thì Kenji đã kéo ra 2 cái tập sách nhỏ.

“Cái gì thế?”

“Đừng ngu, chẳng phải đây là lý do chúng ta gặp nhau sao.”

“À phải.”

Dòng chữ ‘Silver Princess và Blue Knight, Phần 2’ được viết trên tập sách. Nó là kịch bản mới mà Theia đã viết xong mấy ngày trước.

Lý do mà Kenji và Koutarou gặp nhau hôm nay là về chuyện vở kịch, nhận tiền thì Kenji cũng muốn đưa Koutarou kịch bản mới.

“Hừm, lần này nó được đóng thành một quyển sách luôn à.”

Koutarou thốt lời ngưỡng mộ khi cậu lật từng trang giấy. Lần trước, bản thảo là tập giấy được giữ bởi một chiếc kẹp, nhưng lần này được đóng hẳn thành sách.

“Lần này, ngân sách tăng mà.”

“Nghe sướng tai vồn.”

Nhờ sự nổi tiếng của vở kịch lần trước nên ngân sách của CLB kịch đã tăng. Và bởi khu mua sắm là nhà tài trợ cho họ nên sự giúp đỡ lại càng tăng thêm. Bởi thế mà vở kịch tiếp theo sẽ có quy mô khá là lớn.

“Nhưng sao lại có tới hai bản liền?”

“Một cái cho Sakuraba-senpai. Mà sẽ gặp chị ấy lúc hoạt động CLB đúng chứ?”

“A, hiểu rồi. Tao sẽ chuyển cho chị ấy.”

Koutarou gạt đầu và cất 2 quyển sách vào túi.

Hội đàn len có hoạt động CLB trong kì nghỉ đông. Do họ có kế hoạch hoạt động vào ngày mai nên cậu cũng tính đưa cho Haruni luôn.

“Vây nhé.”

Sau khi đã cất đồ, Koutarou rút chiếc điện thoại ra để xem thời gian. Giờ đã hơn 3h chiều.

“Mackenzie, đến lúc tao phải đi rồi.”

“Sao, mày đã muốn về nhà rồi á? Không đi chơi chút nữa?”

“Không được rồi, tao thật ra mới kiếm được một công việc làm thêm mới.”

“Một công việc khác à?”

“Phát tờ rơi cho một quán bánh.”

Công việc đào di tích của Koutarou và Kenji vẫn đang tiếp diễn; tuy nhiên, do giờ đã cuối năm nên việc khai quật được tạm dừng. Trong khoảng thời gian đó, Koutarou đã kiếm một công việc làm thêm khác.

“Mày vất vả thế? Chẳng phải bố mày cũng gửi tiền cho mày sao?”

“Không tiêu tiền của bố mới ra dáng thằng đàn ông trưởng thành.”

Koutarou cười đầy tự hào và cất điện thoại vào túi. Cậu sau đó quay lưng lại với Kenji.

“Vây nha.”

“Ừ, gặp mày sau.”

Sau đó, Koutarou nhanh chóng chạy không thèm ngoái ngang Kenji lần nữa.

“... Hừm, lại một công việc bán thời gian à, thật là...”

Bị bỏ lại đằng sau, Kenji nghiêng đầu nhìn Koutarou. Việc Koutarou xin một công việc mới khiến Kenji cảm thấy phiền lòng. ∴

Do Kenji có làm việc cùng Koutarou ở chỗ khai quật nên cậu hiểu rõ về tình trạng tài chính của thằng bạn. Do đó, dù đang là cuối năm, Kenji không nghĩ Koutarou cần phải kiếm một công việc khác.

“... Đạo này, hẳn chẳng mấy khi đi chơi với mình. Hẳn có bạn gái sao? Nên mới làm việc để kiếm tiền cho Giáng sinh? Không, không thể nào...”

Trong khi Kenji đang thì thầm, có ai đó đang tiến lại chỗ cậu.

“Bạn gái? Cậu lại đi hẹn hò với một cô gái khác sao, Mackenzie-kun?”

“Ồ? Anh Satomi đã đi đâu rồi?”

Đó là Shizuka và Ruth. Cả hai đã đến mua sắm ở siêu thị gần nhà ga. Và khi rời khỏi đó thì họ thấy Koutarou và Kenji đi ra khỏi quán bowling.

“Ồ? Kasagi-san và Ruth-san?”

“Chào, Mackenzie-kun.”

“Xin chào, Mackenzie-sama. Vậy anh Satomi đã đi đâu rồi? Có vẻ anh ấy mới ở đây khi này.”

Sau khi chào hỏi, Ruth nhìn quanh tìm Koutarou.

Bởi có khá nhiều các bà nội trợ cũng đang đi mua sắm nên họ không còn thấy dấu của Koutarou đâu nữa.

“Kou nói rằng nó có một công việc làm thêm mới nên mới rời đi rồi.”

“Một công việc làm thêm mới? Cậu có nghe gì về nó không, Ruth-san?”

“Không, mình cũng mới nghe lần đầu.”

Cả Shizuka lẫn Ruth đều không nghe về vụ làm thêm này.

“Các cậu cũng không được kể sao?”

“Cậu cũng vậy à, Mackenzie-kun?”

“Ừ, tớ cũng mới biết khi này. Nhưng nếu cả hai cậu cũng không biết... thì nó đúng là khả nghi thật...”

Kenji hớn hờ trong khi nhìn về phía Koutarou đã rời đi. Đó là nụ cười y hệt kiểu cười Koutarou khi cậu ta lấy Kenji ra làm trò đùa. Thấy thế, Ruth mới hỏi Kenji.

“Khả nghi gì cơ?”

“Đến thẳng bạn thân như mình mà thẳng Kou cũng chẳng kể về vụ làm thêm. Nên tớ nghĩ cu cậu chắc đã có bạn gái nên đang cố tiết kiệm tiền cho buổi hẹn hò đây mà.”

Kenji đang nghĩ là Koutarou có thể đã có bạn gái.

Cậu không dă động tí gì về công việc mới cho Kenji, Ruth hay những người khác. Kenji là bạn chí cốt, trong khi Koutarou khá là thân với đám Ruth gần đây. Nhưng cậu lại giữ bí mật với tất cả nên Kenji nghĩ rằng Koutarou đang có bí mật hay đang dành tiền vào việc gì đó mà cậu không muốn người khác biết. Do việc Koutarou phạm tội là bất khả thi nên phạm vi khả năng đã thu hẹp lại.

Thế nên Kenji mới đoán chừng là Koutarou có thể đã có một cô bạn gái.

Nếu Kenji mà hẹn hò với một cô gái, Koutarou, Shizuka và đám còn lại sẽ làm um chuyện lên. Nên Koutarou mới cố che giấu sự tồn tại của cô bạn gái của mình để tránh gặp phải chuyện tương tự xảy ra đối với mình.

“Satomi-kun có bạn gái á. Là ai được nhỉ... Mình muốn biết!”

Sau khi nghe suy nghĩ của Kenji, đôi mắt Shizuka lấp lánh. Do cô nàng yêu thích những chủ đề như thế nên cô ngay lập tức hình dung việc ghép đôi.

“Satomi-sama có người yêu...?”

Còn Ruth thì tỏ ra hoàn toàn trái ngược với Shizuka. Sắc thái nhẹ nhàng của cô nàng chuyển thành gay gắt.

(Chẳng có nhẽ, mối quan hệ giữa anh ấy và Kirika-sama đã tiến triển...)

Rắc rối với con gái của Koutarou sẽ có thể trở thành rắc rối của Theia. Bởi thế mà Ruth đâu dễ mà bỏ qua được.

Phần 2

Không hay những sự chú ý bao quanh lấy cậu, Koutarou đang chăm chỉ làm công việc ngoài giờ của mình.

“Ai mua bánh Noen không!? Hiệu bánh Harukaze, chúng tôi chấp nhận đặt bánh cho Giáng sinh!”

Công việc làm thêm mới của Koutarou là bận bộ đồ Santa để phát tờ rơi.

Tiệm bánh trước nhà ga ‘Harukaze Bakery’ đã bắt đầu bán bánh giáng sinh cho năm nay. Koutarou phải phát tờ rơi để quảng cáo nó.

“Ai mua bánh Noen không!? Hiệu bánh Harukaze, chúng tôi chấp nhận đặt bánh cho Giáng sinh!”

Tiệm bánh Harukaze nơi mà Koutarou làm việc không phải là nơi duy nhất bán bánh giáng sinh. Sự thật thì các siêu thị, cửa hàng bách hóa, cửa hàng tiện lợi và các cửa hàng kẹo cũng là đối thủ của họ. Nên bằng cách phát tờ rơi, họ muốn tăng thị phần nhiều nhất có thể. Chưa phục hồi sau những đợt suy thoái gần đây nên việc bán được một cái bánh cũng là một cuộc chiến sống còn với họ.

(Thật sao, nghe mà sướng cả tai...)

Khi đang phát tờ rơi cho mọi người, Koutarou nghĩ về bản thân. Koutarou và tiệm bánh này có cùng hoàn cảnh giống nhau.

Tuy nhiên, có sự khác nhau nhất định giữa họ.

“Chào buổi tối, Santa.”

Mọi giọng nói thân quen, phấn khởi vang lên. Khi giọng nói đầy dịu dàng ấy tới tai Koutarou, cậu dừng di chuyển.

“Ồ? Sakuraba-senpai?”

Khi cậu quay sang hướng phát ra giọng nói, cậu thấy Harumi đang mỉm cười trước con gió buốt giá đang thổi qua khu mua sắm. Thân hình cô mảnh khảnh, để lại ấn tượng mỏng manh dễ vỡ, nhưng khi Koutarou nhìn cô, một cảm xúc ấm áp kì lạ tràn trong cậu. Đó là bởi Koutarou biết rằng cô gái này chính là Sakuraba Harumi.

Khi cặp mắt họ gặp nhau, nụ cười của Harumi thay đổi. Đó là nụ cười đầy tinh nghịch mà dạo gần đây cô mới biểu hiện ra.

“Fufu, mình nghĩ năm nay mình là một đứa trẻ ngoan đó, nên mình có thể có một tờ rơi được không?”

Harumi mỉm cười khi cô chìa tay ra. Như một đứa trẻ đòi quà từ người bố của mình vậy.

“Ahaha, nếu chị đang đòi kịch bản mới thì em đang có một bản cho chị đó.”

“Đó đâu tính là quà. Hãy giữ lấy lòng tự trọng của mình, Santa.”

“Chị đừng có đòi hỏi quá đáng như thế từ một Santa làm thêm.”

“Fufufu.”

Koutarou mỉm cười cùng Harumi. Gần đây, cả hai người họ đã có thể đùa cợt với nhau.

Sự tiến triển của Harumi có công lớn từ những lời khuyên tình cảm từ Yurika. Thực tế thì những lời khuyên đó hoàn toàn vô dụng nhưng thái độ của Harumi đã dần thay đổi.

Há miệng chờ sung thì chẳng có chuyện tốt đẹp gì sẽ xảy ra hết.

Nhờ có Yurika, những cảm xúc bắt đầu nảy nở bên trong Harumi.

“Bắt đầu thì tờ rơi của chị đây.”

“Cảm ơn, Santa.”

Koutarou đưa một tờ rơi cho Harumi. Cô ngay sau đó chăm chú đọc nội dung trên đó.

“Em sẽ đưa kịch bản cho chị ở phòng clb vào ngày mai. Em giờ để nó trong cặp đồ ở cửa hàng mất rồi.”

“Ừm.”

Dường như cô thực sự thích thú với những chiếc bánh, do cô trả lời mà không ngược lên khỏi tờ rơi. Bình thường thì cô sẽ nhìn thẳng vào cậu khi nói chuyện. Nên thậm chí Koutarou cũng có thể nói là cô đang bị thu hút bởi đám bánh. Koutarou bắt đầu cười khi thấy cách cư xử dễ thương như thế từ Harumi.

“Fufu, hahaha.”

“Satomi-kun?”

Không biết sao Koutarou lại cười, Harumi nhìn lên Koutarou trong khi vẫn cầm tờ rơi.

“Sao thế?”

“A, không, kuku, em chỉ chợt nghĩ rằng chị nhìn trông trẻ con phết. Kuku, kukuku.”

“Satomi-kun...”

Harumi để ý đến cách hành xử của mình và tỏ ra xấu hổ. Cô sau đó phòng đối má đỏ của mình và bấu môi khi nhìn chằm chằm nhìn Koutarou.

“Bạn hông nên cười người khác như thế trong khi đang mặc bộ đồ dễ thương như vậy.”

“Nhưng nó là công việc của em mà.”

“Minh không thích những lúc bạn chẳng ý tứ gì như lúc này, Satomi-kun.”

Sau khi nhìn Koutarou với đôi má đỏ như gấc một hồi lâu, Harumi nhẹ nhàng mỉm cười và đưa tay ra lần nữa.

“Minh có thể mượn chiếc mũ đó được không?”

“Cái này á?”

“Ừm.”

Koutarou nghe theo Harumi và lấy chiếc mũ Santa trên đầu đưa cho Harumi. Sau khi nhìn một lúc, cô đội nó lên đầu.

“Nhìn mình thế nào?”

“Trông trẻ con còn hơn khi nãy, dễ thương lắm.”

“Satomi-kun!”

“Nhưng đã thế thì chị cầm cái này luôn đi.”

Không quan tâm đến sự phản đối của Harumi, Koutarou với tay ra chiếc túi gần đó. Chiếc túi đó là một phần của bộ đồ Santa và nó được nhồi bông; tuy nhiên, vẫn có thứ khác ngoài bông ra bên trong nó.

“Chị nên mặc bộ đồ này vào luôn thế.”

“Cảm ơn, Satomi-kun.”

Koutarou đã kéo một bộ Santa dự phòng từ trong túi. Năm nay, Koutarou là người duy nhất phát tờ rơi, nhưng dường như trước đây có đến hai người. Sau khi nhận bộ đồ từ Koutarou, Harumi mặc nó lên ngoài bộ đồng phục.

“Nhìn mình thế nào?”

Sau khi đội chiếc mũ Santa và chiếc áo choàng Santa, Harumi xoay một vòng với đôi tay giơ ra.

(Ồ... chị thật là đẹp, thậm chí dù trong bộ đồ đó, Sakuraba-senpai...)

Đó là điều mà Koutarou nghĩ khi cậu nhìn Harumi trong bộ đồ, nhưng cậu lại nói ngược lại.

“Trông hài hước lắm, chị nhìn như đang tham gia triển lãm văn học nghệ thuật ấy.”

* {triển lãm văn học nghệ thuật: một sự kiện tổ chức ở trường phổ thông}

“Satomi-kun, dạo này bạn trở thành xấu xa hơn đó.”

Cũng như Harumi có thể biểu lộ ra nhiều sắc thái khi đứng trước Koutarou, thì cậu cũng tương tự như vậy. Trước đây, cậu sẽ không đùa quá trớn như thế. Sự thay đổi này là nhờ Harumi đã trở nên can đảm hơn.

(Thế này thật tuyệt, thứ cảm xúc này...)

Harumi cũng có thể cảm thấy sự thay đổi đó và tận hưởng cuộc nói chuyện cò cưa với Koutarou. Đây là thứ mà cô hằng mong muốn.

(Mình nghĩ mình có thể cố gắng hơn nữa...)

Vậy nên Harumi quyết định sẽ cố gắng hơn, cô không thể để mọi thứ như thế. Nếu cô chờ đợi, chẳng có gì sẽ thay đổi cả, đó là cách suy nghĩ đã thúc đẩy Harumi.

“Satomi-kun, đưa mình thêm tờ roi đi.”

“Senpai?”

Một lần nữa, Harumi lại chìa tay ra.

“Có vẻ cũng chẳng còn nhiều, nên để mình giúp một tay.”

“A, không, đây là việc làm thêm của em, nên đâu thể-”

“Bạn đã mình một tờ roi khi nãy rồi nên chỉ cần đưa thêm chút thôi mà.”

“Đó không phải ý-”

“Ei!”

“A.”

Trong khi Koutarou vẫn còn chống đối, Harumi đã lấy một nửa tờ roi mà cậu đang giữ. Do chỉ còn khoảng 50 tờ còn lại nên Harumi đã lấy tầm khoảng 25 tấm.

“Senpai...”

“Fufu, tất cả chỉ có đây đúng không? Đây đâu có là mấy đâu mà bận tâm, Satomi-kun.”

Koutarou tỏ ra băn khoăn khi Harumi mỉm cười cầm đám tờ roi trên tay.

Dù bộ đồ của cả hai là giống nhau, sắc thái cả hai lại trái ngược.

“Ai mua bánh Giáng sinh không? Xin hãy tạt qua cửa hàng bánh Harukaze!”

“Satomi-kun.”

Khi tờ roi cuối cùng rời khỏi tay Koutarou, Harumi quay trở lại với bàn tay trắng. Dù cô như bị đám đông cuốn đi nhưng cô vẫn rạng rỡ mỉm cười.

“Satomi-kun, mình làm xong rồi!”

“Em cũng thế. Chúng ta làm xong nhanh đến thế cũng là nhờ chị cả Sakuraba-senpai.”

Ngay khi Harumi giúp một tay, đám tờ roi như thể biến mất vậy. Có một cô gái mặc bộ đồ Santa dường như rất là có ích. Bởi thế mà chưa đến 10 phút thì họ đã phát xong đám tờ roi.

“Fufu, mình vui đã giúp được bạn.”

“Chị đúng là giúp em nhiều lắm. Cảm ơn chị, senpai.”

Koutarou cúi đầu cảm ơn Harumi trong cô nàng rạng rỡ mỉm cười. Và khi cậu cúi đầu, cậu nhớ lại cảm giác mà cậu có khi cả hai phát tờ roi.

“Nhưng mà, Sakuraba-senpai, chị dường như đã thay đổi kể từ mùa xuân.”

“Ể? T-hật sao?”

Harumi chạm với cơ thể và khuôn mặt mình và tỏ ra bất loạn. Cô nghĩ Koutarou đang ám chỉ sự thay đổi bên ngoài. Cô cũng là một cô gái, nên khi một người khác giới bảo cô đã thay đổi khiến cô cảm thấy lo lắng, thậm chí khi người đó lại là Koutarou.

“Ý bạn là mình béo lên, hay gầy đi? Mình đâu nghĩ là mình có thay đổi gì đâu.”

“Chị nhầm rồi, gừ...”

Koutarou cười nhạt nhìn cách mà Harumi đáp trả.

(Sakuraba-senpai đúng là đã có thay đổi...)

Khi cậu nhìn Harumi đang tỏ ra bối rối, Koutarou xác nhận lại suy nghĩ của mình lần nữa. Trên hết chính là cách cư xử của cô, nếu là mùa xuân khi trước, Harumi sẽ chẳng có đủ can đảm để đi phát tờ rơi. Thực tế thì trong kì tuyển mộ thành viên trong mùa xuân, cô rất lặng lẽ và chẳng có chút nào nổi bật. Và giờ cô gái ấy lại đi giúp phát tờ rơi. Thật khó tin là cô từng có vấn đề trong việc tiếp xúc với những người khác. Đây là một bước tiến lớn mà ngay cả Koutarou cũng phải để ý.

“Trước đây, chị sẽ không thoải mái khi đứng trước mọi người, Sakuraba-senpai. Nhưng giờ chị lại đang giúp em phát tờ rơi. Chị như một người khác hẳn so với lúc đầu xuân.”

“S-Satomi-kun.”

Khi Koutarou chân thành ngợi khen cô, Harumi bắt đầu đỏ mặt. Bản thân Harumi cũng nhận biết được sự thay đổi của chính cô và lý do đằng sau nó. Nên được Koutarou khen như thế khiến cô nằng cảm thấy xấu hổ.

“Thì là nếu bạn tham gia hết diễn kịch rồi đến hero show, dĩ nhiên sự tự tin và can đảm cũng phải tăng nhiều rồi.”

“Có lẽ đúng là vậy.”

Câu trả lời của Harumi hợp ý của Koutarou. Sau khi xuất hiện trước gần bảy người trong vở kịch lẫn hero show, cô sẽ tự nhiên quen với môi trường đó hơn.

(Mình nghĩ mình đã gây phiền phức cho chị ấy, nhưng có vẻ mọi thứ đều đã tốt đẹp.)

“... Hón nữa, Satomi-kun đã luôn bên mình suốt mấy thời gian.”

“Chị nói gì cơ?”

Đang lạc trong suy nghĩ, Koutarou lỡ mất điều Harumi nói.

“À, không, k-hông có gì đâu!”

Harumi hoảng loạn và vẩy tay, cố che giấu sự lờ lờ của mình. Cô đã vô tình nói ý định thật của mình nên cô không thể để Koutarou biết về nó. Nên nếu Koutarou đã lỡ không nghe nó thì cô thấy ổn với điều đó.

“Thật vậy sao?”

Koutarou không nhận thấy sự khả nghi trong thái độ của Harumi, do cậu biết rằng Harumi không quen được khen ngợi. Nên cậu chỉ nghĩ rằng lần này cũng tương tự. Do đó bản thân Koutarou đã chuyển sang đề tài khác, thứ mà cậu thực sự muốn nói tới.

“Dù thế nào thì cuối cùng lại để chị giúp phần việc của em, nên em sẽ cảm ơn chị bằng cách nào đó.”

Koutarou định cảm ơn Harumi. Cậu không thể để cô giúp không công một công việc mà cậu được nhận lương được.

(Nhưng Sakuraba-senpai lại quá dè dặt khi liên quan đến chuyện này...)

Dù Harumi tỏ ra vui vẻ trước lời đề nghị của Koutarou, nhưng cô lắc đầu như muốn nói rằng không cần thiết phải làm thế.

“Những chuyện nhỏ nhặt như thế thì đáng gì phải cảm ơn.”

“Không được, đâu như việc chị giúp đỡ em khi hoạt động CLB hay tình nguyện đâu.”

(Hử?)

Ngay khi đó, đôi mắt Koutarou dừng lại ở bộ đồ Santa mà Harumi đang mặc.

(Chính là nó, cứ vậy đi!)

Koutarou nghĩ một kế hoạch và bắt đầu nói với Harumi.

“Sakuraba-senpai, chị có rảnh vào ngày 24 không?”

“Ngày 24?”

Khi Koutarou đề cập đến nó, trái tim Harumi rộn lên.

Hôm nay là 22 và hai ngày nữa là đến 24. Tháng này là tháng 12 nên vào ngày 24 sẽ là-

(Đêm giáng sinh...)

Khi đối tượng khác giới mà cô để ý lại đề cập đến ngày ấy, cô không thể không nghĩ ngợi về nó.

“Mình rảnh, nhưng...”

Haruni vận dụng đến tế bào não cuối cùng của mình để suy nghĩ trong khi cố che giấu cú sốc của mình và gương mặt lên vài từ. Sự bất an của cô khi trên sân khấu chẳng là gì khi so sánh với lúc này đây.

“Ra là thế, vậy chị dành chút thời gian cho em được không?”

“A-”

Khi Koutarou mời cô, trái tim cô dường như ngừng đập.

Phần 3

Đón chào Koutarou về căn phòng 106 kì lạ thay lại là Theia với một nụ cười đầy rạng rỡ. Đôi mắt cô lấp lánh và tay trái cô nắm một quyển sách đặt lên ngực. Khi cô nhìn thấy khuôn mặt Koutarou, cô chìa bàn tay còn lại ra.

“Tôi về-”

“Ta chờ mãi, Koutarou. Nhanh lên nào.”

Bàn tay phải của cô nhanh chóng tóm lấy tay Koutarou và kéo cậu vào phòng trước khi cậu kết thúc lời chào hỏi.

“N-à, chờ đã, tôi chưa cởi giày xong.”

“Người có thể đi giày vào, ta cho phép mà.”

“Cô đâu có quyền... c-hờ đã!”

Koutarou trong khi mất cân bằng vẫn xoay xở cởi chiếc giày mình ra ngay chỗ ra vào. Sanae, người đang đứng gần đó, sau đó đã sắp xếp ngay ngắn chúng lại.

“Tôi biết cô đang vui nhưng cô có phải bé bỏng gì đâu...”

Sanae bất ngờ trước Theia, nhưng thực tế thì cách cư xử của cô cũng chẳng khác mấy so với Theia, chỉ là Sanae không tự nhận ra điều đó.

“Anh đã về, Satomi-sama.”

“Cậu đã về, Koutarou.”

Theia kéo Koutarou qua chỗ Ruth và Kiriha đang chuẩn bị bữa tối trong bếp, và tiến vào bên trong phòng. Yurika, người đang xem TV ở giữa phòng, nhường đường cho Theia.

Khi họ tiến lại chiếc tường bên trong, một hình chữ nhật phát sáng hiện ra. Hình chữ nhật đó là một cánh cửa dẫn tới Blue Knight.

“Koutarou, chúng ta sẽ bắt đầu ngay và luôn.”

“Bắt đầu gì cơ?”

Khi Koutarou đặt câu hỏi, cuối cùng Theia mới dừng lại.

(Chuyện gì với Theia vậy?)

Koutarou cuối cùng cũng bắt lại được nhịp thở khi Theia dừng lại. Cùng lúc, cô quay lại nhìn cậu. Cô hơi bối rối mà chìa cuốn sách nhỏ trên tay trái cô ra trước mặt Koutarou.

‘Silver Princess và Blue Knight, phần 2’

(Ồ, ra là vậy. Nên mới thế...)

Sau khi đọc bìa cuốn sách, Koutarou cuối cùng cũng ngộ ra là tại sao Theia hơn hớn đến thế. Đó là bản thảo mới mà Theia đã tự tay viết. Do cậu thường xuyên thấy cô viết nên cậu hiểu cô đã đầu tư rất nhiều vào nó như thế nào.

Nhân tiện thì bản thảo mà Theia đang giữ là được Ruth đưa cho cô. Do Kenji đã đưa nó cho Ruth cũng như việc đưa nó cho Koutarou vậy.

Ngay sau khi Koutarou đã hiểu, quyền sách hạ xuống và khuôn mặt Theia xuất hiện đằng sau nó.

“...”

Sắc thái của Theia tỏ ra lo lắng và đầy ảm đạm. Từ góc nhìn của Koutarou, cô như một con cún con đang ăn năn vì sự thất bại của nó vậy.

Nếu Koutarou nghĩ đúng thì Theia nhận ra cô đã quá sốc nổi nên cô đang kiểm tra xem Koutarou có đang giận hay không.

“A...”

Ban đầu, Koutarou tính phản nản nhưng thấy khuôn mặt đó của Theia, cậu lại thôi.

(Đừng có mà nhìn tôi với ánh mắt thế chứ, gừ...)

Đôi mắt cô đầy sự lo âu. Thấy thế, Koutarou gãi đầu và mỉm cười cay đắng.

“Hiểu rồi. Nhưng tôi phải chuẩn bị chút nên đợi một lúc đã.”

“A...”

Sắc thái Theia bừng sáng ngay lập tức, trong khi má cô cùng lúc ửng đỏ. Cô nhẹ nhõm bởi Koutarou không giận dữ, nhưng cùng lúc, cô cảm thấy xấu hổ bởi cách cư xử của mình.

“Xin lỗi, Koutarou. Ta có hơi chút hứng chí khi có được bản thảo. Hãy tạm dời vụ luyện tập cái đã.”

Sau đó, cô thả tay Koutarou mà cô vẫn đang nắm ra.

(Mây luôn dễ dàng với cô ta mỗi khi cô ta làm bộ mặt như thế nên mây luôn phải khổ sở đó, Koutarou.)

Khi cậu nhìn Theia, Koutarou tự la mắng mình. Nhưng dù vậy, cậu vẫn cảm thấy muốn làm theo điều mà Theia mong ước khi nhìn cô.

Thậm chí ngay giữa bữa ăn, Theia vẫn lật trang đọc bản thảo. Cô đưa thức ăn đầy mồm trong khi đọc nó để chắc chắn rằng không có lỗi gì.

“Fufu.”

Ruth mỉm cười khi thấy Theia như vậy. Thường thì cô sẽ nói với Theia chú ý cách cư xử, nhưng Ruth quyết định cho qua lần này. Ruth biết Theia đã bỏ biết bao thời gian vào vở kịch này, và biết lý do đằng sau là sự ngưỡng mộ của cô dành cho Blue Knight và sự mong mỏi được gặp lại mẹ cô Elfaria. Do hai người đã ở bên nhau từ bé nên Ruth hiểu được tâm trạng của Theia.

“Anh muốn cốc thứ hai chứ, Satomi-sama?”

“Ừ.”

“Vậy thì em sẽ rót ngay đây.”

Ruth cũng đã bắt đầu bí mật chăm lo cho sức khỏe của Koutarou. Cô sẽ đảm bảo sức khỏe của Koutarou cho đến khi vở kịch bắt đầu sau một tháng nữa. Đây là điều duy nhất mà Ruth có thể làm.

(Cảm ơn anh như mọi khi, Satomi-sama...)

Koutarou đưa Ruth chiếc chén của mình.

Ruth không phải chỉ chăm sóc Koutarou do vở kịch. Nó cũng là cách thể hiện sự biết ơn của cô sau khi đã gây quá nhiều rắc rối cho cậu.

“Koutarou, lần này có nhiều cảnh chiến đấu. Vậy nên ta muốn tập trung vào việc luyện tập chiến đấu.”

“Nghĩa là không cần phải luyện tập cách lễ nghi của hiệp sĩ nữa à!”

“Phải, lần này vở kịch nói về chiến tranh, nên nhưng cảnh đòi hỏi lễ nghi không có mấy. Dĩ nhiên, nếu chúng ta có dư thời gian thì sẽ luyện tập nó sau.”

“Tuyệt, quá sướng luôn!”

Ruth đã rót trà vào chén cho Koutarou trong khi nghe hướng luyện tập từ Koutarou và Theia, và khi đó cô nhớ ra rằng cô có một ý tưởng.

“Satomi-sama, Shizuka-sama, mình có chuyện muốn thưa được không?”

“Ừ?”

“Có chuyện gì thế, Ruth-san?”

“Thật ra thì mình có chuyện muốn thảo luận.”

Ruth đặt chiếc chén của Koutarou xuống bàn và chỉnh lại tư thế. Koutarou người đang nói chuyện với Theia, và Shizuka, người đang uống trà, thấy Ruth tỏ ra nghiêm túc nên cả hai cũng chỉnh lại tư thế theo.

“Vậy chuyện mà cậu muốn thảo luận là gì?”

“Vâng, sau khi nghe điện hạ và Satomi-sama nói chuyện, mình chợt nhớ ra là mình cũng muốn luyện tập- ý mình là học cách chiến đấu ấy.”

Chủ đề mà Ruth mang ra không có ai ngờ tới. Koutarou và Shizuka tròn mắt ngạc nhiên và quay sang nhìn nhau.

“Luyện tập? Cậu nghiêm túc sao?”

“Vâng, tất nhiên rồi.”

Shizuka vô thức hỏi lại nhưng Ruth cương quyết gật đầu.

“Mình không biết nói sao, chỉ là gần đây mình cảm thấy là mình phải trở nên mạnh mẽ hơn.”

Đôi lông mày của Ruth trở nên sắc nhọn. Đôi mắt tỏ ra nghiêm túc.

“Gần đây...”

“Ý cậu là...”

Koutarou và Shizuka cũng đi đến một kết luận.

Cả hai đều đang nghĩ về khi Ruth thua Kabutonga sau khi cô xen vào giữa hero show. Cả Shizuka, người đã diễn vai Kabutonga lẫn Koutarou, người nghe chuyện sau đó đều nhận ra lý do.

“Mình phải mạnh mẽ hơn! Có một kẻ địch mạnh mẽ mà mình phải đánh bại bằng được nên mình không thể không nghĩ đến nó!”

Ruth không có kí ức khi cô mất đi sự bình tĩnh. Tuy nhiên, sự thất bại trước Kabutonga, chính xác hơn là Shizuka, đã bùng cháy ý chí của cô. Một mong muốn trở nên mạnh mẽ bám rễ vào tiềm thức cô.

“Ra là cậu muốn trở nên mạnh mẽ...”

Nhận thấy sự quyết tâm của Ruth, Koutarou đá cái nhìn về phía Theia. Nhận ra cái nhìn của Koutarou, Theia lắc đầu tỏ ra buồn bã.

(Cô có ý gì khi bảo nó ngoài tầm với so với cô? Đừng có vô trách nhiệm thế chứ...)

Koutarou hiểu điều mà Theia đang ám chỉ, vai cậu trùng xuống khi cậu không chắc nó thật đáng kinh ngạc hay là phiền phức nữa.

“Cậu đâu cần phải học chiến đấu, phải không Ruth-san? Koutarou cũng trở nên thành thạo trong việc dùng kiếm mà.”

“Không có được!”

Nắm đấm của Ruth đập lên bàn. Bộ đồ ăn trên bàn va vào nhau bởi chấn động đó và tạo nên một âm thanh ầm ĩ.

“Mình không biết tại sao nhưng thâm tâm mình đang gào thét rằng mình không thể cứ mặc chuyện này cho Satomi-sama được!”

“Ha-hahaha, ra là thế...”

Shizuka cười khô khốc và toát mồ hôi lạnh.

(Tất cả đều là lỗi tại cậu, Satomi-kun!)

Shizuka lờm Koutarou và thầm trách cậu.

Ruth không thể để cuộc chiến này cho Koutarou được, một phần là do Koutarou vẫn chưa trở thành thuộc hạ của Theia, nhưng nguyên nhân sâu sa là cô không muốn Koutarou và Kabutonga gặp nhau.

Cô không muốn Koutarou gặp bất kì con bọ cánh cứng nào cả.

Đau đớn trước sự thất thủ trước Kabutonga, việc Koutarou gặp gỡ Kabutonga như là dấu chấm hết đối với cô.

“Bỏ qua cho mình đi. Mọi chuyện để Satomi-kun lo vậy.”

“A, đừng chơi xấu thế chứ, bạn chủ nhà!”

“Thế có gì tốt lành không nếu tớ đi dạy cậu ấy cách chiến đấu!?”

“Đúng là vậy nhưng...”

Koutarou nhận ra tình hình khi nhìn Shizuka đang dờ khóc.

(Minh chắc là cậu ấy không muốn dạy Ruth cách đánh bại chính cậu ta...)

Tập cho Ruth nghĩa là tập cho cô để đánh bại Kabutonga, hay chính là Shizuka. Nên Koutarou không thể nói được gì khi cô từ chối lời đề nghị.

“Hơn nữa, Satomi-kun cũng sẽ luyện chiến đấu với Theia-san, đúng không? Cậu chỉ cần tham gia cùng là được!”

“Làm ơn, Satomi-sama! Chuyện này cực kì quan trọng, có lẽ thế!”

“H-aha...”

(Sao mọi chuyện lại tự dưng trở nên kì lạ thế này...)

Koutarou gật đầu với Ruth, nhưng thực tế là cậu đang rất đau đầu không biết làm sao nữa.

Phần 4

Một ánh nhìn lạnh lùng quan sát phòng 106.

“Hừm, như thường lệ, chúng chẳng tỏ ra khản trương gì cả.”

Cái nhìn lạnh lùng ấy đến từ thiết bị theo dõi gần đó và hình ảnh thu được truyền về một địa điểm cách xa đó. Cái nhìn ấy là của Clariosa Daora Forthorthe, đệ nhị công chúa của Forthorthe. Đối thủ của Theia trong cuộc đua đoạt lấy vương miện.

“Minh đã chờ mãi cho đến lúc này, nhưng vẫn bực làm sao. Ta sẽ bắt người hối hận vì đã dám bắt ta sống như thế này sớm thôi.”

Clan tức giận chỉnh lại cặp kính và nhìn chăm chăm vào màn hình trước mặt cô. Cô đang trong buồng lái của một phi thuyền. Cô ngồi trên ghế phi công và đối mặt với màn hình hiển thị hình ảnh thu được từ phòng 106.

Cô đang ở giữa sườn núi, nơi cô lập với tất cả mọi người, nơi mà phi thuyền của cô hoàn toàn bị che khuất. Cô đã chỉ gửi chiến thuyền cá nhân của mình là Hazy Moon về Forthorthe, trong khi bản thân cô vẫn ở lại với một phi thuyền nhỏ hơn. Nếu cô cứ ở tầm thấp thế này một thời gian, Theia và đồng bọn sẽ cho rằng cô đã trở về Forthorthe.

Thực tế thì mọi thứ đều tiến triển như cô dự tính, và cô không còn được nhắc tới trong căn phòng 106 nữa. Tình hình này đúng như cô đã mưu tính nhưng để bị lãng quên, cô đã dành gần hai tháng sống khổ sở, điều đó khiến cô nằng tức giận.

“Người sẽ là tên đầu tiên, Blue Knight giả mạo!”

Clan lờm Koutarou qua màn hình.

Và trên hết, mọi sự giận dữ của cô tích tụ trong hai tháng đang dồn lên Koutarou.

“Người, chính là nhà người, ta sẽ giải quyết nhà người một cách khiến cho Theiamillis bẽ mặt nhất!”

Mục tiêu đầu tiên là Koutarou.

Với Clan, hiện giờ, Theia chỉ là mục tiêu theo sau Koutarou mà thôi

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Lễ giáng sinh của Mỗi người

Phần 1

Thứ 3, ngày 22 tháng 12

Koutarou chia ra cho Yurika hai lá bài.

“Coi nào, chọn đi, Yurika.”

“Hmmm...”

Yurika nhìn chăm chăm vào những lá bài trước mặt cô. Do cô chỉ có thể thấy mặt lưng của chúng nên cô không thể biết đó là những quân bài nào. Yurika điên cuồng tập trung nhìn vào hai lá bài như cố nhìn xuyên qua chúng.

Hôm nay, cuộc chiến giành quyền sở hữu căn phòng được xác định bằng cách chơi bài như lần đầu họ chơi sau một thời gian dài. Mỗi người họ đề ra thể loại chơi bài mà mình giỏi nhất và mọi người sẽ lần lượt tham gia chơi từng trò đó. Giờ thì họ đang chơi trò thứ năm, Old Maid, là trò mà Yurika đã gợi ý.

Trò chơi đã bước vào lượt trận cuối. Dù vẫn chưa có ai thua nhưng mọi người giờ trên tay chỉ còn một đến ba lá bài nên trận đấu sắp đến hồi kết thúc.

Trên tay Koutarou là một lá joker và một lá át bích, trong khi Yurika chỉ còn một lá còn lại. Koutarou muốn Yurika lấy con joker trên tay cậu.

“Dù cậu có nắm nó bao lâu nữa cũng chẳng nhìn xuyên được nó đâu, nên nhanh lên mà chọn đại đi.”

“Nhưng nếu chẳng may mình lấy phải old maid thì chết dờ.”

“Nếu thế thì đó là niềm vui của tui.”

“E-m thật xấu xa, Sanae-chan.”

Ngón tay Yurika đặt giữa hai tấm bài. Tình huống này khiến một người lưỡng lự như Yurika càng thêm ngần ngại hơn thường ngày. Thế nên Sanae mới thúc giục cô. Thậm chí dù do dự bao lâu chăng nữa thì cô cũng có thể bốc phải old maid. Đó là chuyện thường xảy ra cho đến lúc này.

“Fight! Yurika!”

Yurika lấy lại khí thế và tỏ ra nghiêm nghị. Cô đã quyết trí và túm lấy một trong hai lá bài trên tay của Koutarou.

“Eiiii!”

Cô hét lên khi rút lá bài. Do cô sợ rút phải old maid nên cô nhắm tịt mắt lại. Cô sau đó đưa lá bài ra trước mặt và sợ sệt mở con ngươi.

“Ah!?”

Và thế là sắc thái cô bỗng sáng. Lá bài mà cô đã chọn là con át với hình bích to đùng trên đó.

“Mình làm được rồi! Mình thoát rồi!”

Yurika chìa lá bài mới rút và lá bài có trên tay lên bàn trà. Cô đưa hai tay giờ lên không và ăn mừng.

“Hoo...”

Thấy thế, Kiriha tỏ ra ấn tượng. Sau khi liên tiếp thua, việc Yurika thắng sẽ kéo dài cuộc chiến vì căn phòng 106. Do Kiriha mong đợi hoàn cảnh như thế nên cô mới hoan nghênh chiến thắng của Yurika.

“Ế!? Yurika lại thắng sao!?”

Trong khi đó thì Sanae tỏ ra bất mãn. Cô bủi môi khi nhìn lên những lá bài vừa ném lên bàn. Sanae chỉ là ghét bị thua nên cô không thể chấp nhận việc Yurika giành chiến thắng được.

“Chị gian lận phải không đó!?”

“Dĩ nhiên là không rồi!”

Yurika nhanh chóng lắc đầu khi Sanae chỉ vào cô. Thật ra thì còn một điều nữa mà cô không thể chấp nhận là Yurika giành chiến thắng liên tiếp gần đây.

Yurika sẽ thua những trò chơi đòi hỏi động não hơn là dùng sức, nhưng không rõ sao, cô luôn may mắn khi chơi những trò phụ thuộc sự may rủi. Nhờ thế mà Yurika dần dần gỡ gạc được điểm số và thoát khỏi phân vùng nguy hiểm.

“Bình tĩnh nào, Sanae. Chỉ ít thì cậu ấy cũng không gian lận đâu.”

“Không đúng! Dù nghĩ thế nào thì việc Yurika giành chiến thắng nhiều đến thế là không thể tin được!”

Dù Koutarou cố bào chữa cho Yurika nhưng Sanae không thể chấp nhận được. Việc Yurika chiến thắng liên tục quá là vô lý đối với Sanae.

“Cảm ơn, Satomi-san~! Mình biết cậu là người tốt ngay từ lần đầu gặp mặt mà!”

Nước mắt biết ơn chảy thành dòng trên má Yurika khi cô nhận sự hỗ trợ không ngờ từ Koutarou. Như mọi khi, cô nắm lấy tay cậu và lắc điên cuồng. (Fufufu, Satomi-san đúng là đồng minh của mình. Cậu ấy đúng là rất hiểu mình mà.)

Yurika hạnh phúc khi Koutarou đã tin tưởng cô.

“Bình tĩnh Sanae. Tin Yurika một chút đi chứ, nhé?”

Trong khi bàn tay vẫn đang vẫn bị Yurika túm lấy lắc, Koutarou bình tĩnh cố trấn an Sanae.

“Phải đó, mình không có gian lận.”

Yurika mỉm cười hùa theo Koutarou. Do cậu đã bên cô lần này nên Yurika tỏ ra khá ngoan cố.

“Nhưng-”

“Nghĩ lại mà xem. Đây là Yurika đấy. Cô ấy làm sao biết đường mà gian lận chứ.”

“Hử?”

Tuy nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, nụ cười của Yurika đóng băng. Lời tiếp theo của Koutarou lại thay đổi theo hướng không ngờ.

“Trừ Kiriha-san ra thì làm sao Yurika có thể gian lận mà không ai hay biết chứ? Cậu ta vụng về và thậm chí chẳng giữ nổi cái mặt tỉnh bơ (poker face).”

Koutarou còn chẳng cần nhắc có khả năng là Yurika đang gian lận.

(Chính xác hơn thì, Yurika không thể gian lận mà có thể là...)

Koutarou quay sang Kiriha. Cô đang vui vẻ nhìn Sanae và Yurika.

Koutarou nghĩ rằng việc Kiriha đưa cho Yurika những tấm bài có lợi cho chiến thắng của cô còn nghe có vẻ hợp lý hơn.

“Kiriha có lẽ cũng không gian lận.”

Không phải Kiriha hay Yurika đã gian lận, đó là điều mà Koutarou đã kết luận.

“... Đúng thật. Tui xin lỗi đã nghi ngờ chị, Yurika. Tui đã sai. Đúng là quá vô lý khi một người lóng ngóng như chị lại có thể gian lận được.”

“Phải, chỉ cần tin vào cậu ta thôi, Sanae. Làm sao cậu ấy gian lận được chứ.”

“Ra đó là ý của cậu khi nói là tin mình hả!?”

Tuy nhiên, cuối cùng Yurika vẫn khóc lóc đau khổ.

Phần 2

“Mình chắc chắn sẽ gian lận lần sau, một mảnh khóc cực kì tinh vi chẳng ai có thể biết được...”

Khi Yurika, người đang lăm bằm với bản thân khi đối mặt với bức tượng, đằng sau cô là những thành viên khác đang điềm đạm uống trà. Hiện có 6 chén trà trên bàn, cái thứ 6 là do Shizuka đã đến chơi với họ, trong khi không tính Sanae, người không thể tự uống được.

Cuối cùng thì chiến thắng ngày hôm nay thuộc về Yurika. Sự may mắn của cô đã đóng vai trò lớn trong chiến thắng này. Một lượng lớn điểm chuyển từ Theia, người đang dẫn đầu vào cho Yurika.

“Koutarou, ngay khi kì nghỉ kết thúc thì chúng ta sẽ có buổi luyện tập nho nhỏ.”

“Vụ nho nhỏ đó có tính là buổi luyện tập không?”

“Nếu người thấy phiền thì ta không ngại cho thêm nhiều phần tập hơn đâu.”

“Không, ta làm gì dám phiền lòng, công chúa Theiamillis.”

“Đường như người đã nhận thức rõ ai là chủ nhân của nhà người rồi nhỉ, Satomi Koutarou.”

“Ai là chủ nhân cơ chứ!?”

Tuy nhiên, dù thất bại thảm hại nhưng Theia vẫn tỏ ra hào hứng như là cô chẳng thêm quan tâm đến số điểm đó vậy.

“Sẽ là quá muộn để Satomi-san nhận ra. Mình sẽ dùng kĩ năng tao nhã, tao nhã... và... và...”

Nước mắt tiếp tục tràn xuống đôi má của Yurika.

Khó để nói ai mới là người chiến thắng khi nhìn Theia đang hớn hờ còn Yurika thì khổ sở.

“Satomi-kun.”

Ngay khi đó, Shizuka người vừa uống xong chén trà của mình quay sang gọi Koutarou.

“Đừng có xấu hổ mà, ta hiểu mà.”

“Đừng có cà chớn, không phải vì vở kịch đang đến gần mà- Hả? Có chuyện gì sao?”

Koutarou, người đang giữa vụ tranh luận với Theia, quay sang hướng Shizuka.

“Này Koutarou, chúng ta nói chuyện xong đâu.”

“Ah, owowowow.”

Theia sau đó dùng hai tay nắm lấy đầu Koutarou và ép nó quay về hướng cô khiến Koutarou hét lên.

“C-ô tính bẻ gãy cổ tôi à!?”

“A, xin lỗi.”

Tuy nhiên, khi Koutarou la đầu, Theia nhanh chóng thả ra. Cô không có ý làm đau cậu. Do bữa diễn không còn xa, cô không thể để người diễn Blue Knight gặp chuyện được.

“... Cậu trông có vẻ vui nhỉ, Satomi-kun.”

“Au... chán vui tẹo nào à. Thế có chuyện gì, bạn chủ nhà?”

“Phải rồi.”

Shizuka vui vẻ vỗ tay trước khi quay ngón tay và bắt đầu nói.

“Satomi-kun, mình nghe rằng cậu đang làm một công việc làm thêm mới.”

“Ể? Sao cậu biết?”

“Từ Mackenzie.”

“Tên khốn, toàn nói chuyện không cần thiết...”

Koutarou nhớ lại lúc gặp Kenji và tặc lưỡi. Như Kenji đã đoán, Koutarou đã giữ bí mật việc cậu đi làm thêm lần này.

“Ồ, việc làm thêm mới à.”

“Thế nên người mới về muộn gần đây à?”

“Em không thể tin là anh làm việc trong con lạnh thể này...”

“Mình sẽ gian lận, chắc chắn luôn...”

Sau khi biết việc làm thêm mới của Koutarou, 4 cô nàng xâm lược bộc lộ phản ứng khác nhau. Kirihara dường như tỏ ra vui vẻ khi nhấp chén trà, Theia gạt đầu, Sanae lo lắng rằng cậu có thể cảm lạnh trong khí trời như thế này còn Yurika vẫn tiếp tục lăm bầm trước tường.

Cả bốn xâm lược gia đều cho một phản ứng đầy tích cực, nhưng một người khác trong phòng 106 lại tỏ ra trái ngược.

“...”

“Sao thế, Ruth-san?”

“À, không có gì.”

Một nếp nhăn sâu hằn trên trán Ruth khi cô ném cho Koutarou một cái nhìn sắc nhọn. Khi Koutarou hỏi xem có chuyện gì thì Ruth trả lời là không có gì và quay đầu đi, nhưng Koutarou biết là cô đã không thành thật.

“Vậy sao cậu lại làm thêm công việc mới thế, Satomi-kun?”

Khi Shizuka hỏi, vết nhăn trên trán của Ruth càng hằn sâu hơn.

“Tại sao à, thì là-”

“Có phải là dành tiền cho vụ hẹn hò đêm Giáng sinh!?”

Không như Shizuka với đôi mắt lấp lánh đầy tò mò, sắc thái của Ruth ngày càng u ám hơn.

(Cái gì?)

Koutarou bối rối nhìn cả hai.

“Giờ mọi chuyện đã lộ, đừng có mà giấu nữa.”

Kiriha, người đang ngồi nghe, toe toét cười với Koutarou. Nụ cười của cô nhanh chóng chuyển sang nụ cười thanh lịch hơn và cô bắt đầu nói với Shizuka. Koutarou có cảm giác xấu về điều Kiriha sắp sửa nói nhưng cậu đã mãi lo cho Ruth mà không kịp ngăn Kiriha lại.

“Thật ra thì Shizuka à, mình và Koutarou có một cuộc hẹn trong Giáng sinh đó.”

“Biết ngay mà!! Ra là người cậu hẹn là Kiriha à!!”

Ngay khi Shizuka thốt lên, nhiệt độ căn phòng đóng băng. Những ánh nhìn vào Koutarou tăng từ một lên bốn. Ba cặp mắt tăng thêm là của Sanae, Yurika và Theia. Cả ba tạo áp lực lên Koutarou khi chỉ trích cậu cùng lúc.

“Koutarou! Em đã bảo anh tránh xa Kiriha ra mà! Chị ta sẽ xâm lược căn phòng của chúng ta đó!”

Sanae chỉ cho rằng Kiriha đã quyến rũ Koutarou để xâm lược căn phòng. Cô không ngờ rằng Kiriha thực sự lại đồ trước Koutarou. Nói cách khác, Sanae đang tuyệt vọng cố cứu lấy Koutarou từ tay của Kiriha.

“Đó là sự gian dối! Bất cả hai tay là tội lỗi không đáng được tha thứ!”

Đôi má của Yurika phồng lên như hai quả bóng bay. Cô nghĩ Koutarou đã có mối tình vụng trộm với Kiriha. Koutarou đã có Harumi nên việc cậu dám hẹn hò với Kiriha là một sự phản bội không đáng dung thứ. Và khi cô hình dung ra việc Koutarou, Harumi cùng cô đi hẹn hò thì đó không chỉ là sự phản bội đối với Harumi, mà cả bản thân cô nữa.

“Đồ ngốc!! Lần này, người lại dính dáng đến chuyện gì vậy!? Khai mau, Koutarou!! Người đang chiến đấu với kẻ nào mà không cho ta biết!?”

Không như Sanae và Yurika, Theia lại lo lắng đến một việc khác. Cô lo rằng ai đó ngoài Kiriha sẽ hãm hại Koutarou.

Theia đã chú ý đến những vấn đề chính trị của người lòng đất xung quanh Kiriha. Trận chiến ngày trước đã xác nhận sự nghi ngờ ấy. Dù vấn đề khi đó đã được giải quyết bằng một trận chiến nhưng gốc rễ vấn đề vẫn còn đó.

Theia tin rằng Koutarou có vẻ đã lại lún sâu vào những vấn đề của Kiriha.

(Sao người lúc nào cũng vậy!? Người chỉ cần bảo vệ ta là được mà!)

Đó là cách ứng xử hiệp sĩ mà Theia muốn: sự can đảm đứng chống lại kẻ địch, không nhân nhượng bỏ qua cái ác và yêu thương tất cả vô điều kiện. Đó là ba đức hạnh truyền đời của người anh hùng huyền thoại, Blue Knight.

“Kiriha-san, cậu tự dung nói gì thế!?”

Trong khi đó, Koutarou cố gắng phản biện lại Kiriha. Cậu không hề có kế hoạch hẹn hò gì với Kiriha cả.

“Đừng có lạnh lùng mà, Koutarou. Chẳng phải hôm trước cậu đã nói rằng cậu yêu mình sao.”

Kiriha đưa ánh nhìn đầy buồn rầu ra trước Koutarou. Ngay khi đôi mắt họ gặp nhau, mép môi cô nhếch lên để lộ một nụ cười tình nghịch. Kiriha đang trêu chọc Koutarou.

“Ồ, tuyệt lắm, Satomi-kun!”

“Satomi-san!? Thật vậy sao!?”

“Anh bị lừa rồi Koutarou! Hãy tỉnh lại đi!”

“Aaa, đừng có mà lòng vòng nữa! Kể ta mọi chuyện coi!”

Kế hoạch của Kiriha đã có hoạt động một cách hoàn hảo, các cô gái khác hoàn toàn tin vào cô. Sau đó, Kiriha còn bơm dầu vào lửa.

“Koutarou hứa với tôi là sẽ cùng nhau tận hưởng Giáng sinh chỉ hai người trên mặt biển nữa cơ.”

“Cậu nói gì thế!? Hơn nữa, cậu đã có người mà cậu quyết định sẽ-”

“Eii~”

Koutarou mở miệng ra phản biện để cố giải quyết tình hình càng ngày càng rối này thì Kiriha nhân lúc đó đưa nửa chiếc bánh bao trên tay cô tọng vào mồm cậu.

“Hmmm, Mmmmm.”

“Ngon chứ, Koutarou?”

Thành công trong việc chặn họng Koutarou, Kiriha mỉm cười hóm hờ.

Cách hành xử của Kiriha quá chuyên nghiệp và nhờ những sự kiện liên tiếp, họ như một cặp đôi trong con mắt những người khác.

“... Em muốn anh giải thích chi tiết, Satomi-sama.”

Ruth thốt lên một âm giọng trầm lắng, lạnh lẽo, và rõ ràng không phải diễn.

“Tôi xin lỗi, chỉ là đùa tí thôi. Thật ra, tôi cũng không biết tại sao Koutarou lại đi làm một công việc làm thêm khác nữa.”

Không khí căn phòng trở nên dịu đi nhờ lời giải thích trấn an của Kiriha. Những ánh nhìn sắc nhọn về phía Koutarou cũng đã giãn ra và các cô gái thở dài.

“Gừ... tha cho mình đi...”

“Fufufu.”

Koutarou thở dài nhẹ nhõm khi tình hình đã dịu đi. Một nụ cười khác nở trên môi Kiriha khi cô thấy Koutarou như vậy.

“Thật buồn chán.”

Người không thích thú với tình hình này là Shizuka, người thích thú với toàn bộ sự hỗn loạn khi này.

Sau khi đã bình tâm lại, Ruth đỏ mặt đi một tí bởi cô đã hiểu nhầm trước khi giãn giọng. Cô sốc lại bản thân và nhìn Koutarou lần nữa.

“Vậy tại sao anh lại bắt đầu công việc mới, Satomi-sama?”

“Phải đó, tớ cũng muốn biết.”

“À, bởi vì cuối năm rồi, nên có nhiều thứ phải chi quá.”

Koutarou nhanh chóng đáp lại; và đó là câu trả lời mà cậu tính đáp ngay từ ban đầu.

“Công việc khảo cổ cuối năm cũng cho nghỉ, nên mình cần một công việc khác trong lúc này.”

“Viê k  sinh nhai sao? Một câu trả lời buồn chán.”

Shizuka thở dài hối hận. Thấy thế, Koutarou chỉ biết cười nhạt với cô.

“Mình không quan tâm là nó buồn chán hay không. Cuộc sống của mình nó vốn thiếu thốn như thế mà.”

“Satomi-kun, cậu không muốn tận hưởng tuổi trẻ tí nào sao?”

“Ai biết, chuyện đó...”

“Koutarou, nếu cậu muốn, tớ cũng không ngại đâu.”

“Kiriha-san, cậu im đi cho tớ nhờ!”

“Ồi, sợ chưa.”

Koutarou ném cho Kiriha cái nhìn giận dữ, nhưng cô nàng chẳng tỏ ra chút ăn năn.

(Thật là, trở thành bạn của cô nàng phiền phức đến thế sao...)

Trong khi nhìn nụ cười dễ thương đến kì lạ của Kiriha, Koutarou thở dài.

“Hừm...”

Nhìn Koutarou và Kiriha hành xử như thế, Sanae đi đến một kết luận.

(Kiriha không thực sự định làm gì Koutarou sao...)

Những bước sóng tâm linh thoát ra từ Koutarou và Kiriha khi hai người nói chuyện giống với khi Koutarou và Kenji nói chuyện vậy. Đó không chỉ là sóng tâm linh, mà cũng là ý nghĩa đằng sau ngôn từ. nên Sanae kết luận rằng mối quan hệ giữa hai người đã chuyển biến theo hướng tích cực hơn.

(Thế cứ mặc cả hai như thế chắc cũng ổn. Sự thật thì...)

Sanae bắt đầu mỉm cười như mọi khi và nhảy lên lưng Koutarou.

“Koutarou, anh nên tận hưởng tuổi trẻ với em nè.”

“Thật sao, em có ý gì vậy?”

“Đừng có để ý tiểu tiết~”

Khi Sanae bám lên lưng Koutarou, cô cảm giác như đang bắt chước Kiriha vậy.

“Nhân tiện thì mọi người làm gì trong giáng sinh, hơn cụ thể là trong kì nghỉ đông?”

Với Sanae đang bám sau lưng, Koutarou nhìn về từng cô gái trong phòng.

“Rõ ràng là luyện tập cho vở kịch. Dĩ nhiên là ngroi cũng vậy rồi.”

“Giúp điện hạ và luyện võ thuật.”

“Tham gia hoạt động cosclub giữa ngày 29 và đêm Giao thừa.”

“Em sẽ như mọi khi thôi. A, có thể là tạt qua chơi với Yurika!”

“Mình được mời đến bữa tiệc cuối năm của hiệp hội những người cho thuê nhà vào đêm giáng sinh và sẽ đi thăm đền vào năm mới cùng các bạn nữ trong lớp.”

“Mình sẽ phải thực hiện một nghi lễ vào đêm giáng sinh và năm mới.”

“... ra là thế.”

Koutarou gật đầu sau khi nghe kế hoạch từng người,

(Ra là mọi người đều rảnh vào giáng sinh à... Đã thế thì mình tốt hơn là nên giấu vụ này đi không thì sẽ thành vụ hổ lớn mất...)

Nếu việc cậu đang làm lộ ra thì không có gì ngoài phiền phức, nên Koutarou đã quyết định giữ bí mật.

Cảm thấy những xúc cảm lạ xen trong sóng linh của cậu, Sanae thì thầm vào tai Koutarou với thái độ đầy bối rối.

“Có chuyện gì sao?”

“À, không có gì. Mọi người đều hào hứng với Giáng sinh của anh nên anh cũng tự hỏi coi dự định của mọi người lại thôi.”

“Hừm...”

Sanae nhanh chóng lùi lại. Cô chỉ thắc mắc là có chuyện gì xảy ra, chứ không muốn làm phiền Koutarou.

“Này, Koutarou-”

“Ừ?”

May mắn là dường như không ai để ý đến nó nên chủ đề tự nhiên thay đổi.

Những thanh kiếm truyền thống của các hiệp sĩ Forthorthe thường nhỏ hơn loại kiếm dành cho hai tay nhưng lại lớn hơn loại kiếm dùng một tay. Nó được làm như thế để khi kết hợp với khiên có thể dùng một tay, còn nếu không có thì có thể giữ bằng hai tay.

Khi họ phát triển súng đạn và tiến tới thời hiện đại, những thanh kiếm hai tay không còn được sử dụng mấy, trong khi dao và kiếm một tay trở nên phổ biến và được sản xuất nhiều hơn. Bởi thế, chỉ còn có thể thấy một thanh kiếm truyền thống khi mà nó trên tay một quý tộc trọng truyền thống, hay một sĩ quan cấp cao mặc đồng phục chính quy.

Thanh Saguratin trong tay Koutarou hiện giờ là một trong những thanh kiếm truyền thống ấy.

“Theia, không phải cái này hơi lớn để dùng một tay sao?”

“Mọi điều ta có thể nói là người rồi sẽ quen dần với nó. Trong võ diễn tiếp theo, người sẽ phải dùng cả kiếm lẫn khiên đồng thời.”

“Tôi sẽ thử nhưng đừng mong chờ quá đấy.”

Hiện giờ, Koutarou đang giữ Saguratin trên tay phải của mình và một tấm khiên lớn bên cánh trái trong khi mặc bộ đồ mẫu theo bộ giáp của Blue Knight. Bề ngoài của cậu hiện tại dựa trên hình ảnh Blue Knight trong cuộc chiến.

Cậu có khoảng thời gian khó khăn khi vùng thanh kiếm trong bộ đồ này. Cho đến nay, cậu chỉ dùng kiếm bằng cả hai tay, nên đây là lần đầu mà cậu phải dùng nó với một tay. Bởi thế mà Koutarou toàn mất thế mỗi khi vùng thanh kiếm nặng trĩu. Với Koutarou, nó như thể việc vùng cây gây bóng chày bằng một tay vậy. Tuy nhiên, chiếc khiên là cần thiết cho cảnh chiến tranh nên Theia không còn cách nào khác là mặc cho sự chăm chỉ của Koutarou.

“Điện hạ, thực sự là cần phải chú trọng chiếc khiên quá không?”

Koutarou gặp rắc rối khi đồng thời dùng khiên lẫn kiếm, nên Ruth cảm thấy việc bắt Koutarou dùng khiên là điều không cần thiết.

Thực tế, chuyển động của Koutarou khi cầm kiếm bằng hai tay rất là tốt. Trên hết, cùng với việc Koutarou dần quen sử dụng kiếm thì chức năng hỗ trợ sức mạnh của bộ giáp cũng bắt đầu ghi nhớ chuyển động của Koutarou nên cậu đang trở nên sắc bén hơn lần diễn trước.

Nói cách khác thì nếu bỏ chiếc khiên đi sẽ cho phép Koutarou diễn tốt hơn.

“...”

Sau khi Ruth chỉ điểm, Theia quay sang nhìn bộ dạng của Koutarou khi đang vùng kiếm một lần nữa.

(Ruth nói cũng có lý...)

Không ai trên trái đất biết về sự thật lịch sử của Forthorthe. Chỉ có Theia và Ruth là biết việc Blue Knight dùng cả kiếm lẫn khiên trong chiến tranh, nên thực tế không nhất thiết phải quan tâm đến nó. Việc Blue Knight, không, Koutarou dùng khiên gần như chỉ là để thỏa mãn Theia mà thôi.

(Nhưng-)

Nhưng dù thế, Theia vẫn muốn Koutarou dùng khiên. Cô muốn cậu có thể làm được những điều mà Blue Knight có thể làm.

“Sau cùng, ta kỳ vọng rất lớn về Koutarou.”

“Kỳ vọng về chuyện gì cơ?”

Đáp lại Theia, Ruth đang tạo thế với thanh kiếm và khiên của mình. So với chiều cao của cô thì chúng khá là to lớn nhưng cô không hề tỏ ra gặp rắc rối khi sử dụng chúng.

Thanh kiếm và khiên mà cô đang dùng là vũ khí hiện đại được tự động hóa bởi công nghệ tiên tiến, không như của Koutarou. Bởi thế mà dù Ruth, người không mạnh về khoản chiến đấu lại có thể đánh ngang cơ những chiến binh thông thường. Ruth đang làm bạn tập với Koutarou.

“Vào tinh thần hiệp sĩ mẫu mực của hân ta.”

“Để trở thành một Blue Knight?”

Khi Ruth hỏi Theia câu hỏi đó, cô không không đáp ngay.

(Có thật là thế...)

Ngay khi đó, Theia đầy bàng hoàng. Cô luôn luyện tập Koutarou để trở thành một Blue Knight, nhưng khi Ruth hỏi thẳng ra thì Theia lại để ý rằng mình không thực sự cảm thấy như thế, điều đó khiến cô sốc.

(Mình không muốn Koutarou trở thành Blue Knight...?)

Cô muốn cậu trở thành một hiệp sĩ mẫu mực. Nhưng lại không muốn cậu trở thành Blue Knight.

Nói cách khác...

“Không, ta muốn hấn vượt qua cả Blue Knight.”

“Fufu.”

Nghe lời đáp của Theia, Ruth mỉm cười.

(Khi người nói điều đó, Satomi-sama đã trở thành một sự hiện hữu còn quan trọng đối với chúng ta hơn là Blue Knight rồi, điện hạ à...)

Đã dành nhiều năm ở bên cô như một người chị, Ruth có thể hiểu rõ Theia.

Theia không muốn Blue Knight vượt qua chính mình. Nhưng cô lại muốn Koutarou làm thế. Không, quan trọng hơn, Theia đã từng kỳ vọng từ một người nhiều đến vậy trước đây chưa?

“Nếu đó là Satomi-sama, em chắc là anh ấy sẽ có thể.”

“Ruth... Sao em lại nghĩ vậy?”

Ruth mỉm cười trước câu dò hỏi của Theia. Cô muốn biết từ đầu mà Ruth lại có thể tin tưởng rằng Koutarou có thể vượt qua Blue Knight.

“Đó là bởi tước của anh ấy không phải là ‘Blue Knight’.”

“E...?”

“Không thể nào Satomi-sama lại thua Blue Knight được. Con người này là ‘Thanh kỵ sĩ của Theiamillis’ cơ mà.”

Thấy Ruth tuyên bố với một nụ cười, Theia trùng vai xuống. Và như thể cô đã bỏ cuộc, mép môi cô nhếch lên và cô cũng mỉm cười.

“... Nghe chẳng có lý gì cả, Hiệp sĩ nhà Pardomshila à.”

“Em biết điều đó. Tuy nhiên, đức hạnh của một hiệp sĩ đâu phải thứ dễ lý lẽ chi phối.”

Theia và Ruth cười với nhau sau cuộc trò chuyện đầy cung cách. Tuy nhiên, cảm xúc của ngôn từ ấy lại thuộc về một cặp chị em.

“Này, Theia!”

Ngay lúc đó, Koutarou, người đang tự luyện tập gọi với tới Theia.

“Tôi không biết tại sao nhưng bộ giáp cứ kêu bip lên! Có gì đó với hệ thống cân bằng trọng lượng ấy!”

“... Dù thế nào thì ta còn một chặng đường dài phải đi.”

“Fufufu.”

Nhìn Koutarou như thế, Theia và Ruth cười thêm lần nữa. Và điều đó khiến Koutarou mất kiên nhẫn mà gọi Theia lần nữa.

“Này, có nghe không đó hả? Nè, Theia!”

“Vậy đi thôi.”

“Như người mong muốn, thưa công chúa.”

Cả hai bước tới chỗ Koutarou. Buổi tập luyện hôm nay mới chỉ bắt đầu.

Phần 3

Buổi tập kiếm của Koutarou kéo dài đến gần nửa đêm.

“Ruth, tối nay thế là đủ.”

“Nhưng hãy còn sớm.”

“Không sao, cứ để hấn ngủ.”

Lý do là Koutarou đã lặn ra ngủ.

Khi họ nghỉ ngơi một lúc, Koutarou đã nằm xuống và thiếp đi mất. Nếu là trước đây thì Theia đã lôi cậu dậy để tập tiếp nhưng hôm nay, lạ lùng thay là cô dừng buổi tập lại.

“Thế có ổn không?”

“Koutarou ngang bướng lắm, Nếu ta đánh thức hấn ta dậy và hỏi thì kiểu gì hấn cũng nói là hấn ổn.”

Theia thâm lặng cười khi cô ngồi xõm xuống cạnh bên Koutarou và ấn vào chiếc nút giải giáp trang bị trên người cậu.

Khi cô làm thế, một âm thanh như khí bị nén thoát ra vang lên khi bộ giáp trên người Koutarou lỏng ra. Cô tin rằng làm thế sẽ dễ ngủ hơn.

Sau khi đã xác nhận là Koutarou đã thực sự ngủ, cô từ từ đứng lên và quay sang Ruth.

“... Nhưng chắc hấn hấn đã quá mệt nên mới lặn ra ngủ như thế. Có thể là do công việc làm thêm mới.”

“Đúng thế, em cũng nghĩ vậy.”

Theia và Ruth nhìn về Koutarou đang ngủ.

“Sự hiện diện của chúng ta đã khiến cuộc sống của Koutarou gặp áp lực. Ta không nghĩ mình có thể đánh thức mà bắt hấn ta tiếp tục tập luyện được.”

“Em hiểu...”

Khi cả hai nhìn Koutarou, họ nhớ tới những kỉ niệm mà họ tạo nên khi sống trên trái đất này.

Với một chàng trai bình thường như Koutarou, cuộc sống như thế chẳng dễ dàng gì. Bị ném vào giữa đám xâm lược kì lạ, cậu vẫn có thể duy trì được cuộc sống của mình. Dù thế, Koutarou vẫn đang sống như cách Theia và những người khác kì vọng.

“... Người đâu phải lúc nào cũng sống như sự kì vọng của tất cả mọi người chứ, Koutarou...”

Theia nhìn cậu với ánh nhìn đầy ăn năn, trong khi cô cũng cảm thấy đầy biết ơn.

(Hãy nghỉ ngơi đi, hồi kỵ sĩ của ta...)

Theia mỉm cười trước Koutarou đang ngủ. Một nụ cười dịu dàng phù hợp với con chữ ‘hoàng gia’.

“Điện hạ... người đã trưởng thành hơn nhiều rồi.”

“Ế?”

Bất ngờ trước lời của Ruth, Theia đột ngột quay sang nhìn cô. Và cô thấy Ruth đang ân cần cười với mình.

“Em không nghĩ rằng điện hạ lại có thể hành xử rộng rãi như thế khi mới đến hành tinh này.”

“... Đúng thế thật.”

Trước đây, cảm xúc của Theia là phải trở thành nữ hoàng và bảo vệ mẫu thân của mình mạnh mẽ đến mức cô tin rằng cô không phù phiếm để đi lo toan từng hoàn cảnh cùng cảm xúc của những người khác. Tuy nhiên, sau khi đến trái đất và gặp gỡ Koutarou cùng những người khác, cô đã dần dần thay đổi.

“Giờ ta có thể nói, cũng như Koutarou từng nói, ta là một cô công chúa vô dụng. Thế nên Koutarou mới không thể trung thành với ta.”

Tuy nhiên, giờ Theia đã khác.

Cảm xúc muốn bảo vệ người mẹ của cô không hề thay đổi, tuy nhiên, cách tốt nhất để làm thế không phải nhất thiết là con đường trở thành đế vương.

Bây giờ, còn hơn việc trở thành nữ hoàng. Theia cảm thấy việc lấy được sự trung thành từ người dân còn lớn lao hơn. Việc trở thành nữ hoàng chỉ còn là việc đi kèm mà thôi.

(Ruth đã nói mình đã thay đổi, nhưng... Koutarou sẽ có thể trung thành với mình hiện giờ không...?)

Cô có thể nói nó chỉ là một trò đùa như thường lệ nếu cô muốn, nó không còn mấy khi xảy ra khi họ dành thời gian ở bên nhau. Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô nghiêm túc hỏi cậu?

Nếu cô hỏi, Koutarou có lẽ sẽ trả lời. Tuy nhiên, Theia không đủ dũng khí để làm điều đó. Cô chăm chăm nhìn vào Koutarou đang yên giấc. Cô sẽ hỏi khi cô trưởng thành hơn chút nữa, đó là điều cô quyết định tự con tim.

“Em thực sự vui vì chúng ta đã đến hành tinh này.”

Được gặp Koutarou và những cô gái xâm lược khác, Theia đã trưởng thành lên; những sự ngẫu nhiên đến kì lạ lại dẫn tới những phép màu.

“... Ừ...”

Theia và Ruth biết ơn sự ngẫu nhiên ấy, hay còn gọi là định mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Cuộc chiến săn việc và Cảm giác như một nàng công chúa

Phần 1

Thứ 4, ngày 23 tháng 12

Koutarou, người đang đọc kịch bản, đã đọc đến gần cuối trang. Như thể đang đợi chờ cậu, bản thảo tự lật sang trang. Không phải do ai đó chạm tay vào, mà như là có ngọn gió nào đã lật nó hộ cậu.

Mặc dù vậy, Koutarou không tỏ ra bất ngờ mà chỉ tiếp tục đọc trang kế như không có chuyện gì to tát cả.

“Cảm ơn.”

“Mm~”

Khi Koutarou cảm ơn, giọng Sanae có thể nghe từ trên cao. Sanae đã dùng linh lực của mình để lật trang sách của bản thảo. Nó giống với hiện tượng tâm linh thường xuất hiện trong những bộ phim kinh dị khiến cho cuốn sách tự lật mở vậy.

“Ồ.”

Nhanh chóng sau khi đọc trang tiếp theo, Koutarou dừng lại. Phần kịch dừng lại ở nửa trang ấy, nửa còn lại là giấy trắng.

(Cũng được kha khá thời gian rồi, mình chắc nên dừng tại đây thôi.)

Dường như đến được đoạn thích hợp để dừng lại, Koutarou gấp bản thảo. Cậu nắm chặt tay và đuổi nó quá đầu.

“Hmm~”

Khi cậu làm vậy, những tiếng khớp kêu lên bởi cậu đã đọc kịch bản cả buổi sáng trong cùng một tư thế.

“Koutarou, em sẽ mất xa vai cho anh.”

“Ừ, giúp anh với.”

“Cứ để cho Sanae-chan này lo!”

Sanae lơ lửng xuống lưng Koutarou và bắt đầu nắn vai cho cậu.

“Vai anh cứng quá!”

“A, tuyệt thật.”

“Đây là tuyệt kĩ mát xa tinh thần của Sanae-chan mà ỉ~”

Sanae dùng linh lực để nắn đôi vai Koutarou bằng cách điều khiển dòng khí xung quanh. Cô hiệu chỉnh và tăng cường cho những dòng khí huyết đang rối loạn để gia tăng trạng thái cho cơ thể cậu. Đây là phương thức mát xa hoàn toàn mới thậm chí khiến cả những chuyên gia cũng phải bất ngờ.

“Em có thể sinh lời từ ngón nghề này đó.”

“Không đâu, em chỉ có thể làm thế này cho Koutarou mà thôi. Những người khác sẽ tỏ ra cảnh giác, nên sẽ khiến nó vô tác dụng.”

“Anh không thực sự rõ lắm, nhưng thế thì tiếc thật.”

“Hehe, khen em nữa đi tên khốn~”

Do Sanae khá thành thạo trong việc xoa bóp nên Koutarou mặc cơ thể mình cho cô. Cứ như thể tắm sắt chôn sâu trong đôi vai cậu đang tan chảy như những cục đá vậy.

“Xin lỗi đã bắt anh chờ, anh Satomi.”

Ngay lúc đó, Ruth xuất hiện từ bức tường phát sáng với bộ đồ thể dục trên người. Cô đang tập chạy để gia tăng sức khỏe thể chất.

“Tôi đi đây.”

“Em cũng đi đây.”

Koutarou và Ruth lao ra khỏi phòng. Cả hai người đang mặc bộ đồ thể dục để đi chạy bộ. Và do Koutarou sẽ tham gia hoạt động CLB đan len sau đó nên cậu cũng mang theo một chiếc túi chứa đồ để thay.

“... Đi bảo trọng.”

Theia nhìn theo bóng hai người khuất dần đi mà tròng vai xuống.

(Blue Knight đang hướng tới vì Silver Princess. Điều đó chẳng phải tự nhiên sao...?)

Theia cố thuyết phục bản thân như thế khi cô thấy mình đang cảm thấy thất vọng. Dù chỉ là vai diễn nhưng cô không muốn kị sỹ của mình chạy tới bên một cô công chúa khác.

(Koutarou có lẽ sẽ thể trung thành với Silver Princess, không, với Sakuraba Harumi...)

Theia bắt đầu cảm thấy một khoảng cách lớn giữa mình với Harumi.

Koutarou đã tôn trọng và ngưỡng mộ Harumi từ lâu, nhưng đối với Theia thì không. Harumi rõ ràng là người mà cậu cảm thấy quý phái hơn hẳn.

(Cuối cùng, mình thiếu bản chất của một công chúa...)

Theia đóng cửa lại, với cảm xúc mong lung khi Koutarou và Ruth rời khỏi tầm mắt của cô.

(Nếu mình và Harumi thi xem ai sẽ là chủ nhân của Koutarou-)

Một cảm xúc u ám lan tỏa khắp lồng ngực cô khi hình dung đến viễn cảnh ấy.

(Mình không thể thắng được Sakuraba Harumi. Với mình hiện tại thì không có cửa thắng nào cả...)

Sau khi chỉ còn lại một mình trong căn phòng, lần đầu tiên Theia cảm thấy sự thất bại của bản thân.

Koutarou và Ruth sánh vai chạy bên nhau trên con đường hướng tới trường.

Ruth, người muốn chạy bộ và Koutarou, người muốn đến trường để tham gia hoạt động CLB đều hướng tới đích bằng cách chạy bộ tới trường.

Do đã điều chỉnh bước chạy để phù hợp với Ruth, Koutarou đang chạy chậm hơn bình thường. Bước chân của Ruth ngắn và cô cũng không có nhiều sức. Bước đầu, cô đang rèn luyện thể chất. Quá trình luyện tập võ thuật của cô vẫn đang ở vạch xuất phát.

Do vẫn đang giữa kì nghỉ đông nên không có bóng ai trên con đường hướng đến trường. Con đường mùa đông đã lạnh lẽo càng trở nên hiu quạnh với chỉ hai đáng người chạy bên trên nó. Tuy nhiên, hai người ấy hoàn toàn chẳng có liên quan gì đến sự hiu quạnh đó.

“Em xin lỗi vì đã làm anh tốn thời gian, Satomi-sama.”

“Đừng có lo, cậu đã luôn chăm sóc mình mà, Ruth-san.”

Ruth tỏ ra ăn năn với Koutarou khi đang chạy. Tuy nhiên, Koutarou lắc đầu và mỉm cười.

“Cậu luôn làm việc nhà nên mình có chút cảm giác có lỗi. Nên đừng có lo về chuyện còn con như thế này.”

“Cảm ơn, anh Satomi.”

Ruth vui vẻ gạt đầu. Bởi tâm trạng đó nên bước chân của cô trở nên nhẹ nhõm hơn. Tuy nhiên, Ruth bắt đầu nổi lên sự nghi ngờ.

(Nhưng tại sao mà mình lại phải trở nên mạnh mẽ hơn? Giờ nghĩ lại thì, mình cảm giác như điều đó là không thực sự cần thiết...)

Cho đến nay, Ruth đã bị cuốn theo bởi sự thôi thúc phải mạnh mẽ hơn. Nhưng khi cô chạy bên Koutarou thế này, cô không còn cảm thấy sự hối thúc đó nữa. Nhưng đồng thời, cô lại không muốn dừng bước chạy; cô cảm giác như muốn tiếp tục mãi mãi. Điều đó khiến Ruth cảm thấy thật bí ẩn.

(Nhưng đồng thời, mình là cận vệ của điện hạ. Mình càng mạnh bao nhiêu thì điện hạ sẽ an toàn hơn bấy nhiêu!)

Cuối cùng, Ruth quyết định phải trở nên mạnh mẽ hơn. Cô đã nghĩ ngai những cảm xúc của mình, nhưng cô càng mạnh càng có lợi cho Theia. Vậy nên nếu cứ mãi yếu đuối là một lựa chọn tồi.

“Em mong mình có thể trở nên đủ mạnh để bảo vệ điện hạ.”

“Theia đã mạnh đến mức vô lý rồi, cô ta còn cần người khác bảo vệ sao?”

Koutarou gượng cười với Ruth.

Với cậu, Theia không phải là một cô nàng yếu đuối cần phải che chở. Được sự trợ giúp của cô nhiều lần trước đây, cậu nghĩ cô là một người rất đáng tin cậy.

“Fufu, Satomi-sama, nếu anh mà tước hết vũ khí khỏi điện hạ thì người cũng chỉ là một cô gái mà thôi.”

“Dù cô ta cũng rất giỏi khoản cận chiến.”

Koutarou tiếp tục cười nhạt khi xoa chiếc cằm của mình. Cằm của cậu đã ấn ngay cú đấm của Theia chỉ mới mấy ngày trước. Koutarou đã độ tay đôi khá nhiều lần với Theia nên cậu biết cô mạnh đến mức nào.

Theia di chuyển rất mau lẹ trong khi nắm đấm rất có lực. Trực giác của cô cũng rất nhạy khi thực chiến. Cậu không nghĩ rằng cô chỉ là một cô gái như Ruth đã chỉ ra.

“Fufu, tuy nhiên Satomi-sama à, điện hạ không chỉ có một kẻ địch đâu.”

“A, phải rồi. Mình quên cô ta là một cô công chúa.”

Vào lúc đó, Koutarou mới chợt nhớ ra thân phận của Theia.

(Dù giờ có ổn nhưng khi quay về quê nhà, bao lấy cô chỉ toàn là kẻ địch à...)

Cô là một công chúa của đế chế cai trị cả một dải ngân hà. Cô có rất nhiều kẻ thù chính trị và luôn trong tình trạng gặp nguy hiểm. Cũng có những đảng phái chống đối lại chính phủ mà trên hết là những đối thủ đang cạnh tranh vì ngai vàng. Thêm nữa, mẹ của Theia, Elfaria, có mối quan hệ không mấy tốt đẹp với quân đội, và giữa họ luôn nghi kị lẫn nhau.

Cuộc sống hiện tại của cô ở trái đất là ngoại lệ nhưng bình thường, kia mới là thế giới mà một cô gái như cô đã sống.

“Vâng, ngay khi quay trở về, người sẽ quay lại với cuộc sống đầy rẫy nguy hiểm hơn hiện tại nhiều.”

Sắc thái của Ruth trở nên gay gắt trong giây lát. Thấy thế, Koutarou cảm thấy cuộc sống kia có phần khắc nghiệt hơn cậu đã tưởng.

(Ra đó là lý do Ruth muốn trở nên mạnh mẽ để bảo vệ Theia... Hơn là để Theia phải đối đầu với hiểm nguy, cậu ấy muốn Theia có cảm giác được an toàn...)

Koutarou có thể hiểu phần nào cảm xúc của Ruth. Khi nhìn lên bầu trời mùa đông, cậu muốn được giúp đỡ cô.

“Em có điều muốn hỏi anh, Satomi-sama.”

“Ừ?”

Khi Koutarou đưa mắt lại về phía Ruth, cậu thấy một khuôn mặt đầy nghiêm túc của cô.

(Mình đoán là chuyện quan trọng lắm...?)

Cảm nhận được sự nghiêm túc từ cô, Koutarou dừng chạy. Ruth cũng làm thế.

Họ nhìn nhau trên con đường dẫn tới trường.

“Satomi-sama, đây không phải ý muốn của điện hạ mà là sự ích kỉ của riêng mình em nên em muốn anh tạm thời giữ bí mật chuyện này với điện hạ.”

Ruth bắt đầu nói. Đây là điều mà cô đã suy nghĩ từ lâu nên cô không có chút ngần ngại trong câu từ lẫn cảm xúc.

“Satomi-sama, anh không nhất thiết phải làm ngay, nhưng dù cho việc chiếm phòng 106 của điện hạ có ra làm sao, xin anh làm ơn hãy phụng sự cho điện hạ có được không?”

“Ế...”

Đề nghị của Ruth khiến Koutarou bất ngờ. Không thực sự rõ ý của cô, Koutarou hỏi lại.

“Ý cậu là sao khi bảo mình phụng sự cho Theia...?”

Nếu Theia nhận được quyền sở hữu phòng 106, Koutarou biết Theia cần phải biến cậu thành thuộc hạ. Thống trị một vị trí và người dân cư trú ở đây là thử thách của Theia.

Tuy nhiên, Ruth lại muốn Koutarou phụng sự Theia dù cho cô có hoàn thành nó hay không. Koutarou không hiểu ý nghĩa đằng sau nó.

“Vâng, như em đã nói, điện hạ có rất nhiều kẻ địch, và không có thời gian để người bất cẩn. Người không bao giờ biết được khi nào những kẻ mà người coi là đồng minh sẽ phản bội lại mình.”

Ruth nhìn thẳng vào ánh mắt của Koutarou khi cô giải thích hoàn cảnh. Một mong muốn mạnh mẽ và niềm tin sâu sắc lóe sáng trong đôi mắt ấy.

“Người cũng không thể dễ dàng tin tưởng những kẻ đề nghị giúp đỡ bởi người không biết được tổ chức nào đang đứng đằng sau chúng.”

Việc thương lượng với Koutarou không chỉ quan trọng đối với Theia mà cả bản thân Ruth. Cô tiếp tục nói như thể cầu nguyện.

“Tuy nhiên, Satomi-sama, anh thì lại khác.”

“Mình ư?”

“Vâng, Satomi-sama, anh không có liên quan gì đến Forthorthe. Cũng như không có một tổ chức chống lưng đằng sau. Và em hiểu khá rõ con người anh.”

Sau khi nghe đến đây, Koutarou đã bắt đầu hiểu ra.

(Giờ nghĩ lại thì Ruth cũng từng nói về chuyện này trước đây...)

Theo những gì mà cậu nhớ, lúc trước khi cả đám đi biển, Ruth đã từng giải thích hoàn cảnh của Theia cho cậu.

Bởi những lý do chính trị cũng như danh phận là một công chúa, Theia đã gặp khó khăn để kết bạn. Tuy nhiên, cô đã đến trái đất và gặp được Koutarou, người không có chút can hệ nào với Forthorthe. Nhờ thế mà cô đã có thể có người bạn đầu tiên của mình, người mà có thể cãi nhau chí chóe với cô.

Và lần này cũng vậy.

Koutarou không có quan hệ với Forthorthe, và là một người bạn mà hai người kia có thể tin tưởng. Sau khi đã xác nhận những điều đó, Ruth đã đề nghị Koutarou phụng sự Theia.

“Và đó là lý do mà cậu đề nghị mình?”

“Phải. Vậy nên, dù điện hạ có trở thành nữ hoàng hay không, người cần một đồng minh mà người có thể thực sự tin tưởng, một kỵ sĩ của riêng người.”

Dù cho Theia có trở thành nữ hoàng, hay vẫn tại vị như một công chúa, cô vẫn có đầy rẫy kẻ thù. Nên mặc cho tương lai của Theia sẽ như thế nào, Ruth, người quan tâm đến sự an nguy của cô nàng, muốn Koutarou đứng về phía Theia.

“Nhưng Ruth à, mình là một người ngoài hành tinh, hay chính xác là một người của một hành tinh khác biệt. Mình không nghĩ chuyện đó khả thi đâu!”

Koutarou nhận thức được tầm quan trọng trong lời đề nghị của Ruth. Nó hoàn toàn nằm ở đẳng cấp khác với việc trở thành một tên thuộc hạ chỉ để làm cảnh. Bởi thế, Koutarou đã sốc, đây không phải thứ mà cậu có thể dễ dàng quyết định được.

“Chuyện đó không thành vấn đề. Forthorthe đã bước ra ngoài vũ trụ từ lâu lắm rồi. Và cũng đã có vài trường hợp những người đến từ hành tinh khác trở thành quý tộc.”

Dường như đã đoán trước lời đáp lại của Koutarou, Ruth hăng hái trả lời cho sự ngần ngại của cậu. Tuy nhiên, Koutarou tỏ ra nhiệt tình không kém.

“Dù thế nhưng mình không có địa vị hay quyền lực ở nơi đây! Mình không biết có thể giúp bằng cách nào!”

Thấy phản ứng như thế từ cậu, Ruth tự tin rằng quyết định của cô không hề sai lầm.

(Trong khi anh còn lo lắng những thứ như thế, bọn em đúng là không còn lựa chọn nào khác là biến anh thành đồng minh, anh Satomi à...)

Ruth mỉm cười nhẹ nhàng và đáp lại Koutarou.

“Nếu là địa vị hay quyền lực thì điện hạ đã có rồi. Còn nếu anh muốn, em không ngại nhận anh vào nhà Pardomshiha.”

Theia có thể trao cho Koutarou chức tước và quyền thế. Nếu cậu cần một thế lực lâu đời chống lưng thì cậu có thể nhận nuôi vào nhà Pardomshiha.

Ruth không có đòi hỏi Koutarou vì những thứ như thế.

“Thứ bọn em cần không phải quyền lực hay danh vọng. Điều mà bọn em cần là chính bản thân anh, Satomi-sama.”

Bản thân Koutarou mới là thứ mà Ruth yêu cầu.

Đó là một mong ước đầy thành khẩn có thể sánh ngang với một lời tỏ tình.

Phần 2

Koutarou bước vào tòa nhà CLB bên trong ngôi trường Harukaze, vừa gãi đầu vừa nghĩ.

“Trở thành thuộc hạ của Theia, một hiệp sĩ à...”

Cậu đã chia tay Ruth khi đến được cổng trường, và cô đã đi khuất tầm mắt. Tuy nhiên, những lời nói của cô vẫn luẩn quẩn trong đầu cậu.

Cô muốn Koutarou phục vụ Theia dù cho Theia có giành được quyền kiểm soát căn phòng hay không.

Lời đề nghị của Ruth rất đơn giản nhưng Koutarou vẫn thấy mông lung.

“Chuyện này đúng là vô lý quá chừng, Ruth-san...”

Koutarou liên tục thờ dãi.

Trở thành cận thần bên Theia đồng nghĩa với việc di chuyển đến Forthorthe, rời khỏi trái đất và cuộc sống hiện tại của chính cậu.

Nên Koutarou không thể đưa ra được câu trả lời ngay. May mắn là Ruth hiểu được điều đó và thông cảm chờ đợi lời đáp của cậu cho đến khi quyền làm chủ của căn phòng 106 được quyết định.

“Nếu chỉ trở thành thuộc hạ của Theia thì không phải chuyện khó khăn gì... nhưng nếu phải rời bỏ trái đất...”

Koutarou không còn chống đối việc trở thành bề tôi của Theia như khi mới gặp nhau. Theia đã cứu cậu nhiều lần nên cậu hiểu đằng sau tấm mặt nạ ương bướng kia, cô thực ra rất cô đơn và dịu dàng. Cả Koutarou lẫn Theia đều đã trưởng thành, và mối quan hệ giữa họ đã có sự thay đổi lớn.

Nên việc có trở thành thuộc hạ của Theia cũng chẳng mấy vấn đề đối với Koutarou. Chỉ là do tính bướng bỉnh của bản thân nên cậu không dám nói ngoài mặt thôi.

Lý do chính mà cậu vẫn chưa muốn làm điều đó là cậu hiểu hoàn cảnh của Kiriha. Nếu Koutarou trở thành thuộc hạ của Theia, cán cân quyền lực trong phòng 106 sẽ nghiêng về một phía. Và nếu Theia giành chiến thắng, mọi thứ sẽ phát triển theo hướng mà Kiriha đã lo sợ. Cậu phải tránh nó dù thế nào chăng nữa.

Còn một chuyện nữa làm nản lòng Koutarou, đó là điều sẽ xảy ra nếu cậu trở thành người của Theia. Theia rồi sẽ trở về Forthorthe và như thế thì một thuộc hạ như cậu sẽ phải hộ tống theo cô. Nếu cậu rời trái đất, cậu không còn là người địa cầu nữa mà là một cư dân của Forthorthe. Koutarou gắn bó với cuộc sống hiện giờ của mình nên không dễ để đưa ra quyết định.

Cậu không ghét cái ý tưởng trở thành thuộc cấp của Theia. Cậu cũng hiểu sự gian khổ của cô trước những kẻ địch. Nhưng cậu không thể để Kiriha thua

bây giờ được. Cuộc sống ở trái đất cũng níu kéo lấy cậu. Những suy nghĩ ấy cứ xoáy trong đầu Koutarou, và nhanh chóng, não cậu quá tải.

“Ahhh~ Mình chịu thua!!”

Đã đến giới hạn, Koutarou thôi không nghĩ nữa. Cũng không đến mức cậu phải quyết định ngay như Ruth đã nói.

(Dù sao thì mình cảm thấy có thứ gì đó không ổn...)

Đó là điều mà Koutarou kết luận được khi tiến về phòng CLB.

Dù có trở thành thuộc hạ hay không, dù quyết định của cậu là thế nào, cậu muốn ít nhất có một lý do chính đáng nữa. Giờ đây, cán cân trong đầu Koutarou đang cân bằng giữa hai bên là Kiriha và Theia. Nếu có một lý do đủ khiến cậu nghiêng về một phía thì sẽ dễ dàng cho việc ra quyết định của cậu.

“Đan len, đan len.”

Koutarou dừng lại một chỗ và lắc đầu sốc lại bản thân. Từ giờ cậu sẽ tham gia hoạt động CLB nên không thể cứ tiếp tục lo lắng chuyện này mãi được.

“Mình không muốn vì bộ mặt đưa đám của mình mà khiến Sakuraba-senpai phải lo nghĩ.”

Sau khi đã định thần lại, Koutarou bắt đầu bước đi tiếp. Và ngay khi ấy, cậu có cảm giác đang bị theo dõi. Đó là một ánh nhìn khiến cậu cảm giác lạnh sống lưng.

“Cái gì?”

Koutarou nhìn xung quanh coi có ai đang lờm cậu không, nhưng chẳng có ai cả. Dù khu vực quanh tòa nhà CLB thoáng đãng nên nếu có ai đó quanh đây thì cậu sẽ nhận ra liền. Nhưng Koutarou không có thấy một ai.

“... Mình quá lo lắng rồi sao?”

Koutarou cho rằng đó chỉ là sự tưởng tượng của cậu nên đi vào tòa nhà.

Harumi dường như hạnh phúc mặc dù ánh mắt tỏ ra lo âu khi nhận được bản thảo.

“Cảm ơn, Satomi-kun.”

Cô sau đó bắt đầu lật các trang của bản thảo. Với Koutarou, có vẻ như cô đang tỏ ra khá thích thú.

“Satomi-kun, có hơi đột ngột, nhưng giờ chúng ta có thể luyện tập lời thoại luôn không?”

“Sakuraba-senpai, em hiểu chị đang phấn khởi nhưng chúng ta vẫn còn hoạt động CLB đó.”

“A, p-hải rồi, xin lỗi nhé, Satomi-kun.”

Khuôn mặt của Harumi chuyển đỏ khi Koutarou nói như thế. Cô nhanh chóng đóng bản thảo và nhặt chiếc kim đan len đặt trên bàn gần đó.

Hội đan len tính hoạt động CLB trong ngày hôm nay. Bên cạnh đó họ chỉ được nhận quyền sử dụng căn phòng CLB để làm chuyện đó. Koutarou cũng muốn luyện tập cho vở diễn nhưng chỉ chen ngang việc hoạt động của CLB sẽ gây ra rắc rối.

(Nếu chúng mình luyện tập bây giờ thì ngày mai sẽ gặp chuyện mất...)

Koutarou sau đó bắt đầu di chuyển chiếc kim đan len và gọi với tới Harumi đang tỏ ra lúng túng.

“Em sẽ làm bạn diễn của chị mọi lúc mà chị muốn sau đó mà.”

“... Satomi-kun, bạn đúng là xấu xa mà.”

Harumi, vẫn còn đỏ mặt, lén nhìn Koutarou để xem xét thái độ của cậu và nhanh chóng trở lại với đồ đan trên tay cô.

“Thậm chí dù chị có nói thế thì việc chuẩn bị sẽ bắt đầu từ mai mà.”

“Mình biết, bạn đúng là chỉ giỏi bắt nạt...”

Harumi di chuyển con kim đan len với bộ mặt ửng đỏ. Sắc thái và âm điệu của Harumi tỏ ra không hài lòng, nhưng thực ra lại ngược lại. Sự thật là cô đang mong ngóng tình huống như thế này.

(Gần đây, mình có thể trò chuyện với Satomi-kun tốt hơn nhiều rồi...)

Harumi dừng lại trong một lúc để liếc trộm Koutarou lần nữa. Cậu ta đang vui vẻ di chuyển cây kim của mình, vẫn mỉm cười trong khi trò chuyện với Harumi.

Harumi cảm giác lạc lõng khi Koutarou chỉ đối xử cô như một đàn chị đáng kính. Nên với cô, thỉnh thoảng được Koutarou bắt nạt như thế là chuyện đáng mừng.

(Tất cả đều nhờ ơn Nijino-san cả... Nhưng đây vẫn chẳng là gì so với Theia-millis-san...)

Mối quan hệ lý tưởng mà cô muốn có với Koutarou là cái cách mà cậu đối xử với Theia vậy.

Họ không chút ngần ngại khi nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng có thể cãi nhau nhưng luôn luôn vui vẻ và náo nhiệt.

Cách chân thành nhất thể hiện sự trân trọng một ai đó không phải là đối xử với họ như là một nàng công chúa hay là một vị khách hàng. Đó là việc không ngần ngại mà phô diễn những điểm tốt lẫn xấu của mình cho người kia. Đó là cách mà Harumi cảm nhận.

Đó là tại sao Harumi cảm thấy ghen tị với Theia, người duy nhất ngoài Kenji mà Koutarou mở lòng.

(Mình muốn bọn mình sẽ như thế một ngày nào đó... một ngày không xa...)

Khuôn mặt của Harumi đột nhiên rực đỏ. Cô trở nên xấu hổ khi hình dung về tương lai lý tưởng giữa mình và Koutarou. Sau đó cô nhanh chóng đưa chiếc kim đan lên, cố gắng loại bỏ sự xấu hổ đó.

“Phải rồi, về chuyện ngày mai.”

“Kyaaa!?”

Khi Koutarou nói với Harumi, cô hét lên vì giật mình.

“Sao thế, senpai?”

“K-hông có chi, không có gì đâu.”

Khuôn mặt đang lác nguầy nguậy của cô trở nên đỏ hơn nữa. Nó gần như đỏ chót như màu quả cà chua hay như trái táo rồi.

“Thật sao? Dù gì thì mai-”

Koutarou không thực sự để ý đến điều đó mà tiếp tục nói. Trong khi đó, Harumi tuyệt vọng cố bình tĩnh lại. Bởi thế mà chiếc kim trong tay cô còn di chuyển nhanh hơn nữa.

“Chị đã chuẩn bị cho ngày mai chưa?”

“Ồ-n mà, đây là lần đầu mình ăn giáng sinh như thế nên mình vẫn chưa quyết được nên bận bộ đồ nào nhưng những chuyện khác đã xong hết rồi.”

“Ra là thế. Em cũng vậy. Dù khá là khó khăn trong việc kiểm thử hợp với thị hiếu của chị, senpai.”

“Mình chắc chắn sẽ không đến trễ vào ngày mai đâu.”

Phần 3

Koutarou đang giữ chiếc thẻ bài kim loại bằng các đầu ngón tay. Đó là thẻ bài mà cậu nhận được từ lúc đi công viên với Kiriha. Bản thân Koutarou không có nhiều cảm xúc với tấm thẻ, nhưng cậu biết Kiriha trân trọng kỉ niệm trong tấm thẻ này nên cậu không nỡ vứt đi.

“S-Satomi-kun, bạn có rảnh không?”

“Vâng.”

Khi Harumi gọi cậu, Koutarou kẹp chiếc thẻ vào giữa bản thảo và gấp nó lại. Hiện giờ, cậu đang dùng tấm thẻ để đánh dấu trang.

Do đã kết thúc hoạt động CLB được một lúc nên Koutarou và Harumi đã bắt đầu chuyển sang luyện tập cho vở diễn. Dù nói là vậy nhưng cả hai mới nhận được bản thảo được một hai ngày, nên gần như họ chỉ xem qua cảnh diễn và lời thoại của mình.

“Về phân cảnh cuối-”

“S-akuraba-senpai, chuyện gì vậy!? Chị bị đau ở đâu sao?”

Nhưng khi nhìn thấy gương mặt của Harumi, cậu bất ngờ đứng lên. Nước mắt đang chảy ra từ đôi mắt của Harumi.

“A, x-in lỗi, không phải đâu. Chỉ là cốt truyện hay quá nên nước mắt chợt trào ra thôi...”

Harumi mỉm cười với Koutarou khi gạt nước mắt của mình đi. Cốt truyện của kịch bản đã lay động và lấy đi nước mắt của Harumi.

Nhận ra mình đã hiểu nhầm, Koutarou thở phào nhẹ nhõm trong khi cười nhạt mà về chỗ ngồi. Cậu sau đó mở trang cuối của bản thảo.

(Chỉ ấy đúng là rất thích nó, không, chỉ là do chị ấy quá dịu dàng nên mới như vậy...)

Câu chuyện kết thúc với cảnh biệt ly giữa Blue Knight và Silver Princess. Phân cảnh này đã khiến Harumi xúc động và nước mắt không dừng rơi. Thấy thế, Koutarou cảm giác như thế mới hợp với cô.

“Minh xin lỗi vì tự dưng lại khóc...”

“Haha, không sao, chị chớ có lo. Thế chị thích phần nào truyện nhất?”

Koutarou muốn mình trình diễn một cách tốt nhất phần câu chuyện đã khiến Harumi rớt nước mắt. Nên cậu muốn xác nhận lại điều đó.

“Đó là...”

Harumi lật qua những trang sách trong khi vừa cười vừa gạt giũa nước mắt.

“Cảm xúc của Silver Princess được truyền đạt xuyên suốt câu chuyện.”

Cô đưa tay theo những dòng thoại của Silver Princess trong bản thảo. Ngón tay lướt theo con chữ và ánh mắt cô đều tỏ ra dịu dàng.

“Sự đau đớn và sốt ruột khi không thể tỏ lòng mình. Silver Princess muốn gửi tấm thân cô cho Blue Knight nhưng địa vị của cả hai đã cản đường khiến cô không thể giải bày tâm chân tình. Điều đó làm lay động mình...”

Harumi từ từ nhắm con mắt và đặt tay lên trước ngực mà nói.

“Nếu phải chọn thì mình sẽ chọn cảnh chia tay cuối cùng.”

“Em cũng nghĩ thế.”

Koutarou gật đầu khi cô đáp thế.

(Khó mà tin là Theia đã viết ra chính phân cảnh này...)

Tình yêu của Silver Princess và Blue Knight đã khép lại trước khi có thể nảy nở. Đây không chỉ là lời văn của Theia mà là một bút tích lịch sử.

Có sự khác biệt quá lớn giữa thân phận cả hai khi một người là nữ vương kế nhiệm, Silver Princess và một người là một hiệp sĩ bản địa Blue Knight. Dù cho Blue Knight đã lập bao nhiêu chiến công thì cũng không thể san lấp khoảng cách ấy. Nên nếu Blue Knight đột ngột nhận được địa vị cao thông qua hôn nhân, tầng lớp quý tộc vẫn chưa ổn định sau chiến tranh chắc chắn sẽ phản đối. Đó là một rủi ro quá lớn.

Trên hết, Forthorthe vẫn chưa cai trị toàn bộ hành tinh khi đó nên thậm chí dù không bị danh phận ngăn cản, thì việc kết hôn giữa hai người vẫn là điều không thể. Kết hôn là một trong những quân bài chính trị để đối phó với các quốc gia khác.

Bởi thế mà Blue Knight đã rời đi trước khi có vấn đề nảy sinh. Chuyện kể rằng đơn giản là anh trở lại quê nhà, nhưng cũng có giả thuyết từ các sử gia là anh đã bỏ đi vì lý do chính trị.

“Satomi-kun, nếu người mà bạn yêu là một người nằm ngoài tầm với, thì bạn sẽ làm gì?”

Harumi lau nước mắt lần nữa. Lần này, cuối cùng nước mắt cô cũng ngừng rơi.

“Em...”

Koutarou bắt đầu nghĩ.

(Nếu mình là Blue Knight và có cảm tình với Silver Princess...)

Tuy nhiên, đó là một cuộc sống hoàn toàn khác với cuộc sống thường ngày của cậu nên Koutarou gặp rắc rối khi hình dung ra nó.

“Em không biết. Em chắc là em không thể biết cho đến khi chuyện đó xảy ra trước mắt em... Tình yêu vượt qua danh phận à... em cũng muốn biết...”

Koutarou nghiêng đầu từ bên này sang bên kia. Cậu không thể hình dung ra cách mà Blue Knight đã cảm nhận.

(Có lẽ sẽ khá là phiền nếu mình không thể chỉ ít tìm ra được cách hình dung ra cảm xúc ấy trước khi diễn kịch...)

Koutarou trùng vai và cười gượng trước sự non nớt của mình.

“Ra là thế...”

Tuy nhiên, Harumi mỉm cười khi thấy cậu như thế.

(Mình thấy vui khi có cùng địa vị với Koutarou...)

Harumi hiểu rất rõ cảm xúc của Silver Princess. Nên cô nhẹ nhõm khi cả cô lẫn Koutarou chỉ là những học sinh cao trung bình thường.

“Còn chị thì sao, senpai?”

“Mình... mình nghĩ thật khó để có thể bày tỏ cảm xúc của mình.”

Harumi đã biết được câu trả lời của mình, nhưng giống với Silver Princess, cô cũng không thể bày tỏ với cậu.

(Nếu cả mình lẫn Theiamillis-san cùng tỏ tình với Satomi-kun cùng lúc, thì chắc chắn Koutarou sẽ chọn Theiamillis-san, mình đâu có cửa thắng...)

Harumi tự ti rằng mình không thể sánh được với Theia.

“Đúng là giống chị mà, Sakuraba-senpai.”

Koutarou mỉm cười khi cậu nghe câu trả lời từ Harumi. Đó là câu trả lời rất hợp với kiểu người then thùng và nhu mì như cô.

“Nhưng mình nghĩ như thế là không được.”

Tuy nhiên, khi cô so sánh bản thân với Silver Princess, Harumi cảm thấy mình không nên bỏ cuộc như vậy được.

(Mình không thể từ bỏ. Mình đâu ở trong hoàn cảnh như Silver Princess, người phải gặp vô số trở ngại...)

Cô không lo lắng về sự khác biệt địa vị, về việc phải cân nhắc đám quý tộc cũng nhưng quan hệ chính trị với các quốc gia khác. Thứ duy nhất chưa với tới Koutarou chỉ còn là cảm xúc của cô nữa mà thôi.

“Sakuraba-senpai...”

Nghe Harumi nói rằng việc không thể bày tỏ nỗi lòng sẽ chẳng đi được đến đâu khiến Koutarou không khỏi bất ngờ. Như cô đã nói, ý chí mạnh mẽ ngùn ngụt trong đôi mắt cô.

(Sakuraba-senpai đúng là mạnh mẽ thật... Chị ấy như là một nàng công chúa thực sự ấy...)

Thấy thế, một lần nữa Koutarou cảm thấy rằng quả không sai khi chọn cô làm nữ chính.

“Thế chị sẽ tỏ tình sao?”

“Phải. Hiện giờ thì chưa nhưng chắc chắn là có thể.”

Harumi nhìn thẳng vào mắt Koutarou và gật đầu.

(Dù mất bao nhiêu năm chẳng nữa, dù khoảng cách có xa xôi thế nào ngăn giữa chúng ta, một ngày nào đó mình sẽ...)

Một mong ước mạnh mẽ là sự khác biệt rõ ràng giữa cô gái trong tập bản thảo với Harumi.

Phần 4

Khi Koutarou đi xuống xe buýt, Harumi, người đã xuống trước, đón cậu với một nụ cười.

“Mình không nghĩ một hiệp sĩ bất cô công chúa của mình phải đợi là điều tốt đâu.”

“Chẳng phải là do điện hạ là người duy nhất có vé tháng.”

Ở thành phố Kitsushouharukaze, hành khách chỉ trả tiền khi xuống bến. Do đó nên nó làm Koutarou người thường chẳng mấy khi đi xe buýt, tốn chút thời gian, không như Harumi người dùng vé tháng để đi.

“Stopat.”

“Ý chị là sao chứ?”

“Fufufu.”

“Ahaha.”

Cả hai người cười với nhau khi sánh vai rời khỏi bến xe buýt. Đích đến của họ là đường mái vòm của khu mua sắm đang hiện ra trước mắt họ. Bối trời đang bắt đầu sẫm tối nên ánh sáng từ đó tỏa ra rất hào nhoáng.

Sau khi kết thúc hoạt động CLB và tập kịch, họ đã đi cùng nhau đến ga. Koutarou có công việc phát tờ rơi còn Harumi có thứ muốn mua ở khu mua sắm. Trong trường hợp của Harumi thì đây là con đường đi học về thường ngày của cô.

“Có vẻ tối nay trời sẽ lạnh đây... Công việc của bạn chắc sẽ vất vả rồi.”

Mặt trời vẫn còn đó, nhưng cơn gió thì lạnh buốt. Đã vào nửa cuối tháng 12, mùa đông giờ đã chính thức bắt đầu. Nên Harumi lo lắng cho Koutarou, người chuẩn bị phải làm việc một mình.

Cơ thể Harumi run nhẹ khi cô nhìn lên bầu trời. Mặt trời trong cơn lạnh giá của mùa trông trông có vẻ u sầu đối với cô.

“Hôm nay là ngày cuối rồi, sau đó thì em có thể xả lỏng.”

Tuy nhiên, Koutarou không hề có cảm giác như thế, thay vào đó, cậu sốc lại bản thân.

Hôm nay là ngày 23 tháng 12. Đây là ngày cuối cùng cậu phải đi phát tờ rơi, do hôm nay là ngày cuối cùng hiệu bánh mà cậu làm chấp nhận đặt làm bánh giáng sinh. Con lạnh có thể buốt giá như Harumi đã nói nhưng Koutarou trở nên có động lực hơn khi nghĩ rằng đây là ngày cuối cùng.

“Satomi-kun, làm ơn hãy lo lắng cho cơ thể bạn một chút đi.”

Harumi cười nhạt. Cô nửa ngạc nhiên nửa ấn tượng trước Koutarou.

(Satomi-kun lúc nào cũng vô lo như thế...)

Koutarou thường làm những chuyện đầy khinh suất, Harumi nhớ lại những lần như thế của cậu trong quá khứ.

(Trong hội thao trường, cậu ấy bế mình trong khi nhảy. Trong lễ hội VH thì tự dựng bắt mình đóng vai nữ chính...)

Harumi đã có nhiều kỉ niệm với Koutarou. Những kỉ niệm ấy lần lượt ùa về với cô.

“Cũng giống lúc chúng ta bị quân đảo chính bám đuôi. Dù em đã cố ra sức ngăn chàng lại, chàng vẫn cứ tiến bước. Và khi những ma thuật sĩ triệu hồi một con rồng, em đã cầu xin anh đừng có đến, nhưng cuối cùng anh vẫn tới...”

Trong khu rừng dọc theo biên giới, Koutarou đã ở lại phía sau để kim chân quân đảo chính để những người khác có thể chạy thoát. Khi những ma thuật sĩ triệu hồi một con thú kì lạ, cậu đã đứng hiên ngang trước nó không chút sợ sệt.

“Satomi-kun luôn liều- chờ đã, hơ?”

Đó là khi Harumi dừng lại.

“Khi chúng ta bị đuổi bởi quân phản loạn...? Rồng...?”

Harumi lúng túng trước những kí ức đang hiển hiện trong đầu mình. Dĩ nhiên, những chuyện như thế chưa từng xảy ra trong cuộc đời của cô.

(Không hay rồi. Mình đã quá nhập tâm vào nhân vật trong vở diễn...)

Những kí ức mà cô đang gọi lại tương tự với những phân cảnh trong ‘Silver Princess và Blue Knight’. Nên Harumi nhanh chóng cho rằng cô đã quá nhập nhân vật của mình.

“Fufu, fufufu.”

“Sao thế, Sakuraba-senpai?”

Koutarou tỏ ra bối rối khi thấy Harumi bất chợt cười. Harumi đáp lại cậu trong khi vẫn cười.

“C-hi là mình nhận ra rằng mình đang suy nghĩ như là một cô công chúa nên thấy lạ quá. Fufu, fufufu, dường như mình nhập tâm vào nhân vật hơi quá đà.”

“Nếu vì vở kịch thì em nghĩ mình chắc cũng nên thế.”

“Không được thế. Nếu mà cả hai ta đều như vậy thì sẽ kì lạ lắm. Fufu, fufufu.”

“Haha, đúng thế thật. Họ sẽ nghĩ chúng ta là cặp đôi kì quái đó. Hahaha.”

Koutarou và Harumi vui vẻ cười đùa và Harumi bắt đầu rào bước. Và khi đến được chỗ Koutarou, cả hai tiếp tục bước đi bên nhau.

“Phải rồi, Satomi-kun. Mình có nên giúp bạn việc làm thêm như hôm qua nữa không nhỉ?”

“Không có được đâu. Làm sao em có thể để một người có cảm giác như một nàng công chúa lại bản tay giúp đỡ được.”

“... Đồ keo kiệt, Satomi-kun.”

“Đúng như người nói, công chúa ạ.”

“Gừ.”

Trái ngược với không khí rạng rỡ giữa hai người, xung quanh họ trời đang chuyển tối.

Thực tế, một con dấu hình thanh kiếm đã xuất hiện lên trán của Harumi kể từ khi cô đi xuống xe buýt. Và giờ nó mập mờ biến mất.

Nếu trời sáng hơn chút, có lẽ Koutarou đã để ý đến nó, nhưng thực tế trời lại mờ mịt nên cậu đã bỏ lỡ nó.

Phần 5

“Hắt xì.”

Koutarou dừng việc phát tờ để hắt hơi. Giờ đã hơn tám giờ tối và khu mua sắm trở nên lạnh lẽo hơn. Koutarou cảm thấy ấm áp hơn khi còn ở bên Harumi.

“Chẳng biết việc từ chối chị ấy là ý kiến tốt không nữa...”

Koutarou lau mũi với khăn mùi xoa khi cậu tự hỏi.

Harumi đã đề nghị giúp cậu phát tờ rơi như ngày hôm qua, nhưng Koutarou đã từ chối và ép cô về nhà. Khi được cô giúp hôm qua, thì cũng chẳng còn mấy tờ rơi. Nhưng nếu hôm nay cô giúp thì phải làm từ đầu nên sẽ tốn nhiều thời gian hơn. Và do thể chất yếu của Harumi nên dĩ nhiên là Koutarou sẽ không bao giờ cho phép cô làm rồi.

“Nếu Sakuraba-senpai giúp em từ đầu như vậy thì em sẽ mắc nợ chị mất.”

“Sao bạn không coi đó như là cách mình trả ơn những điều mà bạn đã làm cho mình?”

“Không có được. Hơn nữa, chẳng phải chị cũng có công chuyện sao, senpai?”

“Bạn không thể làm cách nào đó được sao?”

“Không được. Mai là một ngày rất quan trọng.”

Harumi chống đối, nhưng khi nhắc đến vụ ngày mai, cô miễn cưỡng lùi bước. Sự chuẩn bị vào ngày mai cũng rất quan trọng.

“Senpai có vẻ khá năng động gần đây nhưng thế này có phần hơi thái quá...”

Koutarou bắt đầu phát tiếp tờ rơi. Thậm chí dù thế, con lạnh thấm vào cơ thể cậu ngày càng nhiều hơn. Hơi thở nhẹ nhõm của cậu khi tiễn Harumi về hóa thành sương trắng xóa.

“Ai mua bánh Noen không!? Hiệu bánh Harukaze, chúng tôi chấp nhận đặt bánh cho Giáng sinh! Hôm nay là ngày cuối nhận đặt hàng!”

Nhiệt độ ngày càng giảm, trong khi vẫn còn khá nhiều tờ rơi chưa phát. Công việc cuối năm của Koutarou có phần khắc nghiệt.

Khoảng một giờ sau, khi đồng hồ điểm con số 9, giọng của Sanae, hay chính xác hơn là sóng linh của cô vang khắp khu mua sắm.

“A, anh ấy kia! Thấy Koutarou rồi!”

Sanae cao giọng khi tìm thấy Koutarou. Sanae khá lành nghề trong việc tìm kiếm Koutarou, do cô luôn bám trên người cậu nên cô đặc biệt nhạy cảm với sóng linh của cậu.

“Đâu cơ?”

“Kia kia, dưới chiếc đèn.”

“A... Cái bộ đồ nực cười gì kia?”

Được Sanae dẫn đường, Theia đã tìm thấy Koutarou. Tuy nhiên, khi thấy cậu, cô cau mày lại.

“Điện hạ, đó là bộ đồ dựa theo đồ của Santa Claus, một nhân vật cổ tích chuyên tặng quà cho trẻ em vào khoảng thời gian này trong năm.”

“Ồ, ra cái bộ đồ sặc sỡ đó là bởi nó dựa theo trí tưởng tượng à?”

Ruth đang đứng bên Theia. Dường như cả hai đều hứng thú với bộ đồ Santa mà Koutarou đang mặc nên chăm chăm nhìn nó.

Và đằng sau họ là Yurika và Kiriha.

“Brrr, nhanh lên đi về nhà nào, chứ trời lạnh quá.”

Mũi của Yurika đang sụt sịt khi cô đang run vì lạnh. Mặc dù cô mặc nhiều đồ hơn những người khác, nhưng có vẻ lại là người chịu lạnh nhiều nhất.

“Fufu, Yurika, không phải cậu là người đã bảo chúng ta nên đi đến chỗ Koutarou sao?”

Kiriha thì trái ngược với Yurika, cô mặc ít áo nhưng lại không tỏ ra bị lạnh chút nào. Như thể cô vẫn đang trong phòng 106 vậy.

“Nhưng mình không có nghĩ nó lại lạnh như thế.”

“... Cô đúng là không biết chịu đựng gì cả.”

“Chịu đựng cũng chẳng làm ấm người lên được đâu.”

“Nhưng trông Koutarou vẫn ổn kìa.”

“Satomi-sama thì đầy sự can trường rồi.”

“Dù có nói thế thì đúng là trời không phải là không lạnh nên hãy nhanh chân lên thôi.”

Theo sự chỉ dẫn của Kiriha, những cư dân phòng 106 tiến tới chỗ Koutarou.

Thực tế thì cả năm cô gái đều lo lắng cho Koutarou phải làm việc trong thời tiết giá lạnh như thế này nên họ đến để coi cậu thế nào.

Lý do là do một tin nhắn mà Yurika nhận từ 9h khi họ đang xem thời sự. Trong đó, Harumi tỏ ra lo lắng về việc Koutarou đang làm việc ngoài trời lạnh. Cùng lúc thì tin tức đưa tin rằng hôm nay sẽ là ngày lạnh nhất ở Kitsushouharukaze trong năm nay. Bởi thế, các cô gái lo cho Koutarou nên đã đến đây.

“Ai mua bánh Noen không!? Hiệu bánh Harukaze, chúng tôi chấp nhận đặt bánh cho Giáng sinh! Hôm nay là ngày cuối nhận đặt hàng!”

Cùng lúc đó cậu cũng đang phát sắp xong với 6 tờ roi còn lại. Do cửa tiệm chỉ mở đến 10h đêm nên cậu tự tin rằng mình sẽ phát xong trước khi cửa hàng đóng cửa.

“Cảm ơn, xin hãy đặt bánh Giáng sinh của các bạn ở tiệm bánh Harukaze.”

Koutarou cao giọng khi cậu đưa một tờ roi cho một cặp đôi đi cùng một đứa bé. Đó là nhờ đứa trẻ thích thú với bộ đồ của Koutarou.

“Tạm biệt, Santa, nhớ cho con thật nhiều quà nhé!”

“Nếu cháu là bé ngoan, cháu muốn bao nhiêu cũng được. Gặp lại sau nhé.”

Đứa bé vẫy tay chào Koutarou khi nó rời đi. Koutarou nhanh chóng vẫy tay đáp lại, và khi đó, bố mẹ của đứa trẻ mỉm cười và cúi đầu chào trong dẫn đứa con của mình tiếp tục đi.

“Fufu, mình nhớ mình cũng từng như vậy.”

Koutarou nhìn vào cặp đôi và đứa trẻ của họ khi cả nhà đó bước đi.

Đứa bé cầm trên tay tờ roi mà Koutarou đã phát và nói với bố mẹ chúng điều gì đó. Cậu nhóc vẫn tin rằng Santa là có thật. Koutarou cảm thấy ấm áp khi nhìn cả gia đình kia làm cậu nhớ lại chuyện tương tự trước đây của mình.

“Ồ, không ngờ cậu cũng từng có những mặt dễ thương như thế đó.”

“Oát!? K-Kiriha-san!?”

Koutarou giật mình bởi Kiriha đột nhiên thì thầm vào tai cậu sau khi nghe cậu nói một mình.

“Không chỉ có Kiriha thôi đâu.”

“Ế?”

Khi cậu quay lại hướng phát ra giọng Sanae, cậu có thể thấy 5 cô gái: Kiriha, Sanae, Theia, Ruth và Yurika. Những thành viên phòng 106 đã tề tựu đông đủ ở đó.

“Chuyện gì đã mang mấy người ra đây hết vậy?”

“Chúng ta nghe trên TV rằng trời đêm nay sẽ trở lạnh nên đến coi ngui thế nào.”

Theia trả lời Koutarou. Cô chỉ tay vào đầu mũi Koutarou và chăm chăm nhìn cậu.

“Tôi á?”

“Hay là cậu không có muốn chúng tôi làm thế?”

Kiriha cười khi thấy cậu tỏ ra bất ngờ.

“Không, không có đúng đâu.”

Khi thấy nụ cười của cô, cậu nhận ra nó cũng chẳng phải chuyện bất ngờ gì cả.

Cậu đã trở nên thân thiết với Sanae kể từ sau ngừng chiến. Yurika có chút không đáng tin cậy nhưng cậu nghĩ có cô ở bên cũng khá là vui. Kiriha đã cho Koutarou thấy bản chất thật của mình, nên cả hai đã thân nhau từ đó. Họ thậm chí còn có thể gọi là những người bạn thân. Còn về Theia, cậu cảm thấy cô đã trưởng thành hơn nhiều so với hồi đầu gặp nhau. Nhờ thế mà quan hệ giữa họ đã phát triển. Và Ruth thì tin tưởng Koutarou đến mức đề nghị cậu cùng cô phục vụ Theia.

(Phải rồi, không cần phải ngạc nhiên rằng họ đến đón mình. Nhưng điều đó có nghĩa...)

Nhưng việc đó không phải điều bất ngờ lại có nghĩa cậu nhận ra những điều mới để bất ngờ hơn.

Cậu muốn Sanae tiếp tục ở trong phòng để cô có thể đợi bố mẹ mình. Nếu Kiriha thua thì chiến tranh sẽ bùng nổ và cậu muốn giúp cô tìm lấy người mà cô yêu. Cậu không ngại việc hợp tác với Theia để hoàn thành thử thách của cô. Và cậu không muốn phản bội lòng tin của Ruth. Còn với Yurika, cậu thường bị lay động bởi những biểu lộ thật thà thi thoảng của cô. Cô cũng trở nên nghiêm túc hơn và cô là người bạn chung của Koutarou và Harumi. Sở thích khác người của cô không phải lý do chính đáng để đuổi cô đi.

(Mình không còn cảm giác muốn đuổi ai trong số họ ra khỏi phòng 106...!)

Điều bất ngờ mới là cậu không còn chống đối lại những kẻ xâm lược của mình nữa.

Ban đầu thì Koutarou chống lại tất cả các cô nhưng trước khi tự nhận ra thì cậu đã bắt đầu có những cảm giác trái ngược. Cậu đã bắt đầu có cảm giác rằng muốn cuộc xâm lược của tất cả bọn họ đạt được thành công.

(Họ thậm chí còn xâm lược trái tim mình nữa sao...)

Hiện tại, nếu cuộc chiến này ngã ngũ, chiến tranh mà Kiriha lo sợ sẽ bùng phát. Với tư cách một công chúa, Theia muốn chiến thắng một cách công bằng. Ruth muốn cuộc chiến kéo dài để Theia có được một cuộc sống bình yên. Nếu những cuộc xâm lược kết thúc thì Sanae có thể sẽ cảm thấy cô độc. và cậu muốn Yurika được sống theo cách mà cô muốn.

Bởi những lý do khác nhau, Koutarou muốn cuộc chiến này được tiếp tục. Đó không chỉ bởi vì lợi ích của cậu, mà còn để bảo vệ mặt đất, và cũng như các cô nàng xâm lược kia.

(Đó cũng là lý do mình đang làm công việc này...)

Dù cậu ngần ngại về sự thay đổi của chính mình nhưng cậu không có nghĩ đó là điều sai trái. Đó là bởi những cô gái này đã đến đón cậu.

“1, 2, 3, 4, 5. Còn 5 tờ roi còn lại nè!”

“Vậy nếu chúng ta mỗi người một tờ là xong chứ gì.”

“V-ậy nhận lên về nhà thôi, Satomi-san! Ở ngoài này lạnh lắm!”

“Rồi, về nhà và bắt đầu buổi luyện tập của ngui nào!”

“Điện hạ, trước hết để anh Satomi được tắm và ăn tối đã.”

Và cậu tin cả 5 cô gái này cũng dần có cảm giác họ trở nên quan trọng đối với những người khác.

Sau khi đã kết thúc vụ phát tờ rơi, Sanae nhảy lên lưng Koutarou như thường lệ khi 6 người hướng về nhà.

“A, Koutarou, cơ thể anh lạnh quá!”

Và nhanh chóng sau đó, Sanae bắt ngờ mà thoát khỏi cậu.

“Thật sao?”

“Thật đó!! Cứ thế này thì anh sẽ cảm lạnh mất!”

Bởi thân nhiệt của Koutarou giảm dần khi làm việc nên cậu chỉ cảm giác rằng là đó là cơn lạnh từ bên ngoài. Nhưng Sanae có thể nói rõ tình trạng của cơ thể Koutarou thông qua linh lực, nên cô đã bắt ngờ trước cơn lạnh trong cậu.

“Ồn mà, anh tự tin vào tấm thân này lắm.”

“Im đi. Ít nhất thì anh hãy mặc thêm đồ vào chứ.”

Trong khi phàn nàn, Sanae đặt lòng bàn tay của mình vào lưng cậu. Cô định làm ấm cơ thể cậu bằng cách thao túng mạch máu giống như lúc cô mát xa cho cậu.

“Cái gì!?”

Khi Theia nghe Sanae nói vậy, cô túm lấy tay Koutarou và giữ lấy nó.

“T-hật sao! Đồ ngốc, nguoi làm gì mà để bị lạnh đến mức này chứ!?”

“Dĩ nhiên là làm việc rồi.”

“Ý ta không phải thế!?”

Theia lườm Koutarou và hà hơi vào tay cậu. Cô cố làm ấm Koutarou như cách Sanae làm.

“A...”

Nhìn Theia làm thế, Sanae dừng lại. Cô rời khỏi lưng cậu và nhìn vào lòng bàn tay cô và tỏ ra cô đơn.

(Mình ghen tị với Theia... Mình không thể làm như vậy được...)

Sanae chăm chăm vào đôi bàn mào ảo của mình. Bởi cô là một con ma không có cơ thể. Cô thường bám trên người Koutarou, nhưng thực tế cô lại không thể chạm trực tiếp vào cậu. Dù cô biết cảm giác khi linh thể của cô chạm vào cậu nhưng nó không có cùng cảm giác như việc chạm cậu trực tiếp.

“Thật là... Nguoi tính sao nếu bị cảm lạnh và không tập luyện được chứ hả!?”

“... Chỉ ít cô không thể lo cho tôi được sao?”

“Ta đang lo đây thôi. Nguoi có vai diễn quan trọng mà.”

“Đó là cô đang lo cho vở diễn đấy chứ!”

“Đừng lo. Nếu cậu có ốm thì mình sẽ chăm cậu cả đêm cho đến khi khỏe lại. May thay là mai ta vẫn được nghỉ, nên mình sẽ chăm cậu đầy đặn thắm và-”

“Đừng có mà nói dối với khuôn mặt tỉnh bơ như thế, Kiriha-san! Nếu cậu mà không dừng lại là tớ sẽ bắt cậu phải nghiêm túc đó!”

“Gần đây cậu lạnh lùng quá, Koutarou. Hải... Trước đây, phản ứng của cậu mãnh liệt hơn nhiều...”

“Dĩ nhiên! Tớ không có bị lừa bởi cậu nữa đâu!”

“Ruth, giúp ta nhanh lên! Lột đồ của Yurika và choàng lên cho Koutarou.”

“Tuân lệnh, thưa điện hạ.”

“Kyaaa!! Khôggggg!!”

Trong khi Sanae đang nhìn bàn tay mào đục của mình, Koutarou và bốn cô gái kia đang tạo một vụ hỗn loạn.

(Không chỉ Theia... những người khác cũng vậy...)

Chạm, túm và lắc.

Ai cũng có thể làm thế một cách tự nhiên nhưng Sanae lại không thể. Nếu cô cố chạm vào một ai đó, cô chỉ đi xuyên qua họ. Nếu cô nhập một ai đó, cô có thể nhận được cảm giác của chúng, nhưng người chạm lại không phải cô.

(Một con ma à... Mình đúng là một con ma mà...)

Sanae cuối cùng cũng nhớ rằng cô hoàn toàn khác biệt với những cô gái khác.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Lễ Giáng sinh

Phần 1

Thứ năm, ngày 24 tháng 12

Sau khi thay sang bộ đồ thể dục, Koutarou quay lại căn phòng của mình. Bên trong là Ruth cũng đã thay sang bộ đồ thể dục và đang chuẩn bị ra ngoài tập chạy.

“Hử, vậy cả hai ra ngoài tập chạy à.”

Ngoài những cô gái xâm lược khác, Shizuka cũng đang ở trong phòng. Cô đang uống trà mà Ruth mới rót hồi nãy, và nói với Koutarou và Ruth.

“Vâng. Theo Satomi-sama thì mình thiếu sức khỏe thể chất cần thiết.”

“Đúng thế. Nếu cậu muốn đấm hay đá thì chí ít cũng phải có lực trước đã.”

“Em sợ là mình không có khả năng.”

“Đừng có hạ thấp mình như thế. Mọi người bình thường đều như vậy mà.”

“Đúng đó. Nếu cậu tiếp tục cố gắng ắt sẽ thành công.”

Ruth tỏ ra xấu hổ vì sự thiếu hụt sức khỏe thể chất của mình trong khi Koutarou và Shizuka cố gắng động viên cô.

(Dù thế nào thì Ruth-san đã có đủ hết kiến thức rồi, và cậu ấy cũng rất mạnh mẽ dù không có vụ luyện tập này chẳng nữa...)

Do Shizuka đã biết về sức mạnh ẩn giấu của Ruth trước đây nên những lời động viên của cô không có chút nào dối trá. Sự thật thì cô còn thấy lạnh sống lưng khi nghĩ đến việc Ruth sau khi đã nâng cao thể chất.

“Koutarou, thế hôm nay người sẽ về lúc mấy giờ? Để ta xem có nên bắt đầu buổi tập luyện luôn không.”

“A, về chuyện đó thì hôm nay không có được.”

“Không có được? Tại sao? Người có việc khác sao?”

Bị cậu đáp là không thể tập được trong ngày hôm nay khiến Theia bị sốc. Vài tháng trước cô chắc chắn sẽ la mắng cậu nhưng giờ thì không còn nữa. Theia đã trưởng thành lên nhiều và cô hiểu người năng động như Koutarou sẽ không bỏ tập luyện nếu không có lý do.

“Ừ, có lẽ sẽ mất cả đêm đó.”

“Ra là thế...”

Sau khi nghe câu trả lời từ Koutarou, Theia trùng vai buồn rầu. Trong khi cảm thấy có lỗi với cô, Koutarou vẫn tiếp tục nói.

“Trong khi mọi người còn ở đây, có chuyện mà mình muốn nhờ vả tất cả.”

Lời tiếp theo của Koutarou là hướng tới cả 6 cô gái trong phòng.

“Được thôi, chuyện gì thế?”

Sanae trả lời ngay tắp lự khi lao về phía cậu. Cô không còn nghĩ tới việc từ chối cậu.

“Miễn là mình không bị chết rét là được.”

Ngoài nhiệt độ ra thì Yurika cũng muốn giúp Koutarou. Gần đây, cậu đã cung cấp thức ăn và giúp cô làm bài tập nên cô cũng muốn báo đáp lại cho cậu.

“Được thôi, nhưng cậu phải trả bằng thân xác cậu đấy, Koutarou.”

Kirihara mỉm cười vui vẻ như thường lệ, cô tận hưởng mọi thứ theo từng tiểu tiết. Lần này cũng vậy và cô đang nghĩ cách để có thể trêu chọc Koutarou.

“Mình thì ổn, dù sao thì mình cũng rảnh cả ngày.”

Thường thì Giáng sinh sẽ là khoảng thời gian ở bên gia đình nhưng do Shizuka đã mất cả bố lẫn mẹ nên cô rất phấn khởi trước lời đề nghị của Koutarou. Hơn ai hết, Shizuka hiểu sự cô đơn như thế nào khi đứng ngoài trong khi nhìn những người khác tiệc tùng.

“... Ừm...”

Theia không trả lời ngay. Thay vì cô lại đảo ánh mắt của mình từ Koutarou sang phía Ruth.

(Fufu.)

Ruth mỉm cười nhẹ nhàng và gật đầu khi cô thấy biểu lộ của Theia.

“Được rồi, để xem chuyện gì nào. Ta sẽ thông qua nó vì những nỗ lực của người gần đây.”

Theia cũng chỉ giả bộ là đang cố hạ mình nhưng Ruth, người hiểu cảm xúc thật cô, cố gắng nhin cười.

Cuối cùng thì Koutarou không giải thích cụ thể mà rời khỏi phòng cùng với Ruth.

“Có chuyện mà mình muốn nói nên mọi người có thể ghé qua CLB đàn len lúc bốn giờ được không?”

Đó là tất cả những gì mà Koutarou đã nói trước khi rời đi. Nên cả năm cô gái kia chỉ biết ngây người ra.

“Tên đó muốn nói chuyện gì vậy chứ?”

“Cậu cũng không biết sao, Mackenzie-kun?”

“Ừ, nó chỉ nói với mình là có chuyện cần nói và mình phải đến phòng CLB đàn len.”

Kenji cũng tương tự. Cậu ta đã gặp các cô gái trên đường tới trường, nhưng do cậu cũng không biết rõ chuyện nên cũng tỏ ra bối rối như họ.

Vậy là bốn cô nàng xâm lược gia, Shizuka và Kenji bước tới trường, tất cả đang suy nghĩ coi Koutarou tính nói chuyện gì.

“Ừ... mình chỉ mong là không bị lạnh thôi...”

“Chị không thể làm gì với đồng quần áo đó à?”

Yurika đang đi đằng sau đoàn người khi đang mặc đồng áo dày cộm. Bởi giờ là cuối tháng 12, mặt trời đã xuống sớm và nhiệt độ giảm nhanh chóng. Bởi thế mà Yurika đã mặc gần như toàn bộ quần áo mà cô có và nổi cộm lên. Trước bộ dạng thảm hại đó thì việc Sanae sùng cồ lên cũng là lẽ thường tình.

“Satomi-kun đang mưu tính chuyện gì mà thậm chí còn không nói với cả cậu, Mackenzie-kun.”

Do Kenji đang ở đây nên Kirihara đã giả làm một học sinh gương mẫu và mỉm cười. Tuy nhiên, nụ cười ấy là thật và cô đang thực sự muốn biết điều mà Koutarou đang dự tính.

“Chắc cũng chẳng có gì quan trọng. Hẳn ta không tỏ vẻ là có gì nghiêm trọng cả.”

“Không thể chắc được.”

Đáp lại lời Theia, Kenji lắc đầu.

“Do giờ là giảng sinh, nên mình cũng chẳng ngạc nhiên nếu hẳn gọi cả lũ tới để giới thiệu cô bạn gái của hẳn đâu.”

Kenji nhún vai và lắc đầu.

“Thật sao!? Cậu nghĩ là Satomi-kun có bạn gái á? Nè, mình không thể hình dung được chuyện đó đâu!”

Shizuka người yêu thích những cuộc nói chuyện như thế này nhảy vào với đôi mắt lấp lánh. Cùng lúc, cô bắt đầu ghép đôi Koutarou với một vài cô bạn gái trong lớp.

“Dù sao thì trước giờ tên đó cũng khá nổi tiếng mà.”

“Cái gì!? Thật sao!?”

“Ehhh!? Đùa sao!”

Toàn bộ các cô gái thốt lên ngạc nhiên cùng lúc khi họ nghe lời đánh giá không ngờ từ Kenji. Họ nhanh chóng quay quanh Kenji và yêu cầu cậu nói rõ hơn. Thậm chí, cả Sanae, người ngạc nhiên ra mặt nhất cũng quên mất rằng Kenji không thể thấy cô mà cũng làm điều tương tự. Kirika là người duy nhất tỏ ra điềm tĩnh.

“Coi nào, nói rõ ra đi!”

“Cậu nói thật sao, Mackenzie-kun!?”

“Ta không thể bỏ qua chuyện này được!”

“Nói mọi thứ xem không cần ngần ngại.”

“E, à ừ.”

Trong khi vị đám con gái ép buộc, Kenji chỉnh lại mắt kính và bắt đầu giải thích.

“Kou khá là ngốc nên thường không mấy nổi trội.”

“Đúng thế.”

“Nếu không phải thế mới là lạ đó.”

Mọi người đồng tình với nhận định của Kenji.

Koutarou không có nổi trội.

Toàn bộ đám con gái đều đồng ý với chuyện đó. Ở trường, cậu không có bị đám con gái trong lớp bao quanh và lúc nào cũng chơi với đám con trai.

“Mình không thể hình dung việc Satomi-kun thân với đám con gái được.”

“Mình nghĩ thay Matsudaira-san vào thì sẽ hợp hơn đó.”

“Giờ nghĩ lại thì Koutarou thường nói gì về việc có ác cảm với bốn mắt-kun mỗi mùa Tình nhân về mà.”

Và như họ nói, các cô gái trong lớp không bao giờ vây quanh Koutarou, mà luôn vây lấy Kenji. Luôn có các cô gái bám theo cậu ta. Cậu ta cũng có nhiều fan nữ bởi vẻ ngoài bắt mắt và cách hành xử cũng như khả năng có thể làm tốt mọi việc.

“Nhưng đó chỉ là bề nổi thôi.”

“Bề nổi sao?”

Kenji thờ dãi và tròng vai xuống. Cảm xúc phức tạp đang trào lên bên trong cậu.

“Thực tế là luôn có một số cô gái phải lòng hẳn ta. Và họ đều lại là những mẫu cô gái tuyệt vời mà mình trông cậy si!” {NTR :v}

Kenji siết chặt tay theo từng câu chữ. Như thể đó là tiếng linh hồn của cậu ta đang gào thét.

(Nói cách khác là câu hỏi về số lượng và chất lượng!)

Chính xác là Koutarou không có nổi tiếng nhưng những cô nàng mà Kenji thích lại đều phải lòng cậu. Những cô gái đó đều để ý thấy mặt tốt của Koutarou.

“Sự thật là những cô nàng tuyệt vời ấy lại đều hiểu rõ điểm tốt của Koutarou. Chẳng biết bao nhiêu lần, những lời tỏ tình của mình bị từ chối chỉ vì thằng

đó nữa!?”

Ví dụ gần đây nhất là Harumi. Kenji muốn được yêu và hẹn hò với kiểu người như Harumi. Nếu cô là bạn gái của cậu, cậu ta sẽ khoe khoang khoác lác với tất cả mọi người. Nhưng Harumi lại yêu Koutarou. Ai mà hiểu biết một chút đều có thể thấy thế.

(Mà, mọi người đều chọn thằng đó chắc cũng bởi do mình vẫn suy nghĩ ích kỉ như thế này...)

Kenji nhận ra đó là lỗi của chính cậu. Khi chọn một cô gái, cậu thường toan tính hay mặc cả trong đầu trước. Cậu không phải dạng người thẳng thừng như Koutarou. Mọi cô gái Kenji hứng thú đều nhận ra sự khác biệt mong manh đó, vậy nên mọi chuyện chẳng bao giờ được suôn sẻ.

(Mình chắc mình là loại cô hủ lạc hậu rồi... Cuối cùng, mình cũng chẳng thể thực sự chế nhạo tên đó được...)

Kenji thở dài lần nữa trong khi cười nhạt.

“Không phải một vài người trong số các cậu cũng hiểu ý mà mình muốn nói sao?”

Kenji kết thúc câu nói khi nhìn quanh một lượt. Gần đây, những cô gái trước mặt cậu đều trở nên thân thiết với Koutarou. Trực giác mách bảo cậu rằng, dù cho họ có yêu Koutarou hay không, họ chỉ ít cũng để ý mặt đó của Koutarou.

“Phải rồi. Để Koutarou làm bạn trai sẽ cảm giác thoải mái hơn là với Mackenzie-kun.”

Shizuka cười. Cô có thể hiểu phần lớn điều mà Kenji muốn truyền tải.

(Cậu ta không dính dáng với ai, dù có rất nhiều cô gái đang ở xung quanh cậu, Koutarou chắc chắn là một người thành thật và nghiêm túc...)

Thế nên Shizuka mới hay xuống phòng 106 chơi hàng ngày. Đó là bởi cô tin tưởng ở Koutarou.

“Đó là cách người đàn ông nên xử sự! Sự thiếu tin cậy là điều không thể tha thứ!”

Yurika đã lo lắng cho Harumi.

(Bởi kiểu người Koutarou là như thế nên mình mới an tâm gửi gắm Sakuraba-senpai cho cậu ta! Đầu thế tin tưởng mà phó mặc chị ấy cho một người suốt ngày có một cô gái mới ở bên mỗi ngày chứ!)

Cô sẽ gặp rắc rối nếu Koutarou quá nổi tiếng với đám con gái như Kenji vậy. Điều đó sẽ làm Harumi khổ tâm. Koutarou chỉ có thể hẹn hò với Harumi và Yurika thôi.

“Đúng là thế!”

Có đôi chút giận dữ, Sanae tặc lưỡi với Kenji. Do Kenji không thể thấy cô nên cậu ta không có để ý tới.

(Mình có tấm bùa này nên mình rõ nó hơn ai hết!)

Sanae có tấm bùa ‘An gia’ đang nắm trong tay. Miễn là nó còn trong tay cô, nó sẽ chứng thực giá trị của Koutarou.

“Đúng thế, Koutarou không phải là dạng đàn ông toan tính như người.”

Theia gật đầu như đó là một điều hiển nhiên.

(Đó là hiệp sĩ của ta. Những hiệp sĩ với những đức hạnh đầy mẫu mực. Nếu hấn ta không có như thế thì làm gì có chuyện ta trao cho hấn danh hiệu đó chứ!)

Theia không còn muốn Koutarou trở thành thuộc hạ để hoàn thành thử thách. Cô đang làm thế bởi vì lợi ích của chính cô.

“Có vẻ như mọi người đều hiểu nhì.”

Thấy lời đáp từ tất cả mọi người, Kiriha mỉm cười.

(Vây cuối cùng thì mọi người đều tin tưởng Koutarou. Cậu ta là một người đàn ông đủ đứng đắn khiến mình bội lộ bản chất thật cơ mà...)

Nếu Kiriha không có yêu một người khác, cô tin rằng có lẽ cô đã muốn được hẹn hò với Koutarou. Nên cô hiểu điều Kenji muốn ám chỉ, và cô cũng hình dung được các cô gái khác đang nghĩ gì.

“Thế nên mình mới không ngạc nhiên nếu hấn giới thiệu một cô bạn gái.”

“Chuyện đó là không thể nào.”

“Chuyện đó bất thành linh quá, Mackenzie-kun.”

“Ta không cho phép điều đó!”

“Không thể nào.”

“Fufu, đừng có mà giận mất khôn chứ, Mátudaira-san.”

Những cô gái hiểu điều Kenji muốn nói, nhưng cùng lúc họ từ chối nghe ý tưởng rằng có lẽ Koutarou đã có bạn gái. Họ không để ý thấy có chuyện như thế khi sống cùng cậu nên họ không có tin điều đó.

“Mấy cậu đâu có thể biết chắc được, biết đâu nó chỉ mới có bạn gái thì sao.”

“Cậu ta đâu có giống cậu, Mackenzie-kun.”

“Đúng đó.”

“Nếu có chuyện đó thì anh ấy đã nói với tui từ trước rồi.”

“Nếu đó là Ruth thì ta có thể bỏ qua cho hắn.”

“Mọi người, nếu cứ nói thế thì Matsudaira-san sẽ bị tổn thương đấy.”

Những cô gái bắt đầu nhận rằng, dù họ không tận mắt trông thấy cụ thể, nhưng có khá nhiều cô gái để mắt tới Koutarou.

Phần 2

Khi Theia mở phòng clb đàn len, một vài tiếng nổ vang lên. Bất ngờ trước tiếng vang, cô nhảy lùi lại.

“Kyaaaa!?”

Chỉ có một mình Yurika là la lên, còn những cô gái còn lại cùng Kenji ngó đầu vào trong phòng để coi có chuyện gì xảy ra.

“Chúc mừng Giáng sinh!”

Bên trong là Koutarou, Harumi và Ruth. Ngoài ra là những gương mặt quen thuộc khác đến từ clb kịch. Và trên tay họ là những pháo giấy mới được sử dụng.

“Coi nào, đừng có gây người ra thế chứ! Vào đi! Vào đi nào!”

Chưa kịp định hình là có chuyện gì, Theia và những người khác đã bị hội trưởng clb kịch kéo vào trong.

“Buổi tiệc khai màn của clb kịch & giáng sinh?”

Khi Theia đã bị kéo vào trong trong, cô thấy một biểu ngữ treo ở bức tường đằng sau, những vật trang trí treo khắp phòng và có một lượng lớn thức ăn đã được bày ra. Nhờ thế mà đám Theia cuối cùng cũng đã hiểu mọi chuyện.

“Oa, ra là tổ chức tiệc Giáng sinh à!”

“Ồ, tất cả đây sao...”

“Tuyệt quá! Cả đồ ăn thức ăn luôn nè!”

“Yurika-chan, em đang chảy nước dãi kìa.”

“Fufu, có vẻ chúng ta đã bị Satomi-kun dắt mũi rồi.”

Koutarou đã gọi đám Theia đến để cùng nhau ăn tiệc. Do là buổi tiệc đồng thời cho giáng sinh lẫn việc khai màn của clb kịch cho vở kịch được tổ chức trong năm tới, nên những người có liên quan đều được mời.

“Sao mấy người tới muộn thế?”

“Koutarou, mớ hỗn độn này là gì đây?”

Dù họ đã hiểu ra chuyện nhưng vẫn còn nhiều thứ mà họ hãy còn ngỡ ngàng, nên Theia đã hỏi Koutarou, người đang tiến tới chỗ cô với bộ đồ Santa.

“Điện hạ, bữa tiệc này là kế hoạch của hội trưởng clb kịch. Bọn em cũng không hề hay biết cho đến khi này. Người biết trước chỉ có những người tham

gia chuẩn bị như Satomi-sama và Harumi-sama thôi.”

Ruth, người cũng đang mặc trên người bộ đồ Santa đã trả lời Theia.

Hội trưởng CLB kịch đã lên kế hoạch cho bữa tiệc. Do đây là một bữa tiệc bất ngờ nên việc chuẩn bị đã tiến hành trong bí mật. Và do Koutarou là người kín miệng nên đã được chọn làm người giúp đỡ. Bởi chuẩn bị một mình có phần hơi cực nên Koutarou cũng lôi Harumi vào với cùng một lý do như trên. Vai trò của Koutarou là trang trí những cậu lại thiếu khiêu thủy nữ nên phải trông cậy vào Harumi. Vào ngày diễn ra sự kiện, cậu mới tới nhờ Ruth chuẩn bị thức ăn. Do cả hai người cùng nhau chạy bộ nên rất tiện trong việc lên kế hoạch.

Lý do mà phòng đan len được sử dụng để tổ chức tiệc là do phòng CLB kịch lại không đủ lớn. Nó chật đầy đạo cụ và cảnh trí cho vở diễn tiếp nên không còn chỗ trống để đặt bàn tiệc. Trong khi đó thì phòng đan len lại chỉ có hai người dùng nên có nhiều không gian hơn. Bởi thế nên mới cần sự hợp tác hội trưởng hội đan len là Harumi.

“Đúng thế. Hội trưởng chơi ác quá, chị chỉ cần nhắc một tiếng thôi mà.”

“Phải đó, mình đã lo đã có chuyện gì khi chị ấy bảo là có chuyện quan trọng cần thảo luận nữa cơ.”

Những thành viên CLB kịch bao lấy Ruth để tiếp lời cô. Họ chỉ mới biết sự thật sau khi vào phòng khi nãy, cũng như đám Theia vậy.

“Ra thế... Ai là người bảo Koutarou có chuyện quan trọng muốn nói đó nhỉ?”

Sau khi đã biết sự thật thì Shizuka toe toét quay sang cười với Kenji.

“Cậu đang nói chuyện gì vậy, bạn chủ nhà?”

“Chuyện là thế này, Satomi-kun à, Mackenzie-kun có nói-”

“Chờ đã! Chờ cái coi, Kasagi-san, đừng có nói!”

Shizuka tính nói kể tội Kenji thì bị cậu ta nhanh chóng chặn lại và kéo cô ra góc phòng.

“Kya! Mackenzie-kun là tên biến thái!”

“Đừng có làm tổn hại thanh danh của mình thế chứ!”

“C-ái gì cơ?”

Shizuka thốt lên một tiếng hờn hờ đến khi Kenji bắt đầu tỏ ra hoảng loạn. Không hiểu có chuyện gì, Koutarou chỉ ngậy ra nhìn họ và nghiêng đầu bối rối. Khi cậu làm thế, chiếc mũ Santa trên đầu cậu lắc lư một cách đầy hài hước. Nhân tiện thì quả cầu trắng trên chiếc mũ Santa mà Koutarou đang đội được làm bởi Harumi vào hai ngày trước. Nó chỉ cần nhồi len nên rất dễ làm.

“Ăn thôi-!”

Tuy nhiên, cậu định thần lại khi nghe thấy giọng Yurika.

“Này Yurika, chỉ ít cũng đợi sau khi nâng cốc chúc mừng chứ.”

“Huah?”

“Ha,... thôi thì cứ ăn đi.”

“Hừm.”

Koutarou cố dừng Yurika khi cô bắt đầu nhặt nhanh thức ăn trên bàn nhưng cậu nhanh chóng bỏ cuộc sau khi thấy bộ dạng thảm hại của cô nàng. Sanae xuất hiện và thúc vào đôi vai đang trũng xuống của cậu.

“Koutarou, vậy ra công việc làm thêm mới của anh là để-”

Khi Sanae nhắc đến cụm từ ‘công việc làm thêm mới’, Theia và Kiriha quay sang nhìn Koutarou.

“Phải, là vì vụ này đó. CLB kịch sẽ bao hết chi phí cho bữa tiệc, nhưng giờ họ gặp chút vấn đề về tiền nong.”

Koutarou đã làm thêm một công việc khác để kiếm tiền tổ chức bữa tiệc. Dù CLB kịch rồi sẽ trả hết chi phí nhưng nguồn kinh phí hiện tại lại không đủ. Do cậu cũng không thể dùng tiền mà bố mình gửi cho được nên Koutarou và hội trưởng CLB kịch đã bí mật đi làm thêm. Nhân tiện thì việc làm thêm của hội trưởng CLB kịch là giúp làm bánh trong tiệm bánh.

“Đó là lý do à...”

Theia chợt mỉm cười.

(Ra là vì bọn này...)

Đó không phải vì lợi ích của một cá nhân ai đó mà cho tất cả. Dù chỉ là một công việc ngoài giờ nhưng nó đủ khiến Theia cảm thấy hạnh phúc.

“Em cũng ngạc nhiên lắm.”

“Hmm...”

(Đúng như mình nghĩ, bằng mọi giá phải biến Koutarou thành hiệp sĩ của điện hạ mới được...)

Suy nghĩ ấy của Ruth càng được củng cố sau sự kiện ngày hôm nay.

“Ôi ôi, nếu cậu cần tiền thì chỉ cần ới cho mình một tiếng thôi mà.”

“Tớ đâu thể mượn tiền của bạn bè như thế được.”

“Satomi-kun ghét những mối quan hệ lợi dụng mà.”

Kiriha mỉm cười mà nói với Koutarou.

(Thế này càng khiến mình muốn chọc cậu ta thêm quá...)

Tuy nhiên, một sự thôi thúc đầy tình quái đang tràn đầy đôi mắt cô.

“Cảm ơn cậu đã giúp Satomi-kun. Cậu đúng là rất hứa hẹn mà.”

“Chị quá lời rồi, hội trưởng.”

Đó là lúc mà hội trưởng clb kịch trong bộ đồ Santa hướng tới chỗ họ.

Có đến 4 người hiện đang mặc trên người bộ đồ Santa, bao gồm Koutarou, hội trưởng clb kịch, Harumi và Ruth; bốn người đã giúp chuẩn bị bữa tiệc.

“Đây, Satomi-kun. Đồ uống này.”

“Cảm ơn, Sakuraba-senpai.”

“Đây, mỗi người mỗi cốc.”

Harumi đang mang theo một khay đựng những chiếc cốc đầy nước.

(Đầu tiên thì mình có hơi bất ngờ bởi cứ ngỡ là Satomi-kun sẽ mời mình hẹn hò... nhưng mình cảm thấy thế này còn vui hơn là đi theo đôi. Bạn có nghĩ vậy không, Nijino-san...?)

Sau khi đã trao hết đồ uống, Harumi quay sang nhìn cô bạn thân của mình, Yurika. Tuy nhiên, Yurika quá bận với việc giải quyết đồng đồ ăn trong miệng nên không để ý đến Harumi đang nhìn cô.

“Mọi người đã có hết đồ uống chưa? Chúng ta sẽ cạn chén!”

Hội trưởng clb kịch khởi xướng. Do cô là đạo diễn sân khấu, nên vai trò nâng cốc chúc mừng cũng thuộc về cô. Theo lời kêu gọi đó thì mọi người trong phòng nâng cốc.

“Koutarou, em muốn nước cam.”

“Rồi, rồi.”

Tuy nhiên, Koutarou lại đang giữ đến hai cốc nước, một nước táo và một nước cam.

“Vậy thì, trong sự cô đơn lẻ bóng trong những ngày cuối năm, hãy cố gắng vì thành công của vở diễn sắp tới! Chúc mừng Giáng sinh!”

“Chúc mừng Giáng sinh!”

Và thế là bữa tiệc giáng sinh của Koutarou và những người khác đã bắt đầu.

Phần 3

Sau một giờ ăn uống và nói chuyện, họ bắt đầu chơi game. Console (máy chơi game) thuộc quyền sở hữu cá nhân của hội trưởng clb kịch và một màn

hình TV lớn thuê riêng cho ngày hôm nay. Đây là một trong những thành quả lao động của Koutarou và cô nàng hội trưởng kia.

“Uuuuhh~ đau bụng quá, hết đi nổi luôn.”

Tuy nhiên, khi đó, Yurika bắt đầu phàn nàn về chiếc bụng của cô. Quá ham ăn mà quên cả trò chuyện trong suốt một giờ nên giờ cô đang bội thực.

“Đau bụng là do bởi đồ đông đồ chật ních của chị hay bởi cái tội tham ăn tục uống?”

Sanae chọc vào cái bụng đang căng phình ra của Yurika.

“Đau mà, đừng có mà chọc nó nữa.”

“Ra là ăn nhiều quá hả.”

Sanae tiếp tục chọc là bụng Yurika. Không tỏ ra mấy ngạc nhiên, cô chỉ đang tận hưởng nó mà thôi.

“Waaaah, đau bụng quá~”

“Đồ ngốc, sao không ăn ít thôi!”

“Dù cậu nói thế thì ai mà biết mấy món ngon sẽ bị ăn hết lúc nào không hay. Nếu không ăn hết một lượt thì ai mà biết mình còn có cơ hội ăn những thứ ngon như thế lần nữa hay không!”

“Chuyện đó quan trọng thế sao? Gừ...”

Sau khi đặt Yurika lên trường kỉ, Koutarou vò đầu. Cậu cảm giác như mình đang phải trông nom cô em gái vô dụng của mình vậy.

“Yurika, món nào ngon nhất?”

“Đều ngon hết, nhưng pizza là món ngon nhất. Có ba loại phô mát và nó như tan chảy trong mồm mình ấy.”

“Ra thế, Koutarou, đi ăn thôi!”

“Được rồi.”

Nếu chỉ mình Yurika thì ổn thôi nhưng Koutarou không thể bỏ qua việc cô ảnh hưởng tiêu cực đến những người khác. Sẽ là phiền phức nếu Sanae trở thành giống Yurika.

(Cuối năm thôi thì để nhờ ăn những món mình thích. Nhưng nếu cứ tiếp diễn sẽ ảnh hưởng xấu đến việc dạy dỗ Sanae mất...)

Dù số tiền tiêu cho bữa tiệc sẽ được hoàn lại cho cậu nhưng dường như chúng đã chui hết vào bụng Yurika ấy chứ.

“Yurika, tôi có chút béc~be~rin nè.”

“Cảm ơn Kiriha-san~ Nhưng bụng mình không còn chỗ nữa.”

“Ho~ bọn này sẽ nghiền nó thành vụn nhé Ho~”

“Nó sẽ dễ uống hơn dạng viên.”

“Nghiền ra thì đáng lắm, nên mình cũng không muốn đâu~”

(Y-Yurika...)

Koutarou mang Sanae đi cùng tới chỗ pizza mà Yurika đã nói tới, nhưng khi nghe cuộc nói chuyện của cô đằng sau lưng mà làm cậu thấy phát nản.

(Cuộc sống của cậu ta rồi sẽ ra sao đây...?)

Koutarou không khỏi lo âu về tương lai của cô.

“Koutarou.”

Khi Koutarou và Sanae đến được chỗ pizza kia thì Theia cũng xuất hiện.

“Hết chơi game rồi sao?”

“Ừ, ta thắng hết nên họ fl 1 ta ra.”

Theia cười ngượng khi cô nhìn về hướng chơi game. Có một đám đông bao quanh lấy TV và console. Giờ đây họ đang chơi game 4 người chơi chống lại lẫn nhau. Harumi, hội trưởng kịch và hai cô gái khác, không có ai chơi game giỏi cả nên xem xem nhau.

Theia, người lại khá rành về nó khi tham gia đã liên tiếp giành chiến thắng nên cuối cùng đã bị cả đám đuổi đi. Đáng ra người thắng sẽ được chơi tiếp nhưng dù sao cũng có giới hạn của nó.

“Nhẹ tay chút không được sao.”

“Ý người bảo ta phải giả bộ thua sao?”

Khi Koutarou nói rằng Theia chơi hơi quá tay, má cô phồng lên và cau mày khi nhìn lên cậu.

“Đó cũng đâu phải là những đối phương mà cô cần phải phô trương kỹ năng đâu, đúng chứ?”

“...”

Tuy nhiên, sau khi nghe lời tiếp theo của cậu, đôi má cô xẹp xuống lại như bình thường.

“Đúng là vậy, ta sẽ cẩn thận hơn vào lần tới.”

Theia mỉm cười và quay ra nhìn chỗ chơi game lần nữa.

(Ra là cô ấy chỉ có thể bày tỏ thái độ như thế khi ở trái đất à...)

Nhìn bộ dạng của cô, Koutarou chợt nhớ những lời mà Ruth đã nói.

Theia chỉ có thể sống như một cô gái băng tuổi khi còn ở lại trái đất. Đó là lý do mà Koutarou muốn giúp đỡ cô.

Và khi nhìn Theia như thế, cậu càng thực hiện mong ước đó.

“Điện hạ, Satomi-sama, hai người muốn ăn chút gì không?”

Đó là lúc Ruth xuất hiện và chia ra những đĩa đầy thức ăn. Ruth nhìn thẳng về phía Koutarou và Theia và mỉm cười dịu dàng.

“Cảm ơn, Ruth.”

“Không, đâu có gì đâu.”

“Koutarou, pizza.”

“Rõ rồi mà.”

Trong khi Theia lấy một chiếc đĩa từ tay phải của Ruth, chiếc đĩa từ tay trái của cô cũng bay về phía Koutarou. Đó là do linh lực của Sanae, và chiếc đĩa đáp xuống lòng bàn tay của Koutarou như dự tính của cô bé. Đó là hiện tượng huyền bí sẽ khiến người khác phát hoảng, nhưng may mắn là những người không hay biết về Sanae đã không nhìn thấy nó.

“Koutarou, ‘a’ nào.”

“A-”

Tiếp theo, Sanae điều khiển tay phải của Koutarou và đưa pizza từ trên đĩa lên miệng cậu. Điều còn lại mà Koutarou phải làm là há mồm ra.

“A, món này đúng là ngon tuyệt.”

“Chỉ ít đó cũng là ưu điểm khi nhờ có Yurika thử hết tất cả các món.”

Vị dày của pho mát và vị chua tự nhiên của cà chua lan tỏa khắp khoang miệng Koutarou, tạo nên một mùi vị đầy tinh tế. Nó thỏa mãn cả vị giác của cả Koutarou lẫn Sanae, người đang bám đằng sau Koutarou.

Trong khi Koutarou đang hài lòng nhai pizza, cậu để ý thấy Theia đang nhìn quanh phòng.

(Cô ta đang nhìn gì vậy?)

Tò mò, Koutarou nhìn theo hướng nhìn của cô, và như thể trả lời sự tò mò đó của cậu, Theia thì thầm.

“Mọi người dường như rất háng hái.”

Theia không nhìn căn phòng mà đang nhìn những người bên trong nó. Những thành viên CLB kịch và những người liên quan tới vở diễn. Những nụ cười và

giọng nói đầy phấn khích của họ vang rộn khắp căn phòng thường ngày yên tĩnh.

“Họ thân nhau và làm việc với nhau một cách xuất sắc.”

“Vâng. Nếu mọi chuyện cứ tiếp tục như thế, vở diễn tiếp theo chắc chắn sẽ thành công.”

Ruth, người đang mang chiếc khay đưa đồ, đáp lại Theia. Cô sau đó cũng tham gia quan sát khắp phòng cùng Theia.

“Nếu thế thì thật tuyệt nhưng vở diễn cũng khó ăn hơn trước nhiều.”

Vở kịch tiếp theo của họ hoàn toàn khác với lần trước. Nó là phần cao trào của câu chuyện nên độ khó cũng rất cách biệt. Do đó, Theia chỉ đoán chừng 50% cơ hội là nó sẽ thành công.

“Đồ ngốc.”

Koutarou đáp lại Theia bằng cách cốc đầu cô bằng chiếc đĩa giờ đã trống không của mình.

“Au! Ngươi đang làm gì thế, Koutarou! Sao ngươi dám đánh vào đầu một công chúa với cái đĩa-”

“Tinh thần phải như thế chứ.”

Koutarou lần nữa chạm nhẹ lên đầu Theia đang giận dữ.

“... Ế?”

“Cô là trưởng nhóm, nên cô phải tiếp tục tỏ ra nhiệt huyết như thế trước tất cả mọi người.”

“Koutarou...”

Theia cho rằng Koutarou chỉ đang bắt nạt cô, nên cô bất ngờ trước những lời kể tiếp của cậu làm cho sự tức giận của cô tan biến mất.

“Cô đã bắt đầu suy nghĩ cho những người xung quanh gần đây nhưng đồng thời, tôi lại thấy sự nhiệt huyết của cô lại giảm dần.”

Những game khi này là một minh họa tốt. Theia đã trưởng thành hơn khi biết cân nhắc tới những người xung quanh cô. Nhưng thi thoảng, sự cân nhắc là điều không cần thiết. Đây là những lúc như thế. Theia không phải đạo diễn sân khấu nhưng với tư cách là biên kịch, cô cũng trong vị thế phải thúc đẩy vở diễn. Những người như thế không được phép tỏ ra do dự. Thực tế, những diễn viên sẽ cảm thấy dễ dàng hơn nếu được làm dưới trướng của một người dứt khoát.

Đó là điều Koutarou nói dựa trên kinh nghiệm của chính cậu. Điều tệ hại nhất đối với cậu là huấn luyện viên của cậu tỏ ra bấn loạn và lo sợ ngay giữa trận đấu.

“Chẳng phải hành động sẽ tốt hơn là ngồi lo âu sao.”

“Nhưng...”

Nhưng dù cho cậu nói thế, biểu lộ của Theia cũng không đổi.

Theia đã cảm thấy lo âu gần đây. Cô không dám chắc là mình nên đứng trên những người khác. Cô không chắc cô có thể khiến họ tuân theo cô như Silver Princess từng làm. Cô đã luôn lo nghĩ về những điều đó. Những lo lắng mới được sinh ra khi Theia bắt đầu biết cân nhắc với những người khác.

“Đừng có lo. Mọi người sẽ theo cô, theo cách hiện giờ của cô.”

Koutarou điềm tĩnh nói trong khi dùng ánh mắt điểm chỉ những người xung quanh. Trước khi Theia nhận ra thì vô số ánh mắt đã đổ dồn về cô. Như Koutarou đã nói, mọi người giờ đang đặt kì vọng rất lớn vào cô.

“Mọi người đang... ta hiểu rồi...”

Sự lo lắng của Theia đã ăn sâu. Nhưng những điều mà Koutarou đã nói đã làm cô ngộ ra vài điều.

(Không quan trọng là mình có thể làm được hay không, sẽ có những lúc mà mình phải cương quyết à...)

Khi Theia nhận ra điều đó, sắc thái cũng như ánh mắt cô bừng sáng. Nụ cười cô chất chứa sự tự tin và thách thức. Đó là sự vẻ mặt của một người thủ lĩnh tài ba.

“Là nó, đó là điều mà chúng tôi cần.”

Thấy Theia như thế, Koutarou nở nụ cười nhẹ nhõm. Phong thái hiện giờ của cô là thứ mà cậu đã mong chờ.

“... Người đang nghĩ là mình đang nói chuyện với ai đó hả, Satomi Koutarou.”

“Với một công chúa điện hạ mà tôi không khỏi kính trọng.”

Koutarou trùng vai mà nói đùa. Cậu sau đó thưởng thức ăn đầy mồm. Mọi món đều quá ngon, không chỉ món pizza.

“Nếu người đã nói thế thì ta tin rằng người đã chuẩn bị hết rồi chứ.”

“Nói không có lực gì hết.”

Tuy nhiên, chiếc đĩa mới hết lại đặt trên đầu Theia lần nữa như thể nói với cô rằng chưa đủ sự công kích. Theia hiểu điều đó.

“Vậy hãy chuẩn bị đi, Satomi Koutarou! Ta sẽ cho người biết thế nào là địa ngục!”

Đó là lời tuyên bố táo bạo của Theia. Đó là một Theia cần thiết lúc này đây.

“Tuân lệnh, thưa công chúa.”

“Ta tin người không có một miệng hai lời.”

“Tôi hứa với cô, Theia. Tôi sẽ khiến vở diễn này thành công.”

Đó là câu trả lời không chút ngần ngại của Koutarou. Cậu đã dự định cùng Theia làm vở diễn trở nên thành công.

“Tốt rồi!”

Theia và Koutarou gật đầu với nhau. Theia sau đó cao giọng nói với tất cả mọi người trong phòng.

“Tất cả mọi người! Dù giá nào, chúng ta cũng phải khiến vở diễn lần này thành công! Hiểu chưa!?”

Giọng nói đầy sức mạnh của cô lan khắp căn phòng.

“Rõ!!!!”

Và thế là toàn bộ người trong phòng đáp lại Theia cùng một lượt.

Như Theia đã nói, mọi người ở đây có khả năng làm việc nhóm rất xuất sắc.

Phần 4

Koutarou và Harumi đang hướng ra cổng trường cùng nhau. Đồng hồ đã chỉ hơn 7h30 tối. Bữa tiệc với chủ xị là CLB kịch vẫn tiếp tục, nhưng cả hai người đã lần ra ngoài.

Lý do là bởi đến giờ về của Harumi. Cô có buổi kiểm tra cuối năm vào sáng mai nên hôm nay cô phải hạn chế ăn uống và phải nghỉ ngơi. Nên để phòng hồ, cô quyết định về nhà sớm.

Cuối cùng cô định về nhà bằng taxi. Do taxi sẽ đến đón trước cổng trường, Koutarou đã đề nghị tiễn cô. Dù cổng trường không cách xa là bao nhưng về đêm vẫn rất nguy hiểm.

“Satomi-kun, trời dần lạnh hơn rồi nhỉ?”

“Trời đã lạnh được lúc rồi, có lẽ tuyết sắp rơi.”

Đã đi qua cổng trường, cả hai ngược lên nhìn bầu trời đêm. Bởi do bầu trời đầy mây nên không có thấy bóng một vì sao nào cả. Nhiệt độ đang thấp nên có thể thấy hơi thở của họ.

Taxi vẫn chưa đến, và bến xe buýt trước cổng trường vắng tanh, và chỉ có một ánh đèn đường ở khu này. Nhìn thấy quang cảnh hiu quạnh như thế, Koutarou cảm thấy đã đúng khi đi cùng Harumi.

“Một giáng sinh trắng thì đúng là tuyệt.”

“Chị là một công chúa cơ mà, Sakuraba-senpai, chị không thể tạo nên tuyết sao?”

“Ahaha, Satomi-kun, đừng có đòi hỏi vô lý thế chứ.”

Nụ cười bật ra từ đôi môi Harumi.

“Nếu cậu còn cư xử như thế là mình biến cậu thành một con rồng đó, Satomi-kun.”

“Em không có muốn thế đâu.”

Koutarou bắt đầu cười theo cô.

“Nhưng dù sao thì đúng là lạnh thật.”

“Do khi nãy chúng ta đã nhiệt tình quá nên ra trời mới thấy lạnh hơn đó.”

Vừa khi nãy, cả hai bọn họ còn ở giữa bữa tiệc sôi nổi, Koutarou và Harumi cũng đã phấn khích hòa theo. Trái ngược với hoàn cảnh lúc này của cả hai.

“Nhiệt tình à. Em không tưởng tượng nổi chị như một tomboy đâu, Sakuraba-senpai.”

“Minh cũng vậy, giữ.”

Harumi đưa tay lên trước miệng và khúc khích cười. Tuy nhiên, cùng lúc cơ thể cô run nhẹ.

(Senpai đang thấy lạnh sao... Phải rồi!)

Thấy Harumi có vẻ lạnh, Koutarou nhớ đến thứ mà cậu đang mang theo.

“Em có thứ này, Sakuraba-senpai.”

Koutarou đưa tay vào túi và kéo thứ bên trong ra.

“Một chiếc mũ?”

“Cái này là của em. Em có cái khác dành cho chị.”

Koutarou vừa mới lôi chiếc mũ santa đỏ từ túi của mình. Đó là chiếc mũ mà cậu đã đội lúc bắt đầu bữa tiệc.

“Là cái gì thế?”

“Nó cũng chẳng phải là cái gì đặc biệt đâu.”

Koutarou nhanh chóng đội mũ lên đầu và lần này cậu thọc vào bên trong chiếc áo vét của mình. Bên trong đó là món quà chia tay mà cậu tính đưa cho Harumi.

“Ho Ho Ho.”

Nở nụ cười như một Santa, Koutarou kéo một gói quà sắc sỡ quấn ruy băng. Nó to nhưng một cuốn tạp chí truyện tranh nhưng lại rất nhẹ. Gói quà kêu sột soạt khi Koutarou tặng nó cho Harumi.

“Santa có quà cho bé gái ngoan nè.”

“Cho mình ư...”

Khi Harumi nhìn món quà, sắc mặt của cô bừng sáng lên.

“Là cho mình thật sao?”

“Hohoho, đúng rồi.”

Koutarou gật đầu đáp lại Harumi. Sau đó, cô nhận chiếc bọc bằng cả hai tay.

“Cảm ơn bạn nhiều.”

Harumi ôm gói quà vào ngực khi khẽ cúi đầu cảm ơn Koutarou và nở nụ cười rạng rỡ.

“Dù nói thế thì đây cũng không phải món quà mà em tự hào cho lắm.”

Nhưng Koutarou nhanh chóng bắt đầu gãi đầu xấu hổ. Do biết bên trong là thứ gì nên cậu mới tỏ ra như vậy.

“Minh mở luôn được không?”

Do Harumi hứng thú với món quà bên trong nên cô không để ý đến sự xấu hổ của Koutarou.

“Dĩ nhiên rồi. Nó để cho chị dùng luôn mà... Nhưng chỉ cho lúc này thôi.”

Chờ Koutarou gạt đầu, Harumi nhẹ nhàng gỡ ruy bông quấn quanh túi quà và nhìn vào bên trong.

“A, đây là...”

Sau khi đã xác nhận thứ bên trong, sắc mặt của Harumi còn bừng sáng hơn. Cô nhanh chóng kéo nó ra.

“Một chiếc khăn quàng cổ...”

Một chiếc khăn quàng cổ đan bằng tay kéo ra khỏi gói quà. Tuy nhiên, nó là hàng kém chất lượng. Do người đan không lành nghề nên nó không có phẳng và uốn cong nhiều chỗ.

“Satomi-kun, bạn nhớ sao...”

Tuy nhiên, Harumi không hề tỏ ra thất vọng, mà lại hạnh phúc mỉm cười khi kéo nó ra.

(Satomi-kun tặng nó cho mình...)

Đó là thành quả mà Koutarou đã đan từ mùa xuân, một chiếc khăn quàng cổ. Đó là tại sao phần đầu của nó khá là kém chất lượng.

“Em đã hơi lo lắng một chút do không chắc nó có đáng là một món quà hay không.”

Koutarou nhớ rằng Harumi từng nói cô thích phần đầu tiên của thành phẩm luyện tập của cậu. Bởi vì đó là phần đã thể hiện sự cố gắng của cậu hơn cả. Dù là thế nhưng cậu không dám chắc là cô sẽ vui khi nhận nó như là một món quà. Chẳng mấy ai lại thấy vui khi nhận chiếc khăn quàng cổ đan tay kém chất lượng như vậy.

“Không đúng đâu, mình rất vui mà. Cảm ơn bạn nhiều lắm.”

Tuy nhiên, Harumi lại là người nằm trong số chẳng mấy ai đó. Trên hết là sở thích về đan len, chiếc khăn quàng này còn chứa đựng đầy kỉ niệm từ mùa xuân trở về sau. Nên với Harumi, đây là một món quà mà cô muốn. Cô cũng hạnh phúc vì Koutarou đã nhớ cuộc trò chuyện giữa họ.

(Tặng mình món quà này...)

Đôi mắt Harumi bắt đầu ửng nước. Cô biết là Koutarou không có hàm ý đặc biệt nào đằng sau món quà nhưng cô vẫn hạnh phúc mà không kìm được việc mong chờ ý nghĩa nào đó từ nó.

“Nó nhìn có hợp với mình không?”

Harumi quấn chiếc khăn quanh cổ và mỉm cười với Koutarou. Cô xoay một vòng như đang nhảy múa khi khoe chiếc khăn đó.

“Chẳng hợp tí nào. Thẩm mĩ về khăn quàng cổ của chị kém quá.”

“Im đi. Một hiệp sĩ tâm thường mà dám ý kiến với một nàng công chúa sao?”

“Dù lời thoại đó đâu có trong kịch bản.”

“Ai cấm ứng khẩu đâu.”

Trời vẫn lạnh như thế, và càng lạnh hơn khi tiến về đêm.

Tuy nhiên, Harumi không còn cảm thấy con lạnh đó nữa rồi.

Phần 5

Một ánh đèn phát ra từ đằng xa. Do con đường này chạy thẳng và vắng vẻ nên nó rất rõ ràng và bắt lấy sự chú ý từ Koutarou.

“Có vẻ taxi đã đến rồi.”

“... Ế?”

“‘Ế’ là sao chứ, Sakuraba-senpai? Chẳng phải chị đã bắt nó để về sao?”

“À- phải nhỉ, mình xin lỗi.”

Harumi đã quá chú tâm vào chiếc khăn quàng mà quên khuấy về chiếc taxi.

(A, suýt nữa thì quên!)

Cùng lúc đó, Harumi chợt nhớ ra một điều nữa.

“Satomi-kun, mình cũng có một món quà dành cho bạn.”

Thường thì cô khó có thể nói ra chuyện này nhưng do chiếc khăn quàng kì dị kia đã tiếp sức cho cô nàng.

“Cho em sao?”

“Phải.”

“Nhưng em không phải bé ngoan đâu.”

“Mình không để ý đâu, và mình cũng chẳng phải là Santa.”

Harumi rúc rích cười khi đưa tay vào túi.

(Nhưng mình nghĩ bạn đã là một đứa trẻ cực kì ngoan rồi, Satomi-kun...)

Và khi nghĩ thế, Harumi lôi ra một thứ vải dài vừa mảnh khảnh.

“Là những chiếc kim đan len?”

“Phải, mình không biết là món quà như thế này có hợp để tặng một cậu con trai không.”

Harumi đã tính tặng kim đan len cho Koutarou. Những chiếc kim làm bằng tre và được bọc rất đẹp và quấn ruy băng. Khi cô ôm món quà trước ngực nhìn như thể cô đang ôm một bó hoa vậy.

“Đây, Satomi-ku-”

Khi Harumi chìa món quà cho Koutarou, cô bị một cảm giác kì lạ bao lấy.

(Hơ...? Chuyện như thế này từng xảy ra trước đây chưa nhỉ...?)

Đó là cảm giác mạnh mẽ như là déjà-vu. Harumi cảm giác như đây không phải lần đầu tiên mà cô tặng quà cho Koutarou.

“Có chuyện gì vậy, Sakuraba-senpai?”

Bối rối trước Harumi đột nhiên đứng hình, Koutarou gọi cô. Khi giọng cậu tới được tai cô, một khung cảnh xuất hiện trong tâm trí cô.

“Có chuyện gì sao, Alaia-sama?”

‘À, không có gì đâu.’

Đó là một cảnh nơi Koutarou đang mặc trên người bộ giáp xanh còn Harumi đang nắm trong tay thanh kiếm ánh bạc.

(Mình biết rồi, đây là một cảnh trong vở kịch...)

Harumi nhớ ra rằng cái cảnh đang hiện trong đầu cô là một đoạn của bản thảo. Do cô đã nhận được bản thảo nên cô đã dành thời gian để đọc nó. Đó là tại sao cô có cảm giác như déjà-vu.

“Không, không có gì đâu.”

Harumi khúc khích cười và chìa những chiếc kim cho Koutarou lần nữa.

“Mình chỉ nghĩ rằng đây giống như một cảnh trong kịch bản quá.”

“A, đúng thế thật.”

Koutarou gật đầu, thỏa mãn với câu trả lời mới nhận được. Cậu sau đó cúi người xuống trước Harumi. Cả hai người tỏ ra nghiêm túc.

Đó là cảnh khi Silver Princess trao tặng Blue Knight thanh Signaltin. Trong cảnh đó, Blue Knight và Silver Princess đã đối diện với nhau như thế này.

“Lord Bertorion. Từ nay trở đi, thanh kiếm này sẽ bảo vệ chàng. Dù cho bất kể kẻ địch hay bất kỳ thử thách nào chẳng nữa..”

“Vậy thì ta nguyện dùng cả tính mạng và thanh kiếm này để bảo vệ nàng, công chúa Alaia.”

Khi nói theo câu thoại trong kịch bản, Harumi trao những ‘thanh’ kim cho Koutarou. Đó là một phân cảnh kiệt tác chan chứa đầy cảm xúc mà họ không bao giờ có thể nói ra.

Tuy nhiên, sau khi Koutarou nhận những chiếc kim, cả hai người phì cười.

“Ahahahaha!”

“Wahahaha!”

“N-hư thế những chiếc kim tre này có thể bảo vệ được ai ấy! Ufufufu, ahahaha!”

“Ý-sao chứ, câu đó là của em mới phải, kukuku, wahahaha!”

Koutarou cong lưng lên mà cười khiến bàn chân cậu mất cân bằng. Harumi thì gập bụng xuống, có vẻ cô cười đến độ đau cả ruột. Cả hai cứ thế mà cười hết mình.

“Hahaha, Ha- Nhìn kìa, Sakuraba-senpai!”

“Ế?”

“Nhìn này, tuyết đã rơi rồi!”

Thứ ngăn tràng cười của họ là những bông tuyết rơi xuống từ bầu trời.

“A... thật đẹp...”

Harumi ngừng thở trước vẻ đẹp của những bông tuyết dường như đang nhảy múa giữa không trung. Cô đưa tay lên không khí đón lấy chúng.

Trong khi rõ ràng Harumi đang đắm mình trong những bông tuyết nhẹ nhàng rơi được chiếu sáng dưới ánh đèn đường, thì Koutarou lại không nhìn về phía chúng.

(Silver Princess à...)

Koutarou đang ngắm nhìn Harumi chơi đùa cùng những làn tuyết. Silver Princess chỉ là một vai diễn được giao cho cô nhưng khi cậu nhìn Harumi được làn tuyết bao bọc, cô nàng đã vượt qua cả vai diễn ấy mà lấp đầy trái tim Koutarou.

“Chúc mừng giáng sinh, Satomi-kun.”

Và khi thấy nụ cười của Harumi trao cho cậu khi cô quay lại, Koutarou cảm thấy có chút buồn khi cậu không phải là một Blue Knight thực sự.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha! ? Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Hỏa long đế và Ngân sắc công chúa

Phần 1

Chủ nhật, ngày 10 tháng giêng

“Lên nào, Yurika.”

Dưới ánh đèn sân khấu, thanh kiếm của Koutarou tỏa sáng rực rỡ. Nó là thanh kiếm báu Saguratin mà Theia đã cho Koutarou mượn cùng với bộ giáp mà cậu hiện đang mặc trên người. Cô đã nói với những diễn viên khác là nó chỉ là một mô hình được đặt hàng đặc biệt, nhưng thực tế đó là một thanh kiếm thật. Cũng phải nói thêm là nhờ lớp khiên do bộ giáp tạo nên đã bao lấy thanh kiếm nên không phải lo việc nó có chém phải ai đó.

“Còn lâu!”

Tuy nhiên, Yurika người phải sẽ làm đối thủ của Koutarou tỏ ra sợ hãi. Dù đã được trấn an rằng đã có lớp khiên từ bộ giáp bọc lấy thanh kiếm, Yurika cũng không thể thoải mái nổi trước ánh sáng phản ra từ nó.

(Mình sẽ bị chém mất! Satomi-san chắc chắn sẽ chém mình thành đôi!)

Yurika khóc trong bộ đồ to lớn mà cô đang mặc. Hiện giờ Yurika đang mặc trang phục diễn của một con rồng khổng lồ và sẽ đối đầu với Koutarou. Tên con rồng ấy là Fire Dragon Emperor, Alunaya. Nó là kẻ địch mạnh mẽ nhất mà Blue Knight sẽ phải đối mặt trong đoạn cao trào của vở diễn.

Khi thảo luận xem ai sẽ đóng vai này thì tên của Yurika chợt nảy ra như là một người quen với vai diễn động vật. Khi diễn vai đuôi ngựa, kỹ năng diễn xuất của cô quá thần thánh không người trần mắt thịt nào có thể đọ được. Yurika đã vui sướng khi nghĩ rằng đã đến lúc cô tỏa sáng, nhưng niềm vui ấy chẳng được mấy chốc tan biến khi bắt đầu bước vào luyện tập.

“Đừng có mà ích kỉ, Yurika! Còn nhiều người đang chờ để dùng sản diễn nữa đó!”

“Dù cậu có nói thế!”

Không chỉ thanh kiếm sắc bén mà cả Koutarou người đang cầm nó cũng tỏ ra như một hiệp sĩ gan góc. Buổi luyện tập với Theia của cậu trong kì nghỉ đông đầu chỉ có cái mặc.

“Mình chắc sẽ bị chém làm đôi mất!”

Yurika, vẫn rùng rùng nước mắt, tưởng tượng cảnh mình bị trảm đôi cùng bộ đồ. Nỗi sợ của Yurika thậm chí còn lớn hơn khi cô đã tham gia với Koutarou và Theia xem một bộ phim của Forthorthe để chuẩn bị cho vở diễn. Hiệp sĩ Forthorthe xuất hiện trong phim đã cắt kẻ địch làm hai. Tưởng tượng ấy nung chảy tâm chí của Yurika và khiến cô sợ hãi.

“Yurika, vua rồng kiểu gì lại đi cư xử thế hả!! Diễn coi nào!!”

“Uwaaah, bất khả thi! Ít ra thì cậu làm gì đó với thanh kiếm trước đi!”

“Không có được!”

“Không!!!!”

Theia giận giữ hét lên với Yurika từ dưới sân khấu, nhưng điều đó cũng chẳng thể làm nguôi cơn sợ của Yurika đi được. Fire Dragon Emperor, Alunaya lắc đầu và tháo chạy khỏi sân diễn.

(Nếu cô ta mà đang diễn một con rồng đang sợ hãi thì đúng là tuyệt vời nhưng...)

Thấy thế, sự ấn tượng đã lấn át sự kinh ngạc của Theia.

“Yurika-chan, em không được như vậy. Phải giả như đang cố hết sức mà đánh Satomi-kun chứ!”

“A, đánh Satomi-san?!”

Lời của hội trưởng kịch với tư cách đạo diễn sân khấu đã thay đổi suy nghĩ của Yurika.

(Phải rồi, mình chỉ cần đánh cậu ta trước khi cậu ấy kịp trở tay là được! Phải đánh bại cậu ấy trước khi bị chém làm đôi!!)

Nhờ những lời ấy mà Yurika đã lấy lại được hi vọng và vượt qua cơn sợ hãi bị chém đứt. Cô sẽ đánh bại Koutarou trước khi cậu có thể làm gì cô. Làm như vậy, cô không phải sợ sệt nữa.

“Gufufufu. *gào**gào*”

Thân hình đồ sộ của Fire Dragon Emperor tiến tới. Bước đi không còn uể oải như trước mà ra dáng đứng với cái tên Hòa long đế, Alunaya. Như thể mỗi bước chân ấy gây ra sự rung chuyển.

“A, Koutarou, có vẻ như Yurika có động lực rồi kìa.”

“Thế thì tốt quá.”

“Phải. Nhưng dường như nó có hơi khác với việc được thúc đẩy...”

“Mình phải đánh bại cậu ta, đánh bại Satomi-san! Như thế thì chẳng còn gì phải sợ nữa!”

Đôi mắt Yurika long sòng sọc và cô tiếp tục lải nhải. Bám vào tia hi vọng cuối cùng, Yurika hướng đầu Alunaya về phía trước và gào lên.

“Yurika fight! Yurika fight!”

Nhưng dĩ nhiên, đó đâu phải hi vọng, chính xác là trốn tránh thực tế hay gọi là tuyệt vọng cũng được; đơn giản nó là sự ảo tưởng.

Đây là buổi luyện tập đầu tiên cho vở diễn sau kì nghỉ đông kết thúc.

Mục tiêu là diễn toàn bộ các phân cảnh từ đầu cho đến hết. Quan trọng hơn việc xác nhận kĩ năng từng cá nhân diễn viên, việc kiểm tra xem nhóm nhân viên có thể theo kịp tiến trình vở diễn hay không mới quan trọng hơn. Có vô số thứ cần phải kiểm tra như: diễn xuất, cảnh trí, trang phục, hiệu ứng, ánh sáng...

“*gào* *gào*”

“Nijino-san, hãy cùng nhau cố gắng!”

“Cứ để em lo, Sakuraba-senpai- kyaaaaa!!”

“Này, đừng có mà chạy chứ, Yurika!!”

Bộ đồ Fire Dragon Emperor, Alunaya mà Yurika đang mặc là một trong những thứ quan trọng cần phải kiểm tra. Dù bên ngoài vẫn còn nhiều thứ đáng để bàn nhưng họ cần xác nhận xem công năng bên trong đã hoạt động chưa. Bởi vở diễn sẽ công chiếu vào cuối tháng này nên họ cần gấp rút hoàn thành những đồ liên quan tới máy móc.

“S-Satomi-san, cậu tính bỏ đời mình à!?”

“Dĩ nhiên, cảnh diễn nó thế mà.”

“Đã là kẻ phản diện thì chấp nhận số mệnh mà nhận vết chém đi.”

“Satomi, tiếp theo là cắt đuôi nha.”

“Đã rõ.”

Bên trong bộ đồ của Alunaya có thiết bị để tháo chiếc đuôi ra cho cảnh bị chém và giúp nó khắc lừa từ đường mòn. Thông qua các dây kéo, nó còn có thể bay lên không nữa. Tất cả những khả năng đó đều nhờ sự chăm kĩ và tài năng của đội đạo cụ những người đã lắp đặt khá khá các thiết bị khác nhau trong bộ đồ đó. Nó cũng thể hiện họ đã sôi nổi vì vở kịch này như thế nào.

“Hmm, ngoài tính nhát gan của Yurika ra thì các thiết bị có vẻ đều hoạt động tốt.”

“Tốt, Alunaya sẽ là đạo cụ đặc biệt tuyệt vời cho vở diễn.”

“Nghe nói là tổ đạo cụ đã dành vài đêm liền để hoàn thành nó đó.”

Thấy thiết bị đã hoạt động một cách trơn tru khi mà Koutarou chém đứt đuôi của bộ phục trang, Theia đứng dưới sàn diễn gật đầu hài lòng.

“Các người làm tốt lắm! Các người có được lời khen của ta, hãy lấy đó làm niềm tự hào!”

“Tuyệt quá, thành công rồi!!”

Tổ đạo cụ cũng đang nhìn lên sân khấu cạnh Theia ăn mừng. Đây là lúc mà thành quả của máu, mồ hôi và nước mắt của họ được đền đáp. Theia gật đầu một lần nữa. Sau đó, Ruth, người đứng gần bên, gọi cô.

“Có vẻ như sự chuẩn bị đang được tiến hành một cách suôn sẻ, thưa điện hạ.”

“Phải. Còn lại giờ đây là sự cố gắng của các diễn viên nữa thôi.”

Tính cả bộ đồ Alunaya thì công cuộc chuẩn bị đang tiến triển một cách thuận lợi. Đây là lần thứ hai các thành viên cùng tham gia một vở diễn, nên trang phục và cảnh trí đều đã có sẵn và việc kiểm tra ánh sáng cũng vẫn đang trôi chảy.

Nên như Theia đã nói, mọi chuyện còn lại chỉ nằm ở dàn diễn viên.

Phần 2

“T-hiệt là... đáng sợ quá~”

“Bạn làm tốt lắm, Nijino-san.”

Sau khi đã kết thúc phần của mình, Yurika run rẩy mà ôm lấy chân khi mà Harumi nhẹ nhàng ở bên an ủi cô. Nhìn như một con rồng khổng lồ đang làm nũng nằng công chúa, nhưng với nụ cười của Harumi, khung cảnh nên thơ một cách kì lạ.

“Gần đây khó mà có thể nói không với Sakuraba-senpai.”

Sau khi chụp bức hình của Harumi và Yurika, Shizuka bắt đầu nói với Koutarou đang đứng bên. Do câu chuyện đã đến đoạn cao trào của phần hai, vai của Shizuka cũng ít đất diễn dần do cô chỉ có đóng vai một nàng hầu. Nên Shizuka được giao thêm nhiệm vụ chụp ảnh hậu trường.

“Thật vậy sao?”

“Minh chắc cậu có thể nói rằng chị ấy đã quen hành xử như một công chúa... không, có lẽ chỉ là chị ấy đã quen với với diễn xuất trước mặt mọi người.”

“Ừ, mình cũng đồng tình rằng có vẻ như chị ấy đã quen với nó.”

Koutarou luôn luyện tập với Harumi nên cậu không thực sự nhận ra sự thay đổi trong Harumi. Do sự thay đổi ấy quá chậm rãi nên Koutarou đã không thể cảm thấy nó. Nhưng do Shizuka không gặp Harumi sau một thời gian nên cô đã chú ý đến sự khác biệt đó.

So với Harumi hồi đầu năm thì cô đã quen dần với việc ứng xử với người khác. Cô đã không còn dè dặt khi nói chuyện với người lạ, và thi thoảng cô thậm chí còn cười với họ. Rõ ràng kể từ khi cô quen với sân khấu, Harumi đã trưởng thành hơn nhiều.

“Này, Theia.”

“Gi cơ?”

“Sakuraba-senpai dạo này cũng đã hòa đồng hơn, chúng ta có nên trả vai Blue Knight lại cho Mackenzie không?”

Ban đầu, Koutarou phải nhận vai Blue Knight bởi vì Harumi không thể đóng cặp với một ai khác. Nhưng giờ Koutarou cảm thấy chẳng cần phải lo lắng chuyện đó nữa. Nên cậu gợi ý về việc trả lại vai diễn cho dàn diễn viên gốc, với Kenji đóng Blue Knight.

“Dĩ nhiên là không rồi, người đã đóng đạt vai diễn Blue Knight rồi!”

Tuy nhiên, Theia lắc đầu với biểu cảm ngỡ ngàng.

“Tại sao? Tên đó đóng tốt hơn mà.”

“Tại sao ư, thì...”

Theia không thể trả lời ngay nhưng câu trả lời đã nằm trong đầu cô rồi.

(Hiệp sĩ của ta chỉ có thể là người và Ruth...)

Cái suy nghĩ huấn luyện một hiệp sĩ khác ngoài Koutarou chưa bao giờ thoáng qua tâm trí Theia. Hiệp sĩ của cô chỉ có thể là Koutarou và Ruth mà thôi. Đó là một ý muốn chắc nịch của cô.

Những Theia đầu thế nói như thế được. Nếu cô nói, Koutarou sẽ phải trả lời cô, điều đó khiến cô sợ sệt. Nên ánh nhìn của Theia vô thức đưa về hướng Harumi, người đang ở đằng sau Koutarou.

“Điều đó có lẽ đúng nhưng giờ đã quá muộn rồi, Satomi-sama.”

Thấy chủ nhận mình gặp rắc rối, Ruth trả lời họ.

“Chúng ta đã bắt đầu quảng cáo. Và bên cạnh đó, nếu chúng ta đột ngột thay vai, em không nghĩ Mackenzie-sama sẽ đảm nhận được vai diễn Blue Knight trong khoảng thời gian ngắn còn lại đâu.”

Quảng cáo cho vở kịch đã được tiến hành. Trước đó, các tờ rơi đã được phát ở các khu vực xung quanh và dính trên bảng thông cáo. Dĩ nhiên, trên tờ rơi đã liệt kê danh sách dàn diễn viên. Nếu họ điều chỉnh nó bây giờ, họ sẽ phải chỉnh lại toàn bộ số tờ rơi.

Và do vở kịch sẽ công diễn vào cuối tháng này, Kenji sẽ chỉ còn có hai tuần để học hết phân cảnh của Blue Knight để theo kịp tiến độ.

Ruth đã đưa hai lý do để chứng minh rằng sự thay đổi này là không khả thi.

“Ra thế... thế mà mình tưởng được xả hơi rồi chứ...”

“Đừng có mà nghĩ lung tung và quay lên sân diễn coi! Cảnh tiếp là cảnh người đánh với mục sư và pháp sư hoàng gia đó!”

“Vâng vâng. Như người muốn, thưa công chúa.”

Koutarou nở nụ cười cay đắng và thư thái trôi lên sân khấu.

“‘Như người muốn, thưa công chúa’ à...”

“Em chỉ ước là những lời ấy không phải lời nói đùa ...”

Tuy nhiên, những cảm xúc mà cậu để lại cho cả hai chẳng có gì ngoài sự thư thái.

Phần 3

Giọng của Koutarou và những người khác lấp đầy phòng thể chất.

“Tên khốn, nhà ngươi tính phá hủy Forthorthe sao!?”

“Haha, chẳng phải quá rõ ràng rồi sao, sau cùng ta đang cướp lấy quốc gia này cơ mà.”

Buổi luyện tập đã đến cảnh cao trào, và Koutarou đang nói chuyện với tên mục sư, kẻ chủ mưu xấu xa.

Một cảm biến phức tạp được che giấu một cách khôn ngoan đã ghi lại nó và định dạng ba chiều trước khi truyền tín hiệu đi.

“Chết tiệt nhà ngươi, Blue Knight giả mạo.”

Người đang nhìn cảnh 3D ấy là đệ nhị công chúa của Forthorthe, Clan.

Cô đang lẩn trốn trong phòng dụng cụ bên cạnh nành thể chất trong khi chăm chăm nhìn chiếc vòng tay của mình, thứ tương tự với cái của Theia. Cảm biến phức tạp kia đã truyền hình 3D từ phòng thể chất về nó.

“Các tức điên hơn khi giờ hấn dám diễn người ấy chứ...”

Cái nhìn đầy sắc nhọn và u ám tập trung vào Koutarou. Cô tính phục hận Koutarou sau khi cậu dám can cuộc tấn công lúc trước của cô. Và những cảm xúc đó còn hơn cả với Theia. Clan tin rằng miễn là cô can được thử thách của Theia thì chẳng phải nhất thiết phải đánh bại cô ta, nhưng cô cảm giác rằng phải nhất quyết hạ được Koutarou dù bất cứ giá nào chẳng nữa.

Lòng kiêu hãnh của Clan cũng cao như Theia vậy, và như một thiếu nữ đến từ Forthorthe, cô cảm xúc cảm mạnh mẽ đối với Blue Knight. Vậy nên khi một thường dân của một hành tinh kém phát triển lại dám chỉ một thanh kiếm và hướng cô khi đang ăn mặc như Blue Knight, và tệ hơn là đã đánh bại cô, điều đó hoàn toàn không thể chấp nhận được.

“Nhưng mình không thể tìm ra được sơ hở nào cả. Tức quá đi!”

Nên Clan đang quan sát xem Koutarou để lộ sơ hở. Nhưng cô lại không thể thấy được thứ mà cô muốn. Đó là bởi Koutarou gần như chẳng bao giờ ở một mình cả, trong khi sơ hở mà cô muốn lại đòi hỏi rất nhiều điều kiện khắt khe.

Clan muốn Koutarou phải biết ai đã hạ được cậu, và khiến cậu hối hận vì dám sfida kiếm về hướng cô. Nên cô muốn đánh bại Koutarou sau khi đã lộ diện trước mặt cậu. Nếu cô không làm thế, vết thương của lòng kiêu hãnh của cô sẽ chẳng thể nào lành được.

Bởi thế mà thời điểm duy nhất mà cô có thể tấn công là khi Koutarou tách ra khỏi đám Theia và nơi ít người lui tới. Dĩ nhiên, tình huống như thế rất khó có thể xảy ra. Bởi vậy mà cho đến nay, Clan vẫn tiếp tục đợi chờ cơ hội.

“Hm?”

Đó là lúc mà Clan thấy Koutarou bước xuống sân khấu và tiến ra sau nhà thể chất một mình. Dựa theo đoạn hình thì có vẻ như họ đang tạm nghỉ trước khi vào cảnh cuối.

“Là nó, cơ hội tuyệt vời đưa hấn tới chỗ ta!”

Đằng sau đôi mắt kính của cô là ngọn lửa đang bùng cháy trong mắt cô.

Phía sau nhà thể chất khá là vắng vẻ và ở đó chỉ có mỗi mình Harumi. Nó là nơi mà Clan có thể lộ mặt trước Koutarou và sau đó đánh bại cậu.

“Cơ hội của mình cuối cùng cũng đến!”

Clan nhanh chóng kích hoạt chiếc vòng tay và tắt phần cảnh quay đang chiếu. Cô nhảy ra khỏi góc khuất của nhà dụng cụ và tiến tới hướng Koutarou. Bước chân cô nhẹ nhàng như là của một vũ nữ. Cô hứng hờn trước cơ hội trời ban.

“Chờ đây, Blue Knight giả mạo! Ta tới liền đây!”

Clan như một cô gái đang chạy tới chỗ người bạn trai đầu tiên trong bữa hẹn hò đầu tiên vậy.

Sau khi chạy được vài mét, cô giậm nhẹ lên đất. Và như thể cô mọc thêm đôi cánh, Clan bay lên bầu trời. Cô không tỏ ra chút bất ngờ nào mà tiếp tục bay lên cao. Tốc độ bây giờ còn cao hơn lúc cô chạy và thoáng chốc cô đã bay qua nóc nhà thể chất.

Đây là khả năng của một món đồ mới mà cô đã phát minh. Lá chắn bảo vệ mà Clan và Theia sử dụng dựa trên nguyên tắc điều khiển trọng lực để phản

những đòn tấn công bằng cách tạo ra lực đẩy từ nó. Do nó là điều khiển trọng lực nên cũng có thể điều chỉnh để giúp người dùng bay lên chứ không chỉ đơn thuần là một lá chắn phản đòn. Đó là cách mà Clan giờ đang sử dụng. Cô đã điều chỉnh lại chính là chắn của cô để có thể bay lên không trung.

Nói là vậy nhưng nó cũng có nhược điểm; mỗi khi cô bay, năng lượng dùng sẽ tăng đột biến, và khả năng phòng thủ của lá chắn sẽ giảm đáng kể. Giờ đây, khả năng phòng ngự của nó thậm chí còn chưa bằng một nửa so với trước đây. Nhưng Clan không thấy phiền hà gì cả. Do lớp lá chắn này không có hiệu quả với Koutarou trong lần chạm trán trước nên Clan tin rằng cô cần tính cơ động nhiều hơn. Thực tế thì những chuyển động trên không của cô rất ấn tượng khi cô kiêu diễm đôi tư thế và di chuyển như một nàng tiên chỉ có thể thấy trong movie hoặc anime. Cơ bản là một trời một vực với kiểu bay dùng dây kéo như Yurika rồi.

“Hắn ta đây rồi!”

Cùng lúc thấy Koutarou và Harumi, cô chạm nhẹ vào vòng tay. Khi làm thế, nhân dạng của cô hòa với bầu trời xanh và biến mất. Nó là một biện pháp đối phó khác dành cho Koutarou; bằng cách thiết lập cho ánh sáng xung quanh đi xuyên qua cơ thể, cô sẽ trở nên vô hình. Dù thích hay không, khi cô đang bay trên không sẽ rất nổi bật, nên trang bị này là cần thiết.

Và còn hơn thế, Clan rút ra một khẩu súng nòng dài với thiết kế máy móc từ trong lỗ thời-không. Đây là khẩu súng có cải tiến hơn nhiều so với bản cũ mà cô từng dùng trước đây. Do được dự tính sẽ dùng trên không khi không chạm đất, nó được làm nhỏ đi và được tăng cường sự chính xác. Đổi lại, số lượng đạn bắn ra sẽ giảm đi rất nhiều, nhưng khi cân nhắc hiệu năng thì nó là một thiết bị thích hợp nhất. Lần trước, bộ dạng của nó cồng kềnh nên cô mới không thể bắt kịp tốc độ của Koutarou.

“Chọi hắn thôi!”

Clan nắm lấy khẩu súng beam bằng hai tay và hướng nòng về phía Koutarou. Khi cô làm vậy, thước ngắm đồng bộ với vòng tay cô tự động ngắm. Dù việc bắn trên không khó có thể ổn định nhưng thước ngắm không hề rung chút nào. Sự chuẩn bị của Clan quả là hoàn hảo.

“Cho ta xem người có thể làm được được gì trong hoàn cảnh này nào, Blue Knight giả mạo!”

Nụ cười hiện trên môi của Clan khi cô nhấn cò.

Clan không định hạ Koutarou bằng đòn tấn công bất ngờ. Nếu Koutarou chết mà chẳng biết ai đã hạ mình thì cô cũng chẳng thể nào cảm thấy khá hơn được. Nên cô tính ngắm vào tay phải Koutarou để cậu không còn dùng được kiếm nữa.

(Làm sao mà người tránh nổi chứ! Nhận lấy nè, Blue Knight giả mạo!)

Một hạt kim loại nặng và nóng chảy bay ra khỏi nòng súng. Phát beam chứa hạt kim loại nặng ấy đã được nung nóng bởi điện từ nằm trong nòng súng, bay về phía Koutarou với tốc độ đáng sợ. Do được bắn từ vũ khí cầm tay nên không được nhanh bằng vũ khí từ phi thuyền, nhưng nhanh hơn nhiều so với một khẩu súng dùng thước ngắm. Khi đó, Clan đã tin rằng chiến thắng đã thuộc về cô.

Koutarou đang ngoảnh lưng lại với Clan mà nói chuyện với Harumi; cậu hoàn toàn không có chút đề phòng. Và còn bị bắn bởi Clan đang bay trên không và tàng hình. Trên hết, khoảng cách giữa họ là rất gần nên không thể nào mà phát súng có thể bắn hụt nổi. Koutarou cũng không tỏ ra dấu hiệu là đang kích hoạt lá chắn của bộ giáp.

Dù nhìn thế nào thì phát bắn của Clan đã có thể bắn xuyên tay phải Koutarou rồi. Và khi chuyện đó xảy ra, Koutarou không còn có thể vung kiếm được nữa. Sau đó, Clan có thể làm mọi chuyện mà cô muốn. Một hiệp sĩ không thể dùng kiếm chẳng thể nào chống lại nổi cô.

Tuy nhiên, một điều không ngờ tới đã xảy ra,

Chính xác là ngay trước khi phát beam chạm được Koutarou thì nó va phải một bức tường trắng và tan vỡ. Koutarou không gặp chút vết thương nào.

“Không thể nào!?”

Nhìn thấy phát súng bị chặn lại, cô nhanh chóng kiểm tra dữ liệu trên vòng tay của cô.

“Nó cũng không phải lá chắn trường đầy!? Vậy là cái gì mới được chứ!?”

Đầu tiên, Clan đã nghĩ rằng bộ giáp đã tự động phản ứng với phát beam mà bảo vệ Koutarou bằng trường đầy. Tuy nhiên, vòng tay của cô lại không hề phát hiện ra chút biến dạng không gian nào. Đó là không phải lá chắn được tạo bởi công nghệ Forthorthe.

“Và Blue Knight giả mạo thậm chí vẫn chưa để ý!? Vậy cái quái gì- Hả!?”

Sau khi nhìn vào dữ liệu, Clan nhìn ra sau Koutarou. Có một người đang đối diện với Koutarou, người không hay biết là mình đang bị nhắm bắn.

“Có lẽ nào-”

Con ón lạnh chạy dọc xương sống của Clan.

Harumi, người đang đối diện với Koutarou, đang chăm chăm nhìn cô. Như thể cô ta đã nhận ra Clan ở đó.

(Phải chăng Silver Princess giả mạo đã làm gì đó sao!?)

Clan và Harumi nhìn nhau. Đôi mắt Harumi tỏ ra điềm đạm và không chút nao núng. Đôi mắt cô tỏa ra một ý chí mạnh mẽ, như cái ấn hình thanh kiếm trên trán cô vậy. Nhìn vào đôi mắt ấy, trực giác mách bảo Clan rằng Harumi đã chặn đòn tấn công của cô. Đó là một kết luận hợp lý, và đó là điều duy nhất mà cô nghĩ tới khi nhìn vào mắt của Harumi.

“Không nhầm nữa. Cô gái kia, Silver Princess giả mạo đã-”

Cùng lúc khi Clan đi đến kết luận, Harumi giro tay phải của mình ra, đưa qua vai Koutarou và hướng lòng bàn tay về phía Clan.

“Tinh linh ánh sáng tụ tập về đây, trở thành một hơi nóng mê mụ, nhảy lên, khiêu vũ đi-”

“Cô ta phản công!? Và đây là!?”

Một quả cầu nhỏ xuất hiện trong lòng tay Harumi. Không nghi ngờ nữa, nó là một đòn đáp trả lại đòn tấn công của Clan. Quả cầu ánh sáng nhanh chóng đạt kích thước của quả tennis và phát sáng mạnh mẽ cùng hơn cùng với dấu ấn hình kiếm trên trán Harumi. Nhưng thứ làm cho Clan bất ngờ không phải là nó.

“Cổ ngữ của Forthorthe!? Cô ta là ai vậy!?”

Hệ thống tự động phiên dịch ngôn ngữ của vòng tay Clan đã dịch những lời của Harumi. Đó là ngôn ngữ đã không được dùng hàng ngàn năm, ngôn ngữ cổ đại của Forthorthe. Và Harumi đang dùng những từ ngữ đặc biệt chỉ được dùng bởi người có danh phận cao, tiến hành một nghi thức.

(Ngoài việc cô ta tính phản công ra thì việc đối đầu với người có thể dùng những từ khóa của cổ ngữ Forthorthe cũng đã quá nguy hiểm rồi!!)

Nhưng Clan không chỉ biết đứng sững người ra đó. Ngay khi nhận ra mình đang đối mặt với một người không rõ danh tính, cô quay đầu chạy trốn. Clan không ngu đến mức đi chạm trán với hai sinh thể không xác định cùng lúc.

“Chiếc màn rung-”

Khi cô làm thế, Harumi dừng niệm. Cùng lúc, quả cầu trắng trên tay Harumi biến mất. Thấy thế, Clan tỏ ra nhẹ nhõm.

(Cô ta thả mình đi...?)

Khi Clan chạy trốn khỏi Koutarou và Harumi với hết tốc lực, cô ngoái đầu lại vài lần. Cô cần xác nhận coi Harumi có đang đuổi theo hay không. Nên điều đó khiến Clan ngạc nhiên.

(Nhưng dù vậy thì chuyện gì đã xảy ra? Lá chắn, ngôn ngữ cổ đại... Không chỉ Blue Knight, cô Silver Princess kia cũng là tên giả mạo không xác định. Mình cần phải nghĩ ra biện pháp đối phó ngay...)

Clan từ bỏ sự nhẹ nhõm trong cô mà bắt đầu nghĩ cách để đối phó với kẻ địch mới.

Phần 4

Koutarou nhìn lên sau khi đã kiểm tra dòng thoại của mình, và vì lý do nào đó, cậu thấy Harumi đang chăm chăm nhìn và đưa tay hướng lên bầu trời. Dù khi Koutarou nhìn theo hướng đó, cậu chẳng thấy gì ngoài bầu trời mùa đông.

“... Chị đang làm gì thế, Sakuraba-senpai?”

“Ể?”

Bị tiếng gọi của Koutarou kéo lại thực tế, Harumi chớp mắt liên hồi.

“Dù bạn có hỏi thì mình cũng...”

Không hiểu điều bản thân cô đang làm, Harumi bần thần; thay vào đó, mặt cô đỏ ửng và cô nhanh chóng rút tay lại trước khi lục lọi kí ức xem chuyện gì đã xảy ra.

(Ừ, chúng mình quay lại phòng thẻ chat để soát lại lời thoại cho cảnh tiếp theo và giải lao một lúc... mình đang đọc bản thảo cùng với Koutarou... và sau đó... sau đó... hơ?)

Harumi nghiêng đầu. Điều cuối cùng mà cô nhớ là cô đang đọc lời thoại và tiếp theo là Koutarou hỏi cô đang làm gì. Cô đã hoàn toàn quên khuấy nguyên do mà cô đưa tay lên bầu trời.

“... Mình đang làm gì vậy ta?”

“Sao chị lại đi hỏi ngược lại em thế chứ, hahaha!”

Koutarou bất giác cười trước câu trả lời đầy lảm cẩm của Harumi. Khuôn mặt cô càng nhuộm đỏ hơn và cô bắt đầu tìm xem lời bào chữa cho hành xử kì lạ ấy.

“Là do vờ diễn! M-ình có hơi nhập tâm vào nhân vật gần đây!”

“Nhập tâm... M-à đúng là chị có thì thầm điều gì đó, kukuku.”

Koutarou tiếp tục cười đến mức nước mắt chảy ra từ khóe mắt cậu.

“Satomi-kun, bạn đúng là xấu tính mà! Mình đang nghiêm túc đó!”

Harumi phồng má như một đứa bé và giữ tay trên ngực mình trong khi ném cái nhìn đầy ngang ngạnh với Koutarou. Nhìn Silver Princess đáng ra thanh lịch và tao nhã hành động như thế, khiến cậu không thể kìm nổi tiếng cười.

“Wahahaha! Ahahahaha!!”

Koutarou làm rung kịch bản trên tay khi cu cậu cười. Tấm thẻ kim loại mà cậu dùng làm dấu cho sách phản quang mỗi lần rung như thế.

(K-hông ổn. Thế này hơi quá đà rồi.)

Nhưng nhận ra mình cười có hơi thái quá nên cậu nhắm mắt để nén cảm xúc lại.

“Mình chỉ đã quá chú tâm với trách nhiệm của mình nên hơi mệt mỏi thôi mà!!”

Tuy nhiên, câu bồi của Harumi dễ dàng phá đi con kìm nén ấy của Koutarou.

“Guanh!! S-enpai, trách nhiệm á...? C-hị nói y như một cô công chúa thật ấy! Wahahaha!”

“Gừ, Satomi-kun!”

Harumi tuyệt vọng cố làm dịu mọi chuyện nhưng mọi nỗ lực của cô chỉ tổ khiến Koutarou cười như phát điên.

“Kuku, kukuku, s-enpai, k-hông ngờ là chị có mặt hài hước đến thế, gufufufufu!”

“Làm ơn hãy quên mọi chuyện đi mà!”

Đầu óc của Harumi trở nên trống rỗng. Cô thực sự cảm thấy xấu hổ, và có phần cay đắng trước Koutarou.

Cô đã quên mất về những chuyện khác.

“Nếu bạn mà cứ cười nữa, thì dù là mình cũng sẽ giận đó!”

“L-àm ơn đi!! Chị hãy giận dữ coi nào!!”

“Này!!”

Tuy nhiên, có lẽ Harumi sẽ nhận ra nó khi cô lên giường ngủ vào tối nay.

Bao nhiêu thời gian mà cô đã đợi chờ cho khoảnh khắc này, là bấy nhiêu hạnh phúc khi thời điểm đó tới.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Hiệp sĩ lý tưởng

Phần 1

Chủ nhật, ngày 17 tháng giêng

“Satomi-kun, Satomi-kun.”

“Vâng?”

Koutarou quay lại nhìn Harumi thì ngón tay trắng nõn nà của cô đã lún vào má cậu.

“Fufu, dính rồi nha.”

“... Senpai, sao chị còn chơi mấy trò đùa con nít này thế?”

Với ngón tay của Harumi vẫn còn trên má, Koutarou cười trừ.

“Xin lỗi, chỉ là mình muốn thử nó thôi.”

Harumi cười và hơi nghiêng đầu trước khi nắm lấy viền váy rồi quay một vòng. Cô nhanh chóng leo lên thang dẫn tới sân khấu.

“Gừ...”

Bộ giáp của Koutarou vang lên khi cậu thở dài. Cậu gãi đầu trong khi nhìn theo Harumi. Không chỉ có Koutarou, rất nhiều người tham gia vở diễn cũng đang mỉm cười nhìn cô.

(Sakuraba-senpai đứng là gần đây cư xử như một nàng công chúa...)

Harumi gần đây tỏ ra năng động hơn. Buổi công diễn chỉ còn một tuần nữa và những người khác đang gấp rút chuẩn bị nhưng chỉ có Harumi là vẫn tỏ ra như bình thường. Trên hết là trong cách diễn của cô không có chút đoạn vấp nào đáng kể. Cái không khí nhẹ nhàng cô tạo ra giảm đi áp lực của mọi người xung quanh; thế là cô trở thành người tạo không khí cho dàn nhân viên.

“Theia, thế nhé, tôi cũng lên đây.”

Sau khi sóc lại bản thân, Koutarou gọi với Theia trước khi cậu nhảy lên cầu thang và đi theo Harumi.

“A, ừ...”

Sự chuẩn bị cho vở diễn đã diễn ra trôi chảy; diễn xuất của diễn viên, cảnh trí, ánh sáng và hiệu ứng đều đã ở giai đoạn cuối điều chỉnh cho vở diễn trong một tuần cuối. So với vở diễn năm ngoái, sự trôi chảy diễn ra mà không có bất trắc nào. Dù họ có lo sợ nhưng ai cũng đầy tự tin và đầy động lực.

“Cứ thế mà cố gắng lên...”

Tuy chỉ có Theia là tỏ ra u ám.

“Lord Bertorion. Từ nay trở đi, thanh kiếm này sẽ bảo vệ chàng. Dù cho bất kể kẻ địch hay bất kỳ thử thách nào chẳng nữa.”

Harumi đang diễn trước Koutarou, đang tặng thanh kiếm cho cậu. Giọng của cô điềm đạm và dịu dàng. Tuy nhiên, nỗi buồn đau đáu đằng sau những câu từ ấy vẫn hiển hiện rõ.

“Vậy thì ta nguyện dùng cả tính mạng và thanh kiếm này để bảo vệ nàng, công chúa Alaia.”

Koutarou, quỳ xuống và chấp nhận thanh kiếm và cảm xúc của cô/ Koutarou đã nhận ra cảm xúc mà Harumi gửi gắm trong thanh kiếm cũng như ngôn từ. Dù vậy cậu vẫn không trả lời, cậu không thể làm thế được.

“Hai người ấy thật là tuyệt vời...”

“Mình cũng muốn được trải nghiệm kiểu tình yêu như thế...”

Yurika và Shizuka, hai người đang cùng nhau nhìn lên sân khấu, thở dài. Yurika luôn luôn chìm đắm với những cuốn shoujo manga của cô còn Shizuka là người yêu thích những câu chuyện tình, nên cả hai đều tỏ ra ngưỡng mộ nó khi nhìn lên sân khấu.

Koutarou và Harumi hiện đang diễn cảnh Silver Princess trao cho Blue Knight, Lord Bertorion, thanh kiếm của mình, Signaltin, thứ đã truyền đời nhiều thế hệ hoàng gia. Với việc những cuộc chiến ngày càng trở nên nguy hiểm hơn, và mạng sống của Bertorion đã nhiều lần cận kề cái chết, Alaia không thể nào ngồi yên được và đã tặng chàng báu vật của hoàng gia, thánh kiếm, Signaltin.

Với Alaia, hành động này đồng nghĩa với việc nàng đang tỏ tình với Bertorion. Không quan trọng sức mạnh thanh kiếm đến mức nào, không quan trọng là Bertorion đang là chỉ huy của đội quân chính quy tái lập, việc tặng một báu vật hoàng gia cho một hiệp sĩ vô danh là điều chưa từng nghe tới. Vậy nên với hành động ấy đã bộc lộ cảm xúc chân thật của Alaia.

Nhưng dù vậy, cả hai đều không nói ra cảm xúc của mình. Đơn giản là họ không thể. Một nàng công chúa và một chàng hiệp sĩ; dù cho họ có đều là quý tộc, khoảng cách địa vị to lớn đã ngăn giữa cả hai. Đó là một tình yêu không giờ được bày tỏ và chấp nhận.

“Có vẻ chúng ta có thể xả hơi một chút rồi.”

Ruth mỉm cười trong khi nhìn lên sân khấu và thì thầm với Theia.

Trong vở diễn lần này có 3 đoạn cao trào, và đây là một trong số chúng. Do chất lượng của câu truyện dựa vào chất lượng của 3 đoạn cao trào, và may mắn và phân cảnh này đạt được mức vừa đủ. Đó là điều mà Ruth ám chỉ khi cô nói là họ có thể xả hơi.

“Đúng... là thế, nhưng...”

Tuy nhiên, dường như vẫn có điều gì đó không làm thỏa mãn được Theia. Cô nhìn lên sân diễn và tỏ ra buồn rầu.

“Có điều gì người không ưng sao?”

“Ừ...”

Khi Ruth hỏi, Theia bắt đầu thì thầm về cảm xúc phức tạp bên trong cô. Theia chỉ mới phát giác rằng bản thân cô cũng không có câu trả lời trước câu hỏi của Ruth.

“Đó là Blue Knight và Silver Princess... Hai người họ đã đóng quá đạt so với dân nghiệp dư rồi... nhưng... có điều gì đó...”

“Có điều gì đó không ổn sao?”

“...”

Theia gật đầu mà không nói lời nào. Cô không thể trả lời cho cái cảm xúc buồn phiền bên trong bộ ngực nhỏ bé của cô.

Vở diễn đang tiến tới hồi kết, Harumi đã nhập vai Silver Princess và Koutarou đã ra dáng Blue Knight theo cách mà Theia đã hình dung ra.

Nhưng khi cô nhìn Koutarou, Theia lại cảm thấy có điều gì đó thiếu thiếu. Cậu càng diễn đạt Blue Knight bao nhiêu thì cảm giác đó càng mạnh mẽ bấy nhiêu.

“Thật kì lạ. Hắn ta đang diễn rất tròn vai Blue Knight nhưng ta không thể cảm giác thỏa mãn.”

Khi Theia nôn nóng nói, cô nhìn Koutarou mà nghiêng đầu. Và mỗi khi cô căng não suy nghĩ thì mái tóc vàng của cô lại phấp phới giữa không trung.

“Điện hạ...”

Thấy Theia như thế, Ruth có chút ngạc nhiên trước khi nở nụ cười ra lần nữa. Đó là một biểu cảm giống của một người chị đang kiểm tra bài tập về nhà của cô em gái vậy. Ruth biết thứ cảm xúc mà Theia đang mang là gì.

“Điện hạ, phải chăng là bởi người ở trên kia là Blue Knight.”

“Là Blue Knight? Ý em là sao chứ?”

Lần này, Theia ngạc nhiên mà nhìn Ruth.

“Như em nói. Có thể người không thỏa mãn bởi người đang đứng trên sân khấu là Blue Knight, thưa điện hạ.”

“Nói vớ vẩn gì thế. Tại sao Blue Knight lại không thể đứng trên sân khấu để diễn vở kịch về Blue Knight cơ chứ!”

Theia chối bỏ những lời của Ruth và quay lại nhìn lên sân khấu. Biểu lộ của cô vẫn còn bị bóp méo bởi sự nôn nóng. Nhìn Theia như thế, Ruth phản đối từ đáy lòng.

(Không phải đâu, điện hạ. Người bất mãn là bởi người đang đứng trên sân khấu lại là Blue Knight...)

Đó là một mong muốn của chính Theia mà cô lại không để ý, như Ruth đã nói, do họ đã lớn lên bên nhau như hai chị em.

Theia ban đầu ngưỡng mộ Blue Knight bởi cô muốn một hiệp sĩ tráng lệ như anh đến giúp cô và mẹ mình. Người hiệp sĩ mạnh mẽ nhất mà Theia biết chính là Blue Knight, đó là tại sao cô muốn sự giúp đỡ ấy. Phán chiều nguyện vọng của cô, Theia đã viết nên một kịch bản nơi mà người hiệp sĩ mạnh nhất ấy có thể tỏa sáng.

Nhưng giờ đây, người hiệp sĩ mạnh mẽ nhất mà Theia có thể nghĩ tới lại là một người khác. Và như mong muốn của cô, người ấy mới là người đứng dưới ánh đèn sân khấu, nhưng Blue Knight lại đang ở đó thay vì. Đó là lý do Theia gặp vấn đề trong việc chấp nhận nó.

(Và một điều nữa... nữ chính cũng không phải là Silver Princess... phải không điện hạ?)

Hiệp sĩ lý tưởng là một người sẽ đứng bên cạnh và cùng Theia bảo vệ lấy người mẹ của cô, người đang phụng sự như một nữ hoàng. Và do người hiệp sĩ

lý tưởng ấy giờ đây lại đang đứng bên Silver Princess, làm sao mà Theia có thể chấp nhận cho được.

“Nói cách khác, điện hạ muốn được ở bên Satomi-sama và...”

“Em nói gì cơ?”

“Không, không có gì đâu.”

Nhưng Ruth đã không nói cho Theia câu trả lời mà cô đã kết luận được. Đó là câu trả lời mà Theia phải tự tay vurun tới. Nếu để một ai khác trả lời thay cô, câu trả lời ấy sẽ chẳng còn ý nghĩa nữa.

Phần 2

Ruth cố gắng thuyết phục Koutarou đứng về phía Theia. Dù tốt hay xấu thì hiện tại, Koutarou là nguồn động lực cho Theia.

“Satomi-sama, khăn của anh đây.”

“Cảm ơn, Ruth-san.”

Nên Ruth đã mang một chiếc khăn cho Koutarou để cậu lau mồ hôi như là một cách tiếp cận. Không nhận ra điều đó, Koutarou tỏ ra biết ơn trước sự quan tâm của cô và nhận lấy chiếc khăn.

“Và cho chị nữa, Harumi-sama.”

“Cảm ơn bạn.”

Cô cũng đồng thời mang một chiếc khăn khác cho Harumi. Dù cô muốn nói chuyện với Koutarou nhưng Ruth là kiểu con gái không quên để ý đến xung quanh.

“Đã bắt cậu phải quan tâm rồi, Ruth-san.”

“Đâu có gì đâu, là việc em nên làm mà.”

(Theia bị làm sao thế nhỉ...?)

Trong khi Ruth nói chuyện với Harumi, Koutarou nhìn về hướng Theia.

Theia ngồi trên một thùng giấy lớn ở góc phòng thể chất mà trùng vai và dùng đùi chân. Cô đang nhìn chăm chăm xuống đất.

Koutarou đã quen với việc Theia chạy tới chỗ mình mỗi khi cậu xuống sân khấu nên khi thấy hành xử không mong đợi ấy, cậu đã ngừng tay đang lau mồ hôi.

“Satomi-sama, anh có rảnh một chút không, em có chuyện muốn nói!”

Đó là lúc Ruth, người vừa nói chuyện với Harumi xong, đang cố bắt chuyện với Koutarou. Cô đã chờ nói chuyện với cậu từ lúc lâu rồi.

“Xin lỗi, chúng ta có thể nói sau được không? Có điều mình cần phải làm...”

Tuy nhiên, Koutarou đã từ chối cô và bước đi.

“A, c-hờ đã, Satomi-sama!”

Ruth muốn một chuyện quan trọng của cô với cậu. Đó là điều mà cô muốn nói ngay, nên Ruth đã cao giọng để cố dừng Koutarou lại.

“Chuyện này quan tr- A...”

Tuy nhiên, Ruth đã dừng ngang câu khi biết nơi mà Koutarou đang hướng tới.

“Satomi-sama... làm sao mà...”

Ruth đưa tay lên hông và thở dài. Dù cô đang ngạc nhiên hay hạnh phúc thì đó là những câu duy nhất thoát được khỏi miệng cô.

(Sao mà anh lại hiểu em đến vậy...)

Ruth đã giận dữ khi Koutarou lờ đi cuộc nói chuyện quan trọng với cô. Nhưng sự thật thì Koutarou đã nhận ra ý muốn của cô trước khi cô nài kịp nói ra.

“Thật là... thế nên vai diễn Blue Knight không đủ với anh mà...”

Cảm xúc ấm áp lấp đầy Ruth khi nhìn theo tấm lưng của Koutarou. Niềm vui sướng tràn ngập vào sâu thẳm trong lồng ngực cô. Dù cô có hơi giận trong khoảnh khắc, nhưng giờ cô đang vui sướng đến mức muốn nhảy cẫng lên.

Đó là bởi Koutarou đang hướng về chỗ Theia.

(Làm ơn hãy chăm sóc bệ hạ, Satomi-sama...)

Tuy nhiên, cô không thực sự ‘nhảy cẫng’ lên đâu. Làm sao cô có thể phá hoại giây phút quan trọng của chủ nhân của mình được. Nên Ruth ngậm chặt môi và nắm chặt bàn tay để cố gắng kìm lại sự sung sướng ấy.

“Này, cô làm gì mà thần người ra thế?”

Khi đã đến được chỗ Theia, Koutarou bất chợt túm lấy đôi má cô mà kéo giãn ra.

“E...?”

Ánh nhìn của Theia nhanh chóng hướng lên và cô nhận ra Koutarou.

“Cái gì, ta có làm gì đâu.”

“Nhưng mặt cô đâu có nói thế đâu.”

Nghe lời đáp của Theia, Koutarou bắt đầu tỏ ra lo lắng.

(Vụ này có vẻ căng rồi đây...)

Koutarou vẫn tiếp tục kéo má của Theia nhưng cô chẳng thêm phần nản. Như một đứa trẻ đang dỗi, cô quay mặt mình đi và tiếp tục nhìn xuống đất. Với sự kiêu hãnh cao hơn núi của mình, hành động ấy của cô đủ để Koutarou nhận ra sự bất ổn.

“Nó là mặt của ta, ta thích làm gì kệ ta.”

“Nói cho tôi biết đi, cô cứ cau có thế thì làm sao mà tôi hiểu được chứ.”

Koutarou từ kéo má chuyển sang ấn và xoa nó bằng lòng bàn tay của mình. Hành động của cậu không có ý nghĩa nào cả, cậu chỉ có cảm giác là sẽ tốt hơn nếu làm cho cô nằng nết.

“Ta chẳng có gì để nói với người cả. Dù tất cả chuyện này là do người gây ra nhưng rõ ràng là người cũng chẳng thể giải quyết được nó.”

“Hử? Ý cô là sao chứ?”

Nghe điều Theia nói, Koutarou dừng di chuyển tay và nhìn thẳng vào mắt cô.

(Ồi chết tiệt...)

Do Koutarou đang giữ mặt cô, Theia không thể quay mặt đi, nhưng ánh mắt cô thì đảo ra chỗ khác.

“Ta không muốn nói.”

“Nói đi mà, nếu mà cô không nói thì tôi cứ làm thế này đó.”

Do Theia không trả lời nên Koutarou tiếp tục đưa tay lần nữa. Đôi má mềm mại của Theia bị biến dạng trước sự nhào nắn của lòng bàn tay của Koutarou.

“Ta hiểu rồi, ta sẽ nói, nên dừng lại cái coi.”

“Tốt, cô hiểu thế là tốt.”

Do Koutarou quá lì lợm nên Theia cuối cùng cũng bỏ cuộc. Cô thở dài trước khi bắt đầu giải thích theo cách hiểu của bản thân cô.

“Chín tháng đã qua kể từ khi ta đến hành tinh này. Nhưng người vẫn không tỏ ra chút tôn trọng nào đối với ta dù chỉ một lần. Để mà nói thì người đối xử với Sakuraba Harumi giống một công chúa còn hơn cả ta.”

Để Theia hoàn thành thử thách, Koutarou cần phải thể trung thành với cô. Tuy nhiên, Koutarou không tỏ ra chút dấu hiệu cho chuyện đó. Và với Theia, Koutarou còn đối đãi Harumi như một công chúa còn hơn cả cô.

(Phải rồi, trong giảng sinh cô ta cũng lo lắng chuyện tương tự...)

Nghe cô nói, Koutarou nhớ ra những lo lắng của cô trong bữa tiệc giáng sinh. Khi đó, cô đã lo lắng rằng cô có xứng đứng bên trên người khác.

Tuy nhiên, sự lo lắng của cô lần này có vẻ khó nhằn hơn. Tuy nhiên, Koutarou không đủ thông minh để nhận ra điều đó. Nên bởi thế, có chút khác biệt trong nhận định giữa hai người. Do Koutarou khác với Ruth nên đó là chuyện không tránh được.

Dù thế, có vài điểm chung giữa cả hai. Nên Koutarou đã thành thật mà đáp lại.

“Không có đúng. Làm gì có chuyện tôi chưa từng tỏ ra tôn trọng cô. Chỉ là cô hiểu nhầm thôi.”

Koutarou nghiêng đầu. Theia nhìn lên nhưng ánh mắt cô vẫn ngập tràn sự nghi ngờ.

“Đừng có nói dối. Thậm chí người có hiểu người hiện đang làm gì không đó hả?”

“Tôi đang nghịch khuôn mặt của cô.”

“Và đó là cách người tỏ lòng thành kính với một công chúa!?”

Theia tức giận thốt lên. Nâng chiếc lông mày sắc nhọn của mình lên, cô nàng tỏ ra giận dữ. Nếu cậu đối xử cô như một công chúa thì Koutarou đã không nghịch khuôn mặt của Theia rồi. Đó là lý do mà Theia tin rằng Koutarou không có chút kính trọng nào đối với cô.

Và nó cũng chẳng phải chỉ có lần này. Tại trường, trong thành phố, ở phòng hay trên Blue Knight, Koutarou luôn đối xử rất lỗ mãng với cô. Và cậu cứ lặp lại những câu như ‘Đừng có mà coi tôi như là người hầu của cô’.

Nên khi Koutarou nói ‘Không có đúng’, chỉ tỏ tăng sự bất mãn của Theia mà thôi.

“Sau cùng thì công chúa Theiamillis ta đây có là gì với người đâu!!”

“Trong trường hợp đó thì... đúng là lỗi của tôi thật...”

Koutarou dừng tay lại.

“Ể...?”

Koutarou dễ dàng bỏ bàn tay ra khỏi mặt cầu Theia. Cậu sau đó ngồi xuống chiếc hộp như Theia.

“Này, Theia.”

“Cái gì?”

Theia đáp trả một cách tức tối và ngoảnh mặt đi chỗ khác. Cô vẫn chưa bình tĩnh lại.

“Do có vài lý do mà tôi không thể thể trung thành với cô cũng như trao căn phòng này cho cô ngay được... Nhưng không có chuyện là tôi không thừa nhận cô như là một công chúa đâu.”

“Đồ nói dối!! Đừng có mà nói ra mấy lời rõ ràng nguy hại đó đi!!”

Theia quay lại lườm Koutarou khi cô ném những lời ấy về phía cậu trước khi quay đi một lần nữa. Có vẻ như là cô không tin lời Koutarou nói.

“Người suốt ngày gọi ta là công chúa vô dụng rồi công chúa thảm hại!!”

“Đúng là lúc đầu tôi có cảm giác như vậy.”

Cuộc gặp gỡ lần đầu tiên của Koutarou và Theia thực sự rất là tệ hại. Theia chỉ nghĩ coi loài người trên trái đất là giống vượn người còn Koutarou tin rằng Theia là một tên alien ác độc muốn thôn tính cả hành tinh.

“Tôi đã nghĩ là không đời nào mình có thể thể trung thành với cô được.”

“Thấy chưa!”

Theia thốt lên và phồng mang trợn má.

Hành động ấy đã thể hiện ra sự thay đổi của cô, nhưng do đã mất đi sự lạnh lùng của mình nên Theia đã không nhận ra. Nếu là trước đây, cô có thể không ngại ngần mà lời vũ khí ra và thổi bay luôn căn nhà thể chất này.

“Nhưng sau một thời gian thì cô hành xử ngày càng ra dáng một công chúa.”

“Ể...”

Như quả bóng xì hơi, không khí trong má của cô biến mất.

“N-ói dối!”

Biểu lộ của Theia thay đổi liên tục khi cô liếc nhìn Koutarou từ bên cạnh. Nếu Ruth ở đây, có lẽ cô đã nhận ra sự lo lắng, sung sướng và mong đợi từ Theia rồi.

“Như là ta có thể tin ấy!”

“Tôi hiểu cô cảm thấy như thế nào. Bởi vì tôi cũng cảm thấy như vậy mà.”

Koutarou đặt khuỷu tay lên đầu gối và tựa đầu vào lòng bàn tay trước khi thở dài.

(Phải rồi. Nghĩ đến chuyện đó, chính mình vẫn không thể tin được...)

Ban đầu, Koutarou đã xác định là không bao giờ thể trung thành với Theia dù có chuyện gì chẳng nữa. Nhưng sự quyết tâm ấy đã bị lung lay sau 9 tháng họ ở bên nhau.

Đã trải qua biết bao lần cãi cọ, Koutarou đã có thể nhìn thấy những cảm xúc thực sự của cô. Giờ cậu đã biết đằng sau cái ý chí mạnh mẽ ấy là một cô gái dịu dàng và cô độc.

Nó không phải là điều duy nhất thay đổi trong cảm xúc của Koutarou. Khi Koutarou, Sanae và Kiriha gặp chuyện, Theia đều đã đến tương trợ, thậm chí là họ đã muốn đánh bại nhau khi lần đầu gặp mặt. Khi đó, cô còn tỏ ra miễn cưỡng nhưng giờ thì rõ ràng là cô nằng nặc thực sự lo lắng cho họ.

Bằng cách chấp nhận đối phương mà Theia cố gắng giành căn phòng 106 một cách quang minh chính đại như là một công chúa. Biết điều đó, Koutarou đã không còn từ chối việc cô thực sự là một nàng công chúa nữa. Sự thay đổi lớn lao trong con tim ấy chỉ có thể phát triển nhờ vào sự trưởng thành của cả hai.

“Theia, cô đã thay đổi rồi. Cô hoàn toàn khác với cái người mà tôi gặp vào mùa xuân. Trước khi tôi nhận ra thì cô đã không còn là một cô công chúa thảm bại hay là Tulip nữa rồi.”

“A...”

Đó là lần đầu tiên Theia nhận ra, đã lâu lắm rồi kể từ lần cuối Koutarou gọi cô là Tulip.

(Khi nào? Từ khi nào mà Koutarou bắt đầu gọi mình là Theia?)

Trái tim Theia bắt đầu rộn ràng và cô cố gọi nhớ lại những kí ức đã qua, xác nhận những lần Koutarou gọi cô là Theia.

Có thể là Koutarou đã bắt đầu nghĩ cô như là một công chúa kể từ lần đầu cậu ta gọi cô là Theia.

Mong ước dữ dội ấy khuấy động cảm xúc của cô, và mỗi khi cô nhớ lại những lần Koutarou gọi cô là Theia, trái tim cô lại đập nhanh hơn.

(Từ khi nào...?)

Sau một hồi thì cô đã chạm vào kí ức ấy.

(“Theia! Hãy ở tôi! Tôi là hiệp sĩ của cô, nhớ chứ!”)

Đó là trước khi vở diễn đầu tiên diễn ra khi mà Clan đã tấn công. Chúng là những từ Koutarou thốt ra khi Theia mất đi sự bình tĩnh của mình.

Kể từ ngày đó, Koutarou đã ngừng gọi cô là Tulip, mà thay vào đó cậu bắt đầu gọi cô là Theia.

(Phải rồi, khi đó mình cũng vậy!)

Điều đó cũng đúng đối với Theia. Kể từ ngày ấy, cô đã ngừng gọi Koutarou là dân thường.

Đó là bởi cô đã thừa nhận Koutarou là người xứng đáng làm thuộc hạ của cô. Đêm hôm đó, cô đã ghé thăm Koutarou khi cậu đang ngủ và tự ý phong cậu làm hiệp sĩ của cô và trao cho cậu thánh kiếm mà cô đã tự đặt tên lên nó, Saguratin.

(Thật ngu ngốc! Sao mình lại không nhận ra chuyện đó chứ!? Ngày đó chúng mình đã thừa nhận lẫn nhau!!)

Có nhiều thứ họ đã coi nhẹ đi bởi sự thiếu thốn kinh nghiệm. Do không ai trong số họ chịu nhượng bộ mỗi khi đối mặt nhau nên chỉ có một điều đã thay đổi sau khi họ thừa nhận nhau là cách xưng hô giữa cả hai. Bây giờ cũng y như vậy. Do khó để họ có thể nói thẳng mặt đối mặt nên Koutarou đang ngồi bên cạnh Theia.

“Nên nếu cô thực sự không muốn mối quan hệ hiện tại của chúng ta, thì tôi không ngại thay đổi cách giao thiệp giữa chúng ta đâu.”

“Thay đổi cách giao thiệp...?”

“Thì chẳng phải tôi luôn làm những chuyện khiếm nhã như thế này sao.”

Koutarou nhìn cô và kéo má Theia lần nữa.

(Phải rồi. Không như Sakuraba-senpai, người diễn vai công chúa, Theia là một người thật...)

Bởi cách gặp gỡ tệ hại lúc đầu nên đã sinh ra mối quan hệ lố lăng như thế này giữa cả hai. Nhưng trong thực tế, Theia là một người ngoại quốc, hay chính xác hơn là một alien, một công chúa nên cô nên được đối xử một cách nhã nhặn hơn. Hết lên hay chơi đùa với má cô không phải là những điều nên làm đối với một cô công chúa.

(Thế này thật khiếm nhã, ngu ngốc...)

Nhận thức được điều đó, Koutarou cuối cùng cũng hiểu ra khoảng cách địa vị to lớn đến nhường nào.

“Koutarou...”

Trong khi cô vẫn tròn mắt ngạc nhiên, Koutarou vẫn tiếp tục béo má cô. Thường thì Theia đã đẩy tay cậu ra và nói rằng cậu đang coi thường cô. Nhưng khi Koutarou hỏi cô rằng cô muốn cậu ngừng lại không thì ý tưởng đẩy tay cậu ra lại không mấy may mắn hiện hữu.

(Mối giao thiệp này sẽ chấm dứt sao...?)

Theia cảm thấy sự mất mát lớn lao. Chỉ khi này thôi, cô còn muốn Koutarou đối xử cô giống một công chúa hơn nhưng bây giờ cô đã nghĩ lại.

Trong đầu Theia, những kí ức về những ngày tháng cô dành ra để ở bên Koutarou chợt ùa về.

Cuộc chiến tay bo đã nổ ra khi Koutarou chôm mắt món ăn phụ bữa tối của cô. Buổi cày game đối kháng xuyên màn đêm bởi sự cứng đầu của cả hai. Trận đấu tennis cứ tiếp tục cho đến khi hai người đều mệt lử. Buổi luyện tập kéo dài không ngừng nghỉ, mặc cho những lời phàn nàn đến từ cả hai.

Họ đã va chạm nhau gần như toàn bộ cuộc sống hàng ngày. Tuy nhiên, khi người kia cần, người còn lại không ngần ngại đưa tay ra giúp đỡ. Nhưng kí ức không hồi kết tràn ngập bộ ngực nhỏ bé của Theia.

(Nếu Koutarou bắt đầu đối xử mình như một công chúa, những chuyện như thế cũng sẽ dừng lại...)

Nếu Koutarou bắt đầu đối xử Theia như một công chúa của một đất nước, cô sẽ không bao giờ còn trải nghiệm những sự kiện như kí ức đang lấp đầy bên trong cô. Một công chúa và một alien; ở giữa họ là một khoảng cách không bờ bến.

(Không! Mình không muốn thế!!)

Tuy nhiên, Theia không thể chấp nhận được điều đó. Cô muốn nhiều hơn những kỉ niệm như thế. Nếu cô đặt dấu chấm hết vào lúc này đâu, cô sẽ không thể chịu nổi.

(Có chuyện gì với mình thế này...? Dù mình muốn Koutarou trở thành một hiệp sĩ, nhưng mình lại không muốn hắn đối xử mình như là một công chúa...)

Đó là lý do tại sao Theia nhận ra rằng cô không muốn Koutarou đối đãi mình như là một công chúa. Nó là một điều có phần giống nhau nhưng lại hoàn toàn khác biệt.

“Ta-”

Theia cố nói điều gì đó. Nhưng thậm chí cô cũng chẳng biết mình định nói gì nữa.

“Ta-”

Những xúc cảm mâu thuẫn xuất hiện bên trong cô, cô muốn Koutarou kính trọng cô, nhưng lại không muốn cậu coi cô như là một công chúa. Do cô không dám chắc tại sao, nhưng lời tiếp theo không thể nào thốt ra được.

(Là gì chứ...? Điều mà mình muốn từ Koutarou là gì...?)

Trong khi cô còn lúng túng với chính cảm xúc của mình.

“... Thật ra thì tôi không có muốn như thế.”

Khi Koutarou cất tiếng nói, cậu ép lực vào đôi tay đang giữ má của Theia, và giữ đầu cô lại.

“Ế?”

Và trước khi để cô kịp hỏi lại, Koutarou đã lắc đầu cô.

“N-gười làm quái gì thế!?”

Điều này khiến Theia phát cáu và cô la lên với Koutarou với đôi lông mày dựng lên. Bởi thế, sự mơ hồ của cô cũng bị thổi bay cùng tiếng la ấy.

“Tôi không có địa vị nào cả, cũng như không thể nghĩ ra cách tao nhả để cô vũ cô.”

Cười nhạt, Koutarou tiếp tục lắc đầu Theia.

(Sau cùng, đúng là mình chỉ là một thường dân mà...)

Koutarou biết rằng sẽ tốt hơn nếu cậu đối xử Theia như Silver Princess, nếu cậu hành xử như Blue Knight trong bản thảo. Nhưng chỉ là cậu không thể hình dung được rằng cậu sẽ làm thế.

(Hoặc có lẽ là trong khi mình thừa nhận Theia như là một công chúa, mình lại đồng thời muốn cô nàng cũng vẫn mãi là Tulip...)* {một thanh niên muốn harem cho hay :v}

Nhìn mái tóc vàng rung rinh trên tay, Koutarou cười nhạt với ý tượng quá thuận lời ấy của mình.

“Dù có là ai, bất kể cả nhân hay địa vị, cũng chẳng thể vui nổi khi người làm thế đâu!”

“Thật sao? Trông cô có vẻ tăng động hơn rồi mà.”

(Hơn nữa...)

Koutarou liếc về phía Ruth ở phía sau cậu trong khi tiếp tục đưa tay lắc đầu Theia. Cậu nhớ về cuộc nói chuyện khi trước với Ruth. Đó là khi cô nói rằng cô muốn Theia được sống như một cô gái bình thường trong một khoảng thời gian.

Đối xử trịnh trọng với Theia sẽ đi ngược mong muốn của Ruth là đối xử Theia một cách bình thường. Nên thậm chí dù trong ý nghĩ, Koutarou tin rằng cứ tiếp tục thế này là tuyệt nhất.

“K-hông có chút nào á!! Oooooooooohh~”

“Ồ, tăng động quá đi~”

Theia có vùng vẫy thoát khỏi đôi tay của Koutarou. Nhưng bây giờ đây, cả hai đã quay trở lại như bình thường.

(Như thế này là ổn. Mà dù không phải thì vẫn còn hơn không...)

Theia vẫn chưa thể tìm ra câu trả lời. Nhưng dù thế, mọi thứ cũng chẳng thay đổi. Nên trong khi vẫn tức tối vì bị Koutarou lắc, cô cũng cảm thấy nhẹ nhõm và vui sướng.

Người duy nhất biết điều mà Theia muốn, đang lặng lẽ quan sát họ từ đằng xa.

“Chỉ cần một bước nữa thôi, điện hạ. Chỉ cần một bước nữa và vượt qua bằng hết sức mình...”

Nếu Theia nhận ra cảm xúc của cô và bày tỏ nó, Koutarou sẽ chắc chắn đáp lại cô nàng. Cậu sẽ không bao giờ từ chối, Ruth tin chắc điều đó. Nên cô dịu dàng quan sát cả hai với đầy sự tin tưởng.

Cùng lúc, một giọng thì thầm ở cạnh bên Ruth.

“Ra đó là công chúa Theiamillis... Chủ nhân của Saguratin...”

Chủ nhân của giọng nói đó là Harumi. Một hình ấn dạng thanh kiếm tỏa sáng trên trán cô khi cô nhìn về hướng Koutarou và Theia. Diện mạo của cô đầy trang nghiêm và xinh đẹp, và cũng như lúc cô đứng trên sân khấu, có một bầu không khí bí ẩn bao lấy cô.

“Và cô ấy cũng là... công chúa của Koutarou-sama...” {reverse-NTR nè :v}

Tuy nhiên, không một ai để ý đến giọng nói của Harumi. Mặc dù sự hiện diện đầy nổi bật nhưng giọng thì thầm của cô lại quá nhỏ để có thể nghe thấy.

Chương 7: Câu trả lời và Lời thề nguyện

Phần 1

Chủ nhật, ngày 24 tháng 1

Một ánh đèn sân khấu lớn chiếu sáng lấy Harumi và Koutarou.

Harumi đang mặc trên người một bộ đầm trắng và đeo một chiếc miện bạc. Cô đang đầy cảm xúc khi hướng mắt về phía Koutarou. Do những ánh đèn khác đã được tắt đi, nên chỉ còn mình Harumi là tỏa sáng trong bóng tối.

“... Em đã cầu xin chàng biết bao nhiêu lần là đừng có tới cơ mà.”

Nụ cười của Harumi biến mất ngay giây lát và cô trách móc Koutarou.

“Xin thứ lỗi cho ta nhưng với ta, những lời của nàng như đang than khóc cầu cứu.”

Thay vào đó, Koutarou mỉm cười đáp lại.

Mặc trên người bộ giáp sắt, Koutarou đối diện với Harumi. Nó là một bộ giáp mô phỏng dùng để điều khiển chiến thuyền của Theia, Blue Knight. Bộ giáp đó to lớn khiến cho Koutarou, người đã có thân hình đồ con từ trước, trở nên đồ sộ và hùng mạnh hơn.

“Cảm ơn chàng đã đến, Lord Bertorion.”

Harumi mỉm cười lại lần nữa. Không như nụ cười trước đó, đây là nụ cười mà cô chỉ trao cho những người đặc biệt đối với cô.

“Mạng sống của ta và thanh kiếm của ta tồn tại là vì điện hạ.”

Koutarou hơi mỉm cười và gật đầu với Harumi. Cậu vung thanh kiếm trong tay trước khi tra nó vào vỏ.

Đầu thanh kiếm vẽ một đường tròn đầy tao nhã, nó như một vầng trăng bạc trong ánh mắt của khán giả.

Hôm nay là chủ nhật, 24 tháng giêng, ngày vở diễn được công chiếu.

May mắn là dù được chiếu vào cuối tuần nhưng khá nhiều học sinh, gia đình họ và cả người dân địa phương đến xem. Bởi thế mà toàn bộ số ghế ngồi đã kín chỗ và nhiều người phải đứng để xem. Do vở diễn trước rất được ưa thích nên sự kỳ vọng của họ về vở diễn này là rất cao.

Và trong sự kỳ vọng ấy, vở diễn đã được tiến hành một cách suôn sẻ. Diễn xuất, những cảnh hành động ấn tượng và những đạo cụ cỡ lớn đều nhận được sự tán thưởng. Khán giả cũng nhiều lần khuấy động lên.

Cảnh khiến người xem đặc biệt kích thích nhất là cảnh khi Fire Dragon Emperor, Alunaya bay trên sân khấu. Yurika, người thích thú được làm tâm điểm đã diễn hết mình và bắt đầu gào rống lên quanh mép sân khấu khiến đám trẻ đến xem phát khóc.

Và như thế, không có vấn đề to tát gì xảy ra, câu chuyện tiến về hồi kết. Chỉ còn lại hai phân cảnh nữa là: lễ đăng quang khi Silver Princess lên ngôi vàng, và cảnh cuối cùng khi Silver Princess và Blue Knight biệt ly.

Do cảnh của cả hai đã kết thúc, Koutarou và Harumi quay lại cánh gà, vào một bãi chiến trường. Những cảnh trí đã được sử dụng bày biện khắp nơi và rất đông người đang di chuyển bên trong đó.

“Kéo màn xuống! Chúng ta đổi cảnh!”

“Đèn chòm A-4 toi rồi!”

“Chúng ta nên thay nó bằng cái nào bây giờ?”

“Phục trang! Bộ đồ thay cho Sakuraba-san đâu rồi?”

“Chuẩn bị cảnh đăng quang! Nhanh lên!”

“Thay nó bằng chòm B-4 bên cạnh ấy, nhớ coi chừng góc chiếu đó!”

“Mấy tên quý tộc ở đây hết chưa!?”

“Họ ở đây rồi!”

“Tôi không biết ở đâu cả!”

“Là đám này hay đám kia?”

“Đã bảo ở đây rồi mà!”

Dù cách giải quyết với những lần thay cảnh đã được đề từ trước, nhưng mọi chuyện lại không suôn sẻ trong lần công diễn thật. Dựa theo lịch trình ban đầu thì họ cũng không cần gấp gáp thế này, nhưng cuối cùng nó vẫn rồi tung rồi mù lên. Tuy nhiên, do vở diễn vẫn đang theo đúng tiến trình nên thế là quá tốt đối với những dân nghiệp dư như họ.

“Saa~tomi~saa~n, Saa~kuraba~senpaaa~i.”

Trong khi cánh gà đang lẩn át Harumi và Koutarou đi, Yurika đã đi qua hai người khi vẫn còn treo trên dây. Cô vẫn còn mặc trên người bộ đồ Alunaya và cô vẫy tay chân và đuôi để gọi cả hai.

Cô không còn cảnh nào trong vở diễn nữa, nhưng gần như vô vọng để Yurika, người đang mặc bộ đồ Alunaya khổng lồ có thể di chuyển trong cánh gà. Bởi thế nên Yurika vẫn bị treo lơ lửng trên dây, và đang được mang ra sau nhà để chất nơi để đám hành lý.

“Mọi người dường như đều đã có khoảng thời gian khó khăn...”

Sau khi nhìn Yurika đi khỏi, Harumi nhìn quanh cánh gà một lần nữa và thở dài. Chỉ nhìn hiện trạng cánh gà lúc này, ai cũng có thể hiểu sự khó khăn mà các nhân viên đã phải trải qua. Harumi thán phục trước sự chăm chỉ của mọi người.

“Đây đâu phải lúc chỉ làm ra vẻ như đó không phải là vấn đề của chị chứ.”

“Ể?”

Trong khi Koutarou cười nhạt trước sự về mặt thán phục của Harumi, đạo diễn sân khấu khi không đã xuất hiện và túm lấy tay của Harumi.

“Kya!?”

“Cậu đây rồi, Sakuraba-san, nhanh lên! Chúng ta phải thay đồ cho cậu!”

“À-ừ! Gặp lại sau nhé, Satomi-kun.”

“Chào hỏi để sau đi, nhanh chân lên Sakuraba-senpai!”

Harumi bị đạo diễn sân khấu lôi đi.

“Ahaha, chị cũng gặp khó khăn đâu kém, Sakuraba-senpai...”

Nhìn theo sau lưng Harumi, Koutarou cười. Không như Koutarou người không xuất hiện trong cảnh tiếp theo thì Harumi lại là trung tâm của cảnh diễn. Đó là cảnh cô diễn Silver Princess lúc lên kế nhiệm vương quyền, cô phải đội vương miện, mặc áo choàng và cầm trượng. Như những dàn diễn viên khác, Harumi không có nhiều thời gian. Cô không ở vị trí có thể thư giãn được.

Theia và Ruth cũng nhìn theo hướng mà Harumi bị kéo đi. Do Theia đóng vai em gái của Silver Princess, Golden Princess, cô cũng có mặt trong lễ đăng quang. Nên Theia đang chờ bên Ruth khi mặc một bộ đầm trang trọng hơn bình thường.

“Tránh ra nào Satomi! Ngáng đường quá!”

“Ọp, xin lỗi mà!”

Một đội đạo cụ đang mang đám cánh trí lớn đi qua. Do Koutarou đang đứng giữa đường nên phải tránh ra.

“Tránh ra nào, Satomi-kun, đang vội mà!”

“X-in lỗi!”

Tuy nhiên, một nhân viên khác đang đi trong đoạn đường mà cậu nhảy qua tránh. Koutarou nhanh chóng di chuyển lần nữa, tuy nhiên chuyện đó lại lặp lại vài lần nữa. Không còn chỗ ở cánh gà để Koutarou có thể nghỉ ngơi khi không có chuyện gì để làm.

“Gừ.”

“Anh đang làm gì thế, Koutarou?”

“Chắc là chúng ta không còn lựa chọn rồi, ra sau phòng thể chất với Yurika vậy.”

“Rõ.”

Koutarou đi ra chỗ Yurika cùng với Sanae, người hỗ trợ cậu trong lúc diễn.

Cảnh của Koutarou sẽ bắt đầu khoảng mười phút nữa, nên tốt nhất là cậu ra luyện lời thoại đằng sau nhà thể chất còn hơn là đứng đó ngáng đường những người khác.

“A, Satomi-kun, nếu cậu ra chỗ đám hành lý thì lo cho Yurika với nhé.”

“*Gào*”

“Đã rõ.”

“Cậu chỉ cần giặt nó là được.”

Trên đường cậu đi, Koutarou nhận một sợi dây từ một cô gái đến từ nhóm hiệu ứng. Chiếc dây đó nói với trang phục của Yurika.

“Cảm ơn nhé Satomi-kun. Gặp lại sau.”

“Ừ.”

Cô gái vừa đưa sợi dây cho Koutarou đã quay lại hướng mà họ đã đi ra. Cô không có nhiều thời gian khi công việc tiếp theo của cô đã chờ sẵn.

“Mọi người đừng là chăm chỉ quá...”

“Ừ.”

“*Gào**Gào*”

Nhìn theo cô gái, Koutarou tự nhủ phải cố hết mình và sức lại bản thân. Cảnh xuất hiện tiếp theo của Koutarou là cảnh cuối và vô cùng quan trọng. Chất lượng của phân cảnh này sẽ có thể ảnh hưởng đến kết cục toàn bộ vở diễn.

“Đi nào, Yurika.”

“*Gào*”

“Mà bộ dạng đó thảm hại làm sao...”

“*Gào**Gào*”

Koutarou và Sanae kéo dây nối với Yurika và rời khỏi cánh gà. Đó là cảnh tượng kì lạ nhìn như một con rồng to lớn bị dẫn đi dạo vậy.

Phần 2

“Tui sẽ kéo chị xuống nhé.”

“Ahhh, làm ơn, chờ đã!”

“Ei.”

“Kyaaaaaaa!!”

Yurika hét lên. Khi Koutarou nhìn lên thì cậu thấy cô bay qua và đáp thẳng xuống đất với bộ đồ Alunaya trên người.

“Auauauau...”

“X-in lỗi.”

“Đừng có mà xin lỗi! Em không thể kéo một cách nhẹ nhàng hơn được à!”

“Tui đâu nghĩ là chị sẽ ngã dập xuống một cái thế đâu!”

Koutarou đã để Yurika cho Sanae lo để dành thời gian lướt qua lời thoại trước khi cảnh cuối bắt đầu. Nhưng dường như đó là sai lầm khiến Yurika nằm sõng soài ra đất.

Sau khi đi ra đằng sau nhà thể chất, Sanae đã ấn nút gỡ những chiếc dây đang giữ lấy Yurika. Nhưng do đã ấn nó trước khi hạ Yurika xuống thấp nên cuối cùng khiến Yurika ngã từ độ cao khoảng 1m. Dù độ cao không đến mức nguy hiểm nhưng bộ đồ mà cô đang mặc khá là nặng nên tổn thương mà Yurika phải gánh chịu cũng chẳng nhỏ.

“Hai người đó làm gì vậy chứ...”

Koutarou thờ dãi và đặt lấy dầu trang vào bản thảo và gấp nó lại trước khi bật dậy khỏi một cái đạo cụ mà cậu dùng để ngồi.

Khi Koutarou đáp xuống đất, bộ giáp của cậu phát ra một âm thanh lớn, nghe như là bộ giáp ấy khá là nặng. Tuy nhiên, Koutarou lại dễ dàng di chuyển trong bộ giáp đó. Do nó là bộ giáp bằng máy nên nó không có gây trở ngại cho việc cậu di chuyển. Trái ngược với bề ngoài đơn thuần, nó là thành quả của công nghệ tiên tiến đến từ Forthorthe.

“Này, có sao không, Yurika?”

Koutarou cắt kịch bản vào bộ giáp và chìa tay trái ra cho Yurika.

“Không sa~o”

Yurika có nắm lấy tay của cậu nhưng thương tổn có vẻ lớn hơn cô đã nghĩ. Tay cô chói với giữa chùng và ngã lăn ra đất. Vẫn sống soài ra đó, Yurika bắt đầu khóc.

“Này này...”

Koutarou bị ngạc nhiên bởi Yurika, nhưng cân nhắc đến việc sẽ xảy ra ngay sau đó thì việc Yurika không nắm được tay của Koutarou lại là may mắn.

“Cẩn thận, Koutarou!!”

Cùng lúc Sanae cảnh báo Koutarou, những hạt kim loại nặng được bắn bằng lực điện trường đã lao thẳng về Koutarou. Phát beam đã được nạp đầy năng lượng trước khi nó vượt tầm kiểm soát mà lướt qua bộ giáp Koutarou và Yurika.

“Uwah!?”

“Kyaaaaa!?”

Koutarou và Yurika bị lóa mắt trước phát beam đột ngột và một vụ nổ nhỏ ngay sau đó. Tuy nhiên, chỉ có bộ giáp ở cánh tay trái của Koutarou là đã bị thổi bay. May mắn là cả bàn tay Koutarou lẫn Yurika, người ở gần đó đều không bị thương. Nếu mà Yurika nắm lấy bàn tay của cậu khi này thì bàn tay của cô đã bị thổi bay cùng bộ giáp rồi. Nói cách khác, Yurika đã sống sót nhờ sự may mắn của cô. Còn Koutarou chỉ cảm thấy nóng trên cánh tay, đó cũng có thể gọi là may mắn lắm rồi.

“A, nóng, nóng quá!”

“Koutarou, là cô ta! Cô ả đã tấn công Theia trong vở diễn trước đây-”

“Phải rồi đó, chính là ta!”

Giọng của Sanae lẫn người đã bắn phát beam kia vang lên từ bên trên Koutarou. Khi Koutarou nhìn lên cũng là lúc làn khói của vụ nổ tan đi và cậu có thể thấy diện mạo một ai đó ở trên bầu trời xanh.

“Chuẩn bị đi, Blue Knight giả mạo! Ánh trăng phản chiếu trên mặt nước của nhà Schweiger sẽ lấy mạng nhà ngươi!”

“Cô là-!?”

Koutarou đã từng thấy cô trước đây.

Cô mặc trên người một bộ đầm trắng xen đen đầy xa hoa với cộng kính có phần hoài cổ trên mặt. Trong tay cô giữ một khẩu beam đơn giản khi đang bay giữa trời.

“Tên ta là Clariossa! Clariossa Daora Schweiger Meltsfen Foa Forthorthe! Hãy khắc sâu cái tên ấy vào đầu mà đi qua cổng địa ngục đi, Blue Knight giả mạo!!”

Đó là đối thủ của Theia, Clan, đệ nhị công chúa của Forthorthe.

Có hai lý do mà Clan tấn công Koutarou ngay lúc này.

Đầu tiên là cậu đã tách khỏi Theia lẫn Harumi.

Trong cảnh nổi ngôi thì cả Golden Princess lẫn the Silver Princess đều phải xuất hiện trên sân khấu trong khi không có sự hiện diện của Blue Knight. Thế nên cậu mới không ở cạnh hai người đó. Tách Koutarou ra khỏi một Theia đầy hòa lực và một Harumi bí ẩn là điểm quan trọng tác động tới kết quả của

cuộc tấn công của Clan.

Lý do thứ hai mà cô tính giết Koutarou bây giờ là để làm tổn thương mạnh mẽ đến Theia.

Cảnh kế tiếp sẽ là cảnh biệt ly giữa Blue Knight và Silver Princess. Nếu cô có thể diệt Koutarou trước đó thì Blue Knight sẽ biến mất khỏi đoạn kịch quan trọng nhất của vở diễn. Do Clan rất rõ Theia quyến luyến với Blue Knight đến mức nào nên cô đã căn cuộc tấn công làm sao để tổn hại đến vở kịch nhất.

Và khi hai điều kiện đó gặp nhau, là lúc mà Koutarou đi ra sau nhà thể chất vắng vẻ này. Dĩ nhiên, sao mà Clan có thể bỏ qua cơ hội vàng như thế chứ.

Ngay khi nhận ra Clan, Koutarou đã đưa tay lên thanh kiếm giắt bên hông của mình.

Đó là thanh kiếm báu Saguratin mà Theia đã trao cho Koutarou để cậu có thể bảo vệ họ vào lần trước đây.

“Lại là cô à! Cô lại tính nhắm vào Theia nữa sao!?”

Koutarou kéo thanh kiếm ra khỏi vỏ và theo phái kiếm cổ của Forthorthe được học, cậu xoay một vòng lớn với đầu thanh kiếm.

(Cầm nó thế này có cảm giác sao sao ấy.)

Khi Koutarou nắm thanh kiếm với cả hai tay, cậu phải điều chỉnh tay cầm cho tay trái. Koutarou đã được luyện tập dùng kiếm trong khi cầm khiên nên cậu cảm thấy không thoải mái khi giữ thanh kiếm trong khi tay trái chẳng có gì.

“Ta nhắm vào Theiamillis-san á!? Sai rồi, Blue Knight giả mạo!!”

Clan cười nhạo và nắm lấy khẩu beam bằng cả hai tay. Dù cô đang trôi nổi trên không, Clan dường như đã vào thế, cô không nhúc nhích dù chỉ một chút. Từ trên cao đến vài mét, Clan đang nhắm thẳng vào đầu của Koutarou.

“Con mồi hôm nay của ta là người! Ta sẽ đánh bại người trước khi nhắm vào Theiamillis-san sau!!”

“Tôi á!?”

“Dĩ nhiên! Để người sống trước mặt ta là vết nhơ nhục của cuộc đời ta!”

Trong khi Koutarou còn đang ngạc nhiên, Clan đã nhấn cò súng.

Một phát beam bay ra đầy tốc lực từ nòng súng. Dù ảnh hưởng của phát beam đã bị giảm đáng kể khi bắn trong khí quyển, nhưng ở khoảng cách như thế này, nhọc điểm đó chẳng đáng là bao. Phát súng tràn trề năng lượng mà hướng về Koutarou.

(Nhanh quá!)

Koutarou vô thức thần phục khi thấy phát beam nhanh hơn cậu tưởng. Nhanh hơn nhiều so với phát bắn hồi trước của cô. Đó là nhờ Clan đã nâng cấp khẩu súng ấy.

“Tsk!”

Bởi thế, dù có tránh thì Koutarou cũng không thể tránh kịp.

“Để đó cho em!”

Tuy nhiên, đó là lúc một điều kì lạ đã xảy ra. Khi đang nhảy để tránh đòn, cơ thể của Koutarou đã được gia tốc. Như có gì đó vô hình đã hết sức bình sinh mà đẩy cậu đi. Nhờ thế mà Koutarou tránh được một đòn trực diện và nó xuyên thẳng xuống mặt đất và tạo nên một chiếc hố đen ngòm.

“Chuyện gì thế!?”

“Koutarou!!”

“Là em sao, Sanae!? Em đã cứu anh!!”

Clan đã bất ngờ, nhưng Koutarou thì không. Cậu đã biết rằng Sanae đã dùng linh lực của mình để giúp cậu bay đi mà cứu lấy cậu. Koutarou điềm điềm mà đáp xuống và dựa vào quán tính lực ấy, bắt đầu chạy hết tốc lực. Phát bắn đầu tiên là do Koutarou đã lơ là do cuộc nói chuyện với Clan, cậu không định đề cô ả có thêm cơ hội nữa đâu. Cậu bắt đầu chạy để gây khó khăn cho Clan trong việc ngắm bắn và áp sát lại gần cô.

“Chết tiệt nhà người, đừng có mà chạy!”

Hai phát sáng nữa thoát khỏi nòng súng của Clan. Do Koutarou đã tiên liệu trước các đòn tấn công ấy nên cậu nhanh chóng xoay người và tránh những phát beam. Bởi thế mà cậu đã tránh được hai đòn trực diện, tuy nhiên, một trong số đó đã lướt qua bộ giáp.

“Woa!?”

Dù chỉ xước qua, cậu cũng đã cảm thấy một chấn động mạnh từ nó. Không chỉ tốc độ tăng lên mà cường độ của đòn tấn công cũng đã được cải thiện.

“Chết tiệt, khẩu súng ấy hoàn toàn khác với khẩu khi trước à!”

Hiệu năng của khẩu beam đã tăng ở mọi mặt.

(Nếu cứ nghĩ nó như lần trước thì mình sẽ gặp rắc rối mất...)

Koutarou tặc lưỡi khi cậu càng bị tách xa khỏi Clan. Việc áp sát lại gần mang ý nghĩa quan trọng cho việc tấn công lần phòng thủ của cậu.

“Em đã bảo để cho em mà.”

Sanae cười bên tai cậu, trước khi Koutarou nhận ra thì cô bé đã bám lên lưng cậu.

“Sanae?”

“Sức mạnh tình bạn giữa em và Koutarou sẽ không thua cô ta đâu!”

Khi Sanae hét lên như thế, tầm nhìn của Koutarou trở nên rộng lớn hơn.

“Đây là...”

Chồng lên những thứ thường ngày mà cậu thường thấy, cậu có thể thấy thứ ánh sáng trắng bao quanh những sinh vật sống. Và bằng cách tập trung vào ánh sáng đó thì cậu có thể mờ nhạt biết được sinh vật đã và đang tính làm gì.

Đây là năng lực mà Sanae đã trao cho Koutarou. Bằng cách đảo nghịch sức mạnh mà Sanae dùng để thưởng thức vị của món mà Koutarou ăn, Koutarou đã được cô trao khả năng cảm nhận linh lực. Nhờ thế mà Koutarou có thể lờ mờ biết hướng mà Clan nhắm cũng như thời điểm mà cô ả bắn. Không có thứ gì có thể thuận tiện như nó khi đang tham chiến.

“Ehehehe~ không chỉ có thế đâu~”

“Nhận lấy!!”

Cùng lúc Sanae cười vui vẻ, Clan liên tiếp tấn công. Dù khó để tránh bởi số lượng của phát bắn nhưng Koutarou có thể né toàn bộ nhờ những bước chân nhanh nhạy.

(Cái gì thế?)

Koutarou lúng túng khi cậu có thể dễ dàng né tránh những phát beam.

Với Koutarou, những phát ấy tự dừng chậm lại còn cơ thể cậu trở nên nhẹ bẫng đến kì lạ. Cậu cảm thấy thời gian chậm đi một nửa.

“Sanae, phải chăng đây cũng là do em làm sao?”

“Chính xác rồi~ Nhớ tí nữa phải khen em đó~”

Sanae đáp lại câu hỏi của Koutarou với nụ cười rạng rỡ. Hạnh phúc trước Koutarou đang ngạc nhiên, cô bé ôm chặt lấy cổ cậu.

“Mối quan hệ sâu đậm của chúng ta đã tạo nên phép màu!”

Linh lực của Sanae là lý do cho sự gia tăng tốc độ của Koutarou. Thường thì cô chỉ dùng nó để mát xa cho cậu nhưng bằng cách nói rộng mạch máu và gửi năng lực của mình cho Koutarou, cô có thể tăng cường giác quan và gia tăng tốc độ phản xạ của cậu. Và do Sanae người đang bám trên lưng cậu đã loại bỏ đi những phiền nhiễu không cần thiết nên chuyển động của cậu cũng đã trở nên chính xác hơn.

Do cậu đã có thể biết trước địa điểm và thời gian mà Clan bắn, Koutarou chẳng khó khăn để tránh đòn của cô. Điều đó là có thể khi cậu bắt đầu tránh chúng trước khi cô ta khai hỏa.

“Em không có hoàn toàn nhập vào anh, đúng chứ?”

“Hmmm~ em chắc là anh có thể nói là vậy.”

Mệnh lệnh từ não bộ của Koutarou truyền đến toàn bộ cơ thể cậu thông qua Sanae. Tình huống hiện tại có thể miêu tả là Sanae đã chiếm lấy cơ thể Koutarou, nhưng lại di chuyển theo ý mà cậu muốn.

“Anh nghĩ là mình phải đánh đổi một chút để có thể sống sót rồi, nhưng thế này thấy rợn người quá...”

“Ồn mà. Sau cùng em yêu anh lắm~”

Koutarou nhảy lên với hết sức lực lao tới Clan người đang ở trên đầu cậu. Cậu tính đập cô xuống với thanh kiếm đang nắm trong cả hai tay của cậu. Clan đã ở độ cao đủ để lúc bình thường cậu không thể với đến, nhưng nhờ sức mạnh được trao bởi bộ giáp lẫn Sanae nên cậu dễ dàng áp sát lấy cô.

“Giỏi lắm! Nhưng mà-!”

Cố tạo khoảng cách giữa cô với Koutarou, Clan bay lên cao hơn. Bởi thế mà thanh kiếm của Koutarou chỉ chém vào không khí.

“Trượt rồi!?”

Sau đó Koutarou hạ cánh xuống đất. Tuy nhiên, ngay khi cậu đáp xuống thì Clan đã xả mưa beam xuống cậu.

“Koutarou!”

“Anh rõ rồi!”

Áo khoác mà Koutarou mặc trên áo giáp cho cảnh cuối đã bị đốt cháy và bộ giáp thông báo hư hỏng nhẹ. Clan nhắm vào ngay lúc cậu đáp đất nên Koutarou không thể tránh được thương tổn, dù cho có sự trợ lực từ Sanae.

“Koutarou, chúng ta bay lên luôn! Bộ giáp này nó bay được đúng không!?”

“Anh nghe là có nhưng không biết cách!”

“Anh đùa em à!!”

Bộ giáp mà Koutarou mặc dùng để điều khiển chiến thuyền Blue Knight. Do phi công chiến thuyền thường là người sẽ mặc nó nên bộ giáp dĩ nhiên là được trang bị những công năng mà bộ đồ phi hành thường có. Bay trên không cũng là một trong những chức năng ấy, nhưng do Koutarou chỉ dùng bộ giáp để diễn kịch nên cậu không biết những thứ như thế. Blue Knight huyền thoại có thể đã bay trên bầu trời nhưng họ không thể dùng sức mạnh của bộ giáp ở trên sân khấu được.

Bởi thế mà hiện giờ, Koutarou không thể nào phản công được. Do Clan đang tấn công từ ngoài tầm với nên cậu không thể làm được gì cả. Trong khi tránh những phát beam, Koutarou động não suy nghĩ, cố gắng tìm kiếm một cách giả quyết cho tình hình.

“Chết tiệt! Người có mắt đằng sau gáy hay sau vậy!?”

Đáp lại, Clan trở nên bức bối hơn. Dù Koutarou không còn phản công vì độ cao, những đòn của cô cũng chẳng còn chạm tới được Koutarou đang di chuyển thoăn thoắt. Khẩu súng này dễ dùng hơn so với khẩu trước đây, nhưng Koutarou cũng đang di chuyển nhanh hơn những dữ liệu mà cô thu nhập từ cậu trong trận chiến trước, nên mặc dù sự tấn công chính xác với sự trợ giúp ngắm bắn của máy tính cũng không giúp được cô gây thương tổn đến Koutarou. Sự khác biệt giữa cô và Koutarou là Sanae, người đã quan sát điểm mù cho Koutarou, là nguyên nhân chính khiến những đòn bắn kém chính xác.

“Đã vậy thì!”

Bực mình, Clan chạm vào nút trên thân của chiếc súng. Khi cô làm thế, những thông tin từ súng truyền sang vòng tay cô đã bị ngắt đi trong một lúc mà nhanh chóng gửi dữ liệu lại. Cô đã thay đổi chế độ bắn và tái khởi động máy tính nhắm bắn.

“Dù cho là nhà người cũng chẳng thể tránh được nó đâu!”

Clan mỉm cười và hướng đầu súng xuống Koutarou lần nữa. Đó là nụ cười thích thú như của một con mèo đang nhắm vào con chuột vậy. Nếu Koutarou mà thấy nó, chắc chắn cậu sẽ nhớ về lần đầu cậu gặp Theia. Clan quá tự tin vào đòn tấn công tiếp theo của mình nên đã cười ra mặt.

“Koutarou, đã thế này thì em sẽ tấn công trực diện- Coi chừng, chạy đi, Koutarou!!”

Sanae là người đầu tiên để ý đến nó, và cô nhanh chóng cảnh báo Koutarou.

Cho đến này, mỗi khi Clan tấn công, Koutarou và Sanae đều có thể cảm nhận sự thù địch của cô, thể hiện bằng những vòng tròn nhỏ đường kính vài cm. Những vòng tròn đó tương xứng và dự đoán đường kính của đường beam và mục tiêu nhắm bắn của Clan, nên bằng cách di chuyển cơ thể mình tránh khỏi những hình tròn đó thì những phát bắn sẽ trượt.

“Cái!? Gì cơ-”

“Đừng nói nữa mà chạy đi! Anh không thể tránh nó-”

“Người chậm rồi, Blue Knight giả mạo!!”

Trước khi Koutarou có thể tránh được thì Clan đã bóp cò.

(Ra là ý à ta là vậy sao!!!)

Koutarou cảm nhận sự ác ý ngay sau Sanae. Đó là lúc xuất hiện những vòng tròn to hàng mét.

“NHẬN LẤY NÀY!!!”

Những phát beam khổng lồ dội xuống từ nòng súng. Đất bị xói tung bởi đợt beam, có thể gọi nó là một tràng beam shotgun.

Dù bán kính phát bắn rộng hơn nhưng năng lượng đòi hỏi để cung cấp của nó tăng lên và làm giảm tính hiệu quả. Nó là cách tấn công hữu dụng khi bị địch bao vây.

“Koutarou!”

Sanae nhắm mắt lại và cố che chắn để bảo vệ lấy cậu. Nhưng do là một hồn ma nên Sanae không thể làm thế. Phát beam đi xuyên qua cơ thể cô và thiêu đốt Koutarou. Điều đó khiến cô nhận ra mình bắt lực đến mức nào.

“Chết tiệt!”

Koutarou nhảy hết sức, cố thoát ra khỏi tầm bắn. Tuy nhiên, việc né toàn bộ chúng là điều không thể. Nếu phát bắn thường như một cái vòi nước thì những phát bắn thưa thớt này như vòi hoa sen vậy. Dù tổng số nước bằng nhau nhưng vùng tiếp xúc lại khác hoàn toàn. Dù sức công phá của nó giảm mạnh nhưng Koutarou không lạc quan đến mức nghĩ rằng có thể lành lặn mà tránh đòn.

Ngay khi một phát beam sắp chạm tới cậu thì giọng của hai cô gái vang lên.

“Karama, Korama! Trường linh lực cực đại!”

“Blue Knight! Bộ đồ cơ động, kích hoạt chế độ chiến đấu! Ghi đè đầu vào và đặt tên lửa đẩy khẩn cấp vào lưng và chân!”

Hai người ấy là Kiriha và Ruth, vẫn đang mặc trên người phục trang của võ kích. Kiriha hét lên khi đối diện với Koutarou và Sanae trong khi Ruth đang ra lệnh vào chiếc vòng tay của mình.

“Để cho bọn này Ho~”

“Karama, Korama!”

“Ho~ Sanae-chan, mọi thứ sẽ ổn thôi Ho~”

Cùng với sự xuất hiện của hai cô gái thì hai con haniwa đã xuất hiện bên cạnh Koutarou và Sanae. Đáp lại câu lệnh của Kiriha, hai con haniwa lập một lá chắn bảo vệ Koutarou, Sanae và bản thân chúng.

“AS YOU WISH, MY LADY.”

Không chỉ có thế, ngay sau khi chiếc vòng đáp lại lời của Ruth thì phần lưng và chân của Koutarou phun ra lửa.

Đó là những ngọn lửa từ tên lửa đẩy mà bộ giáp đã trang bị. Thường thì bộ giáp sẽ điều khiển trọng lực như làm vói lớp khiên, để bay đi. Nhưng trong trường hợp khẩn cấp, nó đòi hỏi nhiều lực đẩy hơn, những tên lửa đẩy sử dụng chất nổ đẩy sẽ được dùng để phụ trợ. Tên lửa đẩy trên lưng và chân bắn ra những ngọn lửa lớn và gia tốc nhanh chóng cơ thể Koutarou về phía trước.

“Uooooo!? C-ái gì thế!?”

“Kyaaaaa!?”

Bị gia tốc bởi lực đẩy khủng khiếp từ tên lửa nên hơn 90% cơ thể của Koutarou đã thoát ra khỏi tầm bắn của mưa beam trong khi Karama và Korama đã chặn 10% còn lại bằng lá chắn. Đúng ra là lá chắn của hai con haniwa chỉ dùng để chặn đòn tấn công linh lực nên không phù hợp để chặn những thứ như súng canon. Nếu đòn tấn công là một đòn beam cô đặc thì chúng đã chẳng thể chặn nổi rồi nhưng đây lại là trận mưa beam thưa thớt nên mới cản được.

“Viện binh sao!? Pardomshiha và... cô ta!!”

Clan nổi xung lên vì sự xuất hiện của Ruth và Kiriha hơn là vì đòn tấn công của cô bị chặn lại. Cô nhớ những nỗi khổ mà cô phải chịu do bàn tay Kiriha gây ra từ vụ lần trước nên sự thù địch của Clan đối với Kiriha chỉ xếp sau Koutarou và Theia.

“Koutarou!”

“Satomi-sama, anh ổn chứ!?”

Khi Koutarou tiếp đất với cơ thể mình mảy, Kiriha và Ruth đã chạy tới bên cậu. Cảnh giác trước sự xuất hiện của hai cô gái, Clan ném và đâm Koutarou cái nhìn căm thù nhưng cô không tấn công ngay. Trong khi đó, hai con haniwa đã xen vào giữa ngăn Clan với những người khác để bảo vệ họ.

“Mấy bạn đã cứu mình rồi.”

“Em vui là anh đã an toàn, Satomi-sama.”

“Đến đúng lúc quá!”

“Em đã bất ngờ khi nhận được cảnh báo là giáp tay trái bị hỏng ngay khi xuống khỏi sân khấu, Satomi-sama.”

Kiriha và Ruth chỉ chạy ra sau nhà thể chất ngay khi tín hiệu cảnh báo phát ra từ vòng tay của Ruth. Do bộ giáp Koutarou đang mặc là một trang bị của Blue Knight, nên dĩ nhiên những báo cáo hư tổn đều được gửi đến người điều khiển là Ruth. Sau cảnh báo về tình huống bất thường, Ruth và Kiriha, người cũng kết thúc vai diễn khi ấy, nhanh chóng hướng về chỗ của Koutarou.

“Koutarou, dừng nó đi.”

Không như Ruth, biểu lộ của Kiriha không chút biến sắc nào và cô ném một bao tay màu xanh cho Koutarou khi Clan vẫn đang lờm tắt cả.

“Đây là thứ mà cậu đã dùng-”

Koutarou nhớ từng thấy chiếc găng tay này trước đây. Không như bộ giáp mà Koutarou đang mặc, chiếc găng tay này mang dáng dấp Nhật Bản hơn. Nó là vũ khí cá nhân mà Kiriha đã dùng để đối phó những đồng minh mất kiểm soát của mình.

“Chính là nó đấy. Khi đối mặt những kẻ như thế này thì những vũ khí tầm xa là cần thiết, đúng chứ?”

Nhìn Clan đang lơ lửng trên không, Kiriha cảm thấy Koutarou sẽ gặp bất lợi nếu chỉ có một thanh kiếm nên cô tính đưa găng tay của mình cho cậu để lấp đi khuyết điểm ấy. Chẳng biết là may hay rủi nhưng bộ giáp của Koutarou đã mất phần giáp tay trái nên có chiếc găng tay để phòng thủ cũng khá là tiện. Và do Koutarou không thoải mái khi cầm kiếm với một tay không, nên thế này sẽ thuận lợi nhất.

Có một cách khác là để Kiriha dùng nó nhằm hỗ trợ Koutarou từ mặt đất, nhưng nhắm từ dưới đất lên một người đang bay trên không cực kì khó. Nên Kiriha nghĩ rằng cách tốt nhất là để cho Koutarou sử dụng.

“Cảm ơn, nhưng làm sao để dùng nó bây giờ?”

“Dùng có la. Sanae biết cách mà.”

“Làm gì có, tui đã chạm nó bao giờ- thật ra thì em nghĩ là mình có thể, Koutarou!”

Sanae hớn hờ cười khi Koutarou đeo bao tay vào tay trái của mình. Đó là nụ cười của một đứa trẻ mới tìm thấy món đồ chơi mới. Ngay khi Koutarou chạm găng tay, Sanae có cảm thấy được cấu trúc của nó và hoàn toàn hiểu được cách sử dụng. Vũ khí này rất dễ hiểu đối với những người sử dụng linh lực như Sanae.

“Giờ thì phản công thôi!”

Trong khi cảm nhận chiếc tay trái của mình, Koutarou cầm thanh kiếm bằng tay trái.

“Và làm thế này à!”

Một quả cầu màu đỏ xuất hiện trên tay trái của Koutarou, tạo nên một trường lực điện từ bao quanh nó. Trường lực ấy thỉnh thoảng lóe lên những tia sáng và quả cầu đỏ trở nên rõ ràng hơn.

Ngon lửa và trường lực được tạo bởi Sanae. Dùng chiếc găng tay để biến đổi linh lực thành nguyên tố, nguồn linh lực dồi dào của Sanae đã trở thành một nguồn cung cấp lửa và điện gần như vô hạn. Quả cầu lửa nóng đến mức thiêu cháy được giáp phi thuyền trong khi điện đủ gây ra hiện tượng điện từ lấn áp hệ thống giáp điện và gây chập mạch cho hệ thống điều khiển chính.

“Sanae-sama, làm ơn giảm lửa và điện đầu ra một chút. Cứ thế này thì Satomi-sama sẽ bị thiêu trước mắt.”

“A, xin lỗi.”

“Satomi-sama, em vẫn ở ngay đây và hỗ trợ anh.”

“Nhờ và cậu đó.”

“Karama, Korama, bám theo Koutarou. Chị sẽ chỉ dẫn thêm nếu cần thiết.”

“Đã rõ Ho~”

“Em hiểu rồi, Nee-san!”

Hai cô gái kia sẽ hỗ trợ Koutarou và Sanae còn bên cạnh cậu là Karama và Korama. Koutarou và Sanae sẽ đứng trên tiền tuyến còn Kiriha sẽ hỗ trợ họ qua hai con haniwa còn Ruth sẽ làm hậu thuẫn.

“... A, có vẻ họ nghiêm túc rồi...”

Còn một người nữa đang hỗ trợ Koutarou từ trong bóng tối. Đó là Yurika, người vẫn đang nằm trong Alunaya.

Bên trong bộ đồ con rồng khổng lồ khá là rộng nên Yurika có thể triệu gọi chiếc gậy của mình và bí mật giúp đỡ. Ví dụ như cô đã lập kết giới để tránh người khác lại gần, cường hóa khả năng phòng thủ của bộ giáp, và tăng tính dày đặc cho không khí khiến những phát beam của Clan chậm lại.

“Giờ thì, phân cảnh cuối đang chờ, chúng ta phải nhanh chóng hạ kẻ phản diện để còn hướng tới happy ending nữa chứ!!”

Koutarou rống lên khi ngược nhìn Clan trên bầu trời. Không thể nào cậu có thể thua. Koutarou sau khi nhận thêm sức mạnh đã tin chắc vào điều đó.

Cận chiến, xa chiến, thông tin hay ma thuật. Dù là một nhóm được lập một cách vội vàng nhưng họ có sự cân bằng giữa công và thủ.

Chín tháng đã qua kể từ khi những kẻ xâm lược xuất hiện trong căn phòng 106 của Corona House. Những thứ sức mạnh đe dọa cậu trước đây giờ lại đang ở bên để bảo vệ cậu.

Phần 3

Dù Ruth không có cơ hội để tỏa sáng khi cận chiến, nhưng giá trị thực sự của cô chỉ bắt đầu bộc lộ khi cô hỗ trợ từ phía sau Koutarou.

“Kiriha-sama, mình đã phân tích xong dấu hiệu điện từ trước khi Clan bắn rồi!”

“Cậu có thể gửi thời gian cho Karama và Korama được không!?”

Sử dụng những cảm biến được gửi từ Blue Knight, Ruth thu nhập toàn bộ thông tin và phân tích chúng. Cô sau đó lọc dữ liệu để kiểm tra thông tin hữu ích cho Koutarou. Những thông tin mà cô có về phạm vi của vũ khí và khả năng phòng thủ của địa hình xung quanh. Cô thậm chí còn có thông tin về thói quen của Koutarou và Clan.

“Mình có thể dùng hệ thống liên lạc laser đặt trên vai của bộ giáp của Satomi-sama!”

“Đã thế thì không còn phải lo vì bị gây nhiễu nữa!! Làm ngay đi, Ruth!! Các em nghe thấy rồi chứ, Karama, Korama!?”

“Đã rồi! Thiết đặt một trường lĩnh lực nhanh chóng để nhận nó Ho~”

“Ruth-chan đúng là hữu dụng Ho~”

Những thông tin được lọc sẽ truyền qua cho Kiriha để cô đưa ra những quyết định hợp lý. Những thiết đặt của bộ giáp được thay đổi phù hợp phong cách chiến đấu của Koutarou, những tác dụng phụ của trường điện từ thoát ra từ việc sử dụng gắng tay của Sanae đã được thay đổi, lá chắn thoát ra từ Karama và Korama được đồng bộ để phản ứng với những phát bắn của Clan. Những hướng dẫn nhanh chóng liên tục và chính xác của Kiriha đã hướng trận chiến về hướng có lợi cho Koutarou.

(Đúng là Kiriha-sama... không ai có thể bì với sự sắc sảo của cậu ấy...)

Trong khi lọc thông tin, Ruth thầm tỏ ra nhẹ nhõm. Cô không khỏi nghĩ như vậy trước trí tuệ của Kiriha. Nghĩ đến thế, cô thấy là làm lạ khi bọn cô đã không bị thua cuộc ngay sau khi gặp mặt.

Cùng lúc đó, bên trên hai cô gái, Karama và Korama đẩy lùi những phát beam bằng lá chắn của chúng.

Nhờ thế mà Koutarou không gặp xây xước nào.

“Lại nữa sao!? Chúng chỉ cứ di chuyển vòng quanh à!!”

Tức tối, Clan thay đổi thiết đặt của khẩu súng về lại chức năng hội tụ và bắn liên tục xuống đám Koutarou.

“Koutarou, cô ta lại bắn những thứ đó lần nữa kia!”

“Không sao, anh có thể thấy được toàn bộ chúng!”

“Ho~HoHo~”

“Chậm quá đi Ho~”

Tuy nhiên, những đòn tấn công vô vọng ấy của cô không thể làm hại Koutarou, người đang nhận ảnh hưởng từ lĩnh lực của Sanae, thậm chí còn chưa kể

đến haniwa.

(Thông tin của Ruth đúng là chính xác... phải chăng là do tính kỹ càng của cô ấy...?)

Kiriha cười nhẹ khi nhìn về hai con haniwa. Đó là nụ cười chứa cả sự vui mừng lẫn sự khâm phục. Hai con haniwa có thể tránh được những phát beam là nhờ thông tin chính xác của Ruth. Nếu mà Ruth không phân tích kịp thời thì haniwa đã có thể bị tiêu diệt hoặc mất nhiều năng lượng để đỡ đòn tấn công. Nên trong khi cô thầm cảm ơn sự chính xác của dữ liệu mà Ruth cung cấp, cô mỉm cười trước bản chất tỉ mỉ của cô nàng.

“Lên nào, Sanae!”

“Vâng!”

Tránh làn mưa beam, Koutarou áp sát lại gần Clan. Năng lực chiến đấu của bộ giáp đã khiến nó dường như nhẹ hơn so với vẻ bề ngoài. Trong khi kiểm soát trọng lực để bay lên, bằng những tên lửa khẩn cấp và động cơ đẩy dùng để điều khiển tư thế, nó cho phép cậu bay lượn tự do như Sanae vậy. Clan bay cũng nhờ việc kiểm soát trọng lực, nhưng Koutarou có thêm những thiết bị đẩy phụ trợ nên di chuyển nhanh hơn cô.

“Koutarou!!”

“Làm đi!”

Koutarou vung kiếm trong tay phải của mình, cùng lúc Sanae điều khiển tay trái của cậu để bắn ra một quả cầu lửa và một tia sét.

“Cái tay trái phiền phức! Nhưng nó chỉ là đồ chơi so với găng tay của Blue Knight mà thôi!”

Clan nhanh chóng chuyển hết năng lượng cô dùng để bay vào lá chắn.

Khi cô đang bay, lá chắn bị yếu đi và sẽ không thể chặn được đòn tấn công kết hợp lửa và điện của Sanae. Trên hết, quả cầu lửa và tia sét ấy bám theo cô như tên lửa vậy. Sanae đã dùng linh lực để thay đổi đạn đạo của chúng. Clan có thể tránh nó bằng tính cơ động của mình nhưng đó không phải là cách hay.

Nên Clan dừng bay trong khoảnh khắc và trong lúc rơi tự do, cô dồn hết năng lượng vào lá chắn của mình. Cô phải ngăn quả cầu lửa và tia sét trước khi cô bay lên.

Vô số hình lập phương trong suốt xuất hiện bao lấy Clan. Đó là lá chắn đầy được tạo bởi thiết bị gắn bên hông của cô. Và khi quả cầu lửa và tia sét đánh vào, nó đã chặn chúng và tạo nên một âm thanh chói tai.

“Tiếp theo là-!!”

Nhưng Clan không có thời gian để nghỉ ngơi. Cô nhắm nòng súng ra phía trước. Ngay khi đó, Koutarou đang bay lại phía cô. Trong khi Clan đang gia tăng cho lá chắn, Koutarou đã áp sát lại gần.

“Nhận lấy!!!”

“Như là ta sẽ để người hạ dễ dàng đến vậy á!!”

Koutarou dồn hết sức vung kiếm nhằm chém xuyên qua lá chắn. Để ngăn cậu lại, Clan đã nhấn cò súng.

“Không được đâu Koutarou!”

“Không, sẽ được thôi!!”

Sanae cảnh báo Koutarou nguy hiểm, nhưng cậu vẫn vung thanh kiếm không chút do dự.

(Mình có thể! Mình sẽ thắng! Như là mình sẽ để ả ta phá vỡ kịch ấy!!)

Koutarou đang thực sự tức giận. Clan đã tự ý đến và ngăn đường vỡ kịch đến hai lần chỉ bởi sự ích kỉ của cô ta chưa kể cô ả còn muốn giết Theia nữa. Con giận thịnh nộ khiến Koutarou lao lên. Và như lời đáp trả cho ý chí ấy, thanh kiếm báu, Saguratin bắt đầu tỏa thứ ánh sáng trắng tinh khiết.

Điều xảy ra tiếp theo khiến Clan không thể nói nên lời.

“Uooooooooooo!!”

Khi phát beam từ nòng súng của Clan chạm phải thanh kiếm của Koutarou, thanh kiếm ấy tiếp tục lao về phía trước và bỏ phát beam làm đôi. Phát beam ấy dao động và bay ra các ngã.

“Cái, gì cơ!?”

Clan không thể tin nổi điều mà cô đang thấy.

(Không thể nào, làm sao mà hắn có thể làm được như vậy chứ!?)

Như thanh Saguratin của Theia, Clan cũng được rèn và trao cho một thanh kiếm báu khi mới sinh. Nhưng thanh kiếm đó không có chút năng lực đặc biệt nào. Nó chỉ là một món quà kỷ niệm chúc mừng cho ngày sinh của cô; cả hai thanh kiếm của Theia lẫn Clan đáng ra chỉ là những thanh kiếm bình thường.

Dù cho bộ giáp có cung cấp năng lượng cho thanh kiếm, cô không nghĩ rằng nó đủ sức giúp thanh kiếm châm đôi phát beam được. Đó không phải là thứ mà máy phát trong bộ đồ chiến đấu cá nhân có thể cung cấp nổi.

Bởi thế mà Clan, người thành thạo công nghệ, hiểu rằng sức mạnh của Koutarou là không hề bình thường và không khỏi cảm thấy sùng sốt và sợ hãi.

“Ồi không!”

Cùng lúc đó, lưỡi kiếm tỏa sáng lao về phía Clan. Lá chắn đã dùng hết năng lượng sau khi cản quả cầu lửa với tia tầm sét nên thanh kiếm của Koutarou cắt nó dễ dàng như cắt giấy vậy.

Sau đó, Koutarou nhắm vào Clan với cú xoay kiếm. Với lá chắn đã biến mất hoàn toàn bởi đòn đánh trước, giờ đây Clan hoàn toàn mất khả năng phòng vệ.

(Mình sẽ bị dính đòn sao!?)

Nhận ra điều đó, Clan không ngần ngại mà ném đi khẩu súng của mình. Cô không thể tránh được đòn tấn công của Koutarou nếu vẫn giữ khẩu súng to lớn và nặng nề ấy. Cô đá nó đi và gia tăng khoảng cách với Koutarou.

Ngay sau đó, thanh kiếm của Koutarou chẻ nó làm hai. Khẩu súng gây ra một vụ nổ nhỏ và rơi từng mảnh ra sau nhà thể chất. Với tầm nhìn bị che khuất bởi vụ nổ, Clan đã tách ra khỏi Koutarou.

“Suýt nữa thì!”

“Nhưng thế này thì giờ cô ta tay không rồi!”

Khi vụ nổ tan đi, Koutarou nắm lấy thanh kiếm bằng cả hai tay và chỉ mũi kiếm về phía Clan.

“Nếu cô muốn bỏ cuộc thì giờ là lúc đó.”

“Ngươi muốn ta đầu hàng một tên người tồi cổ của một hành tinh ngoài rìa như ngươi sao!? Đừng có mà đùa!!”

Dù không một vũ khí trên tay, Clan vẫn ngoan cố không chịu đầu hàng. Với niềm kiêu hãnh cao hơn núi như Theia, Clan đơn giản là không thể chấp nhận việc đầu hàng.

(Đúng như mong đợi từ một cô công chúa... Nhưng nếu là Theia hiện giờ thì cô ta sẽ làm gì nhỉ?)

Trong khi nhìn Clan, Koutarou nghĩ về Theia. Trước đây, Theia có lẽ sẽ không chấp nhận việc đầu hàng, như Clan bây giờ vậy. Nhưng Koutarou cảm giác rằng Theia ở thì hiện tại nếu thua mặc dù đã cố hết sức thì cô nàng vẫn chấp nhận sự thất bại ấy và khen ngợi đối phương.

(Có lẽ có thể gọi đó là sự điềm tĩnh của một nàng công chúa, không, là của người thống trị chứ...)

Đó là sự khác biệt cơ bản giữa Theia và Clan. Và đó cũng có thể được xem như là bằng chứng cho việc chấp nhận Theia của Koutarou.

(Dù nói thế nhưng khi chơi game với mình, cô ta chắc chắn bao giờ chấp nhận bị thua đâu...)

Một mặt là sự điềm đạm của một cô công chúa và mặt còn lại là sự trẻ con của cô gái đến tuổi; giờ đây, Koutarou chấp nhận cả hai bộ mặt của Theia.

“Đừng có đùa, như là ta sẽ đầu hàng ấy... nhưng...”

Trong khi Koutarou nghĩ về Theia thì Clan đang động não suy nghĩ về tình hình của chính cô.

(Ai mà ngờ Blue Knight giả mạo lại mạnh đến thế chứ...)

Clan không chỉ đơn giản là cấm đầu tấn công. Cô đã gửi chiếc chiến thuyền cá nhân của mình là Hazy Moon về Forthorthe bằng chế độ tự động lái và tấn công Koutarou lúc cậu tách khỏi Harumi lẫn Theia.

Dĩ nhiên là Clan không hề xem thường Koutarou. Cô đã phân tích dữ liệu từ cuộc chiến trước và chuẩn bị trang bị để có thể giành phần thắng. Khẩu súng beam, khả năng bay và lá chắn của cô là quá đủ để hạ Koutarou vào hai tháng trước.

Tuy nhiên, ngay khi đưa vào thực tiễn thì kết quả đã trả lời cho tất cả. Đòn tấn công của Clan hoàn toàn vô hiệu và cô không thể đỡ nổi cú đánh của Koutarou. Mọi thứ đều vượt quá dự tính của cô.

(Không có vũ khí, mình chắc chắn sẽ thua. Do bọn chúng cũng nhanh hơn nhiều nên chạy trốn là bất khả thi. Nhưng mình vẫn còn có nó!)

Clan cười nhún nhò dù vẫn đang trong tình huống hiểm nghèo.

(Chuyện gì với Clan vậy...?)

Khi Koutarou đang cảm thấy bất an trước biểu lộ của cô thì Clan đã hét lên.

“Đến đây, Cradle! Chuẩn bị bắn đạn đẩy siêu không-thời gian!”

Đó là lá bài tẩy cuối cùng của Clan.

Thứ mà Clan gọi là Cradle thực ra là một phi thuyền nhỏ mà cô đang sử dụng.

Để làm cho Theia và Koutarou lơ là phòng bị, Clan đã gửi chiến thuyền Hazy Moon của mình về Forthorthe. Cradle là một con thuyền con trên Hazy Moon mà cô đã dùng như căn cứ hoạt động của mình.

Cradle là một con tàu cứu hộ và có đủ trang thiết bị để làm một căn cứ hoạt động trong tình huống khẩn cấp. Cô đã giấu con tàu này ở ngọn núi gần đó và dùng nó làm căn cứ trong khi quan sát Theia và Koutarou cũng như sản xuất vũ khí. Khẩu súng beam và thiết bị bay của cô là một trong những vũ khí mà cô đã tạo ra khi đó. Cô cũng tạo lên đạn đẩy mà cô vừa nhắc tới.

“Blue Knight giả mạo, dù người mạnh thế nào cũng chẳng thể nào bì được với đạn đẩy siêu không thời gian của Cradle!!”

Clan chóng hông và cười khoái chí. Một ý chí mạnh mẽ từ đôi mắt cô có thể nhìn thấy qua cặp kính và sự biểu lộ đầy tự tin.

Đằng sau Clan là phi thuyền Cradle. Một phi thuyền hình quả trứng đã xuất hiện y như khi Clan và Theia triệu gọi vũ khí. Dù đó là một phi thuyền nhỏ, Cradle cũng to lớn đến tầm tám mét. Hình dáng nó áp đảo sự hiện diện của Clan và những vật thể xung quanh. Nếu không nhờ sự ẩn mình đến vi diệu của con tàu và ma thuật của Yurika thì những người gần đó đã phát hoảng rồi.

“Đạn đẩy siêu không thời gian...?”

Koutarou thần người nhìn lên sự nguy nga của con tàu Cradle. Do đầu đất với những môn khoa học nên cậu đã gặp khó khăn hình dung ra thứ vũ khí chỉ qua tên gọi của nó.

“Fufufu, người không cần phải hiểu.”

Clan cười trước Koutarou đang nghiêng đầu bối rối.

Cùng lúc, phần thân của Cradle mở ra và để lộ ra hai chiếc tên lửa, mỗi chiếc to ngang người Clan vậy. Cradle có hình dáng một quả trứng nằm ngang. Phần dày nhất là phần đầu còn phần đuôi là mỏng nhất. So với những con thuyền lớn thì những tên lửa của nó trong nhỏ hơn và với Koutarou thì nó chẳng thực tế tí nào cả.

“Bởi vì cơ thể người sẽ sớm được trải nghiệm nó thôi!!”

Tuy nhiên, Clan tự tin tuyệt đối vào quả bom mà cô mới tạo ra này, đầu đạn đẩy được trang bị cho hai quả tên lửa. Theo lý thuyết thì chẳng có gì là nó không thể phá hủy, nó là loại bom kiểu như vậy.

Đạn đẩy siêu không thời gian là thứ mà Clan đã phát triển từ lâu. Công dụng của nó cũng như cái tên đã gợi ý, đó là thao túng không-thời gian. Khi đầu nỏ được kích hoạt, nó sẽ phát ra một trường năng lượng khổng lồ và ép buộc mọi thứ trong vùng không gian đó xóa sổ khỏi vũ trụ này. Không quan trọng là kẻ địch mạnh đến thế nào hay lá chắn của chúng mạnh ra sao, chúng không thể thoát hay chặn được một đòn tấn công sẽ ném loại bỏ chúng ra khỏi vũ trụ.

Đòn tấn công tương tự một warp hole (hố nhảy), nếu thực hiện bước nhảy, đích đến vẫn trong cùng một vũ trụ, nên người đó vẫn có thể quay về. Với những quả tên lửa kích cỡ như thế này, sẽ hạn chế độ xa của bước nhảy, nhưng người bị ném đi sẽ không thể nào quay về được do đã bị ném ra khỏi vũ trụ. Muốn quay về thì người đó cần phải phát triển cùng loại công nghệ như thế, nhưng điều như vậy là bất khả thi khi bị cô lập với phía ngoài của vũ trụ.

Điều bất khả thi tiếp theo là không thể nào tránh được nó. Nếu trúng đòn thì không có cách nào để quay lại cả. Đó là điểm mà Clan tự tin.

Quả bom chỉ mới được hoàn thành mấy ngày trước. Clan đã có một nguyên mẫu từ hai tháng trước khi cô tấn công Theia nhưng Yurika đã hạ cô trước khi cô có cơ hội sử dụng nó. Để chắc phần chiến thắng, Clan đã chờ cho đến khi vũ khí này sẵn sàng trước khi tấn công Koutarou. Cô muốn hạ Koutarou dù bất cứ giá nào chăng nữa; đạn đẩy là bằng chứng cho sự quyết tâm ấy.

Koutarou dĩ nhiên là không nhận thức ra được điều đó. Nên cứ đà như vậy, Koutarou chắc chắn sẽ bị dính đòn, nhưng Koutarou nghe thấy một cảnh báo.

“Koutarou-sama, chẳng không được để Clan-sama sử dụng thứ vũ khí đó...”

Giọng nói đó không truyền đi dưới dạng âm thanh mà nó đi thẳng trực tiếp vào đầu Koutarou. Đó là một giọng nói mà cậu chẳng bao giờ có thể nghe nếu không nhờ Sanae cường hóa giác quan của cậu.

“Ai vậy!? Ai đang nói thế!?”

“Chuyện gì vậy, Koutarou!?”

“Thứ vũ khí ấy sẽ gây ra một tàn phá khủng khiếp...”

Trong khi Koutarou vẫn còn bối rối bởi giọng nói đột ngột thì một hình ảnh đã xuất hiện trong đầu cậu. Đó là quang cảnh khi đạn siêu không thời gian được kích hoạt ở đâu đó.

Koutarou nhìn thấy những người dường như có địa vị cao mặc những bộ đồ như đám quý tộc trong vở kịch đang mặc, và những người nắm những chiếc gậy trong những chiếc áo choàng dài. Bao quanh lấy họ là những sinh vật quái lạ nhìn như quái thú. Những con quái thú đang giữ một chiếc lọ chứa đầy vật thể màu đen và chúng đang rộng đôi cánh cổ bay lên bầu trời.

Đạn đã bay về phía chúng. Một ánh sáng khủng khiếp phát ra, và một hình lập phương phát sáng không lồ được tạo nên. Mọi người bị bắt vào bên trong nó và bị xóa sổ cùng với mặt đất. Thứ còn lại là một chiếc hố to lớn và một trận động đất rung chuyển cả hành tinh.

Khi thấy những khung cảnh đáng sợ ấy truyền vào đầu, Koutarou đột ngột nhìn xuống dưới chân cậu. Cậu thấy ngôi trường Kitsushouharukaze và nhà thể chất; hình lập phương được tạo bởi đạn siêu không thời gian kia có thể dễ dàng mà nuốt trọn tất cả chúng vào bên trong.

“Tôi không để cho cô ra tay đâu!”

“Koutarou!?”

Ngay lập tức, Koutarou lao về phía trước. Sanae cố gắng túm lấy cậu trước hành động bất thành lĩnh của cậu.

Nếu viên đạn được bắn, sẽ gây ra sự phá hoại khủng khiếp. Vậy nên phải tránh được nó bằng mọi giá, đó là điều duy nhất mà Koutarou nghĩ vào lúc này.

Lời nói và hình ảnh mà cậu vừa nói nghe và xem là lý do duy nhất để cậu hành động, nhưng cậu cảm giác là mình có thể tin vào đó. Hình ảnh quá chân thực trong khi giọng nói đầy thành thật ấy, cậu không nghĩ chúng là giả dối được.

“Sao tự dưng anh lại hành động đột ngột vậy, Koutarou!?”

“Anh cần phá hủy những quả tên lửa kia! Không thể để cô ả dùng nó được!”

Koutarou đáp lại Sanae trong khi dùng bộ giáp phóng hết tốc lực. Koutarou xẹt qua bầu trời như một ngôi sao băng. Những cơn gió mãnh liệt cuộn xoáy bao quanh họ và rít lên, nên Sanae phải hét lên thì Koutarou mới nghe được.

“Cái gì? Nó là loại bom nắm sao!?”

“Kiểu như vậy!”

Ý khi nói bom nắm, Sanae đang ám chỉ những vũ khí nguyên tử. Koutarou gật đầu đáp câu hỏi tiếp của cô bé và tăng tốc hơn nữa.

“Đó là tại sao anh phải hạ chúng trước khi cô ả khai hỏa!”

Hệ thống máy tính của bộ giáp réo lên khi Koutarou tăng tốc vượt quá tốc độ thiết kế của nó. Nhưng giờ đây, Koutarou không có thời gian để lo đến việc đó.

“Nhưng làm thế thì anh có bị làm sao không, Koutarou!?”

“... Vậy nên đây là lúc tạm biệt rồi, Sanae.”

“Kyaaaaa!?”

Sanae đột ngột bị thổi bay ra khỏi cơ thể của Koutarou. Cô không bị Koutarou thổi bay mà là do không thể bám lấy cơ thể cậu khi cô cảm thấy như có một dòng điện chạy qua cô.

“C-hờ đã Koutarou!”

Sanae nhanh chóng cố gắng đuổi theo Koutarou, nhưng có gì đó như một bức tường vô hình đã dừng cô lại khiến Sanae không thể bám theo cậu.

“Tại sao!?”

Đó là lần đầu tiên cô cảm nhận được sự từ chối rõ ràng đến từ Koutarou kể từ khi cô quen với việc bám lên lưng cậu mỗi ngày.

Phần 4

Sau khi đã kết thúc vai diễn của mình trong cảnh đăng cơ, Theia đã ra phía sau nhà thể chất đúng lúc mà Sanae bị thổi bay ra khỏi Koutarou. Trên sân diễn lúc này chỉ còn Harumi và những vai diễn phụ khác. Silver Princess đang đọc diễn văn trước khi trở thành nữ hoàng mới.

“Điện hạ!!”

“Ruth, tình hình sao rồi!?”

Dù thông tin chi tiết đã được gửi đến vòng tay của Theia, nhưng không tránh khỏi việc chậm trễ trong việc truyền thông tin. Nên cô đã nhanh chóng hỏi Ruth để cập nhận mọi thông tin mới.

“Mỗi khi này, Satomi-sama còn trên cơ Clan-sama nhưng cô ấy đã triệu gọi phi thuyền của mình và dường như cố triển khai một đòn tấn công diện rộng.”

“Hãy để Blue Knight oanh tạc cô ta!”

“Không được! Đã có sự nhiễu loạn đáng kể cản trở cả sóng radio lẫn giao tiếp siêu không gian mới gần đây, em không thể liên lạc với Blue Knight được!”

“Cái gì cơ!?”

Lý do tạo ra sự nhiễu loạn ấy là do đạn siêu không thời gian. Để ném đối tượng của nó ra khỏi vũ trụ, nó phải tập trung rất nhiều năng lượng. Và khi đó, nó sẽ gây nên sự biến dạng cho môi trường xung quanh, và kết quả là các phương thức liên lạc đều bị chặn.

“Thật xấu hổ nhưng chúng ta không thể làm được gì lúc này ngoài việc trông đợi từ Koutarou.”

“Koutarou!”

Trong khi nghiêng rặng, Theia bước lên phía trước và nhìn lên bầu trời cùng với Kirih. Trên bầu trời ấy, một hiệp sĩ trong bộ giáp màu xanh cùng với một chiếc phi thuyền to lớn.

(Koutarou...)

Nhìn Koutarou nằm ngoài tầm với của mình, Theia cảm thấy bất an, như là cô đang cảm thấy có chuyện không hay sắp xảy ra vậy. Ngay lập tức sau đó, những lời nói của Sanae càng củng cố cho cảm giác đó của cô.

“Mọi người, làm gì đó đi! Hãy dừng Koutarou lại!”

“Chuyện gì vậy!”

“Koutarou tính tấn công cảm tử!”

Khi nghe Sanae nói vậy, Theia cảm thấy thế giới như ngừng lại.

Nhận thấy Koutarou đang lao tới, Clan ra lệnh cho Cradle phản công. Để khai hỏa viên đạn, đầu đạn cần thời gian để nạp. Trong lúc đó, Clan không thể để Koutarou lại gần được.

“Cô cuối cùng cũng xuất hiện, Theiamillis-san! Nhưng quá trễ rồi! Vở diễn của cô không có happy ending đâu!”

“Clan, tôi sẽ không cho cô cản đường vở kịch này đâu!”

Trong khi tránh những chướng ngại vật do Cradle tạo ra, Koutarou áp sát lại gần đầu đạn từ phía dưới thân tàu. Do thời gian gấp rút nên Koutarou còn lạnh lặn. Những phát beam và laser đã liên tiếp làm cậu trầy trụa, mặt và thân thể cậu đầy vết thương, cũng như bộ giáp vậy.

Tuy nhiên, Koutarou không chút nao núng nào. Thứ nâng đỡ cho sự can đảm ấy là lời hứa của cậu trong lễ giáng sinh. Hôm đó, Koutarou đã thề rằng cậu sẽ khiến vở kịch này thành công với rất nhiều người. Cậu đâu thể để lý do ích kỉ của Clan mà phá hủy nó.

“Vở kịch này là giấc mơ bé nhỏ mà một con chim trong lồng có thể thấy được!”

Koutarou biết vở kịch quan trọng với Theia như thế nào. Nó là điều ước mang trong mình sự ngưỡng mộ của Blue Knight và mong ước bảo vệ người mẹ của cô và vở kịch là hiện thân của điều ước ấy. Nó là điều ước nhỏ nhoi của Theia, người không thể sống một cuộc đời theo cách mà cô muốn. Koutarou đâu thể để Clan giẫm đạp lên giấc mơ ấy.

“Ngươi có thể bảo vệ được mọi thứ sao!? Ngươi nghĩ có thể bảo vệ đám bạn bè của ngươi với một mình thanh kiếm ấy á!!”

“Tôi sẽ cho cô thấy là tôi có thể bảo vệ họ!! Vì sự thành công của cuộc xâm lược của tất cả bọn họ!!”

Câu trả lời cuối cùng cũng đã đến với Koutarou khi cậu đang ở giữa trận chiến sống còn.

Koutarou muốn cuộc xâm lược của tất cả các cô gái được thành công. Cậu muốn Sanae chờ bố mẹ cô bé trong căn phòng ấy. Cậu muốn Theia hoàn thành thử thách và nhận quyền thừa kế ngai vàng và bảo vệ lấy mẹ cô. Cậu muốn người của Kiriha, người lòng đất, di cư an toàn lên mặt đất. Cậu muốn Yurika được sống như một cô bạn cùng lớp bình thường.

Cậu muốn tất cả bọn họ giành được phần thắng, muốn bọn họ đạt được tương lai mà họ mong ước. Hoàn thành tất cả điều ước ấy có lẽ sẽ khó khăn nhưng không có chuyện cậu để chúng bị lụi tàn ở ngay lúc này đây.

“Oooooo!!”

Nên Koutarou sẽ không ngừng lại.

Dù cho cậu bị thiêu cháy bởi những phát beam hay bị xuyên thủng bởi những chùm laser.

“Dừng lại đi Koutarou!! Hãy nghe lệnh của ta đi mà!!”

Thậm chí là cậu có phải khiến cô công chúa tóc vàng ấy phải khóc.

“Người là hiệp sĩ của ta cơ mà, không phải sao!?”

“... Xin lỗi nha, Theia.”

Koutarou đơn giản là để thanh kiếm của mình phát ra thứ ánh sáng trắng. Không quan tâm thứ ánh sáng trắng thuần khiết ấy đến từ đâu hay lại tại sao nó ở đó, miễn là ánh sáng đó hãy còn tỏa sáng, cậu vẫn còn có thể bảo vệ mọi người.

Thế là quá đủ với Koutarou.

“Hãy đi tìm... một hiệp sĩ khác đi nhé.”

“Chờ đã, Koutarou, chờ đã mà!!”

Và đó là khi Theia cuối cùng cũng nhận ra cảm xúc của cô.

“Dù cho ta có tìm một hiệp sĩ thay thế nhưng làm gì có ai để thay thế người!!”

Đó là câu trả lời của Theia. Điều mà Theia thực sự muốn chính là Koutarou.

Tuy nhiên, đến khi cô tìm được câu trả lời của mình, thanh kiếm của Koutarou đã cắt viên đạn đầy siêu không gian làm đôi.

Cùng lúc, một hình lập phương xuất hiện bên trên ngôi trường Kitsushouharukaze.

Bên trên sàn diễn, Harumi đã biết chuyện xảy ra. Con dấu hình thanh kiếm hiện trên trán cô đã cho cô biết rằng sự hiện diện của Koutarou đã biến mất.

Trong khi nghĩ về Koutarou, Harumi chạy ngang qua trên sân khấu theo kịch bản. Nhận ra rằng cô không còn thấy Blue Knight ở đâu nữa, Silver Princess đã chạy đi tìm kiếm chàng.

(Tạm biệt, Koutarou-sama...)

Mọi thứ cho đến giờ đều đúng như cô được kể, nhưng từ giây phút này trở đi, cô không còn biết gì hơn. Dù mang trong người quyền năng đến mức nào, cô không phải là toàn tri.

(Và cầu mong sự bình an ở bên chàng...)

Nên Harumi, như nhân vật Silver Princess mà cô đang diễn đã cầu nguyện.

Cô cầu nguyện rằng cô sẽ gặp lại được người mà cô yêu quý, người vừa mới biến mất ấy một lần nữa.

Chương 8: Lời hứa

Phần 1

Chủ nhật, ngày 24 tháng giêng

Đạn đẩy siêu không-thời gian mà Koutarou cất đôi giải phóng toàn bộ năng lượng bên trong nó và tạo nên một khối lập phương phát sáng khổng lồ. Nhưng do vẫn chưa nạp đủ nên khối lập phương đó không to đến mức mà Clan đã thiết kế, mà chỉ to vừa đủ để bao lấy Cradle.

Ngay khi khối lập phương biến mất, chẳng còn gì đằng sau nó. Không Koutarou, không Clan và không Cradle. Thậm chí cả vùng không khí bên trong vùng không gian đó cũng không sót. Nó giờ đây rõ ràng là một vùng chân không, không có gì ngoài một khoảng không. Dù chỉ ở kích thước nhỏ nhưng the repulsion shell đã đã làm tốt chức năng mà nó được thiết kế.

Ngay sau đó, vùng không gian bao quanh khoảng không bắt đầu khuấy trộn sửa chữa lại vùng không gian. Nó tạo nên sự rung lắc lớn và cùng lúc, không gian được sửa đã được đóng đầy không khí.

“Triển khai khẩn cấp trường lực đẩy! Phạm vi tối đa, nó không kéo dài đâu, nên chỉ tập trung vào cường độ thôi!”

“Karama, Korama, hỗ trợ trường lực!”

“Force Field – Modifier – Maximize – End – Effective Area – Colossal!”

* {Trường lực-Bổ sung-Tối đa-Kết thúc-Khu vực ảnh hưởng-Rộng lớn}

Tuy nhiên, những cô gái xâm lược đã ngăn được mọi tai biến bằng những cách phòng thủ khác nhau. Nếu khối lập phương mà lớn thêm nữa thì họ đã gặp nguy hiểm rồi, nhưng may mắn là không có nguy hiểm gì đến những vùng xung quanh. Bởi thế mà vở kịch tiếp tục như không có gì ở vùng không khí trên nhà thể chất vậy.

Tuy nhiên, không như những thứ xung quanh đã lặng yên, các cô gái bị bỏ lại đằng sau trong nhà thể chất lại không được như vậy. Koutarou đã biến mất trong làn khí mỏng cùng với Clan và Cradle. Thậm chí chẳng biết cậu còn sống hay chẳng, các cô gái đầy hỗn loạn.

“Koutarou, anh đã đi đâu!?! Koutarou!?”

Sanae không ngừng ngó nghiêng tìm kiếm sự hiện diện của Koutarou. Nhưng cô không thể tìm ra dù cố gắng thế nào chẳng nữa. Chưa có lần nào mà cô lại không thể tìm thấy Koutarou sau ngần ấy thời gian như lần này. Sanae đã luôn luôn trong trạng thái kết nối tâm linh với cậu, nhưng giờ kết nối ấy đã hoàn toàn biến mất.

(Không, không thể nào được...)

Điều đó đồng nghĩa với một khả năng duy nhất, nhưng Sanae tuyệt vọng không nghĩ đến nó. Với cô, Koutarou đã là một phần cuộc sống của mình, cô không muốn nghĩ đến chuyện mất anh.

“Tín hiệu từ bộ giáp quân dụng đã mất sao!?! Blue Knight, tiến hành dò tìm và quét lại coi! Hãy gửi mọi dữ liệu về chấn động không gian trong 3 phút gần đây cho ta!”

Ruth tái mặt nói với chiếc vòng tay. Bộ giáp mà Koutarou đang mặc có tín hiệu đặc trưng, nhưng với sự xuất hiện của khối lập phương, tín hiệu đó đã biến mất. Minh điều đó đã đủ khiến người khác cảm thấy lo lắng, nhưng với hiểu biết từ nền khoa học của Forthorthe mà Ruth lò mò chuyện gì đã xảy ra.

(Satomi-sama... không thể nào có chuyện anh bị ném ra khỏi rìa của không-thời gian...)

Dữ liệu từ Blue Knight chỉ phục vụ cho những dự đoán của cô. Cô càng đọc bao nhiêu thì càng cảm thấy vô vọng bất nhiều.

Đó không phải đơn giản là cảm giác đánh mất thứ gì quý giá. Nó là cảm giác đánh mất đi ánh sáng trong màn đêm cô quàng vậy. cô đã đánh mất thứ để cô tiến bước, để rồi giờ đây chỉ biết đứng lặng.

“Karama, Korama, tìm kiếm mọi sự sống trong khu vực và lọc ra nguồn năng lượng tâm linh của Koutarou.”

“Ho~ Như thế sẽ tốn rất nhiều thời gian Ho~”

“Chị biết! Nhưng hãy làm đi!”

“Đã rõ Ho~ bọn em sẽ làm ngay~”

Kiriha đang giận dữ. Cô đặt hai tay lại với nhau và tỏ ra gay gắt.

(Cái kết thúc gì thế... Mình không có chấp nhận cái kết thúc như thế này đâu, Satomi Koutarou!)

Cô nghiêng rằng, cậu là người mặt đất duy nhất thực sự hiểu cô, một người bạn thực sự mà cô có thể biểu lộ cùng. Mất cậu quá dễ dàng như thể làm sao cô có thể chịu được.

Tuy nhiên, Kiriha đã biết rằng Koutarou, rằng cậu đã ở giữa nơi đó, đã không kịp thoát ra. Nó gần như bất khả thi để có thể sống sót sau khi đã rơi vào đó.

Sự thật ấy ăn sâu vào trái tim Kiriha, và cô không khỏi cảm giác sự vô vọng của mình.

(Mình là một con đàn bà lạnh lùng mà...)

Cô giận dữ khi thấy bản thân cô vẫn có thể điềm nhiên mặc dù tin rằng Koutarou đã chết.

“Trong tình huống này, đi tìm kiếm con tàu kia sẽ nhanh hơn là tìm kiếm Satomi-san!”

Nhưng người bình tĩnh nhất ở đây là Yurika. Cô đã có kinh nghiệm với người tiền nhiệm của mình, Rainbow Nana, trong trận chiến cuối cùng ấy, nên cô đã có chút sự chịu đựng với hoàn cảnh người gần gũi của cô gặp nguy hiểm.

“Nếu họ thực sự bị gửi sang chiều thứ nguyên khác thì mình vẫn có thể dò được thứ lớn như vậy...”

Yurika nhắm mắt và tập trung vào cây gậy trên tay. Cô cường hóa ma thuật của mình và mở rộng tri giác, lần theo dấu của Koutarou.

(Đó là một phi thuyền vũ trụ và Satomi-san đang mặc một bộ đồ không gian... nếu mình có thể tìm cậu ấy sớm thì vẫn có thể cứu cậu ấy...)

Mặc cho người bạn cô đang ngàn cân treo sợi tóc, cô vẫn không đánh mất hi vọng. Đó là sức mạnh của một mahou shoujo đang lớn dần trong cô.

“Koutarou...”

Trong cả năm cô gái thì Theia là người bị tác động nhiều nhất. Cô vẫn bất động, tay cô vẫn đang hướng lên trời.

Nếu không phải đúng khi đó thì có lẽ Theia đã tỏ ra can đảm hơn rồi. Nhưng cô lại mất Koutarou ngay khoảnh khắc mà cô nhận ra cảm xúc của chính mình. Khoảnh khắc mà cô nhận ra thứ mà cô thực sự khao khát, nó lại tuột khỏi tầm tay cô. Trong hoàn cảnh như thế, dù là một công chúa của đế chế ngân hà đi chăng nữa cũng chẳng thể giữ nổi sự bình tĩnh.

“Đừng bỏ ta một mình, Koutarou... người chỉ trốn thôi, đúng chứ? Đừng chọc ghẹo ta nữa, nhanh lên... nhanh lên và ra đây đi...”

Cô cố cười, nhưng không thể.

Cô cố nói, nhưng họng cô khô rát.

“Người không hiểu sao... rằng ta đang bảo người ra đây... đó là... là tại sao người mãi là... tên thường dân...”

Điều duy nhất mà Theia có thể làm giữa nước mắt.

Khi mà tất cả bọn họ đều đã đánh mất bản thân-

“Phản ứng không gian bóp méo gia tăng, dự đoán sẽ có một chấn động không gian nhỏ. Xin hãy cẩn thận, my lady.”

Chiếc vòng tay của Ruth vang lên lời cảnh báo bất ngờ.

“Ể...?”

Và khi Ruth còn tròn mắt ngạc nhiên thì nó đã tới.

Một cánh cửa ánh sáng, như cái mà Theia và Ruth hay dùng đến di chuyển qua lại giữa phòng 106 và Blue Knight. Nó đột nhiên xuất hiện, kéo giãn tâm tá mắt giữa không khí. Nó hiện đúng ngay chỗ mà Koutarou đã biến mất.

“Phát hiện chấn động không gian nhỏ. 95% khả năng là vùng dịch chuyển ngắn.”

“Vùng dịch chuyển ngắn!?”

Ngay khi đó, Yurika mở mắt mình trong bộ đồ Alunaya. Và cùng lúc, đầu của cái gì đó chui ra từ cánh cửa ánh sáng.

“Từ tính toán của không gian biến dạng. Báo cáo. 98% khả năng là con tàu đang tìm kiếm của đối tượng đã được xác định, my lady.”

Đó là một mái vòm hình đĩa lớn, dài vài tá mét. Nhận thấy thế, Sanae thốt lên.

“Có gì đó lạ ra!”

Theo hướng mà Sanae chỉ, cái vòm đó tiến về phía trước và đi qua cánh cửa. Nhìn từ dưới đất, nó như một quả bóng bay được thổi căng ra. Sao khi đã tiến ra tầm hơn chục mét, quả bóng ngừng nở ra và đuôi nó xuất hiện. Và giờ hình dáng của nó từ hình vòm chuyển sang hình quả trứng.

“Đó là con tàu khi này!?”

Thứ xuất hiện là con tàu đã biến mất trong khối lập phương khi này.

Đó là Cradle. Với sự trở về đột ngột của nó, thậm chí cả người bình tĩnh như Kiriha cũng không thể giấu nổi sự ngạc nhiên.

“Koutarou!”

Nhìn thấy Cradle lơ lửng trong không khí, Theia hét lên và cất tiếng gọi Koutarou. Sau đó cô nhìn quanh nó, cô tuyệt vọng.

(Người ở đâu, Koutarou!)

Cô hi vọng là Koutarou sẽ trở về cùng Cradle, hay có thể thậm chí đang lái nó.

“Người ở đâu!? Nhanh ra đây đi!!”

Tuy nhiên, không thấy Koutarou đâu cả. Ở đây con thuyền nơi mà cậu từng ở đó nay không còn thấy ai nữa, cũng như đạn đầy siêu không-thời gian thứ hai đâu nữa.

(Có lẽ nào Clan đã bỏ mặc Koutarou mà quay lại một mình...?)

Lo lắng bắt đầu trào dâng trong ngực Theia. Không chỉ có cô mà toàn bộ 5 cô gái đều có cùng lo lắng ấy.

Ngay khi đó, chiếc cửa ở phần dày nhất của quả trứng đã mở. Cả 5 cô gái nhìn về nó, cầu nguyện rằng Koutarou sẽ xuất hiện từ đó.

“Chúng ta đã về đến nơi!! Chúng ta làm kịp rồi!!”

Tuy nhiên, như phản bội sự tin tưởng của các cô gái, người đã xuất hiện từ cánh cửa là chủ nhân của Cradle, Clan.

“A...”

Theia cảm thấy như mình đã rơi xuống đáy sâu của bóng tối. Nước mắt đã dừng của cô lại chảy lần nữa.

“Koutarou...”

“Satomi-sama...”

Kiriha và Ruth cũng tỏ ra buồn bã và trũng vai xuống. Dù chỉ là một cơ hội nhỏ nhoi nhưng cũng đã khiến sự thất vọng của họ càng trầm trọng hơn.

“... Hơ?”

“Đó là!?”

Tuy nhiên, Sanae và Yurika thì không có như vậy. Đối ngược với Theia và hai người còn lại, đôi mắt hai cô lấp lánh và tỏ ra hi vọng hơn và theo bản năng đi lên phía trước.

“Không có thời gian nữa đâu. Nhanh mà tránh ra coi, Clan!”

“Kyaaaa!”

Ngay lập tức, Koutarou người đi ra sau Clan đã đá cô xuống.

Phần 2

Koutarou theo sau Clan và nhảy khỏi cửa. Ngay sau đó, Cradle biến mất khỏi tầm nhìn. Do tránh bị lộ nên nó đã tự ẩn bản thân đi theo chỉ thị nhận được từ trước.

“Ho.”

Không quan tâm đến đề cao vài chục thước, bộ giáp màu xanh da trời của Koutarou vang lên khi cậu tiếp đất. Nó hoàn toàn khác với Clan, người tiếp

đất loạng choạng trước đó.

“Người được giáo dục kiểu gì mà dám đối xử một công chúa như vậy chứ!?”

“Bởi chúng ta hết giờ rồi còn cô thì quá chậm.”

“Chẳng phải đó là do nhà người ngủ quên sao!”

“Đừng nói nữa và chạy đi! Chúng ta không còn thời gian nữa!”

“Gừ, người đúng là đồ ích kỉ mà!”

Trong khi tranh cãi, cả hai chạy về phía Theia và những người khác. Trong khi cả 5 cô nàng kia đang nhìn họ bấn loạn.

Clan và Kirika đã biến mất sau trận chiến mà không biết sống chết thế nào. Và giờ cả hai xuất hiện từ Cradle và cứ như hai con người khác vậy khi cả hai không còn chút dấu hiệu muốn đánh nhau như trước nữa. Dù họ có cãi nhau, nhưng đã không phải là thái độ giữa những kẻ địch nên có. Chúng giống như những chuyện thường ngày ở phòng 106 vậy.

Quang cảnh kì quái và bí ẩn của nó để khiến bộ năm cô gái ngần người ra.

“Chuyện gì đang xảy ra thế...?”

“A-i biết...”

Thậm chí cả Sanae và Yurika, hai người đã phát hiện rằng Koutarou còn sống trước tiên cũng chỉ biết chớp mắt.

“Hơn nữa, sao người có thể ngủ quên trong thời khắc quan trọng như vậy chứ!?”

“Đó là tại sao tôi đã bảo cô nên đánh thức tôi sớm mà!!”

“Người bảo một công chúa làm bảo mẫu cho nhà người!?”

“Theia làm thế đó!!”

“Rồi, ta cực kì xin lỗi luôn!!”

Thứ thay đổi không chỉ là mối quan hệ giữa họ mà cả về ngoài của cả Koutarou lẫn Clan đã có chút thay đổi so với trước.

Bộ giáp mà Koutarou đang mặc bị hư hỏng hơn trước. Đó không phải sự hư hỏng do laser hay beam; đó là những vết lõm do bị vật cứng đánh vào và áo khoác của cậu có những vết cắt lớn, đã có rất nhiều hình dạng thương tổn xuất hiện. Và bên hông Koutarou giờ có tận hai thanh kiếm, khi mà lúc trước chỉ có một, nhưng không biết cậu đã lấy cái còn lại từ đâu.

Sự xuất hiện của Clan cũng khác lạ. Cô vẫn mặc bộ đầm như trước, nhưng cô khoác thêm một chiếc áo choàng ngoài. Nhìn như thứ một cô con gái quý tộc sẽ mặc khi xuống phố vậy.

Nhưng với các cô gái, sự thay đổi bề ngoài của Koutarou không quan trọng. Họ quá ngạc nhiên khi thấy Koutarou vẫn ổn và đang đứng trước mặt họ khiến họ không còn để ý đến sự thay đổi của cậu.

Chỉ trong vòng hai phút đã qua kể từ khi khối lập phương xuất hiện. Trong khoảnh khắc ngắn ấy, họ đã hoảng loạn, lo âu và than khóc. Tự dưng biến mất đã là biến cố lớn vô cùng rồi, nhưng quay lại ngay tức thì đúng là một tràng sốc luôn đối với các cô. Cảm xúc của họ như bị ném vào vòng xoáy và họ vẫn đứng đơ mà không biết làm gì.

“Clan, thời gian thế nào rồi!?”

“Trễ hơn một phút! Chúng ta đã về kịp!”

Hờ hững với bộ 5 cô gái, Koutarou và Clan hướng về cổng tới phòng thể chất.

“C-hờ đã, Koutarou, chuyện gì đã xảy ra!?”

“Satomi-san, chuyện gì thế này!?”

Khi Koutarou xuất hiện trước họ, Sanae và Yurika đã hỏi cậu. Do đã cảm nhận ra cậu trước nên hai người cũng hoàn hồn trước ba người còn lại.

“Xin lỗi, để sau đi, phải tới vở kịch đã!!”

Nhưng Koutarou đã không trả lời Sanae và Yurika, mà cùng Clan đi qua hai người. Cậu đang hướng tới sân khấu của vở kịch. Cảnh cuối sắp bắt đầu, nên cậu không còn thời gian để trả lời họ.

Cậu sau đó cũng đi qua Kiriha và Ruth. Nhưng khi tới Theia thì Koutarou dừng lại. cậu ném bản thảo trên tay phải cho Clan.

“Clan, giữ hộ tôi bản thảo!!”

“Berto- không, Koutarou, người tính coi ta như người hầu của người đến khi nào nữa hả!”

Trong khi phàn nàn với Koutarou, Clan bắt lấy bản thảo. mặc cho lời nói có phần bất mãn nhưng cô lại ôm nó vào lòng như một vật quý giá đối với cô vậy.

“Dù gì ta cũng là đệ nhị công chúa Folsaria thần thánh-”

“Giờ không phải lúc! Tôi đang vội nên đừng phàn nàn nữa mà giữ nó đi!”

“A, ừ, người đúng là ích kỉ mà! Người lúc nào cũng thế!”

Clan vẫn tiếp tục phàn nàn, nhưng Koutarou đã lờ cô đi. Như lúc cậu không trả lời Sanae và Yurika, cậu cũng không còn thời gian cho Clan.

“Theia, đi nào!”

“Ể, a...?”

Koutarou nắm lấy tay Theia và kéo về phía mình.

“Tôi biết cô vẫn còn sùng sốt nhưng cô là cần thiết!”

Ba người cần thiết cho cảnh cuối, Blue Knight, Silver Princess và Golden Princess. Nên Golden Princess, Theia mà không có ở đó thì cảnh cuối đâu có thể bắt đầu.

“A...”

‘Cô là cần thiết’

Theia cuối cùng cũng đã xác nhận trong thâm tâm rằng Koutarou đã an toàn sau khi nghe những lời nói ấy cũng như cảm xúc ấm áp từ lòng tay cậu.

“K-Koutarou...”

Khoảng khắc tiếp theo, đôi chân Theia như khụy xuống. Cô không thể đứng bởi sự nhẹ nhõm và vui sướng đã bao trùm lấy cô.

“A, n-ày!”

Để giữ Theia khỏi bị ngã, Koutarou nhanh chóng giữ lấy cô.

“Ra là người vẫn an toàn, Koutarou... ta quá...”

Được Koutarou đỡ mình, nước mắt trào ra từ khóe mắt cô lần nữa. Trong ánh nắng yếu ớt mùa đông, giọt nước mắt tỏa ra lấp lánh.

“Đừng có khóc- à, không, cứ không đi càng tốt. Chúng ta sắp diễn cảnh chia tay sớm mà.”

Do cô đã mất hết sức lực nơi đôi chân, Koutarou đã dùng tay mình nâng Theia lên khi cô khóc. Cậu định bế cô như thế cho tới khi đến sân khấu.

“Không, đây không phải là chia tay.”

Theia lắc đầu và nhẹ nhàng chạm vào cánh tay trái của Koutarou, thứ đang nâng cô lên và nhìn thẳng vào cậu.

“... Mọi thứ chỉ bắt đầu...”

Nước mắt vẫn chảy từ đôi mắt của cô, nhưng cuối cùng nụ cười đã nở trên đôi môi của Theia.

“Đúng như cô nói, Theia.”

Koutarou bắt đầu chạy lần nữa.

Cậu không có thời gian để dừng lại. Bên trong nhà thể chất là vô số người bạn đang chờ cậu và Theia.

Cậu chắc chắn sẽ khiến vở kịch thành công.

Đó là lời hứa mà Koutarou đã lập với những cô gái xâm lược và sau đó là những thành viên clb kịch. Thời điểm để thực hiện lời hứa ấy cuối cùng đã đến.

Nên Koutarou nôn nóng bé Theia chạy về nhà thể chất.

7-8

Hiệp định Corona (NEW!)

31/1/2010

Điều 11

Mọi gian lận của Nijino Yurika (cư dân của căn phòng 106) sẽ chỉ trở thành chủ đề để chỉ trích trong trường hợp nó bị phát giác.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha! ? Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Tập 7.5 - Thanh kị sĩ và Ngân sắc công chúa Ngoại truyện I

Chương 1: Mặt ngoài của Lý tính

Rokujouma_V7.5_Cover.jpg

Dòng chảy của thời gian và không gian tương tự như dòng chảy của con sông vậy.

Con sông bắt đầu từ một nguồn nhỏ và khi lưu lượng nước tăng, nó sẽ chảy từ thượng lưu xuống hạ lưu và vì một lý do nào đó sẽ chia ra các nhánh.

Cùng lúc thì hai nhánh sông ấy lại có thể hợp lại một lần nữa.

Và lặp lại như một chu kì, con sông sẽ lan khắp mặt đất và làm ẩm nó.

Không gian và thời gian cũng tương tự như vậy.

Ban đầu chỉ có một vũ trụ, nhưng theo thời gian, nó sẽ phân thành đa vũ trụ.

Như việc tung đồng xu, việc vũ trụ phân nhánh đơn giản chỉ là một kết quả của nó.

Nếu đồng xu ấy dùng để chọn đội nào giao bóng trong trận cầu, thì nó cũng sở hữu khả năng tác động lớn đến cục diện của cả trận đấu.

Sự phân nhánh ấy sẽ có thể tạo ra một vũ trụ song song.

Cùng lúc thì vẫn tồn tại khả năng những nhánh vũ trụ hợp nhất lại với nhau.

Nếu đồng xu được tung lên ấy rơi xuống như mong đợi thì kết cục của nó không còn là vấn đề.

Kết quả sẽ bị vùi lấp bởi vô số đồng xu và mất đi ý nghĩ của nó khi tan biến trong thuyết lượng tử về xác suất.

Việc vũ trụ đồng quy sau một phút cơ hội như thế là chuyện quá đỗi bình thường như với chính dòng sông vậy.

Thậm chí ngay khi có một tảng đá lớn cản đường dòng chảy, con sông chỉ tách ra và tái hợp lại ngay sau đó, lịch sử được đan lại với nhau.

Và chúng ta đang sống ở một trong những sợi len đan nên lịch sử ấy.

Koutarou đã bị ném ra khỏi sợi len của mình.

Nguyên nhân chính là do đạn đẩy siêu không-thời gian mà Clan đã sử dụng.

Biết rằng nó sẽ gây ra thiệt hại khủng khiếp nên Koutarou đã chèn viên đạn và ngăn chặn việc khai hỏa nó.

Nhưng đồng thời, năng lượng nằm trong đầu đạn ấy bị giải phóng.

Nó phát nổ và dù phạm vi ảnh hưởng của nó nhỏ hơn nhiều với thiết kế của Clan, nhưng đủ để cuốn cô lẫn phi thuyền của cô, Cradle cùng Koutarou ra khỏi vũ trụ hiện tại.

Tệ hơn nữa, do đạn đẩy mất kiểm soát mà giải phóng năng lượng nên Koutarou và Clan bị ném về một nơi vô cùng mơ hồ.

Đó là nơi khởi nguyên của vũ trụ, nếu so sánh với dòng sông thì đây là cội nguồn của nó.

Mặt ngoài của vũ trụ không phải là nơi sinh vật sống có thể sống sót.

Không, thậm chí ngay cả vật chất cũng không thể tồn tại.

Quy luật vật lý không hiện hữu ở nơi này và nói chính xác hơn thì cũng chẳng đúng khi gọi nó là ‘một nơi’.

Trên hết, Koutarou và Clan lại còn bị ném về khởi nguyên của vũ trụ, nơi mà vô hạn vũ trụ và vô hạn khả năng được nén lại.

Nhưng đồng thời, thời gian bị đóng băng.

Dù mọi thứ đều có thể nhưng lại không có gì được hoàn thành.

Dù nó là khởi nguyên nhưng chẳng có gì được bắt đầu.

Nó là ngoại lệ duy nhất trong vũ trụ rộng lớn và đan xen vô hạn này.

Khoảnh khắc mà họ đến được đây, Koutarou và Clan đáng ra phải bị nén vào một thứ gì đó còn nhỏ hơn hạt cơ bản và sau đó nhập vào vô hạn khả năng.

Tuy nhiên, nó đã không xảy ra.

Thứ đã cứu họ là ý thức tồn tại ở nơi đây.

Do ý thức ấy là kẻ trị vì tuyệt đối của nơi này, nó đã cảm nhận được trước rằng Koutarou và Clan sẽ đến và bảo vệ họ trước khi họ bị tan biến ngay lúc xuất hiện.

“Cái gì vậy...”

Nhưng điều đầu tiên mà ý thức ấy thốt ra là cảm giác vô cùng ngần ngại.

Không có gì ngoài ý thức tồn tại ở nơi đây.

Nó đã luôn luôn như thế và đáng ra sẽ luôn luôn như vậy.

Nơi này, không gian bị cô đọng còn thời gian bị đóng băng, nên đây là lần đầu tiên mà ý thức ấy cảm nhận được sự hiện diện của một người khác.

Trong khi hãy còn sững sờ, nó cũng tỏ ra vô cùng tò mò về Koutarou và Clan.

“Chàng trai này là ai...”

Ý thức đặc biệt hứng thú với Koutarou.

Có ba thứ đến được nơi này: Koutarou, Clan và con thuyền Cradle.

Trong số họ, Koutarou nắm giữ số lượng biến số vô cùng dồi dào.

Nếu chỉ là vật chất năng lượng thì Cradle có số lượng lớn hơn nhiều, nhưng ý thức kia đã bị thu hút bởi số lượng biến số lớn bất thường được nắm giữ bởi Koutarou.

“Không có gì ngoài ta có thể tồn tại ở nơi này... vậy tại sao chàng trai này lại ở đây...”

Ý thức tập trung sự chú ý vào Koutarou và xem xét cơ thể và tâm trí của cậu.

Một sự tồn tại khác ngoài nó, một sự tồn tại đến từ một nơi khác; đối với ý thức ấy mà nói thì không còn gì thú vị hơn.

Tuy nhiên, khi sức mạnh của nó chạm vào Koutarou để kiểm tra cậu, ý thức ngần ngại một lần nữa.

Sự do dự lần này liên quan đến sự bất thường nhỏ hiện hữu ở chính bản thân nó.

“... Chàng trai...? Sao mình lại gọi vật thể này là ‘chàng trai’?”

Ý thức nhận ra sự bất thường khi nó gọi Koutarou là ‘chàng trai’.

Đó không phải thứ mà bản thân ý thức kia có thể có.

“Không, quan trọng hơn, ‘ta’?... Đúng rồi, ta tự xưng bản thân là ‘ta’!”

Và điều bất thường nữa là ý thức tự nhận thức được chính nó.

Cho đến nay, nó chưa từng rõ ràng nhận thức về bản thân nó.

Bởi cho đến nay, chỉ có nó tồn tại ở nơi đây, nên không cần thiết phải có sự phân biệt.

Tuy nhiên, với sự xuất hiện của Koutarou và Clan, đòi hỏi có sự phân biệt giữa họ với chính nó.

Bởi thế, ý thức ấy đã có được cảm nhận rõ ràng sự tự nhận thức.

“Nhận thức của bản thân ta chảy ra từ chàng trai này!”

Tiếp xúc với Koutarou đã mang lại sự chuyển biến khác.

Khi tiếp cận với tâm trí của Koutarou, sự nhận thức của tâm trí Koutarou chảy vào nó.

Ý thức đã xác định rõ ràng thứ không mơ hồ mà nó quan sát cho đến giờ.

“Chàng trai này đã gặp mình trước đây trong quá khứ của cậu ấy!”

Một ánh sáng trắng xuất hiện bên cạnh Koutarou.

Và nó dần dần tỏa sáng rộng ra và khi đạt được kích thước đủ, nó bắt đầu tập trung lại tạo hình cụ thể.

Hình dáng tích tụ từ ánh sáng trở nên định hình hơn và trở thành một thực thể.

“Khi đó, đây là hình dạng của mình mang.

Đó là tại sao giờ mình được trao hình dáng ấy...”

Đó là một cô gái với đôi mắt điểm tĩnh và dịu dàng.

Ánh sáng xuất hiện bên cạnh Koutarou đã tụ lại và thay đổi thành hình dáng của một cô gái.

Sự tiếp xúc giữa ý thức và Koutarou đã cho nó một hình hài cụ thể.

Và không chỉ là hình dáng, cuộc gặp gỡ với Koutarou cũng đã trao cho ý thức, không, là trao cho cô gái ấy sự tự nhận thức cùng sự nhận thức về thời gian, không gian và cả ngôn ngữ.

“Vật thể này là Satomi Koutarou... Ra là chàng được gọi là Koutarou...”

Và cô đã biết về Koutarou.

Cô có thể hiểu bởi sự thay đổi vừa mới diễn ra ở cả cơ thể lẫn tâm trí cô.

“Có một vài miêu tả trong nhận dạng... về các thông số, chàng có vẻ là một con người bình thường, nhưng lại sở hữu số lượng biến số không đong đếm được...”

Cô đọc thông tin định tính nên Koutarou.

Ngoài những thứ rõ ràng như chiều cao và cân nặng, cô có thể đọc dữ liệu di truyền của cậu cũng như cuộc sống mà cậu đã trải qua.

Mọi thông tin liên quan tới Koutarou đang chảy vào trong cô.

“Tuy nhiên, một vùng kí ức này lại được bảo vệ... cái tôi mà Koutarou đã gặp khi trước chắc hẳn đã tạo nên nó nên mình không thể nào đọc được...”

Tuy nhiên, một phần thông tin đã được mã hóa và không thể nào đọc được.

Ở phần đó chứa lượng lớn thông tin mà cô gái ấy muốn được biết, nhưng cô không tài nào truy cập được nó.

Tuy nhiên, cô đã có thể biết thứ mà cô muốn được biết nhất-

“Nhưng, phải rồi... Thậm chí những vì sao và cuộc sống rồi sẽ lấp đầy nơi trống rỗng này... mình cũng đâu thể lúc nào cũng cô độc được...”

-và đó là cô không còn lúc nào cũng cô độc nữa.

Trước khi Koutarou và Clan xuất hiện, cô chưa từng nhận thức rõ ràng về sự cô đơn.

Tuy nhiên, cô vẫn có thể cảm thấy một cơn đau mờ nhạt rằng mình đang lẻ loi.

Nhận ra cô đã luôn cô đơn cho đến giờ khiến cơn đau ấy giày vò cô.

Ở nơi mà thời gian ngưng đọng như ở đây, khó có thể nói rằng đã bao lâu như thế rồi.

Tuy nhiên, nếu phải miêu tả nói theo cách mà con người có thể hiểu, thì chắc phải tầm gấp vài trăm lần so với một đời người bình thường.

Đó là tại sao mà cô hoan hỉ trước những thông tin mà mình có được từ Koutarou.

Một lúc nào đó, vũ trụ sẽ được sinh ra.

Trong nó, những vì sao sẽ tỏa sáng và cuộc sống sẽ phồn vinh.

Nó cho cô một hi vọng rằng cô sẽ không còn cô độc.

“... H-ơ...?”

Đúng lúc ấy, Koutarou người đã bất tỉnh suốt ngàn năy thời gian đã mở mắt.

Sau khi thức dậy, cậu vẫn chưa thể nhận thức được tình huống mà mình đã rơi vào và chỉ biết thần người nhìn ra xung quanh.

Thấy thế, cô gái dịu dàng mỉm cười với cậu.

“Koutarou.”

Thu hút bởi giọng nói, Koutarou quay về phía cô gái.

“Cô là...”

Nghe thấy giọng cô và nhìn thấy khuôn mặt cô, một cảm xúc bí ẩn bóp chặt lấy Koutarou.

(Mình biết cô gái này...)

Đó là một cảm giác quen thuộc với cô gái đang đứng trước mặt cậu.

Như thể rằng họ đã luôn sống bên cạnh nhau.

Nó tương tự với cảm giác mà Koutarou có với những cô gái xâm lược.

(Nhưng có gì đó khác... mình không biết cô gái này...)

Tuy nhiên, đó chỉ là cảm giác.

Koutarou không hề có chút kí ức nào về cô nàng cả.

Và điều đó khiến Koutarou nghi ngại.

“Rất vui được gặp chàng, Koutarou.

Nhưng chúng ta đã từng gặp nhau trước đây.”

Nhưng khi cô gái nói như thế, một kí ức đã xuất hiện trong tâm trí của Koutarou.

Một chiếc hồ dưới lòng đất, một sàn nhà lát bằng đá, vài cái cột trụ xung quanh một bức tượng ở trung tâm.

Cô gái này đã xuất hiện như thể chồng lên bức tượng ấy.

(Những kí ức này là sao chứ...?)

Đó là một mảnh kí ức của cậu.

Nhưng lời thì thầm của cô gái đã gọi lại những kí ức trong tiềm thức của cậu.

“Gư...”

Tuy nhiên, khi cố gắng ghép những mảnh kí ức đó lại với nhau, một cơn đau rất chạy khắp đầu cậu.

(Cô gái này là ai...? Mình đang quên chuyện gì...? Và cơn đau đầu này là gì chứ...?)

Cậu có thể nhớ là từng thấy cô nhưng không thể nhớ rõ ràng.

Mỗi lần cậu cố nhớ lại, cơn đau đầu sẽ trở nên tệ hơn.

Còn khi cậu dừng lại thì cơn đau đó cũng biến mất, nhưng cậu cảm thấy đó là một thứ gì đó rất quan trọng mà cậu không thể bỏ qua.

“Đừng có ép mình phải nhớ ra, Koutarou...”

Cô gái đưa ánh nhìn thông cảm tới cậu.

“Kí ức của chàng đã bị khóa rồi.”

Cô gái mỉm cười dịu dàng và nhẹ nhàng đưa tay lên trán của Koutarou.

Bàn tay của cô bé nhỏ nhưng có phần lạnh hơn cậu.

Con lạnh ấy bóc đi ý muốn tìm kiếm kí ức của Koutarou.

“... Bị khóa?”

“Phải. Là một ổ khóa rắc rối mà chính em cũng không thể tháo được.”

Việc tháo gỡ mã hóa khó gấp ngàn lần việc tạo ra nó.

Và nếu người tạo nên nó lại là chính bản thân đến từ dòng thời gian khác, việc gỡ nó gần như là không thể.

“Giờ thì hãy ngủ đi, Koutarou.”

Chàng có một nơi cần phải đến mà...”

“Một nơi cần phải đến?”

Một chú ý quan trọng đã được truyền tới cô theo dòng thông tin của Koutarou.

Đó là một thông điệp mà cô từ tương lai đã viết để gửi cho chính cô.

Đó là thông tin về nơi mà Koutarou cần phải đến.

“Em chắc rằng có người đang đợi chàng ở nơi đó.”

Và khi cô gái nói thế, ý thức của Koutarou trở nên nhạt dần đi.

Một trong những sức mạnh khác của cô đã đưa Koutarou vào giấc ngủ.

Tuy nhiên, Koutarou không cảm thấy sợ, đó là bởi cô gái đang mỉm cười dịu dàng trước mặt cậu đây.

“... Tại sao, cô lại khóc...?”

Khi ý thức mờ đi, Koutarou nhận ra cô gái ấy đang khóc.

Dù cô nở nụ cười nhưng nước mắt rơi làm ướt gò má cô.

“Đó là bởi em hạnh phúc khi được gặp chàng.”

Em đã luôn cô độc một mình cho đến nay.”

Thứ cứu thoát cô khỏi sự cô độc vĩnh hằng ấy là cuộc gặp gỡ với Koutarou.

Không dễ gì để thể hiện sự sung sướng ấy.

Nụ cười hay lời nói là không đủ.

“Và bởi vì buồn khi chúng ta lại phải xa nhau. Bởi em lại phải cô đơn thêm một khoảng thời gian nữa.”

Có một nơi mà Koutarou phải đến.

Đó là thứ mà cô gái phải duy trì và làm theo.

Nên bởi thế, cho đến khi vũ trụ được sinh ra, những vì sao cùng sự sống được định hình, cô sẽ phải lẻ loi thêm chút nữa.

Điều đó làm cô buồn, đến mức nước mắt không thôi là không đủ.

“... Nếu cô buồn thì hãy tự thay đổi mọi thứ, đó là điều ông bố tôi thường dạy...”

“Fufufu, đó là điều em mới chợt nhận ra.”

Khi tầm nhìn của Koutarou trở nên trắng toát, cô gái gạt đi nước mắt của mình.

(Tốt lắm...)

Sau khi cô gái để lộ nụ cười sau khi đã gạt đi những dòng nước mắt, Koutarou cảm thấy an tâm một chút.

Và khi cậu xả hơi như thế, Koutarou bị cuốn vào cơn buồn ngủ.

Koutarou không chống lại nó mà hỏi cô gái một câu hỏi cuối cùng.

“Chúng ta... có thể gặp lại nhau chứ...?”

Cô gái ấy dịu dàng và ấm áp nhưng lại cô quạnh, Koutarou không khỏi mà muốn được gặp cô một lần nữa.

“Chắc chắn rồi.”

Một lời đáp hạnh phúc vang lên.

“Nhưng đến khi đó, chàng vẫn còn muốn em tồn tại...?”

Tuy nhiên, những lời nói tiếp theo của cô mang đầy sự bất an.

(Phải chăng cô ấy cảm thấy cô đơn một lần nữa?)

Lo âu, Koutarou cố gắng chống lại cơn buồn ngủ mà nói với cô.

“Nếu tôi không muốn... tôi đã không hỏi... rằng có thể gặp lại cô... lần nữa...”

“... Cảm ơn, Koutarou... hẹn gặp chàng một lần nữa...”

Đó là lúc Koutarou đến giới hạn.

(A... mình quên hỏi tên cô mất rồi...)

Koutarou rơi vào giấc ngủ cùng với suy nghĩ cuối cùng của cậu.

Sau khi đã chắc chắn Koutarou đã ngủ, cô gái dùng quyền năng của mình để bọc Koutarou, Clan và Cradle vào một luồng ánh sáng chói chang.

“Tạm biệt... hãy gặp nhau một lần nữa, ngày nào đó...”

Sau đó, cô gửi Koutarou, Clan và Cradle đi khỏi nơi ấy tới một nơi khác.

Sau khi nhìn vào nơi mà Koutarou từng ở đó một lúc thì cô chấp tay lên trước ngực và nhắm mắt.

“Mình mong rằng ngôi sao đầu tiên sẽ tỏa sáng màu xanh da trời... như bộ giáp của Koutarou vậy...”

Cô sau đó đan thời gian và không gian với nhau.

Trong khi mơ về cuộc gặp gỡ một lần nữa giữa cô với Koutarou, một vài tí năm sau trong tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Vùng đất xa lạ

Phần 1

Koutarou thức dậy trong một khu rừng rậm rạp.

“C-huyện gì đã xảy ra...”

Sau khi lắc đầu một vài lần, cậu đứng lên.

“Au au au.”

Khi di chuyển, cơn đau chạy khắp thân thể cậu, vết thương cậu lãnh phải trong cuộc chiến với Clan bắt đầu phát cơn đau.

Nhưng nhờ nó mà Koutarou tỉnh lại hoàn toàn.

Trong khi nhăn nhó bởi đau đớn, Koutarou xem lại vết thương trên cơ thể mình.

(Mình tưởng nó sẽ tệ lắm chứ nhưng cũng chẳng đến nỗi...)

Koutarou nhớ rõ sự đau đớn từ những phát beam và laser trong lần công kích cuối cùng của cậu vào Cradle.

Tuy nhiên, khác với những gì cậu nhớ, cậu không dính phải vết thương nào quá là nghiêm trọng.

Dù nó vẫn đau mỗi khi cậu di chuyển, thì cùng lắm chúng cũng chỉ là những vết thâm tím nhẹ.

“Phải rồi, là chúng! Clan và cái con thuyền Cradle của ả!”

Tuy nhiên, có thứ mà Koutarou quan tâm hơn nên cậu quên đi những vết thương nhẹ không ngờ của mình.

“Cô ta và cái phi thuyền đó đâu rồi!?”

Koutarou nhanh chóng nhìn quanh.

Clan có lẽ vẫn đang nhắm vào cậu ở đâu đó nên cậu không thể lơ là được.

(Mình đang ở giữa một khu rừng à? Không, có lẽ là giữa núi thì chính xác hơn...?)

Đó là điều đầu tiên cậu rút ra khi quan sát xung quanh.

Một rừng cây rậm rạp được chiếu sáng bởi ánh hoàng hôn và mặt đất có phần hơi nghiêng.

Dựa theo cảnh trí xung quanh, Koutarou nhận ra mình đang ở giữa một ngọn núi và hiện cậu đang ở một mình.

“Không biết trường Harukaze nằm ở hướng nào.”

Koutarou lục trong trí nhớ khi quan sát xung quanh lần nữa.

(Coi nào, có một ngọn núi gần trường Harukaze...)

Kỉ ức cuối cùng mà cậu nhớ là lúc cậu cất viên đạn đầy siêu không-thời gian của Clan với thanh kiếm mà cậu mượn từ Theia.

Khoảnh khắc tiếp theo là khi cậu tỉnh dậy giữa khu rừng này.

Cậu có cảm giác là cậu đã mơ một giấc mơ gì đó trong khi vô thức, nhưng cậu không thể nhớ rõ nó, và cậu cũng không nghĩ nó giúp ích được gì cho tình hình hiện tại của cậu.

Koutarou đoán chừng là cậu đã bị thổi bay đến ngọn núi gần trường bởi vụ nổ từ viên đạn kia.

“Khu rừng gần nhất là nằm trên ngôi trường...”

Ngôi trường Kitsushou Harukaze nằm trên lưng một ngọn núi.

Và cách xa nó là một khu rừng còn hoang sơ.

Khu vực mà Koutarou làm việc cũng nằm gần đó.

Ngọn núi kề bên nằm cách xa đến vài kilo mét nên cậu không nghĩ mình có thể bị thổi bay xa đến thế.

“Vậy mọi việc mình phải làm là ra khỏi đây và chạy về trường lần nữa.”

Nếu đây là khu rừng bên trên ngôi trường thì Koutarou chỉ có việc là leo xuống đó.

Dù cậu không biết chính xác mình hiện đang ở đâu, cậu cũng phải lên đường ngay.

Dù cậu đã bất tỉnh cho đến chập tối, nhưng nếu không về trường ngay thì mọi người sẽ lo lắng mất.

Với suy nghĩ như thế, Koutarou bắt đầu xuống núi.

Với mỗi bước chân, cậu giẫm lên cỏ và những cành non.

“Gừ... lỗi tại hết à ta.

Lần tới mà gặp lại thì... chờ đã... đó là!”

Nhanh chóng sau khi Koutarou bắt đầu leo xuống núi, cậu phát hiện một khuôn mặt cô gái mà cậu quen ở bên khu vực đầy đá.

Đó là Clan, cô gái mà Koutarou muốn gặp vì vài lý do cá nhân.

Đó là một khu vực thoáng đãng và bên cạnh đó là phi thuyền của cô, Cradle.

Con thuyền đang nằm dài trên đất và để lộ bụng của nó với Koutarou.

“Clan! Cô gặp tôi ở đây là cô tới vận rồi!”

Do cậu có nhiều chuyện muốn nói, nên ngay khi thấy Clan, Koutarou vội vàng trèo xuống chỗ đồng đá.

Tuy nhiên khi cậu chạy tới, Clan vẫn bất động với cơ thể trải dài trên những tảng đá và đôi mắt khép lại.

“Này, Clan!”

Khi tới được chỗ cô, Koutarou hét lên.

“...”

“E?”

Tuy nhiên, thậm chí như thế Clan vẫn không di chuyển.

Đó là lúc Koutarou nhận ra có chuyện không ổn và đưa mặt lại gần và nhìn cô.

“... Cô ta bất tỉnh rồi.”

Clan có lẽ đã bất tỉnh, nhưng thần thái trông vẫn ổn và hơi thở vẫn đều đặn.

Cô trông nhàn nhã như thể chẳng có nguy hiểm gì kề bên vậy.

“Này, tỉnh coi nào Clan! Giờ không phải lúc để ngủ đâu!”

Koutarou bắt đầu lắc Clan dậy mạnh đến mức làm kính trên mặt cô long ra.

“U, hừ...”

Nhưng thậm chí như thế cũng không làm Clan tỉnh dậy.

Cô chỉ rên rỉ và nhắm mắt lại.

Có lẽ cô sẽ không tỉnh chỉ bằng cách lay gọi.

“Chết tiệt, không hay rồi...”

Dựa theo phản ứng của Clan, Koutarou từ bỏ việc đánh thức cô dậy.

Dù cô có là kẻ địch chẳng nữa thì việc lay cô một cách thô bạo như vậy là điều không nên.

“Giờ thì làm sao đây...”

Koutarou ngừng lay Clan và bắt đầu suy nghĩ.

Cậu không thể bỏ mặc Clan bất tỉnh ở đây mà quay về trường một mình được.

(Phải rồi, trước hết làm một cuộc gọi đã.)

Nghĩ xong lập tức, Koutarou rút chiếc điện thoại của mình ra và bật nguồn.

Cậu quyết định liên lạc với người có liên quan đầu tiên.

Do Clan có quan hệ với Theia nên cậu tính gọi cô trước, cậu hi vọng là cô sẽ biết cách phải làm gì.

Với chiếc phi thuyền đang nằm gần đó, có nhiều chuyện mà Koutarou không thể tự quyết định được.

“Hử? Lạ thật.”

Tuy nhiên, khi cậu bật điện thoại lên, Koutarou nhận ra là không bắt được tí sóng nào.

Koutarou lắc nó một hai lần.

Không thể có chuyện ngọn núi mà trường Harukaze đang nằm lại không có chút tín hiệu nào được.

Do trường học được thiết kế như là một nơi trú ẩn trong trường hợp nguy cấp, nhưng ăng ten phụ đã được lắp đặt ở gần đó.

Thậm chí ngay cả ở khu vực làm việc trên núi của Koutarou lúc nào cũng đầy sóng.

Thế nhưng hiện giờ, Koutarou không thấy một vạch sóng nào cả, nên cậu đoán chừng rằng điện thoại của mình đã bị hỏng.

“Lắc nó cũng chẳng có tác dụng à...”

Dù cậu có lắc chiếc điện thoại biết bao lần chẳng nữa cũng chẳng thấy được một vạch sóng.

Thở dài, cậu cất điện thoại của mình vào trong bộ giáp.

“... Có lẽ mình nên đưa cô ta theo vậy.”

Dù bỏ lại chiếc phi thuyền như thế khiến cậu bất an nhưng Koutarou không thể bỏ mặc Clan đang bất tỉnh được.

Nên cậu đã cố gắng cô và trèo xuống con dốc một lần nữa.

Dù cố gắng thêm Clan, nhưng bước chân của Koutarou vẫn nhẹ bẫng.

Do bộ giáp đã gia tăng sức mạnh để tương thích với cậu.

Bởi thế mà bản chất là bộ giáp công Clan nên Koutarou không thấy cô nặng chút nào và giúp cậu có nhiều cơ hội để ý xung quanh hơn.

“Mà mấy loại cây gì đây?”

Khi nhìn quanh một lần nữa, Koutarou để ý rằng khu rừng này rất kỳ lạ.

Cậu chỉ mới vừa nhận ra rằng cậu chưa từng thấy những loại cây trong khu rừng này.

Koutarou sau đó đưa mắt nhìn xuống chân, cậu cũng không nhớ từng thấy loại cỏ đang mọc ở đó.

“Một khu rừng kì lạ...”

Nghiêng đầu, Koutarou tiếp tục chèo xuống con dốc.

Cậu không thể thấy những thứ từng thấy trước đây.

Cứ như cậu đang xem một khu rừng CG trong movie vậy.

Tuy nhiên, bao quanh lấy cậu hiện giờ trông khác xa thực tế còn hơn cả trong những bộ movie như thế.

“Ai mà ngờ có một nơi như thế này nằm gần trường học cơ chứ...”

(Mình phải chỉ cho đám Sanae và Yurika sau vậy, họ chắc thích lắm đây...)

Trong khi Koutarou nghĩ như thế, cậu nghe thấy âm thanh gì đó khi tiến lại gần chỗ Cradle.

“Kuii, kuii.”

Một con chim lớn bay vụt qua chỗ cậu đang thất thanh kêu.

Có vẻ bề rộng ít nhất phải 30cm.

“C-ái con gì thế!?”

Khi thấy con chim, ánh nhìn của Koutarou bị nó kéo theo và quai hàm cậu như rớt ra.

Lướt qua thì nó có vẻ như một con chim nhưng khi nhìn kĩ lại thì đó là một con bò sát với thân hình như một con chim.

“Nó như một con lizard mà mình hay đấu trong game ấy...”

Nó giống một con quái vật thường xuất hiện trong game.

Đó là loài mô tả thích hợp nhất cho con bò sát biết bay ấy.

Con bò sát hoàn toàn lơ Koutarou và tiếp tục bay đi.

Sải rộng đôi cánh, thu hết không khí như một con chim và gấp một phát kéo cơ thể nó tiến một quãng ngắn về phía trước.

Rokujouma_V7.5_027.jpg

“Đệt, mình đáng ra phải chụp một tấm hình.”

Nếu cậu tìm thấy một loại mới thì Koutarou đã có thể đem đi khoe khoang rồi.

Koutarou cảm thấy tiếc khi không lôi điện thoại ra chụp.

“Xi, tại cô ta hết.”

Koutarou chỉnh lại Clan khi cô nàng gần như trượt khỏi lưng cậu.

Với đôi tay đang bặn giữ Clan, Koutarou cũng chẳng thể nào chụp hình nổi.

Dù cho cậu phát hiện ra một con mới thì cũng như không.

Điều đó khiến Koutarou phát bực.

“Kyaaaaaa!”

Ngay khi đó thì Koutarou nghe thấy giọng phụ nữ vang lên từ đằng xa.

“... Chuyện gì thế?”

Koutarou quay đầu theo hướng tiếng kêu, cậu sau đó còn nghe một vài âm thanh khác nhưng không phải là tiếng kêu.

Và do âm thanh bị nuốt chửng bởi khu rừng nên cậu không thể xác định đó là tiếng gì.

“Aaaaa...”

Một tiếng kêu khác, lần này nó nghe tuyệt vọng hơn lần trước.

Mặc dù vậy thì nó không còn to như lúc nãy nữa.

“Có vẻ như ai đó đang gặp rắc rối, mình phải đi xem mới được.”

Koutarou nhanh chóng quyết định và chạy nhanh chóng về chỗ Cradle.

“Có vẻ đây là cổng...”

Koutarou tiến tới phần cửa của Cradle và đưa tay lên chiếc bẫy.

Khi cậu kéo nó, chiếc cổng trượt sang một bên.

Đằng sau nó là một hành lang lộng lẫy như những cái trên phi thuyền của Theia vậy.

“Hay lắm!”

Nhẹ nhõm khi mở được nó, Koutarou đặt Clan xuống hành lang.

Cậu sau đó đưa tay đẩy về vị trí cũ để đóng phi thuyền lại.

“Thế là xong vụ Clan.”

Koutarou đã để Clan lại bên trong Cradle.

Có một vài loại động vật kì lạ trong khi cậu nghe tiếng thét.

Mang theo một người đang bất tỉnh quá là rủi ro, nhưng cậu cũng không thể bỏ mặc cô tại đồng không mông quạnh được.

Để Clan vào Cradle là lựa chọn tối ưu hơn cả.

“Tiếp theo thì... ừm... Ruth đã nói gì khi trước nhỉ?”

Koutarou quay lại hướng mà cậu nghe tiếng kêu và bắt đầu chọc vào cánh tay phải của bộ giáp của mình.

Cánh tay phải này có chức năng tương tự như vòng tay của Theia và Ruth vậy.

“Có phải là ‘Maneuver suit, kích hoạt battle mode’ không nhỉ?”

Sau khi áp dụng ra lệnh, tốc độ của Koutarou bắt đầu nhanh hơn khi trước.

Phần 2

Bộ giáp của Koutarou đang mặc có một vài chế độ phù hợp cho từng trường hợp.

Koutarou thường mới chỉ dùng cruise mode và battle mode.

Cruise mode là thiết đặt tiện lợi nhất.

Trong chế độ này, những chức năng và trang bị thường xuyên sẽ được ưu tiên và máy tính sẽ tính toán hiệu năng phù hợp.

Nhờ đó mà nó có hiệu quả trong việc hỗ trợ người mặc.

Đây là chế độ mà Koutarou thường dùng, hơn là được tạo ra để dùng.

Battle mode lại có thiết đặt trái ngược với cruise mode.

Chức năng, trang bị và tính toán liên quan đến chiến đấu được ưu tiên hơn.

So với cruise mode, nó mạnh mẽ và cơ động hơn nhưng cùng lúc làm giảm sự khéo léo và thoải mái.

Hiệu năng vũ khí, đo đạc khả năng phòng thủ và kỹ năng chiến đấu sẽ có trong chế độ này.

Chúng thường hiếm khi được sử dụng nhưng lại cần thiết trong trường hợp nguy cấp.

Koutarou hiện đang dùng battle mode.

Bởi thế mà hiện giờ cậu đang chạy rất là nhanh.

Trọng lực bị điều khiển đã làm giảm cân nặng của cậu, và trên hết, bộ giáp đã cường lực cho đôi chân cậu nhanh hơn.

Bởi thế, Koutarou đang chạy xuyên qua rừng như một con thú.

“Nguồn âm thanh đã được định vị, my lord.

94% khả năng là có tới 11 người ở đó.”

“Nó bắt nguồn từ hướng nào?”

Koutarou vẫn lao vun vút mặc cho thông báo từ máy tính của bộ giáp.

Cậu trao đổi với nó trong khi đôi chân giữ nguyên tốc độ.

Nhờ sự trợ giúp từ bộ giáp, cậu cũng không bị đứt hơi.

“Tiến về phía trước theo hướng 1:30.”

“Nói thế ta không có hiểu được.”

“Hướng sang phải một chút.”

“Đã hiểu.”

Theo sự chỉ dẫn của máy tính, cậu chỉnh hướng chạy sang bên phải một chút.

Cùng lúc, hai hình ảnh ba chiều xuất hiện trong tầm nhìn của cậu.

Một hình tam giác ngược đánh dấu vị trí âm thanh và hình ảnh của các nguồn nhiệt.

“Chỉ tiết thật đó.”

“Lời khen của ngài là vinh dự của thần.”

Koutarou điều chỉnh lại hướng chạy để hướng về chỗ tam giác ngược và để ý những nguồn nhiệt xuất hiện cạnh nó.

Hãy còn khá là xa đến chỗ những nguồn nhiệt đang tụ lại ấy.

Nhưng dựa vào đám thân nhiệt di chuyển, có vẻ chắc chắn rằng có ai đó đang ở đấy.

“90% khả năng là mười nguồn nhiệt kia đang đuổi theo cái còn lại.”

“Minh họa thế là đủ rồi! Đi thôi!”

“As you wish, my lord.”

Sau khi ra lệnh tắt đi những hình ảnh 3D, Koutarou bắt đầu chạy nhanh hơn.

(Có vẻ là mình đang vướng vào một chuyện lớn hơn mình tưởng... Giờ thì tính sao đây...)

Koutarou đang di chuyển với tốc độ nhanh hơn rất nhiều so với 11 người kia.

Bởi thế mà cậu không có nhiều thì giờ để nghỉ ngơi.

Sau vài giây thì Koutarou đã bắt kịp được nhóm người.

(Dù sao thì mình cũng chưa rõ tình hình mà...)

Nhưng Koutarou chưa vội mà lao vào nhóm đó ngay, cậu đã ẩn nấp vào một bụi rậm gần đó để quan sát tình hình.

Bởi cậu không biết ai là người đã kêu cứu và lý do tại sao.

Đám người đang đứng cạnh bên một vách núi thẳng đứng nhưng Koutarou không thể thấy đáy của nó từ vị trí của mình được.

Và cậu cũng không nghĩ rằng có cây cối nào mọc ở dưới đáy vách đó, nên nếu ngã xuống thì chỉ có nước chết.

“Hừm... chúng đang bao vây một cô gái...?”

Koutarou nheo mắt, ánh hoàng hôn chiếu sáng vách đá chiếu thẳng vào nơi cậu đang trốn khiến cậu khó có thể nhìn rõ.

Nhưng có vẻ là một cô gái đơn thân đang bị bao vây bởi một đám 10 tên đàn ông.

“Ai mà nghĩ cô lại không la hét hay cầu xin tha mạng trong hoàn cảnh như thế này cơ chứ...”

“Nếu các người muốn thì chẳng phải khi này ta đã hét lên rồi sao.”

“Tiếng hét ngã ngựa thì đâu đáng tính tiền.”

“Vậy thì mong muốn của người không thể đạt được rồi.”

Và bọn họ đang nói gì đó với nhau.

(Không phải tiếng Nhật? Họ đang nói gì vậy...?)

Nhưng Koutarou không thể hiểu họ đang nói gì.

Cậu dám chắc là đó cũng không phải tiếng Anh, nhưng cậu không thể hình dung đó là loại ngôn ngữ nào.

Nhưng cậu có thể cảm nhận sự căng thẳng trong lời nói của họ.

“Hình ảnh mô phỏng đã sẵn sàng để sử dụng.”

“Đưa nó ra đây coi.”

Khi Koutarou ra lệnh, một hình ảnh 3D khác xuất hiện trong tầm mắt cậu.

Đó là hình ảnh mô phỏng quang cảnh trước mắt cậu nhưng đã được loại bỏ ánh hoàng hôn.

“Cái gì cơ...?”

Ngay khi Koutarou thấy nó, cậu tỏ ra bối rối.

Hình ảnh cho thấy một cô gái trong bộ đầm đang bị đám đàn ông trang bị khí giới bao vây.

Trang phục họ mặc trông rất quen thuộc, chúng giống những bộ đồ mà Koutarou và những người khác sử dụng cho vở diễn vậy.

Đó là những bộ đồ mà quý tộc và binh lính sẽ mặc.

“Phải chăng là phần tiếp theo của vở diễn...? Nhưng sao họ lại lôi ra đây diễn chứ? Thế thì phục vụ khách bằng niềm tin à.”

Koutarou không khỏi mà nghĩ rằng đó là một phần tiếp tục của vở diễn bởi bộ đồ mà họ đang mặc.

Nhưng cậu không hiểu tại sao họ lại lôi nhau ra diễn ở chỗ lưng núi của trường Harukaze như thế này.

Dù cho đó là vở diễn chính thức hay là diễn tập thì điều ấy quả là vô lý hết sức.

Ngay lúc đó, ánh sáng đằng sau vách đá biến mất và cuối cùng Koutarou cũng có thể nhìn rõ mặt của từng người trong đám ấy, điều mà ngay cả hình ảnh mô phỏng cũng không thể cho thấy được.

“Sakuraba-senpai!?”

Khuôn mặt của cô gái đang đứng kề bên vách đá có nét giống đàn chị của Koutarou, Sakuraba Harumi.

“K-hông, không đúng! Đó không phải Sakuraba-senpai!”

Nhưng Koutarou nhanh chóng nhận ra rằng đó không phải là Harumi.

Dựa trên trang phục và hoàn cảnh thì dễ đánh đồng hai người đó nhưng có một sự khác biệt cơ bản, đó là màu tóc của cô gái.

Mái tóc của Harumi mang màu đen, nhưng của cô gái này trên vách đá này lại là màu bạc.

Mái tóc bạc lộng lẫy đang đưa theo chiều gió và nhuộm một màu cam bởi ánh hoàng hôn.

“Cảnh báo.

Những vũ khí mà nhóm đối tượng B sở hữu có khả năng sát thương.

Nâng mức đe dọa từ 1 lên 2.”

“Chúng là đồ thật sao!?”

Koutarou tròn mắt ngạc nhiên sau khi nghe cảnh báo từ máy tính.

“Khả năng đạt ngưỡng 100%.

Không có lỗi trong việc xác nhận tính năng sát thương của vũ khí sau 28 lần quét.”

Mười tên đàn ông mang bên mình tổng cộng 28 vũ khí.

Bộ giáp của Koutarou đã dùng cảm biến để kiểm tra từng cái một và đưa ra kết luận rằng chúng đều có khả năng sát thương.

Nói cách khác, trừ khi có lỗi trong toàn bộ 28 lần quét không thì những tên đàn ông kia đang bao vây cô gái với khí giới thật trong tay.

“Thế đây không phải vở diễn... mà là hàng thật à!?”

Koutarou dần hiểu rõ tình hình.

Khó có thể tin rằng đây là sự ngẫu nhiên, nhưng tình huống tương tự với vở diễn lại đang diễn ra trước mắt cậu.

Không thể nào có chuyện vũ khí thật được dùng trong vở diễn cả, trừ trường hợp của Koutarou do đã dùng lá chắn bọc lấy thanh kiếm.

(Vây tiếng kêu khi nãy là của cô gái kia và đám người kia là lũ gây chuyện.

Và sau khi đuổi theo thì đám ấy đã dồn cô về vách núi này!?)

Koutarou giờ đã hiểu rõ tình hình nhưng cậu vẫn chưa biết nguyên do sự tình.

Có thể là cô gái là tội phạm nguy hiểm mà đám đàn ông kia phải tóm cổ.

Hoặc ngược lại là cô gái đám bị đám thảo khấu tấn công.

(Tính sao đây!? Mình có nên mặc mọi chuyện như thế!?)

Khi Koutarou suy tính không biết làm gì, đám đàn ông kia áp sát lại trong khi cô gái chỉ biết đứng như trời trồng bởi sau lưng là vực thẳm, cô không còn chạy thoát được nữa.

“Có vẻ như dòng máu hoàng gia lâu đời và thịnh vượng sẽ kết thúc tại đây.”

“Máu mủ chẳng liên can gì hết.

Ta chỉ nuôi tiếc khi đã không thể bảo vệ được người dân của mình.”

“Nói cứng lắm.

Nhưng đừng có lo, sau khi dòng máu hoàng gia bị tuyệt diệt, ngài Bộ trưởng sẽ bảo vệ lấy mọi người.”

“... Chỉ ít là ta chỉ có thể mong là như vậy.”

Phần vách đá vỡ vụn dưới chân của cô.

Sau khi bước một bước, cô gái nhắm mắt lại.

Ngã xuống hay là bị đâm, trước mắt cô chỉ còn lại cái chết.

“Thông báo.

Dựa vào tình hình, có thể đoán rằng mục đích của nhóm đối tượng B là giết đối tượng A.”

“Họ cố giết một cô gái á!? Người chắc chứ!?”

“92% là vậy.”

Koutarou nắm chặt nắm đấm.

Trong khi lũ đàn ông kia vẫn đang tiếp tục áp sát lại, cô gái kia chỉ có thể chấp tay trước ngực mà cầu nguyện.

Những tên kia đang tính giết một cô gái như thế.

“Chết tiệt, như là mình có thể trở mặt nhìn ấy!”

Koutarou vẫn chưa hiểu rõ mọi chuyện nhưng nếu không làm gì, khả năng cao là cô gái kia sẽ bị giết.

Cậu không có thời gian lẫn khả năng để đi gọi cảnh sát.

Để cứu cô, Koutarou phải tự một mình hành sự.

Và do đám đàn ông kia chắc chắn chẳng phải cảnh sát nên chẳng có sai khi cậu dùng chúng lại.

“Đi nào! Chúng ta sẽ ngăn đám B gì đó và-”

“Thiết đặt nhóm B thành lực lượng thù địch trong IFF.”

Rokujouma_V7.5_Extra1.jpg

Tuy nhiên, động lực chính khiến Koutarou chiến đấu là khuôn mặt của cô gái.

Đôi mắt cô chứa đầy ý chí, lông mày cô đầy sắc sảo, đôi môi cô ngậm lại đầy cương quyết.

Cô giống hệt Harumi khi cô nàng đứng trên sân khấu.

Koutarou không thể nào bỏ rơi một cô gái như thế; dù cô có là tội phạm chẳng nữa, cậu chắc chắn sẽ tới giúp cô.

“Xin hãy chọn vũ khí.”

“Ta muốn thanh kiếm của ta, nhưng ngươi có thể làm sao để nó không giết người được không?”

Sau khi nhảy ra khỏi bụi rậm, Koutarou ra lệnh cho máy tính không được giết kẻ địch.

Cậu vẫn không hiểu tình hình nên cậu không muốn giết ai cả.

“As you wish, my lord.

Bao phủ lưới kiếm bằng sonic impact.”

Koutarou sau đó rút thanh kiếm ra khỏi vỏ đặt bên hông của mình và lao về đám 10 tên đàn ông kia.

Phần 3

“Bọn kia! Thế loại người lớn gì đi bắt nạt một cô gái như thế hả!”

Để hướng sự chú ý của đám người vào mình, Koutarou hét to lên.

Và như cậu mong đợi, lũ người ấy nhanh chóng dời mắt khỏi cô gái mà nhìn về phía cậu.

“Gã nào vậy!?”

“Hắn ta vừa nói gì thế!?”

“Dựa theo bộ giáp, có vẻ gã là một tên hiệp sĩ nào đó.”

“Chẳng quan trọng! Đứa nào ngăn đường, giết không tha!”

Đám đàn ông quay về phía Koutarou và sẵn sàng khí giới.

Chúng ưu tiên giết Koutarou hơn là cô gái đằng sau lưng, bởi chúng tin rằng cô chẳng thể làm gì được nữa.

“Tao không hiểu bọn bay đang nói cái quái gì nhưng dường như mấy người muốn cái này hả...”

Đã quen với đánh lộn nên Koutarou có thể cảm nhận sát khí từ đám người kia.

Cậu dùng hai tay nắm chặt thanh kiếm và thanh kiếm bắt đầu tỏa sáng một cách mờ nhạt.

Bộ giáp đã bao lấy nó bằng một lá chắn đặc biệt có khả năng tạo shockwaves.

“Người đó...? Dựa trên thể tấn của anh ta thì có vẻ anh ta là một hiệp sĩ của Forthorthe... nhưng tại sao cơ chứ...?”

Cô gái kinh ngạc trước sự xuất hiện của Koutarou.

Cậu là một vị cứu tinh xuất hiện ngay lúc cô đã từ bỏ hết hi vọng.

Và cô cũng không thể giấu nổi sự ngạc nhiên vì sự thật cậu là một hiệp sĩ.

Nhiều đoàn hiệp sĩ đã trở thành kẻ địch của cô nên cô không thể ngờ rằng có một hiệp sĩ sẽ tới cứu cô.

“A...”

Trước khi sự ngạc nhiên của cô dứt hẳn thì Koutarou đã ra đòn.

Chuyển động của cậu rất dứt khoát.

Mặc dù đang mặc trên người một bộ giáp nặng nề của Forthorthe, cậu lại di chuyển nhanh hơn đám người trang bị giáp mỏng.

Bởi thế mà Koutarou đã chiếm được thế thượng phong.

“Guaaaaahhh!”

Ngay khi áp sát lại gần, Koutarou vung kiếm được bao bởi lá chắn đặc biệt và hạ một tên trong số chúng, ném hắn bay một quãng dài đến tận vài mét.

Tên đó đã không kịp trở tay hoặc là đã bị bất ngờ.

“T-ên này khá quá!”

“Đừng cho hắn thời gian! Lao vào hội đồng coi!”

Những tên còn lại nhận ra sự nguy hiểm của Koutarou khi một đồng bọn của chúng bị hạ.

Những tên đó bắt đầu hành động theo nhóm nhằm hạ cậu.

“Xong một tên!”

“Đối tượng tiếp theo nằm ở hướng 6h.”

“Ta đã bảo là nói như thế thì ta không có hiệu!”

Koutarou xoay một vòng và vung kiếm.

Và như thế thanh kiếm của cậu chạm vào thanh kiếm của một trong hai gã đang lao đến từ phía sau.

Thanh kiếm của Koutarou chém tan thanh kiếm kia thành từng mảnh và thổi gã bay đi.

Hắn ngã về phía tên đồng bọn thứ hai đứng ngay sau và chúng lăn trên đất một quãng dài.

“Tên thứ hai và thứ ba cũng xong nốt!”

“Cảnh báo nguy hiểm! Kẻ địch đang tấn công gọng kìm!”

“Như thế nghe dễ hiểu hơn rồi đó!”

Tên thứ 4 và 5, một tên cầm kiếm và một tên cầm thương lao về phía Koutarou cùng lúc.

Do vũ khí của chúng khác loại nhau nên sẽ khó khăn để giải quyết cả hai cùng lúc.

Nhưng Koutarou không do dự mà quay về phía tên cầm kiếm.

“Đồ ngốc!”

“Ngươi có âm mưu không thể!?”

Và nhân cơ hội, tên cầm thương lao về phần lưng không chút phòng bị của Koutarou.

Tên thứ 4 và thứ 5 tưởng chiến thắng đã nằm trong tay nên cười chế nhạo Koutarou.

“Cẩn thận hỡi chàng hiệp sĩ!”

Thấy thế, cô gái kia từ nãy không ho he một tiếng nào cất tiếng cảnh báo.

Cô muốn giúp Koutarou.

“Ta để hấn cho ngươi đó.”

“As you wish, my lord.

Triển khai lá chắn nguy cấp.”

Một vài lớp lực giác trong mờ được sắp xếp ngay ngắn xuất hiện.

Khi đầu mũi giáo chạm vào lớp đó, nó bị dội lại.

“Cái gì!?”

“Không thể nào!”

Hai tên kia tròn mắt ngạc nhiên mà chết đứng, Koutarou không thèm để ý đến chúng mà vùng thanh kiếm của mình một vòng, tấn công cả hai tên địch trước mặt và sau lưng mình.

Hai gã đó bị thổi bay, để lại âm thanh như tiếng pháo khai hỏa vậy.

“Một ma pháp sư! Hấn ta dùng ma thuật!”

“Ma thuật!? Vô lý!! Mày không thấy bộ giáp to bự chẳng nó đang mặc sao!?”

“Anh không thấy ngọn giáo bị đánh bật lại sao, đội trưởng!? Không phải ma thuật thì còn gì!?”

Thấy thế, đám người tỏ ra tán loạn.

Chúng vẫn chĩa vũ khí của mình về phía Koutarou nhưng bất động không thể di chuyển.

“Mấy người xong chuyện chưa?”

Với thanh Saguratin trong tay, Koutarou cảnh giác áp sát lại đám người kia.

Lũ đàn ông ấy bị một mình Koutarou dồn ra vách đá.

“Tao chưa từng nghe có người như thế...”

“Chết tiệt, biết thế thì chúng ta đã mang theo ma pháp sư rồi! Chúng ta đã quá mất cảnh giác khi nghĩ chúng chỉ là đám đàn bà.”

“Đừng có mà than vãn nữa, lên hết một lượt úp sọt hấn coi!”

Chỉ để lại một gã ở lại canh cô gái, 4 kẻ còn lại xông vào Koutarou một lượt.

Chúng nhận ra là đánh số lượng nhỏ sẽ không có cơ hội thắng được Koutarou khi mà cậu sử dụng những kỹ năng bí ẩn.

“Nếu đây là một cuộc chiến thì lựa chọn đó là chính xác, nhưng-”

“Dùng lá chắn.”

Lần này lớp lực giác xuất hiện trước Koutarou.

Lớp khiên dễ dàng chống lại được đồng vũ khí, lũ người kia chỉ biết méo mặt.

Koutarou sau đó vùng kiếm theo một vòng cung rộng.

“...”

Không may là đối thủ của các người lại quá mạnh.”

Lớp lục giác mở một phần theo đường kiếm.

Sau khi thanh kiếm lướt qua, lớp khiên lại tự tái lập.

Chỉ có đầu lưỡi kiếm là đi ra ngoài lá chắn và chạm vào kẻ địch.

Sự điều luyện này là nhờ những buổi luyện tập dùng kiếm với giáp trụ của cậu.

Nếu bộ giáp không nhớ những chuyển động của Koutarou, nó đã không thể điều chỉnh lá chắn một cách chuẩn xác như thế.

“Giải phóng năng lượng sonic impact.”

“Đừng có mà giết chúng.”

“As you wish, my lord.”

Sau khi chạm vào tên thứ ba, máy tính của bộ giáp giải phóng năng lượng lưu trữ trong thanh kiếm.

Năng lượng ấy chuyển thành một chấn động mạnh kinh hồn công kích đám người kia.

Những gã kia bị dính đòn và bị thổi bay trong vô vọng.

Và dù nằm dưới sự điều khiển, shockwave đã khiến đám người bất tỉnh.

“Thế là xong chín tên.”

Koutarou nắm thanh kiếm bằng cả hai tay và chỉ đầu kiếm vào tên cuối cùng.

Dù vẫn đang giữ vũ khí, nhưng mặt hấn trắng không còn một giọt máu vì sợ và rõ ràng là hấn chẳng còn một tí ý chí chiến đấu nào nữa.

“Đ-ừng có lại gần!”

“VẬY, MÀY TÍNH LÀM GÌ ĐÂY?”

Koutarou tiến tới chỗ tên lính cuối cùng đang run rẩy và mất hết chiến khí.

Như bị đẩy bởi Koutarou, tên đó lùi lại.

Nhưng do đang ở vách đá nên hấn nhanh chóng chân chạm mép vực và không thể lùi hơn được nữa.

“Tao bảo người đừng có mà lại gần cơ mà! Đồ quái vật!”

“Tao không biết mày đang nói gì, nhưng cô gái kia đâu có hét giống mày đâu!”

Tên đàn ông vung vẩy kiếm trước mặt Koutarou để dọa cậu nhưng hành động tuyệt vọng nó chẳng thể cản bước Koutarou.

Trong cơn hoảng loạn, hấn tìm cách cứu lấy chính mình và nhanh chóng thấy cô gái đang đứng bên cạnh gã.

“P-hải rồi, tao sẽ dùng cô ta!”

“Cái gì?”

Gã kia chớp lấy cô gái và đưa lưỡi kiếm kề cổ họng của cô.

Khi hấn làm thế, cuối cùng Koutarou cũng chịu dừng lại.

“Nếu người trân trọng mạng sống của con ả này thì bỏ vũ khí xuống và giơ tay lên!”

“Chàng không được làm thế, thưa hiệp sĩ! Nếu chàng mà bỏ vũ khí thì chàng cũng sẽ bị giết đó!”

“... Con tin ả.

Thậm chí dù người đang tính giết cô ấy...”

Dù cậu không hiểu gã kia đang nói gì nhưng cậu hiểu hành động ấy.

Nếu Koutarou lại gần và cố dùng vũ khí thì tên đó sẽ cửa cổ họng của cô gái.

“Nhanh lên và vứt vũ khí đi!”

“Ok, ok, tao hiểu rồi.”

“Chàng hiệp sĩ!!”

Koutarou ném thanh kiếm Saguratin và giơ tay lên.

“Fufu, mày tốt bụng lắm sao.”

“Xin đừng để ý đến em, hãy cầm thanh kiếm của chàng lên và tiếp tục chiến đấu đi!”

Gã đàn ông kéo cô gái theo hất tách ra khỏi Koutarou.

Cô gái cố gắng giãy giụa nhưng không thể thoát ra bởi sự chênh lệch sức mạnh giữa hai bên.

Thay vào đó, giọng buồn bã của cô vang khắp nơi.

(Nếu hán chỉ tới giết mình thì mình còn có cơ hội để làm gì đó... nhưng cứ thế này thì cô gái kia sẽ chết mất...)

Koutarou tính động thủ khi gã kia tấn công khi cậu tay không tác sát.

Nhưng hán ta lại đang cố tách xa cậu ra.

Koutarou biết rằng tên ấy sẽ giết cô gái ngay khi lẩn vào đám bụi rậm nên cậu đang tìm cách làm gì đó.

(Mình nhớ là Sanae từng làm thế này...)

Koutarou tập trung vào tay trái vẫn đang giơ lên trời.

Bên tay trái của cậu hiện đang đeo bao tay mượn từ Kirih.

Đó là vũ khí sử dụng linh lực như là đạn dược.

Do Sanae dùng nó thông qua cơ thể Koutarou nên cậu lơ mờ hiểu cách hoạt động của nó.

Theo ý chí của Koutarou, gắng tay bắt đầu sản sinh ra một trường điện từ.

Cậu không có nhiều linh lực như Sanae nhưng trường lực được sản sinh từ gắng tay dần dần được tích tụ lớn hơn.

Tuy nhiên, đó không phải là tia sét điện hay quả cầu lửa, nó chỉ là một trường điện từ.

Nên ngoài Koutarou ra thì chẳng ai có thể biết chuyện gì đang xảy ra.

Cả gã kia lẫn cô gái đều không thể thấy nó.

(Đi nào!)

Sau khi tích tụ vừa đủ, Koutarou ném trường lực về phía gã đàn ông.

Trường lực ấy vương vào thanh kiếm của gã kia, đúng như dự tính của Koutarou.

“Cái gì!?”

“Tóm được người rồi!”

Khi gã đàn ông để ý thì đã quá trễ.

Koutarou đã dùng hết sức gạt thanh kiếm bằng trường lực của mình, nó làm thanh kiếm rời khỏi tay gã và bay lên không.

“Không thể nào!?”

Đôi mắt của gã vô thức nhìn theo thanh kiếm đang lơ lửng trên không khí.

“Eiii!”

Không để lỡ cơ hội, cô gái dùng hết sức húc cùi chỏ vào bụng gã.

“Guaah!?”

Do hoàn toàn không phòng bị, tên đó đã thả cô gái ra sau khi ăn nguyên cùi chỏ.

Sau khi thoát được, cô gái nhanh chóng tạo khoảng cách với gã đàn ông.

Hắn ta giờ tay ra tính tóm cô nhưng nhanh chóng, Koutarou đã đứng trước mặt gã.

“... Cô giỏi hơn tôi tưởng đó, cô nương.”

Cú đâm của Koutarou ấn sâu vào bụng của tên lính.

Do đã mất hơi từ đòn tấn công của cô gái, cú bồi của Koutarou khiến hắn hoàn toàn bất tỉnh.

“Thế là xong mười tên.”

“Lực lượng kẻ địch đã bị vô hiệu.”

Chú ý, nhóm đối tượng B sẽ sớm tỉnh lại nên việc di chuyển khỏi nơi này là cần thiết.”

“Ta hiểu rồi.

Cảm ơn đã giúp.”

“Thoát khỏi battle mode.”

“Làm tốt lắm.”

Sau khi đã đánh bại mười gã đàn ông, máy chủ của bộ giáp xác định cuộc chiến đã kết thúc và thoát khỏi chế độ chiến đấu.

“Phù, có vẻ mọi thứ đều ngon lành cảnh đào...”

Phần 4

Trận chiến kết thúc trả lại sự yên tĩnh cho không gian xung quanh, Koutarou thả lỏng cơ thể và khẽ trùng vai của mình xuống.

Dù có lợi thế hơn hẳn nhờ bộ giáp trên người nhưng rõ ràng là khi bị đám người lao vào giết mình thì cậu không khỏi cảm thấy sợ hãi mà đơ người.

Cậu cũng cảm thấy nhẹ nhõm khi không có ai bị chết.

Sau tất cả thì Koutarou không phải là một nhân vật chính trong game nào đó, cậu chỉ là một chàng trai bình thường mà thôi.

“... Tạ ơn thần linh... có vẻ chàng ấy cũng là người thường...”

Cô gái cũng cảm thấy an tâm và nhìn theo lưng Koutarou.

Cô đã lo rằng Koutarou có lẽ không phải người trần do cách chiến đấu của cậu.

“Thật ngớ ngẩn... làm sao có thể chứ...”

Cô gái tự cười bản thân và tiến tới chỗ Koutarou.

“Thưa chàng hiệp sĩ!”

Cô gái gọi Koutarou khi cậu đang nhặt lại thanh Saguratin từ trên đất.

“Hửm?”

Nghe thấy giọng kể bên mình, Koutarou nhớ ra sự hiện diện của cô gái.

Cậu đã quá thành thạo sau khi hạ 10 tên kia mà quên mất cô nàng.

“À, phải rồi... mình cố cứu cô gái này mà.”

“Đa tạ chàng đã cứu mạng, thưa hiệp sĩ.”

Cô gái nắm lấy diềm váy và cúi đầu tạ ơn với Koutarou.

Koutarou đoán chừng là cô đang cảm ơn cậu dựa theo hành động nhưng cậu vẫn không thể hiểu là cô đang nói gì.

(Chết rồi... cô ấy nói gì mình hoàn toàn không hiểu...)

Rokujouma_V7.5_053.jpg

Koutarou cũng gật đầu đáp lại cô gái và gãi đầu nghĩ ngợi.

Đó là lúc máy tính của bộ giáp đã im lặng nãy giờ lên tiếng.

“Phân tích ngôn ngữ hoàn tất.”

Sau khi trở lại cruise mode, năng lượng ưu tiên cho chức năng chiến đấu đã trở lại phục vụ cho những chức năng thông thường.

Một trong những chức năng đó là phân tích ngôn ngữ.

Máy tính đã phân tích những lời cô gái và những gã đàn ông kia đã sử dụng và giờ mới cho ra kết quả.

“Công cụ phiên dịch cài đặt sang ngôn ngữ Forthorthe cổ.”

Dựa trên những kết quả, công cụ phiên dịch được đưa vào hoạt động.

Theia và Ruth cũng sử dụng thiết bị tương tự hàng ngày.

“Thứ lỗi vì em chưa tự giới thiệu, em tên là-”

Nhờ thế mà Koutarou cuối cùng cũng đã hiểu cô gái đang nói gì.

Lời phiên dịch của cô nhắc Koutarou nhớ đến Harumi.

“Em tên là Alaia Kua Forthorthe.

Dù thật đáng xấu hổ vì địa vị của mình mà phải chạy trốn, nhưng em là đệ nhất công chúa của đất nước này, Forthorthe.”

Cô gái bẽn lẽn giới thiệu mình với cử chỉ đầy cương quyết.

Cô biết ơn Koutarou đã cứu lấy cô, nhưng cô lại không biết cậu là ai và tại sao cậu lại cứu cô.

“... Ế?”

Tuy nhiên, Koutarou lại bị sốc trước tên cô gái mà không nhận ra cảm xúc đầy tinh tế của cô.

Nghe thấy cái tên ấy, Koutarou hoàn toàn đứng hình.

(Có phải cô ấy vừa tự xưng là Alaia Kua Forthorthe?)

Koutarou vẫn nghĩ rằng đây là một khu rừng cạnh trường Harukaze.

Dù khu rừng này có phần hơi khác thường nhưng cậu không thể hình dung đây là một nơi khác được.

Ở tại đây, cậu đã tìm thấy một cô gái nhìn rất giống Harumi đang mặc trên người bộ đầm tương tự trang phục cho vở diễn của họ, cô đã bị đám người đuổi giết và cô tự xưng là Alaia Kua Forthorthe.

(Đây thực sự là vở diễn à? Không thể nào, đang ở lưng núi có phải sản diễn đâu chứ.

Và đám kia cũng thực sự muốn giết cô ấy.

Nhưng cô tự nhận mình là Silver Princess trong vở kịch mà? Nhưng đây đâu có phải là Sakuraba-senpai?)

Nó dường như là một vở kịch nhưng lại không phải như thế.

Mặc dù cô gái đã gọi mình là Alaia.

Tình huống này khiến Koutarou bối rối.

“Ta cuối cùng cũng tìm được người rồi!”

Cùng lúc, có gì đó cộng vào đầu Koutarou khiến cậu lưỡng lự hơn.

“Người đang làm gì ở đây thế hả, đồ Blue Knight giả mạo! Đừng có mà chạy nhông nhông như thế chứ!”

Đó là cú đấm của Clan.

Koutarou đã bỏ mặc cô trong Cradle do cô bị bất tỉnh, nhưng cô đã thức dậy và đuổi theo cậu xuống đây.

“Đau đó, đồ ngốc, cô vẫn muốn đánh nhau à!?”

Bị tấn công bởi kẻ địch của mình, Clan, người vừa mới xuất hiện, Koutarou ngừng lúng túng mà lườm cô nàng.

“Giờ không phải lúc!”

Tuy nhiên, Clan lại nói rằng cô không có ý định đánh nhau.

Mới khi nãy thôi, cả hai còn tử chiến với nhau nên Koutarou chưa thể tin cô ngay.

“Cô chỉ đang cố lừa tôi đúng không? Tôi không có rơi vào bẫy đâu!”

“Ta đã nói rằng không có thì giờ cho chuyện đó mà!! Chúng ta phải rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt hoặc thảm họa sẽ xảy ra mất!!”

Clan lắc đầu và cố cầu khẩn Koutarou.

Đôi mắt đằng sau cặp kính chói sáng ấy mang đầy vẻ nghiêm túc.

(Nó thực sự phiền phức đến thế sao? Đến mức ngừng cuộc chiến giữa mình với cô ta...)

Koutarou dần hiểu rõ tình hình nhờ thái độ của Clan.

Cậu không có quên rằng họ là kẻ địch nhưng dường như rắc rối đang xảy ra buộc họ phải bỏ nó qua một bên.

Đôi mắt của cô không có vẻ gì là đang nói dối cậu.

“Nhanh lên và đi nào, Blue Knight giả mạo!! Người đúng là chúa rắc rối mà!!”

“N-à!”

Clan túm lấy tay của Koutarou và cố kéo cậu về chỗ Cradle.

“Blue Knight ...?”

Cô gái tự nhận mình là Alaia đưa mắt nhìn theo hai người.

Cô không thể hiểu Koutarou và Clan đang nói gì.

Clan hiện giờ đang nói ngôn ngữ Forthorthe hiện đại và Koutarou có thể hiểu điều cô nói nhờ thiết bị thông dịch của cậu.

Nên từ mà Alaia có thể hiểu là từ ‘Blue Knight’.

(Danh xưng là Blue Knight nghĩa là chàng là một chư hầu của một lãnh chúa nào đó, nhưng...)

Alaia mừng rỡ ra địa vị của Koutarou dựa trên những con chữ ‘Blue Knight’.

Hệ thống quý tộc ở Forthorthe là xã hội quân nhân, tương tự xã hội samurai của Nhật.

Dù cũng là một hiệp sĩ, nhưng nó khác hẳn so với những hiệp sĩ của nước Anh.

Đứng đầu hệ thống cấp bậc của đế quốc Forthorthe là hoàng đế, ngay theo sau là hoàng tộc.

Tiếp theo là các hiệp sĩ cao cấp, người nắm giữ nhiều vùng đất.

Họ cai trị vùng đất đó như những lãnh chúa và chỉ định những hiệp sĩ hạ cấp làm chư hầu.

Những hiệp sĩ hạ cấp sẽ phục vụ như tay chân của hiệp sĩ cao cấp và tiếp quản những khu nhỏ trong vùng; trong thời chiến, những hiệp sĩ cao cấp sẽ trở thành chỉ huy của một đoàn hiệp sĩ.

Nếu so sánh với nền chính trị hiện đại của Nhật, hiệp sĩ cao cấp tương ứng thống đốc quận và hiệp sĩ hạ cấp sẽ là thị trưởng thành phố.

ở Forthorthe, hiệp sĩ cao cấp thường được gọi là hiệp sĩ thánh chiến còn hiệp sĩ hạ cấp là cận vệ.

Giữa hai cấp bậc này có một khoảng cách địa vị rất lớn.

Dù cận vệ cũng được chia một số khu để cai quản nhưng trên thực tế, đó vẫn là đất của hiệp sĩ thánh chiến.

Ngoài ra, cận vệ là cấp bậc đứng dưới đáy của tầng lớp quý tộc, chỉ đứng trên mỗi tầng lớp dân thường.

Nhân tiện thì nhà Pardomshiha của Ruth là một phần của gia tộc hiệp sĩ thánh chiến, nắm giữ vô số địa hạt, và cô cũng nắm trong tay danh hiệu cao nhất Nye.

Pardomshiha là gia tộc ưu tú nhất trong các gia tộc ưu tú; họ là gia tộc kiêu hãnh đã bảo vệ hoàng gia từ lâu đời nay.

Còn danh hiệu Fatra mà Blue Knight mang là danh hiệu thường thấy trong các cận vệ.

Danh hiệu một hiệp sĩ được đặt bởi người đã phong tước cho họ.

Một danh hiệu cá nhân cụ thể thường chỉ được ban cho những hiệp sĩ thánh chiến còn những cận vệ thường chỉ được trao cho những danh hiệu tương ứng với màu sắc, thực vật hay động vật được chọn bởi lãnh chúa mà họ phục vụ.

Trong những cái tên ấy thì màu sắc dường như được ưa thích bởi các lãnh chúa.

Bởi họ có thể sơn giáp họ theo như tên gọi nên rất được ưa chuộng.

Nên từ ‘Blue Knight’ dễ dàng khiến người khác liên tưởng Koutarou là cận vệ của một ai đó.

(Khi nhắc đến một cận vệ mạnh mẽ mà không ở bên địch... Thì phải là nhà Pardomshiha hoặc nhà Wenranka.

Nhưng mình từng đã gặp các cận vệ nhà Pardomshiha trước đây rồi còn nhà Wenranka không có sử dụng màu sắc để phong tước... Dường như người ấy cũng dùng được cả ma thuật... Chẳng hiệp sĩ này là ai vậy...?)

Alaia đã hiểu tước hiệu của Koutarou nhưng điều đó càng khiến cô nghi ngại hơn.

Nếu Koutarou có danh hiệu Blue Knight, việc cậu là kẻ địch là khá cao.

Mặc dù vậy, cậu lại đi cứu cô vì lý do nào đó.

“Chờ đã, cô giải thích đi đã chứ! Tôi chẳng hiểu tí gì đang diễn ra cả!”

“Xi, chắc là ta không còn cách nào khác...”

Clan không thèm đến xia tới Koutarou mà cứ nhanh chóng kéo cậu đi nhưng Koutarou cũng cố chấp nên cô dừng lại sau khi đã đi được một đoạn cách xa Alaia.

“Cô và tôi vẫn đang đối đầu nhau.

Thế thì tại sao tôi lại phải tuân theo lời cô chứ?”

“Ta rõ rồi, ta sẽ giải thích nên ta muốn ngươi lắng nghe ta trước đã.”

“Nó tùy thuộc vào lời giải thích của cô.”

“Thật sao...”

Clan thờ dài và bắt đầu giải thích sau khi lờm về phía Alaia đang ở phía đằng sau Koutarou.

“... Đây không phải trái đất.”

“Cái gì?”

“Như ta vừa nói, đây không phải trái đất!”

“Không phải trái đất, ý cô là sao chứ!?”

Koutarou tròn con mắt.

Khó có thể tin đây không phải trái đất chỉ vì Clan bảo như thế.

“Ngươi còn nhớ thứ vũ khí mà ta đã cố dùng không?”

“Có, quả bom quái quỷ gì đó chứ gì?”

“Đúng thế, đạn đẩy siêu không-thời gian.

Bởi nó mà chúng ta bị ném sang một hành tinh khác.”

Clan dùng hai tay diễn tả một vụ nổ.

(Chúng ta bị ném tới một hành tinh khác!? Thật vậy sao!? Không thể- Không, nghĩ lại thì có lẽ cũng...!!)

Koutarou không thể tin lời của Clan nhưng cùng lúc cậu chợt nhớ ra vài điều.

Quang cảnh kì lạ, những thực vật cậu chưa từng thấy và cả con thằn lằn biết bay.

Cậu cũng không thể hiểu ngôn ngữ cô gái đằng kia và đám người đã dùng.

“Trên hết, dường như chúng ta còn bị quay ngược thời gian.”

“Quay ngược thời gian?”

Koutarou không hiểu ý của Clan nên cậu dừng nghĩ mà trân trân nhìn cô.

“Phải.

Nói đơn giản hơn thì là time slip*.

Chúng ta đã du hành về quá khứ.”

* {du hành thời gian nhưng không rõ bằng cách nào}

“Time slip!?”

Kể cả Koutarou cũng đã nghe cụm từ ‘time slip’ trước đây ở trong game hay movie.

“V-ây là chúng ta bị vụ nổ từ quả bom của cô ném sang một hành tinh khác trong một thời điểm khác sao!?”

“Ta mừng là ngươi đã hiểu.”

Clan thở dài sau khi cuối cùng cũng thông được não cho Koutarou.

“T-hật sao!?”

“Ta có lý do gì để nói dối trong tình hình hiện tại chứ?”

“Điều đó...”

Koutarou và Clan là kẻ địch, nên sẽ thật kì lạ nếu cô đột nhiên ngừng chiến.

(Nghĩa là cô ta nói thật...)

Sau khi bình tĩnh lại, Koutarou xác nhận là Clan đã nói thật.

Mà cũng đúng thôi, đó là lời của người hoàng gia cơ mà.

Trừ những âm mưu cụ thể ra thì thật quá rõ ràng khi nói dối chỉ để câu thời gian.

“Dù thế nào thì tất cả đều là lỗi của cô.”

“Ồ, nhưng lỗi cũng nằm ở ngươi mà ra đấy.”

“Tôi á!? Tại sao chứ?”

“Đạn đẩy siêu không-thời gian nguyên là vũ khí mở ra lỗ hổng thời-không và loại bỏ đối tượng của nó ra khỏi vũ trụ.

Do người chém nó làm đôi trước khi nó sẵn sàng nên kết quả mới thành ra thế này.”

“Hừ, chẳng phải đó là điều phải làm thế khi sắp bị giết đến nơi sao.”

Với Koutarou, đề chuyện đó xảy ra thì cuối cùng cậu cũng bị ném ra khỏi vũ trụ nên việc cậu chém nó là lẽ dĩ nhiên.

Cậu không chấp nhận phải chịu trách nhiệm bị đẩy sang mình.

“Còn ta thà dùng nó còn hơn là bị thua cuộc.”

“... À rồi, tôi hiểu rồi.”

Koutarou giơ hai tay lên và thở dài.

Cậu nhận ra rằng nếu cãi nhau theo cảm tính bây giờ sẽ chẳng dẫn tới đâu cả nên hỏi Clan một câu hỏi khác.

Dường như cô cũng không còn hứng đánh nhau nữa nên có vẻ đây đúng là trường hợp khẩn cấp.

“Thế chúng ta hiện đang ở đâu và thời gian nào?”

“Đây là Forthorthe ở khoảng 2000 năm trước.”

Clan ném cho cậu một câu trả lời lơ đãng nhưng nghe xong, Koutarou như muốn rớt cả hàm răng.

“Forthorthe!? 2000 năm trước!?”

“Phải đó.

Ta đã dùng Cradle để quan sát các vì sao nên ta dám chắc luôn.

Đây là Forthorthe ở 2000 năm trước.

Lúc đầu ta cũng không có tin nhưng nó là sự thật.”

Clan gật đầu và cười khi thấy Koutarou tỏ ra ngạc nhiên.

Cô vui vì cuối cùng cậu cũng hiểu tính nghiêm trọng của vấn đề và giờ mọi chuyện đã có thể ổn thỏa và cả hai phải làm việc nên làm.

“Chuyện là như thế đó, giờ thì quay lại Cradle để lên kế hoạch trở về tương lai nào.

Không nên làm ảnh hưởng tới tương lai bằng những hành động không cần thiết.”

“Hiểu rồi, thế nên mới vậy à...”

Koutarou ban đầu tỏ ra ngạc nhiên nhưng giờ lại gật đầu lia lịa tỏ ra thỏa mãn như đúng rồi.

“Gi cơ?”

Nhận ra điều đó, Clan tò mò hỏi cậu.

Đáp lại, Koutarou chỉ về cô gái ở hướng đằng sau lưng mình.

“Có thấy cô gái ở đằng kia, đúng chứ?”

“... Ừ thì có.”

Clan theo hướng chỉ của Koutarou và nhìn cô gái trong bộ đầm.

“Tôi đã cứu cô ấy khỏi đám người lạ mặt nhưng cô ta tự nhận mình là Alaia Kua Forthorthe.”

“Alaia Kua Forthorthe...?”

Ngay lập tức, hàm răng của Clan rớt ra.

“Người c-ứu cô ta...?”

“Cô ấy bảo là cô bị đuổi theo là bởi thân phận của mình nên có lẽ chúng ta đang ở giữa thời kì ấy.”

Lò đi phản ứng của Clan, Koutarou tiếp tục giải thích.

“Từ khi thức dậy ở đây, tôi toàn thấy điều quái lạ nhưng giờ thì đã hiểu tại sao rồi.

Không ngạc nhiên bởi tôi chưa từng những thứ như chúng và đây cũng không phải là vở kịch... giờ thì mọi chuyện đã rõ rồi.”

Sau khi mọi câu hỏi của mình được giải đáp, Koutarou gật đầu lia lịa với thái độ hồ hởi.

Chưa đến 30 phút đã trôi qua kể từ khi Koutarou thức dậy, nhưng trong khoảng thời gian đó, cậu đã cảm thấy vô cùng nóng ruột với cả đồng câu hỏi kia.

“C-hờ đã, Blue Knight giả mạo!!”

“G-ì nữa đây!?”

Nhưng Clan không có đồng cảm với Koutarou.

Cô nắm lấy Koutarou như muốn bẻ gãy bộ giáp vậy.

“Đừng có mà hời hợt mà thay đổi lịch sử như thế chứ!! Người sẽ tính sao nếu chúng ta không thể trở về được thế giới của chúng ta hả!?”

“S-ao cô lại giận dữ chứ? B-ình tĩnh đã nào, Clan.”

Clan nắm lấy bộ giáp của Koutarou bằng cả hai tay và lắc cậu.

Koutarou cố làm dịu cô trong khi bị lắc lên lắc xuống nhưng không có công hiệu.

“Như ta có thể ấy!! N-N-N-gười có hiểu là người vừa mới làm cái quái gì không đó hả!?”

“Thì tôi chỉ cứu một người ra khỏi rắc rối thôi mà.”

Koutarou không thể thấy có vấn đề gì trong chuyện cứu một cô gái ở Forthorthe 2000 năm trước cả nhưng Clan thì có.

“Chẳng phải ta đã nói chúng ta hiện đang ở đâu rồi sao!?”

“Cô nói rồi, Forthorthe, 2000 năm trước, đúng chứ?”

“Người chẳng hiểu gì một chút nào cả! Mọi thứ người làm ở đây sẽ thay đổi lịch sử của Forthorthe! Cứ thế này chúng ta không thể nào quay về đúng dòng thời gian và nơi chốn của chúng ta nữa đâu!!”

“... Gì cơ?”

Không thể quay về là một vấn đề cực kì nghiêm trọng đối với Koutarou.

Có vài điều mà cậu cần phải làm ở đó.

“C-hờ đã, giải thích sao cho tôi hiểu với, Clan!”

Sắc mặt của Koutarou trở nên nghiêm túc hơn.

Cậu không hoàn toàn hiểu điều cô vừa mới nói nhưng cậu dần hiểu sự nghiêm trọng của tình huống mà cậu mắc vào.

“Lịch sử là lớp đan giữ không gian và thời gian như dòng chảy của một con sông vậy! Nếu chúng ta ngẫu nhiên chảy vào một con sông khác thì không thể nào quay trở lại nhánh sông ban đầu được nữa!”

Clan bắt đầu giải thích với Koutarou với vẻ mặt hệ trọng.

Do chuyện này còn quan trọng hơn cả sự sống và cái chết, cô đang thực sự rất nghiêm túc.

Cô đã quên khuấy rằng Koutarou là kẻ địch của mình.

“Một con sông khác...?”

“Đúng vậy! Thực tế là chúng ta đã trôi vào một dòng chảy khác rồi! Trong lịch sử gốc, một người khác đã cứu cô ấy, người đó là Blue Knight! Nhưng người lại ra tay cứu cô ta! Nghĩa là những chuyện theo sau giờ cũng sẽ bị thay đổi luôn!”

Koutarou bắt đầu hiểu điều mà Clan muốn ám chỉ.

Cứu Alaia từ 10 tên kia là việc đáng ra của người trong thời đại này.

Dựa vào hoàn cảnh thì người đó phải là Blue Knight.

Nên thậm chí dù Koutarou không cứu cô thì Blue Knight cũng sẽ làm nhưng cuối cùng Koutarou lại nhúng tay vào.

Bởi thế mà Blue Knight và Silver Princess mất đi cơ hội gặp mặt nhau.

“Nghĩa là tôi đã cản trở việc tương hợp giữa Blue Knight và Silver Princess!?”

“Chính xác là vậy! Cứ thế này thì lịch sử sẽ không thể nào mà hồi phục được nữa!”

Clan gật đầu trong khi khuôn mặt tái xanh.

Do làn da của cô nguyên là trắng muốt, nó càng chứng tỏ sự lo âu của cô đến mức nào.

Sau khi đã hiệu độ nghiêm trọng của tình hình, Koutarou đặt câu hỏi với Clan.

“Chờ đã, chuyện gì sẽ xảy ra nếu cứ để mọi chuyện như thế!?”

“Như ta đã nói khi nãy, lịch sử như dòng chảy của một con sông! Nếu chúng ta mà chảy vào một con sông khác, một quá khứ hoàn toàn khác sẽ được tạo ra! Nếu chúng ta tìm được cách trở về tương lai lúc này đây, thì chúng ta cũng sẽ đến một thế giới hoàn toàn khác!”

Blue Knight và Silver Princess không gặp mặt nhau.

Nên nếu Koutarou và Clan trở lại tương lai bây giờ, họ sẽ đến một tương lai được xây dựng từ việc hai người ấy chưa từng gặp mặt nhau.

Họ sẽ đến một thế giới hoàn toàn khác biệt so với thế giới ban đầu của họ.

“Nếu Blue Knight và Silver Princess không gặp nhau, chưa chắc để chế Forthorthe còn tồn tại sau 2000 năm! Và nếu chuyện đó xảy ra, Theiamillis-san lẫn Pardonshiba sẽ không đến trái đất! Nên khoảng thời gian mà người dành cho bọn họ cũng theo đó mà biến đổi!”

“Nghĩa là nếu tôi quay trở về tương lai lúc này đây thì đó sẽ là một thế giới mà tôi chưa từng gặp Theia lẫn Ruth-san!?”

Khi lời giải thích lấy bản thân cậu làm dẫn chứng, Koutarou cuối cùng cũng đã hiểu tình hình của chính mình.

Khi trở lại quá khứ, mọi hành động của Koutarou sẽ ảnh hưởng tới tương lai.

“Chính xác là thế!?”

“Thế thì tệ quá!!”

“Đó là điều ta đã nói tới đó!! Người có hiểu rằng người đã làm gì chưa!?”

Cứ thế này, Theia và Ruth có thể không được sinh ra và Koutarou sẽ không được gặp họ.

Và nếu họ không gặp nhau, gần như mọi thứ mà Koutarou đã trải qua từ khi nhập học trường Harukaze sẽ thay đổi.

Họ sẽ không còn cố gắng giành lấy phòng của cậu và sẽ không có vụ hỗn loạn ở hội thao trường.

Họ sẽ không đi biển và không viết kịch bản cho vở diễn nữa.

Điều đó không chỉ ảnh hưởng tới Koutarou.

Điều đó có nghĩa là mọi thứ đã diễn ra cho đến nay sẽ hoàn toàn biến mất.

“Chúng ta phải làm sao bây giờ!? Phải làm sao mới có thể quay lại được thế giới cũ của chúng ta đây!?”

Koutarou có chuyện cần phải làm.

Nếu cậu đến một thế giới khác, cậu không thể nào làm được nó.

Koutarou phải quay về đúng thời gian và vị trí của mình dù thế nào chăng nữa.

“Chúng ta phải tìm thấy Blue Knight thực sự người chắc hẳn đang ở quanh đây và đưa hai người họ tới gặp nhau! Càng nhanh càng tốt!”

“Nó có tác dụng không!? Hay lịch sử sẽ thay đổi một tí xíu!?”

“Thế còn hơn không! Chúng ta phải làm những điều chúng ta có thể làm để gia tăng cơ hội quay trở lại thế giới gốc của chúng ta, còn lại chỉ có thể cầu nguyện mà thôi!”

Trong khi lịch sử có thể dễ dàng phân nhánh thì cũng dễ nhập lại với nhau.

Nếu các nhánh lịch sử tách ra có sự tương đồng, có khả năng cao là chúng sẽ nhập lại với nhau.

Ví dụ, nếu ai đó quay về quá khứ và di chuyển một nắm cát, thì riêng nó cũng đủ để thay đổi lịch sử rồi.

Nhưng bởi sự thay đổi nhỏ nhoi đó, dòng chảy lịch sử sẽ sớm nhập lại với nhau.

Để cho sự thay đổi có thể chấp nhận được, Clan định tìm Blue Knight và đạt được sự thay đổi thỏa đáng.

“Đã rõ.

Thế cụ thể chúng ta phải làm gì? Tôi nên làm những gì?”

“Phải rồi...”

Clan bắt chéo tay và bắt đầu nghĩ.

Khi làm thế, cô vô tình nhìn vào bộ giáp của Koutarou.

Đôi mắt cô nhanh chóng lấp lánh.

“Phải rồi, chúng ta sẽ để người đóng vai Blue Knight! Trong khi đó, ta sẽ đi tìm hàng thật về đây!”

Silver Princess chưa từng gặp Blue Knight trước đây.

Cứ thế này, cô sẽ tiếp tục chuyến du hành của mình khi không được bảo vệ.

Nên Koutarou sẽ ở lại để bảo vệ cô cho đến khi Clan tìm thấy Blue Knight chính chủ và họ sẽ trao chỗ cho nhau.

Với sự điều chỉnh nhỏ như thế trong lịch sử, họ sẽ có thể quay trở lại thế giới gốc.

“Tôi chỉ phải bảo vệ cô ấy thôi chứ gì?”

“Đúng thế, và nhớ phải giả bộ là Blue Knight.

Đó chẳng phải thế mạnh của nhà người hay sao?”

“Đúng là vậy nhưng...”

Koutarou hiểu rõ kế hoạch của Clan nhưng cậu không giấu nổi sự ngần ngại khi thực hiện nó.

(Chuyện này tự dưng trở nên kì quái...)

Trong vở diễn, Koutarou đã phải đổi vai với Kenji.

Và giờ đây, cuối cùng cậu lại thay vai với Blue Knight hàng thật.

Dĩ nhiên, Koutarou tỏ ra lúng túng rồi.

Khi có vẻ vài tháng luyện tập của cậu sẽ hữu dụng theo một cách không mong muốn.

“Thưa hiệp sĩ, có chuyện gì sao?”

Đó là khi Alaia tiến lại gần.

(Dường như họ có nói về Forthorthe và Pardomshiha...)

Alaia đã nhìn theo Koutarou và Clan từ phía xa nhưng do cả hai tranh luận hơi to tiếng nên cô đã nghe được một vài từ mà cô có thể hiểu và cô bắt đầu hứng thú với chuyện mà hai người đang nói.

(Nếu là ở kỉ nguyên này thì... ngôn ngữ Forthorthe cổ...)

Do Alaia tiến lại bên hai người nên Clan lên kịch hoạt thiết bị thông dịch của mình.

“Không, không có gì đâu thưa điện hạ.”

Koutarou đáp lại với cùng ngôn ngữ của Alaia, lời nói của cậu được phiên dịch nhờ công cụ phiên dịch và đi vào tai của Clan.

“Con hầu và ta đang bàn rằng chúng ta nên di chuyển khỏi nơi đây trước khi đám người mà ta đã hạ thức dậy.”

“Con hầu!?”

Tuy nhiên, câu chữ vào tai cô không dễ nghe cho lắm nên Clan đã thì thầm phàn nàn với cậu.

“... Con hầu là sao hả!?”

“... Thế cô muốn sao?”

“... Thôi cũng được, dù gì cũng lỡ rồi...”

Bị gọi là người hầu khiến Clan khó chịu ra mặt.

Dù thế nhưng cô lại không thể để lộ thân phận của cô được nên cô cũng không thấy ngoài người hầu còn cái gì tiện hơn trong tình huống này.

Nên dù bất mãn, Clan vẫn ngoan ngoãn tuân theo Koutarou.

“Đúng là vậy thật, chúng ta phải nhanh lên.”

Alaia gật đầu và đưa mắt nhìn về phía sau lưng.

Ở đó là 10 gã đàn ông đang bất tỉnh, một vài trong số chúng có chút rên rỉ.

Rõ ràng là sớm thôi chúng sẽ tỉnh dậy.

“Em cũng phải đến chỗ đồng minh của mình nữa.”

“Ta hiểu rồi.

Vậy nàng đi hướng nào?”

Koutarou nhẹ nhàng gật đầu và ra dấu về phía khu rừng đằng sau lưng cô.

Cậu đã sẵn sàng đi ngay khi cô chỉ hướng.

“E...?”

Alaia tỏ ra ngạc nhiên.

“Chàng cũng đi theo em sao, thưa hiệp sĩ?”

“Dự định là vậy.

Có chuyện gì sao?”

“Chuyện đ-”

Alaia ngần ngại đáp lời.

Cô vẫn chưa biết có nên tin tưởng Koutarou hay không.

Nếu cậu là kẻ địch thì điều đó sẽ dẫn nguy hiểm tới đồng minh của cô.

(Mình muốn tin vào chàng ấy... nhưng vẫn có rủi ro sẽ khiến các cô gái kia gặp nguy hiểm...)

Cô không muốn nghi kỵ ân nhân của mình và cá nhân cô cảm thấy có thể tin tưởng cậu.

Cô không cảm thấy có chút dă tâm nào trong cách hành xử lẫn lời nói của cậu.

Nhưng trách nhiệm và vị thế của cô làm suy yếu đi quyết định đó.

“Điện hạ, ta có thể hiệu sự ngần ngại của nàng.

Nên chỉ ít chúng ta nên dời khỏi chỗ này trước khi đám người kia tỉnh.”

Koutarou để ý thấy sự do dự của Alaia nên đã nói đỡ cô.

Nhưng tự bản thân cậu không nhận ra điều đó; mà đây là một cảnh trong vở diễn năm ngoái.

Do đó Koutarou có thể hình dung rằng có thể là Alaia đang lưỡng lự.

“Đúng rồi, phải đi ngay...”

Koutarou đã gợi ý cho Alaia là họ cần phải đi ngay trước khi đám người kia tỉnh lại nhưng cô không di chuyển ngay.

Để có thể hạ quyết tâm, cô quyết định hỏi Koutarou vài điều.

Có một vài câu hỏi mà cô muốn được trả lời.

“... Trước đó, chàng có thể nói cho em một vài điều được không, thưa hiệp sĩ?”

“Bất cứ điều gì.”

“Tại sao chàng lại không xuống tay với đám người kia?”

Alaia hỏi Koutarou rằng tại sao cậu không giết đám lính.

Dù là địch hay ta thì giết đám người đó vẫn có lợi hơn.

Nếu là kẻ địch, cậu sẽ đánh lừa được Alaia.

Nếu là đồng minh, họ sẽ không thể đuổi theo được nữa.

“Điều đó-”

Koutarou không chắc phải nói gì, câu hỏi ấy không có nằm trong kịch bản.

nên Koutarou phải tự trả lời.

“Ta không thích hạ sát kẻ khác.

Và khi đến giúp ta cũng không biết người là ai.

Nên ta không thể giết ai đó khi chưa biết họ là ai cả.

Đó là nguyên do của ta.”

Koutarou thành thật đáp lại.

Đó cũng không phải chuyện gì phải giấu và cậu cũng không muốn phản bội ánh nhìn đầy tha thiết trên khuôn mặt của Alaia.

(Ra là vậy... con người này không phải địch cũng chẳng phải ta...)

Nghe lời đáp của Koutarou, Alaia cảm thấy xấu hổ cho sự thiếu suy nghĩ của mình.

Cô đã quá để ý xem Koutarou là địch hay ta mà không tính đến khả năng là cậu không phải ai trong số đó.

Koutarou chỉ nhảy vào ngăn một cuộc chiến trước mặt cậu mà thôi.

(... Và có điều gì đó rất khác giữa con người này với những hiệp sĩ khác...)

Bởi vị thế của cô, Alaia đã quen biết nhiều với các hiệp sĩ.

Nên cô hiểu rõ nhân cách của các hiệp sĩ đó.

Tuy nhiên, câu trả lời của Koutarou lại hoàn toàn khác xa với những hiệp sĩ mà cô từng biết.

(Một hiệp sĩ không muốn giết kẻ địch của mình... nghĩ lại thì...)

Alaia nhớ lại bộ dạng nhẹ nhõm của Koutarou khi trận chiến kết thúc.

Khi ấy, cậu tỏ ra an tâm khi không có ai phải chết.

Cậu cũng không hét to lên ăn mừng chiến thắng.

(Chàng ấy có lẽ đến từ một trong những đoàn hiệp sĩ chống lại mình.

Nhưng... nhưng mình muốn đặt niềm tin vào sự bí ẩn của con người này...)

Nên Alaia muốn đặt niềm tin của mình cho sự khác biệt đó.

Cô muốn tin tưởng vào một thanh hiệp sĩ người sở hữu trong mình sức mạnh hơn người nhưng lại dịu dàng đến kì lạ.

“Hãy tha thứ cho sự khiếm nhã của em, thưa hiệp sĩ.

Em sẽ tin tưởng vào chàng.”

Alaia nở một nụ cười đầy biết ơn và tin cậy tới Koutarou.

“Thật vinh hạnh cho ta, thưa công chúa Alaia.”

Nghe Alaia nói, với giọng đậm chất Harumi, rằng cô tin tưởng ở cậu, đã đóng đầy Koutarou một cảm giác ảm áp không rõ ràng.

Cậu cảm giác như chính Harumi đang nói vậy, dù không phải như thế, nhưng trái tim của Koutarou đang loạn nhịp.

“Hiệp sĩ, chàng có thể cho em biết quý danh.”

“Ta thật thất lễ làm sao.

Tên ta là-”

Satomi Koutarou, cậu tính trả lời như thế nhưng Koutarou đã kịp nuốt lại lời.

Cậu có một cái tên khác cần phải đáp.

“Tên ta là Reios Fatra Bertorion.

Ta thề dưới thanh kiếm này rằng ta chắc chắn sẽ bảo vệ nàng.”

Đó là cuộc gặp gỡ giữa Koutarou và Ngân sắc công chúa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha! ? Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Đóa hoa Ánh kim

Phần 1

Sau khi rời khỏi vách đá, Koutarou và Clan được Alaia dẫn theo một con đường mòn trong rừng.

Đó là con đường mà cô đã đi khi bị đám người kia đuổi theo.

“Chỉ một chút lên phía kia là nơi em ngã khỏi ngựa... tiếng kêu mà Reios-sama nghe thấy có lẽ là từ đó.”

“Ra là vậy.”

Koutarou đang đi phía trước.

Ngay bên cạnh là Alaia và cách vài mét đằng sau là Clan đứng cuối hàng.

“Ta mừng là nàng vẫn ổn sau cú ngã ngựa đó.”

“Chỗ em ngã khá rậm rạp... nên chỉ là may mắn.”

“Chắc hẳn là thần phúc từ nữ thần rạng đông rồi.”

“Mong là được vậy.”

Koutarou và Alaia nhẹ nhàng bước đi.

“C-hờ đã, Lord Bertorion, ngài đi nhanh qu-á!”

Tuy nhiên, Clan thì không có thoải mái như thế, cô đã bị rút ra sau ngay từ lúc bắt đầu.

Chỉ có vài phút trôi qua kể từ khi họ bắt đầu di chuyển nhưng Clan đã hết hơi.

“Khó coi quá Clan.”

Koutarou dừng di chuyển và quay lại chỗ cô trong khi thở dài.

“Fufu.”

Alaia rúc rích cười và cùng Koutarou đi lại phía Clan.

Thấy nụ cười ấy, Koutarou cảm thấy không vui.

Dù Clan có là kẻ địch nhưng giờ cô trông như một cô chị bắt tài của cậu vậy.

“Cô chỉ mới đi được có vài phút thôi mà.”

“Dù ngài nói thế nhưng đây là lần đầu tôi đi dạng địa hình như thế này!”

Clan thở nặng nhọc phản nản với Koutarou.

Khuôn mặt cô tái đỏ và mồ hôi nhễ nhại trên trán.

Đường mà đám Koutarou đang đi là dấu vết để lại của đồng vật nằm ở giữa rừng.

Trên hết, con đường khá là khắp khuỷu nên khá khó đi cho một công chúa như Clan.

Một công chúa năng động như Alaia thì ổn nhưng Clan thiên về hoạt động đầu óc nên điều này là quá sức chịu đựng của cô.

Khi Koutarou lại gần, Clan tất thiết bị phiên dịch và phản nản với Koutarou bằng tiếng Forthorthe hiện đại.

“Ngươi thì sướng rồi, có bộ giáp cơ mà!”

Với những lời của Clan, bộ giáp chuyển ngôn ngữ dịch thành Forthorthe hiện đại.

Như vậy, Alaia không thể hiểu họ đang nói gì.

Clan tất thiết bị dịch của mình bởi cô không muốn Alaia nghe thấy tiếng than vãn của cô.

Do cô vẫn là một cô gái sinh ra ở Forthorthe, cô có sự ngưỡng mộ lớn lao đối với một huyền thoại như Silver Princess.

Nên cô không muốn Silver Princess thấy sự yếu đuối của mình.

Và chính vì họ cùng sinh ra như những công chúa của Forthorthe nên cô cũng không muốn thua.

Mặt nữ tính ấy khiến cô phải tất đi thiết bị dịch của mình.

“Tôi thì không tính nhưng công chúa Alaia vẫn ổn kìa.

Và thế này cũng nhằm nhò gì với Theia luôn.”

“Đừng có mà so ta với người sống ở thời đại này cũng như nòi rừng núi như Theiamillis-san!”

Thời đại này là thời mà ngra là phương tiện duy nhất, nên họ có thể lực dồi dào hơn người hiện đại.

Còn Theia thì thể lực tốt hơn nhiều so với Clan.

Và việc Clan gọi Theia là dòng dõi rừng núi là do bắt rễ từ sự đối đầu dòng họ.

Nhà Mastir là gia tộc đã sinh ra cả Alaia và Theia cai trị vùng núi phía bắc thủ đô của Forthorthe.

Mặt khác, nhà Schweiger mà Clan xuất thân nắm giữ nhiều địa hạt hiện đại hơn với các thị trấn buôn bán làm lõi.

Bởi thế mà nhà Schweiger có xu hướng coi nhà Mastir như một đám quê mùa.

Nhân tiện thì nhà Schweiger đã hình thành một vài thế hệ sau thời đại của Silver Princess.

Bởi thế mà gia tộc này nhận được nhiều địa hạt có nhân là những thành thị phát triển hơn.

Sự khuyếch trương của họ rõ ràng là do họ hình thành sau nhà Mastir.

Do nhà Mastir lâu đời hơn nên họ lại coi nhà Schweiger như một tên lính mới.

Với hoàn cảnh như thế, Clan nghĩ rằng rõ ràng là cô không thể độ thể lực với họ được.

“Ta không bước nổi nữa rồi!”

Clan quay mặt đi với thái độ hằn học.

Nhìn qua tường cô chỉ đang tỏ ra ích kỉ nhưng thực tế là trông cô đúng là đang kiệt sức.

(Nghĩ lại thì cô ta cũng đã phải cuộc bộ đi tìm mình nữa...)

Thấy thế, Koutarou nghĩ đến một lý do khiến cô mệt đến vậy, nên cũng chẳng buồn mà phàn nàn.

“Thế sao cô không bay đi?”

“Vậy người tính sao khi để Alaia-san thấy hả!? Ta không thể để thêm chuyện bất thường nào xảy ra nữa đâu!”

“Dù cô có nói thế, nhóm người kia sẽ đuổi theo chúng ta đó.”

“Đó là bởi người không giết hết chúng chứ sao! Hãy chịu trách nhiệm đi!”

Trong khi Koutarou chống hông và thở dài, Alaia hỏi Koutarou sau một hồi quan sát.

“Clan-sama đang nói chuyện gì vậy ạ?”

“Cô ấy nói rằng cô khó có thể tiếp tục đi con đường như thế này.”

Thiết bị ngôn ngữ của Koutarou chuyển trở lại sang ngôn ngữ Forthorthe cô cùng với những lời nói của Alaia, và Clan cũng nhanh chóng bật thiết bị của mình lên.

“Thế thì rắc rối rồi...”

Alaia lo âu nhìn Clan.

Dường như xấu hổ, Clan quay mặt đi khỏi cô.

“Hừm...”

Sau khi nghĩ một hồi, Koutarou giong lưng ra và ngồi xồm xuống.

“Nè.”

“Ý ngài là sao?”

“Lên lưng ta coi, ta sẽ cõng cô.”

May mắn là cõng thêm Clan thì chẳng là gì đối với bộ giáp của Koutarou, dù đường núi xấu thế nào chẳng nữa.

Và do Koutarou cũng quen với việc vác Sanae đằng sau nên cậu cũng chẳng màng khi cõng Clan.

“K-hông cần!”

Khuôn mặt Clan ửng đỏ và cô lắc đầu.

Không như Koutarou, Clan là gái tới tuổi, nên dễ người khác thấy cô được cống đi khiến cô cảm thấy xấu hổ.

Và cô cũng cảm thấy không yên khi để tên con trai vừa mới là kẻ địch của cô không lâu trước đây cống mình.

“Đừng có làm cao nữa mà lên coi.

Giờ không phải lúc làm nũng đâu.”

“C-hắc là không còn cách nào khác...”

Nhưng sau khi Koutarou nói thêm lần nữa, Clan miễn cưỡng dựa cơ thể mình vào lưng Koutarou.

(Dù gì thì hán cũng đang mặc giáp...)

Clan cố gắng thuyết phục bản thân để giảm bớt con xấu hổ rằng cô không có chạm trực tiếp vào lưng Koutarou.

Rokujouma_V7.5_083.jpg

“Fufufu.”

“...”

Tuy nhiên, khi thấy Alaia cười, con xấu hổ của Clan bùng nổ.

Cô cúi mặt xuống và oán trách Koutarou.

“Lưng người cứng quá.”

“Chịu khó đi.”

“C-chắc là không thể tránh được...”

“Fufu, fufufu.”

Alaia cười lần nữa.

Càng xấu hổ thêm, Clan ấn mặt mình vào lưng Koutarou để che nó đi trước Alaia.

(Sao mình lại nghi ngờ những người này chứ...)

Nhưng khi đó, Alaia không có cười Clan.

Nhìn vụ tranh luận nóng ấm giữa Koutarou và Clan, cô cười bản thân cô khi đã nghĩ họ là kẻ địch của mình.

(Ra Reios-sama là kiểu người như thế...)

Cùng lúc, Alaia thấy nhẹ nhõm.

Cho đến giờ, cô chỉ mới thấy Koutarou chiến đấu, nói chuyện và hành xử như một hiệp sĩ.

Trong khi nói chuyện với Clan, nó là lần đầu tiên Alaia thấy cậu hành xử đúng tuổi.

(Dường như chàng ấy rất thân với người hầu của mình...)

Điều khiến Alaia an tâm là cách mà Koutarou đối xử với Clan.

Họ bảo quan hệ giữa họ là hiệp sĩ và người hầu nhưng cô chưa từng thấy một hiệp sĩ nào lại đi cống người hầu của mình trên lưng cả.

Và bản thân Alaia và những chư hầu của cô cũng thân thiết như một gia đình nên một cảm giác thân quen lùa về cô khi nhìn hai người họ.

“Fufufu.”

Cô thấy sự nghi ngờ của mình thật là vớ vẩn.

Với sự nhẹ nhõm đó, nụ cười cô ngân lên như tiếng chuông.

“Ta đã cho nàng thấy một bộ dạng đáng xấu hổ rồi.”

“Không, không phải đâu, Reios-sama.

Nào, giờ hãy đi thôi!”

Alaia bắt đầu đi lên trước để lại một nụ cười theo sau.

(Dù cô ấy là một công chúa huyền thoại nhưng nụ cười của cô cũng giống bao cô gái bình thường khác...)

Đó là điều mà Koutarou cảm thấy khi thấy nụ cười của cô, nó rất giống với nụ cười của Harumi vậy.

(Mà do công chúa Alaia giống Sakuraba-senpai khi ở trên sàn diễn nên dĩ nhiên là nụ cười của cô ấy giống Sakuraba-senpai rồi...)

Koutarou nhìn theo tấm lưng của Alaia và khẽ mỉm cười với bản thân.

“... Cái nhìn đó là sao hả? Đừng bảo ta là nguoi đồ vì cô ấy rồi nhé?”

Thấy thế, Clan ném ánh nhìn sắc lạnh về Koutarou.

“Tôi chỉ đang nghĩ sao lại có sự khác biệt đến vậy giữa cô và công chúa Alaia dù cả hai đều là công chúa.”

“C-ái gì!?”

Koutarou tỏ ra ngẫu lòi khi đi theo Alaia.

Sở dĩ cậu suốt ngày phải đối mặt với Kirika nên những lời của Clan không đủ sức đánh động cậu.

“Hơn nữa, tại sao-”

“Bình tĩnh đã nào.

Có chuyện tôi muốn hỏi cô nè.”

“Hử?”

Clan tính phản nản thì Koutarou đã nói xen vào.

Cậu thì thầm đủ để chỉ cô nghe thấy.

“... Cô có thể dùng tài năng của mình để tìm ra đồng minh của Alaia được không? Chứ cứ đi vô định thế này thì đám người kia sẽ bắt kịp mất.”

Koutarou cũng muốn lại gần Clan bởi cậu có chuyện cần bàn.

Do có thể nói chuyện với cô mà không để cho Alaia nghe thấy, nên việc Clan một bờ hơi tai lại là chuyện có lợi cho cậu.

“Chúng ta không phải Blue Knight và người hầu thực sự.

Nếu tình hình đúng những gì cô đã nói thì chẳng phải chúng ta nên làm gì đó sao?”

Hành động như thế là không cần thiết đối với Blue Knight thật khi mà họ đã an bài là sẽ hội nhóm với đồng minh một cách an toàn.

Nhưng do Koutarou và Clan không phải là hàng thật nên vẫn có khả năng là họ sẽ đi con đường khác hẳn với Blue Knight.

Hoặc cũng có thể nếu là Blue Knight thật thì chàng đã hạ sát hết đám người kia rồi.

Sự khác biệt nho nhỏ đó là đủ lý do cho đám người kia bắt kịp họ.

“Nên đó là lý do của nguoi-”

“Một nửa thôi.

Thế, cô có làm được không?”

Những nét mặt của Clan trôi tuột khi cô nghe câu hỏi của Koutarou.

“Có thể.

Ta có thể gửi một thiết bị quan sát từ Cradle và quét khu vực.”

“Vậy làm nó đi.”

“Hiểu rồi.

Đổi lại, ngươi phải cho ta mượn lưng một lúc.”

Đi trên đường núi trong khi dùng vòng tay để điều khiển từ xa thiết bị quan sát thực sự rất khó.

Điều khiển nó trong khi dựa vào lưng Koutarou sẽ hiệu quả hơn nhiều.

Trong khi rung lắc trên lưng Koutarou, cô nhanh chóng ẩn vào vòng tay và gửi thiết bị quan sát từ Cradle.

“Không sao.

Cô có nặng hơn Theia nhưng không đến mức gây rắc rối đâu, nhờ bộ giáp cả đó.”

“Im đi, Blue Knight giả mạo! Rút lại lời coi! Không thể nào có chuyện ta lại nặng hơn Theiamillis-san được!!”

Nhưng cô ngay lập tức gián đoạn việc điều khiển và bỏ mặc thiết bị quan sát trôi nổi vô định trên bầu trời Forthorthe.

Phần 2

Alaia dẫn Koutarou và Clan tới một thác nước nhỏ nơi mà cô và đồng minh đã tạm nghỉ ngơi trước khi bị chia tách.

Cô hi vọng có thể gặp lại đồng minh tại đó.

“Em hi vọng là họ cũng quay lại chỗ này...”

“Đừng có quá lo lắng, công chúa Alaia.”

Mặt trời đã xuống núi và giờ họ đang dựa vào ánh đèn lấy từ đám người khi nãy để có thể di chuyển trong đêm.

Ánh sáng lập lờ và yếu ớt.

Với Koutarou và Clan, những người đã quen với sự sáng ngời của thời hiện đại, khu rừng này dường như có vẻ tối tăm hơn.

“Ồi.”

“Kyaah!?”

Bởi thế mà họ suýt trượt chân vài lần.

Họ đã luôn được dạy đi rừng về đêm nguy hiểm đến thế nào.

“Đi từ từ vào chứ, ta không muốn vì ngươi mà ngã đâu.”

“Xin lỗi, xin lỗi mà.”

Koutarou xin lỗi Clan người đang trên lưng cậu và thì thầm đủ nhỏ với cô để Alaia, người đi đằng sau không thể nghe thấy.

“... Thế đằng trước sao rồi, Clan?”

“... Ở đó đúng là có một thác nước.”

Clan cũng thì thầm đáp lại.

Cùng lúc, cô đang dựa vào lưng Koutarou để điều khiển thiết bị quan sát mà không để Alaia phát hiện.

“... Có một nhóm 5 người đằng kia.”

“... Cô có rõ đó là nhóm gì không?”

“... Trời đã tối nên ta không thể xác định được.

Nhưng số lượng trùng với miêu tả của Alaia nên chắc là đúng rồi.”

“... Tốt lắm.”

Nếu đúng như Clan đã nói thì Alaia sẽ có thể an toàn tái hợp với đồng minh của cô tại chân thác nước.

(Nếu hợp nhóm thành công thì chúng ta có thể đi theo đúng lịch sử...)

Nhưng cậu chưa thể lơ là nên cậu hỏi thêm Clan một câu hỏi khác.

“... Còn dám theo đuôi chúng ta thì sao?”

“... Ta đã gửi một thiết bị quan sát thứ hai để theo dõi chúng nhưng dường như là bọn đó đang đi theo hướng khác, có vẻ là hướng đi tắt tới trạm kiểm soát Mastir.”

Giờ thì đám người mà Koutarou đã đánh bại đã tỉnh.

Sau khi mất dấu Alaia, bọn chúng vì lý do nào đó nên từ bỏ việc đuổi theo mà hướng về phương bắc.

“... Đến trạm kiểm soát Mastir.”

“... Nó là trạm kiểm soát nằm ở khu vực tiếp giáp giữa thủ đô Forthorthe, Fornorn và địa phận Mastir.”

Trạm kiểm soát nằm trên đường tới địa phận của nhà Pardomshiha, nơi mà Alaia và nhóm của cô đang hướng đến.

Con đường nhanh nhất để qua địa phận Mastir là đi tới hướng bắc của thủ đô.

Nó cũng là con đường an toàn nhất.

Do Alaia là con cháu nhà Mastir nên dù hoàn cảnh như thế nào thì đây vẫn là nơi cô có nhiều đồng minh nhất.

“... Thay vì truy tìm một công chúa Alaia đã mất dấu, thì bọn chúng đã quyết định tới điểm kiểm soát để chặn trước à.”

“... Có thể là bọn chúng sẽ mai phục ở đó.”

Có nhiều con đường để tới trạm kiểm soát Mastir nhưng rồi chúng sẽ liên kết lại với nhau thành những con đường chung.

Nên việc mai phục tại điểm mà mọi con đường hợp lại sẽ hiệu quả nhất.

“... Và chúng cũng có thể sẽ mang thêm tiếp ứng sau khi chúng kiến sức mạnh của nhà người.”

“... Hừm...”

(Ra đó là cách chúng dự tính à.)

Dù nhóm mười tên kia có tiếp tục đuổi theo Alaia thì cũng vô ích nếu lại để Koutarou đánh bại lần nữa.

Thế nên sẽ tốt hơn khi gọi tiếp ứng và mai phục nhóm Koutarou.

Với số lượng đồng đảng thì dù cho Koutarou mạnh đến cỡ nào, cậu cũng sẽ gặp khó khăn trong khi phải bảo vệ cho Alaia.

Trong khi Koutarou đang suy tư thì cậu có thể thấy một ánh đèn nhỏ ở phía trước.

Không như ánh đèn điện, nó không phải là ánh đèn màu trắng ổn định mà là một màu đỏ lập lờ.

Nó dường như là một đồng đuốc.

“Cái gì thế?”

“Reios-sama, thác nước ở đâu đó đằng kia.

Em chắc mọi người đang ở đó.”

Giọng Alaia cất lên.

Cô vui mừng khi có thể gặp lại đồng minh.

Cô đã lo rằng trong trường hợp xấu nhất, cô phải tự mình đi đến địa hạt của nhà Pardomshiha.

“Nhanh lên, thưa công chúa.”

“Vâng.”

Alaia chạy qua Koutarou và hỏi hã về phía trước.

Cô không phải kiểu người hấp tấp nhưng lần này cô đã hành động trước khi nghĩ.

Nắm lấy viền váy dài, cô chạy tới trước trên con đường tối mịt.

“Nhân tiện thì Clan này.”

“Gi cơ?”

“Cô thích như thế nào hơn? Được đi để tới gặp đồng minh của công chúa hay là tự đi đến đó?”

“Thả ta xuống ngay!!”

“Vâng, vâng, theo lệnh của cô.”

Koutarou và Clan ngay sau đó chạy theo Alaia.

Phần 3

“Chị ơi!”

“Điện hạ!”

“Alaia-sama!”

Nhận ra Alaia, năm cô gái ngồi cạnh đồng lửa đứng lên và chào mừng cô.

“Ta vui là mọi người đều ổn!”

Với nụ cười hớn hở, Alaia nhập nhóm.

“Em vui là người vẫn ổn!”

“Bọn em đã lo lắng khi chỉ thấy mình con ngựa quay trở lại!”

“Điện hạ, em mừng quá!”

“Em biết người sẽ bình an mà~”

Các cô gái mỉm cười vui sướng khi thấy Alaia vẫn ổn.

Nhưng cô gái trông bé tuổi nhất với mái tóc vàng, không chỉ qua lời nói mà còn thể hiện bằng cả hành động.

Cô bé chạy tới chỗ Alaia và nhảy lên người cô.

“Chào mừng chị đã quay về!”

“Charl!”

Alaia bắt và ôm lấy cô bé.

Do chuyện này là bình thường với cả hai nên Alaia không có giật mình mà ôm chặt lấy cô.

“Chị về rồi này, Charl...”

Mái tóc màu bạc và hoàng kim của Alaia và Charl đều được nhuộm bởi một màu cam phát ra từ đồng lửa, cùng với dòng nước mắt đoàn viên rớt ra từ cả hai.

Dĩ nhiên, không chỉ có mình hai người họ đang khóc.

Nước mắt cũng thành hình trong con ngươi của cả những cô gái còn lại.

Đó không phải chỉ bởi Alaia là người hoàng tộc, mà còn bởi cô là người bạn, là gia đình của họ.

Đó là tại sao mà kể từ khi họ lạc mất nhau sau vụ tấn công, họ đã rất lo lắng cho cô.

“N-à, đó chẳng phải là...”

“Không thể nào...”

Koutarou và Clan quan sát 6 cô gái đang vui mừng đoàn tụ bên cạnh thác nước, dù hai người cũng mừng thay cho họ nhưng sự bối rối còn lấp đầy hơn.

“Đó là Theia, đúng không nhỉ?”

“Ừ... chính xác là cô bé giống hệt Theiamillis-san khi cô còn bé...”

Cô bé mà Alaia đang ôm lấy, cô gái được gọi tên là Charl ấy, nhìn giống hệt Theia.

Nhưng không hẳn là giống như đúc; Charl nhỏ tuổi hơn và có vẻ cô bé vẫn chưa đến 10 tuổi.

Nhưng diện mạo của Charl giống hệt với Theia khi còn nhỏ trong trí nhớ của Clan.

“Sự trùng hợp không ngờ gì thế này...”

“Nó không hẳn là sự trùng hợp.”

“Tại sao?”

“Sau cùng thì cả hai cùng dòng dõi cơ mà.”

Theia và Charl đều cùng một dòng họ là từ nhà Mastir.

Nên việc hai người có vẻ ngoài giống nhau cũng không phải khác thường.

“À phải, giờ cô nhắc thì tôi mới để ý.”

“Nhìn kìa, cô gái Pardomshiha kia cũng có có nét thân thuộc, đúng chứ?”

“Ồ, kiểu tóc và kiểu cách có hơi khác nhưng đúng là có dáng vẻ giống Ruth-san thật.”

Một trong năm cô gái đang mặc giáp hiệp sĩ.

Kiểu tóc, màu tóc, màu mắt của cô và thứ mà cô đang mặc thì khác hẳn nhưng cô có nét mặt rất giống Ruth.

“Có thể cô ta là con cháu nhà Pardomshiha trong thời đại này.

Nữ hiệp sĩ nổi tiếng, Flairhan.”

“A, phải rồi!”

Đó là khi Koutarou nhận ra rằng cậu đã biết hết tên của các cô gái kia.

Alaia và những người kia đều là những nhân vật xuất hiện trong vở kịch.

“Công chúa Alaia, hai người kia là ai vậy?”

Nữ hiệp sĩ, Flairhan, nhìn về phía Koutarou và Clan.

Các cô gái đã vui sướng khi đoàn tụ được một lúc nhưng giờ đây khi mọi chuyện đã lắng xuống thì sự chú ý đổ dồn về Koutarou và Clan, hai người đồng hành cùng Alaia.

“Flair, hai người bọn họ là người đã cứu mạng mình.”

“Thật vậy sao.”

Cô gái được Alaia gọi là Flair đi ra đằng trước để bảo vệ Alaia.

Cô nhìn hai người bọn họ với cái nhìn đầy nghiêm túc như thể đang thẩm định họ.

Ánh nhìn mạnh mẽ của cô như thể đang nói rằng dựa theo hoàn cảnh mà cô có thể chém đôi cả hai người.

“... Hai người là ai?”

Flair đặt tay lên cán kiếm trong khi hỏi Koutarou.

Vũ khí mà cô dùng không phải là thanh kiếm dành cho hiệp sĩ như thanh Saguratin của Koutarou, đó là một thanh kiếm mỏng hơn, giống như guom hay là trường kiếm vậy.

Đề phù hợp với thể trạng nữ giới, cô sử dụng thanh kiếm mỏng để nhắm vào tử huyệt của đối phương.

“Ta là Reios Fatra Bertorion.

Ta là một hiệp sĩ lang thang đang trên đường đi rèn luyện.

Và đây là tùy tùng của ta, Clan.”

Koutarou cẩn thận đáp lời.

Blue Knight chỉ là cận vệ trong khi Flair là một hiệp sĩ thánh chiến.

Cậu đáp lại như lời Blue Knight trong vở kịch còn phần giới thiệu Clan là ứng khẩu.

Hiểu rằng mình sẽ gặp rắc rối nếu nói gì đó bất cẩn nên Koutarou luôn tỏ ra nghiêm túc và cẩn trọng.

“Ta biết ơn khi hai người đã cứu điện hạ nhưng-”

“Flair, dừng lại đi.

Em không được thất lễ với ân nhân của ta như thế.”

Đó là lúc Alaia nắm lấy tay Flair để dừng cô lại nhưng Flair không có chịu nhượng bộ ngay.

“Nhưng điện hạ, chúng ta không biết tí gì về hắc cá! Có thể hắc cá là kẻ được cử đến để giết chúng ta đó!”

“Nếu là vậy thì chàng ấy đã ra tay từ lâu rồi.

Một mình Reios-sama đã hạ tất cả đám người tấn công chúng ta khi nãy đó.”

Flair cố gắng thuyết phục Alaia trong khi Alaia một mực giữ lấy tay cô ngăn cô lại.

Sức của Alaia không thể bị được với Flair, nếu Flair muốn thì Alaia cũng không thể ngăn cô rút kiếm được nhưng Flair đã thả tay mình ra trước.

Cô là một hiệp sĩ đã thề trung thành với hoàng gia nên cô quyết định đặt niềm tin của mình vào phán xét của Alaia.

“... Em hiểu rồi, thưa điện hạ.”

“Cảm ơn em, Flair.”

Sau khi cảm ơn Flair, Alaia quay sang tạ lỗi Koutarou.

“... Hãy thứ lỗi cho bọn em, Reios-sama.”

“Không có gì đâu.

Một hiệp sĩ lang thang tự dung xuất hiện dĩ nhiên làm người khác nghi ngờ rồi.”

Alaia xin lỗi nhưng Koutarou cảm thấy rằng phản ứng của Flair như thế mới là thích đáng.

Không như kịch hay phim, nếu chuyện này xảy ra ngoài đời thật thì rõ ràng nghe thật khá nghi rồi.

(Dù thế nhưng việc công chúa Alaia tin tưởng mình còn đáng ngạc nhiên hơn... Nhưng mình chắc chính vì thế nên cô ấy mới là nàng công chúa huyền thoại...)

Do đó, Koutarou cảm thấy Alaia là một người đáng kinh ngạc.

Nó làm cậu cảm thấy hạnh phúc khi nhận được niềm tin từ nơi cô.

“Miễn là người hiểu điều đó thì tốt.

Nếu người có bất cứ hành động nào khả nghi, ta chém không tha.”

“Ta hiểu mà.”

Koutarou chú ý một điểm nữa.

(Nếu họ mà không cẩn thận như thế thì đã không thể đi xa đến thế này...)

Cậu đã hiểu sự khó khăn của cuộc hành trình mà họ đã trải qua cho đến giờ.

Nếu đúng theo kịch bản lần lịch sử đã ghi lại thì họ đã phải cam chịu biết bao gian truân trước khi có thể gặp được Blue Knight.

Thật khó có thể tưởng tượng Flair, hiệp sĩ duy nhất phải trải qua những gì để bảo vệ tất cả bọn họ trong khoảng thời gian ấy.

Kẻ địch quá hùng mạnh việc cô can thiệp là điều dễ hiểu.

(Có vẻ mình cũng phải cố gắng theo, chưa chắc mọi chuyện sẽ y như kịch bản... Đây là một hành trình gian khổ sẽ quyết định định mệnh của cả một đất nước cơ mà...)

Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Flair, cậu quyết định vực bản thân sau khi bắt đầu cảm thấy nhẹ nhõm khi thấy Alaia tái hợp với đồng minh.

“Vậy thì Reios-sama, để em giới thiệu chàng với những người bạn của em.”

“Điện hạ, gọi bọn em là những người bạn thì phạm hủý quá...”

“Fufu, không sao đâu.

Giờ đang trong tình trạng nguy cấp mà.”

Alaia mỉm cười với Flair và đưa tay lên đầu Charl.

“Cô bé này là Charl.

Tên đầy đủ là Charldrissa Daora Forthorthe, em gái của em và là đệ nhị công chúa của đất nước này.”

Được Alaia giới thiệu, Charl ngược đôi mắt to tròn của mình lên nhìn Koutarou.

“Người là Thanh kị sĩ hay là gì à.”

“Chính xác rồi, thừa công chúa.”

Koutarou quỳ xuống để tầm mắt của cậu hơi dưới tầm nhìn của Charl.

Như thế sẽ dễ dàng nói chuyện với cô bé hơn, và cậu cũng không được phép coi thường hoàng gia như trước được nữa.

“Có vẻ người đã bảo vệ cho chị của ta rồi, làm tốt lắm”

“Đó là lẽ tự nhiên mà một hiệp sĩ Forthorthe nên làm”

Nghe lời đáp của Koutarou, biểu lộ của Charl rạng rỡ hẳn.

Nụ cười hồn nhiên của cô làm trái tim của Koutarou trở nên ấm áp.

Nó là một nụ cười của một cô bé đầy thuần khiết và hoạt bát.

“Ta thích người rồi đó, Thanh kị sĩ! Hãy tiếp tục chứng tỏ lòng thành của người!”

“Vâng, tuân theo người, thừa công chúa.”

Mỉm cười, Charl vỗ lên vai Koutarou một hai lần, đi quanh ra sau lưng và nhảy lên vai cậu.

“Đứng lên nào, Blue Knight.”

“Tuân lệnh.”

Nghe lệnh của Charl, Koutarou đứng lên và công cơ thể nhỏ bé của cô lên.

“Ồ, cao quá đi~”

Cười trên vai của Koutarou, cô hiện đang cao hơn hẳn những người khác.

Điều này khiến cô bé phát sướng và nụ hoạt bát của cô trở nên hớn hờ hơn.

(Không biết khi còn nhỏ, Theia có như thế này không nhỉ...)

Nhìn lên khuôn mặt của Charl, Koutarou nghĩ về Theia và khẽ nở nụ cười.

“Fufu, ồ Charl thật là.”

“Điện hạ...”

Alaia mỉm cười khi nhìn Koutarou và Charl.

Khi công Charl, Koutarou mỉm cười tương tự như lúc cậu công Clan vậy*.

Điều này khiến Alaia cảm thấy hạnh phúc.

* {thanh niên nghiện công gái :v}

(Ra đó là điều khiến điện hạ tin tưởng sao...)

Nhìn theo chủ nhân của mình, Flair có thể lẽ mờ hiểu được tại sao Alaia lại đặt niềm tin vào Koutarou.

Và khi bản thân chính cô cũng cảm thấy tương tự, sự ngờ vực của cô về Koutarou cũng theo đó mà giảm theo.

(Không được... mình không được lơ là!)

Tuy nhiên, cô nhanh chóng vực bản thân lại.

Bởi vị thế của mình, cô vẫn chưa sẵn sàng để tin cậy vào Koutarou.

Trong khi mang những cảm xúc phức tạp như thế, Alaia giới thiệu cô với Koutarou.

“Reios-sama, đây là Flair. Em ấy là bạn của em và cũng là hiệp sĩ thánh chiến đến từ nhà Pardomshiha đã thể trung thành với hoàng gia bao đời nay.”

“Flairhan Nye Pardomshiha. Hân hạnh được gặp cậu.”

“Reios Fatra Bertorion. Xin lỗi vì bộ dạng của mình.”

Với Charl vẫn trên vai, Koutarou chia tay phải của mình ra.

Bởi bắt tay cũng là truyền thống của Forthorthe nên Flair cũng đưa tay ra bắt.

“Thanh kị sĩ, thanh kị sĩ.”

“Chuyện gì cơ ạ?”

“Flair cần cù và ương bướng nhưng cô ấy không có ghét nhà người như đã nói đâu nên đừng lo.”

“Nghe thế thì ta cảm thấy an tâm hơn rồi.

Có vẻ như là ta không còn bị chém đôi nữa.”

Koutarou và Charl cười với nhau.

“Công chúa Charl!”

“Che chắn cho ta, Thanh kị sĩ!”

“Tuân lệnh, thưa công chúa.”

Nhận ra Flair cảm thấy khó chịu, Charl tụt xuống lưng của Koutarou.

Khi chơi cùng với Charl, nó giống như lúc Koutarou đùa nghịch với Theia và Sanae, nên có cảm giác như đây không phải là lần đầu họ gặp mặt.

Bởi thế nên khoảng cách giữa Koutarou và Charl như co ngắn lại và nhanh chóng sau khi gặp mặt, cả hai đã trở nên thân thiết hơn.

“Ahahahahaha.”

Thấy Koutarou và những người khác đưa đẩy, cô gái mặc bộ đầm trông có vẻ bình dị hơn các cô gái còn lại bắt đầu cười.

“Ngài không thể nói lại được công chúa Charl đâu, Flairhan-sama.”

Giọng thân thiện của cô với Flair giúp Koutarou cảm thấy bớt áp lực.

Nhận ra ánh nhìn của Koutarou, cô bắt đầu giới thiệu bản thân trước khi Alaia lên tiếng.

“Em là Marietta Alsein, một nữ hầu của hoàng cung. Thế Thanh kị sĩ, ngài thích cô gái nào ở đây? Có phải là Alaia-sama không?”

Lời giới thiệu nhanh nhẩu của cô gái đó, Mary, nhắc Koutarou đến người mà cậu quen ở trái đất.

(Cô gái này giống y bạn chủ nhà vậy...)

Dù họ trông không giống nhau lắm nhưng tính thích ngời lè đôi mách và dễ nói chuyện thì không lẫn đâu được, điều đó nhắc Koutarou nhớ về Shizuka.

Nhưng cũng có thể đơn giản chỉ là do cô là một cô gái tới tuổi.

“Mary, hỏi Reios-sama như thế thì vô lễ quá.”

“Ahahaha, ngài không có giận đâu nhì, Reios-sama?”

“Có lẽ thế.”

“Thấy chưa.”

“Không phải thế.

Dĩ nhiên là Reios-sama sẽ đáp vậy khi em là người hầu của ta mà.”

(Dù đây là Forthorthe cổ nhưng họ vẫn chỉ là những cô gái bình thường...)

Trong khi nghĩ như thế, Koutarou nhìn gương mặt của các cô gái một lần nữa.

Alaia, Charl, Flair và Mary; mỗi người họ đều có những tính cách đặc trưng nhưng với Koutarou, họ vẫn là những cô gái bình thường chán.

Đó là bởi cuộc sống hàng ngày của cậu với những cô gái xâm lược, nhưng Koutarou không nhận ra điều đó.

(Hai người nữa...)

Koutarou sau đó nhìn về hai cô gái vẫn chưa được giới thiệu.

Một cô gái tóc dài với đôi mắt sắc sảo.

Cô mặc bộ đồ có phần màu mè hơn Mary nhưng phải nói là nó rất hợp thời trang.

Cùng với dáng người của mình, cô tạo một ấn tượng về một người thông thái.

Cô gái còn lại mặc bộ đồ có phần hơi khác biệt.

Cô mặc một áo choàng trắng dài và đeo một mặt dây chuyền hình ngôi sao.

Cô trông như một quý tộc hay giống một giáo sĩ đến từ nhà thờ hơn.

Khuôn mặt cô chút trẻ con, cùng với bộ đồ của mình, cô tạo ấn tượng khá thân thiện.

“A, hai người kia mới là mẫu người của ngài sao? Không ngờ đấy.”

Chú ý rằng ánh nhìn của Koutarou đang hướng tới hai người kia, Mary bắt đầu nhanh nhẩu giới thiệu.

“Hai người kia là Lidith Maxfern-sama và Fauna Mordraw-sama.

Lidith-sama là học giả trẻ tuổi lừng danh.

Fauna-sama là nữ tư tế thờ phục nữ thần rặng đồng và cũng là bạn cùng lớp với Alaia-sama trong các lớp hội thảo.”

Dù cô không nói gì về bản thân nhưng Marietta lai hào hứng giới thiệu hai người kia.

Sau khi được giới thiệu, cả hai chào hỏi với Koutarou.

“Tôi là Lidith Maxferm, rất hân hạnh.”

“Em là Fauna Mordraw.

Cảm ơn ngài đã cứu Alaia-sama!”

Họ chào hỏi rất lịch sự và thân thiện.

Đó không chỉ là bởi tính cách của họ mà còn bởi nghề nghiệp của chính họ.

“Rất vui được gặp hai người.”

Koutarou gật đầu đáp lại trong khi suy nghĩ về Alaia và nhóm bạn.

(Hừm, một cô gái thông minh và một cô gái bí ẩn à...)

Charl trông có vẻ như Theia khi còn nhỏ, Flair trông giống Ruth, còn Mary, Lidith và Fauna không giống một ai cả nhưng khi nghĩ về tính buồn chuyện, thông minh và bí ẩn mà các cô gái mang lại, họ dường như giống Shizuka, Kiriha và Sanae.

Nghĩ như thế, Koutarou có cảm giác những người bạn đồng hành của Alaia có vẻ tương tự như những cô gái có quan hệ với phòng 106 vậy.

Rokujouma_V7.5_Extra2.jpg

“Đây giống một nhóm người mà tôi biết trước đây vậy.”

“Ta chắc cái đó gọi là tương đồng đó.”

Clan cũng có ấn tượng và đồng tình với lời thí thâm của Koutarou.

Sau khi nhận thất bại vào tháng 11, cô đã thường xuyên quan sát phòng 106, nên cô cũng khá rõ tính cách của những người ở đó.

“Tương cái gì cơ.”

“Tương đồng ấy.

Dù không có quan hệ gì với nhau, một người hay một sự kiện tương tự nào đó lại xuất hiện như là định mệnh vậy.”

“Nhưng nó đâu có đúng ở đây bởi có vài người ở đây có quan hệ máu mủ mà, đúng chứ?”

“Đúng vậy, vậy nó chỉ có thể là sự ngẫu nhiên thôi.”

Clan cho rằng đó là sự ngẫu nhiên và Koutarou cũng cảm thấy như thế.

Nếu có định mệnh hay sự tương đồng, cậu cảm giác rằng khi tất cả ở cùng nhau, họ sẽ phải giống hệt nhau cơ.

(Tất cả à?)

Tuy nhiên, đó là lúc Koutarou để ý thấy thiếu một người.

Theia, Ruth, Shizuka, Kiriha và Sanae, vẫn còn một người có dính líu với phòng 106.

“Yurika không có ở đây...”

Nhóm cô gái nhắc cậu về những người có quan hệ với phòng 106.

Nhưng cậu lại không thể thấy cô gái tương ứng với Yurika.

“... Mà, như thế mới giống cậu ta...”

Koutarou khẽ cười.

Yurika là kiểu người bất hạnh, việc cô không ở đây mới giống kiểu người của cô.

“Có chuyện gì sao, Thanh kị sĩ?”

“Không có gì, chỉ là mọi người gọi cho tôi nhớ về những người bạn ở quê nhà.”

“Ra là thế.”

Người có quý họ không?”

“Có.”

Koutarou ngoan ngoãn gật đầu.

(Phải rồi... câu trả lời của mình là ‘có’...)

Koutarou có hơi bất ngờ rằng cậu lại gật đầu đồng tình với câu hỏi đó.

Và mong muốn trở về nhà càng hồi thúc hơn.

“Hơn cả ta sao?”

“Đĩ nhiên là ta rất quý người rồi, công chúa Charl!”

Thực tế thì Koutarou yêu quý những người bạn ở ‘quê nhà’ hơn Charl người mà cậu chỉ mới vừa gặp mặt.

Nhưng cậu cảm thấy có lỗi nếu nói như thế với Charl nên cậu ra dáng người lớn mà nói rằng cậu yêu quý cô bé hơn.

“Nói hay lắm, Thanh kị sĩ! Ta có lời khen dành cho người!”

Vẫn ngồi trên lưng Koutarou, Charl khúc khích cười.

Khi vô tình nhìn cô, cậu để ý thấy một con ngựa ở góc mắt.

(Một con ngựa, nó là...)

Koutarou nhìn về con ngựa.

Dù nó chỉ là một con ngựa, nó trông hơi khác giống ở trái đất.

Cơ thể thì giống hệt nhưng nó có sừng và bờm móng guốc khác hẳn.

Những con ngựa của Forthorthe giống loài thiên mã thần thoại của trái đất vậy.

Sau đó con ngựa di chuyển như muốn thoát khỏi tầm nhìn của Koutarou.

Cử chỉ của nó khá rõ rệt.

“Có lẽ nào... nhỉ?”

“Chuyện gì thế, Thanh kị sĩ?”

“Con ngựa đó...”

“Nó thì làm sao?”

Con ngựa đó trông giống Yurika.

Nuốt lại những lời định nói ra, Koutarou hướng về con ngựa khi vẫn công Charl đằng sau lưng.

“Con ngựa đó là của chị ta.

Nó rất thông minh, dù nó bị tách khỏi chị nhưng vẫn biết đường quay về đây.”

“... Nếu bọn tôi mà tách khỏi Yurika thì cô chỉ có thể lạc và chẳng bao giờ có thể quay lại được nữa.”

“Người nói gì cơ?”

“Con ngựa này có bờm đẹp phết.”

“Phải, phải rồi.”

Charl quàng chặt tay quanh cổ Koutarou và phấn khích.

Do Charl và Alaia thường cười nó cùng nhau nên cô khá thích nó.

“*h*”

Khi Koutarou hướng tới, con ngựa hí lên và ngoảnh mặt đi.

Sự nghi ngờ của Koutarou càng được khẳng định.

(Yurika... dù ở đâu số cô vẫn cứ nhỏ...)

Với Koutarou, con ngựa quay đầu đi cũng giống khi Yurika diễn vai đuôi ngựa và làm sai chuyện gì đó.

“Dù cậu có diễn tốt đến mức nào, biến hẳn thành một con ngựa thì có phần hơi lố...”

Koutarou thì thầm trong khi nhìn con ngựa.

Các cô gái khác đều có những đặc điểm tương tự gì đó nhưng Yurika thì thành hẳn một con ngựa.

Koutarou không khỏi thấy thương hại số con nhỏ của Yurika.

Tuy nhiên, trái ngược với cảm xúc của Koutarou, có gì đó bất ngờ đã xảy ra.

Ngay sau khi Koutarou thì thầm, con ngựa bắt đầu bứt tốc như muốn trốn chạy.

“Chuyện gì vậy? Có ai làm gì mày đâu.”

“A, nhìn kia!”

Nhưng do màn đêm đã buông xuống nên bao quanh trời tối đen như mực.

Sau khi chạy hết tốc lực một quãng, con ngựa bước hụt.

Và khi đó một chuyện không ngờ tới đã xảy ra.

Khi con ngựa ngã ra đất, cơ thể nó bị bao bởi làn khói trắng.

Sau khi làn khói tan, ở đó không còn con ngựa nữa mà là một cô gái trong áo choàng đen đang cầm trên tay một chiếc gậy lớn.

“Yurika!?”

Bộ đồ có vẻ tầm thường với màu đen làm chủ đạo.

Cây gậy khá xù xì như thể nó được làm từ một cành cây nào đó.

Nhưng bộ dạng của cô nàng nhìn y hệt Yurika khi cô cosplay làm mahou shoujo vậy.

“Một ma pháp sư!? Điện hạ, xin hãy lùi lại!”

“Ừ.”

Rokujouma_V7.5_113.jpg

Koutarou đang đần người khi thấy một cô gái trông giống Yurika xuất hiện nhưng phản ứng Flair hoàn toàn khác hẳn.

Cô nhanh chóng lấy thân mình chen vào giữa Alaia và cô gái cũng như cảnh báo cho cả nhóm.

“Gián điệp của địch! Bertorion, hãy lo cho điện hạ và những người khác!”

“Đã rồi!”

Nghe thấy từ ‘gián điệp’, Koutarou hiểu ra tính cấp bách của sự việc.

Cậu nhớ ra rằng chỉ có diện mạo của cô ta là giống thôi và họ đang trong tình huống nguy hiểm.

“Clan, canh chừng xung quanh!”

“Tôi đã làm rồi!”

Flair vọt qua chỗ của Koutarou.

Sau khi Koutarou đã quay lại chỗ Alaia, cậu thả Charl người vẫn còn trên lưng mình xuống.

“U!”

“Như thể người có thể thoát ấy!”

Cô gái trong bộ đồ đen đứng lên và cố gắng thoát thân nhưng thương tổn mà cô lãnh khi ngã ra đất khá lớn nên cô vẫn chưa thể cử động ngay.

Bởi thế, ngay lúc đứng được lên, Flair đã ở ngay trước mặt cô.

“Đến đây, hồi những con gió-”

“Quá chậm!”

Cô gái nhanh chóng đưa cây gậy của mình ra trước Flair nhưng thanh kiếm của Flair còn nhanh hơn.

Flair dễ dàng tuốt kiếm của mình ra khỏi vỏ và với một bước tiến kiên quyết, cô đã tước cây gậy khỏi tay của cô gái.

“Đủ rồi!”

Lưỡi kiếm của Flair đã dừng ngay ngang họng của cô gái.

Cô đang đe dọa rằng nếu cô gái kia còn tiếp tục cử động hay nói gì thì sẽ bị giết.

Cô gái dừng ngang câu phép và ngừng chuyển động.

“Một gián điệp của địch... lại còn là một ma pháp sư?”

Với Koutarou thì đây là lần thứ hai cậu gặp được một ma pháp sư thực sự.

Kẻ cầm đầu đằng sau cuộc đảo chính là bộ trưởng tài chính Forthorthe, Maxfern và chánh ma pháp sư trưởng, Grevanas.

Forthorthe là một xã hội chiến binh nên dù có năng lực nhưng không phải là một hiệp sĩ thì cũng chẳng có chút danh tiếng nào.

Thậm chí cả bộ trưởng lẫn chánh ma pháp sư trưởng cũng không ngoại lệ.

Dù cá nhân chúng có giỏi giang đến mức nào, những kẻ không chiến đấu trên tiền tuyến như chúng cũng chẳng thể nào có được danh vọng.

Căm ghét hệ thống này, Maxfern và Grevanas âm mưu cướp đoạt lấy vương quyền.

Đầu tiên, chúng lập kế hoạch cẩn thận.

Chúng dựng chuyện rằng hoàng đế đang lạm dụng tiền của đất nước, rằng hoàng đế ưu tiên trao đất đai và tài sản cho hoàng thân quốc thích.

Dùng vị thế như một bộ trưởng, Maxfern đã lừa lọc để khiến câu chuyện chân thật hơn và cấy mầm mống nổi dậy vào các hiệp sĩ thánh chiến, nhưng thực tế thì tài sản lại chảy vào túi của Maxfern và Grevanas.

Bước tiếp theo trong âm mưu của chúng là dùng tài sản mà chúng đã biển thủ được gửi tới các ngoại quốc thông qua giả kim thuật để nhận lại số lượng tiền vô cùng lớn.

Không chỉ đối với những kẻ mù mắt vì tiền, mà cả những hiệp sĩ thánh chiến bị Maxfern lừa vào cảnh bần cùng và không còn cách nào khác nào chấp nhận của đút lót là quyền quản lý lại địa hạt của chúng.

Sau đó chúng giăng bẫy đối với những hiệp sĩ thánh chiến trung thành nhưng không chấp nhận bị mua chuộc.

Dùng thủ đoạn gán tội như bắt công, nổi dậy, giết người hay các tội đang trưng tự lên đầu họ để giảm số lượng trung thành.

Sau khi liên tục làm như thế suốt 10 năm ròng, giờ đây, ngoài trừ một nhóm nhỏ trung thành với hoàng gia thì phần lớn các đoàn hiệp sĩ hàng đầu đã cúi đầu tuân lệnh bộ trưởng Maxfern.

Sau khi quyết định rằng việc giăng bẫy là không cần thiết, cuối cùng Maxfern và Grevanas đã quyết định ra tay.

Chúng dựng chuyện vu khống để tố giác hoàng đế.

Sau đó hạ sát cả hoàng đế lẫn hoàng hậu.

Chúng sau đấy gán tội sát hại lên Alaia và cố gắng bắt cô như một tù nhân nhằm hạ bệ công chúa.

Khi vụ mưu sát hoàng đế xảy ra, Flair, người bạn cùng lớp cũ, cùng Flair và Charl đang ở bên Alaia.

Đó là khi Mary, người chứng kiến vụ hành thích xảy ra tức tốc chạy vào phòng dẫn cả đám chạy trốn.

Do Maxfern đã khống chế cả cung điện nên trốn thoát cực kì khó khăn.

Tuy nhiên, nhờ sự dẫn đường của cháu gái Maxfern là Lidith, và một vài giả kim thuật sư, họ đã trốn thoát thành công.

Khi đó, gần như tất cả giả kim thuật sư đều theo phe của Maxfern, nhưng vẫn còn số ít trung thành với hoàng gia.

Sau khi thoát khỏi cung điện, cả nhóm Alaia đã quyết định ngược lên phương bắc để tới địa phận nhà Pardomshiha.

Nhà Pardomshiha có quan hệ mật thiết với hoàng gia và cũng nơi sinh của Flair.

Kế hoạch của Alaia là chạy trốn tới đó để tập hợp đồng minh trước khi nổi dậy.

Tuy nhiên, đám đuổi theo đã ngay sau đuôi họ nên chuyển đi ngay từ đầu đã rất gian nan.

Flair là người duy nhất có khả năng cận chiến; 5 cô gái còn lại đều là những cô gái chưa từng cầm vũ khí trước đây.

Trong khi đám người đuổi theo lại toàn là những kẻ giỏi nhất trong quân đội Forthorthe lẫn các pháp sư hoàng gia.

Mục đích của chúng là bắt được Alaia, và nếu gặp khó khăn thì có thể xử cô tại chỗ.

Đến được gần trạm kiểm soát Mastir trong khi tránh được sự truy bắt của đám người kia là bằng chứng chứng minh sự trung thành và chăm chỉ của Flair.

Tuy nhiên, khi chỉ còn hai ngọn núi nữa là đến được trạm kiểm soát thì đám truy bắt cũng đã lần ra được họ.

Dù may mắn trốn thoát được nhưng cả đám đã bị phân tán.

Và đó là chuyện ngay trước khi Koutarou gặp Alaia.

Phần 4

“Đó là lúc Reios-sama xuất hiện.”

“Vậy ra chuyện là như vậy...”

Câu chuyện Alaia có thêm bớt so với kịch bản của Theia.

Dù có khác biệt ở một vài chi tiết nhỏ, thì sự kiện xảy ra gần như đều được miêu tả trong kịch bản.

Koutarou dùng ăn mà nghĩ ngợi.

Thức ăn mà Mary chuẩn bị rất là ngon nhưng có nhiều điều khiến cậu phải suy ngẫm.

(Nghĩa là sau khi chúng ta bị tấn công bởi đám sơn tặc thì sẽ tới được trạm kiểm soát nhưng...)

Ngọn lửa trước mặt bùng sáng khuôn mặt của Koutarou.

“Nếu chúng ta cứ tiếp tục tiến về phía trước thì chắc chắn sẽ gặp mai phục của quân đội...”

Koutarou khẽ thở dài.

Điều mà cậu hiện quan tâm là sự khác biệt giữa tình hình hiện tại so với kịch bản mà Theia đã viết.

Nghĩ về nó, trong hoàn cảnh hiện tại, Blue Knight rồi sẽ phải đối đầu với quân đội.

Nhưng dựa theo kịch bản thì họ sẽ bị tấn công bởi thảo khấu.

Trong vở kịch ấy thì Yurika đã đóng vai thảo khấu.

Và ngay sau đó là cảnh trạm kiểm soát nổi tiếng, nên việc chống lại đám thảo khấu lẫn quân đội nghe chẳng đúng tí nào.

(Là do Theia đã bỏ qua cảnh đánh nhau với quân đội? Hay là do lịch sử đã thay đổi...?)

Vì vài lý do mà Blue Knight đã không chiến đấu với quân đội mà là đám thảo khấu.

Bởi chuyện này không rõ ràng nên Koutarou không dám chắc cậu nên làm gì từ giờ.

“... Clan, thế ngay sau thời điểm này thì chuyện gì đã xảy ra?”

Lo âu, Koutarou thì thầm với Clan đang ngồi bên.

Tuy nhiên Clan lắc đầu và trùng vai xuống.

“... Chuyện xảy ra ở đây ta không có rõ cho lắm.

Ta chỉ biết nó qua phim ảnh và kịch thôi.”

Blue Knight là một truyền thuyết của Forthorthe, nhưng Clan không phải là một sử gia nên chỉ biết những thứ đại chúng mà thôi.

Theia có thể biết hơn nhưng hiện giờ cô đang ở tận 2000 năm sau này.

“Tuy nhiên, Bertorion, sẽ thật là kinh xuất khi cứ tiếp tục tiến lên trong khi biết cuộc phục kích ở phía trước.

Chưa kể là có một gián điệp ở đây nên rõ ràng rồi sớm sẽ có một tên khác.”

Flair đưa ra vấn đề trong khi chỉ tay ra phía sau.

Ồ đó là một ma pháp sư trong bộ đồ đen đang bị buộc chặt vào cây.

Cô hiện cố vùng vẫy để trốn thoát nhưng bởi dây trói quá chặt nên cô không thể thoát ra được.

(Nếu mà mình kể nó cho Yurika nghe thì cô ta sẽ mừng ra mặt đây...)

Ngạc nhiên thay là cô gái đó là một ma pháp sư chính gốc.

Trước khi có thể trói được cô, cô đã dùng một vài phép chống cự nhỏ.

Nhưng do cây gậy gia tăng sức mạnh của phép thuật đã bị tước khỏi cô nên không khó để hạ được cô, nhưng biết được việc ma thuật có tồn tại khiến cả Koutarou lẫn Clan bị bất ngờ.

Trong vở kịch có sự xuất hiện của các ma pháp sư nhưng hai người họ đều được cho chỉ là những nhân vật tượng tượng.

“Mà, cô ta khó có nhiều cơ hội để biến thành một con ngựa mà.”

Sau khi mất dấu Alaia, cô lần theo Charl và những người khác và theo dõi họ.

Sau khi theo đuôi, cô tiếp tục giả làm ngựa để đợi cơ hội bắt được Alaia và tuồn thông tin cho đồng bọn.

Đó là điều Koutarou kết luận và cậu không nghĩ là cậu nhầm.

Cuối cùng thì ma pháp sư kia đã hiểu nhầm tiếng lầm bầm của Koutarou mà cho rằng thân phận của mình bị bại lộ nên cuối cùng đã bị bắt.

Nếu chuyện đó mà không xảy ra thì chẳng biết hành trình của nhóm Alaia sẽ kết thúc nhanh chóng đến mức nào.

Và vì nguyên do đó nên cả đám dời khỏi chỗ thác nước và di chuyển ra giữa rừng.

“Cứ thế này mà đi tiếp thì chắc chắn chúng ta sẽ rơi vào bẫy kẻ địch.”

“Thế thì khổ rồi...”

Koutarou bắt đầu suy nghĩ lại sau khi nghe Flair nói.

Nhóm của Alaia gần như toàn là những cô gái chưa từng chinh chiến.

Khả năng chiến đấu cao cường của Koutarou là nhờ bộ giáp nhưng kinh nghiệm của cậu gần như bằng không*.

Clan không khác gì mấy so với Koutarou.

Bởi thế mà chỉ có Flair là chiến binh đứng mực nhất ở đây.

Nên chui vào ổ mai phục của quân đội Forthorthe như thế thì thật khó có thể bảo toàn tính mạng cho các cô gái.

“Ngài Pardomshiha, chẳng phải chúng ta chỉ còn cách đi đường vòng thôi sao?”

Đó là lúc Clan phá vỡ sự yên lặng.

Đóng vai như một kẻ tùy tùng, cô nhường việc nói chuyện cho Koutarou nhưng đột nhiên cô lại xen vào cuộc thảo luận.

“Clan?”

“... Ta sẽ nói rõ cho người sau.”

Koutarou vẫn còn tỏ ra bối rối trước hành động của Clan nhưng thay vì trả lời cậu ngay, cô tiếp tục trình bày với Flair.

“Nếu chúng ta đi vòng vượt qua núi thì sẽ không chạm trán đám quân đội.

Sẽ khó đi hơn nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với việc đi vào bẫy của địch.”

“Hừm... nếu chúng ta làm thế trước khi chúng nhận ra mất liên lạc với gián điệp mà mở rộng địa bàn tìm kiếm... thì nó đáng để thử.”

Flair đồng ý với Clan và quyết định.

“Vào rạng sáng mai, chúng ta sẽ đi vòng qua núi để tới trạm kiểm soát Mastir.

Tối nay chúng ta sẽ nghỉ tại đây.”

Như vậy là kế hoạch ngày mai đã được thông qua, Alaia và nhóm của mình đi nghỉ ngơi.

Để giữ lửa, Koutarou nếm một vài thanh gỗ vào đồng lửa.

Những thanh gỗ bắt lửa và nổ lóp đóp và ngọn lửa bùng sáng hơn.

Dù sẽ tăng khả năng bị địch phát hiện nhưng lửa là cần thiết để đuổi những con thú rừng và giữ nhiệt.

Do Flair đã tìm một nơi dừng chân khá tốt nên xung quanh đã che khuất ngọn lửa nên khả năng bị tìm thấy là rất nhỏ.

“Thế nào rồi?”

“Chờ một lúc đã... ừm...”

Clan ngồi bên cạnh Koutarou.

Giờ đã là quá nửa đêm.

Chỉ còn hai người là đang thức còn những người khác đã đi nghỉ trong chăn ở bên kia đồng lửa.

Sau khi đã quyết định kế hoạch cho ngày mai, Alaia và nhóm của cô đã đi ngủ.

Nhưng họ chia nhau để canh chừng xung quanh và giữ lửa không bị tắt.

Và sau khi quá nửa đêm thì đến lượt của Koutarou và Clan.

“... Có vẻ ổn.

Không có động vật lớn hay người ở quanh đây.”

Sau khi dùng thiết bị quan sát, Clan đã xem xét xung quanh.

May mắn là không có dấu hiệu nguy hiểm và cô hơi thở phào nhẹ nhõm.

Chỗ dựng trại mà Flair chọn vẫn còn an toàn.

“Ra thế, cảm ơn nhiều.”

“Không có chi.”

Trong khi đáp lại Koutarou, Clan không khỏi thấy sự thay đổi kì lạ sau những chuyện đã xảy ra.

(Dĩ nhiên, giả làm Blue Knight là một chuyện nhưng ai có ngờ là mình phải hợp tác với tên này chứ...)

Chỉ mới nửa ngày trước thôi, Clan đang còn có gắng giết Koutarou.

Nhưng trớ trêu thay, giờ họ bị ném vào tình huống phải bắt tay nhau.

Và hiện cả hai đang nói chuyện một cách thân thiện với nhau.

Điều này đối với Clan thật kỳ quái.

“Clan này, sao khi nãy cô lại nói như thế?”

“Nói gì cơ?”

Clan dừng nghĩ khi nghe câu hỏi từ Koutarou.

Do cô đang nghĩ về một vấn đề khác nên không rõ câu hỏi của cậu.

“Thì khi cô gợi ý cho Flair-san là chúng ta nên đi đường vòng qua núi ấy.”

Do chỉ có hai người nên hiện Koutarou đang nói chuyện một cách bình thường.

Và cậu không gọi Flair là Lord Pardomshiha.

Với Koutarou hiện tại thì chỉ khi ở bên cạnh Clan thì cậu mới được là chính cậu.

“À, là nó à.”

“Ừ, tôi tưởng cô sẽ không nói gì để tránh thay đổi lịch sử cơ mà.”

“Ngược lại mới đúng, Bertorion.”

Clan cũng như vậy, cô không còn dùng cách nói thành kính với Koutarou nữa.

Kì lạ thay khi hai kẻ địch đối đầu nhau lại đang bộc lộ bản chất thật với nhau.

“Ngược lại?”

“Phải.

Ta đã nhận ra rằng điều mà Blue Knight sẽ làm.”

Clan tiếp tục trong khi Koutarou tỏ ra bối rối.

“Nếu chúng ta tiếp tục đi đường cái thì quân đội chắc chắn sẽ đánh úp chúng ta.

Thế nên, không thể nào có chuyện họ cứ thế mà đi thẳng được, họ chắc sẽ đi đường vòng, hoặc là vượt núi hoặc là vượt sông.”

Do họ hiện đang ở giữa ngọn núi nên một là họ vượt qua sông bằng một con thuyền nào đó hoặc hai là bỏ đường cái để vượt núi.

“Nên nhớ rằng Blue Knight sẽ bị tấn công bởi đám sơn tặc.”

“Ra là thế! Cô siêu thật đó, Clan!”

Hiểu ra điều mà Clan ám chỉ, bộ mặt Koutarou tươi tỉnh hẳn.

“Nói cách khác là Blue Knight đã không đi vào bẫy của địch và sẽ bị tấn công bởi lũ sơn tặc.”

“Đó là tại sao có cảnh đánh với sơn tặc mà không phải là quân đội!”

Có 3 lựa chọn cho bọn họ hiện giờ, tiếp tục đi đường cái, vượt núi hoặc vượt sông.

Chỉ có một lựa chọn duy nhất giúp họ tránh được quân lính mà phải gặp sơn tặc đó là vượt núi.

“Lũ thảo khấu chắc sẽ ít người hơn đám lính và đi đường núi sẽ ít nổi bật hơn, ta tin rằng đó là điều mà Blue Knight đã chọn.”

“Ra thế... Clan, tôi cứ nghĩ cô là người quý quyết và thù dai, nhưng không ngờ cô giỏi đến thế.”

Koutarou vui vẻ vỗ lưng Clan.

“Au, đầu đấy!”

“Xin lỗi, tôi phấn khích quá nên có dùng hơi nhiều lực.”

“Và ý người là sao khi nói ta là quý quyết với thù dai hả!?”

“Đó là điều Theia đã nói và khi gặp cô tôi cũng có cảm giác như thế.”

“Đừng có mà trêu tức ta!”

Úc chế, Clan đứng bật dậy.

“Đừng có mà quên! Khi mà chúng ta quay về được tương lai, ta sẽ treo cổ người vì dám mạo phạm hoàng gia!”

“Luật của nhà cô không áp dụng cho tôi đâu, tôi không phải công dân đất nước của cô.”

“Vậy thì ta sẽ đập người cho đến chết!”

“Rõ rồi, bình tĩnh lại đi, Clan.”

“U’um!”

“Mọi người sẽ thức dậy đó.”

Koutarou dùng tay trái để lời Clan về phía mình và dùng tay phải che miệng cô.

Bất bình, cô vùng vẫy một lúc nhưng rồi cũng bình tĩnh lại.

Khi Koutarou xác nhận là đã ổn thì bỏ tay khỏi người cô.

“Ngay khi quay về, người sẽ hối hận cho mà xem.”

“Nếu quay về được nhà.”

Sau đó Koutarou nhìn lên bầu trời.

Trái đất nằm ở phía bên kia của biển ngôi sao, và cách đây đến 2000 năm.

“Nếu chúng ta không quay được về thì chỉ còn mỗi hai ta thôi.”

“Ta không muốn như thế đâu.”

“Tôi cũng vậy.”

Tuy nhiên, dù nói như thế nhưng họ cảm thấy vui khi không phải cô đơn một mình, dù người kia có là kẻ địch chăng nữa.

“Mà tất cả đều là do người làm mấy chuyện không đâu cả.”

“Làm sao mà biết được.”

Vội lại-

Khi Koutarou tính phản bác thì cậu thấy có người bên kia đồng lửa đã tỉnh dậy.

“Chuyện gì thế?”

“Có lẽ chúng ta đã làm ai đó thức giấc rồi.”

Clan hỏi khi thấy Koutarou tự dưng dừng giữa câu và chỉ về phía bên kia ngọn lửa rằng ai đó đã thức dậy và đang quay sang phía hai người.

“Công chúa Alaia.”

Sau khi xác nhận đó là Alaia, Koutarou và Clan nhanh chóng đứng lên và chỉnh lại tư thế luộm thuộm và hành xử như một hiệp sĩ và người hầu trước mặt cô.

“Em có thể nói chuyện với chàng được không, Reios-sama?”

“A, vâng, dĩ nhiên rồi.”

“Cảm ơn.

À, và cả hai người cứ tự nhiên đi.”

Với một nụ cười, Alaia tiến tới.

Cô đã nghe cuộc nói chuyện giữa Koutarou và Clan được một lúc nên việc hai người đột nhiên dừng lại trông thật khôi hài.

Sau khi đến bên đồng lửa, Alaia ngồi bên cạnh Koutarou.

“...Bertorion.”

Clan húc cùi chỏ vào Koutarou.

“... Gì cơ?”

“... Ta để Alaia cho người đó.

Ta sẽ ra canh chừng ở chỗ khác.”

“... A, chơi bản!”

Clan tính giả đồ lơ đi mặc kệ mọi chuyện cho Koutarou lo liệu.

Nguyên nhân chính là do cô không muốn dính vào Alaia và cũng là do không có cảnh nổi bật nào nói về người hầu của Blue Knight cả.

Nên để không thay đổi lịch sử, Clan để việc nói chuyện với Alaia cho Koutarou, người hiện là Blue Knight.

“Vậy thì, thưa điện hạ, thưa Lord Bertorion, em sẽ đi canh gác quanh khu vực.”

“Đã làm em lo lắng rồi, Clan-sama.”

“Không, làm gì có ạ.

Hơn nữa, canh gác là việc cần thiết.

Đôi lại, xin người hãy quan tâm tới Lord Bertorion hộ em, thưa công chúa Alaia.”

“Được chứ.”

“N-ày...”

Bỏ mặc đằng sau là Alaia đang mỉm cười và Koutarou đang bối rối, Clan nhanh chóng rời khỏi chỗ đồng lửa.

(Khốn thật, cô ta chắc sẽ không quay lại cho đến khi bọn mình nói chuyện xong mất...)

Sau khi bỏ rơi, Koutarou quyết định sẽ cần nhẫn nại với Clan sau khi cô quay lại sau.

“Reios-sam.”

Trong khi Koutarou nhìn theo tấm lưng của Clan với những phức cảm trong ngực, Alaia gọi cậu.

Khi cậu quay sang, cô nghiêng đầu mà rúc rích cười.

“À ừm...”

Đứng hình, Koutarou thở dài và ngồi xuống.

“Có vẻ chàng khá thân thiết với Clan-sama.”

Alaia mỉm cười, nhưng Koutarou hơi lắc đầu và phủ nhận nó.

“Chúng tôi kiểu như bị ép buộc thôi phải ở cùng nhau thôi... giống như bị ném lên cùng một con thuyền vậy... chứ chẳng phải thân tình gì đâu.”

Họ nguyên là kẻ địch của nhau; nếu không bị hoàn cảnh xô đẩy thì có lẽ cả hai vẫn đang còn đấu đá.

“Fufu, có thật thế không?”

Nhưng đó là không phải điều mà Alaia đã thấy.

Điều mà Koutarou nói là sự thật nhưng đối với người khác trông vào thì cả hai có vẻ rất thân thiết, thế nên Alaia mới nói như vậy.

“À, nàng có chuyện gì muốn nói sao?”

Đây là một chủ đề khá xấu hổ nên nếu để Alaia dính líu vào sẽ rắc rối to, nên Koutarou nhanh chóng đánh trống lảng.

“Phải rồi...”

Sau khi tỏ ra cô đơn trong giây lát, sắc thái của cô trở nên nghiêm túc hơn.

Đó là biểu lộ mang đậm dấu ấn của một công chúa.

“Thật ra thì em muốn nói lời từ biệt với chàng và Clan-sama.”

Alaia khẽ nói.

Tuy nhiên, khi nghe cô nói như thế, Koutarou không giữ nổi bình tĩnh như Alaia được.

“Từ biệt!? Ý nàng là sao chứ!?”

Nếu họ chia tay nhau ở đây thì lịch sử sẽ bị viết lại.

Nếu thế thì cả Koutarou lẫn Clan sẽ không thể quay về nhà được.

Nó là một vấn đề rất nghiêm trọng.

“Như em đã nói, em không thể để hai người dính líu vào vấn đề của mình thêm được nữa.”

“Để tránh cho ta khỏi bị dính líu sao!?”

Bất ngờ trước câu trả lời, Koutarou trở lại thường thức.

(A, con người này thực sự chỉ có ý tốt muốn giúp mà thôi...)

Thấy phản ứng của cậu, Alaia tái xác nhận rằng quyết định của cô về cậu là không sai và khề gặt đầu.

“Vâng.”

“Tại sao?”

“Bởi vì cứ như thế này thì lãnh chúa mà chàng phục vụ sẽ bị liên lụy mất.”

“Lãnh chúa? Chủ nhân của ta bị liên lụy?”

“Vâng.”

Koutarou không có phục vụ một lãnh chúa nào cả.

Nên Koutarou trở nên bình tĩnh lại và sau khi thở sâu, cậu hỏi lại.

“Sao nàng lại nghĩ như thế?”

“Bởi vì chàng rất mạnh mẽ.

Sở hữu sức mạnh như thế ở độ tuổi này nghĩa là chàng chắc hẳn phải thuộc đoàn hiệp sĩ rất lớn.”

Chất lượng của cậu vệ rờ ràng sẽ cao hơn khi thuộc trong những đoàn kỵ sĩ lớn.

Điều đó không chỉ ảnh hưởng tới kỹ năng dùng kiếm mà còn cả chất lượng của thanh kiếm, giáp trụ, hay các chi số khác như pháp cụ mà họ sở hữu.

Nên sau khi nhìn Koutarou chiến đấu, việc cho rằng cậu là một người thuộc một nhóm hiệp sĩ hùng mạnh nào đó là lẽ dĩ nhiên.

“Và chỉ có hai đoàn hiệp sĩ lớn là đồng minh của em là Pardomshiha và Wenranka.”

Chỉ còn có hai đoàn hiệp sĩ vẫn trung thành với hoàng gia là Pardomshiha và Wenranka.

Cả hai gia tộc đều phục vụ lâu đời, và bởi của cải giàu có mà họ sở hữu nên đã không chấp nhận sự mua chuộc của Maxfern.

“Tuy nhiên, chàng lại không phải là người của họ.

Nếu chàng là cận vệ của nhà Pardomshiha thì chúng ta đã phải gặp nhau trước đây, trong khi nhà Wenranka không dùng màu sắc để phong tước.”

Với hiểu biết thông thường của quý tộc, rõ ràng rằng Reios Fatra Bertorion đều không thuộc nhà Pardomshiha lẫn Wenranka.

Hay nói cách khác-

“Nói cách khác là lãnh chúa mà chàng phục vụ thuộc phe của Maxfern.

Nên nếu chàng cứ tiếp tục liên minh với chúng em, rõ ràng lãnh chúa của chàng sẽ bị đổ lỗi.

Ngài ấy sẽ rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Em không có muốn chuyện đó sẽ xảy ra.”

Thực tế thì Alaia không có lo lắng cho vị lãnh chúa kia mà đang lo cho những người đang sống trong vùng đất người đó cai trị.

Và cô cũng lo cho Koutarou, người đã hiệp nghĩa cứu lấy cô.

Nếu cứ bên Alaia, những người kia lẫn bản thân Koutarou tương lai sẽ gặp nguy hiểm.

Nhằm ngăn ngừa chuyện này, Alaia quyết định từ biệt với Koutarou.

“Em đã nhờ Flair sắp xếp cho chàng và Clan-sama canh chừng giờ này để nhân cơ hội khi mọi người còn đang ngủ, hai người hãy rời đi.”

“Công chúa Alaia...”

Koutarou ngần ngại trả lời.

Cậu đã đi tới mức này để có thể tiếp tục du hành cùng nhóm của Alaia nhưng cậu gặp rắc rối để phản biện lại khi Alaia đang nhìn cậu với một ánh mắt đầy quyết tâm.

(Minh nên trả lời như thế nào đây? Minh phải nói gì để thuyết phục được cô ấy?)

Koutarou không phải Blue Knight.

Người thật chắc hẳn sẽ không gặp rắc rối để trả lời cô nhưng Koutarou thì không.

Cậu cũng không thể dựa vào kịch bản khi mà cảnh này không xuất hiện trong đó.

(Theia, nói cho tôi biết với!! Blue Knight sẽ nói gì trong lúc này đây!?)

Koutarou nghĩ về Theia, người hiện không có ở đây.

Nói dối hay lừa gạt sẽ không qua được đôi mắt sâu và tinh tường của Alaia được.

Nên có sự tin cậy là cần thiết.

Và cậu có cảm giác là Theia có thể cho cậu câu trả lời.

(Không, Theia, cô sẽ làm gì!? Cô sẽ trả lời như thế nào đây!?)

Koutarou chỉ biết tới Blue Knight trong kịch bản.

Nhưng cậu lại cũng biết rõ Theia.

Cô nàng ích kỉ nhưng lại cô độc và rất dịu dàng.

Và dù có chống đối, cô muốn trở thành một hoàng thân lý tưởng xứng đáng đứng trên vạn người.

Nhờ vào khoảng thời gian ở bên nhau, Koutarou có thể hình dung ra điều mà Theia sẽ làm.

(Phải rồi, nếu là Theia, có thể cô ta sẽ nói như thế...)

Sự ngần ngại của Koutarou biến mất.

Cuối cùng cậu đã nhận ra phải trả lời Alaia như thế nào.

“Chớ có lo, thưa công chúa Alaia.”

Koutarou mỉm cười.

Mong muốn hành xử để thay thế được Blue Knight đã quá lấn áp khiến Koutarou quên mất chính bản thân mình.

Cậu thấy thật hài hước khi nhận ra mình không khác hơn Theia khi lần đầu cô tới trái đất là mấy.

Trong trường hợp ấy, giống như trường hợp của Theia mắc phải, có một chuyện còn quan trọng đối với Koutarou hơn là cố gắng thay thế Blue Knight.

Trước khi trở thành một hoàng đế, phải trở thành một quý tộc chân chính.

Trong trường hợp của mình, để trở thành Thanh kị sĩ, Koutarou cần phải trở thành một hiệp sĩ chân chính trước đã.

Sau khi nhận ra điều đó, Koutarou không còn do dự nữa.

“Hãy để cho ta tiếp tục được hộ tống nàng, thưa điện hạ.”

“Nhưng Reios-sama, như vậy thì nguy khốn sẽ đổ lên cả chàng lẫn người dân quê nhà của chàng mất!”

Alaia vẫn một mực giữ sự lòng tin ấy.

Cô không muốn nhìn người dân hay Koutarou phải chịu khổ.

Nên mình ngôn từ là không đủ để thuyết phục cô.

“Không sao đâu, công chúa Alaia.

Dù không thể nói rõ cho nàng biết được nhưng ta không có phục vụ cho lãnh chúa nào cả.”

Koutarou nói sự thật và cậu cũng thành thật khi nói rằng không thể nói chi tiết cho Alaia nghe.

(Tôi chỉ cần nói như thế thôi, đúng chứ Theia...)

Để ngăn lịch sử thay đổi, cậu đang hành động như Thanh kị sĩ nhưng cậu không thể trở thành một hiệp sĩ chân chính nếu cứ mãi như thế này.

Nếu như vậy, cô chỉ gây thất vọng và đánh mất niềm tin ở nơi mình và kết quả là cậu không thể quay lại thế giới cũ của mình được nữa.

Vậy nên cậu sẽ đi theo con đường của một hiệp sĩ mặc cho những rủi ro mà nó mang lại.

Cậu sẽ mượn ngôn từ của Thanh kị sĩ nhưng sẽ đặt cảm xúc của mình vào đấy.

Nói cách khác, Koutarou phải trở thành một hiệp sĩ xứng đáng.

(Trao cả tâm trí lẫn cơ thể của mình cho lãnh chúa à...)

Trong buổi diễn của họ khi trước, Theia thường nói như thế.

Khi đó, cậu không để ý mấy nhưng giờ cậu tin rằng chúng là những lời đúng đắn.

Chỉ giả bộ bên ngoài là chưa đủ.

“V-ậy chàng là--!?”

Alaia bất ngờ trước câu trả lời của Koutarou và tròn con mắt.

Một hiệp sĩ vô chủ lang thang qua các vùng đất không phải là hiếm.

Ở thời đại này, có nhiều hiệp sĩ chu du đi tìm cho mình một lãnh chúa.

Nhưng thường giới hạn là những hiệp sĩ mất chủ hay là những hiệp sĩ gây chuyện mà bị trục xuất.

Nhưng thông thường các hiệp sĩ chẳng có lý do gì để giấu đi việc gia tộc mà họ phục vụ bị tuyệt diệt và Koutarou cũng chẳng có vẻ là người phạm lỗi đến mức bị trục xuất.

“Hãy cứ an tâm thừa công chúa Alaia.

Ta có thể là một hiệp sĩ lang thang xa cách quê nhà nhưng lòng trung thành của ta với hoàng gia là không đổi.”

Chúng là lời thoại lấy thẳng từ trong kịch bản.

Do Koutarou không chắc những hiệp sĩ ăn nói kiểu gì nên cậu dựa hết cả vào Blue Knight.

Nhưng bản thân Koutarou thực sự muốn giúp Alaia.

Đó là tại sao cảm xúc trong câu chữ thuộc về cậu.

Nó không còn quan trọng là câu nói của ai nữa khi chính bản thân Koutarou muốn được giúp đỡ Alaia.

Ban đầu, cậu cứu cô chỉ bởi cô trông giống Harumi nhưng sau khi trải nghiệm những hiểm nguy đầu tiên, cậu đã có mong muốn được giúp đỡ cô.

Và hiệp sĩ lý tưởng của Theia không hề biết nói dối.

Nếu cậu nói sự thật lúc này đây thì có thể cậu sẽ chẳng thể quay trở về thế giới ban đầu được nữa nhưng Koutarou cảm thấy rằng Theia sẽ khen hành động vừa rồi của mình.

“Nhưng làm đồng minh với bọn em, những người đang đòi lại vị thế của mình cũng đồng nghĩa biến toàn cõi Forthorthe thành kẻ địch của chàng đó!”

Dù thế, Alaia vẫn cố thuyết phục Koutarou.

Nếu cậu là hiệp sĩ vô chủ, vậy cô chắc chắn không thể để một người không có người thân thích như Koutarou vào nguy hiểm được.

Đôi mắt chân thành của Alaia hướng về Koutarou nhưng cậu chỉ gật đầu với cô.

“Chắc chắn rồi, nó có thể như người đã nói, công chúa Alaia.”

“Vây-”

“Nhưng dù thế, ta sẽ không phải trở thành kẻ địch của lòng kiêu hãnh, sự trung thành của ta lẫn trái tim của tất cả người dân toàn cõi Forthorthe.

Quan trọng không phải ai là kẻ địch của ta mà là ai sẽ là người ta không phản bội.”

Đó là những cảm xúc mà Koutarou không muốn phản bội.

Một cảm xúc ngay thẳng và chân thật rằng muốn được giúp đỡ mẹ cô khi cần.

Thanh kị sĩ huyền thoại đã chống đỡ cho những cảm xúc ấy.

Nên Koutarou không thể phá hủy nó được.

Quan trọng hơn việc bảo vệ dòng chảy lịch sử hay quay trở về nhà, Koutarou không muốn phản bội những cảm xúc của người con gái ấy.

(Dù cho đó là anh hùng huyền thoại chẳng nữa, cảm xúc của anh ta cuối cùng cũng chẳng khác là bao so với mình. . .)

Trong khi nói lời của Blue Knight, Koutarou đã có cảm nhận như thế.

Bản thân Thanh kị sĩ chắc hẳn cũng có điều gì đó mà chàng không muốn phản bội.

Nhờ đó mà, cảm giác tội lỗi khi diễn kịch lừa dối Alaia và những người khác đã dần biến mất.

Giờ đây, Koutarou không còn chắc cậu đang diễn kịch không nữa.

“Reios-sama...”

“Và công chúa Alaia à, ta dám chắc người đã trao thanh kiếm và bộ giáp này cho ta sẽ tha thứ nếu ta bỏ mặc nàng như thế.

Nên làm ơn, hãy để ta tiếp tục được hộ tống nàng.”

Cô gái đã trao cho Koutarou bộ giáp Blue Knight và thanh kiếm báu Saguratin là một người đầy kiêu hãnh, mạnh mẽ nhưng cũng dịu dàng.

Nếu cô biết được rằng Koutarou bỏ rơi một cô gái đang bị kẻ địch truy đuổi thì cô nàng chắc hẳn sẽ nổi giận lôi đình.

“Thanh kiếm và bộ giáp của chàng...”

Ánh mắt của Alaia hướng về thanh kiếm và bộ giáp.

(A...)

Do trời tối nên khó nhìn nhưng nhờ ngọn lửa bập bùng, Alaia đã có thể nhìn rõ con dấu khắc trên bộ giáp Koutarou.

(Thanh kị sĩ của Theiamillis...?)

Trên đó khắc một con dấu hình một hiệp sĩ đang đá rồng.

Nó là hình ảnh Forthorthe cổ, dù với Alaia thì đó là Forthorthe hiện tại, nhưng nó được khắc dòng chữ Thanh kị sĩ của Theiamillis.

Khi cô nhìn tước hiệu đó, Alaia còn thấy sốc hơn khi trước.

(Reios-sama không phải là một cận vệ, mà là một hiệp sĩ thánh chiến sao!?)

Koutarou tự xưng là Reios Fatra Bertorion.

Nên thường thì, những chữ được khắc quanh con dấu nên chỉ có Fatra và Thanh kị sĩ mà thôi.

Nhưng thay vào đó, nó được khắc trên bộ giáp là Thanh kị sĩ của Theiamillis.

Nó khác hẳn so với Thanh kị sĩ đứng riêng; đó là một tước hiệu cá nhân, đồng nghĩa với việc Koutarou là một hiệp sĩ thánh chiến đã được phong tước trực tiếp bởi hoàng tộc.

(Thế nên chàng ấy mới không có lãnh chúa! Nhưng đáng ra phải có lãnh địa chứ! Nhưng không có địa hạt nào mang tên Bertorion ở Forthorthe cả!)

Alaia càng bối rối hơn.

Sau khi nhìn tước hiệu khắc trên bộ giáp của Koutarou, cô hiểu được tại sao cậu lại không có chủ nhân.

Đó bởi vì bản thân Koutarou đã là một lãnh chúa rồi.

Nhưng cô vẫn chưa thể hiểu được phần còn lại.

Nhìn dòng chữ Thanh kị sĩ của Theiamillis, cô chỉ có thể cho rằng một thành viên hoàng tộc tên Theiamillis đã phong tước cho cậu.

Nhưng cô không biết ai trong hoàng tộc có tên như thế, và thành phố mang tên Bertorion cũng không tồn tại.

Thậm chí ngay cả Alaia thông thái cũng chẳng thể nào biết được rằng Theiamillis là hoàng tộc đến từ 2000 năm sau, hay việc địa hạt của Bertorion chỉ là một căn phòng nhỏ chứa 6 tấm chiếu rộng.

(Phải rồi, thanh kiếm... nếu nhìn thanh kiếm thì...)

Alaia không biết có ai trong hoàng tộc mang tên Theiamillis nhưng dấu ấn của cô chắc hẳn được khắc trên thanh kiếm.

Việc khắc con ấn gia tộc vào thanh kiếm truyền thống của hiệp sĩ là chuyện thường thấy ở Forthorthe.

(Một bông hoa hoàng kim...? Nhưng, con ấn này không tồn tại trong hoàng gia... thế nó là gì...?)

Bông hoa vàng khắc trên cán kiếm của Koutarou.

Alaia cho rằng nó là ấn gia tộc nhưng thực tế lại không phải như vậy, nó là ấn cá nhân của Theia.

Koutarou chưa chính thức được ban tước hiệu hiệp sĩ.

Bởi thế mà kiếm hiệp sĩ vẫn chưa được chuẩn bị, Koutarou chỉ mới được nhận thanh kiếm được trao cho Theia nhân ngày sinh của cô mà thôi.

Kết quả là con ấn riêng của Theia hiện đang nằm ở chỗ thường khắc ấn gia tộc.

Và nó càng khiến Alaia lúng túng.

(Thế con người này thực sự là ai...?)

Alaia không có nghi ngờ Koutarou, dù họ chỉ mới gặp nhau nhưng cô tin tưởng ở cậu.

Nhưng đồng thời, cô không hề biết cậu là ai.

“Ta không theo nàng vì lợi ích của riêng nàng.

Ta có những điều không thể phản bội.

Làm ơn, hãy cho ta được đồng hành cùng nàng.”

“Reios-sama... v-ậy thì, xin hãy nói cho em nghe một điều.”

Nên Alaia quyết định hỏi thẳng cậu.

Và cô cũng quyết rằng sẽ tin tưởng và chấp nhận nó, dù câu trả lời ấy có kì lạ đến thế nào chăng nữa.

“Mọi điều nàng muốn.”

Koutarou gật đầu.

Cậu không còn định nói dối Alaia thêm nữa.

Có những điều cậu không thể nói ra nhưng nếu có gặp câu hỏi như vậy thì cậu sẽ nói rõ là mình không thể trả lời được.

Nhận sự đồng ý của Koutarou, Alaia hỏi.

Cô đưa câu hỏi trong đầu mình thành những câu chữ và tìm kiếm sự thật từ Koutarou.

“Con dấu hoàng gia khắc trên giáp ngực.

Bộ dạng, cách cư xử và trái tim kiêu hãnh của đáng quý tộc.

Không còn nghi ngờ gì việc chàng là một hiệp sĩ thực thụ của Forthorthe.

Nhưng...”

Ngay khi đó, Koutarou cảm giác déjà vu đến kì lạ.

(Sakuraba-senpai...?)

Những câu chữ vừa mới thốt ra từ Alaia là những câu chữ cậu đã nghe trên sân diễn mới vài tháng trước.

“Nhưng em không thể nhận ra được cái ấn khắc trên thanh kiếm của chàng.

Thực sự thì chàng đến từ đâu?”

Câu từ của Alaia giống như lời thoại trong vở kịch.

Và đó là lúc Koutarou cảm thấy sững sờ một lần nữa.

“... Từ một thời gian cách vô tận và một nơi xa vô cùng.”

Koutarou bối rối bởi sự ngẫu nhiên đến kì lạ.

Clan đã từng thuật ngữ tương đồng để miêu tả nhưng cậu không muốn tin vào nó.

Dù nói là vậy nhưng cậu vui khi không cần phải nói dối Alaia.

“Từ một thời gian cách vô tận và... một nơi xa... vô cùng...”

Alaia chậm chậm nhắc lại lời Koutarou.

(Mình không hiểu ý của chúng... nhưng, mình chắc rằng đó không phải là lời nói dối...)

Cô cũng bối rối trước lời Koutarou.

Nhưng cô cảm giác rằng đó không phải lời nói dối.

Và do cô tin nó là sự thật, Alaia ước.

“Vậy xin hãy cho em mượn sức mạnh của chàng, Reios-sama...”

“Như nàng muốn, thưa công chúa.”

Koutarou gật đầu cương quyết và nhìn lên bầu trời.

Trên đó là bầu trời đêm đầy sao.

(Mình đến từ một nơi xa vời...)

Mặc cho những vì sao kia đang tỏa sáng, cậu không thể nào thấy được trái đất.

Trái đất ở rất, rất xa, nằm ngoài tầm với của đôi mắt người phàm.

“... Reios-sama...”

Nhìn Koutarou như thế, Alaia tự nghĩ rằng.

Rằng Koutarou phải chăng đến từ thế giới của các vì sao.

Bản thân Alaia cũng nhận thức được rằng đó là trí tưởng tượng có phần trẻ con.

Nhưng với muôn vàn vì sao đang tỏa sáng trên đầu họ, cô muốn tin vào điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Ngân sắc Công chúa

Phần 1

Clan mặc một chiếc áo choàng du hành ngoài bộ đồ thường ngày của mình, đối diện với một ông già.

“Một hiệp sĩ trong bộ giáp màu xanh à...”

“Anh ta tên là Reios Fatra Bertorion, ông có từng nghe cái tên này trước đây chưa?”

Ông già là chủ của một nhà trọ nhỏ, ông có vẻ ngoài hòa nhã và hơi có âm giọng miền bắc.

Clan hiện đang cố moi móc thông tin từ ông.

“Ta không có biết cậu ta, Chỉ ít thì chưa thấy cậu ta trọ ở đây bao giờ.”

“Ra vậy...”

“Xin lỗi, ta không giúp được gì.”

“Không, phải cảm ơn ông mới phải.”

“Cẩn thận đấy, cô gái. Hiện đất nước này không được ổn định đâu.”

“Cảm ơn ông.”

Tuy nhiên, Clan không tìm được thông tin mà cô cần và tạm biệt ông già trong quán trọ.

“Có vẻ thị trấn này cũng không có...”

Sau khi rời khỏi đó, Clan thở dài.

Giờ đây, Clan đang ở một thị trấn nhỏ dọc con đường.

Thị trấn trên núi này không thịnh vượng cho lắm và tồn tại dựa vào khách bộ hành ghé qua, vậy nên con đường chính của trấn toàn là nhà trọ và những quán bar.

Với Clan thì chúng đều là những ngôi nhà cổ được làm bởi đá.

Ở thế hệ của cô, những ngôi nhà kiểu này thường chỉ có những phế tích hay những địa điểm tham quan.

Clan đã kiểm tra hết các nhà trọ và quán bar nhưng không thể tìm được thông tin cô cần.

“Blue Knight thật hiện đang ở đâu chứ...”

Mục tiêu của Clan là đi tìm Blue Knight thật.

Sau khi tìm được, cô phải đưa anh ta đến hội nhóm với Alaia và tái thiết dòng lịch sử.

Nên Clan đã tách khỏi Koutarou và những người khác để đi tìm Blue Knight.

Clan tập trung tìm kiếm ở quanh khu vực mà nhóm Alaia đi qua, và kiểm tra toàn bộ thị trấn lẫn làng mạc dọc con đường.

Trong câu chuyện gốc, Blue Knight đã gặp Alaia trước khi đến được trạm kiểm soát nên chắc hẳn anh ta vẫn đâu đó quanh đây.

Dù có di chuyển chẳng nữa thì chắc hẳn có người từng thấy anh ta.

Nên cô có thể tìm được thông tin hữu ích từ những nhà trọ hay quán bar mà anh dừng chân ăn uống.

Tuy nhiên, mặc dù đã ghé qua biết bao thị trấn, làng mạc, cô vẫn không thấy tí tăm hơi của Blue Knight.

Dù hỏi ai chẳng nữa thì họ cũng đều đáp rằng chưa từng thấy khách du hành nào mặc giáp xanh hay có tên là Reios cả.

Bởi thế, Clan càng trở nên lo âu.

Ban đầu, cô tưởng sẽ tìm thấy anh ta ngay nhưng cô bắt đầu hối hận vì sự ngây thơ của mình.

“Đã một tuần rồi à... Hôm nay phải quay về báo cáo...”

Clan đã hứa với Koutarou là sẽ quay lại báo tin sau một tuần dù kết quả thế nào đi nữa.

Cô đã tách khỏi đám Koutarou vào cái ngày họ quyết định vượt núi để tránh quân đội.

Và hôm nay cũng là ngày thứ bảy, nghĩa là cô phải đi gặp Koutarou.

“Tệ thật... Mình thậm chí chẳng muốn nghe hắn nói nữa...”

Clan thở dài lần nữa.

Khi đi, cô tỏ ra đầy tự tin rằng sẽ dễ dàng tìm ra Blue Knight nên giờ miễn cưỡng phải trở về với bàn tay trắng.

“Và có thể tình huống tồi tệ nhất đã xảy ra.”

Clan đã từng nghĩ ra một nguyên do mà cô mãi không tìm được Blue Knight.

Đó là Blue Knight có thể đã dính vào chấn động không gian khi Koutarou và Clan đến thời đại này và đã chết.

Hoặc anh ta đã bị đè chết bởi Cradle khi nó rơi xuống.

Thế nên cô mới không thể tìm được thông tin về một cận vệ ở trong vùng.

Có thể là anh ta đã chết.

Nghĩ tới điều đó, mọi việc dần có lý hơn, nhưng cũng đồng nghĩa với việc Clan đã hạ sát Blue Knight.

Với chút cảm xúc đối với Blue Knight như một người con của Forthorthe, cô không muốn tin đó là sự thật.

“Ha... mình nên nói gì với hắn ta bây giờ...”

Clan thờ dài khi đi vào một lối đi nhỏ và dùng vòng tay của mình tìm kiếm bộ giáp của Koutarou.

Trước khi chia tay, cô đã thiết đặt cho bộ giáp phát ra một tín hiệu và vị trí tín hiệu đó sẽ hiện trên bản đồ.

“Hắn ta cũng đã đi sang địa phận Mastir được thời gian rồi...”

Con dấu thể hiện vị trí của Koutarou hiện đang ở trong địa hạt của Mastir, phần bên kia của trạm kiểm soát Mastir, trong khi của Clan thì vẫn còn ở bên này, trong thủ đô của Forthorthe, Fornom.

Koutarou và những người khác đã tránh được sự theo đuổi của quân đội và vượt qua trạm kiểm soát một cách an toàn.

“Thôi đi vậy...”

Sau khi đã xác định được vị trí của cậu, Clan kích hoạt trang bị cô dùng để chiến đấu với Koutarou và bay lên trời trong khi ẩn thân đi.

Cô tính bay thẳng tới chỗ Koutarou như thế.

“Tên Bertorion đó nhìn thế mà xảo quyết ra phết...”

Tuy nhiên, dù cơ thể đã được ẩn đi nhưng cảm giác u ám vẫn còn bám lấy cô.

Trong khi trên đường hướng tới chỗ Koutarou thì bản thân cậu hiện đang có cuộc thẩm vấn trong một căn phòng trọ nhỏ.

“Caris, đừng có ông ọo nữa và khai đi coi. Dù gì cô cũng khai tên rồi mà.”

“... Hừ.”

Người đang bị thẩm tra là cô gái ma pháp sư bị bắt từ tuần trước.

Dựa vào trang phục thì cô có vẻ là một thành viên của hội pháp sư hoàng gia, nhưng họ không biết tí gì về cô trừ cái tên, Caris Webnant.

Koutarou đã vất vả lắm mới bắt được cô khai tên ra.

“Cô đóii mà, đúng chứ?”

Giữ con chim quay lớn trên tay, cậu quơ trước mặt Caris và nhìn cô.

“Không có.”

“*qt*”

“Nếu cô nói cho chúng tôi rằng cô được lệnh biến thành ngựa để làm gì thì cô có thể ăn.”

“T-ôi không muốn ăn!”

“*qt*”

“Thật sao? Vậy đề tôi xức món đặc sản của làng này, món chim Wadowado quay nha.”

“Ừ.”

“*qt*”

“Ồ, ngon quá đi~ Đúng là quay chuẩn quá~ Lốp da dày đậm đà gia vị như lan tỏa khắp khoang miệng~ Thịt mềm quá đi~ Mỗi lần nhai, nước thịt cứ chảy đầy miệng như nước súp ấy!”

“Ừ-c.”

Cô gái ấy, Caris Webnant không chịu hé môi lấy một lần trước sự thẩm tra khắc nghiệt của Flair, thậm chí cả họ tên.

Cho đến khi người thám vấn đổi sang Koutarou thì họ mới biết được tên cô.

(Mình đã nghĩ như thế khi lần đầu gặp cô ta nhưng ai ngờ là cô ta thực sự yếu trước kiểu tấn công này chứ...)

Cách thức của Koutarou moi thông tin bằng cách mời chài cô bằng thức ăn.

Đây là điều Flair không có được bởi ý tưởng như thế sẽ chẳng bao giờ xuất hiện trong đầu cô.

Nhưng Koutarou thì khác và cậu có một thành kiến kì lạ đối với các ma pháp sư.

Rằng họ dễ dàng bị mua chuộc bởi thức ăn hay có cách sống lười biếng.

Đây là di chứng do cậu dành quá nhiều thời gian khi ở bên Yurika.

“Thanh kị sĩ, ta cũng muốn ăn.”

“Dĩ nhiên rồi, thưa điện hạ.”

“À, này, Bertorion!”

“Ôi Charl, em ấy có vẻ thích Reios-sama...”

“Đây không phải điều đáng cười đâu, công chúa Alaia!”

Charl nhảy tới chỗ Koutarou và ngặm một miếng thịt chim mà cậu đang ăn dở.

Nhìn thấy hành vi bất nhã ấy từ Charl, Flair tỏ ra giận dữ trong khi chị gái của Charl là Alaia lại hạnh phúc mỉm cười.

“Ngon quá đi! Cho ta miếng nữa, Thanh kị sĩ!”

“Tuân lệnh, thưa công chúa.”

“C-hết tiết Thanh kị sĩ, anh thổi rửa đến mức nào nữa!”

“*otttt*”

Nhìn Charl nhai nhóp nhép món thịt chim quay ngon lành, bụng của Caris lại réo lên.

Nhưng không phải bởi cô đói, cô hiện vẫn được cho ăn, chỉ là bản thân cô lại không thể cưỡng lại sự thèm ăn.

“Caris, việc nói cho chúng tôi biết mệnh lệnh cô được nhận từ tuần trước cũng chẳng có hại cho ai cả đâu.”

“Ý- anh là sao!?”

“Đã một tuần kể từ khi cô dùng báo cáo. Người ra lệnh cho cô chắc cũng đã nhận ra rằng cô đã bị phát giác. Nên rõ ràng họ sẽ cho rằng đường đi nước bước của họ đã bị bại lộ. Do đó dù cô có nói ra hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì nữa cả, đúng chứ?”

“Đ-iều đó...”

Lòng trung thành của Caris bắt đầu lung lay.

Cô muốn được ăn đồ ngon nhưng lại không thể phản bội hội pháp sư đã chăm sóc cô từ khi còn trẻ.

Nhưng dù cô có khai ra chẳng nữa thì cũng không ảnh hưởng tới họ.

Vậy thì chẳng phải tốt hơn khi cô khai ra và được ăn thứ gì đó ngon lành sao?

“Không, không, sao có thể! Tôi sẽ không nói cho anh biết mệnh lệnh mà tôi nhận được trực tiếp từ Grevanas-sama, người mà tôi đã mang ơn đâu!”

(Grevanas... cô ta nhận lệnh trực tiếp từ chánh ma pháp sư trưởng sao...?)

Caris đã vô tình để lộ người ra lệnh cho cô nhưng do bị món chim quay sao nhãng nên cô đã không để ý đến nó.

“Cô không cần nói cho tất cả mọi người, Caris. Chỉ mình tôi là đủ.”

“Chỉ mình anh...?”

Ánh nhìn của Caris nhanh chóng chuyển từ món chim quay sang Koutarou.

Trong khi đó, Koutarou nở nụ cười dịu dàng và gật đầu với cô.

“Phải rồi. Cô không cần phải khai ai là người đã ra lệnh cho cô. Điều đó sẽ đẩy cô vào vị thế khó xử. Chỉ cần nói cho tôi biết mệnh lệnh mà cô nhận là gì thôi. Và thế là món ăn này thuộc về cô.”

“*Uc*”

“*otttt*”

Bụng của Caris lại biểu tình.

“Được rồi, tôi sẽ nói cho anh biết. Nên hãy đưa nó cho tôi.”

“Ngoan lắm~ Vậy chúng ta thỏa thuận nha~”

Và thế là Caris để lộ một bí mật khác cho Koutarou nghe.

Phần 2

“Cảm ơn nhiều, Thanh kị sĩ!! Chiến hữu của tôi!! Tôi biết anh là người hiệp sĩ nhất trong các hiệp sĩ ngay khi lần đầu gặp mặt mà!!”

“T-ôi hiểu mà. Vậy cứ ăn nhiệt tình đi nha, Caris.”

“Vậy, Caris-san, cô muốn ăn gì?”

“Tôi để phần khó ăn để ăn sau. Đầu tiên, tôi muốn thử món ướp muối bình thường để cảm nhận hương vị nguyên liệu gốc đã.”

“Được rồi, đợi một chút.”

Koutarou để Mary lo cho Caris, người vẫn còn đang bị trói, và tiến tới chỗ Alaia người đang ngồi bên chiếc bàn cạnh cửa sổ.

Ở đó, không chỉ có Alaia mà có cả Flair, Lidith và Fauna.

“Thanh kị sĩ.”

Charl, người ngồi ngay bên cạnh cậu đưa tay ra.

“Vâng, thưa điện hạ.”

Koutarou nở nụ cười đưa tay nắm lấy và dẫn cô tới chỗ Alaia.

“Reios-sama, chàng đã mệt mỏi rồi. Xin hãy ngồi xuống đi.”

Alaia dừng việc đang làm và chào đón Koutarou.

Koutarou ngồi xuống ghế mà cô chỉ vào, còn Charl sau đó trèo lên lòng cậu.

Koutarou giữ lấy cô bé và đưa cô ngồi lên lòng.

Rokujouma_V7.5_157.jpg

“Chuyện thế nào rồi?”

“... Có vẻ mọi chuyện ngày càng trở nên phức tạp.”

Koutarou tắt nụ cười mà cậu dành cho Charl và bắt đầu tỏ ra nghiêm túc.

Koutarou hoang mang trước lời của Caris.

“Ý cậu là sao?”

Flair hỏi Koutarou.

Cô tỏ ra khó chịu trước cách thức thẩm vấn của cậu nhưng nhận ra sự quan ngại từ bộ dạng của Koutarou, cô tạm quên nó đi và hành xử như một hiệp sĩ.

“Đường như Caris hành động theo lệnh từ chánh ma pháp sư trưởng, Grevanas.”

Trong khi cảnh giác với Caris đằng sau lưng, Koutarou nói với âm giọng thấp.

Cậu đã bảo cô là chỉ nói cho mình cậu biết nên cậu có kìm giọng để không lọt vào tai cô.

“C-ay quá!? Nước, nước đâu!”

“Rồi, tới ngay!!”

Nhưng may là cô nàng hiện hoàn toàn chú tâm vào món ăn nên chẳng thèm nghe đám Koutarou nói chuyện gì.

“Mệnh lệnh trực tiếp từ Grevanas... thật kì lạ.”

Lidith, người đang lắng nghe, hơi nghiêng đầu.

Flair sau đó nhìn cô với ánh nhìn lúng túng.

“Nghĩa là sao, Lidith-chan?”

“Dựa vào bộ đồ mà cô ta đang mặc, Caris không phải là một pháp sư cao cấp. Nên nếu ai đó ra lệnh thì phải là cấp trên trực tiếp của cô ả, chứ không thể là Grevanas được. Trừ trường hợp đó là nhiệm vụ đặc biệt.”

Lidith là giả kim thuật sư: một học giả nghiên cứu khoa học, y học và tín ngưỡng, nhưng cô cũng có những hiểu biết nằm ngoài chuyên ngành của mình.

“Vây, Reios-sama, vậy nhiệm vụ đặc biệt đó là gì?”

Tò mò, ánh mắt của Fauna quay sang Koutarou.

“Quan sát công chúa Alaia và báo cáo tình hình.”

“Và?”

Flair thúc giục cậu nói tiếp.

Cô đã có ý tưởng điều mà Koutarou sắp nói.

“Không còn gì khác. Dường như đó là nhiệm vụ của cô ta. Cô ta nói việc bắt và giết công chúa Alaia không phải là phần nhiệm vụ của cô.”

Đó là phần khiến Koutarou cảm thấy kì lạ.

Caris được lệnh trực tiếp từ trưởng chánh ma pháp sư, Grevanas, là theo dõi Alaia.

Mệnh lệnh của đám lính là bắt hoặc giết cô, nên nghe không có hợp lý cho lắm.

Đúng ra thì nhiệm vụ của Caris phải tương tự đám lính.

Tuy nhiên, nhiệm vụ của cô đơn giản chỉ là quan sát, và chúng đều là mệnh lệnh trực tiếp từ Grevanas.

Nên có thể là có bẫy nào đó.

Do đây không phải là kịch bản nên cảm giác đó càng được củng cố.

“Kì lạ thật. Có thể hẳn ta không có ý định bắt chúng ta?”

“Vây hẳn chỉ để đám lính giả đồ đuổi theo trong khi mặc kệ chúng ta sao?”

“Hoặc có thể mục đích của Maxfern và Grevanas là khác nhau?”

“Dường như chúng không hẳn đồng lòng cho lắm...”

Flair, Alaia, Fauna và Lidith đều có chung ý kiến với Koutarou và cả bốn bắt đầu suy nghĩ.

(Bọn chúng cố phát giác ra những đồng minh của Alaia sao...?)

Đó là điều đầu tiên mà Koutarou nghĩ tới, nhưng không có bằng chứng nên càng tỏ ra lo lắng.

“Thanh kị sĩ, không cần phải quá suy nghĩ về nó đâu.”

Chỉ có Charl là vẫn mỉm cười.

Cô chọc vào má Koutarou và nói đầy tự tin.

“Chúng ta không rõ chi tiết nhưng thế có nghĩa rằng sẽ dễ dàng để chúng ta trốn thoát hơn sao?”

“... Ra là thế.”

Koutarou cũng đồng tình với Charl.

Nếu đúng như Caris nói, Alaia và nhóm của cô sẽ an toàn mức độ nào đó.

Dù khá lo ngại về việc Grevanas đang mưu tính, nó vẫn tốt hơn là việc chạy trốn khỏi đám lăm le giết mình.

“Đúng là công chúa Charl có khác, đúng như người nói.”

“Fufufu, nếu người hiểu sự vĩ đại của ta thì hãy tiếp tục chứng tỏ sự trung thành của mình đi, Thanh kị sĩ.”

“Đã rõ, thưa công chúa.”

Nụ cười quay trở lại trên môi Koutarou.

Các cô gái cũng có chung cảm xúc, và không khí lo âu cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Charl dường như hạnh phúc vì điều đó.

Cô bé nở nụ cười rạng rỡ hơn nữa và dựa vào người Koutarou.

“Nghĩ quá lên cũng không có tác dụng gì, nên cứ như công chúa Charl đã nói, như vậy sẽ dễ dàng cho chúng ta trốn chạy hơn.”

Flair kết luận, do họ không thể tự mình biết âm mưu của Grevanas nên chẳng thể làm gì hơn.

“Chị luôn nghĩ em chỉ là một cô bé, Charl à, nhưng em đúng là đã lớn rồi.”

Alaia cười với Charl và quay trở lại công việc đang làm dở.

Đó là sở thích mới của cô, đan len.

“Cũng như khả năng đan của chị ta, đúng chứ, Thanh kị sĩ?”

“Đó là câu hỏi khó có thể trả lời.”

“Ồ, vậy khả năng đan len của em tệ đến thế sao?”

Koutarou ngập ngừng trước câu hỏi, nhưng Alaia vui vẻ tiếp tục công việc đan len của mình.

Khả năng đan của cô không đến nỗi tệ, phải nói là khá tốt đối với một người mới vào nghề.

Nhưng do không có người dạy nên tốc độ không được nhanh.

“Haha, công chúa Alaia, nàng nên thử đan ở kia kia.”

“E?”

Nên trình của Koutarou vẫn cao hơn cô.

Dù vụng về nhưng sau 10 tháng học hỏi, cậu có khá nhiều hiểu biết.

Và khả năng dạy của cậu khá tốt nên có nhiều điều cậu có thể chỉ cho Alaia.

“Nàng nên làm như thế này, ở đây.”

“Ra là thế... Reios-sama, chàng cũng có thể đan len sao?”

“Thanh kị sĩ, đan len là việc của đàn bà con gái. Mặc kệ chị ta và tiếp tục chứng tỏ lòng trung thành của người coi.”

Alaia tỏ ra ngưỡng mộ trước tài đan len của Koutarou nhưng Charl tỏ ra bất mãn.

Cô bé thấy việc một người con trai đi đàn len thật quái gở.

“Thật buồn quá. Ta đang tính đàn một chiếc khăn len cho người mà, công chúa Charl.”

“Thế thì người có thể đàn, nếu đặt dưới lòng thành của người.”

“Điện hạ, thế thì khó cho ta để biết điều gì thể hiện lòng trung thành còn điều gì thì không đó.”

“Nếu người là hiệp sĩ thì tự hiểu lấy”

Nhìn thấy cách cư xử đầy dễ thương của Charl, nụ cười vang lên lấp đầy căn phòng.

Clan xuất hiện sau đó một lúc.

Phần 3

Phòng trọ của Koutarou là phòng đôi.

Do họ đã biết rằng Clan sẽ quay về nên Koutarou đã đặt một phòng đôi trước.

“N-ày, Bertorion.”

“Gì cơ?”

Koutarou trả lời Clan trong khi sử dụng bảng điều khiển trên tay phải bộ giáp.

Bộ giáp bị khóa lại ở tư thế thẳng đứng và các bộ phận giáp được mở ra.

Như chui ra từ vỏ, Koutarou bước ra khỏi bộ giáp.

Bộ giáp tự đóng lại ngay sau đó.

Khi đảm bảo xong xuôi, Koutarou quay lại tiến về chỗ giường nằm nơi Clan đang ngồi ở đó.

“C-húng ta sẽ ngủ ở đây tối nay sao?”

Mặt Clan đỏ ửng.

Đôi mắt cô tỏ ra bồn loạn.

“Ừ, có chuyện gì sao?”

“Chuyện gì á... T-a vẫn là gái chưa chồng và...”

Clan quay mặt đi và tránh ánh nhìn từ Koutarou.

Rokujouma_V7.5_165.jpg

“A, ra là thế!”

Koutarou nhận ra điều Clan muốn nói và đan tay lại vào nhau.

“Đừng có lo. Tôi sẽ không làm điều gì kì lạ trong hoàn cảnh hiện giờ đâu.”

“Nhưng...”

Sau khi trải qua cuộc sống hàng ngày với các cô gái phòng 106, Koutarou đã có thêm khả năng chống cự lại với con gái, nhưng Clan, một công chúa sống trong bao bọc, lại gần như chẳng mấy khi tiếp xúc với con trai.

Dĩ nhiên là làm gì có chuyện cô hình dung ra được việc qua đêm với một người đàn ông không phải gia đình của mình.

“Tôi hiểu cô nhưng sẽ rất khả nghi nếu hiệp sĩ và người tùy tùng lại đi ngủ khác phòng. Tôi chỉ có thể để cô chịu khổ vậy.”

“T-a hiểu.”

“Hãy tin ở tôi, Clan.”

Koutarou khượng cười.

Trong khi liên mồm nói rằng mình đã hiểu, Clan đang ôm gối và lặng lẽ quan sát Koutarou.

Rõ ràng là cô không có tin ở Koutarou.

“Dù chúng ta nguyên là kẻ địch, nhưng cô là người tôi có thể nương tựa hiện giờ thôi. Thế nên không có chuyện tôi làm chuyện tệ hại gì với cô được, đúng chứ?”

Trong khi nói thế, Koutarou nhìn về bộ giáp đằng sau lưng.

Koutarou không thể bảo quản được bộ giáp nên sự hợp tác từ Clan là cần thiết.

Và do có nhiều điều mà cậu không biết về lịch sử và văn hóa Forthorthe, lời khuyên của cô là không thể thiếu.

Trong hoàn cảnh đó, cậu không thể lờ đi cảm xúc của Clan được.

Nó cũng giống với việc tự đào hố chôn mình vậy.

“Haaa... ta hiểu rồi. Đổi lại, đừng có mà nhìn mặt ta khi ngủ. Chỉ có chồng tương lai của ta mới được phép làm thế.”

“Tôi rõ rồi, Clan. Để tí nữa lập một vách ngăn ở đó.”

“...”

Sau khi lườm Koutarou một vài lần nữa, Clan bỏ chiếc gối ra.

Dù nói vậy như không khí tù túng vẫn không biến mất ngay.

Nên Koutarou quyết định đổi chủ đề.

May mắn là họ cũng có nhiều chuyện cần bàn.

“Ồ phải rồi, bên cô thì như thế nào, Clan?”

“Bên ta á...? T-ta thêm vào mà đi nhìn bộ dạng khi ngủ của người-?”

“Không phải nó, tôi đang nói về vụ đi tìm Blue Knight thật kia.”

Clan suýt thì nổi giận một lần nữa nhưng biểu lộ cô bình thường trở lại khi nghe đến Blue Knight.

“A, chuyện đó...”

Nhìn phản ứng đó, Koutarou có thể đoán được kết quả.

“... Không được thuận lợi à?”

“Aa, auuu~ ừ-m...”

Câu nói của Clan càng yếu đi và rơi vào im lặng.

Và cuối cùng, cô lại ôm gối lần nữa trước khi chúi mặt vào nó.

“Rồi, giải thích rõ coi nào.”

Khi Koutarou nói thế, Clan đưa mặt ra khỏi chiếc gối và thăm dò tâm trạng của cậu.

“Người không giận sao?”

“Giận? Tại sao?”

“Bởi vì... ta đã từng nói sẽ tìm thấy anh ta ngay nhưng...”

Nghe Clan nói thế, Koutarou nhớ về bộ dạng cô một tuần trước, khi đó cô nàng tỏ ra tự tin ra mặt.

(Cô ta xấu hổ bởi không thể hoàn thành được điều mà cô lớn tiếng khi trước à...)

Thông cảm cho Clan, Koutarou hơi nở nụ cười.

“Ngốc à. Tôi còn chẳng biết có nên quát cô không nữa. Hơn nữa, nhờ cô tự tin như thế nên đã giúp tôi nhẹ nhõm hơn hẳn.”

Bởi Koutarou và Clan đã đến thời đại này, lịch sử đã bị bóp méo.

Nhưng ném hết trách nhiệm chính lại dòng lịch sử cho Clan thì thật không đúng tí nào.

Sự tự tin trước khi đi tìm Blue Knight thật đã để lại hi vọng cho Koutarou và cậu đã cảm giác ân tâm khi giao lại cho Clan.

“...”

Clan nhìn chăm chăm vào Koutarou.

Cô cố xác nhận coi có đúng là Koutarou đang nói thật không.

“Nên đừng có thất vọng quá, và chỉ cần giải thích chuyện như thế nào thôi, được chứ?”

“... Ừm.”

Sau khi nhìn Koutarou một hồi, cô nàng lấy lại điềm tĩnh và khẽ gật đầu.

(Tên nay khi nói trêu chọc thì vô cùng ranh mãnh, nhưng khi nghiêm túc thì ra đáng hiệp sĩ...)

Cùng lúc, cô dần có sự đánh giá chính xác hơn về Koutarou.

“Thế, chuyện ra sao rồi?”

“Phải rồi... để bắt đầu thì ta đã kiểm tra toàn bộ thị trấn lẫn làng mạc dọc con đường mà Alaia và cả nhóm đi qua.”

“Hiểu rồi, đó là cách hay.”

Koutarou tán thưởng cách làm của Clan.

Nếu Koutarou và Clan không ngăn đường thì Blue Knight đã gặp mặt Alaia ở nơi nào đó giáp với trạm kiểm soát Mastir.

Nên nếu anh ta du hành như bình thường, kiểm tra các thị trấn, làng mạc quanh vùng sẽ đem lại được thông tin gì đó.

Tất cả việc Clan phải làm là theo dấu chân của anh ta.

Nó là hành động đúng đắn hơn là đi khắp vùng để tìm một cận vệ trong giáp xanh.

“Nhưng ta lại không thể kiểm được chút thông tin nào từ đó cả.

Dù hỏi ai thì họ đều trả lời rằng chưa từng thấy ai trong bộ giáp xanh hay có vị khách mang tên Reios.”

“Thật kì lạ...”

“Phải, thế nên khả năng xấu nhất có thể đã xảy ra.”

“... Khả năng xấu nhất?”

Koutarou người đang suy nghĩ nhìn lên mặt Clan.

Cô tỏ ra nghiêm trọng và gật đầu.

“Phải. Khả năng là khi chúng ta bị ném về thời đại này đã vô tình giết chết Blue Knight.”

“Cái gì, giết Blue Knight á...?”

Đôi mắt Koutarou mở to.

Đó là viễn cảnh ngoài tầm suy nghĩ của cậu.

“Có thể anh ta dính vào chấn động không gian hoặc bị Cradle đè chết...”

“Điều đó có thể giải thích được việc tại sao ta không thể lần được dấu của anh ta nhưng... không phải cô nghĩ hơi quá rồi sao?”

“Ế?”

Lần này, đến lượt Clan tròn mắt ngạc nhiên.

Sau khi nghe điều cô phải nói, Koutarou đã đi đến một kết luận khác.

“Không phải anh ta cải trang mà du hành sao? Nên có thể anh ta đã cởi bỏ bộ giáp khi đi.

Bộ giáp của tôi thì không tính nhưng chẳng phải khi di chuyển mà mặc nó thì sẽ khó đi hơn à?”

Bộ giáp của Koutarou được gia tăng lực nên chẳng có trở ngại gì khi di chuyển.

Ngược lại thì nó còn hỗ trợ việc đi lại của cậu.

Nhưng giáp hiệp sĩ thời đại này lại chỉ là những đồng kim loại đúc hình giáp trụ nên vô cùng nặng và bất tiện.

Chúng không phải thứ mặc khi đang du hành.

Thực tế thì Flair cũng đang mặc trên người bộ giáp nhẹ thuận tiện cho đường dài.

Nó được thiết kế phù hợp với một hiệp sĩ nhưng phần kim loại được dùng cực kì ít.

“Ra thế, nghe có vẻ hợp lý.”

Clan gật đầu tán thành.

(Có vẻ như hẳn không có ngu như mình đã nghĩ... Nhưng cũng đúng. Nếu hẳn ta không như thế thì sao có chuyện đánh bại mình đến hai lần...)

Và Clan thay đổi cách nhìn với Koutarou một lần nữa.

“Vậy, bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ mở rộng địa bàn tìm kiếm và mở rộng đối tượng sang các hiệp sĩ du hành đơn độc.”

“Nghe có vẻ hay đó. Vẫn còn quá sớm để đi đến kết luận.”

Koutarou đồng tình.

Cậu không phản đối cách thức tìm kiếm của cô.

“Đúng vậy... thế còn về người thì sao, Bertorion?”

“Phải rồi, về chuyện đó!”

Koutarou cười khi Clan hỏi cậu.

“Cô tài thật Clan, mọi thứ đúng như cô tiên liệu!”

Koutarou phấn khích nói vang lên.

Cậu đưa mặt lại gần Clan và cô nàng bắt đầu ôm gối lần nữa để che đi sự xấu hổ.

“Khi bọn này vượt núi đã bị đám thảo khấu tấn công và sau khi hạ được đám bọn chúng thì đã có thể qua trạm kiểm soát Mastir mà không phải đối mặt với quân đội!”

Vụ tấn công bởi thảo khấu đã diễn ra như trong kịch bản.

Khi Koutarou và những người khác vượt núi, 3 tên thảo khấu đã chặn đường họ và 2 tên đằng sau chặn đường thoát.

Đám đó không mạnh như binh lính Forthorthe và cũng chỉ có đến năm tên.

Nên y như kịch bản, Koutarou đã dễ dàng hạ ba tên phía trước trong khi Flair lo 2 tên phía sau.

Điểm khác biệt là Yurika không phải là một tên trong nhóm thảo khấu, mà thay vào đó là những tên đàn ông râu dê lực lưỡng.

“Và ở trạm kiểm soát, hình mẫu của lòng trung thành, Người lính A đã ở đó!”

Sau khi đã bại lũ thảo khấu, nhóm Koutarou tràn xuống núi và hướng tới điểm kiểm soát.

May mắn là họ không gặp chút rắc rối lẫn quân mai phục nên đã an toàn mà đến được đó.

Họ đã gặp được một người là hình mẫu cho Người lính A trong bản thảo.

Anh ta không được biết tên nhưng nổi danh khắp Forthorthe về lòng trung thành.

Sự trung thành của anh đối với gia đình hoàng gia thật đáng khâm phục và khi nhận ra Alaia, anh đã để cô đi qua trạm kiểm soát dù họ không có phép thông hành.

“Anh ta tên là Orion. Không may là A không phải chữ đầu trong tên anh ta.”

Trong vở kịch, Koutarou nguyên là đóng vai Người lính A nên cậu có chút hứng thú với anh ta.

Do đó cậu đã hỏi tên người ấy.

“Đó là A. Chữ đầu trong tên Orion là chữ cái đầu trong bảng chữ Forthorthe. Nên gọi là Người lính A là chính xác.”

Clan mỉm cười với Koutarou, đôi mắt cô lấp lánh như một đứa trẻ.

Đôi mắt đằng sau cặp kính cổ ấy mang đầy vẻ dịu dàng.

“Thật sao? Dù thế thì ngạc nhiên thật. Nó xảy ra y như kịch bản luôn. Đúng là may khi Theia không có thêm bớt gì so với nguyên tác.”

Koutarou lôi hai cuốn sách nhỏ từ trang phục diễn của mình và chìa ra cho Clan.

Kịch bản từ năm ngoái và bản thảo cho vở kịch hiện đang diễn.

Nhận chúng, Clan lật từng trang giấy.

“Theiamillis-san là con nghiện lịch sử, trung thành với lịch sử mà. Mà, ta cũng đồng cảm với cô ta...”

Thứ mà Theia muốn không phải là một hiệp sĩ tưởng tượng mà là một người thật.

Bởi thế, cô ta chỉ thay đổi một chút so với câu chuyện thật thôi.

Nhưng cũng nhờ vậy nên có thể nói bản thảo này là lời tiên đoán cho chuyện sắp tới.

“Thế nên tôi đang nghĩ một chuyện, Clan.”

“Chuyện gì?”

Clan dừng lật trang sách.

“Về cảnh tiếp theo của kịch bản, tôi muốn dừng việc đầu độc nguồn nước.”

“Ngươi muốn ngăn nó!?”

Clan vội vã đóng cuốn sách lại và cao giọng.

“Phải. Chúng ta biết nguồn nước sẽ bị đầu độc. Nên nếu ra tay trước, chúng ta có thể dừng nó lại và sẽ không có ai bị hại, đúng chứ?”

“Ngươi không thể, Bertorion!! Nếu làm thế thì lịch sử sẽ thay đổi!”

Những Koutarou cũng cao giọng lên không kém.

“Nhưng cứ như thế này, sẽ rất nhiều người phải chết!”

Nếu mọi chuyện đúng như kịch bản thì nguồn nước sẽ sớm bị đầu độc theo lệnh của Maxfern, và những người uống nó sẽ lăn ra chết.

Koutarou muốn ngăn vụ tấn công bữa bãi đó.

“Cuối cùng thì họ cũng thành công trong việc chữa trị nó! Nên không cần thiết phải thay đổi lịch sử!”

“Nhưng dù thế vẫn có người sẽ phải chết! Biết được điều đó, như một con cháu hoàng gia Forthorthe, cô có thể bỏ qua sao!?”

Trong vở kịch, Blue Knight đã lấy cắp được thuốc giải từ đối phương và giải độc thành công.

Nhưng dù vậy, những người bị bệnh nặng đã không thể qua khỏi.

Koutarou không thể lờ đi chuyện như thế.

Cho đến nay, đó chỉ vấn đề riêng của Koutarou và Alaia nhưng giờ tính mạng của những người không liên can cũng bị kéo vào.

“Cái...”

Clan sốc khi không thể phản pháo lại được cậu.

Cô tập trung vào việc tái thiết dòng lịch sử nên cô coi việc mất vài mạng sống người dân là điều không tránh khỏi.

Nhưng từ ngữ của Koutarou đã khiến cô nhận ra mình chỉ coi mạng sống người dân như một mảnh ghép, điều này làm cô hoảng sợ.

(Ra thế, điều đó đã biến mình trở thành một công chúa giả tạo...)

Clan nhớ lại Koutarou gọi cô như thế trước đây.

Đó là lần đầu tiên cô gặp Koutarou vào tháng 11.

Khi đó, cô coi đó là lời lăng mạ và sẽ tức giận, nhưng giờ cô cảm thấy rằng cậu đã nói đúng.

Tái thiết lịch sử hay mạng sống người dân, một người con hoàng gia sẽ chọn về sau.

Nhưng Clan không thể làm thế.

Nên cô nhận ra sự thiếu sót của mình như một thành viên hoàng gia.

(Và đó có lẽ là phần khiến Theiamillis tin tưởng đến vậy...)

Lý do khiến Theia quá tập trung vào Koutarou, lý do mà cô trao cho cậu thanh Saguratin.

Cô sẽ không để cậu dùng một thanh kiếm báu như thế chỉ vì một vở kịch.

Phải có nguyên nhân nào đó và Clan tin rằng nó chính là phần tính cách này của Koutarou.

“Một hiệp sĩ kiêu hãnh trước hoàng gia à...”

“Gi cơ?”

“Không có gì... Bertorion, đúng như người đã nói.”

Clan đổi ý.

Dù có khả năng lớn rằng lịch sử sẽ thay đổi, cô sẽ không để người dân của mình chết một cách vớ vẩn.

“Vậy!?”

“Phải, ta biết ta từng nói gì nhưng sau khi bình tĩnh lại, ta cũng muốn ngăn việc bỏ độc cả nguồn nước. Sẽ có rủi ro là lịch sử sẽ đổi dòng nhưng ta không thể bỏ mặc chuyện này được.”

Vấn đề với việc dính độc rồi sẽ được giải quyết.

Dù cách thức giải quyết thay đổi, nhưng cũng đều nhằm giải quyết nó.

Nên dù sự thay đổi nhỏ như thế, họ vẫn còn khả năng quay về thế giới gốc.

Và dù không thể, sự an nguy của người dân sẽ được bảo đảm.

“Nói hay lắm, Clan!”

Koutarou mỉm cười và vỗ lưng cô vài lần.

“Auau, đau đó.”

“A, xin lỗi. Tôi hơi lơ đãng.”

“Thiệt tình, người lúc nào cũng chẳng biết điều... Người sẽ nhận trách nhiệm nếu chúng ta không thể quay trở về thế giới cũ chứ hả?”

Clan ném cái nhìn trách móc tới Koutarou.

“Cứ để đó cho tôi. Nếu cô mất nhà thì tôi sẽ cho cô sống ở phòng 106 luôn.”

Koutarou hiểu ý nghĩa trong việc quyết định của Clan.

Cô đã quyết định sẽ bảo vệ người dân dù có thể mất khả năng trở về nhà.

(Nếu chuyện thành ra như thế, mình sẽ phải chịu trách nhiệm vì đã lôi cô vào chuyện này...)

Nên Koutarou cũng cương quyết theo.

“Vậy Clan, chúng ta sẽ ngăn nó bằng cách nào?”

“Vấn đề nằm ở đó. Có rất nhiều nguồn nước ở đây, và chúng ta không biết khi nào chúng sẽ bỏ độc.”

“Vậy ta có thể dùng cùng phương thức cô dùng khi đi tìm Blue Knight, kiểm tra từng nguồn nước xung quanh?”

“Nó có thể là sông, hồ... có giới hạn trong khu vực mà thiết bị quan sát có thể truyền tải được nên chúng ta cần thu hẹp chúng lại một chút.”

“Do có nhiều người bị dính độc nên ta có thể bó hẹp lại những nguồn nhiều người dùng ấy.”

“Ừ... vậy thì để ta ra lệnh cho các thiết bị quan sát những nguồn nước lớn.”

“Làm ơn, hãy làm đi Clan.”

Clan bắt đầu sử dụng vòng tay.

(Làm ơn à... thực sự thì mình đang làm quái gì đây...)

Clan không khỏi thấy sự kì quái trong hành động của mình.

Cô đã đến hành tinh tù túng chỉ để ngăn đường Theia, và đã chạm mặt một tên người tối cổ mặc bộ giáp của Blue Knight.

Sau khi hết mỗi hạn này sang mỗi hạn khác, cô đã quan sát để tìm cách trừ khử cậu, nhưng trước khi biết được thì họ giờ đang hợp tác để cứu lấy người dân của Forthorthe.

Và thậm chí còn có thể thay đổi lịch sử nữa.

Cô đang làm quái gì vậy chứ? Đó là điều Clan đã thắc mắc nhiều lần cho đến giờ.

Nhưng hiện tại, cô lại thấy kì lạ khi bản thân thỏa mãn với sự hồ nghi ấy.

Phần 4

Khi Clan bắt đầu sử dụng vòng tay, sự yên lặng đã lấp đầy căn phòng.

Để không làm phiền cô, Koutarou ngồi trên giường của mình và nhìn cô.

Cùng lúc, tiếng gõ cửa vang lên.

“Vâng?”

“Là em ạ.”

Đáp lại Koutarou là giọng Alaia từ bên kia cánh cửa.

Koutarou nhanh chóng bật dậy khỏi giường và chạy ra mở cửa.

“Xin lỗi vì đã làm phiền chàng lúc đêm khuya như thế này, Reios-sama.”

“Công chúa Alaia... có chuyện gì sao?”

“Thật ra thì em đến đây có một thỉnh cầu.”

Alaia mỉm cười trả lời.

Hiện giờ, đôi mắt cô tỏ vẻ tinh quái như một đứa trẻ.

Đó là biểu lộ mà cậu từng thấy ở cô trước đây.

“Yêu cầu của nàng là gì?”

“Chàng sẽ hứa thực hiện nó chứ?”

Alaia cười tiếp tục nói.

“Phụ thuộc đó là yêu cầu gì...”

“Fufufu, vậy thì em không có nói đâu.”

Alaia hiện có tâm trạng vui vẻ hơn bình thường.

Koutarou cảm thấy kì lạ nhưng cậu không nghĩ rằng một người cân nhắc như Alaia sẽ đòi hỏi điều gì quá vô lý nên đã đồng ý nghe lời đề nghị của cô.

“Rồi, vậy hãy nói cho ta nghe coi, ta sẽ thực hiện nó.”

“Cảm ơn chàng, Reios-sama.”

Alaia cảm ơn cậu và tiến tới cửa sổ ngoài hành lang.

“Reios-sama, đằng kia.”

“Ồ đó có gì cơ?”

Koutarou đóng cửa và đi tới chỗ Alaia đang bên cửa sổ.

Từ đó, cậu có thể thấy đám đông người nhảy múa thành một vòng tròn ở ngoài quảng trường.

“Đó là...”

“Ở làng này, lễ hội thu hoạch sẽ được tổ chức trong hai ngày, bắt đầu từ hôm nay. Theo tục lệ khi trời về đêm, họ sẽ ra ngoài khiêu vũ như thế.”

“Ra là thế...”

Koutarou nhớ ra rằng lúc mới đến đây, cậu cảm thấy ngôi làng này đầy sức sống đến kì lạ và quanh làng được trang trí lộng lẫy.

Họ đang chuẩn bị cho lễ hội thu hoạch.

“Nên, em cũng muốn ra đó khiêu vũ.”

“Xin lỗi nhưng nàng nói gì cơ?”

“Thì em nói là em muốn đó khiêu vũ.”

Alaia mỉm cười.

Cô dường như đang tận hưởng nhìn Koutarou tỏ ra bối rối.

“Nàng đang nói đùa chẳng, công chúa.”

“Em hông có đùa. Dù là lễ hội thu hoạch của ngôi làng đi nữa thì khiêu vũ vẫn là khiêu vũ.

Em là con gái nên cũng muốn được tham gia.”

Dĩ nhiên là Koutarou chống lại ý kiến đó.

“Ta không thể chấp nhận được, công chúa Alaia.”

“Ồ, nhưng chẳng phải chàng đã hứa thực hiện điều em nói sao.”

Alaia hơi nghiêng đầu và nhìn lên Koutarou.

“Giờ, chàng tính sao?”

Có vẻ cô đang cố tình chọc ghẹo cậu khi nói như thế.

“Tuy nhiên, sẽ thật nguy hiểm nếu người đi một mình.”

“Thế nên em mới hỏi chàng, người mang trên mình tước hiệu hiệp sĩ, chàng có thể hộ tống em đêm nay, Lord Bertorion.”

Alaia thường gọi Koutarou là Reios-sama, nhưng giờ lại cố tình gọi thành Lord Bertorion.

(Mình rơi vào bẫy rồi, ra đây là kế của cô ấy.)

Koutarou bị thuyết phục.

Cô nàng đã định lôi Koutarou theo ngay từ đầu.

Nếu cô hỏi Flair, chắc hẳn sẽ bị phản đối.

(Hừ...)

Koutarou bỏ cuộc.

Đó là bởi chuyện như thế đã viết trong kịch bản.

“Ta chỉ là một hiệp sĩ quê mùa, sao xứng nhận được ân điển như vậy.”

“Ồ, dù em trông thế này thôi, chứ em lớn lên bên những đồng ruộng và những rừng núi phía bắc Mastir. Em đủ tư chất để được gọi là một thôn nữ đấy.”

Koutarou đáp bằng lời trong kịch bản và lời đáp của Alaia cũng y như lời thoại ghi trong đó.

Bởi thế, cậu cảm giác như mình đang đứng trên sân khấu vậy.

“... Chờ một chút đã, công chúa Alaia. Để ta vào nói với Clan một tiếng rồi sẽ ra ngay.”

“Cảm ơn chàng, Reios-sama. Đừng để em phải chờ lâu.”

“Như nàng muốn, thưa công chúa.”

Koutarou để Alaia đang tươi cười phía sau và quay lại phòng.

Và cậu nhanh chóng chạy lại chỗ Clan.

“Ta nghe hết rồi.”

“Thế thì tốt, tôi sẽ đi với công chúa một lúc, sẽ không lâu đâu.”

“Hiểu rồi, hãy cẩn thận.”

“Cô lo lắng về kẻ địch sao? Không sao đâu, làm gì có cuộc tấn công nào trong buổi khiêu vũ trong kịch bản.”

“Không, không phải thế-”

Clan tỏ ra lo lắng

Cô sau đó nhìn Alaia ở bên kia cánh cửa trước khi thì thầm với Koutarou.

“... Tôi đã nghĩ như thế từ khi đến nhà trọ rồi, nhưng đừng có quá gần gũi với Alaia-san và những người khác quá.”

“... Đừng có gần gũi?”

Koutarou đáp lại và tỏ ra thắc mắc.

Koutarou không hiểu Clan sao lại nói như vậy.

“... Ừ. Dù người có đổi chỗ cho Blue Knight thật sự, nhưng nếu quá gần gũi với họ sẽ làm mọi chuyện trở nên phức tạp hơn đó.”

“... Phải, đúng thật, tôi sẽ cẩn trọng.”

(Nhân vật phụ thì không nên quá nổi bật à? Có lẽ đúng nên như vậy...)

Nếu Koutarou trở nên quá quan trọng đối với các cô gái thì khi Blue Knight xuất hiện, anh ta có thể chẳng cần thiết nữa.

Như thế sẽ gây rắc rối lớn.

“... Cô có thể hỗ trợ tôi bằng thiết bị quan sát được chứ, phòng hờ ấy mà?”

“... Được.”

“Vậy tôi đi đây. Mọi chuyện nhờ cô đấy, Clan.”

“Ừ, tạm biệt Bertorion.”

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện, Koutarou khẽ vẫy tay và quay lưng lại với cô.

(Có lẽ nào...)

Khi nhìn theo lưng của cậu, Clan cảm thấy có gì đó nguy hiểm.

Nhưng không nhận ra được điều đó, Koutarou biến mất khỏi cánh cửa.

“Xin lỗi đã bắt nàng đợi lâu, công chúa Alaia.”

“Nếu chàng mà bắt ta đợi thêm tí nữa là ta đã tự đi một mình rồi đó.”

“Đùa thế không có vui đâu.”

“Fufu, đùa thôi, Reios-sama. Vậy chúng ta đi chứ?”

“... Có lẽ nào giờ mà mạng Blue Knight thực sự về đây mới gây ảnh hưởng lớn đến dòng chảy lịch sử...”

Dựa vào truyền thuyết, khi khiêu vũ ở lễ hội thu hoạch thì Alaia đã yêu Thanh kị sĩ mất rồi.

Nên do Koutarou đã ngăn đường hai người họ, cậu đã cướp đi khoảng thời gian vun vén giữa cả hai mất rồi.

Phần 5

Ngôi làng này không lớn đến mức để gọi là một trấn, nhưng trong lễ hội thu hoạch số lượng người ăn mừng còn hơn cả một thị trấn lớn.

Người từ những ngôi làng nhỏ xung quanh cũng tụ về đây ăn hội cùng.

Do nhà trọ mà đám Koutarou ở nằm trên trục đường chính, Koutarou và Alaia đã hòa vào đám đông ngay khi đi ra khỏi cửa.

“R-Reios-sama, kyaa!”

“Đưa tay nàng đây!”

“Đ-ây.”

Để không bị đám đông chia tách, cả hai nắm tay nhau.

Với những ngón tay được đan vào nhau, nhìn họ như một đôi tình nhân vậy.

“Ngạc nhiên quá, Reios-sama.”

Được nuôi nấng như một cô công chúa, đây là lần đầu tiên Alaia đứng trong đám đông như vậy.

“Hahaha, đúng thế, thưa điện hạ.”

Nhưng đối với Koutarou thì không, cậu chỉ là một người thường.

Trong khi kéo Alaia vẫn còn ngạc nhiên về phía mình, cậu nhớ tới pháo hoa ở thành phố Kitsushouharukaze.

Đường phố cũng tấp nập như thế này.

“Không hay đâu, Reios-sama.”

“Hư?”

Alaia đã khóa môi Koutarou lại.

Có đôi chút giận dữ, cô phồng má.

Cô sau đó nói ghé vào tai cậu.

“Ồ đây, chàng phải gọi em là Cigna, không phải điện hạ.”

“A... ta xin lỗi.”

“Gùr, nếu chàng mà không cẩn thận thì em sẽ gặp rắc rối đó.”

Gọi cô là Alaia hay điện hạ sẽ gây ra sự chú ý.

Cô vẫn nhận thức được rằng mình đang bị truy đuổi nên trước khi bước ra ngoài, cô đã quyết định dùng tên giả.

Đó là Cigna.

Tên đầy đủ của Alaia là Alaia Kua Mastir Cignaria Tio Forthorthe.

Cô đã chọn tên Cigna lấy từ Cignaria Tio có nghĩa là tuyết trắng như bạc.

Cái tên sẽ trở nên bình thường hơn nhưng sẽ không còn thu hút sự chú ý nữa.

“Ta từ giờ sẽ cẩn thận hơn, Cigna-sama.”

“Chàng không thể bỏ kính ngữ được sao? Chàng đang làm mất đi không khí lễ hội đó.”

“Thế thì nàng cũng bỏ kính ngữ khi gọi ta có được không?”

“Chuyện đó... Reios-sama là Reios-sama.”

“Ta không hiểu ý nàng là gì, thưa Cigna-sama.”

“Chàng hiểu mà lại còn bắt nạt em, Reios-sama...”

May mắn, không ai nhận ra Alaia là ai cả.

Không như thời hiện đại, không có ảnh của cô lưu hành trong vương quốc, và hiện đây đang là lễ hội thu hoạch, rất nhiều người đang mặc trên người những bộ đồ tao nhã.

Bởi thế mà, bộ đầm quyền quý của Alaia và mái tóc bạc xinh đẹp của cô không bị nổi bật lên.

Gần như tất cả đều không ngờ rằng một công chúa lại đang xuất hiện ở nơi như thế này.

“Mà, đúng là lễ hội nên sống động ra phết.”

Koutarou kéo tay Alaia trong khi nhìn xung quanh.

Để tham gia vào buổi khiêu vũ, hai người đang hướng đến quảng trường nhưng do có đông người ngáng đường nên khó cho họ tiến về phía trước.

(Nó ý như lúc trình diễn pháo hoa vậy...)

Nhiều người chen lấn xô đẩy và vui vẻ cười đùa với nhau.

Có rất nhiều hàng người và những đứa bé được cho thức khuya đang tỏ ra hào hứng.

Lễ hội vẫn là lễ hội dù ở bất cứ đâu hay thời kì nào.

Nó là một cảnh thân thuộc đối với Koutarou.

“Đúng thế...”

Alaia nhìn đám người sống động đang tràn khắp con phố và nở nụ cười dịu dàng.

“Em yên tâm hơn rồi.”

“Ờ?”

“Em đã lo rằng sau vụ lộng quyền của Maxfern sẽ gây xáo trộn cuộc sống người dân nhưng có vẻ mọi chuyện đều ổn thỏa...”

Alaia nhìn về phía Koutarou với đôi mắt khuấy khòa như cô đã nói.

(Ra đây là nàng công chúa huyền thoại sao...)

Koutarou hoàn toàn kinh ngạc trước Alaia khi cô nàng mỉm cười.

Nếu cậu rơi vào hoàn cảnh của cô, chắc chắn cậu sẽ bị ám ảnh bởi việc báo thù cho bố mẹ chứ chẳng có thời gian lo mấy chuyện bao đồng.

(Vậy cô ấy muốn ra khiêu vũ để kiểm chứng chuyện này sao...)

Và dù ngoài miệng nói rằng muốn được khiêu vũ nhưng cô thực chất muốn xem xét biểu lộ của dân làng.

Còn kia chỉ là là cách cô cân nhắc để không khiến người hầu của mình phải lo lắng.

Khả năng xuy xét của cô khiến trái tim của Koutarou lay động.

“Giờ thì đi nào, Cigna-sama.”

“Ồ?”

Nhưng Koutarou cũng đồng thời tội nghiệp thay cho cô.

Mặc dù chỉ chạc tuổi của cậu nhưng Alaia đã gánh trên mình trách nhiệm nặng nề như thế.

Cô có một cuộc sống hoàn toàn khác với những cô nữ sinh trường Harukaze.

(Chỉ ít thì giờ cô ấy nên được tận hưởng một chút...)

Nghĩ như thế, Koutarou vô thức hơi mạnh tay ghì chặt bàn tay của Alaia.

Sau khi đã vào được quảng trường, hai người đối diện với nhau ở một góc.

Do cô vẫn còn đang vội nên họ không thể nhảy ở nơi đang đứng được.

“Hãy cố gắng cùng nhau nhé.”

“Vâng, ta hãy còn thiếu kinh nghiệm trong việc khiêu vũ nên xin hãy bỏ quá cho ta.”

Ngọn lửa trại bao quanh quảng trường rọi sáng cả hai bằng một màu cam.

Sau khi chào hỏi nhau, khúc nhạc dừng lại giữa các giai điệu cất lên một lần nữa.

“Tay của người.”

“Vâng.”

Nắm lấy tay nhau, cả hai đưa cơ thể lại gần nhau.

Và theo nhịp khúc nhạc, họ bắt đầu cất bước.

Bản nhạc êm dịu và chậm rãi nên thậm chí người thiếu kinh nghiệm như Koutarou vẫn theo kịp.

“Chàng khiêu vũ khá là tốt đấy chứ, Reios-sama.”

“Đừng đùa thế chứ, ta chỉ đang cố bắt kịp điệu nhạc mà thôi.”

Khi thời gian càng trôi đi, điệu nhạc càng chậm dần.

Nếu nhịp điệu mà nhanh như lúc nãy thì chắc Koutarou đã gặp khó khăn hơn rồi.

“Dù thế, có một nam nhân không quá giỏi khiêu vũ sẽ khiến bầu không khí tuyệt hơn đấy.”

“Nghe thế, ta cảm thấy an tâm hơn chút rồi.”

“Fufu.”

Trong khi, bước chân của Alaia rất chi là điệu đà, nó nhẹ nhàng cất bước như một chú bướm và thanh nhã như chiếc tơ lụa, nhưng đồng thời lại mạnh mẽ hơn cả cánh chim lướt trên bầu trời cao.

Trong lễ hội thu hoạch nơi mọi người chỉ đưa đẩy người theo nhạc thì như thể chỉ mình cô là đang tham gia một bữa tiệc khiêu vũ của hoàng gia.

“Dù thế, vì sự yếu kém của ta làm nàng bị kiềm chân thì thật không dễ chịu chút nào.”

Koutarou chỉ có thể theo được điệu nhảy là nhờ Alaia dẫn nhịp.

Mặc dù đã học khiêu vũ từ Theia nhưng khoảng cách giữa cả hai quá là xa.

“Kĩ năng khiêu vũ của một công chúa cũng giống như kĩ năng chiến đấu của một hiệp sĩ vậy.

Chúng là những kĩ năng chuyên sâu nên chàng đừng có quá dễ tâm”

Vẫn mỉm cười, Alaia thì thầm bên tai Koutarou.

Từ khoảng cách đó, họ không cần lo có người nghe thấy nên Alaia có thể nói ra từ ‘công chúa’.

Alaia giỏi khiêu vũ bởi cô được dạy về nó để có thể đáp ứng kì vọng trong những buổi tiệc chính trị lẫn ngoại giao.

Nó cũng có thể gọi là một trong những kĩ năng mà cô dùng để đối phó với những ngoại quốc.

Điều đó cũng tương tự với khả năng chiến đấu của một hiệp sĩ.

Rokujouma_V7.5_193.jpg

“Thật ra thì điện hạ à, chỉ nói riêng giữa chúng ta thôi, ta không thực sự thích đánh nhau cho lắm”

“Fufu, em cũng cho là vậy. Nhưng cũng bí mật nha, em không có thích khiêu vũ với người lạ mặt đâu.”

“Ta sẽ giữ bí mật đó bên mình.”

“Em cũng vậy... Nhưng Reios-sama, em không chắc phải nghĩ thế nào khi một cận vệ đi thổ lộ với người mình bảo vệ rằng anh ta không thích chiến đấu.”

“Công chúa Alaia đúng là người thích trêu chọc người khác.”

“Ồ?... Nếu chúng ta mà đang ở hoàng cung thì chàng đã bị tổng giam vì tội xúc phạm hoàng tộc đấy. Fufufu.”

“Haha.”

Koutarou và Alaia tiếp tục khiêu vũ.

Hai người họ mỉm cười với nhau trong khi quên đi những lo lắng thường trực trong khoảnh khắc ấy.

Bây giờ đây, hai người nhìn như một cặp trai gái bình thường.

Bởi họ đều biết rằng hiện tại đây là cơ hội duy nhất để họ có thể thanh thoi như vậy.

Đêm nhanh chóng đã về khuya và trong khi ban nhạc tạm thời dừng lại để chuyển sang điệu nhạc cuối-

“Reios-sama...”

Sau khi dừng đi chuyển theo điệu nhạc, Alaia vẫn đang còn nắm lấy tay Koutarou, bối rối nhìn lên.

Nhận cái nắm chặt tay khác thường, Koutarou cảm thấy sự lo lắng to lớn mà cô phải gánh chịu.

“Có chuyện gì chẳng, thưa công chúa Alaia?”

Koutarou tỏ ra nghiêm túc và thì thầm vào tai cô.

Bình tâm trước giọng nói của cậu, biểu lộ của Alaia hơi giãn ra.

“Reios-sama, ta... có điều khó nói.”

Cô đang thổ lộ ra điều mà cô đã giấu kín.

“Đó là chuyện gì? Nếu nàng nói ra, ta có thể trợ giúp một tay.”

“Cảm ơn chàng, Reios-sama.”

Alaia mỉm cười cảm ơn Koutarou, trước khi nhanh chóng tỏ ra nghiêm trọng.

“Nếu chúng ta tiếp tục cuộc hành trình... và an toàn đến được địa phận nhà Pardomshiha... Em có thực sự nên đẩy binh? Điều đó làm em ngần ngại.”

“Nàng do dự... Tại sao chứ?”

Đáp lại câu hỏi của Koutarou, Alaia hướng ánh nhìn ra xung quanh.

“Reios-sama, hãy nhìn xung quanh xem. Dù cho hoàng đế băng hà, cuộc sống người dân vẫn không đổi. Những dân làng đây vẫn có thể nở nụ cười. Nhưng nếu em khởi nghĩa để hạ bệ Maxfern, những nụ cười ấy sẽ chẳng còn nữa.”

Alaia lo lắng hỗn loạn sẽ lan khắp đất nước nếu nội chiến xảy ra.

Nếu Alaia đẩy quân khởi nghĩa chống lại lực lượng quân đội Forthorthe cũ hiện đang nằm dưới quyền của Maxfern thì đất nước sẽ rơi vào nội chiến và tác động đến cuộc sống của bách tính.

Alaia do dự bởi cô không chắc liệu có đúng khi hi sinh cuộc sống thường ngày của người dân chỉ để đánh bại Maxfern.

Hơn thế, đây không phải chuyện mà cô có thể tham khảo những người khác.

Rõ ràng nếu cô hỏi Flair, một người trung thành với hoàng gia, câu trả lời mà cô nhận được sẽ là phải hạ bệ Maxfern bằng mọi giá.

Nếu hỏi người bạn thân Fauna của cô, bề tôi thờ phục nữ thần rạng đông thì lời đáp chắc hẳn là theo tiếng gọi của lẽ phải.

Nên đây là một vấn đề mà cô phải tự thân vật lộn suốt bấy lâu trước khi Koutarou xuất hiện.

“Nhưng thưa điện hạ, Maxfern là một tên tội đồ.”

Dù Koutarou không nói ra nhưng Maxfern đã từng giết bố mẹ của cả Alaia lẫn Charl, hoàng đế và hoàng hậu của đế quốc.

Koutarou muốn được biết là cô có thể thực sự bỏ đi chuyện đó chẳng.

“Em biết. Nhưng nếu họ có thể thiết lập nên một chính phủ tốt đẹp hơn thì em cũng không để bụng đâu. Quan trọng không phải lòng kiêu hãnh của em mà là cuộc sống của bách tính. Chẳng phải sao, Lord Reios Fatra Bertorion?”

Alaia mỉm cười và nghiêng đầu.

Không có vẻ như cô hoàn toàn chấp nhận ý kiến đó của chính mình.

“Điện hạ...”

(Người con gái này cố gắng đặt lợi ích của người dân trên cả mối căm hận giết bố mẹ cũng như bỏ qua lẽ phải sao...)

Nghe lời quyết tâm của Alaia, Koutarou cảm thấy mình thật thấp kém.

Alaia căm thù Maxfern vì đã mưu sát bố mẹ cô.

Cô hơn ai hết muốn Maxfern phải trả giá vì cách thức đoạt quyền lẫn thể rề rạt của hắn.

Nhưng trên tất cả, cô lại cố gắng để người dân có được cuộc sống an nhàn.

Trong mắt Koutarou, Alaia thật tuyệt đẹp và cao quý tới mức khiến cậu ngần ngại trước hào quang ấy.

“... Dù có mạo phạm nhưng ta sẽ nói.”

Koutarou phải nói với Alaia rằng cô phải hạ bệ Maxfern.

Nếu không thì lịch sử sẽ thay đổi và cậu chắc chắn sẽ không còn đường quay về thế giới cũ.

Đây là chuyện nằm ở mức độ hoàn toàn khác so với việc ngăn chặn đầu độc nguồn nước.

“Nó đúng như người nói, điện hạ.

Không có gì quan trọng hơn việc bảo vệ cuộc sống của người dân.”

Mặc dù biết thế, Koutarou đã đồng tình với Alaia.

Tình yêu của Alaia dành cho người dân đã khiến Koutarou không thể nói gì hơn.

“Reios-sama...”

Nước mắt của Alaia bắt đầu ứa ra.

Alaia tin tưởng vào suy nghĩ của cô.

Nhưng dù vậy, cô muốn một ai đó ủng hộ cô.

Cô muốn có một người nói rằng hành động đó của cô không phải là lòng tự mãn hay là do sợ chiến đấu.

Nên khi Koutarou đồng tình với cô, trái tim của Alaia rung động.

Niềm vui sướng lấp đầy tâm can khi có một người đã xuất hiện trao cho cô điều mà cô mong mỏi.

“Chắc chắn rồi... Nếu chàng mà nói như thế ở hoàng cung thì chàng sẽ bị tổng giam đó...”

Alaia dụi nước mắt nhưng chúng không chịu dừng dù cô có lau bao lần đi chăng nữa.

Những giọt nước mắt ấy tắm trong ánh lửa mà tỏa sắc cam.

“Điện hạ, trong thường thức của người hiệp sĩ, dù thanh kiếm có bị gãy chẳng nữa thì miễn là lưỡi thề hãy còn đó thì thanh kiếm của người hiệp sĩ vẫn còn nguyên vẹn. Và nếu họ có thể hoàn thành được lưỡi thề mặc cho thanh kiếm của họ vỡ nát thì đó là vinh dự lớn lao hơn tất cả.”

Thường thức của người hiệp sĩ.

Thanh kiếm là linh hồn của hiệp sĩ.

Tuy nhiên, việc gìn giữ lời nguyện thề mà nó gánh vác còn quan trọng hơn nhiều so với bản thân thanh kiếm.

(Có đúng không, Theia?)

Người đã nói cho Koutarou điều đó là cô gái với mái tóc hoàng kim.

Theo những điều răn dạy đó, Koutarou không còn có câu trả lời nào khác.

“Lời thề của bố em, mẹ em lẫn bản thân em là được bảo vệ cuộc sống của người dân.”

“Thế nên dù họ có mất cả tính mạng-”

“Thì miễn sao người dân ấm no hạnh phúc, hai người ấy vẫn mãi bên cạnh em. Và em tự hào rằng họ đã sống trọn lời thề của mình...”

“Phải, đúng như nàng đã nói.”

Koutarou gật đầu với Alaia, cậu không còn ngần ngại nữa.

(Cô gái này thực sự là Ngân sắc công chúa... Nhưng, đó chính là lý do...!)

Nên Koutarou đã hạ quyết tâm.

Rằng dù cho có lạm quyền như một kẻ thay thế cho Thanh kị sĩ, cậu sẽ bảo vệ Alaia bằng mọi giá.

Đó có lẽ là khoảnh khắc Koutarou đã nguyện trung thành với Alaia theo ý chí riêng của chính cậu.

“Nhưng điện hạ, hãy cứ an tâm. Dù nàng có quyết định như thế nào, ta chắc chắn sẽ ở bên bảo vệ nàng.”

“... Dù em có thể mất đi địa vị công chúa và trở thành một cô gái không chút quyền lực trong tay?”

Alaia chùi nước mắt lần nữa và mỉm cười.

Cô đang cố nói rằng cô sẽ không màng nếu cậu có bỏ rơi cô.

“Thậm chí dù nàng có đi theo lời nguyện thề mà sống như một cô gái bình thường, vĩnh viễn nàng mãi là lãnh chúa đánh kính của ta.”

Dù thế, câu trả lời của Koutarou là không đổi.

Cô gái người đã dạy Koutarou phong thái của một hiệp sĩ sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho Koutarou nếu cậu bỏ rơi Alaia.

“... Cảm ơn Reios-sama... Em sẽ lấy làm tự hào với những ngôn từ ấy suốt phần đời còn lại...”

Khi Alaia nói như thế, cô đưa mặt dựa vào vai Koutarou và đôi vai bắt đầu run rẩy.

Koutarou cho rằng cô đang khóc nhưng ban nhạc bắt đầu cất tiếng nhạc lần nữa, nên cậu không thể nghe tiếng khóc của cô.

Koutarou và Alaia đứng yên một chỗ như thế trong khi Alaia vẫn dựa vào vai cậu.

Koutarou nắm lấy bàn tay cô và nhìn lên bầu trời đầy sao.

(Xin lỗi nhé, mọi người... có vẻ như mình không thể quay về được nữa rồi...)

Koutarou sau đó xin lỗi thầm tới những người đang đợi chờ cậu.

Thời gian trôi đi và sau khi bài nhạc cuối trôi qua được nửa, Alaia, người vẫn đang dúi mặt trên vai Koutarou, ngước lên.

“... Reios-sama đúng là khác người...”

Và khi nói như thế, đôi mắt cô đong đầy biết bao cảm xúc hơn bao giờ hết.

Chúng là những xúc cảm của sự tin tưởng và yêu thương.

Đó là lúc Alaia nhận ra rằng cô đã yêu Koutarou mất rồi.

“Ta hiểu là kém về khoản khiêu vũ mà.”

“Fufu, không, ý em không phải như thế, Reios-sama.”

Alaia mỉm cười, một nụ cười không có chút phòng bị mà cô chỉ nở trước mặt bố mẹ của cô và Charl mà thôi.

Nhìn thấy nụ cười ấy, Koutarou cảm tưởng như trái tim của cậu như bị xuyên thủng.

“Chàng chắc chắn là một hiệp sĩ của Forthorthe nhưng có thứ gì đó, ở sâu trong tâm can chàng lại khác hẳn.

Không mất đi sự dịu dàng của bản thân, nhưng vẫn là một hiệp sĩ mạnh mẽ và cao quý.”

“Chuyện đó...”

Có thể đó là do Koutarou sinh ra trong một đất nước không có chiến tranh nên cậu mới mang trong người trái tim hiền dịu mà Alaia mong ước.

Trong thế giới khắp nơi là chiến tranh, trái tim ngây thơ ấy là sự khờ khạo và người ngây thơ kia sẽ không thể tồn tại được trên chiến trường.

Nhưng Koutarou đã được nhận rất nhiều sức mạnh.

Bộ giáp từ Theia và găng tay từ Kiria, những trang bị giúp cho Koutarou sống sót.

Nên dù trái tim cậu có ngây thơ, Koutarou vẫn hiên ngang trước mặt Alaia.

Trải qua một loạt sự ngẫu nhiên tình cờ, chàng trai tên Satomi Koutarou đã có thể tương phùng với Alaia mà không một chút đổi thay.

“Em ghen tị với người mà chàng thực sự phục vụ đấy. Em tự hỏi không biết người đã phong chàng làm hiệp sĩ là người như thế nào...”

“Đầu tiên thì... cô ấy đã từng cố giết ta.”

“Ồi... chuyện này thì hơi khó cho em quá... fufufu.”

Dù cả hai người bắt đầu cất bước thì giai điệu cuối đã đi qua được hơn nửa bài nên chẳng còn mấy thời gian.

Nhưng bước nhảy của hai con người với trái tim đang đồng điệu ấy lại rất tuyệt vời đến mức những người xem chỉ biết vô thức nuốt nước bọt vì sững sờ.

Chương 5: Khởi nguyên của Huyền thoại

Phần 1

Lễ hội thu hoạch của ngôi làng kéo dài 3 ngày.

Hôm nay là ngày thứ hai nên mọi người dậy từ sớm để chuẩn bị.

“Zzz, zzz, zzzzz.”

Tuy nhiên, Koutarou là ngoại lệ.

Do tính khó dậy nên mặc cho bên ngoài bận rộn, cậu vẫn ngủ ngon lành.

“... Dậy đi, Bertorion!! Nhanh thức dậy coi!!”

“Ủ!?! Cô làm gì thế hả, Theia!!”

Tuy nhiên, ăn một cú trời giáng ngay ở cằm, thì đến cả Koutarou cũng phải bật dậy mà phản nản nhắm vào thủ phạm thông thường.

“Ta không phải là Theiamillis-san!! Là Clariossal!! Nhanh lên và mở mắt ra coi!!”

“Hử? H-ừm...?”

Nhưng người trước mặt cậu lúc này không phải Theia mà là một cô gái khác, một cô gái đeo kính.

“Nhanh lên coi, trường hợp khẩn cấp đây!!”

“Khẩn cấp...?”

Do vẫn còn ngái ngủ, nhưng thấy sự nghiêm trọng và giọng tuyệt vọng của Clan khiến Koutarou bừng tỉnh.

“Clan...?”

“Đúng rồi, Bertorion!! Có chuyện tệ hại đã xảy ra!!”

“... Chuyện tệ hại!?”

Koutarou nhớ lại hoàn cảnh mà cậu đang vướng phải và ý nghĩa từ khẩn cấp cuối cùng cũng thấm vào đầu cậu.

“Nó là gì, Clan, chuyện gì đã xảy ra!?”

Thấy Koutarou đã tỉnh, Clan tỏ vẻ nhẹ nhõm đôi chút và nói tiếp.

“Tệ lắm! Mọi người ngất xỉu ở khắp nơi!”

“Gì cơ!?”

“Tất cả bọn họ đều sốt cao và tỏ ra đau đớn!”

“Vậy có nghĩa là...!?”

“Phải! Là tên bộ trưởng Maxfern đã đầu độc nguồn nước!”

Nghe xong báo cáo của Clan, mọi con ngái ngủ biến mất hẳn.

Những người đầu tiên có triệu chứng là người già và trẻ nhỏ.

Bởi sức đề kháng yếu nên sức khỏe của họ trở nên tệ trong đêm và trở nên sốt cao.

Dù những bác sĩ lẫn tư tế làng đã chăm sóc cho họ, số lượng bệnh nhân tiếp tục tăng.

Và khi mặt trời lên thì cả người trưởng thành cũng bắt đầu xuất hiện triệu chứng.

Theo thời gian thì số lượng nạn nhân cũng tăng thep, và thậm chí những bác sĩ và tư tế cũng ngã bệnh.

Đến khi Koutarou tỉnh thì phần lớn dân làng đã đổ bệnh.

Chất độc gây bệnh cho làng không có phương pháp chữa.

Không thuốc giải, thuốc trị lẫn linh lực do các tư tế dùng để chạy chữa cũng đều không mang lại hiệu quả.

Không ai có dấu hiệu phục hồi và vẫn tỏ ra đau đớn.

Alaia và những người khác cũng bắt đầu có triệu chứng tương tự.

Người đầu tiên đổ bệnh là cô bé Charl.

Khi bình minh lên, cô sốt cao và tỏ ra đau đớn, sau đó là Alaia và Fauna.

Thậm chí đến cả Flair cũng vừa mới phải nằm giường.

Nhưng may mắn là cả Clan và Koutarou đều vẫn khỏe mạnh.

Koutarou không tỏ ra chút triệu chứng nào còn Clan có chút sốt nhẹ.

Nên hiện giờ, cả hai người phải chăm sóc Alaia và những người khác.

Với một cây gậy trên tay, Koutarou tiến tới một trong những chiếc giường.

“Caris, tôi muốn nhờ cô một việc.”

“... Ế?”

Người nằm trên đó là ma pháp sư Caris.

Khi cô bắt đầu có triệu chứng dính độc, họ đã tháo dây trói và để cô nằm lên giường.

Chiếc gậy mà Koutarou đang cầm là chiếc gậy đã bị tước đi của sau khi bị bắt.

Nó có tác dụng cường hóa ma thuật mà cô sử dụng.

“Ta sẽ phóng thích và trả gậy lại cho cô. Đổi lại, cô có thể thử khử độc cho mọi người được không?”

Thường thì việc thả tự do cho một gián điệp như Caris là điều không tưởng nhưng giờ không phải lúc.

Ngôi làng giờ đang la liệt người bệnh và đang chết dần đi.

“... Anh... muốn tôi chữa cho mọi người ư...?”

“Ừ, cô cũng đâu có thiệt, cô cũng cần chữa cho bản thân nữa mà.”

Khuôn mặt Caris ngày càng đỏ, rõ ràng là cô đang phát rét vì sốt.

Koutarou nhìn Caris như thể đang van nài cô.

“... Tôi hiểu rồi, tôi sẽ thử...”

Caris cảm thấy sự chân thật của Koutarou nên đã đồng ý.

“Thật chứ?”

“Ừ...”

(Nó có vẻ cũng không phải lời nói dối...)

Cô gạt đầu và vực người dậy.

Koutarou nhanh chóng lại bên cô và đỡ cô.

“Vậy hãy làm ngay đi, đầu tiên là trị cho cô trước.”

“Hiểu rồi.”

Trong khi Koutarou đỡ cơ thể của Caris, cậu trả lại cho cô chiếc gậy.

Cô đưa hai tay ra nhận nó và nhắm mắt tập trung lại.

“... Thanh kị sĩ, xin hãy đỡ tôi một lúc...”

“Cứ để tôi lo.”

Cô đặt chiếc gậy lên trán và bắt đầu câu niệm của mình.

“Hãy tự về đây những tinh linh của sự sống. Bồi đắp cơ thể ta bằng sức mạnh dồi dào tựa những con sông chảy xuyên mặt đất, lấp đầy sinh mệnh yếu ớt và xua tan đi tai ương”

Caris đang sử dụng ngôn từ thường dùng cho các buổi lễ ở Forthorthe trong thời đại này.

Nhưng ngữ pháp phức tạp và biểu lộ tập trung ma lực trong cô và quanh chiếc gậy.

Nguồn ma lực tập trung làm cây gậy tỏa ra một màu xanh dương mà Koutarou có thể thấy được.

(Ra đây là ma thuật à...!)

Đây không phải lần đầu Koutarou thấy Caris dùng ma thuật nhưng lại là lần đầu thấy cô dùng gậy để niệm phép.

Nên Koutarou vô thức nín thở khi chứng kiến quang cảnh bí ẩn trước mắt mình.

“Trả sinh mệnh cho sự sống, chết chóc cho cái chết. Phân định hai bên bờ và tái thiết định mệnh của ta!”

Sau khi kết thúc câu niệm, ánh sáng xanh dương từ cây gậy bao khắp người Caris.

Câu phép đã được niệm chính xác và ma pháp đã được kích hoạt.

“Phù...”

Caris thở dài cùng với lúc thứ ánh sáng xanh bao lấy cô biến mất.

Sau khi xác nhận rằng ma pháp đã được hoàn tất, Koutarou, hơi tỏ ra phần khích xác nhận tình hình.

“Thế chuyện sao rồi, Caris!”

Tuy nhiên, trái với mong đợi của Koutarou, Caris tỏ ra ăn năn và lắc đầu.

“... Đáng tiếc là không được. Tôi đã dùng ma pháp chữa thương cao cấp nhất mà mình biết nhưng thể trạng tôi không thấy khá hơn. Có vẻ nó không phải là độc hay dịch bệnh thông thường.”

“Ra là thế...”

Koutarou trùng vai trong khi Caris thả lỏng cơ thể.

Chiếc gậy rời khỏi tay cô và rơi xuống sàn.

Sau khi đặt cô nằm xuống giường, Koutarou để một chiếc khăn ướt lên trán cô.

“Cô đã cố gắng rồi, Caris. Cảm ơn nhiều, giờ hãy nghỉ đi.”

“Ừm...”

Caris nhanh chóng nhắm mắt.

“Và nếu cô có thể di chuyển được thì cứ thoải mái mà rời đi. Tôi sẽ nói với những người khác biết.”

“Anh đúng là người tốt...”

“Đổi lại, cô không được làm hại ai đâu đó, được chứ?”

“Tôi biết rồi... Anh đúng là một tên lạ đời...”

Sau đó cô không thể nói thêm được gì, cô có lẽ đã ngủ hoặc quá đau đớn đến mức không thể nói nên lời.

Koutarou không thể phân biệt được nó là cái nào, song cậu cũng không định nói thêm với cô.

Cậu rời khỏi giường và đi xem các cô gái khác.

“... Blue Knight sẽ cướp thuốc giải từ những kẻ địch và dùng nó để chữa cho họ nhưng... cứ thế này, không, trước đó, mọi người sẽ chết mất...”

Alaia, Charl, Fauna, Lidith, Flair.

Tính thêm cả Caris, có tới 6 cô gái đang nằm giường trong căn phòng.

Và tất cả họ đều đang rên rỉ vì cơn sốt rét.

“Thanh kị sĩ...”

Khi Koutarou lại gần, Charl với tay ra.

Cậu nhanh chóng nắm lấy tay cô và phát hoảng trước thân nhiệt của cô bé.

“Công chúa Charl, đừng có gắng gượng quá.”

“Fufufu, ta ổn mà, thế này chẳng nhằm nhò gì đâu...”

Mặc dù thế, Charl vẫn can đảm cười, Cô không muốn làm Koutarou lo lắng.

Dù biết là thế nhưng cậu gần như vô thức để lọt nước mắt.

“Ta sẽ sớm khỏe thôi, nên đến khi đó, hãy chơi cùng ta nhé...”

“Dĩ nhiên rồi, thưa điện hạ.”

“Fufufu...”

Để lại một nụ cười yếu ớt, Charl ngất đi.

(Là tên ngốc nào đã đi hạ độc bữa bãi đến thế này chứ!!)

Thấy Charl yếu ớt là đi, cơn giận sôi sục của Koutarou nhắm về Maxfern, kẻ mà cậu chưa từng gặp mặt.

Và cậu giận bản thân không thể làm được gì.

“Chết tiệt.”

Koutarou đấm lên bàn.

Không có thứ gì khác ở gần để cậu trút được cơn giận.

“Ta biết là khó chịu, Bertorion, nhưng hãy bình tĩnh chút đi.”

“Clan!?”

Koutarou không để ý rằng Clan đã đi vào phòng cho đến khi cô cất tiếng.

“Làm sao tôi có thể bình tĩnh được! Mọi người đều đang đau đớn!”

“Ta hiểu nhưng mọi người cần yên tĩnh để nghỉ ngơi.”

“X-in lỗi.”

Cố bình tĩnh lại, Koutarou hít thở sâu vài lần.

Thấy thế, Clan tỏ ra hài lòng và bắt đầu nói nguyên do mà cô vào đây.

“Bertorion, ta đã biết chất độc đó là gì rồi.”

“Thật sao!?”

Koutarou tròn mắt ngạc nhiên và cậu theo bản năng lao về phía cô.

Cậu đang hi vọng rằng họ sẽ có thể tìm ra biện pháp điều trị nào đó.

“Ừ, nhưng chính xác thì đó không phải là độc.”

“Không phải độc...? Nghĩa là sao?”

“Nó là một virus truyền nhiễm có kì ử bệnh cực ngắn. Rõ ràng là những người thời đại này khó có thể phân biệt được nó.”

Clan để Koutarou chăm sóc Alaia và những người khác trong khi cô ở một căn phòng khác phân tích chất độc.

Không quá khó để xác định nguyên nhân nguồn bệnh.

Thiết bị phân tích mà Clan triệu hồi từ Cradle dễ dàng xác định ra bản chất của chất độc, dù thậm chí ngay cả Clan cũng phải ngạc nhiên khi biết rằng nó thật ra là một protein chứa RNA.

“VẬY ý cô là đây là một dịch bệnh!?”

“Phải. Có một lượng lớn virus ở trong nguồn nước. Do thời gian ủ bệnh ngắn nên người dân thời đại này cho đó là độc.”

Tốc độ nhân bản của virus rất cao nên chỉ sau vài giờ đi vào cơ thể người sẽ gây nên các triệu chứng.

Do gần như không có dịch bệnh nào có tốc độ lây lan nhanh đến thế trong thời đại này nên họ đã cho rằng nguyên do là dính độc.

Thời kì này cũng chưa biết tới sự tồn tại của virus và dĩ nhiên cách điều trị nó cũng không có.

Dù có dùng ma thuật phục hồi cũng không có tác dụng bởi họ không biết thứ họ cần phải loại bỏ ra khỏi cơ thể là gì.

Nên họ chỉ có thể cho rằng đó là loại độc không xác định dẫn tới giới hạn cách thức điều trị.

“Thế cô có thể trị được nó không!?”

Với Koutarou, cách điều trị quan trọng hơn nhiều với nguồn bệnh và ảnh hưởng của nó.

Nên cậu bỏ qua một vài câu hỏi mà hỏi ngay coi Clan xem cô có phương pháp điều trị không.

“Chuyện này hơi khó. Nguyên liệu có sẵn không có đủ để tổng hợp thuốc kháng virus. Mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nếu ta ở 1000 năm sau...”

Do Clan đã xác định được cấu trúc virus nên cô có thể tổng hợp nguyên liệu để ức chế các ảnh hưởng của nó.

Clan có đủ công nghệ nhưng lại không có trong tay đủ phương thuốc để tổng hợp nó trong thời điểm này.

Cô có thể kiếm những nguyên liệu thô nhưng như vậy sẽ tốn rất nhiều thời gian.

“Thực tế mà nói thì ta chỉ có hai lựa chọn.”

Clan chìa hai ngón tay ra trước mặt Koutarou.

“Là gì!?”

“Thứ nhất là trộm phương pháp trị bệnh từ kẻ địch như kịch bản đã viết. Đây là cách nhanh nhất.”

“Cách còn lại?”

“Nó là lựa chọn đầy rủi ro và không thực tế nhưng-”

Và trong khi Clan định giải thích lựa chọn thứ hai cho Koutarou thì họ nghe thấy tiếng kêu.

“Quân đội!! Quân đội đã tới!!”

Bên ngoài ngôi làng có vài tá quân lính dẫn đầu bởi một hiệp sĩ.

Quân đội Forthorthe đã tới.

Lực lượng thuộc một kị sĩ đoàn nổi danh trung thành với Maxfern, nhà Meicemhein.

Người chỉ huy là một cận vệ nhà Meicenhein.

Lực lượng của gã gồm 30 tên lính thường và 5 ma pháp sư.

Một số lượng khá thấp cho một đội quân được dẫn dắt bởi một cận vệ nhưng như vậy sẽ tăng tính lưu động của cả đội.

Họ đã dựng trại cách xa ngôi làng và dán yết thị ban lệnh từ chính phủ gần đó.

Đó là lệnh bắt và trao Alaia, người được cho rằng đang ở vùng này, cho chúng.

Và phần thưởng là thuốc giải độc.

Do khu vực này là một phần của địa phận Mastir, lòng trung thành đối với hoàng gia rất là cao.

Nên dễ dàng biết được rằng người dân sẽ khước từ nếu ra chỉ thị một cách thông thường.

Do đó chúng đã đầu độc nguồn nước để đàn áp sự kháng cự từ người dân.

Nếu vợ hay con họ lâm nguy thì họ sẽ phải lòng sục để tìm ra Alaia.

Phần 2

Nghe tình hình từ Koutarou, Alaia nhanh chóng quyết định.

“... Hãy đầu hàng bọn họ.”

Cô nâng cơ thể lao đảo vì cơn sốt của mình và đứng lên trong khi túm lấy cây cột gần đó.

“N-ười không thể, điện hạ! Đây là một cái bẫy!”

Flair ngay lập tức phản đối.

Cô gắng gượng ra khỏi giường và đứng chắn trước Alaia.

Các cô gái khác đang nằm trên giường cũng lên tiếng phản đối.

“Người không thể, Alaia-sama! Em cũng nghĩ đây là một cái bẫy.”

“Em cũng thế!! Chúng là những kẻ đã cho lây lan chất độc chỉ để bắt người đó!! Ai mà biết... chúng sẽ làm gì với người chứ!”

“Ông bác của em rất nguy hiểm. Em không dám chắc rằng... chúng có thật sẽ trao chất giải sau khi có người trong tay đâu, điện hạ...”

Dù thế, mặc những lời ngăn cản từ các cô gái, Alaia cũng không đổi ý.

“Nếu không có thuốc giải, chúng ta cũng đều sẽ chết. Vậy lựa chọn tốt nhất là ta sẽ đầu hàng và lấy thuốc giải sớm nhất có thể.”

Trước đó, đã có vài người yếu ớt đã chết vì chất độc.

Họ là những người già khả năng đề kháng thấp nhưng nếu cứ để tình hình tiếp diễn như thế thì sớm muộn những người trẻ khỏe cũng sẽ gục ngã hết.

Alaia không thể để ngôi làng này phải chịu đựng nó chỉ để cho bọn cô có thể sống sót thêm một hai ngày.

Đó là nguyên nhân chủ yếu khiến cô muốn đầu hàng.

(Và mình phải bảo vệ Charl dù bằng bất cứ giá nào...)

Và trên hết, Alaia lo lắng cho Charl.

Cô bé là người thân duy nhất còn lại của cô, nếu mất con bé, Alaia sẽ mất đi lý do để tiếp tục sống.

Cô sẽ đầu hàng để nhận được thuốc giải và cứu lấy Charl.

Làm như vậy, chỉ ít Charl sẽ được sống.

(Em sẽ để mọi chuyện còn lại cho chàng, Reios-sama...)

Alaia nhìn về phía Koutarou mà không nói một lời.

Cô tin rằng Koutarou sẽ bảo vệ Charl dù cho cô không có ở đây nữa.

Bởi vì niềm tin ấy mà cô có thể quyết định đầu hàng.

“Điện hạ...”

Koutarou đã nhận rằng Alaia đang đặt Charl lên trên bản thân cô và cậu đau đớn mà đồng cảm với Alaia.

Koutarou cũng hiểu người thân cuối cùng quan trọng đến mức nào khi cậu cũng chỉ còn mỗi mình một người bố.

“Bertorion, cậu nên dừng điện hạ lại! Cậu cũng không muốn thấy điện hạ lâm nguy mà!”

Flair muốn Koutarou đồng tình với cô.

Hiện tại, Flair đã có sự tin tưởng vào cậu.

Sau cuộc chiến với đám sơn tặc vài ngày trước, những sự kiện ở trạm kiểm soát Mastir, sự thân thiết với Charl và chứng kiến lúc cậu khiêu vũ với Alaia hôm qua, cô đã bắt đầu đặt niềm tin vào Koutarou.

Nếu Koutarou nói có thể Alaia sẽ nghe theo.

Bởi niềm tin ấy mà Flair muốn nhờ cậu ngăn Alaia lại.

“Reios-sama...”

Đôi mắt của Alaia như muốn cầu khẩn điều gì đó.

Cô uể oải mà nắm chặt lấy bàn tay như thể muốn đạt được được nó.

(Dù cho cô ấy có thể mất mạng à...)

Nhìn Alaia, Koutarou nhớ đến cuộc nói chuyện với cô hôm qua và điều cậu đã nói với cô khi đó.

“Lord Pardomshiha, ta đồng tình với ý kiến của công chúa Alaia.”

“Reios-sama!!”

Biểu lộ nghiêm túc của Alaia thay đổi.

Mặc dù vẫn phải chịu đau đớn vì căn bệnh nhưng cô nở nụ cười như ngân tuyết trắng đang rơi.

“Bertorion, ý của cậu là sao chứ!?”

Flair nổi giận với Koutarou.

Cô cũng đang phải chịu đựng căn bệnh nhưng trong hoàn cảnh như thế, cơn giận của cô còn ác liệt hơn thường ngày.

“Bình tĩnh, Lord Pardomshiha. Ta không có bảo rằng cứ để mặc công chúa Alaia nộp mình như thế.”

“Cái gì!?”

“Sau khi điện hạ đầu hàng và chúng ta nhận được thuốc giải, ta sẽ xông vào căn cứ của địch và giải cứu lấy nàng ấy. Trong hoàn cảnh hiện tại, đây là cách duy nhất mà ta có thể cứu cả hai công chúa.”

Flair nao núng khi nghe đến cái tên Charl.

Sau đó cô quay lại nhìn Charl đang chìm trong giấc ngủ sâu.

Thậm chí cả cô cũng hiểu tình hình hiện tại.

“Còn cô thì sao, Clan?”

“Lord Bertorion, tôi ủng hộ ý kiến của ngài. Tôi đã nghĩ đến một vài giải pháp nhưng nó là cách có khả năng thành công cao nhất.”

Clan đồng tình với Koutarou.

Cô đã nghĩ ra một vài chiến lược ở trong đầu nhưng kế hoạch có tính khả thi nhất là cách mà Koutarou vừa mới đề cử.

“N-hung làm sao để biết ta sẽ thành công hay không!? Nếu mọi chuyện trở nên xấu đi thì chúng ta sẽ gặp rắc rối lớn!”

“Ta không biết. Mọi thứ mà ta có thể làm là thề trên thanh kiếm này rằng ta sẽ giải cứu được điện hạ.”

Koutarou hơi lắc thanh Saguratin bên hông cậu.

Thấy thế, Alaia nhớ lại chuyện hôm qua và hơi mỉm cười.

“Dù vậy, em vẫn tin ở chàng, Reios-sama.”

“Chờ một chút, điện hạ! Chúng có tới 30 tên! Dù chúng ta có lấy được thuốc giải, việc giải cứu người với chỉ mình mấy người chúng ta là điều gần như không thể!”

“Ta xin lỗi, Flair. Nhưng hiệp sĩ của ta đã thề trên thanh kiếm của chàng ấy. Ta đâu thể khước từ niềm tin vào chàng được.”

Alaia hiểu Koutarou trân trọng thanh kiếm Saguratin đến mức nào, Koutarou đã thề trên thanh kiếm ấy rằng cậu sẽ giải cứu cô.

Nên dù cho thanh kiếm ấy có gãy đi nữa thì chắc chắn rằng Koutarou sẽ cố gắng tới cứu Alaia.

(Phải rồi, dù cho thanh kiếm của chàng ấy có gãy chẳng nữa...)

Alaia không màng tới chuyện Koutarou sẽ thất bại trong việc cứu lấy cô.

Điều quan trọng không phải là chuyện cậu có thành công hay không, ý nghĩa của nó nằm ở việc Koutarou đã thề một lời nguyện như thế.

Mọi điều cô cần ở Koutarou là bảo vệ Charl nên chỉ cần như vậy là đủ để cô có thể ra đi một cách thanh bình rồi.

“Đi thôi, Reios-sama.”

“Tuân lệnh, thưa công chúa.”

Và thế là Alaia rời căn phòng với nụ cười trên môi, không chút sợ hãi hay tuyệt vọng nào ở nơi cô.

Phần 3

Tên chỉ huy của đội quân vừa mới đến làng là một cận vệ đến từ nhà Melcmhein, Dextro.

Là con trai thứ ba của một nhà nông nghèo nên hắn là một gã dừ dãn và không từ một thủ đoạn để tiến chức.

Bởi là tính cách như thế nên hắn đã nhận được lệnh đầu độc nguồn nước nhằm ép Alaia ra mặt.

Một hiệp sĩ bình thường sẽ ngần ngại khi được giao nhiệm vụ như vậy nhưng gã thì không.

Nếu hoàn thành được nhiệm vụ được giao thì gã chắc chắn được thăng cấp.

Đó mới là điều mà Dextro quan tâm.

“Kukuku, một công việc đơn giản...”

Hắn được Maxferm đưa cho một lọ chất lỏng màu đen và đã đổ nó xuống một con sông lớn gần đó chỉ mới hôm qua.

Trong khi mọi người ăn mừng lễ hội thu hoạch, sẽ không ai nhận ra sự khả nghi từ Dextro và người của hắn.

Và khi về đêm, những người uống phải nước độc bắt đầu lăn ra bất tỉnh.

Do mọi người đều phải uống nước, chuyện này vô cùng dễ dàng.

Trong khi đó, Dextro bình thần nằm ngủ trong lán trại của gã.

Giờ cũng vậy, hắn ta hiện vẫn nằm lì trong đó và nốc rượu.

“Dextro-sama.”

Một tên lính phụ tá của hắn tiến tới gã.

Tên phụ tá đứng bên cạnh cổng vào lều trại và cất tiếng gọi Dextro.

“Gi?”

Dextro khó chịu ném cốc và đáp lại.

“Chúng tôi đã tìm thấy Alaia-sama. Cô ấy đang trên đường tới đây.”

Tuy nhiên, sau khi nghe lời của tên phụ tá, một nụ cười nở trên môi Dextro.

Nó là một nụ cười nham hiểm như một con tiểu hổ đang nô đùa với con mồi của mình vậy.

“Ngu ngốc, gì mà phải gọi con ả đó là Alaia-sama.”

“Nhưng mà...”

“Cô ta là con đàn bà quý dữ đã giết cả hoàng đế lẫn hoàng hậu sau khi họ biết chuyện ả ta thâm hụt công quỹ đó. Cô ta không đáng được thêm ‘sama’* vào cuối tên.”

* {sama: đuôi kính ngữ dùng cho những người có chức, có quyền, có danh phận cao hơn người nói; bằng nghĩa với từ ‘ngài’}

“D-ạ vâng...”

Dextro cười khi nhìn tên phụ tá đang do dự.

Hắn biết là Maxfern và Grevanas mới là những kẻ đứng đằng sau mọi việc nhưng gã vẫn lớn tiếng coi Alaia là thủ phạm.

Lý do rất đơn giản, bởi như vậy, hắn dễ được thăng chức hơn.

“Giờ thì đi đón cựu công chúa thôi nào.”

Dextro rời khỏi lầu với nụ cười khả ố.

Đổi nghịch với khi nãy, giờ đây hắn tỏ ra rất phấn khởi.

Sự khác thường ấy là một khung cảnh khá quái dị trong mắt tên phụ tá.

Khi Alaia bước xuống con đường cái của ngôi làng, người dân tụ tập ở đó gần làm đôi mở đường cho cô đi.

Mặc dù bị căn bệnh hành hạ nhưng Alaia vẫn bước đi một cách rất đường hoàng.

Sự xuất hiện của cô liên tưởng đến một vị tiên tri rẽ nước làm đôi nào đó*.

* {Moses-nhà tiên tri dẫn dắt người dân Israel thoát khỏi Ai cập}

Koutarou và Clan bước đi ngay đằng sau cô.

Do cả hai là những người còn lại có thể đi chuyên nên họ đã hộ tống Alaia.

Flair, Fauna và Lidith cũng tỏ ra lo lắng nhưng họ đều đã bị hòa vào đám đông.

“Công chúa Alaia, đừng cố sức quá.”

“Cảm ơn, Reios-sama, nhưng em không muốn bước đi chậm chạp để những người khác nghĩ rằng em yếu đuối. Em không thể yếu lòng ở thời điểm như thế này được.”

Koutarou lo lắng cho cơ thể của Alaia khi cô bước đi với những bước đi bình thường nhưng vẫn mạnh bạo lắc đầu từ chối.

Không được để lộ điểm yếu trong những cuộc đàm phán là một phép tắc chủ đạo.

Nên cho đến khi có trong tay được thuốc chữa thì Alaia định giấu đi những triệu chứng bệnh của mình bằng ý chí ngoan cường của cô.

“Và nếu em xao động, người dân sẽ lo lắng mất.”

“Điện hạ...”

Koutarou vô thức nín thở trước sự quyết tâm cao cả của Alaia.

(Ra đây là hoàng gia...)

Có đám đông lớn bao quanh họ.

Phần lớn trong số đó muốn dành lấy thuốc chữa cho người nhà ngã bệnh của mình nhưng đồng thời, có nhiều người trung thành với hoàng gia.

Vì lợi ích của cuộc đàm phán và những người dân, cô không thể để lộ sẽ đau đớn của mình.

“Chúng đến rồi, Lord Bertorion.”

Clan chỉ về phía trước.

Ở đó là những tên lính đang tiến về phía họ từ công làng.

Dẫn đầu là một tên hiệp sĩ với bộ giáp kim loại nặng.

Theo gã là 30 tên lính vũ trang và 5 tên ma pháp sư trong những chiếc áo choàng đen và trên tay là những gậy phép bằng gỗ.

Tổng tất cả là có 36 tên.

Một lực lượng quá đủ chỉ để giáp mặt Koutarou, Clan và Alaia.

“Cô là Alaia?”

Đứng trước mặt Alaia, người đàn ông thậm chí còn không thèm cúi đầu theo nghi lễ.

Thay vào đó, hắn nhìn cô bằng nửa con mắt và phun ra những lời bất kính.

“Ngươi là ai?”

Mặc dù đối diện với tên hiệp sĩ đó, Alaia không hề nao núng.

Nhưng giọng điệu và biểu lộ cô mang sự lạnh lùng.

Phong thái của cô hoàn toàn khác so với lúc ở bên Koutarou hay Charl, nó là một phong thái của một nàng công chúa đang đối mặt với kẻ địch.

“Ta thuộc về kỵ sĩ đoàn Melcemhein, Đồng kỵ sĩ Dextro. Ta hiện là một cận vệ nhưng đang có dự định trở thành thánh kỵ sĩ (hiệp sĩ thánh chiến) sớm thôi.”

“Kiểu như ngươi thì chỉ mãi là một tên cận vệ mà thôi.”

“Ăn to nói lớn, đúng là một cựu công chúa có khác. Nhưng chỉ cần quay về cùng cô là ta đã trở thành thánh kỵ sĩ rồi.”

Alaia vẫn tỏ ra bình tĩnh nhưng Koutarou đã sôi sục cơn giận trước lời nói của tên kia.

(Cựu công chúa...!?)

“...Bình tĩnh, Bertorion.”

Nếu không có Clan nắm lấy tay giữ Koutarou lại thì cậu đã lao vào chém cho Dextro một nhát rồi.

“Kukuku, đừng có giận, Thanh kỵ sĩ.”

Dextro cười, dường như đang giễu cợt Koutarou nhưng nụ cười nhạo báng đó chỉ càng giúp Koutarou điềm tâm lại.

Cậu không quan tâm đến việc bị coi thường.

“... Xin lỗi nhé, Clan.”

“... Xin đừng có hành động hồ đồ.”

Cảm thấy Koutarou đã bình tĩnh lại, Clan buông cậu ra.

“Ồ, ra ngươi là kẻ dựa dẫm vào một con đàn bà sao?”

“Phải đó, cũng giống ngươi núp bóng Maxfern ấy mà.”

Đã có kinh nghiệm trong những cuộc tranh luận như thế, Koutarou dần tỏ ra tự tin.

“Cái tên khốn!”

Tuy nhiên, Dextro bùng bùng tức giận và lườm Koutarou.

Với lòng tin có sức mạnh là có có tất cả, hắn nghĩ rằng hắn có được địa vị hiện giờ là nhờ công sức của chính hắn.

Nên khi bị nói là đang dựa bóng Maxfern khiến hắn cực kì bất mãn.

“Bình tĩnh nào, Dextro. Nếu ngươi tính trở thành thánh kỵ sĩ, người đầu được phép mất đầu lạnh chỉ vì những lời như thế chứ.”

“... *Tặc*, được rồi.”

Sau khi bị Alaia chỉ điểm, Dextro xô ra vài từ rồi lại nở nụ cười nhạt.

(Ra hắn là kẻ dễ kích động như khó để mất kiểm soát à... hắn là kẻ địch khó nhằn rồi...)

Koutarou phân tích tính cách của Dextro sau cuộc tranh luận.

Biết người biết ta là điều cốt yếu trước một trận chiến.

“Chào hỏi thế thôi. Tới đây coi, Alaia.”

“Ngươi sẽ trao thuốc giải đúng chứ?”

“Đến khi cô qua bên đây đã.”

“... Chắc không còn cách nào khác.”

Alaia gật đầu với Dextro và quay lại với Koutarou và Clan.

“Em đi đây, Reios-sama.”

Cô nói với âm điệu và sắc thái như bình thường.

“Phần còn lại giao phó cho chàng.”

“... Ta sẽ đến bên nàng sớm thôi.”

“Cảm ơn.”

Alaia đáp lại lời thì thầm của Koutarou bằng một nụ cười và quay sang Dextro một lần nữa.

“Cô đã xong màn từ biệt chưa?”

“Ta chỉ ra lệnh cho họ chuẩn bị trái Kurka yêu thích trước khi ta quay trở về thôi.”

“Cô khá đấy, ta thích thế!”

Alaia bắt đầu bước tới Dextro đang nhe răng cười.

Khó có thể tin rằng cô đang cam chịu cơn đau của bệnh dịch nếu chỉ nhìn qua vẻ bề ngoài.

Thay vào đó, họ chỉ có thể thấy sức mạnh và sự cao quý từ cô.

“Alaia-sama...”

“Buồn thay...”

Người dân dường như cũng cảm thấy điều đó và tiếng thở dài phát ra từ nhiều nơi.

Những lời nói vang lên đã phản tỏ ra lo lắng cho tương lai của Alaia.

“Ta đã tới rồi đây, Dextro.”

Alaia và Dextro chỉ cách nhau có tầm 10m.

Nên cô sớm tới được chỗ hắn.

“Tốt.”

Dextro nắm chặt lấy tay của Alaia để cô không thể gãy ra.

(Ư...)

Dù đều là hiệp sĩ, nhưng nó cảm giác khó chịu khác hẳn với lúc Koutarou chạm vào cô.

Bên trong Alaia như muốn gào thét nhưng cô chẳng bao giờ thốt nó ra.

“Giờ thì Dextro, trao thuốc giải ra đây.”

Thay vào đó, Alaia vẫn nói bằng giọng điệu trang nghiêm, dù trong hoàn cảnh như vậy, cô vẫn không chệch nhượng bộ.

(Dù cho mình có thể mất mạng đi nữa...)

Điều đã bảo vệ cô là khoảng thời gian ngắn ngày hôm qua khi cô ở bên Koutarou.

“Ngươi đã bắt được ta rồi, nên không cần thiết phải khiến những người khác chịu khổ thêm nữa, đúng chứ?”

“Đúng vậy, nào anh em!”

(Chuyện gì vậy?)

Koutarou cảm thấy có gì ám muội trong nụ cười của Dextro.

Cậu cảm thấy như vừa nhìn thấy một thứ gì đó rất xấu xa.

“Giết đám người đi theo Alaia! Cả con bé Charl nữa! Và nếu kẻ nào ngăn đường giết không tha!”

“Gi cơ!?”

Đó là lần đầu tiên biểu lộ Alaia thay đổi.

Thấy thế, Dextro càng tỏ ra phấn khích.

Nụ cười của hắn càng quái gở hơn khiến Alaia sồn gai ốc.

“Phải rồi đó, Alaia. Đó là khuôn mặt ta muốn thấy ở cô!”

“Chờ đã Dextro! Thế thuốc giải thì sao!?”

“Làm gì có thứ như thế tồn tại trên đời chứ.”

“Không tồn tại!? Ý ngươi là sao!?”

Bấn loạn, sợ hãi và tuyệt vọng xuất hiện trên khuôn mặt Alaia.

Cô hiểu ý của Dextro nhưng vẫn hỏi lại.

“Nó không tồn tại. Ngay từ đầu đã thế rồi. Nhưng nếu ta nói ra thì đâu được thấy vẻ mặt này của cô nữa chứ, phải không?”

“Cái.”

Alaia mất lời, thay vào đó, Koutarou mới là người cất tiếng.

“Ngươi lấy lan một thứ mà chính ngươi cũng không biết cách điều trị!?”

“Ngươi nói gì cơ? Chỉ cần bọn ta không cần uống thứ nước dính độc thì chẳng làm sao cả.”

Dextro dường như tỏ ra hạnh phúc.

“Sao ngươi dám...”

Alaia, người tỏ ra hiên ngang cho đến giờ, bắt đầu mất sức và đôi chân cô dần khụy xuống.

Cô đã hạ quyết tâm rằng sẽ không khóc nhưng nước mắt cứ chảy thành dòng lăn xuống má.

(Charl, Flair, Fauna, Lidith... dân làng, mọi người rồi sẽ chết...!!)

Alaia gần như mất hết những thứ mà cô muốn nâng niu, những điều mà cô sẽ bảo vệ.

Những người mà cô gắn bó sẽ trở về với hư không.

Tuyệt vọng không còn là câu từ đủ sức nặng để miêu tả cảm giác của cô lúc này.

Hành độ đó ngang với việc hủy diệt toàn bộ thế giới của Alaia.

Cô không còn sức để đứng và quy lỵ dưới mặt đất.

“Tại sao, sao người lại làm những chuyện tồi tệ đến như vậy... Hả, Maxfern?”

Alaia cúi mặt xuống và dâng trào nước mắt.

Nước mắt lăn xuống cằm cô và nhỏ giọt thấm vào đất.

Như những giọt nước mắt biến mất kia, hi vọng của Alaia dường như cũng vụt tắt.

Cảm giác bất lực trào dâng trong lồng ngực cô.

“Kukuku, mọi chuyện quá dễ dàng. Không chỉ bắt được cô mà còn có cái làm gương cho những kẻ ngốc cả gan chống đối. Nó là cơ hội thăng quan tiến chức, tội gì ta phải dừng lại chỉ với một tên dân thường chứ.”

Dextro tàn nhẫn, những lời trơ trẽn và lợi nhạo báng vô sỉ của hắn như cắt trái tim của Alaia thành trăm mảnh.

“Đĩ nhiên, lần này chỉ có mình cô, lần tiến chức lần sau có thể ta cần phải triệt hạ thêm nhiều làng mạc nữa mất. Ahahaha, Kuahahaha!!”

“U, Uuuuh, Uaaaaah!! Aaaaaaa!!”

Trong khi thu mình, Alaia bắt đầu nức nở.

Mọi hi vọng đều đã tiêu tan và chẳng còn gì để làm.

Dù có là nàng công chúa huyền thoại đi nữa thì cũng chỉ biết bất lực mà khóc.

“Không có thuốc giải!”

“Thế sao bây giờ!? Chúng ta sẽ chết hết!?”

“Tôi không muốn chết!! Tào tạo chúng ta lại phải chết!?”

“Ít nhất hãy cứu lấy những đứa bé, tôi cầu xin mấy người!!”

Như thể đáp lại tiếng khóc của Alaia, cơn hoảng loạn lan rộng khắp đám đông.

Và khi quân lính đi lùng sục giết nhóm bạn của Alaia thì cơn hỗn loạn khắp đường cái càng tăng cao.

“Kukukukuku, Fuahahahaha, Ahahahaha!! Giết, giết, giết hết!!”

Tiếng cười khà ó của Dextro vang khắp ngôi làng.

35 tên lính của hắn theo trật tự mà tiến lên, chúng xông vào từng ngôi nhà tìm nhóm bạn của Alaia.

Cứ như thế, những cô gái không còn khả năng di chuyển bởi căn bệnh chắc chắn sẽ bị giết.

Một vài người dân bản loạn cũng sẽ bị vạ lây.

Không còn ai có thể đứng vững lại được nữa.

Định mệnh của ngôi làng là lấp đầy bởi một núi tử thi.

Phần 4

“Clan, đừng có can tôi lần này đó.”

“Không đâu, lần này ta ra lệnh cho người đó, Bertorion.”

Tuy nhiên, chỉ có hai người chống lại cái định mệnh ấy.

Một hiệp sĩ trong bộ giáp xanh dương và cô gái đeo cặp kính.

Số lượng của họ quá nhỏ bé để chống lại lực lượng đến 35 gã đàn ông.

Dù thế, họ không tỏ ra chút lo âu nào mà ngang nhiên cản đường đám lính.

“Reios Fatra Bertorion.”

“Đúng.”

“Trong trường hợp nguy cấp không có hoàng đế, ta là công chúa Clariossa.”

Cùng với một tiếng vang lớn, Koutarou rút thanh kiếm lớn với tay cầm vàng ra khỏi bao.

Dùng đầu kiếm vẽ nên một vòng đầy thanh nhã và chỉ nó về đám lính 35 tên.

Như được tiếng vang mời gọi, đám đông quay về hướng người hiệp sĩ đang nắm giữ thanh kiếm.

“Hãy là sắc lệnh hoàng gia. Hồi hiệp sĩ của Forthorthe, hãy thực hiện nhiệm vụ của ngươi đi!”

“Tuân lệnh người, thưa công chúa! Ta một lòng một dạ xin được phục vụ!”

Rokujouma_V7.5_237.jpg

Đó là lần đầu tiên người anh hùng huyền thoại Reios Fatra Bertorion xuất hiện trước công chúng.

“Chết tiệt kẻ đê tiện hèn hạ nhà ngươi, dám đầu độc cả dòng sông chỉ để bắt một cô gái. Đó là điều không đáng được tha thứ! Thanh kiếm của ta sẽ nhuộm máu của ngươi.”

Koutarou dồn hết con giận vào thanh kiếm của mình và tạo áp lực với 36 tên địch trước mắt.

Những ngôn từ cậu dùng là của Blue Knight trong vở kịch, nhưng Koutarou không có để ý đến chúng.

Con giận của cậu xuất phát từ tận tâm can.

(Ta sẽ tới cứu nàng ngay đây, công chúa Alaia!)

Koutarou hướng con giận về phía Dextro, kẻ dám lấy lan địch bệnh chỉ để bắt lấy Alaia và Maxfern, kẻ đã ra lệnh cho gã.

Hơn thế nữa, dịch bệnh không có thuốc chữa và những người già ốm yếu đã phải bỏ mạng.

Cứ thế này sẽ có thêm người chết, cả Alaia lẫn cô bé Charl cũng vậy.

Đó là một tội lỗi khó có thể tha thứ.

Và Alaia hiện giờ còn bị bắt bởi Dextro.

Koutarou không thể tha thứ cho nó được.

Nghĩ đến những cảm xúc Alaia đã mang khi cô tự giao nộp mình và những xúc cảm hiện giờ cô phải chịu đựng khi Dextro giẫm đạp những cảm xúc kia, Koutarou không thể chịu nổi và muốn nhanh chóng cứu lấy Alaia.

“Đồ ngốc, một mình ngươi thì có thể làm được gì! À phải rồi, ai mà chả quyền được sửa nhĩ! Kukuku!”

Dextro khinh khỉnh cười Koutarou, hẳn không tin mình Koutarou có thể làm nên chuyện trước 36 người bên gã.

“Một mình ta thì đúng là không thể. Nhưng buồn cho nhà ngươi là ta không có đơn độc!”

Khẽ nở một nụ cười, Koutarou lao về phía trước.

Cậu tính chọi lại cả 36 tên địch trước mặt.

(Đúng vậy! Mình có sức mạnh của mọi người đã trao cho nữa!)

Sau khi bắt đầu chạy, điều đầu tiên Koutarou làm là giải phóng sức mạnh của bộ giáp.

“Maneuver suit, kích hoạt battle mode!”

“As you wish, my lord.”

Tuân theo lệnh của Koutarou, bộ giáp dừng cung cấp các chức năng thông thường và tập trung hiệu năng cho chiến đấu.

“Xin hãy chọn vũ khí.”

“Như thường lệ!”

“Đã rõ. Kích hoạt sonic impact.”

Thanh kiếm trên tay của Koutarou bắt đầu phát sáng.

Với những đòn đánh trực tiếp, lá chắn bao quanh thanh kiếm sẽ hạ kẻ địch mà không gây nguy hiểm tính mạng tới chúng.

Đó là cách tấn công ưa chuộng của Koutarou.

“Thông tin: lực lượng địch có 36 tên. Phân tích cụ thể: lính bộ binh hạng nặng: 1; lính thường: 20; cung thủ: 10; không xác định: 5.”

“5 tên không xác định là ma pháp sư. Người có thể coi chúng là lực lượng bắn phá và đánh lạc hướng!”

“Đã rõ, chỉnh sửa đối tượng. Xác nhận đối tượng không xác định là ma pháp sư.”

Clan đã hỗ trợ chức năng cho bộ giáp.

Thông qua chiếc vòng tay của cô, cô điều chỉnh thiết lập của nó và sau đó lôi vũ khí của chính cô ra từ chiếc lỗ đen trong không khí.

“Đừng có giết ai đó, Clan!”

“Ta biết rồi!”

Clan đã rút ra một khẩu súng hình vuông kì lạ.

Ở Forthorthe, nó thường được biết tới là súng gây choáng.

Nó là vũ khí khá tiện khi giải phóng điện và hạ gục đối phương trong một đòn trực diện.

Koutarou và Clan không được khinh xuất mà giết kẻ địch là bởi nếu chẳng may họ giết một người có vai trò quan trọng trong cuộc chiến về sau, lịch sử sẽ thay đổi và ngoài ra, họ cũng không muốn giết người dân của Forthorthe, như mong ước của Alaia.

Trong trường hợp của Koutarou, cậu tin là Theia cũng muốn như vậy.

Nói tóm lại, Thanh kị sĩ đã cố kiềm chế việc hạ sát đối thủ.

“Giết chúng! Biến chúng thành món thịt xiên coi!”

Dextro, ngược lại, đầy sát khí muốn giết cả Koutarou lẫn Clan.

Thay vì yên lặng và quan sát khi Koutarou lao lại gần, hắn ra lệnh cho cung thủ tấn công.

Những tên cung thủ tuân lệnh, lôi ra chiếc cung lớn và bắn đồng loạt tên về phía Koutarou.

“Tôi đề cô xử đám tên đó.”

“Hiểu rồi, đừng lá chắn.”

Khi 10 mũi tên tới nơi thì một màn lục giác trắng đục đã vây quanh lấy cậu.

Toàn bộ số tên vỡ vụn khi chạm phải nó và bị bật lại.

“Clan, cô xử đám cung thủ! Giảm thiểu những mũi tên lạc!”

“Ta hiểu rồi!”

Clan đồng ý với Koutarou và chĩa khẩu súng ra.

Súng của cô liên kết với chiếc vòng tay nên nó tự động ngắm bắn lũ cung thủ.

Do cả hai người đều được lá chắn bảo vệ nên họ không cần phải lo bị dính tên nhưng họ cần ngăn những mũi tên lạc vào đám đông.

“Tên không có tác dụng!? Vậy thì ma pháp sư- chết tiệt, hần nhanh quá!!”

Do dùng tên vô tác dụng nên Dextro muốn đám pháp sư dùng ma thuật tấn công Koutarou.

Nhưng khi bộ giáp đang trong battle mode, Koutarou di chuyển với tốc độ cao và nhanh chóng áp sát đám bộ binh.

Nên Dextro đã mất cơ hội dùng những ma pháp mạnh lên Koutarou.

Nếu hần để đám ma pháp sư tấn công lúc này, lính tráng của hần cũng sẽ bị dính đòn theo.

“Hần chỉ có một mình! Bao vây lấy hần!”

Không còn lựa chọn nào khác, Dextro ra lệnh cho bộ binh đánh chặn.

20 tên lính nghe lệnh trải rộng ra các hướng bao lấy Koutarou.

Đám lính dùng khiên và giáo tiến về phía cậu.

(Sanae khi trước đã làm như thế nào nhỉ...?)

Koutarou tập trung cơ thể, cậu cố nhớ lại cảm giác khi Sanae bám lên lưng cậu.

Nhờ thế, Koutarou có thể cảm giác tinh thần cậu được kích động bởi cơn giận dữ và chảy khắp cơ thể.

“Chính là nó!”

Và khi đó, tầm nhìn của Koutarou hoàn toàn thay đổi.

Những ánh sáng nhạt thể chỗ cho hình ảnh của 20 tên lính.

Những ý định tấn công của đám lính trở nên hữu hình dưới dạng ánh sáng và cho Koutarou biết ý đồ của chúng.

Đó là cách dùng linh lực để tiên đoán đòn tấn công mà Sanae đã dùng khi họ chiến đấu bên nhau khi trước.

“Và!”

Chuyển động của Koutarou trở nên sắc bén hơn.

Đến mức bộ giáp phải nhanh chóng điều chỉnh lại thiết lập để theo kịp cậu.

Và với những cử động linh hoạt hơn, Koutarou tránh những nhát đâm từ những ngọn giáo một cách dễ dàng.

Đây là cách dùng linh lực để gia tăng khả năng thể chất mà Sanae đã dùng.

Bước di chuyển của cậu chính xác và không chút thừa thãi.

Kết hợp với khả năng tiên đoán đòn tấn công, Koutarou dễ dàng né mọi đòn tấn công như một chiếc lá đu đưa theo chiều gió.

Koutarou có thể dùng những sức mạnh đó là nhờ những kết nối mà Sanae đã tạo ra trước đây.

Dù vậy nhưng linh năng của Koutarou không bằng Sanae nên cậu không dùng chúng hiệu quả bằng cô bé.

Nhưng đủ để giải quyết 20 tên địch rồi.

“Này, người có thể tạo lá chắn bảo vệ công chúa Alaia?”

“Dù lá chắn sẽ yếu do yếu tố khoảng cách nhưng điều đó là khả thi. Cảnh báo, ngài sẽ mất đi khả năng phòng vệ.”

“Như là ta cần nó bây giờ ấy!?”

Koutarou vung thanh kiếm một vòng.

Vài vụ nổ vang lên cùng lúc, 5 tên thương sĩ gần Koutarou bị thổi bay.

“As you wish, my lord.”

“Hôm nay, ngươi biết điều đó!”

Những vẫn còn 5 tên thương sĩ còn lại.

Ngon giáo của chúng đâm về phía Koutarou.

Cậu tránh được 3 những vẫn còn lại 2 tên.

“Nguy hiểm. Dừng lá chắn phòng vệ.”

“Ta đã nói là không cần!”

Koutarou hạ hai tên thương sĩ còn lại, một với thanh kiếm của Theia bên tay phải, còn tên còn lại là nhờ găng tay của Kiriha trên tay trái.

“Uwaaaa!!”

Cùng lúc, chủ nhân của ngon giáo bị chặn bởi găng tay của Kiriha đã ngắt xù.

Dòng điện từ găng tay đã chạy theo ngon giáo và đi vào tên thương sĩ.

“... Tên đó là quái nhân phương nào vậy...?”

Thấy Koutarou nhanh chóng hạ gục 6 tên lính của mình, Dextro, kẻ vừa nãy tràn trề tự tin, giờ tỏ ra lo ngại.

“Này, các ngươi cũng lên đi coi!”

“N-hung!! Uwaaaaa!!”

Vô thức cảm nhận được sự nguy hiểm, Dextro ra lệnh cho đám cung thủ ra trận luôn nhưng ba trong số chúng đã bị gục ngã.

“Chết tiệt, là ả ta à!!”

Dextro cứ tưởng Clan là con hầu vô dụng của Koutarou.

Hắn không thể nhận ra cô đang cảm thấy vũ khí gì nên đã bất cẩn để cô hạ đến 3 người của hắn.

Cộng thêm 6 tên bị Koutarou đánh bại thì tổng đã lên 9 người.

Lực lượng của chúng đã mất đến một phần tư.

“Không thể nào, chỉ với hai tên đó thôi sao!!”

Dextro bắt đầu bồn loạn, cho đến giờ hắn đâu thể ngờ rằng mình có thể bị thất thủ.

Tuy nhiên, giờ cái suy nghĩ thua cuộc ấy lại vừa mới lướt qua đầu hắn.

Không thể chấp nhận được nó, Dextro hét lên.

“Mấy tên kia xông vào giết con ả đó coi! Đừng có để ả đó treu đùa các ngươi thế chứ!”

“Tuân lệnh!”

Thấy sự sốt ruột của Dextro và đám người, Alaia, người khi nãy còn ngã gục mà khóc, giờ ngược lên nhìn.

(Reios-sama...)

Và qua làn nước mắt, cô có thể thấy Koutarou từ từ tiến lại gần phía mình.

(Reios-sama đang chiến đấu... chàng ấy đang bảo vệ mọi người...)

Họ không thể chạm tay vào thuốc chữa nhưng Koutarou vẫn chiến đấu bảo vệ dân làng và đồng minh của Alaia.

(Và chàng ấy chiến đấu vì mình...)

Cậu đang chiến đấu để bảo vệ lời hứa của Alaia.

Nhìn bộ dạng của Koutarou, một câu hỏi nảy lên trong tâm trí cô.

(Thế còn mình đang làm gì ở đây...?)

Cô tự hỏi bản thân tại sao cô vẫn đang nằm ở đây mà không làm gì cả.

Chẳng phải cô nên phải làm một chuyện gì đó sao? Không phải cô còn trách nhiệm cần phải hoàn thành sao? Dù không làm gì thì chí ít cô cũng nên đứng lên và giúp Koutarou dễ dàng trong việc giải cứu hơn sao? Những câu hỏi đó xuất hiện trong đầu Alaia khi nhìn về phía Koutarou.

(Người ấy vẫn đang chiến đấu!)

Ý chí mạnh mẽ quay lại trong ánh mắt của cô nhưng Alaia vẫn chưa đứng lên vội.

Cô tính để Dextro, người vẫn còn nắm lấy tay cô, nghĩ rằng cô vẫn đang khóc thêm một lúc nữa, trong khi cô chờ cơ hội của chính mình.

“VẬY... này, đám ma thuật sĩ kia! Dừng chân hẳn lại bằng ma thuật của các người đi!”

Dextro ra lệnh các ma pháp sư tấn công Koutarou.

“Nhưng đồng minh của chúng ta sẽ bị vạ lây mất!”

“Nếu không làm thế thì ta còn mất thêm người nữa! Dừng có sữa nữa mà ra tay đi!”

“D-ạ vâng!”

Mặc dù biết người của hắn sẽ bị dính đòn theo, Dextro vẫn lệnh cho các pháp sư dùng ma thuật.

Trong khi đó, Koutarou đã hạ thêm ba tên nữa, đưa con số tổng cộng lên tới 12.

Dextro giờ coi Koutarou như là một mối đe dọa lớn và cần phải mạnh tay hơn để trừ khử cậu dù có phải đánh đổi bằng người của hắn.

“Kuku, dù mạnh đến mức nào đi nữa thì hắn cũng không thể tránh được nó đâu...”

(Ôi không!!)

Alaia nhanh chóng đứng lên cảnh báo cho Koutarou.

“Coi chừng, Reios-sama!! Những pháp sư đang nhắm vào chàng!!”

“Câm mồm!! Đã quá trễ rồi!!”

Dextro nở nụ cười bạo dạn.

Đó là một đòn tấn công từ 5 pháp sư cùng một lúc.

Dù Koutarou có nhanh đến mức nào hay khả năng phòng thủ cao đến đâu thì cũng không thể tránh được nó.

“Đám pháp sư sao!?”

Nhờ lời cảnh báo từ Alaia, Koutarou nhìn sang đám ma pháp sư và nhận ra ý định của chúng là tấn công toàn bộ khu vực bao quanh cậu.

Nhưng nó đủ lớn để cả 8 tên lính kia cũng bị liên lụy.

“Hắn tính tấn công mình cùng với người của hắn sao!?”

Ngay lúc Koutarou nhận ra điều đó thì 5 pháp sư đã tạo nên một hỏa cầu khổng lồ.

Quả cầu lửa lơ lửng trên đầu những cây gậy và tháp sáng cả khu vực.

“Phát hiện mật đồ đầy đặc năng lượng từ các pháp sư. Cảnh báo, xin hãy dựng lá chắn cho bản thân.”

“Ngươi cứ tiếp tục bảo vệ điện hạ!”

Koutarou từ chối lời đề nghị từ máy tính và đưa tay trái của mình hướng tới quả cầu.

Trong khi, đám lính bao lấy Koutarou đang bắt đầu hoảng loạn.

“Ế, chỉ huy tính giết chúng ta cùng hắn sao!?”

“Hãy cứu bọn tôi, thủ lĩnh!!”

“Các người tiếp tục đánh với Thanh kị sĩ đi!”

Dù đám lính cầu xin sự giúp đỡ, Dextro lạnh lùng khước từ bọn họ với âm giọng như khi nói với Koutarou.

“Người bại hoại đến mức nào nữa!? Mấy tên kia, nếu không bị thương thì cúi xuống!!”

Các pháp sư phóng quả hỏa cầu ngay lúc Koutarou hét lên.

Mục tiêu của nó dĩ nhiên là Koutarou.

Tuy nhiên, một hỏa cầu mới đã xuất hiện ngay trước chúng, nó được tạo từ găng tay trên cánh tay trái của Koutarou.

“Đi coi!”

Tuân theo ý chí của cậu, quả cầu mới thẳng hướng quả cầu của các pháp sư mà lao tới.

Koutarou tính dùng quả cầu của mình để ngăn chặn nó.

Hai quả cầu va chạm nhau ở giữa không trung.

Tuy nhiên, không như Koutarou đã tính, quả cầu của cậu không đủ mạnh để ngăn hỏa cầu của đám pháp sư được.

Nó vẫn tiếp tục lao về phía Koutarou dù đã giảm năng lượng một cách đáng kể.

“Đúng là không đủ à!”

“Cảnh báo! Xin hãy dừng lá chắn-”

“Im coi! Nếu người được chế tác để sử dụng không gian thì chỉ ít cũng chịu được nó chứ!”

Koutarou bắt chéo tay ra trước mặt và thủ thế.

Cậu định dùng thân đỡ đòn tấn công.

Và quả cầu hướng lại gần, nó rực đỏ cả người cậu.

Hỏa cầu đã phát nổ.

“... Hử?”

Trái ngược với mong đợi, Koutarou không bị chút hề hấn nào.

Vụ nổ đã bị chặn bởi một màn trướng màu vàng xuất hiện ngay trước mặt cậu và biến mất.

“K-hông biết là có chuyện gì nhưng mình được cứu rồi...”

Đó là một trong những phép phòng thủ mà Yurika đã yểm lên Koutarou lúc cậu chiến đấu chống lại Clan.

Nó đã im lìm suốt thời gian qua và chỉ kích hoạt khi cảm nhận rằng Koutarou đang gặp nguy hiểm và xóa bỏ vụ nổ khỏi cậu.

“Thật không thể tin nổi!”

Đòn tấn công của năm pháp sư lại không mang lại chút công hiệu nào.

Sau khi đã tự tin vào đòn công kích đó, giờ đây Dextro không thể tin nổi chuyện vừa xảy ra trước mắt mình.

Và hắn cũng không phải là người duy nhất kinh ngạc trước Koutarou.

“Lord Pardomshiha, anh ta thực sự là ai vậy?”

“Chuyện đó... ta cũng đang muốn biết đây, Lidith...”

Những đồng minh của Alaia cũng không thể giấu nổi sự ngạc nhiên khi chứng kiến trận chiến của Koutarou.

Nó quá ấn tượng đủ khiến họ quên đi cơn đau của mình.

“Thanh kiếm và bộ giáp đó... dựa vào sức mạnh của nó, chúng chắc hẳn được tạo nên bởi giả kim thuật... Thật không tưởng tượng được nó là thứ khác khi mà thứ thiết bị được tích hợp trong bộ giáp cho phép anh ta dùng cả điện và lửa.”

Do Lidith là một giả kim thuật gia, cô đoán chừng là bộ giáp và thanh kiếm mà Koutarou dùng được chế tác bởi một nền khoa học-kỹ thuật tiên tiến.

Nền khoa học ở thời đại này vẫn chưa được phân hóa rõ ràng, nó không chỉ bao gồm khoa học mà còn y học, dược học, ma thuật học, tâm linh học và nhiều chuyên ngành khác quy tụ lại dưới cái tên giả kim thuật.

Kỹ thuật tinh chế kim loại cũng là một trong số chúng.

Có những nhà giả kim thuật giữ độc quyền khả năng sản xuất thép siêu cường và có hiệu năng cao.

Nên với Lidith, người tận mắt chiêm ngưỡng bộ giáp của Koutarou, cho rằng nó được tạo bởi một thuật giả kim cao cấp.

Và nếu thanh kiếm và bộ giáp là sản phẩm của giả kim, thì lẽ đương nhiên để cho rằng chính giả kim cũng giúp cho Koutarou có khả năng thao tác ra điện và lửa từ cánh tay trái.

Những người ở thời đại này cũng đã tìm ra những phương pháp sơ cấp để tạo ra điện năng và những vụ nổ.

“Không chỉ có giả kim đâu. Dường như anh ta còn dùng cả linh năng để chiến đấu nữa. Dù không bằng được em nhưng có vẻ như đủ để đọc nguồn linh năng phát ra từ đối phương. Và bằng cách dùng linh năng, anh ấy đã cải thiện tốc độ của mình.”

Fauna cũng tham gia cuộc nói chuyện.

Như bề tôi của nữ thần rạng đông, cô có thể sử dụng linh năng tốt hơn Koutarou.

Cô đã quen sử dụng sức mạnh của mình để chữa bệnh cho người ốm và người bị thương.

Bởi thế mà, cô có thể nhanh chóng biết được rằng Koutarou đang dùng linh năng để chiến đấu.

“Kĩ năng dùng kiếm của cậu ta cũng đáng nể... Nghĩ là kĩ sĩ đoàn của Bertorion không chỉ cho luyện tập kiếm pháp mà còn cả linh năng lẫn giả kim thuật...”

Flair lúng túng khi tổng hợp lại cuộc nói chuyện.

Phong cách chiến đấu của Koutarou quá khác thường với mặt bằng chung của các hiệp sĩ.

Cô chưa từng nghe đến một kĩ sĩ đoàn kì lạ như thế trước đây.

“Không chỉ có vậy đâu. Anh ta còn dùng cả ma thuật nữa.”

“Caris!? Tại sao cô lại ở đây!? Không phải cô đi nhập nhóm với đám lính khác rồi sao!?”

Flair ngạc nhiên khi thấy Caris đột ngột nhập bọn với họ.

Cô đã được Koutarou thông báo là đã thả Caris nên không nghĩ rằng cô ta vẫn còn ở đây.

“Đầu tiên, tôi cũng tính như vậy.”

Caris cười nhạt trong khi dựa vào cây gậy của mình.

“Nhưng trên đường tới đó, tôi nghe rằng không có thuốc giải. Họ tính xử tôi cùng với bọn cô.

Nên tôi nghĩ thà làm gì đó giúp anh ta một chút còn hơn là chịu chết vô ích. Mọi chuyện là thế đó.”

Caris tính nhập bọn với đám quân để được chữa khỏi bệnh.

Nhưng sau khi biết được rằng không có thuốc giải, cô lại còn biết chúng tính xử cô cùng nhóm Alaia trong khi ra tay với những người vô tội khác.

Điều đó khiến cô không bằng lòng.

Cô đã thề trung thành với Maxfern, hay chính xác là với pháp sư hoàng gia trưởng, Grevanas, bởi vì ông ta từng nhận cô từ một cô nhi viện ở giữa khu ổ chuột.

Dù vậy, một vụ tàn sát nhắm vào quần chúng nghèo đói lại đang diễn ra.

Đó là một hành động bỉ ổi phản bội lòng trung thành của Caris.

Mất đi bản chất, Caris chợt nhớ về những lời của Koutarou.

‘Cảm ơn cô.’

Cô đã quay lại vì những từ đó.

“Ra là vậy...”

Flair thật lòng tin vào Caris bởi ánh mắt chân thành từ cô.

Nếu cô muốn giết Flair và những người khác thì cô đã ra tay từ lâu rồi.

“Thế Caris, ý cô là sao khi nói Lord Bertorion dùng được cả ma thuật...”

Lidith đang có hứng thú với Koutarou hơn và muốn nhận lời giải thích rõ ràng từ cô.

Caris gật đầu.

“Đó là lúc anh ta xóa bỏ quả cầu lửa. Dù chỉ trong giây lát nhưng anh ta đã giải phóng ra một ma pháp lớp arc-wizard (Thượng cấp ma thuật sĩ). Tôi không biết bản thân Thanh kị sĩ có biết sử dụng ma thuật hay không nhưng chỉ ít thì anh ta đã từng sống trong một môi trường nơi mà anh ta thường ngày phải tiếp xúc với nguồn ma lực khổng lồ.”

“... Cô nói ma pháp lớp arc-wizard.”

Flair bàng hoàng lần nữa.

Thượng cấp ma thuật sĩ dùng để ám chỉ 7 pháp sư đứng đầu hoàng gia.

Ma pháp sư hoàng gia trưởng, Grevanas là một trong số đó.

7 người họ là những ma pháp sư quyền năng nhất, đứng đầu thế giới ma thuật.

Và Koutarou lại được cho rằng có thể sử dụng một ma pháp tương đương họ.

Bởi thế, điều đó càng làm Flair khó hiểu.

“Kiếm pháp, linh năng, giả kim thuật và ma thuật... thứ vũ khí kì lạ mà người hầu cận ta sử dụng cũng khá ấn tượng... Hai người họ thật ra là ai vậy...?”

“Ai mà biết... nhưng, có vẻ là ‘người’ khá được nữ thần rạng đông yêu mến.”

“Bertorion á?”

“Không, là công chúa Alaia đó.”

Caris mỉm cười mà nói, và bắt đầu dựa vào cây gậy mà bước đi.

“Cô đi đâu thế?”

“Tôi sẽ đi hỗ trợ Thanh kị sĩ. Phần thắng gần như nằm trong tay anh ta nhưng tôi có hơi lo về 5 tên ma pháp sư. Để đó cho tôi lo, còn mấy cô đi bảo vệ cô công chúa còn lại đi.”

“Hiểu rồi, chúng tôi sẽ làm ngay.”

Flair nhanh chóng phân tích tình hình trong đầu và quyết định nghe theo Caris.

Khó cho Flair để cô chống lại kẻ địch với thể trạng hiện tại.

Nhưng Caris, người có thể dùng ma thuật sẽ có cách nào đó hỗ trợ cho Koutarou.

Vậy nên sẽ tốt nhất khi để cho Caris lo còn bọn cô quay lại bảo vệ Charl.

Dù căn bệnh đã lan khắp cơ thể, Flair vẫn phải bảo vệ Charl khỏi những người dân hoàng loạn khác.

“Đi nào, Fauna, Lidith.”

“Lord Pardonshiha, em sẽ đi với Caris.”

“Tại sao?”

“Bời tính hiếu kỳ của một giả kim thuật gia.”

“Vây nhờ cô vậy. Đi thôi, Fauna.”

“Vâng!”

Flair và Fauna hướng tới chỗ Charl, trong khi Caris và Lidith đi hỗ trợ Koutarou.

Phần 5

“Hyaaaaa!!”

Thanh kiếm của Koutarou phát sáng.

“Guwah!”

Một trong hai tên cung thủ đã ăn nguyên đòn và lăn lộn ra đất.

“Uwaaaaa!”

Ngay sau đó, tên cung thủ còn lại, kẻ tránh được đường kiếm cũng thất thanh kêu và ngã xuống bởi ăn đạn của Clan.

Sau khi Koutarou xóa bỏ hỏa cầu từ đám pháp sư, trận chiến nghiêng về một phía.

Koutarou đã tránh hết những đòn tấn công của binh lính trong khi ma thuật không có tác dụng với cậu.

Đám lính vỡ trận bị Koutarou và Clan hạ từng người một.

Một phần là do chúng không còn nghe lệnh từ Dextro, kẻ đã ra lệnh đánh bại Koutarou mặc cho mạng sống của đám lính.

“... Vây là chỉ còn sáu tên nữa.”

Clan mỉm cười vô lo trong khi thay ổ đạn cho chiếc súng.

Giờ chỉ còn sáu tên địch trong lực lượng 36 tên ban đầu.

Đó là Dextro và 5 tên ma pháp sư.

Chiến thắng đã nằm trong tay bọn họ.

“Ai ngờ người lại có thể tới mức này... thành thật, người khiến ta ngạc nhiên đó, Thanh kị sĩ.”

“Hãy trả Alaia cho ta, Đồng kị sĩ Dextro.”

Nhưng không may, Dextro vẫn nở nụ cười quái gở trên môi và nó khiến Koutarou cảm thấy bất khoan khi chữa kiếm về phía hắn.

Dường như hắn không có vẻ gì tuyệt vọng cả.

“Làm gì có chuyện ta trả cô ta một cách dễ dàng đến vậy. Đây không phải là trò chơi.”

“Reios-sama, đừng nghe lời Dextro! Hắn đang cố câu giờ! Lũ ma pháp sư đã làm gì đó được một lúc rồi!”

“*Tặc*. Cô nên ngậm mồm đi!”

Dextro kéo tay Alaia và lôi cô về phía hắn.

Gã chìa con dao ra trước cổ họng cô.

“Im lặng một chút đi, Alaia!”

“Ư!?”

Alaia gan dạ không kêu lên một tiếng nhưng câu nói của cô cũng dừng lại.

“Điện hạ!... Này, chuyện gì với lá chắn vậy!?”

Khi Koutarou thấy thế, cậu bị lúng túng và quát lên với máy tính của bộ giáp.

“Đối tượng B nằm trong khu vực phòng vệ của lớp khiên.”

“Chết tiệt.”

Lớp khiên được tạo bởi áo giáp ban đầu nhằm bảo vệ Alaia, nhưng nó còn ngăn cả mũi tên lạc lẫn những vụ nổ nên nó không thể bảo vệ cô khỏi Dextro, kẻ đang đứng kế bên cô ngay từ đầu.

“Thả điện hạ ra!”

“Này, này, Thanh kị sĩ, đừng có cử động. Cả cô nương đằng sau nữa.”

Dextro cảnh báo với Koutarou, người vô thức vừa mới tiến tới.

Cùng lúc, gã dùng Alaia làm tấm khiên để che chắn trước mũi súng của Clan.

“Thế nào rồi?”

Và hắn gọi với tới đám pháp sư đằng sau lưng.

“Chúng tôi đã hoàn tất!”

“Tốt!”

Dextro nở nụ cười thỏa mãn sau khi nghe báo cáo từ đám pháp sư.

Hắn đã ra lệnh chúng làm gì đó trong khi những tên lính khác bị đánh bại.

Làm như vậy thì đám pháp sư sẽ dùng hết ma lực nhưng chuyện đó không còn quan trọng nữa.

Nên hắn buột miệng cười.

“Dextro-sama, nó đang tới!”

“Nè, ta trả nợ rồi đó! Ra mà đỡ lấy cô ta!”

Bất ngờ thay, Dextro thả Alaia ra, người mà hắn vừa mới giữ làm con tin và đẩy cô hướng về phía Koutarou.

“Kya!”

Thấy thế, Koutarou nhanh chóng lao ra phía trước.

Alaia với thể trạng yếu đuối, ngã xuống sau một vài bước.

“Công chúa Alaia!!”

Và nó xảy ra khi Koutarou rời mắt khỏi Dextro.

“Chờ đã, Bertorion. Có gì đó lạ lắm!”

“Fufufufu, hahahaha, ai mà ngờ ta sẽ dùng nó chứ!”

Ngay sau khu vực nơi Alaia đang ngồi trên mặt đất, một lỗ đen lớn rộng đến 3m xuất hiện.

5 tên pháp sư đã cùng nhau tạo nên nó, và nó khá giống lỗ đen mà Theia và Clan thường dùng để triệu hồi vũ khí của họ.

“Ta có lời cảm ơn tới người đó, Thanh kị sĩ. Ta đã muốn dùng nó từ lâu lắm rồi!”

Dextro phấn khích khi thấy lỗ đen xuất hiện.

Sự vui sướng và kích thích y như lần đầu tiên hắn giết người lấp đầy trong hắn, hắn ngoác miệng cười.

“Cái gì!?”

“Chấn động không gian!? Bertorion, có gì khá lớn đang đến!!”

Và một thứ to lớn đã xuất hiện từ trong chiếc đĩa không lồ ấy.

Thoáng nhìn thì nó trông như một hiệp sĩ trong bộ hắc trụ, nhưng thân hình quá o lớn để gọi là một hiệp sĩ.

Ngay khi toàn bộ cơ thể nó đi qua lỗ hổng, nó cao đến tận năm thước.

Alaia, người ở kế bên, chẳng khác nào một con búp bê nếu so với nó.

“Hiệp sĩ khổng lồ này là ai vậy...?”

Alaia không nói nên lời khi nhận ra sự xuất hiện của một hiệp sĩ to lớn bên cạnh cô.

“Coi chừng công chúa Alaia, nhanh chạy khỏi đó đi!”

“À-ừm!”

Alaia cố làm theo lời Koutarou nhưng cô vẫn còn loạng choạng sau khi ngã và do căn bệnh nên cô không thể cử động ngay.

“Ta tới đây, điện hạ!... Clan, cô có biết đó là thứ gì không!?”

Nhận ra Alaia không thể cử động, Koutarou hỏi Clan trong khi gia tốc bản thân.

“Tôi không biết! Nó chắc chắn làm từ thép nhưng không thể biết thứ gì đang cung cấp năng lượng cho nó... Nhưng nếu là một bức tượng thì nó có nhiều bộ phận có cấu trúc kì lạ, tôi không thể nói chính xác được...”

Cấu trúc của con khổng tượng làm Clan bối rối.

Dựa trên cách nó xuất hiện, cô tin rằng nó là một loại cỗ máy chiến đấu.

Nhưng khi quét bên trong nó bằng thiết bị quan sát của mình, cô không thể tìm ra chút máy móc bên trong nào.

Nó cũng không có động cơ bên trong.

Ấn tượng đầu tiên của cô là nó là một khối kim loại nằm trong bộ giáp.

Tuy nhiên, sau khi phân tích kĩ, cô tìm thấy nhiều đá quý và xương động vật đặt bên trong.

Từ quan điểm của một kỹ sư, điều đó chỉ càng làm giảm đi tính toàn vẹn của cấu trúc.

Hơn nữa, tất cả chúng nằm ở phía bên trong và không thể nhìn ra từ bên ngoài nên chắc hẳn không phải là đồ trang trí.

Có quá nhiều mâu thuẫn mà Clan không thể hiểu.

“Bức tượng á!? Chẳng đúng tạo tạo nào luôn, nó là một chiến binh vô đối sẽ giết chết hết bọn bay đó!!”

Dextro cười.

Bất ngờ là trong tay hắn hiện giờ đang cầm một quả cầu phát sáng một vàng mờ.

Bên trong nó chứa ba màu: đỏ, cam và vàng xoáy vào nhau, và mỗi khi quả cầu bùng sáng, đôi mắt của khổng tượng bùng đỏ.

Và khi nó đỏ như máu, nó chậm rãi đưa cánh tay.

Cánh tay nó như một thân cây khổng lồ và nó giang cánh tay trái ra.

Tiếp đến là những đôi chân.

Như thể do quá nặng nề nên chúng chìm một chút vào trong đất, nó đưa chân trái và bước một bước lại gần Alaia.

Một bước chân của nó to gấp đôi người thường.

Kết hợp cơ thể đồ sộ, mỗi bước chân tạo nên một cơn rung chấn nhỏ.

“Nó di chuyển!? Không thể nào, làm sao có thể chứ!!”

“Kukuku, nhưng đó là sự thật. Các ngươi sẽ chết dưới tay nó, dưới tay Diabolic Soldier. (Quý Binh)”

Dextro cười tự mãn khi nhìn lên con khổng tượng.

Trong khi đó, cơ thể nó cọt kẹt khi di chuyển và đưa tay tới Alaia.

Trước khi tay nó với tới cô, thì một lớp lập phương đã chặn nó lại.

Đó là lớp lá chắn mà Koutarou đã lệnh cho bộ giáp của mình dựng lên bảo vệ cho Alaia.

Nhưng nhanh chóng, nó dễ dàng bị vỡ tan.

Bởi khoảng cách giữa Koutarou và Alaia, lớp khiên bị yếu đi và không thể chống lại sức mạnh áp đảo của tên khổng lồ.

Một tên khổng lồ cao 5 mét nặng đến 10 tấn, bị thứ nặng nề đó đập vào một khu vực nhỏ của lớp khiến làm nó không thể duy trì nổi.

“Kyaaaaa!!”

Dù kêu lên vì ngạc nhiên, Alaia không có sợ.

Tên khổng lồ tóm lấy hông của cô và nhấc lên bằng bàn tay to lớn của mình.

“Điện hạ!”

“Không, thả ta ra!!”

Alaia cố gắng thoát khỏi bàn tay của tên khổng tượng.

Tuy nhiên, sự chênh lệch sức mạnh quá lớn nên dù cô đến mấy cũng vô ích.

Thay vào đó, những vết thương bắt đầu xuất hiện trên làn da trắng của cô.

“Hài~ thậm chí ta đã thả cô ta rồi, tại ngươi tốn thời gian quá đó~ Thanh kị sĩ ạ~”

“Dextro... tên khốn nhà ngươi!”

“Reios-sama!!”

Rokujouma_V7.5_267.jpg

Tiếng kêu thất thanh của Alaia báo hiệu sự tồn tại của tên khổng lồ cho toàn bộ người dân trong khu vực.

Nó là một con khổng tượng bằng thép có thể tự di chuyển và chiến đấu.

Chỉ nhìn độ cao và cân nặng của nó thôi, đủ hình dung rằng nó mạnh đến mức nào.

Mọi người đều nhận ra sự nguy hiểm từ nó.

“Uwaaaa, quái vật!!”

“Nó là thứ không thể đánh bại!”

“A-i đó, cứu chúng tôi!!”

Dân làng, những người dân bình tĩnh sau khi Koutarou đánh bại phần lớn đám lính, nhanh chóng phát hoảng lần nữa.

Đó là điều hiển nhiên khi một thứ như thế lại xuất hiện đúng lúc họ cảm thấy an tâm nhất.

“Chạy đi! Các ngươi có mà chạy đằng trời!”

Dextro nhìn đám dân làng chạy tán loạn mà phần khích.

Hắn tự tin tuyệt đối vào sức mạnh của tên khổng lồ.

Thậm chí cả Koutarou, người đã hạ hết đám lính của hắn cũng chẳng thể làm được gì hơn.

“Lên, Diabolical Soldier! Tàn sát hết chúng!”

Nghe lệnh từ Dextro, con khổng tượng chạy làm rung chuyển mặt đất.

Dù chạy không nhanh nhưng nhờ dáng khổ to lớn nên bước chạy của nó dài và nó nhanh chóng rút ngắn khoảng cách với Koutarou.

Alaia người vẫn bị tay trái của nó nắm giữ, kêu lên.

“Hãy chạy đi, Reios-sama! Nếu không có thuốc chữa thì em cũng thể nào qua khỏi! Nên làm ơn hãy đi cứu lấy nhiều người nhất có thể!”

Đó không phải lời cầu cứu hay mệnh lệnh chiến đấu.

Chúng đơn giản là những lời lo lắng dành cho Koutarou.

Alaia cũng không nghĩ rằng Koutarou có thể đánh bại tên khổng lồ nên đã bảo cậu chạy đi.

Cô không muốn cậu chết vô ích chỉ vì cô.

Và nếu có thể, cô muốn Koutarou cứu lấy càng nhiều người càng tốt.

(Điện hạ...)

Nghe những lời của Alaia, Koutarou, người vẫn còn lúng túng trước sự xuất hiện của tên khổng lồ, đã hạ quyết tâm.

Cậu chỉnh lại tay cầm kiếm và gọi Clan.

“Clan, cô tránh ra đi!”

“Ngươi tính làm gì!?”

“Làm sao tôi có thể bỏ mặc công chúa Alaia được!!”

Koutarou hướng thanh kiếm về phía tên khổng lồ.

Alaia vẫn trong tay kẻ địch.

Trong hoàn cảnh này, Koutarou không thể chạy trốn bởi lời thề trong thanh kiếm của cậu.

(Theia, chuyện này đâu có trong vở kịch chứ!)

Trong khi nhìn con khổng lồ lao tới, Koutarou phàn nàn với Theia trong tâm can.

“... Ra là Thanh kị sĩ nhà ta không chạy à... ngon...”

Dextro lầm bầm với giọng không ai có thể nghe thấy.

Hắn thực sự cảm thấy khuấy khỏa.

Sau khi đã xác nhận rằng Alaia đã dính độc, hay chính xác là dính bệnh, đối tượng chính của hắn không còn là cô nữa.

Đối tượng mà hắn phải đánh bại là Koutarou, một hiệp sĩ mạnh mẽ không bị hạ gục bởi chất độc.

Dù Alaia có trốn thoát thì định mệnh của cô sẽ không thay đổi.

Nhưng nếu hắn để một người một mình hạ hàng tá người bỏ trốn, thì đó sẽ là vật cản lớn trong tương lai.

Không có gì đảm bảo là Koutarou đã uống nước có độc và nếu để cậu thoát, gã sẽ bị Maxfern quở trách.

Đồng nghĩa với việc không thăng chức gì hết nên việc giết Koutarou tại đây là điều cần thiết với hắn.

Trong trường hợp Koutarou bỏ rơi Alaia mà chạy trốn thì sẽ gây rắc rối lớn cho Dextro.

Nhưng cuối cùng, Koutarou đã ở lại nên hắn cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

“*Tặc* Chuyện này khó rồi đây!”

Koutarou làm một cú né lớn trước cú bổ rìu của tên khổng lồ.

Rìu chiếc rìu ăn sâu vào mặt đất.

Với sức mạnh đó, không dám chắc là lớp khiên có thể bảo vệ nổi cậu hay không.

Tên khổng lồ tự di chuyển theo ý nó, nhưng nó không có trái tim nên Koutarou không thể đoán trước được nó sẽ tấn công vào đâu.

Koutarou không còn lựa chọn nào nhảy né các đòn tấn công của nó.

Cậu có lợi là tên khổng lồ di chuyển chậm chạp hơn người thường nên không khó để tránh chúng.

“Haaaaah!!”

Thấy cơ hội của mình khi chiếc rìu cắm sâu vào đất, Koutarou rút ngắn khoảng cách và vung kiếm.

Thanh kiếm chém vào cơ thể đồ sộ.

Tuy nhiên, kiếm của cậu bị bộ giáp của nó hất văng.

Bởi thân thể đồ sộ nên bộ giáp của nó khá là dày.

Dù thanh kiếm của Koutarou được cường hóa bởi bộ giáp cũng không thể cắt nó làm đôi chỉ với một nhát kiếm.

Cậu chỉ có thể tạo một vết lõm nông trên đó.

“Chết tiệt, kiếm không có tác dụng!”

Koutarou nhanh chóng nhảy lùi lại.

Chiếc rìu bay vút lên suýt nữa thì che khuôn mặt của Koutarou.

“Đĩ nhiên rồi, đồ ngốc. Vô dụng thôi, mọi cố gắng của nhà ngươi đều vô tác dụng hết.”

“Im mồm!”

“Ôi, sợ chưa. Nào, cố lên đi, Thanh kị sĩ. Kukuku...”

Trong khi Dextro cười, Koutarou vẫn liên tiếp chém vào tên khổng lồ nhưng mọi đòn tấn công đều bật lại.

Cậu sau đó tập trung đòn đánh vào khớp nối phần thân dưới của cơ thể đồ sộ nhưng cũng không khả quan là bao.

Những chỗ khớp nối cũng mang đầy giáp và không chút hề hấn trước những đòn đánh của cậu.

“Bertorion, dùng đòn tấn công giống như lúc ngươi cắt đạn đầy siêu không-thời gian của ta ấy!”

Giọng của Clan vang lên từ bộ phận liên lạc của bộ giáp.

Cô đã thấy thanh kiếm của Koutarou phát sáng lên vài lần.

Nó có thể cắt lá chắn, xé đôi những đòn beam và thậm chí chẻ cả đạn đầy của cô.

Cô đoán chừng nếu cậu dùng nó với tên khổng lồ thì sẽ có hiệu quả.

“Không, không có được!”

Tuy nhiên, Koutarou lắc đầu trong khi tránh đòn tấn công từ con khổng lồ.

“Tại sao!?”

“Tôi không phải người tạo ra nó! Nó luôn xuất hiện và giúp tôi mỗi khi tôi gặp rắc rối chứ không phải là do tự bản thân tôi tạo ra!”

“Cái gì!?”

Thứ ánh sáng làm bùng sáng thanh Saguratin chỉ xuất hiện mỗi khi Koutarou gặp nguy hiểm hay lúc cậu giận dữ để trao cậu sức mạnh.

Nhưng Koutarou không có cách nào điều khiển được nó cả và cậu không thể khiến thanh kiếm phát sáng theo ý muốn.

“Chúng ta đã ở thế giới này một thời gian rồi nhưng nó vẫn chưa phát sáng thêm lần nào nữa! Chắc ta không thể trông cậy vào nó được đâu!”

“Có lẽ vậy rồi! Thế để ta lo!”

Clan đứng lên và nói.

Cô hiện đang đứng trên trần nhà, cao vài tá mét so với Koutarou và tên khổng lồ.

“Cradle! Súng beam phản vật chất!”

“As you wish, my princess!”

Clan ra lệnh cho vòng tay của mình.

Một lỗ đen xuất hiện bên cạnh cô và một khẩu súng dài đi ra khỏi nó.

Cô chờ cho đến khi nó xuất hiện hoàn toàn khỏi lỗ đen thì dùng hai tay giữ nó.

Trên tay hiện là khẩu beam phản vật chất to lớn.

Nó là thứ vũ khí lớn nhất mà cô có thể tự sử dụng bằng tay và sức mạnh của nó khỏi phải nói.

Tuy nhiên, nó có một nhược điểm lớn, đó là cô không thể di chuyển cái thân hình to lớn của nó nên chỉ có thể dùng để bắn tia mà thôi.

(Nếu cái này vô tác dụng thì ta cũng hết sự lựa chọn...)

Clan nhắm bắn từ nóc nhà trong khi Koutarou giữ chân tên khổng lồ.

Cơ thể nó to lớn và di chuyển chậm chạp, dễ làm mục tiêu để bắn tia.

Nhưng nếu bắn hụt, sẽ không còn cơ hội nào nữa cho bọn họ.

Bởi dung lượng kho chứa thấp nên Cradle không thể mang nhiều vũ khí, và cũng không còn thứ vũ khí nào mạnh hơn khẩu súng này nữa.

Thật ra thì vẫn còn khẩu súng đầy nhưng nếu cô dùng nó thì cả ngôi làng sẽ bị thổi bay luôn.

Clan cẩn thận ngắm bắn, do Alaia đang bị tên khổng lồ giữ bằng tay trái nên cô cần cẩn thận không bắn nhầm.

(Nếu biết có chuyện này xảy ra thì mình đã tập luyện để nâng cao khả năng chiến đấu rồi!)

Trong khi buồn bã vì gánh nặng trách nhiệm trên vai, cô cuối cùng cũng đưa được mục tiêu vào tầm ngắm.

Clan nhắm vào đầu của nó.

“Ta bắn đây, Bertorion!”

Clan kéo cò khi hét lên.

Koutarou vẫn còn chiến đấu với tên khổng tượng nhưng do nhắm vào đầu nó nên không phải lo đến việc cậu ta bị dính đạn.

Cô hét lên chỉ báo cho Koutarou biết thời điểm mà thôi.

Một phát beam trắng bay ra từ nòng súng dài.

Do vũ khí cô dùng điện từ để gia tốc hạt kim loại nặng nên không có bị dội lại như những vũ khí thông thường dùng thuốc súng.

Nhưng cơ thể cô vẫn từ từ bị đẩy lại bởi phản lực, nó chứng tỏ sức mạnh của phát beam.

Phát súng nhanh chóng xuyên qua khí quyển và áp sát khoảng cách hàng tá mét chỉ trong thoáng chốc.

Con khổng lồ chậm chạp không thể nào tránh được thứ nhanh như vậy.

Phát beam xuyên một lỗ trên đầu nó.

“Kyaaa!!”

“Ngon!!”

Alaia kêu lên vì ngạc nhiên trước luồng sáng bất chợt trong khi Koutarou ăn mừng khi thấy đòn tấn công đã trúng đích.

“Bắn trúng chưa!?”

Vẫn còn giữ khẩu súng trên tay, Clan kiểm tra con khổng lồ.

Có một làn khói mờ bao quanh cái đầu của nó nhưng cô có thể thấy rõ ràng chuyện xảy ra ngay từ chỗ đứng của cô.

Sau khi dính đòn trực diện, đầu con khổng lồ bọ thổi bay.

Phát beam xuyên từ bên trái chiếc cằm và đi ra phía sau đầu.

Chiếc đầu của nó hoàn toàn bị vỡ nát bởi chấn động và nhiệt, những mảnh thép rơi xuống Dextro và lũ ma pháp sư.

“Chết tiệt, lại con ả khi này!”

Dextro hất những mảnh vỡ và lùm về phía Clan, người cách đó vài tá mét từ trên nóc nhà.

Dextro hoàn toàn mất bình tĩnh.

Chiến binh bất bại mà hắn đặt niềm tin lại bị đá thương và người chịu trách nhiệm cho điều đó là cô gái trẻ kia.

Cứ đến lúc hắn tưởng chiến thắng trong tầm tay thì nó lại bị tước khỏi hắn nên Dextro sục sôi tức giận.

“Giết chúng, bắt đầu từ con ả đó!”

Dextro hướng quả cầu trắng đục trên tay về phía Clan.

Tên không lồ mất đầu bắt đầu di chuyển lần nữa.

Không như con người, mất đầu không đủ để hạ tên không tượng ấy.

“Nó vẫn còn di chuyển được sao!?”

“Kukuku, chết đi!!!!!!!!”

Tên không lồ đưa chiếc rìu về phía sau.

“Không thể n- Clan, chạy khỏi đó ngay!!”

“Gì cơ!?”

Ngay lúc Koutarou cảnh báo Clan, tên không lồ phi chiếc rìu hết sức về phía Clan.

Chiếc rìu thép to hơn hẳn người cô và xoay vòng lao nhanh chóng về phía cô.

Đó là một cú ném tất sát nếu Clan dính phải.

“Chuyện này không vui chút nào!!”

Clan ném khẩu súng của mình đi và nhảy khỏi chỗ núp trên nóc nhà.

Tuy nhiên, chiếc rìu không nhắm vào Clan mà vào tòa nhà cô đang đứng.

Nếu nó bị phá hủy, Clan sẽ bị dè không thể di chuyển.

Thay vì nhắm thẳng vào Clan có khả năng trượt cao thì đó là đòn tấn công hiệu quả hơn.

“Kyaaa!!”

“Clan!!”

Như Dextro dự tính, chiếc rìu dễ dàng đốn nát ngôi nhà gỗ.

Bị tòa nhà đổ xuống, Clan biến mất khỏi tầm nhìn của Koutarou.

Đề lại là một núi gạch đá và chiếc rìu cắm ở đó.

“Clan-sama.”

“Này Clan, trả lời tôi coi!”

Trong khi Alaia kêu lên thì Koutarou gọi cô qua bộ đàm của áo giáp.

Tuy nhiên, Clan không đáp lại và cậu chỉ nghe tiếng nhiễu qua nó.

“Kukuku, con ả đó chết chưa? Mà gì cũng được. Có sống thì ả ta cũng bị dè nát. Kuhahaha.”

“Clan, Clan!”

(Làm ơn đừng xảy ra chuyện gì, Clan!)

Koutarou liên tục gọi cô nhưng thứ đáp lại cậu chỉ là tiếng cười khả ố của Dextro.

Không có gì ngoài tiếng nhiễu từ bộ đàm.

“Nào giờ thì đến lượt nhà ngươì, Thanh kị sĩ!”

Tên khổng lồ quay lại sau khi rút ra một chiếc búa.

Do nó là vũ khí dự phòng, nó nhỏ hơn cái rìu nhưng vẫn to đến 2m.

“Tới đây coi.”

Koutarou để chuyện Clan sang một bên và cầm kiếm sẵn sàng.

Tuy nhiên, do cậu đã biết thanh kiếm của mình không có tác dụng, Koutarou miễn cưỡng phải bắt đầu cuộc chiến.

(Làm sao đây!? Làm sao mình có thể thắng được thứ này!?)

Tuy nhiên, tên khổng lồ không cho Koutarou thời gian để suy nghĩ.

Nó lao tới cậu với chiếc búa trên tay.

Do chiếc búa nhỏ hơn nên nó vung nhanh hơn chiếc rìu.

Chiếc búa đập liên tiếp vào lá chắn bảo vệ Koutarou và bòn rút năng lượng dùng để duy trì lớp khiên ấy.

“Cảnh báo. Với việc sử dụng năng lượng thế này, sẽ khó để có thể duy trì lá chắn dài hơn một phút.”

“Ra đây là trận chiến coi ai hao mòn trước à!”

Koutarou di chuyển quanh chiếc búa trong khi cố động não.

Nhưng cậu không thể nảy ra được ý tưởng nào.

Nếu Koutarou chạy trốn, dân làng và đồng minh của Alaia sẽ gặp nguy hiểm.

Nói cách khác, cậu không có cách nào để hạ được tên khổng lồ cả.

Phần 6

‘Thanh kị sĩ.’

Đúng lúc đó, Koutarou nghe thấy tiếng nói trong đầu mình.

“Ai vậy!?”

‘Là tôi, Caris đây.’

Giọng nói thuộc về Caris và ngay sau đó, cậu nghe thấy một giọng nói khác.

‘Reios-sama!?’

‘Em có thể nghe thấy tiếng Reios-sama và Caris-sama ở trong đầu... đây là...’

“Caris, cái gì thế này!?”

Bối rối trước giọng nói đột ngột trong đầu, Koutarou tiếp tục chiến đấu với tên khổng lồ.

Cậu bắt đầu nhắm vào những ngón tay mảnh trên bàn tay của nó.

Cậu cố gắng cắt những ngón tay để ngăn nó dùng búa.

‘Do đang trong tình huống nguy cấp nên tôi chỉ nói vắn tắt thôi. Lý do ta có thể nói thế này là do ma lực. Như vậy ta có thể giao tiếp từ xa với nhau.’

‘Ra đây là... ma thuật à... tiện ghê cơ...’

Kiểm của Koutarou đủ để cắt nhẹ vào tay con khổng lồ nhưng một nhát chém là không đủ để cắt lia được nó.

Vậy nên cần phải thêm hai ba phát nữa.

‘Theo Lidith, con khổng tượng đó là một búp bê ma thuật.’

Búp bê ma thuật là một con rối được trao sự sống bằng ma thuật.

Con búp bê đó sẽ được gọi khác nhau dựa trên nguyên liệu làm nên nó; nếu làm bằng đất thì gọi là golem đất sét, bằng đá thì gọi là golem đá và vân vân.

Thông qua một viên ngọc điều khiển, con búp bê ma thuật sẽ nghe lệnh của kẻ mà nó được ghi nhận.

Nên thậm chí dù viên ngọc bị mất, những người khác cũng không thể điều khiển được nó.

Nói cách khác, nó là một người nhân tạo với nhân cách được đơn giản hóa.

Dù nếu họ phá hủy quả cầu trong tay Dextro thì con khổng lồ vẫn tiếp tục chiến đấu.

Nhờ đặc tính đó mà những con búp bê ma thuật chiến đấu cực kì phiền toái.

‘Cơ thể đồ sộ của nó được làm từ thép tạo bởi những nhà giả kim thuật của Maxfern nên có thể gọi nó là golem thép. Lidith đã nói rằng cô ấy từng có thứ được sản xuất trong xưởng máy ấy.’

Lidith là cháu gái của Maxfern và cô học giả kim thuật từ xưởng của Maxfern.

Trong khoảng thời đó cô từng thấy một con khổng tượng như thế được tạo ra.

‘Theo Lidith thì có nhiều nhà giả kim khác nhau tạo nên con khổng tượng nên khó có thể đánh bại được nó. Nhưng do nó là một con búp bê ma thuật nên cũng có điểm yếu.’

‘Điểm yếu!? Có thứ như thế sao!?’

Koutarou tiếp tục vung kiếm trong khi đáp lại nhưng không phát ra lời.

Đây là thứ mà cậu không muốn Dextro nghe thấy.

‘Có. Nằm bên trong phía bên ngực trái của nó, nơi trái tim người ấy, có một tinh thể cỡ bàn tay ngụy ở đó. Hãy phá hủy nó.’

‘Như thế là có thể hạ được nó!?’

‘Phải. Tôi đã từng tự tạo búp bê ma thuật nên không nhầm được. Tinh thể đó hấp thụ năng lượng từ tự nhiên và chuyển đổi nó thành ma lực để di chuyển cơ thể. Anh có thể thấy dòng chảy linh lực của nó đúng chứ? Nhắm vào điểm nơi linh lực tập trung ấy.’

‘Đã rõ, tôi sẽ thử.’

Sau khi tìm thấy cơ hội để giành chiến thắng, biểu lộ của Koutarou tỏ ra dễ chịu hơn và cậu bắt đầu nhìn về phía bên trái ngực tên khổng lồ.

Đó là khi nụ cười của cậu đóng băng.

‘Ngực phía bên trái, ý cô là...’

‘Phải, thế nên tôi mới nói cho cả anh lẫn công chúa Alaia.’

Alaia đang bị dùng để che bên ngực trái tên khổng lồ.

‘Em không đề ý đâu, hãy ra tay đi.’

‘Không đề ý là sao chứ, ta sao có thể xuống tay được!’

‘Reios-sama, em dù gì cũng chết vì độc. Chẳng không thể đánh đổi mạng sống của mình với người dân vì em được.’

Alaia đã ngáng đường ngăn Koutarou tấn công.

Cậu phải chạy vòng để tấn công từ phía sau nó nhưng điều đó không có dễ dàng gì.

Nhận ra điều đó, Alaia đã bảo Koutarou hãy tấn công từ đằng trước.

‘Điện hạ, ta thực sự không thể.’

‘Nhưng chàng đâu có sự lựa chọn.’

Trong khi phủ nhận những lời của Alaia, Koutarou tuyệt vọng động não.

‘Mình có thể làm được gì, làm sao để tấn công bên ngực trái của nó mà không gây nguy hiểm tới công chúa?’

Đúng lúc đó, chiếc búa vung xuống trước mặt Koutarou.

Và với vũ khí chìm vào đất, Koutarou vung thanh kiếm vào ngón tay của nó.

Cậu đánh đúng vào phần đánh khi nãy và vết chém cắt sâu hơn.

(Hử?)

Và đó là lúc Koutarou nảy ra một ý tưởng.

‘Phải, ta có thể làm thế!’

‘Reios-sama!’

Ý tưởng đó ngay lập tức được truyền tới Alaia và Caris và cả hai đều đồng ý với nó.

‘Nhưng trước đó ta cần phải làm gì? Làm sao có thể phá được bộ giáp dày thế kia?’

‘Thì...’

Koutarou sau đó không có thêm ý tưởng nữa, cậu không thể nghĩ ra được cách phá hủy miếng tinh thể đằng sau bộ giáp.

‘Sẽ ổn thôi, Reios-sama.’

Tuy nhiên, Alaia vẫn nở nụ cười với Koutarou, người vẫn chưa nghĩ ra cách giải quyết.

Sau khi được Alaia chỉ cách tấn công, Koutarou quay sang hỏi Caris.

‘Caris, cô có thể dùng con búp bê đó một lúc có được không?’

‘Tôi sẽ cố. Phần còn lại nhờ anh đó, Thanh kị sĩ.’

‘Ừ’

Cảm nhận sự hiện diện của Caris xa cách dần, Koutarou chỉnh lại thanh kiếm.

Đã tới lúc cho hiệp cuối.

‘Reios-sama.’

‘Điện hạ, ta sẽ tới nàng ngay đây.’

‘... Cầu cho chàng gặp may mắn.’

Giữ thanh kiếm trong tay, Koutarou và Alaia nhìn nhau trong khoảnh khắc ngắn ngủi nhưng cảm xúc mà họ truyền tải không hề bé nhỏ chút nào.

‘Sao thế, Thanh kị sĩ. Chịu thua rồi sao?’

‘Kẻ thua duy nhất ở đây là nhà ngươi đó.’

‘Ồ, ngươi vẫn còn thừa hơi mà đùa nữa à. Nhưng hơi thở của ngươi đã trở nên gấp gáp rồi kia.’

‘Sao ngươi không động tay luôn nh?’

‘Tha cho ta đi. Mấy việc ra mồ hôi thế là của đám cấp dưới rồi.’

(Gừ, ai ngờ là mình phải gặp biết bao rắc rối dù đã mang cả Diabolical Soldier ra chứ...)

Dù giọng nói đầy tự tin, Dextro hiện đang tỏ ra bức bối vì vẫn chưa khuất phục được Koutarou.

Nhưng nhận ra chuyển động của cậu ngày càng chậm và uể oải, hắn chắc chắn rằng chiến thắng đã tới gần.

“Ta chỉ muốn được thoải mái uống rượu thôi... nên nguoi chết đi có được không, Thanh kị sĩ.”

“Thử coi, nguoi sẽ hối hận vì đã không luyện thêm kiếm pháp đó.”

“Hừ! Ta cũng phải thừa nhận là gan nguoi lớn thật!”

Tên khổng lồ tiến tới khi Dextro hét lên.

Khoảng cách giữa nó và Koutarou bị thu hẹp lại và chiếc búa đã vào tầm đánh.

Tên khổng lồ dĩ nhiên là kẻ ra đòn trước khi nó là kẻ có lợi thế hơn.

Chiếc búa rít lên khi bay xuyên qua không khí và hướng vào Koutarou.

Cậu nhảy sang một bên tranh đòn tấn công.

“Góc này quá nông!?”

Thanh kiếm của Koutarou đánh vào đằng sau cánh tay của gã khổng lồ và bị phản lại.

Mọi đòn tấn công chỉ để lại vết lõm nhỏ nhưng cậu không có thời gian để thất vọng.

Koutarou nhanh chóng đạp xuống đất và nhảy sang phía bên kia của tên khổng lồ.

Ngay sau đó, chân phải của nó đã giẫm xuống ngay chỗ đứng của cậu vừa nãy, nếu Koutarou vẫn còn ở đó, chắc hẳn cậu đã bị thổi bay rồi.

“Còn thể này thì sao!?”

Koutarou dùng mặt kiếm đập vào chân phải của nó.

Nó phát ra một tiếng ồn lớn nhưng không gây chút hề hấn nào tới con khổng lồ.

Tuy nhiên, đủ mạnh để làm nó mất thăng bằng.

Có gắng lấy lại trọng tâm, tay phải nó vung vẩy giữa không khí.

“Đến lúc rồi!!”

Koutarou dùng hết sức vung kiếm.

Thanh kiếm găm sâu vào những ngón tay của nó.

Sau khi đã nhận đủ số đòn, những ngón tay đó bị cắt lìa.

“Ngon!”

“Cái gì!?”

Trừ ngón tay cái còn lại, bốn ngón kia đều bị cắt đứt.

Như thế, nó mất đi khả năng cầm nắm, chiếc búa rơi khỏi tay nó.

Đầu búa lún sâu vào đất và nằm im ở đó.

Koutarou dùng những đòn công kích của mình và tạo khoảng cách với tên khổng lồ.

“Ra là thế, hắn đã tập trung nhắm vào những ngón tay à!”

Dextro tắc lưỡi khi nhìn Koutarou đi chuyển.

Cùng lúc thì tên khổng lồ mới lấy lại thăng bằng và dựng người lại.

Nó cố dùng tay phải nhặt chiếc búa lên nhưng nhận ra rằng nó không còn ngón tay nữa, nó khựng lại một lúc.

(Hồi nữ thần rạng đông, cầu xin người...)

Alaia cầu nguyện, dù không chắc lời nguyện ấy có tới được thiên đường hay không.

Ngay sau đó, tên khổng lồ từ bỏ việc dùng tay phải nhặt búa và chuyển Alaia sang bên tay phải.

Dù chỉ còn ngón tay cái ở bàn tay phải nhưng thế là đủ để giữ lấy Alaia rồi.

Nó sau đó với tay trái tới chiếc búa.

“Nào! Làm đi, Caris!!”

Tuy nhiên, đó là khoảnh khắc mà Koutarou đợi chờ.

“Giải thần chú!! Hồi tinh linh của thủy và thổ, giờ là lúc thực hiện cam kết của các người!!”

Caris giải phóng ma pháp mà cô đã chuẩn bị trước đó.

Đó là một phép thuật tạo nên một đầm lầy ngay dưới chân tên khổng lồ.

Tên khổng lồ trượt chân vào đầm lầy.

Dù không đủ sâu để lún toàn bộ thân của gã nhưng bởi cơ thể đồ sộ nên gã khổng lồ cũng không thể thoát ra được.

Những bàn chân bị lún xuống khiến nó mất đi khả năng di chuyển.

“Chết tiệt, là một ma pháp sư sao!? Ở đâu chứ!? K-hông, quan trọng hơn là nhanh lên và thoát khỏi đó đi!!”

Dextro ra lệnh hối thúc tên khổng lồ.

Nếu Dextro không rời mắt khỏi Koutarou và ngăn đường cậu thì mọi chuyện đã khác rồi.

Nhưng sau cùng, Dextro lại không tự thân làm gì cả và đó là điều khiến hắn phải trả giá.

“Khuyếch đại khẩn cấp tới mức tối đa!!”

Koutarou rống lên.

“As you wish, my lord.”

Và như thể bị chèn ép, một vụ nổ vang lên từ toàn bộ cơ thể của cậu.

Đó là âm thanh của bộ khuyếch đại khẩn được thiết đặt trên khắp bộ giáp được kích hoạt.

Bộ khuyếch đại phóng ra lửa và tạo nên một lực đẩy vô cùng uy mãnh.

Chúng là hệ thống dự phòng cho khả năng chiến đấu của bộ giáp.

Cơ thể Koutarou bay vút trong không khí.

“Cái- âm thanh gì thế!?”

“Reios-sama đang bay...”

Koutarou bị thổi bay trong vài giây.

Trong khi Dextro và Alaia vẫn còn bàng hoàng, ngọn lửa từ bộ khuyếch đại dừng lại và Koutarou tiếp đất.

Koutarou dùng chân cây xới mặt đất để ngăn bị trượt.

Và Koutarou dừng lại ngay dưới ngôi nhà đổ nát.

“... Người nhanh hơn ta tưởng đó, Bertorion.”

Ở đó, cậu tìm thấy Clan và bên cạnh cô là Lidith.

Lidith đã đến trước đánh thức Clan do cô bị bất tỉnh và giải thích tình hình cho cô nghe.

Cả hai đang chờ Koutarou đến.

“Dù ta nhìn thế thôi chứ vẫn là tên con trai đến trước giờ hẹn đó.”

“Đừng có trơ tráo... ý tôi là dừng ngay mấy lời nói dối lại coi, anh toàn ngủ nướng không à.”

Koutarou rút ra một vật thể kim loại từ đồng gạch vụn.

Clan và Lidith không thể một mình làm như thế được.

Nhưng Koutarou được trợ giúp từ bộ giáp có thể kéo nó ra và cầm nó trên tay, cũng như có thể sử dụng nó.

Nó là khẩu súng phản vật chất, thứ mà Clan đã dùng để thổi bay cái đầu của tên khổng tượng.

“C-ái gì, từ khi nào hán đã ra được đó!? Và thứ vũ khí đó...!”

Đó là lúc Dextro cuối cùng cũng nhận ra mưu đồ của Koutarou và những người khác.

Họ đã dùng ma thuật để ngăn tên khổng lồ di chuyển và sau đó dùng vũ khí từng phá hủy cái đầu của nó.

Và họ chỉ có thể làm như thế khi nó đưa Alaia sang phía bên tay phải mà thôi.

“Không thể nào, thậm chí ta dùng cả Diabolical Solider, sao có thể thua được chứ!?”

Nhóm Koutarou và những người khác đã tính bắn xuyên qua điểm yếu của tên khổng lồ trong một phát bắn.

Nhận ra điều đó, Dextro, đang rối bời, hét lên với nó.

“Ngươi thoát khỏi đó ngay cho ta!! Sao mà ngươi lại lè mề đến thế cơ chứ!?”

Nhưng mặc cho Dextro la hét thế nào thì tên khổng tượng ấy cũng không thể thoát được đầm lầy.

Kích cỡ và cân nặng mà Dextro từng tự hào giờ lại đang chống lại hán.

“Clan, tôi sẽ hướng súng về kẻ địch! Còn cô sẽ nhắm nó!”

“Biết rồi!”

Koutarou giữ khẩu súng bằng cả hai tay.

Do nó là vũ khí của Clan nên không thể sử dụng trực tiếp nó thông qua bộ giáp của Koutarou được.

Nên người bắn phải là Clan.

(Và mục tiêu sẽ là...)

Koutarou nhắm mắt và tập trung.

Cậu có thể thấy một nguồn sáng xoáy tít bên phía ngực trái của tên khổng lồ.

“Điện hạ, ngay ở đó!”

“Em hiểu rồi, Reios-sama!”

Nghe chỉ dẫn của Koutarou, Alaia đưa tay cô ra phía ngực trái của tên khổng lồ.

Bàn tay nhỏ của cô chồng lên vừa vặn với thứ ánh sáng xoáy tít mà Koutarou nhìn thấy.

“Clan, ngay ở đó! Nhắm vào tay phải của công chúa ấy!”

“Anh có thể dừng ra lệnh cho tôi được không!?”

Rokujouma_V7.5_Extra3

Clan điều chỉnh đích ngắm cho khẩu súng bằng vòng tay của mình.

Qua chiếc vòng, Clan gửi thông tin cho khẩu súng và bộ giáp của Koutarou cũng theo đó di chuyển.

“Điện hạ, lùi lại!”

“Được!”

Alaia rút tay lại và co cụm người.

Tên khổng lồ vẫn còn lúng túng để thoát khỏi đầm lầy nên giờ là cơ hội hoàn hảo nhất.

“Giờ thì Bán!”

“Hiểu rồi, tôi hiểu rồi, gừ!”

Sau khi xác nhận Alaia đã ra khỏi vùng bắn, Clan nhập lệnh bắn cho chiếc vòng tay.

Một phát beam trắng thoát khỏi nòng súng dài một lần nữa.

Nó lướt nhanh qua không khí như một mũi tên ánh sáng và xuyên qua cánh trái của tên khổng tượng.

Sau khi mất nguồn sức mạnh, nó dừng cử động trong đầm lầy.

Thấy thế, Dextro ngồi bệt xuống thần thờ trong khi Koutarou tới chỉ kiếm vào hấn.

“Kết quả của trận chiến đã xác định, Đồng kỵ sĩ Dextro.”

“Phải, ta thua rồi...”

Dextro chấp nhận sự thất bại một cách không ngờ tới.

“Không thể tin rằng ta lại thua dù đã mang ra cả Diabolical Soldier... Thanh kỵ sĩ, người là tên thá nào vậy?”

Dextro đặt hết sự tự tin vào sức mạnh tên khổng tượng.

Nên khi nó bị phá hủy, Dextro cũng có thể thành thật thừa nhận sự thất bại của hấn.

Gã không thể nghĩ ra cách nào để có thể đánh bại được Koutarou cả.

Nhìn Dextro như thế, Koutarou tra thanh Saguratin lại vào vỏ.

“Ta là một lữ khách. Một người du hành bình thường bị dính phải tình cảnh phức tạp mà thôi.”

“Lữ khách?... Chết tiệt, ra là ta số nhọ à...”

Dextro cười lớn và để cơ thể đổ rạp sang một bên.

“Không, nói ngược lại mới đúng... phúc lành của Alaia cao quá...”

“Nói cho ta biết một điều, Dextro.”

“Hỏi đi.”

“Trong giây phút cuối, sao ngươi không lấy công chúa Alaia ra làm lá chắn?”

Ban nãy, Dextro còn dùng Alaia làm lá chắn để ngăn Koutarou và Clan, nên cậu không hiểu sao lần này hấn lại không làm như thế nữa.

“Ta sẽ gặp rắc rối nếu để kết quả tệ hại nhất xảy ra.”

“Tệ nhất?”

“Phải.”

Dextro nở nụ cười tự chế giễu.

“Mệnh lệnh của ta là bắt và áp giải Alaia. Tuy nhiên, có một điều kiện trong đó. Ta có thể khiến cô ta đau đớn đến mức muốn chết, ta có thể cho cô ta uống thuốc độc vô phương cứu chữa hay thậm chí để cô ta chạy thoát cũng được. Tuy nhiên, ta không được phép tự tay giết chết cô ta, dù thế nào chăng nữa.”

“Ngươi không thể giết cô ấy...?”

Dextro đã đầu độc Alaia và hắn cũng đã giả bộ sẽ giết cô nhưng lại không được phép giết cô ngay.

Nghe thế, Koutarou nhớ đến vài chuyện.

(Gã ta cũng giống Caris sao...?)

Cũng như Caris, hắn không được lệnh giết Alaia.

Cả hai đều theo đuổi Alaia nhưng lại không có quyền đụng tay vào cô.

Koutarou cảm thấy thật bí ẩn.

“Và ta không giỏi trong việc ra những lệnh phức tạp cho Diabolical Soldier. Không có gì đảm bảo rằng nó có thể sử dụng Alaia một cách thích hợp, khác với khi tự ta lấy cô à làm khiên.”

“Ra là vậy...”

Tên khổng lồ có ý chí hành động của nó, tuy nhiên, nó không giỏi trong khoản ra những quyết định phức tạp như con người.

Nếu Dextro lệnh cho nó dùng Alaia làm lá chắn sẽ dễ dẫn tới thất bại.

Thế nên Dextro quyết định không ra lệnh cho con khổng lồ mệnh lệnh như thế.

“Dextro, ngươi nên tự giành chiến thắng bằng cách tự mình chiến đấu.”

“... Ngươi nói không sai. Ta thật ngỡ ngàng mà...”

Nếu Dextro không mang tên khổng lồ ra mà tự tay chiến đấu trong khi dùng Alaia làm con tin, hắn có lẽ đã hạ được cả Koutarou lẫn Clan.

Tự sức mình giành chiến thắng là nguyên tắc mà hắn từng tin tưởng vào.

“Đó là tất cả điều ta muốn nói. Tạm biệt, Dextro.”

Koutarou quay lưng đi với Dextro, người đang nằm rạp ra đất.

“Ngươi có chắc là không muốn giết ta chứ?”

“Dù đối phương của điện hạ là ai thì nàng cũng không muốn con dân của Forthorthe phải chết.”

Bản thân Koutarou chỉ ít cũng muốn dần cho Dextro một trận.

Cậu không thực sự quan tâm coi gã sống hay chết.

Hắn đã làm nhiều chuyện xấu xa, tuy nhiên Alaia không muốn điều đó nên Koutarou quyết định tha cho gã.

“Hơn nữa, ta tin ở ngươi.”

Koutarou quay lại nhìn Dextro và nhếch mép cười.

“Ngươi tin ta!?”

Bị sốc, Dextro nâng phần trên cơ thể lên.

“Phải, ngươi là tên xảo quyệt và chỉ quan tâm tới lợi ích của chính ngươi. Nên ngươi sẽ không ngu mà dám đối đầu trực tiếp với bọn ta lần nữa đâu.”

“Ha...”

Tuy nhiên, Dextro bắt đầu cười sau khi nghe những lời tiếp theo của Koutarou.

“Haha, ngươi nói chí phải, Thanh kị sĩ à!! Chuẩn nó luôn!! Kuhahaha!!”

Nó là một nụ cười rạng rỡ dù cho hắn đã bị đánh bại.

Sau khi nói chuyện xong với Dextro, Koutarou hướng tới chỗ Alaia.

Cậu đã để cô cho Clan và những người khác lo nên ở bên cô hiện giờ có Clan, Lidith và Caris.

“Chàng không quá tự cao tự đại khi bỏ mặc một nàng công chúa để đi tán nhảm hay sao, Reios-sama.”

“Thì ở quê nhà, ta bị bao quanh bởi biết bao người kì lạ rồi.”

“Fufu, chàng thậm chí còn giỏi đan len nữa kìa, Reios-sama.”

Alaia đã được cứu khỏi bàn tay của tên khổng lồ và chào đón Koutarou với một nụ cười đặc biệt mà cô sẽ không cho người khác thấy.

“Ta vui khi thấy nàng được an toàn, công chúa Alaia.”

“Chàng vất vả rồi, Reios-sama.”

Nói chuyện với nhau, cả hai thả lỏng đôi vai của mình cùng lúc.

Họ đã cảnh giác suốt thời gian vừa rồi, nên khi thấy những người khác được an toàn, họ cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Tuy nhiên, đó là khi Alaia mất đi thăng bằng.

“A...”

“Điện hạ!”

Koutarou nhanh chóng chạy đến đỡ cô.

(Không hay rồi, điện hạ vẫn còn...)

Do xung đột căng thẳng, Koutarou tạm quên đi mất rằng Alaia vẫn đang bị ốm và không thể bước đi vững.

“Điện hạ.”

“Kyaa.”

Thế nên Koutarou đã bế cô lên và định đưa cô về phòng trọ.

“Em ơn mà, Reios-sama, em có thể tự đi được.”

“Công chúa Alaia, nàng đã làm việc đủ rồi. Xin hãy tự biết săn sóc bản thân một chút đi.”

May mắn là nhờ bộ giáp, việc bế Alaia chẳng có khó khăn gì đối với Koutarou và cậu bước đi một cách bình thường.

Rokujouma_V7.5_299

“... Em hiểu rồi, v-ậy làm ơn.”

Nói rồi, Alaia thả lỏng cơ thể và nhắm mắt lại.

(Phải rồi... vấn đề vẫn còn đó. Chúng ta mới chỉ vượt qua tai ương trước mắt mà thôi...)

Nước da của Alaia biến sắc theo từng phút.

Căn bệnh trở nên tệ dần đi.

Và không chỉ Alaia, mà tất cả những người dân trong làng cũng vậy.

Họ đã đẩy lùi được Dextro nhưng lại không tìm ra được giải pháp chữa trị cho căn bệnh đang hoành hành.

Ngôi làng vẫn đang ở giữa con nguy hiểm.

“Thanh kị sĩ, chúng ta nên làm gì đây?”

Caris gọi với tới cậu nhưng Koutarou chỉ biết lắc đầu.

“Ta không biết. Dextro cũng không có thuốc giải. Nếu có cách chữa trị nào đó...”

Không có thuốc giải nào trị được virus mà Dextro đã lây lan theo lệnh của Maxfern cả.

Trong vở kịch thì có nên Koutarou đã nghĩ rằng mình sẽ lấy được nó từ Dextro.

Nhưng thực tế lại phủ phàng.

Đó là lúc Clan, người đã nghĩ ngợi nghiêm túc hồi lâu mới lên tiếng.

“... Chắc là không còn cách nào khác. Chắc tôi sẽ dùng phương pháp cuối cùng vậy.”

“Phương pháp cuối!? Clan-san, cô có phương pháp điều trị sao!?”

Lidith, cháu của Maxfern, người đã cảm thấy có lỗi trước hoàn cảnh, nên khi nghe Clan nói có cách chữa, đã hỏi ngay cô.

“P-hải...”

Bị vô vậ bởi Lidith, Clan gật đầu.

Và khi cô làm thế, tới lượt Koutarou cũng phản ứng.

“Thật sao!? Clan!!”

“Bertorion, tôi đã nói với anh rằng còn có một cách khác rồi mà.”

“Thật sao?”

“Phải. Phương pháp này không có khả năng thành công cao và mang nhiều rủi ro nhưng chúng ta không còn lựa chọn nào khác trong hoàn cảnh này nữa.”

Sau khi cười nhạt với Koutarou, cô cố ép biểu lộ của mình.

Đó là biểu lộ của một công chúa đang tỏ ra sự nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha! ? Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Reios Fatra Bertorion

Một vài ngày sau khi Koutarou và những người khác đánh bại bè lũ Dextro.

Những dân làng dựng lại lễ hội thu hoạch.

Bị gián đoạn bởi dịch bệnh lần đám lính nên những tưởng lễ hội sẽ bị dẹp bỏ nhưng bởi mong ước của dân làng nên nó đã được tổ chức lại.

“Này, Thanh kị sĩ!”

“Vâng, có chuyện gì thưa điện hạ?”

“Không có gì, cứ ở đó thôi.”

“Vâng...”

“Ngươi với chị ta không được đi ăn mảnh một mình lần nữa đó.”

“Không có đâu, thật đó...”

Koutarou và Charl đã hứa với nhau rằng sẽ đi thăm quan lễ hội cùng nhau.

Charl đã giận dữ khi Koutarou và Alaia đã bỏ cô bé mà đi đánh lễ trước đây.

“Charl-sama, nếu người không nhanh thay đồ thì người không được đi ra ngoài đâu.”

“Ta biết rồi mà.”

Charl hiện đang thay đồ đằng sau tấm màn.

Cô người hầu Mary, đang giúp cô bé và hai người họ đã ồn ào được một lúc.

Trong lúc đó, Koutarou ngồi trên ghế và chờ đợi cô.

“Chị vui là em đã năng động trở lại, Charl.”

“Đúng thế... hiện tại, ta đã lo không biết sẽ có chuyện gì nữa cơ...”

Alaia ngồi đối diện với Koutarou.

Bên cạnh cô là Flair và Fauna.

Bốn người họ đang ngồi quây quanh chiếc bàn.

“Mọi người khỏe đều nhờ vào Clan-chan đã vất vả cả đêm. Ngài có một người hầu tuyệt lắm, Reios-sama.”

“Hahaha, để tí nữa, ta truyền đạt lời đạt của Fauna-san cho cô ấy.”

Fauna gọi Clan là ‘Clan-chan’, Clan có vẻ không thích cách gọi ấy và thường phàn nàn với Koutarou.

“Reios-sama.”

“Vâng, có chuyện gì cơ?”

“Sau những sự kiện vừa rồi, có một chuyện em đã quyết định.”

Nở nụ cười nhạt, Alaia tỏ ra nghiêm túc.

“Em sẽ tiếp tục cuộc hành trình tới địa phận Pardomshilha và chống lại Maxfern.”

“Vậy là nàng đã quyết định.”

(Thế nên ánh mắt cô ấy mới nghiêm túc đến vậy...)

Nghe những lời Alaia thổ lộ, Koutarou đã hiểu ẩn ý đằng sau biểu lộ của cô.

“Vâng. Để bắt được em, Maxfern đã đầu độc cả một ngôi làng. Em không thể để người như thế dẫn dắt người dân được.”

Alaia nhìn thẳng vào mắt Koutarou và tuyên bố quyết định của mình một cách rõ ràng.

“Nên em sẽ đánh bại Maxfern và gánh vác trọng trách nhưng một hoàng tộc của đất nước này.”

“Đó là quyết định tuyệt vời.”

Vài ngày trước, Alaia cảm thấy ổn nếu để đất nước cho Maxfern lo liệu nếu hắn có thể dẫn dắt người dân.

Thứ cần được bảo vệ trên tất cả không phải luật hay lòng kiêu hãnh mà là công dân của đất nước.

Tuy nhiên, Maxfern đã ra lệnh tấn công bừa bãi lên người dân và điều đó khiến Alaia hạ quyết tâm.

Bởi những người đáng ra nhận được sự bảo vệ lại đang bị hãm hại.

“Vậy hãy cho ta được ở bên trợ lực cho nàng.”

“Cảm ơn chàng, Reios-sama. Có chàng ở bên như có sự giúp sức của cả một triệu người đàn ông rồi.”

“Người đang nói chuyện gì với chị ta vậy, Thanh kị sĩ? Cho ta tham gia với chứ!”

“A, người không được ra ngoài như thế, Charl-sama!”

Đó là lúc Charl nhảy xổ ra khỏi màn che, trong khi chỉ mặc mỗi bộ đồ lót.

“Reios-sama, xin thứ lỗi cho em!!”

“C-ái gì!?”

“Chị à, hãy để Thanh kị sĩ làm vệ sĩ của chúng ta đi!”

Tuy nhiên, trước khi Koutarou có thể thấy Charl thì Mary đã dùng tay che mắt mắt của cậu rồi.

Nghe tiếng khoái trá phát ra từ bên ngoài, Clan dừng việc điều khiển thiết bị của mình.

“Chuyện gì ngoài đó vậy?”

“Chờ một chút...”

Cũng để ý có gì đó, Lidith, người đang hỗ trợ Clan mấy ngày nay, mở cửa sổ ra xem xét tình hình.

“A, có vẻ là Alaia-sama và những người khác đã đi ra ngoài.”

“Ra là vậy.”

Dừng tay việc cô đang làm dở, Clan bước tới cửa sổ và cũng nhìn ra ngoài như Lidith.

Do phòng họ nằm ở trên tầng ba nên họ có thể biết chuyện gì đang xảy ra dưới phố.

Bên ngoài phòng trọ là một đám đông lớn, bao lấy Alaia, Koutarou và những người khác, những người mới đi ra ngoài tận hưởng lễ hội.

“Alaia-sama!”

“Thanh kị sĩ-sama! Cảm ơn đã cứu lấy con gái của tôi!”

“Xin hãy giành lại vương quốc khỏi tay của tên Maxfern!!”

Đám đông thốt lên những lời biết ơn lẫn lời động viên.

Dân làng đều trông rất khỏe mạnh, không còn dấu hiệu bệnh tật.

“Gừ... còn không thêm đề ý đến sự vất vả của mình...”

Trong khi nhìn Koutarou đang đáp lại đám đông vừa công Charl trên vai, Clan mỉm cười.

Một nụ cười dịu dàng chứa chan những cảm xúc thân thiện dành cho Koutarou.

Clan đã viết lại bộ gen của dân làng để trị đi căn bệnh.

Koutarou không có triệu chứng dù tiếp xúc với virus trong khi Clan chỉ cảm nhẹ.

Nên sau khi so sánh sự khác biệt bộ gen giữa người bệnh với Koutarou và Clan, cô đã có thể xác định được gen chống căn bệnh.

Clan đã tiêm mã gen với virus và tạo ra một virus tái cấu trúc.

Bằng việc tiêm nó vào người bệnh, bộ gen của họ sẽ nhanh chóng được viết lại thành bộ gen có thể chống trị với virus.

Như thế, một phần bộ gen của bệnh nhân đã được thay bằng mã gen của Koutarou và họ đã có được sức đề kháng.

Việc còn lại sau đó là rút bỏ những con virus tái cấu trúc ra khỏi bệnh nhân và tiêm nó vào người bệnh khác.

Và do virus và virus tái cấu trúc trung hòa lẫn nhau nên không còn dấu hiệu virus trên người bệnh.

Bởi thế mà phần lớn bọn họ đều đã hồi phục trong ngày hôm nay.

Nhưng đồng thời, đây là một canh bạc đầy rủi ro.

Vấn đề đầu tiên là thời gian.

Điều trị toàn bộ dân làng trong cả ngôi làng sẽ tốn rất nhiều thời gian, Nếu lính của Maxfern tấn công trong khoảng thời gian ấy, mọi thứ sẽ xói hỏng bống không.

Và cũng không có gì đảm bảo rằng virus tái cấu trúc có tác dụng như mong đợi bởi nó còn phụ thuộc từng người bệnh.

Nên không thể biết nó có thành công hay không nếu không đưa vào thực tiễn.

Hơn thế, việc virus biến đổi cũng khá thông dụng.

Sau một vài thế hệ virus lan rộng thì sẽ có khả năng rằng chúng sẽ biến đổi.

Trong trường hợp xấu nhất thì một bệnh dịch mới sẽ bị tạo ra và một con ác mộng khác sẽ ập đến.

Đó là lý do tại sao Clan mới miễn cưỡng dùng nó khi đến giây phút cuối cùng.

Trộm thuốc giải từ Dextro sẽ là giải pháp an toàn hơn.

Cuối cùng, họ đã gặp may, điều mà Clan lo sợ đã không xảy ra.

Quân lính của Maxfern đã không tấn công ngôi làng.

Chúng đợi cho chất độc chúng cho lây lan tiêu tán và giết hết nhóm Alaia.

Bởi thế nên họ đã có đủ thời gian để điều trị nhưng họ vẫn chưa thể ăn mừng vội.

Quân đội chúng cũng dùng thời gian đó để chuẩn bị và chờ đợi họ ở phía trước.

Virus tái cấu trúc đã tương thích với tất cả người bệnh và thành công trong việc viết lại bộ mã gen.

Vẫn có một số ít quá yếu nên đã chết, còn lại thì đây có thể coi là một thành công lớn.

Và việc biến đổi của virus cũng không xảy ra.

Đó là nguy hiểm lớn nhất mà Clan đã lo lắng đến mức mà ngay khi cuộc chữa trị kết thúc một cách tốt đẹp, Clan không còn đủ sức để đứng.

Clan không bao giờ muốn đánh cược một cách liều lĩnh như thế một lần nữa.

Sau khi mọi chuyện trở lại bình thường, tinh thần của Clan hoàn toàn kiệt quệ.

Do giải thích phương pháp điều trị cho người dân sẽ gặp nhiều khó khăn nên Koutarou đã nói rằng cậu lấy thuốc giải từ đám Dextro.

Sẽ dễ dàng hơn khi thuyết phục họ rằng có sự tồn tại một thứ thuốc giải không hề có, còn hơn là bảo rằng nó được tạo từ thứ công nghệ kì dị nào đó.

“Ai mà biết mình đã khổ sở như thế nào trong mấy ngày qua chứ...”

Clan chống tay lên thành cửa sổ và nhìn ra ngôi làng.

Vẫn mỉm cười, cô không thực sự bất mãn với điều đó.

Cô biết rằng đám người của Maxfern vẫn còn đang đợi ở phía trước nhưng hôm nay, cô đã có thể tận hưởng hương vị của chiến thắng.

“Không phải quá tốt sao, Clan-san? Lord Bertorion trở nên nổi tiếng thì người hầu như cô cũng được hưởng lợi theo.”

“Người hầu... người hầu, phải rồi...”

Clan không thích bị gọi là người hầu còn hơn cả sự tồn tại của kẻ địch của họ.

“Nếu không có tôi thì mọi chuyện đã trở thành thảm họa rồi, tôi đâu thể chấp nhận vào vai phụ như thế chứ.”

“Nào nào, Clan-san.”

Lidith hiểu cảm giác của Clan nên cô dịu dàng mỉm cười như nụ cười của Clan vậy.

Sau khi giúp đỡ cô mấy ngày vừa qua, cô đã hiểu rõ hơn về con người của Clan.

“Tí nữa hãy ăn mừng cùng nhau. Với tôi thì Clan-san mới là ngôi sao của ngày hôm nay.”

Lidith tiếp lời Clan, nhưng Clan không còn nghe thấy lời của cô nữa.

Nước da cô tái nhợt và cô đang há hốc mồm.

(Chờ đã!? Nếu không phải là mình...!?)

Clan kinh hãi trước những câu từ của chính cô.

Chúng hoàn toàn chính xác.

Rằng virus là thứ mà ma thuật lẫn thuốc thang ở thời đại này không thể nào chữa được.

Nếu Thanh kị sĩ thật mà ở đây, anh ta có cách nào khác để chữa được nó?

Hơn nữa, Clan cũng có sức đề kháng trước dịch bệnh.

Không phải cô có được nó sau khi viết lại bộ gen của những người ở thời đại này sao?

Và nếu cho rằng câu nói nổi tiếng của Thanh kị sĩ ‘Từ một thời gian cách vô tận và một nơi xa vô cùng’ đến từ người kia, mọi chuyện sẽ được giải thích một cách hợp lý.

“Ra là thế!! Vậy nên mình không thể tìm ra anh ta dù có tìm bằng cách nào chẳng nữa!!”

Clan đập tay vào thành cửa sổ và dựng người lên.

Mọi câu hỏi mà cô mang trong đầu đột nhiên khớp với nhau như những mảnh ghép và đưa ra một câu trả lời duy nhất.

(Nếu mình không có ở đây thì dịch bệnh không thể được ngăn chặn! Chỉ có một lời giải thích cho việc tại sao mình có sức đề kháng với căn bệnh và lý do tại sao mình lại phải ở đây! Trong truyền thuyết của Thanh kị sĩ, mình phải có mặt ở đây! Và tên đó đúng là đến từ ‘một thời gian cách vô tận và một nơi xa vô cùng’. Nghĩa là...)

“Cậu ta, Bertorion là Thanh kị sĩ thực thụ!!”

Chân tướng của người hùng huyền thoại trứ danh của Forthorthe, Reios Fatra Bertorion lại là một cậu thanh niên trẻ người non dạ đến từ Trái Đất.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Thanh kị sĩ và Ngân sắc công chúa Ngoại truyện II

Chương 1: Lực lượng Forthorthe tái sinh

rokujouma_v8-5_cover

Phần 1

Ở phía bắc địa phận Mastir, giáp với Pardomshiha là một đồng bằng lớn gọi là Raustor.

Cái tên Raustor có nghĩa là ‘Nơi nghỉ ngơi của nữ thần’. Do phần lớn Mastir là dạng địa hình đồi núi, nên có một truyền thuyết cho rằng đây là nơi duỗi chân của nữ thần.

Và là một đồng bằng nằm giữa rừng núi nên nó tự nhiên trở thành một trung tâm trung chuyển. Do đó, vô số thị trấn buôn bán đã được lập ở đây và có một doanh trại quân đội cũng đóng ở đó nhằm bảo vệ chúng.

Bởi thế, quân Forthorthe tái sinh đã phải chạm mặt với quân đảo chính ở Raustor này. Nó là trận chiến không thể tránh khỏi nếu họ muốn tiến vào thủ đô, Fornom.

Lực lượng Forthorthe tái sinh là quân đội được Alaia thành lập nên sau khi trốn được đến địa phận Pardomshiha. Nhà Pardomshiha đã có truyền thống khăng khít với gia đình hoàng gia và với kị sĩ đoàn của họ làm trung tâm, đã tập hợp được quân lực 500 người. Có sự khác biệt lực lượng khi so sánh với lực lượng đảo chính với quân đội để chế cũ làm trung tâm. Nhà Wenranka, gia tộc nổi tiếng với sự trung thành đã quyết định gia nhập quân đoàn Forthorthe mới nhưng đội quân này có nguy cơ bị đánh bại trước khi có sự tăng cường từ họ.

Tuy nhiên, lực lượng Forthorthe đã đảo ngược được tình hình. Dù bị vây hãm nhưng lực lượng phòng thủ có nhiều lợi thế hơn, họ đã giành được chiến thắng trận chiến đầu tiên trước quân đảo chính và đó cũng là khi nhà Wenranka hội quân với họ. Vụ vây hãm kết thúc với phần thắng nghiêng về quân đội Forthorthe.

Với chiến thắng thứ hai, thanh thế lực lượng Forthorthe tái sinh lan rộng khắp đất nước. Nhờ thế, quân lực và quân lương của họ được gia tăng.

Khi số lượng nhanh chóng lên tới 3000, Alaia cuối cùng cũng hạ quyết tâm. Họ sẽ lấy lại thủ đô, Fornorn và đánh bại Maxfern. Vài tháng sau khi trốn chạy khỏi thủ phủ đất nước, Alaia cuối cùng cũng quay lại nhằm giành lại nó.

Thế nên quân đội chính quy Forthorthe đã đổi đầu với quân đảo chính tại Raustor này. Lực lượng trong biên chế với 3000 người chống lại quân đảo chính lên tới 4000 người. Dù đây chưa phải là tất cả lực lượng của chúng khi chúng còn phải phân bổ quân lực để bảo vệ ở các vùng biên giới nhằm ngăn ngừa các vụ nổi loạn.

Bởi tình hình nhiều nhương nên khả năng ngoại xâm là rất cao. Và do phải chịu đựng sự áp bức chuyên chế, người dân gần như đã hết sự kiên nhẫn.

Dù chúng không dùng hết toàn lực để chống đỡ nhưng quân phản loạn vẫn vượt trội về quân số cũng như là chất lượng. Dù số lượng quân chính quy cũng lên tới 3000 nhưng phần lớn là quân nhân chưa qua đào tạo nên lực lượng thực tế chỉ khoảng 2500.

Thế nên đây là cuộc chiến 2500 chọi 4000.

Với tình hình như thế, quân đội chính quy sẽ thất thủ nếu cuộc chiến giữa hai bên nổ ra. Tuy nhiên, chỉ là trong hoàn cảnh hiện tại thôi.

Clan hiện đang trong một túp lều trong quân trại của quân chính quy.

Cô dùng chiếc vòng tay hiện lên lần lượt những hình ảnh 3D trước mặt mình. Tất cả chúng là hình ảnh đội hình của đạo quân.

Do đây là lều riêng của Koutarou và Clan nên họ không phải lo những lính tráng khác nhìn thấy việc đang làm. Clan đang điều khiển thiết bị quan sát của cô do thám quân địch.

“Sao rồi?”

Koutarou ngồi bên cạnh cô cũng đang nhìn vào dữ liệu trong khi Clan giải thích.

“Có vẻ như chúng đã tập hợp hết lại chỉ ở một chỗ. Chúng đã bỏ pháo đài và hợp đội ngũ tại vùng đồng bằng.”

“Do chúng có lợi thế quân số nên chẳng thêm dựa vào mưu mẹo gì à.”

“Thì dù gì chúng ta cũng chẳng khác nào một cánh quân ô hợp cả.”

Quân phản loạn đã bỏ pháo đài và dàn phần lớn quân ra khắp đồng bằng. Nếu tiếp tục giữ lấy nó, khả năng phòng thủ của chúng sẽ gia tăng lên đáng kể nhưng lại không thể tận dụng được lợi thế quân số. Nên quân phản loạn đã quyết định rời chốt cắm và hợp lại tổng công kích quân chính quy. Như thế, chúng sẽ giảm được con số thương vong hơn so với việc giữ lấy pháo đài.

“Nghĩa là nếu mọi chuyện cứ như thế thì chúng ta sẽ gặp bất lợi à.”

“Tất nhiên rồi.”

Trong khi nhìn hình ảnh được gửi về từ thiết bị quan sát, Koutarou và Clan lại gần nhau và thảo luận. Dù quan hệ giữa hai người đứng ra phải là hiệp sĩ với người hầu nhưng họ nhìn như thể một tướng quân và một quân sư vậy.

“Cứ thế này, chúng ta sẽ bị đè bẹp mất.”

“Dù bộ giáp này mạnh đến nhường nào thì cũng chẳng đủ cân cả ngàn quân địch đâu.”

Koutarou gõ vào bộ giáp.

Bộ giáp của cậu là kết quả của mọi tinh hoa trong nền khoa học Forthorthe tiên tiến nên ở kỉ nguyên này, nó sở hữu một sức mạnh vô song. Nên cậu không thể nào thua một anh lính bình thường. Nhưng mạnh đến nhường nào thì cũng sẽ là vô ích nếu đồng minh của cậu gục ngã hết trước khi cậu có thể đánh bại toàn bộ kẻ địch. Cậu không thể chiến đấu chỉ dựa vào mỗi sức mạnh của nó được.

“Bộ giáp à... à phải, Bertorion.”

Clan vừa nói vừa nhìn cánh tay trái của Koutarou.

“Tay trái của cậu thế nào rồi? Đã cử động dễ dàng hơn chưa?”

* {trans: sau khi Clan nhận ra thân phận Koutarou, sẽ chuyển xưng hô bình thường sang ‘ta-cậu’ }

“Hờ? À, không có gì hết, cử động một cách ngon lành rồi.”

Koutarou đưa tay trái ra trước mặt và nắm mở bàn tay.

Trong trận chiến với Clan, đoạn giáp bao tay trái của cậu đã bị phá hủy và cậu đã dùng găng tay của Kiriha thế chỗ vào. Clan gần đây mới sửa lại bộ giáp và đồng bộ chiếc găng tay vào luôn cho nó.

“Đề găng tay như thế, cậu vẫn có thể sử dụng lửa và điện chứ?”

“Khỏi lo, vẫn hoạt động bình thường.”

“Vậy thì tốt.”

Clan nở nụ cười hài lòng và chỉnh lại mắt kính. Cô tỏ ra an tâm hơn bởi cô đã khá lo lắng.

Khả năng phòng thủ và tấn công của Koutarou sẽ giảm mạnh nếu cứ để bộ giáp bị hỏng như thế. Và nếu để mất độ kín khí của nó, cậu sẽ gặp rủi ro khi ở dưới nước hay ở đi ra ngoài không gian.

“Khả năng sửa chữa của cô tuyệt lắm, cảm ơn nhiều, Clan.”

“... Ta thấy mình như con ngốc khi đi sửa lại thứ mình đã tự tay phá hỏng ấy.”

“Gì cũng được. Dù sao cũng cảm ơn cô lắm.”

“Ừ...”

Nghe thế, Clan đỏ mặt và giả ho vài lần để che đi sự xấu hổ đó trước khi quay lại cuộc nói chuyện.

“Quan trọng hơn là phải tính bước tiếp theo. Chúng ta không thể đối mặt trực diện với chúng được nên bây giờ chúng ta cần phải làm gì?”

“Fufu, đó chẳng phải là nghề của cô sao, đúng không, Clan-san?”

Trong khi Clan hãy còn đỏ mặt, một cô gái khác đã bước vào phòng cất tiếng nói với cô.

Cô là Lidith Maxferm, cháu gái của Maxferm nhưng đã chạy theo bên Alaia.

Do là học giả ngành giả kim nên cô có sự hiểu biết hơn người và cũng do làm phụ tá cho Clan nên Lidith biết rằng Koutarou và Clan đang sử dụng một nền kỹ thuật cực kì tân tiến.

“A hèm, nếu đã vậy thì.”

“... Chúng ta có thể dùng mồi nhử để dụ chúng tránh xa khỏi pháo đài rồi nhân cơ hội chiếm lấy nó và dùng nó để chống lại bọn chúng. Như thế, ta sẽ tiếp cận được kho vũ khí trong thành và dùng những bức tường kiên cố để xoay chiều sức mạnh giữa hai bên.”

“Nghĩa là chúng sẽ mất đi nguồn tiếp tế trong thành và không có vũ khí vây hãm, buộc chúng phải rút lui, đúng chứ?”

Lidith hiểu điều Clan đang nhắm tới. Clan đã nhận được câu trả lời của mình từ trí thông minh nhân tạo hỗ trợ chiến tranh, và Lidith đã hiểu nó trước khi Koutarou có thể ngộ ra. Bề ngoài, Koutarou là người vạch ra cách kế hoạch nhưng thực tế Clan và Lidith mới là những người đứng đằng sau những chiến lược ấy.

“Ra vậy, đúng là cách hay. Nhưng chính xác thì sẽ phải làm gì?”

“Bertorion, đêm nay, anh sẽ dẫn quân vào nấp trong rừng.”

“Còn cô?”

“Tôi sẽ dẫn đám quân mồi và như lực lượng chính của địch ra khỏi thị trấn. Nếu thành công thì tôi sẽ liên lạc với anh và anh sẽ đánh vào pháo đài của chúng.”

“Vậy tôi sẽ phụ trách mảng liên lạc.”

“Vậy thì cứ thế mà tiến hành. Ta sẽ đi báo cho điện hạ Alaia, còn các cô tiếp tục đi vào chi tiết đi.”

“Hiểu rồi.”

Koutarou rời lán trái một mình. Báo cáo Alaia là công việc của cậu.

Bởi hiện tại, Koutarou là chỉ huy của quân đoàn tái sinh Forthorthe.

“Liên lạc tới toàn quân, thông báo rằng nếu có chút bất trắc gì sẽ hỏng hết chuyện. Mọi chuyện phải được cẩn trọng.”

“Đã rõ, thưa ngài.”

Một người lính mới chào Koutarou. Anh ta rời khỏi Koutarou và biến mất trong khu rừng tối. Sau khi nhìn theo một lúc, Koutarou bắt đầu bước đi, bước chân của cậu chậm hơn thường ngày.

Koutarou và những người khác hiện đang hành quân trong đêm ở giữa rừng.

Cậu đang dẫn đầu cuộc tiến quân do có khả năng nhìn trong đêm nhờ bộ giáp. Theo sau cậu là 2500 lính. Nhờ tầm nhìn ban đêm, có bản đồ chính xác và thiết bị quan sát bao bọc họ, quân của Koutarou có thể vượt qua rừng mà không cần vật chiếu sáng nào.

Tuy nhiên, những người thời đại này có thói quen dùng lửa khi tối trời. Nên có nhiều người lính tỏ ra hoang mang và muốn có ánh lửa, nên để họ có thể bình tâm và giữ nguyên đội hình, tốc độ hành quân của họ chậm hơn bình thường. Họ cũng không thể hấp tấp được khi phân đội của Clan chỉ xuất phát lúc rạng sáng.

Theo Clan thì cô, Flair, Caris cùng 500 quân sẽ ở mặt bên kia của pháo đài. Và nhờ công nghệ của Clan và ma thuật của Caris, họ sẽ làm cho lực lượng bên mình trông có vẻ lớn hơn nhiều lần. Kế hoạch của họ sẽ tiến hành ngay khi quân phản loạn đánh mỏi và bị nhử ra khỏi thành.

“Thưa ngài, cho tôi hỏi một điều được không?”

Một chàng trai trẻ làm phụ tá cho Koutarou. Nghe thấy cậu ta hỏi, Koutarou cười khượng.

“Được thôi nhưng... ta sẽ nói nếu anh đừng có tỏ ra trang trọng như thế nữa.”

“Ha... nhưng ngài là hi vọng của bọn tôi.”

Chàng trai trẻ lớn hơn vài tuổi so với Koutarou nhưng lại rất trịnh trọng khi nói chuyện. Tương tự, toàn bộ lực lượng tái sinh Forthorthe đều vậy.

Lý do là những chiến công của Koutarou đã được lan truyền khắp con dân Forthorthe. Bắt đầu từ việc cậu bảo vệ ngôi làng nông bị đầu độc trước con Golem khổng lồ trong ngày hội thu hoạch, cho đến việc Koutarou đã đẩy lùi mọi tên địch bám theo Alaia và hộ tống cô một cách an toàn tới địa phận Pardomshiha. Koutarou đã đóng một vai trò lớn trong khoảng thời gian đó và không lâu sau, lời đồn thổi về cái tên Reios, người kị sĩ trong bộ giáp thanh lam đã bắt đầu lan truyền khắp vương quốc.

“Ha...”

Tuy nhiên, bản thân Koutarou cảm thấy lúng túng trước hoàn cảnh đó.

Ban đầu, Koutarou chỉ cho rằng là sẽ thế vai cho đến khi tìm ra Blue Knight thật. Nhưng cuối cùng họ đã đến được Pardomshiha mà vẫn chưa tìm thấy anh ta. Và giờ họ bị kéo ra chiến trường, những thành quả của Koutarou đáng ra là của Blue Knight. Về mặt thực tế thì Koutarou đã cướp lấy những công lao ấy nên cậu có cảm giác khá phức tạp.

Tệ hơn nữa là bản thân Koutarou không hề có tí sức mạnh nào được người ta đồn thổi hết. Khả năng thấu thị là từ Sanae, bộ giáp là từ Theia và chiếc găng tay tạo ra điện và lửa là của Kiriha. Và chưa kể đến việc cậu không nhận ra là đang được ma thuật của Yurika bảo vệ nữa. Tất cả những sức mạnh ấy là của người khác trao cho cậu. Bởi thế, Koutarou không thể tự hào nổi khi có người tôn sùng mình.

“... Thế chuyện anh muốn hỏi là gì?”

Tuy nhiên, lo lắng cũng chẳng có tác dụng gì. Cậu không thể nói ra sự thật cũng như không thể chỉ dựa vào sức mình mà chiến đấu. Khi đang thay dụng cụ, Koutarou giục anh chàng phụ tá.

“Thế thì tôi xin được hỏi... Thưa ngài, sao ngài không xuống tay với kẻ địch?”

Câu hỏi của chàng thanh niên liên quan đến phong cách chiến đấu của Koutarou.

Dù trong chiến trường, Koutarou không giết một ai cả. Thay vào đó, cậu dùng sức mạnh của bộ giáp và găng tay để hạ kẻ địch bất tỉnh hoặc làm bị thương đủ để vô hiệu hóa chúng. Trong thời đại, điều này chỉ đem lại gánh nặng hơn thôi.

“Họ không phải kẻ địch.”

Đó không phải lần đầu, Koutarou được hỏi câu hỏi kiểu như vậy. Clan và Flair cũng từng hỏi chuyện này nên Koutarou có thể trả lời không một chút do dự.

“Ho?”

Câu trả lời của Koutarou trùng với câu thoại của Blue Knight. Trong vở kịch, Blue Knight đã không giết một kẻ địch nào và thậm chí có một cảnh về nó xuất hiện trong kịch bản.

“Họ không phải là kẻ địch. Tất cả đều là con dân của Forthorthe. Dù lý do gì chăng nữa thì việc mất đi mạng sống của bất kì người dân Forthorthe nào cũng sẽ khiến điện hạ Alaia đau lòng.”

Koutarou sử dụng đúng dòng thoại từ vở diễn nhưng thực tế, Koutarou cũng có suy nghĩ tương tự. Cậu không muốn làm Alaia hay Theia, người đang ở một nơi xa xôi, phải đau lòng.

“Và nói nhỏ giữa hai ta thôi nhé, chuyện này cũng có mưu đồ của riêng nó đấy.”

“Mưu đồ ấy à?”

“Phải, nếu ta làm chúng bị thương hay bất tỉnh, địch sẽ mất thêm một tên lính để vác chúng về thành. Nói cách khác, không giết chúng sẽ giúp giảm lượng quân địch xuống nhanh hơn.”

Đó là chiến lược hiện đại Koutarou học từ Clan.

Giết địch thì sẽ giảm quân số chúng bằng lượng người chết. Nhưng bằng cách đơn giản là vô hiệu hóa địch, sẽ tổn thêm người vác chúng về thành. Nên chỉ cần ra tay với một tên là có thể giảm số lượng địch thành hai. Dù chiến tranh hiện đại, những vũ khí như địa lôi thường được thiết kế khiến địch bị thương thay vì giết chúng nhằm tạo ra gánh nặng cho lực lượng đối địch. Đó là một chiến lược thông minh.

* {vãi lô gíc}

“Đúng là thế thật... nhưng sẽ vô nghĩa nếu ngài đặt mình vào nguy hiểm như vậy!”

Điều lo lắng của người phụ tá trẻ là việc Koutarou thường bị đặt trong tình thế nguy hiểm.

Có nhiều tên lính già mất khả năng chiến đấu rồi đột ngột tấn công úp cậu. May mắn là nhờ sức mạnh của bộ giáp nên cậu vẫn được an toàn nhưng người phụ tá thì luôn lo ngay ngáy. Anh ta không muốn mất đi biểu tượng hi vọng bởi một chuyện như thế. Để tránh điều đó xảy ra thì thà để kẻ địch chết còn hơn.

“Không cần phải lo lắng, ta đã thề với điện hạ Alaia là ta sẽ bảo vệ nàng ấy dù thế nào chăng nữa. Thế nên ta sẽ không chết đâu.”

“... Thử lỗi cho tôi, thưa ngài.”

“Không sao đâu.”

Lời thề là thứ quan trọng bậc nhất của người kỵ sĩ. Ngay khi Koutarou đem nó ra, người phụ tá không còn gì để nói thêm. Tuy nhiên, như thế giống việc dùng lời thề làm tấm khiên vậy nên nó khó có thể tính là một câu trả lời.

(Xin lỗi, anh ta cũng chỉ vì lo lắng cho mình thôi...)

Nên trong khi cười nhạt, Koutarou thăm xin lỗi chàng thanh niên.

Phần 3

<

Thủ đô Fornorn là một thành phố lớn, dù rõ ràng là nó nhỏ hơn nhiều so với những thành phố hiện đại ngày nay. Tuy nhiên, nó lại là thành phố lớn nhất trong thời đại này. Đó là bằng chứng cho sự hùng mạnh của Forthorthe và sự khôn ngoan của hoàng tộc đã bảo vệ thành phố này qua biết bao thế hệ.

Tuy nhiên, giờ đây không còn một hoàng tộc nào ở thủ đô nữa. Vẫn còn đó một hoàng cung ngay chính giữa thành phố nhưng người ngồi trên ngai vàng không phải là hoàng đế.

Biorbaram Maxfern.

Hắn là một người con của gia tộc Maxfern, nổi tiếng với biết bao học giả và chính trị gia, bản thân hắn cũng từng phục vụ đức vua dưới chức bộ trưởng. Tuy nhiên, gã đã ám sát cả vua lẫn hoàng hậu và dấy lên cuộc binh biến bởi chính tham vọng của hắn.

“Ra là Raustor đã bị thất thủ à...”

Giọng của hắn vang khắp chính điện.

Mặc dù đã ở tứ tuần, giọng hắn vẫn còn sung mãn. Cơ thể hắn cùng u vai bắp thịt như giọng nói. Đó chính là Maxfern.

“Nhanh hơn ta tưởng.”

Maxfern chống khuỷu tay lên ngai vàng và đan bàn tay lại với nhau trong khi suy nghĩ.

“Phải, ta đã nghĩ phải tốn thời gian hơn một chút nhưng dường như chúng đã sở hữu sức mạnh hơn mong đợi.”

Người trả lời hẳn là một lão già cao kều với mái tóc hoa râm. Hẳn khá là mảnh người dù đã choàng bên ngoài một chiếc áo choàng. Hình ảnh của gã trái ngược với Maxfern.

Hẳn là kẻ đứng đầu các ma pháp sư hoàng gia, Grevanas.

Hẳn là người đứng đầu các ma thuật sĩ của Forthorthe và đã phục vụ hoàng gia từ đời vua trước. Gã là pháp sư mạnh nhất của đất nước và là một trong bảy thượng cấp ma pháp sư. Tuy nhiên, cùng với Maxfern, gã đã kích động cuộc nổi dậy lật đổ hoàng gia và phản bội đất nước.

“Dường như chúng đã dùng quân như trước thành trong khi lực lượng chính của chúng đánh úp từ phía sau.”

“Con bé Alaia thế mà có đầu óc. Trước đây cô ta còn chẳng dám làm hại một con ruồi, ai mà ngờ có thể đi xa đến thế...”

Mới khi này, Grevanas vừa được một tên cấp dưới báo cáo về việc thị trấn Raustor và thành lũy đã bị rơi vào tay quân Forthorthe tái sinh.

Dù nghe tin xấu nhưng cả Maxfern lẫn Grevanas dường như không tỏ ra thất vọng. Thậm chí còn ngược lại, có vẻ những chúng đang hoan hỉ trước chiến thắng của Alaia.

“Và có vẻ như lời đồn về một hiệp sĩ mạnh mẽ ở bên Alaia là sự thật.”

“Thanh kị sĩ hả...?”

“Phải. Dường như hẳn cũng đóng vai trò lớn trong . Chưa kể việc mời như thì bản thân hẳn cũng tự đột nhập vào pháo đài và mở cửa thành từ bên trong.”

“Ồ... thế thì quân của chúng ta không có chút cơ hội nào rồi.”

“Phải. Pháo đài bị mất chỉ trong phút chốc. Quân ta mất căn cứ nên buộc phải rút lui.”

“Hahaha, tuyệt lắm, làm tốt lắm Alaia và Thanh kị sĩ!”

Maxfern bật cười và tán thưởng Alaia và Koutarou. Hẳn dường như không quan tâm tới việc bị nhanh chóng mất cứ địa quan trọng và để cho quân địch tiến nhanh về phía nam.

“Không có thiệt hại tới thị trấn và gần như không có thương vong. Kết quả là danh tiếng của đạo quân Forthorthe tái sinh lên như điều gặp gió.”

“Phải vậy rồi. Đó là câu truyện mà ai chả thích.”

Maxfern gật đầu trong khi lắng nghe Grevanas nhưng đột ngột, hẳn nhíu mày và tỏ ra nghiêm túc.

“... Grevanas, nếu chúng có thể đạt nhiều thành tựu như thế, có nghĩa là Alaia đã giải phóng phong ấn báu vật hoàng gia rồi đúng không?”

“Chuyện này... có vẻ như chúng giành chiến thắng liên tiếp mà không cần nhờ thánh kiếm.”

“Cái gì?”

Maxfern tỏ ra hoang mang, hẳn đập khủy tay xuống ngai vàng và đứng lên. Mọi sự tự tin trước đó của gã giờ đã biến mất.

“Là thật sao!? Ông chắc chứ!?”

“Phải. Phong ấn trong đền Thần nữ rạng đông vẫn còn nguyên vẹn. Và không có dấu hiệu là thanh kiếm đã bị lấy ra. Những cấp dưới của ta ở đó đã xác nhận nó.”

Trong khi nghe báo cáo của Grevanas, Maxfern từ từ ngồi xuống ngai vàng.

“Không thể ngờ... cứ nghĩ Alaia có thể giành chiến thắng dù không có sự trợ lực từ thánh kiếm trong ngôi đền... khó thể tin được...”

“Nhưng đó là sự thật. Chúng đã đánh bại Diabolic Soldier và thắng như chẻ tre mặc cho sự khác biệt về lực lượng và cũng như không có sức mạnh từ thánh kiếm”

“Có vẻ mọi chuyện đang trở nên phức tạp rồi đây...”

Maxfern thở lớn và tỏ ra cay đắng. Lực lượng của Alaia tỏ ra thiện chiến đến không ngờ khiến cho gã cảm thấy bất ngờ xen lẫn thất vọng.

“Có vẻ như tên Thanh kị sĩ mạnh hơn là ta tưởng.”

Grevanas cũng tỏ ra như vậy nhưng âm giọng có phần chua xót hơn.

“Nghĩa là chúng ta cũng sẽ phải thay đổi hướng tiếp cận.”

“Đúng như ông nói. Với chiến thắng này, ta tin là sự ủng hộ Alaia sẽ tăng cao. Sự ủng hộ thậm chí cũng đã xuất hiện trong đội ngũ của chúng ta. Cũng chẳng lạ nếu chúng tập hợp được một lực lượng có thể đối đầu với chúng ta.”

“Nếu chuyện đó xảy ra, chúng ta sẽ không đạt được tham vọng của mình. Ta tự hỏi phải làm sao khiến Alaia cảm thấy nguy hiểm trong hoàn cảnh hiện giờ...”

Grevanas và Maxfern bắt đầu lập kế hoạch cho bước tiếp theo. Tuy nhiên, vì vài lý do, nó không phải là kế hoạch để chống lại quân đội Forthorthe tái sinh mà là dồn cá nhân vào góc tường.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Lời thề và Huân chương

Phần 1

Mái tóc vàng óng ả của Charl bay phấp phới khi cô bé chạy.

“Thanh kị sĩ! Người ở đâu!? Ra đây đi!”

Cô hét lớn khi chạy qua đám đông người hỗn loạn. So với những người ở xung quanh, cô thấp bé hơn nhiều nên không thể thấy phía trước có gì. Vậy nên cô phải vừa tìm vừa kêu lên.

Cô hiện đang ở trong lâu đài đặt trong thị trấn Raustor. Trước đây, nơi này hãy còn là cứ địa của quân phản loạn nhưng giờ đã nằm dưới quyền kiểm soát của quân Forthorthe tái sinh. Họ đã thanh công trong việc đẩy lùi quân phản loạn khỏi căn cứ này chỉ mới hôm qua.

Bởi có rất nhiều người ở trong thành. Thường thì khi nghĩ tới lâu đài, người ta thường nghĩ đến một nơi đầy hiệp sĩ và lính tráng nhưng ở đây thì không phải. Khi một lực lượng quân đội hành quân, họ cần một lượng nhân lực tương đương ở phía hậu cần. Do thời đại này chưa tồn tại xe tải cũng như máy bay nên đây là chuyện khó tránh khỏi. Nhờ thế mà có rất nhiều người dân tình nguyện giúp hỗ trợ quân đội và những thương gia thì cung cấp thiết phẩm cho pháo đài.

Sắc mặt rạng rỡ, khí thế cao ngùn ngụt, tất cả họ đều hào hứng để giành lại đất nước.

Quân phản loạn đã bắt đầu với việc ám sát đức vua và hoàng hậu. Do đó, nền kinh tế và trật tự xã hội của đất nước bị sa đọa. Cuộc sống người dân trở nên bần cùng chỉ trong vài tháng. Tuy nhiên, nhờ những chiến thắng liên tiếp của lực lượng Forthorthe tái sinh, người dân có thể cảm thấy được gió đã đổi chiều. Kết quả là càng có thêm nhiều người chung sức giải quyết vấn nạn quốc gia bằng cách gia nhập lực lượng.

Trong suy nghĩ của họ, những thứ gọi là hi vọng có tồn tại. Hi vọng đó đến từ một chàng hiệp sĩ trẻ.

Chàng ta bắt bại trên chiến trường nhưng không hề tự cao tự đại và thậm chí còn nhân từ trước kẻ địch. Chàng là một hình tượng người hiệp sĩ nên noi theo và cũng là một thần dân trung thành người đã bảo vệ nòng công chúa Alaia. Người dân thể hiện sự kính mến khi gọi cái tên của chàng, “Thanh kị sĩ của Forthorthe, Reios Fatra Bertorion”.

Công chúa Charl đã có thể tìm thấy Thanh kị sĩ ở khu huấn luyện binh sĩ cạnh bức tường thành của pháo đài.

“Điện hạ, nếu người muốn tìm Reios-sama thì em thấy anh ta ở khu huấn luyện đó.”

“Ồ! Người nói chí phải! Thanh kị sĩ toàn tròn ở chỗ đó!”

“Fufu, em không nghĩ là anh ấy trốn đâu... Có vẻ như anh ta đang luyện tập cho đám tân binh.”

“Mary, giỏi lắm, ta có lời khen dành cho người!”

“Aha, thật vinh hạnh, thưa điện hạ.”

Sau khi nghe Mary nói, Charl chạy ra khu luyện tập. Những người trên đường tản ra để Charl đi qua và không khỏi nhìn theo cô bé mà mỉm cười. Hình ảnh một đứa bé hoạt bát như thế có sức mạnh khuyến khích người dân ở thời đại này.

“Thanh kị sĩ!”

Charl hét cái tên lên thật to nhưng dường như tiếng kêu của cô lại không đến được với nơi cần đến khi anh chàng vẫn chưa nhận ra cô bé. Anh ta hiện đang đấu kiếm với Flair, một nữ hiệp sĩ mà Charl biết rất rõ.

“Bertorion, đường kiếm của ngươi thật đẹp. Nếu anh cúi vai xuống một chút thì tôi sẽ khó đọc cử động của anh hơn đó.”

“Thầy dạy của tôi rất khó tính về chuyện này... nên thành thói quen khó bỏ mất rồi.”

Do Flair là con cháu nhà Pardomshiha, gia tộc nổi tiếng về đào tạo những hiệp sĩ tuyệt vời qua biết bao thế hệ, nên cô là chuyện gia về kiếm. Để bù đắp cho vóc dáng mình, cô dùng một thanh kiếm mỏng và nhanh chóng chém vào yếu huyệt của đối phương. Đòn đánh của cô sắc sảo và nhanh gọn.

Tuy nhiên, đường kiếm của cô không với tới được chàng hiệp sĩ trong giáp xanh kia. Anh mặc trên người bộ giáp toàn thân và dùng một thanh kiếm truyền thống của kị sĩ lớn đối nghịch với nữ kị sĩ trong giáp nhẹ và kiếm mỏng. Mặc dù có sự khác biệt trong tính di động, hiệp sĩ giáp xanh vẫn có thể tránh được đòn tấn công của cô ngay ở phút cuối cùng. Trên hết, họ đã tập với nhau suốt vài phút rồi. Hiệp sĩ giáp xanh chắc hẳn sở hữu một thể lực dồi dào và kỹ năng dùng kiếm đa dạng đến vô lý. Dĩ nhiên, Flair cũng tương tự khi cô nàng cũng chưa hề bị dính một đòn nào.

“Thanh kị sĩ!”

Tuy nhiên, Charl lại cất tiếng gọi cậu lần nữa nên trận chiến cuối cùng cũng đã kết thúc.

“Điện hạ?”

Người hiệp sĩ đã nhận ra Charl và quay lại hướng cô bé.

“Quá sơ hở!”

Đó là khi đường kiếm của Flair vươn tới, tuy nhiên, mũi kiếm của cô dừng ngay trước khi với tới cổ họng của người hiệp sĩ. Nếu không thì thanh kiếm đã cứa cổ họng của anh ta rồi.

“... Thế nên tôi mới bảo là anh quá ngây thơ, Bertorion.”

“Đánh hay lắm, Lord Flairhan.”

Folsaria cười nhạt khi thu kiếm vào vỏ. Khi đó, những người lính quan sát cả hai bắt đầu ồn ào. Người thì ăn mừng chiến thắng của Flair, người thì tỏ ra cay đắng và một số thì tán thưởng trận chiến. Sau khi miễn cưỡng với kỹ năng của hai chỉ huy của mình, họ tỏ ra phần khích cực độ.

“T-hanh kị sĩ! Ah, ooooo! Hả~y!”

Charl thoát khỏi đám lính và hướng vào khu huấn luyện. Cô đã mất thăng bằng do cổ len qua đám lính nhưng nhanh chóng vui vẻ chạy lại khi thấy người hiệp sĩ giáp xanh.

“Cuối cùng cũng tìm được người, Thanh kị sĩ! Ngươi bắt ta đi tìm mệt quá!”

Sau khi tìm thấy được người mà cô muốn tìm, nụ cười của Charl bùng sáng như đang tỏa nắng.

Koutarou ngồi xổm xuống và cũng nhìn cô. Và khi đó, Charl đột nhiên lao về phía cậu như một viên đạn.

“Thanh kị sĩ!”

“Điện- hạ!?”

rokujouma_v8-5_033

Ngay khi đến trước mặt cậu, cô đạp đất và nhảy về phía trước. Đó là cách cô thể hiện tình yêu của mình.]

Koutarou đã bắt được cơ thể bé nhỏ của cô ngay giữa không trung. Do Charl không bao giờ để ý tới việc Koutarou đang mặc giáp nên nếu cậu không dùng cô như thế, cô bé sẽ va phải phiến giáp. Nhờ sức mạnh của bộ giáp và khả năng thấu thị, cậu đã tránh được việc làm Charl bị thương nhưng mỗi lần như vậy là một lần thót tim.

“... Điện hạ, ta đã nói bao lần rồi. Người không được lao đến như thế không sẽ bị thương đó.”

“Thanh kị sĩ... nghĩa là ngươi không muốn bắt lấy ta nữa sao?”

Bị Koutarou cảnh báo, Charl tỏ ra buồn bã mà nhìn lên. Thấy đôi mắt buồn rầu ấy, Koutarou cảm thấy như cậu mới là người có lỗi.

“Không phải thế, nhưng mà-”

“Thế thì chẳng phải đều ổn sao. Ta sẽ nhảy còn người sẽ bắt lấy ta. Thế còn lo gì nữa?”

“Không, chuyện không phải như thế.”

Cuộc nói chuyện này luôn chẳng đi đến đâu, Koutarou luôn phải là người nhượng bộ. Sau cùng thì cậu không thể từ chối những cảm xúc chân thật và thẳng thắn của cô bé.

“Quan trọng hơn là-”

Và lần này, phần thua vẫn thuộc về Koutarou. Charl đã chốt hạ cuộc nói chuyện với ‘Quan trọng hơn là’ và nhảy xuống đất. Cô sau đó lùi ra thứ gì đó và chìa ra trước Koutarou bằng cả hai tay.

“Thanh kị sĩ, ta tặng người cái này.”

Bên trong lòng tay cô là một món đồ trang sức nhỏ. Nó là một mảnh gỗ hình vuông với dây đai làm từ len.

“Điện hạ, đây là cái gì?”

Flair đứng bên Koutarou và ngó vào tay Charl và mỉm cười hỏi. Đáp lại, Charl tự hào ưỡn ngực.

“Đây là huân chương mà ta cùng chị ta đã làm đó.”

“Huân chương sao?”

Nhận được câu trả lời, Koutarou nhìn phiến gỗ. Có thứ gì được viết trên đó.

Do Koutarou không thể đọc được chữ Forthorthe nên cậu chỉ biết nghiêng đầu và bộ giáp bắt đầu dịch những kí tự trên đó cho cậu.

“Huân chương cho Thanh hiệp sĩ của Forthorthe, Vệ sĩ siêu quan trọng của Charl và Alaia.”

Nếu nhìn qua thì ai cũng có thể nói rằng đây là dòng chữ của một đứa bé nhưng Koutarou nhận ra rằng nó được viết rất cẩn thận. Ruy băng đầy màu sắc băng lên được dùng trang trí cho mảnh gỗ. Dù nó khá đơn giản nhưng Koutarou biết rằng chính Alaia đã làm nên nó.

“Chị ta và ta tặng người vì những đóng góp của người đó.”

Charl và Alaia đã cùng nhau làm nên chiếc huân chương này sau khi Charl đưa ra đề nghị. Nhìn huân chương một hồi, Koutarou nhận ra điều đó và mỉm cười với cô bé.

“Cảm ơn công chúa Charl rất nhiều. Co ta gửi lời cảm ơn tới công chúa Alaia nữa.”

“Người có thể tự đi cảm ơn sau cũng được mà, Thanh kị sĩ.”

Nhận nụ cười của Koutarou, biểu lộ tự hào của Charl chuyển thành một nụ cười phấn khởi. Cô bé sau đó vói tay ra trước ngực Koutarou và gắn chiếc huân chương.

“Đó. Hãy tự hào vì nó, Thanh kị sĩ.”

“Ta sẽ coi nó như vật gia bảo, thưa điện hạ.”

“Tốt!”

Charl ngây thơ nhưng rất thông minh nên cô bé biết rằng không có gì đảm bảo rằng Koutarou sẽ thích tấm huân chương. Nhưng cô không thể nghĩ ra cách nào khác để thể hiện sự biết ơn của mình nên cô đã tặng nó cho Koutarou trong khi lòng đầy lo lắng. May mắn là Koutarou đã thích tấm huân chương tự làm ấy nên nụ cười của Charl rạng rỡ hơn thường ngày.

“Tốt rồi, vậy đi thôi.”

Thỏa mãn, Charl trèo lên lưng Koutarou khi cậu vẫn đang còn ngồi xổm. Và khi đã định vị được cơ thể trên người cậu, cô bé vỗ nhẹ lên vai Koutarou hai lần.

“Người có thể đứng.”

“Đã rồi... nhưng chúng ta sẽ đi đâu?”

Koutarou giữ lấy Charl và đứng lên. Charl chỉ về hướng tòa nhà ở trung tâm pháo đài. Đó là một tòa nhà lớn và chắc chắn, được xây nên bởi gạch. Đó là

phần kiến trúc quan trọng của pháo đài được sử dụng như tổng hành dinh và là doanh trại.

“Thì như đã nói. Hãy đến cảm ơn trực tiếp tới chị của ta.”

“Thế là tới chỗ công chúa Alaia?”

“Phải, chị ấy có chuyện cần người và ta cũng thế nên mới tới gọi chứ.”

Vừa nói, Charl quần tay quanh cổ Koutarou và ôm thật chặt.

“Ra thế.”

Koutarou đã hiểu tình hình. Alaia có công chuyện cần bàn với Koutarou nên ngoài việc trao huân chương cho Koutarou, Charl cũng kéo cậu tới chỗ của Alaia.

“Tốt, thế nhé Flair, ta mượn Thanh kị sĩ nha.”

“Đã rõ, Bertorion, hãy chăm lo cho điện hạ.”

“Ừ.”

“Nói gì mà lâu thế? Đi thôi nào.”

“Vâng, đi ngay.”

Bị Charl hối thúc, Koutarou rời khỏi trại lính và bỏ Flair và Mary lại ở phía sau.

“Nhanh lên nào! Chị ta đang chờ đó!”

“Ta hiểu rồi, nên ngồi yên nào! A, cẩn thận chút chứ!!”

Koutarou chạy về hướng trung tâm pháo đài với Charl đằng sau lưng. Hai cô gái bị bỏ lại nhìn theo họ.

Sau khi Koutarou và Charl đi mất, Flair khẽ cười và lẩm bầm.

“... Ai mà nghĩ anh là một hiệp sĩ vô đối ngoài chiến trường cơ chứ. Thế giới này đúng là bí ẩn mà.”

Nhìn hai người như vậy, Flair gần như quên khuấy rằng Koutarou là một hiệp sĩ đóng vai trò quan trọng trong chiến thắng của họ. Bản năng nói với cô rằng cậu không sở hữu một phong thái của một hiệp sĩ.

Cô chỉ biết cảm thấy bối rối khi Koutarou ở cùng với Charl, cậu không tạo ra chút ấn tượng nào cả dù thực tế, cậu đúng là một hiệp sĩ.

Trong lúc đó, Mary, người đứng bên cạnh Flair lại có một suy nghĩ khác. Sau khi bóng dáng của Koutarou và Charl biến mất, Mary quay sang mỉm cười với Flair.

“Nhưng, đó chẳng phải nguyên do cho những chiến thắng của chúng ta sao?”

“Ý cô là sao?”

Flair quay sang nhìn Mary tỏ ra không hiểu. Cô tin rằng phải nói ngược lại mới đúng.

“Nếu Reios-sama chỉ biết chém giết kẻ địch thì làm sao ta có được lượng lớn đồng minh như thế này và cũng đâu thể tiếp tục giành chiến thắng...”

Koutarou không giết người khác. Dù có thể những kẻ đó rồi sẽ chết nhưng cậu không giết một người đang tâm hạ sát cậu. Và do họ cứ thắng như chẻ tre, mọi người ngưỡng mộ và theo gương Koutarou. Từ đó, lực lượng tái sinh Forthorthe cố gắng không giết quá nhiều kẻ địch.

Và vì họ cố không giết người một cách bừa bãi, quân đội Forthorthe tái sinh không trở thành đối tượng bị ghét bỏ và khiến nhiều người chuyển sang ủng hộ họ. Chưa kể đến công lý, chẳng có một ai lại muốn đi hợp tác với kẻ máu lạnh đang tâm giết gia đình của họ cả.

Kết quả là, với sự tồn tại của Koutarou, một hình mẫu hiệp sĩ độc nhất trong thời đại này, đã dẫn dắt lực lượng Forthorthe từ thắng lợi này đến thắng lợi khác.

“Có vẻ cũng đúng. Dù mạnh mẽ đến đâu thì cũng thế xoay chuyển nổi một cuộc chiến...”

Flair gật đầu, cô cảm thấy đúng như Mary đã nói.

Nếu Koutarou làm trái ngược với những điều cậu đã làm và xuống tay với tất cả kẻ địch, lực lượng Forthorthe tái sinh đã bị dè bẹp từ lâu rồi. Dù bản thân cậu có thể giết trăm người nhưng không đủ sức một mình đương đầu cả đội quân bè lũ phản loạn. Không có sự giúp sức của những người khác, cậu

đã không thể bảo vệ Alaia và Charl. Cậu chỉ sẽ trở thành một biểu tượng của sự sợ hãi và thậm chí có thể chết nếu không tìm thấy được sự trợ giúp của đồng minh hay tiếp ứng khi hành quân.

Giết nhiều địch nhất có thể chỉ có tác dụng trọng ngắn hạn nhưng sức mạnh áp đảo ấy sẽ sớm gây ra chuyện. Ta cũng có thể nhìn thấy chúng trong lịch sử của trái đất. Lấy đế chế Roman làm ví dụ. Mọi quốc gia dùng sức mạnh áp đảo của mình để tiêu diệt mọi kẻ địch nhằm mở rộng đất đai rồi cũng bị lui bại.

Ngắm lại thì Alaia và những người khác đã khá may mắn khi Koutarou không làm vậy.

Phần 2

Bên trong lâu đài ấm hơn là bên ngoài. Những bức tường gạch rắn chắc đã giữ lại hơi ấm và ngăn những cơn gió buốt giá từ bên ngoài.

“Thanh kị sĩ, chị ta đang đợi ở trong phòng ấy.”

“Đã rõ.”

Sau khi đóng cửa lại, Koutarou công Charl và hướng tới phòng Alaia.

Âm thanh kim loại vang lên theo mỗi bước chân của Koutarou. Nó vang khắp cổng vào, những bậc thang kéo dài dẫn lối lên tầng ba và xoắn ốc trước khi dừng lại.

Trước mặt cậu là một cánh cửa lớn. Căn phòng nguyên là tổng hành dinh dành cho chỉ huy của lâu đài. Đoàn quân tái sinh Forthorthe cũng sử dụng nó với mục đích tương tự, và tổng tư lệnh, Alaia hiện đang sử dụng nó. Koutarou đã ghé qua căn phòng này vài lần từ hôm qua lẫn hôm nay.

Trước khi Koutarou gõ cửa thì nó đã được mở từ bên trong. Một vài nhân viên nội các đang vác một đồng giấy tờ mới đi ra.

“Thưa ngài, rất vui được gặp ngài!”

“Lord Bertorion! Chúng thần đang bận việc nên xin thứ lỗi!”

Nhận ra Koutarou, họ đứng thẳng chào và nhanh chóng dời đi.

“Họ có vẻ bận rộn quá nhỉ.”

“Phải. Chị ta cũng làm việc không ngừng nghỉ.”

Koutarou rời mắt khỏi đám nhân viên và ngó vào trong phòng. Bên trong, cậu có thể thấy Alaia đang ở bên chiếc bàn ở phía xa nằm cuối căn phòng, bao lấy cô là mấy núi tài liệu.

“Đừng có đứng đó mà nhìn nữa, hãy vào đi. Ta đã bảo là chị ta có việc cần nhờ người mà.”

“Tuân lệnh, thưa công chúa.”

Koutarou mỉm cười với Charl và gõ cửa đôi ba lần. Dù cửa đã được mở nhưng cậu cảm thấy nên gõ trước khi vào.

“... Người hình thức quá đó.”

“Chúng ta không có tới đây chơi.”

“Có mà.”

“Đừng có đùa.”

“Vâng, là ai đó- Reios-sama!?”

Sau khi kiểm tra mở tài liệu, Alaia nhìn lên. Khi thấy Koutarou và Charl đang đứng bên cánh cửa, cô tròn mắt ngạc nhiên.

“Công chúa Alaia, ta đã tới theo lệnh của ngài.”

“Ể? Nhưng em có cho gọi Reios-sama đâu...”

Alaia chớp mắt lúng túng, thấy cô phản ứng như thế, đến lượt Koutarou cảm thấy bối rối.

“Nhưng... công chúa Charl nói rằng ngài có chuyện muốn nói với ta mà.”

“Charl á?”

Koutarou và Alaia quay sang phía Charl, người vẫn đang bám sau lưng Koutarou. Thấy thế, cô bé chỉ đóng cánh cửa phía sau lưng và mỉm cười.

“Ta đâu có nói rằng chị ta cho gọi người đâu.”

“Nhưng...”

“Ta chỉ nói rằng chị ta cần tới người thôi. Người tự hiểu nhầm đó chứ.”

Nói cách khác là Charl đã lừa Koutarou tới đây. Cô bé nở nụ cười hớn hở trên mặt như thể nói rằng cậu đã dính bẫy của cô.

“Charl, Reios-sama rất bận rộn, em biết mà?”

“Thì đó là lý do đó, thưa chị!”

Mặc dù bị Alaia nhắc nhở, Charl không tỏ ra biết điều và chỉ hớn hở cười với hai người.

“Chị với Thanh kị sĩ chỉ biết cúi đầu vào công việc. Hai người đã từng thoải mái hơn nhiều hồi còn chạy trốn khỏi đám lính! Nếu không nghỉ ngơi một chút thì hai người lại đổ bệnh nữa mất!”

Tuy nhiên, biểu lộ của cô bé đầy nghiêm túc, Charl nắm chặt tay và thẳng thắn nhìn về hướng Koutarou và Alaia.

“Charl...”

Alaia định la mắng cô bé một chút đỉnh nhưng sau khi nghe nguyên do, cô tỏ ra nhẹ nhàng hơn. Cô không thể mắng Charl chỉ vì cô bé lo lắng cho cô và Koutarou được.

(Ra đó là lý do... Giờ nhớ lại thì con bé cũng từng nói gì đó về vụ tới đây chơi...)

Như Alaia, Koutarou cũng tỏ ra nhẹ lòng khi biết được ý định của cô bé, cùng lúc, cậu cảm thấy suy nghĩ của cô già dặn hơn lứa tuổi của mình. Nghĩ lại khi mình còn là một đứa trẻ, Koutarou không thể tưởng tượng được việc cậu có thể làm được những việc như cô.

“Đi nào, đừng đứng đó nữa, đi tới chỗ chị ta đi.”

“Tuân lệnh, thưa công chúa.”

Koutarou chỉnh lại người Charl ở đằng sau lưng và tiến lại chỗ Alaia.

Cậu muốn đáp lại những cảm xúc chân thật và ngay thẳng của cô bé. Và cậu cũng thấy đáng về mặt môi của Alaia, Koutarou nghĩ cũng đến lúc để cô được giải lao.

“Reios-sama... như thế có ổn không?”

Tuy nhiên, Alaia không có nghĩ như vậy. Cô vẫn tỏ ra có lỗi khi em gái cô đã lấy mất thời gian quý báu của Koutarou.

“Ta không bận tâm đâu. Đây cũng là nghĩa vụ của một vệ sĩ mà.”

Vừa nói, Koutarou vừa chỉ tay lên ngực. Ở đó, là chiếc huân chương làm bằng gỗ và len.

“Huân chương cho Thanh kị sĩ của Forthorthe, Vệ sĩ siêu quan trọng của Charl và Alaia.”

Đó là huân chương Charl đã tự tay làm, cô bé còn quấy Alaia để bắt cô chị giúp đỡ mình.

“Reios-sama...”

Thấy nó được treo trên ngực Koutarou, một cảm xúc ảm áp lan khắp cơ thể Alaia.

Một chiếc huân chương làm từ gỗ và len sau cùng cũng chỉ là một trò nghịch của một đứa trẻ. Dù nó có được làm từ một thành viên hoàng gia, cũng không có nhiều hiệp sĩ vui vẻ gì khi được ban một huân chương dị hình đến như vậy. Alaia hạnh phúc khi thấy Koutarou nằm ở trong số ít kia.

“... Vậy chúng ta sẽ nghỉ ngơi một chút.”

Alaia bắt đầu thấy tầm quan trọng của việc dành thời gian ở bên Koutarou và Charl.

“Cũng như Charl đã nói, giờ chúng ta còn mệt mỏi hơn nhiều so với khi còn chạy trốn khỏi đám lính truy đuổi.”

“Chị! Thấy chưa, Thanh kị sĩ! Y như ta đã nói nhé, thấy chưa!?”

“Người rất là sâu sắc, thưa công chúa Charl.”

“Fufun, người nên ngợi khen ta nữa đi, hiệp sĩ của ta.”

“Đúng là chúng ta không thể nào cãi lý với Charl được... fufufu...”

Nếu cô mà nhìn thấy tấm huân chương khi ở một mình bên Koutarou, Alaia có lẽ đã thốt ra một điều gì đó không ngờ được rồi.

Đó là suy nghĩ lướt qua đầu của Alaia trong khi Koutarou và Charl chuẩn bị trà.

Phần 3

Charl là người nói nhiều nhất trong buổi uống trà.

“... Và nhé, Mary đã dừng ta lại và nói rằng cưỡi một con ngựa lớn sẽ rất nguy hiểm. Ta đã hỏi lại ta nên cưỡi con ngựa nào? Làm gì có con nào nhỏ hơn nó nữa đâu. Thế chẳng phải khiếm nhã sao?”

Charl tán đủ chuyện trời ơi đất hỡi. Những chuyện hài, chuyện gần đây, những việc cô sẽ làm sau này và những thứ cô bé thích. Cô vừa nói vừa vung tay múa chân.

“Charl, em còn quá nhỏ để cưỡi ngựa đó.”

“Điện hạ, ta nên bố trí lấy một con ngựa con.”

“Thanh kị sĩ, người đang nói móc ta à?”

“Làm sao ta lại dám nói móc người được.”

“Vậy lần tới hãy để ta cưỡi ngựa. Nếu người làm thế thì ta sẽ cho qua lần này.”

“Tuân lệnh, thưa điện hạ.”

“Tốt.”

“Fufu...”

Koutarou và Alaia lắng nghe và thi thoảng sẽ đáp lại cô bé. Nhưng câu truyện của cô không đầu vào đầu nhưng giúp Koutarou và Alaia có thể xả hơi.

Nó cứ thế kéo dài tầm khoảng một tiếng. Sau khi tuôn hết mọi thứ có trong đầu mình ra, Charl thỏa mãn và thiếp đi trong lòng Koutarou. Cô bé tỏ ra an tâm và dựa người vào Koutarou mà ngủ.

“... Có vẻ cô bé đã ngủ rồi.”

Nhận ra Charl đã ngủ, Koutarou đứng lên và bế cô đến một chiếc sofa ở góc căn phòng. Sau khi Koutarou đặt cô bé nằm xuống, Alaia choàng cho cô một chiếc chăn.

“... Cảm ơn chàng nhiều, Reios-sama.”

Sau khi đặt tay của Charl lại vào trong chăn, cô đứng lên và nhìn Koutarou. Cô nhìn cậu như thể họ là một gia đình vậy, đôi mắt cô chan chứa sự tin tưởng và tình yêu sâu lắng.

“... Không, không có gì đâu.”

Koutarou gần như bị hút hồn bởi đôi mắt ấy nhưng nhanh chóng, cậu nhớ lại nhiệm vụ của mình. Sau khi nhìn ra cửa, Koutarou thì thầm với Alaia để tránh làm Charl thức giấc.

“... Vậy thưa điện hạ, đến lúc ta cáo lui rồi.”

Họ đã nghỉ ngơi đủ lâu, đã đến lúc quay lại với công việc của mình. Hai người đều có nhiều việc cần phải hoàn thành, Alaia hiểu điều đó nhưng cô đã chọn phương án ngược lại.

“... Reios-sama, chàng có thể cho em một chút thời gian được không?”

“... Ta không có bận tâm nhưng...”

“... Vậy hãy tới đây.”

“... Ừ.”

Theo chỉ dẫn của Alaia, Koutarou quay lại chiếc bàn trà. Cả hai ngồi xuống đối diện với nhau. Do chiếc bàn nằm khá xa so với chiếc ghế sofa, họ có thể nói chuyện mà không phải lo tới chuyện làm Charl thức giấc. Sau khi ngó Charl một lần nữa, Koutarou quay sang Alaia.

“Cô bé ngủ nhanh thật.”

“Charl chỉ có thể ngủ như thế chỉ khi ở bên chàng mà thôi, Reios-sama.”

Alaia nhìn về phía Charl cùng với Koutarou. Tuy nhiên, khi quay lại nhìn Koutarou, cô tỏ rầu rĩ.

“Em đoán rằng... Reios-sama làm em nó về người bố của bọn em. Cô bé dựa vào chàng giống như khi ở bên ông. Dù con bé không nói để em khỏi phải lo lắng nhưng chắc rằng nó cũng cảm thấy cô đơn lắm.”

(Cũng cô đơn à... Điều đó là rõ ràng rồi...)

Koutarou nhận ra ẩn ý đằng sau câu chữ của Alaia. Cô cũng đau buồn sau cái chết của bố mẹ mình.

(Mình thật vô dụng, chẳng thể tự tay làm được điều gì cả...)

Bản thân Koutarou không hề có sức mạnh gì. Nhìn bề ngoài, Koutarou như là người đang giúp Alaia và những người khác, nhưng thực tế, thứ đang giúp đỡ họ là những sức mạnh vay mượn. Trên hết, cậu cũng không thể làm khuây khỏa sự đau buồn của Alaia và Charl. Phần lớn cuộc đời cậu sống trong yên bình, Koutarou không biết cách nào để an ủi những cô gái này, những người có bố mẹ bị sát hại.

Bản thân Koutarou thực sự rất vô dụng. Cậu không thể trở thành nguồn động viên Alaia lẫn Charl, điều này khiến cậu cảm thấy buồn bã và nản chí.

“Thế nên Reios-sama.”

Khi Koutarou đang chìm sâu trong suy nghĩ, những lời của Alaia đã đưa Koutarou về với thực tại.

“Sau khi cuộc chiến này kết thúc, em muốn chàng tiếp tục phò trợ chúng em.”

Alaia đã dừng Koutarou lại bởi cô muốn nói những lời này. Cô không thể trao nó cho cậu nếu hai người không ở một mình với nhau.

“Điện hạ...”

Koutarou bấn loạn trước lời nói của Alaia. Koutarou hiểu mình vô dụng hơn ai hết và cậu cũng có một nơi phải trở về, có những chuyện phải hoàn thành.

“Ta sẽ không đóng góp được nhiều đâu. Nàng chắc hẳn cũng nhận ra điều đó mà, thưa điện hạ.”

Koutarou tin rằng ở đâu đó trên chuyến hành trình của họ, người con gái thông minh này đã nhận ra rằng cậu không có một chút sức mạnh nào cả.

“Reios-sama...”

Và đó là sự thật. Sau khi nhìn cách mà Koutarou chiến đấu và vũ khí Clan sử dụng, cô đã mừng rỡ ra được điều đó. Việc Alaia không phản biện lại đã giúp Koutarou chắc chắn hơn trong luận điểm của mình.

“Ta không hề mạnh. Nhờ có nhiều nguồn sức mạnh hỗ trợ mà ta có thể chiến đấu. Nhưng chúng đều có giới hạn của chúng. Cuối cùng thì ta sẽ mất đi những sức mạnh này và quay trở lại như một con người yếu đuối. Và khi chuyện đó xảy ra, ta chỉ là gánh nặng của điện hạ mà thôi.”

Khả năng thao túng linh lực mà Sanae đã trao cho cậu đã trở nên yếu dần. Sanae đã tạo ra những tuyến đường trong cơ thể Koutarou cho phép cậu sử dụng sức mạnh ấy nhưng do tách khỏi cô bé lâu ngày, sức mạnh đó ngày càng yếu đi.

Và bộ giáp của Theia cũng không phải thứ hoạt động vĩnh cửu. Không có nơi nào trong thời đại này có thể tìm thấy những bộ phận thay thế cho nó. Clan đã cố hết sức với những chất liệu mà cô có trong tay nhưng khi sử dụng hết thì cô cũng không thể tiếp tục bảo dưỡng bộ giáp này được nữa.

Điều đó cũng đúng với chiếc găng tay của Kirih và ma pháp của Yurika. Rồi thì chúng cũng sẽ tới hạn, Koutarou không thể giữ sức mạnh hiện giờ lâu thêm được nữa.

Đó là lý do Koutarou tin rằng cuối cùng cậu cũng phải chia tay Alaia và những người khác giống như Thanh kị sĩ thực sự vậy. Với những lý thuyết trên thì sức mạnh của cậu mang đầy rủi ro và cậu không muốn trở thành mầm mống của sự hỗn loạn. Do bản thân cậu cũng chẳng mạnh mẽ gì nên Koutarou không còn lựa chọn nào khác.

“Reios-sama, dù chàng có mạnh mẽ hay không thì đối với Charl cũng không sao hết. Con bé ngưỡng mộ chàng bởi chính bản thân chàng.”

Alaia đáp lại sau khi đã thông suốt mọi chuyện.

Charl không bám theo Koutarou bởi sức mạnh của cậu. Cô bé chỉ đơn giản là yêu quý Koutarou, đó là lý do cô tặng cậu chiếc huân chương.

“Và em nó yêu quý chàng bởi chàng vẫn giữ chiếc huân chương ở trước ngực.”

Huân chương vẫn còn dính trên ngực Koutarou. Charl quý mến Koutarou bởi tính cách của cậu, vì cô biết cậu hiểu những cảm xúc của cô bé.

“Em cũng vậy. Nếu không gặp được chàng, em có lẽ không thể còn ngồi đây nói chuyện và cười đùa như thế này được.”

Alaia cũng giống với Charl. Mặc cho sức mạnh của Koutarou thế nào, vai trò tinh thần của cậu còn lớn lao hơn nhiều. Đã biết bao lần Alaia mất đi động lực là bấy nhiêu lần lời nói của Koutarou, sự tồn tại của cậu đã động viên cô. Nên một hiệp sĩ chỉ mạnh mẽ thôi là không đủ để bảo vệ Alaia. Người có khả năng đó chỉ có thể là Koutarou mà thôi.

“Hãy tự tin vào bản thân mình, Reios-sama, nếu chàng giữ trọn lời thề của mình như một người thường thì chàng chính là một hiệp sĩ mà bọn em có thể đặt niềm tin bất di bất dịch.”

Thanh kiếm là linh hồn của người hiệp sĩ. Tuy nhiên, lời thề nguyện trên thanh kiếm ấy còn quan trọng hơn chính bản thân nó. Từ đó suy ra Koutarou chính là kị sĩ hùng mạnh nhất Forthorthe đối với Alaia.

“Điện hạ... những lời của nàng làm sao ta dám nhận.”

Nghe những cảm xúc của Alaia làm Koutarou mừng muốn phát khóc. Điều mà Alaia và Charl cần không phải sức mạnh của cậu mà chính bản thân cậu. Những lời nói đó đã cứu rỗi cậu khỏi tự dằn vặt sự thiếu năng lực của bản thân.

“Điện hạ, ta lấy làm tự hào trước những lời nàng trao.”

“Vây-”

Alaia tỏ ra rạng rỡ và nhẹ nhàng đứng lên. Đối với cô, việc Koutarou có ở bên cô mãi không mới là điều quan trọng.

“Không được, thưa điện hạ. Ta không thể.”

Tuy nhiên, Koutarou chỉ lắc đầu. Đó là câu trả lời của cậu.

“R-Reios-sama...?”

Alaia đỏ người xuống ghế, đôi mắt cô mở to. Đôi mắt ẩm ướt của cô như muốn hỏi sao Koutarou lại sẽ không ở bên cô.

“Ta còn có nơi phải quay trở về và ta cũng có một lời hứa, không, một lời thề cần phải hoàn tất.”

“Lời thề...”

Người kị sĩ mạnh mẽ nhất, người kị sĩ mà Alaia và Charl mong muốn, là một hiệp sĩ sẽ cố hết sức mình để hoàn thành lời thề của anh ta. Bởi vậy Koutarou phải trở về.

Koutarou có rất nhiều lời hứa và lời thề. Cậu đã quyết định sẽ giúp Theia hoàn thành thử thách. Cậu đã hứa với Kirihia rằng họ sẽ tìm ra người mà cô yêu. Cậu dự định tốt nghiệp cao trung cùng với Yurika. Cậu không thể để Sanae lại một mình. Và cậu cũng đã thề với tất cả các cô gái xâm lược, Harumi cùng với CLB kịch rằng họ sẽ cùng nhau đưa vở kịch đến thành công.

Bởi có nhiều lời hứa, nhiều lời thề chưa thực hiện, Koutarou không thể ở lại đây được. Nếu Alaia và Charl mong muốn một kị sĩ mạnh mẽ nhất, nếu Koutarou muốn trở thành hiệp sĩ mạnh mẽ nhất, cậu phải quay về với những cô gái xâm lược gia.

“Ra vậy...”

Cơ thể Alaia mất hết sức và dựa vào chiếc ghế. Sự thất vọng của cô là rất rõ ràng.

Tuy nhiên, cô hiểu ý mà Koutarou muốn nói. Chính vì những hành động như vậy của Koutarou mà Alaia đã xiêu lòng trước cậu. Và chính bởi đức tính mà cô yêu nhất ấy cũng là lý do cậu phải rời đi, nên Alaia không thể ngăn cậu lại được.

“Ta xin lỗi nàng, công chúa Alaia.”

“Không sao. Thề mới đúng là con người của chàng, Reios-sama...”

Alaia cố gắng ngăn bản thân khỏi những dòng nước mắt và mỉm cười với Koutarou. Cô không muốn trở thành gánh nặng cho cậu.

“Đôi lại... xin hãy nói cho em một điều.”

Alaia đã kìm nén lại sự buồn bã lẫn tình yêu dành cho Koutarou. Tuy nhiên, những cảm xúc mà cô không thể nhấn chìm ấy để lại cho cô một lời trần trụi.

“Mọi điều nàng muốn.”

Koutarou định sẽ trả lời thành thật mọi câu hỏi của cô. Cậu không còn muốn nói dối Alaia nữa. Có lẽ, đây có thể gọi là lòng trung thành.

“Hãy tha thứ cho em vì đã lặp lại một câu hỏi mà em từng hỏi khi trước.”

Alaia nhìn thẳng về phía Koutarou và cất tiếng hỏi.

“Con ấn hoàng gia được khắc trên giáp ngực chàng. Diện mạo lẫn cử chỉ của chàng cùng với trái tim cao quý ấy. Chàng không còn nghi ngờ gì là một chân kỵ sĩ của Forthorthe này.”

“Công chúa Alaia...”

Đó là câu hỏi mà Alaia đã hỏi cậu khi lần đầu tiên gặp mặt. Đã được vài tháng kể từ cái ngày ấy nhưng Koutarou có thể nhớ như in từng câu chữ. Nó là sự kiện để lại dấu ấn sâu đậm trong lòng cậu.

“Nhưng... nhưng em không tài nào có thể nhận ra được con dấu trên thanh kiếm của chàng. Vậy thì chàng đến từ nơi đâu?”

rokujouna_v8-5_extra1

Alaia muốn biết nơi xuất thân của Koutarou và cũng là nơi cậu sẽ trở về. Nếu cậu không thể ở bên cô thì chỉ ít cô muốn được biết nơi cậu sẽ đến.

“Ta-”

Koutarou ngần ngại. Nhưng không phải do dự là có nên nói thật hay không. Mà là bởi cậu đang nghĩ nên nói như thế nào để làm cô hiểu nhầm. Sau khi suy nghĩ một hồi, cậu nhìn ra ngoài cửa sổ và nhìn lên bầu trời xanh.

“Ta tới từ bên kia bầu trời... thế giới của muôn vàn vì sao...”

Qua cửa sổ, cậu có thể thấy bầu trời hoàng hôn đỏ rực với ánh sao đầu tiên đã tỏa sáng. Nó không phải là trái đất nhưng lại thu hút ánh nhìn của Koutarou và Alaia.

“... Thế giới... của muôn vàn vì sao...”

Đó là điều mà Alaia từng nghi ngờ. Mỗi khi Koutarou nhìn lên bầu trời, cậu lại tỏ ra đầy hoài niệm. Nhưng dù cô đã đoán chừng như thế nhưng khi nghe tận tai, Alaia không khỏi ngạc nhiên.

“Và...”

Koutarou rút thanh kiếm từ bên hông ra khỏi vỏ và đưa con dấu ra trên cán kiếm ra trước mặt Alaia. Trên đó, một bông hoa hoàng kim được trạm chỗ.

“Thanh kiếm được công chúa Theiamillis Gre Mastir Sagurada Von Forthorthe trao cho ta. Con dấu khắc trên cán kiếm không phải con ấn hoàng tộc mà là từ con ấn riêng của công chúa Theiamillis.”

“Mastir...?”

Biểu lộ của Alaia thay đổi, cái tên họ mà Koutarou thốt lên khiến cô sững sốt.

“Không thể nào... Nhà Mastir đâu có ai mang tên Theiamillis.”

Hiện tại chỉ có hai người nhà Mastir còn sống là Alaia và Charl. Và dù là trước khi hoàng gia li tán, cũng chỉ có Alaia và Charl là hai người mang dòng máu hoàng tộc. Vậy nên đệ thất công chúa của nhà Mastir, Theiamillis, không hề tồn tại.

“Nhưng cô ấy có tồn tại. Nhưng là 2000 năm nữa kể từ bây giờ...”

“2000... năm...”

Những lời từ Koutarou khiến Alaia sững sốt một lần nữa. Nếu cô chấp nhận rằng có tồn tại một công chúa hoàng gia tên Theiamillis sống ở 2000 năm sau, cũng đồng nghĩa rằng cô phải chấp nhận một vấn đề cực kì to lớn khác. Và trong thường thức của mình, đó là điều khó có thể tin được.

“Là thế đó, thưa công chúa Alaia. Ta là người tương lai của 2000 năm sau.”

Tuy nhiên, Koutarou đã xác thực điều không thể đối với Alaia đó.

Phần 4

Sau đó, Koutarou đã kể cho Alaia nghe mọi chuyện. Mọi chi tiết về cách cậu tới được đây mà không giấu diếm chút gì cả. Cậu tin rằng Alaia xứng đáng nhận được sự thành thật ấy.

Cậu kể cho cô cách cậu gặp được Theia, cách hai người sống cùng nhau sau khi đổi đầu với nhau và thậm chí còn hợp tác với nhau. Cậu kể với cô rằng vì cuộc chiến với Clan mà họ đã bị ném về thời-không này. Cậu nói cho cô nghe rằng cậu đã ngăn đường cuộc gặp mặt giữa cô với Thanh kỵ sĩ thật sự

và cách mà cậu hợp tác cùng Clan thế chỗ cho anh ta.

Koutarou đã truyền tải được câu chuyện của mình cho Alaia nghe dù có nhiều bất cập. Bản thân cậu cũng không rành chuyện đã xảy ra và Alaia gần như chẳng biết tí gì về khoa học. Thế nên khi kể hết toàn bộ câu chuyện cho Alaia nghe thì cũng đã tối trời.

“Thế nên... ta không phải là một hiệp sĩ thực thụ. Ta chỉ là một học sinh bình thường không có tài phép gì cả. Không phải quý tộc, chỉ là một dân thường.”

Kết thúc câu chuyện, Koutarou đã nói ra danh tính thực của mình. Rằng bản thân cậu không có chút sức mạnh nào cả và cậu chỉ đơn giản là đi mượn sức mạnh từ những người khác. Đó là thực tế cay đắng mà cậu phải đối mặt. Cậu phải thú nhận với người cậu kính trọng nhất rằng cậu chỉ là một tên đàn ông vô dụng. Nhưng đồng thời, Koutarou cảm thấy hạnh phúc. Bởi như vậy, cậu không còn phải nói dối Alaia nữa.

“Không, chàng sai rồi.”

Tuy nhiên, Alaia chỉ cười nhạt và lắc đầu.

“Chàng chính là một hiệp sĩ. Những cảm xúc mà Theiamillis đã đưa vào thanh kiếm và bộ giáp kia đều là chân thật. Do cô ấy và em đều là công chúa nên em biết.”

Alaia tự tin, dù chưa từng gặp cô gái mang tên Theiamillis nhưng cả hai đều là công chúa nên cô có thể hiểu những cảm xúc đã được đặt trong thanh kiếm lẫn bộ giáp kia. Cô ấy có thể đã tin tưởng Koutarou như cách Alaia đã đặt niềm tin nơi cậu, và có lẽ cũng yêu cậu nhiều như Alaia. Alaia tin rằng con dấu hình bông hoa hoàng kim trên cán kiếm kia và tước hiệu ‘Thanh kị sĩ của Theiamillis’ khắc trên bộ giáp của Koutarou là minh chứng cho điều đó.

“Làm gì có một công chúa nào lại cho một tên đàn ông xa lạ mượn thanh kiếm được tạo nhân ngày sinh của cô ấy chứ? Nếu chàng thực sự chỉ là thường nhân, cô ấy đã trao cho chàng một thanh kiếm như những chiếc nằm quanh đây rồi.”

“Nhưng...”

“Và dù không phải vậy chẳng nữa...”

Alaia đưa tay lên trước ngực mình và mỉm cười với Koutarou. Nụ cười ấy quá đẹp khiến Koutarou ngẩn ngơ quên mất điều muốn nói.

“Em và Charl đã phong chàng dưới cái tên hoàng gia Forthorthe rồi mà.”

Alaia chỉ về tấm huân chương trên ngực Koutarou.

“Phong chàng làm Thanh kị sĩ của Forthorthe.”

Tấm huân chương trên ngực Koutarou được làm bởi Charl và Alaia và dù nó trông như đồ chơi trẻ con, nó đã được khắc trên mình dòng chữ ‘Huân chương cho Thanh kị sĩ của Forthorthe, vệ sĩ siêu quan trọng của Charl và Alaia.’

Với chiếc huân chương ấy, dù cậu chỉ từng là dân thường thì giờ đã là một hiệp sĩ thực thụ, được thừa nhận bởi Alaia và Charl.

“Hãy lấy làm tự hào. Chàng là chân kị sĩ, người được thừa nhận bởi bốn công chúa hoàng gia Forthorthe.”

Alaia, Charl, Theia và Clan.

Bốn công chúa đã thừa nhận Koutarou là hiệp sĩ. Xuyên suốt lịch sử của Forthorthe, đây là một sự kiện chưa từng thấy.

“Ta không dám chắc về phần Clan cho lắm...”

Koutarou mỉm cười bỏ cuộc. Nếu cậu được phong tước hiệp sĩ bởi một công chúa như Alaia, cậu không còn lựa chọn nào ngoài chấp nhận nó. Huân chương cậu nhận từ Alaia và Charl vẫn còn đang treo trên ngực cậu. Chỉ còn một điều cậu không dám chắc là về phần Clan mà thôi.

“Clan-sama cũng thừa nhận chàng rồi. Em có thể dám chắc mà.”

Alaia nhớ lại khi Koutarou và Clan chiến đấu với tên khổng lồ bằng kim loại. Khi đó, Clan đã nói rằng.

“Đây là chiếu sắc lệnh hoàng gia. Hỡi kị sĩ của Forthorthe, hãy thực hiện nghĩa vụ của mình!”

Cô khi đó đứng ở xa nên hơi khó nghe nhưng cô chắc chắn đã nghe được những lời nói đó. Đó là những câu chữ chẳng bao giờ có thể thốt ra nếu Clan không thừa nhận Koutarou như là một hiệp sĩ.

“... Điện hạ...”

Koutarou vô cùng hạnh phúc khi một người ở địa vị như Alaia lại đặt niềm tin ở cậu. Điều duy nhất vẫn khiến cậu băn khoăn là cậu là kẻ thế thân của Thanh kị sĩ. Nếu không phải là người thay thế thì cậu đã nhảy lên ăn mừng rồi.

“Nhưng, đúng là vậy thật... nếu chàng đã hứa với mọi người ở quê nhà... vậy chàng phải quay lại đó.”

Bản thân Alaia cũng tỏ ra hạnh phúc. Cô cảm thấy rằng Koutarou đã tỏ lộ mọi thứ cho cô là bởi cậu đã thừa nhận cô như một chủ nhân thực sự của mình. Cô không thể giữ Koutarou ở bên cạnh mình nhưng điều đó làm cô hạnh phúc.

“... Nàng tin một câu chuyện viễn vông như thế sao, thưa điện hạ?”

Koutarou không khỏi bối rối. Cậu không nghĩ cô sẽ tin rằng cậu đến từ những vì sao và đã du hành thời gian.

“Một công chúa không tin người hiệp sĩ mà cô sắc phong thì đâu đúng lễ nghi nữa.”

Tuy nhiên, Alaia chỉ có thể tin bởi đó là Koutarou. Nếu không phải cậu thì cô đã không đi xa tới vậy. Nên cô sẽ tin mọi điều cậu nói, kể cả cậu có nói rằng mặt trời biến mất vào ngày mai.

“... Nàng quá lời rồi.”

Nếu cô đã đặt niềm tin như thế vào Koutarou thì cậu cũng chẳng thể làm gì hơn. Chẳng quan trọng cậu là người thật hay là kẻ giả mạo, Koutarou nguyện sẽ bảo vệ Alaia trước Maxfern.

“Chỉ là... còn một điều, Reios-”

Alaia định hỏi câu chốt nhưng cô chợt nhận ra mình còn nhiều hơn một câu hỏi. Alaia mỉm cười và quyết định hỏi nó trước.

“Trước đó thì chàng có thể cho em biết tên thật được không?”

Một lần nữa, đó lại là một câu hỏi mà Alaia từng hỏi khi lần tiên hai người gặp mặt.

Koutarou đã nói với Alaia rằng cậu không phải Thanh kị sĩ thực sự và cô đã tin ở cậu. Thế nên Alaia nhận ra rằng cô không biết tên thật của Koutarou.

“Thật là đáng trách quá. Tên của ta là-”

Đáp lại, Koutarou dùng những câu chữ mà cậu từng nói vào cái ngày ấy. Nhưng từ đó là điểm tách biệt.

“Tên của ta là Koutarou, Satomi Koutarou. Ta thề trước thanh kiếm này rằng ta chắc chắn sẽ bảo vệ nàng.”

Không như trước đây, lần này, Koutarou đã có thể nói ra tên thật của mình. Nhưng cậu cũng thề lên thanh kiếm của mình như khi trước. Và lần này, cảm xúc dâng sau lời thề nguyện của cậu còn mãnh liệt hơn trước.

“Koutarou-sama... ra là chàng được gọi là Koutarou-sama...”

Đó là cái tên lạ lẫm không thể có ở Forthorthe. Vẫn chưa quen phát âm, Alaia lặp lại vài lần.

“Ta thực sự xin lỗi vì đã dùng tên giả suốt bấy lâu.”

“Cũng từng có lần em dùng cái tên Cigna mà, nên coi như chúng ta huê đi.”

“Hahaha, đúng là có chuyện đó thật...”

Đó là trong buổi khiêu vũ ở lễ hội thu hoạch,

Nó chỉ mới mấy tháng trước nhưng đã có nhiều chuyện đã xảy ra sau đó nên cứ như đã trôi qua mấy năm rồi. Nhưng đó là kỉ niệm quý giá không ai trong hai người có thể quên.

“Vậy thưa điện hạ, câu hỏi cuối cùng của nàng là gì?”

Koutarou và Alaia đều mỉm cười. Chúng giống những nụ cười mà họ đã trao cho nhau trong buổi khiêu vũ đêm hôm ấy. Kể từ đó, cảm xúc của cả hai đã quện vào nhau hơn.

“Đó là-”

Alaia mỉm cười và đưa cả hai tay ra trước ngực. Cô sau đó thì thầm với Koutarou bằng một giọng đầy dịu dàng.

“Nếu em là người đầu tiên gặp chàng... nếu... nếu em là người đầu tiên đề nghị... thì chàng sẽ làm gì, Koutarou-sama?”

Alaia biết rằng chuyện đó không hề tồn tại và chưa từng xảy ra.

Nhưng, nếu giả sử.

Giả sử rằng cô gặp Koutarou trước tất cả các cô gái khác? Koutarou sẽ ở lại đây với cô hay không?

Cô hiểu rằng nó là một câu hỏi ngớ ngẩn nhưng lại không thể kìm nổi sự thốn thức của mình. Bởi cô quá yêu Koutarou.

“Nếu điều đó xảy ra... có lẽ ta sẽ nguyện ở bên phục vụ nàng suốt cả cuộc đời.*”

* {thằng main quên cha mất ông bố của nó rồi, phũ vãi~}

Đó là điều Koutarou thực sự tin tưởng. Cậu không bận tâm tới việc thể trung thành với Alaia. Cô là một nàng công chúa tuyệt vời mà cậu không thể chối từ. Và cậu cũng đã tạo biết bao kỉ niệm cùng cô. Cảm xúc cậu dành cho cô cũng như cảm xúc cậu dành cho những cô gái xâm lược vậy.*

* {vâng, nhưng $1 < 5$ mà, chưa kể bonus :v}

“Koutarou-sama, lần tới hãy tới gặp em đầu tiên nhé...”

Alaia thỏa mãn. Cô đã biết được rằng Koutarou phải rời đi bởi vì cô là người đến sau chứ không phải cảm xúc của cô không được hồi đáp.

“Tuân lệnh, thưa công chúa...”

“... Koutarou-sama...”

Nhưng dù thế, Alaia vẫn không thể kìm được nước mắt.

Cô đã hiểu mọi chuyện. Nhưng dù có hiểu, cô vẫn chỉ có thể khóc.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Hỏa long đế, Alunaya

Phần 1

Cũng như trái đất, có vô số sinh vật sinh sống ở Forthorthe.

Nhìn qua, chúng khá giống những loài vật trên trái đất. Bởi môi trường của hành tinh này nên hình dạng của chúng có phần khá giống nhưng đi vào chi tiết thì khác hoàn toàn. Ví dụ rõ nhất là con ngựa. Loài ngựa của Forthorthe có sừng và mọc bờm ở nhiều nơi.

Cũng có những con thú to lớn tới chục mét. Dù số lượng chúng giảm dần theo từng năm do biến đổi khí hậu, chúng vẫn hoạt động dưới mặt đất và thi thoảng đe dọa đến mạng sống của người dân.

Nhưng sinh vật mà người đời sợ nhất trong đám quái thú khổng lồ có lẽ là những con rồng. Như loài khủng long trên trái đất, những con rồng đứng đầu trong chuỗi thức ăn. Rồng là loài bò sát to lớn qua từng năm và có nhiều trường hợp cao đến chục mét. Có nhiều con được biết tới như loài cổ long, thậm chí còn đạt tới chiều cao ba chục mét. Chúng có thể tự do di chuyển cái thân thể đồ sộ của mình và cùng với răng nanh và sừng sắc nhọn, chúng hạ và ngấu nghiến mọi kẻ địch.

Tuy nhiên, rồng không chỉ bị sợ bởi kích thước của chúng. Có những sinh vật còn to lớn hơn chúng còn tồn tại. Không, phải nói là có hai lý do khiến loài rồng trở nên đáng sợ. Điều đầu tiên là chúng có thể bay mặc cho cơ thể phũ phàng của chúng. Và thứ hai là hơi thở đặc biệt của chúng.

Rồng sở hữu những đôi cánh ở phía sau lưng, hình dáng chúng giống với loài pterosaurs* ở trái đất. Nhờ đôi cánh ấy, chúng có thể tự do bay lượn trên bầu trời. Chúng cực kì di động mặc dù sở hữu kích cỡ quá cỡ. Dĩ nhiên, những chiếc cánh là không đủ để chúng có thể bay lượn như thế với cân nặng của mình, chúng còn biết cách dùng ma lực trong cơ thể chúng nữa. Nói cách khác là dù có giới hạn, nhưng chúng vẫn là những ma thuật sư.

* {GG-sama nha}

Rồng còn dùng ma thuật theo cách khác nữa. Đó là khi chúng dùng hơi thở đặc biệt của chúng để tấn công. Nhờ vào kích thước khổng lồ, chúng có thể trút ra những luồng hơi thở với tốc độ không thể tin nổi. Những con rồng dùng ma lực để biến đổi chất lượng của những hơi thở và biến chúng thành những đòn tấn công. Thường thì chúng nhả ra lửa nhưng cũng có con nhả ra băng, khí độc và thậm chí cả axit. Có nhiều dạng hơi thở và thi thoảng cũng

có những con rồng phả ra những thứ kì lạ. Ta có thể đoán được thứ chúng phả ra nhờ màu sắc cơ thể chúng. Nếu là màu đỏ thì nó thường nhả ra lửa, nếu là trắng thì là băng và những con khác cũng tương tự.

Rồng trở nên đáng sợ là nhờ hai khả năng đó. Chạy thoát của chúng là điều không thể khi chúng có thể bay và cũng không thể đỡ được những hơi thở của chúng. Trong số chúng cũng có những cá thể sở hữu trí thông minh cao và hòa nhã hơn, nhưng đa phần đều là những động vật ăn thịt tàn bạo. Một khi đã đối mặt với một con rồng, kẻ đó coi như đã tới số. Vậy nên cho tới khi biến đổi khí hậu giảm thiểu số lượng chúng đi, bằng không, chúng mãi đứng trên đỉnh chuỗi thức ăn.

Hỏa long đế, Alunaya, con rồng được nhắc tới trong truyền thuyết của Thanh kị sĩ là một trong số đó.

Với cơ thể đỏ chói cao tới tận 20 mét, nó lao lên bầu trời như một chiếc phi cơ. Tuy nhiên, cử động của nó không khập khiễng như những chiếc phi cơ mà mau lẹ như những con chim đại bàng hay loài chim ưng. Trên hết, cổ long có thể phả ra những ngọn lửa nóng có thể sánh ngang với plasma.

Thế nên, khi con rồng đỏ xuất hiện từ phía cuối chân trời bay về hướng Raustor, cả thành náo loạn cả lên. Lực lượng Forthorthe tái sinh phần lớn là các quân nhân tình nguyện. Không được rèn luyện cụ thể, họ chỉ biết chết lặng. Bởi ai cũng biết sự đáng sợ của loài rồng và vũ khí của thời đại này chưa đủ hỏa lực để hạ nổi một con rồng. Như một con bão, khi một con rồng xuất hiện, họ chỉ có thể trốn đi và đợi nó qua mà thôi.

“Bertorion, có chuyện lớn rồi!”

Sau khi nhận báo cáo từ những người lính canh, Flair tức tốc lao tới lều trại của Koutarou. Mặt trời chỉ mới lên và Koutarou cũng mới vừa thức giấc và đang thay dỡ bộ đồ.

“Lord Flairhan!?”

Khi Flair lao vào, Koutarou vẫn đang ở trần và đang định mặc lên một chiếc áo trong. Flair là một cô gái bên lên đến không ngờ và thường thì cô sẽ chạy ra khỏi phòng với gương mặt đỏ chói sau khi nhìn thấy khung cảnh trên. Tuy nhiên, đây không phải lúc để cô làm điều đó và cô đang tỏ ra bấn loạn.

“Một con rồng! Một con rồng đang tấn công chúng ta! Cứ thế này, quân ta sẽ bị tuyệt diệt trước khi chạm trán với quân đảo chính mất!”

“Rồng ư? Làm sao mà- không, phải rồi, nếu thế thì đó chắc hẳn là Alunaya!!”

Koutarou cũng cảm thấy lúng túng khi biết tin rồng xuất hiện nhưng mau chóng, cậu nhớ ra rằng nó cũng từng xuất hiện trong kịch bản của Theia. Hỏa long đế, Alunaya. Nó là một con xích long mà Yurika đã diễn.

“Tình hình thế nào rồi?”

Koutarou cố mặc xong chiếc áo và hỏi Flair. Giờ không phải lúc để lo chuyện quần áo, cậu phải nhanh chóng ra chiến trường.

“Lính canh đã phát hiện ra một con xích long đang bay về phía này! Bởi khoảng cách còn xa nên chưa thể đoán được nó to đến chừng nào nhưng với tốc độ của nó thì nó sớm sẽ tới đây nhanh thôi!”

Từ tháp canh, tầm nhìn xa có thể đạt tới tầm chục kilomet. Nếu con rồng kia nhanh như một con đại bàng hay chim ưng hoặc có thể nhanh hơn thì nó sẽ tới được pháo đài chỉ trong vài phút tới.

“Đã rõ! Cô hãy đi trước đi, Lord Flairhan, hãy ổn định quân ngũ đón đầu nó! Tôi sẽ ra đó sớm!”

“Được! Hãy ra nhanh nhất có thể đây!”

Flair nhanh chóng lao ra khỏi lán trại không nói thêm lời nào nữa. Với con rồng ở trước mắt, cô không còn dư thời gian.

“Cô đã nghe thấy chưa, Clan?”

Sau khi thay đồ xong, Koutarou gọi tới Clan ở bên kia tấm màn. Cùng lúc, cậu chạy tới chỗ bộ giáp đang đứng bên tường. Cậu chạm vào cánh tay phải để nó mở ra.

“Có! Ta đã biết là nó sẽ tới nhưng không ngờ lại gần đúng thời điểm này!”

Clan nhanh chóng thay đồ bên kia tấm màn. Nếu Alunaya hùng mạnh y như truyền thuyết đã kể thì đám binh lính bình thường không đủ sức để chơi lại nó. Chỉ có một cách duy nhất để đẩy lùi được Alunaya là Koutarou và Clan phải ra tiền tuyến.

“Chúng ta chỉ mới chiếm được chỗ chốt này xong...”

Koutarou bước vào bộ giáp đang mở và tỏ vẻ cay đắng.

Đội quân tái sinh Forthorthe mới chỉ giành được lâu đài Raustor vào ngày kia. Họ hiện vẫn đang ở giữa việc luân chuyển nhân sự và phụ cần cho trận chiến tới. Bởi thế mà quân lính vẫn chưa được nghỉ ngơi nhiều sau ngày chiếm được thành. Cuộc tấn công đúng ngay tại thời điểm tồi tệ nhất. Và còn tệ hơn khi đối thủ là thứ mà người dân Forthorthe sợ hãi nhất, một con rồng. Nếu họ chậm trễ thì số lượng thương vong sẽ vô cùng lớn.

“Này Clan.”

Khi Koutarou đóng bộ giáp lại và khóa ở một số bộ phận, cậu ra lệnh cho hệ thống quét kẻ địch đồng thời gọi Clan.

“Cô có nghĩ bộ giáp này đủ sức cân một con rồng không?”

“Ta không chắc.”

Clan trả lời Koutarou và bước ra khỏi chiếc màn. Cô đã cầm trên tay một khẩu súng lớn và tiến tới chỗ cậu sau khi nhặt lấy thanh Saguratin đang dựa vào tấm màn.

“Số lượng loài rồng đã suy giảm nhanh chóng vì biến đổi khí hậu nên tại thời của chúng ta, không còn ghi nhận nào về những cuộc chạm trán với cổ long nữa cả. Có một vài vụ đối đầu với những con rồng nhỏ hơn còn sống sót nhưng-”

“Nó không giúp được gì khi đối đầu với con quái vật đó à...”

Bộ giáp tạo ra hình ảnh 3D trên không khí và hiển thị thông tin. Kết hợp với thông tin từ thiết bị quan sát của Clan, bộ giáp báo cáo chi tiết về vật thể đang bay tới chỗ họ.

“Dài 26 mét, tốc độ nay 198 km/h. Cảnh báo, phát hiện nguồn năng lượng dày đặc, hãy cảnh giác với những vũ khí của kẻ địch. Phát hiện biến dạng không gian. Hãy cẩn thận khi tấn công.”

Bài báo cáo không có gì ngoài những tin xấu. Dựa vào trí thông minh nhân tạo của bộ giáp, ngoại trừ tốc độ ra thì mọi thông số đều tầm cỡ một chiếc chiến cơ. Cơ hội chiến thắng của họ không cao chút nào, đây không phải là một kẻ địch dễ nhả.

“Phải rồi đó, đáng buồn thay.”

Clan gật đầu và đưa thanh Saguratin cho Koutarou. Hai người đều tỏ ra vô cùng nghiêm trọng.

“Cảm ơn.”

Koutarou đưa thanh Saguratin sang bên hông của mình và hướng ra cửa cùng với Clan đằng sau lưng.

“Đây là khoảnh khắc của sự thật.”

“Chúng ta có thể quay về lại thế giới của mình hay không, thành bại tại trận chiến này.”

Clan tin rằng Koutarou chính là Thanh kị sĩ thật nhưng cô không có bằng chứng cụ thể. Trong kịch bản của Theia thì Thanh kị sĩ đã giành chiến thắng trước Alunaya nhưng cô không dám chắc là Koutarou có thể làm được điều tương tự.

Và nếu họ thua, lịch sử sẽ chuyển biến lớn. Như vậy thì cơ hội trở về nhà của Koutarou và Clan là gần như không thể. Dĩ nhiên, thậm chí họ còn có thể chết trong trận chiến này chứ đừng nói tới khả năng thứ hai.

“... Tên vị thần của các cô là ai vậy ta?”

“Nữ thần rạng đông.”

“Vậy hãy cầu nguyện nữ thần ấy ban cho chúng ta chiến thắng.”

“Ta thì không thành vấn đề nhưng... tại sao lại đột ngột thế?”

Koutarou dường như là một người vô thần trong con mắt của Clan. Nên việc cậu xin thần linh giúp đỡ là điều cực kì bất ngờ đối với cô.

“Tôi cảm thấy là ta nên làm mọi việc mà ta có thể, thậm chí cả việc vái khấn.”

Nếu chỉ là mạng của hai người thôi thì Koutarou cũng chẳng thêm dựa vào mấy việc cầu khấn như thế. Tuy nhiên, nếu phải bảo vệ cả Alaia và những người khác, cậu sẽ làm mọi chuyện trong khả năng của mình. Bởi cậu vô cùng trân trọng Alaia và những đồng minh của cô.

“... Ta đồng cảm với cậu. Ta sẽ cầu nguyện cho chúng ta. Nhưng nhớ hãy vững vàng khi đứng trước mặt quân lính đó.”

“Ừ, thế nên tôi mới đi nhờ cô mà, Clan.”

“Ta không chắc là cậu đang có ý rằng tin ta hay không nữa...”

Cả hai khẽ trao cho nhau một nụ cười và tức tốc lại ra khỏi doanh trại. Hỏa long để Alunaya đã ở ngay trên đầu họ.

Ngay khi Koutarou và Clan bước ra ngoài, con rồng đã tới đủ gần mà mắt thường có thể quan sát được.

“Ra đó là Hòa long đế, Alunaya à...”

“Nó to thật...”

Hai người theo bản năng nín thở lại khi thấy cơ thể đồ sộ của Alunaya.

(Nó khác một trời một vực với màn cải trang của Yurika...)

Con rồng hàng thật nằm ở đẳng cấp khác hẳn với tạo hình của nó trong vở kịch. Xứng với cái tên Hòa long đế, Koutarou có thể cảm thấy sự khốc liệt của cuộc chiến sắp tới.

“Bertorion, vũ khí của tòa thành này chưa chắc đã có tác dụng với nó đâu.”

Tòa thành có những máy bắn đá và máy lancia với khả năng tấn công chiến hào của địch và tiêu diệt những vũ khí vây hãm trước khi nó được triển khai. Tuy nhiên, chúng không có hiệu quả khi đối đầu với kẻ địch biết bay.

“Ra là chúng ta phải tự thân vận động rồi à...”

“Và phải kết thúc một cách nhanh gọn nữa.”

Đúng như cái tên, Alunaya thả ra những ngọn lửa cuồng nộ đủ thiêu cháy cả tòa lâu đài lẫn thị trấn. Nếu để chuyện đó xảy ra thì dù có hạ được nó cũng là vô nghĩa. Vậy nên, họ cần đánh bại được Alunaya trước khi nó tới được tòa thành.

“Kou... à không, Reios-sama.”

“Thanh kị sĩ!”

Alaia xuất hiện bên ngoài tổng hành dinh. Bên cạnh cô còn có Charl, Mary và Fauna.

“Điện hạ!? Nàng làm gì ở đây chứ!?”

“Giờ thì ở đâu cũng như nhau cả thôi! Quan trọng hơn, em muốn chàng đưa quân lại gần thị trấn!”

Cô không thể ngăn được cuộc tấn công của con rồng nhưng thân phận hoàng gia không cho phép cô ngồi yên. Nhận thức tới khả năng số lượng thương vong cực kì lớn, Alaia muốn quân lính tới bảo vệ ngôi làng. Dù sao cũng giúp làm an lòng người dân trong trấn.

“Đã rồi! Ta sẽ nói cho Lord Flairhan biết! Đây!”

“Vâng.”

Koutarou gọi anh chàng phụ tá của mình và nhờ anh ta truyền thông điệp tới Flair. Bởi hiện tại việc điều binh thuộc về Flair, nên truyền thông điệp của Alaia tới cô thì sẽ thích hợp hơn.

Sau khi người phụ tá chạy tới chỗ Flair, Koutarou một lần nữa nhìn lên Alunaya với biểu lộ đầy nghiêm túc.

“Clan, bộ giáp này có thể bay bao xa?”

“Nếu dùng mô-đun bay bình thường thì khỏi lo nhưng tên lửa đẩy thì có giới hạn, cậu chỉ có thể bay với tốc độ tối đa chỉ trong tầm 10 phút thôi. Thế nên hãy cẩn thận.”

Vừa đáp lại Koutarou, Clan vừa lên nòng cho khẩu súng mà cô đang vác trên vai. Nó là khẩu súng trường cô hay sử dụng nhưng những viên đạn lần này thì khác hẳn. Chúng là những viên đạn mà cô đã phòng hờ trước do cô biết Alunaya không sớm thì muộn cũng xuất hiện. Những viên đạn đó có khả năng xuyên giáp cao và bộc phá. Và do vụ nổ theo cơ cấu đạn đầu lõm (shaped charge)* khi tiếp xúc mục tiêu, nó có khả năng xuyên phá thậm chí những bộ giáp dày nhất. Clan không chắc như thế có si nhê với bộ váy của Alunaya không, nhưng thế vẫn còn tốt hơn nhiều so với việc dùng đạn thường.

* {cách thức bộc phá tập trung tại một khu vực nhỏ}

“Mười phút à... chẳng biết có đủ không nữa...”

Vấn đề của Koutarou là cậu có thể hạ được một con quái khổng lồ như con rồng kia trong khoảng thời gian đó hay không. Cậu hiện đang mặc bộ giáp cực kì tân tiến nhưng sau cùng thì nó cũng chỉ là trang bị cá nhân. Cơ hội chiến thắng của cậu không cao. Tuy nhiên, trong khi Cradle vẫn còn hồng hóc, Koutarou chỉ còn nước hạ Alunaya bằng những thứ có trong tay và trong khoảng thời gian cho phép.

“Được rồi!”

Koutarou vực bản thân, không còn thời gian cho sự yếu lòng nữa. Nó không phải là việc cậu có thể hay không mà đó là việc cậu bắt buộc phải làm.

“Công chúa Alaia, hãy cùng công chúa Charl tới một nơi an toàn.”

“Thanh kị sĩ, còn người thì sao?”

Charl nhìn lên và tỏ ra lo lắng.

“Bọn ta sẽ ngăn con rồng đó lại.”

“Hãy để cho chúng tôi lo, công chúa Charl.”

Koutarou và Clan mỉm cười với Charl, cả hai người đều đã sẵn sàng tâm thế.

“Thanh kị sĩ...”

Tuy nhiên, biểu lộ của Charl vẫn không đổi. Với trực giác nhạy bén, cô bé có thể biết rằng Koutarou và Clan đang dần thân vào một trận chiến đầy nguy hiểm.

“Không được, Thanh kị sĩ! Người và kẻ hầu của mình không thể thắng nổi con quái thú đó đâu! Người không được đi!”

Charl nắm chặt viền áo khoác của Koutarou và lắc đầu nguầy nguậy.

“Điện hạ, nếu ta không đi, thì nhiều người sẽ vong mạng.”

Viễn cảnh tốt nhất là họ có thể hạ được Alunaya, không thì chỉ ít cũng phải cầu được giờ cho quân lính ổn định đội hình quanh thị trấn. Nếu không thì con số thương vong là không đếm xuể.

“Ta biết nhưng ta không muốn người đi!”

Nước mắt định hình trên con ngươi của Charl và cô cố sống chết giữ lấy vạt áo choàng của Koutarou như thể không bao giờ bỏ nó ra vậy. Cô bé không muốn Koutarou lao vào chỗ chết.

“Charl, em đừng làm phiền Reios-sama nữa.”

“Chị không quan tâm tới mạng sống của Thanh kị sĩ sao!?”

Alaia mỉm cười với cô em gái và ân cần nắm lấy những bàn tay đang giữ lấy chiếc áo choàng của cô bé.

“Dĩ nhiên là có.”

Cô sau đó bóc từng ngón tay của Charl ra khỏi viền áo.

“Chẳng phải Reios-sama đã lập một lời thề là chắc chắn sẽ bảo vệ chúng ta sao. Nếu chàng ấy chết thì ai sẽ giữ được lời thề ấy được chứ. Charl à, Thanh kị sĩ của em đâu phải là người không giữ lời, đúng không nào?”

Alaia hiểu rõ sự khủng khiếp của cuộc chiến này, hiểu rằng Koutarou thậm chí có thể sẽ phải mất mạng. Nhưng với thân phận của một cô công chúa, Alaia tin vào lời thề mà người kị sĩ của cô đã lập. Và như một người phụ nữ, cô tin vào lời hứa mà người cô đem lòng yêu thốt ra. Cô liên tục nhắc nhở mình rằng, nếu cô không tin Koutarou thì còn ai sẽ tin nữa đây?

“Chị...”

Hiểu được cảm xúc của người chị, Charl bỏ tay khỏi chiếc áo choàng. Như đáp lại, Koutarou mỉm cười với cô.

“Điện hạ, ta chắc chắn sẽ đem chiến thắng trở về. Ta vẫn chưa để người được cười ngửa kia mà.”

“Người tốt nhất... tốt hơn hết là phải trở về đó!”

“Tất nhiên rồi.”

Koutarou gật đầu và quay sang phía Alaia.

“Ta đi đây, công chúa Alaia.”

“Em căm ghét cái tôi không thể thốt nên lời ngăn chàng lại của mình, Reios-sama...”

Alaia cố gắng gượng cười nhưng đôi mắt cô đã ẩm ướt. Dù đặt niềm tin ở cậu nhưng làm sao cô có thể không lo lắng. Thực tế, cô còn muốn cản Koutarou hơn bất kì một ai khác.

“Không, thế mới ra dáng nàng công chúa của ta chứ.”

Nhưng Koutarou muốn đáp lại niềm tin của cô bằng mọi giá, chính bởi cách cư xử ấy của cô.

Khả năng thao túng trọng lực giúp Koutarou và Clan lơ lửng trên không khí. Bởi cách hoạt động của mình nên nó không tạo tiếng ồn như những máy bay, giúp cho hai người nhẹ nhàng lượn lờ trong không trung.

Forthorthe đã ở cuối thu và mùa đông đang tới gần. Koutarou và Clan có thể cảm nhận những cơn gió lạnh và khô khốc, và càng lạnh hơn khi hai người di chuyển với tốc độ hiện giờ. Tuy nhiên, cả hai không còn thời gian để chết chóc, khi trước mặt họ là một cơn xích long khổng lồ, Alunaya.

“Tôi thường thấy những cơn rồng trên phim ảnh nhưng... nhìn chúng ngoài đời như thế này, cứ như là một trò đùa ấy.”

“Nó lại còn cực kì di động mặc dù sở hữu một cơ thể đồ sộ đến vậy... một trò đùa chẳng thể cười nổi luôn.”

Alunaya dường như cũng đã nhận ra Koutarou và Clan, nó quay đầu về phía họ và xoay hướng. Mặc cho cơ thể 20m, nó linh hoạt như một chim nhỏ rình mồi vậy. Clan đã xem biết bao bộ phim về Thanh kị sĩ nhưng Alunaya chưa từng to lớn và nhanh nhẹn như thế này. Cả Koutarou lẫn Clan đều không còn thấy cơn lạnh buốt của mùa đông khi đứng trước mối đe dọa ngoài sức tưởng tượng này.

“... Tôi sẽ giúp anh một tay, Thanh kị sĩ.”

Có một người theo sau bộ đôi. Người đó ngồi trên một cái trượng dài biết bay và lặng lẽ sóng vai hai người.

“Caris...”

Người đó không ai khác chính là ma thuật sĩ Caris. Cô đã dùng ma thuật của mình khiến cho cây trượng bay được. Với cô, mấy việc bay lượn như thế này chỉ là trò trẻ con.

Khi ánh mắt cô gặp ánh mắt của Koutarou, Caris mỉm cười trong khi bộ đồ đen của cô phát phơ theo chiều gió.

“Ai đời lại bỏ tôi lại mà đi trước như thế chứ, anh chẳng tin tưởng vào tôi tí gì cả.”

“Tôi không chắc phần thắng nên mới không nhờ cô.”

Caris từng là một trong những pháp sư hoàng gia dẫn dắt bởi Grevanas. Cô đã rời hội sau khi Grevanas cô giết cô cùng với Alaia nhưng cô cũng chẳng có nghĩa vụ phải phục tùng Alaia lẫn Koutarou. Cô đã từng giúp Koutarou và những người khác nhằm bảo đảm cho việc họ đã cứu mạng cô lúc cô lâm bệnh. Nhưng Koutarou không thể cứ thế mà nhờ cô đi đối đầu với Alunaya được.

“Nhưng chẳng phải có tôi thì cơ hội chiến thắng sẽ cao hơn sao.”

“... Cô đã chắc chưa?”

“Không hẳn nhưng... sau vụ này, anh phải đãi tôi một bữa thức ăn đó nhé!”

Với một người từng là trẻ mồ côi như Caris thì những pháp sư hoàng gia như là gia đình của cô. Nhưng sau khi bị phản bội, không còn nơi để cô gọi là nhà nữa và cũng chẳng còn gì để bảo vệ.

Cứ thế, Caris chỉ biết dành thời gian ở bên Koutarou và những người khác. Với cô, người có một tuổi thơ bất hạnh và cuộc sống chẳng có gì ngoài nhiệm vụ, những ngày tháng qua là những kỉ niệm đầy êm đềm và nhẹ nhàng.

Thế nên Caris sẽ chiến đấu để bảo vệ họ, bởi những người đã trở thành một mái ấm, một gia đình mới của cô.

“Khỏi phải lo, ta sẽ về xin điện hạ ngay khi chúng ta xong việc.”

“Thế chứ, giờ tôi thấy nóng người rồi đó.”

Vừa lúc Caris hào hứng gật đầu, Alunaya lao thẳng tới và gào lên.

“GÀOOOOOOOOOOOOOOOOO”

Một tiếng thét to lớn khiến cả bầu không khí như bị rung lên. Nó dữ dội tới mức khiến họ vô thức nao núng.

“... Nhưng mà, cô cũng kì cục cơ. Ai ngờ cô lại tình nguyện ra ăn hành chứ.”

Clan có nói ra vài lời để khích lệ bản thân. Làm sao cô không sợ được chứ, đối thủ là sinh vật truyền thuyết cơ mà.

“Chẳng phải hai người cũng thế sao? Với tôi thì hai người còn rảnh hơn đó.”

Caris cười nhạt mà nói, nhưng vẫn thầm nghĩ rằng cô hành động có phần hấp tấp quá. Đối phương là một cỗ long hùng mạnh nhất. Chính nhờ có Alunaya chần lỗi nên chẳng có một con rồng nào khác dám xâm phạm vào Forthorthe. Caris nghĩ là cô quá hồ đồ khi tự mình tình nguyện tham chiến.

“Trò chuyện như vậy là đủ rồi.”

Koutarou bay lên trước Clan và Caris. Cậu cũng đầy kinh sợ trước Alunaya nhưng với biết bao lời thề lặn lời hứa đã thành động lực thúc đẩy cậu.

“Nó sắp tấn công đấy.”

Nhờ sức mạnh của Sanae, Koutarou có thể nhìn ra sát khí của Alunaya. Dù sức mạnh của cô bé đã trở nên yếu đi theo thời gian nhưng cậu vẫn có thể nhìn rõ được nó.

Koutarou rút thanh Saguratin ra khỏi vỏ và chỉ đầu kiếm ra trước Alunaya. Thanh kiếm phản chiếu lấy ánh mặt trời và như thể những lời thề, lời hứa đã làm nó phát sáng lên.

“... Chúng ta không có nhiều thời gian nên cứ coi cả đám đều là lũ dở người đi.”

“Lên thôi. Bàn luận thì để tới bữa trưa hãy tính.”

Clan lên nòng cho khẩu súng và Caris bắt đầu niệm phép. Trước mặt hai cô là một con khổng long và chỉ nhìn thôi cũng đủ làm họ run rẩy.

“... Tôi trông cậy vào hai cô đấy.”

Tuy nhiên, ở đó cũng có một tấm lưng của một chàng trai trẻ mặc trên người bộ giáp màu thiên thanh.

“Cứ để cho tôi lo.”

“Biết rồi, anh đừng có mà quên lời hứa đó.”

Tấm lưng ấy đã làm dịu đi con run rẩy của hai cô gái, đồng thời khóa lấp vào họ tinh thần chiến đấu đầy mạnh mẽ.

Phần 3

rokujouma_v8-5_extra2

Alunaya ra đòn trước. Con xích long hít một hơi sâu và phả ra những tràng lửa từ miệng. Nó không như những súng phun lửa đơn thuần, mà còn hơn thế, nó phun ra những cột lửa khổng lồ.

“Tàn ra!”

Do Koutarou có thể thấy trước đòn tấn công của Alunaya nên cậu biết nó định tấn công về phía nào. Và nhờ ma pháp thần giao cách cảm của Caris, cả ba có thể né được những cột lửa ấy.

“GÀOOOOOOOOOOOOOOOOO”

Tuy nhiên, mặc dù đã tránh xa chúng nhưng họ vẫn có thể cảm nhận được sức nóng và những rung chấn. Cột lửa trắng ấy tiếp tục lao đi trong không khí và biến mất ở cuối chân trời.

“... Nó mạnh như một khẩu pháo plasma ấy, nếu đánh phải một phát là xong đời luôn đó.”

“Đừng có mà ‘ăn’ nó nghe, Caris.”

“Tôi không có điên!!”

Hơi thở của Alunaya quá nóng khiến ngọn lửa trở thành plasma. Thứ duy nhất mà Clan biết có hỏa lực tương tự là vũ khí diện rộng trên những con tàu vũ trụ mà thôi. Sức mạnh của hơi thở lửa ấy khiến cô kinh ngạc.

“Thanh kị sĩ, những con rồng dùng ma thuật để bay và tạo những đòn tấn công bằng hơi thở. Tuy nhiên, chỉ với hai sức mạnh đó thôi cũng đủ khiến chúng càng thêm đáng sợ rồi. Nên hãy cẩn trọng!”

Caris biết rằng những tràng lửa kia được con rồng tạo thành bằng cách dùng ma thuật biến đổi hơi thở của nó. Là một ma pháp sư, cô có thể nhận ra lượng ma lực khổng lồ mà con quái sở hữu.

“Ta sẽ lên trước! Hãy hỗ trợ cho ta!”

Koutarou dùng tên lửa khẩn cấp để né tránh những cột lửa. Cậu thiết đặt nó ở mức tối đa và gia tốc trong khoảnh khắc. Về nên một đường cong trên

không trung, cậu lao về phía Alunaya. Koutarou cần phải áp sát lại gần con rồng để thuận tiện cho việc ra đòn, đồng thời gây khó khăn cho con rồng dùng những hơi thở lửa của nó.

“GGGGừ...”

Alunaya đáp lại bằng cách quay đầu nó về phía cậu và ngoác mồm ra lần nữa. Nó tính thiêu rụi Koutarou trước khi cậu tiến lại gần chỗ nó.

“Như là ta để ngươi được toại nguyện ấy!”

Tuy nhiên, trước khi Alunaya có thể ra đòn, một vụ nổ phát ra gần mặt của nó. Nòng súng của Clan bốc khói. Vụ nổ kia được tạo ra bởi viên đạn mà cô mới khai nòng. Tốc độ tương đối giữa cả hai lên tới vài trăm km/h nhưng nhờ hệ thống điều chỉnh đích nhắm nên cô có thể tía một cách chính xác mặc cho tốc độ ấy.

“GÀOOOOOOOOOOOOOO!”

Bị chấn động bởi những mảnh đạn của vụ nổ, Alunaya bị mất dấu Koutarou. Để lấy lại tầm nhìn, nó lắc đầu chiếc đầu to lớn của mình. Nhưng khi đó, Koutarou đã có thể tiến sát lại chỗ của nó.

“GÀOOOOOOOOOOOOOOO”

Tuy nhiên, Alunaya đã nhanh chóng hồi phục lại và vùng những móng vuốt khổng lồ của nó về phía cậu. Đòn tấn công tạo bởi một con quái khổng lồ cao tới 20m mạnh tương đương như một chiếc ô tô va chạm trong khi lao với tốc độ cao vậy. Nó chắc chắn sẽ xé xác Koutarou ra từng mảnh nếu cậu lĩnh trực tiếp nó. Do Koutarou đang lao tới với tốc độ cao nên tránh đòn tấn công là cực kì khó.

“Xin lỗi nhưng Thanh kị sĩ đó là hàng giả nhé.”

Tuy nhiên, trong khoảnh khắc những móng vuốt phập vào người Koutarou, cậu biến mất như một phép màu. Đồng thời, Koutarou thứ hai xuất hiện đằng sau Alunaya và chém thanh kiếm xuống cổ của nó.

Koutarou thứ nhất là ảo ảnh được tạo ra khi viên đạn của Clan phát nổ. Và trong lúc Alunaya phân tâm bởi hàng giả đó, Koutarou đã vòng ra sau con rồng và vùng kiếm.

“Haaaaaaaaa!”

Thanh kiếm lún vào cổ của Alunaya. Tuy nhiên, nó bị dội lại như thể vừa chạm vào một bức tường vậy. Tương tự như lúc cậu đánh với tên khổng tượng.

‘Không có tác dụng? Vây của nó cứng quá!’

Do họ đang ở khoảng cách khá xa nhau, những suy nghĩ của Koutarou truyền trực tiếp tới Clan và Caris. Caris lắc đầu đáp lại.

‘Không phải đâu, Bertorion!! Nó được bảo vệ bởi một lá chắn cực kì kiên cố!!’

Vòng tay của Clan do kết nối với thiết bị nhắm bắn của khẩu súng đã bắt lại được cảnh lúc Koutarou tấn công con rồng. Theo đó thì thanh kiếm của Koutarou đã bị bật lại trước khi có thể chạm vào vây của nó.

‘Lá chắn!?’

Koutarou tỏ ra ngạc nhiên trong khi vẫn cố tránh Alunaya và bay tới điểm mù của nó để không phải tách ra khỏi con rồng. Việc tách ra khỏi Alunaya chỉ khiến cậu rơi vào thế bất lợi trong việc tấn công lần phòng thủ.

‘Có lẽ nó không chỉ dùng cho bay và hơi thở! Đây là ma pháp thứ ba của nó!’

Những con rồng được cho rằng chỉ sử dụng hai ma pháp là hỗ trợ bay và những đòn tấn công bằng hơi thở. Nhưng ngoài ra, Alunaya lại còn dùng một ma pháp bảo vệ cơ thể nó trước những đòn tấn công.

Tuy nhiên, nó nguyên gốc là một kĩ năng được tạo ra nhằm ổn định cơ thể nó trong không khí. Bằng cách bọc toàn bộ thân thể trong một kết giới có đáng khí động, nó có thể bay với tốc độ cao mặc cơ thể đồ sộ của mình. Không chỉ thế, nó còn có thể bay vút lên những độ cao cực kì lớn, những nơi cực kì thiếu khí.

Dù mục đích của khả năng đó là vậy nhưng nó cũng hoạt động khá tốt trong việc phản đòn.

‘Ra thế! Thế nên tại sao đòn tấn công khi này của tôi cũng không si nhê gì với nó!’

Dù viên đạn của Clan đã cản trở tầm nhìn của Alunaya nhưng nó không bị hề hấn gì. Kết giới đã bảo vệ nó khỏi cả viên đạn lẫn vụ nổ tiếp theo đó.

‘Clan, chúng ta tính sao đây!? Cô có ý tưởng nào không!?’

Koutarou tránh những móng vuốt của Alunaya liên tục trong khi thi thoảng lại phản công lại nó. Tuy nhiên, đòn tấn công của cậu đều vô hiệu trước tấm

kết giới. Không thể đâm chân tại chỗ như vậy mãi được, Koutarou đi tìm lời khuyên từ phía Clan.

‘Dùng tay trái của anh ấy!’

‘Tay trái!? Ý cô là chiếc găng tay của Kirihah!’

‘Chính là nó đấy! Dù kết giới kia có thể cản những đòn tấn công vật lý nhưng không thể chống được trường điện từ đâu! Nhắm thẳng vào hệ thống thần kinh của nó ấy!’

Kế hoạch của Clan là dùng chiếc găng tay được gắn vào phía giáp tay trái.

Kết giới có thể chống lại được những đòn vật lý nhưng điện từ trường có thể đi qua được nó. Thậm chí nếu mọi chuyện tốt đẹp thì họ có thể sốc điện nó ngay bên trong kết giới, còn không thì có thể phá lớp lá chắn bằng ma pháp kia.

Do nó là sinh vật sống, hệ thần kinh của Alunaya chắc phải hoạt động bằng các xung điện. Và nếu tấn công nó bằng một điện từ trường vừa đủ có thể ngăn con quái di chuyển. Thậm chí nếu nhắm vào hệ thống thần kinh trung ương hay não bộ, còn có thể khiến nó bất tỉnh.

Tại hoàn cảnh hiện giờ của họ, áp sát và sử dụng chiếc găng tay trực diện là lựa chọn khả dĩ nhất.

‘Đã hiểu, tôi sẽ thử xem sao!’

‘Tôi sẽ dùng những vũ khí quang học! Dù khả năng sát thương sẽ giảm nhưng có lẽ nó sẽ có tác dụng!’

Alunaya đã trong tầm ngắm của Clan. Nếu cô dùng một đòn tấn công quang học, nó có lẽ sẽ có tác dụng.

Những lá chắn ở Forthorthe 2000 năm sau được thiết kế để chặn cả những đòn tấn công trực tiếp lẫn quang học như laser. Tuy nhiên, kết giới của Alunaya không được tạo ra để chống lại với những tia laser, nên có khả năng là chúng sẽ hiệu quả.

‘Làm đi Clan!’

Koutarou chỉ đầu thanh kiếm về hướng Alunaya. Sau đó, cậu giữ nó bằng cánh tay trái và tạo ra một trường điện từ. Điện từ trường ấy lan rộng xuống đầu thanh kiếm và trở thành một lưới giáo vô hình. Bởi trường điện từ quá mạnh, những tia lửa điện tụ lại đầu thanh kiếm. Điện tích âm lớn được tạo nên, thanh kiếm bắt đầu tỏa sáng.

Khi Koutarou đang tích tụ điện năng thì một vài chàng trai trẻ trong bộ giáp thiên thanh xuất hiện quanh phía cậu. Họ nhìn y như Koutarou vậy.

‘Là cô à, Caris!? Cảm ơn nhiều!’

‘Ma thuật của tôi khó lòng gây thương tổn lên nó được. Nên tôi sẽ lo việc phòng thủ và phân tán địch. Còn anh lo tấn công đi, Thanh kị sĩ!’

8 Koutarou nữa đã xuất hiện xung quanh cậu. Họ đều là ảo ảnh được tạo bởi Caris. Cô đã nhận ra là ma thuật của mình không có hiệu quả trước Alunaya và thủ thế trước những móng vuốt và hơi thở lửa của nó cũng vô cùng khó khăn. Nên cô đã tạo một số lượng lớn ảo ảnh nhằm làm sao lãng con rồng để bảo vệ Koutarou gốc.

‘Bertorion, tôi tới đây!’

Clan kéo cò trong khi cảnh báo cho Koutarou biết. Và ngay sau đó, nòng súng cô phát sáng trong giây lát. Thứ bắn ra từ nó không phải là một viên đạn mà một chùm ánh sáng chứa đầy năng lượng. Tốc độ của laser bằng tốc độ ánh sáng, ngay khi thấy được nó thì đòn tấn công đã tới mục tiêu rồi. Dù Alunaya linh động đến thế nào, việc tránh nó là điều không thể.

‘GÀOOOOOOOOOO!’

Tia laser đốt cháy cơ thể của con xích long. Đúng như cô mong đợi, kết giới của Alunaya không thể chặn được nó. Dù là một con rồng đi nữa thì nó cũng không thể chặn lại một thứ đến chính nó còn chẳng biết. Cơ thể Alunaya quằn quại và la hét đau đớn khi chùm laser đã đốt cháy cả vảy và phần thân dưới của nó.

‘Nó có tác dụng rồi!! Giờ tới anh đó, Bertorion!’

Do laser của Clan được thiết kế như là vũ khí kháng nhân, nó không có đủ lực để xuyên vào cơ thể của Alunaya. Tuy nhiên, con đau và sự bất ngờ từ vết thương đã làm nó để lộ sơ hở cho Koutarou.

‘Nhận lấyyyyyyyyyyy!’

Koutarou đâm thanh kiếm về phía trước. Do cậu đang ở vị trí đủ gần nên ngay sau đó, thanh kiếm đã đâm vào người Alunaya. Bản thân thanh kiếm thì bị lá chắn phản hồi lại nhưng trường điện từ đã đi qua được nó. Khi trường điện xé rách lớp kết giới, dòng điện tập trung bị tán xạ, nhưng nó hội tụ lại một lần nữa ngay sau khi đi qua được lớp lá chắn đó.

‘Thế này thì saooooooooo!!’

Khoảnh khắc điện từ trường chạm vào cơ thể Alunaya. Koutarou tập trung lĩnh lực được Sanae cường hóa của mình vào tay trái, như thế nó truyền qua cánh tay và lan rộng khắp trường điện từ, tạo nên một hiệu điện thế lớn giữa đầu thanh kiếm và cơ thể Alunaya.

Một ánh sáng trắng phát ra ngăn tầm nhìn của Koutarou. Cùng lúc, một âm thanh sắc nhọn như tiếng roi da vút trong không khí, nhưng nó to hơn rất nhiều lần vang lên. Nó là âm thanh của luồng điện khổng lồ chạy vào cơ thể Alunaya bởi hiệu điện thế.

“GÀOOOOOOOOOO!”

Tia sét nhân tạo được tạo bởi gắng tay của Kiriha ngấm vào Alunaya và chạy khắp cơ thể nó. Đòn tấn công vô cùng hiệu quả trước Alunaya, đặc biệt là khi nó đánh vào nơi tập trung dây thần kinh của nó. Trí thông minh nhân tạo (AI) của bộ giáp đã chỉ dẫn cho Koutarou biết điểm đó sau khi phân tích Alunaya. Kết quả là Alunaya mất kiểm soát cơ thể trong phút chốc.

“Uwaaaa!!”

Nhưng có một thứ nằm ngoài dự đoán của Koutarou là chiếc đuôi của Alunaya. Cậu đã không thể tránh được nó do bị mù tạm thời bởi ánh sáng phát ra. Và cho dù Koutarou có thể đoán được nơi con rồng chủ đích tấn công, cậu không thể nào nhìn trước những phản xạ vô thức như việc quấy đuôi của nó.

‘Bertorion!!’

Koutarou dính nguyên chiếc đuôi và bị thổi bay, cậu xoay vòng mất kiểm soát. Cậu gặp khó khăn trong việc lấy lại thăng bằng.

‘Đề đó cho tôi!’

Caris bắt đầu niệm phép lên Koutarou.

“Những tinh linh của gió hãy lại đây! Hãy phô diễn quyền năng của mình! Trở thành một cơn lốc, khiêu vũ và diu dắt anh ta theo đúng nhịp của mình!”

Caris niệm một ma pháp sử dụng gió để giảm tốc độ rơi của Koutarou. Như thế, cô có thể ngăn cậu khỏi bị quay vòng.

Ma pháp của Caris hoạt động cùng lúc với hệ thống điều khiển của bộ giáp. Nhờ khả năng thao túng trọng lực và tên lửa đẩy của bộ giáp cộng thêm sự trợ lực từ Caris, Koutarou đã có thể ngừng xoay và tránh khỏi việc bị rơi xuống.

“U, c-hết tiết, cái gì thế...?”

Dù cơ thể cậu đã cân bằng trở lại nhưng mắt cậu vẫn còn xoay vòng khiến cơ thể cậu lao đảo. Cậu lắc đầu vài cái nhằm lấy lại tầm nhìn. Cùng lúc đó, bộ giáp lên tiếng cảnh báo.

“Báo động. Phát hiện năng lực siêu đậm đặc. Yêu cầu tránh khẩn cấp.”

Luồng điện khi nãy chưa đủ để hạ gục Alunaya. Giờ nó đã hồi phục lại và khạc lửa về phía Koutarou.

“Ta đề ngươi lo đó!”

“As you wish my lord. Tiến hành lẩn tránh bằng thuật toán bất quy tắc.”

Tuy nhiên, Koutarou vẫn chưa thể hồi phục sau những tổn thương mà cậu đã phải lãnh. Biết bản thân khó có thể tự tránh khỏi, Koutarou để cho bộ giáp mình lo chuyện tránh né. Bộ giáp đã gia tốc và hãm tốc một cách thất thường nhằm tránh những cột lửa. Tuy nhiên, nó không có khả năng nhìn thấy trước đòn đánh như Koutarou nên đã không thể tránh kịp hoàn toàn. Dù tránh được đòn trực diện nhưng Koutarou vẫn bị dính đầy vết bỏng.

“Bertorion!”

“Ta ổn, đừng có lo!”

Tuy nhiên, may mắn là Koutarou đã có thể hồi phục trước khi bị dính một đòn chí tử nào đó. Cậu dùng mắt mình đọc đòn tấn công của Alunaya và tiến hành né tránh.

“... Chỉ là một chút mà đã thành ra thế này rồi...”

Sau khi đã thoát khỏi những giây phút khốn đốn, Koutarou nhìn vào những thương tổn trên bộ giáp và sốc lại tinh thần. Bộ giáp đầy vết cháy xém và có một vết lõm do dính phải đòn từ chiếc đuôi. Mọi đòn tấn công ấy đều là những đòn chí tử.

“Theia à... Alunaya thật mạnh hơn nhiều so với cô tưởng đó...”

Koutarou nắm chặt cán kiếm Saguratin trong khi nhìn lên cơ thể đồ sộ của Alunaya.

Alaia cầu nguyện khi nhìn Koutarou và những khác tham chiến với con rồng.

(Koutarou-sama...!)

Đối phương của Koutarou là một con quái thú cao 20 trượng. Nhìn chẳng khác nào cuộc chiến giữa một chú mèo và một con sư tử. Dù Koutarou mạnh đến thế nào, cậu cũng không thể vượt qua nỗi khoảng cách sức mạnh với một đối phương to gấp 10 lần bản thân cậu được. Dù có sự trợ sức từ Clan và Caris, nó dường như là những nỗ lực vô nghĩa.

(Cứ thế này, Koutarou-sama sẽ chết mất...!)

Cái cảm giác đó cứ dần dần nhấm nháp Alaia. Cô chợt nhận ra rằng đã lâu lắm rồi, cô mới bất an đến thế.

Kể từ khi gặp Koutarou, Alaia luôn có cảm giác bình an. Cô tin chắc rằng dù có chuyện gì xảy ra với cô, Koutarou sẽ tới bảo vệ Charl và trợ lực cho vương quốc này. Và điều đó đã tiếp sức mạnh cho cô.

Trên hết, sau khi mất bố mẹ của mình, Koutarou là người duy nhất có thể đọc được cảm xúc về suy nghĩ của cô. Biết những lo toan của cô, cậu đã đưa giúp cô ra những quyết định đúng đắn và thậm chí còn hỗ trợ cô.

Nếu Koutarou chết đi, cô sẽ mất đi đồng thời hai nguồn động lực. Với cô, đó là điều vô cùng đáng sợ và chỉ nghĩ tới thôi cũng đủ khiến đôi tay trắng nõn nà của cô run rẩy.

“... Mình nên phá phong ấn của thanh kiếm ấy trước khi chuyện này xảy ra mới phải...”

Một vài lời nói bấn loạn thốt ra khỏi môi của Alaia. Fauna, người đứng bên cô, tỏ ra rầu rĩ nghi nghe nó.

“Điện hạ... ý người là...”

Là nữ tư tế của nữ thần rạng đông, Fauna hiểu dụng ý của lời nói đó. Nó là những câu từ sẽ chẳng bao giờ được thốt ra nếu Alaia không bị cảm xúc dành cho Koutarou chi phối.

“Người làm được mà, Thanh kị sĩ! Người có ta ở bên mà!”

“Công chúa Charl, không được! Nếu người cứ rước người ra xa thế thì sẽ rất nguy hiểm đó!”

“Thả ta ra, Mary!! Ta sẽ không trốn chạy đâu! Kị sĩ của ta và của chị ta hãy còn đang chiến đấu! Làm sao ta có thể không cổ vũ cho hấn chứ!?”

Tuy nhiên, những câu nói mạnh mẽ của cô bé đã làm dịu đi sự lo lắng của Alaia.

“Charl... em thật mạnh mẽ...”

Dù ban đầu Charl là người lo lắng và không cho Koutarou đi nhưng sau khi đã chấp nhận cho cậu ra chiến trường, niềm tin của cô bé trước chiến thắng của Koutarou là không thể lay chuyển.

“Chị cũng hãy hô to với Thanh kị sĩ đi nào! Như thế thì Thanh kị sĩ chắc chắn sẽ bình an trở về với chúng ta!”

Và để niềm tin ấy trở thành sự thật, cô bé sẽ làm mọi thứ có thể. Thứ duy nhất mà Charl bé nhỏ có thể làm là cổ vũ, cô muốn trở thành động lực cho Koutarou.

(Charl à... em xứng làm nữ hoàng hơn là chị...)

Sự mạnh mẽ và kiêu hãnh của cô bé lấn át cả Alaia.

“Em nói phải Charl... Chị cũng sẽ cổ vũ cho chàng ấy.”

Nhận được bài học từ Charl, Alaia tin rằng Koutarou sẽ chiến thắng và cô cổ vũ cho cậu. Những chuyện khác có thể để sau lo.

“Chị ơi! Nè!”

Charl mỉm cười với Alaia và ra hiệu cho cô ra đứng bên cô bé. Alaia gật đầu và đi lên chỗ đứng của Charl.

“Thanh kị sĩ! Người làm được mà! Chị ta cũng cổ vũ cho người đó!”

“Reios-sama! Hãy mạnh mẽ lên!”

Họ không biết là những lời nói của họ có tới được tai Koutarou hay không. Tuy nhiên, họ có niềm tin là có thể và hét lên. Đó là cách duy nhất họ có thể làm lúc này đây.

Theo tiếng cổ vũ của cả hai, những người lính gần đó cũng bắt đầu hô hào. Những lời cổ vũ động viên lớn dần lên và vang khắp thành.

Koutarou đang chiến đấu cách xa tới vài trăm mét. Thêm nữa còn những tiếng rít của gió, tiếng tên lửa đầy và tiếng rống của con rồng khi nó phun lửa. Bởi những tác động nhân đó mà giọng của Alaia lẫn Charl không thể với tới được chỗ của cậu.

“... Ta không thể thua được! Điện hạ và những người khác đang chờ ta chiến thắng khải hoàn!!”

Tuy nhiên, dù giọng không tới được nhưng những cảm xúc của họ đã chạm được vào cậu và cậu biết những lời người trong thành muốn truyền tải.

Do từng chơi bóng chày một thời gian dài, Koutarou biết họ đang cổ vũ mặc dù không hoàn toàn nghe thấy rõ. Và sự thật, những lời cổ vũ đó đã triệu gọi sức mạnh ý chí bên trong cậu.

“Minh có thể làm được! Nó cũng chẳng phải là một con rồng bất khả chiến bại!”

Đôi mắt Koutarou cuộn cuộn ý chí lờm Alunaya và cậu chỉ mũi kiếm về phía cơ thể đồ sộ của nó.

Đúng như Koutarou đã nói, Alunaya đã yếu đi. Những tổn thương do gắng tay của Koutarou và những tia laser của Clan đã tích tụ trên cơ thể của nó. Và với việc dùng hết tốc lực liên tục trong nhiều phút đã khiến nó suy giảm thể lực.

Cảm nhận điều đó, Koutarou không còn nghĩ nó là một địch thủ không thể đánh bại.

‘Bertorion, chỉ còn một phần ba năng lượng của tên lửa đầy nữa thôi đó! Và những đòn của con rồng gây ra những thương tổn khá đáng kể. Chúng ta không còn thời gian để lo âu đâu!’

Tuy nhiên, Koutarou cũng nhận nhiều thương tổn như Alunaya và do cậu nhỏ hơn nó nên những thương tổn đó trầm trọng hơn nhiều.

Bộ giáp đã dính đầy đòn đánh của những cột lửa và móng vuốt. Trận chiến dữ dội đã khiến nó mang đầy thiệt hại.

Những chức năng của bộ giáp hiện đang bù đắp cho những thiệt hại đó nhưng nếu còn hư hỏng thêm nữa thì Koutarou sẽ rơi vào nguy hiểm.

‘Ma lực của tôi cũng không còn nhiều nữa. Giờ tôi sẽ ưu tiên cho những vết thương nặng mà thôi.’

Bản thân Koutarou cũng mình mẩy đầy vết thương. Từ những vết thương nhỏ như những vết cắt, vết bỏng và cháy xém, cho tới những vết thương lớn như trật khớp và gãy xương. Caris đã dùng ma thuật của mình chữa lành cho chúng nhưng giờ ma lực đã cạn dần nên cô sẽ gặp khó khăn để hồi phục cho Koutarou.

‘Mọi chuyện cứ để ta lo. Cô cứ tập trung vào chuyên môn đi.’

‘Tôi sẽ cố hết sức.’

‘Xin lỗi nhưng ta không có thời gian để lo nghĩ tới chuyện đó đâu.’

‘Anh lúc nào cũng liều lĩnh như vậy.’

‘Đây không phải kẻ địch mà ta có thể hạ được mà không liều mạng!’

Koutarou giương thanh Saguratin bằng cả hai bàn tay, chỉ đầu kiếm ra phía Alunaya và lao tới. Tám phản ánh của Koutarou được tạo bởi Caris cũng làm theo. Chín Koutarou hoán chỗ cho nhau và lao về phía Alunaya.

“Gừrừrừ...”

Alunaya nhe nanh đe dọa Koutarou. Tuy nhiên, nó không có tấn công cậu bằng những hơi thở. Nó hiểu rằng phần lớn Koutarou là hàng giả.

‘Không hay rồi, nó đã biết được...’

Koutarou tặc lưỡi. Alunaya đang bình tĩnh. Với kinh nghiệm của mình, Koutarou hiểu rằng người chiến thắng trong một trận chiến luôn là người giữ được điềm tĩnh đến phút chót.

‘Thanh kị sĩ, nếu anh muốn hạ sinh vật đó một cách nhanh chóng thì tôi có một ý tưởng.’

Nhận ra Koutarou bắt đầu bấn loạn, Caris đưa ra lời đề nghị.

‘Nói đi.’

Alunaya chờ Koutarou lại gần rồi vùng chiếc đuôi to tướng của nó về phía chính Koutarou.

Koutarou vừa đáp lại Caris vừa dùng thanh kiếm của mình thủ thế. Đúng lúc đó, hệ thống của bộ giáp thốt ra một tiếng kêu.

“Hệ thống truyền động thứ nhất và thứ ba cùng với hệ thống chịu lực khuỷu tay phải đã vượt quá công suất tối đa. Bỏ qua các mạch, tái điều chỉnh cân bằng hệ thống truyền động. Đầu ra cánh tay trái giảm 20%, mức độ linh động của khớp khuỷu tay giảm 14%. Thêm nữa-”

Bộ giáp báo cáo thiệt hại. Một hình ảnh 3D hiện thị tình trạng của nó được hiện lên, chứa đầy dấu đỏ.

“Không cần báo cáo chi tiết đâu! Ta hiểu tình trạng của mình! Chỉ cần thông báo những bộ phận không thể di chuyển nữa!”

“As you wish, my lord.”

Ngay sau đó, toàn bộ đốm đỏ trên hình 3D biến mất, thay vào đó là đốm vàng trên khuỷu tay phải.

“Anh không sao chứ, Thanh kị sĩ?”

“Bertorion!”

“Ta vẫn ổn!! Thế kế hoạch của cô là gì, Caris!?”

Những nhân ảnh bị biến mất hết, để lại mình Koutarou. Nếu cứ giữ khoảng cách xa như thế với Alunaya thì cậu sẽ bị ăn nguyên cột lửa. Thế nên tốt hơn là cậu nên áp sát và tấn công nó. Quyết định như vậy, Koutarou đưa thanh kiếm sang tay trái và phát ra điện từ trường. Cậu tính tấn công như thế một lần nữa.

“Có một nguồn ma lực kì lạ tụ lại ở phần sau gáy con rồng. Tấn công vào đó có lẽ sẽ có tác dụng.”

Mới khi này, Caris đã dùng một phép nhằm xác định loại ma pháp mà Alunaya đang sử dụng. Kết quả là cô phát hiện một vài ma pháp đang hoạt động.

Một ma pháp cường hóa bao lấy cơ thể nó và hỗ trợ việc bay, một ma pháp bảo vệ trước những đòn tấn công và một ma pháp chuyển hóa hơi thở thành những cột lửa. Caris đã lường trước có ba ma pháp đó, do cô hiểu rằng chúng là cần thiết để chống lại Koutarou.

Tuy nhiên, thực tế thì cô còn phát hiện ra thêm một ma pháp nữa. Caris không biết nó là loại ma pháp gì do cô chưa từng thấy nó trước đây. Tuy nhiên, cô biết nơi phát sinh ma lực của nó, và đó là gáy của con rồng. Ở đó, có vài loại phép đang hoạt động nên tấn công vào đó có thể sẽ có hiệu quả. Đây là một canh bạc nhưng Caris tin rằng họ có cơ hội giành chiến thắng cao hơn nếu tấn công vào đó thay vì giữ lối tấn công như hiện trạng.

“Gáy hả!?”

Koutarou kích hoạt tên lửa tới mức tối đa và vòng ra sau đầu Alunaya để nhắm vào gáy của nó.

“Cẩn thận, Thanh kị sĩ! Nó đang khạc lửa!”

“Ở tầm này á!?”

Koutarou cứ tưởng Alunaya sẽ không dùng hơi thở lửa ở khoảng cách gần như thế này. Nên khi Alunaya lấy hơi và khè lửa, cậu đã bị giật mình. Do Alunaya không thích bị Koutarou vòng ra lưng nó nên nó thả làm cháy xém cơ thể mình nhằm dỗi thương cậu.

“Đề đó cho tôi lo!!”

Khi Alunaya ngoác mồm ra, Caris bắn vài tia laser từ khẩu súng của mình. Những chùm laser thiêu đốt mặt của Alunaya. Cho đến giờ, những phát bắn đó có hiệu quả trong việc giữ chân Alunaya trong một lúc, nhưng lần này khác hẳn. Con rồng đã đoán được rằng chuyện này sẽ xảy ra nên đã cố gắng chịu đựng những đòn tấn công ấy, trong khi khạc lửa.

Hơi thở của con hỏa long biến thành một cột lửa trắng và tiến tới Koutarou. Nếu ở khoảng cách xa thì cậu còn tránh được nhưng ở khoảng cách gần thế này thì việc né tránh là bất khả thi. Và dường như Koutarou chỉ biết chịu trận trước dòng dung nham.

“Thế thì mình chỉ còn cách đó!!”

Một ý tưởng nảy trong đầu Koutarou. Cậu điều chỉnh trường điện từ sản sinh từ thanh kiếm của mình bao lấy cơ thể cậu. Và đồng thời, cậu dồn hết linh lực vào cánh tay trái. Làm như thế, Koutarou có thể gia tốc nhanh hơn, y như một viên đạn. Tốc độ của cậu tăng vọt và trong khoảnh khắc, cậu đã né được đòn tấn công.

“B-Bertorion!? Tên ngốc này!! Sao anh lại liều lĩnh đến thế cơ chứ!!”

Do Clan đang kiểm tra tình trạng bộ giáp của Koutarou nên cô biết cậu đã làm gì. Koutarou đã tạo một trường điện từ mạnh mẽ bằng gắng tay của mình và ép bộ giáp gia tốc. Làm như thế, thậm chí cả bộ giáp dùng cho việc du hành trong vũ trụ cũng không thể hoàn toàn chống đỡ nổi sóng từ và sóng điện kia. Dù bộ giáp không bị hỏng hóc nhưng hệ thống dính đầy lỗi và dừng mọi chức năng của bộ giáp.

“Cô nhầm rồi, Clan!”

Tuy nhiên, Koutarou không dừng di chuyển. Chức năng của bộ giáp đã dừng nhưng gắng tay trên cánh tay trái của cậu vẫn còn hoạt động. Koutarou dùng sức mạnh của nó đẩy cơ thể mình tới Alunaya.

‘Cái này gọi là-’

Được gắng tay của Kiriha dẫn lối, Koutarou bay về phía Alunaya. Thanh kiếm của cậu ngấm vào gáy của con rồng, nơi tụ tập ma lực theo lời Caris. Đây là cơ hội cuối của cậu do cậu không chắc là hệ thống bộ giáp có tái khởi động hay không.

‘-liều ăn nhiều!!’

Thanh Saguratin của Koutarou chạm vào lớp kết giới của Alunaya. Koutarou có thể thấy một viên tinh thể lớn gắn sau gáy của con rồng. Nó là thứ duy nhất phát ra màu xanh trên cơ thể đỏ sẫm màu đỏ của Alunaya. Koutarou dùng hết tàn dư sức mạnh của mình giải phóng một tia tầm sét trực diện vào nó.

Một tia chớp trắng. Một tia tầm sét lớn nhất cuộc chiến đã xuyên qua kết giới của Alunaya và tấn công vào tinh thể màu xanh.

“GÀOOOOOOOOOOOOOO!!”

Do Koutarou đã kiệt sức, đòn tấn công điện năng mà cậu đã dồn hết sức không đủ để phá hủy được viên tinh thể. Tuy nhiên, sau đòn tấn công đó, Alunaya dường như nhận một cú chí tử.

Cơ thể nó vặn vẹo trong đau đớn. Tiếng kêu thất thanh vang khắp trời, khiến người nghe phải rùng mình. Alunaya đã đánh mất khả năng giữ cơ thể mình trên không trung, nó rơi xuống đất.

“N-ó đã có tác dụng chứ...?”

Quá mệt mỏi, Koutarou cũng rơi tự do khi nhìn Alunaya. Bộ giáp vẫn chưa thể khởi động lại và cậu không còn tí sức nào để vận hành chiếc gắng tay. Cứ như thế, Koutarou sẽ tiếp đất với vận tốc cuối lên tới 200km/h.

“He, hehe, c-húng ta thắng rồi... thừa... điện hạ...”

Tuy nhiên, Koutarou đã bất tỉnh nhân sự trước khi đến được mặt đất. Cậu đã nhận quá nhiều thương tổn và ngay khi xác nhận được chiến thắng, cậu đã quá thoải mái mà rơi vào hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Thanh kiếm trong Điện thờ

Phần 1

Koutarou đã sống sót nhờ những người bạn đồng hành của mình là Clan và Caris. Caris đã dùng ma thuật của mình giảm tốc để Clan bắt lấy cậu.

“Gừ... đúng là một Thanh kị sĩ đầy rắc rối...”

Clan ném khẩu súng của mình để bắt lấy Koutarou, khiến nó rơi xuống đất và vỡ tan tành. Tuy nhiên, nó dường như không khiến cô bận tâm bởi việc Koutarou được an toàn đủ khiến cô an tâm rồi.

Koutarou sau đó được đưa tới bệnh xá bên trong tòa lâu đài và được giả kim thuật sư Lidith và nữ tư tế Fauna điều trị.

Tuy nhiên, dù việc trị liệu đã kết thúc nhưng Koutarou vẫn còn hôn mê. Lo lắng, Alaia vừa hỏi chuyện Lidith vừa ngó khuôn mặt của Koutarou.

“Lidith, tình trạng Reios-sama thế nào rồi?”

“Anh ấy mình mẩy toàn thân nhưng không có vết thương nghiêm trọng nào cả. Có vẻ công lớn thuộc về ma thuật của Caris.”

Là một giả kim thuật sư, Lidith có hiểu biết về những cách điều trị tiên bộ nhất của kỉ nguyên này. Những giả kim sư là những học giả nghiên cứu mọi thứ về khoa học và dược học cho tới y học và ma thuật. Thế nên cô có thể trị liệu đầy đủ cho Koutarou chứ không chỉ là khắc phục tạm thời. Những kinh nghiệm mà cô có được trong việc hỗ trợ Clan cũng phần nào giúp ích cho cô.

“Thế thì Lidith, khi nào Thanh kị sĩ mới tỉnh lại?”

Clan trèo lên bên giường và nhìn về phía Koutarou cùng với Alaia. Cô không nghi ngờ gì việc Koutarou sẽ tỉnh lại bởi cậu đã hứa sẽ cho cô cười ngửa. Nhưng dù thế cô vẫn bất an, cô bé cau mày nhìn khuôn mặt của Koutarou.

“Em không dám chắc... mọi chuyện đều phụ thuộc vào Bertorion.”

“Công chúa Charl, thần sẽ cố hết sức để đánh thức Reios-sama nhanh nhất có thể!”

“Ừ! Hãy làm đi, Fauna!”

rokujouma_v8-5_117

Là nữ tư tế của nữ thần rạng đông, Fauna có thể thao túng linh lực. Cô dùng sức mạnh đó để kích khởi cơ thể của Koutarou và gia tăng tốc độ phục hồi của cậu. Đây có thể coi như là một phiên bản mạnh mẽ hơn so với màn xoa bóp của Sanae. Do cô đã thực tập nó như một phần của chức vụ tư tế, cô có thể tăng tốc phục hồi của Koutarou ít nhất cũng gấp đôi bình thường.

Thực tế thì nếu dùng dụng cụ y tế trên Cradle thì tiến độ còn nhanh hơn nữa. Tuy nhiên, trong tình hình hiện tại, nơi mà họ không thể có nguồn tiếp tế, có giới hạn thời gian trong việc sử dụng nó. Do những vết thương có thể điều trị bằng các phương pháp hiện thời nên việc sử dụng nó đã được gác sang một bên.

“Cảm ơn nữ thần... Reios-sama đã không bị làm sao cả...”

Những lời từ những người bạn đã làm Alaia an tâm. Không chỉ lời nói, mà qua thái độ của họ, cô đã có thể yên lòng rằng Koutarou đã được an toàn. Alaia hơi nở một nụ cười và dụi nước mắt đã đọng hình trên con mắt cô từ trước.

Khi Koutarou được đưa vào bệnh xá trong trạng thái hôn mê, Alaia cảm giác như tim cô ngừng đập. Nó như thể cô đang đứng trước ngày tàn của thế giới vậy. Đó là khoảnh khắc tái khẳng định vị thế của Koutarou trong trái tim cô.

Alaia đã không thể bình tĩnh lại cho tới khi cuộc điều trị chấm dứt và cô có thể nghe chi tiết về tình trạng cũng như xem xét biểu hiện của những người bạn mình.

“Số anh ta cao thật. Khó tin là anh ta còn toàn mạng sau khi phải đối đầu với một con quái thú như thế.”

“Anh ta luôn là vậy. Sau cùng thì...”

Clan nuốt lại những con chữ phía sau. Cô đã định nói rằng.

‘Sau cùng thì cậu ta là người đàn ông dù mình cố giết mấy cũng không thành cơ mà.’

Tuy rằng nó là sự thật, nhưng nói điều đó ra hiện giờ sẽ chẳng có lợi gì cho cô. Và việc thừa nhận Koutarou từng là kẻ địch của mình làm cô cảm thấy xấu hổ. Clan giữ lại vẻ đàng sau và tiếp tục giả bộ ngây thơ.

“Sau cùng, có nhiều người đã cầu nguyện cho anh ta được bình an cơ mà.”

“Đúng đó, Thanh kị sĩ không sống thì tôi bị hờ ả. Anh ta vẫn chưa thực hiện lời hứa là đãi tôi thứ gì đó ngon ngon đâu đó.”

Không nhận ra suy nghĩ của Clan, Caris gật đầu tán thành. Nhìn khuôn mặt của Caris, Clan tự ngẫm lại lời nói của bản thân.

(Có nhiều người đã cầu nguyện cho cậu ta được bình an à... Giờ nghĩ lại thì nó cũng đúng...)

Như thế, Clan nhớ lại cuộc sống của Koutarou ở trái đất.

Koutarou sống với 5 cô gái dưới một túp lều tranh căn hộ nhỏ. Đối thủ của Clan, Theia là một trong số đó và tất cả họ ban đầu đều là kẻ địch của Koutarou. Tuy nhiên, thời gian trôi đi, sự thù địch đã nguôi đi và thay vào đó là sự tôn trọng lẫn nhau. Giờ đây, những cô gái ấy thậm chí còn lo lắng cho cậu nữa. Đó là nguyên do khiến Koutarou cố gắng trở về.

(Có lẽ mình là người thứ 6 chẳng, fuu...)

Trường hợp Clan cũng vậy. Cô từng cố giết Koutarou nhưng giờ cô lại đang lo lắng cho cậu. Và hơn thế, Koutarou còn từng đề nghị cô đến ở với cậu nếu chẳng may cô mất đi nơi gọi là nhà.

Koutarou là một tên con trai ngớ ngẩn, vụng về và không thể sống một cách bình yên. Những xâm lược gia cứ lần lượt tới còn cậu cứ thế mà dính vào rắc rối của từng người, kết cục là bị ném về không-thời gian khác biệt này. Dù muốn trở về nhưng cậu lại không thể. Nếu cậu cư xử khác đi một chút thì đã không đến nỗi. Tuy nhiên, một tên vụng về như Koutarou đã không thể làm thế.

Nhưng cậu lại là một người con trai cực kì may mắn. Luôn có người lo lắng cho cậu và đó cũng là nguồn động lực để cậu sống sót. Biết được điều đó, Clan tin rằng Koutarou sẽ tỉnh lại. Với cái tôi của mình, cậu đâu thể nằm yên ở đó mãi được. Chính tính ầu đàng đó của Koutarou khiến mọi người đều yêu quý cậu.

“... Anh ta đúng là một tên đàn ông may mắn...”

(Có lẽ chỉ có hấn mới có điểm phúc được bốn công chúa quan tâm...)

Clan mỉm cười với Koutarou hầy còn đang ngủ. Dù cảm thấy thật kì quặc nhưng giờ cô thành thật thừa nhận rằng mình đang lo lắng cho Koutarou.

“Không hay rồi, công chúa Alaia! Flair-sama đã về với một người không thể tin nổi!”

Cô hầu Mary chạy vào bệnh xá với gương mặt hoảng hốt.

Flair đã phát hiện ra một tên đàn ông khi cô đi xác thực tình trạng của Alunaya.

Đinh đồn tấn công của Koutarou, Alunaya đã rơi xuống một khu rừng phía nam lâu đài. Để kiểm tra tình trạng của nó, cô đã dẫn theo một đám quân nhỏ đi vào rừng. Tuy nhiên, họ đã không thể tìm thấy Alunaya dù tìm kiếm bao lâu chẳng nữa. Họ đã tìm thấy vùng cây đổ rạp mà họ đoán là nơi Alunaya đã rơi xuống nhưng bản thân con rồng không còn ở đấy. Với kích cỡ như vậy, khó có thể tin là họ để lạc mất nó nên Flair cho rằng nó đã bay đi nên cho kết thúc vụ tìm kiếm.

Trên đường rút quân, Flair đã chạm mặt một người cô từng gặp trước đây.

Do gặp phải một đối tượng không ngờ tới, Flair không chắc phải giải quyết hấn ta như thế nào. Đầu tiên thì cô tính xuống tay với gã luôn nhưng cuối cùng thì cô quyết định cách tốt nhất là để Alaia xử trí nên đã đem hấn vào trong lâu đài Raustor.

“... Người khá là cam đảm khi còn dám xuất hiện trước mắt chúng ta lần nữa đó.”

Flair đưa hấn vào sảnh phòng ngay lối vào lâu đài. Thường thì Alaia tỏ ra thù mị những giờ đây, biểu lộ của cô đầy băng giá.

Đang sau cô là Clan và Charl. Tuy nhiên, cả hai không nói lời nào và chăm chú quan sát diễn biến. Hai người tính để chuyện này cho Alaia và Flair giải quyết.

“Dĩ nhiên là có sự tình rồi, ‘công chúa’ Alaia.”

Tuy nhiên, gã đàn ông không tỏ ra chút run sợ nào trước ánh nhìn sắc nhọn ấy. Hấn chỉ đứng đưng cười và đứng đó. Cứ như thể là hấn không biết rằng mình đang đứng ở ngay trong lòng địch vậy.

“Đúng là đồ tráo tráo... vậy người muốn gì, Đồng kỵ sĩ Dextro?”

Đồng kỵ sĩ Dextro, đó là cái tên mà Alaia và những người khác không thể nào quên.

Dextro là một kỵ sĩ nhà Melcmhein và tước hiệu của hấn là Đồng. Nhà Melcmhein theo chân Maxfern và là một phần của đội quân đảo chính.

Trước đây, gã từng là kẻ thi hành nhiệm vụ đuổi theo Alaia và đã từng tấn công họ. Và cách tấn công của hấn khi đó là đầu độc nguồn nước và tấn công bừa bãi vào dân làng. Alaia và những người khác may mắn lắm mới qua được kiếp nạn ấy, nhưng Dextro đã khắc vào trong tâm trí họ như một kẻ không thể tha thứ.

“Trước khi nói thì tháo mấy cái này cho ta đi. Chúng vướng quá.”

Dextro giờ chiếc cùm đang xích tay chân của hấn lại. Do hấn là một gã cực kì nguy hiểm nên họ không thể đưa hấn tới gặp Alaia mà không gông hấn lại.

“Người bị đàn à. Chúng ta đâu có ngu mà thả rông cho người chứ.”

Flair từ chối yêu cầu của Dextro, cô không thể để đặt Alaia vào tình huống nguy hiểm được.

“Gừ... cô đúng là một con ả cứng đầu. Ta không làm những thứ khiến mình mất mạng đâu.”

Dextro lắc chiếc gông và trừng vai một cách cường điệu. Tuy nhiên, dường như nó lại đúng như mong đợi của hấn, Dextro không tỏ ra để tâm và bắt đầu giải thích.

“Ta tới để đặt một thỏa thuận với cô.”

“... Thỏa thuận?”

Alaia cau mày, cô cảm thấy có gì đó không ổn trong lời nói của Dextro.

“Phải. Tôi có một vài thông tin mà cô có thể muốn nghe. Hơn hết, chúng là những thông tin khẩn. Đổi lại thì cô phải đáp ứng những yêu cầu của tôi.”

“Như là chúng ta sẽ thỏa thuận với nhà người ấy!”

Flair khước từ lời đề nghị của Dextro một lần nữa. Cô sẽ không bao giờ thỏa thuận với một tên hèn hạ như hắn. Vì lợi ích của Alaia và cả cái tôi của cô.

“Yêu cầu của ngươi là gì, Dextro?”

Tuy nhiên, phán quyết của Alaia lại trái ngược với cô.

“Điện hạ!? Người không được nghe lời mật ngọt của hắn!”

“Flair, hãy nghĩ tới nguyên do tại sao gã đàn ông này lại tới đây mà xem, nghe hắn nói thì chúng ta cũng chẳng mất gì.”

Alaia biết Dextro là người toan tính đến mức nào nên cô đã cân nhắc khi hắn đã chấp nhận rủi ro để lộ mặt trước Alaia và những người khác. Do Alaia trân trọng mạng sống của dân chúng nên có lẽ cô sẽ không giết hắn nhưng những người khác thì không nghĩ vậy, ví dụ như Flair chẳng hạn. Mặc dù biết điều đó, Dextro vẫn tới để lập giao kèo. Nên chắc hẳn những thông tin kia đáng giá hơn những rủi ro kia.

“Đúng là công chúa Alaia có khác. Khác hẳn con à đàn bà cứng đầu này.”

“Dextro, tên khốn!”

“Bình tĩnh nào, Flair.”

Alaia kiềm chế Flair lại và bước tới chỗ Dextro. Cô tính nghe điều hắn muốn nói.

“Nói cho ta những yêu cầu của nhà ngươi, Dextro.”

“Ta chỉ có một yêu cầu thôi. Ta muốn chức vị của mình được đảm bảo dù cho cô là giành được chiến thắng trong cuộc chiến này.”

“Chức vị?”

“Phải.”

Dextro gật đầu và khinh khỉnh cười.

“Ban đầu thì ta đã nghĩ rằng không sớm thì muộn đội quân tái sinh Forthorthe của cô sẽ lui bại, nhưng giờ cô còn chiếm được cả Raustor. Quân lực không thể so với bên Maxferm nhưng tương lai lại là một chuyện khác. Nếu cô loan tin đồn rằng Thanh kị sĩ đã bại một con rồng, sẽ vô số tên người đầu quân dưới trướng của cô.”

“... Thế thì sao chứ?”

Flair lườm Dextro và hắn khịt mũi đáp lại.

“Kukuku, nói cách khác, cô có cơ hội 50/50 giành chiến thắng cuộc chiến này.”

“... Ra là vậy...”

Alaia đã hiểu ra nguyên nhân Dextro xuất hiện trước mặt họ. Biểu lộ của cô trở nên nghiêm túc hơn.

“Thành thật thì bên phe nào thắng, ta cũng chẳng quan tâm nhưng nếu là các cô thì sẽ phiền phức lắm. Kiểu gì các cô cũng đem ta ra xét xử và trừng trị như một tội nhân chiến tranh. Tệ hơn là ta có thể sẽ bị hành quyết.”

“ Dĩ nhiên rồi! Nhân nào quả nấy mà!”

Nếu đám quân đảo chính của Maxferm thua trận, Dextro không chỉ sẽ mất đi tước vị của mình mà còn bị trừng trị. Vụ tấn công bừa bãi nhắm vào dân làng sẽ được đem ra cân nhắc và một bản án sẽ rơi xuống đầu hắn. Phụ thuộc vào quá trình xét xử mà hắn có thể sẽ tránh được án tử. Nếu may mắn, hắn sẽ sống nốt phần đời còn lại của mình đằng sau những song sắt. Dù kiểu gì thì tương lai của Dextro vô cùng mờ mịt nếu phía Alaia giành chiến thắng.

“Thế nên ngươi mới bán thông tin cho chúng ta để mua trước sự ân xá sao?”

“Chính xác rồi đó, công chúa Alaia. Ta không thể tác động được việc ai là người giành chiến thắng nhưng ta đâu muốn chết. Vậy chẳng phải ta nên tìm một lối thoát cho mình mặc cho bên nào thắng trận sao?”

Bằng cách bí mật tuồn thông tin, Dextro sẽ có thể tránh được việc bị đem ra xét xử dù Alaia có giành thắng lợi. Như vậy, sự an toàn của hắn sẽ được đảm bảo dù bên nào thắng đi nữa. Đó là nguyên do, Dextro xuất hiện tại đây mặc cho những rủi ro khôn lường.

“Ngươi nói rằng những thông tin ngươi có đáng giá như thế sao?”

“Chính xác. Vì toàn quân này lẫn cá nhân cô. Nhưng cô nên nhanh chóng ra quyết định đi bởi những thông tin này sớm trở nên vô dụng thôi.”

Những tin Dextro đem tới là những tin khẩn. Dù họ không mua nó thì sớm muộn họ cũng biết nó thôi, nhưng khi đó sẽ là quá trễ. Dextro đã yêu cầu

Alaia nhanh chóng ra phán quyết. Rằng cô sẽ để nó xảy ra hay là sẽ ra tay chặn nó trước?

“... Không còn cách nào khác, ta sẽ chấp nhận điều kiện của nảnh ngươi.”

Sau khi suy nghĩ một hồi lâu, Alaia quyết định đi tới thỏa thuận. Do Dextro tin rằng những thông tin kia đáng giá cứu mạng hắn, cô không thể xem nhẹ được. Nói cách khác, cô tin vào sự toan tính của Dextro.

“Điện hạ!!”

Dĩ nhiên, Flair phản đối. Để một kẻ từng chém giết bừa bãi được tại ngoại là việc không thể chấp nhận được.

“Ta xin lỗi, Flair. Ta tin lựa chọn như vậy sẽ là khả quan nhất cho tất cả.”

Tuy nhiên, Alaia lắc đầu với Flair.

“Điện hạ...”

“Hãy cam chịu nó, Flair.”

Alaia đồng cảm với Flair, tuy nhiên cô tin đó là lựa chọn cần thiết. Cô không thể đặt chính nghĩa lên trên mạng sống của bách tính. Cảm xúc đó cũng tương tự như trong cái đêm lễ hội thu hoạch.

“Cô không mất gì đâu. Đây là thỏa thuận cơ mà.”

Dextro gật đầu thỏa mãn. Đúng như hắn nói, Dextro không định để Alaia và những người khác phải thiệt trong vụ giao kèo này. Cô bảo vệ gã bởi vì đây là một vụ thương lượng công bằng.

“Con rồng mà Thanh kị sĩ chiến đấu hồi sáng ấy... hình như nó được gọi là Alunaya... mà gì cũng được, nó thực chất là một con rối trong tay của Grevanas mà thôi.”

“Không thể nào!? Ngươi nói Grevanas có thể thao túng một con quái vật như thế!?”

Flair tròn mắt ngạc nhiên.

Trường ma pháp sư hoàng gia, Grevanas. Ông ta là kẻ chủ mưu đằng sau vụ đảo chính và có thể gọi là cánh tay phải của Maxfern. Tuy nhiên, dù ông ta có là ma pháp sư mạnh nhất hoàng gia và là một trong những Thượng cấp ma thuật sĩ chẳng nữa thì Flair cũng không thể tin rằng gã có thể điều khiển được Alunaya.

“Bình tĩnh, đó không phải vấn đề hiện giờ. Quan trọng nằm ở đằng sau đó cơ.”

Dextro bảo Flair điềm tĩnh lại và bắt đầu nói nhanh hơn như thể sắp hết giờ đến nơi.

“Kế hoạch của Maxfern và Grevanas có tới ba giai đoạn. Đầu tiên là dùng con rồng kia để khiến Thanh kị sĩ phải ra mặt. Thậm chí hắn ta có toàn thân sau cuộc chiến với con rồng cũng chẳng sao.”

Dextro nhìn quanh căn phòng và không tìm thấy Koutarou đâu cả.

(Nếu mình cứ theo kế hoạch ban đầu thì đã ngon rồi, nhưng... mà, giờ chẳng còn đường lùi nữa rồi...)

Đáng ra thì Koutarou sẽ phải tham gia cuộc đàm thoại như thế này, việc không thấy cậu, Dextro cho rằng kế hoạch của Maxfern đã thành công bước đầu.

“Còn nếu hắn bị đa thương thì ta sẽ dẫn quân đột kích vào lâu đài. Như vậy, chúng ta không phải chạm trán Thanh kị sĩ. Tuy nhiên, ta đã nguy tạo lý do để trì hoãn cuộc tiến quân nên nó không còn xảy ra nữa đâu.”

“Sao ngươi lại trì hoãn nó?”

“Ta không dám chắc là Thanh kị sĩ có thật sự bị vô hiệu hay không. Chẳng may đối đầu với hắn thì có mà ta ăn cám ả.”

Lực lượng đột kích mà Dextro cầm đầu không quá lớn. Chỉ là một đám quân nhỏ hòng xâm nhập vào trong lâu đài khi đêm xuống và ngầm phá hoại. Thế nên nếu phải chạm trán Koutarou, chúng sẽ đi đời nhà ma hết cả lũ. Dextro dự tính sẽ tiến hành cuộc tấn công nếu xác nhận được tình trạng của Koutarou, nhưng cuối cùng thì hắn đã không có đủ thông tin. Do đó Dextro đã bày đặt lý do để cầm chân nhóm quân của mình và sau đó tự thân chinh ra mặt với Flair.

“Do đó chỉ còn lại cuộc tấn công thứ ba.”

“Đó là gì?”

Alaia thức giấc Dextro. Giọng cô đầy hồi thúc. Cô đã cảm thấy có điều không lành khi cái tên Thanh kị sĩ thốt ra từ mồm Dextro.

“... Sau cuộc chiến với con rồng sẽ làm lơ là đi một chút sự phòng bị và khi đó chúng sẽ tiến hành cuộc hành thích Thanh kị sĩ.”

Ngay khi Dextro dứt lời, Alaia đã chạy đi, như thể cô quên khuấy sự tồn tại của Dextro.

Phần 2

Alaia hướng tới trạm xá nơi Koutarou đang nằm ngủ. Flair, Clan và Charl cũng đồng loạt theo sau cô. Để cho đám lính canh gác Dextro, họ đuổi theo Alaia.

“Koutarou-sama!!”

Trái ngược với phong thái thanh nhã của mình, cô bật tung cánh cửa và lao vào phòng. Ngay sau đó, cô thấy khung cảnh bên trong trạm xá.

Hiện giờ, nó vô cùng bừa bộn.

Có hai người đang nằm trên sàn: một là bác sĩ quân y làm việc ở đây và một người lính canh giúp việc vặt. Họ vẫn còn sống nhưng bị dính vết thương chí tử và máu của họ thấm đỏ cả sàn nhà.

Koutarou nằm ở chiếc giường xa phía cửa nhất. Có ba tên lính mặc quân phục Forthorthe, cầm trên tay những thanh kiếm đầy máu, đang bao lấy căn giường. Chúng là những kẻ đã tấn công bác sĩ và lính canh và hiện đang định hạ thủ với Koutarou.

“Đừng hòng ta cho các ngươi ra tay!”

rokujouma_v8-5_extra3

Nhanh chóng hiểu rõ tình hình, Alaia vội lao về phía Koutarou. Cô muốn cứu Koutarou bằng mọi giá mà hoàn toàn quên mất vị thế và mạng sống của mình quan trọng nhường nào với Forthorthe. Với Alaia, tính mạng của Koutarou giờ đã trở nên quan trọng hơn sự tồn vong của cả vương quốc này.*

* {dại trai có gì sai~ :3}

“Điện hạ!? Chết tiệt, hãy hỗ trợ ta, Clan!!”

Thấy Alaia lao về đâm sát thủ, Flair vội vàng rút con dao bên hông mình. Và vừa nói với Clan, cô vừa phi con dao về tên sát thủ ở gần Alaia nhất.

“Mấy người đúng là dư hơi như mọi khi!!”

Clan đã đoán được chuyện này sẽ xảy ra và đã chuẩn bị khẩu súng của mình từ trước. Cô nhanh chóng ngắm bắn và bóp cò. Một viên đạn bay ra từ nòng súng và bay tới một tên sát thủ khác.

“Guawah!?”

“Gyaaaa!”

Con dao của Flair và viên đạn của Clan hạ hai tên sát thủ kia. Thấy thế, tên sát thủ cuối cùng vung thanh kiếm xuống nhằm đạt được mục đích.

“Không!!!!!!!!!!!!!!”

Sự náo động của căn phòng và tiếng kêu thất thanh của Alaia đã đánh thức Koutarou dậy.

“Mm... C-huyện gì thế?!”

Khi cậu mở mắt ra thì chợt thấy một khung cảnh dị thường trước mắt. Alaia đang chạy tới để cản mũi kiếm ánh bạc đang lao đến. Mùi máu sộc khắp phòng khi có tới bốn mạng người nằm trên sàn nhà.

“Công chúa Alaia!?”

Chỉ mới thức dậy, Koutarou chưa thể nhận thức được tình hình. Điều duy nhất mà cậu biết là cứ thế này thì Alaia sẽ lãnh phải nhát dao tăt sát.

“Ngươi đừng có hòng!!”

Động đậy ý muốn bảo vệ cô, Koutarou đưa nắm đấm về phía thanh kiếm.

Một âm thanh vang vọng vang lên. Nắm đấm từ cánh tay trái của Koutarou đã va vào thanh kiếm của tên sát thủ. Do không dính phải lưỡi kiếm nên nó không bị cắt làm đôi nhưng vì dùng tay trần đâm vào một tấm kim loại nên cậu đã bị gãy tay. Koutarou nhận tổn thương nhưng đã bảo toàn được mạng cho Alaia. Thanh kiếm bị chệch hướng và nó chỉ cắt nhẹ qua bàn chân của Koutarou.

“Koutarou-sama!!”

Ngay sau đó, Alaia nhảy ra và ôm lấy phần thân trên của cậu. Cô cố gắng dùng thân mình bảo vệ cậu khỏi hiểm nguy.

“...”

Đón tấn công đầu tiên của tên sát thủ đã thất bại nhưng hắn nhanh chóng thủ thế lại và nhắm vào phần cơ thể của Koutarou mà Alaia không che hết. Bởi sự khác biệt cỡ người giữa Alaia và Koutarou, cô không thể che chắn hết cho cậu. Tay, đầu và phần lớn cẳng chân cậu đều sơ hở. Nhắm vào chúng, tên sát thủ có thể giết được cậu dù Alaia bao bọc thế nào.

“Đừng có hòng!”

Khẩu súng của Clan khai hỏa, thanh kiếm bị tước khỏi tay tên sát thủ. Viên đạn của Clan đã va vào thanh kiếm và ngăn cản hành động của hắn.

Tuy nhiên, điều đó cũng không ngăn được gã lại. Do tay phải gã vẫn còn bị tê liệt sau chấn động nên hắn dùng tay trái rút một con dao ra và lao về phía Koutarou.

“... Làm tốt lắm, Clan.”

Thế nhưng, đó là tất cả điều mà tên sát thủ có thể làm. Đầu thanh kiếm của Flair đã dí vào cổ họng của hắn và hoàn toàn chặn gã lại. Chỉ cần di chuyển một bước, Flair sẽ chém bay đầu hắn ra.

“Ngươi là...”

Và khi nhìn thấy mặt tên sát thủ, Flair tỏ ra ngạc nhiên. Cô nhớ từng gặp gã trước đây. Hắn là một tên lính từ quân đảo chính đào ngũ sang quân Forthorthe tái sinh chỉ mới hôm qua. Do nhiệm vụ của Flair là quản lý quân sĩ nên cô đã thấy mặt hắn khi gã xin gia nhập.

Flair dùng cán kiếm đánh ngất hắn nhưng sự bàng hoàng trong cô vẫn chưa dứt.

“Kukuku, chuyện này xảy ra là do các ngươi đã không xuống tay với một kẻ mà mình từng chữa kiếm đó. Thanh kị sĩ quá là ngây thơ.”

Dextro chế nhạo. Do mang cùm nên hắn cũng chỉ mới tới. Tuy nhiên, do hắn đã biết kế hoạch ám sát nên hắn có hiểu điều gì khiến Flair sùng sốt.

“... Chưa chắc đâu.”

“Hử?”

“Nhìn tôi vậy thôi chứ tôi từng cố giết Bertorion trong quá khứ đó.”

Clan dựa khẩu súng của mình lên vai và tỏ thái độ với Dextro. Cái thái độ mà Koutarou chắc chắn sẽ gọi là ranh mãnh nếu cậu bắt gặp.

“Và bởi tôi ở đây nên tên khổng tượng của ngươi mới bị hạ... Giờ thì ai là kẻ ngây thơ ở đây thế? Là ngươi? Hay là Bertorion?”

“... Tặc.”

Dextro tặc lưỡi. Con khổng tượng kim loại của hắn đã bị khẩu beam của Clan xuyên thủng. Nó là nhờ Koutarou đã không giết Clan và do Dextro đã xem thường cô. Tương tự thì nhờ không giết Dextro mà vụ ám sát đã bất thành. Thế nên kẻ ngây thơ ở đây là Dextro mới phải.

“... Bertorion, cậu cứ là chính mình như thế là được rồi...”

Clan thì thầm và nhìn về phía Koutarou. Mặc dù vụ hành thích đã thất bại nhưng Alaia vẫn ôm chặt lấy Koutarou. Cơ thể cô run rẩy và mặc dù bị thương, Koutarou vẫn nhẹ nhàng vỗ lưng cô. Charl lo lắng quan sát cả hai. Và nhìn quang cảnh đó, Clan một lần nữa tái khẳng định niềm tin của mình.

“... Nó là con đường của cậu, con đường của Thanh kị sĩ...”

Rằng Koutarou chính là chân thân của Thanh kị sĩ.

Phần 3

Lần Koutarou tỉnh tới là ba ngày sau. Nó là kết quả của những bài thuốc kinh khủng của Lidith cộng thêm mỗi một chồng chất và những vết thương.

“Mình đang ở đâu thế này...?”

Sau khi tỉnh dậy, Koutarou nhìn quanh. Ánh đèn mờ này không phải ánh đèn trong trạm xá, đây là căn phòng của Koutarou trong lâu đài này. Sau khi cuộc điều trị kết thúc, cậu đã được chuyển về đây.

“Hửm?”

Khi nhận ra đây là phòng của mình, cậu để ý tới người đang ở bên cạnh cậu.

“... Công chúa Alaia!?”

rokujouma_v8-5_141

Alaia đang ngồi trên một chiếc ghế cạnh Koutarou và dựa cơ thể cô lên giường mà thiếp đi. Trên chiếc bàn cạnh cô là một chiếc lọ chất lỏng, bông băng, một chiếc chén đầy nước và những thứ lung tung khác. Thấy thế, Koutarou nhận ra rằng cô đã chăm sóc cho cậu.

“Công chúa Alaia...”

Cô giữ chặt bàn tay phải của Koutarou bằng cả hai bàn tay. Dù thiếp đi, nhưng tay cô vẫn nắm chặt như thể không bao giờ muốn thả nó ra.

“Đường như mình đã khiến cô ấy lo lắng rồi...”

Koutarou thì thầm và nắm lấy bàn tay cô.

Alaia đáng ra bận trăm công nghìn việc và không có thì giờ ở bên Koutarou. Thế nhưng, cô vẫn cố dành thời gian cho cậu và giờ đã là đi như thế này đây. Cô đã quá lo lắng cho Koutarou nên cô ép mình phải làm thế.

“Mur, mur...”

Nhận thấy tay Koutarou động đậy, Alaia tỉnh giấc. Cô chậm chậm khẽ mở con mắt trong chốc lát và ngay sau đó, cô bật dậy.

“Koutarou-sama!?”

“Chào buổi sớm, thưa điện hạ.”

Khi cô thấy nụ cười của Koutarou, biểu lộ của cô thay đổi và nước mắt bắt đầu trào ra từ khóe mắt.

“Cảm ơn nữ thần... chàng đã tỉnh lại...”

“Ta xin lỗi đã khiến nàng phải lo lắng và phải để một nàng công chúa phải đích thân kê cận bên mình thế này... thật vinh hạnh cho ta quá.”

“Không sao! Những vết thương này là vì lợi ích của em! Em mới là người cần phải xin lỗi và cảm tạ chàng!”

Alaia nhanh chóng dụi nước mắt do cô không muốn thành gánh nặng cho cậu. Tuy nhiên, nước mắt cô cứ trực trào ra dù cô cố lau đến mức nào. Dù Alaia có thể ngụy tạo lời nói và biểu lộ nhưng nước mắt thì không.

“Điện hạ...”

Nhìn Alaia như thế, Koutarou vô cùng biết ơn. Được một nàng công chúa của một đất nước buồn phiền vì mình đau phải chuyện thường ngày. Điều khiến Koutarou ngỡ ngàng là những cảm xúc ấy đáng ra thuộc về Thanh kị sĩ thực sự. Thế nên, cậu mới có chút cảm giác mang tội.

“... Koutarou-sama, thật xấu hổ quá khi em lại khóc như một đứa con nít thế này.”

Alaia không dừng khóc được trong một lúc. Sau khi tâm trí đã ổn định lại, nụ cười điềm tĩnh như mọi khi xuất hiện trên môi Alaia.

“Ta sẽ khắc ghi nhớ nó, đó đâu phải cảm xúc nàng thường để lộ ra ngoài.”

“Ư... Koutarou-sama, chàng có những mặt thật là xấu tính.”

“Ta có nhiều lắm đó.”

Trong khi nhìn Alaia hơi bĩu môi, Koutarou nhớ lại Harumi khi còn ở trái đất.

“Satomi-kun, bạn thật xấu tính.”

Khi hai người trò chuyện vui vẻ, Harumi thường kết tội Koutarou như thế. Và những biểu lộ của Alaia hiện giờ chẳng khác là bao.

(Công chúa Alaia và Sakuraba Harumi đúng là rất giống nhau...)

Nhờ những cảm giác ấy, Koutarou đã không cảm thấy cô độc trong nhiều tháng qua. Không chỉ Alaia, Charl, Flair và những người khác cũng vậy, họ gọi nhớ cậu về những người bạn ở trái đất. Thế nên, Koutarou không cảm thấy lẻ loi. Cậu tin rằng cậu có phước lớn khi được gửi tới thời-không này.

“Nhân tiện thì Koutarou-sama.”

Alaia dừng bĩu môi.

“Chàng cảm thấy trong người thế nào?”

Với biểu lộ trở lại thường thức, Alaia lo lắng nhìn cơ thể Koutarou. Đáp lại, Koutarou gật đầu và mỉm cười.

“Khỏe hơn nhiều rồi. Còn đau ở một số nơi khi cử động nhưng vấn đề lớn nhất là cái bụng rỗng này cơ.”

Trong khi Koutarou ngủ, việc điều trị vẫn được tiếp tục. Nhờ những phương pháp khoa học của Lidith, ma thuật của Caris và linh năng của Fauna, Koutarou đã nhanh chóng hồi phục. Khi cử động, cậu không còn đau đớn nữa. Miễn là cậu ăn gì đó và nghỉ ngơi thêm chút thời gian là sẽ hồi phục hoàn toàn.

“Koutarou-sama thật là...”

Alaia mỉm cười theo bản năng khi nghe giọng của cậu. Sau khi lo lắng cho Koutarou đến vậy, cô không khỏi cảm thấy buồn cười trước những lời ngây thơ từ cậu.

“E-m sẽ nhờ Mary chuẩn bị bữa tối ngay đây, fu, fufufu.”

Trong khi vẫn cười, Alaia xác nhận hơi ấm trong bàn tay cô.

(Mình vui quá... Koutarou-sama đã khỏe lại...)

Alaia xác nhận cảm xúc của mình qua hơi ấm từ bàn tay của Koutarou.

(Mình... mình chắc chắn sẽ không để Koutarou-sama phải chết...)

Trong mấy ngày qua, Alaia đã nhận ra Koutarou quý giá đối với cô đến nhường nào.

Sự tuyệt vọng mà cô đã trải qua khi Koutarou trọng thương và được đem vào thành. Sự tức giận khi nghe tới vụ ám sát. Những cảm xúc cô mang khi xả thân che chắn Koutarou trước tên sát thủ. Sự nôn nóng khi cô chỉ biết quan sát Koutarou nằm trên giường bệnh. Và sự nhẹ nhõm khi thấy nụ cười của cậu một lần nữa.

Mọi cảm xúc ấy đã chống đỡ lấy Alaia. Cô chắc chắn không muốn Koutarou phải chết dù bất cứ giá nào đi chăng nữa.

Alaia biết rằng rồi sẽ có một ngày Koutarou sẽ rời xa cô. Với một công chúa như Alaia, kết hôn chỉ là một công cụ chính trị. Dù tình yêu của cô dành cho cậu có bao nhiêu, việc đi tới hôn nhân với Koutarou là điều không thể. Nhưng nếu biết được rằng Koutarou vẫn tiếp tục sống ở đâu đó dù hai người có chia ly thì như vậy là cô có thể yên lòng rồi.

(Vì thế nên...!!)

Alaia đã quyết chí, sự quyết tâm của cô là không thể lung lay, thậm chí còn vượt lên trên việc bảo vệ quốc gia này.

“Koutarou-sama, ngay khi chàng bình phục, có một nơi mà em muốn dẫn chàng tới, có được không?”

Miễn là Koutarou được bình an, cô có thể tự thân bảo vệ thế giới này.

Tại thời điểm đó, Alaia cuốn theo dòng chảy cảm xúc cuộn trào trong cô.

Phần 4

Alaia dẫn Koutarou tới một ngôi đền vắng trên những dãy núi, nơi nằm cách xa Raustor.

Cái tên Raustor mang ý nghĩa là nơi nằm nghỉ của nữ thần. Sau khi du hành vô tận thời gian và vô hạn thế giới, nữ thần rạng đông đã dựa chân lên vùng đất này.

Với truyền thuyết ấy, Raustor tự nhiên trở thành một nơi linh thiêng, và vô số đền thờ nữ thần rạng đông được xây ở đây. Alaia đã đưa Koutarou tới một trong những ngôi đền ấy. Nó là ngôi đền xa xưa nhất được trực tiếp nằm dưới sự quản lý của nhà Mastir.

Ngôi đền này là một kiến trúc vững chắc được xây bằng đá. Nhờ thế mà diện mạo của nó vẫn trường tồn theo thời gian dù được xây lần đầu từ 1000 năm trước. Nếu có gì đổi thay đổi trong quang cảnh thì có những cây bụi mọc ra từ những viên đá.

Fauna là người dẫn Koutarou và Alaia lên đây.

Fauna là nữ tư tế của nữ thần rạng đông, và hơn hết, cô là một người bạn học cùng với Alaia. Bởi thế, Alaia tin tưởng ở cô và để cô tiếp quản ngôi đền này.

“Alaia-sama, Reios-sama, đi lối này.”

“Cảm ơn nhiều, Fauna.”

Với Fauna đi đằng trước, họ bước vào ngôi đền. Do cả Alaia và Fauna đã đến đây một vài lần, họ không có ấn tượng lắm về nó.

“Đây là...”

Tuy nhiên, Koutarou thì khác. Khi bước vào ngôi đền, cậu có một cảm giác kì lạ. Dù cậu đã được nói trước rằng đây là ngôi đền thờ nữ thần rạng đông và nhìn qua thôi, cậu cũng biết được đây là một nơi linh thiêng nhưng đó lại không phải điều mà Koutarou đang cảm thấy. Nó giống với cảm giác déjà vu hơn.

(Mình từng tới nơi này trước đây chưa nhỉ...? Hay là do cái không khí của nó mình từng đã gặp ở đâu rồi...?)

Cái cảm giác quen thuộc này càng mạnh mẽ hơn khi cậu tiến về điện thờ trung tâm. Bản thân Koutarou có cảm giác là đã biết nơi này hoặc có lẽ là không khí của nó.

“Xin lỗi đã bắt chàng phải chờ. Đây là nơi em muốn đưa chàng tới.”

“... Bức tượng này...”

Cảm giác của Koutarou càng được củng cố hơn cậu tới được đích đến.

Đó là một căn phòng rộng làm bằng đá nằm ở chính giữa căn đền. Trần nhà được lấp đầy bởi những lớp kính đỏ biến đổi ánh sáng sang màu như lúc bình minh. Và ở trung tâm căn phòng là một bức tượng đá được soi rọi bởi luồng ánh sáng đỏ đó. Do bức tượng được đặt trên một bệ thờ lớn, Koutarou phải ngước lên nhìn.

Ở Forthorthe, bức tượng này được gọi là Nữ thần Rạng đông. Nó được dựa vào hình ảnh của nữ thần sáng tạo, một cô gái chấp tay vào nhau cầu nguyện. Trong truyền thuyết, nàng vì quá cô đơn mà đã bật khóc, nước mắt chảy ra tạo nên những sợi chỉ và nàng dùng nó để khâu nên thế giới. Bởi thế mà dòng nước mắt đã được tạc trên khuôn mặt của bức tượng.

Và quanh nó là một vài cây trụ. Những quả cầu trong suốt được đặt ở trên mỗi chiếc trụ đó và soi sáng xuống, nhuộm họ trong một màu đỏ.

(Mình... mình nhớ bức tượng và cả nơi này... nhưng tại sao? Tại sao mình không thể nhớ rõ ra được chứ?)

Koutarou hoang mang. Cậu có thể nhớ rằng mình từng thấy quang cảnh, cô gái-nữ thần rạng đông này trước đây. Nhưng cậu không thể nhớ rõ được đó chính xác là khi nào. Nếu coi trí nhớ của cậu là một bức ảnh thì nó như phản ánh bị phai màu vậy. Cậu có thể nói chừng phản ánh đó là gì nhưng không thể tận mắt nhìn được. Với cậu, đây là một tình cảnh vô cùng khó chịu và kì lạ.

“Xin chàng hãy tới đây.”

Koutarou mơ màng nhìn lên bức tượng cho tới khi giọng của Alaia kéo cậu về với thực tế. Cô đã đứng trước ngay bức tượng và đang gọi Koutarou.

“Thanh kị sĩ, xin hãy đi tới đó.”

Tới lượt Fauna cũng gọi cậu. Cô đang đứng bên cánh cửa và nhìn vào căn phòng, cô để mọi chuyện còn lại cho Alaia lo liệu.

Fauna hiểu dụng ý của Alaia khi đưa Koutarou tới đây. Cô phụ trách ngôi đền này và bản thân cũng là một cô gái. Chính hai lý do ấy, cô muốn để hai người có giây phút riêng tư.

“Hiểu rồi, ta sẽ tới đó.”

“... Ừm”

Fauna dịu dàng tiễn cậu khi Koutarou tiến tới chỗ của Alaia. Sau đó, cô lùi ra ngoài phòng và rời tầm mắt khỏi hai người. Vậy là chỉ còn Koutarou và Alaia ở trong căn phòng, đứng trước bức tượng.

“Cảm ơn chàng nhiều, Koutarou-sama.”

Sau khi chỉ còn lại hai người, Alaia gọi tên thật của Koutarou. Từ khi Koutarou nói cho cô biết sự thật, cô chỉ dùng cái tên đó vào lúc hai người ở riêng bên nhau.

“Không có gì... vậy nơi này là nơi nào, thưa điện hạ? Và tại sao chúng ta lại tới đây?”

Koutarou có nhiều câu hỏi. Do kí ức của cậu mơ hồ nên cậu muốn được biết nhiều hơn về nơi này.

“Đây là một nơi vô cùng đặc biệt của hoàng gia Forthorthe. Nơi cất giữ báu vật của vương quốc này.”

“Báu vật của vương quốc...?”

Nghe Koutarou lặp lại của mình, Alaia mỉm cười và quay về phía bệ của bức tượng. Cô sau đó đặt tay lên tấm phiến bằng bạc được đóng ở đó, trên nó được khắc một dòng chữ.

“Khi đất nước lâm nguy, hãy xưng lên tên thật của nó”

Koutarou không thể đọc được dòng chữ đó nhưng hệ thống của bộ giáp đã phiên dịch lại cho cậu. Chúng là cổ ngữ chỉ có nữ tư tế và các pháp sư sử dụng.

“Tên ta là Alaia. Bông tuyết ánh bạc của nhà Mastir. Nữ thái tử của vương triều Forthorthe, Alaia Kua Mastir Signaria Tia Forthorthe.”

Khi Alaia xưng tên của mình lên, một ánh sáng trắng phát ra từ chiếc phiến bạc và tỏa ra khắp bức tượng và bùng sáng nữ thần. Và tấm phiến trượt xuống, để lộ thứ nó giấu ở phía sau.

“Đây là... một thanh kiếm...?”

Bên trong bệ thờ là một thanh kiếm cổ. Thanh kiếm được cắm vào phần bệ của nó và cùng phần bệ đó trượt ra trước mắt Koutarou và Alaia.

Thanh kiếm đó khi mới được đặt ở đây, nó vô cùng bóng láng và sáng ngời, nhưng giờ cả mặt kiếm và tay cầm đều han gỉ. Nó đã mất đi vẻ hào nhoáng của mình và giờ chắc khác nào mớ sắt vụn.

“Phải. Đây là báu vật truyền đời của hoàng gia, tương truyền rằng nó được chính nữ thần rạng đông ban cho. Sự tồn tại của thanh kiếm là bằng chứng cho tính chính thống của hoàng gia Forthorthe, và đồng thời, sức mạnh của nó đã bảo vệ vương quốc này trước những kẻ thù.”

Alaia tự hào giải thích cho đến đoạn đó nhưng sau đó sắc mặt cô trở nên u ám hơn.

“Tuy nhiên... bản thân thanh kiếm lại thường trở thành nguyên nhân gây ra xung đột nên 200 năm trước đã được phong ấn ở đây.”

Người sở hữu thanh kiếm này được coi là đức vua của Forthorthe. Bởi thế, đã có vô số cuộc chiến nổ ra để tranh giành nó khiến biết bao xương máu đã chảy xuống.

Đó là khi quốc vương vài thế hệ trước đã giấu thanh kiếm đi. Cùng lúc đó, các ma pháp sư hoàng gia được huy động để tạo ra một phong ấn hùng mạnh để ngăn nó rơi vào tay kẻ gian. Người duy nhất có thể phá được phong ấn là con cháu hoàng gia. Và hơn thế, dòng dõi hoàng gia cũng chỉ được chạm vào nó khi có chính biến xảy ra.

“Ra đây là báu vật hoàng gia sao... nhưng, thứ lỗi cho ta thất lễ, nó chẳng giống một thứ nắm trong mình một quyền năng như thế.”

Koutarou hiểu câu chuyện của Alaia nhưng đứng trước cậu chỉ là một thanh kim loại đã hen gỉ. Nó chẳng có gì là đặc biệt cả.

“Fufu, trong tình trạng đó thì đúng là vậy thật.”

Alaia hơi mỉm cười và ngoảnh lại về thanh kiếm một lần nữa. Và như bức tượng trước mặt mình, cô nhắm mắt và chấp tay, bắt đầu cầu nguyện.

“Quá khứ, hiện tại và tương lai, hồi người mẹ của muôn loài, nữ thần rạng đông.”

Alaia bắt đầu thốt vang ra bằng cổ ngữ.

Khi cô làm thế, một âm thanh đinh tay như kim loại va vào nhau lấp đầy căn phòng và trán của Alaia bắt đầu tỏa sáng.

“Điện hạ... đây là...”

Trước khi Koutarou hiểu chuyện, một con ấn hình kiếm hiện trên trán Alaia và phát sáng.

“Con cháu của Forthorthe, kẻ hầu thân cận cầu xin người. Thời khắc giải phong ấn đã điểm, hãy ban cho chúng con sức mạnh để vượt qua tai ương.”

Alaia đang niệm phép để phá dỡ phong ấn trên thanh kiếm. Câu chú và dòng máu hoàng gia chính là chìa khóa để mở phong ấn.

“Gió từ thiên đường. Cây trên mặt đất. Nước dưới đại dương. Lửa trên rặng núi. Sinh mạng này là vật tế, hãy giải phóng quyền năng thống nhất vạn vật!”

Ánh sáng tỏa ra từ Alaia từ từ lấp đầy thanh kiếm. Và khi ánh sáng chạm được vào thanh kiếm, những phần chạm trở lại nguyên dạng như xưa.

Những gì sắt bám vào thanh kiếm biến mất như thể nó bị gió tước đi và thanh kiếm lấy lại vẻ rực rỡ nguyên sơ. Bụi bẩn và hằn xước phai mờ và lưỡi kiếm lấp lánh sắc bạc. Thanh kiếm chói lọi như thể chỉ mới được tôi luyện xong.

“Tên ta là Alaia! Bông tuyết sắc bạc nhà Mastir! Hồi thánh kiếm ẩn trong điện thờ, hãy phục sinh và khắc tên ta vào lưỡi kiếm!”

Khi Alaia cao giọng tuyên bố, thanh kiếm tỏa ra một ánh sáng trắng thuần khiết. Ánh sáng đó là một phần sức mạnh của thanh kiếm phát ra. Quyền năng của nó làm rung chấn cả ngôi đền.

Nó tiếp tục như thế trong tầm chục giây. Ngay khi lặng đi, ánh sáng trên thanh kiếm yếu đi và biến mất như thể nó bị chính thanh kiếm hấp thụ. Tuy nhiên, dù ánh sáng đã biến mất nhưng những vết hen gi không quay lại. Thanh kiếm vẫn rực rỡ như khi mới được cất giữ, đang ở trước mặt Koutarou và Alaia.

“Koutarou-sama.”

Alaia nắm lấy cán kiếm như thể không có chuyện gì xảy ra. Và sau khi dùng cả hai tay nắm lấy nó, cô quay lại về phía Koutarou.

“Thanh kiếm này sẽ được trao cái tên người giải ấn cho nó.”

Ấn kiếm vẫn đang nằm trên trán của Alaia và nó hình dạng giống thanh kiếm trên tay cô, lưỡi kiếm ánh bạc. Đó là bằng chứng cho việc cô đã giải ấn. Nó là liên kết giữa cô và chính thanh kiếm này.

“Bởi thế mà thanh kiếm này được trao cái tên của em.”

Alaia sau đó trình thanh kiếm cho Koutarou. Và cùng lúc, cô tự hào gọi tên thanh kiếm.

“Thanh kiếm này tên là Signaltin, có nghĩa là tuyết ánh bạc.”

Nó là cái tên của thanh kiếm nổi tiếng nhất trong truyền thuyết của Thanh kị sĩ.

rokujouma_v8-5_157

“Đây là... thanh Signaltin.”

Koutarou bất ngờ. Cậu đã biết rằng nó có tồn tại nhưng không ngờ là nó sẽ xuất hiện trước mắt cậu lúc này đây. Theo kịch bản mà Theia đã viết thì những chi tiết liên quan tới ma thuật đều ít khi được nhắc tới nên việc đạt được thanh kiếm rất chi là dễ dàng.

“Xin hãy nhận lấy, Koutarou-sama.”

Alaia tính đưa thanh kiếm cho Koutarou. Miễn là cậu giữ thanh kiếm này, Koutarou sẽ không bao giờ thua trận. Và miễn là Koutarou còn sống, Alaia có thể được yên lòng. Cô tin rằng đây là lựa chọn tốt nhất cho cả bản thân cô và Forthorthe.

“K-hông được, sao ta có thể nhận một báu vật như thế chứ...”

Tuy nhiên, Koutarou đâu thể đơn giản mà nhận nó như thế. Cậu có thể nhận ra quyền năng to lớn mà nó nắm giữ sau khi chiêm ngưỡng nghi thức phá ấn. Thế nên khó để cậu có thể nhận nó. Và trên hết, thanh kiếm này là báu vật của hoàng gia, sự thật ấy cũng ngăn cậu nhận nó.

“Không sao đâu.”

Do Koutarou phản ứng đúng như Alaia đã lường trước, cô mỉm cười và nhẹ nhàng lắc đầu.

(Đúng như mình nghĩ, mình phải trao thanh kiếm này cho Koutarou-sama...)

Tự tin vào quyết định của mình, Alaia bộc lộ cảm xúc của cô.

“Đôi lại, hãy hứa với em một điều.”

“Ể?”

“Koutarou-sama, khi chàng trở về thế giới của mình, xin hãy đem theo thanh kiếm này bên mình.”

“Làm sao ta có thể, thưa điện hạ!!”

Do yêu cầu của Alaia nằm ngoài dự đoán, đôi mắt Koutarou mở to ra vì ngạc nhiên. Sự sững sốt ấy còn lớn hơn cả lúc thanh Signaltin mới xuất hiện.

“Chàng giữ nó là tốt nhất. Thanh kiếm này sẽ trở thành nguyên nhân của những cuộc đấu đá. Chúng ta đều hiểu rõ định mệnh của một quốc gia quá dựa dẫm vào một nguồn sức mạnh vô song mà*. Thế nên thanh kiếm mới bị phong ấn ở đây.”

* {ví dụ như Việt Nam có cái nỏ của An Dương Vương ấy :3}

Trái ngược với Koutarou, Alaia vẫn điềm nhiên. Cô quan sát cậu với một thái độ dịu dàng và tiếp tục nói.

“Và cách tốt nhất đó là đưa nó ra khỏi thế giới này. Như vậy, sẽ không còn cuộc tranh giành vì thanh kiếm này nữa.”

Cũng như Alaia cố gắng bảo vệ Koutarou, cô cũng đang cố gắng bảo vệ Forthorthe.

Sự tồn tại của thanh Signaltin gây ra bao cuộc nội chiến. Bởi quyền năng to lớn, biết bao người đã theo đuổi nó nhằm trở thành đế vương. Cũng như

những tên khủng bố thời nay dùng những vũ khí hủy diệt để giành quyền lực.

Dù những cuộc tranh giành đã chấm dứt sau khi thanh kiếm bị phong ấn, cũng không có gì đảm bảo rằng nó sẽ mãi ở đó. Thế nên phải cất thanh kiếm tại nơi không một ai có thể với đến. Tuy nhiên, đó là điều không tưởng cho tới khi cơ hội xuất hiện trước mắt Alaia, dưới vỏ bọc Koutarou, người xuyên không đến từ thế giới muôn trùng vì sao. Và cũng là người có thể thực hiện ước muốn đó.

“Nếu Koutarou-sama nắm giữ nó thì những người trên thế giới này sẽ không còn cơ hội sở hữu nó nữa. Đây là cơ hội không thể tuyệt vời hơn đối với hai ta.”

Thanh kiếm sẽ bảo vệ người cô yêu, khuất phục những kẻ phản bội và cuối cùng, bằng cách chia tách nó, vương quốc của cô sẽ được bảo vệ. Với Alaia, không có hành động nào ý nghĩa hơn thế.

“Ra... ý nàng là vậy...”

Đó là dụng ý thực sự đằng sau việc Ngân sắc công chúa trao thánh kiếm cho Thanh kị sĩ và tại sao chàng lại biến mất. Nó không chỉ bởi sự tồn tại kì vĩ của người anh hùng Thanh kị sĩ có thể làm đảo điên nền chính trị. Thanh kiếm này cũng là một trong những nguyên do gây chính biến. Đó là lý do tại sao Thanh kị sĩ đã biến mất, là để xóa bỏ cái tên của vị anh hùng và thanh kiếm hùng mạnh khỏi vương quốc Forthorthe.

“Ta đã hiểu rồi, thưa điện hạ, ta sẽ chấp nhận vai trò này vậy.”

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, Koutarou quyết định nhận thanh kiếm. Nó là công việc cậu phải hoàn thành như là một thế nhân của Thanh kị sĩ, và cậu còn cảm thấy mình làm tốt công việc hơn cả người anh hùng khi mang thanh kiếm về tận Trái đất.

“Cảm ơn chàng rất nhiều, Koutarou-sama!”

Alaia cảm giác vô cùng sung sướng khi Koutarou chấp nhận thanh kiếm. Như thế, mọi chuyện sẽ trở nên trôi chảy. Đó là hi vọng của Alaia, và đồng thời là động lực mạnh mẽ của chính cô.

“... Koutarou-sama. Từ nay, thanh kiếm này sẽ đi theo bảo vệ chàng. Khỏi mọi kẻ địch lần tai ương.”

“Vậy ta nguyện dùng cả mạng sống này cùng thánh kiếm bảo vệ người, công chúa Alaia.”

Và như thế, Koutarou đã có trong tay thanh Signaltin, bánh răng định mệnh bắt đầu quay.

Vào cái đêm sau khi hai người quay trở về Raustor cùng thanh Signaltin, Alaia ở trong phòng của mình với con chồng mặt dữ dội.

“Kư, U.”

Mất cân bằng, Alaia dựa cơ thể vào bên tường. Nếu không làm thế thì cô sẽ ngã lăn ra mất.

“Điện hạ!”

Fauna người cũng ở trong phòng nhận ra điều đó và nhanh chóng chạy tới đỡ Alaia. Cô đã lo lắng rằng cơ thể Alaia có thể phải chịu tác dụng phụ sau khi phá phong ấn nên đã túc trực ở bên.

“C-ảm ơn nhiều, Fauna... may mà có bạn ở đây...”

“Xin hãy cố gắng gượng, điện hạ. Em sẽ hồi sức cho người ngay.”

Fauna đỡ Alaia ngồi xuống chiếc ghế bành và cố trị liệu bằng linh năng cho cô. Trong khi cơ thể và tâm trí được phục hồi, Alaia mỉm cười cảm ơn Fauna. Cô thực sự may mắn khi có một người bạn như Fauna ở bên những lúc như thế này.

“Điện hạ... người đã trao cho thánh kiếm Signaltin bằng nấy sinh mệnh sao?”

Alaia trở nên yếu ớt hơn như thể một người bị ốm. Nguyên do là cô đã dùng hơn nửa sinh mệnh của mình làm vật tế để tái sinh thanh kiếm. Khi phá vỡ phong ấn, càng tế nhiều sinh mệnh thì quyền năng thanh kiếm đạt được càng lớn. Bởi thế mà Alaia đã trao nhiều sinh mạng của mình nhất có thể vào nó. Dấu ấn trên trán cô là bằng chứng cho điều đó, hiện giờ, một nửa sinh mạng của cô hiện đang ngụ trong thanh Signaltin.

“Như vậy là tốt nhất.”

Sức khỏe của Alaia giảm sút là do việc hi sinh mạng sống của cô, nhưng cô không tỏ ra hối hận. Thậm chí còn ngược lại. Cô cảm thấy thỏa mãn khi đạt được một thứ còn quan trọng hơn.

“Bằng cách đó, ta sẽ luôn có thể ở bên cạnh Koutarou-sama.”

Định mệnh của Alaia là không thể kết duyên cùng với Koutarou. Tuy nhiên, với thanh Signaltin ở bên, sinh mệnh của cô sẽ mãi mãi ở cạnh cậu. Khi địa vị ngăn cấm cô được thốt nên lời, đây là cách duy nhất Alaia có thể dùng để bày tỏ tình yêu của cô.

“Công chúa Alaia...”

Fauna không thể nói gì hơn. Khi đối mặt với một Alaia đang trầm tư và đầy niềm tin nhưng cũng mãnh liệt trong tình yêu, cô chỉ có thể thốt lên cái tên của vị công chúa.

“Thậm chí... dù chàng ấy có quay về thế giới ở bên kia thời gian vô tận và không gian vô hạn...”

Dù thời gian hay không gian chia cách Alaia và Koutarou, cô sẽ mãi được ở bên cậu.

Chỉ riêng điều đó là đủ để thỏa mãn Alaia lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Ngân sắc công chúa và Thanh lam kị sĩ

Phần 1

Sau khi Koutarou nắm trong tay thanh Signaltin, quân đội Forthorthe tái sinh tiến như vũ bão.

Lời đồn về việc Koutarou đẩy lùi được cả Hòa long đế Alunaya đã lan khắp toàn cõi Forthorthe như một ngọn lửa và càng có nhiều nhân lực và quân nhu về dưới trướng của họ. Cứ đà này, chiến thắng đã nằm chắc trong tay đội quân chính quy Forthorthe. Và kết quả là những kị sĩ đoàn trung lập lần lượt gia nhập họ, và quân lực Forthorthe ngày càng tăng. Lực lượng hiện giờ thừa sức đánh bại quân phản loạn.

Trong khi đó, quân phản loạn liên tục bị suy yếu. Nỗi lo lắng trước kẻ địch, người có thể đã bại một con rồng và giờ còn mạnh hơn trước, đã lan khắp hàng ngũ. Dẫn tới nhuệ khí suy giảm và nhiều người đã đào ngũ. Nếu Alunaya, con rồng hiện đang mất tích, tái xuất hiện thì chúng còn có cơ hội lật thế cờ, nhưng chẳng có dấu hiệu nào là điều đó sẽ xảy ra. Bởi thế mà đoàn quân đảo chính ngày càng lao dốc.

Dù quân lực hai bên không khác biệt quá lớn, nhưng với nhuệ khí thấp thì những cuộc chiến có thể thắng, chúng cũng sẽ thua. Trong khi quân đoàn Forthorthe tinh nhuệ nhanh chóng, quân phản loạn chậm trở nên rời rạc và thua khắp mặt trận. Tình huống của chúng ngày càng tệ hơn.

Thế nên quân đoàn Forthorthe tái sinh có thể dễ dàng lấn lướt mà không cần Koutarou dùng tới thanh Signaltin. Bởi vậy mà đúng vào thời điểm bùng nổ đầu mùa roi xuống, họ đã tiến về kinh đô Fornorn.

Koutarou và Clan đang nhìn một hình ảnh ba chiều hiện trên vòng tay của Clan. Từ đó, họ có thể thấy một cảnh quang thành phố được xây bằng gạch. Ở thời hiện đại thì chúng thuộc loại hàng cổ, nhưng ở thời đại này, nó là những ngôi nhà tuyệt đẹp không nơi nào sánh bằng. Như mong đợi từ một thủ phủ của một đế quốc, những ngôi làng và thị trấn họ từng đi qua không nơi nào bị được với nó.

“Ra đây là kinh đô Fornorn à... rộng lớn ghê cơ.”

“Nó là thành phố lớn nhất đại lục này mà. Nó được trang bị nước sinh hoạt và cống nước thải, và ta từng nghe rằng nó còn có cả đèn đường nữa.”

Dân số của Fornorn lên tới hơn 100k. Khi so với những thành phố cổ của trái đất thì đây là một thành phố vô cùng lớn. Trước khi phát minh ra động cơ hơi nước, độ lớn của một thành phố bị giới hạn so với những thành thị hiện đại. Bởi thế mà dân số 100k ở thời đại này là quá đủ để gọi Fornorn là một thủ phủ.

Và bởi nó là một thành phố lớn, quân trại ở đây cũng rất lớn. Có khoảng 10k quân lính đang đợi họ ở kinh đô này. Nếu quân phản loạn huy động toàn bộ lại thì số lượng có lẽ sẽ còn lớn nữa, nhưng do những lực lượng đó đang bận rộn với những cuộc nổi loạn và canh phòng biên giới, nên quân số không thể vượt quá 10k. Dù vậy thì số lượng này khá là đáng kể rồi.

“Chỉ là... có gì đó rất là lạ.”

“Phải đó. Sao chúng lại không dàn quân?”

“Ai biết... nhưng sẽ phiền phức nếu chúng dùng chiến lược tiêu thổ*...”

* {nghĩa là rút quân nhưng phá hoại toàn bộ lương thực và phương tiện những nơi bị bỏ lại}

Quân đoàn Forthorthe đã dàn quân bao quanh thành phố Fornorn. Số lượng của họ tầm khoảng 8k, nhưng với thêm quân tiếp viện nữa thì sẽ lên tới 10k.

Dù thế nhưng quân địch không tỏ ra dấu hiệu phản kháng lại. Chúng có tới 10k tên lính nhưng không hề dàn quân. Thậm chí còn không thèm thiết đặt những cứ điểm phòng thủ.

“Nếu là công chúa Alaia thì người không thích kiểu chiến thuật này đâu.”

“Khiêm nhã vậy, ta cũng như thế mà.”

“Xin lỗi, Clan.”

“Đến bao giờ cậu mới chịu thừa nhận ta là một công chúa hả?”

“Tôi nói là xin lỗi rồi còn.”

Điều mà Koutarou và Clan lo lắng là đám quân đảo chính đã dàn quân bên trong thành phố. Nếu đúng như vậy thì nếu cuộc chiến nổ ra sẽ dẫn tới rất nhiều hệ lụy. Nghĩa là cuộc tấn công của họ vào Fornorn sẽ là vô nghĩa. Nếu có thể bắt tên chủ mưu nhưng đánh đổi bằng việc kinh thành bị biến thành tro bụi, như vậy còn tổn thất hơn rất nhiều với khi cuộc đảo chính xảy ra.

“Quan trọng hơn, nếu đó là mục đích của bọn chúng thì chúng ta cần tìm ra cách để tấn công vào cung điện.”

“... Quan trọng hơn à? Ờ... Việc sửa chữa Cradle cũng sớm hoàn thành. Nếu dùng nó thì mọi chuyện sẽ dễ dàng rồi.”

“Được rồi... thu thập thêm thông tin đi, Clan. Cô hãy tập trung vào những quân trại của chúng.”

“Đã hiểu. Ta sẽ thu nhập những thông tin nhỏ nhất trước khi quân trinh sát quay lại.”

Bởi tình hình hiện tại, Koutarou và những người khác đang cản trở trong việc tấn công Fornorn. Còn phải cân nhắc những tổn thất hậu chiến, chứ không chỉ đơn giản là đánh bại quân phản loạn. Đây là phần khó nhất khi nội chiến xảy ra, nếu họ chiến đấu không lường hậu quả thì những cuộc nổi dậy khác sẽ xuất hiện và nội chiến sẽ chẳng bao giờ có thể chấm dứt. Lịch sử của Forthorthe và cả trái đất đều đã chứng tỏ điều đó.

“Thưa ngài!!”

Cùng lúc đó, một chàng trai trẻ người hộ tống cho Koutarou chạy vào lều của Koutarou và Clan. Thường thì anh ta sẽ không làm như thế mà chỉ đứng xin phép vào từ cổng lều. Vậy nên hành động đường đột này chứng tỏ phải có chuyện rất quan trọng.

“Bình rình nào, chuyện gì đã xảy ra?”

Koutarou gắng hỏi anh ta. Cậu biết là có chuyện quan trọng nhưng không thể biết được chính xác điều gì đã khiến người hộ tống của mình hoảng loạn. Để giúp anh ta điềm tĩnh lại, cậu nói với âm giọng điềm đạm.

“C-huyện là, quân đảo chính đã đầu hàng!”

“Cái gì?”

“C-ái gì cơ!”

Tuy nhiên, sau khi nghe báo cáo, cả Koutarou lẫn Clan cũng không thể giữ nổi được sự bình tĩnh.

Lý do cho việc đầu hàng là do chủ mưu là Maxfern và Grevanas đã biến mất.

Hai tên đó đã mất dạng trong mấy ngày nay và chưa lộ mặt từ đó đến giờ. Cùng lúc, những giả kim sư lẫn các ma pháp sư hoàng gia cũng không thấy đâu. Cả hai cùng đám thân tín đã chạy trốn.

Chúng bỏ mặc đám quân đảo chính mà không thèm để lại lấy một mệnh lệnh cụ thể. Như một đứa trẻ chán chê với món đồ chơi của mình, chúng đã bỏ mặc đám lính.

“... Và do chúng tôi không muốn tham chiến nên mới đầu hàng...”

“Dù người có nói thế thì khó mà tin đó là sự thật được...”

Dù sứ giả của đám quân phản loạn đã giải thích thỏa đáng tình hình, Koutarou vẫn lo lắng. Cậu hiểu ý của sứ giả nhưng khó có thể chứng minh đó là sự thật.

“Tôi có thể hiểu ngài nghĩ gì, nhưng đó là sự thật.”

Sứ giả của quân phản loạn cũng lo lắng chẳng kém. Và gã đang tuyệt vọng cố nói cho Koutarou hiểu.

“Thưa ngài, tôi đã gửi lính đi xác nhận tình hình. Mọi thứ hần nói là sự thật. Maxfern và đồng bọn không còn ở trong cung điện và khu nghiên cứu của đám giả kim sư cùng với tháp ma thuật sĩ đều trống trơn.”

Người phụ tá đã xác nhận điều mà sứ giả nói là sự thật.

“Hừ... ta hiểu rồi. Dường như đây là một hoàn cảnh mơ hồ cho cả hai bên.”

“Tôi mừng là ngài đã hiểu.”

Dù khó hiểu nhưng đây là sự thật, Maxfern và Grevanas đã bỏ rơi đám quân phản loạn và đã biến mất.

“Clan.”

Sau khi đã rõ tình hình, Koutarou ra hiệu cho Clan. Khi cô tới lại gần, Koutarou thì thầm với cô.

“... Chuyện gì thế này? Cái này khác hoàn toàn với kịch bản à.”

“... Ta cũng đâu có rõ. Dựa vào lịch sử thì Thanh kị sĩ phải chống lại cả Maxfern và Grevanas.”

Cả kịch bản của Theia lẫn lịch sử của Forthorthe, Thanh kị sĩ đều đã đối đầu với Maxfern và Grevanas. Dù tiến trình cuộc chiến được những cuốn sách sử kể có phần khác nhau, việc xảy ra vụ chạm trán đó là sự thật.

Thế nhưng, dù họ đã tới được kinh đô nhưng Maxfern và Grevanas không còn ở đây nữa. Kịch bản của Theia được viết dựa theo một cuốn sách lịch sử nơi trận chiến cuối cùng nổ ra ở Fornom. Và dựa vào tiến trình lịch sử, điều đó hoàn toàn là tự nhiên. Bởi thế, cái kết này là ngoài mong đợi.

“... Nếu lịch sử khác với kịch bản thì sự kiện tới sẽ là gì?”

“... Ta có cảm giác có gì không đúng, nhưng Alaia phải trở thành nữ hoàng nên chắc là sẽ tới sự kiện đó.”

“... Vậy thì tiến hành nó vậy.”

Sau khi nói chuyện với Clan, Koutarou thông báo cho sứ giả.

“Chúng ta chấp nhận sự đầu hàng của quân phản loạn. Hãy chuẩn bị mở cổng thành cho chúng ta vào.”

“C-ảm ơn ngài rất nhiều!!”

Nghe câu trả lời của Koutarou, biểu lộ của tên sứ giả bừng sáng lên.

Bản thân hần cũng hoang mang trước tình hình hiện tại. Koutarou có thể không tin hần và nghi ngờ đó là bẫy, nên hần đã nghĩ tới khả năng là mình sẽ bị giết. Nên giờ hần cực kì nhẹ nhõm. Như vậy, cuộc chiến đã chấm dứt và hần có thể trở về với gia đình của mình. Những cảm xúc ấy hóa thành nước mắt trào xuống má hần.

“Phù...”

Koutarou hơi thở phào và trùng vai mình xuống. Thấy thế, Clan cau lông mày.

“Hãy còn sớm cho anh xả hơi đó, Bertorion.”

“Ta biết, nhưng... cuộc chiến kết thúc chẳng phải tốt hơn rồi sao.”

“Đúng là thế, không phải là tôi không hiểu tâm trạng của anh.”

Dù trải qua biết bao lần chẳng nữa thì Koutarou cũng không thể quen được với chiến tranh. Cậu cảm thấy sẽ tốt hơn nếu không cần phải chiến đấu nữa. Dù sự thay đổi tiến trình lịch sử có phần khiến cậu lo lắng, Koutarou vẫn thấy thanh thoi hơn nhiều. Và Clan cũng vậy, dù cô nói ngoài mặt nhưng bản thân cô cũng thầm tỏ ra nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, cuộc chiến vẫn còn đó.

“Bertorion, tệ rồi!!”

Khi không khí trong căn lều trở nên thanh thản hơn khi thấy cái kết của cuộc chiến đang tới dần thì Flair xông vào với máu thấm đẫm trên khuôn mặt.

“Công chúa Alaia và công chúa Charl đã bị Maxfern bắt đi!”

Flair đem tới một thông điệp sẽ vén màn cho cuộc chiến cuối cùng.

Phần 2

Trong khi Koutarou và những người khác chú tâm vào kinh đô, Maxfern đã phục kích nhóm Alaia đang đóng ở nơi hậu phương. Với toàn bộ quân đảo chính nằm ở phía trước, chẳng ai ngờ rằng sẽ có một cuộc phục kích ở thời điểm này cả.

Maxfern đã dùng một đàn thú có cánh quái dị để tấn công. Chúng là con quái vật được Grevanas và đám ma pháp sư triều đình triệu gọi ra để tấn công nhóm của Alaia. Bị rối bời bởi cuộc tấn công từ trên không bởi nhóm quái vật đáng ra không tồn tại, quân Forthorthe tái sinh vỡ trận và Alaia và Charl đã bị bắt đi.

Cùng với Alaia và Charl, Mary và Fauna cũng bị bắt cóc do họ ở cùng chung một lều.

Sau đó, Maxfern gửi tới quân đoàn chính quy Forthorthe một bức thư kì lạ. Nó nói rằng Koutarou phải tới một lâu đài ở Nariachal một mình và không được dẫn binh theo.

“À phải rồi, lâu đài Nariachal là nơi quái nào vậy!?”

Trong khi cưỡi một con ngựa, Koutarou hỏi Lidith ở gần đó. Cái tên Nariachal không có xuất hiện trong kịch bản của Theia nên nó nghe quá xa lạ đối với cậu.

“Nariachal nằm ở phía tây bắc Fornorn. Nó là một lâu đài cổ mà gia tộc Maxfern từng quản lý. Nó không còn được sử dụng nữa sau khi Fornorn được xây dựng và giờ nó là một lâu đài hoang.”

Lidith trả lời Koutarou trong khi điều khiển con ngựa của mình một cách thuần thục. Cô cưỡi ngựa giỏi hơn Koutarou nhiều lần. Nhờ thế mà cô có thể trả lời Koutarou một cách gọn gàng.

“Bertorion, đó chắc chắn là một cái bẫy.”

Clan cưỡi trên một con ngựa khác cùng với Flair bởi cô không giỏi những việc đòi hỏi thể chất. Clan cố bám lấy Flair để không bị ngã. Nhưng dù trong tình trạng đó, cô vẫn lo lắng cho Koutarou.

“Dù thế nào thì chúng cũng sẽ giết Alaia và những người khác. Có lẽ chúng chỉ muốn giết anh trước đó mà thôi.”

Với Maxfern và Grevanas, những kẻ phát động cuộc đảo chính, Alaia và Charl chỉ là vật cản đường. Thế nên giết cả hai sẽ thuận tiện hơn cho cuộc đảo chính của chúng. Nên Alaia và Charl thế nào cũng sẽ bị giết dù Koutarou có đến hay không.

Hiện tại, Koutarou mới là người gặp nguy hiểm. Nếu Alaia và Charl chết, Koutarou, như thủ lĩnh của đoàn quân, có thể tuyên bố một cuộc chiến báo thù và điều đó sẽ đưa lũ chủ mưu vào đường cùng. Như vậy thay vì mất nhuệ khí thì đoàn quân Forthorthe sẽ có thêm động lực. Để tránh điều đó, tốt hơn hết chúng phải khiến Koutarou, Alaia và Charl sống chết không rõ ràng. Dù ba người có thực sự chết thật, bằng cách lèo lái niềm tin của người dân rằng ba người vẫn còn sống, chúng có thể tránh được việc cảm xúc dân chúng nhắm vào mình.

“Tuy nhiên, ta sẽ không để chúng toại nguyện đâu! Dù chuyện gì xảy ra chăng nữa, ta sẽ cứu bằng được công chúa! Thậm chí có mất đi tính mạng này!”

Flair tỏ ra đầy phần nộ và quát ngựa. Con giận dữ của cô vô cùng dữ dội, cô căm thù Maxfern, kẻ đã lấy chủ nhân đáng kính của cô ra làm con tin.

“Bình tĩnh đã, Lord Pardomshiha. Nếu ta để cô phải chết thì công chúa Alaia sẽ mắng mỏ ta mất!”

“Nhưng Bertorion, cản trở làm chi khi mạng sống hai công chúa đang ngàn cân treo sợi tóc!”

Flair đang vội vã. Thế nên một thứ đáng ra không xảy ra đã xảy ra trong cô, không còn chút dấu vết của sự điềm tĩnh thường ngày.

“Hãy chậm lại một chút, Lord Pardomshiha. Cứ thế thì con ngựa của cô sẽ lã đi trước khi chúng ta có thể tới nơi đó.”

“... U, thật xin lỗi...”

Flair đỏ mặt và theo lời khuyên của Koutarou, cô ghìm ngựa chậm lại. Nếu quá hối thúc con ngựa của mình, cô sẽ không thể đi tới được đích cần đến. Và nếu cố quá thì cô cũng có thể chẳng đạt được mục đích của mình. Nhận ra mình đang quá dao động, Flair khiển trách bản thân.

“Thế chúng ta sẽ làm gì, Thanh kị sĩ!”

Caris, người cưỡi trên thanh trượng của mình đang bay cạnh bên Koutarou do cô dùng trượng để bay tốt hơn là cưỡi ngựa. Cô hiện đang bay ngược để giáp mặt với Koutarou.

“Nếu cứ tiến thẳng vào hang cọp thế này thì chắc chắn sẽ rơi vào bẫy của chúng. Và chúng ta chỉ có năm người nên có giới hạn trong việc chúng ta có thể làm.”

Tất cả chỉ có năm người đi tới Nariachal là Koutarou, Lidith, Flair, Clan và Caris. Con số quá ít để đi cứu một cô công chúa. Và biết rằng đang đi vào bẫy nên ai cũng tỏ ra lo lắng chứ không riêng gì Caris.

“Mà, chúng ta cũng không nên quá để ý tiểu tiết... sao vậy Clan?”

“Cái bản mặt đó là sao chứ?”

Clan vô thức lo lắng khi nhìn thấy biểu lộ nghiêm túc của Koutarou. Những lúc như thế này, Koutarou thường sẽ nói những mấy thứ khinh xuất.

“Anh không có tính làm mấy thứ ngu ngốc nữa đấy chứ?”

“Có lẽ. Clan, chúng ta đâu thể kén cá chọn canh lúc này được. Chúng ta phải dùng mọi cách có thể để cứu lấy công chúa Alaia và những người khác.”

“... Anh có chắc chứ?”

Clan đảo quanh nhìn các cô gái bên cạnh. Mọi cách nghĩa là dùng cả những trang bị trên Cradle. Nó cũng đồng nghĩa với việc để lộ chân thân của họ với Flair và những người khác. Đây là chuyện nằm ở mức độ hoàn toàn khác so với việc bay và dùng vũ khí tiên tiến. Làm như vậy, khả năng trở về thế giới cũ của họ sẽ vô cùng thấp.

“Phải. Cuộc chiến đã gần kề. Và như Caris cũng đã nói, chỉ với 5 người chúng ta khó có thể làm nên chuyện.”

“... Tôi hiểu rồi.”

Clan gật đầu. Dù có rủi ro, Clan tin rằng quyết định của Koutarou là chuẩn xác. Họ có thể tin tưởng Flair và những người khác, và đúng là họ có quá ít nhân lực. Thà chấp nhận rủi ro bại lộ chân tướng còn hơn là để mất Alaia và Charl.

“Và chuẩn bị cái đó nữa, chúng ta có thể sẽ cần tới nó đó.”

“N-ó á!? Tôi vẫn đang trong công đoạn điều chỉnh nó và-”

“Như đã nói, chúng ta không nên quá coi trọng tiểu tiết.”

Koutarou nhún vai cười khi nói. Nó là nụ cười xấu xa mà cậu để lộ trước Clan mỗi khi trêu chọc cô, nhưng lần này có phần hơi khác. Thấy thế, Clan nhận ra.

“... Bertorion, có lẽ nào anh đang cực kì tức giận?”

Như thế Koutarou đang cố ra vẻ trước Clan. Tuy nhiên, cô có thể cảm thấy cơn giận dữ ẩn sau nụ cười kia. Maxfern và Grevanas đã chạm vào một thứ chúng không nên.

“Không, ta đang cực kì bình tĩnh mà.”

Koutarou chạm vào chiếc huân chương trên ngực vừa nói.

“... Bình tĩnh thế á... Gừ, chuyện này không có kết thúc êm đẹp rồi...”

Giờ thì cô đã có thể khẳng định rằng Koutarou đang vô cùng giận dữ. Cậu chỉ ra vẻ để không làm những người khác lo lắng mà thôi.

(Ra thế, không có cơ hội nào để mình có thể đánh thắng được một tên đàn ông phi lý như hắn được...)

Koutarou hiện chắc hẳn cũng giống với lúc chiến đấu với cô. Nhận ra lý do mình bại trận, Clan có thể cảm thấy tính cam go của trận chiến sắp tới.

Phần 3

Sau khi bị đem tới lâu đài cổ ở Nariachal, Alaia và những người khác bị giam trong một hầm ngục của nó. Tuy nhiên, sau khi dành mấy tiếng đồng hồ trong đó, họ được giải ra khu vườn của tòa lâu đài.

Nó là một khu vườn cô độc nằm ở giữa công thành và lâu đài. Nó là nơi từng có vô số cây cỏ và những bức tượng, hào nhoáng chào đón những vị khách. Nhưng giờ đây, sau khi bị bỏ hoang quá lâu, nơi này không còn được duy trì và khu vườn trở nên tàn lụi. Cây cỏ héo úa, tượng chạm khắc bị vỡ vụn và cát lấp đầy suối nước. Khu vườn tàn lụi dài khoảng 100m trông vô cùng lẻ loi.

Alaia và những người khác bị mang ra đây và trói vào những chiếc cột gỗ cắm ngoài đây. Những dây trói vô cùng chặt, Alaia và những người khác không thể nào thoát ra được. Trong hoàn cảnh này, khó có thể giữ được sự bình tĩnh, nó đặc biệt quá sức chịu đựng của Charl bé nhỏ.

“... Chuyện gì sẽ xảy ra với chúng ta?”

Đầy lo lắng, Charl thờ dài và cau mày. Thấy thế, Fauna và Mary mỉm cười và động viên cô.

“Chúng ta sẽ không sao hết! Lũ phản diện thì có thể làm được gì chứ!”

“Phải đó, Reios-sama sẽ tới cứu chúng ta mà!”

Đó là tất cả thứ mà các cô gái có thể làm được trong khi bị trói.

“Ta biết! Biết chứ! Nhưng...”

“Charl... em sợ rằng Reios-sama sẽ đến phải không?”

Alaia đau đớn nhận ra điều mà Charl đang cảm thấy. Cả Alaia và Charl đều không hề nghi ngờ việc Koutarou sẽ tới cứu họ. Đó là điều mà họ lo sợ.

“Chị à! Thanh kị sĩ là một tên ngốc nên hẳn chắc chắn sẽ tới! Và hẳn sẽ bị giết vì cố cứu chúng ta!”

“Charl...”

Koutarou không thể làm được gì hơn khi Alaia và những người khác bị giữ làm con tin. Koutarou sẽ đối mặt với hiểm nguy chỉ vì để cứu được họ và có thể sẽ bị giết. Đó là sự thật khó tránh khỏi và điều đó khiến họ kinh hãi.

“Không sao đâu, Charl. Reios-sama chắc chắn sẽ giành được chiến thắng, Thanh kị sĩ của chúng ta đâu dễ bị đánh bại chứ.”

Alaia tiếp tục nói với Charl như thể đang cố thuyết phục chính bản thân cô vậy.

Tuy nhiên, điều Alaia tin lại ngược lại, Koutarou chắc chắn sẽ đến nhưng sẽ tự nguyện đầu hàng về để bị giết. Alaia hiểu đó mới đúng là con người của Koutarou. Thế nên cô mới đem lòng yêu cậu. Tuy nhiên, cô không thể nói cho đứa em gái bé bỏng của mình, người đang bắn loạn vì sợ, rằng Koutarou có thể sẽ bị hạ sát.

(Làm ơn, đừng có tới, Koutarou-sama... dù bất cứ lý do gì, em cũng không để tâm đâu...)

Alaia chỉ có thể cầu nguyện. Cô vượt qua cái cảm giác muốn khóc để cố nở nụ cười trước Charl.

“Không cần phải lo, công chúa Alaia và công chúa Charl. Miễn là Thanh kị sĩ nghe lời, chẳng cần thiết phải xuống tay với hắn.”

“Maxfern!”

rokujouma_v8-5_183

Trước khi họ nhận ra thì Maxfern đã xuất hiện bên Alaia và những người khác. Biorbaram Maxfern, cựu bộ trưởng của Forthorthe trong một thời gian dài. Tuy nhiên, hẳn cũng chính là người đã xuống tay với bố mẹ của Alaia và mang chiến tranh cho vương quốc này. Trước một kẻ như hắn, thậm chí cả Alaia cũng không thể giấu nổi sự tức giận. Nụ cười của cô biến mất trong thoáng chốc và lờm gãi bằng một ánh mắt căm phẫn.

“Người chỉ giáo hoạt...”

“Ta nói thật.”

Maxfern mặc ánh nhìn của Alaia và nở một nụ cười tưởng chừng dịu dàng, nhưng rõ ràng đó chỉ là bề ngoài thôi.

“Chỉ cần Thanh kị sĩ đồng ý những điều kiện của ta là được, chứ hẳn còn chẳng làm hại nổi chúng ta. Một con sư tử chẳng cần thiết phải giết một con kiến.”

Maxfern tỏ ra đầy tự tin. Hắn tin vào chiến thắng đã chắc trong tay mình và không thèm đếm xỉa với tính mạng của Koutarou. Giọng nói và thái độ của gã toát lên sự tự tin đó.

(Hắn lấy đâu ra sự tự tin đến vậy...?)

Alaia cảm thấy quái gở và bất an mà không thể nói nên lời.

“Maxfern-sama, dường như tên kị sĩ đã tới.”

Tên đứng bên cạnh gã, cựu tổng lãnh ma pháp sư hoàng gia Grevanas chỉ tay ra hướng cánh cổng.

“Ra người đã tới, Thanh kị sĩ... fufufu, đúng là một hiệp sĩ mẫu mực. Xuất xác làm sao...”

Nhìn theo hướng Grevanas chỉ, Maxfern cười hài lòng. Đây là giây phút mà hắn đã đợi đã lâu.

“Thanh kị sĩ!”

“... A... Koutarou-sama... tại sao chứ...”

Mở toang cánh cổng là một hiệp sĩ trong bộ giáp màu thiên thanh. Alaia có thể nhận ra đó là Koutarou mặc dù đứng cách xa.

Koutarou đã đến một mình. Sau khi xuống ngựa, Koutarou nhìn quanh khu vườn. Trong khoảnh khắc, mắt cậu và mắt của Alaia chạm vào nhau, cậu nở một nụ cười dịu dàng trước khi nhanh chóng trở lại với biểu lộ đầy nghiêm túc. Koutarou biết đây không phải là lúc vui mừng.

“Chàng không nên đến đây, Reios-sama! Đây là một cái bẫy!!”

Koutarou bước tới thẳng trung tâm của khu vườn. Bước chân cậu chậm nhưng đầy rắn chắc. Bởi thế, Alaia có thể biết được Koutarou đã chọn giải pháp gì khi tới đây.

“Đừng lo lắng cho bọn em!! Maxfern dù gì cũng sẽ giết hết tất cả mọi người!!”

Mặc dù biết vậy, Alaia vẫn kêu lên. Cô cố dừng Koutarou lại.

“Đừng có lo, ta sẽ cứu tất cả bọn nàng sớm thôi.”

Tuy nhiên, Koutarou không dừng lại. Cậu tiếp tục tiến tới và giờ đã tới được trung tâm của khu vườn.

“... Đúng là hắn có mang thứ đó.”

Khi Koutarou lại gần hơn, Maxfern nhìn vào cậu trong giây lát trước khi mỉm cười và vuốt râu.

“Có vẻ thế. Tôi có thể phát hiện ra ma thuật của nó.”

Ma pháp sư Grevanas không chỉ nhìn Koutarou bằng mắt thường mà còn bằng ma thuật của gã. Gã có thể thấy nguồn ma lực đầy đặc tràn trề trong cơ thể Koutarou. Mọi thứ đều đi đúng kế hoạch của Maxfern và Grevanas đã bàn trước đó.

“Xác nhận coi nó là hành thật hay không ngay đi.”

“Tuân lệnh.”

Grevanas đưa tay lên, một sinh vật kì dị xuất hiện.

Nó có thân trên là của một sinh vật ăn thịt với cái đầu bò sát và có đôi cánh phía sau lưng. Nó sở hữu một hình dạng nhìn như lại tạp bởi nhiều sinh vật khác nhau. Nó là một sinh vật được Grevanas và đám ma pháp sư hoàng gia triệu hồi từ một thế giới khác được gọi là Địa Ngục.

“Lên!”

Grevanas vung cánh tay xuống phía Koutarou. Con quái vật vỗ đôi cánh lớn của nó và bay lên không trung. Đôi cánh đó không phải là thứ để cho có.

“Hiểu rồi, ra đây là con quỷ đã bắt cóc điện hạ và những người khác!”

Koutarou đã nghe về một con quái vật dị dạng, một con quỷ từ những người lính bảo vệ Alaia. Một đàn thú đi bằng hai chân và lượn lơ trên không trung đã bắt cóc Alaia và những người khác. Những miêu tả của họ về con vật là vô cùng chính xác.

“Tuy nhiên, nó chẳng phải là con quái mà ta không thể đánh bại.”

Bởi thế, Koutarou rút thanh kiếm của mình ra mà không một chút nao núng.

(So với con rồng kia thì nó là cái thá gì! Hơn nữa, mình có thanh kiếm này!)

Thanh kiếm mà Koutarou rút ra là thanh Signaltin. Sức mạnh mới của Koutarou, sức mạnh được Alaia trao cho cậu.

“Hyaaaaaaa!!”

Con quỷ kêu thất thanh, nó vỗ cánh và lao về phía Koutarou.

“Lại đây coi!”

Koutarou hét đáp trả và hướng thanh kiếm về phía con quái. Và thanh kiếm bạc tuân theo ý chí chiến đấu của Koutarou và phát ra một ánh sáng trắng tinh khiết.

(Mạch đập... hiểu rồi, đây là nhịp đập của công chúa Alaia...)

Koutarou có thể cảm thấy sự ấm áp từ ánh sáng đó. Nó khiến cậu hoài niệm, đó là sự ấm áp cậu cảm thấy khi sánh bước khiêu vũ cùng Alaia, là khi cậu nắm tay cô trong lúc nằm trên giường bệnh.

“Số ngροι nhọ rồi!”

Koutarou tự tin rằng với thứ ánh sáng đó vẫn còn tỏa thì cậu không thể nào thua được. Làm sao có thể thua khi bên cạnh là Alaia đang bảo vệ cho cậu.

“Ta hiện đang khó chịu trong người đây!!”

Koutarou vùng kiếm xuống mặt của con quái thú, Cậu phản công lại khi con quái nhẹ nhàng lao về phía cậu.

“Hyaaaaah!! Gugegege!!”

Tuy nhiên, di chuyển của nó quá nhanh nhẹn. Nó thành thực trong việc dùng cánh và đuôi, dễ dàng tránh được đòn đánh của Koutarou. Thế nên, đường kiếm của Koutarou chỉ khẽ chạm vào đuôi của nó.

“Trượt sao!?”

“Gegege, gegege.”

Con quái trốn lên không trung và nhìn xuống chằm chọc cậu như thể muốn nói rằng đòn tấn công của cậu chẳng có gì đáng sợ.

“... Khá ấn tượng.”

Koutarou nhìn lên và tỏ ra thất vọng. Tuy nhiên, sự thất vọng đó không nằm ở tốc độ của con quái vật mà ở một thứ khác.

“Huhyah!? Gyao!!?”

Đó là khi con quái để ý tới chỗ Koutarou đang nhìn, đuôi của nó. Chiếc đuôi kì lạ thay đã bị xén mất tầm chục mét.

“Gugaaaa, Hyaaaaaaaah!!”

Hơn thế nữa, nó vẫn tiếp tục biến mất. Phần đuôi của nó tỏa một ánh sáng trắng và ánh sáng đó dần dần ăn mòn chiếc đuôi. Nó thậm chí còn ăn lên cơ thể của con quái vật và lan khắp người nó.

“Guga, Aaaaaa, Gugyaaaa!! Ga--”

Tiếng kêu của nó đột nhiên dừng lại. Nó không thể kêu dù có muốn chăng nữa. Ánh sáng kia đã nuốt chửng toàn bộ cơ thể nó và giờ chỉ còn lại mỗi chiếc đầu. Con quái vật cố kêu lên một tiếng kêu to lớn nhưng không có cổ họng, nó không thể làm được thế. Cuối cùng, đầu nó cũng bị tan biến, để lại sau một đồng tro tàn. Và khi rơi xuống đất, gió thổi bay chúng đi.

Maxfem, kẻ đã quan sát cảnh tượng ấy tỏ ra phấn khích và quay sang hỏi Grevanas.

“Grevanas, con quái đó đã chết rồi sao?”

“Không.”

Trái với Maxfem, Grevanas tỏ ra điềm tĩnh và hần giải thích chuyện vừa xảy ra.

“Khi con quái được triệu hồi tới thế giới này, cơ thể nó được tạo bởi ma lực tôi cứng. Thanh kiếm đã loại bỏ ma thuật đó và ép nó quay trở lại địa ngục.”

“Ép nó quay trở về chỉ vì một vết xước... thật thú vị.”

“Dĩ nhiên, với phản ứng như thế nó có thể sẽ chết...”

“Dù thế nào thì đó đúng là một quyền năng thượng hạng! Vượt quá cả mong đợi.”

“Phải. Nó có vẻ là hàng thật.”

Mặc dù con quái vật của mình bị đánh bại, Maxfem và Grevanas không tỏ ra lo lắng. Thậm chí, chúng còn cảm thấy vui sướng.

“Ngươi tính gì khi đưa con quái như thế để thử ta? Ta đã đến như ngươi đã bảo còn gì.”

Koutarou dừng lại và gọi vọng tới Maxfem. Do cậu không thể biết Maxfem muốn gì, Koutarou tỏ ra cẩn thận.

“Xin lỗi về điều đó, Thanh kị sĩ. Ta không thể biết chính xác ngươi có phải là người thật hay không. Xin lỗi vì màn đón tiếp thất lễ này.”

“... Ra ngươi là Maxfem?”

Koutarou không biết mặt Maxfem. Cậu chỉ được Lidith miêu tả rằng Maxfem là một gã trung niên với chòm râu dài nhưng đây mới là lần đầu họ gặp mặt.

“Đúng thế, ta là Biorbaram Maxfem. Người đàn ông sẽ trở thành vua của thế giới này.”

Maxfern tự giới thiệu mình một cách ngạo nghễ. Sự bề vạ của hắn hợp với chức danh của một vị vua. Nếu hắn không tham lam thì đúng là vậy.

“Vua của thế giới... thị uy quá nhỉ. Người thực sự nghĩ mình có thể trở thành vua sao?”

“Đĩ nhiên. Thế nên ta mới bắt người tới đây.”

“Ta...?”

Koutarou hoang mang.

(Hắn nghĩ là giết mình thì sẽ trở thành vua cả thế giới sao? Chẳng phải-)

Maxfern đòi cậu tới là để giết cậu bằng cách dùng Alaia làm con tin. Đó là điều Koutarou đã tin. Nhưng nếu gã có thể trở thành vua chỉ bởi giết một học sinh cao trung bình thường thì thế gian này đã tràn ngập các ông hoàng rồi. Koutarou không thể theo kịp dụng ý của Maxfern.

“Chẳng nhẽ là...”

Tuy nhiên, đó là khi biểu lộ của Alaia thay đổi. Koutarou không hiểu nhưng Alaia thì có.

“Maxfern, chẳng lẽ ngay từ đầu nhà người đã nhắm vào nó!?”

“Đĩ nhiên rồi! Đúng là ngân sách công chúa nổi tiếng khôn ngoan! Có vẻ như công chúa Alaia đã hiểu rõ mọi chuyện rồi! Fuhahaha!”

Alaia hoàn toàn không thể nói được lời nào, trong khi Maxfern hả hê cười. Hắn sau đó đưa tay phải ra phía trước Koutarou và tuyên bố.

“Vậy nào, Thanh kị sĩ, kết thúc chuyện của chúng ta thôi! Ngay khi xong việc, ta sẽ trả lại người nàng công chúa của mình!”

Giọng của Maxfern đầy vẻ nhạo báng.

“Giờ thì hãy đưa thanh kiếm đó đây! Thanh thánh kiếm sẽ đưa người sở hữu lên ngai vàng của toàn thiên hạ!”

Như thể cố nắm lấy toàn bộ thế gian, hắn dang rộng bàn tay phải của mình ra.

Phần 4

Mục đích của Maxfern không nằm ở việc nắm quyền đế quốc Forthorthe. Hắn đã luôn nhắm vào thanh Signaltin, hay chính xác hơn là thanh thánh kiếm chứa quyền năng của nữ thần rạng đông, thứ được cho rằng sẽ đưa người sở hữu lên ngai vàng. Báu vật hoàng gia, thánh kiếm tương truyền sẽ mở ra tương lai và đưa chủ nhân nó trở thành bậc đế vương. Bằng cách đạt được nó, Maxfern sẽ thành đức vua của toàn bộ thế giới này.

Tuy nhiên, phong ấn trên thanh kiếm quá mạnh, thậm chí hợp lực của các pháp sư hoàng gia cũng không thể bẻ gãy.

Ban đầu, hắn đe dọa sẽ giết Alaia và Charl để bắt đức vua phá phong ấn. Tuy nhiên, dù thế đức vua đã không làm thế. Mặc dù con gái ông gặp nguy hiểm nhưng ông đã không chấp nhận hỗ trợ tham vọng độc bá của Maxfern.

Vậy nên Maxfern đã thay đổi kế hoạch. Phong ấn thánh kiếm chỉ có thể phá khi đất nước rơi vào chính biến. Thế là hắn ám sát đức vua và hoàng hậu và tạo dựng lên cuộc đảo chính để gây ra sự khùng khoảng đó. Đảo chính không phải mục đích, mà là phương pháp của hắn.

Tiếp theo, Maxfern đề Alaia, người không biết chuyện gì đã xảy ra, trốn thoát. Alaia và những người khác không thể tự tạo đường thoát nên gã đã phải tạo một lối cho họ.

Nên khi cháu gái của hắn, Lidith dẫn Alaia trốn thoát, hắn cảm giác muốn ôm lấy mà khen ngợi cô cháu gái. Hành động của Lidith chính xác như gã mong đợi.

Kể từ khi đó, Maxfern đã tiếp tục quan sát Alunaya và cùng lúc luôn khiến cô phải có cảm giác nguy hiểm kề cận. Hắn ra lệnh cho quân truy đuổi cô và thậm chí đầu độc ngôi làng cô ẩn náu. Mục đích của hắn là khiến cô tin rằng đây là một cuộc chính biến thực sự.

Thế nên nhiệm vụ của Caris chỉ là quan sát Alaia và là lý do tại sao Dextro không được phép giết hại Alaia. Tất cả đều chỉ để Alaia tin rằng đất nước đang lâm nguy để cô phá phong ấn thánh kiếm.

Tuy nhiên, có một sai lầm trong tính toán của hắn, sự tồn tại của Thanh kị sĩ, sự xuất hiện của Koutarou.

Kể từ khi Koutarou xuất hiện, kế hoạch của Maxfern liên tục thất bại. Đám truy đuổi thất bại, vụ đầu độc được hóa giải và con khổng tượng bằng kim loại cũng thế. Mọi tấn công của chúng vào căn cứ Alaia là vô hiệu và ngăn bước tiến của đoàn quân Forthorthe là điều không tưởng. Hơn thế, sự tồn tại của Koutarou đưa đến hi vọng cho Alaia và cô bắt đầu tin rằng vương quốc này sẽ được cứu miễn là có Koutarou ở bên, mặc cho Maxfern muốn cô tin rằng thánh kiếm thực sự mới là thứ cần thiết.

Vậy nên hắn đã thay đổi kế hoạch một lần nữa. Hắn quyết định rằng cách tốt nhất để Alaia cảm thấy nguy hiểm thực sự là nhắm vào mạng sống của Koutarou.

Maxfern đã nhận báo cáo từ những điệp viên mà hắn đã cài vào trong nội bộ của đoàn quân Forthorthe tái sinh rằng quan hệ giữa Koutarou và Alaia như một đôi tình nhân hoặc gần như thế. Nếu tính mạng của Koutarou bị đe dọa, Maxfern đoán chừng là Alaia sẽ phá phong ấn vì cả vương quốc lẫn Koutarou. Bằng cách gửi Alunaya và đám sát thủ tới chỗ Koutarou đều nhắm đến kết cục đó.

Kết quả là phong ấn trên thanh kiếm đã bị phá và giờ nó đang trong tầm với của Maxfern. Dù ban đầu ghét Koutarou đến nhường nào thì giờ đây, hắn vô cùng biết ơn cậu.

Phần 5

Khoảnh khắc Maxfern yêu cầu thanh Signaltin từ Koutarou, Alaia thốt ra một giọng nãy nê như tiếng than khóc.

“Người giết bố mẹ chỉ vì nó ư!? Người gây ra chính biến, giết bao nhiêu người và dồn ta vào đường cùng, tất cả chỉ để phá phong ấn trên thanh kiếm đó!?”

Với Alaia, đó là sự tuyệt vọng. Mọi thứ đều theo dự liệu của Maxfern. Những cuộc chiến gian khó của đội quân Forthorthe, biết bao nhiêu người đã ngã xuống và cả trái tim của Alaia, Maxfern đã thao túng tất cả chỉ để khiến cô phải phá phong ấn.

“Đừng thế!! Nếu không làm thế thì làm sao ta có thể có được thanh kiếm kia chứ!! Và làm sao ta có thể trở thành đức vua của toàn thế giới này!! Ta đã phục vụ hoàng gia bao thập kỉ chỉ vì cơ hội này đây!! Mọi thứ chỉ vì nó thôi, công chúa Alaia à!!”

Đây chính là điểm nhấn của cuộc đời Maxfern. Hắn đã mòn mỏi chờ cơ hội này suốt bao thập kỉ. Nếu có trong tay thanh Signaltin, mọi thứ sẽ đúng như hắn dự tính. Từ quyền năng của thanh kiếm, hắn có thể tận hưởng một cuộc sống vinh hiển hay có thể xâm lược toàn thế gian. Nếu đạt được thanh kiếm ấy, hắn sẽ có vô hạn khả năng. Maxfern sẽ không còn sợ điều gì nữa. Tương lai sẽ rộng mở, vô tận, trước mắt hắn.

“... Cứ nghĩ đến việc người chỉ vì thanh kiếm này...”

Koutarou ngạc nhiên thốt nên lời. Trong kịch bản của Theia, mục đích của Maxfern là vương quốc này. Tuy nhiên, thực tế hoàn toàn khác hẳn với kịch bản ngay từ đầu.

“Nào, đưa thanh kiếm đó đây, Thanh kị sĩ. Nếu người làm thế thì ra sẽ đảm bảo trao trả công chúa Alaia và những đứa khác an toàn cho người. Người cũng đâu có thiệt gì.”

Maxfern đi qua khu vườn và tiếp cận Koutarou. Hắn tự tin rằng Koutarou sẽ không thể nào từ chối giao kèo đó.

“Như thế thì ta có thể để yên cho Forthorthe trong vòng một hai trăm năm. Miễn là có thanh kiếm kia, ta sẽ có mọi thời gian của thế giới này.”

“Ừ...”

Koutarou bắt đầu ngần ngại.

Cậu có nên trao thanh kiếm và cứu lấy Alaia và những người khác? Hay là đánh bại Maxfern ngay tại đây và cứu lấy Forthorthe?

Koutarou chỉ có thể được chọn một trong hai.

“Chàng không thể làm thế, Koutarou-sama!! Dù nó là vì bọn em thì chàng cũng không được trao thanh kiếm ấy cho Maxfern!!”

Alaia muốn chọn về sau như tiền vương đã từng làm. Tuy nhiên, như thế sẽ trả giá bằng sinh mạng của cô và những người khác.

Nếu cậu chọn về trước, bình yên sẽ quay trở lại với Forthorthe trong một khoảng thời gian. Tuy nhiên, nếu thanh kiếm có sức mạnh như Maxfern đã nói thì con cháu của Alaia và Charl cuối cùng sẽ phải chịu đựng Maxfern.

Kết cuộc thì giống nhau, chỉ khác là bao lâu thì nó sẽ xảy ra mà thôi.

“Nhưng, thưa điện hạ-”

“Nếu chàng là kị sĩ của em, làm ơn hãy thực hiện hiện mong muốn của em!! Xin hãy chém chết Maxfern và chỉ ít hãy tự cứu lấy bản thân chàng!!”

“Đúng đó, Thanh kị sĩ! Người phải sống!! Sống để bảo vệ Forthorthe!!”

“Cho mấy con ả ngậm miệng lại đi, Grevanas!!”

“Rõ.”

Grevanas ra hiệu cho đám cấp dưới gần đó. Chúng lập thành một hình tròn bao quanh một tinh thể lớn và bắt đầu niệm chú. Khoảnh khắc tiếp theo, nó xuất hiện.

Thứ gì đó không lồ lao xuống mặt đất với tốc độ kinh hoàng. Và trước khi chạm đất, nó vỗ cánh để giảm tốc và đáp xuống.

Tuy nhiên, dù thế, âm thanh tiếp đất của nó vô cùng khủng khiếp.

Nó là Hòa long để Alunaya.

Con quái vật khổng lồ cao 20m khiến cả mặt đất lẫn không khí rung chuyển.

“Nó là con rồng khi trước mà!?”

“C-hì oi!”

Sự can đảm của Alaia và Charl cho đến giờ trở thành công cốc trước cơ thể đồ sộ của Alunaya. Họ chỉ có thể nín thở trước con rồng hung bạo trước mặt họ.

“Ra người đã tới, quái vật...”

Koutarou theo bản năng giơ thanh Signaltin lên. Thấy thế, Maxfern ngăn cậu lại.

“Cận thần đó, Thanh kị sĩ, người tốt hơn là đừng có làm gì đại đột. Bằng không, Alunaya sẽ nghiền nát những công chúa bằng hàm răng sắc nhọn của nó.”

“Grrrrr.”

Như thể hiểu điều Maxfern nói, Alunaya gầm gừ. Nó ngoác miệng mình ra, bộ hàm của nó như thể chỉ cần lại gần là đủ xé xác Alaia và những người khác thành trăm mảnh rồi. Do Koutarou hiểu rõ sức mạnh của nó, lời đe dọa vô cùng hiệu nghiệm.

“Ư.”

Koutarou dừng lại và hạ thanh kiếm xuống.

“Tốt lắm, phải thế chứ. Miễn là người tuân lệnh thì các công chúa điện hạ sẽ không phải chết đâu.”

Maxfern tiến lại gần, giờ thì hắn đã ở trước mặt Koutarou.

“Koutarou-sama...”

Alaia cắn môi. Đúng như mong đợi, Koutarou không thể đang tâm bỏ rơi họ. Việc cậu hạ thanh kiếm mình xuống là bằng chứng cho điều đó. Thực tế thì Maxfern đang trong tầm với mà cậu có thể chém nhưng cậu đã không làm thế. Cậu có lẽ sẽ trao thánh kiếm cho hắn, không còn cách nào để ngăn được chuyện đó nữa rồi.

Maxfern dừng trước mặt Koutarou và đưa tay phải của mình ra. Hắn dương dương tứ đắc.

“Giờ thì Thanh kị sĩ, đưa kiếm đây.”

“... Người đã thắng, Maxfern.”

Koutarou tỏ ra bất mãn và gật đầu, trước kia đưa tay phải mình lên và trao thanh Signaltin cho Maxfern.

“Ooooooh, cuối cùng thì nó đã trong tay ta, thanh thánh kiếm!!”

Sau khi nhận được kiếm, Maxfern nhắc nó lên quá đầu. Hắn như một đứa trẻ mới nhận được món đồ chơi mới vậy.

“Chúng tôi đã vào vị trí!! Tới đi, Bertorion!!”

Giọng của Clan phát ra từ thiết bị liên lạc của Koutarou.

“Có muộn quá, Clan!!”

Ngay khi nghe thấy giọng của Clan, Koutarou vung nắm đấm tới Maxfern. Mục tiêu của cậu dĩ nhiên là lấy lại Signaltin. Thời điểm phản công mà Koutarou chờ đợi cuối cùng cũng đã tới.

“Biết sao được! Alunaya xuất hiện nên bọn này phải thay đổi vị trí!”

“Tôi không muốn nghe lời biện hộ!!”

“C-ái gì cơ!?”

Phân tâm bởi thanh kiếm, Maxfern không thể tránh được cú đấm của Koutarou.

Nhận cú đâm toàn lực vào má, Maxfern bị ngã dúi xuống. Koutarou nhanh chóng chạy tới chỗ Maxfern để lấy lại thanh kiếm.

“Đừng có hòng.”

Tuy nhiên, trước khi Koutarou có thể chạm tay được vào chiếc kiếm, Grevanas đã niệm phép. Cây trượng của hắn chứa một ma pháp đặc biệt ở bên trong. Nó không cần niệm phép hay ra dấu để kích hoạt. Nó là một tạo tác có thể hiện thực hóa ma pháp chỉ bằng suy nghĩ của người dùng. Những mũi tên ma thuật được tạo nên rơi xuống tách Koutarou ra khỏi Maxfern. Trong khi đó, Maxfern đứng lên và thoát khỏi đó.

“Chết tiệt, giết chết Alaia và những con bé khác ngay!!”

Maxfern cực kì tức giận trước đòn tấn công bất ngờ từ Koutarou. Hắn xuống lên cho hạ sát Alaia và những người khác để trả thù. Mạng sống của một công chúa còn cao giá hơn một cú đâm. Tuy nhiên, Maxfern không thể tha thứ cho việc Koutarou đâm vào mặt mình, người giờ đây đã trở thành vua của thế giới.

“Làm đi!”

Grevanas ra lệnh cho đám đàn em tới giết Alaia. Vòng tròn chúng xếp quanh tinh thể truyền lệnh tới Alunaya.

“GÀOOOOOOOO.”

Mệnh lệnh nhanh chóng tới Alunaya và nó gào lên một tiếng. Âm thanh rung chuyển cả bầu không khí. Con rồng há miệng ra và tấn công Alaia cùng bạn bè, những người vẫn đang bị trói chặt.

Tuy nhiên, trước khi những chiếc răng nanh tới được chỗ họ, một vụ nổ lớn phát ra từ chân của con quái thú. Vụ nổ bất ngờ làm nó bị mất thăng bằng và ngã sang một bên.

Vụ va chạm ngang ngửa với vụ nổ khi con rồng ngã ra xuống nền đá trong vườn.

“Uwaaa!?”

Nhờ vụ nổ mà đám Alaia tránh được hàm răng sắc nhọn của Alunaya nhưng nó không hoàn toàn có lợi. Những mảnh đá sau vụ va chạm của con rồng bắn tới chỗ của Koutarou.

“Chết tiệt, cô làm quá trốn rồi, Clan.”

Koutarou tiếp đất bằng móng sau khi va phải hòn đá to tới chục xăng ti mét. Nhờ lá chắn của bộ giáp kích hoạt trước khi cậu ngã, bằng không cậu đã đi tong bàn tọa của mình rồi.

“Thì biết sao được!/? Con rồng tự dung xuất hiện nên đâu đủ thời để tinh chỉnh chứ!!”

Vụ nổ phát ra từ bom mà Clan đã đặt sẵn. Clan có thể vô hình nhờ phát minh của chính cô. Và trong khi Koutarou làm sao lảng kẻ địch, cô đã lẩn vào và đặt bom.

Nhân cơ hội từ vụ nổ, Flair và những người khác dùng cùng thiết bị của Clan để giải cứu nhóm Alaia. Đó là kế hoạch giải cứu mà Koutarou và Clan đã soạn ra.

“Bertorion, chúng tôi đã cứu được nhóm công chúa Alaia rồi!!”

Kế hoạch đã thành công, Alaia và những người khác giờ đã được tự do. Koutarou có thể thấy họ ở tầm mắt của mình.

“Tốt rồi!”

Mọi chuyện còn lại là lấy lại thanh Signaltin và hạ gục Maxfern. Vực bản thân mình lên, Koutarou định đứng dậy.

“Koutarou-sama, coi chừng!!”

Alaia hét vang lên khắp khu vườn. Vào lúc đó, Maxfern xuất hiện trước mặt Koutarou với thanh Signaltin giờ cao quá đầu.

“Mọi chuyện không như ý người đâu, Thanh kị sĩ!”

Không như Koutarou, Maxfern không bị dính mưa đá. Thấy Koutarou ngã ra đất, hắn đã không bỏ lỡ cơ hội.

“Maxfern!!”

Koutarou vẫn đang đứng dậy, cậu hiện giờ đầy sơ hở.

(Cứ thế này, mình sẽ bị giết mất!!)

Nhận ra sự nguy hiểm, Koutarou nhanh chóng ra lệnh cho bộ giáp.

“Dừng lá chắn! Mức cực đại!”

“As you wish, my lord. Triển khai trường bóp méo không gian.”

Bộ giáp tuân theo chỉ thị và dừng lá chắn. Một hình khối các hình lục giác xuất hiện giữa Koutarou và Maxfern và đứng trước đòn tấn công đang lao tới.

Ngay khi thanh kiếm chạm với lớp lá chắn, xung lực đẩy ngã Koutarou lần nữa, đồng thời bộ giáp cậu kêu lên.

“Báo động. Chức năng trường biến dạng không gian đã dừng hoạt động. Tồn thương trên mức chịu đựng.”

“Chỉ một đòn thôi sao!?”

Tầm khiến lục giác biến mất sau một lần đỡ. Chỉ một nhát chém, Maxfern đã hạ hệ thống lá chắn của bộ giáp. Dù bộ giáp đã đỡ biết bao nhiêu đòn cho đến nay vẫn đứng vững, nó đã bắt lực trước sức mạnh của thanh Signaltin.

“Có vẻ trận chiến đã kết thúc rồi, Thanh kị sĩ.”

Maxfern nhắc cao thanh kiếm lần nữa. Koutarou đã ngã ra đất và lá chắn hiện không còn nữa. Trong tình trạng hiện giờ, nếu Maxfern vung kiếm xuống thì Koutarou sẽ bị cắt làm đôi.

“Không, chưa kết thúc đâu!”

Koutarou tập trung vào tay trái của mình. Cậu dùng linh lực của mình để tạo nên một quả cầu lửa và ném về phía Maxfern.

“Thứ như thế đừng hòng chống lại được thanh kiếm này!!”

Maxfern không do dự mà chém xuống. Thanh kiếm dễ dàng cắt hỏa cầu và tiếp tục lao về phía Koutarou.

“Vậy ra không có tác dụng thật à!?”

Koutarou đã dùng mọi linh lực của mình cho quả cầu lửa. Tuy nhiên, thanh Signaltin đã xóa bỏ toàn bộ nỗ lực của Koutarou một cách dễ dàng. Sức mạnh phòng thủ lần tấn công đều vô hiệu trước Maxfern. Cậu không còn cách nào khác để hạ nổi Maxfern.

(Xin lỗi điện hạ... dù tôi đã hứa rằng sẽ bảo vệ người, dường như tôi chỉ đi được tới đây mà thôi...)

Cái chết là không thể tránh khỏi cùng với thanh kiếm đang lao tới, Koutarou đã sẵn tâm thế.

“Nhưng mà!!”

Nhưng mà dù thế Koutarou cũng sẽ đối mặt với Maxfern. Dù có bị chém đôi mà chết, cậu muốn khiến Maxfern bị thương nhiều nhất có thể và cầu thêm thời gian cho Alaia và Charl chạy thoát.

Dù nếu cậu không thể thoát khỏi cái chết, cậu muốn hoàn thành lời thề của mình cho tới giây phút cuối cùng. Đó có lẽ là khoảnh khắc mà Koutarou trở nên một Thanh kị sĩ thực sự.

“Không!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Alaia hét lên.

Với cô, khung cảnh phía trước như một thước phim quay chậm, Koutarou đã nhận ra mình sẽ chết nhưng vẫn đối mặt với Maxfern trong khi thanh Signaltin lao về phía cậu. Tuy nhiên, khung cảnh đó thấp thoáng thay thế bằng những ký ức khi cô gặp Koutarou và những lúc họ dành thời gian bên nhau.

Koutarou sẽ chết, còn tệ hơn khi chết dưới lưỡi kiếm Signaltin, thứ mà cô đã giải ẩn để bảo vệ cậu. Nó chẳng khác nào chính Alaia là người đã giết Koutarou. Trái tim của cô không thể chấp nhận được hiện thực ấy.

Sinh mạng của Alaia đã trở thành một phần của Signaltin và sẽ luôn mãi ở bên bảo vệ Koutarou. Nó sẽ luôn ở bên cậu, đó là lời tuyên thệ của cô, là điều ước duy nhất của cô trong cuộc đời trôi buộc của mình.

“Koutarou-samaaaaa!!”

Tuy nhiên, dù Alaia kêu thất thanh đến nhường nào, thời khắc đó đã tới. Signaltin đã đến chỗ Koutarou và chạm vào mái tóc cậu. Đó là khoảnh khắc Alaia nhấn chìm trong tuyệt vọng.

“Wahahahaha, chết đi, chết đi, Thanh kị sĩ! Chấp nhận hình phạt vì đã dám chống lại vị vua của thế giới này!!”

Maxfern dùng hết sức chém xuống. Ai cũng đều đã nghĩ rằng Koutarou sẽ bị chém làm hai.

.

.

Tuy nhiên.

.

.

Thứ bị đứt thành đôi lại là thanh Signaltin.

Ngay khi chạm vào Koutarou, Signaltin vỡ làm đôi, tạo nên một âm thanh inh tai, trong khi Koutarou không bị dính một vết thương nào. Nó như một thanh kiếm giấy làm bởi giấy và keo vậy.

Không ai có thể tin được cảnh tượng trước mắt mình. Và dĩ nhiên, kẻ sừng sốt nhất chính là Maxfern.

“Làm sao có thể chứ!! Khi này, chỉ mới ban này thôi, nó mạnh lắm cơ mà!!”

Maxfern hoàn toàn bị sốc và nhìn thanh kiếm đứt đôi trên tay mình. Nó đã mất đi ánh sáng của mình và trở thành đồng sắt hen gỉ. Dù nó từng tỏa sắc bạc tuyệt đẹp chỉ mới vài giây trước.

“Không phải đáng ra ta sẽ trở thành vua của thiên hạ hay sao!? Không phải nó mang trong mình quyền năng của nữ thần binh mình đó sao!? Nó được xưng tụng rằng có thể tiêu diệt mọi cái ác bên rề trong con người kia mà!! Chuyện gì thế này, Grevanas!? Chuyện quái quỷ gì thế này!!”

Giật run người, Maxfern ném phần còn lại của thanh Signaltin xuống đất khiến nó vỡ tan tành để lại mỗi cán kiếm. Tuy nhiên, thậm chí tay cầm của nó cũng bị gãy và có vẻ sắp rơi ra từng mảnh.

“T-ôi cũng không rõ! Nó tự dưng mất đi sức mạnh...”

“Giờ thì mọi thứ công cốc hết rồi, Grevanas!!”

Maxfern hét lên với Grevanas với khuôn mặt tái đồ vì con giận. Dù Grevanas điềm đạm là thế cũng bản thân trước sự việc đường đột kia.

“...Signal... tin...”

Chỉ có Koutarou là bình tĩnh trước mọi việc, cậu nhặt chiếc tay cầm từ dưới đất lên và nhìn về phía Alaia.

“...,”

Không như những người khác, Alaia nhắm chặt mắt và đầu cúi xuống. Cô thậm chí còn lờ đi những điều mình nghe thấy. Cô không muốn chứng kiến giây phút Koutarou bị hạ sát. Cô không muốn nghe tiếng thét cuối cùng của cậu. Bởi thế nên cô chưa nhận ra rằng Koutarou vẫn đang an toàn.

“... Ra là vậy... thanh kiếm này, Signaltin... vậy ra nó là như thế...”

Con dấu hình kiếm trên trán Alaia tỏa sáng lên như thể chính nó mới là thanh Signaltin thật vậy.

“Công chúa Alaia.”

Sau khi đã thông suốt mọi chuyện, Koutarou gọi Alaia. Trong khi cả địch lẫn ta đều đứng trông trời không thốt ra được lời nào, việc họ đang đứng trong địa phận của địch là điều không đổi. Để thoát khỏi con hoạn nạn này cần có sự giúp sức từ phía cô.

“Ồ...?”

Nghe thấy tiếng gọi của Koutarou, Alaia mở mắt ra. Ban đầu, cô tin rằng giọng nói kia chỉ là ảo tưởng. Tuy nhiên, khi mở mắt ra nhìn, cô có thể thấy Koutarou đứng đó.

“Koutarou-sama?”

“Ta xin lỗi đã bắt nàng phải lo lắng, điện hạ.”

“Koutarou-sama, c-hảng phải chàng, bị giết, mới này...?”

Koutarou người đáng ra bị cắt đôi vẫn đang còn sống. Cảnh tượng bí ẩn và không ngờ ấy làm cô chỉ biết chớp mắt liên tục. Cô hạnh phúc nhưng hoang mang không rõ tình hình. Cô không biết nên biểu lộ khuôn mặt mình như thế nào nữa.

“Dường như thanh Signaltin mới là thứ bị gãy.”

“Thanh kiếm... a...”

Alaia nhìn cán kiếm trong tay Koutarou. Nhìn thanh kiếm vỡ nát, cô nhớ lại hình dạng của nó khi lần đầu tiên xuất hiện trong ngôi đền.

(Ra vậy... nếu mình là một phần của thanh kiếm thì thanh kiếm cũng là một phần của mình. Thế nên lời tuyên thệ của mình-)

Đôi mắt Alaia bừng sáng khi đã rõ mọi chuyện.

“Đi nào điện hạ. Ta sẽ dùng mạng sống và thanh kiếm này để bảo vệ người.”

“Em tin ở chàng, Koutarou-sama. Và em cũng sẽ bảo vệ tính mạng của chàng.”

Hai người gạt đầu và chỉnh lại tư thế. Koutarou cầm lấy một thanh kiếm không tồn tại nữa về phía Maxfern còn Alaia đưa tay ra và hướng lòng bàn tay về phía Koutarou.

Thấy hai người như thế, Maxfern nhếch mép.

“Hai người đang làm quái gì thế? Bị mất trí vì thánh kiếm gãy à?”

Nếu Maxfern ra lệnh cho Grevanas và đám ma thuật sĩ tấn công luôn khi đó thì kết quả đã khác hẳn. Nhưng bởi quá sốc, Maxfern đã coi nhẹ hành động của Koutarou và Alaia. Hẳn cho rằng họ chẳng thể làm được gì hơn.

“Người không thể chém được ta bởi nó dường như đã bị gãy rồi.”

“Gi cơ!?”

Koutarou cười khi thấy Maxfern ngạc nhiên và cậu bắt đầu lao về phía hắn. Cảnh tượng cậu lao về phía trước với cán kiếm trong tay như thể cậu đang cầm trong tay một thanh kiếm vô song vậy. Trong khi đó, Alaia bắt đầu niệm.

“Quá khứ, hiện tại, tương lai, hồi mẹ của vạn vật, nữ thần rạng đông.”

Đó là câu niệm cô đã dùng khi ở điện thờ.

Khi cô bắt đầu niệm, dấu ấn kiếm trên trán cô phát sáng và trở nên rạng rỡ hơn. Ánh sáng đó bao khắp cơ thể cô và cuối cùng tràn khỏi cô.

“Con cháu của Forthorthe, kẻ hầu thân cận cầu xin người. Thời khắc giải phóng ấn đã điểm, hãy ban cho chúng con sức mạnh để vượt qua tai ương.”

Ánh sáng hướng tới những mảnh kiếm gãy bươn khắp trên mặt đất. Ngay khi mọi mảnh được ánh sáng bao lấy, chúng lơ lửng lên không trung và lao về phía tay cầm mà Koutarou đang nắm giữ.

“Gió từ thiên đường. Cây trên mặt đất. Nước dưới đại dương. Lửa trên rặng núi. Sinh mạng này là vật tế, hãy giải phóng quyền năng thống nhất vạn vật!”

Những mảnh kiếm bắt đầu tái tạo lại thân kiếm từ chiếc cán trở đi. Koutarou càng tiến lại gần Maxfern bao nhiêu thì thanh kiếm lấy lại nguyên dạng bấy nhiêu.

“Tên ta là Alaia! Bông tuyết sắc bạc nhà Mastir! Hồi thánh kiếm ẩn trong điện thờ, hãy phục sinh và khắc tên ta vào lưỡi kiếm!”

Koutarou nhấc thanh kiếm lên quá đầu. Cùng lúc đó, thanh kiếm lấy lại sắc bạc và bắt đầu tỏa ra một ma thuật trắng tinh khiết. Thanh kiếm từng bị phá hủy, một mớ sắt vụn ban nãy đã được ban cái tên một lần nữa và lấy lại quyền năng ban đầu.

Thánh kiếm Signaltin.

Giờ đây cảm xúc của Koutarou và Alaia hòa làm một, quyền năng lớn lao hơn bao giờ hết lấp đầy thanh kiếm.

“Không thể nào! Một thanh kiếm gãy sao có thể tái sinh lại chứ! Làm sao có thể lấy lại quyền năng đã mất chứ!”

“Do người không phải là một hiệp sĩ nên sẽ chẳng bao giờ có thể hiểu được nguyên do thanh kiếm này phát sáng, thậm chí lý do cực kì đơn giản chẳng nữa!!”

Điều quan trọng không nằm ở bản thân thanh kiếm nên dù nó có gãy hay không cũng không thành vấn đề. Điều quan trọng là thứ đặt bên trong thanh kiếm đó, bản thân thứ đó mới đáng giá.

Koutarou có thể cảm thấy hơi ấm toát ra từ thanh kiếm. Nó sẽ bảo vệ cậu và mọi tạo hóa trên hành tinh này.

“Ta không tin!! Chỉ vì ta không sinh ra như một hiệp sĩ á!!”

Tuy nhiên, Maxfern đã không nhận ra. Hắn đã quá để tâm tới xuất xứ của mình mà không nhận ra rằng chính vì hắn không biết đâu là thứ quý giá nên thanh kiếm mới gãy và mất đi sức mạnh. Nếu hiểu ra thì thanh kiếm có lẽ đã đáp lại lời của hắn.

“Kết thúc rồi, Maxfern.”

“Chết tiệt! Ta không can tâm!”

“Maxfern-sama!!”

Koutarou vùng kiếm định chém Maxfern. Nhưng ngay lúc đó, cậu cảm thấy nguy hiểm ở nơi đang đứng nên theo bản năng đã lùi lại. Ngay sau đó, những móng vuốt không lồ cào xới nơi cậu từng đứng trước đó.

“Alunaya!!”

Nó là đòn tấn công từ hòa long để Alunaya. Nó đã ngã ra vì vụ nổ của Clan nhưng giờ đã phục hồi lại và đang tấn công Koutarou.

“Giết hết chúng, Grevanas!! Không để cho đứa nào chạy thoát thân!!”

Sôi máu giận dữ và đôi mắt long sòng sọc, Maxfern ra án tử cho đám Koutarou.

“Bác, xin hãy dừng tay! Chiến đấu thêm đâu có ích lợi gì đâu!?”

“Im đi, im cái mồm mày đi! Tao cũng giết mày luôn!”

“Bác...”

Thậm chí lời của cháu gái gã, Lidith cũng không thể tới được hắn nữa rồi. Con giận dữ của hắn khiến cả người hắn run rẩy.

Maxfern không thể tha thứ một thánh kiếm không chấp nhận bản ngã của hắn, người đáng ra đứng trên vạn người. Cũng như không thể dung thứ Koutarou, kẻ đang sử dụng thanh kiếm ấy. Cho phép sự tồn tại của cả hai đồng nghĩa với việc chà đạp lên sự tồn tại của chính hắn. Là sự thừa nhận tính vô ích của mọi nỗ lực từ trước tới nay của gã. Phẩm giá của Maxfern không bao giờ có thể cho phép điều đó xảy ra.

“Tất cả tóm lấy chúng!”

Trái với Maxfern đang bùng bùng lửa giận, Grevanas điềm tĩnh ra lệnh cho đám thuộc hạ tấn công.

Như thế, một đám quỷ xuất hiện, số lượng dễ lên tới hơn 100 con. Các con quỷ có hình dạng khác nhau nhưng đôi mắt chúng đều chứa đầy sát khí. Và không chỉ thế, một vài con thiết tượng mà Koutarou từng chiến đấu trước đây cũng xuất hiện trong đám quỷ kia.

Đó là đám lính hiện giờ của Maxfern. Không, phải gọi là bầy quái thú mới đúng. Để theo đuổi sức mạnh, Maxfern đã dùng đến cả những sinh vật quái thai. Chúng như thể phản ánh chính dã tâm bên trong hắn vậy. Maxfern giờ chẳng khác một con quỷ đội lốt người.

Bầy quỷ kia tấn công Alaia và bầy cô gái khác.

“Điện hạ!! Mọi người!!”

Koutarou nhanh chóng lao tới giải cứu những cô gái.

“Ồ không được chứ. Đối thủ của ngươi ở ngay đây cơ mà!!”

“GÀOOOOOOOOOOO!!!”

Tuy nhiên, Alunaya đã chặn đường cậu. Sau tiếng rống, Alunaya nhe nanh đe dọa Koutarou. Cậu không còn cách nào để có thể tới giải cứu đám con gái.

“Hừ!”

“Kukuku, Thanh kị sĩ, dù ngươi có vô song thì đám kia cũng chỉ là lũ con gái tầm thường. Không biết là chúng có thể trụ nổi cho tới khi ngươi tới giúp không nhỉ? Wahahaha.”

Maxfern cười nhạo Koutarou.

Với thanh Signaltin, Koutarou vô cùng mạnh mẽ. Thậm chí, cậu có thể hạ được một con rồng như thế này. Nhưng dù thắng hay thua, sẽ mất khá khá thời gian để kết thúc cuộc chiến với nó. Trong lúc đó thì Maxfern đã giết hết những cô gái kia mất rồi.

“... Ngươi ngây thơ quá, Maxfern.”

Tuy nhiên, Koutarou mỉm cười. Mặc cho Maxfern cười cậu, Koutarou không tỏ ra chút bất loạn nào.

“Cái gì cơ!?”

“Xin lỗi nhưng mọi chuyện không được như ý nhà ngươi đâu.”

Koutarou biết rằng những cô gái kia không phải dạng yếu đuối tới mức chưa đánh đã thua.

Phần 6

Khi những con quỷ tấn công, những cô gái tuân theo chỉ thị của Flair và bình tĩnh thiết lập đội hình.

Phía trước là Clan và Flair. Có kĩ năng chiến đấu, cả hai sẽ tạo một lớp tường chắn. Clan dùng súng như mọi khi nhưng vũ khí của Flair hơi khác với thường ngày.

“Cô đã hiểu dùng thứ vũ khí đó rồi chứ?”

“Khá ổn! Tính cân bằng hơi khác nhưng ta quen dùng kiếm nhẹ nên cũng chẳng khác biệt là bao!”

Flair đang dùng một thanh kiếm ánh sáng. Một thanh kiếm ánh sáng, nhìn như tuýp đèn neon, phát ra từ tay cầm kim loại. Lưỡi kiếm nóng như thiêu đốt được tạo bởi kim loại nặng chứa bên trong trường điện từ, định hình một thanh kiếm. Flair nhận hai thanh kiếm như thế từ Clan và cầm mỗi tay mỗi chiếc tấn công như con quỷ lại gần.

“Như thế này hả?”

Flair đỡ đòn tấn công của con quỷ và tay kia tấn công một con khác. Nhiệt độ cao từ chùm ánh sáng dễ dàng cắt xuyên qua con quái vật và làm bùng cơ thể chúng. Kết hợp với kĩ năng của Flair, cô chẳng khác nào một con bão nhỏ cắt xuyên đám quỷ dữ.

“Tốt lắm! Cứ tiếp tục như vậy đi!”

Clan bắn những con quỷ ở tầm xa mà Flair không với tới được. Như thế, Flair có thể thoải mái hành động. Và nếu Flair bị tấn công thì Clan sẽ ra lao ra bảo vệ. Lá chắn bảo vệ cô dư sức đánh bật những móng vuốt của đám quỷ.

Đằng sau lá chắn và đội tấn công là giả kim sư Lidith và pháp sư Caris.

“Caris, đợt tấn công tiếp theo sắp tới rồi!”

“Được rồi, tôi đã sẵn sàng!”

Lidith và Caris đang hợp tác cùng nhau. Công việc của cả hai là dùng những ma pháp diện rộng để hạ hàng loạt quân địch và tiêu diệt những con thiết tượng.

Lidith đã mượn thiết bị quan sát và máy tính chiến lược từ Clan và nhắm vào một nhóm kẻ địch. Do Caris và Lidith kết nối nhau thông qua ma thuật, thông tin cũng được chia sẻ với Caris. Bằng những thông tin mà Lidith, Caris liên tục tia những con quỷ mà cô không thể tự thấy được. Do Lidith ưu tiên những đối tượng nằm trong phạm vi tấn công của Caris nên những con quỷ đó bị hạ trước khi có thể làm gì hơn.

Đây là một chiến thuật chỉ có thể tiến hành bởi Lidith. Thường thì những người thời đại này không đủ khả năng để sử dụng máy tính chiến lược. Tuy nhiên, do cô làm phụ tá cho Clan nên đã học được cách sử dụng chúng. Nhờ thế, họ đã có thể tạo đòn tấn công hợp lực từ khoa học và ma thuật.

“Caris, tên khổng tượng kia!”

“Biết rồi! Tôi đang nhắm nó!... Được rồi, nổ nào!”

“Nổ rồi!”

Con thiết tượng đổ xuống cùng một tiếng nổ. Đó không phải là một vết thương lớn đối với nó. Vết thương chỉ giới hạn bằng một vết lõm nhỏ và vết cháy xém quanh vùng ngực. Tuy nhiên, mình nó là đủ để hạ gục con khổng lồ. Đó cũng chính là kết quả của sức mạnh tổng hợp từ Caris và Lidith.

Sau trận chiến đầu tiên với tên khổng lồ, Clan đã chuẩn bị loại tuýp nổ này. Nó là loại chất nổ phải nhắm vào đối tượng trước khi được kích nổ, nhưng nó không gây ra một vụ nổ lớn. Tuy nhiên, sức công phá tạo nên xung chấn phá hủy thứ bên trong đối tượng. Hiểu rõ cấu trúc của tên thiết tượng nên Clan đã nhắm vào tinh thể cung cấp năng lượng cho nó. Dù bộ giáp của tên khổng tượng làm bằng thép dày, nhưng bên trong nó chỉ là một tinh thể. Chỉ cần dùng phương pháp này là dễ dàng phá được nó.

Caris sẽ dùng ma thuật của cô để dính kèm chất nổ bắn tới chỗ tên khổng lồ và Lidith sẽ dùng máy tính để phát nổ nó. Dù con khổng lồ mạnh đến thế nào cũng bất lực trước kiểu tấn công này. Thậm chí trong trận chiến đầu, họ phải khổ sở lắm mới hạ được một con nhưng giờ thì dễ như ăn bánh.

Đằng sau Caris và Lidith là nữ tư tế Fauna và Alaia. Fauna dùng linh năng để hồi sức và cường hóa thể chất cho mọi người. Như thế thì bốn cô gái tiền tuyến sẽ có thể chiến đấu mà không bị hạn chế. Alaia đóng vai trò là người chỉ huy và hỗ trợ ma thuật.

“Ta dần bắt đầu hiểu cách dùng ma thuật rồi, Fauna.”

“Đối với người mới dùng ma thuật lần đầu thì người làm khá lắm, Alaia-sama!”

Alaia không có hiểu biết về cách sử dụng ma thuật nhưng hiện giờ cô được thanh Signaltin cung cấp ma lực thông qua dấu ấn kiếm trên trán. Cô sau đó sử dụng ngôn ngữ thường dùng cho các nghi thức mà cô từng học trong những buổi dạy niệm phép. Do mới vào nghề, cô chưa thể tấn công nhưng có thể tham gia cường hóa và phòng thủ. Bên cạnh chức năng thủ lĩnh, cô dùng sức mạnh mới của mình để hỗ trợ mọi người.

Và ở phía cuối và Charl và Mary.

“Làm ơn hãy đứng một chỗ, công chúa Charl.”

“Ta biết, biết mà.”

Charl bé nhỏ không có nhiều việc để làm, cô chỉ có việc đứng yên một chỗ. Nếu đi lung tung thì cô chỉ tỏ ngáng đường và khiến người khác lo lắng cho cô. Già dặn trước tuổi, cô bé hiểu điều đó và chấp nhận đứng yên tại cuối hàng.

“... Ừm, tôi cảm thấy mình thật vô dụng quá.”

“Đừng có chán nản, Mary. Ta cũng có khác gì đâu.”

Mary có nhiệm vụ bảo vệ Charl. Dù cô đã học quyền thuật để tự bảo vệ bản thân nhưng không đủ kỹ năng để tham chiến thực sự. Kết quả là cô ở phía cuối hàng để bảo vệ Charl. Tuy nhiên, công việc này là vô cùng quan trọng, an nguy của Charl có tác động lớn tới nhuệ khí của những người khác. Công việc mà Mary phân nản lại là công việc thiết yếu nhất.

Đúng như Koutarou mong đợi, bộ 8 cô gái không hề dễ bị giết. Sự thật là họ còn phản công và giảm số lượng kẻ địch. Dù có sự trợ sức từ vũ khí và trang bị từ Clan nhưng bản thân họ cũng đủ sức chống lại bảy quái thú.

“Grevanas, người đang làm quái gì thế! Chúng chỉ là một đám con gái thôi mà!”

“Nhưng thưa Maxfern-sama, vũ khí của chúng-”

“Im mồm! Ta không muốn nghe lời bảo chữa!”

Tình hình hiện giờ khiến Maxfern tức giận. Chẳng có gì đi đúng theo ý hấn cả. Hấn đã chạm tay được vào thanh kiếm nhưng rồi để mất nó. Hấn cố giết kẻ địch nhưng mọi chuyện cũng chẳng đi vào đâu. Mọi thứ đều tốt đẹp cho tới khi đám Koutarou đến lâu đài, nhưng khoảnh khắc đó cũng là lúc mọi vận may của chúng biến đi đâu hết. Chẳng khác nào một con ác mộng đối với Maxfern.

“Có vẻ như kế hoạch của người đồ sông đồ bể rồi, Maxfern. Người chỉ đáng làm nhân vật phản diện hạng ba.”

Koutarou chỉnh lại thanh kiếm và quan sát Alunaya trong khi nói móc Maxfern. Mục đích của cậu là khiến gã chú tâm vào mình để giảm áp lực cho những người khác. Thực tế thì cậu sợ Alunaya sẽ dùng những cột lửa của nó tấn công những cô gái.

“Im mồm! Đã thế thì chí ít ta phải giết chết người!! Làm đi, Grevanas! Giết tên Thanh kị sĩ!”

Đúng như Koutarou dự tính, Maxfern tập trung vào cậu. Thậm chí ngay từ đầu cậu cũng chẳng cần chăm chọc hấn làm gì rồi. Gã vô cùng căm thù Koutarou vì có thể sở hữu thanh kiếm trong khi hấn thì không.

“Tuân lệnh.”

Grevanas ra lệnh cho đám thuộc hạ hướng cuộc tấn công từ đám con gái sang tập trung vào Koutarou. Và bản thân lão ta cũng dùng cây trượng của mình để điều khiển Alunaya và tiếp tục cho nó tấn công cậu.

“Mọi chuyện đều trôi chảy... nhưng cứ thế này mình sẽ bị giết mất thôi. Chắc là phải thay đổi chỗ chiến đấu vậy.”

Nhận ra mình đang ở thế bất lợi, Koutarou tránh ngọn lửa từ Alunaya, kích hoạt tên lửa của mình và lao vút lên không trung. Cậu nghĩ rằng sẽ rất nguy hiểm nếu chiến đấu ở phía dưới mặt đất với cả đám ma thuật sĩ và đám quỷ cùng nhắm vào cậu.

“GÀOOOOOOOOO.”

Alunaya rống lên và đuổi theo Koutarou.

Vỗ đôi cánh khổng lồ của mình, cơ thể đồ sộ của Alunaya lao lên không trung. Những đôi cánh và ma thuật bao lấy cơ thể nó tạo nên một lực vô cùng lớn nâng cơ thể nó lên, cho phép Alunaya bay lượn như một con chim. Khoảng tầm 10 con quỷ bay theo nó.

Alunaya bị thao túng bởi Grevanas trong khi đám thuộc hạ của lão ta điều khiển đám quỷ. Nói cách khác, đám ma thuật sĩ hoàng gia đang dùng toàn lực để dễ bẹp Koutarou. Dù nó theo đúng dự tính của Koutarou nhưng đây đúng là tình huống nguy hiểm nhất mà cậu từng mắc phải.

“Nếu mình quá tập trung vào phòng thủ thì chỉ nước ăn cá! Đã vậy thì!”

Lá chắn của bộ giáp vẫn chưa thể khôi phục nên dính đòn liên tục trong tình trạng như thế là vô cùng nguy hiểm. Koutarou nhanh chóng đưa ra quyết định và dùng thanh thánh kiếm tấn công tới. Đối tượng của cậu là Alunaya. Cậu phải hạ con rồng để đảm bảo có đường rút chạy.

“Mọi người! Hãy cho tôi mượn sức mạnh!”

Những từ đó tự nhiên thốt ra từ miệng của Koutarou. Mọi sức mạnh của Koutarou đều là vay mượn. Trước đây, cậu thấy buồn lòng vì chuyện đó. Nhưng giờ Koutarou cảm thấy như thế mới là tốt nhất. Cậu cảm thấy nếu mình trở thành một người như Maxfern thì có bao sức mạnh cũng là vô nghĩa.

Cậu không có tí sức mạnh nào cũng chẳng thành vấn đề miễn là cậu có thể đạt được mục đích của mình. Và cậu đề ý rằng đồng tâm hợp lực với những người khác mới là điều quan trọng nhất. Lý do duy nhất Koutarou còn đứng được ở đây là nhờ những sự hợp tác tích lũy từ trước tới nay.

‘... Em muốn chàng nói điều đó với em trước cơ.’

“Công chúa Alaia!”

Khi trận chiến chuẩn bị bắt đầu, giọng Alaia vang lên bên tai Koutarou. Nó không phải giọng nói tạo bởi âm thanh mà được truyền tải từ thanh Signaltin tới cậu.

Koutarou theo bản năng nhìn xuống khu vườn. Ở đó, cậu thấy Alaia đang đặt tay trước ngực mình, cầu nguyện và nhìn lên phái cậu. Chỉ vài phút trước thôi, đó sẽ là một hành động vô cùng liều lĩnh. Nhưng với số lượng địch đã giảm sút, khả năng cô bị tấn công không còn nhiều.

‘Koutarou-sama, em sẽ chiến đấu cùng với chàng.’

“Ý nàng là-”

Trước khi Koutarou có thể hỏi Alaia, một con quỷ đã xuất hiện trước mặt cậu. Koutarou tạm gác câu hỏi lại và chém xuống con quái.

Ngay khi đó, một ánh sáng dữ dội thoát ra từ lưỡi kiếm thanh Signaltin như thể nó cảm nhận ý muốn tấn công của chính cậu. Con quỷ bị chẻ làm đôi bởi thứ ánh sáng đó trước khi thanh kiếm với tới nó. Khi thanh thánh kiếm đi qua nó, chẳng một phần lực, như thể cậu vừa chém một ảo ảnh. Tuy nhiên, con quỷ đã trở thành cát bụi và biến mất.

‘Koutarou-sama, cứ đánh theo ý chàng, em sẽ căn thời gian từ đây.’

“Ra ý nàng là thế sao! Ta trông cậy vào nàng đó, công chúa Alaia!”

“Vâng!”

Hiện tượng kia gây ra bởi Alaia. Bằng cách dùng dấu ấn trên trán, cô điều khiển đầu ra của thanh thánh kiếm. Thường thì Signaltin liên tục thoát ra một lượng ma lực nhất định nhưng Alaia có khả năng điều khiển thời điểm giải phóng ra nó. Như vậy chỉ làm ma lực giải phóng bùng phát lên chứ phần năng lượng được sử dụng là không đổi. Nó sẽ không gia tăng sức mạnh mà gia tăng hiệu quả sử dụng nguồn ma lực.

“Ta lên đây, công chúa Alaia!”

‘Em sẽ bảo vệ chàng từ phía sau! Chỉ cần tập trung phía trước chàng là được, Koutarou-sama!’

“Đã hiểu!”

Koutarou lao tới chỗ con quái gần nhất. Do Alaia ngay lập tức gia tốc cho cậu nên khoảng cách ngay lập tức bị rút ngắn. Từ góc nhìn của con quỷ, Koutarou chẳng khác nào vừa chuyển dịch tức thời vậy. Nên có muốn né thì cũng chẳng kịp. Thanh Signaltin sáng lên lần nữa và con quỷ bị chém đứt trước khi kịp di chuyển.

“Hyaaaa!”

“Ka Ka!”

Hai con quỷ lao tới tấn công Koutarou cùng lúc. Một con có đầu côn trùng và một con đầu ngỗng. Chúng nhắm vào lưng của Koutarou bằng những móng vuốt sắc nhọn của mình, tính xé xác cậu ra.

Tuy nhiên, những con quỷ đã bị dính một xung chấn nhỏ trước khi những móng vuốt của chúng chạm được đích. Nó chỉ đủ khiến chúng bị thương nhẹ nhưng đủ cản ngang hành động của chúng. Với đôi cánh đang dang rộng, những xung chấn vô cùng ảnh hưởng tới chúng. Và trong khi chúng trật hướng, Signaltin đã chém xuống.

Thánh kiếm chém cả hai con làm đôi mà không gây ra một tiếng động nào, cơ thể làm từ ma lực của chúng tan thành cát bụi. Đó là một đòn hợp lực vô cùng sắc nét giữa Koutarou và Alaia.

“Ta có thể làm được! Với cái này, ta sẽ có thể thắng!”

Nhờ sự điều khiển chính xác của Alaia, Signaltin hoàn toàn khác trước đó. Khả năng tấn công của nó gia tăng đáng kể và những ma lực dư thừa được cô dùng để gia tốc, phòng thủ và hỗ trợ Koutarou. Kết quả là cậu có thể lần át đám quỷ. Chỉ trong vài giây trước khi số lượng 10 con quái giảm xuống còn một lượng có thể đếm trên đầu ngón tay của một bàn tay.

“GÀOOOOOOOOOOOOO!!”

Với phần lớn đám quỷ đã bị diệt, Alunaya lao tới Koutarou. Trong khi đó, những con quỷ còn lại rút lui. Maxfern và đồng bọn đã xác định rằng lũ quỷ không đủ tầm để chọn lại Koutarou.

“... Món chính tới rồi.”

Không như đám quỷ, Koutarou tỏ ra thận trọng trước Alunaya, cậu dùng cả tay nắm lấy thanh kiếm và vung thanh Signaltin.

‘Koutarou-sama, em sẽ để mất tới xung quanh. Chàng hãy giải quyết Alunaya.’

“Tuân lệnh, thưa điện hạ.”

Trong khi Koutarou đối đầu với Alunaya, có thể đám quỷ sẽ tấn công nên Alaia quan sát phía sau để Koutarou có thể tập trung vào mình con rồng.

‘Chúng ta sắp thắng rồi! Chàng có thể làm được mà, Koutarou-sama!’

“Tuân lệnh, thưa công chúa!!”

Khi cậu thốt lên như thế, Koutarou chỉnh lại thanh kiếm vào lao vút về phía trước. Ý định tấn công của Alunaya gia tăng nhanh chóng. Nó có thể là tấn công bằng đuôi hoặc hơi thở lửa. Nếu đứng yên thì cậu dễ trở thành mục tiêu tấn công hơn, còn nếu áp sát lại gần thì sẽ thu hẹp đòn tấn công của Alunaya.

Alunaya quất chiếc đuôi to lớn của mình. Chiếc đuôi bay từ bên hông như một chiếc roi da khổng lồ xé toác không trung xung quanh.

“Mình không thể đánh nó được!”

Koutarou né xa chiếc đuôi ra. Không có lá chắn, một đòn của nó cũng là đòn tấ sát. Và không có nhân ảnh của Caris hỗ trợ nên cậu cần phải ưu tiên sự an toàn hơn.

‘Hãy để em lo.’

Tuy nhiên, Alaia đã tăng tốc cho Koutarou để bù đắp cho việc mất tính cơ động và Koutarou lao về phía Alunaya với cùng tốc độ như ban đầu.

“Lên nàoooooooooooooo!!”

Alunaya có một kết giới cực kì mạnh mẽ bảo vệ nó. Trong khi thanh Signaltin có khả năng xóa bỏ ma thuật, nó có đủ sức phá vỡ kết giới? Cách duy nhất để biết được là phải thử.

“GÀOOOOOOOOOOOO!!”

Signaltin dễ dàng phá vỡ lớp lá chắn và xé nát vảy của Alunaya khiến nó gào lên đau đớn.

“Nó có tác dụng!? Nhưng vết chém nông quá!!”

Do Alunaya không phải sinh vật được triệu hồi từ ma thuật, cơ thể nó không cấu thành từ ma lực. Bởi thế nên Alunaya đã không hóa thành tro tàn như đám quỷ. Vết thương duy nhất trên vảy là một vết chém.

“Vậy là mình có thể làm nó bị thương nhưng thanh kiếm không đủ để gây tổn hại tới nó à...”

Koutarou né tránh móng vuốt của Alunaya trong khi động nã.

Alunaya dài hơn 20m. Thanh kiếm này quá bé nhỏ để làm con quái vật khổng lồ bị trọng thương. Kết quả cũng tương tự như lúc dùng nhưng vũ khí trang bị cho bộ giáp. Chẳng khác gì dùng súng chọn lại xe tăng cả.

“Hay là mình phải làm giống như lần trước?”

Găng tay của Kirika, với sức mạnh phá kết giới của Signaltin, chắc hẳn sẽ có hiệu quả hơn trước. Và kết hợp với hỏa lực của bộ giáp, cậu có thể gây ra nhiều thương tổn hơn cho nó.

‘Nếu mà nó có một điểm yếu thì...’

“Điểm yếu!? Phải rồi, ta nhớ ra rồi...”

Nhờ Alaia, Koutarou đã nhớ lại khối tinh thể phía gáy của Alunaya và đó là nơi cậu đánh vào lần trước buộc con rồng phải rút lui.

“Có một điểm như thế. Một một tinh thể ma thuật bên trong gáy của Alunaya.”

‘Ra là thế... vậy thì nó sẽ là đối tượng hoàn hảo của thanh thánh kiếm. Bằng cách giải trừ ma thuật, chúng ta có thể lật ngược thế cờ.’

“Ta sẽ thử xem!”

Koutarou chỉnh lại thanh Signaltin và kích khởi tên lửa đẩy. Cũng như lúc trước, bộ phận đẩy sẽ nhanh chóng vô dụng, họ cần phải thử những cách có thể đem lại hiệu quả nhanh nhất có thể.

Koutarou cố dùng tính di động của mình để vòng ra sau Alunaya, tuy nhiên không như lần trước, cậu giờ hoàn toàn cô độc. Không có chút sơ hở nào đến từ Alunaya, không dễ gì để vòng ra sau nó. Và cũng không có Clan hỗ trợ, cậu chỉ đang tổ làm tốn thời gian.

“Minh nên làm gì bây giờ... không thể đợi tới khi Clan tới giúp được..”

Clan và những người khác vẫn còn phải đối phó đám quỷ ở dưới đất. Dù số lượng của chúng đã giảm đáng kể nhưng họ cũng chỉ có thể để Alaia hỗ trợ cậu mà thôi. Không thể trong chờ thêm sự tiếp viện và cũng không đủ thời gian để chờ tới khi nhóm Clan hạ hết đám quái.

‘Cẩn thận, Koutarou-sama!!’

“Haa!”

Ngay sau tiếng cảnh báo của Alaia, hơi lửa cuộn cuộn từ Alunaya thổi tới chỗ Koutarou. Cậu đã né được nhưng cháy xém vài ngọn tóc.

‘Hãy cẩn thận, Koutarou-sama! Chàng mà dính đòn là đi đời luôn đấy!’

“Xin lỗi, ta có hơi mất tập trung... chờ chút đã?”

Sau khi tránh được cột lửa, Koutarou nảy ra một ý tưởng. Cậu nhanh chóng hỏi Alaia.

“Điện hạ, ta có thể chém xuyên hơi thở đó được không?”

Nghe ý tưởng của Koutarou, Alaia nín thở theo bản năng.

‘... Lý thuyết thì có thể, nhưng nếu thất bại thì không có đường lùi đâu.’

Ngọn lửa của Alunaya chỉ là một hơi thở bình thường bị chuyển hóa bởi ma thuật. Nói cách khác, thanh Signaltin có thể giải trừ được nó.

Và khi Alunaya khạc lửa, đó là lúc nó sơ hở nhất. Cơ thể nó đứng yên tại chỗ và tầm nhìn cũng bị ngọn lửa hạn chế đi. Bằng cách lao vào ngọn lửa và dùng thánh kiếm giải trừ nó, Alunaya sẽ mất dấu của Koutarou.

Tuy nhiên, nếu Koutarou thất bại, nếu cậu không căn đúng thời điểm hay vào góc hiểm, Koutarou sẽ bị ngọn lửa kia nuốt chửng. Cân nhắc rủi ro của nó, Alunaya không đồng tình với Koutarou.

Nghe câu trả lời của Alaia, Koutarou mỉm cười và gọi tên cô.

“Công chúa Alaia.”

‘Chuyện gì cơ?’

“Nàng đặt niềm tin vào cái nào? Vào hơi thở lửa kia? Hay là ta?”

‘... Kou...’

Alaia không thể nói thêm lời.

‘K-K-Koutarou-sama!! Không được đánh trống lảng!! Thế là không công bằng chút nào!!’

Alaia cất cao giọng chỉ trích Koutarou. Với cô, câu hỏi đó chỉ có thể có một câu trả lời.

‘Koutarou-sama đại ngốc!!’

Alaia không trả lời câu hỏi, thay vào đó, cô quát lên với cậu như một cô bé vậy.

“Cư xử thế là không hay đâu, điện hạ... Clan, còn cô có lời khuyên nào không?”

Koutarou mỉm cười và hỏi Clan bằng thiết bị liên lạc, cậu muốn nghe ý kiến từ một nhà khoa học.

“... Ta không có, đồ ngốc. Nếu phải nói thì ngọn lửa kia căn bản là plasma, nên dùng điện từ trường, cậu có thể thử chống lại nó được một chút, đồ đại ngốc.”

Thực tế, Clan muốn ngăn Koutarou lại nhưng biết tính cậu chàng, cô hiểu rằng cậu đã quyết định trước khi hỏi cô rồi. Nên Clan bỏ cuộc và khuyên cậu nên dùng trường điện từ. Tuy nhiên, lời khuyên này không có tính xác thực nên trừ Koutarou ra thì với những người khác là cô đã ngăn lại bằng được rồi.

Khi plasma va chạm với điện từ trường, một chuyển động phức tạp sẽ xảy ra. Như thế, plasma trong hơi thở sẽ bị khuếch tán nên điện từ trường hoạt động như một chiếc khiên vậy. Cũng tương tự như từ trường trái đất bảo vệ nó trước bức xạ mặt trời. Tuy nhiên, nếu động lực của nó quá lớn thì chiếc khiên ấy cũng sẽ không có mấy hiệu quả, đúng như trường hợp hơi thở của Alunaya, nhưng thì có còn hơn không.

“Tốt rồi, ta sẽ thử.”

Koutarou nhún nhún vai và chỉ thanh Signaltin ra trước mặt của Alunaya.

‘Koutarou-sama, xin chàng hãy cân nhắc lại.’

“Điện hạ, ta vẫn chưa nghe câu trả lời của nàng đâu đấy.”

‘U.’

Alaia ngán ngại trở lời và đứng lặng vài giây trước khi thì thầm.

‘... Hãy chắc chắn là chàng sẽ trở về đó, Thanh kị sĩ của Forthorthe.’

“Tuân lệnh, thưa công chúa.”

Tuy nhiên, cuối cùng, Alaia đã không trả lời trực tiếp câu hỏi kia.

Khi có khoảng cách xa như thế này, Alunaya sẽ dùng hơi thở lửa bởi nó biết rằng Koutarou cực kì mạnh khoảng xấp xỉ là cà. Do đó, không quá khó để như con rồng khắc lửa.

Alunaya ngoác mồm ra và bắt đầu hít hơi vào. Nhận ra điều đó, Koutarou giữ khoảng cách mình không quá gần nhưng cũng không quá xa. Để giữ sự cân bằng đó không phải dễ. Nếu quá gần, Alunaya sẽ chuyển sang đòn tấn công khác, nhưng nếu quá xa thì cậu không thể dùng hơi lửa để làm vật che chắn để áp sát con rồng. Koutarou phải tìm vị trí thích hợp có khoảng cách vừa đủ.

‘Đến lúc rồi, Koutarou-sama.’

Sau khi nhận ra Alunaya đang sử dụng ma lực để khắc lửa, Koutarou kích hoạt tên lửa đẩy ở mức tối đa và lao về con rồng. Miễn là cậu có thể rút ngắn khoảng cách này thì phần còn lại vô cùng đơn giản, thế nên Koutarou có thể an tâm mà sử dụng toàn bộ nguyên liệu đẩy ở đây.

Khoảnh khắc tiếp theo, Alunaya trút hơi thở. Một hơi thở lửa trắng, vô cùng nóng bỏng. Ngọn lửa còn nóng hơn cả bề mặt mặt trời đang lao về phía Koutarou.

rokujouma_v8-5_241

“Tới đâyyyyyyyyy!!”

Trong khi sử dụng tên lửa để điều chỉnh góc lao tới, Koutarou chĩa thanh Signaltin về phía trước, nhưng nó là một chiếc dù vậy. Cùng lúc, cậu tạo nên một trường điện từ nhằm đề phòng cho những phần plasma mà thanh thánh kiếm không giải giáp hết.

Koutarou được bao bọc bởi một thứ ánh sáng trắng thuần khiết. Ma lực của Signaltin bao lấy toàn bộ cơ thể Koutarou trong khi xung quanh cậu là bề lửa. Tuy nhiên, trong khi thanh kiếm có thể cản được plasma nhưng lực gió và hơi nóng thì không. Nhiệt độ bao quanh tăng lên khiến Koutarou cảm giác như bị ném vào lò nung.

“Kur.”

May mắn thay, bộ giáp của cậu có thể chống chịu được nhiệt, một phần là nhờ cậu đã quen với nhiệt và sự thật rằng bộ giáp được thiết kế để sử dụng trong không gian. Hệ thống thông báo một số lỗi trong khi bộ giáp dần bị bạc màu do nhiệt độ cao nhưng không có ảnh hưởng lớn tới chức năng của bộ giáp.

Koutarou nhào xuống dưới ngọn lửa và vòng ra sau lưng của Alunaya. Do bị cột lửa che chắn nên Alunaya không thể thấy hành động của Koutarou. Kết quả là Alunaya đã để sơ hở toàn bộ lưng.

“Nhận lấyyyyyyyyyyyyy!!”

Và với tên lửa đẩy vẫn cực đại, cậu lao về phía gáy của Alunaya. Mục tiêu của cậu là tinh thể màu xanh gắn trong cổ của con rồng.

Signaltin xuyên thủng lá chắn của Alunaya và đâm vào cổ của nó. Và khi ma thuật bên trong tinh thể bị hóa giải, nó vỡ tan thành từng mảnh.

“GÀOOOOOOOOOOOOOOO!”

Và thế là Alunaya kêu lên đau đớn. Tiếng rống của nó vang lên như cả thế giới bị rung chuyển vậy.

“Minh đã làm được chưa!?”

“Koutarou-sama!!”

Theo cái nhìn của Koutarou, Alunaya bị trọng lực kéo xuống và rơi xuống mặt đất. Khoảnh khắc tinh thể vỡ tan, Alunaya mất đi sự kiểm soát cơ thể. Nó vỗ cánh liên tục để cố lấy lại thăng bằng nhưng cuối cùng vẫn ngã xuống đất.

Phần 7

Maxfern bần thần sững sờ khi chứng kiến Alunaya ngã lăn xuống khu vườn. Tuy nhiên, hắn nhanh chóng bắt đầu cười, một nụ cười ma quái như cát lên từ hố sâu đại ngục. Nó là một tiếng cười hoang tàn khiến người nghe run rẩy.

“Ku, kuku, kukukuku, tuyệt vời, thật tuyệt vời... dù ngươi có trong tay thánh kiếm nhưng ai mà nghĩ ngươi có thể đánh bại được cả Alunaya cơ chứ...”

Nụ cười của hắn lan khắp căn vườn, những con quỷ đang bao vây đám Alaia đã tụ lại và bao quanh để bảo vệ Maxfern. Bên hắn là những bệ tôi trung thành của gã, những giả kim thuật sư, Grevanas và đám ma pháp sư hoàng gia. Chúng tính theo chân gã cho đến tối cùng.

“Chịu hàng đi, Maxfern.”

Sau khi đáp xuống, Koutarou tiến tới gần cách Maxfern tầm chục mét. Tuy nhiên, đám thuộc hạ Maxfern không tỏ ra định tấn công. Có thể chúng sợ Koutarou hoặc là vẫn chưa nhận được lệnh. Dù là gì, chúng không định tham gia vào cuộc nói chuyện giữa Koutarou và Maxfern. Bộ tám cô gái đã thoát khỏi hiểm nguy hiện đang quan sát tình hình đằng sau Koutarou.

“Ngươi thua rồi.”

“... Đúng là thế. Ta thừa nhận, chiến thắng là của nhà ngươi, Thanh kị sĩ.”

Bất ngờ thay, Maxfern dường như chấp nhận sự thất bại của mình.

Hắn đã không thể đạt được thánh kiếm mà hắn theo đuổi và con bài tử của gã là Alunaya cũng đã bị đánh bại. Mọi kế hoạch của hắn đều đã lụi bại và giờ còn lại bên hắn chỉ là đám dân em trung thành và một mớ quái thú. Thậm chí vương quốc Forthorthe này cũng đã trượt khỏi ngón tay của hắn. Maxfern không còn cách nào để lật ngược tình hình được nữa.

“Nhưng!! Ta không có ý định thừa nhận người là chủ nhân của vương quốc này, của thế giới này, Thanh kị sĩ ạ!! Thế giới này là của ta!! Ta không trao nó cho ai cả!!”

Trước khi mọi người biết chuyện gì đang xảy ra, những con quỷ đã giữ trong tay những chiếc lọ chứa một chất lỏng đen. Nhưng chúng không tính làm gì đám Koutarou cả, mà thay vào đó, chúng bay lên không trung.

“Làm đi, Grevanas!”

“Maxfern-sama, phải tới mức này sao?”

“Im mồm!! Ngươi có thể chấp nhận việc mọi thứ gây dựng cho đến nay trở thành công cốc sao!?”

“T-ôi không có nói thế nhưng...”

Grevanas, người răm rắp nghe lệnh của Maxfern, giờ đang tỏ ra ngần ngại. Thấy thế, Koutarou cảm thấy có gì đó không đúng.

“Vậy hãy làm như ta bảo!”

“Đã rõ...”

“Ngươi đang tính làm gì thế hả, Maxfern!?”

Koutarou tra hỏi Maxfern với âm giọng đầy nghiêm túc. Koutarou không thể nói rõ ra nhưng cậu có một cảm giác không lành, dường như có thứ gì đó vô cùng xấu sắp xảy ra mà cậu không thể bỏ qua.

“Như ta đã nói rồi, Thanh kị sĩ! Ta không có ý định trao đất nước này cho nhà ngươi, cũng như cả thế giới này cũng vậy!”

“Ý ngươi là thế sao, Maxfern!!”

Tôi lúc này, Alaia ngược đầu lên, sắc mặt cô tái đi vì kinh hãi. Cô đã biết điều mà Maxfern dự tính, điều mà hắn ra lệnh cho đám quỷ.

“Chất lỏng đen đó, nó là chất độc lần trước, có phải không!”

“Đúng thế!! Tinh tướng lắm, đúng là công chúa Alaia!!”

Những bình đựng mà những con quỷ đang mang chứ cùng một loại virus tai họa mà Dextro từng dùng lên ngôi làng. Nó là một con virus địa ngục mà giả kim thuật sư đã thu nhập, nghiên cứu và điều chế ra. Maxfern dự tính dùng những con quỷ kia mang đám virus làm ô nhiễm không trung và đầu độc toàn cõi Forthorthe.

“Người tính hủy diệt toàn bộ Forthorthe sao!?”

Đã hiểu mục đích của Maxfern, một con ớn lạnh chạy khắp xương sống của Koutarou.

Sự ô nhiễm có thể sẽ không chỉ dừng lại ở Forthorthe mà còn có thể lan khắp lục địa hoặc toàn thế giới.

“Hahaha, chẳng phải đó là cách tước đoạt một đất nước sao!?”

Maxfern cười chế nhạo Koutarou. Sự điên rồ lấp đầy con người hắn. Trước đó, nụ cười của gã đã tắt ngấm, đôi mắt hắn đỏ ngầu và mọi sắc thái của hắn chỉ toát ra sự điên rồ.

“Đất nước này, thế giới này là của ta!! Thánh kiếm có thể là của người nhưng ta sẽ không bao giờ trao cho người thế gian này!! Ta thà trao chúng cho ác quỷ ngụ trong bóng tối còn hơn là để nó vào tay người!!”

Maxfern ngập tràn sự tức giận và ghen tị tới thanh thánh kiếm vì đã không chọn hắn, tới Koutarou người dễ dàng được chọn bởi thanh kiếm đó.

Nếu thánh kiếm đã chọn Koutarou làm đức vua của thế giới thì hắn sẽ làm bại lộ thế gian này, để khiến việc lựa chọn ấy trở nên vô nghĩa. Tất cả việc hắn làm chỉ để chối bỏ lựa chọn của thánh kiếm.

“Kukuku, Hahahahaha!! Không một ai có thể dừng nó lại được nữa!! Thế gian này sẽ tận diệt!! Và người, Thanh kị sĩ, người sẽ lên làm vua của một đám xác chết!!”

“Maxfern, tên khốn!!”

Nụ cười điên dại của Maxfern vang khắp khu vườn, đám quỷ đã bay lên bầu trời với những chiếc lộ đầy virus. Có tất cả 50 con và Koutarou không thể nào hạ tất cả chúng trong cùng một lúc mà vẫn giữ chiếc bình được an toàn.

“Clan, cô có thể làm được gì không!?”

“Tôi chưa thể nghĩ ra cách nào cả! Nếu chỉ một chiếc trong số đó bị vỡ thôi là đủ gây ra đại họa rồi...”

Không có một phương pháp nào cả. Chỉ cần một chiếc bình bị vỡ là đám virus sẽ phân tán khắp khu vực và nhanh chóng lan khắp Fornorn. Kinh đô sẽ ngập tràn xác chết và lấy Fornorn làm nhân, sự ô nhiễm đó còn lan rộng ra nữa.

“Bác, xin bác hãy dừng tay!”

“Im mồm, Lidith! Mày đã theo phe Thanh kị sĩ thì đừng có mà gọi tao là bác!”

“Maxfern!! Người làm thế thì đâu có lợi gì cơ chứ!!”

“Đúng là công chúa Alaia, cô nói chuẩn!! Cái này gọi là không ăn được thì đập đổ!!”

Không có cách nào khác ngoài việc bắt Maxfern gọi cho đám quỷ quay lại. Tuy nhiên, đầu óc hắn không còn bình thường nữa nên việc bắt hắn tuân theo là điều không thể. Trong đầu hắn hiện giờ chỉ muốn trả thù nữ thần rạng đông, người đã ra phán quyết sai lầm cho hắn.

“Vô dụng thôi, Bertorion!! Forthorthe không cứu nổi rồi!”

Clan có thể tạo thuốc chữa cho virus. Tuy nhiên, đất nước này sẽ tàn lụi trước khi cô có thể chữa trị cho mọi người. Thời gian là quá ít, không như lúc chỉ cứu một ngôi làng.

“Thanh kị sĩ!! Hãy làm gì đó đi! Người chắc phải có thể làm được gì đó chứ, đúng không!? Hãy nói là có đi!”

“Công chúa Charl...”

Koutarou nghiêng răng.

(Chết tiệt, mình chỉ có thể đứng nhìn thôi sao!?)

Thực tế thì Koutarou muốn nói với Charl rằng cậu có thể làm được gì đó nhưng không thể. Cậu không nghĩ ra được một ý tưởng nào cả.

“Caris-chan, cô có thể làm được gì đó không?”

“Bất khả thi, chúng quá phân tán nên tôi cũng bó tay.”

“Flair-sama, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Ta xin lỗi, Mary. Ta cũng không biết.”

Những con quỷ cứ từng con bay ra khỏi tầm mắt của Koutarou và những người khác. Đây đúng là quang cảnh của ngày tận thế.

(Đây là lần đầu mình chứng kiến một chuyện kinh hoàng như thế này... không, chờ đã, có thật thế không?)

Lúc đó, có một nghi vấn nhỏ chợt lướt qua suy nghĩ của Koutarou. Có cảm giác như cậu đã từng thấy khung cảnh này trước đây rồi.

(Khi nào cơ? Mình đã thấy nó khi nào? Nó là cái gì chứ?)

Koutarou cố lục trong kí ức của mình, manh mối có thể dẫn tới chìa khóa giải quyết vấn đề này. Giờ đây, cậu muốn thử mọi cách mà mình có thể.

“A...”

Không lâu sau, cậu đã với tới kí ức mà cậu theo đuổi. Đó là lúc cậu chiến đấu với Clan, khi mà cô tính dùng đòn tấn công cuối cùng của mình, cậu đã nghe một giọng nói từ đâu đó. Và chủ nhân của giọng nói ấy cho cậu thấy hình ảnh những con quái thú kì dị đang bay lên trời cùng với những chiếc lọ đen. Và-

“Clan!”

Đôi mắt Koutarou bừng sáng và chạy tới chỗ Clan. Cậu nắm và lắc vai cô nàng. Do tìm được cách giải quyết nên cậu mắt bình tĩnh vì phấn khích.

“C-ái gì cơ!?”

Sau khi bị lắc một hồi, đôi mắt Clan đảo điên vì bất ngờ.

“Chúng ta sẽ dùng nó! Có biết là gì mà!”

“Chậm cái đã, anh đang nói về cái gì cơ!?”

“Thì quả bom đã ném chúng ta tới đây ngày từ đầu đó sao!! Dùng nó thổi bay đám quỷ cùng đám lọ kia đi!!”

Quả bom, đạn đẩy siêu không-thời gian, vũ khí tối thượng mà Clan đã phát triển. Khi kích hoạt nó thì mọi thứ nằm trong bán kính của nó sẽ bị ném ra khỏi vũ trụ. Koutarou muốn Clan dùng nó để loại bỏ đám quỷ cùng những chiếc chai chứa đầy virus ra khỏi thế giới này.

“Được rồi, nếu là nó thì đúng là sẽ có hiệu quả!! Nhưng nó hiện vẫn đang được điều chỉnh, chúng ta không biết được đâu là nơi-”

“Đồ ngốc!! Giờ đâu có thì giờ!! Nhanh lên và làm đi, không trễ mất giờ!!”

“Hiểu rồi, hiểu rồi mà!! Cradle!! Chuẩn bị triển khai đạn đẩy siêu không-thời gian.”

“As you wish, my princess.”

Bên cạnh Clan, người đang tuyệt vọng hét lên, một lỗ đen to lớn hơn thường thấy đã xuất hiện. Một vật nón hình tròn xuất hiện từ đó. Đó là đầu đạn tên lửa. Clan đã tạo ra hai chiếc tên lửa như thế. Chiếc đầu đã bị Koutarou phá hủy và hiện cô đang tính bắn chiếc còn lại. Thực tế thì cô đã muốn dùng nó để quay trở về thế giới cũ nhưng hiện giờ, cô không có nhiều sự lựa chọn.

“Bắn ngay và luôn coi, Clan!”

“Ít nhất thì để tôi kiểm tra lần cuối chứ!”

“Không cho!”

“À, rồi, bắn thì bắn! Gừ!”

Đạn đẩy đã được nạp đầy. Do Koutarou đã nói rằng dùng mọi phương cách cần thiết nên cô đã nạp nó trước phòng hò.

“Quá muộn rồi, dù các ngươi có tính làm gì chẳng nữa! Ngồi đó mà chịu chết đi!!”

Maxfern hà hê cười. Hắn không biết Koutarou tính làm gì và Clan đã bắn cái gì. Tin chắc rằng mọi thứ hai người làm đều quá trễ, hắn mặc cho hai người muốn làm gì thì làm.

“Chàng đang tính làm gì thế, Koutarou-sama? Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Tuy nhiên, Alaia thì khác. Cô cảm thấy sự nghiêm túc từ cách cư xử của Koutarou và Clan và muốn cậu giải thích.

“Nằm xuống! Chuẩn bị có một vụ nổ lớn đó!”

“Ta đã thiết đặt xong thông số và tọa độ đầu vào của đối tượng!! Nó đã nhắm xong rồi!! Bắn đây, Bertorion!!”

“Bắn đi!!”

“Mọi người nằm xuống!!”

“Khai hỏa!!”

Các cô gái nghe theo lời Alaia và đổ người ra đất.

Ngay sau đó, một tên lửa cao bằng người ô bao vọt ra từ lỗ đen. Động cơ tên lửa phụt lửa và lao thẳng tới đám quỷ phía trên đầu Maxfern.

(Đúng rồi, nó giống hệt hình ảnh đó...)

Hình ảnh chiếc tên lửa bay lên trùng khớp với kí ức của cậu.

Nó khiến Maxfern và đồng bọn sững sốt.

“Cái gì thế!? Grevanas, đó là cái gì!?”

Thấy có thứ gì đó bay về hướng mình, Maxfern gắng hỏi Grevanas. Hắn tin rằng nó là một công cụ ma pháp hay tương tự như thế.

“Tôi không biết! Có thể là một loại vũ khí nhưng thứ như vậy không thể nào có thể hạ được toàn bộ-”

Grevanas nhanh chóng đưa ra lời giải thích, tuy nhiên, hắn đã không thể nói hết câu. Quả tên lửa đã lao nhanh hơn lời giải thích của gã và kích hoạt đạn siêu không-thời gian khi tới được vị trí của mục tiêu của nó.

Ngay sau đó, một ánh sáng to lớn xuất hiện và bầy quỷ bị bao bởi một khối lập phương khổng lồ. Khối lập phương không chỉ bao lấy đám quỷ mà cả tòa lâu đài lẫn Maxfern và đồng bọn.

Khối lập phương chỉ xuất hiện trong giây lát. Nó sau đó đột nhiên biến mất và kéo theo những thứ bên trong nó. Những con quỷ, những lọ virus, Maxfern, đám thuộc hạ và cả tòa thành phía sau. Sau khi khối hình biến đi, để lại một chiếc hố lớn và một con động đất kèm theo xung chấn như thể rung lắc toàn thế giới.

“Uwaaaaaaaaaaa!”

“Kyaaaaaaaaaaa!”

Koutarou và những cô gái thất thanh kêu. Lá chắn có thể chặn được lớp xung chấn nhưng con động đất dữ dội kia thì không. Mọi người cố bám vào mặt đất. Nếu không, họ có thể sẽ ngã lăn ra và bị thương vì va đập.

“... Nó dừng lại chưa?”

Tuy nhiên, nó không phải là một con động đất thực sự, cơn rung lắc sớm dịu đi. Koutarou nhanh chóng đứng dậy và nhìn thấy một chiếc hố hình vuông khắc trên mặt đất. Những góc sắc nhọn của nó cho cậu thấy sức mạnh kinh hoàng của đạn siêu không-thời gian.

“Chúng ta, đã thành công chưa...?”

“Thành công rồi, Bertorion!! Toàn bộ chúng đều đã biến mất!!”

Những con quỷ đã không còn nhìn thấy và những chiếc lọ cũng vậy. Chúng hoàn toàn đã bị ném ra khỏi vũ trụ và Forthorthe đã được cứu khỏi cơn hoạn nạn.

“Không, chưa đâu, Bertorion! Nhìn kia!”

Tuy nhiên, đúng lúc đó, Flair chỉ về hướng bầu trời với gương mặt đầy nghiêm trọng.

“Không hay rồi!! Có vẻ đã có một con thoát được!!”

Một con quỷ có thể thấy ở hướng chỉ của Flair. Nó vẫn đang bay tập tễnh do dính phải xung chấn. Và nó vẫn đang giữ một lọ virus. May mắn là con quái dường như đã lãnh mọi xung chấn nên chiếc lọ vẫn còn nguyên.

“Chúng ta không thể để nó thoát được! Nhanh lên và-”

Và khi Koutarou đang định phóng lên bầu trời để đuổi theo con quỷ.

“Koutarou-sama, nó đang rơi!!”

“Cái gì!?”

Con quái bay lảo đảo bắt đầu ngã. Thương tổn từ xung chấn là quá lớn và nó cuối cùng không trụ nổi.

“Ồi không, chiếc bình sẽ vỡ mất!!”

Dĩ nhiên, chiếc lọ cũng rơi cùng với con quái. Nếu nó vỡ ra thì những virus sẽ phân tán khắp nơi và đó sẽ là khởi đầu của một ác mộng khác.

(Không hay rồi, mình không tới kịp mất!!)

Mặc dù biết là vậy nhưng không một ai có thể ngăn nó được. Con quỷ nằm ở quá xa tầm với của Koutarou. Họ không thể làm được gì hơn.

“Khỏi phải xoắn.”

Đúng lúc đó, có thứ gì đó to lớn cản đi ánh sáng mặt trời và rơi cái bóng của nó xuống Koutarou và những người khác. Nhìn lên, Koutarou giật mình sững sờ.

“Alunaya!? N-gươi còn sống sao!?”

“Ngươi nên biết ơn là ta hãy còn sống đó.”

Ngay sau đó, một cột ánh sáng trắng bay xuyên qua không khí.

Nó là hơi thở bằng lửa của Alunaya đã khạc ra.

Một ngọn lửa vô cùng dữ dội thiêu đốt con quái, chiếc lọ và mọi thứ chứa bên trong nó.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha! ? Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Kim hà và Ngân tuyết / Biển vàng và tuyết bạc

Phần 1

Alaia đội trên đầu vương miện như một đức vua và buổi lễ đăng quang của cô diễn ra vào một ngày mùa đông, vài ngày sau năm mới.

Với việc Maxfem và Grevanas bị ném ra ngoài vũ trụ, quân phản loạn bị dẹp tắt.

Do Maxfem và Grevanas là những kẻ đứng sau dựng truyện nên khi mọi việc được sáng tỏ, không còn ai đứng lên chống lại hoàng gia nữa. Quân phản loạn đầu hàng và Alaia cùng những người khác trở về kinh đô.

Một tháng sau đó đầy bận rộn. Hệ thống chính trị đổ nát và lực lượng quân đội quốc gia sau cuộc nội chiến cần phải phục hồi lại nhằm tránh sự nhòm ngó từ các quốc gia láng giềng. Dù cuộc nổi loạn đã chấm dứt, Forthorthe vẫn là một vương quốc nên có hàng đông chuyện cần phải giải quyết. Nhờ có sự phò trợ của những người khác mà Alaia mới có thể hoàn thành được chúng.

Một tháng sau cuộc nội chiến, đất nước dần được vực dậy. Trật tự xã hội được thiết lập lại và những ngành công nghiệp bị tàn phá bởi chiến tranh cũng bắt đầu khởi sắc. Nhìn thấy cơ hội của mình, Alaia thông báo lễ đăng quang trước toàn thể người dân để đem lại hi vọng cho họ. Và như vậy, cả vương quốc Forthorthe tổ chức ăn mừng vì đã thoát khỏi thời khắc khó khăn nhất mà họ phải trải qua kể từ khi lập quốc đến giờ.

“... Những vết thương chiến tranh vẫn chưa lành lại. Sau một tháng, vương quốc chúng ta cuối cùng cũng bắt đầu khôi phục lại. Tuy nhiên, ta không có bí quan. Nhờ ơn mọi người mà ta mới có thể quay lại đây. Vậy nên nếu mọi người đồng lòng quyết trí không có vết thương nào là không thể hồi phục. Đó là điều ta hoàn toàn tin tưởng.”

Alaia đang diễn thuyết. Đám đông tụ lại quanh sân trong của cung điện để quan sát lễ đăng cơ của cô. Trên đầu cô là chiếc vương miện tuyệt đẹp làm từ bạch kim và trang trí bởi đá quý. Đó là bằng chứng của người trở thành đức vua của Forthorthe.

Hôm nay, Alaia sẽ trở thành hoàng đế. Hôm nay, bánh răng lịch sử của Đế quốc Forthorthe Thần thánh sẽ quay lần nữa. Bánh răng ấy sẽ tiếp tục quay và 1000 năm sau, Forthorthe sẽ tiến tới kỉ nguyên không gian và trở thành một đế quốc ngân hà. Và thêm 1000 năm nữa, một cô gái đơn độc xuất phát từ đây để đi tới rìa của vũ trụ trong một chiếc phi thuyền màu xanh. Ngày hôm nay là nền móng cho những chuyện sau này. Và cũng là lúc, một kết thúc đang gần kề.

Alaia đi xuống bục sau bài diễn văn và hơi thở phào.

“Phù...”

Sau đó, cô bắt lại bằng một vài hơi thở sâu. Với thể trạng yếu của mình, lịch trình ngày đăng quang này thực sự quá khắt khe đối với cô.

“Làm tốt lắm, điện hạ.”

Trong khi Alaia còn đang điều hòa nhịp thở, Fauna đã tới chỗ cô. Flair đưa tay mình lên ngực cô nhằm giúp cô dịu đi cơn đau.

“Fauna, ta rất vui là cậu đã ở đây.”

“Hãy để ý tới bản thân, thưa điện hạ, à không, thưa bề hạ. Cơ thể người giờ không chỉ là của riêng người nữa đâu.”

“Cảm ơn Fauna. Từ bây giờ trở đi, xin hãy tiếp tục giúp đỡ ta.”

Như cái giá phải trả cho việc đánh thức thanh Signaltin, sức khỏe của Alaia giảm sút. Bởi thế cô thi thoảng cần Fauna dùng linh năng để chữa trị cho cô. Đây là bí mật của riêng hai người, thậm chí em gái cô là Charl cũng không hề biết tới.

“Chị!”

Và đó là khi Charl chạy tới Alaia cùng Mary ở phía sau.

“Điện hạ, người chạy chậm thôi! Trang phục của người sẽ rơi ra mất!”

“Ồn mà! Người lo thái quá đó, Mary!”

Như Alaia, Charl mặc trên người một bộ trang phục lịch lãm cho buổi lễ. Tuy nhiên, cô bé không chú ý đến điều đó và cứ thế mà chạy. Trong khi Mary tới tầm mặt mũi vì lo cho bộ đồ có thể bị rách.

“Chị ơi!”

Charl nhảy tới Alaia. Do đang ở tuổi phát triển nên cô bé lớn nhanh như thổi chỉ trong một thời gian ngắn. Thế nên, Alaia loạng choạng khi bắt lấy Charl. Tuy nhiên, do Flair tình cờ tới giúp nên cô đã không ngã ra đất.

“Cảm ơn nhiều, Flair.”

“Không có gì, thưa bề hạ. Đây là nghĩa vụ của em mà.”

Flair nở nụ cười điềm tĩnh và ân cần tới Alaia và Charl.

Cô gần đây trở nên nữ tính hơn, phần lớn là do cuộc chiến đã kết thúc. Do cô là người đặt nặng trách nhiệm, cô luôn đề cao cảnh giác kể từ ngày đảo chính bắt đầu. Và giờ khi mọi chuyện đã kết thúc, những phẩm cách nguyên bản của cô mới bắt đầu lộ ra.

“Thế, em có chuyện gì mà vội vã thế, Charl?”

“Thanh kị sĩ không có ở đây, chị có thấy hắn ta ở đâu không?”

Charl vội vã bởi cô đang tìm kiếm Koutarou. Buổi lễ buồn tẻ nên cô muốn chơi với Koutarou. Tuy nhiên, cậu ta lại ở đâu không biết nên cô đã quyết định đi hỏi xem Alaia có biết chỗ của cậu.

“Lidith, nhiệm vụ của Reios-sama hôm nay là gì?”

“Lord Bertorion hôm nay không có làm gì cả.”

Lidith lắc đầu khi Alaia hỏi cô. Cô hiện mặc một chiếc áo choàng dài cho thấy cô là một vị quan. Lidith phục vụ Alaia như một nữ quan ngang với chức

thư kí ở thời hiện đại. Và cô đang hướng tới chức bộ trưởng như người bác của mình. Người bác của cô đã làm đường lạc lối nhưng cô sẽ chấn chỉnh lại nó.

“Thật kì lạ, chàng ấy mới ở đây khi nãy mà...”

Alaia nhớ là từng thấy Koutarou khi đại tư tế đặt vương miện lên đầu cô. Cô đã kín tiếng nói với Koutarou rằng cô muốn cậu nhìn cô đội vương miện nên không thể nhầm được.

“Hừm... Người biết chứ Caris?”

Charl hỏi Caris. Quan hệ giữa cô với Charl khá là thân, gần bằng quan hệ giữa Charl và Koutarou nên cô là người dễ đề hỏi chuyện.

“Tôi không thấy anh ta trong nhà ăn.”

Caris lắc đầu trong khi nhai vài mẩu bánh mì trong tay.

Cô giờ là một trong số ít các ma pháp sư còn lại của Forthorthe. Những pháp sư hoàng gia đã biến mất cùng Grevanas nên giờ chỉ còn lại những pháp sư đang thi hành công vụ. Caris hiện là thủ lĩnh của họ, cô giờ đã trở thành tổng lãnh ma pháp sư hoàng gia.

Những chính sách của Alaia đã ngăn không cho tuyển thêm pháp sư mới. Cô đã quyết định giảm số lượng ma pháp sư sau vụ lộng hành của Grevanas. Cô hướng tới mục tiêu tạo nên một đất nước không còn dựa vào những sức mạnh siêu nhiên và những con người đặc biệt. Nên những ma pháp sư hoàng gia cuối cùng cũng sẽ biến mất. Tuy nhiên, Caris cảm thấy như thế là tốt nhất. Với cô, ma thuật không phải là bằng chứng cho sự bình yên. Caris muốn cuộc sống ăn ngon mỗi ngày của cô được tiếp diễn. Đề chuyện đó xảy ra, một thời kì thịnh vượng lâu dài là cần thiết.

“Hừm... Thanh kị sĩ, hán ta đi đâu được chứ... hán không muốn làm ngựa cho ta cười nữa à...”

‘Đi đâu.’

Khi Alaia nghe Charl thốt lên những lời đó, bản năng nhắc nhở cô điều gì đó.

‘Từ thời gian cách trở và không gian xa vời.’

Ngay sau đó, Alaia bắt đầu chạy.

“Chị ơi!”

Charl ngay lập tức đuổi theo Alaia. Cô bé biết rằng Alaia đang chạy tới chỗ của Koutarou.

“Koutarou-sama!!”

Không có bằng chứng cụ thể, chỉ là giác quan mạch báo. Nhưng cô phải đi, bởi nếu không đi, cô có cảm giác rằng sẽ không gặp lại cậu lần nữa. Và thế là cô bắt đầu chạy. Cô giao phó cơ thể mình cho những cảm xúc mạnh mẽ bên trong và cố gắng chạy nhanh nhất có thể. Cô hoàn toàn quên đi buổi đăng cơ.

Trong khi đó, Koutarou đang đứng trên một ngọn đồi ở ngoại ô Fornorn. Đứng bên cậu là Clan và một con xích long cao hơn 20 mét.

“Ra là vậy, hai người cũng phải đi về nhà à.”

“Phải. Chúng tôi đã chiêm ngưỡng mọi cảnh quang vương quốc này rồi.”

Hóa long đế, Alunaya được chào đón vào Forthorthe như một vị khách nhà nước.

Alunaya đã bị Grevanas phù phép và bị ép chiến đấu. Đó là tác dụng của viên pha lê màu xanh và Alunaya đã được giải phóng khỏi phép của Grevanas sau khi Koutarou phá hủy nó. Thế nên nó mới cứu mọi người bằng hơi thở lửa cuối cùng. Alunaya không phải một con rồng khát máu mà là một con tinh khí hiền hòa.

Sau khi biết được sự thật, Alaia đã vô cùng biết ơn và mời Alunaya làm khách quốc gia. Thức ăn tươi và rượu được mang ra hàng ngày. Thậm chí còn phục vụ nhạc lẫn kịch nữa. Đó là cách Alaia cảm ơn Alunaya và cũng là lời xin lỗi thay cho những việc mà Maxfern và Grevanas gây ra. Alunaya chấp nhận lời xin lỗi của cô và trở thành một người bạn của Forthorthe.

rokujouma_v8-5_267

Tuy nhiên, sau lễ đăng quang, Alunaya quyết định dời đi. Loài người và loài rồng có cách sống khác nhau, Alunaya có chuyện cần phải làm nên không thể nán ná mãi ở đây.

“Thế ông sẽ đi đâu, Alunaya-san?”

“Tôi một ngôi nhà mới. Thế giới này đang lạnh dần và sẽ khó khăn cho bọn ta nếu sống ở đây. Thế nên chúng ta quyết định du hành sang thế giới khác.

Những đứa khác đang đợi ta trở về.”

“Một thế giới khác... ra là vậy, thế nên ông mới phải đi.”

Ra đó mới là nguyên nhân loài rồng biến mất khỏi Forthorthe. Chúng không bị tuyệt diệt mà đã di chuyển tới một thế giới thoải mái hơn. Chỉ có những con rồng kém thông minh là ở lại, chúng là những con không chịu nghe lời và chống lại việc ra đi.

Đó là một sự thật đầy bất ngờ nhưng cả Koutarou và Clan đều biết Alunaya mạnh đến mức nào. Và họ cũng tới từ một thế giới khác nên hai người cũng dễ dàng chấp nhận điều Alunaya nói.

“Thế còn các ngươi?”

“Chúng tôi sẽ tới tương lai.”

“Tương lai? Fuhaha, thế nên ngươi mới có mùi lạ thế. Ra là thế, ra là thế, vậy ra đó là mùi của tương lai.”

Ở phía ngược lại cũng đúng, Alunaya cũng dễ dàng chấp nhận việc Koutarou và Clan đến từ tương lai. Họ đều là những ngoại nhân của thế giới này nên họ đồng cảm nhau.

“Nhưng dù sao, nếu các ngươi không đến từ thời đại này... thế thì ta cũng nên cảm tạ ngươi cái gì đó.”

Alunaya tin rằng đã cảm tạ những người Forthorthe bằng cách phá hủy chiếc lọ chứa vi rút. Tuy nhiên, điều đó không thể áp dụng được với Koutarou, người không đến từ thời đại này. Và do Alunaya là kẻ đặt nặng sự báo đáp, nó nghĩ nên cảm ơn cậu bằng cách nào đây.

“Không cần báo đáp đâu. Nếu Forthorthe không được cứu, chúng tôi cũng không thể nào quay về thế giới của mình được.”

“Kukuku... Vậy xem nó như là bằng chứng của tình bạn.”

Alunaya cười khẽ và đôi mắt xanh lá của nó tỏa sáng.

Và thế là một dấu ấn hình đầu rồng* hiện trên phía lưng bàn tay Koutarou. Tuy nhiên, Koutarou không hề thấy đau. Nó là con dấu đặc biệt được Alunaya khắc bằng ma thuật. Nó giống với con dấu trên trán của Alaia vậy.

* {dấu ấn rồng thiêng, đã thấy chân truyền bố con nhà Đại :v}

“Đây là...”

“Con dấu đó kết nối với ta. Nếu ngươi cần sự trợ giúp, cứ ước vào con dấu đó. Ta chắc chắn sẽ xuất hiện dù cho cách trở thời gian hay không gian chẳng nữa.”

“Ông không nhất thiết phải làm đến thế đâu.”

“Đúng thế thật. Nhưng cứ phòng hờ, cứ gọi ta qua chơi trước khi ngươi chết cũng được.”

“Gọi ông qua chỉ vì lý do đó có ổn không vậy?”

“Như ta đã nói mà, đó là bằng chứng cho tình bạn của chúng ta. Kukuku... vậy nhé!”

Alunaya vừa cười vừa dang rộng đôi cánh khổng lồ. Nó vỗ nhẹ vài lần và như thế là đủ tạo nên một cơn cuồng phong thổi tóc mái của Koutarou và Clan.

“Ta nghĩ tới lúc phải tạm biệt rồi. Nói chuyện với ngươi vui lắm, Thanh kị sĩ.”

“Tôi cũng vậy. Bảo trọng, hòa long đế Alunaya.”

“Con hầu, cô cũng nhớ giữ gìn sức khỏe.”

“Ông nhắm hàng rồi, Bertorion mới là người hầu.”

“Kukuku, đến phút cuối mấy người vẫn hài ghê cơ.”

Alunaya vỗ cánh và bay vút lên không trung. Ánh mặt trời rơi xuống cơ thể đỏ rực của con rồng và nó khiến cơ thể con rồng như bị bao bởi ngọn lửa. Alunaya tiếp tục bay và biến mất ở phía cuối chân trời mà không thèm ngoảnh lại. Alunaya đã sống xứng với cái tên của nó và rời đi với dáng vẻ đường hoàng và mạnh mẽ.

“... Tôi nghĩ cũng tới lúc chúng ta đi rồi, Clan.”

“Phải. Chúng ta đã ở đủ lâu rồi.”

Ngay khi họ không còn nhìn thấy Alunaya, Koutarou và Clan tiến tới chiếc phi thuyền của Clan, Cradle, thứ được triệu gọi tới ngọn đồi này.

“Dù cuối cùng thì Thanh kị sĩ chẳng bao giờ xuất hiện...”

“Tuy nhiên, dù sao thì lịch sử đã được kết nối. Như thế là ta có thể quay lại thời-không của mình.”

“Tôi hi vọng là thế...”

Koutarou và Clan bước đi sóng vai nhau, bước chân của họ chậm chạp. Ban đầu, họ chỉ muốn thoát khỏi thời đại này nhưng giờ họ lại quá quyến luyến nó. Và những cảm xúc ấy níu chân của họ. Hai người muốn được chiêm ngưỡng quang cảnh của thời đại này lâu thêm một chút, để cảm nhận con gió thoảng qua từng giây.

“Nhân tiện thì làm cách nào để chúng ta quay về nhà đây? Tôi nghe là cô đã có manh mối.”

“Hiện giờ thì Cradle không thể bay vào vũ trụ. Nên ta định dùng con thuyền này theo nghĩa đen cái tên của nó – cái nô và ngủ cho tới khi những bộ phận cần thiết để sửa chữa con tàu được sản xuất.”

“Dù chúng ta ngủ thì chẳng phải chúng ta chết trước khi đến lúc đó sao. Những bộ phận kia chẳng phải chỉ sản xuất ở 2000 năm tới à?”

“Không sao, bằng cách đóng băng thời gian bên trong Cradle, thời gian của chúng ta sẽ dừng lại nhưng bên ngoài vẫn tiếp tục trôi. Dĩ nhiên là ta sẽ cần phải điều chỉnh lại vài thứ trước đây.”

“... Tôi chẳng hiểu gì sất nên mọi việc giao cho cô đó.”

“Rồi rồi. Ta luôn là người phải làm hết mọi việc...”

Khi lần đầu tới thời đại này, họ đã cố giết chết nhau. Tuy nhiên, giờ họ như tri kỉ lâu năm. Mỗi quan hệ của họ đã đột biến sau khi họ tới được đây. Cũng đã được một khoảng thời gian khá lâu rồi.

Và không chỉ có hai người. Họ đã gắn bó hơn với những người ở thời đại này. Đó là tại sao, hai người cảm thấy cô độc. Họ lại chùn bước hơn, cả hai đều yêu quý những người ở thời đại này.

“Nhân tiện thì... có ổn không nếu không nói lời tạm biệt với Alaia và những người khác?”

“Ừ. Nếu tôi mà làm thế thì quyết định của tôi sẽ bị lung lay mất.”

“Ta đồng cảm với cậu. Ta dám chắc là ta sẽ dòi ngày trở về lại và cuối cùng chẳng bao giờ rời đi được...”

“Ra là cô cũng có mặt yếu đuối và dễ thương như thế à.”

“Ý- cậu là sao chứ!? Haaa... Gừ...”

Thời điểm xuất phát cuối cùng cũng đã đến. Đã tới lúc mà đáng ra cả hai đã mong mỏi từ lâu.

Tuy nhiên, bỏ lại phía sau những người họ từng gắn bó thực sự không phải việc vui vẻ chút nào đối với cả hai.

Phần 2

Để hai người họ có thể ngủ trong suốt 2000 năm, họ cần tìm một nơi không bị xáo trộn trong suốt khoảng thời gian đó. Những nơi như thế không có nhiều. May mắn là Clan có manh mối về một nơi như thế.

Alaia tuyển quân lần đầu ở vùng lân cận một lâu đài nhỏ trong địa phận nhà Pardomshiha. Và 2000 năm sau, nơi đó được biết đến là ‘Địa hạt riêng của Bertorion’ và được bảo vệ rất nghiêm ngặt. Sau chiến tranh, Alaia đã trao địa hạt đó cho Thanh kị sĩ và nó được chỉ định là một địa hạt riêng mà ngay cả những hoàng tộc khác cũng không được đụng tay vào.

Ở đó, Koutarou và Clan sẽ có thể ngủ một giấc ngủ không bị quấy nhiễu suốt 2000 năm. Sẽ không có một cuộc điều tra hay khai quật xảy ra ở đây. Dù người ta từng muốn tiến hành khai quật một số nơi nhân kỉ niệm 2000 năm lễ đăng quang Alaia nhưng cuối cùng không có chuyện gì xảy ra cả.

Koutarou và Alaia giờ sẽ tới địa hạt riêng đó bằng Cradle. Dù không thể bay trong không gian nhưng qua việc sửa chữa những chỗ khẩn cấp thì nó có thể bay được trên không trung. Họ có thể tới địa hạt kia trước khi trời lặn hoàn toàn.

“Bertorion, hãy tới chỗ buồng lái sau khi cậu tháo bộ giáp của mình ra.”

“Đã hiểu, tôi sẽ sớm tới đó.”

Sau khi Koutarou vào Cradle, cậu tách khỏi Clan, người đã hướng tới khoang lái còn cậu đi tới khoang chứa tàu bay. Công việc thế chỗ Thanh kị sĩ của cậu đã kết thúc nên cậu không cần phải mặc bộ giáp làm gì nữa. Cậu tính cởi nó ra cho nhẹ người.

Sau khi vào khoang chứa, Koutarou bước vào khu vực bảo quản bộ đồ vũ trụ. Những thiết bị kia bắt đầu tự động di chuyển và sau khi xác nhận bộ giáp mà Koutarou mặc, nó đưa những cánh tay của mình đưa bộ giáp và ổn định nó tới buồng bảo quản. Sau đó, bộ giáp mở ra và Koutarou bước ra ngoài.

“Tiện thật.”

Sau khi bước ra khỏi nó, Koutarou quay lại phía buồng bảo quản. Bộ giáp xanh chẳng chịu thương tổn. Vết lõm, vết xước, vết cháy và hơn thế nữa. Mỗi chỗ hỏng lại nhắc lại cho cậu về những trận đánh dữ dội.

“Mấy làm tốt lắm... cảm ơn mày nhiều.”

Koutarou thì thầm và gõ nhẹ lên chiếc phiên ngực mà cảm kích.

Sau khi dành nửa năm mặc nó gần hết nấy thời gian, Koutarou cảm thấy gắn bó với nó.

“Tôi rất cảm kích, my lord.”

“Thật sao, người đứng là hàng chất lượng cao.”

Koutarou cười khi nghe bộ giáp đáp lại và cậu sau đó gỡ chiếc huân tước gỗ ra khỏi ngực và hai thanh kiếm bên hông nó. Đây là ba thứ cậu không muốn để lại khoang chứa tàu bay này.

“Tốt rồi.”

Koutarou đính huân tước và gắn hai thanh kiếm lên người và hướng ra cửa khoang. Cùng lúc, cậu có thể cảm thấy sàn nhà rung và đồng thời phát ra tiếng động lớn.

“Đến lúc xuất phát rồi...”

Đó là sự rung lắc do Cradle lơ lửng rời khỏi mặt đất. Một hồi sau, con rung dừng lại và tiếng ồn tắt hẳn. Khi đã rời khỏi mặt đất, phi thuyền không còn rung nữa. Giờ thì họ cứ thế mà yên lặng bay tới ‘Địa hạt riêng của Bertorion’.

Tuy nhiên, khi cậu rời khỏi khoang chứa thì một âm thanh khác vang lên. Đó là tiếng gọi từ bảng điều khiển bên cạnh công ra vào và tiếng Clan sớm xuất hiện từ đó.

“Bertorion, nhóm tiền biệt đã tới.”

Và khi Clan nói thế, cửa phía đuôi phòng chứa từ từ mở ra.

“... Nhóm tiền biệt?”

Thứ đầu tiên mà Koutarou thấy qua cánh cửa mở là những bông tuyết bắt đầu rơi. Tiếp theo là bãi cỏ với những con gió thổi qua, được rọi sáng bởi ánh mặt trời.

Và khi cánh cửa mở ra hết, cậu thấy một ánh sáng bạc và ánh vàng.

“Koutarou-sama!!”

“Thanh kị sĩ.”

Đó là Alaia và Charl, vẫn đang trong trang phục kiểu cách cho buổi lễ đăng cơ. Con gió thổi qua bãi cỏ thốc mái tóc của cả hai người và ánh mặt trời làm chúng tỏa sáng. Cradle đã tới một nơi khá là cao nhưng Koutarou không bao giờ có thể nhìn nhầm hai người được cũng như cậu chẳng bao giờ quên được cả hai.

“Nữ hoàng Alaia! Công chúa Charl!”

Koutarou bám vào tay vịn của cánh cửa và hét lên với hai người phía dưới cậu. Nghe thấy cậu, sắc mặt hai người bừng sáng và họ vẫy tay.

(Ra thế... họ đến để tiễn mình...)

Cảm xúc của Koutarou dâng trào và cậu không thể thốt ra thêm lời nào. Cậu chỉ tiếp tục nhìn về phía cả hai, những người đang vẫy tay tiễn cậu. Tuy nhiên khi nhìn họ, tầm nhìn của cậu nhòe đi, đôi mắt cậu dần ướt đẫm nước mắt. Cậu lau nó để có thể nhìn rõ hơn nhưng nó nhanh chóng nhòe đi lần nữa. Koutarou từ bỏ việc chùi nước mắt và thay vào đó, cậu cất tiếng.

“Tạm biệt! Nữ hoàng Alaia! Công chúa Charl!”

Tại sao cậu không thể nghĩ ra một câu nào hay hơn để nói chứ? Koutarou bắn loạn trước sự dần dần của mình. Tất cả điều cậu có thể nói chỉ có thể là

những lời từ biệt đơn giản. Nhưng thực sự, cậu có rất nhiều lời biết ơn, tình bạn và sự lễ lo cậu muốn truyền tải tới hai người kia.

“Đừng khóc, Thanh kị sĩ! Ngươi là đàn ông con trai cơ mà!”

Tuy nhiên, những cảm xúc của Koutarou đã đến được với họ. Họ lau đi nước mắt của mình và chăm chú dõi theo Koutarou đang ngày càng đi xa dần.

“Thanh kị sĩ!! Nếu chúng ta gặp lại hãy chơi với ta nhé!! Hãy bảo trọng!!”

Charl đã giàn giụa nước mắt khi biết Koutarou sẽ phải trở về quê nhà. Tuy nhiên, giờ cô bé cố nặn ra một nụ cười để tiễn biệt cậu. Những dòng nước chảy xuống má của cô nhưng Charl không thêm để tâm tới. Cô tiếp tục đưa bàn tay bé nhỏ của mình và vẫy Koutarou. Mỗi lần vẫy, nước mắt rơi từ má cô lại lấp lánh như những viên đá quý xinh đẹp.

“Koutarou-samaaaaa!!”

Tiếp theo là Alaia. Cô mở rộng bàn tay ra và hướng về phía Koutarou như thể cô cố ôm lấy cậu khi cậu ngày càng xa cách dần. Và trong khi làm thế, cô mở miệng và cố truyền đạt những lời nói cuối của mình tới Koutarou.

Đúng lúc đó, tên lửa của Cradle được kích hoạt, và một âm thanh to lớn vang lên khi động cơ tạo lực đẩy.

“....., ..., ...”

Bởi thế mà những lời của Alaia đã không thể tới được tai của Koutarou. Tuy nhiên, dù chúng không với tới được chỗ cậu, Koutarou cũng đã biết đó là những lời vĩnh biệt.

“....., ..., ...”

Alaia tiếp tục mấp máy môi, với dòng nước mắt ứa trào từ đôi mắt và hai cánh tay hướng về phía Koutarou. Những cảm xúc chân thật của cô chắc chắn đã tới được chỗ cậu.

Bao nhiêu sự biết ơn cô dành cho Koutarou.

Bao nhiêu sự buồn bã trong cô khi cái ngày ly biệt giữa họ cuối cùng cũng đã tới.

“Nữ hoàng... Công chúa Charl...”

Đó là lý do mà Koutarou tuyệt vọng vẫy cánh tay về phía hai người, những người trở nên nhỏ dần đi theo từng khoảnh khắc. Đó là cách duy nhất lúc này đây để những cảm xúc của cậu tới được chỗ hai người.

Tên lửa tạo nên một cơn gió lớn thổi xuống đồng cỏ và với ánh hoàng hôn trải xuống, đồng cỏ ấy như một dòng sông vàng. Và sau đó, những bông tuyết bạc bắt đầu rơi xuống. Sự đối nghịch giữa vàng và bạc khiến quang cảnh trông tuyệt đẹp và huyền ảo biết bao.

Alaia và Charl vẫn đứng đó, liên tục vẫy cánh tay trong khi mái tóc họ phát phơ bay trong gió. Dù những ngôn từ hay những cảm xúc chẳng còn thể truyền tới Koutarou được nữa. Họ cũng chỉ còn biết vẫy tay.

Trong khi nhìn xuống hai người từ cánh cửa, Koutarou cũng đang vẫy tay. Dù cậu không còn có thể phân biệt giữa họ với quang cảnh xung quanh được nữa, nhưng cậu vẫn cứ vẫy, tiếp tục vẫy cánh tay.

Những mối quan hệ đã định hình trong những tháng vừa qua không dễ gì có thể chia tách. Do cậu biết những cảm xúc giữa họ được kết nối với nhau, do cậu biết những cô gái dưới kia thậm chí giờ đây vẫn còn đang vẫy tay, Koutarou không thể ngừng tay chào từ biệt.

Trước mặt cậu giờ chỉ còn biển vàng và tuyết bạc.

Và như thế, giữ trong mình một ánh sáng ấm áp và dịu dàng, huyền thoại của Thanh kị sĩ đi tới hồi kết.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha!* ? Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Cảnh diễn cuối dành cho chàng

‘Ngân sắc công chúa và Thanh lam kị sĩ, Phần 2’

Vở diễn được tổ chức tại trường cao trung Kitsushou Harukaze đã bước đến phút cuối và phân cảnh cuối cũng sắp được bắt đầu. Những nhân viên hậu trường, những người đã làm việc chăm chỉ suốt bảy thời gian giờ cũng phải làm phần việc khó khăn nhất để chuẩn bị cho phân cảnh cuối thành công tốt đẹp.

“Harumi-chan đâu rồi!”

“Cô ấy vào vị trí rồi, có thể vào diễn bất cứ lúc nào!”

“Đèn chiếu đã chuyển sang tông màu đêm chưa!? Đừng có mà nhầm lẫn đó!!”

“Vâng!”

“Satomi-kun đâu?”

“Cậu ấy đã ở đây rồi!”

Tất cả bọn họ đang hướng tới một cái kết hoàn hảo nhất.

Phòng màn cho cảnh cuối chuẩn bị được nâng lên. Harumi, người diễn vai Silver Princess đang đứng phía bên của sân khấu.

“Thật kì lạ... có chuyện gì với mình vậy...”

Trong khi cảnh cuối càng đến gần, cô không thể giấu nổi sự lo lắng. Cô đặt tay lên ngực và bắt lại bằng một vài hơi thở sâu. Tuy nhiên, như vậy cũng không đủ loại bỏ sự lo âu khỏi cô. Những cảm xúc mạnh mẽ đang dâng trào bên trong khiến cô lúng túng cố kìm chúng lại.

“Mình chỉ cần làm như mọi khi thôi mà...”

Cô chưa từng như vậy trước đây. Trong những buổi luyện tập, cô không gặp chút vấn đề gì khi đến cảnh diễn này. Việc ở bên Koutarou đã giúp cô giữ được bình tĩnh.

“Tại sao mình tự dưng cảm thấy lo lắng trước khi gặp Satomi-kun thế này... trước có như vậy đâu...”

Nhưng giờ, thật đột ngột, Harumi bắt đầu có những cảm xúc lo âu về việc đối mặt Koutarou trên sân diễn. Khi nghĩ về nó, cảm xúc cô trở nên hỗn loạn. Không phải họ đang cãi nhau, cũng chẳng phải trái tim cô đã thay lòng. Nhưng mặc dù mọi chuyện vẫn như mọi khi, cô lại không thể hành xử như bình thường được.

“Làm sao đây... bắt- đầu mất rồi...”

Mới khi này, cô còn cảm giác an tâm khi có sự hiện diện của Koutarou nhưng giờ thì trái ngược. Như thể cảm xúc của cô bị chảy ra ngoài hết và cô cảm thấy bất an.

“Xin lỗi, ta đến muộn!”

Đúng lúc đó, Theia, người diễn vai Golden Princess, cũng mới đến. Trong cảnh cuối, Silver Princess và Golden Princess sẽ đưa tiễn Blue Knight. Đó là cảnh của Koutarou, Harumi và Theia.

(Theiamillis-san... cô ấy đã nhập vào vai diễn rồi...)

Harumi cảm thấy ngưỡng mộ Theia khi thấy dòng nước mắt đang chảy trên má cô. Theia đã hòa cảm xúc của bản thân với vai diễn thậm chí còn trước khi lên sân khấu, điều đó khiến Harumi phải kinh ngạc.

(Nếu mình dùng những xúc cảm này thì mình có thể...)

Và khi đó, Harumi để ý rằng nếu cô mặc bản thân mình cuốn theo dòng chảy cảm xúc trào dâng bên trong, cô có thể diễn tốt hơn.

Trong kịch bản, Silver Princess có nói lời từ biệt với Blue Knight nhưng nàng tin rằng mình sẽ có thể gặp chàng một lần nữa. Nên Harumi tin rằng cô có thể dùng những cảm xúc bên trong cô để miêu tả sự lo âu đó.

“Được rồi...”

Nhận ra điều đó, Harumi bắt đầu cảm thấy tốt hơn một chút. Vẫn còn lo lắng nhưng cô có cảm giác là cô vẫn có thể diễn được.

“Harumi-chan, Theia-chan, lên đi! Chúng ta sẽ kéo màn!”

Đó là khi hội trưởng club kịch ra dấu cho mọi người.

Phòng màn được nâng lên và ánh đèn đỏ được chiếu xuống cảnh trí thảm cỏ. Và ở bên kia sàn diễn, trên chỗ đứng rộng, Koutarou đứng ở đó. Đó là cảnh Blue Knight từ trên đồi nhìn xuống hai người.

“A...”

Và lúc Harumi nhìn lên Koutarou, mọi sự lo âu đều trong ngực cô đều biến mất. Cũng như Alaia vào cái ngày đó.

Khi Harumi và Theia xuất hiện trên sàn diễn, Koutarou cảm thấy như họ là hiện thân của Alaia và Charl vậy.

Tóc Harumi không có màu bạc trong khi cơ thể Theia không nhỏ bé như Charl. Cũng có sự khác biệt lớn trong trang phục giữa bọn họ. Tuy nhiên, nhìn hai người từ trên cao thế này làm Koutarou nhớ lại cái ngày ấy. Cảm xúc đó mạnh mẽ đến mức Koutarou nghĩ rằng nếu cậu thả mình theo dòng chảy cảm xúc, chúng sẽ cuốn cậu quay lại chính ngày ấy mất.

“Reios-sama!!”

“Blue Knight!!”

Và những cảm xúc ấy còn lớn hơn nữa khi hai người cất tiếng.

“Koutarou-sama!!”

“Thanh kị sĩ!!”

Hình ảnh Alaia và Charl nhập nhòe trên Harumi và Theia. Dù cái tên Reios đã chuyển đổi nghe như đang gọi tên cậu.

(Mình đang thấy cái gì thế này...?)

Hoặc đó là ảo ảnh tạo bởi kí ức của Koutarou. Hoặc có lẽ thanh Signaltin đang treo bên hông, đã đáp lại cảm xúc của cậu. Không ai biết được đâu là sự thật.

“Nữ hoàng Alaia! Công chúa Charl!”

Koutarou chỉ còn biết những lời mà mình đang thốt ra và bàn tay cậu đưa ra vẫy chào không đến từ kịch bản mà đến từ chính bản thân cậu.

(Ra là thế... mình thực sự, thực sự đã yêu họ mất rồi...)

Và lúc Koutarou tái xác nhận lại cảm xúc của chính mình, tầm nhìn của cậu đột nhiên thay đổi.

Trước khi định thần lại, sàn diễn đã biến thành đồng cỏ thật. Phản chiếu ánh mặt trời đêm, chúng ánh lên những sắc hoàng kim và đung đưa theo chiều gió. Không chỉ tầm nhìn, cậu có thể cảm nhận được cơn gió cũng như hương cỏ. Tất cả đều giống cái ngày ấy.

rokujouna_v8-5_289

Tuyết trắng rơi từ trên trời cao. Những bông tuyết dưới ánh hoàng hôn trở nên ánh bạc, tạo nên một vẻ đẹp tương phản với bãi cỏ ánh hoàng kim.

“Tạm biệt! Nữ hoàng Alaia! Công chúa Charl!”

Koutarou không còn chắc cậu hiện đang ở đâu nữa. Đang ở sân khấu? Trong một giấc mơ? Hay thực sự là cậu đã quay trở lại? Cậu đã gặp những con người mà cậu chưa từng nghĩ sẽ gặp lại.

“Thanh kị sĩ!! Hãy lại chơi với ta khi người quay lại đó!! Nhớ giữ sức khỏe!!”

Charl khóc và vẫy tay, cũng như cô khi ấy.

Phải rồi, Koutarou đã bỏ lại Charl như vậy mà đi.

“Koutarou-sama!!”

Và Alaia gọi Koutarou với một giọng đầy luyến tiếc cùng một nụ cười tương tự. Cô dang cánh tay ra và hướng về Koutarou, như thể cô đang cố ôm lấy Koutarou khi cậu đang đi xa dần. Và cô tiếp tục nói.

“Dù đôi ta có chia lìa bởi cách trở thời gian và xa vời khoảng cách-”

Chúng là những câu từ bị tên lửa của Cradle lấn át đi và chưa bao giờ đến được bên Koutarou. Và giờ đang được trao cho cậu. Koutarou sững sờ và tiếp tục lắng nghe điều Alaia đang nói, trong khi khắc những ngôn từ ấy vào trong ngực mình.

“- những cảm xúc này mãi sẽ ở bên chàng!”

Đó là thông điệp từ quá khứ đã du hành qua gần ấy thời gian và không gian một cách kì diệu.

Và với Koutarou và những người khác vẫn còn trên sàn diễn, vở kịch kết thúc trong tràng pháo tay.

Sau 2000 năm, Koutarou cuối cùng cũng biết được điều mà Alaia đã nói trong cái ngày ấy.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Xâm Lược Của Rokujokan Sha! ? Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.